

Nhã Ái Thành Tính

Contents

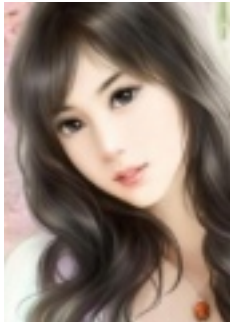
Nhã Ái Thành Tính	4
1. Giới Thiệu Truyện	4
2. Chương 01: Nhiếp Hồn	5
3. Chương 02: Rơi Vào Tay Hồn	10
4. Chương 03: Bức Cô Mỏ Miệng	12
5. Chương 04: Ở Chung Một Phòng	15
6. Chương 05: Nửa Đêm Đuổi Ra Khỏi Phòng	17
7. Chương 06: Uy Hiếp Trí Mạng	20
8. Chương 07: Truy Giết Tận Cửa	22
9. Chương 08: Giao Dịch	25
10. Chương 09: Tự Cứu	28
11. Chương 10: Nón Đầy Người Hồn	30
12. Chương 11: Đêm Nay Có Người Ở Cùng	33
13. Chương 12: Ác Mộng Quấn Thân	35
14. Chương 13: Hồn Là Gì Của Cô	38
15. Chương 14: Hôn Kịch Liệt	40
16. Chương 15: Cởi Ra Tuyệt Hơn Cách Một Lốp Quần Áo	42
17. Chương 16: Sập Bẫy	45
18. Chương 17: Tôi Muốn Cô, Có Cho Hay Không?	47
19. Chương 18: Nhéo Ngực	50
20. Chương 19: Cần Tôi Ra Mặt Giúp Cô Không?	52
21. Chương 20: Nơi Đen Tối	55
22. Chương 21: Ném Quả Bom Nội Y	57
23. Chương 22: Xác Nhận	60
24. Chương 23: Động Tay Động Chân Nói Chuyện	63
25. Chương 24: Kinh Thiểu, Nho Nhỏ Thú	65
26. Chương 25: Ngang Ngược Không Bằng Hồn	68
27. Chương 26: Cứu Mạng	70
28. Chương 27: Thủy Hỏa Bất Dung	73
29. Chương 28: Người Rất Không Nên Gặp	75
30. Chương 29: Cảm Thú Nguyên Bản	77
31. Chương 30: Đêm Đó, Đau Không?	80
32. Chương 31: Thêm Một Viên Đạn Nửa	82
33. Chương 32: Không Giống Chị Em	85
34. Chương 33: Trả Thủ	87
35. Chương 34: Mượn Súng Giết Người	90
36. Chương 35: Lăn Nửa Nhiếp Hồn	92
37. Chương 36: Ngâm Vào Lồng Heo	95
38. Chương 37: Anh Muốn Mạng Của Anh Ấy, Tôi Liền Muốn Mạng Của Anh	97
39. Chương 38: Giả Vờ Ngoan Ngoãn	100
40. Chương 39: Chạy Thoát	102

41. Chương 40: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết	104
42. Chương 41: Hoắc Lão Gia Tử Đổi Ý	107
43. Chương 42: Cô Cũng Bị Nhéo Ngực	109
44. Chương 43: Hoắc Là Ngoan Ngoãn Để Tôi Hôn	112
45. Chương 44: Tìm Được Ba	114
46. Chương 45-50: Ý Loạn Tình Mê, Lấy Cô Làm Điều Kiện Trao Đổi	117
47. Chương 51: Cô Là Người Của Tôi Rồi	140
48. Chương 52: Học Bản Lĩnh Hầu Hạ Đàn Ông	155
49. Chương 53: Hoàn Toàn, Thực Sự Trở Thành Người Của Hãn	172
50. Chương 54: Lần Thứ Hai, Lần Đầu Tiên Thực Sự	186
51. Chương 55: Lúc Lạnh Lúc Nóng Tổn Thương Nhau (đặc Sắc)	201
52. Chương 56: Nhìn Thấu, Hung Hăng Trừng Phạt	219
53. Chương 57: Lại Dám Giá Họa Cho Hãn!	229
54. Chương 58: Lửa Nóng Kịch Tình (nên Xem)	238
55. Chương 59: Cho Cô Cơ Hội Hạ Thủ, Thử Dò Xét	247
56. Chương 60: Người Của Anh, Trên Người Có Đóng Dấu Của Anh Sao?	257
57. Chương 61: Bức Cô Giết Người	264
58. Chương 62 - 63: Tâm Lý Hồng Mắt	272
59. Chương 64: Biết Được Chân Tướng Giết Người, Hãn Quá Tàn Nhẫn	286
60. Chương 65: Người Đầu Tiên Hãn Giết, Là Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Hãn	299
61. Chương 66: Bởi Vì Quan Tâm Đến Em	308
62. Chương 67: Giết Bằng Thuốc Độc	315
63. Chương 68: Đau Lòng, Hãn Chẳng Quan Tâm	322
64. Chương 69: Loại Trừ Thẩm Tâm Lê	329
65. Chương 70: Vì Em, Chặt Đứt Một Đốt Ngón Tay Thì Có Hề Gì (thượng)	336
66. Chương 71: Vì Em, Chặt Đứt Một Đốt Ngón Tay Có Hề Gì (hạ)	344
67. Chương 72: Ký Khế Ước Bán Thân	352
68. Chương 73: Hầu Hạ Tôi Đi	359
69. Chương 74: Tôi Không Có Ở Đây Liền Khi Dể Phụ Nữ Của Tôi, Muốn Chết Phải Không!	367
70. Chương 75: Món Quà Đặc Biệt Nhất Khiến Người Ta Dể Hối Tưởng Nhất	375
71. Chương 76: Tô Khang Gởi Thư	382
72. Chương 77: Xé Rách, Đau Lòng Quyết Tuyệt Rồi Đi (hay)	390
73. Chương 78: Không Muốn Trở Về	397
74. Chương 79: Tôi Không Yêu Anh	405
75. Chương 80: Đại Án, Lại Muốn Đẩy Cô Ra Gánh Tội Thay (hay)	406
76. Chương 81: Tô Lương Mạt Vào Tù (cao Trào Nhất Định Phải Xem)	413
77. Chương 82: Khó Chịu Thêm Một Phần, Tự Tổn Hại Sáu Một Phần	420
78. Chương 83: Cô Sống Trong Địa Ngục, Hãn Lại Có Người Phụ Nữ Khác	428
79. Chương 84: Người Thu Nhận Cô Khẩu Vị Thật Nặng, Thích Chơi Như Vậy Hả? (hay)	435
80. Chương 84: Đánh Cược Khuynh Thành, Tuyệt Thể Vô Song (quyết Đấu Đặc Sắc!)	443
81. Chương 86: Dấu Vết Trên Người Đường Khả (hai Người Đàn Ông Đều Không Cần)	450
82. Chương 87: Lưu Giản Nằm Bên Cạnh Tôi, Chiêm Đông Kinh Anh Dám Vén Chấn Không.	458
83. Chương 88: Anh Biết Dấu Vết Trên Người Cô Ấy Làm Sao Mà Có Không?	466
84. Chương 89: Nợ Cha Con Trả, Đây Là Tô Lương Mạt Đáng Nhận Lấy!	473
85. Chương 90: Lương Mạt, Cô Hận Tôi (hãn Cũng Lưu Lại Dấu Vết Trên Người Cô)	481
86. Chương 91: Nước Đổ Khó Hốt, Hãn Thua Rồi	488
87. Chương 92: Thân Mật Hỗn Chiến (chiêm Đông Kinh, Anh Thực Buồn Nôn - Đặc Sắc)	495
88. Chương 93: Cầu Xin Tôi Tha Cô Đi (có Thể Trơ Mắt Nhìn Cô Chết Không?)	502
89. Chương 94: Lương Mạt, Cô Có Từng Yêu Tôi Không?	511
90. Chương 95: Đàm Phán (hoàn Toàn Buông Tay! Người Đàn Ông Như Vậy Quá Đáng Sợ!)	520
91. Chương 96: Trong Mộng Nhìn Thấy Vẫn Là Hãn	529
92. Chương 97: Nếu Dám Thua, Trở Về Khách Sạn Lột Sạch Cô	537
93. Chương 98: Cường Hôn, Tận Mắt Nhìn Thấy Cô Lưu Lại Dấu Vết Trên Người! (đặc Sắc)	546
94. Chương 99: Kịch Liệt Đau Xé Tâm (gọi Cho Hãn Một Tên Nhân Yêu)	555

95. Chương 100: Liều Pháp Kinh Người	562
96. Chương 101: Bất Luận Cam Lòng Hay Không, Đều Khó Vãn Hồi	570
97. Chương 102: Hấn Tàn Nhẫn, Là Tùy Từng Người	578
98. Chương 103: Tô Lương Mạt Bị Hạ Được (hay)	585
99. Chương 104: Giúp Em Một Chút!! (đặc Sắc)	592
100. Chương 105: Trong Cơn Giận Dữ, Bắn Chết!	600
101. Chương 106: Lương Mạt, Tha Thứ Cho Tôi (chân Tướng Từ Miệng Mạc Thanh)	608
102. Chương 107: Hấn Có Thể Chịu Trách Nhiệm Với Cô, Chứ Không Phải Vì Yêu?	615
103. Chương 108: Cô Bán Đứng Hấn!	622
104. Chương 109: Xa Cách Cùng Thấy Như Không Thấy, Chính Là Cái Gai Dâm Sâu Nhất	629
105. Chương 110: Tô Lương Mạt, Em Lại Cùng Với Chiêm Đông Kinh Thiết Kế Anh!	637
106. Chương 111: Tiến Thoái Lương Nan (chỉ Cần Em Mở Miệng)	645
107. Chương 112: Đêm Đó Của Tôi Với Lưu Giản, Anh Thật Có Thể Quên Sao?	652
108. Chương 113: Đau Đớn Của Hấn Lúc Đó, Cô Có Thể Cảm Nhận Được Không?	660
109. Chương 114: Sao Anh Lại Đến (đặc Sắc)	667
110. Chương 115: Có Một Tình Yêu Là Tin Tưởng, là Anh Không Cách Nào Cảm Nhận Được	675
111. Chương 116: Hấn Trong Mắt Cô Còn Được Coi Là Gì?	682
112. Chương 117: Đính Hôn!	689
113. Chương 118: Chiêm Đông Kinh Chết Rồi, Lương Mạt, Em Có Vui Không?	697
114. Chương 119: Cường Hôn Mạnh Sờ (yêu Là Hành Hạ)	704
115. Chương 120: Đùa Chết Em Còn Không Đơn Giản Sao?	712
116. Chương 121: Anh Dám Đi Sâu Vào Một Phấn, Tôi Liền Dâm Vào Anh Một Tắc	719
117. Chương 122: Yêu Khao Khát	726
118. Chương 123: Bức Đến Đường Cùng	733
119. Chương 124: Là Em Muốn Ở Cùng Một Chỗ Với Anh	741
120. Chương 125: Lưu Tô Chia Tay (đặc Sắc)	748
121. Chương 126: Chỉ Vì Chính Mình Mà Sống	756
122. Chương 127: Uống Xuân Được	763
123. Chương 128: Em Không Nên Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Sao?	771
124. Chương 129: Vẫn Sẽ Bảo Vệ	778
125. Chương 130: Đã Là Lúc Nào Rồi, Vẫn Còn Tâm Tư Ở Đây Sờ Mó	783
126. Chương 131: Cường Bức	789
127. Chương 132: Hai Người Phụ Nữ Yêu Thương Nhất Bất Tay	796
128. Chương 133: Cho Anh Ta Hy Vọng, Bắt Đầu Thêm Lần Nữa	803
129. Chương 134: Tạm Biệt, Đời Này Chỉ Từng Yêu Duy Nhất Người Đàn Ông Này	810
130. Chương 135: Cứu Nguy, Cạm Bẫy! (mạo Hiểm Kích Thích)	818
131. Chương 136: Khoản Nợ Này, Để Anh Ta Trả Một Lần Là Đủ (thương)	826
132. Chương 137: Khoản Nợ Này, Để Anh Ta Trả Một Lần Là Đủ (hạ)	833
133. Chương 138: Không Phải Là Sinh Ly, Hóa Ra Là Tử Biệt (hay)	840
134. Chương 139: Tử Hình	847
135. Chương 140: Gả Cho Tôi	854
136. Chương 141: Đùa Giỡn Nam Chính	861
137. Chương 142: Cướp Người (đặc Sắc)	868
138. Chương 143: Từ Nay Về Sau Chúng Ta Ở Bên Nhau, Chỉ Vì Chính Chúng Ta	876
139. Chương 144: Anh Yêu Em	882
140. Chương 145: Em Có Anh, Sẽ Không Cô Đơn Nữa (đặc Sắc)	887
141. Chương 146: Đột Nhiên Trở Thành Người Xa Lạ	895
142. Chương 147: Anh Ta Không Phải Là Chiêm Đông Kinh!	902
143. Chương 148: Nghiệm Thân Trước Mặt Mọi Người	910
144. Chương 149: Tôi Cái Gì Cũng Không Sờ Được!	917
145. Chương 150: Cô Gái, Buổi Tối Gặp	925
146. Chương 151: Muốn Em Muốn Sắp Điên Rồi	931
147. Chương 152: Nhị Lão Công Của Tô Lương Mạt	937
148. Chương 153: Muốn Xem Nó Không?	944

149. Chương 154: Chứng Minh Anh Là Chiêm Đông Kinh	952
150. Chương 155: Đàn Ông Là Làm Thế Nào Câu Dẫn Phụ Nữ	955
151. Chương 156: Em Là Bà Xã Của Anh, Nào Có Như Vậy?	959
152. Chương 157: Dự Cảm Bất Thường	963
153. Chương 158: Đồng Ý Làm Tình Nhân Của Anh	967
154. Chương 159: Anh Giở Trò Lưu Manh Với Em, Em Liền Hành Hạ Anh	970
155. Chương 160: Bắt Quỷ	974
156. Chương 161: Nho Nhỏ Thú Liệu Có Phải Con Của Anh Ta Không?	980
157. Chương 162: Cha Con Nhận Nhau	987
158. Chương 163: Tô Lương Mạt Mang Thai	993
159. Chương 164: Chúng Ta Muốn Đứa Bé Này!!	1000
160. Chương 165: Tất Cả Chân Tướng	1009
161. Chương 166: Cách Cho Ăn Đặc Biệt O (_)o Ha Ha	1016
162. Chương 167: Vết Xước Trên Người Anh!	1024
163. Chương 168: Cùng Chơi (cùng Chơi, Cùng Vui Vẻ)	1032
164. Chương 169: Tai Nạn Giao Thông	1040
165. Chương 170: Đại Kết Cục (phần Một)	1046
166. Chương 171: Đại Kết Cục (phần Hai)	1050
167. Chương 172: Đại Kết Cục (phần Ba)	1056
168. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 1	1064
169. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 2	1070
170. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 3	1075
171. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 4	1081
172. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 5	1087
173. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - Hết	1096

Nhã Ái Thành Tính

Giới thiệu

***Cô với hắn cá cược ai thắng ai thua, quyết định bằng cách ai từ trên người ai thức dậy trước. Tô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-ai-thanh-tinh>

1. Giới Thiệu Truyện

Giới thiệu truyện

Cô với hắn cá cược ai thắng ai thua, quyết định bằng cách ai từ trên người ai thức dậy trước.

Tô Lương Mạt không sao cả, trò chơi này hắn nhất định sẽ thua, giống như hắn ở trên người cô, luôn nói làm được càng sâu, thức dậy càng mạnh mẽ.

...

Cha ruột còn gánh án oan trên lưng vào thời điểm mấu chốt gửi tới một bức thư, đối mặt với mỗi một đe dọa hay dụ hoặc cô cũng không hề thỏa hiệp.

Cô lòng đầy hy vọng đem thư giao vào tay Chiêm Đông Kinh, lại không ngờ rằng cũng dẫn dắt ra nguyên nhân cái chết của người thân nhất của hắn.

Hoặc là bảo vệ cô, hoặc là làm cho chân tướng hắn muốn biết vĩnh viễn chìm dưới đáy biển.

Tô Lương Mạt kiễng chân lên đoạt lại, lại trơ mắt nhìn hắn đem bức thư xe nát, cô từng câu từng chữ đâm vào trái tim của hắn, “Thì ra người anh yêu vẫn là bản thân anh.”

Đời này đại sự duy nhất Chiêm Đông Kinh tự tay làm, chính là đem Tô Lương Mạt nhuộm thành một màu đen giống hắn.

Hắn không ngờ rằng cô còn ác hơn cả mình, biết cách lợi dụng khuyết điểm duy nhất của hắn, làm thế nào đem tim của hắn từng khúc từng khúc lẳng trì.

...

Có tin đồn, Chiêm Đông Kinh vì người phụ nữ mình yêu chặt đứt một đầu ngón tay.

Tô Lương Mạt cắn chặt bàn tay đeo bao tay da của hắn, người đàn ông nhin đau biểu tình có chút khoa trương, cô liếc mắt về phía hắn, “Giả vờ cái gì, ngón tay này của anh có thể cảm thấy đau sao?”

“Không phải ngón tay, là hạ thân đau.”

“Phi,” Tô Lương Mạt vội vàng nhả ra, vẻ mặt ghét bỏ, “Tôi lại không cần chỗ nào khác của anh.”

“Tay đứt ruột xót mà, tim liền gắn kết với toàn thân.” Hai tay hắn ôm chặt cô, “Đừng bỏ chạy nữa, được không?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn người đàn ông, chuyện hắn làm sai chỉ có chuyện đó, cô đã dùng vết thương tổn hại hắn sâu nhất tới trả lại.

“Thứ chúng ta có là thời gian, núi xanh còn đó, không sợ không yêu,” Chiêm Đông Kinh khề hôn cô, sửa chữa, “không sợ không làm chuyện yêu.”

...

Đặc sắc đoạn ngắn:

“Không được.” Tô Lương Mạt đẩy người đàn ông phía trên ra.

“Sao lại không được?”

“Anh đi ra ngoài mang về theo thứ không nên mang về,” Tô Lương Mạt cuốn chăn đơn vây quanh mình, “cô ta đang nhìn chăm chăm anh đấy.”

Chiêm Đông Kinh mặt mũi đầy ảo não, “Em lại nhìn thấy quỷ rồi, cô ta nhìn đi đâu chứ?”

“Anh dám đem bảo bối của anh nhếch lên trên một chút nữa không? Cũng sắp đụng đến mặt cô ta rồi?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh xanh mét, khề nguyên rửa một tiếng, “Dù sao anh cũng không nhìn thấy,” Lúc đang nói chuyện lại ôm cô lần nữa, “anh đem nó giấu ở nơi an toàn, sẽ không có ai nhìn thấy được.”

2. Chương 01: Nhiếp Hồn

Chương 01: Nhiếp hồn

Tô Lương Mạt đẩy cửa đi vào.

Phòng ngủ rất lớn, ước chừng đến trăm mét vuông, người đàn ông hình như mới từ phòng tắm đi ra, bởi vì vóc dáng cao lớn, mép áo tắm chỉ vừa tới chỗ bắp chân Chiêm Đông Kinh, hắn tùy ý ngồi bên mép giường, đường cong cơ bắp rắn chắc có thể nói là hoàn mỹ, tóc ngắn màu đen cắt tỉa gọn gàng, cơ bụng từ lồng ngực kéo xuống đến giữa nơi thần bí được che giấu.

Ngũ quan của hắn tự nhiên sâu sắc, nếu không làm sao dám nói Chiêm Đông Kinh có địa vị như ngày hôm nay là nhờ vào khuôn mặt cùng đôi tay này?

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu, khẽ nheo mắt sau nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt, hướng tay phải về phía cô vẫy vẫy, “Đến đây.”

Tô Lương Mạt đến bên cạnh hắn, cánh tay xẹt qua miệng túi, có thể cảm giác được thứ gì đó nặng nề bên trong.

Chiêm Đông Kinh nắm lấy tay cô, đem năm ngón tay của cô vặn bung từng ngón một ra, sống mũi cương ngạnh của hắn áp lại gần, sau đó đó nhếch môi ý cười ma mị, “Cho cô ra giá, bao nhiêu?”

Tô Lương Mạt nhìn chiếc giường rất lớn kia ở sau lưng người đàn ông.

Cô thuận miệng hô đại một con số.

Chiêm Đông Kinh một cước lôi cô đến nghiêng người đè cô lên giường, tầm mắt từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn không cho cô thời gian phản ứng.

“Trước khi đến đã tắm chưa?”

“Tắm rồi.”

Kèm theo lời nói của cô vừa phát ra còn có tiếng cổ áo bị xé mở, áo sơ mi bị kéo đứt rơi vài nút, con người người đàn ông đen như mực nhìn chằm chằm bộ ngực căng tròn của cô, bàn tay không chút lưu tình chụp lên.

Hàm răng Tô Lương Mạt khẽ run rẩy, người đàn ông dùng sức xoa nắn.

Khủy tay của cô vất vả chống đỡ nửa người trên, sức nặng toàn thân dựa vào hai cánh tay, con người của cô khác với màu đen của người bình thường, giống như đầm mê ma quái sâu không tưởng được, khuôn mặt mỹ lệ của cô tiến sát gần Chiêm Đông Kinh, người đàn ông cúi đầu khẽ hôn khóe miệng cô, hai người mắt chạm mắt.

Chiêm Đông Kinh nhìn vào đáy đầm sâu trong mắt cô, miệng cắn đầu lưỡi, hắn phát giác có gì đó không đúng muốn thu hồi tầm mắt nhưng không kịp nữa.

Hai tròng mắt cô u ám giống như đem hắn ném vào địa ngục vô tận, tầm mắt giương co rồi liền không có cách nào thoát ra được, dần dần, không thể khống chế tứ chi, mà ngay cả ý thức cũng từ từ thoát ly khỏi thân thể.

Đáy mắt người đàn ông, một mảnh trống không.

Tô Lương Mạt từ bên cạnh hắn thối lui, kẻ đó vừa mắt cô bắt cô tiếp cận Chiêm Đông Kinh không phải vì nhìn trúng khả năng này của cô sao?

Cô sờ tay vào trong túi, đầu ngón tay chạm đến khẩu súng đối phương đưa cô, do dự một chút, vẫn là rút ra dao găm mình đem theo.

Nhìn từ xa, giường lớn có vẻ hơi lộn xộn, cô nằm, hắn thì đè nặng hai chân cô, làm không khí xung quanh mờ ám vô cùng, thời gian của Tô Lương Mạt không nhiều, cánh mũi rỉ mồ hôi, cô khó khăn hít vào một hơi, nhắm chặt hai mắt nhắm dao xuống.

Động tác cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, cổ tay bị nắm chặt, Tô Lương Mạt mở mắt, đập vào mắt là hai con người thâm thúy sắc bén, người đàn ông bóp chặt bả vai đè cô xuống giường, “Thì ra là cô!”

Tô Lương Mạt sợ đến biến sắc, tay trái siết chặt dao găm đâm tới, người đàn ông nhẹ nhàng tránh đi, túm chặt cổ tay, cả cánh tay cô tê dại mềm nhũn, dao găm thuận thế xuống giường.

Chiêm Đông Kinh nhặt dao lên, nắm chặt rồi đâm về phía Tô Lương Mạt.

Mũi dao cách mắt cô chưa đến một phân, Tô Lương Mạt tròn tròn mắt hạnh, mí mắt nhẹ nâng có thể cảm giác được rõ rệt mũi dao sắc nhọn xẹt qua.

“Đều nói rằng thuật Nhiếp hồn không tồn tại, chẳng qua chỉ là một vài trò thôi miên mà thôi, xem ra bây giờ, thật sự có loại năng lực này.”

Tô Lương Mạt không ngờ bị hấn liếc mắt một cái đã nhìn thấu, miệng cô lại không chịu thừa nhận, “Anh có ý gì?”

Người đàn ông hạ thấp cổ tay, đôi con ngươi Tô Lương Mạt chỉ có thể tròn tròn hết cỡ không dám động dấy, “Một dao này của tôi đâm xuống, không chỉ có đôi mắt xinh đẹp này của cô bị hủy đi, mà ngay cả cô cũng mất mạng?”

Hai tay cô rũ xuống bên người, bàn tay chạm đến vật cứng rắn trong túi áo, thừa dịp người đàn ông không phòng bị, Tô Lương Mạt vươn tay.

Chiêm Đông Kinh lại trước cô một bước, cánh tay hấn túm lấy Tô Lương Mạt đem cô từ trên giường lôi lên, cô lảo đảo bước theo hắn, người đàn ông đem cô đè giữa bàn ăn, thức ăn sắp đặt chu đáo bị Chiêm Đông Kinh vung tay hất một cái, thức ăn đủ màu sắc rơi vãi đầy dưới đất.

Hai chân cô rũ xuống, vì bị đặt tại góc bàn, đầu không có vật gì chống đỡ, cả người chỉ có nửa người trên nằm trên bàn, tóc đen xổ ra gần như chạm đến sàn nhà, bàn tay người đàn ông bóp cổ cô, “Nói, ai sai cô tới?”

Tô Lương Mạt cắn chặt răng, cánh môi đau đớn.

Dao găm bén nhọn nhắm ngay trước ngực cô cắt xuống, áo ngực chặt khít bị cắt đứt ngay chính giữa, lộ ra nửa người trên trắng nõn sáng bóng, cả người Tô Lương Mạt giống như bị lộn ngược, hô hấp đau đớn khó chịu.

“Nói hay không?”

Trong mắt tràn ra huyết sắc, Chiêm Đông Kinh kéo mạnh một cái ghế, đập lên sau đó dặng chân ngồi đè lên thắt lưng Tô Lương Mạt, dao găm trong tay bất thành linh đâm tới, cắm vào bàn ăn gỗ lim, dư âm run rẩy xé rách màng nhĩ Tô Lương Mạt, toàn bộ da đầu giống như bị kéo căng nứt toát, một nhánh tóc đen trượt theo cắm thật sâu vào mặt bàn.

Chiêm Đông Kinh cầm cổ cô nhấc cả nửa người trên lên, “Cô nếu lại không nói, rất đơn giản, dù sao chúng ta còn thời gian cả một đêm, tôi sẽ làm cô thăng người đi vào ngang người đi ra.”

Tô Lương Mạt cố tự trấn tĩnh, cô đưa tay cạy tay Chiêm Đông Kinh, “Người nhà của tôi ở trong tay bọn họ, nếu tôi không làm chuyện này, chúng tôi đều phải chết.”

“Là ai?”

“Tôi không biết.”

Chiêm Đông Kinh lôi cô lên phía trước, Tô Lương Mạt hô hấp gấp gáp, hơi thở của hắn lạnh lẽo phả vào mặt cô, “Vậy được, cô dẫn tôi đi tìm bọn chúng.”

“Không được.” Tô Lương Mạt không nói hai lời cự tuyệt, “Trừ phi anh đồng ý cứu người nhà của tôi ra.”

Người đàn ông đột ngột vươn tay vỗ nhẹ mặt Tô Lương Mạt, “Được, tôi đồng ý với cô.”

Cô giỏi nhất là nhìn mặt nói chuyện, đáy mắt Chiêm Đông Kinh chợt lóe lên tia tàn nhẫn âm lệ, cô há không nhìn ra được? Tô Lương Mạt bị hấn từ trên bàn ăn lôi xuống, cô bước chân còn chưa vững, “Anh cứu người nhà của tôi ra trước sau đó tôi mới nói cho anh biết, tôi biết bọn họ bị nhốt ở đâu.”

Chiêm Đông Kinh rút con dao Thụy Sĩ ở bên cạnh, lưỡi dao ma sát trước ngực Tô Lương Mạt, mũi dao từ mép quần của cô hướng xuống, ống quần vải sợi bị xé đứt, góc độ mở rộng có thể nhìn thấy quần lót màu đen.

Tô Lương Mạt khép chặt hai chân, người đàn ông lấn lên trước, bên trong cổ áo lộ ra cơ ngực rắn chắc gợi cảm, cô biết rõ cô muốn sống sót ra ngoài không có cách nào khác, cô gần như không tìm được một chút sơ hở nào của Chiêm Đông Kinh, nếu không cô cũng sẽ không thất bại ngay lần đầu tiên.

Chiêm Đông Kinh mất kiên nhẫn, hấn để con dao chống đỡ giữa hai chân Tô Lương Mạt, cả người cô cứng nhắc, càng không dám nhúc nhích.

“Cho cô cơ hội cuối cùng, nếu không, tôi liền dùng sức đâm vào!”

Tô Lương Mạt ra sức nhắm chặt hai mắt, trong mắt Chiêm Đông Kinh thoáng hiện lên vẻ bức bối không giấu được, con dao trong tay không kiêng kỵ hướng tới trước.

Tô Lương Mạt hít vào ngụm khí lạnh, cảm giác lạnh buốt gần như làm cô hít thở không thông, cô bất thành linh vung tay đẩy người đàn ông đang đè ép trên người mình, Chiêm Đông Kinh trong mắt hiện lên hứng thú, một tay bắt lấy bả vai cô đè xuống đất.

Mắt Tô Lương Mạt nhìn lên trên trần nhà, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng làm hô hấp trở nên khó khăn, Chiêm Đông Kinh áp gương mặt tuần tú tới che tầm mắt của cô. Tô Lương Mạt đưa tay, đầu ngón tay run rẩy chạm lên hai đầu lông mày Chiêm Đông Kinh, khóe miệng của hắn nhếch lên giễu cợt, cho rằng cô muốn dùng mỹ nhân kế.

“Cha anh là bị người ta bắn chết đúng không?”

Nụ cười nơi khóe miệng người đàn ông cứng ngắc, khe nheo mắt, môi bạc gần như mím thành một đường thẳng tắp, “Làm sao cô biết được?”

Giọng điệu Tô Lương Mạt nhu hòa, thanh âm bất giác trộn lẫn mấy phần tạp âm mê hoặc, tay cô chỉ đôi mắt Chiêm Đông Kinh, “Tôi còn biết, ông ta bị bắn trúng thái dương bên phải mà chết, lúc chết mặc bộ quần áo thời Đường màu đen.”

Con người Chiêm Đông Kinh đen nhẵn sáng bóng giật mình.

Chính là cơ hội này!

Đầu ngón tay Tô Lương Mạt lướt qua mí mắt hắn, hai mắt người đàn ông kéo căng, cánh tay chống đỡ nửa người trên buông lỏng, thân thể vô lực ngã sấp lên người cô.

Tô Lương Mạt vội vàng dùng sức đẩy thân thể nặng nề của Chiêm Đông Kinh ra, quần bị xé rách một bên, cô dứt khoát cầm lấy con dao vừa cắt nát ống quần, cô không biết chiêu này đối với Chiêm Đông Kinh mà nói có thể chống đỡ bao lâu, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng rời khỏi đây, cũng không dám hành động, trong đầu chỉ có ý nghĩ một mất một còn.

Nhưng như vậy cho dù chạy thoát vẫn sẽ chết.

Tô Lương Mạt rút di động đem theo bên người, cô nhìn chằm chằm Chiêm Đông Kinh một hồi lâu, kéo cánh tay người đàn ông để bên giường, một dao thuận theo cổ tay hắn cắt xuống, lấy máu tươi chảy ra bôi lên hết nửa thân trên người đàn ông.

‘Tách tách’.

Chụp liên tục mấy tấm hình rồi lưu vào album ảnh.

Tô Lương Mạt chỉ sợ nán lại đây lâu sẽ gặp phiền phức, cô kéo Chiêm Đông Kinh tới giữa giường, cởi áo tắm của hắn ra rồi cầm lấy chăn mền bên cạnh đắp lên người hắn. Cô nhanh chóng dọn dẹp phòng tắm, mở cửa ra khỏi phòng, Tô Lương Mạt mặc áo sơ mi của Chiêm Đông Kinh, đi xuống cầu thang, hai tên tráng kiện canh giữ dưới phòng khách ánh mắt do dự quét về phía cô.

Tô Lương Mạt ôm ngực, vừa đi vừa oán trách, “Tên này thật là biến thái, đem người ta tra tấn thành như vậy còn để người ta sống hay không?”

Cô lê bước chân đi ra ngoài, sau lưng truyền đến tiếng cười không có hảo ý của tên đàn ông, “Xem ra hôm nay Kinh thiếu chơi thật sướng khoái.”

Kinh thiếu, sao không gọi là cầm thú đi?

Bộ dáng này của cô đi ra ngoài cũng không có người ngăn cản, Tô Lương Mạt vội vàng bắt xe đến nơi đã hẹn, ra đến ngoại thành có người chuyên đón cô, Tô Lương Mạt lên chiếc xe jeep màu đen, bị kẻ đó một đường chở thẳng đến đích.

Một nhà kho cũ kỹ đã sớm bị quên lãng, Tô Lương Mạt vừa mới xuống xe liền bị kẻ khác dùng dao kề ngay thắt lưng.

Cửa sắt nặng nề mở ra, Tô Lương Mạt lão đảo tiến vào.

“Chị, chị.” Tô Trạch mới sáu tuổi khóc thút thít bị kéo tới.

Tô Lương Mạt bước nhanh chạy lên trước, “Tô Trạch, đừng khóc.”

Tên đàn ông trung niên đứng bên cạnh Tô Trạch một tay tóm lấy Tô Trạch kéo ra sau, “Xong việc rồi?”

Tô Lương Mạt móc điện thoại từ trong túi đưa cho hắn, bên trong có ảnh chụp Chiêm Đông Kinh toàn thân đều là máu, còn có chi tiết vết cắt ở cổ tay, “Bị thương như vậy hắn ta có thể mất mạng?”

“Vết thương trí mạng ở chỗ thắt lưng, lúc hắn ở trên người tôi bị tôi đâm một nhát, đây là tôi phòng ngừa vạn nhất mới cắt lên.”

Tên đàn ông hài lòng gật đầu, đem Tô Trạch đẩy về phía cô.

Tô Lương Mạt khom lưng ôm Tô Trạch, ánh mắt liếc thấy động tác của tên bên trái hướng cánh tay về phía thắt lưng, tim cô nhảy vọt lên cổ họng, cũng nghĩ đến khả năng chín mươi phần bị bịt miệng.

“Lúc tôi vội vã ra ngoài, cũng không biết có người đi theo hay không, nói cho cùng một dao kia là tôi đâm xuống, nếu bây giờ giết tôi, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh nhất định sẽ tìm tới các người, không bằng các người thả tôi đi, tôi sẽ rời khỏi Ngự Châu, cũng không trở lại, bọn họ muốn trả thù cũng không tìm đến các người...”

Động tác của tên đàn ông kia, Tô Lương Mạt nhìn thấy tên bên cạnh thu tay lại.

Lúc đó, đêm đen như mực, xà ngang trên trần nhà kho treo lơ lửng hai ngọn đèn nhỏ sơ sài, chiếu lên đỉnh đầu làm người ta hoa mắt.

Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch đi ra ngoài, cô như khiêng đá trên lưng, mồ hôi dính đầy người.

Cửa sắt nặng nề trước mắt giống như chiếc hộp thần bí Pandora từ từ mở ra, thần sắc Tô Lương Mạt hơi buông lỏng, mới đi được hai bước, vài ánh đèn xe chói mắt bất thành linh vòng quanh chiếu đến.

Cô vô thức giơ tay che kín hai mắt.

Cô thuận miệng nói, lại không ngờ rằng động tác của hắn nhanh nhẹn như vậy.

Một đoàn xe lái đến xếp thành hàng cũng đủ bao vây trọn nhà kho, vây quanh chiếc xe thể thao màu đen dẫn đầu phía trước, cửa xe rộng mở, Chiêm Đông Kinh tựa vào trước xe, chân phải lười biếng nhấc lên, trên người hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng may vá thủ công, tay áo bên trái xắn lên, có thể nhìn thấy chỗ quần băng trắng. Đầu vai tùy ý khoác chiếc áo vét đen, cũng chính vì tùy ý như vậy, mới có thể đem dáng người to lớn cường tráng ẩn giấu bên trong càng toát ra vẻ nguy hiểm tới cực hạn.

Đầu mày Tô Lương Mạt xoắn chặt, ánh đèn sau lưng người đàn ông đồng thời phát ra ánh sáng rải rác thoát nhìn giống như phía sau Chiêm Đông Kinh hiện ra một đôi cánh.

Nếu đổi cách nói, thì là móng vuốt của quỷ Satan.

Với Tô Lương Mạt mà nói, lui một bước là âm phủ, tiến một bước là địa phủ.

Người đàn ông nhấc tay trái, đột nhiên thay đổi tư thế, ngón trỏ nhắm thẳng Tô Lương Mạt.

“Bắt sống cho tôi.”

“Kinh thiếu, tiểu quỷ trong tay cô ta thì sao?”

Chiêm Đông Kinh thu tay, “Tôi chỉ muốn một người, còn sống.”

Lời tác giả: Nhảy hố truyện mới, không thể kiểm lòng cho cảm thú này một tràng pháo tay O(n_n)O haha.

3. Chương 02: Rơi Vào Tay Hắn

Chương 02: Rơi vào tay hắn

Tô Lương Mạt không nghe được tiếng nói chuyện ở đằng xa, nhưng từ giữa hai đầu lông mày của Chiêm Đông Kinh có thể nhận ra được một chút cổ quái khó mà che giấu, hai tay Tô Trạch ôm chặt cổ chị gái, bọn người trong nhà kho nghe thấy động tĩnh lẫn lộn xông ra ngoài, dẫn đầu là tên đàn ông vừa rồi định rút súng.

Dường như trong ánh đèn chớp nhoáng, chữ ‘chị’ trong miệng Tô Trạch còn chưa phát ra, Tô Lương Mạt liền ôm chặt thẳng bé khom lưng núp sau cửa sắt, đáy mắt thoáng hiện lên động tác Chiêm Đông Kinh chỉ một ngón tay về phía trước, tiếng súng đinh tai nhức óc tra tấn lỗ tai, giống như có vô số pháo hoa nổ tung khó mà kết thúc.

Bả vai Tô Lương Mạt cọ sát song sắt đâm lòi ra ngoài, gỉ sắt loang lổ xẹt qua da thịt cũng không thấy đau, cửa chính nhà kho không thể nghi ngờ trở thành điểm chiến đấu ác liệt nhất, Chiêm Đông Kinh liếc mắt thấy cô khom lưng trốn sau bức tường chạy về phía bãi sân bên ngoài, hắn không nhanh không chậm thu hồi tầm mắt, bên ngoài đâu đâu cũng có người, đừng nói là một Tô Lương Mạt cô mà cho dù là con ruồi hôm nay cũng đừng hòng bay ra ngoài.

Trong nhà kho đồ nát rất khó tìm được chỗ trốn, đến gần chỗ góc tường chất đầy thùng hàng ghép từ mấy ván gỗ rẻ tiền, Tô Lương Mạt để Tô Trạch xuống, cuộn người vào trong, kéo tay Tô Trạch trốn vào đó.

Không gian chật hẹp vừa đúng chứa được hai người, nhưng chỉ có thể ngồi xổm, Tô Lương Mạt ôm em trai vào trong ngực.

“Chị, bên ngoài có tiếng gì vậy?” Tiểu tử còn nhỏ không hiểu ý nghĩa sống còn, Tô Lương Mạt hạ thấp giọng, “Đừng sợ, có thể là tiếng bắn pháo hoa.”

“Vậy tại sao chúng ta phải núp trong này?”

Tô Lương Mạt kịp thời che lỗ tai Tô Trạch, môi cô tiến sát đến tai nó, “Chúng ta đang chơi trốn tìm với người xấu, chờ sau khi hết tiếng pháo có thể về nhà.”

Tô Trạch cái hiểu cái không gật đầu.

Tô Lương Mạt ngồi xổm đến nỗi hai chân tê dại, tiếng súng bên ngoài không dứt, không khí chui vào khe hở trên tấm ván gỗ chỉ có mùi thuốc súng xa lạ, còn có mùi máu tanh nồng cùng tiếng kêu thảm thiết, sắc trời tối đen như mực ở bên ngoài tựa như bị nhuộm đỏ, ánh trăng sáng ngà chiếu vào thẳm đêm mặt người. Tiếng súng bên tai đủ khiến thần kinh Tô Lương Mạt căng lên, nhưng cô lại tỉnh táo nghe được một hồi tiếng bước chân từ xa tiến đến gần.

Đầu vai Chiêm Đông Kinh còn khoác chiếc áo vét, xuyên qua khe hở, Tô Lương Mạt nhìn thấy người đàn ông từng bước tiến tới, giống như trận kịch chiến bên cạnh với hắn không có chút liên quan, một đoàn xe bật đèn pha sáng trưng, hắn ngoảnh đầu nhìn về phía góc tường, Tô Lương Mạt nín thở tập trung, thấy hắn xoay người một cái ngồi lên mép thùng gỗ cô đang trốn.

Tiếng súng càng lúc càng nhỏ, Tô Lương Mạt chưa gặp qua chuyện như vậy bao giờ, bàn tay cô che kín hai mắt, đều vì đôi mắt này của cô!

Bên tai có tiếng bật lửa khấp mở lách cách, Tô Lương Mạt ra hiệu bảo Tô Trạch đừng lên tiếng, mắt cô nhìn thẳng nhìn thấy hai chân thon dài được bao bọc trong quần tây của Chiêm Đông Kinh, vô cùng kiểu

cách mà lại vừa khít, từ hướng cô vừa mới chạy tới lại truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, Tống Các cùng Hàn Tăng dẫn đầu chia nhau lôi tới hai tên.

Một tên bị đẩy ra giữa, toàn thân đều là máu lẫn lộn trên nền xi măng thô ráp.

Giữa ngón tay Chiêm Đông Kinh tỏa ra khói thuốc, Tô Lương Mạt liếc nhanh liền nhận ra tên đàn ông quý phía trước, chính hắn bắt Tô Trạch uy hiếp cô.

Máu theo gò má tên đàn ông chảy xuống, hắn cũng mặc kệ mấy thứ này, người ngoài đều biết rơi vào tay Chiêm Đông Kinh kết cục sẽ thế nào, lúc này ngoại trừ cầu xin tha thứ cũng không có cách khác.

“Chiêm lão Đại, chuyện này thực sự không liên quan tới chúng tôi, là con bé kia lợi dụng người khác giá họa cho tôi, ngài cùng lão Đại của tôi có giao tình, ngài...”

Tống Các một cước đạp ngã hắn, “Mày tưởng rằng trong đầu kẻ khác đều là cỏ dại phải không?”

Hai tay Chiêm Đông Kinh chống bên người, bởi vì đeo bao tay da, đầu ngón tay hắn gõ gõ nhịp nhàng làm người ta có cảm giác như bị trói buộc vô cùng bất an, mặt tên đàn ông đầy mồ hôi, lại liều chết đánh cước một lần, “Chiêm lão Đại, ngài muốn tìm cũng nên tìm con bé kia...”

Chiêm Đông Kinh vẫn ung dung như cũ, ngũ quan sắc bén dưới ánh đèn phát ra lưu quang không chân thật.

Tô Lương Mạt cắn răng, tên đàn ông vô dụng, trước khi chết còn muốn kéo cô làm đệm lưng, cô biết mình chạy không thoát, vừa rồi ẩn núp chỉ vì không muốn bị đạn pháo của những người này bắn phá.

Thùng gỗ trên đầu đột nhiên bị dùng sức vỗ xuống, cô nghe thấy âm thanh lạnh băng trên tức truyền đến, “Trốn đủ chưa? Còn không ra.”

Tô Lương Mạt cả kinh, ngay sau đó thấy Chiêm Đông Kinh đứng dậy, Hàn Tăng bên cạnh ngăm hiểu xông lên trước, trực tiếp kéo tấm gỗ lên làm hai người ở trong không còn chỗ trốn chạy.

“Yo, thì ra là trốn ở đây.” Hàn Tăng nước da ngăm đen, cánh tay trắng kiện một cước tóm lấy cổ áo Tô Trạch lôi thẳng bé lên, “Muốn giết người cũng không nhìn một chút là địa bàn của ai, chỉ dựa vào hai đứa chúng mày?”

Con mắt hắn đầy sát khí nhìn Tô Trạch cùng Tô Lương Mạt có vài phần do dự, “Một đứa còn chưa trở mã, một đứa mới trở mã được nửa.”

Chiêm Đông Kinh thoáng cười, nhìn Tô Lương Mạt xông tới giữ chặt cánh tay Hàn Tăng, “Bỏ thằng bé xuống!”

Cánh tay Hàn Tăng giương thẳng, Tô Trạch chỉ còn hai chân đạp loạn, bị gờ quá đỉnh đầu hiển nhiên bị dọa đến phát khóc, Tô Lương Mạt nhón chân lên, lòng nóng như lửa đốt, Chiêm Đông Kinh đi đến cạnh Hàn Tăng, hướng về phía Tô Trạch giơ tay.

Hàn Tăng thấy thế, liền giao Tô Trạch vào tay hắn.

Tiểu tử làm sao phân biệt được tốt xấu, chỉ biết tạm thời được an toàn, đưa tay ôm cổ Chiêm Đông Kinh đáng vẻ run rẩy.

“Nó vẫn còn là trẻ con, đừng dọa nó.”

Hàn Tăng cùng Tống Các ở bên cạnh bốn mắt nhìn nhau, giọng điệu như vậy làm bọn họ kinh hãi, đây là Chiêm Đông Kinh mà bọn họ quen thuộc?

Mấy người phủ phục dưới chân vẫn còn cầu xin tha thứ, Chiêm Đông Kinh ôm Tô Trạch rời đi, hai chân nhàn rỗi một cước đá lên mặt tên đàn ông vắng ra xa.

“Chiêm lão Đại, để lại sao?” Là câu hỏi của Hàn Tăng.

Bao tay màu đen của Chiêm Đông Kinh phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tô Trạch, “Kẻ muốn lấy mạng tôi, để lại sao?”

Đây đâu phải câu hỏi ngược lại, rõ ràng là câu khẳng định.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lương Mạt trắng bệch, lúc Chiêm Đông Kinh nói lời này bàn tay còn để trên mặt Tô Trạch, đôi con ngươi tiểu tử hồn nhiên trong veo, ánh mắt Chiêm Đông Kinh mặc dù lạnh lẽo, nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng, Tô Trạch ôm cổ hắn thật chặt, "Chị, chúng ta có thể về nhà sao?"

"Tô Trạch..."

"Tô Trạch?" Chiêm Đông Kinh gật đầu, "Tên rất hay."

Tô Lương Mạt kéo cánh tay hắn, "Trước hết để tôi đưa Tô Trạch về nhà."

"Đừng nghĩ cò kè mặc cả với tôi." Chiêm Đông Kinh thuận thể cầm tay cô bóp chặt trong lòng bàn tay, "Đi thôi."

Tô Lương Mạt rút tay ra, Chiêm Đông Kinh ôm Tô Trạch đi qua trước mặt Hàn Tăng, tiểu tử nhìn thấy Hàn Tăng vẫn sợ như cũ, Tô Lương Mạt đi theo sau hắn, ánh mắt kéo căng chống lại Hàn Tăng, cô dừng chân một lát rồi trầm mặc tiếp tục bước lên trước.

"Ngẩn ngơ làm gì vậy?" Tống Các rút súng, định xử lý những tên còn lại, khuỷu tay hắn huých huých Hàn Tăng, lại không ngờ thân thể đối đối phương mềm nhũn ngã xuống đất, "Cậu làm sao vậy?"

Chiêm Đông Kinh dừng bước, nhìn thấy cảnh tượng phía sau sắc mặt không khỏi lạnh lẽo thấu xương, hắn ôm Tô Trạch trở lại trước mặt Tống Các, Tống Các chỉ biết lay lay bả vai Hàn Tăng, "Tĩnh lại!"

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh chuyển về Tô Lương Mạt, hắn rút bao tay da ra vung lên mặt Hàn Tăng, tiếng bạt tai đột ngột mà hữu lực, Hàn Tăng như còn mê man tỉnh lại trợn mắt, "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

"Cậu bị quỷ ám phải không?" Tống Các dùng sức đẩy hắn, sắc mặt do dự.

Ngón tay Chiêm Đông Kinh hư ảo chỉ Tô Lương Mạt một cái, thần sắc khó hiểu dẫn đầu rời đi.

Lời tác giả: Chiêm lão Đại nhảy dù trên lầu thật mỹ lệ

4. Chương 03: Bức Cô Mở Miệng

Chương 03: Bức cô mở miệng

Tô Lương Mạt không dám quay đầu lại, Chiêm Đông Kinh ôm Tô Trạch đi lên trước, cô đuổi theo vài bước đưa tay che mắt Tô Trạch lại, bởi vì cách biệt với thân hình cao lớn của Chiêm Đông Kinh, cô không thể không nhón chân lên, xoang mũi đầy mùi thuốc súng và mùi máu tanh khó chịu, sau vài tiếng ùng ùng, xung quanh trở nên yên tĩnh như chết.

Đến trước xe của Chiêm Đông Kinh, tài xế bước xuống mở cửa cho hắn, Hàn Tăng vẫn còn buồn bực chuyện vừa rồi, chỉ nhớ nhìn vào mắt Tô Lương Mạt, trong lúc nhất thời giống như khó tự chủ, bản tính hắn vốn thô lỗ, tiến lên trực tiếp nắm lấy cánh tay cô nhét cô vào trong xe, "Đàng hoàng một chút cho ta."

Tô Lương Mạt bị kéo đi lảo đảo, vừa ngồi vững vàng liền đụng đầu vào cánh tay Chiêm Đông Kinh.

Vẫn là con đường lúc đến đây, u ám đưa tay không thấy năm ngón, cũng giống như tội ác vừa nãy, từng chút từng chút bị cắn nuốt sạch sẽ.

Tô Lương Mạt quay đầu sang nhìn Chiêm Đông Kinh, người đàn ông nhếch môi mỉm cười, tài xế đem không gian trước sau ngăn cách, Chiêm Đông Kinh nhìn ra ngoài cửa sổ tầm mắt quét về phía Tô Lương Mạt, "Nếu tôi là cô, một dao vừa rồi sẽ không do dự."

Tô Lương Mạt hạ tầm mắt xuống, nhìn thấy ống tay áo người đàn ông lộ ra miếng băng vải, cô tất nhiên biết lúc này cái mạng nhỏ của cô bị hắn nắm trong tay, bản thân nên nói cái gì, "Tôi không nghĩ phải giết chết anh."

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh chứa ý cười, khẩu khí vững vàng, thế nhưng giọng điệu này rơi vào tai Tô Lương Mạt lại khiến cô toàn thân như rơi vào hầm băng.

“Tôi sẽ cho cô biết, lúc đó cô nhất thời nương tay còn không bằng giết chết tôi.”

“Anh có ý gì?”

Chiêm Đông Kinh cởi bao tay da ở bên tay phải ra, lộ ra bàn tay thon dài cùng khớp xương rõ ràng, “Bởi vì là cô tự mình cho tôi cơ hội giày vò cô.”

Cô cắn răng không lên tiếng, thay vì ở đây lãng phí thời gian làm hấn buông tha cho cô, không bằng nghĩ xem kế tiếp phải ứng phó như thế nào.

Xe rất nhanh đã đến nơi, Chiêm Đông Kinh ôm Tô Trạch dẫn đầu đi vào phòng khách, đám người Tống Các cùng Hàn Tăng cũng theo sát phía sau, lúc Tô Lương Mạt vào cửa nhìn thấy Chiêm Đông Kinh giao tiểu tử trong tay cho bảo mẫu, “Đưa nó đi tắm, rồi cho nó ăn cái gì đi.”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh tiện tay cởi áo khoác ném lên sofa, phòng khách lớn như vậy cũng không vì những người này mà trở nên ồn ào, Tô Lương Mạt đứng ở chỗ cách ghế sofa không xa, con mắt Hàn Tăng liếc xéo về phía cô, “Lão Đại, người này định xử lý thế nào?”

Thân thể cao lớn của Chiêm Đông Kinh dựa lên ghế sofa, một chân nhàn nhã vắt lên, “Vậy cậu nói xem, muốn xử lý thế nào?”

Hàn Tăng đi hai vòng quanh người Tô Lương Mạt, “Quy tắc cũ, hiệp trước bán sau, dù sao cũng không được mấy đồng.”

Chiêm Đông Kinh cầm ly rượu vang đưa ngón tay chỉ Hàn Tăng, “Không có việc gì đừng nhìn cô ta, coi chừng chết thế nào cũng không biết.”

Tống Các đứng bên cạnh nghe vậy, con mắt nhìn về phía Tô Lương Mạt đầy kinh ngạc cùng dò xét, “Vừa rồi Hàn Tăng chính là bị cô ta làm cho hôn mê?”

“Cái gì?” Hàn Tăng đưa tay bóp chặt cằm Tô Lương Mạt.

Cô đưa tay đánh vào cổ tay hấn, trên mặt Chiêm Đông Kinh bày ra chút không vui, cũng không biết hướng phía ai nói ra câu này, “Đi vào phòng trước chờ tôi.”

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, “Anh thả em trai của tôi trước.”

“Cô, lên phòng chờ tôi.” Lời này, người đàn ông đã nói rất rõ ràng.

Hàn Tăng nhìn mặt Tô Lương Mạt, khóe miệng khơi lên giọng điệu mỉa mai, “Lão Đại, hay là chọc mù mắt cô ta, đàn ông ở trên giường là dễ dàng buông lỏng nhất, cô nàng này giỏi hoạt lắm.”

Chiêm Đông Kinh theo miệng ly một hơi uống cạn rượu vang đỏ bên trong, miệng ném ra một câu, “Cuốn xéo, mấy ngày này đứng có lớn vồn trước mắt tôi.”

Tô Lương Mạt ở trên tầng hai chỉ nhận thấy trước khi đi vào căn phòng kia, dưới lầu truyền đến vài câu đùa cợt, đám người không ngồi lâu, biết rõ đêm nay Chiêm Đông Kinh muốn vận động, tất nhiên không dám ở lại lâu.

Âm thanh người đàn ông đi lên lầu rõ ràng truyền vào tai Tô Lương Mạt, thấy cô còn đứng ở đầu cầu thang, Chiêm Đông Kinh cũng không có chút biểu hiện kinh ngạc, hấn lướt qua người cô, đẩy cửa phòng, “Vào đây.”

Cô dường như vẫn không có đường lui.

Tô Lương Mạt đi theo sau hấn, đóng cửa bên trên sàn đã được thu dọn sạch sẽ, căn phòng ngăn nắp còn có một cái giường cực kỳ lớn.

Chiêm Đông Kinh đột ngột dừng bước, duỗi tay xách cổ áo lôi cô lại gần, mũi chân của cô gần như cách khỏi mặt đất.

“Nói!”

“Nói cái gì?”

Về mặt bây giờ của Chiêm Đông Kinh hoàn toàn khác với lúc nãy, “Làm sao cô biết ba tôi là bị bắn chết?”

“Tôi...” Âm thanh của Tô Lương Mạt đứt đoạn, “Tôi đoán.”

Đáy mắt hần dần tụ lại về ớn lạnh điên cuồng, Tô Lương Mạt đưa tay nắm chặt lấy bàn tay Chiêm Đông Kinh, “Anh bóp chết tôi cũng vô dụng.”

Chiêm Đông Kinh hoàn hồn, lúc này mới phát hiện tay hần từ khi nào đã bóp chặt cổ cô, “Cô đoán? Lúc ông ấy chết không có mấy người biết, thi thể là đích thân tôi mang về, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, làm sao biết ông ấy mặc đồ thời Đường màu đen.”

Hần không giết cô, là muốn từ chính miệng cô tìm ra chân tướng, Chiêm Đông Kinh lúc này dĩ nhiên không có nhẫn nại.

Tô Lương Mạt từ trong tay hần giãy giụa, “Cho dù tôi có nói thật, anh cũng sẽ không tin.”

“Tôi nói rồi, đừng cò kè mặc cả với tôi.”

Cô cắn cắn khước miệng, “Tôi có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nheo mắt, cho dù bẩm sinh đã quen dùng trí tuệ cùng lãnh khí đè nén phần nộ, nhưng gân xanh nơi khước mắt vẫn kéo căng, Tô Lương Mạt nhìn vào lại thấy chói mắt khác thường, “Ý cô nói, cô có thể nhìn thấy quỷ?”

Chỉ có điều giọng điệu hần rõ ràng trào phúng.

Tô Lương Mạt lại nghiêm túc gật đầu.

Động tác đơn giản của Tô Lương Mạt đánh tan chút lý trí khổng lồ cuối cùng của Chiêm Đông Kinh, hần bước nhanh tới ghế sofa, rút ra một lưỡi dao dài chừng hơn một mét, đối với thái độ như vậy của hần Tô Lương Mạt không thấy bất ngờ, đúng vậy, lời này nói ra ai có thể tin được thì đó đúng là kẻ điên.

Lưỡi dao u ám lạnh lẽo mang theo sát khí nhăm thẳng Tô Lương Mạt, “Cho cô cơ hội cuối cùng, nói, kẻ giết ba tôi rốt cuộc là ai?”

“Tôi không biết, chỉ là lúc đó tôi nhìn thấy ông ta trong phòng ngủ của anh.”

Lưỡi dao chui vào trong áo cô, theo động tác trên tay người đàn ông, áo lột bên trong cùng da thịt trắng nõn cứ nhiên lộ ra ngoài.

Động tác của hần rất chuẩn, tay cũng không run một chút nào, Tô Lương Mạt không khỏi hoài nghi hần rốt cuộc đã dùng bao nhiêu người làm qua thí nghiệm thể này, “Cô không nói tôi liền đem quần áo của cô từng món từng món lột xuống.”

“Tôi đã nói rồi, là anh không tin.”

“Được, nếu đã vậy cô hỏi ông ấy, ông ấy sẽ nói cho cô đáp án.”

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, “Tôi bây giờ không nhìn thấy ông ta.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh rét lạnh, quần của cô vốn đã rách nát không thể giữ lại, lưỡi dao đã cắm vào giữa áo lót, Tô Lương Mạt không dám nhúc nhích, loại cảm giác này giống như dùng băng sượt nhanh qua da thịt, ớn lạnh trực tiếp chui vào tận xương, Chiêm Đông Kinh trừng phạt đến đây thân sắc ngưng trọng, “Cô nếu thực sự muốn bị lột sạch như vậy, tôi cho cô toại nguyện.”

Cô dứt khoát, cắn chặt răng.

Trước ngực lúc đầu bị kéo căng, sau đó cảm giác trời buộc ở hai bên lỏng lẻo, hai bên tròn đầy căng cứng lập tức lộ ra, về mặt Tô Lương Mạt đây bị thương, cả hai mắt cũng dứt khoát nhắm chặt.

Nhưng hần đương nhiên không có bỏ qua dễ dàng như vậy.

Mũi dao đã chui vào bên eo cô, một tấm vải sợi mỏng manh, không cần bao nhiêu khí lực, bí mật cuối cùng của cô sẽ phải bại lộ trước mắt hắn.

Chiêm Đông Kinh nhìn bộ dạng của cô, cô vẫn không có ý định nói thật.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 4: Ở chung một phòng

5. Chương 04: Ở Chung Một Phòng

Chương 04: Ở chung một phòng

Lúc mảnh vải cuối cùng rơi xuống chân, Tô Lương Mạt không khống chế được toàn thân run rẩy, người ta thường thích hình dung nói rằng ‘không chốn dung thân cũng giống như bị người khác lột sạch quần áo’, lần này Tô Lương Mạt coi như được linh hội sâu sắc hàm ý bên trong.

Ngoại tử nhục nhã, trong đầu đều trống rỗng.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh chỉ là từ trên người cô dạo qua một vòng, hắn tra lưỡi dao vào vỏ, bước chân trầm ổn lòng vòng bên Tô Lương Mạt, bàn tay chạm đến bờ vai trần trụi lộ ra ngoài của cô, Tô Lương Mạt cả kinh thiếu chút nhảy dựng lên.

“Tôi không có lừa anh, cho dù anh giết tôi, tôi vẫn nói những lời này.”

Hai chân thon dài của cô thẳng tắp, thứ có thể che đậy nửa người dưới đều rơi xuống mắt cá chân, nửa người trên vẫn còn áo che phủ lên hai cánh tay, nhưng những nơi cần che đậy lại nhất loạt không che được, Chiêm Đông Kinh xòe mở năm ngón tay ở trên xương quai xanh của cô không ngừng trêu chọc, “Tự cô nói xem, lý do như vậy nói ra ai sẽ tin cô?”

“Anh không tin tôi cũng không có cách nào khác.”

Tô Lương Mạt mở mắt, kéo áo đã rơi xuống tận eo buộc lại, “Nhìn đủ chưa? Anh muốn hỏi tôi cũng đã nói cho anh biết, tin hay không là chuyện của anh?”

Chiêm Đông Kinh vòng tay qua bả vai cô đứng trước mặt Tô Lương Mạt, cánh tay hơi dùng sức, ngón tay thon dài như muốn đâm thủng xương thịt của cô, “Bọn chúng tìm được cô tới giết tôi, đương nhiên biết rõ cô có bản lĩnh gì, tôi rất hiếu kỳ, bọn chúng làm sao biết được?”

“Trước anh, tôi chỉ dùng qua một lần, tôi không biết bọn họ làm sao lại tìm được tôi.”

Loại năng lực này của cô, Tô Lương Mạt tự ý thức được từ ngày đó trở đi cũng không dám tùy tiện sử dụng, có chút năng lực đặc biệt hơn người thường không hẳn đã là chuyện tốt.

Giống như lần này, đưa tới đâu chỉ là họa sát thân.

Chiêm Đông Kinh cũng không hỏi lại.

Bả vai Tô Lương Mạt vô thức rút về phía sau, tay của người đàn ông lại thừa cơ trượt xuống dưới vạt về xương quai xanh, cô chỉ đành ôm lấy hai vai không dám lộn xộn, “Khi nào thì thả chúng tôi đi?”

“Khi nào cô nói rõ chân tướng việc kia, khi đó tôi lập tức thả cô.”

Giọng điệu cô có chút tức giận, “Tôi đã nói rồi.”

Hừ.

Người đàn ông phát ra âm thanh trào phúng, tiếp đó cất giọng, “Nếu tôi tin lời cô, tôi mới chính là quỷ.”

Chiêm Đông Kinh ném Tô Lương Mạt lại, mở cửa phòng tắm đi vào, lúc đóng cửa còn hướng về phía Tô Lương Mạt đang đứng im một chỗ nói mập mờ, “Bên ngoài đều là người, cô muốn dùng bộ dáng này đi ra ngoài tôi không đảm bảo cô có thể an toàn xuống dưới lầu.”

Chỉ cách vền vền một cánh cửa, bên trong lại truyền đến tiếng nước chảy rõ rệt, Chiêm Đông Kinh lúc đi ra đã thay một cái áo choàng tắm, dùng khăn lông lau khô đầu tóc, lúc nhìn thấy Tô Lương Mạt chợt dừng động tác, cô thừa lúc hẩn tắm mở tủ quần áo của hẩn, chỉ là bên trong không có đồ gì của phụ nữ, cô đành phải tìm bộ quần áo của hẩn tùy tiện che người.

Chiêm Đông Kinh tiện tay ném khăn lông sang bên cạnh, hẩn đi đến mép giường ngồi xuống, hướng Tô Lương Mạt đang đứng cứng ngắc vẫy vẫy tay.

Một mỹ nam rắn chắc vừa tắm xong bày ra tư thế trêu người như vậy, ai dám đưa dê vào miệng cọp?

Mặt Tô Lương Mạt tràn đầy cảnh giác, Chiêm Đông Kinh tự mình cởi bỏ băng vải quấn trên cổ tay, may mà một dao kia của cô cắt xuống cũng không sâu, sau khi hẩn tỉnh lại vội vã tìm Tô Lương Mạt làm gì có thời gian xử lý tốt miệng vết thương.

“Lại bướng, tôi không ngại lột sạch cô lần nữa sau đó ném ra ngoài.”

Cô buông lỏng hai chân đi đến cạnh hẩn, Chiêm Đông Kinh đưa hộp thuốc cho cô, “Biết không?”

“Không biết.”

“Không biết thì học đi.”

Vì phối hợp với tư thế của hẩn, Tô Lương Mạt không thể không ngồi dưới đất, cô đem băng vải quấn từng vòng quanh cổ tay hẩn, động tác không tập trung, lúc này chỉ muốn làm thế nào thoát thân, tay Chiêm Đông Kinh buông lỏng để trên đầu gối cho thấy hẩn bây giờ khẳng định đã thả lỏng tinh thần, nếu cô thử lại lần nữa, nói không chừng có thể thành công.

Chiêm Đông Kinh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm đỉnh đầu Tô Lương Mạt, lúc đạt được đỉnh cao trong lòng từng khao khát rồi lại vỡ vụn không nhận ra được, mất mát với trách nhiệm nặng nề khiến hẩn kiệt quệ, hình ảnh Chiêm Tùng Niên bị bắn chết vẫn rõ mồn một trước mắt, từ đó hẩn chưa hề ngủ được một giấc nào an ổn.

Hẩn chống tay lên trán, mặt khẽ hạ xuống thấp.

Tô Lương Mạt băng bó xong ngẩng đầu lên, khuôn mặt của hẩn bị che dấu hơn phân nửa, cô chỉ có thể nhìn thấy ngũ quan từ chân mày trở xuống, sống mũi thẳng tắp cương nghị, môi mỏng mím thành một đường thẳng.

Ở Ngự Châu có câu, ‘thà tự nguyện bị xe đụng chết cũng đừng đi chọc Chiêm Đông Kinh’.

Thần sắc của hẩn lúc này hoàn toàn bị che phủ trong lòng bàn tay âm u, hai mắt khẽ nhắm chặt như đang suy nghĩ điều gì, Tô Lương Mạt bị khoảnh khắc yên lặng này làm mê hoặc, cũng quên mất lời đồn bên ngoài, hy vọng duy nhất hiện tại của Chiêm Đông Kinh là đặt trên người Tô Lương Mạt, hẩn ngẩng đầu lên, ánh mắt không khỏi đùng phải cô, hẩn lập tức dời đi, nhìn miệng vết thương đã được băng bó kỹ.

Hai chân thon dài của Chiêm Đông Kinh để lên trên giường, cứ như vậy mà ngủ đi.

Tô Lương Mạt nhìn bốn phía, bên ngoài có hộ vệ thay nhau canh gác, hơn nữa cô còn chưa tìm thấy Tô Trạch ở đâu, muốn rời khỏi quả thực còn khó hơn lên trời.

Cô đứng lên, trong phòng chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, màu vàng cam mông lung chiếu vào phân lưng của người đàn ông, Tô Lương Mạt đành phải tự mình tìm nơi nào đó ngả lưng, cô đẩy tấm nệm trên ghế sofa bằng da thật ra.

Lăn lộn khó ngủ, mẹ lúc này chắc chắn rất lo lắng, nhìn đáng vẽ Chiêm Đông Kinh nếu cô không nói ra được ai hại Chiêm Tùng Niên, e rằng cô đừng hòng rời khỏi đây.

Tô Lương Mạt dịch người một cái thiếu chút nữa ngã khỏi ghế sofa, mắt trông thấy di động trên tủ đầu giường.

Chiêm Đông Kinh giữ nguyên tư thế ngủ lúc này cũng không nhúc nhích, xem ra là ngủ say rồi, Tô Lương Mạt cố gắng không phát ra một chút tiếng động, qua một lúc lâu, cô mới chậm rãi đứng dậy.

Chân trần đạp lên thảm lông tiến tới, động tác này của cô không khác gì đang nhỏ rằng cộp, nhỏ thì nhỏ đi, cùng lắm là bị cắn chết còn tốt hơn ở đây bực bội đến chết.

Tô Lương Mạt đi đến trước tủ đầu giường, tay phải của Chiêm Đông Kinh để dưới đầu, hẳn lúc này so với ai khác đều thanh tỉnh hơn, hẳn chưa bao giờ chớp mắt ở trước mặt người khác, chớ nói gì là người phụ nữ một khắc trước còn muốn lấy mạng mình.

Cô thò tay qua, cầm lấy điện thoại di động rồi siết chặt, hô hấp của Tô Lương Mạt giống như sắp ngưng trệ, mỗi hơi thở đều treo ngược giữa cổ họng.

Cô bước chân thật nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, nhập vào một dãy số.

Hình như không quá ba giây, bên kia lập tức nhận điện, “Alo.”

“Chú Trương, cháu là Lương Mạt.”

Đối phương rõ ràng ngập ngừng, “Lương Mạt, có chuyện gì sao?”

“Chú Trương, cháu gặp chút chuyện phiền phức, cháu với Tô Trạch bây giờ đang ở Thanh Hồ Đường...”

“Thanh Hồ Đường!” Âm thanh của đối phương cao lên một nốt, “Nơi đó không phải là địa bàn của Chiêm Đông Kinh sao?”

“Chú có thể nghĩ cách nào đưa chúng cháu ra ngoài không?”

Một hồi trầm mặc, người đàn ông lần nữa lên tiếng, “Đêm nay trong cục có một vụ là hắc bang sống mái với nhau, Lương Mạt, cháu làm sao lại bị kéo vào?”

“Chú Trương, những chuyện này trở về cháu từ từ giải thích với chú...”

“Lương Mạt, việc này có chút phiền toái, chỗ của hẳn ngay cả chú cũng không vào được.”

Tô Lương Mạt vừa nghe, lòng như rơi vào đáy cốc, “Chú Trương!”

“Chú sẽ nghĩ cách, cháu đừng vội, số điện thoại này không phải của cháu, cháu nhanh gác máy đi...”

Đến khi bên kia truyền đến tiếng ‘tút tut’, Tô Lương Mạt mới hoàn hồn bỏ điện thoại bên tai xuống.

Xung quanh yên tĩnh làm người ta hồi hộp khó chịu, thân ảnh Tô Lương Mạt đứng bên cửa sổ xoay qua chỗ khác, liền nhìn thấy Chiêm Đông Kinh vốn đang nằm trên giường bây giờ lại ngồi bên mép giường, bởi vì cách xa, không nhìn rõ vẻ mặt người đàn ông, lại nghe thấy giọng nói đặc biệt lãnh đạm mang theo chút khiêu gợi lười biếng truyền tới.

“Sao vậy, không gọi được viện binh đến?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 5: Nửa đêm đuổi ra khỏi phòng

6. Chương 05: Nửa Đêm Đuổi Ra Khỏi Phòng

Chương 5: Nửa đêm đuổi khỏi phòng

Tô Lương Mạt nắm chặt di động của Chiêm Đông Kinh trong tay, không có bao nhiêu biểu hiện sợ sệt hay hoảng loạn, cô đi tới, thậm chí còn để di động lại chỗ cũ.

Chiêm Đông Kinh nâng một chân lên, áo choàng tẩm rơi xuống, giả sử cô nhìn kỹ hơn một chút có khi có thể thấy chút cảnh xuân, nhưng Tô Lương Mạt lúc này lại không có lòng dạ.

Dù sao cũng bị bắt tại trận, cũng không có gì để nói.

Người ngoài đều nói Chiêm Đông Kinh đáng sợ cỡ nào, cảnh tượng lúc này hẳn không mấy may do dự phát tay giết người vẫn lượn lờ trong đầu Tô Lương Mạt, nhưng bỏ mấy thứ này đi, dù sao cũng đã đi đến bước này, Tô Lương Mạt cũng không có gì phải sợ.

Cô ngược lại giống như chẳng có chuyện gì định quay lại sofa phía trước.

Cánh tay đột nhiên bị một cổ lực đạo kéo lại, lôi cô suýt chút nữa té ngã, Chiêm Đông Kinh đá lên bắp chân cô một cái, cũng không biết thế nào cảm giác tê dại lan ra toàn thân, Tô Lương Mạt không kịp chuẩn bị té ngã xuống giường.

“Đêm nay cô ngủ bên cạnh tôi.”

“Anh còn sợ tôi chạy?”

Chiêm Đông Kinh đưa tay đẩy, đẩy cô sang phía bên kia giường, “Cô chạy một cái thử xem.”

“Em trai tôi đâu?”

Người đàn ông nhắm mắt lại, “Yên tâm, chưa chết được.”

“Nó chỉ là đứa trẻ con.”

Chiêm Đông Kinh rõ ràng ngay cả chút nhẫn nại cuối cùng cũng không còn, Tô Lương Mạt lúc này cũng không dám chọc hấn, chỉ đành cuộc tròn thân thể nằm bên cạnh hấn. Cô không biết chú Trương là thật đang nghĩ cách hay chỉ là nói lấy lệ, Tô Lương Mạt nhìn bộ dạng bình tĩnh của Chiêm Đông Kinh, nếu không lúc này đã trừng trị cô rồi.

Trong đầu cô có rất nhiều chuyện, đưa lưng về phía Chiêm Đông Kinh nhìn ra ngoài cửa sổ, người đàn ông bên cạnh lại mở mắt lần nữa, ưỡn người dậy sau đó nhấn cái nút bên cạnh giường.

Không quá ba giây, cửa phòng ngủ mở ra, hộ vệ lúc này canh giữ trước cửa tiến vào, “Lão Đại.”

Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ bên cạnh, “Đưa cô ta đến phòng cho khách.”

Tô Lương Mạt không đợi hấn mở miệng đã ngồi dậy rồi, lúc này nghe thấy lời hấn nói, chân trần đi như chạy trốn ra ngoài.

Hộ vệ được huấn luyện cẩn mật không có biểu hiện dư thừa, đưa Tô Lương Mạt rời khỏi, cửa phòng ngủ lại lần nữa đóng lại, một tên hộ vệ khác đứng canh ngoài cửa nói, “Còn tưởng đêm nay lão Đại sẽ giữ cô ta lại qua đêm.”

“Nhớ kỹ người thua ta lần này,” Tên đàn ông đi ra ngoài ra hiệu bằng ngón tay, “người có khi nào thấy có phụ nữ qua đêm ở trong này chưa?”

Trong hắc đạo trộn lẫn đủ người, càng có quyền lực ngấp trời hơn người khác càng phải đề phòng, chơi phụ nữ có thể, nhưng nếu như lúc nhắm mắt ngủ bên cạnh có phụ nữ, tuyệt đối là đại kỵ.

Tô Lương Mạt bị đẩy vào một căn phòng khác.

Cô không biết Chiêm Đông Kinh sẽ xử lý cô với Tô Trạch như thế nào, nghĩ ngợi lung tung đến nửa đêm, lúc này mới ngủ say.

Lúc mơ màng, hình như trên mặt có hơi thở không gạt đi được, Tô Lương Mạt xoay mặt vẫn không tránh khỏi, cô mở mắt, thành linh một gương mặt tuần lãng phóng đại làm cô giật mình suýt chút nữa thì hét lên, Tô Lương Mạt chống hai tay, lại bị hấn bắt lấy cái cảm kéo trở về giữa giường.

“Ngủ một giấc, đầu óc tỉnh táo hơn chút nào chưa?”

Chiêm Đông Kinh áp mặt xuống gần, chớp mũi gần như chạm nhau.

Tô Lương Mạt có thể nghe được mùi nước cạo râu của người đàn ông, “Những gì tôi cần nói đêm qua đã nói hết với anh rồi.”

Chiêm Đông Kinh nhẹ kéo khóe môi, ý cười còn chưa lan vào mắt, hai mắt dán chặt vào đôi con người đen bóng của cô, “Tốt, rất tốt,” hấn nhắc lại một tiếng sau đó, môi mỏng dán sát khóe miệng cô, “tôi lại muốn xem thử miệng của cô có thể cứng đến khi nào.”

Hấn nhốt cô trong căn phòng này, kêu trời không thấu kêu đất không hay, suốt hai ngày, Tô Lương Mạt đối bụng cả người không còn chút sức lực, co quắp ở trên giường giống như người chết đói.

Chú Trương là người trong cục cảnh sát, lại biết rõ cô ở đây, dẫn người đến đây tổng cộng không quá một tiếng đồng hồ, Tô Lương Mạt biết cô không nên hy vọng nữa.

Cũng khó trách, sau khi ba mất tích tất cả mọi người ai có thể tránh được thì tránh càng xa càng tốt, có ai ngốc đến độ vì cô mà nhổ lông trên người Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt gần như cho rằng Chiêm Đông Kinh muốn nhốt cô chết đói ở đây.

Đây chính là cách hấn trừng phạt, lại rất inh, không tốn chút công sức cũng không thấy một giọt máu.

Cho đến buổi sáng ngày thứ tư, Tô Lương Mạt đã chống đỡ tới cực hạn, lúc cửa phòng mở ra một người phụ nữ tiến vào, bà ta đi thẳng tới bên giường của Tô Lương Mạt, “Kính thiếu bảo cô đi xuống dùng cơm.”

Đi vào còn đem theo cả quần áo cho cô tắm rửa.

Tô Lương Mạt tắm xong đi ra ngoài, lúc xuống cầu thang cô gần như là hai tay ôm lan can đi từng bước một, Tô Trạch ngồi trước bàn ăn thấy cô, gọi to, “Chị.”

Nhóc con đang ăn bữa sáng, Tô Lương Mạt thấy sắc mặt thằng bé không tệ, ít nhất mấy ngày nay Tô Trạch không có chịu khổ.

Chiêm Đông Kinh ngồi ở ghế chủ trì phía nam, ngẩng đầu ra hiệu Tô Lương Mạt ngồi xuống, “Ăn xong bữa sáng, tôi cho người đưa các người về.”

Cô vừa mới ngồi xuống cả người cứng đờ, vẻ mặt đầy khó tin, lại không dám mở miệng.

“Chị, chị không khỏe sao?”

Chiêm Đông Kinh cướp lời của Tô Lương Mạt, “Chị cháu bị bệnh vài ngày, sức khỏe mới bình phục.”

Tô Trạch gật gật đầu, xiên một miếng thịt nướng nhét vào miệng, “Chị, ở đây đồ ăn thật là ngon, em không nỡ về nhà nữa.”

“Vậy sao?” Chiêm Đông Kinh hiếm khi cười, “Vậy ở thêm mấy ngày nữa đi.”

“Không cần đâu.” Tô Lương Mạt vội lên tiếng, “Tô Trạch, mẹ ở nhà nhất định rất lo lắng.”

“Oh.” Tô Trạch suy nghĩ một chút, “Đúng, mẹ còn chưa biết chúng ta ở đâu nữa.”

Dao nĩa trong tay Chiêm Đông Kinh lại tao nhã cắt miếng thịt bò bít tết làm ba phần thành thạo, theo vết cắt có máu rỉ ra. Dạ dày Tô Lương Mạt không chịu được trào ngược lên, càng nhớ đến tiếng kêu thảm thiết ở kho hàng ngoại ô, vẻ mặt Chiêm Đông Kinh chuyên chú, cắt ra cũng không ăn, đĩa sứ trắng tinh bị từng đạo từng đạo màu đỏ hồng nhiễm vào, đâm vào gần như làm người khác mở mắt không ra. Động tác này ở trong tay hấn lưu loát mà lại phong cách ưu nhã, Tô Lương Mạt lại nhớ tới một câu, nói người đàn ông này là độc anh túc, không nên dính vào.

Cũng đúng, ai đã từng trải qua người đàn ông như vậy, đời này nếu không phải hấn, cũng đừng mong có thể tìm được người khác có thể thay thế hấn phân nào.

Chiêm Đông Kinh cắt xong khối thịt bít tết, cầm một miếng nhỏ đưa về phía Tô Trạch.

Chỗ mép thịt vẫn còn đang rỉ máu.

Tô Trạch cô chút sợ hãi, nắm chặt miếng bánh mì bên cạnh trong tay.

“Nó không ăn bò bít tết.”

Tô Lương Mạt vội mở miệng.

Chiêm Đông Kinh hai mắt hẹp dài âm lệ đột nhiên quét về phía cô, lại thấp giọng nói, “Được, nó không ăn cô ăn.”

Tô Lương Mạt vốn chưa bao giờ ăn qua thứ đồ này, cô tiếp nhận cái đĩa từ tay Chiêm Đông Kinh, hơn nửa hai ngày nay chưa có một hạt cơm trong bụng, mũi ngửi thấy mùi máu tươi dạ dày lại sôi trào lợi hại.

“Chị, đây là thứ gì vậy, có phải thịt người không?”

“Qe!” Tô Lương Mạt không nhin được nữa, đẩy đĩa thức ăn sang một bên khom lưng nôn khan, nhưng lúc này trong dạ dày làm gì có cái gì, nôn đến mức cả đầu với lồng ngực đều muốn nổ tung.

Khó khăn lắm mới dễ chịu lại chút ít, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn Tô Trạch đối diện, “Ai nói với em là thịt người?”

Tô Trạch mặt mũi ngơ ngác nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Chú nói, người sống chính là người ăn thịt người, chúng ta không chịu há miệng, cũng chỉ có thể chờ người khác ăn thịt chúng ta.”

Tô Lương Mạt cố nhin buồn nôn, Tô Trạch mới sáu tuổi, Chiêm Đông Kinh lại nói với nó những lời như vậy. Về mặt người đàn ông thờ ơ, lời hắn nói là sự thật.

7. Chương 06: Uy Hiếp Trí Mạng

Chương 6: Uy hiếp trí mạng

Chiêm Đông Kinh nhìn bộ dạng Tô Lương Mạt mặt mũi khó chịu, nôn cũng không nôn được, hắn xiên một miếng bỏ vào miệng.

Lực nhai vừa đủ, đầu lưỡi trần trọc còn có thể thấy chút màu đỏ chói mắt.

Cô nghĩ không sai, hắn là cố tình làm cho cô buồn nôn.

“Cô mấy ngày chưa ăn uống đàng hoàng, ăn chút cháo trước đi.” Chiêm Đông Kinh bỏ dao nĩa xuống, đứng lúc thốt ra một câu, hắn cũng không phải đột nhiên lương thiện, mà cứ như vậy muốn đùa chết cô, hắn muốn có đáp án thì tìm ai được đây?

Tô Lương Mạt dùng tay trái ra sức đè ép dạ dày, kéo chén cháo ở bên cạnh qua, cho dù đối đến ngực dán vào lưng, những cô chỉ có thể ăn từ từ từng muỗng nhỏ.

Chiêm Đông Kinh chỉ ăn một miếng bít tết, bỏ lại cầm lấy miếng bánh mì, Tô Lương Mạt là người ăn xong cuối cùng, cô giương mắt thấy Chiêm Đông Kinh cầm khăn lau tay, “Thấy khá hơn chưa? Các người đi được rồi.”

Thật sự cứ như vậy chịu thả cô ra?

Tô Lương Mạt cho dù nghi ngờ, lại không trì trệ chút nào, một bữa sáng không thể hồi phục tốt tinh thần, cô ôm em trai vào trong ngực, bước chân mềm oặt nhưng mục tiêu mười phần là ra khỏi cửa.

Vừa đúng lúc chạm mặt Tổng Các với Hàn Tăng.

Hàn Tăng chắc là cũng đã biết hai ngày trước mình vô duyên vô cớ té xỉu là chuyện ‘tốt’ của Tô Lương Mạt, hắn sải rộng bước chân đi lên trước, nhìn thấy Tô Trạch co rúc phía sau Tô Lương Mạt, “Ranh con chết tiệt, theo ta đi luyện thử bìa bắn, thế nào?”

Chiêm Đông Kinh ngồi yên một chỗ, không nói lời nào.

“Mời tránh ra cho.”

Tô Lương Mạt dắt Tô Trạch, tránh khỏi Hàn Tăng tăng nhanh bước nhanh.

“Lão Đại, ngài như vậy là muốn thả cô ta đi?” Tổng Các đi về phía bàn ăn.

Chiêm Đông Kinh gật gật đầu.

Hàn Tăng là người đầu tiên giậm chân, “Thả cô ta đi? Lão Đại, cô ta ngày đó còn muốn giết ngài! Dù không cần cái mạng của cô ta nhưng thế nào cũng phải phế cô ta đi rồi mới nói, nếu ngài chơi đùa chán rồi, cũng cho tôi chơi thử đi?”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, chân dài bước qua trước bàn ăn, Tô Lương Mạt mang theo Tô Trạch đã ra khỏi cửa, Hàn Tăng tất nhiên không chịu để yên, Chiêm Đông Kinh một phát bắt được bả vai Hàn Tăng nghiêng về phía trước, “Tôi tự có tính toán.”

Bình thường hẳn nói những lời này, có nghĩa là không muốn thuộc hạ nói nhiều nữa.

Hàn Tăng hôm nay lại không có nhân lực, “Nhưng mà...”

Chiêm Đông Kinh xiết chặt năm ngón tay, sắc mặt đột nhiên sa sầm, Tống Các lập tức ra mặt không để Hàn Tăng tiếp tục lộn xộn. Chiêm Đông Kinh đi tới cửa, ánh nắng chiếu lên một bên vai Tô Lương Mạt, hai chân giống như đang đánh nhau nhưng vẫn cứ ương ngạnh tiến lên phía trước, thực sự thú vị.

Hàn Tăng cao lớn lỗ mãng cũng bị ánh mắt vừa rồi của Chiêm Đông Kinh áp chế, Tống Các vỗ vỗ vai hắn, “Sớm muộn cũng có ngày cái mạng nhỏ của cậu phải giao ra do cái tính hấp tấp này, cậu có khi nào thấy có kẻ nhỏ râu lão Đại còn bình yên vô sự rời đi?”

“Nhưng tôi thấy cô ta vẫn yên ổn.”

Tống Các lắc lắc đầu, đầu óc thật đơn giản, nói thêm nữa cũng chỉ phí công, “Đây rốt cuộc là kết thúc, hay là bắt đầu, ai biết được?”

Tô Lương Mạt ra khỏi tòa biệt thự, luôn không dám quay đầu lại, cả khu vực quanh căn biệt thự hình như không có người nhàn tản, vắng lặng nghiêm trang làm người ta thấy sợ.

“Chị, thật kỳ quái, trên đường không có ai cả, cũng không nhìn thấy quảng trường ca hát.”

Tô Lương Mạt ôm hai vai thẳng bé, đến khi ra khỏi con đường này, mới dám quay đầu lại nhìn thử.

Nơi này là vương quốc hắc ám của Chiêm Đông Kinh, nói trắng ra là thành phố của hắn, cũng không cần thiết phải ẩn trốn, phóng tầm mắt đi cũng đếm không hết số khu vực hắn quản lý trong tay, chỗ của hắn hang ổ của hắn ở đây, có người phục vụ có người lo lắng, chỉ cần lập tức có ngay.

Tô Lương Mạt đưa Tô Trạch đi bộ hơn một giờ, mới bắt được taxi.

Đến khi ngồi vào trong xe, cô vẫn có cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Xe taxi đưa hai chị em tới trước một tiểu khu, căn nhà trước kia đã bị niêm phong, nơi này là nhà cũ mấy năm trước, nhưng cũng không quá tệ, đầy đủ tiện nghi, mười tám mét vuông cũng đủ cho ba người sinh sống.

Tô Lương Mạt đi lên trên tầng gác nhấn chuông cửa, mẹ quả nhiên ở đây, cửa mở liền thấy Tống Tử Căng hai mắt đỏ bừng, Tô Lương Mạt ngập ngừng mở miệng, “Mẹ.”

Tống Tử Căng một tay kéo cả hai chị em vào, “Các con đi đâu vậy, sắp dọa mẹ đến chết rồi, điện thoại cũng không gọi được.”

Tô Lương Mạt ở trên xe đã dặn kỹ Tô Trạch không được nói lung tung, “Mẹ, con ở chỗ Mạch Tử ngủ lại một đêm, hôm trước không phải nói với mẹ rồi sao?”

“Còn con?” Tống Tử Căng đưa ngón tay chọc chọc lên trán con trai, “Không ở trường đi học, đi đâu đó?”

“Mẹ, cuối tuần mà, ngày thứ sáu dù sao trường học cũng cho sinh hoạt tự do, con liền đón Tô Trạch về.”

“Con thật là,” Tống Tử Căng nhìn thấy hai đứa con trở về, trái tim treo lủng lẳng cuối cùng cũng ổn định, “nhưng sao cô giáo ở trường nói Tô Trạch vốn không có tới trường?”

“Mẹ, chúng con không phải vẫn ổn sao?” Tô Lương Mạt sợ bị lộ tẩy, “Di động của con cũng mất rồi, hai ngày nay chơi mệt quá, mẹ xin nghỉ cho Tô Trạch đi.”

Nói xong, cô cất bước đi về phòng.

“Lương Mạt, sắc mặt con sao lại khó coi như vậy, có phải bị bệnh rồi không?” Lời nói của mẹ bị chặn lại ngoài cửa, Tô Lương Mạt đưa tay đè chặt bụng, vén chăn lên cuộn mình vào giữa giường.

Bên ngoài truyền tới tiếng Tống Tử Căng huyền thuyên, “Không đứa nào để mẹ được tinh tâm, ba con mắt tích đến bây giờ cũng chưa có tin tức...”

Buổi trưa, Tô Lương Mạt mơ mơ màng màng ngủ, Tống Tử Căng đẩy cửa tiến vào, “Ăn chút cơm đi, nếu không thân thể cũng không khỏe được.”

Tô Trạch tiểu quỷ đầu kia miệng còn cứng hơn chị nó, hỏi nửa ngày cũng không cạy ra được một câu.

Tô Lương Mạt chống hai tay ngồi dậy, “Mẹ, mẹ đi làm đi, con không sao.”

“Mẹ hôm nay xin nghỉ rồi, làm gì còn tâm tư...”

Tổng Tử Căng đưa chén cơm vào tay con gái.

“Mẹ, chú Trương có tới không?”

“Chú Trương?” Tổng Tử Căng lắc đầu, lại tiện đà thờ dài, “Ba con đang bỏ trốn, bạn bè trước kia làm gì còn tới lui, con cũng đừng đi tìm bọn họ, nếu người nhà cũng muốn tránh đi hà tất phải sắp lại làm người ta lạnh mắt làm gì?”

“Mẹ, con chỉ là hỏi thử một chút.”

“Vụ án năm đó, từng lớp từng lớp đè xuống,” Tổng Tử Căng cười lạnh một tiếng, “ai cũng muốn phải bỏ sạch sẽ quan hệ, nhưng sự việc ồn ào thành như vậy lại phải có một người gánh vác, được rồi,” Bà lặp lại một câu, “như vậy cũng tốt, trốn thoát so với ở trong tù bị dày dọa đến chết còn tốt hơn.”

Tô Lương Mạt trầm mặc, nuốt một miếng cơm muốn để đề tài này nhanh qua đi.

Tô Trạch rốt cuộc chỉ là trẻ con, ở nhà ngoan ngoãn một ngày, hôm sau liền vui vẻ theo Tổng Tử Căng đi học.

Sức khỏe Tô Lương Mạt còn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng dù sao cũng là công ty thử việc xin nghỉ nhiều không tốt, buổi trưa chỉ ăn qua loa liền đến công ty.

Cô mở cửa đi ra ngoài, vừa xoay người nháy mắt liền thấy trên bức tường trắng tinh lúc trước có mấy chữ viết to màu đỏ như máu, hô hấp đột nhiên ngưng trệ, chìa khóa trong tay cũng rơi xuống đất.

Trên mặt bức tường là hai chữ ‘đền mạng’ rất to, trên đỉnh khung cửa còn có chữ ‘giết người đền mạng’ khủng bố y chang.

Tô Lương Mạt vội nhặt chìa khóa lên khóa trái cửa, cô chưa hoàn hồn đi vào thang máy, chỗ nào đó mâu thuẫn trong lòng đột nhiên như bể tắc được khai thông, có luôn cảm thấy có gì đó không ổn, bây giờ rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi.

Chiêm Đông Kinh làm sao có thể thật sự dễ dàng buông tha cô? Mặc dù cô từ chối tài xế hắc đã sắp xếp đưa về, nhưng hôm đó chiếc taxi kia lại lái thẳng đưa cô về tới cổng.

Còn có...

Đám người lúc trước bắt cóc Tô Trạch, mặc dù ở kho hàng đã bị Chiêm Đông Kinh kết liễu, nhưng chưa có ai nói qua với cô liệu có cá lọt lưới hay không, càng không có ai nói với cô, rời khỏi địa bàn của Chiêm Đông Kinh cô đã an toàn rồi.

8. Chương 07: Truy Giết Tận Cửa

Chương 7: Truy giết tận cửa

Lúc Tô Lương Mạt đi qua trạm gác cổng, nhờ bác Vương ở bên trong liên hệ với công nhân quét sơn tường, nhất thiết phải làm ấy chữ trên bức tường sau khi tan ca về nhà biến mất sạch sẽ.

Công ty trước đó đã giả vờ xin nghỉ nên không có chuyện gì, Tôn Liễn ở bàn đối diện thấy cô cả ngày thần thờ, “Tô Tô, hai ngày nay đi đâu?”

Tô Lương Mạt hoàn hồn, đưa tay cầm con chuột, “Không có việc gì, chỉ là ra ngoài với một người bạn của mình chơi hai ngày.”

“Mình thấy hồn vía của cậu còn chưa thu lại đâu, công việc đừng để có gì sai sót a, trong thời gian thử việc không thể cẩu thả.”

Tô Lương Mạt gật đầu, đành phải cố gắng giữ vững tinh thần cho đến giờ tan ca.

Mua điện thoại mới với sim bổ sung xong, Tô Lương Mạt vội gọi ẹ, mới biết bà đã đón Tô Trạch về nhà, mà giọng nói cũng không có gì khác thường, Tô Lương Mạt lúc này mới thở ra.

Chen lẩn trên xe buýt chật chội, trước kia ba đã từng nói đợi cô tốt nghiệp liền mua cho cô một chiếc xe, không nỡ để con gái bảo bối dãi nắng dầm mưa, giờ đây còn chưa tới nửa năm...

Xe buýt đột nhiên thắng gấp, tài xế lại lẩn nữa hùng hổ tăng tốc, giờ cao điểm tan tầm, quả thật là người chen kẻ lẩn, Tô Lương Mạt giữ chắc tay cầm, người cũng theo đó lắc lư qua lại, mệt mỏi dứt khoát tựa đầu vào cánh tay.

Nắng chiều nghiêng bóng, xuyên qua cửa sổ rơi xuống gương mặt cô, ngũ quan của cô thanh tú tướng mạo lại đẹp, rèm mi hơi rủ xuống lộ ra chút vắng lặng cùng sâu cảm, cô không cần xe, cho dù mỗi ngày đi bộ đến công ty cô cũng nguyện ý, cô chỉ cần ba có thể bình bình an an trở về một nhà đoàn tụ.

Đứng dựa lên trạm xe buýt, Tô Lương Mạt đi bộ về nhà phải thêm mười phút nữa, nghe mẹ nói buổi tối chưa có thức ăn, cô băng qua một con đường nhỏ định mua nửa con vịt quay.

Con đường này ngày thường cũng không có nhiều người qua lại, Tô Lương Mạt tăng nhanh bước chân, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, cô vừa nhìn lại đằng sau, thấy hai người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đang kề vai mà đi, gần như trấn giữ cả con đường nhỏ, cô quay đầu muốn đi tiếp lên phía trước, lại thấy đường phía trước cũng bị chặn mất.

Cô vô thức nắm chặt túi xách trong tay, đi tới vài bước thấy đối phương không có ý định tránh ra.

“Tô Lương Mạt?”

Người đàn ông dẫn đầu dừng bước.

Bốn người vây Tô Lương Mạt lại phía trong.

“Các người là ai?”

Người đàn ông vừa rồi đưa tay về phía thắt lưng, “Lão Đại của bọn ta ba ngày trước chết ở kho hàng Thành Bắc, hôm nay là muốn lấy mạng của cô theo tế ngài ấy.”

Tô Lương Mạt hít vào một hơi lạnh, nòng súng tối om đã hướng thẳng lên trán cô.

Cô nghe được rõ ràng, chốt an toàn từ từ mở ra.

Đoàng!

Liên tiếp bốn tiếng.

Thanh âm của Tô Lương Mạt bị đè nén đến vỡ vụn vào lúc này đột nhiên bạo phát, cô che mặt hét chói tai, có thứ gì ầm ầm bắn vào mặt, tầm mắt giữa khe ngón tay nhìn thấy bốn tên lần lượt ngã ngửa, có lẽ là được xã hội pháp chế chặt chẽ này bảo vệ quá tốt, khoảng cách gần như vậy, bốn mạng người! Trước đây chỉ nhìn thấy cảnh này trên phim truyền hình, hôm nay chỉ trong vòng mấy giây lại chứng kiến rõ ràng như vậy!

Cô gần như tê liệt ngã xuống đường, ngay cả khí lực bò dậy rời đi cũng không có.

Tiếng còi xe cảnh sát gào thét mà tới, càng lúc càng nhiều người tụ tập lại.

Tô Lương Mạt cảm thấy có người kéo cánh tay cô dậy, mãi cho đến khi bị đưa đến đồn cảnh sát.

Một cảnh sát trẻ tuổi hỏi nửa ngày trời, cô lại giống như câm điếc, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước.

“Lương Mạt, Lương Mạt?”

Cô nặng nề ngẩng đầu, rõ là bị dọa đến ngớ ngẩn rồi, giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh, “Chú Trương.”

“Những kẻ đó là ai, bị ai giết?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Cháu không biết.”

“Vậy bọn chúng muốn làm gì?”

Cô cũng chỉ biết lắc đầu.

Trương Chính Tụng có chút giận dữ, ném cây bút ở trong tay sang bên, “Bọn chúng là bị súng bắn tã giết, mỗi phát đều trúng ngay tim mà chết, Lương Mạt, chuyện này đặc biệt nghiêm trọng, lại nói vụ án lúc trước của cháu với kho hàng Thành Bắc có khả năng có quan hệ với nhau, cháu đừng sợ, nói cho chú Trương.”

Tô Lương Mạt trong lòng cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, càng là như vậy, càng suy nghĩ thông suốt.

Cô ngẩng đầu nhìn về mặt Trương Chính Tụng, nhớ lại lúc trước ông ta thờ ơ lạnh nhạt, “Chú Trương, cháu thật sự không biết gì cả.”

“Những kẻ đó, có phải do Chiêm Đông Kinh phái tới hay không?”

Tô Lương Mạt khẽ nhếch môi, hiện tại cô không tìm được ai có thể bảo vệ mình, biện pháp duy nhất là không thể để bản thân chọc vào rắc rối.

Đến quá nửa đêm, cô mới được thả ra ngoài.

Mẹ đang đợi cô ở bên ngoài, Trương Chính Tụng gọi bà tới giám hộ nói không ít lời.

Về tới nhà, trên tường ngoài cửa đều đã xử lý sạch sẽ, Tô Lương Mạt cắn chặt răng chỉ nói những kẻ kia muốn cướp giật, về phần làm sao bị bắn nhét nhất định không nói.

Chuyện phát sinh lúc chạng vạng tối, tiếp theo đó đài truyền hình lớn nhỏ của Ngự Châu thay nhau đưa tin, đến một dãy đèn đóm trong biệt thự được bật sáng trưng, Hàn Tăng vô tình xem được, “Phí sức như vậy làm cái gì? Theo tôi nói cứ trói cô ta bắt đến đây, một ngày không mở miệng một ngày tìm một tên chơi cô ta.”

Tổng Các hứ một tiếng, “Chính cậu mẹ nó tổn tâm tư nhiều như vậy, tôi thấy là cậu muốn ở trên người cô ta phải không?”

Hàn Tăng tất nhiên là vì chuyện ở kho hàng Thành Bắc vô duyên vô cớ té xỉu còn canh cánh không thôi, “Mẹ kiếp, tôi là chưa bao giờ bị uất ức như vậy.”

Tổng Các thấy Chiêm Đông Kinh mặt mày âm lãnh, nháy mắt cho Hàn Tăng im miệng, tên đàn ông cao lớn thô lỗ đưa mắt xem xét Chiêm Đông Kinh, lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chiêm Đông Kinh vặn chặt hai đầu lông mày, liền biết hần tâm trạng không tốt.

Màn hình tivi cố định trên gương mặt Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi lên phía trước, đôi môi trái tim của cô bướng bỉnh mím chặt, làm vẻ hoảng sợ vốn đang ẩn trốn trong đó lộ ra ngoài. Chiêm Đông Kinh giơ tay lên, đầu ngón tay thon dài vuốt ve theo khuôn mặt của cô, xuyên qua màn hình tivi lạnh băng, sờ không tới da thịt trơn nhẵn căng bóng.

“Lão Đại, tôi đi trói cô đem tới đây nhé?”

Chiêm Đông Kinh cong đầu ngón trỏ, đầu ngón tay vẽ theo đường gò má Tô Lương Mạt xuống dưới, bởi vì hần đưa lưng ra sau, người phía sau không nhìn thấy động tác hần lui lại, “Còn chưa đến lúc.” Bỏ lại một câu, người đàn ông thu tay lại đi thẳng lên lầu.

Hàn Tăng nheo mắt, “Cậu nói, động tác vừa rồi của lão Đại có phải rất gợi tình không?”

Tổng Các cười một tiếng, “Nhìn ra được là tốt, sau này đừng có chủ ý gì với cô gái này.”

Tô Lương Mạt ngủ thẳng tới nửa đêm, là bị một đợt khói mù mịt làm sặc tỉnh, mẹ mang theo Tô Trạch chạy thẳng vào phòng của cô, “Lương Mạt, mau dậy đi!”

“Mẹ xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như có hỏa hoạn,” Tổng Tử Căng ho kịch liệt, “mau gọi 119.”

Tô Lương Mạt vội lấy điện thoại di động, chạy vọt ra phòng khách thấy Tống Tử Căng định kéo cửa ra, “Mẹ!”

Cô tiến lên cản lại, dè cánh tay Tống Tử Căng, “Nhìn ngọn lửa là cháy từ bên ngoài vào đây, không được ra khỏi cửa.”

Xe cứu hỏa tới rất nhanh, nguyên cả hành lang bị khói lun đến cháy đen, bức tường trước cửa cũng không may mắn trốn thoát, Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch hoảng sợ đứng trong phòng khách, toàn bộ hàng xóm đều kinh động, trước cửa nhà chất đống đủ thứ ngổn ngang.

“Là chuyện gì vậy a?”

“Ai u, dọa chết người!”

Tô Lương Mạt định thần nhìn lại, còn có hình nhân con người bị đốt cháy xém còn thừa lại tay chân nhìn vào buổi tối càng hiện lên vẻ quỷ dị kinh tởm, cô vội vàng che hai mắt Tô Trạch, trái tim trong nhảy lên kịch liệt đập vào lồng ngực đau đớn vô cùng.

Đến khi dập lửa hoàn toàn, tất thấy ổn thỏa đã gần rạng sáng.

Hàng xóm tụ tập xem náo nhiệt cũng giải tán tức khắc, Tống Tử Căng che miệng không chịu được khom lưng, “Lương Mạt, chúng ta rốt cuộc đã đắc tội với ai?”

9. Chương 08: Giao Dịch

Chương 8: Giao dịch

Trải qua lần huyền náo này, Tô gia sớm đã tỉnh bì lực tấn.

Ba mắt tích, Tô Trạch còn nhỏ, Tô Lương Mạt biết trách nhiệm trên vai mình có bao nhiêu nặng nề.

Tan ca về đến nhà, lấy chìa khóa mở cửa đi vào, thấy mẹ từ trong bếp đi ra, “Lương Mạt, có bạn đến tìm con.”

“Bạn?”

Cô xoay tầm mắt qua chỗ khác, nghe thấy tiếng cười từ phòng của Tô Trạch truyền tới, cô bước nhanh tới cửa, người đàn ông bên trong đang dạy Tô Trạch chơi trò gì đó, bóng lưng cao gầy nhìn thấy xa lạ.

“Chị.” Tô Trạch quay đầu, người đàn ông cũng từ trên giường đứng dậy, “Tô tiểu thư, chào cô.”

Sau khi nhìn thấy rõ mặt của đối phương, Tô Lương Mạt kinh hãi, cô vô thức kéo cửa lại, “Sao anh lại ở đây?”

“Kính thiếu sai tôi tới đây đón cô.”

Hai tay Tô Lương Mạt rủ xuống bên người nắm chặt, “Nếu như tôi không đi thì sao?”

“Tô tiểu thư, cô không còn đường lui.”

Chỉ vồn vện bốn chữ, liền chặt đứt toàn bộ đường đi của cô.

Tống Tử Căng ở bên ngoài gõ cửa, “Lương Mạt?”

Có lẽ nghĩ tới một người đàn ông ở bên trong không tiện lắm, cho nên mới lên tiếng hỏi thăm, Tô Lương Mạt mở cửa, “Mẹ, đây là đồng nghiệp ở công ty của con, mới đi làm về tìm con có chút chuyện.”

“Oh, vậy được, mẹ đi chuẩn bị thêm vài món ăn.”

Tống Tử Căng nói trước một bước, “Bác gái không cần đâu, các sếp còn đang đợi chúng cháu có việc gấp, đêm nay cô ấy cần ra ngoài làm việc với cháu.”

“Trẻ thế này ư?” Tống Tử Căng vẻ mặt đầy ngờ vực, “Dù sao cũng nên ăn chút gì đó rồi hãy đi?”

“Trên đường đi có thể tìm nơi nào đó ăn tối, cũng không cần chuẩn bị hành lý, lần này cho cô ấy một cơ hội thể hiện, trở về có thể trở thành nhân viên chính thức.”

Ngay cả cô đang trong thời gian thử việc cũng điều tra cẩn kẽ rồi.

Tô Lương Mạt dặn dò Tống Tử Căng ở nhà phải cẩn thận, xe dừng ở dưới lầu, Tống Các dẫn trước ngồi vào ghế lái phụ, Tô Lương Mạt biết rõ con đường phía trước mù mịt, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể ngồi vào chỗ phía sau xe.

“Chuyện bốn tên kia, có phải các người làm không?”

Tống Các xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô, “Hay là cô đợi lát nữa tự mình hỏi Kinh thiếu đi.”

Đối với cách xưng hô thể hiện thân phận của Chiêm Đông Kinh, bọn họ từ trước tới giờ phân biệt rất rõ ràng.

Xe hơi sang trọng màu đen được trang bị kính chống đạn xuyên qua màn đêm chạy về phía trước, Tô Lương Mạt tưởng rằng Tống Các sẽ đưa cô tới khu biệt thự, không ngờ lại đi tới toà nhà trọ chời sừng sững trước mặt.

Độ cao 32 tầng, thang máy đi lên như điều gặp gió, bên trong thang máy trong suốt lộ ra ngoài có thể nhìn thấy cảnh đêm Ngự Châu dưới chân như từng bông hoa nở rộ.

Tô Lương Mạt bị mang tới trước một căn phòng.

Bên ngoài vẫn có hộ vệ như thường lệ, không đến năm bước thì có một tốp, kéo dài cả hành lang làm người ta thấy sợ.

Tống Các gõ cửa phòng, Tô Lương Mạt nghe được hai chữ ‘vào đi’ lãnh khốc.

Phòng tổng thống to như vậy, Tống Các cũng không đi vào theo, Chiêm Đông Kinh đứng sừng sững trước cửa sổ, cũng không quay đầu lại, “Đến rồi?”

Giọng điệu như vậy, lưu luyến động lòng người, giống như hai người đã quen biết từ lâu.

Tô Lương Mạt dán chặt bàn tay vào mép quần, Chiêm Đông Kinh bóp tắt thuốc lá trong tay, xoay người bước hai bước tới gần cô, “Tôi không sai Tống Các đến tìm cô, có phải cô vẫn tính gồng gượng chống đỡ như vậy không?”

“Anh có thể giúp tôi?”

Chiêm Đông Kinh nhếch mày, “Nói toạc ra như vậy.”

“Anh không có phủ nhận,” Tô Lương Mạt thuận thế nói tiếp, “hơn nữa tôi không cho rằng anh sẽ giúp tôi không công.”

Chiêm Đông Kinh kéo chiếc ghế tựa, nhấn chuông trên bàn ra hiệu nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, “Vậy cô nói thử xem, cô có thể dùng cái gì đổi lại?”

Ánh mắt người đàn ông phóng tung tùy tiện soi mói từ cần cổ Tô Lương Mạt trắng trợn đi xuống, cô chọn lấy một ghế tự mình ngồi xuống, dùng cái này để che đậy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Chiêm Đông Kinh, “Anh muốn thế nào, hay cứ nói thẳng đi?”

”Một câu nói đổi lấy tính mạng cả nhà các người, đáng hay không?”

Tô Lương Mạt nắm chặt bàn tay để trên đầu gối, “Anh phải đáp ứng một điều kiện của tôi.”

“Nói.”

“Tìm được ba tôi, hơn nữa đảm bảo ông ấy bình an trở về.”

Chiêm Đông Kinh không khỏi nhăn đầu lông mày, “Có thể.”

Tô Lương Mạt giật mình, vẫn cứ cảm thấy Chiêm Đông Kinh đồng ý quá dễ dàng, phục vụ đẩy cửa phòng tiến vào, bàn ăn tròn lớn như vậy có hai người ngồi, lại bày biện đủ món ăn tinh tế đắt tiền.

Chiêm Đông Kinh vắt một chân lên, cũng không động đũa, “Chỉ cần cô có thể đem những chuyện nghe được hoặc thấy được nói rõ ngọn ngành cho tôi, tôi bảo đảm thay cô giải quyết tất cả mọi chuyện kể tiếp, còn đáp ứng tìm ra ba cô.”

Tô Lương Mạt lúc này đánh chết cũng không dám nói hết mọi chuyện, bởi vì chân tướng nghe vào trong tai người khác lại trở thành cái cớ hoang đường nhất, cô trước khi đến đã suy nghĩ đủ đường rồi.

“Tôi thật sự nhìn thấy cha anh bị kẻ khác bắn chết, nhưng lúc đó tôi cũng rất hoảng sợ, chỉ nhìn thấy gò má kẻ đó.”

“Còn có gì khác không? Biển số xe chẳng hạn?”

“Nhìn không rõ, tôi lúc đó chỉ vội bỏ chạy.” Tô Lương Mạt rất sợ hãi tra hỏi, những lời này vẫn là đại kỵ cần nhắc mới nói được, “Anh giúp tôi tìm được ba, nếu như tôi nhìn thấy kẻ đó một lần nữa nói không chừng có thể nhận ra.”

Đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh kín như bưng dán chặt lên gò má Tô Lương Mạt, hai tay cô đặt bên đầu gối không khỏi nắm chặt, chỉ ít trong mắt cô, Chiêm Đông Kinh là kẻ giết người không chớp mắt, cô sợ mỗi câu nói dối không khả quan, lập tức bị hấn bắn chết tại đây.

Người đàn ông đột nhiên đứng dậy, đi tới vài bước lại gần chỗ của Tô Lương Mạt ngồi xuống, hấn đưa tay nắm lấy tay phải để trên mép bàn của cô.

Đầu ngón tay Chiêm Đông Kinh hơi lạnh, cô rút tay, lại không thể rút ra được.

“Cô rất lạnh à?”

Tô Lương Mạt ngược mắt nhìn lên khuôn mặt Chiêm Đông Kinh, nếu như không phải cái tên này, cô làm thế nào cũng không thể xem hấn với kẻ đứng đầu hắc bang chính là một, tất cả mọi cử chỉ của hấn đều toát lên lệ khí vô cùng thoải mái, hoàn toàn bất đồng với tướng tượng của Tô Lương Mạt.

Hấn vẫn nắm chặt năm ngón tay của cô không buông, lời nói kể tiếp lại đập vỡ bình tĩnh trong mắt Tô Lương Mạt, “Lúc cô làm chuyện ‘yêu’, nhiệt độ cơ thể cũng lạnh buốt như vậy sao?”

Gương mặt khê nghiêng của hấn vô cùng tuyệt diệu, ngũ quan thâm thúy mị hoặc, Tô Lương Mạt cảm thấy toàn thân mỗi một chỗ đều bị ánh mắt hấn lảng lờ, “Đúng,” Cô giương cao cái cằm, “vì vậy tôi rất vô vị.”

Chiêm Đông Kinh cong khóe môi, buông lỏng tay, “Gây chuyện chính là một phân hội dưới trướng Tương Hiếu Đường, kẻ chết ở kho hàng Thành Bắc mấy ngày trước là lão Đại của phân hội đó, bây giờ tên thuộc hạ ở dưới trèo lên thay thế, theo thông lệ phải báo thù cho tên kia mới có khả năng danh ngôn chính thuận. Cô ăn cơm trước, đợi lát nữa Tổng Các dẫn cô qua đó.”

Chỉ là hai chữ ‘vô vị’ của cô, lại làm mất hứng thú của Chiêm Đông Kinh, hấn chuyển câu chuyện lại đề tài chính.

“Đi đâu?” Tô Lương Mạt không khỏi nhíu chặt hai hàng lông mày.

“Bọn chúng cũng đều biết là cô dẫn người của tôi tới kho hàng Thành Bắc, món nợ này tất nhiên phải tính trên đầu cô rồi, Hàn Tăng đã thay cô hẹn thời gian đàm phán,” Hấn nhìn đồng hồ, “còn một tiếng nữa.”

Tô Lương Mạt tùy tiện nhét đầy bụng, con đường phía trước mong manh, nhưng dù sao trước đó cũng đã ra đủ điều kiện với Chiêm Đông Kinh, người đàn ông thấy cô ăn được không tệ, đứng lên nhấn chuông trên bàn.

Tổng Các đẩy cửa tiến vào, “Kính thiếu.”

Chiêm Đông Kinh ngâm điếu thuốc, đưa lưng về phía hai người đứng trước cửa sổ sát đất không nói lời nào.

“Tôi tiểu thư, đi thôi.”

Tô Lương Mạt lúc này mới hết hoảng phản ứng, cô đứng sững giữa phòng, hướng bóng lưng cao lớn của người đàn ông nói, “Anh không đi cùng với tôi?”

“Cô là gì của tôi, dựa vào cái gì tôi phải đi cùng với cô?”

10. Chương 09: Tự Cứu

Chương 9: Tự cứu

Tô Lương Mạt đi theo sau Tống Các vào thang máy xuống lầu, ngoài cửa đại sảnh không dưới mười chiếc xe màu đen ẩn dưới ánh đèn neon rực rỡ, ánh sáng phản chiếu lên mũi xe hiện lên dập dờn.

Tống Các với cô lên một chiếc xe trong đó.

Lúc xe khởi động Tô Lương Mạt xoay đầu nhìn về phía cửa ra vào, Tống Các nhìn theo tầm mắt của cô, “Tô tiểu thư, cô sợ không?”

So với Hàn Tăng, Tống Các nhã nhặn với người khác hơn nhiều.

Ít nhất xưng hô với cô lịch sự, không giống như trong truyện xã hội đen, miệng mồm hùng hùng hổ hổ.

“Lần đầu tiên anh giết người, có sợ không?”

Tống Các không ngờ cô sẽ hỏi ngược lại như vậy.

Không khí có chút ngưng ngừng, xe nhanh chóng chạy về phía trước, lúc đến nơi Tô Lương Mạt xuống xe mới phát hiện lại trở lại kho hàng Thành Bắc mấy ngày trước.

Xe xếp thành một hàng, làm cô nhớ tới cảnh tượng ngày đó Chiêm Đông Kinh dẫn người tới, Tô Lương Mạt thấy cửa nhà kho đối diện mở rộng, hàng rào bên ngoài đã bí phá hỏng, ra vào tất nhiên cần chứng thực, chỉ là ban đêm ở đây không có người của bang phái khác.

“Tô tiểu thư, đi thôi.”

Tô Lương Mạt nghĩ không ra Chiêm Đông Kinh là thật yên tâm về cô, hay chỉ đơn giản là hắn muốn dứt khoát đẩy cô vào hố lửa?

Tô Lương Mạt ôm theo lo ngại tiến vào trong nhà kho, vài tấm ván ghép thành một cái bàn, nguyên một đám người vây quanh nửa căn phòng, cô ngẩng đầu nhìn lên, mỗi tên đều nhìn chòng chọc hận không thể ăn tươi nuốt sống cô với Tống Các.

Đứng đầu chính là lão Đại mới nhậm chức của phân hội, ở Ngự Châu có ai không biết, Tương Hiếu Đường mặc dù lợi hại nhưng luôn bị Chiêm Đông Kinh đè ép, hai bên lại đều là tử địch thủy hỏa bất dung, một tên đàn ông mặc đồ đen bên cạnh nhòm ngó sau lưng Tô Lương Mạt, “Chiêm Đông Kinh đâu?”

Ánh mắt Tống Các rét lạnh, “Người có tư cách gì gặp Chiêm lão Đại?”

“Chính là cô ta hại lão Đại của bọn ta?” Tên lão Đại mới nhậm chức đưa đầu ngón tay chỉ lên mặt Tô Lương Mạt.

Tống Các cười lạnh, “Thương Tử, người trong bang đạo có ai không biết người là kẻ hy vọng hắn chết nhất, đừng con mẹ nó ở đây làm trò với ta, thủ đoạn các người dùng đối phó với lão Đại chúng ta còn chưa tính sổ với các người đâu!”

“Chứng cứ đâu?” Tên đàn ông được gọi là Thương Tử đã ngoài ba mươi, hắn dồn sức đập lên bàn, giọng nói càng thêm phần khiêu khích, “Cho dù muốn bắt người cũng phải có bằng chứng.”

Tống Các nghe vậy, không giận mà cười, “Nếu đã như vậy, chuyện tiếp theo đây ta không can thiệp.”

Thương Tử lạnh mặt, ánh mắt đột nhiên ngoan độc, “Chiêm Đông Kinh giết lão Đại của ta, người nghĩ cứ vậy mà rời đi?”

Tống Các gầy gầy ngón trỏ, “Không có bằng chứng đừng có nói bậy bạ.”

Thương Tử tự nâng đá đập chân mình, Tống Các thấy đám người xung quanh bắt đầu rục rịch, “Ta khuyên các người chớ làm loạn, chỉ là một phân hội nho nhỏ chẳng lẽ muốn trong vòng vài ngày đổi mấy lão Đại luôn sao?” Tống Các đột nhiên đưa tay khoác lên bả vai Tô Lương Mạt, “Các người nếu muốn tính toán nên tìm cô ta, Chiêm lão Đại niệm tình quan hệ với Tương Hiếu Đường, ngay cả người cũng chuẩn bị tốt cho các người rồi.”

Nói xong, đẩy sau lưng cô một cái.

Tô Lương Mạt cố không loạng choạng, khó tin xoay người nhìn lại phía Tống Các.

Tống Các mặt không biến sắc, xoay người đi ra khỏi kho hàng.

Khiếp sợ trong mắt Tô Lương Mạt thoáng qua rồi biến mất, may mà mới vừa rồi cô còn cho rằng tính khí hần vốn không có nhả nhận như vậy, thì ra những thứ này chỉ là biểu hiện bên ngoài. Không kịp suy nghĩ tiếp, cô lập tức nhận ra hiện tại bản thân đang ở tuyệt cảnh như thế nào, “Đừng!”

Cửa nhà kho rỉ rét nặng nề kéo lại che kín kho hàng.

Tô Lương Mạt cắn chặt đầu lưỡi, đau nhức xen lẫn sợ hãi đánh tới toàn thân, vốn dĩ chưa bao giờ có kinh nghiệm ứng phó chuyện như thế này, trong phòng chừng hai mươi ba mươi tên, lúc đầu đứng thành nửa vòng trong càng lúc càng áp sát, cuối cùng vây cô vào giữa.

Tống Các trở lại trước đoàn xe, vung tay lên, thật giống như loại ma quái không phát ra hơi thở.

Tô Lương Mạt nghe thấy rõ ràng tiếng xe hơi khởi động sau đó rời đi, giọng cười khả ố làm người ta bất an xen lẫn với ý đồ buồn nôn, vô số ngón tay duỗi về phía cô.

Tống Các phụng mệnh trở về, hồi lâu không thấy Chiêm Đông Kinh có phản ứng gì.

Hần lau súng xong để lên bệ cửa sổ, “Ra ngoài đi.”

Tống Các đi xuống dưới lầu, Hàn Tăng tiến lên trước, “Thực sự đưa con nhóc kia qua đó rồi?”

Tống Các lạnh mặt gật đầu.

“Tôi thật không hiểu.”

Tống Các đi tới trước ghế sofa, “Có gì mà không hiểu, cô ta không có quan hệ gì với chúng ta...”

“Cũng đúng,” Hàn Tăng gật đầu một cái, “tôi nói Kinh thiếu làm sao lại dễ dàng thả cô ta đi như vậy, thì ra là còn có ý này.”

Đêm nay, với Tô Lương Mạt mà nói, cô sống đến hai mươi mấy năm cảm thấy đây là đêm dơ bẩn thảm thương nhất.

Cô thực sự mở mang đầu óc về cái đen tối khó mà tưởng tượng, vẫn đục, sợ hãi, giống như khí độc sau vụ nổ, bóp chặt hô hấp của cô.

Nhiều tên đàn ông như vậy ở trước mặt cô cởi sạch sẽ quần áo, cô cắn chặt môi đến nỗi trong miệng đều là máu, bọn đàn ông kia không có chút xấu hổ lượn lờ qua lại trước mặt cô, thậm chí còn nói những lời hạ lưu, còn có tên lấy ra ống tiêm tiêm vào trong người thứ chất lỏng gì đó.

Có vài tên biến thái điên cuồng, có tên tiến tới kéo cánh tay của cô định tiêm cho cô, Tô Lương Mạt liều mạng giãy giụa, cô bị đẩy ngã ở góc tường, thứ trần trụi giữa hai chân của bọn chúng làm cô không rét mà run.

Chiêm Đông Kinh ném cô ở đây, còn tiết kiệm được khí lực tự mình động thủ.

Thương Tử đẩy đám người tiến lên, “Đừng mẹ nó nguyên một đám đều giống như chưa từng thấy đàn bà,” hần đưa tay bắt lấy cái cằm Tô Lương Mạt, dùng sức nhấc lên, “cô cũng xem đủ rồi chứ, có muốn thử làm thật một lần không?”

Cô nhắm chặt hai mắt, nói một câu, “Tôi muốn gọi điện thoại cho Chiêm Đông Kinh.”

Thương Tử giống như đang nghe chuyện cười, “Cô cho rằng bọn ta là cái gì của Chiêm Đông Kinh?”

Đúng vậy, là kẻ thù luôn muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Bàn tay thô ráp chạm vào gương mặt non mịn bóng nhẵn của cô, Tô Lương Mạt cố nén buồn nôn, không dám chọc hấn chỉ đành quay đầu sang chỗ khác, “Là tôi dẫn bọn họ đến chỗ này, nổ súng giết lão Đại của các người cũng là bọn họ, tôi chính là nhân chứng tốt nhất.”

Bàn tay Thương Tử khựng lại giữa chừng, hấn bây giờ mặc dù biết cũng vô dụng, nhưng chuyện này âm ỉ rất lớn, có những lời này của Tô Lương Mạt chung quy sẽ có ngày hữu dụng.

Hấn đứng dậy kéo Tô Lương Mạt vào một kho hàng khác, bảo cô lặp lại những lời vừa rồi, cũng nói chi tiết những chuyện có liên quan tới đêm đó, quay thành video rồi lưu vào điện thoại.

Ngoại trừ người bên trong, không ai biết được ở trong đó rốt cuộc phát sinh những chuyện gì.

Tô Lương Mạt là lúc rạng sáng mới được thả ra, cô nín chặt cổ áo lỏng lẻo cũng không quay đầu rời khỏi kho hàng Thành Bắc, bóng lưng gầy yếu lão đảo mà lại kiên định, nếu không phải cô nắm đúng xương mềm của đối phương tự cứu mình, giờ này ngày mai nói không chừng ngay cả thi thể của cô ở đâu cũng không biết.

Bộ dạng cô như vậy làm sao dám về nhà, cũng không kịp ngoảnh đầu nghĩ lại xem đoạn video kia sau này có ảnh hưởng gì tới Chiêm Đông Kinh, khó khăn lắm mới bắt được taxi, Tô Lương Mạt đến nhà bạn tránh đi một đêm.

Thương Tử đã nói sẽ không động đến cô, quả nhiên những ngày tiếp theo bình an vô sự.

Người duy nhất Tô Lương Mạt muốn tránh là Chiêm Đông Kinh, sợ hấn biết cô còn sống sẽ không nhân nhượng, may mà thế giới của bọn họ vốn dĩ không giao nhau.

Từ công ty ra ngoài, Tô Lương Mạt muốn băng qua quảng trường đến trạm xe buýt đối diện, một chiếc xe màu đen ngang ngược vượt lên trước mặt cô, cô nhìn đồng hồ, ngẩng đầu thấy chiếc xe kia đã đi một đoạn lại quay lại, dừng trước mặt cô.

Kính xe sẫm màu hạ xuống, khuôn mặt tuấn mỹ vô hạ của Chiêm Đông Kinh không kịp chuẩn bị đập vào mắt Tô Lương Mạt, hấn khẽ nheo khóe mắt hẹp dài, giọng điệu không che hết kinh ngạc, “Cô vẫn còn sống?”

Tô Lương Mạt nắm chặt túi xách, cũng không quay đầu nhanh chóng rời đi.

Sau lưng truyền tới tiếng xe hơi khởi động, bước chân của cô càng lúc càng nhanh, cuối cùng dứt khoát bỏ chạy, chạy được một đoạn thở không ra hơi, lại phát hiện xe của người đàn ông chỉ cách cô chưa tới ba bước chân.

11. Chương 10: Nôn Đầy Người Hấn

Chương 10: Nôn đầy người hấn

Tô Lương Mạt chống hai tay trên đầu gối, cửa xe bị mở ra, tài xế một thân màu đen bước xuống xe, không nói hai lời giữ chặt cô nhét vào chỗ phía sau xe.

Chỗ ngồi trước sau cũng bị ngăn cách.

Chiêm Đông Kinh nghiêng người, ánh mắt dò xét khắp toàn thân cô, Tô Lương Mạt dán chặt lưng lên cửa xe, “Anh muốn làm cái gì?”

“Cô làm thế nào được thả ra ngoài?”

“Tôi tự có cách của mình.”

Điểm này đến cả Chiêm Đông Kinh cũng không dự liệu được, hể là có người rơi vào tay Tương Hiếu Đường, còn có ai không bị ăn đến cả xương cũng không thừa?

Hắn giãn môi, “Mạng cũng rất lớn.”

Tô Lương Mạt trải qua đêm đó, sợ hãi lúc đầu lại chuyển thành bình thản, “Mạng của tôi đã giao cho anh rồi, lúc này tôi vẫn ngồi ở đây, là tôi dựa vào chính mình nhặt về lại.”

Chiêm Đông Kinh im lặng hồi lâu, hai đầu lông mày hình như thả lỏng, “Vậy thì sao?”

Tô Lương Mạt vươn tay muốn mở cửa xe.

Chiêm Đông Kinh nghiêng người qua, cô bị hắn ép vào trong góc, hơi thở ngạo mạn bá đạo của người đàn ông bao phủ toàn thân, “Vậy cho nên,” Tô Lương Mạt thuận theo ý tứ lúc này của hắn nói rõ, “anh nếu như cảm thấy tôi đối với anh vô dụng nên đi chết, mà tôi thực sự đã chết một lần rồi, anh liền xem tôi như người chết rồi đi.”

“Nhưng tôi thấy cô vẫn còn rất yên ổn cứ thấp thoáng dưới mi mắt của tôi.” Chiêm Đông Kinh nhấc tay lên khều khều, đem lọn tóc rủ xuống trước ngực Tô Lương Mạt vờn về trong tay, “Tôi không làm được việc lừa người lừa mình.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn người đàn ông, lại bị Chiêm Đông Kinh đưa tay che lại, đột nhiên đen kịt đánh tới luôn có khả năng làm người ta lúng túng, Chiêm Đông Kinh sáp lại gần, hương vị thuộc về hắn quanh quẩn bên cánh mũi Tô Lương Mạt, hắn chắc hẳn cách cô rất gần, hơi thở nóng hổi làm mỗi lỗ chân lông đều phát run.

Gần như là môi dán chặt môi, bàn tay Chiêm Đông Kinh đè lên sau cổ Tô Lương Mạt. Vuốt ve hết lần này tới lần khác, ngón tay mang theo cứng rắn khó cưỡng lại, “Nói thử xem, bị mấy tên đàn ông muốn rồi?”

Sắc mặt cô nháy mắt liên trắng bệch, trí nhớ đêm đó bị người ta cố sức đào bới, khoe miệng Tô Lương Mạt run rẩy, mà ngay cả bàn tay để trên đầu gối cũng phát run, bọn chúng vây quanh cô cố ý lắc lư thứ xấu xí giữa hai chân, mùi vị mãnh liệt của thứ thuộc về đàn ông làm người ta buồn nôn, lồng ngực cô bị đè ép không thở nổi, đúng lúc xe xóc nhẹ, cả người cô nhào về phía Chiêm Đông Kinh đồng thời trong miệng cũng không nhàn rồi.

“Oe...”

Chiêm Đông Kinh buông tay ra, Tô Lương Mạt nhìn thấy gương mặt tuấn tú của người đàn ông xanh mét, lúc trước thấy hắn luôn lạnh lùng như băng tảng, thì ra là không bị trêu chọc đến nỗi này, lúc này tay hắn còn duy trì tư thế nửa gờ nửa cầm, giữa hai đầu lông mày Chiêm Đông Kinh nổi rõ vẻ chán ghét, cô thấy rõ hắn đang từng chút cắn chặt răng.

Tô Lương Mạt đè lại dạ dày, gần như ới đến không dậy được, trong xe lập tức bốc lên mùi chua chua khó ngửi.

“Cô!”

Tô Lương Mạt khoát khoát tay, tỏ ý không phải mình cố ý.

“Oe...”

Lần này còn ới lợi hại hơn, lên hết cả áo sơ mi với quần trên người Chiêm Đông Kinh.

Chiêm Đông Kinh đập tay một cái, xe gần như phải phanh gấp kêu chói tai, hắn đẩy cửa xe đi thẳng ra ngoài, gió thổi vào mặt, một hồi lâu vẫn không thấy Tô Lương Mạt có động tĩnh gì.

Tài xế xuống xe, lại gần, “Kinh thiếu, tiếp theo làm sao đây?”

Chiêm Đông Kinh khom lưng nhìn nhìn chỗ phía sau xe, Tô Lương Mạt cuộn tròn ôm lấy cả người mình, sắc mặt trắng thắm như tờ giấy, đường cong trên môi hắn lại càng nhếch thêm, trong lòng lại có cảm giác khác lạ y như vậy, Chiêm Đông Kinh ngồi vào ghế lại phụ, “Quay về.”

Tô Lương Mạt dứt khoát giả chết, ới thì ới đấy, cái này cũng không phải bản thân muốn nhịn liền nhịn được.

Chiêm Đông Kinh thể nhưng không ném cô giữa đường, xe trực tiếp xuyên qua bóng đêm mờ ảo nơi đô thị lái đến khu biệt thự riêng biệt của Chiêm Đông Kinh, Hàn Tăng với Tổng Các đều ở đây, Chiêm Đông Kinh xuống xe trước tiên, thân xe màu đen vững vàng đỗ trước hai cây trụ La Mã màu trắng ngà.

Tô Lương Mạt khép chặt hai mắt, tài xế quay ra sau xem xét.

Chiêm Đông Kinh bước đi vài bước thấy sau lưng không có người đi theo, hần xoay người, tài xế cũng hiểu ý của hần, vội xuống xe, “Tĩnh lại.”

Tô Lương Mạt vẫn còn nghiễm ngẫm ý đồ Chiêm Đông Kinh đưa cô tới đây, tài xế không rõ tình hình tất nhiên không dám tùy tiện động thủ, Chiêm Đông Kinh vung tay, “Đem xe vào gara khóa lại.”

Tô Lương Mạt vừa nghe, chỉ đành thuận theo tình hình từ chỗ sau xe chui ra.

Cô đứng yên một chỗ bất động, Chiêm Đông Kinh xoay người đi về phía cô.

Tô Lương Mạt lại lùi về sau mấy bước, anh mắt thâm sâu của Chiêm Đông Kinh giống hệt màn đêm dày đặc không tán đi được, cô mới chạy được vài bước, bả vai đột nhiên bị người ta bắt lại, Tô Lương Mạt xoay người, khuỷu tay phải chống lên giữa cổ Chiêm Đông Kinh, thân thủ người đàn ông nhanh lẹ, chỉ đẩy tay một cái, dễ dàng kìm được cánh tay cô, “Cô biết võ?”

Chỉ là mấy đòn Taekwondo đơn giản, ở trong mắt bọn họ còn chưa khoa tay múa chân được.

Tô Lương Mạt bị vây giữa lồng ngực rắn chắc của hần, Chiêm Đông Kinh kéo một phát lôi cô vào trong biệt thự.

Vẫn là căn phòng đó.

Người đàn ông không chịu được dơ bẩn khắp người, cởi bỏ quần áo đi vào phòng tắm, Tô Lương Mạt nghĩ thầm cái mạng nhỏ của mình không thể nào mất được, cô đưa hai tay che mặt, lúc cô bên cạnh Chiêm Đông Kinh thực sự không nghĩ được cách tự cứu, hần lúc trước rõ ràng là không tin cô, nếu không cũng sẽ không giao cô cho Trương Hiếu Đường.

Buông hai tay ra, thỉnh linh xuất hiện một màn trước mắt làm Tô Lương Mạt cả kinh lùi lại mấy bước.

Chiêm Đông Kinh cảnh giác cực cao, bên tai rõ ràng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, Tô Lương Mạt phát ra âm thanh đó rồi không có động tĩnh gì nữa, Chiêm Đông Kinh kéo áo tắm choàng lên người, sải bước đi ra ngoài.

Cô đứng dựa vào cửa sổ, nhìn bộ dạng hình như muốn nói gì đó, ánh mắt nhìn về phía bức tường ngay gần đó, tay còn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đầu tóc Chiêm Đông Kinh còn đọng nước chưa kịp lau, Tô Lương Mạt giãn hai đầu lông mày, hình như thở phào nhẹ nhõm.

“Cô làm gì đó?”

Nhìn về phía người đàn ông vừa mới đứng cạnh đó, Tô Lương Mạt không nói lời nào đi lướt qua hần về phía bức tường phía nam, trên tường có ba bức tranh, Tô Lương Mạt đứng ở giữa, “Tôi biết những lời tôi nói với anh lúc trước anh đều không tin.”

“Cô nói cô có thể nhìn thấy quỷ, hay là nói cô nhìn thấy ba tôi bị kẻ khác bắn chết?”

Nghe ngữ khí của hần, rõ ràng là xem cô bịa hai cái lý do.

“Tôi vừa rồi lại thấy ông ta.” Tô Lương Mạt không chút hoang mang, Chiêm Đông Kinh hừ lạnh, “Ông ấy nói gì với cô rồi?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Tôi không nghe thấy.”

Con người hắc ám của Chiêm Đông Kinh nhìn cô từ trên cao, Tô Lương Mạt duỗi tay chỉ vào bức tranh kia, “Tôi mặc dù không nghe thấy, nhưng thấy ý tứ của ông ta, phía sau bức tranh nhất định có gì đó, anh mở bức tranh ra xem thử, nếu như quả thật có, chỉ ít những lời tôi nói lúc trước anh tin một lần cũng được.”

Chiêm Đông Kinh căng chặt cái cằm, đằng sau bức tranh này có một tử bảo hiểm, ngoại trừ Chiêm Tùng Niên với hần, không còn ai khác biết.

“Nếu bên trong không có gì thì sao?”

Tô Lương Mạt cũng dứt khoát không chịu thua, “Tùy anh thế nào cũng được.”

Bất luận là có hay không, cô cũng là cá nằm trên thớt.

Tử bảo hiễm từ sau khi Chiêm Tùng Niên chết không có động tới, lúc trước cũng là Chiêm Tùng Niên tự mình trông giữ, Chiêm Đông Kinh gỡ bức tranh trên tường xuống, lại từ một tử bảo hiễm khác lấy ra dấu vân tay của Chiêm Tùng Niên.

‘Cạch’ một tiếng truyền tới, tim Tô Lương Mạt không khỏi nảy lên, cái mạng nhỏ này của cô có giữ được hay không, toàn bộ dựa vào thứ bên trong đối với Chiêm Đông Kinh mà nói có giá trị hay không.

Tử bảo hiễm mở ra, bốn góc đều trống không, duy chỉ có một vật duy nhất để ở chính giữa.

12. Chương 11: Đêm Nay Có Người Ở Cùng

Chương 11: Đêm nay có người ở cùng

Chiêm Đông Kinh thò tay vào lấy, là cái điện thoại di động.

Về mặt Chiêm Đông Kinh nghiêm túc, nước đọng trên tóc theo gò má chảy xuống cằm cổ, Tô Lương Mạt cũng không ngờ sẽ là cái di động, nhưng trong lòng rốt cuộc cũng buông lỏng.

Chiêm Đông Kinh giương mắt nhìn về phía cô, ánh mắt phức tạp, hẳn đối với lời nói của cô bán tin bán nghi, di động trong trạng thái tắt nguồn, hẳn mở máy, lục lọi ở bên trong có lẽ có manh mối, file ghi âm ghi hình đều trống không, trong nhật ký cuộc gọi chỉ có một số lạ đã nhận điện.

Chiêm Đông Kinh nhìn thời gian, ánh mắt đột nhiên u ám.

Cuộc điện thoại này là gọi đến trước khi Chiêm Tùng Niên gặp chuyện, mà rất có thể, Chiêm Tùng Niên chính là nhận cuộc gọi này mới đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt nhìn dáng vẻ của hắn, chắc hẳn đã có chút manh mối, cô dường như thấy đáy mắt người đàn ông hiện lên tàn khốc, Chiêm Đông Kinh đột nhiên nắm chặt bắp vai cô, dùng sức ném cô về phía vách tường, lực đạo khổng lồ cơ hồ đánh xuyên qua xương bắp vai Tô Lương Mạt, “Nói, ông ấy bây giờ ở đâu, tôi muốn gặp ông ấy!”

Khoảng cách gần trong gang tấc, thái độ của hắn trước sau chuyển đổi làm người ta không kịp trở tay, Tô Lương Mạt nhìn thấy giữa ngón tay hắn siết chặt, “Tôi không biết!”

Hắn đột nhiên buông lỏng tay, ngón cái với ngón trỏ cong lại, một phát bóp cổ Tô Lương Mạt, cô đưa tay cản lại, thừa lúc có khoảng trống hét lên, “Anh giết tôi, vĩnh viễn đừng nghĩ biết được hung thủ giết ba anh!”

Cô nhón chân lên, ngược cao cầm lên sau đó chủ động lún về phía trước.

Chiêm Đông Kinh từ từ thu tay lại, Tô Lương Mạt dán chặt lên vách tường hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hận không thể ở trên người hắn trực tiếp đục ra một cái lỗ.

Người đàn ông khóa tử bảo hiễm xong, lệ khí quanh thân bị áp chế trở lại, nhưng vẫn làm người ta thấy sợ, “Trùng mắt với tôi như vậy làm gì?”

Hai tay Tô Lương Mạt chống lên đầu gối, nửa người trên gần như té ngã, chóp mũi chưa xót khó nhịn, hai mắt cũng một mảnh mơ hồ.

Cô có phải nên cảm thấy may mắn hay không, cô vừa mới đi một vòng qua Quỷ Môn Quan?

Chiêm Đông Kinh đi tới bên giường, một lúc lâu sau ngẩng đầu thấy Tô Lương Mạt vẫn còn duy trì tư thế như vậy, “Đến đây.”

Bờ vai cô nhẹ run rẩy, dưới chân lại không nhúc nhích.

Bốn chiếc đèn trang sức Italya kéo dài thân ảnh tịch mịch, Chiêm Đông Kinh nhìn cái đầu Tô Lương Mạt rũ xuống, “Ba cô tên gì?”

“Tô Khang.”

“Sao lại mất tích.”

Cô đột nhiên im lặng, đến cả kéo dài tiếng hít thở cũng kiềm nén, Chiêm Đông Kinh cảm giác được cô đang đề phòng, “Chúng ta còn có giao dịch chưa hoàn thành, cho dù cô không nói, tôi cũng có thể biết được nhiều hơn cô.”

Tô Lương Mạt đưa tay lau khóe mắt, hần hình như không thấy nước mắt của cô chảy ra, cứ như vậy bị cứng rắn lau đi, “Tôi làm sao có thể tin tưởng, anh lần này sẽ lại không lật lọng?”

Chiêm Đông Kinh một tay nâng cằm, có chút hứng thú nhìn cô chăm chăm, “Cô còn chưa nói cho tôi biết, cô làm sao từ chỗ của Tương Hiếu Đường đi ra ngoài được?”

“Anh muốn nghe câu trả lời như thế nào?”

Chiêm Đông Kinh nhẹ cong môi, “Tôi chỉ là hiếu kỳ.”

Tô Lương Mạt vẫn dựa lên vách tường đứng thẳng đờ, cái đêm cô thập tử nhất sinh, chỉ đổi được hai chữ ‘hiếu kỳ’ của hần.

“Cái này không quan trọng,” Lòng ngực cô lại lặn nữa căng cứng khó chịu, gấp gáp rời khỏi đề tài này, “quan trọng là tôi rời khỏi đó rồi.”

Cô tất nhiên không dám nói thật, cũng mơ hồ ý thức được Thương Tử quay đoạn video kia nhất định có tác dụng, nói không chừng, sau này không chỉ Chiêm Đông Kinh gặp phiền toái, thậm chí còn đem bản thân mình kéo vào hoàn toàn.

Chiêm Đông Kinh không phải là không biết thủ đoạn của Tương Hiếu Đường, càng khỏi nói đối phó với phụ nữ.

Hần lúc đó luôn cảm thấy Tô Lương Mạt lừa gạt mình, tất nhiên cũng không thêm để tâm ngó ngang, vả lại lúc đầu Tô Lương Mạt chính là do Tương Hiếu Đường phái tới, để bọn chúng ra tay giải quyết ngược lại càng tốt. Làm hần không ngờ tới là, cái di động đến cả hần cũng không biết.

“Cô thật sự có thể nhìn thấy thứ người thường không thể thấy?”

Lúc này, giọng điệu của hần ít nhất không có chút châm chọc nào.

“Có thể tôi chỉ là so với người bình thường cảm giác nhạy bén hơn một chút, nhưng liên tiếp hai lần, tôi thực sự nhìn thấy ông ta trước mặt tôi ở trong căn phòng này, nhưng chỉ là trong chốc lát thôi.”

“Lúc trước cô nói là chính mắt cô nhìn thấy...”

“Tôi không nhìn thấy,” Tô Lương Mạt dứt khoát nói thẳng, “lúc đó anh không tin, tôi chỉ có thể lừa anh, tôi biết nói ra rất hoang đường, nhưng tôi không có cách nào giải thích, nếu không phải vừa rồi tôi may mắn nhìn thấy một lát, hơn nữa theo ý ông ta dẫn anh tìm được cái điện thoại kia, chỉ sợ là lại chết thêm lần nữa, phải không?”

Người đàn ông cười cười, “Ngay cả nơi như Tương Hiếu Đường kia cũng không sợ, còn có thể sợ tôi?”

Hần vốn chỉ cho là một câu nói đùa, trong đầu Tô Lương Mạt lại lặn nữa nhớ tới cảnh tượng đêm đó, Chiêm Đông Kinh trình độ đáng sợ của người này đến cả Tương Hiếu Đường há có thể bì được, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân của hần, lại có thể thêm dầu vào lửa hủy diệt mọi thứ.

“Đi tắm rửa đi, cả phòng đều là mùi của cô.” Hần thốt nhiên ném ra một câu.

“Tôi phải về nhà.”

“Nếu cô đã nói ông ấy ở trong căn phòng này,” giọng điệu Chiêm Đông Kinh bá đạo, lặp lại ý tứ trong lời của hần, “đêm nay ở lại đây.”

Hần nói xong một câu, ý tứ đã rõ ràng, dám đi cô cứ thử xem, mạng nhỏ này có cần nữa không?

Trước khi cô đi tắm, Chiêm Đông Kinh sai người giúp việc đưa lên một bộ quần áo, không biết tạm thời lấy được ở đâu.

Tô Lương Mạt bọc quần cực kỳ kín đáo đi ra ngoài, cô cũng chỉ dám ngủ trên ghế sofa, Chiêm Đông Kinh dụi tắt khói thuốc trong tay, “Vẫn chưa ăn tối phải không?”

“Tôi không đói.” Nghĩ đến miếng bít tết dính máu ngày đó, Tô Lương Mạt tình nguyện đói bụng.

Chiêm Đông Kinh mặc áo choàng tắm, đi tới gần từ trên ghế salon kéo cô dậy, Tô Lương Mạt lảo đảo đi theo sau lưng hắn, đi ra khỏi phòng, hộ vệ trước cửa nhất mực cung kính khom lưng, tóc dài còn hơi ẩm của Tô Lương Mạt vung vẩy sau vai, Chiêm Đông Kinh đi vài bước, vẫn luôn nắm chặt tay cô.

Cô chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, nếu như vừa mới gặp gỡ, có lẽ cô sẽ bị chút biểu hiện giả dối này che mắt, nhưng ba chữ ‘Chiêm Đông Kinh’ này sớm đã bị hắn phá tan tành không còn gì, cho dù bây giờ hắn thật biến thành một con cừu non, Tô Lương Mạt cũng không chút do dự lột sạch lớp da của hắn xem thử.

Buổi tối không giống như bữa sáng biến thái hôm đó, Tô Lương Mạt thực ra ăn không bao nhiêu, dạ dày vẫn còn khó chịu, Chiêm Đông Kinh lắc lắc ly rượu đỏ, “Vì giao dịch chân chính của chúng ta thật sự bắt đầu, có phải nên nâng ly không?”

Người giúp việc đi tới, nghe được câu này, ánh mắt mập mờ quét về phía Tô Lương Mạt.

“Chuyện của ba tôi, anh nhất định phải đồng ý với tôi,” Tô Lương Mạt thừa dịp, vẫn cứ khẳng khái, “như vậy mới được tính là giao dịch của anh với tôi.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nheo mắt, “Tôi không thích người khác nói với tôi hai chữ ‘nhất định’.”

Tô Lương Mạt khôn ngoan cầm lấy ly rượu, không nói thêm một câu nào nữa.

Điện thoại trong phòng khách vang lên, người giúp việc nhắc máy trả lời, sau đó hỏi Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, Hạ tiểu thư hỏi bây giờ cô ấy có thể qua đây hay không?”

Chiêm Đông Kinh nhấp một ngụm rượu, mặc cho rượu đỏ nhuộm màu đôi môi tuyệt đẹp thành vẻ diễm lệ, gương mặt hắn bày ra điệu bộ hào hòa, hơi rượu vì khí lạnh mà thêm phần gợi cảm, ánh mắt ngậm cười nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Nói với cô ta đêm nay tôi có người ở cùng rồi, bảo cô ta khỏi qua đây.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, lúc này càng ăn không vào thứ gì.

13. Chương 12: Ác Mộng Quần Thân

Chương 12: Ác mộng quần thân

Ăn được một nửa, Hàn Tăng với Tống Các từ bên ngoài đi vào.

Hai người nhìn thấy Tô Lương Mạt đều kinh ngạc, hai mắt Tống Các dán chặt trên mặt Tô Lương Mạt, cô nghe thấy tiếng bước chân ngừng đầu lên, chút ấn tượng tốt còn sót với Tống Các lúc trước qua một đêm đó toàn bộ đều hết sạch.

“Kinh thiếu.”

Bọn họ chào hỏi xong, tầm mắt Hàn Tăng rơi thẳng vào Tô Lương Mạt, “Cô ta...”

Chiêm Đông Kinh bỏ chén trong tay xuống, thấy Tô Lương Mạt cũng không có ý định ăn tiếp, “Cô về phòng trước đi.”

Lời này có bao nhiêu là mập mờ khiến người ta phải liên tưởng, Tô Lương Mạt đẩy ghế ra đi về phía cầu thang.

Đi lên vài bậc thang, nghe thấy Hàn Tăng rót cuộc nhện không được mở miệng hỏi, “Cô ta sao vẫn chưa chết?”

Tô Lương Mạt đi lên tầng hai, nhìn thấy chiếc đèn tường chỗ khúc quanh còn treo cao hơn cô nhiều, cô về phòng gọi điện cho Tống Tử Căng để bà yên tâm, Chiêm Đông Kinh hình như có việc, một lúc lâu chưa trở lại, Tô Lương Mạt mệt mỏi không chịu nổi, vừa cuộn mình trên ghế sofa liền ngủ mất.

Điều bộ Chiêm Đông Kinh khá nhàn nhã, ngón trỏ giữa lòng mày gõ nhẹ nhẹ, phần lớn thời gian là Tống Các nói, Chiêm Đông Kinh nghe xong không nói gì, hai người đối diện cũng quen rồi, trầm mặc một hồi lâu, mới thấy hai mắt hần đang nhắm mở ra, “Trước tiên đừng gây động tĩnh quá lớn, vụ án kho hàng Thành Bắc cảnh sát theo rất gắt, bên kia cũng thả ra, không được để lộ chuyện”

“Vâng.”

“Kinh thiếu, cái con bé kia sao vẫn còn ở đây?”

“Cô ta có khả năng liên quan đến chuyện cha tôi bị hại.”

Tống Các với Hàn Tăng giật mình, Chiêm Đông Kinh cũng không nói cụ thể, đứng lên chỉ dặn dò một câu, “Sau này đừng để cô ta xảy ra chuyện nữa.”

Hần giải quyết hết việc lên lầu đã gần mười một giờ, cửa phòng đóng chặt, trước cửa vẫn có hộ vệ trông chừng, cho dù là ở chỗ của mình, người như bọn họ cũng không thể nào trút được gánh nặng đi ngủ.

Hần tiến gần lên trước, hộ vệ cửa muốn chào hỏi, Chiêm Đông Kinh ra hiệu đừng lên tiếng, nghĩ lại Tô Lương Mạt chắc đã ngủ rồi.

Đẩy cửa phòng đi vào, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh cuộn tròn một góc trên ghế sofa, đầu tóc tùy ý dùng dây da buộc tóc cột ra sau gáy, Chiêm Đông Kinh định đi về phía giường lớn giữa phòng, đột nhiên thấy bả vai Tô Lương Mạt khẽ run rẩy, hình như ngủ không được yên.

Hần không tự chủ được quay người đi tới cạnh ghế sofa, Tô Lương Mạt đắp trên người tấm chăn lông mỏng, cả khuôn mặt gần như vùi hết vào chăn, chỉ lộ ra đầu tóc màu đen, thân thể dưới tấm chăn co lại hết cỡ thành một đoàn nhỏ nhắn, tư thế ngủ như vậy cũng không sợ làm mình chết ngạt.

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo chăn lông ra.

Dưới ánh đèn, mặt Tô Lương Mạt trắng bệch dọa người, tóc trên trán dính chặt một chỗ, có thể là gặp ác mộng, hai bàn tay bóp chặt cánh tay hai bên giống như hận không thể đập phá xương tủy của kẻ thù, cô bị vây hãm trong ác mộng hoảng sợ kêu không ra tiếng cũng không tỉnh dậy được, bờ vai bị chèn ép hiện ra đường cong xương quai xanh duyên dáng, đầu gối cũng áp trước ngực, đôi môi mấp máy mấy cái, đột nhiên bị hàm răng sắc nhọn gắt gao cắn chặt.

Chiêm Đông Kinh bóp cằm của cô, “Tỉnh lại!”

Tô Lương Mạt không nghe được, đôi môi bị cắn rách da, rỉ ra vết máu đỏ tươi tuyệt đẹp.

Cô khóc không được, giữa cổ họng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào làm người ta khó chịu.

Chiêm Đông Kinh ngồi xổm bên cạnh cô, một tay đập lên bả vai cô, Tô Lương Mạt đột nhiên duỗi hai tay nắm chặt cổ áo người đàn ông, lần này rất dùng sức, thậm chí còn kéo Chiêm Đông Kinh về phía trước, vốn chỉ mặc cái áo choàng tắm, lúc này vạt áo bị cô giật ra, lồng ngực rắn chắc trắng kiện dĩ nhiên nhìn không sót một thứ gì.

Cô giống như người chết đuối vớ được cọc gỗ không chịu buông ra, Chiêm Đông Kinh dứt khoát che cả miệng mũi cô lại, Tô Lương Mạt giãy giụa mấy cái, hô hấp không được lưu thông, hơi thở cuối cùng còn lại trong người theo lồng ngực trôi ra, đau đớn lan khắp cơ thể, cô đột nhiên sực tỉnh, đối diện là khuôn mặt Chiêm Đông Kinh, từng cảnh tượng trong mơ vừa rồi một lần nữa hiện lên trước mắt, một đêm ở kho hàng Thành Bắc, toàn bộ đều do Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt ý thức còn đang nửa tỉnh nửa mê, cô hất tay muốn vùng dậy, bị Chiêm Đông Kinh dễ dàng bắt được cánh tay.

Lực đạo đột nhiên tăng mạnh, cô nén tiếng thét sợ hãi, hoàn toàn từ trong mộng bị đẩy ra ngoài.

“Anh?”

“Cô muốn đánh tôi?”

Hai mắt Tô Lương Mạt ướt ướt, muốn rút tay lại, “Tôi gặp ác mộng.”

Chiêm Đông Kinh càng nắm chặt tay cô, “Mơ thấy cái gì rồi?”

Tô Lương Mạt ngồi dậy, miệng đắng lưỡi khô, thấy quần áo Chiêm Đông Kinh không chỉnh tề, trong lòng nổi lên phòng bị, người đàn ông nhìn ra ý nghĩ trong mắt cô, “Đây chính là chuyện tốt cô làm.”

Tô Lương Mạt dùng chút lực, Chiêm Đông Kinh thả tay cô ra.

“Tôi mơ thấy chuyện xảy ra ở kho hàng Thành Bắc đêm đó.” Giọng cô khản đặc, đưa tay lau lau khóe mắt.

Gò mà Chiêm Đông Kinh ẩn dưới ánh đèn có vẻ u ám không rõ, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Lương Mạt khó khăn nuốt nước bọt, bất luận là sự thực hay là ác mộng cũng làm cô sợ hãi, “Tôi sẽ không nói cho anh biết.”

Người đàn ông nghe vậy, cười lạnh đứng dậy, nhắc chân đi về phía giường lớn.

Chỗ trước ngực bị giật ra còn lưu lại vài dấu đỏ hồng, là lúc Tô Lương Mạt dùng sức ngón tay cào ra, hằn ngồi trên mép giường, cổ áo còn nhăn nhúm, như vậy đủ thấy thật sự là chỉ có mình cô làm quần áo hằn thành như vậy.

Nhưng mà, vô dụng.

Đẩy cô vào hố lửa chính là hằn.

Tinh thần Chiêm Đông Kinh có chút lơ ngơ, nhưng nhiều lắm chỉ có hai ba giây hằn liền lắc đầu, hằn không làm sai, thà rằng giết lầm cả ngàn, cũng không thể buông tha một tên.

Phân hội của Tương Hiếu Đường

Thương Tử là được khiêng vào, mấy tên bên trong thấy hằn lập tức tiến lên đón, “Lão Đại, không sao chứ?”

“Mẹ kiếp, mày mẹ nó người nhận hai mươi gây thử xem có sao không.”

“Lão Đại, con bé kia hại chết lão Đại lúc trước, anh cần gì phải giữ nó lại, dứt khoát ột phát súng hoặc là hiệp trước giết sau đều tốt hơn tự mình nhận gây a!”

“Mày biết cái mông ấy,” Thương Tử ai u một tiếng, “hai mươi roi này rốt cuộc cũng làm Đường chủ tin lời của tao, tạm thời sẽ không gây rắc rối cho cô ta, tao giữ lại cái mạng của cô ta còn có tác dụng.”

“Một con nhóc như nó có thể được cái gì?”

Thương Tử nằm trên giường hùng hổ một lúc sau đó mới cười nham hiểm nói, “Đàn ông từ trên người đàn bà đứng dậy không nổi vốn có không ít, mặc dù cô ta nói mình là nhân chứng, ta tất nhiên muốn cô ta thật sự trở thành phụ nữ của Chiêm Đông Kinh, đến lúc đó lời nói của cô ta mới đủ trọng lượng, chúng ta mới có thể để cho lão gia tử ra mặt giết chết Chiêm Đông Kinh.”

Tên bên cạnh bưng tỉnh đại ngộ, còn không đúng sao? Một người không hề liên quan, cùng với một người kẻ cận kề khít chính miệng nói ra, bên nào đáng tin cậy hơn đây?

“Nhưng mà cứ thả cô ta đi như vậy, nói không chừng Chiêm Đông Kinh vẫn sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Thương Tử hất tay, “Mày khỏi nhọc công lo nghĩ, cô ta ở kho hàng Thành Bắc còn có thể ra ngoài,” vừa cử động, liền động đến vết thương, lại đau đến tru như chó sói, “tao thấy cô ta cũng không đơn giản như vậy.”

Tô Lương Mạt rốt cuộc vẫn không ngủ được, Chiêm Đông Kinh nằm trên giường, cánh tay gối sau đầu, nửa giờ trôi qua vẫn không ngủ được, “Cô tên gì?”

Tô Lương Mạt thấy hằn chính là biết rõ còn cố hỏi, những vẫn trả lời, “Tô Lương Mạt.”

“Tô Lương Mạt,” Chiêm Đông Kinh nhắc lại trong miệng, “Tô[1]...” Hấn kéo dài ngữ điệu, lần nữa lên tiếng, “Tô Tô[2]**, rất hay.”

Trong tiếng Hán, Chữ Tô [1] và chữ Tô [2] là từ đồng âm khác nghĩa và đều có nghĩa Hán - Việt là ‘Tô’. Họ của Lương Mạt là chữ Tô[1], nhưng vào miệng Kinh thú nhà ta thì lại thành chữ Tô[2] trong từ ‘tê đại’. Vì vậy Kinh thú mới nói cái tên Tô Tô hay (theo cách nghĩ của riêng anh) còn Lương Mạt chỉ nghĩ Tô Tô là tên tục thôi.

Cô bây giờ tất nhiên sẽ không cảm thấy cái kiểu xưng hô này có gì hay, nhưng đợi đến một ngày, khi hấn đi vào trong cơ thể cô, hơn nữa còn dùng giọng điệu lạnh lạnh lưu luyến độc nhất ở bên tai cô từng chữ từng chữ gọi tên cô, Tô Lương Mạt mới biết được, quả nhiên là có thể ‘tê đại’ đến tận xương cốt.

Lời tác giả: Biệt danh này của Tô cô nương thế mà sau này chỉ có Kinh thiếu của chúng ta độc quyền gọi a, mọi người gọi thử xem, em yêu, Tô Tô...

14. Chương 13: Hấn Là Gì Của Cô

Chương 13: Hấn là gì của cô

Đêm nay Chiêm Đông Kinh không cho Tô Lương Mạt rời khỏi phòng, hai người đều có tâm tư, không cách nào chợp mắt được.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Chiêm Đông Kinh mở mắt, thức dậy ngồi bên mép giường, Tô Lương Mạt tháo dây buộc tóc ra, ngón tay tùy ý vuốt vuốt đầu tóc mấy cái rồi lại cột lên lần nữa, “Tôi bây giờ có thể về được rồi chứ?”

“Không được,” Chiêm Đông Kinh đi về phía phòng thay đồ, “trước khi chuyện của ba tôi tra ra rõ ràng, cô sau này phải ở lại đây.”

Tô Lương Mạt hoảng hốt, “Làm sao có thể, tôi muốn trở về.”

“Có thể hay không không phải cô nói là được.” Chiêm Đông Kinh đi vào phòng thay đồ, cửa kéo sang một bên, Tô Lương Mạt nghe thấy bên trong truyền tới tiếng xột xoạt.

Cô không thèm nghĩ ngợi đi tới, “Tôi có cuộc sống riêng của tôi, hơn nữa tôi cũng không phải từng giây từng phút đều nhìn thấy, tôi đảm bảo, chỉ cần tôi có tin tức hoặc gặp lại ông ấy, tôi nhất định nói cho anh biết...”

Tô Lương Mạt vừa mới định bước chân vào, đột nhiên nhớ tới đây là chỗ thay quần áo, nhưng mà muộn rồi, Chiêm Đông Kinh cởi áo choàng tắm ra cả người chỉ còn mỗi cái quần lót, lấy chiếc quần dài màu đen xỏ vào một chân, cô vội vàng xoay người, người đàn ông lơ đãng, mặc xong quần đi ra ngoài, “Muốn đi cũng được, lúc tôi bảo cô tới sẽ cho tài xế đến đón cô.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông lần nữa trở lại phòng ngủ, “tôi có thể tự đến.”

Cô tất nhiên sẽ không vì một câu nói của Chiêm Đông Kinh mà hiểu sai, bọn họ dính líu với nhau tất cả là nhu cầu, đều là vì người thân nhất của mình.

Tô Lương Mạt không ở lại lâu, tự ý mở cửa phòng đi ra ngoài, hộ vệ bên ngoài lại đưa tay ngăn cản, đến khi Chiêm Đông Kinh ra hiệu một cái cô mới được rời đi.

Bắt taxi tới thẳng công ty, Tô Lương Mạt cả ngày không có tâm trí làm việc, mấy lần rút di động muốn gọi đến đây số quen thuộc kia, lại tự mình cố kiềm chế.

Sau khi tan ca đi ra khỏi tòa nhà văn phòng, Tôn Liên thấy Tô Lương Mạt ngơ ngác, đột nhiên chỉ tay, “Cậu xem, xe cảnh sát.”

Tô Lương Mạt theo cánh tay cô ấy nhìn lại, một người đàn ông trẻ tuổi từ trên ghế lái bước ra, một thân cảnh phục nổi bật khí thế hiên ngang, tuổi tác cũng tương đương Tô Lương Mạt, Tôn Liễn trừng lớn hai mắt, “Wow, soái ca a.”

Tô Lương Mạt đứng yên tại chỗ bất động, Tôn Liễn cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao đối với một người đàn ông có bộ dáng đẹp ai cũng không có khả năng miễn dịch.

Vệ Tắc bước nhanh tới, ánh chiều tà nghiêng nghiêng chiếu xuống cái bóng dài áp đảo đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Lương Mạt?”

Thấy cô ngăn người, Vệ Tắc vô cùng tự nhiên giữ chặt tay cô, tầm mắt Tô Lương Mạt rời khỏi bả vai Vệ Tắc, nhìn về phía xe cảnh sát đầu đường, “Sao anh lại ở đây?”

“Đi, anh từ từ kể cho em.”

Tôn Liễn thấy thế, không ngừng khoát tay, “Đi đi, đi đi, tiểu nha đầu, xem mình ngày mai không trị chết cậu.”

Tô Lương Mạt ngồi vào xe cảnh sát, “Anh trở về Ngự Châu khi nào?”

“Vừa mới về, cậu anh nói bên này cần một người của mình, liền gọi anh trở về.” Vệ Tắc đặt tay phải lên vô lăng, “Lương Mạt...”

“Hử?”

Anh nhìn chăm chú cô hồi lâu, lời kế tiếp cũng không nói ra miệng, hai người đi tới một nhà hàng có món Quảng Đông chính cống, Tô Lương Mạt ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, ánh mắt lướt qua chiếc xe cảnh sát kia, trong lòng dâng lên giễu cợt cùng vô lực khó tả.

Vệ Tắc gọi vài món, một thân chế phục càng khiến đường nét trên gương mặt anh kiên cường, “Làm sao vậy, bộ dạng cứ thơ thẩn.”

Tô Lương Mạt không thấy lạ, những lời này bị Tôn Liễn ở công ty hỏi không biết bao nhiêu lần.

Vệ Tắc đưa chén trà tới tay cô, “Anh ở bên ngoài lâu như vậy, giải quyết bao nhiêu vụ án, sau này trở lại Ngự Châu cuối cùng có thể muốn gặp liền gặp được em rồi.”

Tô Lương Mạt đưa hai tay bưng cốc trà, Vệ Tắc uống một hớp, “Lương Mạt, có phải em có việc giấu anh không?”

“Không có.” Cô trả lời dứt khoát.

“Anh nghe cậu nói, gần đây em có qua lại với Chiêm Đông Kinh?”

Hương vị khổ sở trong miệng Tô Lương Mạt từ từ lan ra, “Không phải em đi lại với anh ta, trước đây em với Tô Trạch gặp rắc rối rơi vào tay anh ta, em gọi điện thoại cho cậu anh, muốn nhờ ông ấy nể giao tình với ba mà cứu em, nhưng không có...”

Vệ Tắc nghe vậy, gương mặt tuấn tú phủ đầy khói mù, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Lương Mạt muốn nhẹ nhàng tránh đi, “Có khả năng liên quan tới chuyện ba em, vẫn may em bây giờ không sao.”

Thấy sắc mặt anh không tốt, Tô Lương Mạt cũng dịu giọng, “Vệ Tắc?”

Vệ Tắc đứng dậy, dứt khoát ngồi sang cạnh cô, anh đưa tay vòng lên bả vai cô, Tô Lương Mạt cũng không tránh ra, thuận thế dựa vào anh, không có ai biết bọn họ là một đôi, lúc nhà Tô Lương Mạt gặp chuyện không may hai người vừa mới xác định quan hệ, người lúc trước lui tới thân thiết đều ra sức phủi bỏ sạch sẽ, chỉ có Vệ Tắc còn ở lại bên cạnh cô.

Nhưng Tô Lương Mạt biết, đó là vì Vệ gia vẫn chưa biết chuyện.

Hai người giống những đôi tình nhân bình thường ăn cơm xong thì đi dạo phố, Vệ Tắc đi ra ngoài là lái xe công vụ, nhất định phải đem xe giao trả trong thời gian quy định, Tô Lương Mạt đi vào đồn cảnh sát với anh, vừa đúng lúc Trương Chính Tụng làm việc bên ngoài trở lại.

Vệ Tắc gọi một tiếng ‘cậu’, tầm mắt Tô Lương Mạt rơi thẳng vào người đàn ông trung niên đối diện, “Chú Trương.”

Trương Chính Tụng ngoài miệng không nói gì, vẻ mặt vẫn tươi cười chào hỏi Tô Lương Mạt, nhưng làm công việc này hai mắt đều rất cay độc, trong lòng đã lên tiếng nghi vấn trước rồi.

Vệ Tắc lấy xe của mình trong ga ra đưa Tô Lương Mạt về nhà, cuộc sống mấy ngày kế tiếp gió yên biển lặng, Vệ Tắc mới trở lại Ngự Châu, có không ít công việc cần thiết phải bỏ sung tạm thời, khoảng chừng cuối tuần, Tô Lương Mạt sắp tan ca nhận được điện thoại của Vệ Tắc, nói muốn đưa cô tới Hoan Lạc Đài.

Tôn Liễn nghe thấy xong nhất định muốn đi theo, Tô Lương Mạt nghĩ thâm lần này Vệ Tắc mời cũng là đã lâu rồi chưa gặp bạn bè, tất nhiên là càng đông càng vui.

Hai người sau khi tan ca đi xuống dưới lầu, xe của Vệ Tắc đã chờ ở đó.

Đám người trước tiên đi ăn cơm, sau đó hùng hùng hổ hổ chạy tới Hoan Lạc Đài, nghe thấy cái tên này liền biết được là nơi như thế nào, đám Vệ Tắc sau khi cưỡi cảnh phục ra cũng không trốn thoát trói buộc trần gian, tìm thú vui đương nhiên muốn chọn chỗ tốt nhất.

Tô Lương Mạt với Tôn Liễn chờ anh trước cửa, cách đó không xa, Vệ Tắc đậu xe xong đang đi tới.

Một đoàn xe màu đen đột nhiên xuất hiện gây chú ý, cũng không dừng xe ở chỗ thích hợp, chiếc xe dẫn đầu đối diện Hoan Lạc Đài dừng hẳn, nhịp sống về đêm rực rỡ tràn trề mới vừa rồi đột nhiên lặng ngắt, càng giống như bị hắc ám vô hình kiềm nén bao phủ toàn bộ.

Tô Lương Mạt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh bước ra khỏi cửa xe mở rộng đang đi về phía Hoan Lạc Đài, quần dài màu đen bao bọc đôi chân thẳng tắp hữu lực, Vệ Tắc vọt lên một bước tới trước mặt Tô Lương Mạt, cô thấy anh đưa tay ra sau lưng, làm ra tư thế muốn rút súng.

Tô Lương Mạt kịp thời dè lại cổ tay Vệ Tắc, Chiêm Đông Kinh đứng trước mặt Vệ Tắc, tất nhiên cũng chú ý tới động tác trong tay anh, một tay hắn rút trong túi quần, ánh mắt tần ngần giữa hai người, vài người đồng nghiệp của Vệ Tắc thấy được cảnh này chạy nhanh tới đây, nguyên một đám sắc mặt ngưng trọng.

Tôn Liễn không hiểu chuyện gì, chỉ biết ra sức nhìn Chiêm Đông Kinh chăm chú, gương mặt này thực sự là đẹp trai đến nỗi thần nhân cũng phải ghen tỵ đó.

Tô Lương Mạt lôi kéo người bên cạnh, “Vệ Tắc.”

Vệ Tắc buông lỏng tay, lúc này mới từ từ khôi phục thần sắc.

Chiêm Đông Kinh từ trên cao không rời mắt khỏi Tô Lương Mạt, “Hắn là gì của cô?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 14: Hôn kịch liệt

Bên ngoài hỏi tôi ai với ai hôn kịch liệt, mọi người đều hiểu rồi, khụ khụ

15. Chương 14: Hôn Kịch Liệt

Chương 14: Hôn kịch liệt

Hàn Tăng với Tống Các lần lượt đi tới.

Tống Các còn lên tiếng chào hỏi, “Tô tiểu thư.”

Ấn tượng của Tô Lương Mạt với hắn đã sớm kém đến không thể kém hơn, thấy sắc mặt Tô Lương Mạt không tốt, Vệ Tắc kéo tay cô che chỗ sau lưng, “Chiêm Đông Kinh, đừng tưởng rằng Ngự Châu là nơi anh có thể một tay che trời, sau này anh tốt nhất cụp đuôi làm người, nếu không tôi là người đầu tiên bắt anh!”

“Tiểu tử thôi, mày mẹ nó nói gì đó?” Hàn Tăng làm sao để kẻ khác ăn nói với Chiêm Đông Kinh như vậy, “cẩn thận ra ngoài không được chết tử tế.”

Ánh mắt Vệ Tắc chỉ dán chặt trên người Chiêm Đông Kinh, “Chỉ dựa vào mấy lời này của các người, tôi hiện tại có thể đưa các người vào đồn cảnh sát.”

Chiêm Đông Kinh cởi hai cái găng tay da thú ra, “Thì ra là cảnh sát, cho dù cậu có quyền hạn làm như vậy, hành sự vẫn nên coi trọng chứng cứ, vừa không có nhân chứng cũng chẳng có vật chứng, cảnh sát cũng không thể tùy tiện vu oan người tốt, phải không, Lương Mạt?”

Tô Lương Mạt có thể hiểu được tâm trạng của Vệ Tắc, ở Ngự Châu mà nói, mỗi một nơi do Chiêm Đông Kinh cai quản chính là khu vực đen tối nhất, nói hẳn một tay che trời cũng không quá đáng, phàm là người có tinh thần thượng nghĩa, đương nhiên muốn muốn nhổ sạch cây đinh trong mắt này.

Tô Lương Mạt sợ cứ tiếp tục căng thẳng sẽ xảy ra chuyện, đồng nghiệp của Vệ Tắc mỗi người đều tràn đầy huyết khí, bình thường vì mấy vụ án của Chiêm Đông Kinh không ít người bị phê bình, cô kéo ống tay áo Vệ Tắc, “Đi vào thôi.”

“Đừng sợ,” Vệ Tắc thuận thế đưa tay ôm bả vai Tô Lương Mạt, “có anh ở đây, sau này không ai dám động tới một đầu ngón tay của em.”

Khẩu khí của người trẻ tuổi, nói ra cũng có một kiểu ngang ngược.

Tầm mắt Tô Lương Mạt lơ đãng liếc nhìn đáy mắt Chiêm Đông Kinh hung ác, cô tránh đi cánh tay của Vệ Tắc, “Đi thôi.”

Nói xong, lời kéo Tôn Liễn đi vào trong, Vệ Tắc với mấy người đồng nghiệp cũng lần lượt đi vào, một nhóm người đi vào ghé lô, Vệ Tắc kéo Tô Lương Mạt tới bên cạnh, “Có gì ngại mà phải tránh đi?”

“Vệ Tắc, anh vừa mới trở về Ngự Châu, chẳng lẽ cậu anh liền cho anh đi trêu chọc Chiêm Đông Kinh sao?”

Vệ Tắc mím chặt môi không nói lời nào, mấy ngày nay Trương Chính Tụng dặn đi dặn lại bảo anh phải an phận, trong nhà vốn muốn đưa anh vào một vị trí nhẹ nhàng, nhưng anh nhất định xin vào bộ phận điều tra hình sự.

Lưu Bàn Tử ở bên cạnh nghe được câu này, thỉnh linh chen vào, “Thật ra Vệ Tắc nói cũng không sai, chúng tôi bình thường luôn có nằm vùng tìm chứng cứ, nhưng bị chặt đứt hết lần này tới lần khác, đừng nói là bắt được Chiêm Đông Kinh, ngay cả Thanh Hồ Đường nơi hẳn ở chúng tôi cũng không vào được, ngày nghỉ tháng này lại lỡ mất rồi, một ngày chưa bắt hẳn bỏ tù, chúng tôi một ngày đừng nghĩ được sống yên ổn.”

Vệ Tắc ôm vai cô kéo cô ngồi vào ghế sofa, Tôn Liễn bắt được một anh chàng trẻ tuổi nhiệt tình tán gẫu, Tô Lương Mạt nhớ tới vừa rồi Vệ Tắc khiêu khích Chiêm Đông Kinh, trong lòng luôn lo lắng, Chiêm Đông Kinh cho dù không có nổi giận tại chỗ, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ khi dễ bọn họ.

Nhân viên phục vụ bưng bia rượu với hoa quả vào phòng, Vệ Tắc cầm tay Tô Lương Mạt đưa tới bên miệng, “Lạnh quá, anh làm em ấm lại.”

Rốt cuộc là tâm tình của con gái, Tô Lương Mạt vui mặt vào cắn cổ Vệ Tắc, “Đừng làm rộn, nhiều người nhìn thấy như vậy.”

“Nhìn thấy thì sao?” Vệ Tắc nâng bàn tay hai người đang nắm chặt giơ lên đỉnh đầu, “Sau này đều phải nhớ gọi là chị dâu.”

Tô Lương Mạt trừng mắt với anh, “Cái gì mà chị dâu, em rất già sao?” Cô nhếch miệng cười một cái, “Mọi người gọi tôi Lương Mạt là được rồi.”

Bia đều được mở nắp rồi mới đưa tới, đám người này vốn là muốn chơi thật đã, bây giờ Vệ Tắc được điều về Ngự Châu, tất nhiên muốn ăn mừng thật lớn, Tô Lương Mạt mấy ngày nay đau rất cổ, không dám uống đồ lạnh, cô ngồi bên cạnh ăn ít trái cây, thấy Vệ Tắc với mấy người bạn kia đang chiến đấu kịch liệt.

Tô Lương Mạt vỗ vỗ cánh tay Vệ Tắc, “Uống ít thôi, em đi toilet một chút.”

Cô đứng dậy đi tới cạnh Tôn Liễn, “Tôn Liễn, muốn đi toilet không?”

“Cậu đi đi.” Tôn Liễn đang bận hát đối với anh chàng bên cạnh, Tô Lương Mạt mở cửa phòng đi ra ngoài, trên hành lang rộng rãi lại đụng trúng một người đàn ông, rõ ràng không cần chen lấn, hẳn lại dựa lên vách

tường mà đi, hơn nửa khuôn mặt đều giấu trong áo khoác, không dừng lại cũng không thềm nói xin lỗi, Tô Lương Mạt xoa xoa bả vai bị đụng đau.

Đi tới trước bồn rửa tay, dùng nước lạnh rửa mặt, Tô Lương Mạt xuyên qua gương thấy Chiêm Đông Kinh không biết từ khi nào thì đứng sau lưng mình, hắn không đem theo hộ vệ, xem ra chỗ như thế này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tô Lương Mạt lau mặt sạch sẽ, người đàn ông nghiêng người đứng trước cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ, hắn không chọn chỗ nào lại nhất định đứng trước toilet, Tô Lương Mạt xoay người định đi, lúc đi ngang qua trước người hắn, bị Chiêm Đông Kinh chế trụ cánh tay kéo mạnh vào toilet nam.

Cô gần như không bước theo kịp, “Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra!”

Hắn đưa tay đẩy một phòng trong đó, nhét cô vào bên trong.

Tô Lương Mạt đưa hai tay chống đỡ vách ngăn, “Chiêm Đông Kinh, anh đừng làm vậy!”

Người đàn ông che miệng cô lại, tay kia nắm chặt eo cô, môi mỏng dán bên tai cô, “Đừng làm ồn.”

Tô Lương Mạt bình tĩnh lại, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân rất nhẹ, lén la lén lút, không giống như người thường đi vào. Dây phòng đối diện lần lượt bị mở ra, Chiêm Đông Kinh khê hở cửa, Tô Lương Mạt nhìn thấy cái đỉnh đầu đội mũ kéo rất thấp, cùng với súng trong tay tên đàn ông.

Hắn khóa kỹ cửa lại, thỉnh linh ôm lấy hai chân Tô Lương Mạt nhấc cả người cô áp lên ván cửa, tiếng va chạm phát ra làm tên đàn ông bên ngoài giật mình quay đầu lại, lực đạo từ hai tay Chiêm Đông Kinh kìm chặt bắp chân cô phát đau, “Anh muốn chết phải không?!”

Cô buột miệng hét lên, như vậy rõ ràng là dẫn người ta tới đây, hắn muốn chết cũng đừng kéo cô làm đệm lưng.

Chiêm Đông Kinh rút một tay ra, giật mấy cái cởi nút áo sơ mi của Tô Lương Mạt ra, đưa tay kéo áo ngực gò bó đẩy lên trên, trước ngực đầu tiên chợt thấy lạnh, sau đó là một đợt nóng rẫy kiểu cháy khô, Tô Lương Mạt dù thế nào cũng không ngờ, hán sẽ cắn chỗ mẫn cảm của cô.

Cảm giác xa lạ mãnh liệt trong cơ thể như lửa cháy thêm dầu, hắn lại thả Tô Lương Mạt xuống đất, lồng ngực chèn ép cô khó mà thở quây, Chiêm Đông Kinh không nói hai lời hôn lên miệng cô, tay kia lại để trước ngực cô ra sức xoa nắn.

Tô Lương Mạt đau đến muốn hét lên, Chiêm Đông Kinh thừa cơ tiến vào sâu hơn, trên môi ướm át cộng thêm động tác thành thạo trong tay hắn, âm thanh truyền ra ngoài không cần giải thích cũng biết bên trong đang trình diễn một màn kích tình nóng bỏng đến mức nào.

Chiêm Đông Kinh rút hai tay ra, lại cởi áo khoác, đầu óc Tô Lương Mạt rối mù, thừa dịp hắn đang buông lỏng gắng sức dùng trán đâm đầu vào hắn, Chiêm Đông Kinh đưa tay chế trụ bả vai cô.

“Đi chết đi!” Cô nhấc chân tấn công thêm lần nữa, Chiêm Đông Kinh thấy cô thường ngày cố nhẫn nhịn quen rồi, lúc này lại giống như biến thành người khác, Tô Lương Mạt đá lên trước bị trượt chân một cái, vừa đứng nhào vào ngực Chiêm Đông Kinh, hắn thuận thế ôm eo cô.

Cùng lúc đó, đưa tay kia mở khóa kéo cửa ra.

Chiêm Đông Kinh ném áo khoác màu đen trong tay qua khe hở, tên đàn ông phía ngoài chỉ thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, Chiêm Đông Kinh đưa tay rút súng giảm thanh, gần như không phát ra tiếng động gì lớn, Tô Lương Mạt giương mắt nhìn tên đàn ông đã ngã xuống đất.

Chiêm Đông Kinh buông lỏng cánh tay đang ôm cô, hắn vài bước đi tới trước mặt tên đàn ông bị bắn trúng, phong thái ung dung tiêu sái, lại không thềm dời mắt về phía Tô Lương Mạt bên này đang nhếch nhếch lộ liễu.

16. Chương 15: Cởi Ra Tuyệt Hơn Cách Một Lớp Quần Áo

Chương 15: Cởi ra tuyệt hơn cách một lớp quần áo

Tô Lương Mạt cũng không ngoảnh đầu lại, cô quay lưng, ngón tay run rẩy cài lại áo ngực với cúc áo sơ mi. Gần như cùng lúc, Tống Các với Hàn Tăng từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong không khỏi kinh hãi, “Kính thiếu, ngài không sao chứ?”

Hai người cũng là thấy Chiêm Đông Kinh ra ngoài đã lâu không yên tâm, Chiêm Đông Kinh nhấc lấy áo khoác dưới đất, “Cho người vào đây dọn dẹp sạch sẽ.”

Tô Lương Mạt đưa tay lau chùi khoe miệng mấy cái, cô ra khỏi phòng định rời đi.

Chiêm Đông Kinh đưa tay cản đường cô lại, “Tìm cách ngăn bạn trai cô lại, tôi không muốn hấn phá hỏng chuyện của tôi.”

Đôi môi Tô Lương Mạt âm ỉ đau nhức, đặc biệt là hai bên ngực, hấn lúc nãy dùng lực nắm bóp như vậy, thì ra là xem đồ của cô thành bánh bao rồi, Tô Lương Mạt lớn đến thế này còn chưa bị ai đối xử như vậy, bây giờ nhìn Chiêm Đông Kinh giống như người không có chuyện gì, “Anh vừa rồi cảm thấy thế nào hả?”

Hàn Tăng với Tống Các không hiểu, chỉ nhìn hai người chằm chằm.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh lúc này mới hướng tới Tô Lương Mạt, hai mắt nhìn thấy đôi môi cô thoáng sưng đỏ lên, rồi lại nhìn xuống, dừng lại trước ngực phập phồng của Tô Lương Mạt, “Cảm giác lúc sờ khi cởi ra tuyệt hơn cách một lớp quần áo nhiều.”

Tô Lương Mạt sửa sang cổ áo nhấn nhúm trước ngực, “Tôi lại không cảm nhận được, có phải mỗi người phụ nữ từng ở cạnh anh đều chưa nói thật phải không, anh có được vui sướng trên đầu gối của người khác, đủ thất bại đấy.”

Tô Lương Mạt cũng không biết hôm nay cô bị làm sao vậy, bình thường có thể nhẫn nại làm Ninja rùa đi, lần này lại hận không thể liều mạng với hấn một phen.

Chiêm Đông Kinh giương cao khoe môi cười lạnh, “Rốt cuộc không giống với lúc ở cạnh bạn trai, nói chuyện cũng đủ khẩu khí.”

Hàn Tăng đi ra ngoài trước tiên, Tống Các ở lại cạnh tên sát thủ kia, Tô Lương Mạt nhấc chân muốn bỏ đi lại bị Chiêm Đông Kinh kéo lại, “Cô đã uống rượu chưa?”

Không hiểu ra làm sao cả.

Tô Lương Mạt vùng vẫy tránh ra rồi bỏ đi, đám Vệ Tắc đang chơi rất nhiệt tình, thấy cô đi tới, Vệ Tắc kéo cô đến bên cạnh, “Sao đi lâu như vậy?”

Tô Lương Mạt khẽ cắn cánh môi, ánh mắt không được tự nhiên tránh đi, “Dạ dày có chút khó chịu.”

Cô không nói với Vệ Tắc chuyện xảy ra lúc nãy, trong tay kẻ đó có súng rõ ràng là hướng Chiêm Đông Kinh mà tới, tất nhiên cũng không phải người bình thường, mặc dù Vệ Tắc là cảnh sát, nhưng chuyện đen ăn đen để bọn họ tự giải quyết.

Tô Lương Mạt mặc dù mới tốt nghiệp ra trường chưa bao lâu, thực tế từ trong cốt tủy lại từ từ mài dũa mà thành, trong lòng cô thậm chí còn hung hăng nghĩ rằng, Chiêm Đông Kinh chết đi càng tốt.

Chỉ có điều nghĩ tới việc cần dựa vào hấn giải quyết chuyện của ba, mong muốn mãnh liệt vừa rồi lại buộc phải mạnh mẽ đè xuống.

Vài người đứng dậy lần lượt đi ra ngoài, xuyên qua cánh cửa mở rộng, Tô Lương Mạt nhìn thấy đám người Chiêm Đông Kinh dẫn đầu, trên người hấn mặc áo sơ mi sợi trắng, ngũ quan chạm khắc tinh tế làm nổi bật cực hạn về tuần lãng phi phạm, người đàn ông quét mắt sang bên này một vòng, thả chậm bước chân nhưng vốn không có ý đứng lại.

Vệ Tắc ngẩng đầu lên, mấy người vốn là định đi toilet đều đứng trước cửa phòng, Bàn Tử đứng trong đó nhìn về phía Vệ Tắc, Tô Lương Mạt vội vàng giữ chặt cánh tay Vệ Tắc, “Vệ Tắc, chúng là đang đi chơi, hơn nữa hôm nay anh ta không làm chuyện gì phạm pháp, anh đừng đối chọi với anh ta.”

Vệ Tắc rút cánh tay ra, đứng dậy bước mấy bước dài đi ra ngoài, Tô Lương Mạt không thể không đuổi theo.

Chiêm Đông Kinh đi phía sau vài người, trong đó có hai tên đang dìu thêm một tên khác nhìn như đồng bọn đã uống say đi lên trước, tên đó khoác một cái áo khoác đen, trên đầu đội mũ, Tô Lương Mạt liếc một cái liền nhận ra.

“Đứng lại!” Vệ Tắc đi lên trước, “Kiểm tra thường lệ.”

Hàn Tăng ngăn bên cạnh Vệ Tắc, “Cảnh sát chết bầm, đừng mẹ nó đi tìm chết ở đây!”

Chiêm Đông Kinh cũng không quay đầu lại, dưới sự hộ tống của hộ vệ đi thẳng về phía trước, người phía sau tất nhiên đều không đuổi kịp.

Vệ Tắc để ý thấy tên nhìn như say rượu kia cũng không được bình thường, thân hình ẩn dưới lớp áo khoác như đang khẽ giãy giụa, Bàn Tử đi tới thăm dò tình hình, “Hắn là kẻ nào?”

Hàn Tăng uốn cao bả vai rộng lớn, “Thế nào, đại ca của bọn ta uống say cũng không được sao, chỉ có cảnh sát các người được ở đây hưởng hoan lạc?”

Hai bên giương cung bạt kiếm, Tô Lương Mạt gắng sức giữ chặt Vệ Tắc, Tổng Các khoát tay ra hiệu thuộc hạ đem tên kia đi, Vệ Tắc bên này muốn ngăn cản, nhưng người trong tay lại không đủ, chỉ đơn giản bị đám Hàn Tăng cản lại.

“Đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cũng đừng tưởng ý dựa vào cục cảnh sát có thể không sợ trời không sợ đất!” Hàn Tăng gần như đưa năm nắm đấm lên mặt Vệ Tắc, “Chúng ta nếu muốn bóp chết mày, so với bóp chết một con kiến còn dễ hơn, chỉ có điều bọn ta là công dân tốt tuân thủ luật pháp, em trai cảnh sát, cứ yên tâm đi.”

Đám xung quanh cười rộ lên, Tổng Các cũng hiếm khi giọng điệu mềm mỏng, “Đi thôi.”

Vệ Tắc nhìn đám người nghênh ngang rời đi.

“Nhìn này, dưới đất có máu!” Tiếng kinh hô của Bàn Tử truyền tới tai Vệ Tắc.

“Quả nhiên có chuyện!” Vệ Tắc khẽ chữi một tiếng, lại nhấc chân đuổi theo ra phía ngoài, Tô Lương Mạt nhìn thấy trên nền đá cẩm thạch có mấy giọt máu đỏ tươi chói mắt, cô chạy theo Vệ Tắc ra khỏi Hoan Lạc Đài, nhìn thấy Vệ Tắc định lấy xe rời đi.

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế lái phụ trước khi Vệ Tắc khởi động xe, “Vệ Tắc, vô dụng thôi!”

“Có lẽ đây là cơ hội tốt, cho dù không vắn được hắn, ít nhất cũng không thể để hắn tự do tự tại như vậy!” Vệ Tắc hoàn toàn không nghe lọt, khởi động xe rồi giẫm mạnh chân ga.

Tô Lương Mạt vội thắt chặt dây an toàn.

Chiếc xe màu đen dẫn đầu giống như giao long uốn lượn dưới đầm sâu, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sau, khuỷu tay gác ra ngoài cửa xe, đầu ngón tay như không được kiên nhẫn lắm gõ nhẹ trên trán, Tổng Các nhìn kính chiếu hậu, “Kinh thiếu, tên cảnh sát kia bám theo rất sát.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt, “Hắn muốn người, được, cho hắn.”

Vệ Tắc đuổi bằng tốc độ nhanh nhất, Tô Lương Mạt rõ ràng cảm nhận được xe có khả năng bay lên bất cứ lúc nào, cô mơ hồ nhìn thấy trạng thái tinh thần Vệ Tắc không ổn, đôi môi với ngón tay đều run rẩy, “Vệ Tắc, anh không sao chứ?”

Đuổi theo được một đoạn đường rất dài, mắt thấy đường đằng trước biến đổi rộng rãi, Vệ Tắc nắm chặt tay lái, đột nhiên có một chiếc xe giống như đợt bọn họ tới liền xông ra, Tô Lương Mạt kinh hãi, trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm mũi xe đối phương, “Vệ Tắc cẩn thận, phía trên có người!”

Chiếc xe kia thẳng gấp, người phía trên trở mình lăn mấy cái rồi nằm im đó, Vệ Tắc dựa vào chút ý thức còn sót lại lập tức đánh tay lái, xe khó khăn lắm mới vượt qua sát cơ thể người kia, phóng thẳng tới một bên dải phân cách.

Tô Lương Mạt đưa hai tay bảo vệ đầu, may mà thẳng xe kịp thời, hai người chưa hoàn hồn, chiếc xe bên cạnh thả chậm tốc độ dừng ngay bên cạnh bọn họ, từ bên trong lộ ra một gương mặt đàn ông trẻ tuổi xa lạ,

“Hàn ca nói, nếu các người đã truy đuổi gắt như vậy, được, người trả lại cho các người, sau này nghĩ muốn cái gì chỉ cần nói với Chiêm lão Đại, ngài ấy ở Thanh Hồ Đường, chỗ đó dễ tìm, không cần chỉ dẫn nhỉ?”

Dứt lời, dứt khoát lái xe rời đi.

Tô Lương Mạt cơ hồ không dám nhìn xuống mặt đất, Vệ Tắc chống một tay lên vô lăng, giọng nói phát ra càng có vẻ chán chường không ổn, “Lương Mạt, hình như anh trúng thuốc rồi.”

“Cái gì?”

Vệ Tắc cầm lấy chai nước khoáng trên xe, mở nắp đổ từ trên đầu xuống mặt, “Bia rượu đêm nay có lẽ có vấn đề,” anh lau mặt, “em đợi trên xe, anh xuống xem thử.”

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, nhớ lúc trong toilet, Chiêm Đông Kinh hỏi một câu kia, “Cô đã uống rượu chưa?”

17. Chương 16: Sập Bẫy

Chương 16: Sập bẫy

Vệ Tắc với mấy người đồng nghiệp còn cả Tôn Liễn ít nhiều gì cũng đều uống rượu, bọn họ bị đưa tới bệnh viện rửa ruột, bị đưa đi cùng còn có người đàn ông kia, nhưng nghe nói lúc đưa lên cánh cứu thương đã không còn thở nữa.

Tô Lương Mạt sốt ruột chờ trước hành lang, cô đưa hai tay che mặt, nhiệt độ ngón tay đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại.

Di động trong túi xách đột ngột đổ chuông, Tô Lương Mạt thấy là số lạ, cô chưa kịp suy nghĩ liền bắt máy, “Alo.”

“Đêm nay tới đây.”

Tô Lương Mạt nghe ra được giọng của đối phương, “Đêm nay tôi không rảnh.”

Chiêm Đông Kinh đi tới trước cửa sổ phòng ngủ, “Sao vậy, xảy ra chuyện gì à?”

“Anh có phải biết rõ còn cố hỏi đúng không?” Bóng lưng Tô Lương Mạt im lìm ngồi trên hành lang, giờ này bệnh viện ít người qua lại, “Người kia chết rồi.”

“Người nào?” Sau đó, bên kia truyền tới âm thanh Chiêm Đông Kinh bưng tỉnh, “Chết rồi thì thôi, mỗi người đều có mạng khác nhau.”

“Anh biết rồi thì tốt,” Tô Lương Mạt đè nén phần nộ, “rượu ở Hoan Lạc Đài bị bỏ thuốc cũng là anh phải không?”

“Cô có rảnh thì lo quản bạn trai cô đi, việc vợ vẫn trên đời này hẳn đều có thể chen chân vào, nhưng mà,” Giọng nói người đàn ông tạm ngừng, ngón tay gầy gầy tàn thuốc, “khi hắn kiêu căng không cần cái mạng của mình, có phải nên hỏi thử bản thân mình có đủ tư cách hay không?”

Lời của hắn không gợi chút sợ hãi, Tô Lương Mạt cũng không nghe thấy chút tức giận nào trong đó, nhưng cũng chính vì như vậy, mới làm cô không cách nào cãi lại.

“Tôi cho người tới đón cô, cô ở đâu?”

“Không,” Tô Lương Mạt nghe thấy bên cạnh có động tĩnh, y tá từ bên trong đang đi ra, cô vội vàng đứng dậy, “tôi cúp máy đây.”

Không đợi Chiêm Đông Kinh kịp phản ứng, cô ngắt điện thoại trước, “Cô y tá, bạn của tôi bọn họ sao rồi?”

“Yên tâm, vừa mới rửa dạ dày, bây giờ đang truyền nước.”

Mấy người đàn ông to xác không có việc gì, Tôn Liễn khó chịu không ngừng rót nước mắt, “Ai u, làm sao uống bia cũng có thể uống đến rửa ruột vậy?”

Tô Lương Mạt giúp cô ấy đắp kín chăn, “Nói ít mấy câu đi, nghỉ ngơi trước đã.”

Vệ Tắc với mấy người còn đang nói chuyện tối nay, Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường anh, Vệ Tắc đưa tay xoa đầu cô, “Sang bên cạnh nằm đi.”

“Em ngồi đây được rồi.”

Vệ Tắc vỗ vỗ giường, “Vay lên nằm ngủ cạnh anh đi.”

Tô Lương Mạt giúp anh nhét nhét góc chăn, “Anh ngủ đi, em thật sự không buồn ngủ.”

“Vệ Tắc, cậu thật có phúc khí a...”

“Đúng đó, tôi cũng phải gọi điện thoại cho bạn gái qua đây bồi, nếu không bị hai người các người làm chua chết.”

Mấy người trong phòng bệnh cười đùa, nhưng giọng điệu hiển nhiên không có thoải mái như ở Hoan Lạc Đài, xảy ra án mạng, hơn nữa cảnh sát còn trúng thuốc, không biết được ngày mai tin tức sẽ ồn ào tới mức nào.

Đến buổi sáng, Vệ Tắc dẫn Tô Lương Mạt đưa Tôn Liễn về nhà trước, bọn họ thì lái xe thẳng tới Hoan Lạc Đài.

Khu vực xảy ra tai nạn xe bị phong tỏa, Hoan Lạc Đài cũng bị buộc ngưng hoạt động một ngày để tham gia điều tra.

Tô Lương Mạt thay Tôn Liễn xin nghỉ phép, lúc tan ca trở về bị xe cảnh sát trực tiếp đưa vào đồn.

Ở đại sảnh gặp được Vệ Tắc, thần sắc anh nhìn không tốt lắm, thấy Tô Lương Mạt xuất hiện ở đây, vội tiến lên giữ chặt cô, “Sao em lại tới đây?”

“Sư huynh, là chú Trương lệnh chúng tôi mời cô ấy tới.”

Vệ Tắc kéo tay Tô Lương Mạt, “Được, để tôi đưa cô ấy qua.”

Gõ cửa phòng làm việc, Trương Chính Tụng ngồi bên trong, nhìn thấy Vệ Tắc cũng không có biểu hiện ngạc nhiên, ngoắc tay ra hiệu cả hai người đi vào.

“Chú Trương.”

“Lương Mạt à,” Trương Chính Tụng ngồi trên ghế, “muốn uống nước không?”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

“Là thế này,” Trương Chính Tụng lập tức vào vấn đề, “đám Vệ Tắc đang điều tra vụ án tối hôm qua, nhưng Hoan Lạc Đài bên kia không phối hợp, bây giờ chỉ có thể phạt tiền và tạm ngừng kinh doanh để chỉnh đốn, nhưng mạng người quan trọng, trong đám người ngày hôm qua chỉ có cháu không trúng thuốc, cũng chỉ có lời nói của cháu mới có thể làm bằng chứng, lúc xảy ra tai nạn xe, cháu cũng ở hiện trường phải không?”

Tô Lương Mạt vừa muốn trả lời, Vệ Tắc chặn trước một bước, “Cậu, không thể làm như vậy, vạn nhất bị Chiêm Đông Kinh biết mà nói, Lương Mạt sẽ gặp nguy hiểm.”

“Biết vậy cháu còn càn quấy, cảnh sát trúng thuốc, việc này nếu bị truyền tới tai giới truyền thông, cậu dù có ba đầu sáu tay cũng không cứu nổi cháu.”

“Cháu không đồng ý!” Vệ Tắc kiên quyết, “Chúng ta có camera giám sát trên đường, hơn nữa tối hôm qua Hoan Lạc Đài nhiều người như vậy, cháu không tin không tìm được một người làm chứng.”

Trương Chính Tụng lại không cho như vậy lắt đầu, “Cậu với đám người này giao tranh bao nhiêu năm nay, cháu cho rằng vạn ngã chúng là chuyện ngày một ngày hai?”

“Chú Trương, tối hôm qua là cháu có mặt ở hiện trường, nhưng chỉ thấy đã xảy ra tai nạn rồi, hướng hồ không thấy rõ mặt người lái xe, lời hai người nói cháu cũng nghe không hiểu, không làm được cái gì nhân chứng.” Trương Chính Tụng muốn phủi bỏ sạch sẽ với mình, lại muốn thừa cơ hội này tìm cho Chiêm Đông Kinh chút phiền toái, “Lương Mạt à, nhưng đây là vụ án đầu tiên của Vệ Tắc sau khi về lại Ngự Châu.”

“Cậu!”

Tô Lương Mạt quay đầu nhìn Vệ Tắc ở bên cạnh, “Chỉ có điều hình như cháu nhớ được biển số chiếc xe kia.”

“Thật sao?” Trương Chính Tung cầm lấy giấy bút, để Tô Lương Mạt viết ra.

Kết quả điều tra có rất nhanh, cũng không có chút nào ngoài ý muốn của Tô Lương Mạt, chỉ là biển số xe giả.

Như vậy cũng không liên quan gì tới cô, ít nhất manh mối cô cung cấp là thật.

Trường hợp này thuộc về án kiện phức tạp, cục cảnh sát hai ngày sau phát ra một tin tức đơn giản: ‘Theo lời nhân chứng duy nhất nói, hơn nữa dựa vào kết quả điều tra ban đầu, việc này có khả năng có quan hệ tới các thể lực hắc bang ở Ngự Châu, trước mắt vụ án vẫn đang tiếp tục điều tra.’

Tô Lương Mạt xuống lầu vứt rác, Vệ Tắc có phái người tuần tra quanh khu chung cư của cô, tin tức ít ỏi kia anh cũng không biết làm thế nào được phát đi, nhưng kẻ ngốc cũng có thể đoán được có liên quan tới Trương Chính Tung, bây giờ để đề phòng cô gặp nguy hiểm, Vệ Tắc hận không thể trực tiếp đưa cô vào đồn cảnh sát.

Tô Lương Mạt đi tới cửa thang máy, đưa tay ấn nút.

Điện thoại đúng lúc reo lên, cô cầm lên vừa mới nhìn, cho dù không phải số lưu trong danh bạ cũng biết là ai, cô đưa đến tai nhận, “Xung quanh nhà tôi đều là cảnh sát, anh tốt nhất đừng gây rắc rối cho tôi.”

“Được,” giọng điệu người đàn ông tiêu sái vô cùng, “vậy tin tức về ba cô, cô cũng không có hứng thú đúng chứ?”

“Cái gì?” Tô Lương Mạt không khỏi giương cao giọng, “Ba tôi ông ấy...”

‘Tút tut tut’.

Tô Lương Mạt khó tin nhìn màn hình, hần quả nhiên là ngắt điện thoại rồi.

Cô vội vàng gọi lại, năm lần bảy lượt, Chiêm Đông Kinh rốt cuộc cũng chịu nhận, “Cắt hết mấy cái đuôi kia của cô, tự mình tới đây.”

Tô Lương Mạt lên lầu thay bộ quần áo, cầm túi xách ra khỏi cửa.

Trước khi đi điện thoại cho Vệ Tắc, nói là bắt taxi tới nhà Tôn Liễn xem thử, bảo người anh sắp xếp không cần đi theo, dù sao cũng không xa.

Tô Lương Mạt đi vào biệt thự Thanh Hồ Đường, Hàn Tăng với Tổng Các đều ở đây, lúc nhìn thấy cô về mặt Hàn Tăng đầy khinh bỉ chào Tô Lương Mạt theo nghi thức quân đội, bộ dạng kỳ quái ngược lại càng làm cái lễ tiết này hồng bét.

Tô Lương Mạt không thèm liếc mắt đi thẳng lên trên, hộ vệ thấy cô trực tiếp cho qua, đi vào phòng ngủ thấy Chiêm Đông Kinh đứng dựa vào vách tường, giống như đang tập trung tinh thần nhìn bức tranh trên tường, Tô Lương Mạt xoay đầu nhìn sang bên cạnh, quét mắt một vòng, cũng không phát hiện có ai khác.

18. Chương 17: Tôi Muốn Cô, Có Cho Hay Không?

Chương 17: Tôi muốn cô, có cho hay không?

Cô đi tới cạnh Chiêm Đông Kinh, cũng không vòng vo, “Không phải nói có tin tức của ba tôi sao?”

Chiêm Đông Kinh vòng hai tay trước ngực, hai mắt vẫn dán chặt lên bức tranh trên tường, “Cô bây giờ là nhân chứng quan trọng của cảnh sát, có phải đi đâu cũng có người đi theo không?”

“Lúc tôi ra ngoài cố gắng thật cẩn thận,” Tô Lương Mạt không nhịn được truy hỏi, “ba tôi thì sao?”

Chiêm Đông Kinh lúc này mới dừng tầm mắt về phía cô, “Đã nói tôi giúp cô tìm người, khi nào tôi bảo cô tới đây cô phải tới, cô đã làm được chưa?”

“Nhưng đó là trường hợp đặc biệt.”

“Trường hợp đặc biệt gì?”

Tô Lương Mạt trả lại một câu, “Dù sao tôi cũng không có thời gian rồi đi.”

Chiêm Đông Kinh xoay người đi ngang qua người cô, căn phòng này ngoại trừ hắn, e là Tô Lương Mạt là người tới lui nhiều nhất, Chiêm Đông Kinh ngồi thẳng xuống ghế sofa, “Ba cô có khả năng trốn tới Bắc Cảnh rồi.”

“Bắc Cảnh?” Tô Lương Mạt đi tới trước sofa, “Ở chỗ nào của Bắc Cảnh?”

Chiêm Đông Kinh lắc đầu, “Không biết.”

“Thật sự không biết sao?”

Hắn đối mặt với giọng điệu khẩn trương dồn dập của cô, lại tỏ ra khá bình tĩnh ung dung, “Trước khi chuyện tôi muốn biết được làm sáng tỏ, ba cô cụ thể ở đâu của Bắc Cảnh...” Chiêm Đông Kinh xòe hai tay, “Tôi thực sự là không có cách nào tìm được ông ta.”

Tô Lương Mạt còn có thể nghe không ra ý tứ trong lời nói sao? “Vậy, ba tôi ông ấy vẫn khỏe chứ?”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn người đứng cạnh mình, dè dặt trong mắt Tô Lương Mạt khó mà giấu kín, mặc dù giọng nói tràn đầy hy vọng, nhưng lại mang chút lo lắng không yên, Tống Tử Căng không chỉ nói qua một lần, nếu ông ấy có thể chạy thoát mới là chuyện tốt, chỉ sợ rơi vào tay kẻ nào đó...

“Cuộc sống trốn chạy bên ngoài, cô nói có khỏe không?”

Hắn chỉ là nói một câu bình thường, lại làm Tô Lương Mạt chảy nước mắt, mũi cô mỗi nhử, “Ba tôi có phải rất muốn trở lại không?”

“Cô nghĩ ông ấy trở lại không?”

Tô Lương Mạt cắn chặt khóe môi, hai mắt Chiêm Đông Kinh thăm dò khóe mắt cô, “Thực ra tôi có thể bảo đảm sự an toàn của ta, những chuyện kể tiếp nếu cô làm tôi hài lòng, tôi còn có thể sắp xếp cho ông ta ra nước ngoài.”

“Tôi muốn ông ấy trở lại, tôi không muốn người một nhà chúng tôi chia cắt hai nơi.”

Chiêm Đông Kinh hướng cô ngoắc ngoắc.

Tô Lương Mạt chần chờ một chút, vẫn là đi tới theo ý của hắn ngồi xuống bên cạnh Chiêm Đông Kinh, cánh tay hắn tự nhiên ôm hai vai cô, người cũng cố ý áp tới gần, cả người Tô Lương Mạt đều vui trong lồng ngực hắn, cô siết chặt bàn tay toàn thân đều nổi da gà.

“Cái này phải xem cô có nghe lời hay không,” Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ bả vai cô, “bạn trai của cô vừa mới nhận chức, sao không tìm hắn giúp đỡ?”

“Anh ấy không giúp được.”

“Nếu cái gì cũng không giúp được cô, cô còn theo hắn làm gì?” Ngón tay Chiêm Đông Kinh đảo quanh trên bả vai cô, vẽ vẽ mấy vòng sau lại đi xuống, “Đổi người khác đi?”

Tay hắn rơi xuống eo, bị Tô Lương Mạt níu lại kéo ra, “Tôi đồng ý qua lại rồi thì không thích đổi nữa, lại nói đó là chức trách của anh ấy, tôi không thấy có gì không ổn.”

Chiêm Đông Kinh thuận thế thả tay xuống chân mình, nửa người trên dựa lùi ra sau, mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm của Tô Lương Mạt, “Có thứ gì có thể mua chuộc được cô không?”

Cô đột nhiên giãn mặt ra, cổ cười thật nhẹ nhàng, “Kinh thiếu muốn cái gì có cái đó, còn phải mua chuộc sao?”

“Vậy tôi muốn cô, có phải cũng có thể dễ dàng có được không?”

“Có vài chuyện thật không nên đùa giỡn.”

“Tôi không nói đùa.”

Tô Lương Mạt không nén được chút hoảng sợ, cô kéo túi xách để trên đầu gối, “Anh gọi tôi tới đây, còn việc gì không?”

Chiêm Đông Kinh búng tay một cái, cửa phòng ngủ mở ra, một người phụ nữ trẻ tuổi đi vào, nhiều lắm là trạc tuổi Chiêm Đông Kinh, cô ta bực bội nhìn chằm chằm mấy tên hộ vệ bên cạnh, lại hướng sang người đàn ông cạnh Tô Lương Mạt, “Chiêm Đông Kinh, anh như vậy là có ý gì?”

Chiêm Đông Kinh vươn tay duỗi trên thành ghế, “Cô nhìn thử cô ta thật kỹ càng, cái chết của cha tôi có liên quan gì tới cô ta hay không?”

Chẳng lẽ coi cô như bà đồng rồi sao?

Tô Lương Mạt nhìn người phụ nữ hoàn toàn xa lạ, “Tôi không biết cô ta, cũng không biết rốt cuộc có liên quan gì không.”

“Lê nào không thể làm cô liên tưởng tới thứ gì?”

Thẩm Tâm Lê nghe lời người đàn ông nói rốt cuộc không kiểm chế được, “Đông Kinh, cái chết của Tùng Niên tôi không có liên quan, anh nếu như cứ cho người rình rập tôi, tôi liền tìm Hoắc lão gia tử phân xử.”

Chiêm Đông Kinh lộ vẻ mặt khinh bỉ, trong lời nói rõ ràng có chán ghét, “Cô bây giờ thực là đói bụng ăn quà, ngay cả lão đầu tử sáu bảy mươi tuổi cũng không tha rồi?”

“Anh!” Thẩm Tâm Lê tức đến đỏ bừng cả mặt, “Hoắc lão gia tử dù sao cũng là trưởng bối.”

“Quần khí gió lão ta trưởng bối hay hậu bối, đến Thẩm Tâm Lê cô cũng tìm cách lòi lên giường nằm bò ra đó,” Chiêm Đông Kinh đột nhiên đứng bật dậy, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy thân thể bởi vì quán tính của hắn mà giật lui về phía sau, ngón tay người đàn ông chỉ thẳng Thẩm Tâm Lê, “bộ dáng này của cô ở trên người tôi thì làm không thông, cho dù cô tìm tới mười Hoắc lão gia tử cũng vô dụng, cô dù sao nên mở to mắt ra nhìn thử, chỗ cô đang đứng bây giờ là của ai.”

Thẩm Tâm Lê cũng không tranh cãi tiếp, hai mắt khẽ nheo lại ẩn nhẫn làm Tô Lương Mạt nhìn thấy có loại ảo giác như mỹ nhân độc địa, Chiêm Đông Kinh nói chuyện ác độc, cũng không cho người ta tìm đường trốn, điểm này Tô Lương Mạt lại khó thấy được, lúc trước hắn cho dù có ý đồ, nhưng trước mặt người khác luôn...

Làm ra vẻ.

“Được thôi,” Thẩm Tâm Lê dịu giọng, “anh muốn cứ tiếp tục hiểu lầm tôi như vậy, tôi cũng không có cách nào khác, nhưng tình cảm của tôi với ba anh trước nay vẫn luôn tốt, anh cũng không thể vì ông ấy chết rồi mà đối với tôi bỏ đá xuống giếng...”

Không đợi cô ta nói xong, Chiêm Đông Kinh đã chặn ngang, “Tình cảm với cô với ông ấy tốt, vậy mẹ tôi được coi là cái gì?” Hắn đi tới trước mặt Thẩm Tâm Lê, “Trong mắt mẹ tôi trước giờ đều không bỏ qua một hạt cát, bây giờ bà ấy ở Mỹ tinh dương, nếu cô ngại mạng của mình dài quá tất nhiên có thể công bố rộng rãi bốn phía.”

Vợ cả của Chiêm Tùng Niên, mấy năm nay sớm đã nổi danh, thủ đoạn quyết đoán bình thường so với đàn ông cũng không kém.

Thẩm Tâm Lê biết lợi biết hại, liền đứng im trong phòng không lên tiếng nữa.

Chiêm Đông Kinh vung tay cho cô ta đi ra ngoài, hộ vệ bên ngoài lại lần nữa đóng cửa, hắn nhìn Tô Lương Mạt ngồi trên ghế sofa, “Sao đờ ra như gà gỗ vậy?”

“Anh mới là gà.” Cô không thêm nghĩ ngợi phản bác một câu.

Người đàn ông khẽ cười ra tiếng, cũng không tức giận, “Vậy tôi chần thả miễn phí cho cô, có muốn không?”

Cô lập tức cảnh giác, lúc trước thời điểm Chiêm Đông Kinh hung ác đem cô ném vào hang sói cả mắt cũng không chớp một cái, hôm nay khác thường như vậy, Tô Lương Mạt tất nhiên cần đề phòng, “Trên đời không có đồ ăn miễn phí.”

Chiêm Đông Kinh đi tới trước tủ rượu, rót hai ly rượu đỏ, Tô Lương Mạt cầm túi xách, “Tôi không thể ra ngoài quá lâu, đến lúc đó liên tục tới anh lại không tốt.”

Lấy cớ như vậy thật tốt biết bao, chỉ có điều Tô Lương Mạt nghĩ lại cũng khinh bỉ chính mình.

Chiêm Đông Kinh uống hợp rượu, đưa ly kia cho Tô Lương Mạt, “Đêm khuya lén lút chạy tới đây, còn lừa dối bạn trai của mình, thế này giống như đang làm chuyện yêu đương vụng trộm, có phải khiến cô rất kích thích hay không?”

Khóe môi hắn cong lên độ cong mê người, chỉ là ý cười còn chưa lan chút nào vào mắt.

Tô Lương Mạt nhìn hắn chằm chằm, trong miệng trượt ra khẩu khí thanh bạch bình ổn, “Anh cũng nói là ‘giống như’, dù yêu đương vụng trộm thật sự kích thích đi nữa, nhưng lãng phí thời gian như hiện tại chỉ làm tôi cảm thấy rất nhàm chán.”

19. Chương 18: Nhéo Ngực

Chương 18: Nhéo ngực

Chiêm Đông Kinh thấy cô cũng không đưa tay nhận lấy, hắn đặt ly rượu đỏ sang một bên, “Cô đem giả biến thành thật, không phải liền kích thích sao?”

Tô Lương Mạt đi ra phía cửa.

Chiêm Đông Kinh cầm chìa khóa xe, “Tôi đưa cô về.”

“Không cần,” lúc Tô Lương Mạt buột miệng thốt lên còn cho là mình nghe lầm, “không cần phiền phức.”

Rõ ràng thấy cái điệu bộ cô lắc đầu nguầy nguậy, Chiêm Đông Kinh vẫn nhất định khẳng khái, “Tôi không sợ phiền.”

Tô Lương Mạt đứng lại trước cửa, nói thẳng, “Nhưng mà tôi sợ, nếu anh vẫn muốn chúng ta có thể hợp tác thuận lợi, anh đừng có lần qua lần lại tôi như vậy nữa.”

Chiêm Đông Kinh đi tới bên cạnh cô, mở cửa ra, “Tôi là lần qua lần lại chỗ nào của cô vậy?”

Tô Lương Mạt xuống lầu, còn chưa bước ra khỏi cổng xe của Chiêm Đông Kinh liền đuổi tới nơi, “Lên xe.”

Cô nào có dám ngồi, xung quanh nhà mình nói không chừng còn có cảnh sát, cô men theo mặt đường trơn nhẵn đi về phía trước, sau lưng truyền tới tiếng còi xe liên thanh, Tô Lương Mạt xoay người nhìn lại, thấy không dưới mười chiếc xe xếp thành hàng, Chiêm Đông Kinh không nhanh không chậm đi theo.

Nếu bị đưa về kiểu như vậy, Tô Lương Mạt tình nguyện đi chân đất nửa vòng quanh thành phố.

Đi được mấy bước, cô đã bị người đàn ông bắt lấy cánh tay cứng rắn kéo vào ghế lái phụ.

Tô Lương Mạt một hồi lâu không nói câu nào, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chằm chặp đoàn xe phía sau, Chiêm Đông Kinh mở mui xe ra, gió đêm gào thét truyền vào lỗ tai, lại thêm âm nhạc nóng bỏng sống động như thật, cô nắm chặt dây an toàn, đầu tóc bị gió thổi tung thỉnh thoảng lướt qua khuôn mặt người đàn ông.

“Anh gọi tôi tới, lại rêu rao gây chú ý đưa tôi về, chỉ đồn giả là muốn cảnh cáo Vệ Tắc mà thôi, nhưng mà vô dụng, Chiêm...”

Người đàn ông hất mặt, cao giọng hét lên, “Cô nói gì cơ, tôi nghe không rõ?”

Tô Lương Mạt kẻ sát người tới, “Tôi nói anh cho tôi xuống xe đi!”

Chiêm Đông Kinh lại lần nữa xoay mặt qua, bất chợt quệt nhẹ lên môi cô, một cái hôn nhạt rất nhạt, chuẩn chuẩn lướt nước cũng không hơn gì cái này.

Tô Lương Mạt mắt thấy ý cười trên cánh môi hắn càng đậm hơn, cô cắn răng, cởi dây an toàn ra rồi nhào người tới, hai tay đoạt lấy vô lăng của Chiêm Đông Kinh, chiếc xe vốn đang lái thẳng về phía trước lượn

thành một đường chữ S gợi cảm, Hàn Tăng đi theo phía sau thò đầu ra khỏi cửa sổ, “Chiết tiết, xe sao lại lái thành như vậy? Có phải chơi trong xe quá kích động không?”

Chiêm Đông Kinh lợi dụng ưu thế lực đạo nắm chặt tay lái, tay kia ôm Tô Lương Mạt vào sát trong lồng ngực, “Không muốn sống nữa phải không?”

Liếc thấy xe sắp đâm vào dải phân cách, Chiêm Đông Kinh đánh mạnh vô lăng, may mắn tránh được, Tô Lương Mạt bị hấn giữ chặt eo không thể nào cựa quậy, “Tôi từ nhỏ đã lớn mạng, anh dám liều với tôi không?”

“Phải, cô ngay cả quỷ cũng có thể nhìn thấy.” Chiêm Đông Kinh thấy cô không thắt dây an toàn, cánh tay dứt khoát dùng sức, kéo cả người cô tới trước cho ngồi lên trên đùi hấn, thắt chặt dây an toàn làm hai người bị cột chặt lại với nhau.

Tô Lương Mạt đạp mạnh thắng xe một cái, lốp xe phanh gấp phát ra âm thanh chói tai.

Xe bị buộc thắng gấp, xe ở phía sau bọc lên hai bên sườn, Hàn Tăng ở bên trái dựng thẳng ngón cái, xen lẫn tiếng cười đùa ái muội làm người ta khó chịu, “Lão Đại, đừng tắt lửa a, chúng tôi thấy là đang hăng say đây.”

Thời tiết thế này, hai người chỉ mặc quần áo mỏng manh, dán chặt không có khe hở làm Tô Lương Mạt thậm chí cảm nhận được phần cứng rắn của người đàn ông, Chiêm Đông Kinh nói một tiếng ‘cút đi’, tay phải lại vỗ nhẹ lên mông cô một cái, “Nếu đã thích chơi như vậy, tôi hôm nay liền ‘hảo hảo’ bồi cô chơi.”

Hấn ôm chặt eo cô, nhanh chóng vọt khỏi mấy chiếc xe phía sau, một luồng khí lạnh rót vào cổ họng Tô Lương Mạt, mấy chiếc xe bên cạnh toàn bộ đều làm nèn, không trách được đàn ông thích đua xe, kích thích mạo hiểm có thừa.

Ngoại trừ cảm giác hít thở không thông, những cái khác đều không sao cả.

Chiêm Đông Kinh muốn nhìn rõ đường đi, dứt khoát đặt cằm lên cần cổ Tô Lương Mạt, gương mặt hai người tất nhiên cũng liền dán chặt, hấn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô gái trước mặt, ngoại trừ sắc môi vì lạnh mà tím tái, lại không nhìn thấy vẻ sợ hãi mà hấn mong đợi.

Chiêm Đông Kinh kéo một tay Tô Lương Mạt để lên trên vô lăng, hấn thì thu lại cánh tay trái ôm eo cô.

Tô Lương Mạt đẩy tay hấn ra, Chiêm Đông Kinh lại ôm lại lần nữa, “Cô xem trên đường anh trai ôm em gái có cả khối người.”

“Thế gian này cha nuôi với con gái còn có thể bò lên bò xuống, anh trai với em gái thì lấy đâu ra trong sáng.”

Chiêm Đông Kinh đã khi nào bị người khác ăn nói với mình như vậy, lại cảm thấy rất mới lạ, “Cô có cha nuôi sao?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy phía trước tới khúc cua, hai vai cô thuận thế dùng lực đánh tay lái đâm ra sau, bên tai nghe thấy ‘hừ’ một tiếng, nhìn thấy càng lúc càng lái gần tới nhà, “Tôi muốn xuống ở phía trước.”

“Cô nghĩ đây là xe buýt à, muốn xuống thì xuống.”

Đến khi thấy trước mắt xuất hiện tiểu khu nhà mình, Tô Lương Mạt nhìn quanh đường phố buổi đêm quạnh quẽ, “Người như các anh không phải nên ở tại địa bàn của mình, có thể không cần ra ngoài thì không phải ra sao?”

Trấn trợn như vậy, theo như kiến thức phổ cập trên tivi, nói không chừng sẽ làm ra cái bản giết gì đó.

Chiêm Đông Kinh dừng hấn xe, “Người như chúng tôi trong mắt cô là người như thế nào? Không thể lộ ra ngoài ánh sáng phải không?”

Tô Lương Mạt không thèm quay đầu lại, ánh mắt hai người xuyên qua gương chiếu hậu lại không hẹn mà gặp đối diện nhau, cho dù cô mím chặt môi nhưng ý tứ trong mắt lại thể hiện rõ ràng, Chiêm Đông Kinh cọ lên gương mặt lạnh buốt của cô.

Tô Lương Mạt lập tức quay đầu đi.

Hai tay Chiêm Đông Kinh dùng sức ôm siết chặt cô, “Cô còn chưa nói cho tôi biết, đêm đó ở kho hàng Thành Bắc rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, cô làm thế nào mà ra ngoài được?”

Tô Lương Mạt nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, “Chiêm Đông Kinh, anh mỗi lần quanh co không tin tưởng lời của người khác, có phải mỗi lần anh khẳng khẳng theo ý mình đều thích đưa người khác tới thẳng chỗ chết phải không?”

Tim của hắn chung quy là lạnh.

“Đương nhiên.” Chiêm Đông Kinh nhún vai như không có gì, “Đạo lý như vậy còn phải nhờ tới cô giải thích sao?”

Tô Lương Mạt tức đến nỗi hận không thể phun máu lên mặt hắn, cô học bộ dáng của hắn, bày ra vẻ chẳng có gì to tát, “Vậy anh còn quan tâm tôi đã làm cái gì? Tôi cũng không tin được anh, nói ra cũng uổng công như thường.”

Cô cởi dây an toàn, bởi vì bị vây giữa vô lăng với Chiêm Đông Kinh, không gian nhỏ hẹp không đủ làm động tác bước ra ngoài của cô thêm khó khăn, Chiêm Đông Kinh giữ chặt cổ tay cô, Tô Lương Mạt nghiêng người, một chân chạm đất, một chân khác còn bị kẹt giữ hai chân hắn, bộ dáng lồi lõm kéo kéo trước cửa xe như vậy làm người ta dễ liên tưởng xa xôi. Sức lực Tô Lương Mạt còn kém xa Chiêm Đông Kinh, bị hắn kéo lại gần, cô muốn khoa tay múa chân với hắn cũng vô dụng, Tô Lương Mạt chống tay lên ghế Chiêm Đông Kinh, gần như là theo bản năng, rút ra một tay đưa tới trước ngực hắn ra sức nhéo lên.

Giống như hai đứa trẻ đánh nhau, hết chiêu rồi, cho nên ra sức càu vèo đối phương, ít nhất là cái kiểu nhéo thịt đó.

Lực đạo giữ lấy cô đột ngột buông ra, Tô Lương Mạt loạng choạng ngã ra sau, cô nhìn thấy Chiêm Đông Kinh giống như đang cực lực nhẫn nhịn, sắc mặt rất khó coi, tựa hồ so với trúng một phát đạn còn đau hơn.

Cô Lương Mạt nghĩ lại, hình như là cô nhéo lên trên lồng ngực hắn, hình như cũng không giống da thịt, có lỗi lên một...

Cô cúi đầu xem xét trước ngực mình, đột nhiên kịp phản ứng, trong lòng không nhịn được run rẩy, như vậy đau đến mức nào a?

Tô Lương Mạt cũng không dám đứng chờ ra đó nữa, vội vàng xách túi quay lưng, như một làn khói biến mất trước mắt Chiêm Đông Kinh.

20. Chương 19: Cần Tôi Ra Mạt Giúp Cô Không?

Chương 19: Cần tôi ra mạt giúp cô không?

Độc thủ ngắt hoa!

Cô nghĩ tới bốn chữ này trước tiên.

Còn chưa tới đầu hành lang, Tô Lương Mạt tìm chìa khóa trong túi xách, đột nhiên hiện ra một bóng đen dọa cô hét thành tiếng, nhưng nhìn kỹ lại là Vệ Tắc.

“Vệ Tắc, sao anh lại ở đây?”

“Em đi đâu vậy?”

Tô Lương Mạt cầm chìa khóa trong tay, đang không biết trả lời như thế nào, Vệ Tắc nhìn về phía cửa, “Anh gọi điện thoại cho em, những cứ bị nhiễu sóng không có tín hiệu.”

“Em không sao,” Tô Lương Mạt giơ cánh tay lên, dậm chân một cái, “nhìn xem, không phải vẫn ổn sao?”

“Xảy ra chuyện gì sao hắn lại đưa em về, Lương Mạt, em đi tìm hắn sao?”

Xem ra một màn vừa rồi đã bị Vệ Tắc nhìn thấy, Tô Lương Mạt cố gắng giải thích, “Vệ Tắc, có một số chuyện em không muốn gạt anh, giữa em với anh ta thật có giao dịch, ba em bây giờ hoàn toàn không có tin tức, anh ta nói anh ta có cách.”

“Em?” Vệ Tắc khó tin tròn tròn hai mắt, “Lương Mạt, anh mới là bạn trai của em, anh mới là cảnh sát!”

Tô Lương Mạt biết chuyện này cũng không có gì đáng để tranh cãi, Vệ Tắc thấy cô không nói lời nào, giọng điệu cũng mềm mỏng “Người như Chiêm Đông Kinh không thể dây vào, một khi có chút liên can, không phải em muốn thoát thì có thể thoát khỏi ràng buộc, Lương Mạt, loại người này so với ma túy còn đáng sợ hơn.”

“Vệ Tắc,” cô tận lực muốn hòa hoãn không khí, “lệnh truy nã của cảnh sát anh cũng biết, em chỉ là không muốn ba em xảy ra chuyện.”

Vệ Tắc định ôm Tô Lương Mạt vào lòng, “Lương Mạt, liên lạc với bác trai rồi vẫn nên khuyên ông ấy đi đầu thú đi.”

Tô Lương Mạt né tránh cánh tay Vệ Tắc, trong lòng đau xót khó hiểu, “Anh cũng cảm thấy ba em bị trừng phạt đúng tội?”

“Sau khi tự thú, bọn anh sẽ tìm cách điều tra rõ ràng.”

Cô không nhận được khe cười, “Chỉ là một khoản nợ rồi mà thôi, nếu quả thật muốn điều tra rõ ràng sẽ còn chuyện ngày hôm nay sao?”

Tô Lương Mạt nhắc chân đi tới hành lang, Vệ Tắc tâm tính cứng nhắc, làm cảnh sát lại là nguyện vọng từ nhỏ, lời Tô Lương Mạt nói chắc chắn không đồng ý.

Về tới nhà, Tống Tử Căng với Tô Trạch đã sớm đi ngủ, Tô Lương Mạt rón ra rón rén đi vào, thay quần áo định đi tắm, di động trên tủ đầu giường lại réo vang, vốn tưởng là Vệ Tắc, vừa nhìn màn hình một cái, lại là Chiêm Đông Kinh.

Cô hạ thấp giọng nhận điện, “Alo?”

“Tôi thấy bạn trai cô thật chẳng ra làm sao, nếu có ngày cô cũng gây ra chuyện, hẳn sẽ bảo vệ cô hay là bảo vệ bộ cảnh phục trên người?”

Tô Lương Mạt đang bức bối nóng nảy, lời nói này của Chiêm Đông Kinh rõ là đổ thêm dầu vào lửa, cô muốn cúp điện thoại, nghĩ lại vẫn là đừng tự chuốc phiền phức, không biết phải nói với hắn như thế nào, cô liền dứt khoát không mở miệng.

Một lúc lâu sau, trong điện thoại truyền tới tiếng người đàn ông cười như không cười, sau đó liền cúp máy.

Cho dù có chút không vui với Vệ Tắc, nhưng rốt cuộc không phải chuyện gì to tát, lúc Tô Lương Mạt tan ca cùng Tôn Liễn ra khỏi phòng làm việc, Tôn Liễn nhớ tới chuyện ngày đó vẫn còn phần nộ, “Ai thất đức như vậy lại bỏ thuốc trong rượu, Lương Mạt, còn có người nhìn thấy đêm đó rốt cuộc là có quan hệ thế nào với cậu?”

“Cái gì quan hệ như thế nào?” Tô Lương Mạt giả ngốc, “Sau này phụ nữ độc thân ngàn vạn lần đừng ra ngoài, đặc biệt là người dung mạo mỹ lệ như cậu.”

“Phi.” Hai người vừa đùa giỡn vừa đi xuống dưới lầu, Tôn Liễn đựng nhẹ bả vai cô, “Anh cảnh sát tới đón cậu kìa.”

Vệ Tắc mặc thường phục, lái xe của mình, Tô Lương Mạt trong thoáng chốc nhìn thấy gương mặt anh tuần phi phạm của anh, đối với chuyện tối hôm qua hai người đều nhất trí không đề cập tới, Vệ Tắc tiến lên nắm chặt tay cô, “Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Chọn một khách sạn cực sang trọng, gia cảnh Vệ Tắc khá giả, Tô Lương Mạt trước kia cũng đã từng đến, Vệ Tắc biết cô thích món ăn ở đây, đã sớm gọi điện thoại đặt một bàn.

“Cần gì tốn kém như vậy? Một bữa cơm đội hết một tháng lương của anh.”

Vệ Tắc ôm cô đi tới trước, “Anh kiếm tiền chính là để cho em tiêu, hưởng hồ mỗi tháng mẹ anh còn nhét cho anh một khoản.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, chợt cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người ngồi trước bàn tròn có thể chứa thêm được mấy người nữa, trên bàn đầy kín thức ăn, Vệ Tắc ở bên cạnh không ngừng gấp cho cô, Tô Lương Mạt thấy lãng phí, “Chúng ta không ăn hết nhiều như vậy.”

“Ăn không hết gói về.”

“Đúng rồi, vụ án kia sao rồi?”

Vệ Tắc uống ngụm nước, lắc đầu nói, “Vô dụng, dù sao vẫn đang điều tra, nhưng đoán chừng không phải đùa, trừ phi có người tận mắt nhìn thấy người chết có liên quan tới Chiêm Đông Kinh.”

Tô Lương Mạt quên cả nhai, “Không phải có camera giám sát sao?”

“Camera ở Hoan Lạc Đài sớm đã bị phá hỏng, điều tra được tới trên đường nhưng cuối cùng có góc chết không theo dõi được đến nơi.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Không ít món ăn gần như không động đũa, Vệ Tắc cho người gói lại cho Tô Lương Mạt mang về, cô chờ trước cửa khách sạn, Vệ Tắc đi lấy xe trước.

Ở đây là nơi sơn son thiếp vàng, người tới kẻ lui thật cô cùng huyền ảo, bả vai Tô Lương Mạt đột nhiên cảm thấy đau, xoay người sợ hãi kêu lên, khuôn mặt một người đàn ông xa lạ ngay trước mắt, gần như sắp đụng vào cô.

Cô sợ hãi thối lui.

“Em gái, đi một mình sao?”

Tô Lương Mạt bức nhất là như vậy, nhìn hấn âu phục giày da mô hình khuôn mẫu, uống rượu say lại lộ nguyên hình, không còn da mặt.

“Buông ra!”

“Ai u hung dữ như vậy, đi, bồi anh trai uống vài chén?” Tên đàn ông nói xong liền lần tới ôm cô, lúc Tô Lương Mạt né tránh trong tay nói lỏng, thức ăn đóng gói mang theo toàn bộ lăn một vòng dưới đất. Tên đàn ông thấy thế, càng làm càn, “Đi nào, anh trai mua cho em đồ càng ngon hơn.”

Tô Lương Mạt cong đầu gối hướng lên bụng hấn, “Tự người đi ăn đi!”

Tên đàn ông đau đớn ngồi chồm hổm, cũng tỉnh rượu tỉnh táo lại mấy phần. “Đàn bà thối, muốn chết!”

Tô Lương Mạt lui ra sau, một tay chống bên hông làm bước chân cô càng vững vàng, Chiêm Đông Kinh đứng sòng vai với cô, nhưng vóc người rõ ràng cao hơn cô nhiều, hấn lạnh mắt nhìn thấy đồ ăn thừa vương vãi đầy đất, cảnh tượng này, làm người ta khó xử bao nhiêu.

Chiêm Đông Kinh mặc áo khoác dài màu đen, che đến đầu gối, bao lấy toàn bộ thân hình cường tráng khuôn mẫu của hấn, hấn nhìn tên đàn ông say khướt đối diện, Tô Lương Mạt còn tưởng hấn sẽ giúp.

Chiêm Đông Kinh thu hồi ánh mắt, xuyên qua bên cạnh gò má Tô Lương Mạt, khoe miệng hấn chứa ý cười, “Cô nói bạn trai cô nhìn thấy chuyện như vậy, sẽ ra mặt thay cô không?”

Tô Lương Mạt thấy tên đàn ông đứng dậy, Chiêm Đông Kinh cởi cái bao tay da bên tay trái, miệng cười lương bạc, “Muốn tôi ra mặt giúp cô không?”

Cô không để lại dấu vết kéo khoảng cách với hấn, “Không cần đâu.”

Chiêm Đông Kinh vung chiếc bao tay da trong tay, nếu đã nói tới nước này, hấn tất nhiên lười chõ miệng vào, lúc nhắc chân đi hấn dừng lại một chút, hướng Tô Lương Mạt nói, “Cô muốn biết nếu đối lại là tôi, tôi sẽ làm gì hấn không?”

Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ tên đàn ông say xỉn đối diện.

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không muốn.”

Chiêm Đông Kinh lơ đãng, “Cô sẽ biết.” Bỏ lại câu nói kỳ quái, cũng không quay đầu lại đi vào đại sảnh khách sạn. Hắn cũng chưa vào thang máy đi lên, mà chọn một chỗ yên lặng ngồi xuống, vèn vèn cách một cánh cửa thủy tinh, có thể nhìn thấy rõ ràng động tĩnh trước cửa.

Xe của Vệ Tắc gần như đồng thời lái tới, Tô Lương Mạt xoay người định đi, tên đàn ông kia xông tới giữ chặt cổ tay cô, “Muốn đi, không có cửa đâu!”

Vệ Tắc thấy thế, dừng hẳn xe rồi đi xuống.

21. Chương 20: Nơi Đen Tối

Chương 20: Nơi đen tối

“Xảy ra chuyện gì?”

Trên ống quần Tô Lương Mạt còn dính nước tương dơ bẩn, cô vô thức đứng lại cạnh Vệ Tắc, “Gặp phải ma men, quấy rầy không chịu tha.”

Vệ Tắc nắm chặt tay cô, quét mắt về phía tên đàn ông đối diện, thấy hắn say không nhẹ, Vệ Tắc ôm Tô Lương Mạt muốn rời đi.

Nhưng tên đàn ông lại không cam lòng, cộng thêm men rượu phát tác, bước chân hắn loạng choạng tiến lên giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt, “Muốn đi không có dễ như vậy, để người lại đây.”

Bàn tay Vệ Tắc nắm lấy phần tay tên đàn ông, dùng lực vung ra một cái, bắp vai lại đẩy một cái, đối phương như bị ném ra đường vấp ngã rất mạnh, trong miệng hùng hùng hổ hổ, “Giết người, ai u ta muốn báo cảnh sát.”

Một ngụm nước lạnh trượt giữa cổ họng Chiêm Đông Kinh, nghe thấy lời tên kia suýt chút nữa phì cười.

Vệ Tắc lấy thẻ cảnh sát tiến lên, “Tôi chính là cảnh sát, có chuyện theo tôi tới đồn cảnh sát nói.”

Tô Lương Mạt thấy trước cửa nhiều người xem náo nhiệt như vậy, cô kéo Vệ Tắc, “Bỏ đi, không cần nói lý lẽ với tên ma rượu.”

“Bỏ cái gì mà bỏ!” Tên đàn ông kia nằm dưới đất, say thì chưa tới, nhưng đầu óc vẫn còn hoạt động hiếm thấy, “Cảnh sát giỏi lắm, cảnh sát có thể đánh người a? Ai u, ai quy định không được uống rượu?”

Tô Lương Mạt dắt tay Vệ Tắc định rời đi.

Tiếc là tên ma rượu lằng nhằng lợi hại, Vệ Tắc xoay người một bả núm lấy cổ áo đối phương, nắm đấm đang nói chuyện liền biến thành đánh nhau.

“Đánh đi đánh đi, mày đánh đi, có tin ta tố cáo mày?”

Gương mặt tuấn tú của Vệ Tắc xanh mét, lời nói của tên đàn ông làm anh cắn chặt hàm răng hung hăng chà sát, suy tới nghĩ lui, vẫn là dùng sức đẩy đối phương ra.

Tô Lương Mạt còn chưa kịp thở dốc, tầm mắt lơ đãng liếc qua cửa kính trong suốt đối diện với ánh mắt như cười như không của Chiêm Đông Kinh, Vệ Tắc dắt tay cô, “Chúng ta đi.”

Cảnh tượng cuối cùng trong tầm mắt, là Chiêm Đông Kinh cầm cốc nước hướng về phía cô nâng lên.

Vệ Tắc đưa Tô Lương Mạt lên xe, đóng cửa xe đánh ‘sầm’ một cái, liếc mắt nhìn con ma men ngoài cửa sổ, tức đến nổi đập lên vô lăng, “Chờ anh bỏ đi bộ cảnh phục này, không đánh hắn một trận ra trò thì không được.”

Tô Lương Mạt ngược lại cảm thấy không có gì, “Đừng như vậy, coi như mình xui xẻo.”

Trên đường trở về, Tô Lương Mạt vẫn luôn cảm thấy ngực bị thứ gì đó đè nén, buồn bực không nói ra được.

Vệ Tắc mở cửa sổ xe, đưa Tô Lương Mạt tới cửa tiểu khu, vừa đúng lúc Tống Tử Căng dẫn Tô Trạch xuống lầu đi tản bộ, Vệ Tắc với Tô Lương Mạt xuống xe rồi nói mấy câu, lúc Tống Tử Căng đi tới vừa vặn xe của anh đã khởi động rồi đi.

Tô Lương Mạt đứng im tại chỗ, nhìn đuôi xe biến mất ở đầu phố, lúc này mới xoay người định vào nhà.

“A!” Cô vừa rồi không nhìn thấy người ở phía sau, bởi vì đứng gần đến nỗi sắp đụng vào, lại là buổi tối, Tô Lương Mạt hít một hơi lạnh, “Mẹ.”

Ánh mắt Tống Tử Căng vẫn nhìn chằm chằm nơi đầu phố, Tô Lương Mạt lại kêu lên, “Mẹ?”

Tống Tử Căng thu hồi tầm mắt, “Lương Mạt, đưa con về là Vệ Tắc à?”

“Dạ.” Cô chỉ đáp nhẹ một tiếng, không có nói lời nào thừa thãi.

“Đi về thôi, lát nữa còn phải tắm rửa cho em con nữa.” Nói xong, kéo tay Tô Trạch đi về phía trước.

Về tới nhà, Tô Lương Mạt giúp pha nước tắm, chuẩn bị sẵn quần áo để bên cạnh sau đó mới ôm Tô Trạch vào phòng tắm tắm rửa, kể từ khi ba mất tích, Tô Trạch liền ngủ cùng với Tống Tử Căng.

Tống Tử Căng dùng chiếc khăn lông lớn lau tóc cho con trai, Tô Lương Mạt mặc đồ ngủ cho nó, giữa cánh mũi phảng phất mùi thơm nhẹ nhẹ.

“Lương Mạt,” Tống Tử Căng nghẹn một bụng lời, nhưng vẫn không nhin được, “lúc trước con với Vệ Tắc qua lại gần gũi, bây giờ...”

Tô Lương Mạt tiếp nhận khăn lông trong tay bà, “Mẹ, chúng con bây giờ đang yêu nhau.”

Tô Lương Mạt nghe được vài tiếng thở dài thật khế, “Nếu đổi lại là trước kia, mẹ nhất định không nói một câu, nhưng gia cảnh Vệ gia thế nào không phải con không biết, huống chi trên đầu con còn vạ án của ba con.”

Tô Lương Mạt không còn nhỏ, tất nhiên không ngại thơ tới mức có thể tự tin mở miệng nói tình yêu là chuyện của hai người, cô cầm quần áo mặc từng cái cho Tô Trạch, “Mẹ, con đều hiểu.”

“Không hề đồ là được rồi.” Tống Tử Căng không nói thêm nữa, “Trong bếp còn chén chưa có rửa, con với Tô Trạch xem tivi một lát đi.”

Tô Lương Mạt mở kênh thiếu nhi, nhìn thấy Tống Tử Căng đi ra ngoài, “Chị, vừa rồi em gặp được cái chú kia.”

“Chú nào cơ?”

“Chú lần trước ôm em, vừa nãy cũng là chú ấy mua kem ly cho em.”

“Cái gì?” Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hướng cửa phòng đóng chặt, cô đè thấp giọng nói, “Mẹ cũng ở đó?”

“Mẹ đang nói chuyện với một dì, em tự mình chạy đi chơi lại đụng trúng, sau đó chú còn mua kem ly cho em rồi lên xe bỏ đi.”

“Chính là chú mà ngày đó chúng ta ngủ lại nhà đó sao?” Tô Lương Mạt cố gắng diễn đạt lời nói thật rõ ràng, lại không muốn biểu lộ quá nhiều trước mặt trẻ con.

“Đúng vậy.”

Như vậy xem ra, Chiêm Đông Kinh còn muốn tiến lên trước hơn cô, Tô Lương Mạt không yên lòng xem tivi với Tô Trạch, “Chuyện này đừng nói ẹ.”

“Chị, em biết rồi.” Tô Trạch ra dáng vẻ tiểu đại nhân, “Chú mua cho em kem ly thật là ngon.”

“Hôm nào chị sẽ mua cho em.”

Tô Lương Mạt bận rộn cả một ngày, tan tầm theo thường lệ ngồi xe buýt về nhà, Vệ Tắc gọi điện thoại nói là có nhiệm vụ, có lẽ mấy ngày tiếp theo đều phải bề bộn đủ việc.

Cô xuống xe chuẩn bị qua đường, ngẩng đầu nhìn đèn tín hiệu đột nhiên một chiếc xe dừng lại bên cạnh, thắng xe phanh gấp nghiền qua mũi chân phát ra tiếng lốp xe lăn lộn bén nhọn, Tô Lương Mạt chưa kịp hoàn hồn, nhìn thấy cửa xe một bên mở ra, một đoàn bóng đen bị ném ra ngoài, thân người lăn tới bên chân cô.

Là một người đàn ông máu thịt mơ hồ.

Trên áo sơ mi trắng có thể nhìn thấy vết máu rõ ràng, hai tay hắn ôm bụng thống khổ lăn lộn dưới đất, Tô Lương Mạt lui về sau một bước, thấy khuôn mặt Hàn Tăng thò ra từ ghế lái phụ, “Hey, cô gái, lão Đại của chúng tôi nói giúp cô dạy dỗ hắn một trận, sau này nếu ai dám khi dễ cô đừng có im lặng, dựa vào tên bạn trai vô năng kia của cô có ích lợi gì chứ.”

Nói xong, Hàn Tăng còn chào cô thật trịnh trọng.

Trên đường không ít người qua lại, thấy một màn hoành tráng như vậy không kịp tránh, nguyên một đám ánh mắt dò xét Tô Lương Mạt.

“Bệnh thần kinh!” Tô Lương Mạt cầm lấy túi xách trong tay ném về phía Hàn Tăng, “Chuyện của tôi không cần các người quản, có bệnh phải không?”

“Mẹ kiếp, tôi thấy đầu óc cô mới có bệnh.”

Trong tiềm thức Tô Lương Mạt cũng không môn có quan hệ gì với người như Chiêm Đông Kinh vậy, mặc dù hắn vì chuyện của Chiêm Tùng Niên quyết nín lấy cô không tha, nhưng cho dù rất nhỏ nhặt, cô cũng không muốn trở thành lý do không thể tách ra được.

Hàn Tăng nhận mệnh lệnh của Chiêm Đông Kinh, tất nhiên không dám quá kiêu ngạo, “Người quảng xuống đây cho cô, bye bye.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn tên đàn ông, nhặt túi xách của mình lấy di động gọi 120.

Hàn Tăng trở lại Thanh Hồ Đường, dọc đường đi tức đến ghen hòng, hắn hùng hùng hổ hổ đi vào phòng khách, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh với Tống Các đều ở đây, “Kinh thiếu, ngài nói cái con nhóc kia có phải đầu óc bị chuột rút không, chúng ta trút giận cho cô ta, cô ta còn mắng tôi bệnh thần kinh, còn đuổi tôi đi!”

Tống Các cố nén cười, “Trên mặt sao lại có gì đó không đúng?”

“Còn nói nữa, chưa thấy qua đứa con gái nào như vậy, cô ta còn cầm túi xách đánh tôi, nếu không phải là Kinh thiếu phân phó, tôi...” Hàn Tăng tức giận vung mạnh một đấm.

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh chưa ý cười, “Cô ta chỉ là không có cùng cách nghĩ với chúng ta thôi.”

Tống Các nhìn thấy vẻ mặt của hắn, “Suy nghĩ cũng thật là khó thay đổi.”

“Cũng đơn giản,” Chiêm Đông Kinh đáp nâng chân dài, ánh mắt nhìn xuyên qua phòng khách rộng rãi, đôi mắt rơi thẳng vào u ám vô tận, “đem cô ta tiến vào hòa hợp cùng với thế giới chúng ta, không phải được rồi sao?”

Thế giới của bọn hắn, tồn tại ở nơi màu trắng xinh đẹp phải phủ phục phía dưới, có lẽ cũng đủ hắc ám, cũng có lẽ là nơi đen tối làm người ta tình nguyện chết cũng không muốn bước chân vào.

Lời tác giả: Đây là một, nam cầm thú đem người phụ nữ của mình từ từ biến thành nữ cầm thú, khụ khụ

22. Chương 21: Ném Quả Bom Nội Y

Chương 21: Ném quả bom nội y

Tô Lương Mạt đứng trong thư phòng, từ cửa sổ nhìn ra ngoài có thể thấy chiếc xe tới đón cô kia.

Cô không nhúc nhích đứng tựa bên khung cửa sổ, từ lúc cô đi vào đến bây giờ Chiêm Đông Kinh không hề mở miệng, trong thư phòng có đặt bàn thờ, phía trên có ảnh chụp của Chiêm Tùng Niên.

Lúc Chiêm Đông Kinh quỳ gối xuống, Tô Lương Mạt quả thực kinh hãi không ít, người đàn ông quy quy củ củ hạ thấp nửa người trên, nếu như không phải cảnh tượng thế này, Tô Lương Mạt rất khó tưởng tượng ra hắn sẽ có loại tư thái đó.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu rọi đường cong nhu hòa trên gương mặt Chiêm Đông Kinh, ánh mắt hắn yên lặng quỳ trước bàn thờ, trong đôi con người là tĩnh lặng bất đồng với trước kia rất nhiều, Tô Lương Mạt nhìn ảnh chụp trên tường, tầm mắt rơi xuống lần nữa, nhìn đến đầu vai người đàn ông chống đỡ đầy bóng mờ.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy thấp hươu, làm xong một loạt động tác sau đó Tô Lương Mạt đi theo hắn ra khỏi thư phòng.

Hai người lần lượt đi vào phòng ngủ của Chiêm Đông Kinh, trên bàn trà để chiếc điện thoại di động trong tủ bảo hiểm lần trước.

“Tra ra được manh mối gì chưa?”

“Là sim đen, không có chút giá trị nào.”

Tô Lương Mạt nhìn sắc mặt Chiêm Đông Kinh, không biết câu ‘không có giá trị’ này của hắn là nói chiếc điện thoại hay là nói cô.

“Nhưng dù gì trước đó đã làm anh tin tôi.”

Người đàn ông liếc cô một cái, ánh mắt chìm xuống rất sâu, “Cô đã tới mấy lần, vẫn chưa nhìn thấy ông ấy sao?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Đối với đôi mắt của chính mình tôi cũng cảm thấy rất lạ thường kỳ dị, nhưng cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy,” cô nhìn bốn phía, “giống như hiện tại, tôi không nhìn thấy chút dị thường nào.”

Chiêm Đông Kinh nắm chặt mười đầu ngón tay, trầm mặc một lát sau đó lại lên tiếng, “Ông ấy có khỏe không?”

Tô Lương Mạt ngẩn người, lúc này mới ý thức được câu của hắn là chỉ Chiêm Tùng Niên, cô cũng là lần đầu tiên nghe nói hỏi một người đã chết có khỏe hay không.

“Tôi thấy ông ấy hai lần, có lẽ đều là bộ dáng lúc ông ấy chết.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nhếch đôi môi, thanh âm ảm ách này là lần đầu tiên cô nghe thấy, “Ông ấy chết cũng không được nhẹ nhàng, lúc đi nhất định cũng rất thống khổ.”

Tô Lương Mạt nhìn chân mày Chiêm Đông Kinh tự lại hiện lên u ám, cô không biết an ủi người khác, huống hồ là hắn. Chiêm Đông Kinh đưa hai tay che mặt, cô lại thấy bàn tay hắn dần dần trượt xuống, “Tôi không chờ được quá lâu, nếu cô còn không tìm được manh mối có giá trị, cô đừng quên, ba cô bây giờ vẫn còn đang bị tôi nắm trong tay.”

Rung động ngăn ngó vừa rồi đột ngột bị xé nát, Tô Lương Mạt bật thốt lên, “Nhưng đó vốn dĩ không phải chuyện tôi có thể khống chế.”

“Nhưng hai mắt là ở trên người cô.” Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi tới bên cạnh Tô Lương Mạt, “Thật ra còn có một cách.”

“Là cách gì?” Cô nhắc cao cằm dưới, lại vừa vặn đem gương mặt mình dán vào lòng bàn tay Chiêm Đông Kinh, ngón cái của hắn sờ lên gò má non mịn của cô, nói thẳng thắn, “Làm người của tôi, tôi bảo đảm để cô nghĩ muốn cái gì có thể được cái đó.”

Tô Lương Mạt còn không có tự luyện đến nỗi cho rằng cô thật sự làm Chiêm Đông Kinh ngây ngất, cô muốn đẩy tay hắn ra, lại thấy người đàn ông khom lưng, ánh mắt ngang hàng cùng cô, “Cô cũng thấy đấy, tên bạn trai cảnh sát của cô ngay cả con ma men cũng không thể giúp cô đối phó, cô làm sao có thể bảo đảm

tương lai một khi kéo vào thêm vụ án của ba cô, hẳn có thể toàn tâm toàn ý thay cô chu toàn? Hơn nữa, chuyện này liên quan đến không ít cấp cao, cô làm sao xác định được, hẳn sẽ không có ý nghĩ giống những kẻ kia, muốn đẩy ba cô ra gánh tội?”

Cảnh tượng đêm đó lại chui vào đầu Tô Lương Mạt, câu ‘tự thú’ kia của Vệ Tắc đến giờ vẫn còn ở bên tai cô.

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh kéo ra ý cười đáng ngẫm, ngón tay sờ mặt cô dần chuyển thành vuốt ve, hình như đang rất hưởng thụ xúc cảm này, “Lương Mạt,” hẳn lại nỉ non gọi tên cô, “từ trong mắt cô tôi thấy được đấu tranh với lương lự.”

Tô Lương Mạt lấy lại tinh thần, lui người về phía sau, “Nếu ba tôi biết được tôi dùng bản thân mình đổi lấy an toàn cho ông ấy, ông ấy sẽ đánh chết tôi.”

“Vậy sao?” Ý cười của Chiêm Đông Kinh đầy châm chọc, “Ông ta thanh cao như vậy sao?”

Tô Lương Mạt há có thể nhìn không ra ý tứ trong mắt hắn, giữa lông mày tức giận nhăn lại, cô đẩy tay hắn ra, cảm giác hai bên cằm có chút đau nhức.

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy vết đỏ trên mu bàn tay mình, di động trong túi xách Tô Lương Mạt lại vang lên một tiếng, cô biết là Vệ Tắc, giống như muốn dây dưa với cô tới cùng, hai ba phút sau, Chiêm Đông Kinh đứng dậy, “Vì sao không nghe?”

Cô không trả lời.

“Không muốn cho hắn biết cô ở cùng chỗ với tôi?”

“Tôi không muốn anh ấy lo lắng.”

Chiêm Đông Kinh gạt đầu, “Cô có thể nói với hắn, chúng ta là bạn bè, không hơn.”

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy buồn cười, cửa phòng bị gõ vang, Chiêm Đông Kinh hô một tiếng ‘vào đi’ rồi tiến tới.

Người vào ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, bởi vì Chiêm Đông Kinh đưa lưng về phía Tô Lương Mạt cô cũng không thể thấy thần sắc gương mặt hắn, Chiêm Đông Kinh sau khi nghe xong quay đầu lại nhìn cô, “Cô đi trước đi, hôm khác lại tới.”

Tô Lương Mạt đi ra khỏi biệt thự, Chiêm Đông Kinh đứng bên cửa sổ tầng hai, hôm nay là cuối tuần, hơn nữa Vệ Tắc ra ngoài phá án còn chưa trở lại, Tô Lương Mạt nhìn thấy chiếc xe tới đón cô cũng đang chạy đến đây, cô vội vàng đi về phía cổng, tài xế đã trước một bước dừng xe trước cổng biệt thự.

Tô Lương Mạt vừa đi vừa gọi điện cho Vệ Tắc, âm thanh kết nối trong điện thoại còn chưa kịp vang lên, đột nhiên một chiếc đèn pha chiếu tới, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy chói mắt, vội vàng dùng cánh tay che lại.

Chiêm Đông Kinh phân phó tên đàn ông bên cạnh, “Người đi lấy đồ mẫu cho hắn.”

Chiếc xe lái sát tới gần cô dừng lại, Vệ Tắc xuống xe mặt mũi lại đầy âm trầm.

Tô Lương Mạt kinh ngạc, “Vệ Tắc?”

Vệ Tắc lôi cô tới, sắc mặt vô cùng căng thẳng, mà tài xế còn xuống xe, “Tô tiểu thư, Kinh thiếu phân phó tôi đưa cô trở về.”

“Không cần.” Cô với Vệ Tắc trăm miệng một lời.

Tô Lương Mạt lại nhìn về phía người bên cạnh, “Sao anh lại tới đây?”

“Lời này phải là anh hỏi em,” Vệ Tắc nắm chặt cổ tay cô, “không phải anh bảo em cách xa Chiêm Đông Kinh một chút sao?”

Tô Lương Mạt bị kéo đến trước cửa xe, “Em tự có chừng mực.”

“Em có gì chừng mực?” Vệ Tắc không tìm được phần nộ trong lòng, “Anh biết em đến đây, cả đường đi đều lo lắng, gọi điện thoại cho em em có thể nhận mà, Lương Mạt, có chuyện gì không thể giải quyết được không thể tìm anh sao?”

Tô Lương Mạt khó mở miệng trả lời, cũng không thể nói cái mạng nhỏ này của cô vẫn còn bị Chiêm Đông Kinh siết chặt trong tay. Dù là Vệ Tắc vỗ ngực nói có thể bảo vệ cô, nhưng nếu Chiêm Đông Kinh động thủ, ai có thể ngăn được?

Vệ Tắc mở cửa bên ghế lái phụ ra, “Lương Mạt, anh nhất định sẽ bắt được hắn, người như hắn không đáng được sống.”

Tô Lương Mạt giữ chặt tay Vệ Tắc, tài xế của Chiêm Đông Kinh vẫn còn ở đây, cô không phải là người không biết sợ, dù sao giữ lại cái mạng nhỏ còn rất nhiều chuyện phải làm, “Vệ Tắc, chúng ta về trước rồi nói.”

Vệ Tắc ngẩng đầu nhìn biệt thự trước mặt, nơi này theo lý anh không vào được, nhưng hôm nay lại đi vào dễ dàng, lập tức cảm thấy không thích hợp, “Đi.”

Tô Lương Mạt mới đưa chân trái vào, một chiếc xe từ bên trong chạy ra.

Vệ Tắc sắc mặt đề phòng, lúc xe chạy qua người bọn họ ngừng lại, cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra khuôn mặt Chiêm Đông Kinh ở chỗ ngồi phía sau, ánh mắt hắn chần chờ giữa hai người, ngón tay khều khều thứ gì đó ném xuống bên chân Tô Lương Mạt, “Của cô, đừng quên mang về.”

Cô vừa cúi đầu nhìn, là một chiếc áo lót màu đen.

Lời tác giả: Sáng mai đặc sắc báo trước – Chương 22: Xác nhận

Thế này là Lương Mạt xác nhận ai nhéo? Cô gái đáng thương, chỉ trách chọc nhâm chỗ nhéo lên người cầm thú.

23. Chương 22: Xác Nhận

Chương 22: Xác nhận

Trong nháy mắt hai mắt Vệ Tắc bùng lên ngọn đuốc, Tô Lương Mạt đưa chân đá văng áo ngực, “Vệ Tắc, chúng ta về trước đi.”

Vệ Tắc lần trước phải chịu thiệt, lần này không dám quá bốc đồng, Vệ Tắc thả lỏng bàn tay đang nắm chặt tay cửa, nhắc chân định đi.

Chiêm Đông Kinh ung dung ngồi ngửa, khuỷu tay trái gác lên cửa xe, tầm mắt xuyên qua một bên mặt Vệ Tắc nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Có lẽ cô cần phải có thời gian cân nhắc, tôi cho cô thời gian, Lương Mạt, sau này đi theo tôi, tôi hứa sẽ đối xử tốt với cô.”

Giọng điệu này mang theo bao nhiêu ôn nhu giả tạo, Chiêm Đông Kinh thu tay lại, cửa kính cũng từ từ từng chút một che đi tầm mắt của hai người bên ngoài.

Sau khi Vệ Tắc thấy xe của Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, lúc này không nói lời nào ngồi vào ghế lái, Tô Lương Mạt còn chưa kịp thắt dây an toàn, thân xe đã như mũi tên rời cung bắn đi vun vút.

Tô Lương Mạt nhìn thấy kim chỉ tốc độ trên hộp số tăng lên nhanh chóng, bây giờ đúng vào buổi tối, khí trời tối tăm u ám làm nền khiến tâm tình người ta càng thêm kém.

Quẹo ra khỏi Thanh Hồ Đường, vốn là tốc độ cực đại bị phanh lại đột ngột, Tô Lương Mạt bất ngờ nhào lên phía trước, Vệ Tắc nghiêng người kéo cô bảo vệ trong ngực, đợi xe hoàn toàn dừng hẳn rồi mới buông ra.

Tô Lương Mạt sờ lên trán, đem tóc mái rơi lòa xòa ngang trán gảy ra sau tai, cô nghiêng người nhìn Vệ Tắc, “Anh vì cái gì tức giận, vì tìm thấy em ở đây, hay là vì anh ta ném áo lót của em ra?”

“Anh đều tức giận,” Vệ Tắc khẽ cắn răng, “Lương Mạt, có phải em với Chiêm Đông Kinh có chuyện gì bí mật?”

Tô Lương Mạt vừa nghe lời này, tự nhiên muốn nổi đóa, “Anh có ý gì? Em với anh ta có thể có chuyện gì?”

Vệ Tắc thấy sắc mặt cô không tốt, lúc này mới có nén giận, nhưng rốt cuộc ở trong nhà ngạo nghễ đã quen rồi, liền xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, Tô Lương Mạt biết rõ Vệ Tắc đang nổi nóng, dứt khoát tựa vào ghế cũng không muốn nói chuyện.

Một lúc lâu sau, thanh âm của Vệ Tắc trong không gian trắc hẹp khó khăn vang lên, “Sớm muộn cũng có một ngày, không phải hấn chết thì là anh chết.”

Tô Lương Mạt cảm giác thấy xe chậm rãi khởi động, cô cũng không quay đầu lại, “Giữa em với anh ta không thể nào có ngày mà anh ta nói, cho nên điểm này anh không cần nghi ngờ em.”

Không khí bức bối bởi vì có những lời này của Tô Lương Mạt mà hòa hoàn chút ít, Vệ Tắc lái xe lên đường cao tốc, “Ăn tối chưa?”

Ánh chiều tà rải ánh nắng rực rỡ chiếu vào gương mặt ửng hồng của Tô Lương Mạt, “Mẹ em gọi điện thoại bảo em về ăn cơm.”

“Anh cũng đói bụng,” Vệ Tắc chuyên tâm nhìn đường đi, tay phải lại đưa tới nắm tay của cô, “Lương Mạt, không phải anh không tin em.”

Tô Lương Mạt thấy may mắn, Chiêm Đông Kinh bỏ lại quả lựu đạn này không cần cô phải giải thích gì nhiều, Vệ Tắc kéo tay cô đưa lên môi, “Sau này đừng nhắc lên chút quan hệ nào hấn nữa.”

“Vệ Tắc, chuyện này anh coi như không biết đi.”

“Vẫn là vì chuyện của ba em sao?”

Tô Lương Mạt muốn rút tay ra, Vệ Tắc nắm chặt lại rồi nói sang chuyện khác, “Không nói nữa, đi ăn tối trước.”

Nhà hàng kia lần trước hai người tới, cửa lớn vốn rộng rãi lại bị một đoàn xe không đếm hết chặn kín, theo lý có chỗ chuyên đậu xe, khách sạn cũng sẽ không cho phép làm như vậy.

Vệ Tắc dừng xe ở ven đường, Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn, “Hay là tìm nơi khác đi.”

“Anh đi hỏi thử xem.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, cầm lấy túi xách cùng đi xuống.

Trước cửa khách sạn có hai nhân viên phục vụ, tầm mắt Vệ Tắc lướt qua biển số xe, vài cỗ xe đậu phía trước đều có biển số bắt đầu là 00, Vệ Tắc thử đếm, thâm giật mình, như vậy xem ra, thế lực hắc bang ở Ngự Châu hôm nay toàn bộ đều tụ tập trong khách sạn này.

“Thật ngại quá,” nhân viên phục vụ bên trái đưa tay cản Vệ Tắc lại, “chỗ này của chúng tôi đêm nay được bao trọn rồi.”

Tô Lương Mạt cũng cảm thấy không ổn, Vệ Tắc che giấu thần sắc, “Tôi cũng là khách quen ở đây, còn có thẻ VIP, tôi chỉ cần một bàn là được.”

“Thực xin lỗi.”

Tô Lương Mạt kéo tay Vệ Tắc, “Đi thôi.”

Sắc mặt Vệ Tắc đông lạnh, vừa muốn xoay người, sau lưng truyền tới giọng nam lạnh lẽo, “Đặt cho hấn ta một bàn.”

Khẩu khí ra lệnh đơn giản, cũng không nói gì thêm nữa, lúc Tô Lương Mạt quay đầu lại chỉ thấy thân hình Chiêm Đông Kinh lướt qua trước mắt cô, ngay cả vẻ mặt của hấn cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Tô Lương Mạt muốn từ chối, lại bị Vệ Tắc dắt tay đi vào trong, cô giật nảy người, “Vệ Tắc?”

Lông mày Vệ Tắc cơ hồ vằn thành chữ xuyên (), Tô Lương Mạt lúc này mới thấy rõ Chiêm Đông Kinh trước mặt còn đang khoác trong tay một người đẹp cao ráo diêm dúa, người đẹp bấm nút thang máy, hai người đi vào, cũng không đợi cô với Vệ Tắc, lúc cửa kim loại chậm rãi kéo lại, nổi bật lên đôi mắt hẹp dài đào hoa của Chiêm Đông Kinh phi lệ khiến người ta kinh tâm động phách.

Tô Lương Mạt đi theo Vệ Tắc vào thang máy bên cạnh, “Hay là chúng ta đi đi.”

“Lương Mạt, có khả năng đêm nay sẽ xảy ra chuyện.”

Tô Lương Mạt nhìn qua bóng người trên kính thang máy, “Anh đã tan ca rồi, đừng có nghĩ tới công việc nữa, huống hồ ai gặp chuyện như thế này không phải tránh được liền tránh ngay sao?”

Vệ Tắc lơ đãng, nhân viên phục vụ cũng coi như chu đáo, hai người ăn qua vài món, Tô Lương Mạt nhìn quanh đại sảnh trống không, “Đi thôi.”

Vệ Tắc vỗ vỗ tay cô, “Anh đi vệ sinh, trở lại nhanh thôi.”

Không đợi cô trả lời, đã đứng dậy đi về phía bên kia.

Tô Lương Mạt biết Vệ Tắc đi lần này cũng không chỉ là đi toilet đơn giản như vậy.

Cô lấy di động ra nhìn thời gian, lúc ngẩng đầu một người phục vụ đã đứng trước mặt cô, “Tô tiểu thư, Kinh thiếu ời.”

Tô Lương Mạt rũ rèm mi xuống.

“Kinh thiếu nói cửa chính đã bị khóa, nếu dê đã can tâm tình nguyện vào miệng cọp, giấy giụa cũng chỉ vô ích.”

Tô Lương Mạt nhìn qua hành lang, Vệ Tắc đi một lúc lâu vẫn chưa thấy trở lại, nhân viên phục vụ ở bên cạnh khuyên chừng, “Người ở bên kia hình như cũng không chờ được, cô đừng làm tôi khó xử.”

Tô Lương Mạt cầm lấy điện thoại di động, đi theo sau anh ta.

Đẩy cửa một căn phòng lớn nhất, bên trong có hai chiếc bàn tròn lớn, khu vực ngăn cách trong bình phong bày mấy cái ghế salon, Tô Lương Mạt vòng qua góc kia, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ngồi cùng với cô gái vừa rồi ở hướng bắc, Hàn Tăng với Tống Các đứng phía sau.

Bên cạnh cũng có không ít người, chỉ là Tô Lương Mạt không quen biết ai, lại có một lão nhân ngồi chỗ chủ vị, đầu tóc trắng bạc vô cùng bất đồng với cảnh tượng như thế này.

Một người đàn ông trung niên ngậm thuốc lá trong miệng, “Nói lung tung ở đồn cảnh sát chính là cô nàng này?”

Bên cạnh có kẻ tiếp lời, “Chu lão đại, Tương Hiếu Đường các người không sợ trời không sợ đất, còn phải dùng tới cô ta nói thay?”

“Giết người trước mặt cảnh sát cũng không phải chuyện nhỏ, món nợ oan này Tương Hiếu Đường chúng tôi không sẵn lòng gánh, hắc, cô em, cảnh sát bên kia nói cô là nhân chứng mục kích, cô nói lại một chút thử xem, là ai hạ thủ?”

“Đúng vậy,” Bên cạnh có người cao giọng, “Hoắc lão gia tử gọi chúng ta đến đây, chắc hẳn cũng vì chuyện này.”

Người được gọi là Hoắc lão gia tử đã ngoài 60, chống một cây quải trượng khảm ngọc, ánh mắt quắc thước nghiêm nghị, “Tô tiểu thư đúng không?”

“Vâng.” Tô Lương Mạt tránh đi ánh mắt mọi người, chỉ đối diện lão gia tử gật gật đầu.

“Cô đừng sợ, nơi này cũng không phải đồn cảnh sát, cô đem chuyện đêm đó nhìn thấy kể rõ mười mười cho tôi biết, có lẽ cô không biết, tôi từ trước đã sớm định ra quy tắc, trừ phi bắt đắc dĩ, nếu không không được giết người công khai trước mắt cảnh sát, lúc này rõ ràng có người không đem quy củ để vào mắt, cô nói ra sự thật, tôi bảo đảm cô có thể hoàn toàn thoát ly ra khỏi vụ án này, hơn nữa còn luôn bảo vệ an toàn của cô.”

Lúc ông ta nói chuyện xung quanh lặng ngắt như tờ, hiển nhiên có uy nghiêm khá cao, Tô Lương Mạt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, khoe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên phác thảo ý cười, bộ dáng ung dung dương dương tự đắc, ly rượu đỏ trong tay chuyển động theo động tác tay, sóng sánh từng vòng đỏ tươi điểm lẹ như máu.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 23: Động tay động chân nói chuyện

24. Chương 23: Động Tay Động Chân Nói Chuyện

Chương 23: Động tay động chân nói chuyện

Lão Đại họ Chu theo đó hướng tầm mắt về phía Chiêm Đông Kinh, ý vị chỉ ra, “Đúng vậy, Tương Hiếu Đường chúng tôi là người đầu tiên bảo vệ cô.”

Trí nhớ giấu trong đầu Tô Lương Mạt lại lần nữa hiện về, lúc trước chẳng phải cô là từ chỗ của Tương Hiếu Đường tìm được đường sống trong chỗ chết?

Chiêm Đông Kinh rút một điều thuốc, cô nàng bên cạnh lập tức tới gần châm lửa cho hắn, tay của hắn rơi bên eo người phụ nữ, không tiến lên một phân, lại vừa làm ra biểu hiện khiến người ta vui tai vui mắt vừa dàng hoàng mà hoang dã.

Tô Lương Mạt đứng im dưới bóng đèn treo trong phòng, “Tôi chỉ nhìn thấy có một chiếc xe đâm trúng người ta, về phần người nào làm tôi thật sự không biết, cũng không nhận ra.”

“Là không nhận ra, hay là muốn bao che?”

“Nơi này không có người tôi muốn bao che.” Thái độ Tô Lương Mạt rõ ràng, khẩu khí không kiêu không nịnh giống như là rót vào không khí hắc ám vẫn đục trong này luồng khí lạnh duy nhất, Hoắc lão gia tử hiềm khi lộ ra ý cười.

“Nếu đã như vậy, cũng không còn gì cần hỏi nữa, đừng làm người ta cảm thấy chúng ta đáng sợ thế nào, thật ra con người không phải đều giống nhau sao, đều trải qua sinh lão bệnh tử.”

Đáy mắt Chiêm Đông Kinh giấu vẻ trào phúng, Hoắc lão gia tử đã lớn tuổi rồi, cái gì cũng có thể nhìn ra, hắn đứng dậy bóp tắt khói thuốc, đưa tay hướng phía Tô Lương Mạt ngoắc ngoắc ra hiệu cô qua đó.

Chu Chính nhìn thấy động tác của hắn, đứng dậy giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt, “Cô gái này tôi thấy rất thích, lần này rốt cuộc cũng không đi không công.

Hàn Tăng với Tống Các ở sau lưng Chiêm Đông Kinh nhìn nhau, thấy Chiêm Đông Kinh bất động, trường hợp như vậy hai người căn bản không có phần lên tiếng chỉ có thể im miệng, Tô Lương Mạt vùng vẫy cũng không tránh ra được, “Bỏ tôi ra.”

“Thông thường phụ nữ nói bỏ ra, chính là bảo đừng bỏ.” Chu Chính vừa thu cánh tay lại, ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, bàn tay thuận thế hướng xuống sờ dưới eo cô, Tô Lương Mạt bị hắn đẩy mạnh xuống ghế sofa, ánh mắt cô hướng thẳng về phía Chu Chính, Chiêm Đông Kinh vốn là đang ngồi bất động đẩy cô gái bên cạnh ra, hắn bước mấy bước tới trước sofa, đưa tay che hai mắt Tô Lương Mạt lại.

Động tác thế này, Chu Chính tất nhiên không hiểu, Tô Lương Mạt cũng không hiểu được, Chiêm Đông Kinh đem cô từ dưới người Chu Chính kéo ra ngoài, “Là tôi cho cô ta vào, quan hệ của tôi với cô ta anh còn nhìn không ra được sao?”

“Các người là quan hệ thế nào?” Chu Chính ngồi dậy, cười như không cười nhìn Chiêm Đông Kinh.

Lời nói từng bước từng bước đánh chỗ then chốt, nói sai một câu cũng không được, Chiêm Đông Kinh thuận tay sửa sang lại cổ áo mở rộng của Tô Lương Mạt, “Tôi muốn để cô ấy theo tôi, chỉ có điều trước mắt cô ấy đối với tôi rất không tốt, cũng không chịu đồng ý.”

Hoắc lão gia tử ra ngăn lại, “Chu Chính, hôm nay cũng không phải để cậu đến làm bậy, truyền đi cũng không sợ khó nghe.”

“Tôi cần danh tiếng làm gì chứ?” Chu Chính một phát ôm chầm lấy nữ ngồi bên cạnh mình lúc đầu, “Tôi cũng không giống như Kinh thiếu, có tâm trí nhân nhả chơi trò yêu đương.”

Hai mắt Tô Lương Mạt còn bị Chiêm Đông Kinh che đi, cánh tay hắn đặt lên đầu vai kéo cô về phía trước, đến khi để Tô Lương Mạt ngồi vào ghế sofa lúc này mới buông tay.

Chiêm Đông Kinh nói rất ít, cũng không phải kẻ có địa vị lớn nhất trong đám người, nhưng khí thế bức người lại hơn xa bọn họ. Hoắc lão gia tử cũng không nói chen vào, nhưng không có quên mục đích tụ tập hôm nay, “Tô tiểu thư, nếu cô đã không nhìn ra được hung thủ là ai, cô làm thế nào làm chứng?”

Tô Lương Mạt nói sự thật, “Ồ đồn cảnh sát tôi cũng chỉ nói đúng những lời này.”

“Nghe nói, Tô tiểu thư có bạn trai là cảnh sát?”

Xem ra bọn họ sớm đã điều tra tường tận chuyện của cô, Tô Lương Mạt gật đầu, “Đúng vậy.”

Chu Chính nhếch mày, sắc mặt cổ lộ tiếc hận, “Kinh thiếu lại có hứng thú với phụ nữ của cảnh sát sao? Cậu không sợ ngày nào đó cô ta ở sau lưng cho cậu một nhát dao, chắc chắn, bên trong đây cũng không đơn giản đâu?”

“Được rồi được rồi, có chuyện gì vừa ăn vừa nói,” Hoắc lão gia tử đứng dậy trước tiên, “mọi người cũng khó có lúc gặp mặt, đừng có làm ra chuyện để không khí ngột ngạt.”

Di động trong túi quần Tô Lương Mạt cũng không có động tĩnh, cô nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng dậy, “Nếu như tôi đã nói rõ mọi chuyện rồi, tôi đi trước đây.”

“Đừng a,” Chu Chính bắt chéo chân ngồi nguyên một chỗ, “Hoắc lão gia tử nói cái gì chính là cái đó, nhưng lần này huy động nhân lực không có kết quả ai không ủy khuất? Cục cảnh sát đối với chuyện này vẫn còn chưa điều tra xong, gần đây tin tức rất căng, chỉ riêng thuộc hạ dưới tôi không ít mỗi làm ăn bị hỏng, Tô... tiểu thư phải không?” Chu Chính lại đem hai chữ ‘tiểu thư’ cắn ra vô cùng ái muội, “Cô ít nhiều phải chịu chút trách nhiệm chứ?”

“Anh hà tất phải làm khó xử cô ấy?” Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn Tô Lương Mạt, “Lời bọn cảnh sát ném ra không phải là muốn chặn miệng công chúng sao, không phá được án đều đổ lên trên đầu chúng ta, vậy trước đó nhiều người như vậy nên tìm ai tính sổ đây?”

“Được rồi,” Hoắc lão gia tử cầm gậy chống xuống đất dùng sức gõ, “chuyện này tới đây chấm hết, bây giờ tôi già rồi, lời của các cậu tự nhiên một câu cũng nghe không lọt.”

Không khí bức bối quỷ dị như vậy so với cảnh tượng máu me bạo lực Tô Lương Mạt cho rằng sẽ gặp phải lúc này vốn không có đáng sợ hơn bao nhiêu, ngồi ở đây hoặc là lang sói, hoặc chính là báo săn, nói không chừng một câu nói bất hòa, có thể rút súng ngay tại chỗ làm đối phương đổ máu lập tức.

Chu Chính đi tới ngồi bên tay trái Hoắc lão gia tử, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay Tô Lương Mạt, hắn đưa ngón trỏ chỉ tới trước mắt cô, “Có chút đồ tốt thì giấu đi đừng dùng loạn, một khi tất cả mọi người đều biết cô có thể nhiếp hồn, đôi mắt này của cô cũng không giữ được.”

Tô Lương Mạt đè thấp giọng nói, “Anh vừa rồi nên cảnh chúng tôi lại ngoài cửa, tôi nếu gặp chuyện chẳng lành cũng phải kéo anh theo làm đệm lưng.”

Tay kia của Chiêm Đông Kinh rơi xuống dưới, hướng theo chân của cô ra sức nhéo, “Tôi cứu cô mang theo bên cạnh, có lương tâm hay không?”

Tô Lương Mạt giận tái mặt, “Đừng có động tay động chân.”

“Cô nên biết, tôi đối với cô đã rất khách khí, cho dù tôi tại đây ở trên cô cũng không ai dám nói một chữ ‘không’,” Chiêm Đông Kinh kéo kéo mép váy của cô, “đừng có hy vọng vào bạn trai của cô, trường hợp như vậy hắn hiếm khi gặp được một lần, bây giờ đang bận rộn an bài làm thế nào để bọn tôi không gây ra chuyện, duy trì tốt cái hắn gọi là ‘hòa bình’, Tô Lương Mạt, tôi động tay với cô là để mắt đến cô.”

Tô Lương Mạt cười khì một tiếng, “Nói không chừng anh ấy đang an bài làm thế nào xử lý các người.”

“Đến đây,” Chiêm Đông Kinh vô vị kéo cô đi lên phía trước một bước dài, “cho hần mượn một trăm lá gan hần cũng không dám.”

Kéo cái ghế ra, Chiêm Đông Kinh để cho cô ngồi xuống hai tay đè chặt bả vai Tô Lương Mạt, Tổng Các với Hàn Tăng ngồi ở bàn tròn bên cạnh, cô bạn gái lúc này của Chiêm Đông Kinh không thể không tự tìm chỗ khác, mấy người khác đang theo Hoắc lão gia tử nói chút chuyện bang hội, Tô Lương Mạt thừa dịp không ai để phòng lấy điện thoại ra.

Chiêm Đông Kinh chồm nửa người trên qua, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được nói bên tai Tô Lương Mạt, “Đừng đợi nữa, nếu như hần phát hiện bây giờ cô không có ở đại sảnh tự nhiên sẽ gọi điện cho cô, lúc này có lẽ hần đang bận chút chuyện.”

Tô Lương Mạt đưa tay che màn hình lại.

“Này, cởi áo ngực rồi, ngực vẫn còn đẹp như vậy, cô mặc size bao nhiêu?”

Tô Lương Mạt hung hăng liếc hần, “Bệnh thần kinh.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay khoác lên thành ghế dựa sau lưng Tô Lương Mạt, “Đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy thật không tốt.”

Tô Lương Mạt vẫn là lần đầu tiên gặp người như vậy, luôn cảm thấy đầy ngập hỏa khí giống như bị người ta chèn ép một bên, không có chỗ phát tiết, “Tôi không mặc áo ngực.”

“Phải không?” Chiêm Đông Kinh thừa dịp cô không để phòng, lách tay ra sau lưng cô, ngón trỏ kéo căng mép áo ngực rồi thả ngược lại, “Vậy đây là cái gì? Cung tên à?”

**

Lời tác giả:

Vở kịch ngắn của má Yêu

Hai tay che mặt, tiểu cầm thú à, người... sao bắn cung đều bắn được chim

Cầm thú vẽ mặt vô tội: Vậy bắn cái gì đây, chẳng lẽ bắn trứng chim?

Tô cô nương khinh bỉ, quyết liệt khinh bỉ: Tình thú!

25. Chương 24: Kinh Thiếu, Nho Nhỏ Thú

Chương 24: Kinh thiếu, nho nhỏ thú

Chiều nhỏ này của Chiêm Đông Kinh, tiếng động kỳ thực rất lớn, người bên cạnh Tô Lương Mạt ánh mắt mập mờ nhìn về phía bàn tay ở sau lưng cô.

Hoắc lão gia tử lên tiếng, nhân viên phục vụ ở bên cạnh nhấn chuông, thức ăn cầu kỳ đẹp mắt từng món được dọn lên, Hoắc lão gia tử để quả trứng xuống, “Có hứng thú chơi mấy ván không?”

“Được,” Chu Chính lớn tiếng đáp lại, “hiếm khi Hoắc lão gia tử xuất sơn, hôm nay cũng thử xem vận may của tôi.”

Phục vụ khom lưng nhấn công tắc dưới đáy bàn tròn, ở giữa chỗ vốn đang xếp đồng rượu vang nhô lên cao khoảng mười phân, thì ra dưới bàn ăn lại có không gian riêng, tay Chiêm Đông Kinh còn để trên thành ghế sau lưng Tô Lương Mạt, Hoắc lão gia tử cầm đĩa thử món đầu tiên, “Tôi thì không tham gia trò nào nhiệt này, tôi xem là được rồi.”

Mấy người bên cạnh cũng hào hứng, Chu Chính tùy tiện xòe mở hai tay, ánh mắt mang theo khiêu khích, “Kinh thiếu, thường nói hậu sinh khả úy, không biết trên chiếu bạc như thế nào, cậu cũng chơi vài ván chứ?”

“Chu ca đã mở miệng, tôi tất nhiên theo hầu.” Chiêm Đông Kinh ra hiệu nhân viên phục vụ rót thêm vào ly rượu đỏ của mình, hần đưa mắt nhìn Tô Lương Mạt bên cạnh, “Cô uống gì?”

Chu Chính ở bên cạnh cười cười, “Thật hiếm thấy, thương hoa tiếc ngọc ý vị như vậy.” Dứt lời, đưa tay xoa lên chân người phụ nữ bên cạnh, dùng lực nhéo một cái.

Nhân viên phục vụ cũng chờ Tô Lương Mạt trả lời, cô như ngồi trên đồng lửa, “Tôi muốn đi ra ngoài.”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, quay lại hướng nhân viên phục vụ chỉ chỉ cái ly trước mặt Tô Lương Mạt, “Lấy cho cô ấy ly rượu trắng 53 độ.” (Anh rất tỉnh và rất đẹp trai :>>>)

Tô Lương Mạt đưa tay che lên miệng ly, “Thôi đi, hay là nước trái cây cũng được.”

Phục vụ nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, hần mím cười tỏ ý đồng ý.

Tô Lương Mạt không thể không thu tay lại.

Người ngồi vây quanh bàn, dùng lời đơn giản mà nói, vậy có thể tất cả đều chân chính có máu mặt.

Mặc dù trong mắt người đời bọn họ bị che đậy sợ hãi không thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng ở nơi u ám đen tối ở dưới bầu trời mênh mông này, bọn họ chính là kẻ dễ dàng thao túng quyền sống chết của người khác.

Vài nhân viên phục vụ đi tới, đem đồng hồ thẻ bài xếp trước mặt mỗi người.

Đã vào bàn, chẳng khác nào vừa chơi vừa dùng cơm, ghế của Chiêm Đông Kinh kéo gần sát vào Tô Lương Mạt, đến khủy tay của cô cũng không thể duỗi ra được, Chu Chính quay quay xúc xắc trong tay, “Quy tắc cũ, mở cuối một trăm vạn.”

“Tùy anh.”

Thật ra chơi cũng đơn giản, chỉ là đoán xúc xắc bao nhiêu, như vậy mỗi ván cũng kết thúc rất nhanh, tất nhiên mặt mũi thắng thua càng lớn.

Hoắc lão gia tử với tên trẻ tuổi bên cạnh đang thấp giọng trò chuyện gì đó, Tô Lương Mạt không để lại dấu vết muốn kéo ra khoảng cách với Chiêm Đông Kinh, người đàn ông dán mắt lên mặt bàn, “Tới cô.”

Giọng điệu cô nhạt nhẽo, “Không sợ tôi cho anh thua hết?”

“Tôi thua đủ rồi.”

Chiêm Đông Kinh dựa ra sau ghế, vất chéo một chân bắt đầu xem cuộc chiến, Tô Lương Mạt chưa chơi qua, nhưng nói mò trong miệng thì lại biết.

Chu Chính cười nhạo, “Tô tiểu thư cũng đừng nương tay, cô thua nhiều tiền của Kinh thiếu như vậy coi chừng buổi tối trở về phải đền thịt.”

Chiêm Đông Kinh nhấp ngụm rượu đỏ, khoe miệng dính dấp ý cười tuyệt diệu, “Không sao, cô cứ chơi đi.”

Tô Lương Mạt đối diện nổi ngực dán vào lưng, nhưng đối mặt với cả bàn người như vậy cô làm sao nuốt trôi, cô đoán cũng không đoán, trực tiếp nói chữ ‘Đại’.

Mở ra cũng chỉ có ba điểm.

Chiêm Đông Kinh đem thẻ bài bên cạnh cô đẩy ra.

Tô Lương Mạt khẽ nhích nhích mí mắt, trong lòng vẫn là chút run rẩy, dù sao đó là một trăm vạn.

Chu Chính châm điếu thuốc, một tay cầm ly rượu, “Lại.”

Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh hình như hoàn toàn không thêm để ý, nhớ tới tình cảnh vừa nãy hần kéo áo ngực của cô, Tô Lương Mạt ra tay thật thoảng, liên tục thua mấy ván, người bên cạnh thấy cô càng lúc càng hứng thú, tiền thua bạc đều rót vào chỗ Chu Chính, tiền cược theo đó càng lớn, Hoắc lão gia tử cũng đi ra khuyên, “Tùy tiện chơi đùa một chút được rồi, bắt bố một cô nương ức hiếp thì còn ra cái gì?”

“Lão gia tử, không việc gì,” Chiêm Đông Kinh đáp, “cô ấy chơi sáng khoái là được.”

Sáng khoái cái gì chứ.

Tô Lương Mạt một phát năm ván năm trăm vạn ra đi, lập tức thu tay lại, “Tôi không muốn chơi nữa.”

Chu Chính nhăn nhăn mũi, nhưng mà bên ngoài thì cười trong lòng không hề có hảo ý, “Thế này làm sao lại lâm trận bỏ trốn, Kinh thiếu, không chơi nổi phải không?”

“Vẫn chưa tới mức tôi chơi không nổi.” Chiêm Đông Kinh đặt ly rượu trong tay xuống, gợn sóng trong mắt tăng lên Tô Lương Mạt nhìn thấy rõ ràng, lời của Chu Chính rõ là đâm vào tai hắn, hắn đưa mắt liếc xéo Tô Lương Mạt, “Có gan chơi, thẻ bài không đủ thì lấy thêm.”

Lần này thật đúng là chơi lớn.

Một kẻ trên bàn tròn kia cũng đi tới hò hét giúp ra oai, Tô Lương Mạt thấy bức bối, “Tôi muốn đi toilet.”

“Phải quay lại nhanh,” Chiêm Đông Kinh ý chỉ sở hữu, “nhiều người như vậy đều đang đợi cô.”

Tô Lương Mạt đẩy cửa phòng đi ra ngoài, cô bước nhanh về phía toilet gọi điện thoại cho Vệ Tắc, nhưng tín hiệu lại không cách nào gọi được, Tô Lương Mạt thấy lạnh run, trước đây Vệ Tắc làm nhiệm vụ đều như vậy, Tô Lương Mạt lại trở lại đại sảnh, nhưng vẫn không nhìn thấy Vệ Tắc.

Cô đi vào toilet rửa tay trước, vốc nước lạnh rửa mặt.

Lúc đứng dậy nhìn thấy người đứng sau, Tô Lương Mạt nhú mày muốn rời đi, Hàn Tăng đưa tay cản cô lại, “Tôi cảnh cáo cô, cô thua là chuyện nhỏ, cô đêm nay nếu dám làm mất mặt lão Đại của bọn tôi, coi chừng thực sự bắt cô lấy thịt đền lại.”

Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng Hàn Tăng bỏ đi, cô rút khăn giấy đem lau nước đọng trên mặt.

Trở lại phòng, quả nhiên đều đang đợi cô.

Tô Lương Mạt ngồi xuống lại, Chiêm Đông Kinh làm bộ muốn ôm cô, cô đứng dậy đẩy thẻ bài ra phía trước, lúc lui ra sau thừa dịp Chiêm Đông Kinh lấn tới gần ghé vào lỗ tai hắn nói, “Coi chừng tôi đem mặt mũi của anh cho thua sạch.”

“Trong mắt cô tôi còn có mặt mũi sao?”

Tô Lương Mạt giống như suy nghĩ nghiêm túc, xoay đầu bỏ lại một câu, “Quả thực không có.”

Chiêm Đông Kinh cũng không giận, hai mắt Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm phía sau lưng Chu Chính, hình như nhìn cái gì đến xuất thần, một lúc lâu sau thu hồi tầm mắt, “Đại.”

Mở một cái, quả nhiên là ‘Đại’.

Cô không hề có chút bất ngờ hay vui mừng nào, giống như đang nằm trong dự liệu.

Liên tục vài ván, toàn bộ thắng, ngay cả Hoắc lão gia tử cũng mở miệng, “Xem ra mấy thứ vận khí này nói đến thì đến ngay.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người, khủy tay chống trên ghế dựa sau lưng Tô Lương Mạt, bàn tay thì chống lên đầu, hắn theo ánh mắt Tô Lương Mạt nhìn về phía trước, vị trí gần cửa sổ cũng không có người, nhưng Tô Lương Mạt lại nhìn rất chăm chú.

Hình như trong ánh mắt còn đang trao đổi, Chiêm Đông Kinh không hiểu sao thấy rét run sau lưng.

“Tiểu.”

Một hai ba quả nhiên là tiểu.

Liên tục mấy ván, toàn bộ lại thắng, nhưng Tô Lương Mạt không dám chơi quá lớn, liếc mắt thấy thẻ bài lúc này thua lấy lại được không sai biệt lắm, cô đẩy thẻ bài tới trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Tôi mệt rồi.”

“Được,” người đàn ông vung tay lên, “chỉ tới đây thôi.”

Chu Chính bọn họ cũng không gây khó dễ, Chiêm Đông Kinh kề môi mỏng sát tới bên tai cô, “Ai đang giúp cô?”

Tô Lương Mạt uống ngụm nước trái cây, “Tôi nhặt được một tên tiểu quỷ, có tin không?”

Chiêm Đông Kinh thế mà lại cười, gật gật đầu, “Có tên không?”

“Trước kia không có,” Tô Lương Mạt nhìn phía trước cửa sổ, “nhưng bây giờ nghĩ ra rồi, còn là từ anh có được cảm hứng.”

“Tên gì?”

“Nho nhỏ thú.”

Chiêm Đông Kinh nhất thời chưa kịp phản ứng, đến khi nghe Hàn Tăng gọi một tiếng ‘Kính thiếu’, lúc này mới đột nhiên sáng tỏ, đây không phải là cách gọi ngược lại nói hấn là cầm thú sao?

Start writing your story...

26. Chương 25: Ngang Ngược Không Bằng Hấn

Chương 25: Ngang ngược không bằng hấn

Chu Chính vươn tay đưa đồng thể bài ấy vị huynh đệ với người phụ nữ bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Lương Mạt ở đối diện, “Tô tiểu thư đây vận khí thực sự tốt kinh người, hình như muốn thắng liền thắng, muốn thua liền thua, có tuyệt chiêu gì có thể dạy tôi không?”

“Tôi chỉ là vận khí tốt, nghĩ rằng dù sao tiền này vốn cũng không phải của tôi, nhưng vận khí cũng giống như vận rủi, nên lúc đến muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Chu Chính cũng không nói thêm gì nữa, dù sao ngoại trừ hai chữ ‘vận khí’, cái khác cũng không thể giải thích, nơi này hấn thường xuyên đến chơi, chỉ dựa vào Tô Lương Mạt càng không có khả năng gian lận.

Chiêm Đông Kinh gờ ly rượu đỏ lên đưa về phía Tô Lương Mạt, cô quay mặt đi chỗ khác, “Tôi có rồi.”

Hấn dè nặng âm thanh chỉ có hai người mới nghe thấy, “Có cần gọi nho nhỏ thú của cô qua đây không?”

“Nó không ăn cơm.”

“Cô cần gì phải đi làm nữa, mỗi ngày đánh cuộc đều đều một lần cũng đủ để cô ăn chơi rồi.” Chiêm Đông Kinh nói không phải không có lý, khỏe mắt Tô Lương Mạt dăng lên châm chọc, “Anh hiểu cái gì, không phải vận bất đắc dĩ tôi sẽ không cho nho nhỏ thú ra ngoài.”

“Nó là con trai hay con gái?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt che giấu hoài nghi, cô nhìn Chiêm Đông Kinh, “Con trai.”

“Cô làm thế nào nhận được nó?”

“Nó vẫn luôn đi theo tôi,” Tô Lương Mạt hiềm khí nói chuyện với hấn, “nhưng tôi vẫn chưa có khả năng nghe được lời nó nói, cho nên rất nhiều chuyện tôi cũng không hiểu.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh dán chặt lên một chỗ, như có điều gì đó suy nghĩ.

Trong bữa ăn, Tô Lương Mạt gần như không động đũa, dù sao cũng không phải là người cùng đường, không khí nặng nề thế này làm gì còn nuốt trôi được.

Điện thoại của cô đã chuyển sang chế độ rung cách túi áo đột nhiên rung lên, Tô Lương Mạt vội rút ra, thấy là Vệ Tắc.

Cô liếc mắt nhìn về phía họ Chu bên cạnh, Tô Lương Mạt nắm chặt di động trong tay, “Tôi muốn đi toilet.”

“Là bạn trai cảnh sát của cô tìm cô đúng chứ?” Chu Chính rõ ràng nhìn thấy động tác mờ ám vừa rồi của Tô Lương Mạt, “Cô cũng đừng đi gấp, chúng tôi đều là người nộp thuế tuân thủ pháp luật, không cần phải sợ hãi như vậy, hơn nữa Kính thiếu ngồi bên cạnh cô lại là quân tử trong các quân tử...”

Tô Lương Mạt cơ hồ nghe không lọt, hấn không có văn hóa thì bỏ đi, còn đem ‘cầm thú’ với ‘quân tử’ định nghĩa lẫn lộn.

Hoắc lão gia tử thấy cũng không còn sớm, “Hôm nay thôi vậy, đừng gây thêm rắc rối nào cho người khác nữa.”

Tô Lương Mạt gấp gấp muốn đứng dậy, Chiêm Đông Kinh nắm tay cô ra hiệu cô đừng động đây, đợi đến khi người cả phòng đi hết chỉ còn lại hai người họ, Chiêm Đông Kinh lúc này mới đẩy ghế ra, “Đi thôi.”

Tô Lương Mạt nhấn nút gọi lại, giọng nói vội vàng của Vệ Tắc lập tức truyền tới, “Lương Mạt, em ở đâu?”

“Anh còn ở đại sảnh sao?” Tô Lương Mạt chỉ lo đi, đến cửa thang máy, bị Chiêm Đông Kinh một tay kéo vào.

Tín hiệu lập tức bị gián đoạn, Tô Lương Mạt còn muốn gọi lại.

“Trong này không gọi ra ngoài được.”

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Tô Lương Mạt dựa vào vách tường, vươn tay trái ra làm động tác sờ sờ đầu trẻ con.

Chiêm Đông Kinh nhìn qua bên cạnh cô không có một bóng người, hấn vòng hai tay trước ngực, nghiêng người dựa vào kính thang máy, “Một cô gái như cô, đối với những thứ này không sợ sao?”

“Có cái gì phải sợ? Tôi không có ý xấu, bọn họ tất nhiên sẽ không làm tổn thương tôi, lại nói còn có nhiều người còn hiểm ác hơn, vẫn còn kém xa lắm.” Cửa thang máy ‘đỉnh’ mở ra, Tô Lương Mạt bước chân phải ra, “Anh lúc ngủ coi chừng, ban ngày làm quá nhiều việc trái với lương tâm, cẩn thận buổi tối mở mắt nhìn thấy thứ không nên thấy.”

Chiêm Đông Kinh kéo cô lại, “Vây đơn giản, buổi tối cô ở lại phòng tôi...”

“Lương Mạt.” Vệ Tắc sải bước chạy tới trước mặt hai người, một bả kéo lấy cánh tay Tô Lương Mạt bảo vệ cô ở sau lưng, trong lời nói có phần tức giận, “Em đi đâu vậy?”

Đám Hàn Tăng với Tổng Các từ trong thang máy khác đi ra, lần lượt đi tới sau lưng Chiêm Đông Kinh.

Đám người Hoắc lão gia tử đã đi tới đại sảnh, Tô Lương Mạt xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất, nhìn thất bên ngoài vậy đây xe cảnh sát.

Chiêm Đông Kinh rời thang đi, Vệ Tắc giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt cùng đi tới.

Tô Lương Mạt nói nhỏ nhẹ, “Em vừa rồi vẫn luôn tìm anh, gọi điện thoại cho anh cũng không được.”

“Trên người anh còn có nhiệm vụ,” Vệ Tắc hạ thấp giọng, “trở lại tìm không thấy em, cũng làm anh lo muốn chết.”

Tô Lương Mạt đi tới cửa, phát hiện thậm chí cả Trương Chính Tụng cũng xuất động, cảnh sát với hắc bang từ trước đến nay chính tà không đứng chung, nhưng lúc này vốn là cảnh tượng tất cả tụ tập làm một bữa, bọn họ chỉ có thể làm một việc duy nhất là duy trì trật tự.

Chiêm Đông Kinh đi xuống cầu thang, hai bên vây đầy người, hấn mặc áo khoác ngoài bằng vải nỉ màu vàng nâu, dáng người thẳng tắp, đứng trong đám đông tuyệt đối là bắt mắt nhất. Không ai dám đưa tay ngăn cản, cho dù trong lòng đều nhận thấy đúng là hấn làm rất nhiều việc ác.

Khuôn mặt Trương Chính Tụng kéo ý cười, “Kinh thiếu, hiếm khi thấy cậu chịu lộ diện trong mấy trường hợp này.”

“Không có cách nào khác, mặt mũi Hoắc lão gia tử ai dám làm trái?”

Giọng điệu hai người giống như trò chuyện cực kỳ bình thường, nhưng không khí căng thẳng như tới điểm cực hạn, chỉ cần một mồi lửa cũng có thể bùng lên thiêu đốt cả đám.

“Chúng tôi chỉ là ăn một bữa cơm, cục trưởng Trương liền huy động nhân lực đến nhiều người như vậy?” Chiêm Đông Kinh đưa tay đập lên bả vai Trương Chính Tụng, “Đi vào trong ngồi đi, hôm nay tôi mời, cho các huynh đệ đã cực khổ tới đây.”

“Kinh thiếu khách khí rồi,” Trương Chính Tụng lúc này là điển hình của ‘ngoài mặt thì cười trong bụng lại không’, “chỉ cần sau này các người tinh tâm giúp tôi, coi như là cho tôi thể diện tới trời rồi.”

Khóe mắt Chiêm Đông Kinh hiện ý cười, đáy mắt âm u lãnh khốc như độc được, hấn xòe mở hai tay, hỏi ngược lại một câu vô tội, “Chúng tôi có khi nào làm cho cục trưởng Trương phải hao tâm?”

Người cũng đã đi hết bảy tám phần, người đàn ông thu hồi nụ cười trí mạng kia, hấn xoay người nhìn về phía Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Vệ Tắc, “Tôi đưa cô về nhé.”

Tô Lương Mạt liền giật mình, hai đầu lông mày nhăn lại không vui, “Không cần.”

Khẩu khí cũng rất cứng rắn.

Chiêm Đông Kinh vẫn vô thần vô sắc như cũ, gương mặt tuần mỹ vô hạ dưới ánh đèn mỏng manh càng hiện lên mông lung, “Thực không cần?”

Tô Lương Mạt kiên định trả lời, “Không cần.”

Tài xế lái xe đến bên cạnh, Hàn Tăng thay hấn mở cửa xe, Chiêm Đông Kinh ngồi vào chỗ phía sau, sau khi đóng cửa xe lại còn dặn dò Tô Lương Mạt một câu, “Lúc về phải cẩn thận.”

Tô Lương Mạt không nói ra được cảm giác, bàn tay bị Vệ Tắc nắm chặt rất đau, nhưng trong lời nói của Chiêm Đông Kinh lại có ôn nhu không chèn vào đâu được, cô cũng không thể biểu hiện ra chút giận, gặp phải loại đàn ông thế này chỉ có thể coi là xúi quẩy, mềm hấn không ăn, ngang ngược lại không bằng hấn.

Đoàn xe màu đen dần dần biến mất trong bóng đêm, Vệ Tắc thu hồi tầm mắt, “Cứ như vậy mà để bọn chúng đi?”

“Nếu không phải làm sao?” Ngữ khí Trương Chính Tụng rất kém, “Chúng ta còn có thể hạn chế tự do ăn uống của người ta sao? Chỉ có điều bố trí bên phía cảnh sát vẫn còn cần thiết, lỡ như có chuyện phát sinh, cấp trên chắc chắn không kịp bàn giao.”

Vệ Tắc nhìn đồng hồ, kéo Tô Lương Mạt sang bên cạnh, “Đói chưa?”

“Vệ Tắc,” Trương Chính Tụng gọi anh sang, “cháu đưa mấy anh em đã vất vả một lúc...”

Vệ Tắc bị gọi đi, Tô Lương Mạt lúc ngồi trên bàn cũng không ăn cái gì, bây giờ cảm thấy thực sự đói bụng, Vệ Tắc hoàn thành hết công việc trở lại trước mặt cô, khuôn mặt áy náy, “Lương Mạt, anh bảo Bàn Tử đưa em về, anh ở bên này còn chút chuyện quan trọng phải làm.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt thấy thần sắc Vệ Tắc gấp gáp, “anh đi đi, em tự mình bắt taxi là được rồi.”

Không thể nói là thất vọng, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy có loại cảm giác vô lực, hình như thời điểm cô cần Vệ Tắc, anh luôn không có ở bên.

27. Chương 26: Cứu Mạng

Chương 26: Cứu mạng

Vệ Tắc cũng không kiên trì nữa, “Vậy em đi đường phải cẩn thận.”

Tô Lương Mạt trả lời một tiếng, Vệ Tắc bước đi hai bước vẫn là không yên lòng, xoay người trở lại trước mặt cô, “Hay là để Bàn Tử đưa em về đi, em về nhà như vậy anh nhất định rất lo lắng.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, đành phải gật đầu, “Vậy cũng được.”

Vệ Tắc kéo cô tới ôm vào trong ngực, “Tối nay anh gọi cho em, trước tiên để Bàn Tử đưa em đi ăn tối.”

Tô Lương Mạt ngồi vào xe, Bàn Tử còn mặc cảnh phục, “Chị dâu, tôi cũng rất đói bụng, chị muốn ăn cái gì?”

“Gọi tôi Lương Mạt được rồi,” Tô Lương Mạt nhìn xe của Vệ Tắc biến mất trong kinh chiều hậu, “tùy tiện tìm nơi nào đó ăn đi, tôi cũng không kén chọn.”

“Được thôi.”

“Đừng tức giận với Vệ Tắc, làm cảnh sát đều phải như vậy, không chừng ngày nào đó bàn giao rồi, có nhiệm vụ cho dù bệnh sắp chết cũng vô dụng.” Bàn Tử thấy cô yên lặng, cho là cô đang tức giận.

Tầm mắt Tô Lương Mạt từ ngoài cửa sổ thu về lại, “Tôi biết, nếu ngay cả chuyện này cũng không thể hiểu, lúc trước chúng tôi cũng sẽ không ở cùng một chỗ.”

“Tôi nói Vệ Tắc tên tiểu tử này chính là có phúc khí.”

“Còn anh, có bạn gái chưa?”

“Tôi cuối năm nay chuẩn bị kết hôn.”

“Chúc mừng anh,” Tô Lương Mạt giãn mặt, “đến lúc đó tôi với Vệ Tắc nhất định sẽ tới.”

“Đó là chắc chắn rồi,” Bàn Tử nhìn cột mốc đường phía trước, “đằng trước có quán ăn nhỏ cũng không tồi, chúng ta đến đó nhé?”

“Được a.”

Xe cảnh sát duy trì tốc độ 80 cây số đi về phía trước, Tô Lương Mạt câu được câu mất nói chuyện với Bàn Tử, người đàn ông lúc đầu rất cao hứng, có thể so với người bình thường luôn cảnh giác cao hơn, Tô Lương Mạt nói hai câu không thấy Bàn Tử trả lời, cô tò mò quay đầu.

Bàn Tử mặt mũi đầy nghiêm túc, “Hình như có gì đó không ổn.”

“Làm sao vậy?” Tô Lương Mạt ngồi thẳng người nhìn xung quanh phía sau.

“Chị ngồi vững, tôi xem thử.”

Bàn Tử còn chưa kịp soi đèn pha quan sát tình hình đột nhiên đánh tay lái, Tô Lương Mạt nhìn thấy phía sau có hai chiếc xe màu đen theo rất sát, gần như là xe của Bàn Tử chạy nhanh thì chúng cũng nhanh, mà lúc Bàn Tử muốn để chúng vượt, đổi phương lại cố ý thả chậm tốc độ.

Tô Lương Mạt đưa tay rút điện thoại di động, một tiếng va đập thật mạnh truyền tới, thân xe lập tức mất khống chế, văng ra đập về hướng dải phân cách bên cạnh, Bàn Tử gắng sức lượn tay lái, khó khăn lắm mới khống chế được xe.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chị nhanh gọi điện thoại cho Vệ Tắc!”

Tô Lương Mạt muốn nhấn nút, nhưng xe đằng sau đuổi theo rất sát, Bàn Tử không thể không tăng tốc, cũng bỏ mặc đèn đỏ, nhưng không ngờ một chiếc xe tải từ phía bên phải đột ngột lao ra, Bàn Tử cho dù muốn phanh xe, nhưng lực đạo không đủ vẫn đánh văng xe cảnh sát ra ngoài mấy mét, cùng với tiếng ma sát chói tai là vết tích dầu loang trên đường, cả xe lại đập vào dải phân cách.

Thất lực Tô Lương Mạt bị gập cong rất mạnh, đầu óc nhất thời phát ảo, cô nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Bàn Tử nằm sắp trên tay lái.

Điện thoại di động bị vung ra ngoài cửa sổ xe, cửa xe lồm vào bên trong, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức rã rời, cô nhìn phía cửa sổ, trong miệng nỉ non ra tiếng, “Nho nhỏ thú, đừng khóc, chị không sao, không cho phép khóc...”

Xung quanh kỳ thực rất yên lặng, chỗ này là một sườn dốc, cho dù trên đường có tài xế dừng xe cũng sẽ không xuống, Tô Lương Mạt nằm ở bên trong không thể nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, trong tai truyền đến tiếng bước chân, một gương mặt phóng đại tiến tới trước mắt Tô Lương Mạt, Hàn Tăng lại đứng dậy hô, “Kính thiếu, mạng cô ta lớn lắm, chưa chết.”

Chiêm Đông Kinh vẫn y nguyên cách ăn vận lúc rời khỏi khách sạn, hấn đi vài bước tới trước cửa xe, khom lưng nhìn thấy bộ dạng Tô Lương Mạt, “Có thể cử động được không?”

“Không biết, chỉ thấy toàn thân đều đau nhức.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo cửa xe ra, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hàn Tăng nhìn xung quanh, “Đoán chừng một lát nữa xe cứu thương sẽ đến, tôi thấy cô ta chưa chết được, Kinh thiếu, mau đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh dùng lực, một cước đạp thân xe rồi dùng sức kéo cửa ra sau, lặp lại mấy lần, động tác như muốn đem vật gì đó còn sống sờ sờ tháo rời ra, Tô Lương Mạt thấy áo khoác ngoài của hắn theo gió bị thổi lên, tầm mắt bị vết máu khô làm mờ mịt, chỉ nghe âm thanh cọt két, cửa xe biến dạng bị người đàn ông vứt sang một bên.

Chiêm Đông Kinh duỗi bàn tay đang chảy máu, Tô Lương Mạt hoàn toàn không có cách nào cử động, hắn đỡ lấy eo cô kéo ra khỏi ghế ngồi, Tô Lương Mạt đau như toàn bộ lực phủ ngũ tạng phảng phất chen chúc vào một chỗ, “Mau cứu cậu ấy.”

Chiêm Đông Kinh như muốn ôm cô lên, nghe lời Tô Lương Mạt nói, Hàn Tăng bên cạnh chen miệng vào, “Cô giỡn chơi gì vậy, đây là tai nạn giao thông chết là tốt nhất, chẳng lẽ muốn cứu hắn để sau này đối phó với bọn tôi?”

Tô Lương Mạt đưa tay đề lên thắt lưng, “Mau cứu cậu ấy, cậu ấy là vì đưa tôi về nhà...”

Chiêm Đông Kinh quét đôi con người lạnh lẽo về phía Tô Lương Mạt, giọng mới mang theo máu tanh tàn nhẫn, “Tôi nói đưa cô trở về, là làm cho cô tỉnh ngộ lại một chút, cô nếu đã không quan tâm, còn quản sống chết của hắn làm gì?”

Tô Lương Mạt há hốc mồm, muốn cãi lại nhưng lời nói đến cổ họng, lại căn bản không phát ra tiếng, cô nín chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Cứu cậu ấy, có được không?”

“Hắn đã chết rồi.” Chiêm Đông Kinh dùng sức lôi cô dậy, chặn ngang ôm vào trong ngực.

Tô Lương Mạt tất nhiên không tin, Hàn Tăng đi tới trước ghế lái, thò tay phải vào trong, “Không cứu được rồi.”

Xe cảnh sát hoàn toàn lật ngược, một cánh tay Bàn Tử còn trượt ra khỏi cửa xe.

Tô Lương Mạt chớp mũi chua xót khó nhin, nước mắt cũng không nén được chảy xuống, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy bộ dạng này của cô chỉ ra kéo môi cười lạnh, “Cô nên thấy may mắn người chết không phải cô.”

Âm thanh xe cứu thương từ xa truyền tới, ở đây là sườn dốc, Chiêm Đông Kinh nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, “Chịu đau được không? Tôi đưa cô lên trên.”

Cô không lên tiếng, Chiêm Đông Kinh khiêng cô lên vai, đầu óc Tô Lương Mạt mơ màng một hồi, rồi mắt đi tri giác.

Khi tỉnh lại, bên cạnh không một tiếng động, Tô Lương Mạt mở mắt nhìn thấy vách tường màu xanh nhạt, còn có giấy dán tường hoa anh đào nở rộ, cô không khỏi thở ra, có lẽ vừa rồi chỉ là nằm mơ, nếu không cô bây giờ phải ở bệnh viện mới đúng.

Tay vừa cử động, lại đau dữ dội, cô ngẩng đầu nhìn thấy bình nước biển đang treo.

Tô Lương Mạt dùng sức nhắm chặt hai mắt, hai tròng mắt như muốn bị nước mắt nóng hổi làm bị thương.

Cô xòe mu bàn tay lau đi, mở mắt nhìn thấy thân ảnh đứng cạnh cửa sổ, người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng, cô bật thốt lên, “Vệ Tắc!”

Hắn xoay người, tư thái từ trên cao nhìn xuống mang theo lạnh lùng xa cách.

Tô Lương Mạt cắn chặt răng, nhìn Chiêm Đông Kinh từng bước từng bước đi tới trước giường cô, “Xe cứu thương cứu được cậu ấy chưa? Cậu ấy thế nào rồi?”

“Tô Lương Mạt,” giọng điệu hắn bình thản gọi tên cô, “cô cứ như vậy không dám tiếp nhận sự thật?”

Tô Lương Mạt thật sự không dám hỏi tiếp, nói cô không dám đối mặt cũng đúng, Chiêm Đông Kinh ngồi xuống bên mép giường, “Nếu như đã muốn đi theo bạn trai cô, thì cứ đi theo đi, trên đường bị kẻ khác đuổi giết hắn cũng không ở bên cô, được coi là gì?”

Vết sẹo trong lòng Tô Lương Mạt cứ như vậy bị hấn dùng dao nhỏ đục khoét, “Không cần anh quan tâm!” Cô gần như hét lên.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh rét lạnh, duỗi tay nắm chặt cánh tay bị băng bó của Tô Lương Mạt, “Không cần tôi quan tâm, cô mẹ nó vừa rồi cầu xin tôi làm gì? Nếu không phải thấy bộ dạng cô sống dở chết dở, tôi nhất định bỏ mặc cho cô chết, cô tin hay không?”

Tô Lương Mạt trừng lớn hai mắt, đến cánh tay đau nhức cũng đều quên hết.

28. Chương 27: Thủy Hỏa Bất Dung

Chương 27: Thủy hỏa bất dung

“Làm sao, chỉ mấy câu nói này cô đã chịu không nổi rồi?” Chiêm Đông Kinh buông cánh tay cô ra, cảm giác đau nhức lại quay về, Tô Lương Mạt lập tức đề cánh tay lại.

Hấn ngẩng đầu nhìn bình nước biển, “Nằm nghỉ một lát đi.”

Tô Lương Mạt chú ý thấy bàn tay Chiêm Đông Kinh có băng gác băng lại, sau lưng cô kê một cái gối, một tay che kín hai mắt, nhớ tới lời Bàn Tử nói cuối năm sẽ kết hôn, còn bảo cô với Vệ Tắc cùng tham dự.

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy mấy vết thương bị trầy xước nhỏ trên tay cô, mặc dù đã xử lý qua, nhưng sau khi bôi thuốc nước từng mảng từng mảng loang lổ trên cánh tay trắng nõn, càng hiện lên rõ ràng.

“Biết là ai làm không?”

Chiêm Đông Kinh trầm mặc một lúc, “Không biết.”

“Vậy tại sao sau khi tôi gặp chuyện anh lập tức xuất hiện, anh không có rời đi phải không, anh thực sự không nhìn thấy...”

Chiêm Đông Kinh mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt, “Cô chỉ cần nhớ kỹ, nếu cô không từ chối tôi, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi, vành mắt đỏ bừng ngẩng đầu, “Vậy thì sao, vậy cho nên là hướng về phía tôi mà tới, người nên chết là tôi?”

Chiêm Đông Kinh không nói gì nữa, có người đẩy cửa phòng bệnh đi vào, “Kinh thiếu, đây là thứ ngài dặn dò chuẩn bị.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu hấn để lên tủ đầu giường, “Ăn chút gì đi.”

Cổ họng Tô Lương Mạt khê tắc nghẹn, thậm chí không thèm liếc nhìn những thứ thức ăn kia, “Tôi đã cố gắng thật cẩn thận, trước đó ở khách sạn cũng không đi đắc tội với bọn họ, mà ngay cả lúc đánh bạc tôi đều giữ mặt mũi cho các người, rốt cuộc là còn lý do gì không thể không lấy mạng tôi?”

Chiêm Đông Kinh đứng thẳng dậy đi tới trước cửa sổ, hấn đưa lưng về phía Tô Lương Mạt, “Không cần bất cứ lý do gì, có thể là muốn khiến cô chết, cũng có thể là muốn tên cảnh sát kia chết, chỉ đơn giản như vậy.”

“Đây chính là quy tắc ở thế giới kia của các người?”

“Đúng vậy.”

Tô Lương Mạt nghiêng người từ từ dựa ra sau, điện thoại di động bị mất, cũng không thể liên lạc với Vệ Tắc, nhưng theo lý Vệ Tắc rất nhanh sẽ tìm được đến bệnh viện.

Tô Lương Mạt mệt mỏi nằm nghỉ một lúc, vừa có động tĩnh lập tức mở mắt nhìn ra phía cửa, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Chiêm Đông Kinh nhấn chuông trên đầu giường, có ý tá đi vào thay cho cô bình nước biển.

Tô Lương Mạt nhìn hai tay Chiêm Đông Kinh rũ xuống bên người, giọng nói ảm ách mở miệng, “Cảm ơn.”

Người đàn ông tất nhiên là chấp chận, hấn nhìn đồng hồ, “Bạn trai cô chắc sẽ biết cô ở đây, bên ngoài có người trông chừng, tôi về trước.”

Cô gật gật đầu, bên ngoài truyền tới âm thanh lời kéo nặng nề, cửa bị dùng sức đá văng, Vệ Tắc bước nhanh xông vào trong đầu tiên, đằng sau còn vài người đồng nghiệp đi theo, mà ngay cả đám người Hàn Tăng cũng tiến vào.

Chiêm Đông Kinh cầm lấy áo khoác trên ghế salon, Vệ Tắc hình như cũng không nhìn thấy hắn, đi thẳng đến trước giường đưa tay dùng sức ôm Tô Lương Mạt vào lòng, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt vui đầu lên cần cổ Vệ Tắc, hai tay ôm chặt sau lưng anh, tiếng khóc nện ngào nồng đậm giọng mũi, Chiêm Đông Kinh đứng nguyên tại chỗ, trong ánh mắt đầy rẫy u ám cùng thâm sâu khó có thể diễn tả, hình ảnh hai người ôm nhau hình như có vẻ không ăn khớp, người đàn ông khẽ nhắm mắt, môi mỏng gần như mãn thành một đường vòng cung tà ác.

“Đừng sợ, không sao, không sao rồi.” Bàn tay Vệ Tắc vỗ về sau gáy Tô Lương Mạt, “Anh xin lỗi.”

Tô Lương Mạt ý vị lắc đầu, cái dáng vẻ yếu ớt này cũng là chưa bao giờ biểu lộ ra trước mặt Chiêm Đông Kinh.

Chiêm Đông Kinh nhắc chân định đi, Vệ Tắc buông người trong ngực ra, quay đầu nhìn về phía Chiêm Đông Kinh ánh mắt giống như giết người, lập tức vọt dậy xông tới, “Là anh giết Bàn Tử, tôi phải bắt anh đem về đồn!”

Gương mặt Tô Lương Mạt đầy nước mắt vẫn là không nhìn được, cô vốn cho rằng không biết đáp án có thể trốn tránh thực tế, tâm trạng Vệ Tắc mất khống chế, Chiêm Đông Kinh cứ như vậy đứng cuối giường, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cảnh tượng theo hắn là thằng hề lừa trên gạt dưới.

Vài người đồng nghiệp giữ lấy Vệ Tắc, nhưng nguyên một đám trong mắt lộ ra đều là hận ý tận xương với Chiêm Đông Kinh, Hàn Tăng cười lạnh, “Có gan thì xông lên a!”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh vất ngang áo khoác của hắn, trong không khí gương cung bạt kiếm bộ dáng hắn lại thản nhiên như vậy càng hiện lên vẻ cao ngạo, Vệ Tắc nhìn thấy hắn muốn bỏ đi, “Tôi sẽ không bỏ qua cho các người, sau này các người đừng mơ tưởng có ngày tốt lành, cạn bã, cầm thú, tôi sẽ không để cho Bàn Tử chết một cách vô ích như vậy!”

Chiêm Đông Kinh đứng lại trước mặt Vệ Tắc, trong mắt mặc dù không gọn chút sóng, lại có vẻ cuộn cuộn làm người khác kinh hãi, khoe môi hắn như có như không cong lên trên tức, “Tôi vẫn là câu nói kia, có chứng cứ cậu bây giờ có thể bắt tôi, nhưng nếu không có, tốt nhất ngậm cái miệng đang mở của cậu lại, đỡ phải rước họa vào thân.”

“Vệ Tắc!” Tô Lương Mạt gọi lại, Chiêm Đông Kinh quay đầu liếc nhanh cô một cái, mang theo người của mình bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Mấy người đồng nghiệp buông Vệ Tắc ra, khoe mắt anh ướt át, đi tới ngồi bên cạnh giường Tô Lương Mạt.

“Đừng như vậy, là anh ta đưa em đến bệnh viện.”

Vệ Tắc khó có thể tự chủ, “Cho dù không phải là hắn, cũng là những kẻ như hắn, những kẻ này chính là u ác tính của xã hội, Bàn Tử còn trẻ như vậy, nếu không phải là anh nhờ cậu ấy đưa em về, cậu ấy cũng sẽ không chết, là anh hại chết cậu ấy!”

Bên cạnh vài người đồng nghiệp cũng không nhìn được rơi lệ, Tô Lương Mạt lại càng khó chịu, cô cong hai chân lên, hai tay ôm chặt đầu gối, “Nên trách em.”

Vệ Tắc ôm cô vào trong ngực, cắn chặt bả vai cô rồi không nói thêm gì nữa, Tô Lương Mạt cho dù cảm thấy đau, trong lòng lại thoáng thấy dễ chịu hơn một ít.

Hai người cứ duy trì tư thế này thật lâu, người trước cửa đã đổi thành cảnh sát, Vệ Tắc lui người, kéo nâng tay Tô Lương Mạt rồi để lên trên chân mình, “Ngoại trừ vết thương ngoài da ra, có còn cảm thấy đau nhức ở đâu nữa không?”

“Không có việc gì, đều đã kiểm tra rồi.”

“Ngủ một lát đi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Tô Lương Mạt còn cần nằm viện quan sát vài ngày, lễ truy điệu của Bàn Tử cô không thể tham dự, Vệ Tắc cho người canh giữ trước cửa 24/24 đảm bảo an toàn cho cô, Tô Lương Mạt cũng không dám đi, sợ rằng chính mình là người đầu tiên không khống chế được tâm trạng. Nhưng tin tức truyền thông không kiêng nể gì truyền phát vẫn làm cô thấy được cảnh tượng ngày hôm đó, Bàn Tử là con một trong nhà, mẹ khóc ngất tại chỗ, còn có vị hôn thê của cậu ấy, quả nhiên như lời cậu ấy nói, là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp dịu dàng.

Vệ Tắc trở lại rất sớm, vẻ mặt mệt mỏi, ngồi trên ghế sofa gọt táo cho Tô Lương Mạt.

Cô nhìn dải lụa đen quần trên cánh tay của anh, Tô Lương Mạt khổ sở nuốt xuống, “Mọi chuyện đều lo liệu xong cả rồi chứ?”

Vệ Tắc gật gật đầu, đưa trái táo đã gọt vỏ tới, Tô Lương Mạt nhận lấy để lên tủ đầu giường, cũng không có ăn.

Chuông điện thoại của Vệ Tắc reo lên, anh để con dao gọt trái cây xuống nhận điện, “Alo?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy thần sắc Vệ Tắc sáng hẳn lên, “Theo sát một chút, hể là những nơi có liên quan với hân toàn bộ phải theo thật kỹ, những việc khác không cần quan tâm, chỉ cần tìm thấy vật phẩm hàng cấm lập tức bắt giữ!”

Nói chuyện xong, Vệ Tắc ngắt điện thoại gương mặt vẫn lạnh lẽo như cũ, Tô Lương Mạt nhìn sắc mặt của anh, “Vệ Tắc, em không muốn anh cũng gặp chuyện không may.”

Vệ Tắc đi tới, đem trái táo thả vào trong lòng bàn tay cô, “Khờ quá, anh không có chuyện gì.”

29. Chương 28: Người Rất Không Nên Gặp

Chương 28: Người rất không nên gặp

Tô Lương Mạt không nói chuyện nằm viện cho Tổng Tử Căng biết, gọi điện thoại nói là đi công tác, liên giấu giếm hết tất cả mọi chuyện.

Vệ Tắc mỗi ngày đều đến, nhưng không ngồi lâu, sau khi Bàn Tử chết áp lực trong cục cũng càng lớn, hơn nữa Vệ Tắc luôn tự trách mình, trạng thái tinh thần cũng ngày càng kém.

Tô Lương Mạt xuống giường rồi đi thẳng về phía sofa, cô rót ly nước, trên người không có vết thương gì lớn, chỉ là nhiều chỗ bị bầm tím. Mấy ngày không đi lại, hai chân mềm oặt yếu ớt, Vệ Tắc giúp cô mua điện thoại mới, lại làm lại số điện thoại lúc trước. Tô Lương Mạt đã ăn cơm trưa, cảm thấy thân thể hồi phục không tệ, nghĩ chờ lúc Vệ Tắc đến là có thể xuất viện.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, không ngờ người tiến vào lại là Trương Chính Tụng.

Tô Lương Mạt đứng dậy, “Chú Trương.”

“Lương Mạt à, thân thể không việc gì chứ?”

“Không sao.”

Trương Chính Tụng nhìn quanh bốn phía, “Đây chính là phòng bệnh VIP, có tiền cũng không chắc có thể vào được.”

“Cảm ơn.”

Trương Chính Tụng hơi giật mình, sau đó cười cười, “Không cần cảm ơn chú, những lời này cần phải nói với Chiêm Đông Kinh.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, thái độ trở nên thận trọng, Trương Chính Tụng vòng vo một hồi ngồi xuống ghế sofa, “Lương Mạt, trong nhà Vệ Tắc còn chưa biết chuyện hai đứa, cháu cùng với Chiêm Đông Kinh lại có quan hệ không rõ ràng, đến lúc đó...”

“Chú Trương, anh ta chỉ là đi ngang qua cứu được cháu, chúng cháu không có quan hệ gì khác.”

Trương Chính Tụng nhún vai, “Cháu cảm thấy người như Chiêm Đông Kinh, sẽ vừa vặn đi ngang qua cứu cháu.”

Thấy Tô Lương Mạt không nói lời nào, Trương Chính Tụng nói thẳng vào vấn đề chính, “Chuyện của cháu với Vệ Tắc chú tạm thời không xen vào, hôm nay tìm cháu là muốn nói với cháu chuyện của ba cháu.”

“Ba cháu làm sao?” Tô Lương Mạt khó nén hoảng hốt, Trương Chính Tụng ra hiệu cô ngồi xuống, “Lúc ba cháu bỏ trốn bọn chú có cho người đuổi theo, lúc đó cháu cũng có mặt, nhưng người được phái đi lại không biết làm sao ngủ thiếp đi trong xe, sau đó kiểm tra cho thấy trong cơ thể hai người cũng không có thành phần gì lạ, Lương Mạt, đã lâu như vậy, cháu còn nhớ rõ chuyện ngày đó không?”

Tô Lương Mạt giống như suy nghĩ, một lúc sau lắc đầu, “Không nhớ rõ, ba cháu bảo cháu đi mua quà sinh nhật cho Tô Trạch giúp ông ấy, lúc cháu trở lại đã không thấy tăm hơi ông ấy đâu.”

Trương Chính Tụng ý vị nhìn Tô Lương Mạt chằm chằm, “Nhưng sau đó người kia nhớ lại, chắc có lẽ bị kẻ khác thôi miên.”

“Vậy sao?” Thần sắc Tô Lương Mạt bình thản, “Lại còn có chuyện như vậy.”

Trương Chính Tụng gắng hỏi nửa ngày không có đáp án, chỉ đành đứng dậy rời đi, Tô Lương Mạt nhìn qua cửa phòng bệnh đóng chặt nặng nề thở ra một hơi, kỳ thực suy đoán của ông ta là đúng, cũng chính lần đó, cô mới ngẫu nhiên bị người của Tương Hiếu Đường phát hiện, cũng muốn dùng cái này đối phó Chiêm Đông Kinh.

Cho nên Chiêm Đông Kinh nói không sai, có loại năng lực này nhất định phải giấu thật kỹ, mới có thể bảo đảm an toàn mình.

Tô Lương Mạt thu dọn đồ đạc đơn giản xong, Vệ Tắc lúc đầu không đồng ý cho cô xuất viện, hỏi thăm bác sỹ chủ trị mới miễn cưỡng đáp ứng.

Mua bó hoa cúc vàng, Tô Lương Mạt tới nghĩa trang viếng Bàn Tử, sắc trời vẫn sáng rực như vậy, giống như nhiều thêm hay ít đi một người cũng không sao cả, Tô Lương Mạt thấy trong lòng nặng nề, Vệ Tắc trầm mặc kéo cô rời đi.

“Đã điều tra ra được gì chưa?”

“Tai nạn giao thông,” sắc mặt Vệ Tắc khó coi, “tài xế sau đó đến tự thú, bước đầu nhận định nguyên nhân là thắng xe không ăn.”

“Nhưng chiếc xe kia đi theo tụi em mấy con phố.”

Vệ Tắc thực ra cũng hiểu, đường cong bên miệng càng kéo căng hơn, phát động động cơ rồi kéo cửa sổ xe xuống, “Sau khi trở về chính mình phải cẩn thận, không tìm được chứng cứ cho thấy tai nạn lần này là nhằm vào em với Bàn Tử, cho nên anh không thể cứ người bảo vệ em.”

“Yên tâm đi, em không sao.”

Vệ Tắc đưa Tô Lương Mạt đến bên ngoài tiểu khu, trên đường đi cô nhận được một tin nhắn, chỉ là nhìn qua chứ chưa hồi đáp, đợi sau khi Vệ Tắc rời đi, lúc này cô mới bấm điện thoại gọi cho đối phương.

Vừa có tín hiệu trả lời, giọng nói kích động của Tô Lương Mạt đã vọt ra, “Chiêm Đông Kinh, anh đem em tôi đi đâu rồi?”

“Chị,” tiếng nói non nớt của Tô Trạch xuyên qua mang nhĩ truyền tới, “em cùng với chú chơi ở bên ngoài.”

“Tô Trạch.” Tô Lương Mạt vừa định hỏi ở đâu, điện thoại bị Chiêm Đông Kinh cầm lấy, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng bước chân người đàn ông cố đi ra xa, “Xuất viện rồi?”

“Bớt nói nhảm đi, Tô Trạch ở đâu?”

“Cô ở nguyên đó đừng đi đâu, tôi sai người tới đón cô qua đây.”

Tô Lương Mạt dựa lên trụ đèn đường, thời gian chưa quá nửa phút liền có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh cô.

Chính là đưa cô đi tới công viên, cách trường học của Tô Trạch không xa lắm, sau khi Tô Lương Mạt đi vào liếc nhìn thấy Tô Trạch ngồi trên ghế dài ăn kem ly, Chiêm Đông Kinh ngồi bên cạnh nó, nghe được tiếng bước chân, Tô Trạch vẫy vẫy cánh tay mũm mĩm, “Chị, ở đây này.”

Tô Lương Mạt chạy tới kéo nó đứng dậy, “Không ngoan ngoan đi học ra khỏi trường làm cái gì?”

Ly kem trong tay Tô Trạch bởi vì cô dùng lực mà rơi xuống chân, nhóc con liền đỏ ửng hai mắt lên, “Hôm nay là ngày nhà trẻ sinh hoạt, mẹ không rảnh, chị, chị đã đồng ý với em cũng không có đến, nếu ba ở nhà ba chắc chắn sẽ nói lời giữ lời...”

Tô Lương Mạt trong lòng khó chịu theo, cô khom lưng muốn nhặt ly kem dưới đất.

Tô Trạch khóc lớn thành tiếng, Chiêm Đông Kinh ra hiệu một người cách đó không xa đi tới, đưa Tô Trạch đi mua lại một cái khác.

Hắn ngồi trên ghế gỗ, mi mắt rủ xuống rơi lên trên người Tô Lương Mạt đang ngồi xổm, cánh tay vươn ra ngoài có thể nhìn thấy rất nhiều vết thương nhỏ, đầu tóc cũng bởi vì động tác này của cô mà xõa tung trước ngực, Tô Lương Mạt nhặt ly kem lên vứt vào sọt rác bên cạnh, Chiêm Đông Kinh nhìn cô từng bước đi tới bên cạnh mình.

Ánh nắng mặt trời bị che khuất, làm gương mặt cô đối diện với hắn bị soi rọi thành màu trong suốt.

“Sao anh lại đưa Tô Trạch ra ngoài?”

Chiêm Đông Kinh lơ đãng, “Tôi muốn xác định có phải cô khỏe rồi hay không?”

Tô Lương Mạt nhìn ra đằng xa, Tô Trạch nhón chân lên đang xem cách làm kem ly, tiểu tử chính là có điểm này tốt, ủy khuất vừa rồi rõ ràng đã sớm bị ném lên chín tầng mây.

Tay Chiêm Đông Kinh rơi xuống đầu gối chân trái, Tô Lương Mạt ngồi ở bên cạnh, “Chúng ta sau này có thể ít gặp mặt đi được không?”

“Thế nào, tôi với cô là những người rất không nên gặp nhau sao?”

“Dù sao cũng không tính là quang minh chính đại.” Tô Lương Mạt thấy Tô Trạch giơ ly kem lên đang chạy như bay sang bên này, Chiêm Đông Kinh đưa tay vào trong túi áo, nhấn nút trả lời rồi đưa tới bên tai, “Alo.”

Tô Lương Mạt cũng không chú ý thấy sắc mặt người đàn ông từ từ trầm xuống, cô giang tay muốn ôm Tô Trạch, lại thấy một đạo ảnh màu đen ập xuống, Chiêm Đông Kinh đã dẫn đầu đứng dậy, không nói hai lời ôm Tô Trạch đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt hoảng hốt, đứng dậy đi theo, “Thời gian không còn sớm nữa, tôi muốn đưa Tô Trạch về.”

Chiêm Đông Kinh cũng không dừng lại, đến khi ra khỏi cổng công viên Tô Lương Mạt mới vượt lên trước, “Đưa Tô Trạch cho tôi.”

Hắn giao tiểu tử cho người đàn ông bên cạnh, ra hiệu bọn họ lên một chiếc xe, bàn tay Chiêm Đông Kinh còn đeo cái bao tay da chế trụ cánh tay Tô Lương Mạt kéo cô nhét vào trong xe, “Chẳng lẽ cô không hiếu kỳ, không muốn xem thử chuyện tốt bạn trai cô làm sao?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy tức giận trên mặt Chiêm Đông Kinh, cửa xe bị đóng sầm rất mạnh, cô nhớ ngày đó trong phòng bệnh ở bệnh viện Vệ Tắc đã nói, sản nghiệp không sạch sẽ dưới tay Chiêm Đông Kinh dù sao quá lớn, hơn nữa vừa mới xảy ra chuyện Bàn Tử, hẳn nhất định là gặp phiền phức.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 29: Cầm thú nguyên bản

30. Chương 29: Cầm Thú Nguyên Bản

Chương 29: Cầm thú nguyên bản

Nơi này là khu vui chơi tiêu khiển nổi tiếng ở Ngự Châu, Tô Lương Mạt cho dù chưa từng tới, nhưng ít nhiều cũng biết đến.

Xe hơi của Chiêm Đông Kinh dừng trước cửa đại sảnh, Tô Lương Mạt xuyên qua kính chắn gió nhìn thấy một đám người đứng thành hàng, cô đẩy cửa xe ra, chờ xe phía sau đuổi kịp, muốn tới ôm Tô Trạch.

Chiêm Đông Kinh một bả nú lấy cánh tay cô kéo cô tới trước mặt, người đàn ông phía sau ôm Tô Trạch đi tới, Chiêm Đông Kinh không nói hai lời giữ chặt cô đi vào bên trong.

Hắn sải bước đi về phía trước, cũng không thêm để ý cô có theo kịp hay không, Tô Lương Mạt nhìn thấy Tống Các đứng trước cửa đi tới bên cạnh Chiêm Đông Kinh nói nhỏ bên tai hắn mấy câu, người đàn ông lạnh mặt kéo cô đi vào đại sảnh, sau đó nhấn nút thang máy.

Tô Lương Mạt đưa tay muốn ngăn lại, “Tô Trạch còn ở phía sau.”

Chiêm Đông Kinh đơn giản chỉ cần lôi cô đi vào trong, nháy mắt chợt mắt trọng lượng làm Tô Lương Mạt thấy bất an, “Anh muốn làm gì?”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh ghì chặt bả vai Tô Lương Mạt, gần như áp cô vào trong ngực không cách nào động đậy, quản lý nơm nớp lo sợ đã đứng trước cửa từ sớm, bên trong mấy căn phòng bao không có một bóng người, Tô Lương Mạt đứng trước cửa, có thể nhìn thấy đồng hồ bừa bộn ở bên trong.

“Kinh thiếu, hai ngày nay cảnh sát luôn đến gây phiền phức, lần này kiểm tra càng gây khó dễ hơn nhiều, đêm nay còn có mấy khách hàng lớn cứ thế bị đuổi ra ngoài, mấy cô gái trong giờ làm việc cũng bị bắt đưa vào đồn cảnh sát, nếu cứ tiếp tục như vậy, còn ai dám đến Uy Đình Hoàng Thành của chúng ta?”

Tô Lương Mạt muốn rút tay ra bị hắn bắt lại rất nhanh, năm ngón tay Chiêm Đông Kinh siết rất chặt, làm bàn tay cô tê nhúc.

“Bất luận bỏ ra bao nhiêu tiền, trước tiên đưa người ra ngoài, cho người qua đây thu dọn sạch sẽ, đêm mai cứ mở cửa hoạt động như bình thường.”

“Nhưng bọn họ ngày nào cũng tới giờ là đến, khách khứa đã giảm đi phân nửa...”

Tống Các đứng phía sau trầm mắt quét qua chai lọ bình hoa bị đập vỡ dưới đất, “Cái này rõ ràng là hướng phía chúng ta mà tới.” Hai mắt như có như không quét qua Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh một cước đá văng cánh cửa, kéo Tô Lương Mạt vào trong phòng.

Quản lý với Tống Các cũng vào theo, “Tôi bây giờ liền cho người dọn dẹp sạch sẽ phòng bao này cho ngài.”

“Không cần,” Chiêm Đông Kinh ngồi xuống ghế sofa, ngẩng đầu hướng quản lý phân phó, “đưa hai chai rượu sang đây, các người ra ngoài trước.”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh từ trong túi áo rút ra hộp thuốc lá, động tác ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc rất gọi cảm, môi mỏng khẽ mím, vòng khói trắng ở chỗ cánh môi tràn ra, ngón tay hắn chống lên trán, ánh mắt quét về phía Tô Lương Mạt, “Nhìn thấy chuyện ngu xuẩn mà hắn làm chưa?”

Cửa phòng bao bị đẩy mở, quản lý tự mình đem rượu vào, “Kinh thiếu.”

“Tiền lương mấy ngày nay tăng gấp đôi cho bọn họ.”

“Vâng.”

Quản lý mở rượu ra, sau đó đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh cởi áo khoác rồi vén tay áo lên, trong miệng ngậm điếu thuốc còn một nửa, bộ dáng này có vẻ lười biếng mà ngổ ngược, hắn cầm ly rượu lên rồi rót đầy tràn, đưa một ly cho Tô Lương Mạt, cô đứng như tượng giữa phòng bao, “Tôi không uống rượu.”

Mặc dù lúc này biểu hiện của hắn rất bình thường, nhưng địa bàn của hắn năm lần bảy lượt bị Vệ Tắc gây phiền phức, Tô Lương Mạt không tin hắn đưa cô tới đây chỉ để uống rượu.

“Sợ tôi bỏ thuốc?” Chiêm Đông Kinh đưa ly rượu đến bên miệng, không thèm để ý uống một hơi, “Đứng xa như vậy làm gì? Tôi đây ngồi?”

Tô Lương Mạt đi tới, chân không cẩn thận đạp lên cái ly dưới đất, khoe miệng Chiêm Đông Kinh cười cười, “Cẩn thận, nơi này rất lộn xộn.”

Hắn đưa một tay kéo Tô Lương Mạt ngồi xuống bên cạnh, lại nhét ly rượu cho Tô Lương Mạt, người đàn ông tiếp tục uống, Tô Lương Mạt thỉnh thoảng nhìn về phía cửa, Chiêm Đông Kinh lui nửa người trên dựa ra sau, giang cánh tay ra để lên thành ghế, “Yên tâm, tôi cho người đưa em trai của cô đi ăn tối.”

“Anh đưa nó về nhà đi, mẹ tôi sẽ lo lắng.”

“Trong nhà kết giao hôn sự với cảnh sát, có gì phải lo lắng nữa?” Ánh mắt Chiêm Đông Kinh từ trên xuống dưới quét một vòng khắp người cô, “Mẹ cô có biết quan hệ của các người không?”

“Anh còn có việc gì không?” Tô Lương Mạt cầm ly rượu để lên bàn trà, “Đây là chuyện của các người với cảnh sát, đừng kéo tôi vào, cái chết của Bàn Tử đã làm tôi rất tự trách, cũng đừng muốn thông qua tôi để buộc Vệ Tắc dừng tay, anh ấy từ trước đến nay lấy công việc làm trọng, huống hồ nếu thực sự trong sạch, không cần sợ người khác điều tra.”

Đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh rơi vào hồ sâu, “Chuyện cái tên Bàn Tử kia chết liên quan gì tới tôi?”

“Cho dù không phải là anh, cũng là những người giống như anh.” Tô Lương Mạt bình tĩnh đem lời của Vệ Tắc nói ra lại.

Di động để trên bàn trà của Chiêm Đông Kinh lại reo lên, ước chừng mười mấy giây sau, hắn mới cầm lên trả lời.

Tô Lương Mạt nhìn thấy gò má người đàn ông lạnh lẽo dị thường, tay phải cầm di động ở bên tai từ từ thu hồi, hắn ném văng di động về phía bàn trà, đột nhiên một bóng đen chồm lên áp trên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, ly rượu chỉ cao bằng ngón tay vỡ nát dưới chân cô.

Tô Lương Mạt cả kinh, vô thức co chân lại.

Ngón trỏ Chiêm Đông Kinh nhắm thẳng cô, “Những người như tôi, tôi là người như thế nào?”

Tô Lương Mạt xem chừng hắn là hành động của đám người Vệ Tắc quá lớn, chọc vào những nơi khác của Chiêm Đông Kinh, cô ngoan ngoan im miệng, không muốn vào lúc này trở thành người bị trút giận, nhưng trong mắt Chiêm Đông Kinh bây giờ chỉ có cô, cô lúc này muốn trốn đi cũng không có cửa.

Cô nhìn thấy Chiêm Đông Kinh khom lưng, khuôn mặt tuần lã hung ác từng bước phóng đại trong mắt cô, Tô Lương Mạt muốn đứng dậy, bị người đàn ông trước mặt một bước đè lại bả vai sau đó đẩy ngã xuống ghế sofa.

Khuỷu tay cô chống lên mép ghế trượt ra ngoài, cả người cũng theo đó rơi xuống, một chân Chiêm Đông Kinh bước ngang qua, gần như là vọt lên ngồi trên hông Tô Lương Mạt, “Cô ngược lại nói thử xem, tôi là người như thế nào?”

Hắn còn vướng mắc cái chủ đề vừa rồi, cánh tay Tô Lương Mạt lần mò tới bình rượu nằm dưới đất.

Chiêm Đông Kinh liếc mắt, vẻ mặt đầy ý cười, “Đừng có giãy giụa, cô không phải là đối thủ của tôi.”

“Anh muốn đem bực bội trút lên người tôi?”

“Không,” Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn xuống, “tôi muốn nhét nó vào trong người cô.”

Tô Lương Mạt thầm mắng cầm thú lưu manh một tiếng, gương mặt xinh đẹp của cô ửng đỏ, Chiêm Đông Kinh đè bả vai cô lại, tay kia chỉ chỉ camera ở góc tường, “Cô nói nếu như tôi đem bộ dạng cô bị lột sạch sẽ gửi cho hắn xem, hắn có phải là càng muốn tìm tôi gây chuyện không?”

“Được, vừa vặn cho bọn họ một lý do để bắt anh.”

Chiêm Đông Kinh ngồi đè xuống, trọng lượng rất nặng, ép tới nỗi Tô Lương Mạt hít vào một hơi lạnh, “Hay là hắn đã nhìn qua cô không mặc quần áo rồi, cho nên không cảm thấy hiểm lạ?”

“Chiêm Đông Kinh, có phải anh có hứng thú với tôi hay không?” Tô Lương Mạt hất cằm lên, đường cong nơi cần cổ mịn màng đẹp đẽ, “Nếu không vì sao cứ nhắm vào tôi như vậy?”

Hắn vẫn thật sự không tránh né, “Đúng, tôi cảm thấy cô bất luận là vóc dáng hay khuôn mặt cũng đều không tồi, về phần kỹ thuật ra sao, phải chờ xem xét, nếu như bạn trai cô đã liên tục đụng chạm đến trên đầu tôi, tôi cũng không thể cứ chịu đựng, nói đi, ở trên trước hay là ở dưới trước.”

“Bệnh thần kinh!”

Chiêm Đông Kinh vươn hai tay kéo quần áo Tô Lương Mạt, cho dù cô có kêu đứt cuống họng cũng sẽ không có ai đến, Tô Lương Mạt dứt khoát giữ sức giãy giữa kịch liệt, cổ áo bị kéo xuống đã có thể nhìn thấy áo ngực bên trong, cô cũng không cầu xin, hai tay ôm chặt che chắn trước ngực, “Lúc trước không phải anh đã hỏi tôi làm như thế nào ra khỏi kho hàng Thành Bắc, bọn họ đã làm gì với tôi sao?”

Trên mặt Chiêm Đông Kinh cho dù không có biểu hiện gì ra ngoài, nhưng sau khi nhận liên tiếp mấy cuộc điện thoại kia rõ ràng tức giận ẩn nhẫn bị châm ngòi bùng phát, hắn nghe thấy lời Tô Lương Mạt nói, động tác không khỏi dừng lại.

31. Chương 30: Đêm Đó, Đau Không?

Chương 30: Đêm đó, đau không?

Ngón tay Tô Lương Mạt nín chặt cổ áo đến trắng bệch, Chiêm Đông Kinh buông tay, “Bọn chúng đã làm gì cô?”

“Cũng giống hết như anh vậy,” Tô Lương Mạt nhắc đầu lên tựa vào tay vịn ghế sofa, “anh với bọn chúng không hề có chút khác biệt nào, lúc đó anh đã cho người đưa tôi đi, sao không tự mình giải quyết cho dứt khoát luôn đi?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh bỗng nhiên thâm trầm hơn, “Bọn chúng, còn làm gì với cô nữa?”

“Anh không nghĩ ra được à?”

Động tác Chiêm Đông Kinh ngồi trên eo cô từ từ nâng người lên, Tô Lương Mạt bò dậy, Chiêm Đông Kinh nhìn theo một bên vai cô lơ lửng ra ngoài, kỳ thật không cần nghĩ cũng có thể đoán ra, đêm đó ở kho hàng Thành Bắc, Tô Lương Mạt muốn sạch sẽ đi ra ngoài gần như không thể.

Hắn nhấp hớp rượu, mặc dù vị rượu còn tinh khiết kích thích lan tràn trong miệng, Chiêm Đông Kinh duỗi tay về phía Tô Lương Mạt, nhìn thấy cô vô thức tránh né, hắn không có dừng lại, đưa tay giúp cô kéo cổ áo lên, động tác ôn nhu đến kinh ngạc, thấy Tô Lương Mạt tựa hồ cả người đều cứng ngắc, ngón tay Chiêm Đông Kinh cài lại nút áo cho cô, “Đừng có làm ra bộ dạng thà chết còn hơn, đêm đó không phải cô cũng ra ngoài được như thường sao?”

“Đúng,” Tô Lương Mạt hất vai ngăn cản tay hắn lại, “tôi cũng không nhớ rõ đêm đó có bao nhiêu tên, bọn chúng nguyên một đám cởi sạch quần áo rồi trước mặt tôi không coi ai ra gì đi qua đi lại, tôi chưa bao giờ cảm thấy buồn nôn như vậy, tôi thậm chí còn muốn giết bọn chúng, nhưng mà có quá nhiều tên, tôi cho dù có muốn cũng chỉ có thể đối phó với một tên,” Tô Lương Mạt quay đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, thấy sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, cô đột nhiên phản ứng kịp thời, là hắn đưa cô đến đó, cô nói ra những lời này không phải là tự mình tìm đòn roi sao? Tô Lương Mạt nhắm hai mắt lại, đem lời muốn nói đã đến cổ họng đều nuốt trở lại, “Chiêm Đông Kinh, đối với tôi như vậy, có phải trong lòng anh cảm thấy cân bằng hơn nhiều đúng không?”

Người đàn ông chống lại tầm mắt Tô Lương Mạt, tay cầm ly rượu càng thêm nắm chặt, giống như có thể bóp vỡ ly thủy tinh kia bất cứ lúc nào, Tô Lương Mạt suy nghĩ, cô hình như cũng không có nói sai cái gì.

Chiêm Đông Kinh thu hồi thần sắc, vị đắng trong miệng khê lan tràn trên đầu lưỡi.

Hắn ngồi ngược hướng ngọn đèn chiếu lên Tô Lương Mạt, “Đau không?”

Kinh nghiệm như vậy, kinh hoàng cộng với sợ hãi, Tô Lương Mạt đến bây giờ nhớ lại vẫn còn treo ngược một hơi trong lồng ngực, “Tất nhiên đau.”

Ngón trở Chiêm Đông Kinh từng nhịp gõ gõ lên ly rượu, Tô Lương Mạt thấy không khí ngột ngạt, “Tôi muốn đi về với Tô Trạch.”

“Ăn cơm trước đi.”

“Không cần...”

“Vậy cứ tiếp tục đợi.”

Chiêm Đông Kinh cũng không đưa cô đi đâu nữa, dù sao Uy Đỉnh Hoàng Thành xảy ra chuyện như vậy hẳn cũng không có tâm trạng, Tô Lương Mạt với hẳn đi xuống nhà hàng, nhìn thấy Tô Trạch ngồi ở chỗ bên cạnh cửa sổ ăn cơm.

Chiêm Đông Kinh không cho Tô Lương Mạt đi tới ôm Tô Trạch, lúc Hàn Tăng đi vào sắc mặt rất kém, khi đi ngang qua người Tô Lương Mạt còn hung hăng trừng mắt với cô.

“Chỗ cô làm việc đãi ngộ có tốt không?” Chiêm Đông Kinh bất thành linh hỏi một câu.

“Cũng được, sau khi chuyển sang làm việc chính thức sẽ không tệ.”

“Cô xin nghỉ mấy ngày, theo tôi đi tới một nơi.”

“Đi đâu?” Tay cầm đôi đũa của Tô Lương Mạt khựng lại.

“Đi đến chỗ ba tôi gặp chuyện.” Sắc mặt Chiêm Đông Kinh vẫn như thường, “Thay vì cứ để cô chờ trong căn phòng đó, không bằng thực sự đi nhìn qua thử, có lẽ sẽ có chút thu hoạch.”

“Tôi không phải cảnh sát,” Tô Lương Mạt tiếp tục ăn cơm, “chuyện phá án không phải sở trường của tôi.”

“Ngày mai tôi cho người lái xe tới đón cô.” Như vậy là không xen vào được.

“Gần đây ba tôi có khỏe không?”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu lên nhìn cô, “Trước khi mở miệng, vẫn nên nghĩ thử xem làm thế nào lo liệu tốt chuyện của tôi, chỉ có như vậy cô mới có tư cách nói điều kiện với tôi.”

Ăn cơm xong, Tô Lương Mạt thấy Tô Trạch chơi game, cô đứng dậy định đi tới.

“Đợi chút,” Chiêm Đông Kinh gọi cô lại, “chuyện của bạn trai cô, đây là lần cuối cùng.”

“Sau đó thì sao?”

Chiêm Đông Kinh đẩy ly rượu trong tay ra, gương khóe mắt lên, “Không có sau đó, nhưng đợi đến ngày có kết quả cô không cần giống như kẻ ngốc chạy đến hỏi tôi, có phải là tôi làm không, Tô Lương Mạt, trông chừng kỹ người đàn ông của cô, nếu không hối hận cũng không kịp.”

Cô ôm Tô Trạch ra khỏi Uy Đỉnh Hoàng Thành, mãi đến khi ngồi lên xe taxi vẫn còn suy nghĩ những lời này của Chiêm Đông Kinh.

“Chị,” Tô Trạch ngẩng đầu lên, hai mắt đen láy vừa lớn vừa tròn, cực kỳ giống hai trái nhãn, “chúng ta khi nào lại đến chơi?”

Tô Lương Mạt thở dài, xoa xoa đầu Tô Trạch, “Tô Trạch thích chú ấy à?”

“Ừm,” Tô Trạch nghiêm túc gật đầu, “kem ly bên kia thật đắt, lần nào mẹ cũng không mua cho em, chú còn cho người cho em chơi thật vui...”

Giọng nói trẻ con non nớt của Tô Trạch nương theo động tác xoa tay múa chân, vẫn là làm trẻ con tốt nhất, được ăn được chơi là có thể đem đối phương định nghĩa thành người tốt, không cần vất vả đi nhìn lòng người.

Điện thoại của Vệ Tắc không gọi được, có lẽ còn đang thực hiện nhiệm vụ.

Tầng cao nhất của Uy Đỉnh Hoàng Thành, Tổng Các đẩy cửa đi vào, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa đang xem tin tức.

“Kính thiếu?”

“Nói.”

“Với tính cách của ngài, theo lý sẽ không cứ như vậy mà thả cô ta đi.”

Tổng Các không cần nói trắng ra, Chiêm Đông Kinh cũng có thể nghe ra được, “Trên người Tô Lương Mạt có loại năng lực đặc biệt, đây là thứ tôi cần.”

Tổng Các cho dù cái hiểu cái không, nhưng rốt cuộc cũng thả ra, ít nhất thái độ Chiêm Đông Kinh khác thường không phải là do nữ sắc.

Tô Lương Mạt xin công ty nghỉ phép, Tổng Tử Căng bên này dễ nói dối hơn, lúc cô sắp đi cũng không liên lạc được với Vệ Tắc, bây giờ hai bên giường cung bật kiếm, cô tạm thời đi ra ngoài vậy cũng tốt, đỡ phải bị kẹt ở giữa khó mà ăn nói.

Tài xế tới đón cô, Tô Lương Mạt đem hành lý bỏ vào cốp phía sau, mở cửa chỗ ngồi phía sau mới nhìn thấy Chiêm Đông Kinh.

Cô chần chừ một lát, vẫn là ngồi vào.

Chiêm Đông Kinh nhắm mắt nghỉ ngơi, Tô Lương Mạt cố luôn tựa sát vào cửa xe, nơi Chiêm Tùng Niên gặp chuyện không may cũng không ở Ngự Châu, xe đi ước chừng được một tiếng, bởi vì đầu đường không có đèn xanh đèn đỏ, một chiếc xe máy điện đột nhiên xông ra, tài xế vội vàng thắng gấp.

Tô Lương Mạt mơ mơ màng màng, vẫn còn ngái ngủ, Chiêm Đông Kinh theo bản năng vươn tay ra che chắn trước ngực cô giúp cô cản lại, bởi vì lực đàn hồi, cánh tay đè ép nơi mềm mại của cô đến phát đau.

Tô Lương Mạt cúi đầu liếc nhìn, đợi đến khi xe dừng hẳn Chiêm Đông Kinh vẫn còn duy trì tư thế lúc này.

Cô đẩy ra một cái, chỉ là không có phát hỏa.

“Lần này sao không nói tôi cố ý sờ mó cô?”

“Có phải cố ý hay không tôi còn có thể phân biệt được.” Trong lúc Tô Lương Mạt nói những lời này vẫn còn khó nén lúng túng, Chiêm Đông Kinh thả tay xuống bên chân mình, “Làm sao phân biệt được, dựa vào lực đạo, hay là góc độ nắn ép?”

Tô Lương Mạt tránh khỏi ánh mắt Chiêm Đông Kinh, cô xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Dựa vào ánh mắt nhìn ra được, nhưng tôi hoài nghi có phải tôi bị cận rồi hay không, bây giờ nhìn vào mắt anh, không lúc nào là không đầy ngập hai chữ ‘háo sắc’.”

32. Chương 31: Thêm Một Viên Đạn Nữa

Chương 31: Thêm một viên đạn nữa

Chiêm Đông Kinh thấy buồn cười, ngón tay chỉ chỉ hai mắt của mình, “Như thế nào là ‘háo sắc’?”

Tô Lương Mạt tránh đi đề tài này, dứt khoát hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Hai người đến nơi vừa đúng lúc sau buổi trưa, tài xế đem hành lý vào khách sạn, Chiêm Đông Kinh thì dẫn Tô Lương Mạt đi ăn trưa.

Sau khi ăn xong, tài xế đứng giờ đi tới đón.

Rẽ ra khỏi đô thị náo nhiệt, cách đó không xa là một thôn trang cực rộng lớn, bởi vì xung quanh vừa mới xây dựng lại còn đang trong thời gian sử dụng thử, rất ít xe cộ qua lại, xe dừng ở đầu đường, Tô Lương Mạt theo Chiêm Đông Kinh xuống xe.

Người đàn ông hôm nay ăn mặc rất đơn giản, Tô Lương Mạt hứng ánh nắng mặt trời không khỏi nheo mắt, hần trời sinh là móc treo quần áo, cổ áo da chồn màu nâu nhạt vừa vặn vòng quanh nửa cổ sau rồi hạ xuống đầu vai, tóc ngắn màu đen gọn gàng càng làm nổi bật cả người tràn đầy tinh thần, Chiêm Đông Kinh đứng

ở chỗ có hàng rào vây quanh, phía dưới còn có hố sâu mười mấy thước, bên trong đủ loại cây cối đổ từ trên núi xuống.

“Cha anh chính là xảy ra chuyện ở chỗ này?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh không tốt lắm, quay đầu lại nhìn cô, “Không phải cô nói nhìn thấy nơi ông ấy bị sát hại sao?”

“Tôi đã sớm nói với anh, là tôi gạt anh.”

Chiêm Đông Kinh dời ánh mắt đi nhìn xuống cái hố sâu dưới chân, “Lúc xe quẹo ra bị phục kích, đâm nát đoạn hàng rào này rồi rơi xuống, nhưng tất nhiên sợ ba tôi có thể tránh được một kiếp nạn, nên có kẻ đi đến cho ông ấy một phát súng trí mạng trên thái dương.”

Tô Lương Mạt nghĩ tới hình ảnh như vậy, trái tim nảy lên kịch liệt giống như co giật liên hồi, nếu như trước khi cô bị cuốn vào chuyện này, có người nói với cô những lời như vậy cô nhất định cho rằng đối phương đã xem phim quá nhiều rồi.

Quả thực, tin tức cướp của giết người ngày nào cũng có, nhưng bị bắn chết kiểu như vậy sẽ không thể nào được đưa tin thực tế.

Chiêm Đông Kinh nhảy qua hàng rào, quay đầu lại muốn kéo cô qua, đã thấy Tô Lương Mạt khom người chui về phía cửa mình.

“Cũng không phải chớ.”

Tô Lương Mạt vỗ vỗ vết bẩn trên vai, “Anh quản tôi đi qua bằng cách nào à.”

Người đàn ông vẫn là giữ chặt cánh tay của cô kéo cô tới bên người, tài xế đem tới một cái thang di động, cố định một đầu sau đó, kéo thẳng cái thang tới đáy hố.

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh lần lượt đi xuống.

Bởi vì nơi này không có ai trông nom, cỏ dại gần như mọc cao đến đầu gối, ở đây không lớn lại rất ẩm ướt, có ánh nắng ngẫu nhiên xuyên qua giăng đầy tầng tầng lá cây rụng xuống, Tô Lương Mạt đi theo cạnh Chiêm Đông Kinh, hai ngày trước trời mưa, mùi vị thấm vào cây cỏ làm trên chân hai người đều là nước.

Chiêm Đông Kinh thấy cô đi chậm chạp, kéo tay dắt cô đi.

Nơi xảy ra chuyện đã sớm không còn dấu vết, nhưng Chiêm Đông Kinh nhớ rất rõ ràng, Tô Lương Mạt dừng bước, hình như còn có tiếng sột soạt ở bên tai, cô ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, cho dù khuôn mặt không chút biểu cảm, đáy mắt vẫn có bị thương không che giấu được.

“Chính là ở đây.”

Hắn buông tay ra, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, vốn không cảm giác được có chỗ nào không ổn.

Chiêm Đông Kinh đi lên phía trước, dùng hai tay ra hiệu, “Đầu xe hướng về phía bên này, đại khái là bị lật xe ở đây.”

Tô Lương Mạt đi qua theo, cũng nghe rất nghiêm túc, cô ngẩng đầu nhìn phía trên, từ độ cao như vậy rơi xuống người khẳng định là bị mắc kẹt trong ghế không ra được, Chiêm Đông Kinh tra xét bốn phía, thực ra sau đó cũng có tới một lần, chỉ là không phát hiện ra được gì.

Tô Lương Mạt nhặt cành cây đầy đầy cỏ dại ra, bùn đất bị thấm ướt rất khó đi.

“Cô có cảm giác được gì không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, cô tiến lên trước mấy bước, “Chẳng lẽ anh muốn cho tôi gặp quỷ...A!” Dưới chân bị mắc cái gì đó, cả người nặng nề trượt một bước, cánh tay cô đập phải một nhánh cây, cành cây trong tay cũng rơi xuống chân.

Chiêm Đông Kinh vịn hai đầu lông mày, đi tới bên cạnh cô, hai đầu gối Tô Lương Mạt đập xuống đất, hắn kéo cánh tay cô, Tô Lương Mạt sờ sờ ngón tay xuống, đụng phải một cái hốc nhỏ rất kỳ quái.

“Đây là cái gì?” Bởi vì lúc này bị cây cỏ ngăn trở, cũng không ai chú ý tới, ngón tay Tô Lương Mạt dính đầy bùn đất tìm kiếm thứ ở bên trong, có một lỗ lõm xuống không quá 2 phân, “Bên trong hình như có gì đó.”

Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, từ trong túi móc ra cái đèn pin nhỏ, lúc soi vào bị phản chiếu, hấn rút dao Thụy Sĩ, hướng xuống cái hốc đâm tới một phát.

Tô Lương Mạt dè dặt nhìn hấn, thấy toàn thân Chiêm Đông Kinh lộ khí bao vây làm người ta khó mà lại gần, cô dứt khoát lui ra sau, một lúc lâu sau, bên trong lộ ra một đoạn nhỏ thứ gì đó, Chiêm Đông Kinh nắm lấy thử mấy lần mới rút ra được.

Lại là một viên đạn.

Tô Lương Mạt kẻ sát lại nhìn, “Có phải của hung thủ lưu lại không?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh thâm trầm, “Không phải, đầu đạn phát hiện lúc đó không phải cỡ này.”

“Vậy là của người phía ba anh?”

“Cũng không phải.”

Tô Lương Mạt đứng dậy, Chiêm Đông Kinh nắm chặt viên đạn trong lòng bàn tay, “Theo lý không thể có viên đạn nào bị bắn lạc.”

Tô Lương Mạt thuận miệng nói một câu, “Nói không chừng hiện trường còn có kẻ thứ ba muốn cho ba anh chết, có thể là trước khi những kẻ kia động thủ, nhưng mà không bắn trúng, hoặc là còn có nguyên nhân khác.”

Chiêm Đông Kinh kéo căng hai mắt nhìn cô chằm chằm, Tô Lương Mạt bị hấn nhìn da đầu tê lên, “Tôi đoán đại như vậy.”

“Cô nói không sai, đây là cách giải thích hợp lý nhất.”

Lái xe đưa bọn họ trở về, lần này cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, Tô Lương Mạt về đến khách sạn vội vàng vọt vào phòng tắm tắm rửa, cô tất nhiên hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra chân tướng Chiêm Đông Kinh muốn, Tô Lương Mạt đứng trước bồn rửa tay lau tóc, có một cơ hội cô sẽ làm hấn nhanh chóng đưa Tô Khang ra nước ngoài.

Cái gì mà tuân thủ luật pháp, cái gì mà tự thú, Tô Lương Mạt tự nhận thấy mình không phải người xấu, ai có thể quy định con người không thể ích kỷ?

Mặc áo choàng tắm rộng thùng thình đi vào phòng ngủ, thời gian cũng còn sớm, cô nằm dài trên giường muốn ngủ một lúc, ngủ được một giấc cũng không biết đã qua bao lâu, cô đói bụng tỉnh dậy, Tô Lương Mạt dụi mắt, đưa tay muốn lấy điện thoại di động, bởi vì tường ngủ không tốt, chăn đơn bọc lấy cả người giống hệt con sâu lông. Tầm mắt Tô Lương Mạt lướt qua một bóng đen đứng trước cửa sổ, cô giật mình, nửa người trên tựa lên mép giường trượt một cái, không nặng không nhẹ lăn xuống sàn.

“Sao anh lại ở đây?”

Chiêm Đông Kinh khoanh hai tay trước ngực xoay người lại, Tô Lương Mạt luống cuống đứng dậy, người còn chưa đứng vững, chân lại vấp một cái, ngã cú này nửa ngày cũng không dậy nổi.

“Nhìn thấy quỷ cũng không sợ, nhìn thấy tôi có gì đáng kinh ngạc sao?”

Chiêm Đông Kinh đi tới, Tô Lương Mạt còn tưởng hấn muốn kéo cô, cô vươn tay, “Nhìn thấy anh còn đáng sợ hơn thấy quỷ nhiều.”

Áo choàng tắm của cô bị chèn ép ra sau, đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra ngoài, Chiêm Đông Kinh không có chút ý định chìa tay ra, hấn chiếu theo mép giường ngồi xuống, hai chân bao bọc trong quần dài kéo căng, “Cô có thể bảo nho nhỏ thứ của cô đỡ cô.”

Tô Lương Mạt xoa xoa thất lưng, nhất thời thật sự không dùng lực được, khốn kiếp lại thêm máu lạnh, dù sao buổi chiều cô còn giúp hấn một chuyện lớn.

Chiêm Đông Kinh nheo mắt, “Có phải cô đang chờ tôi không?”

“Dù sao cũng không có khen anh.” Tô Lương Mạt chống khủy tay bên người, Chiêm Đông Kinh cúi người xuống, kề sát mặt lại gần Tô Lương Mạt, “Đêm nay tôi có bữa tiệc, có lẽ cần đánh vài ván bài, cô đi theo giúp tôi.”

“Anh coi tôi như công cụ kiếm tiền?”

“Không cần cô thắng tiền, bắt quá chơi đùa một chút là xong,” Chiêm Đông Kinh biết là Tô Lương Mạt đang nói tới chuyện lần trước, “tất nhiên, nếu cô dám làm ra chuyện khiến tôi mất mặt, không cần về tới khách sạn, tôi nửa đường là có thể có cách đối phó với cô.”

“Được,” giọng điệu Tô Lương Mạt có phần châm biếm, “không bằng anh nói rõ muốn thắng đi, quanh co lòng vòng rất thú vị chứ hả?”

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo cô, thấy cô bất động, liền đứng dậy làm động tác muốn ôm, Tô Lương Mạt nhin đau tự mình đứng lên, “Anh thích nho nhỏ thú như vậy, nhận nó làm con trai đi?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh xanh mét, bị cô mắng cầm thú lần thứ hai không nói, cũng không biết phải nhiều thêm mấy tuổi nữa mới thấy mặt con trai tiểu quý?

33. Chương 32: Không Giống Chị Em

Chương 32: Không giống chị em

Lần này, Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh đi đến chính là sòng bài lớn nhất, mấy chiếc xe lần lượt lái vào gara, cũng là những người trong bữa tiệc vừa nãy đi theo phía sau Chiêm Đông Kinh, nhất mực cung kính đưa bọn họ vào.

Bên trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy một mảng trời riêng, có mấy cô gái mặc sườn xám xinh đẹp đứng xếp hàng chờ trước cửa, vừa thấy phía trước có đàn ông đi một mình lập tức khoác tay nghênh đón.

Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh đi vào lối VIP, thang máy tốc hành lên tầng cao nhất, xuyên qua tường màn thủy tinh có thể nhìn thấy bóng người giảm dần đi, sau khi đến tầng trên, lại có người chuyên trách dẫn bọn họ đi vào một căn phòng.

Tất cả Chiêm Đông Kinh đều để Tô Lương Mạt ra tay, tiền đánh cược rất lớn, tùy tiện một ván có thể làm cho người ta táng gia bại sản.

Tô Lương Mạt không biết chơi, cho nên nhìn theo cũng tùy tiện đặt, vận may như thường, có thắng có thua, cách chơi cũng đều rất đơn giản, không cần phí phạm trí lực chỉ thuần túy dựa vào vận khí.

Thắng thua mấy trăm vạn trong nháy mắt, lại có rượu ngon kích thích, hoàn cảnh như vậy ở lâu một lúc cũng có thể làm cho người ta sa đọa, Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu, mấy cô gái đối diện chơi rất cao hứng, bộ ngực bị bó buộc trong bộ sườn xám bởi vì kích động mà đề xuống chiếu bạc cũng không nhận ra. Nhìn lại Tô Lương Mạt, một bộ dáng thờ thẩn, giống như là bị hấn dùng súng đẩy ra chơi.

Chiêm Đông Kinh nghiêng người qua bên, “Đêm nay nếu thắng coi như cửa cô, thua tính cho tôi.”

Giữa đầu lông mày Tô Lương Mạt giật giật, biến hóa rất nhỏ này không tránh được con mắt Chiêm Đông Kinh, ý cười nơi khóe miệng hần còn chưa kịp kéo ra, đã thấy Tô Lương Mạt bĩu môi một cái, “Ai dám cầm tiền của Kinh thiếu?”

Cái tay này thu vào, cũng không biết bị ép phải trả lại như thế nào nữa.

Chiêm Đông Kinh cười, giọng nói mang theo mấy phần đùa cợt ý tứ hàm xúc, “Tôi dẫn cô đến chơi vốn là để cho cô thử nghiệm xem sao, phụ nữ không phải thích tiền sao, cảm giác tùm tùm kích thích như vậy còn chưa đủ để mua chuộc cô?”

“Tôi không thích,” Cô nói dứt khoát gọn gàng, “hơn nữa, ai không yêu tiền, anh không yêu sao? Vậy anh đem tài sản trên danh nghĩa toàn bộ quyền góp từ thiện chứng minh cho tôi xem thử?”

Chiêm Đông Kinh vươn tay muốn đặt lên vai cô, lúc Tô Lương Mạt tránh đi nhìn thấy lại có mấy người đàn ông ôm theo người đẹp đi tới, trong đó một cô gái vóc dáng cao ráo, nguyên nhân có lẽ mà mang giày cao gót, so với người đàn ông bên cạnh còn cao hơn nửa cái đầu.

“Kính thiếu, hân hạnh hân hạnh.”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm người đối diện, Tô Uyển vừa ngẩng đầu, ánh mắt cũng có phần kinh ngạc.

Tô Uyển mặc đồng phục sườn xám, làm việc ở đây được nhiều tiền, người đàn ông béo mập bên cạnh đã hơn 50 tuổi, ngang nhiên ôm eo cô ta rất sỗ sàng, Tô Lương Mạt lạnh mắt liếc nhìn, Tô Uyển cũng không cam chịu yếu thế, đưa mắt nhìn cô chằm chằm sau đó lại chuyển sang hướng Chiêm Đông Kinh.

Lão đàn ông kia ván đầu tiên liền thắng tiền, tiện tay nhặt vài thẻ bài nhét vào trong tay Tô Uyển.

“Cô xem, người khác biết điều bao nhiêu.” Chiêm Đông Kinh hình như cũng nhìn ra chút manh mối, dăm cô một câu.

Tô Lương Mạt không có đem lời nói của hắn để lọt tai, “Tô Uyển, không ngờ sẽ gặp được cô ở đây.”

“Tôi cũng không ngờ.” Tô Uyển để thẻ bài sang một bên, lão đàn ông mở miệng, “Các cô biết nhau?”

Tô Lương Mạt mất hứng, nói với Chiêm Đông Kinh, “Anh tự mình chơi đi, tôi ở bên cạnh đợi anh.”

Lúc cô đứng dậy Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô lại, “Cũng sắp phải trở về rồi.”

Không ít người mở miệng giữ lại, lúc Tô Lương Mạt quay đầu liếc mắt nhìn Tô Uyển.

Đợi đến khi hai người ra khỏi cửa, Tô Uyển lúc này mới thu hồi tầm mắt, “Người vừa rồi ở bên cạnh cô ta là ai?”

“Cô không biết?” Lão đàn ông mặt mũi đầy khó tin, “Chiêm Đông Kinh cái tên này cô chưa bao giờ nghe qua?”

Tô Uyển cầm lấy thẻ bài trên bàn, “Thực xin lỗi a, tôi ra ngoài một chút lập tức quay lại.”

“Cô với cô ta là quan hệ gì, tình địch?” Mới đi đến cửa thang máy, Chiêm Đông Kinh liền hỏi.

“Quan hệ không lớn,” Tô Lương Mạt dừng bước chân, “xem như là họ hàng đi.”

“Tô Lương Mạt.” Bên này, Tô Uyển từ trong sòng bài đuổi ra theo, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ở đây rõ ràng cũng có chút cố kỵ, Tô Lương Mạt thấy bộ dáng của cô ta không chọc tức vài câu thì không vui được, “Có chuyện gì nói thẳng đi, có phải lại muốn nói mẹ tôi mau chóng mang tôi với em trai tái giá đi phải không?”

Bộ sườn xám bó sát của Tô Uyển là được cắt may riêng, tà áo xẻ đến bắp đùi, biết được bối cảnh của Chiêm Đông Kinh tất nhiên không dám nói năng lộn xộn, “Tôi làm việc ở đây, cô trở về đừng có nói lung tung với ba mẹ tôi.”

“Làm cũng đã làm rồi, còn sợ người khác nói sao?”

Tô Uyển nhú mày, nếu không phải thấy Tô Lương Mạt có người che chở, cô ta còn cần phải ăn nói khép nép sao?

“Mẹ cô chắc chắn cũng không biết cô tới đây với ai, trao đổi đi, tôi trở về cũng sẽ không nói.”

“Tôi đến đây với ai cần cô phải giữ bí mật sao?” Tô Lương Mạt nói chuyện rất sắc sảo, “Hơn nữa có người nào không thể gặp à?”

Tô Uyển nghe nói, sắc mặt hoàn toàn trầm xuống, xoay người cũng không quay đầu rời đi.

Chiêm Đông Kinh thấy mặt mày cô lạnh lẽo, “Có cần thiết phải làm cho người ta không có đường thoát vậy không?”

“Anh biết cái gì!” Tô Lương Mạt bật thốt lên, lại nhớ tới người đứng trước mặt chính là Chiêm Đông Kinh, nháy mắt cơn tức vừa mới kích khởi buộc phải đè xuống. Người đàn ông kéo môi, “Muốn chửi thì chửi đi, mặt cũng sắp biến thành màu gan heo rồi.”

Anh mới là heo, cả nhà anh đều là heo, anh kiếp trước cũng là heo.

Tô Lương Mạt tranh cãi chỉ vô ích, rốt cuộc còn muốn bảo trụ cái mạng nhỏ, chỉ dám ở trong lòng thầm mắng hần một trăm lần.

Ngày hôm sau, Tô Lương Mạt lại đi theo Chiêm Đông Kinh một chuyến nữa, lần này tốn cả nửa ngày trời cũng không tìm thêm được manh mối nào hữu dụng.

Trở lại khách sạn đã là buổi tối, Tô Lương Mạt xuống xe rồi mới đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy Tô Uyển đứng trước cửa.

Cô để Chiêm Đông Kinh đi vào trước, Tô Lương Mạt kéo Tô Uyển sang một bên, “Có chuyện gì không?”

Tô Uyển đưa cho cô một phong thư, Tô Lương Mạt nhận lấy lật lật xem đại khái, bên trong là ảnh chụp cô với Chiêm Đông Kinh ra vào khách sạn, Tô Uyển mặt đầy đắc ý, “Nghe nói cô với Vệ Tắc qua lại rất gần gũi? Cô nói nếu đưa đồng ảnh này cho anh ta xem, à, còn cả mẹ cô nữa, có thể bị cô làm cho tức chết hay không?”

Bàn tay cầm đồng ảnh chụp của Tô Lương Mạt duỗi ra, “Tô Uyển, đầu óc cô là bã đậu phải không? Nên tức chết chính là mẹ cô mới đúng, ai muốn quần chuyện hư hỏng của cô.”

“Cô!”

“Cô cái gì mà cô, thấy cô như vậy tôi cũng không phải quá vui mừng, cô không phải luôn khoe bản thân là cô gái ngoan ngoãn có bao nhiêu thanh cao hay sao? Yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô giữ bí mật, cô thích sa đọa, tôi cũng thích xem.”

Tô Uyển cắn chặt răng, “Cô tưởng cô là ai, không biết sau lưng còn bản như thế nào?”

Tô Lương Mạt hừ lạnh một tiếng, “Nói xong chưa? Nói xong rồi thì đi đi.”

Cô quay người, Chiêm Đông trở lại trước cửa, Tô Lương Mạt đứng đưa lưng về phía hần, Tô Uyển còn đang nói cái gì đó, Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, nhìn thấy Tô Uyển đột nhiên giơ tay làm động tác muốn đẩy, hần vừa định mở miệng, chỉ thấy Tô Lương Mạt kịp thời dịch sang bên cạnh một bước, người phía sau bổ nhào vô ích, theo cầu thang té xuống mấy bậc.

Giống như, sau lưng cô có thêm đôi mắt.

Chiêm Đông Kinh không thấy kỳ quái, Tô Lương Mạt chọn thời cơ vừa đẹp, khẳng định lại là nho nhỏ thú giúp đỡ.

Tô Uyển xoa xoa bắp chân kêu đau, Tô Lương Mạt cũng không đi tới đỡ cô ta, xoay người lại thấy ý cười bên khóe miệng Chiêm Đông Kinh còn chưa kịp thu lại, hần đi tới bên cạnh cô, liếc mắt về phía Tô Uyển, nhìn thấy bi thiết trong mắt cô ta mà coi như không thấy, ngã một cú này thật hay, nếu là ngã gãy chân luôn thì càng tốt.

Lời tác giả: Bà con thân yêu, ngày mai bắt đầu một trình diễn một trò hay.

Vệ tam nhi đứa trẻ này cuối cùng cũng làm cho Kinh thiếu của chúng ta không nhận được nữa, hai vợ chồng trẻ à, chuẩn bị tiếp chiêu đi, ha ha...

34. Chương 33: Trả Thù

Chương 33: Trả thù

Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt đêm đó trở lại Ngự Châu, nếu như sự việc không có tiến triển, Tô Lương Mạt không muốn để Tổng Tử Căng lo lắng.

Tô Lương Mạt dọc đường đi đều nhìn di động, mấy ngày liên tục, cũng không có tin tức của Vệ Tắc.

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn cô, “Hắn mất tích rồi?”

Cô không lên tiếng, đến khi tới cửa tiểu khu, Tô Lương Mạt trước khi xuống xe quan sát kỹ hai bên đường, xác định không có người quen lúc này mới bước ra ngoài, cô xách valy hành lý đi qua trước cửa sổ xe, Chiêm Đông Kinh gõ gõ ngón tay lên kính thủy tinh chống đạn, “Cần tôi đưa cô lên không?”

“Không cần.” Cô trả lời dứt khoát, như một làn khói nhấc valy rời đi.

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm bóng lưng của cô một hồi lâu, xe hơi màu đen bị màu vàng cam của đèn đường hắt lên bao phủ, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, ánh mắt rất hiếu kỳ. Dù sao thương hiệu phía trước xe cũng biểu hiện giá trị xa xỉ của nó, di động trong túi quần Chiêm Đông Kinh thỉnh thoảng rung lên, hắn lấy ra nhìn là một tin nhắn.

“Anh nhanh về đi.”

Là Tô Lương Mạt.

Cô không lúc nào là không có ý nghĩ muốn cách xa hắn, cho dù là hắn chỉ ở nơi cô có thể nhìn thấy, chuyện gì cũng đều không làm.

“Trở về.” Chiêm Đông Kinh kéo cửa sổ xe phân phó tài xế.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Tô Lương Mạt đã bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức, cô mở mắt nhìn màn hình, cơn buồn ngủ lập tức biến mất hoàn toàn tỉnh giấc nhận điện, “Alo?”

“Lương Mạt, nhanh xuống đây, anh ở dưới lầu nhà em.”

“Bây giờ?” Tô Lương Mạt vén chăn đơn, tiện tay lấy chiếc áo khoác, lúc ra cửa liếc nhìn đồng hồ treo tường, mới năm giờ sáng.

Cô cúp điện thoại nhanh chóng xuống lầu, quả nhiên thấy Vệ Tắc một thân thường phục đứng ở đầu hành lang, Tô Lương Mạt đi tới, “Vệ Tắc, mấy ngày nay anh đi đâu?”

Bộ dạng Vệ Tắc mới nhìn qua rất mệt mỏi, trên cằm cũng hiện lên một vòng thâm sắc xanh xao, hai mắt lại đặc biệt hữu thần, khó nén hưng phấn, “Xin lỗi, anh có nhiệm vụ phải ra ngoài, nhưng mà bây giờ tốt rồi.”

Trong lòng Tô Lương Mạt bỗng dưng trầm xuống, “Anh đã làm gì vậy?”

“Bọn anh đã quét sạch mấy khu vực lớn của Chiêm Đông Kinh, mỗi ngày mỗi đêm mục kích khó khăn này rất cuộc cũng không uổng phí.” Vệ Tắc cười nhẹ nhõm, đưa tay ôm Tô Lương Mạt, “Thời gian nghỉ phép hai ngày, anh sẽ ở cạnh em.”

Tô Lương Mạt còn chưa kịp phản ứng, Vệ Tắc lui người, sờ sờ mặt của cô, “Có phải bị lạnh hay không, nhìn mặt em trắng bệch cả rồi.”

“Vệ Tắc,” Tô Lương Mạt nắm chặt tay anh, “đến đây chấm dứt đi được không? Anh mắt nhắm mắt mở không được sao? Vấn đề xã hội đen vẫn luôn tồn tại, nhưng nó chính là cái u ám tính, cho dù có chặt đứt cũng có thể sinh trưởng, anh không phải làm chim đầu đàn, nhiều vụ án như vậy anh có thể quản...”

“Lương Mạt.” Vệ Tắc ngắt lời cô, hưng phấn vừa rồi cũng bị một câu nói của cô đánh phá tan tành, “Anh là cảnh sát, một ngày chưa diệt trừ được bọn chúng, Ngự Châu liền một ngày chưa sạch sẽ.”

Tô Lương Mạt che mặt, có vẻ như vô lực giãy giụa, “Vô dụng thôi, chỉ sẽ rước họa vào thân.”

“Em không tin anh sao?” Vệ Tắc vỗ vỗ hai vai cô, “Dần dần sẽ ổn thôi, bây giờ có một khởi đầu rất tốt.”

Tô Lương Mạt vẫn trầm mặc, Vệ Tắc thấy không vui, anh lòng đầy vui mừng tới báo với cô tin tốt này, không nghĩ tới Tô Lương Mạt lại giội ỉnh gáo nước lạnh, “Có gì mà phải sợ? Lương Mạt, anh không sợ những kẻ cặn bã kia.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn thấy đáy mắt Vệ Tắc đều là tia máu, cô khó nén đau lòng, “Anh mau trở về ngủ một giấc đi.”

Vệ Tắc đưa tay ôm cô vào trong ngực, “Anh chính là nhớ em, anh về nhà ngủ một lát, buổi trưa ăn cơm cùng em.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt tự nhiên vòng tay qua eo Vệ Tắc, “anh ngủ một ngày cho yên tĩnh, đến lúc đó em cùng ăn tối với anh.”

“Được.” Vệ Tắc lưu luyến buông ra, lái xe rời đi.

Ban ngày đi làm, Tô Lương Mạt bởi vì thường xuyên xin nghỉ mà bị mắng một trận, ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy tivi LCD ở khu nghỉ ngơi đang phát một tin tức tốt.

Đại khái là cảnh sát thông qua hàng loạt điều tra nằm vùng, chặn được mấy khu vực dẫn dụ người ta sa đọa.

Đối với loại chuyện này nhất định tuyên dương không kiêng nể.

Tôn Liễn từ lần trước sau này đã biết nghe lời rồi, không dám đi tới bất kỳ chỗ ăn chơi nào nữa, cô ấy kéo Tô Lương Mạt qua một bên, “Tin tức vừa rồi có nhắc tới Chiêm Đông Kinh.”

“Ồ,” Tô Lương Mạt trở lại chỗ ngồi, “thứ trên bàn làm việc của mình ở đâu ra vậy?”

“Công ty chuyển phát đưa đến, có phải Vệ Tắc tặng quà gì cho cậu không?” Tôn Liễn tò mò tới gần, “Nhanh mở ra xem thử.”

Tô Lương Mạt thấy bưu kiện dùng băng dính gói kín mít, Vệ Tắc vẫn còn đang ngủ bù, hơn nữa cho dù muốn tặng, bọn họ tối nay liền gặp nhau không cần đến chuyển phát nhanh, bàn tay Tô Lương Mạt chạm vào bưu kiện liền thu hồi, động tác này dọa Tôn Liễn bên cạnh oán trách, “Ai da gặp quỷ à, làm người ta sợ muốn chết.”

Tô Lương Mạt miễn cưỡng cười cười, “Vệ Tắc đã nói là muốn ỉnh bất ngờ, đợi mình trở về mở ra ngày mai lại nói cho cậu biết là cái gì.”

“Thật chẳng thú vị gì cả, ỉnh xem thử đi,” Tôn Liễn cầm lấy con dao trang trí, “trong lòng cậu không thấy ngứa ngáy sao?”

Tô Lương Mạt còn chưa kịp ngăn cản, dao trang trí của Tôn Liễn đã xé mở băng dính.

Cô ấy thường hay nghịch dao, cho nên động tác gỡ hộp cũng rất lão luyện, vài tiếng ‘xoẹt xoẹt’, Tôn Liễn nhìn vào trong một cái.

“A!”

Nhịp tim Tô Lương Mạt bỗng tăng vọt, “Bên trong là cái gì?”

Tôn Liễn lật mở cái hộp ra, một bức ảnh chụp xuất hiện trước mắt là rạng sáng nay lúc Tô Lương Mạt với Vệ Tắc ôm nhau, chỉ là trên người Vệ Tắc bị vật nhọn đâm lên mười mấy lỗ, trên mặt cũng bị đâm gần như không phân biệt rõ diện mạo.

“Ai a!” Tôn Liễn dè thấp giọng, “Đùa cái kiểu này.”

Tô Lương Mạt dè dặt nâng ảnh chụp cầm trong tay, trái tim cơ hồ thật sự sắp nhảy vọt ra ngoài.

Tâm trạng cô cứ thấp thỏm khó khăn lắm mới chờ được đến giờ tan tầm.

Đúng lúc Vệ Tắc gọi điện thoại tới, Tô Lương Mạt nhận điện xong bước nhanh đi ra ngoài, ngồi vào xe Vệ Tắc, cô đưa ảnh chụp cho anh.

Vệ Tắc nhìn một cái, nhận lấy ảnh chụp để qua bên cạnh, “Đừng sợ, chuyện như vậy bọn anh gặp nhiều rồi, còn có kẻ công khai gửi tới sở cảnh sát.”

Lúc ăn cơm, Tô Lương Mạt luôn cảm thấy như bị người ta nhìn chòng chọc, Vệ Tắc có lẽ thật sự đã quen rồi, không có chút biểu hiện khác thường nào.

Vốn là muốn đi xem phim, nhưng Tô Lương Mạt nào có tâm tư, lại lo lắng cho Vệ Tắc, chỉ thúc giục anh mau về nhà.

Hai người dắt tay nhau đi xuống bãi đỗ xe, Vệ Tắc nhìn thấy biển hiệu siêu thị phía trước, “Muốn mua thứ gì đó không?”

Tô Lương Mạt đột nhiên cảm thấy cơ thể hình như bị dùng lực đẩy một cái, cô té nhào tới cây trụ, choáng váng đánh tới làm đầu óc không kịp phản ứng, liền nhìn thấy Vệ Tắc bị một tên đàn ông áo đen cao lớn xiết chặt cổ, đối phương kèm chặt hai chân Vệ Tắc làm anh không thể phản kháng, một tên khác bên cạnh tiến lên lấy súng của Vệ Tắc.

Tô Lương Mạt đưa mắt thấy đối phương đánh mạnh mấy quyền lên gáy Vệ Tắc, động tác nhanh đến nỗi anh không hề có năng lực đánh trả, tên đó dắt lấy cổ áo Vệ Tắc nhét anh vào trong một chiếc xe thương vụ, Tô Lương Mạt gọi một tiếng ‘Vệ Tắc’, đối phương muốn lôi cô theo cùng, tên đàn ông bên cạnh đẩy cô ngã xuống đất, rí tai với đồng bọn mấy tiếng sau đó nhanh chóng rời đi.

Tô Lương Mạt bất chấp đau đớn bò dậy, mới phát hiện túi xách cũng bị bọn chúng cướp đi.

Xung quanh cũng không có người, cô chỉ đành khắp khiêng đuổi theo.

Xe thương vụ đã sớm không thấy, Tô Lương Mạt vất vả lắm mới lên tới sườn dốc, ở lối vào bãi đỗ xe nhìn thấy một chiếc xe màu đen đậu ngay đó, thân xe phát ra ánh sáng bén nhọn bắn thẳng vào mắt cô.

35. Chương 34: Mượn Súng Giết Người

Chương 34: Mượn súng giết người

Biển số xe kia, Tô Lương Mạt cho dù có cách xa như vậy cũng có thể nhận ra là xe của Chiêm Đông Kinh.

Cô nhắc chân khó khăn chạy tới, kính thủy tinh chống đạn màu đen ngăn trở tầm mắt của cô, hai tay Tô Lương Mạt dùng sức đập lên trên.

Xe vốn đang đứng im bỗng nhiên khởi động, Tô Lương Mạt giật mình sợ hãi nín lấy tay cầm, nhưng lực đạo vẫn chưa đủ, cô đi theo chưa được ba bước liền bị bỏ rơi bên cạnh dải phân cách.

“Vệ Tắc!”

Trong miệng cô gọi ra một cái tên là Vệ Tắc.

Xe thương vụ vừa rồi không biết từ đâu xuất hiện, sau khi bánh xe dừng hẳn, Tô Lương Mạt bị kẻ khác một bả chụp vào trong.

Vệ Tắc bị còng tay ngồi ở ghế sau, Tô Lương Mạt gần như nhào tới, hai người không nói ra lời, Vệ Tắc nháy nháy mắt với cô ra hiệu cô đừng sợ.

Bọn họ rất nhanh bị mang tới một nhà kho, nơi này Vệ Tắc biết, là nơi của Chiêm Đông Kinh anh vừa mới dẫn người đi san bằng.

Tô Lương Mạt đi vào nhà kho, bên trong trống trải rất rộng, hàng hóa sớm đã bị niêm phong, Vệ Tắc quay đầu nhìn hai tên kia, “Tôi muốn gặp Chiêm Đông Kinh.”

Một tên trong đó nhảy lên đá một cước vào bụng anh, Vệ Tắc đau đến khom người.

Hai tay Tô Lương Mạt còn tự do, cô chạy tới nâng Vệ Tắc dậy, “Vệ Tắc, không sao chứ?”

Tiếng cửa sắt nặng nề truyền vào lỗ tai, nơi rộng lớn như vậy chỉ còn lại hai người, Tô Lương Mạt đỡ Vệ Tắc ngồi xuống. Trên mặt Vệ Tắc rỉ mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, “Chuyện này không liên quan gì tới em, đợi lát nữa có cơ hội em phải lập tức đi ngay.”

“Vệ Tắc...” Lời tiếp theo của Tô Lương Mạt chưa kịp nói ra, gần như là đồng thời, cửa sắt lại bị kéo ra lần nữa.

Chiêm Đông Kinh dẫn đầu thông dong bước tới, Hàn Tăng với Tổng Các như thường lệ đi theo đằng sau.

Vệ Tắc đứng dậy, vô thức ngăn trở Tô Lương Mạt ở phía sau, “Thả Lương Mạt, người anh muốn đổi phó là tôi.”

“Thật đúng là anh hùng cứu mỹ nhân,” Vóc người Chiêm Đông Kinh so với Vệ Tắc còn cao hơn, hơn nữa trời sinh có khí chất hắc ám, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt Vệ Tắc tái nhợt dưới ngọn đèn, “chính mình bị kẻ khác bắt nhốt tư vị thế nào hả?”

Hai tay Vệ Tắc ra sức giãy giụa, Tô Lương Mạt nhìn thấy cổ tay anh bị mài đến chảy máu, cô đau lòng đưa tay ngăn lại, Chiêm Đông Kinh vừa hay thu một màn này vào mắt, “Tôi đã nhắc nhở cô, bảo cô quản kỹ bạn trai của cô, nhưng mà đây thực sự là lần cuối rồi.”

“Bớt nói nhảm đi!” Vệ Tắc giương cao giọng, “Chúng tôi có bao nhiêu anh em chết ở trong tay các người? Còn có Bàn Tử, mẹ nó vợ của cậu ấy bây giờ đang mang thai!”

Tô Lương Mạt ngẩn ra, nước mắt gần như bứt ra khỏi hốc mắt, tâm tình lập tức cũng mất không chế, cô ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, xem ra hận không thể đem hắn xé nát thành từng mảnh.

“Vậy sao?” Chiêm Đông Kinh cười lạnh lạnh, “Vậy có cần tôi giúp một chuyện không, để vợ con hắn xuống đó ở với hắn?”

“Anh dám!” Vệ Tắc kịch liệt muốn tiến lên đánh đấm. Chiêm Đông Kinh chuẩn xác đá trúng ngực anh, Vệ Tắc liền trượt ngã ngửa mấy bước, Tô Lương Mạt cắn răng hét lên với Chiêm Đông Kinh, “Mạng người trong mắt anh được coi là gì vậy?”

“Hừ,” Người đàn ông thờ ơ, “thứ đồ chơi đó đáng giá sao?”

Tô Lương Mạt muốn tới đỡ Vệ Tắc, Chiêm Đông Kinh một phát chế trụ bả vai cô lôi cô tới bên cạnh, “Tôi không phải chưa từng cho cô cơ hội, là hắn hết lần này tới lần khác đụng đến tôi, Tô Lương Mạt, nếu không phải là vì cô, tôi ngay cả một lần cũng sẽ không nhận!”

“Đó là vì anh đáng chết!” Tô Lương Mạt kéo tay Chiêm Đông Kinh ra, phát hiện đầu ngón tay hắn lạnh buốt, “Đúng, những kẻ như các người chính là căn bã, sống thật sự lãng phí.”

Lực đạo Chiêm Đông Kinh siết thêm càng mạnh, đầu ngón tay cứng như thép nguội, rõ ràng muốn ở trên vai cô đục ra năm cái lỗ, Tô Lương Mạt đau đến vận vẹo người, khóe miệng Chiêm Đông Kinh kéo ra ý cười tàn ác kia, “Cô nói đúng, tôi là căn bã,” Đẩy mắt hắn chợt lóe lên phần nộ bi uất, “Vậy để tôi cho cô thử trải nghiệm, cái gì là chuyện kẻ căn bã nên làm!”

Hàn Tăng ở phía sau nghe vậy vỗ tay một cái, có kẻ lôi một người đàn ông xa lạ tiến vào.

Chiêm Đông Kinh đẩy Tô Lương Mạt ra trước, cô loạng choạng khó khăn lắm mới ổn định bước chân, người kia cũng không quen biết Vệ Tắc, sau khi đi vào chỉ quỳ gối dưới chân Chiêm Đông Kinh không ngừng cầu xin tha thứ.

Tổng Các tiến lên trước, Chiêm Đông Kinh nhận lấy cái bao tay trắng từ tay hắn, ánh mắt trước sau vẫn dán chặt lên Tô Lương Mạt, động tác đeo bao tay không nhanh không chậm, Vệ Tắc mơ hồ ý thức thấy có chuyện không ổn, đến khi thấy Tổng Các đưa khẩu súng của mình bị cướp lúc này vào tay Chiêm Đông Kinh, Vệ Tắc mới trừng lớn hai mắt cổ sức đứng dậy, “Dừng tay, anh muốn làm gì?”

“Cảnh sát các cậu có quy định mất súng thì bị thế nào không? Nếu như súng của cậu còn giết người thì sao?”

Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Vệ Tắc, nghe Chiêm Đông Kinh nói cô thật khó mà tin nổi nhìn về phía người đang quỳ dưới đất, “Anh...”

“Sợ rồi?” Chiêm Đông Kinh kéo chốt an toàn, hòng súng đen ngòm nhắm về phía người đàn ông.

“Đừng,” Tô Lương Mạt hạ thấp giọng, “đừng nổ súng.”

“Trên súng không có dấu vân tay của tôi, đến lúc đó bạn trai cô cho dù có nói cũng không thể nói rõ được.” Súng trong tay Chiêm Đông Kinh chĩa chĩa mấy cái lên trán người đàn ông, đối phương bị hù dọa cuống quýt dập đầu, “Kinh thiếu, tha cho tôi đi, tôi không muốn chết.”

Mặt Tô Lương Mạt trắng bệch, Chiêm Đông Kinh ngoắc ngoắc tay ra hiệu cô đi tới.

“Lương Mạt,” Vệ tắc muốn ngăn lại, “đừng qua đó.”

Chiêm Đông Kinh không có kiên nhẫn lời cô tới trước người, cánh tay to lớn của hắn vẩy cô vào trong ngực, Tô Lương Mạt có thể nghe được mùi vị trên người thuộc về hắn, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô, để cho Tô Lương Mạt cầm khẩu súng, “Muốn thử xem không, thời khắc nổ súng đó rất kích thích, đoàn... nói không chừng có thể đạt đến cao trào một lần.”

Giữa miệng Tô Lương Mạt nếm được mùi máu tươi, “Đồ thần kinh, biến thái, bỏ tôi ra!”

“Anh buông cô ấy ra!”

Hàn Tăng tiến tới, quật ngã Vệ Tắc ra sau rồi đánh thật mạnh, Tô Lương Mạt ra sức vùng vẫy trong ngực Chiêm Đông Kinh, “Tôi không muốn giết người!”

“Nhưng mà không thuận theo ý cô được.” Chiêm Đông Kinh đem hòng súng nhắm ngay người đàn ông, có lẽ là lần cuối cùng giãy giụa, người đàn ông ở dưới đất bò lổm ngổm muốn trốn.

Hai vai Tô Lương Mạt run rẩy, hai chân cô chết đứng không thể động đậy, cả người liều mạng lui sát ra sau, cũng khiến cho thân thể cô càng lúc càng lọt thỏm vào giữa ngực Chiêm Đông Kinh, mồ hôi thấm ướt một lọn tóc dính chặt gò má, hắn nhìn ra được, cô là sợ đến chịu không nổi rồi, dù sao cho tới bây giờ chưa từng gặp phải trường hợp như vậy.

“Làm quen một chút, sau này liên lạc thôi.”

Hai mắt Tô Lương Mạt đỏ lên, uốn cong thất lực xuống, “Bỏ tôi ra.”

Súng trong tay Chiêm Đông Kinh tiếp tục nhắm tới, cả người Tô Lương Mạt trong tình trạng mềm nhũn, trong mắt Chiêm Đông Kinh chợt lóe lên thoáng chút khác thường, rốt cuộc vẫn còn có chút không đành lòng, hắn đẩy Tô Lương Mạt ra, cô ngã ra chỗ khoảng trống, nghe thấy một hồi tiếng kêu thảm thiết truyền tới tai.

Vết máu màu đỏ dưới thân người đàn ông dần lan ra.

Hàn Tăng đứng dậy, mỉm cười dùng chân đá đá Vệ Tắc, hắn chửi một câu, sau đó đi tới cạnh Chiêm Đông Kinh.

Ánh mắt Tô Lương Mạt có chút đờ đẫn, cô thấy Chiêm Đông Kinh giao khẩu súng trong tay cho Tống Các, sau đó cởi bao tay ra.

“Ác ôn!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ.

“Ác ôn?” Cổ họng Chiêm Đông Kinh giống như đang phân biệt thử một vòng, “Không tồi, nghe rất tươi mới. Nhưng mà cho dù tôi có ác ôn cũng sẽ không làm gì cô, bạn trai cô không phải hô hào có thể bảo vệ được cô sao? Làm sao còn có thể để cô bị kẻ khác luân phiên cưỡng bức?”

36. Chương 35: Làn Nữa Nhiếp Hồn

Chương 35: Làn nửa nhiếp hồn

Hai chữ cuối cùng, Chiêm Đông Kinh cũng không biết hắn làm thế nào mà nhả ra được.

Gương mặt duy trì chút bình tĩnh cuối cùng bị một chút kích thích đánh nát rất đau đớn, chỉ là chỉ là đau đớn này hắn nhìn vào trong mắt lại không thể lý giải được.

Tô Lương Mạt nghe vậy, kinh hoàng, không hiểu hẳn nói ‘luân phiên cường bức’ là có ý gì.

Vệ Tắc nằm dưới đất ưỡn cao nửa người trên, ánh mắt phẫn nộ mà bi thương, “Anh nói cái gì, anh nói cho rõ ràng!”

Tô Lương Mạt đi tới bên cạnh Vệ Tắc, Chiêm Đông Kinh dẫn đầu xoay người bỏ đi, thi thể cũng bị lôi ra theo, lưu lại một vết máu thật dài.

Cửa sắt lần nữa bị kéo lại, cô đỡ Vệ Tắc vết thương đầy người vào góc tường, để cho anh ngồi dựa lên tường.

“Lương Mạt...”

Nghe giọng nói Vệ Tắc như thăm thì đau khổ, đầu óc Tô Lương Mạt lại nhớ tới những lời Chiêm Đông Kinh đã nói, cô ôm lấy đầu gối dựa lên cổ Vệ Tắc, đợi sau khi tâm tình ổn định lại, lúc này mới kiểm tra vết thương của anh, “Có bị thương ở đâu không?”

Chiêm Đông Kinh trở lại phòng nghỉ, bên trong cái gì cần có đều có, trên bàn sách có máy tính đang ghi lại mọi tình hình bên trong nhà kho, hẳn kéo cái ghế ra ngồi xuống.

“Anh không sao,” Lời Vệ Tắc nói rất rõ ràng, “Lương Mạt, lời của hẳn có ý gì?”

Tô Lương Mạt ngồi dậy bên cạnh anh, “Vệ Tắc, em có rất nhiều chuyện giấu anh,” Cô tựa đầu lên vai Vệ Tắc, “lúc đó em bị người của Chiêm Đông Kinh đưa tới Tương Hiếu Đường, hẳn ta nói với em...” Tô Lương Mạt nhắm hai mắt lại, “Nhưng mà những tên đó chỉ là cớ sạch quần áo dọa em, không có làm gì em cả, ý nghĩ hẳn xấu xa, tất nhiên là nghĩ đến cái phương diện kia.”

“Tương Hiếu Đường? Những chuyện này vì sao không sớm nói cho anh biết?”

“Vệ Tắc...” Tô Lương Mạt ôm chặt cánh tay của anh, “Chúng ta còn có thể ra ngoài không?”

Chiêm Đông Kinh nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của hai người, hẳn nheo mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Tô Lương Mạt trong màn hình, bọn họ hiển nhiên không biết nhất cử nhất động của mình đều nằm trong mắt người khác, khéo miệng Chiêm Đông Kinh câu dẫn độ cong như cười như không, lại mơ hồ cất giấu chút tự giễu.

“Lương Mạt,” Vệ Tắc lúc này không có thời gian truy hỏi những chuyện trước kia, “anh nhìn ra được Chiêm Đông Kinh có ý với em, em đừng giả ngốc, có thể ra khỏi đây thì đừng bỏ lỡ cơ hội, mau chóng đi đi.”

“Em không đi.”

Vệ Tắc hai mắt cảnh giác nhìn bốn phía, cho dù anh đã giảm thấp thanh âm, nhưng Chiêm Đông Kinh vẫn có thể nghe rõ ràng, “Em nghĩ cách ra ngoài trước, sau đó báo cho cậu anh, như vậy chúng ta mới có thể có nửa phần thắng...”

Tô Lương Mạt cũng không cương quyết nữa, cô giương cằm, tựa trán vào vách tường.

Hai tay Vệ Tắc bị còng ra sau, sau một lúc lâu cánh tay tê nhức không thôi, “Đừng sợ.”

Tô Lương Mạt nhả hàm răng đang cắn chặt môi dưới ra, “Cho dù em sợ, bắt đầu ngày mai đối diện với những người kia cũng phải làm ra vẻ không sợ, Vệ Tắc,” Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trong mắt có lệ quang trong trẻo, “anh nói đúng, người như bọn họ chính là cặn bã, không phải có câu nói rất đúng đó sao? Tà bất thắng chính.”

Hay cho câu ‘tà bất thắng chính’.

Tàn thuốc trong tay Chiêm Đông Kinh gầy gầy phía gương mặt Tô Lương Mạt, cô cho rằng cô là ai?

Hai người dựa vai nhau chịu đựng qua một đêm, ngày hôm sau đến chạng vạng mới có người đưa cơm đến, Vệ Tắc nhìn thấy kẻ đó muốn xoay người rời đi, “Tôi muốn gặp Chiêm Đông Kinh.”

Đối phương hừ lạnh một tiếng.

“Hẳn bắt chúng ta nhốt lại đây không phải là muốn để chết tươi chứ?”

Lúc Chiêm Đông Kinh đi vào, Tô Lương Mạt còn tựa sát vào Vệ Tắc, nghe thấy tiếng bước chân cũng chỉ giương mắt lên nhìn, Vệ Tắc ngồi thẳng dậy, “Chuyện của chúng ta đừng lôi phụ nữ vào, thả cô ấy ra.”

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm cơm hộp dưới đất, “Các người muốn tuyệt thực?”

“Tôi ở lại đây, để Lương Mạt rời đi.”

Chiêm Đông Kinh đá văng một hộp cơm, quét mắt về phía Tô Lương Mạt, cô lúc này không có tranh cãi nói mấy lời đồng sinh cộng tử thừa thừa, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, cầm một hộp cơm khác hướng phía Tô Lương Mạt ngoắc ngoắc tay, “Đến đây.”

Chẳng khác nào đang gọi con chó con.

Tô Lương Mạt đè nén cười lạnh, nhưng vẫn là thuận theo lời Vệ Tắc tiếp tục, “Chuyện này không liên quan tới tôi, anh thả tôi ra đi.”

“Sau đó để cô trở về tìm cảnh sát?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không, chuyện của ba tôi còn phải dựa vào anh, tôi chỉ là muốn rời khỏi đây...”

Nhìn thấy ý cười nơi khóe miệng Chiêm Đông Kinh càng lúc càng đậm, nửa câu sau của Tô Lương Mạt cứ thế không nói ra được, cô cắn chặt môi, Vệ Tắc cho rằng đơn giản hơn cô tưởng, âm ngoan như Chiêm Đông Kinh, làm sao có thể tin tưởng những lời nói dối ngay cả chính cô cũng không thể bị thuyết phục này?

Vệ Tắc cũng chỉ là muốn thử xem, dù là một phần nghìn cơ hội.

“Muốn ra ngoài rất đơn giản, chỉ cần cô phải bỏ sạch sẽ quan hệ với hắc thành người của tôi thì có thể.”

Tô Lương Mạt cắn chặt răng, “Nằm mơ.”

Chiêm Đông Kinh mở hộp cơm, dùng thìa múc cơm đưa tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Mở miệng.”

“Anh muốn làm gì hai chúng tôi?” Tô Lương Mạt tránh cái thìa hắc đưa tới.

“Cô có biết hắc làm tôi tổn thất bao nhiêu không? Khoản tiền đó cô đền trước cho tôi.”

“ Bao nhiêu?”

Chiêm Đông Kinh duỗi ra một ngón tay, Tô Lương Mạt vươn tay nắm lấy, “Được, tôi đền.”

“Đền như thế nào?” Chiêm Đông Kinh hiếu kỳ.

Tô Lương Mạt từ từ kề sát mặt tới gần, “Tôi đảm bảo khiến Vệ Tắc sau này không nhúng tay vào chuyện của các người nữa, giết chết một cảnh sát đối với anh cũng không có gì tốt.” Giọng nói của cô càng lúc càng trầm mỏng, đáy mắt đen bóng đột nhiên sâu thẳm, Chiêm Đông Kinh khẽ nhú mắt lại, biết không ổn, hắc đúng lúc dứt ra, ánh mắt có phần chật vật tránh đi.

Tô Lương Mạt không khỏi thất vọng, phải làm bộ điềm nhiên như không có gì, lại thấy Chiêm Đông Kinh kéo cổ áo lôi Vệ Tắc dậy.

Cô vội vàng giữ chặt Vệ Tắc, Chiêm Đông Kinh hướng lên mặt Vệ Tắc nện một quyền.

Tô Lương Mạt lão đảo đứng dậy, “Dừng tay!”

Tổng Các cùng tiến vào mở còng tay cho Vệ Tắc, Vệ Tắc gần như ngay lập tức đánh tới, Chiêm Đông Kinh trụ vững chân nghiêng người một cái, thân thủ hắc cực kỳ tốt, Vệ Tắc thậm chí hoàn toàn không tới gần hắc được, Tô Lương Mạt thấy hai người đánh nhau, thừa dịp lúc đám người Tổng Các xem náo nhiệt, cô khom lưng nhặt chiếc đĩa duy nhất. Từ từ lui người tới góc tường, lợi dụng tường xi măng thô ráp mài nhọn chiếc đĩa.

Vệ Tắc bị đá trúng giữa bụng ngã xuống dưới chân Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh đi tới nhắm ngay một bên sườn Vệ Tắc ra đòn.

Sau lưng Tô Lương Mạt toát mồ hôi lạnh, cô lạnh mắt nhìn, từ từ lặp lại động tác trong tay, Chiêm Đông Kinh hạ thủ với Vệ Tắc ngay trước mặt cô, Tô Lương Mạt gần như mài đến cả móng tay mình, ngón tay rách da đau như xát muối.

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu liếc nhìn cô, cho rằng cô là bị sợ đến choáng váng rồi.

Ai cũng không chú ý tới động tác mờ ám của cô.

Vệ Tắc chảy máu miệng, lại thủy chung không khuất phục, “Một ngày nào đó mày sẽ chết không tử tế.”

“Được,” Chiêm Đông Kinh dừng chân, “trước tiên ta cho người xuống đất chờ.”

Hắn xoay người, vớ lấy cái ghế tựa hướng đầu Vệ Tắc đánh tới, Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi nhào tới trước người Vệ Tắc, lực đạo trong tay Chiêm Đông Kinh khựng lại, từ trên cao nhìn xuống hai người ôm nhau một chỗ. Tô Lương Mạt ngược mặt lên, chiếc đũa đã mài nhọn trong tay giống như đang chờ sức phát động.

Con người vào lúc tuyệt vọng, thường hay khuếch trương cơ hội.

Tô Lương Mạt với Vệ Tắc giống như hai con thú bị vây trong lồng, thỏ con tức giận còn biết cắn người, cô gần như không chút nghĩ ngợi vươn tay.

37. Chương 36: Ngâm Vào Lồng Heo

Chương 36: Ngâm vào lồng heo

Bởi vì khoảng cách quá gần, hơn nữa chú ý của những kẻ ở đây đều trên người Vệ Tắc, ai cũng không ngờ Tô Lương Mạt sẽ ra một chiêu như vậy, Chiêm Đông Kinh trời sinh tính cảnh giác cao, cho nên lúc thứ trong tay Tô Lương Mạt đâm tới, hắn theo bản năng tránh người sang một bên, một đầu đũa đã mài nhọn xẹt qua áo sơ mi, Chiêm Đông Kinh vút cái ghế trong tay, hắn kéo vạt áo sơ mi nhét trong lưng quần, da thịt màu đồng bị cắt trúng kéo ra vệt máu, không sâu, chỉ là xước chút da.

Tô Lương Mạt nắm chặt tay, thừa dịp hắn cúi đầu trong nháy mắt lại đâm tới.

Chiêm Đông Kinh không cho cô cơ hội, một tay chế trụ cổ tay cô lôi cô đứng dậy, hắn đoạt lấy chiếc đũa sắc nhọn trong tay Tô Lương Mạt, tay trái đè chặt bả vai đẩy cô tới góc tường làm cô không lui được nữa.

Chiêm Đông Kinh đưa tay bịt miệng cô lại, Vệ Tắc nằm dưới đất thoi thóp thở, “Đừng làm hại cô ấy...”

Hắn bịt chặt không cho cô thở, Tô Lương Mạt không cách nào hô hấp được, theo bản năng vươn hai tay vịn mở bàn tay Chiêm Đông Kinh.

“Muốn giết tôi như vậy?”

Cổ họng cô ú ớ không cách nào phát ra tiếng, tay phải Chiêm Đông Kinh nắm đầu nhọn nhắm ngay bụng Tô Lương Mạt đâm mạnh tới, cô phát ra một tiếng thê lương theo động tác lắc lắc đầu, tay Chiêm Đông Kinh chống đỡ ngay bụng cô.

Nhìn từ góc độ của Vệ Tắc, thứ trong tay Chiêm Đông Kinh là chui tận gốc vào trong cơ thể Tô Lương Mạt.

Vệ Tắc nắm chặt quả đấm muốn đứng dậy, mu bàn tay với trên mặt đều có vết máu loang lổ, thanh âm khàn đặc đối lập rõ rệt với vẻ trắng trẻo xung quanh, “Lương Mạt, Lương Mạt...”

Nửa người trên của Chiêm Đông Kinh ngang nhiên lấn tới sát sao đè chặt Tô Lương Mạt, cô không thể không áp cằm lên cần cổ hắn, Tô Lương Mạt nhắm chặt hai mắt, cô tưởng tượng được một nhát này đâm vào trong người cô sẽ đau đớn thế nào, hàng mi cong dày của cô run lên, một lúc lâu sau không cảm thấy đau, lúc này mới mở mắt.

Bả vai Chiêm Đông Kinh còn chống đỡ trước người cô, cả người Tô Lương Mạt dính thẳng trên vách tường.

Người đàn ông nắm chặt quả đấm chậm rãi buông ra, hắn lui người, ném chiếc đũa nhọn xuống đất.

Vệ Tắc thấy thế, thần sắc thả lỏng, lại nhin đau hướng Tô Lương Mạt gọi, cô khó khăn hoàng hôn, nặng nề thở ra một hơi.

Chiêm Đông Kinh xoay người đi ra ngoài, Tô Lương Mạt mới dám ngồi bệt xuống, thấy có hai kẻ tiến vào dẫn Vệ Tắc đi, Tô Lương Mạt lập tức đuổi theo, “Các người đưa anh ấy đi đâu?”

Hai chân Vệ Tắc kéo lê trên mặt đất, đi ra ngoài không xa chính là bến tàu, gió từ cảng biển thổi vào vẫn rất lạnh, Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh đứng hóng gió bên cạnh lan can, nhưng mà chỉ mới nháy mắt, liền không nhìn thấy Vệ Tắc đâu.

“Anh đưa anh ấy đi đâu rồi?”

“Cô đây là đang chất vấn tôi sao?” Chiêm Đông Kinh rút ra điều thuốc, đóm lửa trên đầu ngón tay theo gió đêm lúc sáng lúc tối, Tô Lương Mạt lo lắng nhìn quanh bốn phía, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Không ai dạy cô cầu xin phải có thái độ của kẻ cầu xin à?”

“Tôi không phải đang cầu xin anh!”

Chiêm Đông Kinh lơ đãng, “Sắp chết đến nơi miệng còn cứng như vậy,” Hắn duỗi tay bắt lấy cái cằm Tô Lương Mạt, ngón tay hai bên chỉ dùng chút lực, buộc cái miệng nhỏ nhắn của cô phải mở ra, “tôi phải lấy một khẩu súng nhét vào miệng cô, xem cô có còn cứng mồm được nữa không.”

Hàm răng Tô Lương Mạt mỗi nhữ, Chiêm Đông Kinh xoay mặt cô hướng sang một bên, đỉnh đầu truyền tới âm thanh cọt két, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, nhìn thấy cái thùng gỗ bị treo trên ròng rọc đang chậm chạp hạ xuống, thật sự kinh hoàng, người bị nhốt bên trong hiển nhiên là Vệ Tắc.

“Vệ Tắc!”

Cái thùng không lớn, Vệ Tắc chỉ có thể ngồi ở bên trong, Tô Lương Mạt đẩy tay Chiêm Đông Kinh ra muốn chạy tới, hắn quặp cánh tay lại một cái trói chặt Tô Lương Mạt trước ngực, cô không tìm được bất kỳ từ nào để mắng hắn, bởi vì tất cả từ ngữ cộng lại cũng không đủ để bù trừ một phần hung ác của hắn.

“Anh là muốn để chúng tôi chết ở đây, hay là còn mục đích gì khác?”

“Có khác biệt sao?” Chiêm Đông Kinh rũ rèm mi nhìn cô chằm chặp.

“Đương nhiên là có,” Lúc này tim Tô Lương Mạt đều đã nhảy ra khỏi ngực, nhưng vẫn cố giả vờ trấn tĩnh, “nếu có chủ ý để chúng tôi chết, tôi dứt khoát không giãy giụa nữa, dù sao cũng chạy không thoát, nếu là có mục đích khác, anh cứ nói rõ ràng, không cần phải quanh co lòng vòng làm mấy thứ này cho tôi xem?”

“Tô Lương Mạt,” Trong miệng hắn gọi lên cô, nhớ tới lúc nghe Vệ Tắc nói hắn có ý với cô, muốn tìm cách để cô được ra ngoài trước, “cô thật sự là quá coi trọng bản thân mình, tôi chính là cố ý muốn hắn chết, đúng, cô đừng giãy giụa, trơ mắt đứng nhìn là được.”

Thùng gỗ từ từ hạ xuống, âm thanh cọt két xuyên qua màng nhĩ, Tô Lương Mạt liếc mắt thấy cái thùng gỗ dừng lại một chút trên mặt nước, sau đó tiếp tục hạ xuống.

“Vệ Tắc!”

Vệ Tắc gấp cong cánh tay đâm tới, cái rương lung lay kịch liệt, người ở bên trong cũng bị lệch trọng tâm theo đó nghiêng về một bên, Vệ Tắc mặc kệ mấy thứ này, tiếng va chạm nặng nề ngột ngạt khiến người ta hoảng hốt, nửa cái thùng đã chìm vào trong nước, Tô Lương Mạt húc khủy tay ra sau tấn công, Chiêm Đông Kinh thuận thế đẩy cô tới cạnh lan can, cô liều mạng đánh trả, nhưng ngay cả Vệ Tắc cũng không phải là đối thủ của hắn, huống hồ mấy cái khoa tay múa chân của cô?

Cái thùng dần chìm hoàn toàn vào trong nước, Tô Lương Mạt nhìn thấy từng vòng bọt khí nổi lên, có máu lan ra trên mặt nước, hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt lan can, “Vệ Tắc!”

So với chút âm thanh ít ỏi lúc nãy, càng phát ra thê lương, cô không nhìn thấy được Vệ Tắc, cho nên hoảng loạn, nước mắt chảy qua gò má, hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt lan can không ngừng lắc lư, đập vào xích sắt, đinh tai nhức óc.

Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh cô cười đùa, “Cái này có giống như ngâm vào lồng heo không?”

Tô Lương Mạt cố nén ghen ngào, cô xoay người cho hắn một cái tát.

Chiêm Đông Kinh sờ sờ mặt, ánh mắt u ám có phần quỷ quyệt khó dò, hai mắt Tô Lương Mạt đỏ bừng thờ không ra hơi, hai tay dùng sức muốn đẩy hắn, “Thả anh ấy ra!”

Chiêm Đông Kinh vòng tay phải qua một bên mặt nâng gáy cô lên, nụ hôn nóng bỏng bá đạo dừng lại trên cánh môi cô sau đó lan tràn, Tô Lương Mạt hít sao căng chặt răng, làm cho lưỡi của hắn đi không vào được, Chiêm Đông Kinh khẽ sát lên trán cô, “Mở miệng ra.”

Cô cắn chặt hai bên môi đến run rẩy, đôi mắt hận không thể đào ra một cái động trên người hắn.

“Ngoan, mở miệng ra tôi liền cho hắn nổi lên.”

Đôi môi mím chặt của Tô Lương Mạt khẽ mở, gần như là ngay lập tức, đầu lưỡi trơn ướt nhả bóng của người đàn ông tham lam tiến vào, hắn chiếm lấy nụ hôn của cô mãnh liệt mà hữu lực, Tô Lương Mạt cơ hồ không chống đỡ được, cổ họng phát ra tiếng ưm ưm vô lực, tay kia của hắn đặt trên hông cô, càng lúc càng kéo cô sát sát lên người mình.

Hắn đang hưởng thụ, còn cô đang bị dày vò, lần này không giống như chuồn chuồn lướt nước lần trước, cuồng loạn như muốn đem cô hòa tan.

Tô Lương Mạt vất vả đẩy được hắn ra, “Mau thả ... Vệ Tắc ra.”

Ngón cái Chiêm Đông Kinh lướt nhẹ trên cánh môi cô, “Để hắn chết đi, chết rồi sau này cô đi theo tôi.”

“Anh thật thối!” Tô Lương Mạt ngang ngược chửi tục một câu, cô nhìn ánh mắt Chiêm Đông Kinh làm gì có nửa điểm muốn thả Vệ Tắc, về mặt Tô Lương Mạt tràn đầy ghét bỏ lau miệng, “Chiêm Đông Kinh, hôm nay anh đem tôn nghiêm với hy vọng của tôi từng chút từng chút giẫm nát dưới chân, một ngày nào đó, tôi sẽ trả lại toàn bộ cho anh, cho anh nếm thử mùi vị từ hy vọng trầm luân cho đến tuyệt vọng.”

Tô Lương Mạt khẽ chống tay, Chiêm Đông Kinh thấy cô nhảy qua lan can.

“Tôi vốn dĩ là muốn để hắn chết thật sướng khoái, nếu cô dám nhảy xuống, tôi bảo đảm làm hắn sống không bằng chết!”

Tô Lương Mạt không đợi hắn nói xong, ‘phịch’ một tiếng nhảy xuống dưới.

38. Chương 37: Anh Muốn Mạng Của Anh Ấy, Tôi Liền Muốn Mạng Của Anh

Chương 37: Anh muốn mạng của anh ấy, tôi liền muốn mạng của anh

Mặc dù thời tiết đang từ từ nóng dần, nhưng ban đêm nước biển thấm ướt quần áo vẫn lạnh đến thấu xương.

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn chằm chằm thân ảnh Tô Lương Mạt bơi về phía trước, hắn búng tay một cái, thùng gỗ xiêu vẹo chậm rãi kéo lên khỏi mặt nước, cuối cùng chỉ treo lơ lửng giữa trời cách chừng 20 phân, Vệ Tắc nằm bên trong bất động, ước chừng nửa phút sau, mới thình lình nghe thấy tiếng ho khan.

Tô Lương Mạt bơi tới trước thùng gỗ, cô với tay vào giữa khe hở trên tấm ván, Vệ Tắc cuộn tròn thân thể, bả vai lạnh lẽo run lên bần bật, anh không nói được tiếng nào, chỉ cố gắng hít thở, Tô Lương Mạt duỗi tay vào, “Vệ Tắc, anh còn chịu nổi không?”

Vệ Tắc nắm chặt tay cô, hung hăng dùng sức, ý nói anh không có việc gì.

Tô Lương Mạt kéo kéo tấm ván gỗ mấy cái, nhưng chỗ ghép tấm ván đều là dùng đinh thép 10 phần cố định, không trách được Vệ Tắc mở không ra, anh dựa vào trong góc nặng nề thở ra, “Lương Mạt, em mau lên bờ đi.”

“Đừng nói nữa, dù sao cũng chạy không thoát, còn không bằng ở cùng một chỗ với anh.”

“Lương Mạt, thực ra chúng ta có được xem là thanh mai trúc mã không?”

Tô Lương Mạt cười chua xót, “Cùng lắm chính là quen biết một thời gian dài, làm sao tính là thanh mai trúc mã?”

“Vây kiếp sau, em vừa ra đời anh liền tới tìm em.”

“Vệ Tắc, anh là cảnh sát còn tin mấy thứ này sao?”

“Anh tin!”

Chiêm Đông Kinh dựa lên lan can, lạnh mắt xem hai người nói chuyện, mặc dù không nghe được rõ ràng, nhưng ý tứ đại khái vẫn bị hắt nắm được, hắt rút điều thuốc châm lửa, gió lạnh cuộn cuộn thổi tung vạt áo sơ mi bên thắt lưng, lộ ra một mảng sưng đỏ bên trong.

Tiếng rờn rọc ma sát truyền vào tai Tô Lương Mạt, cô ngẩng đầu lại thấy thùng gỗ đang hạ xuống, cô nắm chặt tay đập lên vách gỗ.

“Lương Mạt, bỏ đi vô dụng thôi,” Vệ Tắc nâng cánh tay máu thịt mơ hồ, “anh còn không được, huống chi là em?”

“Chiêm Đông Kinh!” Tô Lương Mạt hướng về phía người trên bờ hét lên một tiếng, cánh tay hắt đuổi ra khỏi lan can gầy gầy tàn thuốc.

Trong mắt hắt, chỉ có hai loại nghe lời với không nghe lời, đáng chết hoặc không đáng chết.

Tô Lương Mạt thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh lãnh khốc, cô cũng không cầu xin hắt, buông tay ra sau đó lặn người xuống, cái thùng lại lần nữa hạ xuống dưới, Tô Lương Mạt dùng bả vai khiêng mép thùng lên, bịch một tiếng, cái thùng cuối cùng đè lên Tô Lương Mạt nhận cả người cô xuống nước.

Cảm giác nước ngập quá đầu hít thở không thông, cô thậm chí bị sắc mấy ngụm nước, Vệ Tắc muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động, bả vai Tô Lương Mạt đau đón cảm giác như bị xé rách.

“Em điên rồi!” Vệ Tắc đưa tay muốn kéo cô, nhưng khe hở quá nhỏ, chỉ đủ để anh thò một bàn tay ra, “Lương Mạt, em đừng ngốc, mau lên đây!”

Cô khó khăn lắm mới ngược đầu nổi lên khỏi mặt nước, hai mắt bị nước biển mặn chát tấp vào, chỉ có thể khê hé mở.

Một màn cảm động biết bao.

Chiêm Đông Kinh kéo miệng trào phúng, hai tay chống lên lan can, cổ tay Vệ Tắc bị mài ra vết máu, anh giữ chặt một cánh tay Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, em đừng như vậy, mau đi lên.”

Thế lực Tô Lương Mạt chống đỡ không nổi, cả người dần rơi xuống.

Cái thùng tiếp tục hạ xuống sâu, liếc mắt thấy cả người cô đều bị ấn xuống đáy, không khí trong lồng ngực Tô Lương Mạt toàn bộ bị đè ép, nửa người Vệ Tắc đã chìm trong nước biển, thanh âm người đàn ông xé rách bầu trời đêm, chỉ có thể gọi tên Tô Lương Mạt.

Chiêm Đông Kinh đưa tay bóp tắt khói thuốc trên lan can, đôi mắt hung ác âm ngoan nhìn chằm chằm từng vòng khí tràn ra trên mặt biển, “Tôi nói rồi, cô dám nhảy xuống tôi liền cho hắt sống không bằng chết!”

Vệ Tắc thật sự hận bản thân không thể lao ra ngoài, “Chiêm Đông Kinh, anh để tôi chết cho thống khoái, anh kéo cô ấy vào làm cái gì?”

Hắt gầy gầy nửa điều thuốc còn lại.

Cái thùng lại lần nữa bị kéo ngược lên trên, có thể nhìn thấy hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt thùng gỗ, hai cánh tay kéo thẳng đứng, một màn này nhìn trong mắt làm người ta thấy mà giật mình, Chiêm Đông Kinh hít sặc sao mím chặt môi, trên mặt có u ám không diễn tả được.

Bên cạnh có người nhảy xuống nước, kéo cô lên bờ.

Tô Lương Mạt lạnh như băng nằm trên ván gỗ, Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn xuống cô, thiếu không khí làm lồng ngực đau như muốn nổ tung, cô mở to mắt nhìn Vệ Tắc còn chìm nửa người trong nước.

Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, bóng đen chưa qua khỏi mặt Tô Lương Mạt.

Cô xoay đầu qua cùng hắt bốn mắt nhìn nhau.

“Cô cầu xin tôi, cầu xin tôi tôi liền thả hấn.”

Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm đôi môi Chiêm Đông Kinh khẽ mở, hấn vừa dứt lời, cô gần như ngay lập tức đón lời, “Cầu xin anh.”

“Cầu xin người khác cần có thái độ của kẻ cầu xin.”

“Thế nào mới được coi là có thái độ?” Cô hữu khí vô lực, tầm mắt mờ ảo vô định, trong miệng đều là hương vị khổ sở.

“Giống như cô dùng chiếc đũa đâm tôi, làm trái ý tôi nhảy xuống đó, chính là thái độ không tốt.” Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống trước người Tô Lương Mạt, cô lạnh đến nỗi đôi môi đóng băng, chứ nói gì đến bây giờ còn muốn nhảy xuống nước với Vệ Tắc.

“Tôi sau này biết rồi.”

Chiêm Đông Kinh theo tầm mắt Tô Lương Mạt nhìn lại, “Muốn tôi kéo hấn lên không?”

Tầm mắt hấn thấy cô gật gật đầu, “Quý xuống cầu xin tôi.”

Tô Lương Mạt không suy nghĩ thêm, chống hai tay muốn ngồi dậy, Chiêm Đông Kinh không chờ cô làm xong động tác, hấn nói một câu ‘đem đi’, sau đó rời thẳng đi.

Thùng gỗ được kéo lên trên, sau đó từ từ chuyển động về phía bờ.

Tô Lương Mạt bò dậy đi tới, đưa tay muốn đón lấy, người đàn ông lúc này nhảy xuống biển đi tới bên cạnh cô, “Kinh thiếu bảo cô đi theo.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, nói với Vệ Tắc ở trong thùng, “Anh đừng lo cho em.”

“Lương Mạt...”

Cô xoay người đi theo người kia, đột nhiên có cảm giác bị người khác siết chặt cổ, chặt một chút hay lỏng một chút, đều ở trong tay người ta.

Đi tới cạnh chỗ Chiêm Đông Kinh, cửa xe đều đóng kín, Tô Lương Mạt không nhìn thấy người ngồi bên trong, cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, đến khi nghe thấy tiếng còi xe, lúc này mới xác định là bảo cô lên xe, cô tự mình mở cửa chỗ ngồi phía sau, một cái khăn lông ném vào đầu.

Tô Lương Mạt đứng phía ngoài lau khô nước đọng trên người, lúc này mới ngồi vào trong.

Chiêm Đông Kinh nói một câu ‘lái xe’.

Không gian kín mít có hệ thống sưởi, thật ra những ngày thế này hoàn toàn không cần mở, Tô Lương Mạt dùng khăn lông bao lấy cả vai, xung quanh ấm áp, cũng làm thần kinh căng thẳng của cô được thả lỏng.

Xe hơi phát động động cơ, thanh âm Tô Lương Mạt có phần khô khốc, “Vệ Tắc đâu? Anh đồng ý với tôi thả anh ấy ra.”

Chiêm Đông Kinh nhắm mắt lại, tựa đầu lên thành ghế rõ ràng không muốn nói câu nào với cô.

Tô Lương Mạt xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy Vệ Tắc bị kéo ra khỏi thùng gỗ, sau đó kéo lên một cái xe khác. Cô cuộn tròn cả người lại, Tổng Tử Căng thấy cô không về nhà nhất định sẽ đi tìm, khả năng sẽ báo cảnh sát, như vậy Vệ Tắc mới có cơ hội thoát ra ngoài.

Xe rất nhanh đi vào Thanh Hồ Đường, dừng ở biệt thự của Chiêm Đông Kinh Tô Lương Mạt ra vào trước đây không lâu.

Người ở trên một chiếc xe phía trước đi xuống, hai người đàn ông đỡ Vệ Tắc đi tới căn phòng bên cạnh, Tô Lương Mạt đều nhìn thấy được, cô nhìn chăm chăm hướng Vệ Tắc biến mất đến xuất thần, đến khi lời nói của Chiêm Đông Kinh lọt vào tai mới có phản ứng.

Hấn hỏi, “Cô vì sao muốn giết tôi?”

Tô Lương Mạt hỏi ngược lại, “Anh vì sao muốn giết Vệ Tắc?”

“Hắn đứng đến chỗ làm ăn của tôi, tôi đương nhiên phải tìm hắn tính sổ.”

Lời nói Tô Lương Mạt rõ ràng, lại không chút do dự, “Anh muốn giết Vệ Tắc, vậy tôi tất nhiên cũng muốn giết anh.”

39. Chương 38: Giả Vờ Ngoan Ngoãn

Chương 38: Giả vờ ngoan ngoãn

Chiêm Đông Kinh đẩy cửa xe không thèm quay đầu đi vào, Tô Lương Mạt muốn đi theo hướng Vệ Tắc, bị người khác đưa tay cản lại.

Cô đi vào phòng khách biệt thự, người giúp việc đem thức ăn đã chuẩn bị xong dọn lên bàn.

Trong phòng khách ngoại trừ Chiêm Đông Kinh, cũng không còn người nào khác.

“Tắm rửa thay quần áo trước đi, sau đó xuống ăn cơm.” Chiêm Đông Kinh cởi áo khoác hướng phía cô ra lệnh.

“Khi nào thì anh thả chúng tôi đi?” Tô Lương Mạt muốn đáp án chính xác, chứ không cần pháp phòng lo sợ thế này.

Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, “Để xem tâm tình tôi đã.”

“Anh bảo tôi cầu xin anh, tôi cũng đã cầu xin rồi.”

“Một câu nói ‘tôi xin anh’ của cô đáng giá mấy đồng? Tô Lương Mạt, nếu như trong lòng tôi không muốn, cho dù cô có quỳ tới chết ở bên tàu tôi cũng không bỏ qua cho người trong lòng cô.” Chiêm Đông Kinh duỗi thẳng đôi chân dài, quần áo Tô Lương Mạt đã bị gió thổi khô một nửa, “Nói như vậy, anh sẽ không động tới Vệ Tắc?”

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, “Đừng nói chắc chắn như vậy, tôi chưa đồng ý với cô.”

Hai tay Tô Lương Mạt rũ xuống nắm chặt thành quyền, Chiêm Đông Kinh quét mắt qua, bàn tay hắn đè lên vệt đỏ hồng bên thắt lưng, “Nếu tôi không tránh ra, một nhát này của cô có phải đâm vào rồi không?”

Cô xoay người đi lên cầu thang, cô lúc này chính là muốn chọc tức hắn.

Tô Lương Mạt thay bộ đồ đã chuẩn bị sẵn trong phòng ỉn rồi xuống lầu, trong phòng khách cũng không nhìn thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh, người giúp việc ở bên cạnh đã bày biện thức ăn thịnh soạn cho cô, “Kính thiếu có dặn, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đưa cơm vào tận phòng cho cô.”

Chẳng lẽ muốn giam lỏng cô ở đây?

Miệng Tô Lương Mạt nhạt như nước ốc, miễn cưỡng nuốt vào vài miếng rồi bị dẫn lên phòng cho khách trên lầu.

Chờ người giúp việc đi rồi, cô kéo kéo cửa, là khóa trái. Tô Lương Mạt đi tới cạnh cửa sổ đẩy rèm cửa, tầm mắt vừa vịn có thể nhìn thấy gian nhà Vệ Tắc bị nhốt đằng kia. Bên ngoài có hai tên canh chừng, cửa lớn khóa chặt.

Quả nhiên như lời người giúp việc, ngày tiếp theo của Tô Lương Mạt là trải qua trong phòng.

Cô không gặp lại Chiêm Đông Kinh, vừa tới giờ ăn cơm người giúp việc liền đưa thức ăn vào phòng, Tô Lương Mạt còn nhìn thấy sau khi chị ta ra khỏi phòng không lâu, cũng như vậy đưa thức ăn đến cho Vệ Tắc.

Từ điểm đó xem ra, Vệ Tắc ít nhất không có chuyện gì.

Màn đêm che dấu ánh chiều tà đỏ tươi màu máu, Tô Lương Mạt nghe thấy một hồi tiếng còi xe truyền tới, vội vàng nằm dài trên giường nhắm chặt hai mắt.

Ước chừng nửa phút sau, tiếng nói chuyện nường theo tiếng bước chân truyền tới rõ ràng.

“Kính thiếu, tôi nhận được báo án nói có người mất tích, Lương Mạt là con gái bạn thân của tôi, bây giờ ông ấy gặp chuyện đang lẩn trốn, tôi đã nói dù thế nào cũng sẽ chiều cố nó thật tốt, nghe nói lúc trước con bé có đến sông bài của cậu, cho nên...”

“Cục trưởng Trương không cần khách khí, phối hợp với cảnh sát là chuyện không thể thoái thác.” Âm thanh của Chiêm Đông Kinh phảng phất đã tới trước cửa, Tô Lương Mạt bật dậy, không ngờ Trương Chính Tụng sẽ tìm được tới đây, cô đến dép cũng không kịp mang, chân trần vọt xuống giường.

“Đúng rồi, nghe nói cảnh sát Vệ là cháu trai bên ngoại của ngài?”

Tô Lương Mạt mới định hô lên một tiếng ‘cứu mạng’ bởi vì lời nói này của Chiêm Đông Kinh mà mắc kẹt ngay cổ họng.

“Đúng,” Trương Chính Tụng trả lời, “lần này cùng mất tích còn có cháu của tôi.”

“Vậy sao,” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh có vẻ tiếc nuối, “tôi không hiểu vì sao ông lại cho rằng cô ta ở chỗ của tôi, quan hệ của hai người bọn họ ông còn rõ ràng hơn tôi, nếu ông thực sự tìm được Tô Lương Mạt ở đây mà nói, chỉ có một khả năng.”

“Khả năng gì?”

“Cháu trai của ông đã anh dũng hy sinh rồi,” Tô Lương Mạt có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt Chiêm Đông Kinh lúc nói ra những lời này, tất nhiên hai đầu lông mày sẽ nhíu lên, hẳn không có hảo cảm với cảnh sát, trong lời nói có bao nhiêu là khiêu khích, “theo quan hệ như hình với bóng của bọn họ, hoặc là cả hai cùng xuất hiện, hoặc là tìm thấy được một người, vậy người còn lại...”

Bàn tay Tô Lương Mạt đã chạm tới tay cầm rụt lại, đây là lời cảnh cáo ngầm của Chiêm Đông Kinh, lời này rõ ràng là nói cho cô nghe.

Ngữ điệu Trương Chính Tụng nặng nề, “Căn phòng này, có tiện để chúng tôi vào không?”

“Tiện hay không tiện cũng đến đây rồi, cửa không khóa, xem đi.”

Tô Lương Mạt đấu tranh tư tưởng một hồi, cô nhanh chóng xoay người đem cái chăn mỏng trải thẳng thốn, nhặt dép dưới đất chạy ra ban công, không có chỗ nào ẩn nấp, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy vài cảnh sát cùng với đám người Chiêm Đông Kinh.

“Tôi đã nói căn phòng này chỉ thỉnh thoảng mới có người.”

Liếc mắt một cái liền thấy ngay, cho dù Trương Chính Tụng đến đòi người nhưng cũng không thể trắng trợn lục soát, thấy bên trong không có người đành phải rời đi.

Chiêm Đông Kinh đi cuối cùng, nặng nề kéo cửa phòng đóng lại.

Xe cảnh sát rất nhanh rời khỏi khu biệt thự.

Lúc Chiêm Đông Kinh trở lại căn phòng, Tô Lương Mạt đang ngồi trên mép giường, nghe thấy tiếng bước chân cũng không quay đầu lại, “Anh tính nhốt tôi với Vệ Tắc ở đây đến khi nào?”

“Không phải cô thích tôi bị bắt sao? Cơ hội đến tay rồi là cô không cần.”

Tô Lương Mạt lười tranh cãi với hắn, Chiêm Đông Kinh ngồi xuống cạnh cô, “Đừng nghĩ chạy trốn...”

“Tôi không trốn.”

Cô thể hiện đặc biệt ôn thuận, Chiêm Đông Kinh đẩy lọn tóc dính bên má cô tiến tới gần hôn môi, Tô Lương Mạt không có tránh đi.

“Nếu như tôi nghĩ muốn cô, vì tên đàn ông kia cô sẽ ngoan ngoan cởi đồ ra chứ?”

“Tôi sẽ.” Cô ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, “Anh thả anh ấy ra tôi liền cởi.”

Chiêm Đông Kinh cười cười lấy tay vỗ mặt Tô Lương Mạt, “Ngày mai chờ tôi trở lại, tôi thật mong đợi bộ dạng cô cởi bỏ sạch sẽ hết đồ.”

Tô Lương Mạt giãn mặt ra, trong lòng cũng thở ra một hơi, Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi ra ngoài, Tô Lương Mạt tắt đèn nằm lên giường, sáng sớm hôm sau, cô đứng cạnh cửa sổ nhìn xe của Chiêm Đông Kinh lái tới cửa, người đàn ông từ phòng khách đi ra ngoài, Tổng Các đem áo khoác trong tay choàng lên bả vai hắn.

Chiêm Đông Kinh ngược mắt nhìn về phía tầng hai, Tô Lương Mạt cũng không tránh đi, ánh mắt hai người chạm nhau, người đàn ông đưa tay kéo cổ áo, dùng ánh mắt chỉ có Tô Lương Mạt mới hiểu nhìn cô chăm chăm.

Cô thấy xe của hắn rời đi, Tô Lương Mạt biết cô nhất định phải dựa vào chính mình thoát thân.

Người giúp việc mỗi lần đi vào đưa cơm cho cô đều quan sát cẩn thận, cũng sẽ nói mấy câu, buổi trưa, đúng giờ cửa bị đẩy mở, Tô Lương Mạt chủ động mở lời, “Thức ăn hôm nay thật hợp khẩu vị của tôi.”

“Không biết cô thích ăn cái gì, tôi liền đổi từng bữa thật đa dạng.”

Tô Lương Mạt làm chị ta từ từ không đề phòng, ánh mắt của cô cũng đủ đối phó bất kỳ kẻ nào ngoại trừ Chiêm Đông Kinh, bởi vì con người một khi buông lỏng, ý thức sẽ có phút chốc bị phân tán, Tô Lương Mạt đỡ người giúp việc đã nhắm chặt hai mắt để chị ta nằm xuống giường.

Đầu tóc người giúp việc được buộc gọn sau gáy, Tô Lương Mạt khom lưng tháo dây buộc tóc của chị ta, lại lấy quần áo chị ta mặc vào.

Ra khỏi phòng, đúng như người giúp việc nói trong biệt thự một người cũng không có, Tô Lương Mạt đi xuống dưới lầu, cô tìm được cái khẩu trang của người giúp việc che kín mặt, Chiêm Đông Kinh lần này đi ra ngoài hình như chỉ để lại hai tên vệ canh chừng Vệ Tắc, cô chỉ cần trà trộn vào đó, có thể tìm cách mang Vệ Tắc rời đi.

Lúc đi ngang qua phòng khách Tô Lương Mạt thấy trên bàn gỗ hương có điện thoại, cô do dự một chút vẫn là đi ra ngoài, khó khăn lắm mới ra khỏi phòng, cho dù cô bây giờ muốn báo cảnh sát thế nào đi nữa, cũng sợ có vạ nhất, trên tivi không phải thường chiếu sao, không chừng có nghe lên.

Cô nhắm mắt nhắm mũi đi ra ngoài, trong tay bưng thức ăn cho Vệ Tắc.

40. Chương 39: Chạy Thoát

Chương 39: Chạy thoát

Hai tên canh chừng thấy cô mặc quần áo người giúp việc, chỉ liếc một cái, cũng không hỏi nhiều.

Tô Lương Mạt vốn đã viện ra mấy cái cớ, muốn nói mặt bị dị ứng hoặc là phát bệnh cần mang khẩu trang, thậm chí còn đặc biệt học giọng điệu nói chuyện của người giúp việc, cô rũ mắt xuống tận lực tránh đi tầm mắt đối phương, một tên trong đó mở cửa ra, “Đi vào đi.”

Cô bưng thức ăn vào, trong túi quần có chùm chìa khóa, Tô Lương Mạt đi vào một căn phòng nhỏ trước, không có gì bất ngờ Vệ Tắc có lẽ bị nhốt ở bên trong.

Cô móc chìa khóa ra mở cửa, Tô Lương Mạt đi vào phòng, nhìn thấy Vệ Tắc nằm dựa vào vách tường ở đằng kia, đầu cúi gục xuống, trên người vẫn là bộ đồ dính máu kia.

“Vệ Tắc?”

Tô Lương Mạt cởi khẩu trang ra, để thức ăn trong tay sang một bên ngồi xổm xuống, Vệ Tắc nâng mí mắt, ánh mắt có phần kinh ngạc, “Lương Mạt?”

Thấy sắc mặt Vệ Tắc khó coi, Tô Lương Mạt đưa tay sờ lên trán anh, “Sao lại phát sốt rồi?”

“Sao em lại ăn mặc thế này, ai cho em vào đây?” Vệ Tắc cầm cổ tay cô, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, thấy ở đây hình như là phòng chứa đồ, “Hôm nay Chiêm Đông Kinh dẫn người ra ngoài, chúng ta chỉ có thể tận dụng lúc này trốn đi.”

Vệ Tắc chống mạnh hai tay nâng nửa người trên lên, “Bên ngoài có người canh chừng, hơn nữa chỉ có hai người chúng ta, khẳng định không có cách nào, Lương Mạt, hay là em báo cảnh sát đi.”

“Dựa vào người khác chi bằng dựa vào chính mình.” Tô Lương Mạt cầm chén cơm nhét vào tay Vệ Tắc, “Anh ăn cái gì trước đi, sau đó nghe em nói, hai ngày nay em quan sát rất kỹ càng, đây là một gian nhà độc lập, bên cạnh là nhà để xe, em phải nghĩ cách đánh cắp một chiếc xe.”

“Em có chìa khóa không?”

Tô Lương Mạt giơ cao chùm chìa khóa trong tay, “Người giúp việc bình thường ra ngoài đều lái chiếc xe màu đỏ có rèm che, em đi tìm thử.”

Tô Lương Mạt nói xong cũng đi ra ngoài, chỉ là ở trong nhà xe cũng không tìm được chiếc xe màu đỏ kia, một loạt xe đủ mọi kiểu dáng được sắp xếp thành hàng, Tô Lương Mạt tới gần nhìn kỹ, lại phát hiện tất cả chìa khóa đều để trên mũ xe.

Người trước cửa nghe thấy tiếng động cơ ô tô rượt tới đây, Tô Lương Mạt đã đón được Vệ Tắc, cô giẫm chân ga, tốc độ cực nhanh gần như khiến cô tuột khỏi tay lái, Tô Lương Mạt nhìn thấy hai tên kia rút súng, cô hướng phía cửa mở rộng tông nhanh tới.

Xe thể thao màu xanh ngọc như ngựa hoang thoát cương, Vệ Tắc nhìn bốn phía xung quanh, luôn cảm thấy không ổn, “Vì sao đến một người cũng không thấy?”

“Không cần quan tâm mấy thứ này.” Tô Lương Mạt bây giờ chỉ muốn nhanh chóng đưa Vệ Tắc rời đi, cổng lớn vắt ngang khu biệt thự cũng hiện ra ở trạng thái có thể ra ngoài, hai người lái ra một chiếc xe khác đuổi theo phía sau không tha, Tô Lương Mạt e là sau này cô sẽ trở thành đối tượng bị Chiêm Đông Kinh đuổi giết, xe phía sau làm thế nào cũng không bỏ rơi được, Vệ Tắc đề thắt lưng, Tô Lương Mạt cắn răng một cái, lái xe tới đồn cảnh sát.

Từ trong kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy chiếc xe bám theo sau tăng tốc rời đi.

Đồng đội của Vệ Tắc hỗ trợ đỡ anh xuống xe, sau đó đưa đi bệnh viện, kiểm tra phát hiện anh bị gãy hai xương sườn, rạn xương tay, vết thương xanh tím khắp người càng khỏi nói, nhìn thấy mà giật mình.

Trương Chính Tụng đưa bọn họ đến phòng bệnh tự mình lấy lời khai của hai người, Tô Lương Mạt trải qua lần này tất nhiên sẽ không muốn tiếp tục giao kèo với Chiêm Đông Kinh nữa, người như vậy tâm tình bất định hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, Vệ Tắc đụng đến ranh giới cuối cùng của hắn, mà cũng như vậy, người thân người yêu cũng là ranh giới cuối cùng của Tô Lương Mạt.

“Chú Trương, cháu hy vọng cảnh sát trước tiên có thể bảo đảm an toàn cho ba cháu.”

“Cháu biết ba cháu đang ở đâu?” Trương Chính Tụng nghe ra được manh mối trong lời nói của cô.

Tô Lương Mạt đem giao ước với Chiêm Đông Kinh lúc trước cùng chuyện Tô Khang có lẽ đang ở Bắc Cảnh nói ra hết, Trương Chính Tụng nghe xong chỉ lắc đầu, “Sao cháu không nói sớm? Lời của loại người như Chiêm Đông Kinh có thể tin được sao? Cháu yên tâm, chú bây giờ liền cho cảnh sát Bắc Cảnh hỗ trợ tìm ra ba cháu.”

“Cậu,” Vệ Tắc nằm trên giường, “cậu mau dẫn người đến Thanh Hồ Đường, bây giờ có lẽ còn có thể tìm được chứng cứ hấn giam giữ người trái pháp.”

“Cháu bây giờ ở đây dưỡng bệnh, Lương Mạt cùng chú về đồn một chuyến đi.”

Tô Lương Mạt trở lại đồn cảnh sát, đem mỗi chuyện nói cụ thể chi tiết với Trương Chính Tụng, cảnh sát hành động nhanh chóng, giống như muốn nhân cơ hội này trút bỏ oán khí.

Lúc Tô Lương Mạt rời khỏi đồn cảnh sát, vừa vặn nhìn thấy xe của Chiêm Đông Kinh lái vào sảnh, đường cong linh hoạt thanh tao kia trượt qua khóe mắt, lớp xe nghiền qua như mang theo lời nhắc nhở bước chân trên nền đất, Tổng Các với Hàn Tăng đều đến đây, một trái một phải hộ bên người Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông mặc áo lông xanh đen, lúc nhìn thấy Tô Lương Mạt cũng không có chút ngạc nhiên, hắn nhắc chân bước về phía trước, lúc đi lên cùng bậc thang với Tô Lương Mạt đứng lại mặt đối mặt, “Không phải nói ngoan ngoãn ở trong phòng đợi tôi về sao?”

Cô cười lạnh một tiếng, “Chờ anh? Anh ở trước mặt tôi không chút ngần ngại thể hiện tàn nhẫn với biến thái của anh, bây giờ cần gì giả mù sa mưa nói chuyện với tôi như vậy?”

Chiêm Đông Kinh vòng hai tay trước ngực, hai mắt nhìn thẳng cô, “Trốn ra ngoài được rồi, đáng vẻ ngoan ngoan nghe lời tôi hôm qua đi đâu mất rồi?”

“Tôi không cần phải chân thành với anh,” Tô Lương Mạt bắt chước giọng điệu của hắn, “tối hôm qua tôi là giả vờ.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay chế trụ cằm Tô Lương Mạt, lực đạo lớn đến nỗi gần như bóp nát nó, cô ngược cằm lên, mi mắt khẽ buông lỏng nhìn hắn.

“Cô cho rằng vào đồn cảnh sát có thể làm gì được tôi, nơi này tôi ra vào thường xuyên, không tới 24 tiếng đồng hồ liền có thể trở về, Tô Lương Mạt, cô dám cam đoan đến khi đó sẽ không chạm mặt tôi?”

“Lần này, tôi với Vệ Tắc cũng là nhân chứng, trên người anh ấy còn có vết thương, cho dù không trị chết anh cũng đủ làm phiền anh một hồi.”

Chiêm Đông Kinh nghe thấy khẩu khí cô nghiêng răng nghiêng lợi, không ngờ phụ nữ khi tức giận lên cũng có sức quyến rũ, đúng là so với những người phụ nữ khiêu gợi tươi mát kia còn châm ngòi hứng thú của hắn hơn nhiều, hắn đưa tay vỗ vỗ má Tô Lương Mạt, “Được, nhờ kỹ những lời này của cô, dùng suy nghĩ thật sự lúc ấy của cô nhìn thật kỹ thế giới này đi.”

Nói xong, ngón trỏ chọc chọc lên huyệt thái dương Tô Lương Mạt.

Cảnh sát đứng canh giữ bên cạnh sắc mặt căng thẳng tiến lên ngăn cản, “Anh làm gì đó?”

Ngón trỏ Chiêm Đông Kinh cuốn lấy một lọn tóc rơi bên gò má Tô Lương Mạt, đôi mắt hắn vốn sâu thẳm đột nhiên lạnh lẽo, quét qua hai người cảnh sát rồi lại lần nữa hướng về Tô Lương Mạt, “Chúng ta, sau này sẽ còn gặp lại.”

Tô Lương Mạt đứng chết trân một chỗ, đến khi thân ảnh người đàn ông biến mất khỏi đáy mắt, cô hoảng hồn nhìn cảnh sát bên cạnh, “Hắn ta có thể được thả ra hay không?”

“Khó mà nói được.”

Cảnh sát phái người bảo vệ Tô gia, Tô Lương Mạt đến bệnh viện thăm Vệ Tắc, người của Vệ gia vừa mới đi, bên ngoài phòng bệnh cũng có cảnh sát thay nhau canh gác.

Cô ngồi bên cạnh cắt cam cho Vệ Tắc, “Vệ Tắc, em lo cho ba em.”

“Yên tâm đi, Chiêm Đông Kinh bây giờ không dám làm ra chuyện gì lớn, chúng ta phải tận dụng thời cơ này nhanh tìm ra ba em.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, “Chú Trương hỏi rất nhiều chuyện, có thể nói được em đều đã nói rõ ràng rồi.”

Vệ Tắc vỗ vỗ mép giường, ra hiệu cô đi tới.

Tô Lương Mạt tựa lên vai Vệ Tắc, “Lần này chắc có thể bắt hắn được chứ? Còn có nhà kho ở bến tàu, nhất định còn lưu lại chứng cứ.”

Vệ Tắc vỗ vỗ đầu cô, lại không nói lời nào, chỉ là không muốn để cô hy vọng quá nhiều.

Sắp đến giờ cơm tối, Vệ Tắc nhận được điện thoại.

Tô Lương Mạt thấy sắc mặt anh càng lúc càng ngưng trọng, “Sao vậy?”

Vệ Tắc để điện thoại di động xuống, “Có người báo cảnh sát, nói phát hiện một thi thể nam ở đường Tư Lí, đồng đội đã xác nhận khẩu súng bắn chết người là của anh.”

41. Chương 40: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Chương 40: Tìm đường sống trong chỗ chết

Thực ra Tô Lương Mạt với Vệ Tắc đều biết, đây là mục đích Chiêm Đông Kinh mượn súng giết người.

Tô Lương Mạt ngồi dậy, “Vệ Tắc, em nói nếu lỡ như, nếu chúng ta không trị được tội của Chiêm Đông Kinh, sau này sẽ thế nào?”

“Lương Mạt,” Vệ Tắc cũng ngồi thẳng dậy, “đây là chuyện duy nhất chúng ta có thể làm, Chiêm Đông Kinh dùng súng của anh giết người, anh muốn chối bỏ chỉ có thể nói ra toàn bộ sự tình, hơn nữa nếu lúc đó em không lái xe tới đồn cảnh sát, chúng ta ai cũng không sống được.”

Những thứ này, Tô Lương Mạt đều hiểu, đây không phải là trứng muốn chọi đá, mà là đá tảng bay tới đập, bọn họ trốn cũng trốn không thoát.

Cảnh sát đối với vụ án này đặc biệt coi trọng, càng phải thêm nhiều nhân lực bảo vệ an toàn cho bọn họ.

Cho dù nội bộ cảnh sát giữ bí mật tuyệt đối chuyện của Vệ Tắc, nhưng vẫn có đơn vị truyền thông nhận được tin, công bố cảnh sát cầm súng không có khả năng bảo vệ an toàn công cộng, trong lúc nhất thời, mũi nhọn ngọ sát hay cố ý giết người toàn bộ nhắm tới Vệ Tắc.

Dựa theo quy định, Vệ Tắc cũng phải tiếp nhận điều tra.

Tô Lương Mạt đi lại đều có người bảo vệ, Tổng Tử Căng sau khi biết chuyện càng thêm lo sợ thấp thỏm, Tô Lương Mạt lo nhất vẫn là an toàn của Tô Khang.

“Chú Trương, có tin gì của ba cháu chưa?”

Trương Chính Tụng ngồi trước bàn làm việc, trong tay một đồng văn kiện, “Lương Mạt, làm sao nhanh như vậy, cả Bắc Cảnh có bao nhiêu người không phải cháu không biết, nhưng bọn chú sẽ cố hết sức, cháu yên tâm đi.”

Tô Lương Mạt không nén được lo lắng, “Có lẽ Chiêm Đông Kinh biết ba cháu cụ thể ở đâu, bây giờ cháu làm chứng chống lại hắn, cháu sợ hắn sẽ làm chuyện bất lợi với ba cháu, cháu hy vọng...”

“Lương Mạt,” Trương Chính Tụng ngắt lời cô, “chuyện này cháu yên tâm, Chiêm Đông Kinh bây giờ chưa dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông đối diện, “Chú Trương, chú thật sự đã gọi điện thoại cho bên Bắc Cảnh chưa?”

“Lời này của cháu có ý gì?”

“Yêu cầu duy nhất của cháu chính là ba cháu có thể an toàn.”

“Lương Mạt, trước mắt chuyện này rất khó giải quyết, dựa vào khẩu cung của cháu với Vệ Tắc hai đứa...”

“Chú Trương, cháu cần là ba cháu không có chuyện gì! Ngày hôm qua trước khi lấy khẩu cung là chú vỗ ngực đảm bảo với cháu.”

Sắc mặt Trương Chính Tụng rõ ràng khó coi, “Lương Mạt, cháu nên biết biện pháp duy nhất của cháu chính là hợp tác với cảnh sát chúng ta.”

Tô Lương Mạt ra khỏi phòng làm việc, đúng lúc đi ngang qua hành lang bắt gặp Chiêm Đông Kinh cùng với luật sư của hắn ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy cô rõ ràng là kéo môi một cái ý tứ hàm xúc cười cười khó hiểu, hần hươg Tô Lương Mạt gật đầu một cái, “Các người không phải hỏi tôi vì sao trong nhà của tôi lại có tóc của cô ta sao? Bởi vì chúng tôi cùng ngủ trên một cái giường, còn cần giải thích không? Cô ta bây giờ tìm được chỗ dựa tốt hơn đương nhiên muốn đẩy tôi vào chỗ chết, còn nữa luật sư Từ, ông lại cộng thêm xem, cô ta trộm xe của tôi, nhân chứng vật chứng đều có, xe còn đậu trước sảnh đồn cảnh sát đấy.”

Tô Lương Mạt xông tới mấy bước.

Chiêm Đông Kinh đứng nguyên tại chỗ cười, “Thế nào, còn muốn ở đồn cảnh sát đánh người, cô không sợ bị giam à?”

Mấy người cảnh sát nhìn mặt nhau.

Chiêm Đông Kinh phải vai đi ra ngoài, Tô Lương Mạt nói với người đàn ông bên cạnh, “Hắn cứ như vậy mà đi?”

“Hắn không phải là tội phạm, hắn có quyền lợi này.”

Cô ra khỏi đồn cảnh sát, thấy Chiêm Đông Kinh đứng tựa lên xe giống như đang ở trước cửa đợi cô, Tô Lương Mạt đi qua, Chiêm Đông Kinh đưa tay cản đường cô, “Có có từng nghĩ tới hậu quả của hành động như vậy không?”

“Tôi phải cần mạng trước mới có thể nghĩ tới chuyện sau này.”

“Tôi khi nào thì nói muốn mạng của cô? Bạn trai cô là cảnh sát, cô nếu không tin tưởng lời nói của bọn họ cũng là chuyện thường, Tô Lương Mạt, mạng của ba cô đối với tôi mà nói không đáng tiền, cho nên bây giờ muốn mạng của ông ta có lẽ không phải là tôi.”

Tô Lương Mạt dừng bước, “Chuyện anh đã làm với Vệ Tắc, khiến tôi không thể tin anh được nữa.”

“Hắn là hắn, hắn quấy rối công chuyện của tôi thì nên biết tôi không có nhịn xuống cục tức này đơn giản như vậy,” Lời của hắn vốn chưa hoàn toàn nói thẳng ra, dù sao gần đó là cảnh sát, “nhưng chuyện này là hắn kéo cô vào, Tô Lương Mạt, cô rước lấy phiền phức vào người không nói, nhưng đừng có đem người thân nhất của cô cũng lôi vào theo.”

“Anh thì có bao nhiêu tốt đẹp?” Chiêm Đông Kinh nếu được coi là người tốt, chó mèo đi ngang qua đường cũng có thể dùng hai chân để đi được, “Ba tôi ở đâu, chẳng lẽ anh chịu nói cho tôi biết sao?”

“Điều kiện đầu tiên để cô đồng ý hợp tác với cảnh sát là đảm bảo an toàn cho ba cô phải không?” Chiêm Đông Kinh xòe hai tay, “Nếu đã như vậy, còn cần hỏi tôi sao?”

“Giao dịch của chúng ta có còn tính hay không?”

Chiêm Đông Kinh vẫn ung dung nhìn cô, “Cùng với người biến thái như tôi vậy, cô còn dám nghĩ tới giao dịch của cô?”

Cô là không dám.

“Ngay từ đầu tôi đã nói với cô rồi, mục tiêu của tôi không ở trên người cô, Tô Lương Mạt, nhưng cô trước sau không có cách nào tin tưởng tôi.”

Tô Lương Mạt không yên lòng đi tới bệnh viện, Chiêm Đông Kinh nói rất đơn giản, giống như những chuyện này đều là cô gieo gió gặt bão, hắn có thể chia rẽ cô với Vệ Tắc, nhưng dưới tình huống như vậy, Tô Lương Mạt còn có thể có cách nào khác sao?

Vệ Tắc thấy sắc mặt cô ngưng trọng, “Sao vậy?”

“Vệ Tắc, anh nói ba em sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

“Cậu đã đồng ý...”

“Nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được ba em ở đâu.” Tô Lương Mạt không muốn nghe bất kỳ lời hứa hẹn không thực tế nào, cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn xem nhân viên y tế mặc áo trắng bên ngoài đi tới đi lui chăm sóc bệnh nhân.

“Lương Mạt, chuyện cậu đã đồng ý nhất định sẽ làm được, chúng ta bây giờ trước tiên phải nghĩ cách đối phó với Chiêm Đông Kinh, thừa dịp này khiến hắn khó trở tay.”

Tô Lương Mạt xoay người, mục đích của tất cả mọi người là Chiêm Đông Kinh, cô đi tới ngồi xuống mép giường, “Vệ Tắc, em quan tâm tới ba em nhiều hơn là tình hình của Chiêm Đông Kinh, hơn nữa nếu không phải là vì anh, em sẽ không trở mặt với anh ta.”

Cô nói thẳng thắn, không có chút ý tứ che giấu ý đồ thật của mình, cái gì mà hợp tác với cảnh sát là bổn phận nghĩa vụ, đến cả mạng cũng không còn, còn quan minh chính đại cái nỗi gì.

Vệ Tắc ôm cô vào trong ngực, “Xin lỗi, anh chỉ là muốn nhanh chóng bắt hẩn chịu tội, ba em cũng có thể sớm được an toàn.”

“Nếu như quả thật không thể định tội hẩn được, em còn một cách không biết có thể thử được không.”

“Cách gì?”

“Tìm Hoắc lão gia tử, ông ta lúc trước đã đề ra quy định, không được công khai giết người trước mặt cảnh sát, Chiêm Đông Kinh dùng súng của anh bắn chết người khác, nếu ông ta xuất động lực lượng của những bang hội khác, có lẽ có thể chế trụ Chiêm Đông Kinh.” Tô Lương Mạt cũng là muốn thử một lần.

“Nhưng ông ta sẽ nghe lời em nói sao?”

“Em đã gặp ông ta một lần, có thể thử xem.”

Chiêm Đông Kinh không hề ngờ tới chính là, thăm nghĩ người phụ nữ này vốn không thoát khỏi lòng bàn tay của mình, thế mà lại tìm cách muốn cho hẩn chết.

Điểm này ngược lại cũng rất giống hẩn.

Vệ Tắc nói chuyện với Trương Chính Tụng, nhưng bởi vì cảnh sát đang điều tra, cũng không thể để Tô Lương Mạt trắng trợn đi tìm người trong bang phái, Trương Chính Tụng nghĩ cách, cho người dẫn Hoắc lão gia tử đến đồn cảnh sát nói là phối hợp điều tra, trên thực tế, là để Tô Lương Mạt giải thích rõ tình hình với Hoắc lão gia tử. Mặt khác, còn có thể đảm bảo an toàn của cô.

Tô Lương Mạt lúc này tất nhiên sẽ không giấu giếm nữa, tai nạn xe lần trước, gồm cả chuyện đám Vệ Tắc bị bỏ thuốc đều nói rõ toàn bộ cho Hoắc lão gia tử.

42. Chương 41: Hoắc Lão Gia Tử Đổi Ý

Chương 41: Hoắc lão gia tử đổi ý

Hoắc lão gia tử nghe xong, ngoại trừ kinh ngạc rồi là phẫn nộ, ông ta cảm quả trượng dùng sức gõ xuống nền, “Hỗn đản, lại ở sau lưng ta làm ra nhiều chuyện như vậy.”

Tô Lương Mạt thấy thái độ ông ta như vậy, cũng thả lỏng tâm trạng một chút.

“Tô tiểu thư, chắc chắn cô cho là kẻ trộn lẫn trong bang hội chúng tôi đều không phải người tốt phải không?” Hoắc lão gia tử thở ra một hơi, “Cũng bởi vì mấy đứa kia bất luận là trưởng thành hay nông cạn đều không để tôi được tinh tâm, tôi mới đặt ra những quy tắc đó, mặc dù người bên ngoài có thành kiến với chúng tôi, nhưng mà không có quy củ thì không thành quy tắc, cô yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.”

Ông ta nói chuyện rõ ràng, Tô Lương Mạt mỉm cười, “Hoắc lão gia tử ngài đừng nói như vậy, tôi tin tưởng thái độ của ngài.”

“Hai ngày sau cô tới tìm tôi,” Ông ta cho Tô Lương Mạt địa chỉ, “tôi khẳng định cho cô câu trả lời thỏa đáng.”

“Hoắc lão gia tử, những lời tôi nói không đưa ra được bằng chứng rõ ràng, ngài tin tôi sao?”

“Tôi tin, thằng hỗn đản này so với lão đầu tử tôi còn hỗn đản hơn nhiều, bình thường gây ra chuyện tôi đều mất nhắm mắt mở, nếu cứ tiếp tục để như vậy, sớm muộn cũng liên lụy đến người khác.”

Tô Lương Mạt không khỏi dâng lên hảo cảm với ông ta, xem ra người trong bang hội không nhất định đều là kẻ tội ác tày trời.

Đưa Hoắc lão gia tử ra ngoài, trong lòng Tô Lương Mạt liền nhẹ bớt, chuyện trong nội bộ bang hội này, hơn nữa còn liên quan tới Tương Hiếu Đường mà Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm như hổ đói, hiệu quả có lẽ còn nhanh hơn cảnh sát làm việc nhiều.

Hai ngày sau, Tô Lương Mạt theo hẹn đi đến địa chỉ Hoắc lão gia tử đã cho cô.

Có người dẫn cô vào trong, xuyên qua đình viện đủ loại hoa cỏ đi vào phòng khách, Tô Lương Mạt nhìn thấy người đàn ông trên ghế sofa thì ngẩn người, bước chân cũng dừng lại chần chừ có nên tiếp tục tiến lên trước hay không.

Bộ dạng Chiêm Đông Kinh rất nhàn nhã, hần vất chân trái lên, lật lật tờ báo trong tay, nghe thấy động tĩnh chỉ là ngẩng đầu liếc nhìn cô, sau đó không thèm quan tâm lại đặt chú ý lên tờ báo.

Tô Lương Mạt nghĩ, có lẽ Hoắc lão gia tử gọi hần đến hỏi tội.

Người giúp việc dẫn cô đi về phía sofa, “Mời cô ngồi, lão gia tử có đang bận chút chuyện, đợi lát nữa sẽ gặp cô.”

“Cảm ơn.” Tô Lương Mạt ngồi đối diện với Chiêm Đông Kinh, người đàn ông gấp tờ báo lại, ngược mắt lên nhìn cô, “Thật không ngờ tới a, lại biết tìm tới Hoắc lão gia tử.”

Cô cố tự trấn tĩnh, mở to mắt không nói lời nào.

“Hoắc lão gia tử ngoài miệng cho dù có nói hay đến thế nào, dù gì cũng là người trong bang hội, nhưng mà cô có thể nghĩ tới việc dùng ông ta để kìm hãm tôi, tâm tư cũng đủ độc a.” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh châm chọc, muồn vùng dậy, lúc trước cũng là hần đưa cô đến quen biết được Hoắc lão gia tử.

Người phụ nữ này, đảo mắt liền có thể nghĩ được làm thế nào để xuyên một đao sau lưng hần.

Tô Lương Mạt tiếp tục đóng vai ‘tượng điêu khắc’.

Tiếng giày cao gót từ xa tới gần, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, trí nhớ cô trước giờ rất tốt, gương mặt này lúc trước ở chỗ Chiêm Đông Kinh từng gặp qua. Thẩm Tâm Lê đầu tóc hơi rối, váy áo trên người càng giống như vừa mới thay ra, nửa bờ vai còn lộ ra ngoài, cô ta gầy gầy mái tóc dài, gờ tay nhắc chân lộ rõ vẻ yêu mị, “Đông Kinh, chúng ta đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh để chân xuống, chú ý thấy vẻ nghi hoặc trên hai đầu lông mày Tô Lương Mạt, hần đứng lên đi về phía Thẩm Tâm Lê, son môi người phụ nữ màu đỏ tươi, “Lần này anh chắc hẳn tin tôi đối với anh không có hai lòng rồi chứ? Hoắc lão gia tử nói, ông ta không thể nào giúp người ngoài, sau này chú ý một chút là được.”

Nơi cổ họng Tô Lương Mạt trào lên trận buồn nôn, lần trước nghe bọn họ nói chuyện, Thẩm Tâm Lê hẳn là phụ nữ của Chiêm Tùng Niên, không ngờ Chiêm Đông Kinh lần này lại đưa cô ta lên giường của Hoắc lão gia tử?

Tô Lương Mạt thấy thật không thể tưởng tượng nổi, hai chân cô cứng ngắc, chút hy vọng lúc trước với Hoắc lão gia tử càng không còn sót lại chút nào, cô nhìn Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, Thẩm Tâm Lê cũng đi theo bên cạnh.

Vốn là nơi Khang trang đang hoành hành, bây giờ không chỗ nào không lộ ra dơ bẩn.

Tô Lương Mạt thấy từ trên lầu có hai người đàn ông trắng kiện đi xuống, mục tiêu cùng hướng về phía cô, cô không kịp nghĩ nhiều, nhắc chân gần như chạy trốn ra ngoài.

Ở ngoài có xe đang đợi cô, xe của Chiêm Đông Kinh cũng lái tới cổng, Thẩm Tâm Lê ngồi chỗ sau xe khuôn mặt xem kịch vui, “Cô nương, sao cô không lên lầu a?”

Tô Lương Mạt mím chặt môi.

Thẩm Tâm Lê cười một tiếng, ngón tay chải chải tóc, “Ai dà, xương cốt nhức mỏi đến rã rời rồi, Đông Kinh, chúng ta về đi.”

Tô Lương Mạt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, cô hung hăng cắn chặt răng mở cửa xe ngồi vào bỏ đi. Cái nhìn kia bao gồm cả phần nộ, thất vọng, và buồn nôn.

Chiêm Đông Kinh ngồi vào chỗ sau xe, Thầm Tâm Lê liếc mắt nhìn chằm chằm chiếc xe đã lái đi, “Nhìn ánh mắt kia, tôi nhớ đến lúc tôi mới đi con đường này, cũng như vậy, gặp chuyện bất bình cũng sẽ quật cường không chịu khuất phục, nhưng thực tế lại đè lên đầu a.”

“Cô ta sạch sẽ hơn cô,” Chiêm Đông Kinh không khách khí đáp lại, “sau này đừng có đem cô ta đánh đồng với cô.”

Thầm Tâm Lê không để bụng nhún nhún vai, lời nói khó nghe như vậy cô ta từ miệng Chiêm Đông Kinh đã nghe nhiều rồi, “Anh dù sao cũng nên cho tôi chút mặt mũi chứ, tôi vừa mới giúp anh một chuyện lớn.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu tài xế lái xe.

“Nhưng mà nói thật, Hoắc lão gia tử này cậy già lên mặt, anh bình thường cũng chỉ coi lời lão ta nói như gió thoảng bên tai, lần này cho dù lão ta thật sự muốn quản, theo tính tình của anh cần gì phải sợ, hà tất phải làm chuyện thừa thãi?” Thầm Tâm Lê lấy gương ra trang điểm lại.

Chiêm Đông Kinh khép mắt lại, giọng điệu lười biếng, “Tôi không muốn phiền phức, hưởng hồ như thế này đối với tôi không có bất kỳ tổn thất nào.”

Những lời bốn cột này là hạ thấp Thầm Tâm Lê, bản thân cô ta không phải nghe không hiểu, cô ta kiêu ngạo cất cái gương vào túi xách, “Được thôi, chỉ cần tôi ở trong mắt anh còn chút giá trị như vậy, anh nói cái gì cũng được.”

Tô Lương Mạt đi tới bệnh viện trước, tâm trạng giống như là bầu trời phủ đầy khói mù, Vệ Tắc thấy sắc mặt cô không tốt, đưa tay ra hiệu cô đi tới.

“Nói chuyện thế nào rồi?”

Trong mắt Tô Lương Mạt lộ rõ ủy khuất, ngồi trên ghế lắc đầu.

Vệ Tắc đưa cho cô chai nước khoáng, “Đừng buồn, ông ta vốn dĩ là kẻ ở cùng một phía với Chiêm Đông Kinh.”

Tô Lương Mạt nhìn tầng ánh sáng mặt trời trải rộng trên người Vệ Tắc, “Thái độ lần trước của ông ta hoàn toàn trái ngược với hôm nay, Vệ Tắc, em có phải là phát ngu rồi không?” Cô đưa hai tay che mặt, tràn đầy ảo não.

“Ai nói vậy,” Vệ Tắc nắm chặt tay cô, kéo cô tới gần, “nếu không phải là em, anh bây giờ còn không biết ở đâu?”

Tô Lương Mạt nằm sấp lên chăn mềm, “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Vệ Tắc đưa tay xoa nhẹ lên gáy cô, “Cũng không nhất định phải định tội hấn ngay, Lương Mạt em đừng nản chí.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, “Vệ Tắc, em muốn đi Bắc Cảnh tìm ba em.”

43. Chương 42: Cô Cũng Bị Nhéo Ngực

Chương 42: Cô cũng bị nhéo ngực

“Không được.” Vệ Tắc gần như không chút nghĩ ngợi liền đánh tan ý nghĩ trong đầu Tô Lương Mạt, “quá nguy hiểm, anh không yên tâm để em đi.”

“Nhưng mà ba em cứ tiếp tục như vậy sẽ gặp nguy hiểm, Vệ Tắc, đến Bắc Cảnh cho dù em không tìm được ông ấy còn tốt hơn ở đây chờ tin tức.”

Vệ Tắc kéo tay cô nắm chặt trong lòng bàn tay, “Vậy anh đi với em.”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Bây giờ anh không ra khỏi Ngự Châu được, anh yên tâm...”

“Không được,” Vệ Tắc khẳng khái, “chẳng lẽ em không tin tưởng bọn anh sao?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, Vệ Tắc nói không sai, cô không tin được Trương Chính Tụng, huống hồ bây giờ trên người Vệ Tắc còn có án oan, cô nhất thời cũng không đi được, Tô Lương Mạt liền nói sang chuyện khác, “Cậu anh ở bên kia nói thế nào, làm mất sủng cũng là chuyện lớn.”

Vệ Tắc cũng không muốn cô bận tâm, “Mọi chuyện sẽ lộ rõ chân tướng thôi.”

Tô Lương Mạt tranh thủ đến công ty một chuyến, cô đã tính tới kết quả xấu nhất, nhưng nghe đến tin bị sa thải vẫn cảm thấy đột ngột.

Cô không giải thích, cũng đúng, làm gì có công ty nào có thể chịu được một nhân viên thường xuyên mất tích, cho dù Tôn Liên giúp cô nộp đơn xin nghỉ cũng vô dụng, cũng không thể mỗi lần đều dùng lý do ngã bệnh.

Tô Lương Mạt ôm thùng tài liệu về nhà, Tống Tử Căng nghe thấy tiếng chuông ra mở cửa.

Không ngờ trong nhà còn có người.

“Lương Mạt, hôm nay sao lại về sớm vậy?”

Tô Lương Mạt nghiêng người đi vào trong, “Mẹ, con muốn nghỉ việc.”

“Nghỉ việc cũng tốt,” Tiếp lời chính là người phụ nữ đứng tuổi ngồi bên trong, Tô Lương Mạt nghe thấy âm thanh này không khỏi đau đầu, “cháu bây giờ có đi làm cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, con gái vẫn là nên học nhiều đọc nhiều, giống như Tô Uyển nhà chúng tôi học hành nghiên cứu, sau này đi ra ngoài ánh mắt tự nhiên cũng có thể ngước cao.”

“Bác gái.” Tô Lương Mạt chào hỏi bà ta.

“Lương Mạt à, lâu rồi không gặp nhìn cháu cũng gầy đi, ở nhà nên chịu khó ăn uống, có phải mẹ cháu thường xuyên tính toán làm thế nào tiết kiệm tiền phải không?”

Tô Lương Mạt rót ừng ly nước, xoay người tựa lên mép bàn, “Bác gái nói thực sự rất đúng, cháu cũng muốn thi lên nghiên cứu sinh.”

“Đúng vậy, Tô Uyển nhà tôi...”

“Nhưng mà còn thiếu hai vạn, cháu còn đang định gọi điện cho bác gái đây.”

Đối phương vừa nghe, lời đến miệng lập tức nuốt ngược lại, “Chúng ta nào có tiền a, cháu cũng không phải không biết, Tô Uyển học hành rất tốn kém.”

Tô Lương Mạt uống xong ly nước, cầm lấy thùng tài liệu đi vào phòng.

Tống Tử Căng cười cười, Tô Lương Mạt chính là như vậy, không thích ai đến nói chuyện nhiều thêm một câu cũng lười, từ nhỏ đã như vậy, một câu bất hòa thậm chí còn có thể ngay trên bàn ăn bỏ đi. Tô Lương Mạt đóng chặt cửa, loáng thoáng có thể nghe thấy âm thanh nói chuyện với nhau ở ngoài, không có gì hơn là hỏi Tô Khang có tin tức hay chưa, sau đó than thở mấy câu.

Tô Lương Mạt không vội tìm việc, vừa vặn có thể tiện chăm sóc Vệ Tắc.

Cô đem theo bình giữ nhiệt đi vào bệnh viện, vụ án của Vệ Tắc đã lâu không có động tĩnh, cảnh sát biết rõ quan hệ hai người bọn họ, tự động mở cửa cho cô.

Tô Lương Mạt đi vào bên trong, mới nhìn thấy mẹ của Vệ Tắc ở đây.

Cô dừng lại một chút, lúc này mới mạnh dạn tiến lên, “Dì.”

Bà Vệ đang giúp Vệ Tắc gấp thức ăn vào trong chén, thấy cô nhất thời không nhận ra được, “Chào cô.”

Tô Lương Mạt mang theo bình giữ nhiệt đi tới trước giường, Vệ Tắc vẫy tay ra hiệu cô đi tới, “Mẹ, đây là Lương Mạt.”

Bà Vệ ngẩng đầu một lần nữa xem xét tường tận, nghĩ thấy Vệ Tắc giới thiệu như vậy, quan hệ khẳng định không đơn giản, “Lương Mạt? Tô Lương Mạt?”

Hình như, có chút chút ấn tượng.

Tô Lương Mạt miễn cưỡng cười cười, gật đầu, “Vâng.”

Cô nhìn thấy rõ ràng sắc mặt Vệ mẹ không nhiệt tình như vừa rồi, Vệ Tắc nói tiếp, “Con với Lương Mạt đang qua lại.”

“Nhanh ăn cơm đi,” Bà Vệ đem thức ăn đưa đến tay con trai, “ba con buổi chiều cũng sẽ qua đây, lúc trước đã khuyên con tìm phần công tác nào nhẹ nhàng, còn có mấy chú bác của con, đều nghĩ nên dùng quan hệ chuyển công tác cho con.”

Tô Lương Mạt để bình giữ nhiệt lên trên tủ đầu giường, bà Vệ lại không hề chú ý tới cô, mà Vệ Tắc cũng thành công bị bà ta dời sang đề tài khác, “”Mẹ, con làm việc này vẫn đang rất tốt...”

Tô Lương Mạt từ trên người bà Vệ coi như cảm thụ được sâu sắc, cái gì gọi là kỹ năng giao thiệp, không cần phải nói nhiều lời khó nghe, trong ngôn ngữ có sự ưu việt có thể khiến người ta tự ti đến chết.

Cô thoải mái còn có việc, ra khỏi phòng bệnh.

Tô Lương Mạt không thể nói gì thở ra một hơi, chuyện Vệ Tắc xem ra không dễ giải quyết như vậy, ý nghĩ lúc trước của Tô Lương Mạt lại lần nữa nảy lên, cô ra khỏi bệnh viện chuẩn bị đi tới trạm xe buýt.

Một chiếc xe bóng loáng lái tới cạnh cô, cửa sổ xe kéo xuống, hiện ra một gương mặt xa lạ bên trong, “Tô tiểu thư phải không? Hoắc lão gia tử muốn gặp cô một lần.”

Bước chân Tô Lương Mạt vô thức lùi ra sau, vừa vặn xe buýt đỗ lại, cô vội vàng mở cửa.

Nếu đã là rắn chuột một ổ, còn cái gì tốt đẹp mà gặp?

‘Chính nghĩa’ cái từ này, lại không cần tỏ ra vẻ trước mặt người khác.

Tô Lương Mạt về tới nhà, Tổng Tử Căng đã dặn dò trước, nói là muốn đi tới chỗ người bạn tìm xem có cơ hội làm việc hay không, mặc dù Tô Lương Mạt không yên tâm, nhưng vẫn là không lay chuyển được ý định của bà.

Tổng Tử Căng ít nhiều cũng biết chuyện cô mất tích lần trước có liên quan với Vệ Tắc, Tô Lương Mạt có thể giấu được liền cô giấu, nếu không Tổng Tử Căng có khi bị dọa đến phát bệnh tim.

Xách valy hành lý đi vào sân bay, mấy ngày nay Trương Chính Tụng đã rút đi mấy người bảo vệ Tô Lương Mạt, như vậy vừa hay, cô thông qua cửa kiểm tra đi vào cabin, mới ngồi xuống chưa bao lâu, đã có người đi tới cạnh cô, “Chào cô.”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp khom người xuống, Tô Lương Mạt cười đáp lại, “Chào cô.”

“Xin hỏi cô là Tô Lương Mạt tiểu thư phải không?”

“Là tôi.”

“Xin mời cô theo tôi.”

Về mặt Tô Lương Mạt có phần nghi ngờ, “Có chuyện gì sao?”

Đối với một người vui vẻ chào đón rất khó từ chối, Tô Lương Mạt đi theo tiếp viên hàng không vào khoang hạng nhất, phóng tầm mắt nhìn đi, bên trong chỉ có rải rác mấy người, người đàn ông ngồi ở hàng đầu tiên ngẩng đầu nhìn về phía Tô Lương Mạt, đến khi thấy rõ mặt của đối phương, sắc mặt Tô Lương Mạt trắng xanh lạnh ngắt.

Chiêm Đông Kinh vẫn ung dung chìn cô chăm chăm, “Đi học đóng kịch đi, trở mặt cũng không thèm chào hỏi.”

Cô lười phải nói chuyện với hắn, xoay người định rời đi.

“Cô biết ba cô cụ thể ở đâu của Bắc Cảnh không?”

Tô Lương Mạt dừng bước, đi tới ngồi trên ghế cách Chiêm Đông Kinh một hành lang.

Hắn cầm lấy một quyển tạp chí tài chính kinh tế mở ra xem, một lúc lâu cũng không nghe thấy Tô Lương Mạt mở miệng, đến khi máy bay cất cánh, Chiêm Đông Kinh lúc này mới gấp cuốn tạp chí lại, lúc Tô Lương Mạt còn ngẫm nghĩ làm thế nào đặt câu hỏi, chỉ thấy Chiêm Đông Kinh nhắm mắt lại, chân dài vắt lên, ngủ rồi!

Tô Lương Mạt là giầu Vệ Tắc đến đây, một là sợ anh lo lắng, hai là sợ kinh động đến cảnh sát. Chuyển bay hai tiếng đồng hồ rất nhanh, Chiêm Đông Kinh gần như ngủ một hơi, máy bay đáp xuống, Tô Lương Mạt thấy hai mắt hắn còn nhắm, người phía sau cũng không dám nhắc nhở, cô tức giận cầm lấy cuốn tạp chí quất lên cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Đến rồi.”

‘Pằng’ một tiếng, tạp chí bị hất sang một bên, chỉ thấy động tác người đàn ông nhanh như cắt vươn tay ra.

Đây là tính cảnh giác của hắn huấn luyện được từ nhỏ.

“A!”

Tô Lương Mạt hét lên một tiếng chói tai làm Chiêm Đông Kinh hoàn toàn tỉnh giấc, cô giậm chân, mặt sung huyết đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì đau hay là vì xấu hổ tức giận. Tay của hắn đang bóp trước ngực cô, chỗ này, chỉ dùng lực một chút liền đau thấu tim.

Tô Lương Mạt vung cuốn tạp chí trong tay tới, “Biến thái!”

44. Chương 43: Hoặc Là Ngoan Ngoãn Để Tôi Hôn

Chương 43: Hoặc là ngoan ngoãn để tôi hôn

Cô hình như đã quên, lần trước cô chính là như vậy nhéo hắn, hơn nữa còn là cố ý.

Chiêm Đông Kinh buông tay ra, vốn dĩ ngủ không được an ổn, còn cộng thêm Tô Lương Mạt quấy như vậy, đầu càng thêm đau.

Bàn tay hắn chống lên trán, hai mắt khẽ nhắm lại.

Tô Lương Mạt đau đưa hai tay ôm chặt trước ngực cong người ngồi xuống, nghe thấy động tĩnh hai người đàn ông cũng đứng lên, nhìn thấy cảnh tượng này đều nén cười, Chiêm Đông Kinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, không khỏi thấy tâm tình thật tốt.

Tô Lương Mạt dựa người lên thành ghế, Chiêm Đông Kinh lướt qua cô định đi, cô đưa tay muốn cản lại, “Anh...”

Chiêm Đông Kinh đẩy tay cô ra, người đàn ông phía sau cũng vọt tới đi theo ra ngoài.

Tô Lương Mạt ghen một bụng tức, hắn gọi cô đến chính là để cô nhìn hắn ngủ?

Lấy hành lý, Tô Lương Mạt nhìn thấy có xe tới đón Chiêm Đông Kinh, cô vội vàng bắt taxi đuổi theo, cũng không xa lắm, xe dừng trước khách sạn năm sao.

Cô cũng đi xuống theo, trong lòng Tô Lương Mạt luôn nghĩ, đi theo Chiêm Đông Kinh thì có thể tìm được Tô Khang.

Thuộc hạ lấy hành lý của Chiêm Đông Kinh đi vào khách sạn, hắn thấy Tô Lương Mạt vẫn còn ở đây, Chiêm Đông Kinh đứng im tại chỗ đợi cô.

Đợi Tô Lương Mạt đi tới trước mặt, Chiêm Đông Kinh lúc này mới mở miệng, “Cô không biết ba cô ở đâu, cô định tìm thế nào?”

Cô nhìn hắn chòng chọc.

Thời tiết ở Bắc Cảnh lạnh hơn Ngự Châu nhiều, đi qua đi lại đều là người địa phương, khăn quàng cổ sợi len nhìn vào mắt khiến người ta thấy thoải mái, trong hơi thở của Tô Lương Mạt thậm chí còn có khói nước, Chiêm Đông Kinh kéo cổ áo khoác bằng vải nỉ, “Không phải cô nghĩ bảo tôi dẫn cô đi tìm chứ?”

“Anh nói cho tôi biết địa chỉ là được rồi.”

Người đàn ông hừ lạnh, “Một khắc trước còn muốn tôi chết, bây giờ lại muốn tôi giúp cô, Tô Lương Mạt, cô có mặt mũi không?”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay kéo valy, cô ăn mặc phong phanh, gió lạnh táp vào mặt giống như bị dao nhỏ cắt qua, nhưng đối mặt với người như vậy không phải da mặt nên dày sao?

“Tôi có mặt mũi chứ, nếu không bây giờ anh là đang nhìn chăm chú cái gì?”

Chiêm Đông Kinh có chút hứng thú kéo miệng cười, “Tôi nhìn chính là ngực của cô.”

Tô Lương Mạt cắn răng, “Ngực của anh mọc trên đầu sao?”

Người đàn ông lúc này đi vào khách sạn bước nhanh tới bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, đều xong cả rồi.”

Chiêm Đông Kinh vẫy vẫy tay, “Tôi bây giờ đi vào ngủ một giấc, cô còn muốn vào theo không?”

“Anh gọi tôi đi đến khoang thương gia rồi cuộc là có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì,” Chiêm Đông Kinh xoay người đi vào trong khách sạn, “ngồi máy bay chán quá, giải trí một chút.”

Tô Lương Mạt đứng đóng cọc tại chỗ, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không thân thuộc này, dựa vào cô ở đây tìm một người quả thật như mò kim đáy biển, bây giờ có cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, cô chỉ cần bám theo Chiêm Đông Kinh, thì có thể tìm được ba.

Nhưng Tô Lương Mạt rốt cuộc không dám theo quá sát, cô tìm một khách sạn cách một khu phố phía đối diện ở lại, một phòng một đêm một trăm hai, lại cố ý chọn căn phòng có thể nhìn thấy được cửa khách sạn đối diện.

Cô đặt chuông báo thức, nghĩ Chiêm Đông Kinh sẽ không dậy quá sớm, Tô Lương Mạt 6 giờ thức dậy, buổi sáng ở Bắc Cảnh lạnh đến thấu xương, cô mặc chiếc áo lông mỏng ra khỏi cửa, vừa ăn điểm tâm vừa nhìn chằm chằm cánh cửa đối diện cửa kính bên cạnh.

Mãi cho đến 9 giờ, mới thấy Chiêm Đông Kinh đi ra.

Tinh thần Tô Lương Mạt phấn khởi, cầm lấy túi xách ra khỏi cửa tiệm, bên cạnh liền có xe taxi đứng xếp hàng, Tô Lương Mạt lên một chiếc trong đó, “Bác tài, phiền bác đi theo xe phía trước.”

“Được rồi.”

Xe đi theo một lúc lâu, cuối cùng dừng trước một khách sạn.

Tô Lương Mạt trốn một góc không khỏi nghi hoặc, Chiêm Đông Kinh vừa mới đi ra khỏi khách sạn, lại vào khách sạn, đùa cái gì vậy?

Đúng lúc này, cô nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi từ trong khách sạn đi ra, bởi vì cách xa không thấy rõ tướng mạo, nhưng nhìn tư thái diêm dúa lòe loẹt đồ ngỗ lại khẳng định bộ dạng cũng được, cô ta bước nhanh về phía Chiêm Đông Kinh, ôm hân sau đó hôn hôn lên gò má người đàn ông.

Tô Lương Mạt nhìn hai người tiến vào khách sạn, xem ra trong nhất thời nói không hết chuyện, cô chỉ đánh ảo não thu hồi tầm mắt, “Bác tài, bao nhiêu tiền?”

Tài xế hô một con số, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô ánh mắt tràn trề thương cảm tiếc nuối.

Tô Lương Mạt xuống xe, tìm một chỗ ngồi xuống, “Làm gì vậy chứ.”

Ngày hôm qua có thời gian cả một đêm không hảo hảo lợi dụng.

Lần này đợi, lại suốt cả một ngày.

Tô Lương Mạt không dám bỏ đi, cô thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn công trình kiến trúc cao vút chọc trời, trong lòng mắng thầm, cũng quá đủ rồi chứ.

Buổi trưa ăn tạm chút gì đó trong quán ăn bên cạnh, lúc chạng vạng nhiệt độ chênh lệch rất lớn, Tô Lương Mạt kéo chặt cổ áo đút hai tay vào túi quần, ánh nắng chiều nhỏ vun chiếu từng lớp rõ ràng lên mái tóc ngang, Tô Lương Mạt vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đi ra.

Cô vội tránh đi tầm mắt người đàn ông, may mà nơi này cũng dễ bắt xe, Tô Lương Mạt lại bảo tài xế theo sát xe của Chiêm Đông Kinh, trong lòng suy nghĩ hần ngàn vạn lần dừng trở về khách sạn, nếu không cả ngày hôm nay liền phí công vô ích.

Sau khi đi được một đoạn, xác định là hướng đi không giống, Tô Lương Mạt bảo tài xế dừng để mất dấu.

Đi vào một khúc cua, thấy xe của Chiêm Đông Kinh dừng lại, người đàn ông từ chỗ ngồi phía sau bước ra rồi đi vào một con hẻm nhỏ, xe của hần không có đi theo nữa, Tô Lương Mạt vội vàng xuống xe.

Cô dù sao cũng chưa có kinh nghiệm với khả năng theo dõi người khác, Tô Lương Mạt đội mũ áo lông đi ở phía sau, Chiêm Đông Kinh không quay đầu lại, cô duy trì khoảng cách không xa không gần.

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, trong lòng khẩn trương mà lại xem lẫn vui mừng khó nhịn, có khi nào ba đang ở trong một tiểu khu nào đó bên cạnh, hoặc có lẽ, cô sẽ tình cờ gặp được?

Đang nghĩ như vậy, chợt nghe thấy một hồi tiếng bước chân, Tô Lương Mạt liếc mắt thấy Chiêm Đông Kinh lại xoay người đi ngược về phía cô, cô đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, nhưng nếu đã bị phát hiện rồi cũng không có gì phải trốn.

Chiêm Đông Kinh bước vài bước đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, bị người ta bắt quả tang ngay tại chỗ, vẻ mặt cô hậm hực, tránh tầm mắt đi chỗ khác.

Hần lại không nói một câu nào, đưa hai tay kéo hai bên áo khoác ngoài, thân thể hướng sang một bên đè lên Tô Lương Mạt, giấu cả người cô vào trong áo khoác của người đàn ông, Chiêm Đông Kinh áp tới một bước, phần lưng Tô Lương Mạt chống lên vách tường không có cách nào cự quạy.

“Anh làm cái gì!”

Cổ áo khoác dựng thẳng lên, giấu đi cái cảm kiên nghị khuôn mẫu của Chiêm Đông Kinh, lộ ra đôi môi mỏng bên ngoài, có như vậy làm nền càng thêm phần gợi cảm, hần nghiêng mặt qua, làm động tác muốn hôn.

Tô Lương Mạt trợn tròn hai mắt, “Chiêm Đông Kinh!”

Ánh mắt hần dán chặt lên khuôn mặt đầy oán giận của cô, “Chúng ta bị theo dõi.”

Cái gì?

Chiêm Đông Kinh kề môi mỏng qua sát bên tai Tô Lương Mạt, “Cô đoán không sai, tôi là đi tìm ba cô, nhưng chúng ta bây giờ bị kẻ khác theo dõi rồi, hoặc là đứng ở đây ngoan ngoan để tôi hôn, hoặc là đường ai nấy đi, chúng ta ai trở về chỗ của người đó, tôi còn có thể cho cô đi nhờ xe.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, “Anh không lừa tôi chứ?”

“Cô cho rằng tôi kiếm cố hôn cô?” Giọng điệu người đàn ông có phần khinh thường, khoe miệng hần hướng về phía vừa rồi muốn sẵn tới cong lên, “Cô cần phải dùng hành động của cô nói cho bọn chúng biết, tôi và cô chỉ là ở đây nói chút chuyện, chuyện yêu đương.”

Nói xong, hần nhắm mắt lại, khuôn mặt tuyệt mỹ sáp lại gần Tô Lương Mạt, mặc dù giọng điệu Chiêm Đông Kinh giống như nói Tô Lương Mạt tự mình đa tình, nhưng trên mắt hần bày ra, rõ ràng là hưởng thụ.

45. Chương 44: Tìm Được Ba

Chương 44: Tìm được ba

Tầm mắt Tô Lương Mạt quét qua đầu phố, nghĩ lại thấy Chiêm Đông Kinh vừa ‘bận rộn’ cả một ngày, chắc không phải chỉ vì một nụ hôn mà gặt cô.

Cô mím chặt môi, thân thể bị giấu kín trong áo khoác của Chiêm Đông Kinh chỉ lộ ra gương mặt lớn bằng bàn tay.

Khóe môi khẽ chạm, Tô Lương Mạt cau mày, “Kẻ theo dõi có thể là ai?”

Chiêm Đông Kinh lại không thích vào thời điểm này bị người ta cắt ngang, nhưng vẫn trả lời cô, “Có thể là kẻ muốn thủ tiêu ba cô, cũng có thể là cảnh sát.”

“Cảnh sát?” Cô lập tức vươn hai tay đẩy lồng ngực Chiêm Đông Kinh, “Anh làm ra dáng là được rồi, bọn họ cách xa như vậy...”

Lỡ như truyền tới tai Vệ Tắc, cô không phải là có miệng cũng nói không được sao?

Hai tay Chiêm Đông Kinh bóp eo cô, rất nhẹ nhàng đẩy cô lên vách tường, ở đâu ra có nhiều lời nhảm nhí như vậy, hần trực tiếp hôn tới làm cô phải đem nửa câu sau nuốt trở về.

Cô cắn chặt hàm răng, hơi thở lạnh lạnh của người đàn ông áp lại gần, vẫn làm cô nhin không được khê run rẩy.

Hần không thể vào sâu bên trong, Chiêm Đông Kinh cũng không miễn cưỡng, từng chút từng chút hôn lên khóe miệng cô, vừa lơ đãng mà lại vô cùng mê hoặc, Tô Lương Mạt cho dù bị hần ác ý trêu chọc, nhưng trong lòng lại thanh tĩnh như gương.

Một lúc sau, Chiêm Đông Kinh lui người, ngón tay chỉ chỉ lên cánh môi Tô Lương Mạt, “Sớm muộn sẽ có ngày cô chủ động mở nơi này ra.”

Cô xòe tay xóa đi dấu vết hần lưu lại, “Bọn họ đi chưa?”

Chiêm Đông Kinh vươn tay nắm lấy bả vai cô, kéo Tô Lương Mạt đi về, “Đợi lát nữa cùng tôi về khách sạn.”

“Anh giở trò quỷ gì vậy?”

“Tôi ăn no không có việc gì làm chạy đến Bắc Cảnh, cô cho là tôi đặc biệt đến đây kiếm cô?” Lúc hai người nói chuyện đều không nể mặt nhau, nhưng Chiêm Đông Kinh bày ra động tác làm người ngoài nhìn vào rõ ràng thấy rất thân mật.

Tô Lương Mạt đi với hần một đoạn đường rất xa, thấy xe của hần đậu ở bên cạnh.

Hần còn thỉnh thoảng đâm chọc cô, “Cô rốt cuộc rất biết lời dụng người khác đấy, nói thế nào cô cũng nên cảm thấy hổ thẹn với tôi mới phải chứ?”

“Không có hổ thẹn.” Tô Lương Mạt nói thật lòng, cô lưỡng lự một lát, vẫn là đem nghi vấn trong lòng hỏi ra miệng, “Vì sao anh cũng muốn tìm ba tôi?”

“Giao dịch của chúng ta không phải vẫn còn sao?”

Chiêm Đông Kinh nói xong, lên xe trước.

Tô Lương Mạt không kịp suy nghĩ nữa, chỉ đành vào xe theo.

Ăn tối xong trở lại khách sạn, Tô Lương Mạt đứng trước cửa sổ sát đất tầng trên cùng nhìn xuống, Chiêm Đông Kinh đi đến bên cạnh cô, tay trái chống lên trên đỉnh đầu cô, “Cô ở phía đối diện phải không?”

Cô nhìn người tới người lui trước cửa lớn khách sạn, “Những kẻ đó còn đi theo chúng ta không?”

“Chỉ dựa vào chút trình độ này của cô còn học đòi theo dõi người ta,” Chiêm Đông Kinh tiện tay cầm quả táo đưa cho cô, “đợi thêm một lát, đến sau nửa đêm bọn chúng tưởng rằng chúng ta còn đang triền miên trên giường, sẽ ngoan ngoãn biến đi.”

Tô Lương Mạt xòe mở ngón tay trên mặt kính, Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt cô chăm chăm, “Cô không có mục đích tìm tới Bắc Cảnh, là lo lắng tôi gây bất lợi cho cô, hay là lo cho tên cảnh sát?”

“Không biết.”

Thật ra, cả hai khả năng cô đều lo lắng.

“Cô là giấu tất cả mọi người tới đây?”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, mà ngay cả Vệ Tắc cô cũng không nói.

Thời gian qua 11 giờ, Tô Lương Mạt mệt mỏi bần thần, cô cố gắng giữ vững tinh thần, Chiêm Đông Kinh nằm trên giường dùng máy tính mở tài liệu ra xem, cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ, “Cũng được rồi chứ nhỉ?”

“Chờ thêm chút, nếu không cô ngủ trước một lát đi.”

Tô Lương Mạt nào dám ngủ dưới mí mắt hần.

Liếc mắt thấy 12 giờ rưỡi, Chiêm Đông Kinh mới rời giường.

Tô Lương Mạt theo sát hần ra khỏi phòng, Chiêm Đông Kinh tự mình lái xe, cũng không phải là chiếc xe ban ngày kia, cô ngồi bên ghế lái phụ nhìn quanh ra ngoài, “Chúng ta phải đi đến chỗ nào xa sao?”

”Đợi lát nữa tôi bảo cô làm gì cô chỉ có thể làm cái đó, cô gắng nói ít thôi.

Ước chừng nửa giờ đi xe, Chiêm Đông Kinh lái đến một viện tử, bốn phía đều là nhà lầu khá nhỏ có ký hiệu riêng của Bắc Cảnh, nhìn có vẻ đã lâu năm rồi, mặt tường được xây dựng dùng xi măng màu xám tro bôi trét mà thành, Tô Lương Mạt đẩy cửa xe đi xuống, bên trong đều là người thuê ở trọ. Cô đi theo sau Chiêm Đông Kinh lên lầu, giữa cầu thang có cửa chống trộm, hỏng rồi cũng không sửa, dứt khoát lấy ổ khóa khóa đại rồi cứ dùng như vậy.

Tô Lương Mạt mượn ánh trăng quan sát, “Ba tôi thật ở đây sao?”

Chiêm Đông Kinh rút từ trong túi ra thứ gì đó, Tô Lương Mạt còn chưa kịp nhìn rõ, liền thấy ổ khóa được mở ra.

Hần kéo cửa chống trộm ra, hai người lên tới tầng hai, vòng qua cầu thang đi lên tầng áp mái.

Tô Lương Mạt vươn tay, mới chạm tới cánh cửa, cửa liền mở ra.

Chiêm Đông Kinh đẩy mạnh cô một phát đi vào, sau đó nhanh chóng đóng chặt cửa.

Bên trong chỉ có một gian phòng, gần như chất đầy đồ đạc, Tô Lương Mạt đưa tay định bật đèn.

“Đừng động.” Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô, lại móc ra một cái đèn pin nhỏ, ánh đèn quét một vòng đại khái quanh phòng, trên giường trống không.

Chiêm Đông Kinh để đèn pin lên tủ đầu giường.

“Đợi chút.” Tô Lương Mạt dè dặt cổ tay hần ra hiệu hần đừng động đây, cô tới gần tới giường kia, cúi gần xem xét, nhìn thấy phía trên có để một khung hình, bên trong là ảnh chụp gia đình của cô một nhà bốn người.

“Ba.” Cô không dám gọi thành tiếng, thanh âm mắc kẹt trong cổ họng, Tô Lương Mạt khó có thể ngăn bản thân không kích động, cô xoay đầu về phía Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ cái khung ảnh.

Người đàn ông đi đến bên cạnh cô, Tô Lương Mạt cầm lấy ảnh chụp, “Ba tôi chính là ở đây, bây giờ ông ấy đâu?”

Chiêm Đông Kinh nhắc cao đèn pin quan sát bốn phía, trong tủ treo đồ quần áo vẫn còn đây, “Chắc chỉ là đi ra ngoài thôi.”

Tô Lương Mạt ở bên cạnh hần nhìn quanh cả căn phòng một lần, lúc Tô Khang trốn đi cũng không mang theo bao nhiêu tiền, trốn đến Bắc Cảnh chỉ có thể tìm thuê một căn phòng như vậy, vừa tiện mà cũng không cần kiểm tra chứng minh thư, trong phòng trên cái bàn xiêu vẹo còn có hộp cơm tối. Chóp mũi Tô Lương Mạt bắt đầu chua xót, cô ngồi lên trên giường, trời lạnh như vậy, cô duỗi tay sờ thử, phía dưới chỉ lót một lớp đệm bông mỏng.

“Có thể mở đèn được không, tôi muốn xem kỹ một chút.”

Giọng mũi cô nồng đậm, cổ nén rớt nước mắt.

Chiêm Đông Kinh tắt đèn pin, cả căn phòng chìm trong bóng tối vô tận, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, tiếng bước chân của hắn rơi vào tai cực kỳ rõ ràng.

Hắn đi tới bên cạnh cô, lúc này mới mở miệng, “Không được.”

“Chỉ một phút thôi được không? Tôi muốn nhìn xem thật rõ nơi này.”

“Có gì hay mà xem?” Chiêm Đông Kinh ngồi xuống cạnh cô, chiếc giường nhỏ hẹp vì chống đỡ sức nặng của hai người mà phát ra tiếng cọt két, “Nếu trong lòng cô thực sự thấy khó chịu, thì nghĩ cách đưa ba cô ra khỏi cảnh ngộ khốn khổ này, bây giờ ghi nhớ thật sâu cũng vô dụng.”

Tô Lương Mạt ôm chặt khung hình trong tay, vừa rồi cô còn nhìn thấy trong tủ quần áo có bộ đồ Tô Khang mặc trên người lúc rời đi, cô lấy điện thoại ra nhìn thời gian, đã hai giờ rồi.

Chiêm Đông Kinh đứng lên, “Đi thôi.”

Cô làm sao chịu bỏ đi, “Không, tôi phải ở lại đây chờ ba tôi trở lại.”

“Tôi nói rồi, tôi bảo cô làm cái gì cô chỉ có thể làm cái đó, chúng ta không thể ở lại đây quá lâu.”

Tô Lương Mạt chỉ đành phải đứng dậy, Chiêm Đông Kinh đi tới trước cửa, cô dùng di động chiếu sáng, chiếu tới quyển sách để trên tủ đầu giường, Tô Lương Mạt nhìn thấy một cây bút kẹp giữa đồng hồ lộn xộn, cô thừa lúc Chiêm Đông Kinh không chú ý, cầm lấy cây bút viết thật nhanh lên vách tường số điện thoại của mình.

Số điện thoại của cô không đổi, chỉ cần Tô Khang nhìn thấy, thì nhất định có thể biết cô đã tới.

46. Chương 45-50: Ý Loạn Tình Mê, Lấy Cô Làm Điều Kiện Trao Đổi

Chương 45-50: Ý loạn tình mê, lấy cô làm điều kiện trao đổi

Trên đường trở về, Tô Lương Mạt không nói một câu nào. Trong đầu đều tràn ngập toàn hình ảnh chỉ dựa vào chút ánh đèn yếu ớt vừa rồi thấy được, Chiêm Đông Kinh không cho cô bật đèn, một chút ánh sáng cũng đủ, phơi bày ra hết khó khăn với quần bách nhất định sẽ làm Tô Lương Mạt suy sụp.

Cô không chịu nổi nhìn người thân chịu khổ, một chút cũng không chịu nổi.

Tô Lương Mạt có chút khó nhịn, nước mắt đã rơi, nhưng cô không muốn khóc trước mặt Chiêm Đông Kinh.

Cô cố mấy lần cũng không thể kiềm nén được.

Chiêm Đông Kinh chuyên tâm lái xe, giống như căn bản không chú ý tới cô, Tô Lương Mạt quay lưng lại chúi chúi khóe mắt, tầm mắt người đàn ông từ trên người cô thu lại, khuỷu tay hắn chống lên cửa sổ bên cạnh, ánh mắt thì dán chặt lên con đường phía trước.

“Nếu như tìm được ba tôi rồi, anh có thể để ông ấy an toàn rời đi không?” Tô Lương Mạt sau khi ổn định tâm trạng mới mở miệng.

“Tôi có thể đưa ông ta đến nơi an toàn.”

“Nếu anh đã nói như vậy, có phải tôi có thể tin tưởng anh sẽ không làm hại ba tôi?” Cô tìm tới Bắc Cảnh, chẳng qua là sợ Chiêm Đông Kinh vì chuyện của cô với Vệ Tắc mà trả thù trên người Tô Khang bất cứ lúc nào, nhưng từ chuyện vừa rồi xem ra, Chiêm Đông Kinh quả thật trước đó cũng biết tung tích Tô Khang, nếu hắn muốn ra tay, bản thân cô đến cơ hội hối hận cũng không có.

“Cô bây giờ mới tin tôi sao?” Chiêm Đông Kinh gõ gõ ngón tay lên tay lái, “Tôi không biết lúc trước ba cô đã dắc tội với kẻ nào, nhưng quả thực có không ít người đang tìm ông ta.”

Vụ án của Tô Khang dính líu rất rộng, Tô Lương Mạt biết rất nhiều kẻ đều muốn ông chết ở bên ngoài.

Lái xe về khách sạn, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, “Đến phòng tôi đi.”

Cô cúi thấp đầu không lên tiếng, Chiêm Đông Kinh đánh tay lái nhanh chóng quẹo xe, Tô Lương Mạt hoàn hồn, “Tôi rồi?”

Hắn dừng hẳn xe, Tô Lương Mạt liền cầm lấy túi xách đẩy cửa xe trở lại khách sạn của mình.

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, phòng của hắn giống như phòng của sói xám, nếu hắn vội như vậy, có rất nhiều cách đối phó với cô.

Tô Lương Mạt sau khi trở về phòng trước tiên kiểm tra điện thoại di động có cuộc gọi hay không, tắm rửa xong nằm dài trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, cô biết ba ở bên ngoài chắc chắn sống rất khổ, nhưng không nghĩ tới một Tô Khang luôn theo đuổi cuộc sống chất lượng sẽ khổ sở thành như vậy.

Lúc Tô Lương Mạt ngủ hai mắt vẫn vẫn ướt, tiếng nhạc chuông vang dội gần như khiến cô từ trong mộng tỉnh giấc ngay lập tức, cô cố gắng chỉnh âm lượng đến mức cao nhất, Tô Lương Mạt cầm điện thoại di động, nhấn nút trả lời rồi lập tức đưa lên lỗ tai.

“Alo?”

“Lương Mạt.”

Mũi cô đau xót, nước mắt không nhịn được chảy xuống, Tô Lương Mạt cuộn hai chân lại, “Ba.”

“Lương Mạt, con ở đâu?”

“Ba, con đã đi tìm ba.”

“Ba biết.”

Tô Lương Mạt rút khăn giấy, ngăn tiếng nức nở giữa cánh mũi, “Ba, ba vẫn còn ở đó sao? Con bây giờ liền đến tìm ba.”

“Đừng tới đây,” Tô Khang cô gắng dè thấp tiếng nói, “ba trở lại lấy ít đồ đạc, Lương Mạt, đừng đi tìm ba nữa, có cơ hội ba nhất định sẽ liên lạc với con.”

“Ba muốn trốn tới đâu nữa?” Tô Lương Mạt khó khăn lắm mới có được tin tức của ông, “Ba, con nhờ người đưa ba xuất ngoại, ba đừng trốn đông trốn tây nữa.”

“Lương Mạt, bây giờ còn có ai chịu giúp chúng ta?”

“Có,” Tô Lương Mạt nắm chặt điện thoại, bắt buộc làm giọng điệu của mình trấn tĩnh lại, “anh ta nói chịu giúp ba, ba, bây giờ ba ở đây không an toàn, trốn tới trốn lui không phải cách.”

Tô Khang trầm mặc một hồi lâu, mới lên tiếng lần nữa, “Là ai?”

Cô do dự một lát, “Chiêm Đông Kinh.”

Tiếng hít thở bên kia hình như đột nhiên ngưng trệ, Tô Lương Mạt thử mở miệng, “Ba?”

“Không được,” Tô Khang không nói hai lời cự tuyệt, “Lương Mạt, con làm thế nào lại có quan hệ với Chiêm Đông Kinh?”

“Con với anh ta không có gì, anh ta chỉ là sắp xếp đưa ba đi.”

“Lương Mạt,” Tô Khang hình như đang đi đường, Tô Lương Mạt có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập, “chuyện của ba con đừng lo, người như Chiêm Đông Kinh làm sao có thể cô duyên vô cớ giúp con? Ba không muốn lại kéo thêm con vào...”

“Ba, ba nghe con một lần...”

“Mẹ con với Tô Trạch đều ổn chứ?”

Tô Lương Mạt khó nén ghen ngào, “Ba không ở nhà, mẹ làm sao có thể ổn được, ba, con không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ cần ba không có chuyện gì, con biết ba không thể nào tự thú, con cũng không thể nhìn ba không có chỗ ở cố định cứ trốn tới trốn lui nữa, ba, ba để Chiêm Đông Kinh giúp ba đi?”

“Có một số chuyện con không hiểu.”

“Con không cần hiểu nhiều như vậy, con chỉ muốn thấy ba còn sống thật tốt!”

Tô Khang hình như trong nháy mắt có do dự.

“Ba, ba ở đâu, con muốn gặp ba.”

Chạy trốn ở bên ngoài thời gian dài như vậy, Tô Khang quả thật rất nhớ con gái, “Được, chỉ có mình con phải không?”

“Dạ.”

“Hôm nay lúc ba trở lại đã thấy có gì đó không ổn, Lương Mạt, dựa vào một mình con chắc chắn không tìm được nơi ba ẩn trốn, nhưng ba không ngờ chuyện này sẽ liên quan tới Chiêm Đông Kinh, con đừng quá tin tưởng lời của hắn, loại người như vậy vì mục đích của mình không từ bất kỳ thủ đoạn nào, ba trước kia từng qua lại với bọn họ, lúc con tới ngàn vạn lần phải cẩn thận, không được để cho bất kỳ kẻ nào đi theo.”

“Nhưng mà...” Tô Lương Mạt trong vô thức còn muốn tiếp nhận đề nghị của Chiêm Đông Kinh, “ba, ba còn có thể đi đâu?”

“Đừng giả ngốc, hắn nói có thể giúp ba thì nhất định là giúp ba sao? Lương Mạt, nếu ba rơi vào tay Chiêm Đông Kinh, còn không bằng tự thú.”

Lúc Tô Lương Mạt ra khỏi cửa, đã đấu tranh tư tưởng kịch liệt một hồi, nhưng nghĩ tới lời Tô Khang nói, vẫn không đi tìm Chiêm Đông Kinh.

Xe rất nhanh đi tới địa điểm Tô Khang đã hẹn trước, Tô Lương Mạt đứng trước bên tàu, bấm điện thoại xác định vị trí cụ thể với Tô Khang.

Bãi đất trống trên bến tàu chất không ít hàng hóa, Tô Lương Mạt tính tới hành lang thứ ba rồi quẹo vào, cánh tay bị níu lại kéo mạnh về phía trước, Tô Lương Mạt thốt lên, “Ba.”

Tô Khang ngồi xổm xuống, bên chân để cái túi xách.

Tô Lương Mạt ôm cánh tay ông, “Ba.”

“Làm sao mà giống hệt trẻ con vậy?”

“Ba, ba thế này là muốn đi đâu?”

Tô Khang vỗ vỗ vai con gái, “Mặc chút ít đồ này liền đi ra ngoài, nhìn con lạnh đến tím môi rồi này.”

Tô Lương Mạt không khống chế được tâm tình, hai mắt ươn ướt, “Nếu như ba tự thú thì sẽ thế nào, cũng không phải là tội danh quá nặng, ba, mẹ nói để ba trở lại còn không bằng để ba trốn chạy bên ngoài, nhưng cuộc sống như vậy ba thực sự có thể chịu đựng được sao?”

“Lương Mạt,” Tô Khang đuổi tay xoa xoa lên gáy con gái, ông chống đỡ trán Tô Lương Mạt, “chỉ cần còn có một đường lui, ba cũng sẽ không rời bỏ mẹ con con như vậy.”

Nỗi khổ tâm với bất đắc dĩ của ông, Tô Lương Mạt hiểu được.

Cô gật gật đầu, “Con biết, sau này con sẽ không hỏi ba những lời như vậy nữa.”

Tô Khang giơ tay lên nhìn đồng hồ, vừa định nói chuyện, đột nhiên một loạt ánh đèn pha xe hơi quét tới, xuyên qua khe hở giữa thùng đựng hàng, làm trước mặt người ta sáng rực, cũng làm Tô Lương Mạt thấy rõ tang thương trên mặt Tô Khang.

“Tô Khang, ông đã bị bao vây, thức thời đi ra đầu thú.”

Trong lòng Tô Lương Mạt kinh hãi, tầm mắt cô xuyên qua khe hẹp nhìn ra bên ngoài, vốn không có xe cảnh sát với cảnh sát, bên cạnh bến tàu có hai chiếc xe dừng lại, năm sáu người đi xuống đang từng bước đến gần.

“Ba, làm sao bây giờ?”

“Lương Mạt, con đợi ở đây đừng đi đâu, cũng đừng để bọn chúng nhìn thấy con.”

Tô Lương Mạt thấy Tô Khang kéo túi xách, từ bên trong lấy ra một thứ.

Có ánh đèn quét tới, trước mắt cô đột nhiên rõ ràng, là một khẩu súng.

Tô Lương Mạt khó có thể tin, “Ba?”

Tô Khang quay đầu nhìn con gái, ông đứng dậy vươn tay ôm lấy Tô Lương Mạt, “Chăm sóc thật tốt mẹ con với Tô Trạch.”

Tô Lương Mạt kéo tay áo Tô Khang, “Ba, đừng như vậy.”

Ông rút tay lại, khom người chạy ra ngoài.

Tô Lương Mạt xuyên qua mép thùng hàng trông thấy mấy người đuổi theo không tha, cô duy trì tư thế ngồi xổm di chuyển tới lối ra.

“Tiếp tục chạy sẽ nổ súng!”

Phía sau lưng cô chống đỡ tấm ván gỗ, cũng không biết là ai nổ súng trước, ‘đoàng’ một tiếng mang theo mùi thuốc súng nồng đậm xé rách màng nhĩ, Tô Lương Mạt gần như trước tiên che kín hai lỗ tai, lại là vài tiếng súng liên hoàn, cô nhìn thấy Tô Khang chạy ra bên ngoài bến tàu, giờ súng lên nhắm ngay phía bên này.

Đoàng...

Ngay sau đó ‘đình’ một tiếng, cũng không biết bắn trúng vật gì cứng, có thứ gì sượt qua ống quần của cô bay tới đập xuống đất, Tô Lương Mạt vươn tay phải đeo bao tay ra, nhặt lên sau đó mở lòng bàn tay nhìn, là viên đạn.

Vừa rồi lúc tiếng súng vang lên, chỉ có một phát súng này của Tô Khang.

Tô Lương Mạt nắm chặt tay.

Tô Khang trèo qua lan can hình như định nhảy lên, Tô Lương Mạt nhìn thấy mấy người đồng thời giờ súng lên.

Cô thật nhanh bò dậy xông về phía cửa cảng, hai chân bối vì ngồi xổm một lúc lâu mà mỗi nhữ, Tô Lương Mạt loạn choạng đụng vào thùng hàng phía trên, chữ ‘ba’ trong miệng còn chưa kịp thoát ra, đã bị người ở phía sau lưng che miệng lại.

Cả người cô bị nhấc lên, hai chân không chạm đất đập lung tung, cảnh tượng cuối cùng trong mắt Tô Lương Mạt chính là Tô Khang bị bắn trúng sau lưng, người vọt qua lan can rơi xuống biển.

“Ba...”

Tiếng gào thét xé rách của cô biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào trong cổ họng, tất cả mọi nỗ lực đều uổng phí, chớp mắt Tô Lương Mạt bị tuyệt vọng với bi thương ngập đầu đánh cho suy sụp, cô đá một nhát vào thùng hàng phát ra tiếng động rất lớn, nhưng những người kia đều vây quanh bến tàu tra xét, cũng không có chú ý tới bên này.

Tô Lương Mạt bị kéo tới một chỗ cách xa đó, trước cảng có mấy chiếc tàu đậu lại, động tĩnh lớn như vậy nhưng không có ai xuất hiện.

Người bịt miệng cô khí lực rất lớn, lồng ngực cứng rắn đập lên đầu làm cô thấy đau, Tô Lương Mạt bị lôi tới góc khuất, ở đây là chỗ ẩn nấp rất tốt, hai tay hẩn giữ chặt cô mới buông ra, Tô Lương Mạt liền muốn chạy ra.

Người đàn ông kéo cô lại, ấn đầu cô lên thùng đựng hàng.

Tô Lương Mạt vì hấn dùng sức mà bị đụng lên rất đau, cô không quan tâm mấy thứ này, tầm mắt chạm tới hết thấy đều là vỡ nát lẫn lộn, hai mắt cô đỏ bừng nhìn ra phía sau, mới phát hiện người đè nặng cô là Chiêm Đông Kinh. Trong lòng dâng lên chút hy vọng khó giải thích, “Cứu ông ấy, cứu ba tôi.”

Chiêm Đông Kinh một câu cũng không nói, Tô Lương Mạt chống hai tay lên phía trước muốn nhắc người dậy, người đàn ông ra sức một cái, ép chặt lên má cô, đau đến không muốn sống nữa.

Tầm mắt cô không nhìn tới được cảnh tượng xung quanh, lòng nóng như lửa đốt lại nhưng lại không tránh khỏi cánh tay Chiêm Đông Kinh được, một lúc sau, đến khi truyền tới tiếng động cơ xe hơi, trên mặt Tô Lương Mạt sớm đã lạnh buốt một mảng, da thịt bị kích thích đến chết lặng.

Đội hai chiếc xe rời đi rồi, Chiêm Đông Kinh mới buông tay.

Tô Lương Mạt gần như ngay lập tức xoay người, húc lên bả vai Chiêm Đông Kinh lao ra khỏi dãy thùng đựng hàng, cô chạy thật nhanh, gió đêm lạnh thấu xương táp lên mặt cô cũng không thấy đau, mặt biển đã sớm khôi phục thanh tĩnh, cô đến cả thời gian khóc cũng không ỉn, hai tay Tô Lương Mạt giữ chặt lan can, “Ba, ba!”

Chiêm Đông Kinh đi tới bên cạnh cô.

Tô Lương Mạt khom lưng tìm kiếm, còn có thể nhìn thấy vết máu lờ mờ trên mặt đất, cô bước một chân định nhảy xuống.

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo cánh tay cô lại.

Tô Lương Mạt hất tay ra, “Bỏ tôi ra!”

Chiêm Đông Kinh một phát bắt lấy gáy cô, đem cả người cô áp lên trên lan can, phần eo cô chống lên xích sắt, sức nặng toàn thân phó thác trên hai chân, mặt nước dường như lan ra một vòng màu đỏ máu, thể lương như vậy dưới ánh trăng càng làm người ta run sợ trong lòng.

Cô khóc thành tiếng, lời Chiêm Đông Kinh nói lại không chút lưu tình, “Cô nhìn thật kỹ đi, ba cô còn mạng mà sống sao?”

“Anh câm miệng!”

“Cô hay là cầu nguyện thi thể của ông ta có thể được vớt lên đi, ít nhất còn có thể giữ lại toàn thây.”

“Anh câm miệng, khốn kiếp!” Tô Lương Mạt vung tay định đánh, Chiêm Đông Kinh lôi cô đứng dậy, Tô Lương Mạt giống như con thú bị vây hãm đột nhiên xổng chuồng, hai tay cô đẩy mạnh lên lồng ngực Chiêm Đông Kinh, “Anh không phải rất lợi hại sao, không phải giết người không chớp mắt sao, vì sao không giết bọn chúng, vì sao? Anh đem tàn nhẫn của anh biểu diễn cho tôi xem có lợi ích gì? Chiêm Đông Kinh, vừa rồi anh nên đem toàn bộ bọn chúng giết hết?”

Tô Lương Mạt phát tiết một trận, hai tay cô thậm chí còn không biết để ở đâu, Chiêm Đông Kinh trong mắt thấy cô bị kích động, “Cô biết bản thân mình đang nói cái gì không?”

“Tôi biết, tôi tất nhiên biết rõ,” Giọng cô khản đặc, cả người dán chặt lên lan can, “ba tôi mất rồi, tôi khó khăn lắm mới gặp được ông ấy...”

Chiêm Đông Kinh nhìn cô khóc đến thương tâm, bộ dạng này của Tô Lương Mạt, hẳn cũng là lần đầu tiên thấy, sắc mặt người đàn ông quanh quẽ, vốn không vì cảnh tượng cảnh tượng sinh ly tử biệt này mà cảm thấy thương xót, “Nếu cô đã không tin tôi, tôi hà tất phải vì cô mà tự tìm phiền toái? Tô Lương Mạt, cô phải hiểu, một lần không tin nhiệm của cô công một cái mạng.”

Cô há hốc miệng, cuối cùng vẫn một hơi nuốt xuống đắng nghẹn.

Hai mắt Tô Lương Mạt đắm lệ mơ hồ, hung hăng trừng mắt hẳn, loại hối hận này không thể đẩy lên người Chiêm Đông Kinh, trong lòng bị đè nén khó chịu, một luồng máu tanh vọt lên tới cổ họng.

Chiêm Đông Kinh đi tới trước mặt cô, dùng sức chế trụ cánh tay Tô Lương Mạt, “Không phải cô nói muốn giết những kẻ kia sao, được, đi theo tôi, tôi giúp cô giết, tôi giúp cô chặt đứt chân tay bọn chúng, Tô Lương Mạt, chỉ cần cô có suy nghĩ với lá gan như vậy, toàn bộ tôi đều làm giúp cô!”

Thâm sâu trong mắt hẩn hóa thành tàn ác, đôi môi Tô Lương Mạt trắng bệch, khuôn mặt cũng bị ánh trắng chiếu thành trong suốt, cô không nén được ghen ngào, “Tôi chỉ muốn ba tôi có thể sống, tôi muốn ông ấy được sống thật tốt.”

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh lộ ra nụ cười lạnh lẽo, hẩn đẩy Tô Lương Mạt tới trước bờ, “Ba của cô là ở dưới đáy biển này.”

Cô hất tay của hẩn, hai chân lại lần nữa trèo qua lan can.

Lần này Chiêm Đông Kinh không có cản cô, nhìn Tô Lương Mạt nhảy xuống nước.

Đêm khuya ở Bắc Cảnh nước biển đều dưới 0 độ, cô hoảng loạn nhìn quanh bốn phía, nhưng dù là chút gợn sóng cũng không có, Tô Lương Mạt gọi ‘ba’, âm thanh ban đầu từ yếu ớt dần chuyển thành tuyệt vọng, Chiêm Đông Kinh xoay người bỏ đi.

Thân ảnh của hẩn bị đêm tối cản nuốt từng chút từng chút một, Tô Lương Mạt đông lạnh tay chân đều cứng ngắc, cô lặn xuống nước tìm mấy lần, bên tai Chiêm Đông Kinh không ngừng truyền tới nước vỗ, rầm rì hòa theo tiếng la khóc của Tô Lương Mạt, quấy nhiễu làm tim hẩn loạn lên từng hồi.

Bước chân Chiêm Đông Kinh, không khỏi dừng lại.

Giống như là bị cây đinh hung hăng đóng lên.

Quần áo Tô Lương Mạt giống như con đĩa hút chặt lấy da thịt không buông, cô lạnh đến nổi hàm răng run lên, nước tràn vào mũi bị sặc phải bám lên mép bờ ho khan kịch liệt, “Khụ khụ...”

Chiêm Đông Kinh nắm chặt hai tay, hẩn xoay người đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, một cánh tay của cô nâng lên, đã đông lạnh đến đỏ bừng.

Chiêm Đông Kinh khom người kéo cánh tay cô, “Đi lên.”

“Anh mặc kệ tôi!” Tô Lương Mạt vùng tay cũng không hất tay hẩn ra được.

Hẩn dùng sức lôi cô lên bờ, Tô Lương Mạt quay người cắn một phát lên cánh tay người đàn ông, Chiêm Đông Kinh đột ngột buông tay, cả người cô rơi xuống, nước biển chưa ngập qua đỉnh đầu, Tô Lương Mạt để nước mắt tùy ý chảy ra, trong miệng còn có mùi máu tươi. Chiêm Đông Kinh đứng trên bờ cũng có thể nghe thấy tiếng khóc mơ hồ của cô, xuyên qua mặt nước mang theo bi thương đâm sâu vào lòng người khác, hẩn bước một chân qua lan can, cúi người, đưa tay một phát bắt lấy bả vai Tô Lương Mạt dùng sức kéo cô lên khỏi mặt nước.

“Bỏ tôi ra! Tôi muốn tìm ba!”

Hai người lôi lôi kéo kéo tiến lên trước mấy bước, Chiêm Đông Kinh ôm chặt eo cô, Tô Lương Mạt vùng nắm đầm không thềm ngó ngang nện lên trên mặt hẩn.

“Khốn kiếp !” Chiêm Đông Kinh tránh khỏi tay của cô, đẩy cô một cái, “Mẹ nó cô đem toàn bộ oán khí trút hết lên người tôi, hại chết ba cô chính là cô, cô đừng có nhảm!”

Tô Lương Mạt loạng choạng không đứng vững, ngồi bệt xuống đất, đau đến nỗi chỉ biết ngồi đó khóc.

Chiêm Đông Kinh vùng vẫy tay áo bị ướt, nghĩ lại lúc này đừng nên để ý.

Cô đưa hai tay che mặt, Chiêm Đông Kinh chỉ thấy hai vai cô run rẩy, hẩn đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Đứng lên.”

“Anh...mặc kệ tôi.” Cô ghen ngào nói không ra lời, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, “Nơi này không thể ở lại lâu.”

“Tôi nói anh mặc kệ tôi!” Tô Lương Mạt cũng không thềm quan tâm, bây giờ làm gì có tâm tư nghĩ đến tình cảnh của mình, khó khăn lắm gặp được người thân thì ngay trước mặt mình chết không thấy xác, tâm

trạng cô hoàn toàn suy sụp, Chiêm Đông Kinh biết lúc này không cách nào so đo với cô, hấn đưa tay lại lần nữa lôi cô dậy.

Hai tay Tô Lương Mạt đánh đấm lên người hấn la hét, “Anh vì sao không cứu ông ấy? Anh vì sao lại cản tôi lại? Anh không phải rất hung ác sao, anh giết chết một người chỉ như bóp chết một con kiến...”

Rất nhiều lời đều là buộc miệng nói ra, bao gồm cả bị thương và oán hận trong lòng, cho dù chính bản thân Tô Lương Mạt không để tâm những thứ này, cũng muốn phát tiết một trận.

Những lời nói này, đêm nay Tô Lương Mạt lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Chiêm Đông Kinh cứ túm cô kéo lên xe, ở trong mắt cô, hấn chính là kẻ giết người không chớp mắt, cho nên cô mới trách hấn khoanh tay đứng nhìn.

Tài xế ngăn cách không gian trước sau xe, Tô Lương Mạt kích động ở trong ngực hấn giãy giụa, Chiêm Đông Kinh gắt gao đè hai vai cô lại, làm cô không thể không vui mặt trong lòng ngực hấn, đến khách sạn, cô vừa bị lôi vừa bị kéo đi vào phòng.

Chiêm Đông Kinh dẫn cô vào phòng tắm, hai tay kéo quần áo của cô, cô cũng không nhúc nhích bị hấn giờ tay lên, rồi lại xoay người, cho tới khi người đàn ông ngồi xổm xuống, đưa hai tay, kéo quần lót của cô xuống, Tô Lương Mạt mới chậm rãi khó khăn thở ra được một hơi, trong lòng đau đớn kịch liệt sau đó đột nhiên cảm thấy tỉnh táo, cúi đầu nhìn thấy một cái đầu gối xổm trước eo cô, gần như ngay lập tức, cô đưa hai tay kéo lấy mép quần lót, “Anh làm gì vậy?”

Chiêm Đông Kinh bỏ tay ra rồi đứng lên, “Tắm rửa đi, tôi đi chuẩn bị đồ cho cô.”

Hai tay Tô Lương Mạt che trước ngực, Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn cô rồi đi nhanh ra ngoài, đáy mắt cũng không có bất kỳ tạp niệm nào, cô ngồi trong bồn tắm, tự mình mở nước, sau đó thân thể từ từ chìm xuống, gục đầu bên thành bồn tắm.

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm ngọn đèn đến mờ dần, trong bồn tắm là nước trong, sau khi cởi sạch quần áo thân thể nhìn không sót một cái gì, Tô Lương Mạt kiệt sức, cũng không biết qua bao lâu, nước vốn ấm nóng cũng đã nguội lạnh, cửa ‘lạch cạch’ bị mở ra, Chiêm Đông Kinh cầm quần áo đi vào.

Hấn đi thẳng tới bên cạnh Tô Lương Mạt, cô nghe thấy động tĩnh giường mất lên, Chiêm Đông Kinh cầm quần áo để bên cạnh, tứ chi cô cứng đờ, lúc định phản ứng theo bản năng, hấn đã xoay người đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt vươn tay lấy khăn lông, cảnh tượng an tĩnh như vậy, lại hòa hợp đáng ngạc nhiên, giống như bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng chung sống đã lâu.

Thay xong quần áo đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh đứng trước cửa sổ hút thuốc, Tô Lương Mạt tự mình đi tới giường, cô vén chăn lên chui vào, thân thể nhỏ nhỏ co lại thành một đoàn.

Cô rõ ràng coi Chiêm Đông Kinh giống như không khí.

Người đàn ông hút được nửa điếu thuốc, tiếng khóc không kiềm nén được của Tô Lương Mạt truyền vào tai hấn, cô cắn chặt góc chăn, Chiêm Đông Kinh tắt khói thuốc, trầm giọng nói chuyện, “Cô định khóc suốt cả đêm hay sao?”

Tô Lương Mạt nghe vậy, ngược lại càng khóc lớn tiếng.

Chiêm Đông Kinh khẽ nhếch môi, ánh mắt càng phát ra hung ác.

Túi xách Tô Lương Mạt đem về để trên tủ đầu giường, di động đột nhiên đổ chuông, kêu lên một tiếng sau đó lặp lại, Tô Lương Mạt thò tay ra, cầm di động nhấn nút trả lời rồi đưa lên tai, “Alo?”

“Lương Mạt, em đi đâu rồi? Sao không có ở nhà?” Giọng nói vội vã của Vệ Tắc truyền qua điện thoại.

Tô Lương Mạt vừa nghe thấy tiếng Vệ Tắc, cơ hồ khóc không thành tiếng, “Vệ... Vệ Tắc, ba em...ba em.”

“Bác trai làm sao? Em tìm được bác trai rồi, em ở đâu?”

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi của Vệ Tắc, Tô Lương Mạt càng khóc dữ dội, Chiêm Đông Kinh bước nhanh tới trước giường, chụp lấy di động của Tô Lương Mạt, cô gần như lập tức nhào tới đoạt lại, “Đưa cho tôi!”

“Lương Mạt!” Âm thanh của Vệ Tắc đột ngột đứt đoạn.

Chiêm Đông Kinh cầm di động quăng mạnh lên vách tường, Tô Lương Mạt kinh ngạc, tay còn đang nắm cánh tay Chiêm Đông Kinh, hai đầu gối cô quỳ lên mép giường, “Anh dựa vào cái gì đập đồ của tôi!”

Gương mặt tuần tú của Chiêm Đông Kinh kéo căng, thỉnh linh đưa tay bắt lấy cằm Tô Lương Mạt đẩy cả người cô ra sau, hai chân cô bởi vì đang quỳ, như vậy làm cả người cô đều ngã ra phía sau, một đầu gối Chiêm Đông Kinh đè bên người cô, Tô Lương Mạt nắm chặt tay hắn, “Anh!”

“Cô muốn nói cái gì với hắn, nói ba cô chết rồi?”

Hai mắt Tô Lương Mạt đỏ bừng, lại lần nữa bị nước mắt làm bông rớt, cảm cô bị Chiêm Đông Kinh nắm chặt, lời nói mơ hồ không rõ, “Không cần anh lo.”

“Không cần tôi lo?” Chiêm Đông Kinh nhếch môi cười lạnh, khoe miệng khe phác thảo, lời nói ra trực tiếp đánh lên Tô Lương Mạt không hề có năng lực chống đỡ, “Vừa rồi cô ở bên tàu cũng nghe rõ ràng rồi, những kẻ đó là cảnh sát, nếu như là người của Bắc Cảnh, không thể nào chỉ có chút động tĩnh như vậy, Tô Lương Mạt, cô suy nghĩ cho kỹ, có phải là cô dẫn bọn chúng tới hay không?”

Cô trợn tròn đôi con ngươi đen nhánh, “Không thể nào.”

Chiêm Đông Kinh buông ngón tay ra, hắn nghiêng người đứng dậy, từ trên cao liếc nhìn cô, cũng thấy rõ hoảng loạn với do dự trong mắt cô, “Sao lại không thể nào? Sau khi cô tới Bắc Cảnh có tôi ở bên cạnh cô, tuyệt đối không thể nào bị tiết lộ hành tung, vậy trước khi cô tới thì sao? Cô có thể đảm bảo người khác không biết?”

Hai bên má cô đau nhức, lắc lắc đầu, “Tôi không có nói với ai khác.”

Chiêm Đông Kinh nheo mắt, “Bao gồm tên bạn trai cảnh sát của cô?”

Tô Lương Mạt khó khăn muốn ngồi dậy, trước mắt một hồi choáng váng đánh tới, cô nhớ, cô từng ở trước mặt Vệ Tắc đề cập tới chuyện muốn tới Bắc Cảnh.

Cô cắn chặt răng, lắc lắc đầu.

Chiêm Đông Kinh nói tiếp, “Vậy cô nói thử xem, chuyện ngày hôm nay nên đổ lên đầu ai?”

“Dù sao cũng không liên quan tới Vệ Tắc.” Khẩu khí Tô Lương Mạt kiên định.

“Được,” Giọng điệu người đàn ông châm chọc, “vậy thì để ba cô chết vô ích đi.”

“Anh!” Mỗi câu mỗi từ của Chiêm Đông Kinh đều đâm vào tâm khảm Tô Lương Mạt, cô ngồi dậy, “Ba tôi không chết, đi đi, không cần anh ở đây!”

Đáy mắt người đàn ông tràn ngập vẻ u ám thâm sâu, hắn vung tay phải bàn tay chụp về phía Tô Lương Mạt, cô chỉ cảm thấy hô hấp đột nhiên cứng ngắc, nhưng chỉ là trong nháy mắt, Chiêm Đông Kinh lập tức thu tay lại, lực đạo như vậy, hắn không nghĩ ngờ bản thân mình sẽ cắt đứt cổ cô.

Hai người hình như đều quên, đây là phòng của Chiêm Đông Kinh.

Hắn xoay người đi ra ngoài, đóng cửa cái ‘rầm’.

Tô Lương Mạt ôm chặt đầu gối rồi lại đau đớn khóc thành tiếng, Chiêm Đông Kinh đứng trước cửa, khuôn mặt sáng tối không rõ giấu dưới ánh đèn càn phát ra mông lung, một lúc sau, hắn sải bước rời đi.

Hôm sau, Tô Lương Mạt bị điện thoại của khách sạn đánh thức, thông báo cô đi xuống trả phòng.

Cô quay lại khách sạn lúc trước của mình, thu dọn xong hành lý rồi rời đi.

Lần này ở trên máy bay cô là trở về một mình, Tô Lương Mạt từ trong túi lấy ra viên đạn, đây là đồ vật cuối cùng Tô Khang lưu lại, cô lau nước mắt đem viên đạn bỏ vào trong hộp kẹo cao su.

Trở lại Ngự Châu sắc trời đã tối, Tô Lương Mạt đi tới trước cửa tâm tình vẫn không kiềm nén được, cô đứng trên đầu cầu thang một lúc lâu, đem nước mắt khó khăn nén trở lại mới mở cửa đi vào nhà.

Tống Tử Cầm ôm Tô Trạch xem tivi trong phòng khách, nghe tiếng mở cửa quay đầu, “Lương Mạt, sao lại về rồi, không phải nói cần đi khá lâu sao?”

“Mẹ,” Cô trở tay đóng cửa, “con cảm thấy cơ hội bên kia không nhiều, vẫn thích Ngự Châu hơn.”

“Còn không phải sao? Con phải đi ra ngoài mẹ cũng không yên tâm.”

Tô Lương Mạt sợ Tống Tử Cầm nhìn ra, cô đem hành lý vào phòng, “Mẹ, con còn phải ra ngoài một chuyến, đi thăm Vệ Tắc.”

“Đi đi.”

Lúc Tô Lương Mạt đi tới bệnh viện, vừa vặn trông thấy Trương Chính Tụng từ phòng Vệ Tắc đi ra.

Cô lên tiếng chào hỏi, sau đó đi vào, Vệ Tắc lo lắng không thôi, vừa thấy cô tới lập tức xuống giường, “Lương Mạt, em chạy đi đâu vậy? Làm anh lo muốn chết?”

Tô Lương Mạt tựa đầu lên cần cổ Vệ Tắc, một hồi lâu sau, mới lên tiếng, “Vệ Tắc, em không còn ba nữa rồi.”

Thân thể Vệ Tắc rõ ràng cứng ngắc, nâng tay ôm chặt cô, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ba em mất rồi,” Hai mắt Tô Lương Mạt khô rát đến phát đau, lại không chảy được nước mắt, “em đến Bắc Cảnh, em vừa mới gặp mặt ông ấy một lần...”

Vệ Tắc không nói gì, chỉ là dùng sức ôm cô.

Hai tay cô nắm chặt bệnh phục của Vệ Tắc, “Vệ Tắc, chuyện em đi Bắc Cảnh anh có nói qua với ai khác không?”

Vệ Tắc dặt tay Tô Lương Mạt dẫn cô tới giường bệnh, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Những kẻ đó nói, bọn họ là cảnh sát.”

Trong mắt Vệ Tắc thoáng hiện lên chút mất tự nhiên nhưng che giấu cực kỳ nhanh, “Không có, em chỉ đề cập qua một lần nói em có lẽ phải đi Bắc Cảnh, nhưng anh cũng không chắc chắn ba em có ở đó.”

Về mặt Tô Lương Mạt tràn đầy bi thương, cửa phòng bệnh lại lần nữa mở ra, cô thấy Trương Chính Tụng đi vào.

“Lương Mạt,” Trong mắt Trương Chính Tụng có phần tiếc hận, “có chuyện chú Trương nhất định phải nói với cháu.”

Tô Lương Mạt khẽ nhắc cầm, đem bi thương trong mắt áp trở lại, Trương Chính Tụng nghiêm mặt nói, “Lúc trước bọn chú nhận được tin tức ở phía Bắc Cảnh, nói ba cháu có khả năng ở đó, chú phái người đến muốn khuyên ông ấy tự thú, nhưng ba cháu nổ súng chống lệnh bắt giữ, đã...”

Tầm mắt cô nhìn ra ngoài từ từ mơ hồ.

“Bọn chú bây giờ đang nghĩ cách vớt thi thể của ông ấy.”

Vệ Tắc không đành lòng, đưa tay ôm Tô Lương Mạt, “Cậu, cậu đừng nói nữa.”

“Chuyện này sớm muộn cũng phải cho Lương Mạt biết.” Trương Chính Tụng còn nói thêm mấy câu không có liên quan gì, chỉ là không nặng không nhẹ an ủi, thật ra trong lòng Tô Lương Mạt đều hiểu rõ, nhưng Trương Chính Tụng không có nói toạc ra, cô càng không thể nào thừa nhận lúc đó cô đang ở hiện trường.

Trương Chính Tụng đi rồi, Vệ Tắc vội vàng đưa cho cô khăn rồi tới nước, Tô Lương Mạt nhìn anh chạy tới chạy lui, “Vệ Tắc, anh ngồi với em một lúc đi.”

Vệ Tắc dè dặt tới bên cạnh cô, tâm trạng Tô Lương Mạt không có biểu hiện quá kích động, cô mở khăn nóng ra sau đó che lên mặt, “Vệ Tắc, mẹ em còn chưa biết chuyện này, các anh bên này... có thể đừng công bố ra ngoài không?”

Vệ Tắc ôm cô vào lòng, “Anh sẽ nói rõ với cậu.”

Dù sao Vệ Tắc vẫn là bệnh nhân, Tô Lương Mạt vội để anh nằm xuống giường.

“Lương Mạt, lúc anh gọi điện thoại cho em, em ở cùng với ai?”

Cô suy nghĩ một chút, cũng không giấu giếm, “Chiêm Đông Kinh.”

“Em vẫn còn tin tưởng hẳn có thể giúp em sao?” Vệ Tắc nghe vậy, kích động muốn ngồi dậy, Tô Lương Mạt nằm bên mép giường, “Vệ Tắc, đừng hỏi, bây giờ trong lòng em rất khó chịu.”

Ba đi rồi, hơn nữa cô còn không thể đưa ông về nhà, thương tâm đến chết như vậy lại phải tránh Tống Tử Căng, người duy nhất cô có thể mở lòng chỉ có Vệ Tắc, nhưng cho dù có khó chịu hơn nữa hình như cũng không cách nào phát tiết ở đây, Tô Lương Mạt biết, tối hôm qua cô đối với người nào đó đã bộc lộ hết rồi.

Trương Chính Tụng cho người toàn lực theo đuổi vụ án của Vệ Tắc, Tô Lương Mạt là nhân chứng quan trọng, nhưng vừa thấy mặt Trương Chính Tụng, trong đầu cô hiện ra cảnh tượng ở bến tàu kia, Tô Lương Mạt lúc này đâm lao đành phải theo lao, nếu như cô im lặng không muốn dây vào, Vệ Tắc liền gặp rắc rối.

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, cảnh sát đã rút hết người bảo vệ cô, Tô Lương Mạt cầm di động vừa mới sửa định gọi cho Vệ Tắc.

Cô đưa tay bắt taxi.

Vào trong xe vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Tô Lương Mạt phát giác không ổn, “Bác tài, tôi muốn đến bệnh viện.”

“Tôi biết, từ chỗ này đi gần hơn.”

Xe taxi tăng tốc, đưa cô qua đường cao tốc, Tô Lương Mạt chồm dậy, “Bác tài, cho tôi xuống đây đi.”

Người nọ tăng tốc càng nhanh, đến trước một sở hội giải trí mới dừng lại.

Cô vừa mới vươn tay về phía nắm cửa, cửa xe đã bị mở ra.

Tống Các xuất hiện trước mắt Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư.”

Cô cho rằng Chiêm Đông Kinh sau khi hất tay bỏ đi, sẽ không tìm tới cô gây thêm chuyện nữa.

Tô Lương Mạt xuống xe, bị Tống Các đưa vào trong sở hội.

Cô siết chặt di động, nhìn thấy Tống Các mở cửa, không có gì có thể làm cô hoảng sợ, Tô Lương Mạt đi vào, phát hiện là một căn phòng rộng rãi, bày một chiếc giường khổng lồ, ga trải giường màu trắng như tuyết, Tống Các đóng cửa lại, trong phòng ngủ trống không cũng chỉ còn dư lại mỗi mình cô.

Cuối một bên giường, còn gắn cái máy ghi hình, Tô Lương Mạt đi tới bên cạnh, chợt nghe cửa ‘cót két’ bị mở ra, cô ngẩng đầu thấy Chiêm Đông Kinh đi tới.

Lúc cô nhìn thấy hẳn, vẻ mặt đầy kinh ngạc, Chiêm Đông Kinh rõ ràng mới tắm qua, đầu tóc vẫn còn nước nhỏ giọt, trên người chỉ mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, Tô Lương Mạt nhìn cái máy ghi hình phía sau, cô sẽ không ngờ tới mức không cảm nhận được một chút gì, “Anh muốn làm gì?”

Chiêm Đông Kinh chống tay lên hông, hẳn vừa dùng khăn lông lau tóc, ánh mắt xẹt qua bên tai Tô Lương Mạt lại không muốn nhìn thêm nữa.

Hắn đi ra bên ngoài lan can, hai khuỷu tay chống lên lan can màu trắng ngà, Chiêm Đông Kinh lấy một điều thuốc, nhàn nhã châm lửa.

Tô Lương Mạt đi theo ra ngoài, Hàn Tăng ở phía dưới đang đi ra khỏi sở hội, ngẩng đầu nhìn thấy hai người, tay phải để lên thái dương làm động tác hành lễ, “Lão Đại, chơi sáng khoái nhé!”

Trong lời nói lộ ra mập mờ cùng bí ối vô cùng, Tô Lương Mạt vô ý nhìn hai đầu lông mày, Chiêm Đông Kinh cười cười với người phía dưới, phất tay ra hiệu hẳn rời đi.

“Cô hiểu tình cảnh hiện tại của mình không?”

Một lúc lâu sau, mới nghe hắn mở miệng như vậy.

Về mặt Tô Lương Mạt đầy đề phòng nhìn về phía hắn.

“Cô cố ý làm chứng cho Vệ Tắc, chính là đắc tội với tôi,” Chiêm Đông Kinh cong hai chân đứng thẳng lên sau đó xoay người đi về phía Tô Lương Mạt, hắn đưa tay như muốn sờ mặt cô, đầu thuốc nóng cháy sượt qua gò má cô, có thể nghĩ được mùi tóc bị cháy khét, “Tô Lương Mạt, là lý do gì khiến cô không biết sợ như vậy?”

“Chuyện này đến đây, không còn cách nào nữa, nếu như tôi đảo ngược lời nói lúc trước, chẳng khác nào tôi hủy hoại Vệ Tắc.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay chỉ chỉ lên chiếc giường, “Tôi giúp cô nghĩ được một cách, nếu như cô có quan hệ thể xác với tôi, chắc chắn lời khai của cô đến lúc đó không thể tin tưởng được, như vậy cô cũng không rơi vào tình trạng khó xử.”

Hắn cười cười đem hai chữ ‘thể xác’ đó nói ra rõ ràng giữa hai cánh môi góc cạnh, Tô Lương Mạt tức đến nổi hận không thể tát tới một cái, đây được coi là cái cách gì vậy?

Cô cười lạnh, “Nếu tôi quả thực có loại quan hệ này với anh, tôi đây mở miệng còn có thể nói rõ được sao?”

Chiêm Đông Kinh chỉ thích xuyên tạc ý tứ của cô, giống như trêu chọc con mèo con đùa giỡn với cô, “Miệng nói không rõ, còn có thể dùng tư thế khác để bọn họ xem hiểu.”

Phỉ.

Thể loại này đầu óc Tô Lương Mạt căn bản không nghĩ tới được, “Thực ra tôi biết, cho dù tôi làm chứng giúp Vệ tắc, anh cũng có cách thoát thân, nhưng anh ấy là cảnh sát, không giống anh, xảy ra một chút chuyện anh ấy cũng sẽ bị bên ngoài níu lấy không tha.”

“Cô quan tâm đến tiền đồ của hắn, nhưng ai đến quan tâm tôi?”

Tô Lương Mạt thừa nhận, nói chuyện với Chiêm Đông Kinh không thể dùng đạo lý, giọng điệu cô không khỏi ngang ngạnh, “Nhưng lúc đó quả thật là anh dùng súng của Vệ Tắc giết người!”

“Vậy thì thế nào?” Chiêm Đông Kinh không thêm quan tâm, “đừng có lấy vấn đề này lôi thôi với tôi, tôi nhìn không vừa mắt thì giết đấy, cô có thể làm gì tôi?”

Cô khẽ cắn răng, nhẫn nhịn.

“Nếu bây giờ cô muốn nói rõ ràng,” Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía cô, “hoặc là chấp nhận đề nghị của tôi, hoặc là chờ cả nhà bị đuổi giết, ba cô mới chết, còn muốn kéo hai người trong nhà không liên can vào theo luôn?”

Đau đớn của người khác vào miệng hắn, quá lắm chỉ là mây trôi nước chảy, chớp mũi Tô Lương Mạt chưa xót, Chiêm Đông Kinh bóp tắt thuốc lá thuận tay rút tờ khăn giấy đưa về phía Tô Lương Mạt, “Lại muốn khóc?”

Cô đập lên hất tay của hắn ra.

Chiêm Đông Kinh đưa tay ra sau eo lưng kéo một cái, không dùng bao nhiêu lực liền ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, hắn luồn tay kia vào trong mái tóc cô, cố định cái gáy của cô.

Cô rú rèm mi xuống, thân thể rõ ràng cứng ngắc, muốn giãy giụa.

Mặt của hắn đã kề tới sát mặt cô, “Cô chủ động hôn tôi, tôi liền bỏ qua cho cô, thế nào, cô nói rất đúng, cho dù cô có làm chứng giúp Vệ Tắc tôi cũng không có gì phải sợ, nghĩ tới em trai cô, thật đáng yêu... tôi rất thích nó.”

Tô Lương Mạt nhìn đôi môi mỏng khiêu gợi của Chiêm Đông Kinh khẽ mấp máy, cô nhón chân lên, lại thủy chung không hôn lên được.

Trong lòng không phải không có lưỡng lự, Chiêm Đông Kinh xoay người đè cô lên lan can, thắt lưng bị vật cứng đụng phải, Tô Lương Mạt đối diện với lồng ngực cứng rắn áp tới cũng không né tránh được, hai tay

Chiêm Đông Kinh giữ chặt eo cô, môi mỏng áp lên cánh môi của cô, tầm mắt Tô Lương Mạt xuyên qua bên tai người đàn ông, thấy máy ghi hình trên giường cũng không quay sang bên này, cô đấu tranh tư tưởng một hồi, nhắm hai mắt lại.

Cô với Vệ Tắc mặc dù là quan hệ yêu đương, cũng thỉnh thoảng sẽ ôm hôn, nhưng vốn chưa từng thử qua kịch liệt như vậy.

Đối với thể tấn công của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt tất nhiên không đáp lại, ngón tay người đàn ông ở trên eo cô vuốt ve, đầu lưỡi còn có mùi vị thuốc lá đắng ngắt, hần bá đạo công thành chiếm đất, mút lấy đầu lưỡi Tô Lương Mạt rồi vắn vò hết lần này tới lần khác, lưỡi cô phát đau, Tô Lương Mạt đưa hai tay đẩy hần ra. Chiêm Đông Kinh nắm lấy hai tay cô vòng lên cổ mình, Tô Lương Mạt hoàn toàn bị khống chế, đầu lưỡi ngay tức thì bị hần mút thỏa thích không thu về được, bàn tay Chiêm Đông Kinh lại lần nữa giữ chặt eo Tô Lương Mạt, hần khẽ lui nửa người dưới ra sau, rồi dùng sức va chạm về phía trước.

Cho dù cô có mặc quần áo chỉnh tề, nhưng động tác này, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng không khí ái muội thăng hoa vô cùng động tình, Tô Lương Mạt buông tay ra muốn chống cự, Chiêm Đông Kinh lui người rồi lại dùng sức đẩy lên trước.

Cô muốn cắn, nhưng đầu lưỡi của mình vẫn còn trong miệng người ta, Tô Lương Mạt gập cong đầu gối, Chiêm Đông Kinh phát giác được ý đồ của cô, hai chân dứt khoát chế trụ cô, cô hít thở dồn dập, gần như một hơi cũng không thở ra được.

Người đàn ông lúc này mới buông ra, nâng ngón cái áp lên khoe môi, động tác ưu nhã lau đi nước bọt.

Cánh môi cô bởi vì hôn kịch liệt mà có vẻ hơi sưng, Tô Lương Mạt lau miệng, “Tôi có thể đi được chưa?”

Chiêm Đông Kinh lại lắc đầu, “Tôi biết trong lòng cô khó chịu, cho nên muốn khuyên giải cho cô.”

“Đây chính là cách thức anh khuyên giải người khác?”

“Tình ái có thể làm con người quên hết mọi thống khổ, ít nhất vừa rồi tôi nhìn thấy được trên mặt cô ý loạn tình mê.”

“Anh nhìn lầm rồi,” Tô Lương Mạt cũng mặc kệ không khí hần tạo ra, “đó là tôi hít thở không thông, không hô hấp được, không liên quan gì với ý loạn tình mê.”

Chiêm Đông Kinh giơ tay lên, Tô Lương Mạt quay mặt sang phía bên kia, hần khựng lại một chút rồi vắn lấy ngón tay đẩy lộn tóc trên gò má cô, “Giả vờ rất mệt mỗi phải không?”

Trong mắt cô lại hiện lên vẻ đề phòng.

Chiêm Đông Kinh vẫn dán sát vào cô như cũ, “Bạn trai cô là cảnh sát, hần có lẽ cảm thấy ba cô nổ súng chống lệnh bắt nhận lấy kết cục như vậy là rất bình thường, cho dù cô đang đau khổ thế nào, hần có thể an ủi cô, nhưng trong lòng cô vẫn luôn có cái gai, dù sao ba cô quả thật là chết trong tay bọn chúng. Tôi đoán cô có lẽ ngay cả nơi để khóc cũng không có, từ khi mới bắt đầu tôi đã nói với cô, tôi kỳ thực muốn đối tốt với cô, chỉ là trong lòng cô đối với tôi còn có thành kiến.”

Hần nói xong, liền mở rộng hai tay về phía cô.

Tô Lương Mạt lộ chút do dự, đôi mắt bị bi thương che kín, bóng hình nhìn vào trong mắt cũng thay đổi mờ ảo, Chiêm Đông Kinh lúc này không có dùng bao nhiêu lực, hần đưa tay ôm Tô Lương Mạt vào ngực, “Đau đớn lúc mất đi người thân tôi so với cô đã sớm ném qua, Tô Lương Mạt, chúng ta mới là người trong cùng một thế giới.”

Cô hình như đã bị đầu độc, cũng quên mất người đàn ông đang ôm cô này lúc trước từng ở trước mặt cô thể hiện qua thủ đoạn độc ác như thế nào, Tô Lương Mạt là cảm thấy rất mệt, trải qua bi thương cả người đều đờ đẫn, lại có rất nhiều chuyện cứ quán lấy cô, vì Vệ Tắc, vì mẹ vì Tô Trạch. Cô tựa đầu lên bả vai Chiêm Đông Kinh, sau đó nhắm hai mắt lại.

An tĩnh trong khoảng khắc, chỉ muốn để cô có thể bám víu một lúc.

Tô Lương Mạt rất cuộc nhẹn không được, nước mắt rơi xuống, nóng ẩm rơi lên đầu vai Chiêm Đông Kinh.

Cô rốt cuộc không hiểu, cô làm sao lại không còn ba nữa rồi?

Tất cả mọi người đều khuyên cô nén đau thương, nhưng trong lòng Tô Lương Mạt có hố sâu không vượt qua được, Chiêm Đông Kinh nói không sai, có lẽ chính là cô dẫn mấy tên cảnh sát kia tới.

Chiêm Đông Kinh ôm chặt cô, cô rất gầy, bị cánh tay hắn ôm lấy chỉ còn một khung xương đập vào lồng ngực, Tô Lương Mạt cho rằng bản thân đã không khóc nổi nữa, không nghĩ tới muốn dừng lại dừng không được, hai tay cô níu chặt áo choàng tắm của Chiêm Đông Kinh, tiếng nước nở của cô xuyên qua gương mặt dán chặt của hắn truyền vào tai Chiêm Đông Kinh, hắn mân môi mỏng thành một đường thẳng, kỳ thực hắn có thể nói cho cô biết rõ chân tướng, sau đó cô cũng không phải đau khổ như vậy.

Nhưng Chiêm Đông Kinh có thủ đoạn của hắn, trước khi hắn đạt được mục đích của mình, không thể để bất kỳ kẻ nào làm hỏng kế hoạch của hắn.

Trong mắt hắn lộ ra một tia tàn nhẫn, hắn chính là người như vậy, Tô Lương Mạt trong mắt hắn mà nói, vẫn chưa được xem là người hắn có thể vì cô mà từ bỏ lợi ích của mình.

Cô khóc được một lúc, người cũng tỉnh táo lại, đưa tay đẩy Chiêm Đông Kinh ra.

Hắn nhìn nhìn nước mắt trên vai, “Không cần nữa liền đẩy tôi ra như vậy?”

Tô Lương Mạt lau sạch nước mắt, nhắc chân đi vào phòng ngủ, cô dừng lại trước cái máy ghi hình kia, “Anh vốn là tính toán trình diễn một màn chinh chiến thực tế, sau đó đem video anh ra sức cày cấy đưa cho cảnh sát?”

Sau lưng hình như truyền tới tiếng cười của Chiêm Đông Kinh, “Không ngờ cô cũng nói ra được những lời này, cô cứ nói ra sức vận động là hay rồi,” Nương theo bước chân của hắn, người đưa ông đặt tay lên đầu vai Tô Lương Mạt, “tôi là không đành lòng nhìn cô bị kẹp ở giữa.”

“Anh thực sự có lòng tốt như vậy sao?” Tô Lương Mạt quay đầu, nhưng nghĩ tới những lời Chiêm Đông Kinh đồng ý vừa rồi, cô không có dám chọc hắn nữa, đỡ phải làm hắn mất hứng một cái liền đổi ý, ở trong căn phòng như vậy làm toàn thân người ta khó chịu, Tô Lương Mạt xoa người đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống mép giường, nâng tầm mắt lên nhìn cái máy ghi hình bên trên.

Tô Lương Mạt cho rằng chuyện này cứ như vậy trôi qua, cô ít nhất không cần lo lắng cho Vệ Tắc nữa, cô có thể lui vào thế giới của chính mình khóc một trận thật thỏa mãn cho ba.

Nhưng rõ ràng, trời không theo ý người.

Lúc Tô Lương Mạt đi đến đồn cảnh sát, Trương Chính Tụng còn nói với cô những lời rất trịnh trọng, đến buổi trưa khi cô vào phòng bệnh Vệ Tắc, lại thấy ông ta cầm thứ gì đó nổi giận đùng đùng đi đến.

“Cậu.” Vệ Tắc ngẩng đầu chào hỏi, trong tay còn cầm quả táo Tô Lương Mạt gọt cho anh.

Trương Chính Tụng mở tivi, lại đem thứ đó nhét vào đầu đĩa.

Màn hình gần như chỉ chớp một cái, lập tức xuất hiện hình ảnh Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt ôm hôn môi, bởi vì góc độ ghi hình, nhìn thấy mặt Tô Lương Mạt rất rõ, dao gọt trái cây cô cầm trong tay còn chưa kịp bỏ xuống, một đoạn này, nếu không phải cô nhìn thấy tận mắt, chính mình cũng sẽ không tin cô lúc ấy lại chìm đắm trong nụ hôn kia như vậy, không có nửa điểm cưỡng ép, không có chút mất tự nhiên. Sự nhiệt tình toát ra trong đó thậm chí bây giờ còn có thể làm cô hô hấp dồn dập, sau khi hôn nhau kịch liệt, là cô gối lên đầu vai Chiêm Đông Kinh mà khóc, thân thể bọn họ chiều cao vốn tương đối phù hợp, mà cả quá trình, Chiêm Đông Kinh chỉ đến lúc cuối mới quay mặt sang bên này, cũng chính là động tác này, làm Trương Chính Tụng với Vệ Tắc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng ngũ quan sinh động của hắn.

“Lương Mạt!” Trương Chính Tụng tất nhiên đã xem qua trước, “Vào thời điểm mấu chốt này sao lại xảy ra chuyện như vậy? Cháu cũng biết, vụ án của Vệ Tắc cháu là nhân chứng duy nhất.”

Tô Lương Mạt khó lòng giải thích, cái cảnh quay này tìm đúng góc chết, ngay cả bản thân cô cũng không thuyết phục được, “Cháu...”

Vệ Tắc bóp méo quả táo trong tay đem bỏ lên tủ đầu giường, “Lương Mạt, em với hắn rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Tiểu tử ngốc, cháu còn nhìn không ra được sao?” Trương Chính Tụng chen vào một câu, “Đến nước đó rồi, chỉ còn thiếu lần lên trên giường mà thôi.”

Tô Lương Mạt cố thanh minh, “Vệ Tắc, em với anh ta...”

Cô nhìn thấy chất vọng và chán nản trong mắt Vệ Tắc, toàn thân Tô Lương Mạt vô lực, cô bị Chiêm Đông Kinh hôn, cô còn không kiêng nể gì ở trong ngực hắn khóc lóc, bọn họ còn ôm nhau sát sao. Cô hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, vài ba câu nói của Chiêm Đông Kinh liền dễ dàng đánh sụp phòng tuyến của cô, đoạn ghi hình này, vừa nhìn liền biết ngay có người cố ý điều chỉnh vị trí trước đó.

Tâm trạng Trương Chính Tụng so với Vệ Tắc còn kích động hơn, “Lần này rắc rối rồi, Chiêm Đông Kinh chỉ cần cắn ngược lại một cái, nói trong lòng cháu là cố ý trả thù hắn vụ hãm hại kia, vậy Vệ Tắc...” Ông ta vung tay tắt tivi, “Lương Mạt, lời khai của cháu bây giờ không đủ tin cậy nữa rồi.”

“Cậu,” Vệ Tắc lên tiếng cắt đứt lời ông ta, “để cháu nói chuyện với Lương Mạt mấy câu.”

“Mày thằng tiểu tử này,” Trương Chính Tụng tức đến nghiến răng ken két, “mới trở về liền chọc vào phiền toái lớn như vậy, bây giờ truyền thông đều chú ý, cháu có thể coi như tự rước chuyện vào thân rồi!”

Ông ta vừa nói vừa đi ra ngoài, Tô Lương Mạt liếc mắt qua tủ đầu giường, nhìn thấy quả táo cô gọt cho Vệ Tắc bị bóp méo hai bên.

“Vệ Tắc, em không biết phải nói thế nào với anh.”

Tầm mắt Vệ Tắc hướng ra ngoài cửa sổ, “Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh đào cho em một cái hố, em cứ như vậy nhảy xuống?”

“Vệ Tắc, dưới tình huống như vậy em không thể nào duy trì lý trí được, anh ta nói nếu em vẫn nhất quyết làm chứng cho anh, hoặc là sau này sẽ vì người nhà bị đuổi giết mà pháp phòng lo sợ, anh ta hôn em, nhưng...”

Tô Lương Mạt nói không xong, góc quay không chệ vào đâu được, từ chỗ nào nhìn cũng thấy vẻ mặt cô đều là hoảng sợ.

Vệ Tắc nhịn đau đứng dậy, kéo tay Tô Lương Mạt, “Chuyện của anh cứ để như vậy đi, mặc cho số phận, Lương Mạt, đừng vì anh để bản thân bị ủy khuất.”

Ánh mắt của cô rời khỏi nửa quả táo kia, Vệ Tắc cũng không tiếp tục cái chủ đề này nữa, nhưng trong lòng cô hiểu, đoạn ghi hình này thực sự giống như một cây gai vừa dài vừa nhọn, bọn họ kiên định muốn ở bên nhau, đã bị hắn hung hăng làm tổn thương rồi.

Chuyện của Vệ Tắc đi vào ngõ cụt.

Hoan Lạc Đài sau chuyện lần trước, chỉnh đốn lại rồi khai trương.

Trương Chính Tụng đẩy cửa đi vào phòng bao, bên trong chỉ có một mình Chiêm Đông Kinh.

Hai người không có lời thừa thãi, có người đẩy cửa đi vào, là một nữ phục vụ xinh đẹp, cô ta theo ý tứ của Chiêm Đông Kinh rót rượu cho Trương Chính Tụng.

“Vẫn luôn muốn cùng cục trưởng Trương uống một ly, nhưng ông đến bây giờ mới nể mặt tôi.” Chiêm Đông Kinh nhận lấy ly rượu phục vụ đưa tới, giờ giờ về phía Trương Chính Tụng.

Hắn hiểu một ly này nếu uống cạn, có ý nghĩa như thế nào.

Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ cặp da trên ghế salon, “Ồ trong này, còn chuyện của cháu trai ông tôi đều sẽ giúp ông giải quyết.”

Trương Chính Tụng đưa tay cầm ly rượu lên, Chiêm Đông Kinh nói tiếp, “Tôi đã an bài kẻ gánh tội thay, một khi chắc chắn, hẳn sẽ ra mặt tự thú, cục trưởng Trương, cháu của ông trẻ tuổi có tương lai, dù thế nào cũng không thể để chuyện này hủy hoại tiền đồ của cậu ta chứ?”

“Kinh thiếu làm sao chịu bán cho tôi một đại ân tình như vậy?”

Chiêm Đông Kinh xòe mở hai tay, “Thứ cần thu thập tôi đã thay ông chuẩn bị cả rồi, tôi chỉ có một yêu cầu, tôi muốn Tô Lương Mạt.”

“Đây là chuyện riêng của người ta, tôi không quản được.”

“Ông giải quyết cháu trai ông ở bên này là được rồi,” Chiêm Đông Kinh nhấp một ngụm rượu, “người như Tô Lương Mạt vậy, Vệ gia chạm vào được sao?”

Nói thẳng ra, hẳn thấy vừa ý, cuối cùng từng bước từng bước kéo đến bên cạnh mình. Bị người như hắn nói như vậy, trên mặt Trương Chính Tụng có chút khó nhìn, “Muốn xứng với Tô gia, Vệ gia vẫn còn dư sức.”

“Tôi không phải là có ý này,” Chiêm Đông Kinh vất một chân lên, “Bây giờ Tô Khang mất tích, Tô gia thất thế, hơn nữa Tô Lương Mạt còn bị tôi nhìn trúng, cháu trai của ông nếu lẫn lộn chen vào một cước, đến lúc đó lại chọc ra chuyện gì phiền phức, tôi nhớ Vệ gia chỉ có một đứa con trai phải không?”

Lời nói Chiêm Đông Kinh thật không chê vào đâu được, là nói ‘Tô Khang mất tích’ chứ không phải là ‘chống lệnh bị bắn chết’.

“Điểm này cậu yên tâm,” Trương Chính Tụng một hơi uống cạn ly rượu trong tay, “chuyện hai đứa nó Vệ gia vốn không đồng ý.”

“Quá hay,” Chiêm Đông Kinh ra hiệu nhân viên đi tới rót đầy rượu, “hy vọng sau này có thể cùng cục trưởng Trương hợp tác vui vẻ.”

Thế giới này, vốn là không có trắng đen rõ ràng, lúc Trương Chính Tụng rời đi xách theo cặp da, chuyện này là trước khi Trương Chính Tụng bỏ đi Chiêm Đông Kinh luôn chưa đạt được.

Tô Lương Mạt từ phòng bệnh ra ngoài, vừa vặn gặp phải bà Vệ đi vào bệnh viện.

“Bác gái.”

Bà Vệ giao bình giữ nhiệt trong tay cho bảo mẫu đi cùng, “Lương Mạt à, cùng đi ra ngoài với tôi một chút đi.”

Tô Lương Mạt chỉ đành phải gật đầu, cô cũng biết, nhất định là có mấy lời khó nói trước mặt Vệ Tắc.

Cảnh tượng nhìn thấy nhiều nhất trong bệnh viện là người nhà chạy tới chạy lui, cùng với nhân viên y tế mặc áo trắng thính thoảng sẽ lướt qua trước mắt, bà Vệ đi tới một vườn hoa nhỏ, Tô Lương Mạt nhìn bầu trời trong xanh, trong lòng lại mở ra trước một cái ô.

“Lương Mạt, ngồi đi.”

Tô Lương Mạt theo lời bà Vệ ngồi xuống bên cạnh.

“Chuyện của ba cháu tôi đã nghe nói, cháu bớt đau buồn.”

Bà Vệ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vẻ mặt Tô Lương Mạt, rất khó tưởng tượng, nếu không phải bà ta biết chuyện từ trước, từ thần sắc Tô Lương Mạt lúc này căn bản không nhìn ra chút khác thường, không phải Tô Lương Mạt lãnh khốc, mà là vì cô che giấu quá tốt.

“Dạ.” Tô Lương Mạt khê lên tiếng.

Bà Vệ nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào, nếu là Tô gia lúc trước, cô với Vệ Tắc còn có thể, nhưng bây giờ Tô Khang chết, để lại không chỉ là mẹ góa con côi, mà còn cái tiếng xấu, “Trước kia hai nhà chúng ta quan hệ không tồi, chuyện của ba cháu nói thẳng ra cũng chỉ có thể trách ông ấy, con người tốt cuộc vẫn nên biết gìn giữ, Lương Mạt, một điểm này Vệ Tắc so với cháu làm được tốt hơn. Cho dù tôi luôn không đồng ý nó làm cảnh sát, nhưng vào thời điểm quan trọng nó biết làm chuyện mình nên làm.”

“Bác gái, bác có ý gì?” Hai bệnh nhân đi ngang qua trước mặt Tô Lương Mạt, chặn lại một chút ánh sáng mặt trời rọi vào mắt.

“Chẳng lẽ không phải cháu nói với Vệ Tắc cháu muốn đi Bắc Cảnh sao? Nó vốn là nghĩ tự mình đi theo, nhưng vết thương trên người còn chưa lành hẳn, cậu nó lúc đó mới sai những người khác.”

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy đầu óc nổ uỳnh một tiếng, một lỗ nhỏ màu đen không ngừng bành trướng, đầu cô đau muốn nứt ra, “Là Vệ Tắc nói ra?”

“Cháu không biết?” Bà Vệ cố tỏ ra giật mình.

“Nhưng mà chuyện này không thể trách Vệ Tắc được, là cha cháu bị trừng phạt đúng tội.”

“Bác gái,” Tầm mắt Tô Lương Mạt chống lại bà Vệ, khó có thể chôn vùi bi thương dưới lớp bảo vệ kiên cường, “ba cháu có tội hay không tự có người phán quyết, cho dù ông ấy chống lệnh, cho dù ông ấy chết không toàn thây, ai cũng không thể nói ông ấy bị trừng phạt đúng tội.”

Bà Vệ không tranh cãi với cô, ánh mắt nhìn về phía Tô Lương Mạt gồm có đồng cảm, “Những ngày này nhờ có cháu chiếu cố Vệ Tắc, nhưng bác gái vẫn nên nói rõ với cháu, cháu với Vệ Tắc không thích hợp.”

Không đợi Tô Lương Mạt mở miệng, bà ta đã đứng dậy rời đi.

Tâm trạng Tô Lương Mạt bây giờ khó mà nói được, hai tay cô ôm chặt thân thể mình hạ thấp cả người xuống, trái tim đau đớn sắc nhọn, đau đến nỗi cô muốn khóc cũng không được, cô nói với Vệ Tắc chỉ ra ngoài mua ít trái cây, Tô Lương Mạt cầm túi xách, từng vòng từng vòng vàng sáng chiếu tới đỉnh đầu, phóng mắt nhìn đi, kiến trúc màu trắng có ký hiệu chữ thập đỏ, cô đã không cần phải quay lại đây nữa.

Đi tới nhà trẻ đón Tô Trạch trước, lúc Tống Tử Cầm về nhà, cơm tối đã sắp lên bàn.

Tô Trạch rất hiểu chuyện, biết giúp mang bát đĩa.

Tivi trong phòng khách theo thói quen vẫn mở, 6 giờ tối có tin tức địa phương.

Tô Lương Mạt quay sang xới cơm, chợt nghe Tô Trạch gào lên, “Ba, ba!”

Trong tay Tống Tử Cầm còn bưng tô canh, “Làm gì có ba?”

“Trong tivi có ba.”

Ngón tay Tô Lương Mạt cầm vá xới cơm siết chặt, lúc ý thức được phải chuyển kênh thì không kịp, nữ phát thanh viên quen thuộc dùng tiếng nói ôn nhu trong trẻo từng câu từng chữ thông báo tin tức, “Theo tin tức cảnh sát tiết lộ, hôm nay cảnh sát đang tích cực tìm vớt thi thể ông ta, sau đây để mọi người xem qua vụ án dính líu đến Tô Khang...”

Rầm..

Tô canh Tống Tử Cầm đang bưng rơi xuống đất, một nửa canh trong tô đổ hết xuống chân bà, cổ họng Tô Lương Mạt cứng lại, “Mẹ!”

“A...”

Tống Tử Cầm khó có thể tự chủ, điên loạn gào khóc thành tiếng, Tô Trạch còn chưa hiểu khái niệm ‘chống lệnh bị bắn chết’, nhìn thấy mẹ như vậy bị dọa khóc lớn oa oa, Tô Lương Mạt khống chế tâm tình, trước giờ như một cây cung bị kéo căng, giờ đây bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén một phát cắt đứt, cô không cách nào bỏ mặc bi thương trong lòng, đi tới ôm lấy bà vai Tống Tử Cầm, “Mẹ, mẹ.”

“Tại sao lại như vậy? Ba con cẩn thận như vậy, cũng không liên lạc với chúng ta, làm sao lại bị người ta tìm được?” Bà quỳ sụp dưới đất, hai tay ôm chặt cánh tay con gái, Tô Lương Mạt nghe vậy trong lòng càng bế tắc, “Mẹ, có lẽ còn có hy vọng, bọn họ còn chưa tìm được thi thể của ba.”

Tuy là nói như vậy, cũng chỉ là muốn an ủi Tống Tử Cầm, lúc đó Tô Lương Mạt ở hiện trường, nếu quả thật có khả năng, Tô Khang cũng sẽ bị cảnh sát bắt lên bờ trước.

Cơm tối tất nhiên là không ăn vào được, Tô Lương Mạt tắm rửa cho Tô Trạch, lại ôm nó vào phòng của mình ngủ, tìm trong tủ thuốc trong nhà bình thuốc trị bỏng, lúc Tô Lương Mạt đẩy cửa phòng ngủ, tiếng khóc khàn đặc vẫn không che dấu được xông vào tai cô.

“Mẹ.” Cô đi tới mép giường, đem hai chân Tống Tử Căng để trước ngực, Tống Tử Căng dựa vào đầu giường, ánh mắt rã rời, trong miệng nói mấy lời suy đoán lơ mơ Tô Lương Mạt nghe không hiểu.

Đầu ngón tay cô dè dặt bôi thuốc mỡ lên bàn chân Tống Tử Căng, thật vất vả làm Tống Tử Căng ổn định tâm tình mới ngủ được, buổi tối Tô Lương Mạt ngủ cùng phòng với bà, cũng tiện chăm sóc.

Trải qua chuyện này, Tống Tử Căng hoàn toàn suy sụp, ngày hôm sau cũng không thể dậy được.

Lúc Tô Lương Mạt ra khỏi cửa vừa vặn gặp được bác gái ở sát nhà đưa theo cháu nội đi nhà trẻ, cô chào hỏi.

Bộ dạng bác gái muốn nói lại thôi, “Lương Mạt à, tin tức tối hôm qua chúng ta đều xem được.”

“Vâng.” Tô Lương Mạt không biết mình còn có thể nói gì.

Bác gái lắc đầu, sau đó dắt tay cháu nội đi xuống dưới, nhóc con kia tuổi không kém Tô Trạch bao nhiêu, quay đầu lại ngoắc ngoắc Tô Trạch, “Nhanh lên a, cùng đi tới trường.”

“Nhanh lên nào, ba con còn đang đợi dưới lầu.” Bác gái kéo cháu nội đi, sau đó cũng như chạy trốn vội vàng tránh đi.

Đứa bé con không hiểu, “Bà nội, cháu với Tô Trạch...”

Bác gái hạ thấp giọng, “Ba của Tô Trạch là người xấu, sau này cháu ít chơi với Tô Trạch thôi.”

Tô Trạch hai mắt ửng đỏ, sợ hãi kêu lên, “Chị.”

Tô Lương Mạt đưa tay xoa xoa đầu Tô Trạch, cố nén chua xót trong lòng, “Đi thôi, chúng ta đến trường.”

“Mẹ vẫn còn đang khóc sao?”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay em trai, “Tô Trạch phải ngoan, mẹ rất mệt, mấy ngày nay chúng ta để mẹ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, không làm nũng với mẹ được không?”

Tô Trạch nghe vậy, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Mấy ngày tiếp theo Tô Lương Mạt đều ở nhà với Tống Tử Căng, khóc cũng đã khóc, ầm ĩ cũng đã ầm ĩ, không ít người thân quen đi đến thăm hỏi cho có, Tống Tử Căng cũng phải kiên cường, chỉ đơn thuần chịu đựng không ở trước mặt người khác rơi một giọt nước mắt.

Tô Trạch bên kia, cũng không làm cho người trong nhà yên tâm.

Tô Lương Mạt nhận điện thoại của cô giáo vội vàng chạy tới trường, lại không thấy Tô Trạch đâu.

Cô giáo nói Tô Trạch bị người khác đón đi rồi, đối phương là một người đàn ông trẻ tuổi, nhận là bạn trai Tô Lương Mạt, mà Tô Trạch cũng ưng thuận.

“Cô giáo Cố, Tô Trạch ở trường học có ổn không?”

“Vẫn ổn,” Cô giáo Cố bận đưa mấy bạn nhỏ đi ra ngoài xếp hàng, nói chuyện không được rõ ràng, “chỉ là hôm nay đánh nhau với mấy bạn nhỏ, nhưng mà trẻ con cãi nhau cũng là chuyện bình thường.”

Tô Lương Mạt trong đầu nghĩ đến đầu tiên là Chiêm Đông Kinh, thậm chí cũng bỏ qua cả Vệ Tắc, vì bây giờ Vệ Tắc đang gặp phiền phức đây mình, có lẽ không thể xuất viện đưa Tô Trạch đi.

Cô có số điện thoại Chiêm Đông Kinh, bấm nút gọi nhưng không ai nhận.

Tô Lương Mạt khó nén sốt ruột, cho tới tối, mới nhìn thấy trước cửa tiểu khu có xe lái tới.

Trong tay Tô Trạch giơ cái kem ly từ trong xe đi ra ngoài, Tô Lương Mạt giận tím mặt, đứa em này của cô cái gì cũng tốt, chỉ là quá tham ăn, rất dễ bị dụ dỗ.

Người đàn ông anh tuấn cao lớn vận bộ đồ đen, liền đột ngột như vậy dung nhập vào tầm mắt Tô Lương Mạt.

Cô đưa tay vẫy vẫy Tô Trạch tới bên cạnh, khi nhìn thấy rõ mặt của nó, Tô Lương Mạt không khỏi kinh hô, “Sao lại biến thành như vậy?”

“Không nhìn ra được sao, nó bị người ta đánh.” Chiêm Đông Kinh nói.

Tô Lương Mạt đau lòng ôm chặt Tô Trạch, “Đã xảy ra chuyện gì, nói cho chị biết.”

Tô Trạch liếm liếm kem, xoay đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, hai người có vẻ như rất ăn ý, Tô Trạch lắc đầu sau đó kéo tay Tô Lương Mạt, “Chị, bị trầy da, hai ngày nữa là lành thôi, chúng ta về nhà đi.”

Trẻ con nóng tính, thỉnh thoảng còn đánh nhau, Tô Lương Mạt đưa tay kéo Tô Trạch đến bên cạnh, sau lần bị ghi hình đó, cô cũng là lần đầu gặp lại Chiêm Đông Kinh.

“Sau này anh làm như vậy tôi sẽ báo cảnh sát, Tô Trạch là em tôi, tôi sẽ đi đón nó.”

“Như vậy không được,” Chiêm Đông Kinh bày ra đánh vẻ ung dung tự tại, “mấy ngày tiếp theo tôi sẽ phái người tới nhà trẻ, yên tâm đi, trước 5 giờ rưỡi sẽ đưa về cho cô.”

“Vì sao?”

“Chị,” Tô Trạch ngửa đầu lên, kéo kéo ống tay áo Tô Lương Mạt, “chị cho em chơi với chú một lúc đi, em cũng thích chú...”

“Không được.” Tô Lương Mạt không nói hai lời từ chối, Tô Trạch không hiểu chuyện, mới có thể coi Chiêm Đông Kinh là người tốt, cô dắt tay Tô Trạch bước nhanh về phía cửa tiểu khu.

Nhưng mấy ngày kế tiếp, Tô Lương Mạt đi tới trường cũng không đón được Tô Trạch, cô thấy kỳ quái, nhưng không tưởng tượng ra được Chiêm Đông Kinh đối với một đứa trẻ con còn có thể có ý đồ gì.

Cô bận chăm sóc Tống Tử Căng, cũng không kịp suy nghĩ.

Nhưng, cuối cùng là xảy ra chuyện rồi.

Một cú điện thoại trực tiếp gọi cô đến bệnh viện, Tô Lương Mạt mới biết thực đã xảy ra chuyện lớn.

Tô Trạch đánh nhau với bạn học khác, một đấm một đá cộng thêm quật ngược ra sau, đem bạn học kia đánh cho choáng váng đầu rơi máu chảy.

Lần này xem ra rất âm ỉ, lúc Tô Lương Mạt chạy tới phòng bệnh, liền nghe thấy tiếng la khóc quang quác của đứa bé trai từ bên trong truyền ra, Tô Lương Mạt hung hăng trừng mắt Tô Trạch đứng trước cửa, cô đưa tay gõ cửa.

Cô giáo ở bên trong đi ra, nhìn thấy Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Tô Trạch nhà cô lần này gây ra chuyện lớn rồi.”

Tô Lương Mạt đưa tay kéo Tô Trạch tới trước mặt mắng một tiếng, dù sao nó vẫn là trẻ con, “Cô giáo Cố, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đánh nhau, Tô Trạch cũng không biết bị làm sao, hung hăng đánh bạn thành như vậy.”

“Cô giáo Cố, là bọn chúng lần trước đánh con, còn nói ba con làm chuyện rất xấu, con chính là tên vô lại!”

Cô giáo Cố vẻ mặt hậm hực, xem ra là sớm biết những chuyện này rồi, “Gia đình bọn họ lát nữa sẽ tới đây, các cô tự mình thương lượng giải quyết mọi chuyện đi.”

Tô Lương Mạt thấy cô ta cầm túi xách định đi, “Cô giáo Cố, ba tôi là tội phạm, nhưng chuyện này không liên quan tới Tô Trạch, nó vẫn còn là trẻ con, không hiểu chuyện.”

“Cũng không có chuyện gì lớn, dù sao trong chuyện này nhà trường cũng không có trách nhiệm.”

“Chuyện bồi thường chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm,” Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch đứng bên vách tường màu trắng trước phòng bệnh làm nền, cả người càng thêm vẻ đơn bạc gầy yếu, “tôi chỉ là hy vọng, sau này em tôi ở nhà trẻ có thể yên ổn học hành, mà không phải bị ép đến học cách làm thế nào vung quả đấm.”

Cô giáo Cố muốn phản bác, nhưng lời nói đến bên miệng một chữ cũng không phát ra được, lời Tô Lương Mạt nói không sai, mấy ngày nay sau khi tin tức được phát đi, mỗi thầy cô giáo trong trường đều thì thầm to nhỏ, chứ nói gì đến mấy đứa trẻ con không hiểu chuyện kia, bọn họ cũng không phải là lạnh mắt lạnh mặt nhìn Tô Trạch sao?

Sau khi cô giáo Cố rời đi, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống nhìn Tô Trạch, Tô Trạch ương bướng cắn chặt răng.

“Sao lại đánh nhau?”

“Là chúng nó cứ muốn đánh em, chú nói em không thể chỉ chịu bị đánh, phải đánh lại chúng nó sau này mới không dám khi dễ mình nữa.”

“Chú nào?”

Tô Trạch héch miệng lên, “Chú mua kem ly cho em.”

Tô Lương Mạt sớm nên nghĩ tới Chiêm Đông Kinh.

“Nhưng em làm sao có thể đánh bạn thành như vậy?”

“Chú dạy em,” Tô Trạch hình như không phục, vung hai tay Tô Lương Mạt ra sau đó lắc lắc hai tay hai chân nho nhỏ, “chú còn tìm người dạy võ cho em, ya ya ya...”

Tô Lương Mạt giận đến hai bên thái dương đều đau anh ách.

Đối phương là con một trong nhà, lại rất có tiền, ngày thường đem con trai nâng niu trong tay một câu cũng không dám mắng mỗ, bây giờ tên nhóc con kia đầu quần băng vải, vừa khóc một tiếng liền làm cả nhà nhói tim, Tô Lương Mạt đợi đến khi ba mẹ nó đều đến đủ cả, đi vào phòng bệnh.

Tránh không khỏi bị chửi một trận, ăn nói khép nép nói muốn bồi thường, không ngờ lại giống như nhéo rơi một khối thịt của bọn họ.

“Ai cần tiền của các người? Chỉ có mình cô như vậy,” ngón tay người phụ nữ gần như chọc lên mặt Tô Lương Mạt, “cô có bao nhiêu tiền đền chúng tôi?”

Cứng đung.

Nhìn chìa khóa xe của hai vợ chồng này cũng biết, một cái Mercedes-Benz một cái BMW, phối hợp hoàn hảo.

Tô Lương Mạt bước lùi ra sau, “Tôi biết là em tôi không hiểu chuyện...”

“Không hiểu chuyện có thể đánh người sao? Có giáo dục hay không?”

Giữa đầu mày Tô Lương Mạt nhú chặt, “Tôi hy vọng chúng ta có thể nói chuyện tìm cách giải quyết tốt nhất.”

“Giải quyết như thế nào, chúng tôi không cần tiền, để em cô cũng bị chúng tôi đánh một trận có chịu không?”

Tô Lương Mạt nhẫn nhịn, nhịn đến nỗi dạ dày thiếu chút nữa co lại.

Cửa phòng bệnh bị thô lỗ đẩy ra hết cỡ, cô quay đầu thấy Chiêm Đông Kinh đi tới, sau lưng còn có hai người đàn ông xa lạ đi theo, người đàn ông trước giường bệnh đứng dậy, “Các người là ai?”

Một người trong đó đi tới, đưa tay đề đầu vai ông ta ấn ông ta ngồi xuống lại.

Chiêm Đông Kinh đi thẳng về phía Tô Lương Mạt, nắm nhẹ bả vai cô rồi kéo vào trong ngực, lòng bàn tay vỗ nhẹ lên cánh tay cô mấy cái, giọng nói mang theo ôn nhu sủng nịnh, “Ra ngoài trước chờ tôi.”

Bà nội đứa trẻ vừa thấy cảnh tượng này, háng giọng mở miệng, “Các người là ai a!”

Người đàn ông đối diện trừng mắt với bà ta một cái, bà ta liền bị hù dọa quay người lại.

Tô Lương Mạt đẩy tay Chiêm Đông Kinh ra, sau đó đi ra ngoài.

Tô Trạch còn bí xị đứng trước cửa, Tô Lương Mạt lạnh mặt ngồi xuống ghế bên hành lang, Tô Trạch cười làm lành, muốn đi tới.

“Đứng yên đó cho chị.”

Không còn cách nào, Tô Trạch chỉ đành lui về lại chỗ cũ.

Nhiều lắm cũng chỉ mười phút, Chiêm Đông Kinh đi ra khỏi phòng bệnh, Tô Trạch liền cười tươi, “Chú.”

Chiêm Đông Kinh xoa xoa đầu nó.

Tô Lương Mạt đứng dậy đi tới, thấy người đàn ông bên trong ngồi im bên mép giường không dám nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh đóng cửa lại, “Giải quyết rồi, đi thôi.”

Tô Lương Mạt đưa tay kéo Tô Trạch, lại thấy Tô Trạch đứng im không chịu đi.

Cô khom lưng đưa một tay ôm Tô Trạch rồi sải bước ra ngoài, xe của Chiêm Đông Kinh nghênh ngang đậu trước cửa bệnh viện, “Đợi chút.”

Tô Lương Mạt đi xuống bậc thang rồi dừng lại, cô cũng không quay đầu, “Bảo Tô Trạch đánh người, là anh dạy phải không?”

“Còn cần phải dạy sao?” Chiêm Đông Kinh đi đến bên cạnh cô, “Hay là trong nhà cô chỉ còn lại phụ nữ, cho nên đối với em trai cô, cô muốn để nó ngoại trừ nhẫn nhịn cũng chỉ có nhẫn nhịn?”

“Không cần anh quan tâm.”

“Con người đều cần có thể lực, đạo lý đơn giản như vậy không lẽ cô không hiểu.”

Tô Lương Mạt ôm chặt Tô Trạch vào ngực, “Anh đừng đánh chủ ý lên em tôi, lời làm chứng của tôi đã vô dụng với anh rồi, anh buông tha cho chúng tôi đi.”

“Nếu tôi không tha thì sao?”

Cô nhắc chân định bỏ đi.

“Đúng, lời khai của cô đã không còn tác dụng nữa,” Chiêm Đông Kinh lại lần nữa đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, “bạn trai của cô bây giờ không sao nữa rồi phải không? Có biết trong tình huống như vậy cảnh sát bên kia làm thế nào mà làm được không?”

Tô Lương Mạt mấy ngày nay cũng không nhận điện thoại của Vệ Tắc, cô quay đầu, “Tôi không muốn biết.”

“Hắn dùng cách chia tay với cô, đổi lấy an toàn ỉnh.” Chiêm Đông Kinh nói xong, cúi người chui vào chỗ ngồi sau xe hơi.

Tô Lương Mạt nhìn chiếc xe lao như tên bắn, trên mặt cũng không hiện chút biểu cảm dư thừa.

Tim vẫn còn đau nhức, chỉ có điều biết cách làm thế nào che giấu rồi.

Tô Lương Mạt đưa Tô Trạch về nhà, mặc dù tức giận, nhưng tất nhiên không dám biểu lộ trước mặt Tổng Tử Căng.

Cô bớt chút thời gian đi tìm công việc, dù sao chi tiêu trong nhà cũng nhiều, Tô Lương Mạt từ một công ty phỏng vấn ra ngoài, lại là bảo cô về nhà chờ tin tức.

Mới đi ra đường cái được vài bước, một chiếc xe màu đen đột nhiên phanh gấp sượt qua, Tô Lương Mạt chưa kịp hoàn hồn, đợi đến lúc thấy rõ người từ bên trong đi ra mới trấn tĩnh lại, kể từ khi bị quấn vào thế giới của Chiêm Đông Kinh, loại tiết mục cản đường này sớm đã nếm qua nhưng không thể tránh.

Hàn Tăng vươn tay níu lấy cánh tay cô, Tô Lương Mạt bị đau, “Lại có chuyện gì? Buông tôi ra!”

Hắn là người thô lỗ, làm gì biết thương hoa tiếc ngọc, lúc đẩy mạnh Tô Lương Mạt vào chỗ ngồi phía sau làm cô đập vào mũi xe, ngay lập tức sừng lên một cục, Tô Lương Mạt bị hai kẻ chen vào giữa không thể cự quây, lúc này mới phát hiện bên trong cỗ xe thương vụ còn nhiều kẻ cô không biết.

“Các người muốn đưa tôi đi đâu?”

Hàn Tăng trừng mắt với cô một cái, Tô Lương Mạt phát giác trong mắt hắn có phần nộ, nếu như có thể biến thành một mối lửa mà nói, cô sớm đã bị thiêu trụi thương tích đầy mình. Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ, cô với Hàn Tăng cho dù không hề hợp nhau, nhưng ánh mắt phần hận như vậy cũng là lần đầu tiên cô thấy.

“Này, chắc phải bịt mắt cô ta lại đi?” Có kẻ lười biếng nhắc một câu.

Hàn Tăng lại càng giống ăn phải thuốc nổ, từ dưới chỗ ngồi móc ra cuộn băng dán đen, cũng không quan tâm Tô Lương Mạt giãy giụa thế nào, chỉ đơn giản đem hai tay cô trói ngược ra sau, rồi lại bịt chặt mắt cô.

Xe nhanh chóng tới nơi, Tô Lương Mạt bị Hàn Tăng ngồi ở bên phải kéo cánh tay lôi xuống, cô không nhìn thấy, chỉ có thể bước chân đi theo đối phương.

Hàn Tăng đi rất nhanh, xung quanh cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, Tô Lương Mạt quẹo trái quẹo phải hoàn toàn mất khả năng nhận biết phương hướng, cho tới khi bị người ta đẩy mạnh, cô nghe Hàn Tăng mở miệng, “Hoắc lão gia tử, người mang đến rồi.”

Tim Tô Lương Mạt trầm xuống, bước chân cứng ngắc tại chỗ.

Hoắc lão gia tử lập tức mở miệng, “Hàn Tăng, sai cậu đi mời người sao lại làm thành như vậy, nhanh cởi trói cho Tô tiểu thư, Đông Kinh, cậu liệu mà quản tên thuộc hạ thô lỗ này của cậu đi.”

Hắn cũng ở đây?

Tô Lương Mạt không kịp suy nghĩ, động tác cởi trói của Hàn Tăng cũng không có nhẹ nhàng như mấy câu nói của Hoắc lão gia tử, lúc băng dính giật ra xé rách da thịt mềm mại bên mí mắt cô, Tô Lương Mạt đau đến thiếu chút nhảy dựng lên.

Bên tai truyền tới lời nói lười biếng mà thờ ơ của Chiêm Đông Kinh, “Lão gia tử, Hàn Tăng chính là người thô lỗ, không hiểu cái gì gọi là nhẹ nhàng.”

Lời còn chưa dứt, Hàn Tăng rút ra con dao nhỏ chém lên hai tay bị trói quặt ra sau lưng Tô Lương Mạt, ‘phụt’ một tiếng, cánh tay cô được tự do, Tô Lương Mạt đem phần băng dính trên tay gỡ ra, lúc này mới ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Chỗ này rất quen thuộc, cô suy nghĩ một lát, chính là khách sạn lúc trước bọn họ tụ họp một chỗ.

Người ngựa đầy đủ, xem ra là có chuyện đại sự gì đó, làm bọn họ toàn bộ tụ tập lại đây.

Hoắc lão gia tử tự mình lên tiếng, “Mang cho Tô tiểu thư cái ghế.”

Chiêm Đông Kinh mặc áo sơ mi trắng, màu sắc cực hạn như vậy làm nổi bật lên khuôn mặt tuần mỹ vô hạn của hắn, cái cằm kiên nghị sắc lạnh, ánh mắt liếc về phía cô lại càng tối tăm khó dò.

Tới khi cái ghế được đưa tới chống lên chân Tô Lương Mạt, cô mới hoảng hồn.

Hoắc lão gia tử ngồi ghế chủ trì, vẫn cầm cây quả trứng nhu trước, “Chu Chính, người là cậu mời tới, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Chu Chính vung tay, “Thương Tử.”

Tên đàn ông gọi là Thương Tử đi ra, Tô Lương Mạt nhìn thấy mặt của hắn, toàn thân đều nổi da gà, những thứ xấu xa không nên nhớ giấu ở trong lòng kia cũng theo đó vọt lên đại não, cô cắn cánh môi, dời mắt sang chỗ khác.

Tầm mắt lơ đãng nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh Chu Chính, rất trẻ tuổi, nhiều lắm cũng chỉ hai bảy hai tám, ngoại hình rất nổi bật, hắn gác chân lười biếng ngồi đó, hai mắt như cười như không nhìn cô chăm chăm, mái tóc màu hạt dẻ dưới ánh đèn lại hiện lên màu đỏ cam, giống như đôi mòng.

Bên cạnh có người gọi hắn ‘Nhị ca’.

(Chipchip: Tung bông cho nam phụ của chúng ta lên sàn, Nhị nhị ca...^o^)

Chú ý của Tô Lương Mạt bị lời nói của Thương Tử dời trở lại.

“Hoắc lão gia tử, người nhất định phải làm chủ cho Tương Hiếu Đường chúng tôi, mấy ngày trước ở kho hàng Thành Bắc chết nhiều huynh đệ như vậy, còn kéo theo cả lão Đại của phân hội chúng tôi vào, chuyện này chính là Chiêm Đông Kinh làm.”

“Tiểu tử, tên của Chiêm lão Đại chúng ta mày cũng có thể gọi sao?”

“Hàn Tăng.” Chiêm Đông Kinh phát tay với hắn.

Chu Chính xanh mặt, “Hôm nay tất cả tụ họp ở đây, tôi có chuyện muốn nói, Tương Hiếu Đường chúng tôi với các người từ trước đến nay nước sống không phạm nước giếng, nhưng lần này các người giết nhiều huynh đệ của tôi như vậy, Hoắc lão gia tử, việc này không có dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

“Trước tiên phải nói rõ sự tình, việc này không có chứng cứ là có liên quan tới Đông Kinh.”

“Hoắc lão gia tử, tôi có chứng cứ.” Thương Tử ở trong đám người hô lên, hai tay Tô Lương Mạt để trên đầu gối không khỏi nắm chặt, cô gần như có thể đoán được kế tiếp sẽ xuất hiện cái gì, đêm đó chính mình đã nói, từng câu từng chữ cô thậm chí có thể đọc lầu lầu.

Hoắc lão gia tử khẽ nheo mắt, “Cậu dùng tính mạng bảo đảm, nếu như chứng cứ không đủ xác thực, làm theo quy củ chính là ăn đạn.”

Hắn lấy điện thoại di động ra, “Hoắc lão gia tử nghe thử trước, những lời này có đủ trọng lượng hay không?”

Gần như không cho Tô Lương Mạt chút thời gian, bên trong giọng nói cực kỳ rõ ràng của cô phát ra nguyên văn, “Đúng, chuyện kho hàng Thành Bắc là tôi tận mắt thấy, Chiêm Đông Kinh mang theo thuộc hạ của hắn giết sạch toàn bộ những người kia.”

“Cô tên gì?”

“Tô Lương Mạt.”

“Cô là gì của hắn? Vì sao có thể tận mắt thấy được?”

“Tôi...” Âm thanh bên trong rõ ràng khựng lại một chút, Tô Lương Mạt nhớ, lúc ấy sau lưng có một khẩu súng đẩy cô, “tôi là phụ nữ của Chiêm Đông Kinh.”

Phì...

Cô nghe thấy Chiêm Đông Kinh cách đó không xa bật cười, mặt Tô Lương Mạt nóng ran, âm thanh trong di động không kiêng nể gì truyền ra, “Các người đã lên giường rồi?”

“Có lên.”

“Lúc đó lão Đại của bọn ta chết ở đâu?”

“Trong nhà kho bên ngoài bãi sân, xung quanh có rất nhiều thùng gỗ bỏ hoang.”

Chu Chính là người đầu tiên đập bàn một cái, “Không sai, lúc nhận được tin đi đến, thi thể là nằm ở đó! Chiêm Đông Kinh, cậu định giải thích thế nào?”

Thương Tử cũng phấn chấn, hắn giao điện thoại di động cho Hoắc lão gia tử, “Ngay cả cảnh sát cũng nói là hắc bang thanh toán lẫn nhau, lão gia tử, chuyện gieo họa cho kẻ cùng giới hắc đạo như vậy người nhất định phải làm chủ!”

Tô Lương Mạt vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Hàn Tăng hận không thể xé cô thành từng mảnh.

Thần sắc Chiêm Đông Kinh lạnh lẽo, giống như hắn chỉ đang nghe một chuyện náo nhiệt, hoàn toàn không liên quan tới mình.

Người đàn ông bên cạnh Chu Chính chống tay lên má, đôi con ngươi không gọn chút sợ hãi dán chặt về phía Tô Lương Mạt, đây là lần đầu tiên Lưu Giản gặp cô, cả căn phòng cũng chỉ có một mình Tô Lương Mạt là phụ nữ.

Hoắc lão gia tử xem video, xác thực người ở bên trong chính là Tô Lương Mạt.

“Tô tiểu thư, lời cô nói đều là thật?”

Chu Chính biết, Hoắc lão gia tử hỏi như vậy, vẫn có bao nhiêu ý tứ thiên vị Chiêm Đông Kinh, hẳn hướng Thương Tử liếc mắt, Thương Tử vọt tới trước mặt Tô Lương Mạt, hung hăng vung một bạt tai, “Nếu dám nói dối một câu, lão tử bắn chết cả nhà mày!”

Tay hắn rất to rất mạnh, Tô Lương Mạt từ trên ghế té thẳng xuống đất, khuôn mặt đau rát, trong cổ họng có mùi máu tươi nồng đậm.

“Hỗn xược!” Hoắc lão gia tử vung cây quả chuối đập bể một cái ly ở gần đó, “Chu Chính, các cậu nếu có chủ tâm tự ý giải quyết, tôi lại càng không muốn lợi xuống vũng lầy này.” Nói xong, muốn đứng dậy, Chu Chính vội vàng tiến lên, “Lão gia tử đừng nóng giận, nơi này người có vai vế cao nhất, đương nhiên theo ý người.”

Nếu như không kinh động tới Hoắc lão gia tử, bang phái khác chỉ biết nhắm mắt mở một mắt, muốn liều mạng với Tương Hiếu Đường, e là chưa đủ trình độ.

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn chằm chằm đỉnh đầu Tô Lương Mạt, cô chống nửa người trên dậy, quẹt qua khóe miệng một cái, nhìn thấy vết máu lan trên mu bàn tay.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, lại chỉ có thể nhìn đến giày da bóng loáng của Chiêm Đông Kinh, cô đau đến chỉ biết thở, Hoắc lão gia tử ngồi lại chỗ cũ, trầm giọng hỏi Chiêm Đông Kinh, “Có phải có chuyện như vậy hay không?”

“Lão gia tử,” Chiêm Đông Kinh cởi bao tay da ra, ném một phát lên chỗ bên cạnh, “cô ta nói cái gì chính là cái đó? Lại nói tôi vô duyên vô cớ sao phải đi giết người của Tương Hiếu Đường?”

“Chiêm Đông Kinh, đừng nói dễ nghe như vậy, cậu âm thầm cướp bao nhiêu hàng của chúng tôi trong lòng cậu rõ nhất, nếu không phải là sự thật, cô nàng này có thể đem chi tiết nói rõ ràng như vậy?” Chu Chính khó khăn lắm mới chờ được cơ hội này, tất nhiên muốn một lần vặn ngã Chiêm Đông Kinh, mấy bang hội chủ sự đều ở đây, chuyện giết người trong hắc bang, truy cứu ra cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Có lẽ lúc đó cô ta thực sự có khả năng ở hiện trường, chỉ có điều ở cùng với ai cũng không biết, cũng có thể chỉ là nghe nói, hưởng hồ, miệng trên người cô ta, nếu Tương Hiếu Đường dùng súng bắt ép cô ta, cô ta cũng có thể nói những lời các người muốn nghe như vậy.” Chiêm Đông Kinh không nhanh không chậm đem vài khả năng phân tích.

“Thế nào, dám làm không dám nhận rồi?”

“Muốn nhận, cũng phải có nhân chứng vật chứng.”

“Chính phụ nữ của cậu nói ra còn chưa đủ cân nặng sao?” Chu Chính ngồi vào lại ghế sofa, “Gần đây cậu với cô nàng này qua lại rất gần gũi, có đôi khi khuya khoắt mới từ Thanh Hồ Đường đi ra, tên cảnh sát thối kia bắt quả chỉ là để ngụy trang đi?”

Thương Tử đưa chân đá đá Tô Lương Mạt, “Mẹ nó mày nói chuyện cho ta!”

Cô nghĩ tới đoạn video kia nhất định là đối với Tương Hiếu Đường hữu dụng, chỉ là lúc đó tìm không được cách xử lý nào thích hợp hơn thế này, Tô Lương Mạt dù sao cũng đều chết, hai bên đều không dễ chọc, Hoắc lão gia tử bảo Thương Tử dừng tay, “Tô tiểu thư, cô đừng sợ, nói chân tướng sự tình ra, tôi làm chủ cho cô.”

Đầu lưỡi Tô Lương Mạt đau đến tê dại, đối với bộ dáng làm bộ làm tịch của Hoắc lão gia tử không khỏi thấy phản cảm, con người đen bóng thâm sâu của Chiêm Đông Kinh quét về phía cô, “Cô nói cô là phụ nữ của tôi?”

Cô khó khăn đứng dậy, sống lưng thẳng tắp đứng trước mặt bọn họ.

Lưu Giản nghịch chiếc chìa khóa trong tay, cái cằm khê chếch lên.

“Thực ra chuyện này rất đơn giản,” Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ Tô Lương Mạt, “cô ta nếu thực sự là phụ nữ của tôi, vậy lời nói ra liền có trọng lượng, nhưng nếu không phải...”

“Cái này còn phải nói sao, cô ta tất nhiên là phải!” Chu Chính giống như chờ những lời này, người bên cạnh xuất ra mấy cái băng ghi hình, những hình ảnh kia đều là khoảnh khắc Chiêm Đông Kinh với Tô Lương

Mặt bị cho là thân mật, Thương Tử quả thật làm rất công phu, nếu không có mười phần nắm chắc cũng không dám chỉ ra Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông đứng dậy, hai chân cao lớn che giấu trong quần tây đen, Tô Lương Mặt nhìn thấy hắn từng bước tới gần mình, cô không khỏi hoảng hốt, Chiêm Đông Kinh một phát chế trụ cánh tay cô.

Đau.

Xương cốt có khả năng bị bóp nát bất cứ lúc nào, Tô Lương Mặt đưa tay che chắn trước người, “Anh muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, không phải nói chúng ta đã từng lên giường sao? Nếu cô cam tâm tình nguyện trước mặt bọn họ để tôi lên một lần, vậy thì có thể chứng minh lời cô nói đều là sự thật.”

Tô Lương Mặt trợn tròn hai mắt, “Đồ điên, bệnh thần kinh!”

Chiêm Đông Kinh đem một tay cô bẻ ngoặt một cái, cô đau đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, mắt thấy Chiêm Đông Kinh kéo cô đến cái ghế sofa trước mặt, mấy người ngồi trên đó thức thoir đứng lên rồi đi, Tô Lương Mặt thấy cả phòng đầy người nhưng lại không có ai đứng ra lên tiếng, cô ý thức được Chiêm Đông Kinh lần này tuyệt đối sẽ không như lúc bình thường nói mấy lời đơn giản như vậy.

“Bỏ tôi ra!”

Thất lựng Tô Lương Mặt bị hắn đẩy, cả người nặng nề té nhào xuống ghế sofa, cô lập tức muốn đứng dậy, lại bị Chiêm Đông Kinh vọt lên eo hông sau đó đè nặng hai tay hai chân cô, ánh mắt cô hoảng loạn cực độ, chỉ còn lực đạo gào thét vô ích.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 51: Cô là người của tôi rồi

47. Chương 51: Cô Là Người Của Tôi Rồi

Chương 51: Cô là người của tôi rồi

“Anh!”

Tàn bạo cùng lang tính trong mắt Chiêm Đông Kinh lộ rõ không sót thứ gì, Chu Chính ngồi trở lại vào ghế sofa, góc độ vừa vặn đối diện bọn họ, Tô Lương Mặt liều mạng giãy giụa, hai chân người đàn ông khê nhích xuống dưới một chút, may mà hôm nay cô mặc quần jean, hai tay Tô Lương Mặt lấy được tự do, sau đó dùng sức hướng trước ngực Chiêm Đông Kinh xô đẩy.

“Đông Kinh,” Hoắc lão gia tử lên tiếng, “có chuyện gì từ từ nói.”

Tô Lương Mặt nhìn về phía ông ta, cũng không quan tâm lúc trước ông ta từng làm mình thất vọng như thế nào, ôm hy vọng duy nhất, cô chống nấp người trên đây, “Cứu tôi!”

Chiêm Đông Kinh đưa tay che miệng cô lại, “Nếu như đã là phụ nữ của tôi, lên trên giường còn đòi sống đòi chết như vậy.”

“Có lẽ đây là tình thú của các người, cô ta giả vờ.” Chu Chính ở bên cạnh chen vào một câu.

Hoắc lão gia tử nghe vậy, cũng không lên tiếng nữa, đúng, lời nói của Tô Lương Mặt có khả năng tin tưởng, cũng dựa vào thái độ cô biểu lộ ra đối với chuyện này, nếu như trong đoạn video đã thừa nhận có quan hệ với Chiêm Đông Kinh, như vậy thực chiến tại trận một lần để chứng minh bản thân, có gì khó?

Tô Lương Mặt thấy người trong cả phòng này đều điên rồi, Chiêm Đông Kinh cũng không có chút đạo đầu nào, trực tiếp động thủ cởi bỏ nút quần jean của cô, cô nắm chặt hai tay thành quyền, hướng lên trên mặt hắn vung tới, Chiêm Đông Kinh dễ dàng tránh đi một cái, đưa tay đè lại bả vai Tô Lương Mặt rồi đẩy cô xuống ghế sofa.

Cánh tay hắn kéo chân cô, mở khóa kéo, sau đó kéo quần jean của cô xuống, Tô Lương Mặt sợ đến choáng váng, hai tay gắt gao nắm chặt quần jean, “Đừng.”

Tay Chiêm Đông Kinh chui vào trong, hẩn nhìn sang Tổng Các ở bên cạnh nháy mắt một cái, vốn đi theo hẩn đã lâu, Tổng Các ngầm hiểu, cầm cái áo khoác hẩn vắt trên ghế sofa đưa tới.

Chiêm Đông Kinh che cho cô từ phần eo trở xuống, động tác trong tay vẫn còn tiếp tục.

Đầu tóc Tô Lương Mạt rối tung, cũng che kín hai mắt, cả đám người đang xem kịch vui, hai chân cô dùng sức muốn đẩy người đàn ông ra, “Tôi sai rồi, tôi không nên nói như vậy, tôi với Chiêm Đông Kinh không có quan hệ gì, là tôi vu oan anh ta, thả tôi ra...”

Lưu Giản nhìn bộ dạng giãy giụa của cô, trong mắt lộ ra chút thờ ơ, cũng có thể là đã nhìn thấy nhiều rồi, cho nên mới miễn dịch như vậy.

Chu Chính hừ lạnh một tiếng, “Cô tưởng đang hát chèo sao, cô gái, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không nên nói loạn.”

“Tôi nói thật, tôi với anh ta một chút quan hệ cũng không có...”

“Muộn rồi,” Bàn tay Chiêm Đông Kinh thăm dò vào trong, đem quần lót với quần jean của cô cùng kéo xuống, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh lẽo, cô khó tin trừng lớn hai mắt, bàn tay người đàn ông dán chặt vào người cô, Tô Lương Mạt không nhịn được run rẩy, “nếu tôi không chứng minh rõ ràng quan hệ giữa cô với tôi cho bọn họ thấy, cái nợ oan này tôi liền phải gánh thay cô.”

“Tôi đã nói rõ rồi, tôi nói rõ ràng vẫn không được sao?” Lời Tô Lương Mạt nói ra lộ rõ sợ hãi cực độ, ngón tay Chiêm Đông Kinh dò xét đi xuống, cô thật sự là quá hoảng loạn rồi, hai chân liều mạng đá đánh.

“Đừng nhúc nhích!” Gương mặt tuấn tú của Chiêm Đông Kinh căng thẳng, “Một cái áo khoác không thể che hết chỗ cô lộ ra đâu.”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Đầu gối Tô Lương Mạt cứng ngắc, xoay đầu nhìn thấy một đôi mắt nhìn cô chòng chọc, hai chân cô run lên không dám nhúc nhích.

Ngón tay Chiêm Đông Kinh trượt tới dò xét vào bên trong, Tô Lương Mạt lại không làm được như kẻ đầu gối, cô giống như phát điên lần nữa giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng nam nữ trời sinh sức lực cách biệt, Chiêm Đông Kinh lúc này cũng không giống trước kia chỉ hù dọa cô như vậy, nương theo đau đớn bén nhọn, hốc mắt cô cũng mở mịt ầm Ứt, Chiêm Đông Kinh cũng chưa vì vậy mà buông tha cô. Đôi con ngươi âm lệ của người đàn ông nâng lên rồi nhìn về phía cô, Tô Lương Mạt đến một cử động nhỏ cũng không dám, “Đừng!”

Sau đó...

Tô Lương Mạt đau đớn thét lên một tiếng chói tai, cô cắn chặt môi dưới, ngón tay Chiêm Đông Kinh lạnh buốt, cô ngoại trừ đau vẫn chỉ có đau.

Gương mặt Chiêm Đông Kinh lạnh lẽo hết băng tảng, đáy mắt càng nhìn không ra chút ý niệm nào, hẩn từ từ rút ngón tay ra, Tô Lương Mạt không khỏi cuộn người lại, cảm giác như là bị người ta thọc một dao, lai đem con dao từ từ rút ra ngoài, hẩn gơ tay phải lên, trên ngón trở máu tươi nhìn thấy mà giật mình.

Nơi cổ họng Tô Lương Mạt khô khốc, môi dưới bị cắn chặt rồi nhả ra đau đến mất đi tri giác, Lưu Giản ngồi phía đối diện đưa mắt nhìn, sau đó ánh mắt dán lên gương mặt Tô Lương Mạt.

Thương Tử nhìn đến đây, sắc mặt đại biến, vẫn còn phách lối lên giọng, “Cái này có thể chứng minh được gì? Nói không chừng là bà đi đến đây.”

Tô Lương Mạt nghe vậy cũng không có phản ứng gì, ánh mắt gắt gao dán lên trên bàn tay Chiêm Đông Kinh, hẩn vươn tay phải ra sờ lên mặt cô, chán ghét trong mắt cô không che giấu hết được, hẩn một phát bắt lấy cái cằm cô, “Đây chính là đồ của cô.”

Hẩn lần này không làm sai, Tô Lương Mạt là đáng trừng phạt.

Tâm tình Chiêm Đông Kinh cũng không khỏi sáng khoái.

“Đúng vậy, lời Thương Tử nói có đạo lý.” Chu Chính cũng không tin, nhiều video làm bằng chứng như vậy, Tô Lương Mạt ra vào phòng của Chiêm Đông Kinh không chỉ một lần, cô còn có thể sạch sẽ sao? Tức cười!

Chiêm Đông Kinh thu tay lại, Tô Lương Mạt ý thức được hấn còn định làm gì đó, cô gần như dùng toàn bộ sức lực hét lên, “Bỏ tay ra!”

Theo đó, còn có một bạt tai.

Một tát vung lên, không chút do dự, vang dội mà dứt khoát.

“Mẹ nó, cô mẹ nó muốn chết!” Hàn Tăng phản ứng trước tiên, tức giận đến nói năng loạn xạ, giơ tay muốn vung tới, Tổng Các vội vàng chế trụ bả vai kéo hấn lại.

Nhưng tất nhiên Tổng Các cũng tức giận không kém, người ở đây có ai từng thấy qua Chiêm Đông Kinh bị đánh?

Một cái bạt tai này, e là đám tiểu đệ bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Hoắc lão gia tử vội vàng đứng dậy, “Được rồi được rồi, đừng làm loạn nữa.”

Chu Chính không giấu giếm cười nhạo, vừa muốn nói mấy câu, chỉ thấy Chiêm Đông Kinh vung mạnh lại một tát.

Đầu Tô Lương Mạt ngoặc sang một bên, bị đánh đến nổ đom đóm mắt, suýt chút thì ngất.

Bị đánh vẫn là nửa bên mặt lúc này Thương Tử đánh lên, đầu tóc gần như che hết cả khuôn mặt, Tô Lương Mạt khê hé mắt, từng đạo từng đạo ánh sáng trắng đâm vào mắt làm cô như muốn mù.

Chiêm Đông Kinh dùng sức kéo, xé rách quần lót của cô sau đó ném lên bàn trà.

Bên trên vẫn hoàn toàn sạch sẽ.

Tô Lương Mạt lúc này cảm thấy đau đớn không thôi, không khác gì như bị cởi hết quần áo rồi ném ra trước mặt mọi người, cô duỗi hai tay bịt mắt, hương vị mặn chát trong miệng cơ hồ làm cô khó mà nuốt trôi.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, chỉ vào quần lót trên bàn trà.

Chu Chính sắc mặt xanh mét, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng, “Cái này có thể chứng minh được gì? Lời xác thực là từ trong miệng cô ta nói ra, chúng ta đương nhiên sẽ tin.”

“Bây giờ rốt cuộc đã rõ ràng rồi chứ, nếu cô ta đã không phải là người của Chiêm Đông Kinh, vậy lời của cô ta cũng không có sức thuyết phục,” Hoắc lão gia tử tóm lại một câu, “lời từ một phía, lần sau đừng có lấy mấy chuyện vô bổ này tới làm phiền tôi.”

“Lão gia tử, người đây là rõ ràng thiên vị hấn,” Chu Chính lên giọng, “có ai không biết chuyện ở kho hàng Thành Bắc không thoát khỏi liên can tới Chiêm Đông Kinh, những tin tức khác từ trong miệng cô nàng này cũng không phải giả...”

“Chu Chính,” Cái trò hề này náo nhiệt tới giờ, người của mấy bang hội còn lại cũng nhìn ra tình thế đang đảo ngược về bên kia, “bỏ đi thôi, cậu muốn kiếm một người phụ nữ tới trước đó cũng nên kiểm tra rõ ràng, vẫn còn đường giải quyết, cậu nói vận khí của cậu sao lại đen như vậy, xác suất một phần ngàn này cũng có thể bị cậu đụng trúng, bây giờ xử nữ còn đi đâu tìm a?”

“Đúng vậy, chỉ có điều lần đầu tiên lại cho...” Một tên đàn ông bên cạnh lớn tiếng cười, “thật đáng tiếc a.”

Chu Chính tức đến không thở ra hơi, Thương Tử thì đứng bên cạnh cúi thấp đầu.

Chiêm Đông Kinh rút khăn ướt bên cạnh, thông thả lau tay.

Hoắc lão gia tử đứng lên chấm dứt chuyện này, “Chuyện này chỉ đến đây thôi.”

“Lão gia tử...”

“Thế nào, Chu Chính cậu còn không phục?”

Chu Chính hướng Thương Tử đập một cước, “Mẹ nó!”

Chiêm Đông Kinh ngồi trở lại lên ghế sofa, hấn đẩy cả người tô Lương Mạt vào trong, chừa ra một chỗ để ngồi, “Chuyện này vẫn còn chưa xong, lúc trước Tương Hiếu Đường đề nghị cần tụ họp một chuyến là có kẻ dùng tính mạng bảo đảm.”

Thương Tử nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, bị hù dọa quỳ rạp xuống đất, “Lão Đại, lão Đại cứu tôi, Nhị ca, Nhị ca...”

Người đàn ông được gọi là Nhị ca duỗi chân một cước đá văng hấn ra, Chu Chính cũng quay mặt đi.

Ngón tay Chiêm Đông Kinh áp lên trước, làm ra một động tác.

Hàn Tăng vốn đang tức giận không có chỗ trút, lúc này sẽ hiểu rõ ý tứ Chiêm Đông Kinh, hấn đi tới kéo cổ áo Thương Tử lôi tới trước bàn trà, động tác thô bạo không nói, quất tay một cái trực tiếp làm đối phương nằm rạp xuống đất.

Hàn Tăng rút súng ra, hòng súng chĩa thẳng lên thái dương đối phương, “Lão tử bắn chết mày.”

“Đừng đừng, tôi... tôi không dám, lão Đại cứu tôi.”

Chu Chính khẽ giật giật mí mắt, nhìn sang Lưu Giản ở bên cạnh, “Lão Nhị...”

Lưu Giản khoát khoát tay, nghiêng người tới ghé sát lỗ tai hấn, “Giữ lại hấn cũng vô dụng, vừa vặn bên này có mấy đứa không tệ, đang buồn không có chỗ nằm vùng, hướng hồ bây giờ nhiều con mồi nhìn chăm chăm như vậy, không ột câu trả lời không yên được.”

Chu Chính gật đầu, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Hàn Tăng dùng báng súng hung hăng đánh lên đầu Thương Tử, Chiêm Đông Kinh rủ mắt xuống, “Đừng tay.”

“Chiêm lão Đại?” Hàn Tăng mở chốt án toàn, vừa định nổ súng.

“Tha mạng, tha cho tôi một mạng đi.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, tầm mắt Tô Lương Mạt thoáng thấy hấn rút mấy miếng khăn ướt che lên trước mặt Thương Tử, đối phương nào dám nhúc nhích, thân thể run như cây sậy, Chiêm Đông Kinh cầm lấy súng trong tay Hàn Tăng, động tác thành thạo, chắc có lẽ không có mấy người có thể đem chuyện giết người tiến hành tự nhiên ưu nhã như vậy.

‘Đoàn’g.

Khăn ướt mềm mại bị nổ bung màu đỏ tươi tung tóe, bắn ra từng tia, đôi con người thâm trầm của Chiêm Đông Kinh bị nhấn chìm trong màu đỏ nổi bật lên sắc huyết ma mị quyến rũ, đầu lưỡi hấn nhẹ chống lên đầu lưỡi, hiện ra bộ dáng nhàn nhã tự tại.

Âm thanh xen lẫn tiếng gào thét nặng nề, Chu Chính cắn răng một cái, ngay cả bàn tay cũng nắm chặt.

Tô Lương Mạt quay đầu lại một cái vừa đúng lúc nhìn thấy Chiêm Đông Kinh nổ súng, cô ghen ngào, kính hãi bị chặn trong cổ họng không phát ra được, Chiêm Đông Kinh đưa khẩu súng lại cho Hàn Tăng.

Hàn Tăng dùng chân đá đá Thương Tử, thi thể của hấn mềm nhũn ngã nhào về phía Tô Lương Mạt bên này.

Ai cũng không nói một lời.

Đây là quy củ.

Hoắc lão gia tử nhìn về phía sofa bên này, “Tôi sai người đưa Tô tiểu thư trở về nhé.”

“Không cần,” Chiêm Đông thay cô từ chối, “cô ấy trước kia không có quan hệ với tôi, ngược lại bây giờ thành người của tôi rồi.”

Như vậy tốt nhất, Hoắc lão gia tử đứng dậy dẫn đầu rời đi trước, người của mấy bang hội cũng đều lục tục kéo nhau về, Thương Tử là người của Tương Hiếu Đường, tất nhiên do chính bọn họ nhặt xác.

Chiêm Đông Kinh cúi người xuống, Tô Lương Mạt nhìn thấy hần duỗi tay đưa tới gần, cô đưa tay đẩy tay hần ra.

“Tôi giúp cô mặc lại quần.”

Hần xách quần jean của cô kéo lên trên, tay kia ôm cô vào trong ngực, giúp cô mặc xong quần rồi, Chiêm Đông Kinh mới ôm cô đi ra khỏi phòng.

Tài xế đã đậu xe trước cửa lớn.

Lúc Tô Lương Mạt ngồi vào chỗ sau xe, đụng vào hạ thân, cô đau đến co rúm hai chân lại.

Chiêm Đông Kinh ngồi bên cạnh cô, không nói tiếng nào chỉ nhìn cô.

Trên mặt Tô Lương Mạt không có biểu hiện gì khác thường, đến hít thở cũng thấy đau càng miễn phải nói chuyện, trên mặt có vết máu khô, là lúc Chiêm Đông Kinh vung tay tát cô dính lên, máu của chính cô, cô đưa tay chùi mấy cái, cũng lau không hết.

Xe một đường chạy thẳng tới Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt lúc này mới mở miệng, “Tôi muốn về nhà.”

Chiêm Đông Kinh nhắm hai mắt lại, đầu tựa lui ra sau, “Cô cho rằng chuyện này cứ như vậy mà xong?”

“Nếu không còn muốn thế nào nữa?” Cô phát âm không rõ, mùi máu tươi trong miệng đến giờ phút này cũng chưa tản đi hết.

“Cô tự tìm rắc rối, Tương Hiếu Đường chết một tiểu lão Đại, không tìm cô trả thù thì tìm ai?” Giọng điệu người đàn ông cũng rất nặng nề, mặt Tô Lương Mạt sững húp nhìn ra ngoài cửa sổ, không bao lâu xe liền đi tới khu biệt thự Thanh Hồ Đường, tài xế mở cửa cho Chiêm Đông Kinh. Lúc hần bước ra bỏ lại hai chữ, “Ra đây.”

Tô Lương Mạt bị hần dẫn vào phòng, nhìn thấy động tác Chiêm Đông Kinh cởi khuy tay áo, cả người cô lập tức đề phòng, hần lại đi thẳng đến trước bàn làm việc lấy ra hộp thuốc, cầm bông băng với rượu cồn đi tới trước giường.

Tô Lương Mạt tránh người sang một bên, Chiêm Đông Kinh ngồi xuống cạnh cô, một phát bắt lấy mặt cô, ngón cái vừa vặn dè trúng lên vết thương của cô, cô bị đau hét lên thành tiếng.

Bông băng nhúng vào rượu cồn rồi bôi lên bên mặt bị sưng đỏ, mới làm vết thương đau rát như bị thiêu cháy đỡ hơn một chút, toàn thân cô không thoải mái, liền tránh mặt đi.

Chiêm Đông Kinh gia tăng lực đạo, Tô Lương Mạt dứt khoát đập lên một cái, bông băng với rượu cồn trong tay cũng rơi xuống đất.

“Thế nào, đối với cô như vậy cô không phục phải không?”

Tô Lương Mạt dùng mu bàn tay xoa lên mặt, Chiêm Đông Kinh bổ sung một câu, “Cô là người phụ nữ đầu tiên tôi đánh.”

Cô khẽ cắn răng, động tác xoa bóp cũng thay đổi rất nặng nề.

“Nhưng cô đừng không biết tốt xấu, nếu tôi không cho cô một cái tát kia, cô hôm nay chết như thế nào trong đó cũng không biết được!”

Tô Lương Mạt để ngoài tai, chỉ là nói với hần, “Tôi muốn đi tắm, có đồ để thay không?”

Chiêm Đông Kinh ngăn người, vốn là tính chuẩn bị nghênh đón cô phát điên lên, Tô Lương Mạt chậm chạp đứng dậy, hần vẫn ngồi bên mép giường, “Cô vào trước đi, tôi sai người chuẩn bị cho cô.”

Cô đóng kín cửa phòng tắm, sau đó khóa trái.

Trong gương khuôn mặt bị sưng lợi hại, nói giống hệt bánh bao cũng không khoa trương, Tô Lương Mạt ngâm mình trong bồn tắm một hồi lâu không động đậy, cảm giác bị dị vật xâm lấn trong cơ thể vẫn còn, cô đưa tay vốc nước hung hăng tạt lên mặt, thay xong quần áo Chiêm Đông Kinh để trước cửa cho cô, Tô Lương Mạt xoa đầu tóc ướt đầm đi vào phòng ngủ.

Chiêm Đông Kinh nằm trên giường, ánh mắt từ lúc cô đi ra ngoài không xê dịch đi đâu cả.

Cả người Tô Lương Mạt mất tự nhiên, Chiêm Đông Kinh cầm lấy quần áo đã chuẩn bị trước đi về phía phòng tắm, lúc thoáng chạm ngang qua cô, hấn không khỏi dừng bước, “Cô nên biết, đây chỉ là một ngón tay mà thôi, nếu như ngay cả chút đau nhức này cũng chịu không nổi, sau này cô định khóc cho ai xem?”

Nhìn cửa phòng tắm bị đóng lại, Tô Lương Mạt muốn bỏ đi, mở cửa đã thấy hai gã hộ vệ đứng phía ngoài.

“Xin lỗi, cô không thể rời khỏi đây.”

Cô đóng cửa lại cái rầm.

Lúc Chiêm Đông Kinh sạch sẽ tinh tươm đi ra, đã là nửa tiếng sau, Tô Lương Mạt chỉ đơn giản làm mặt bết sừng, người đàn ông vừa đưa tay gầy gầy đầu tóc vừa đi về phía cô, “Sau này cô sẽ ở lại đây.”

Cô giống như nghe câu chuyện tiểu lâm liếc nhìn hẩn.

“Cô đừng tưởng mỗi lần bản thân cô vận khí đều tốt như vậy, Tương Hiếu Đường cũng không phải ăn chay, liên tiếp hai tên đều chết dưới tay cô, nếu tôi khoanh tay đứng nhìn, các người còn có đường sống sao?”

Nhục nhả bị cởi sạch quần lót Tô Lương Mạt vẫn chưa quên, “Nếu anh thực sự muốn bảo vệ tôi, phải dùng cách đó đối xử với tôi sao?”

Người đàn ông hừ lạnh, “Cô ngược lại có lý rồi có phải không?” Hẩn vung tay một cái, khăn lông vắt trên vai bị hất tới trên mặt cô, “Tô Lương Mạt, cô đừng mẹ nó đặt bản thân ở vị trí cao như vậy, nếu không phải một ngón tay của tôi, cô hôm nay liền ở đó chờ bị người ta thay phiên cưỡng bức đi!”

Cô một bụng ủy khuất không nói nên lời, tức đến giậm chân, “Nếu không phải vì anh, tôi cũng sẽ không bị kéo vào!”

“Không biết tốt xấu!” Lời người đàn ông nói ra mang theo tiếng nghiêng răng, hẩn kéo cánh tay Tô Lương Mạt lôi cô đi ra ngoài, ra khỏi biệt thự, lại bị Chiêm Đông Kinh nhét vào trong xe, Tô Lương Mạt khép chặt chân, lúc Chiêm Đông Kinh phát động động cơ đưa tay về phía chân cô dùng sức phát lên một cái, “Khép chặt như vậy làm cái gì? Không phải mới mở ra cho cô sao?”

Cô vung cánh tay quát tới.

Chiêm Đông Kinh phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh sang một bên, ngoặt tay lái một cái bị mất kiểm soát, “Cô điên rồi?”

“Anh mới điên rồi!”

Bên tai Chiêm Đông Kinh đau nhức sắc nhọn, lúc này mới nhớ tới khi nãy còn bị cô ột bạt tai, “Cô nhớ thái độ của cô bây giờ, đợi lát nữa đừng có mà cầu xin tôi.”

“Ai cầu xin anh, phỉ.”

Chiêm Đông Kinh nhú chặt chân mày, “Cô là phụ nữ sao?”

“Tôi có phải phụ nữ hay không không phải anh kiểm chứng qua rồi sao?” Lớp màng mỏng manh tượng trưng cho người con gái kia chính là bị hấn đích thân ra tay xuyên thủng.

Người đàn ông kéo cong miệng, gật gật đầu, lái xe đi vào một trại an dưỡng.

Chiêm Đông Kinh quay đuôi xe tắt máy, “Xuống xe.”

Tô Lương Mạt phóng tầm mắt ra ngoài, thấy là một nơi hoàn toàn xa lạ, Chiêm Đông Kinh đưa tay vỗ nhẹ lên hông cô một cái, “Đi.”

Cô cởi dây an toàn ra, Chiêm Đông Kinh đi phía trước, đến cửa có người đi ra ngăn lại, Chiêm Đông Kinh xuất giấy thông hành, đi vào trong là khu vực tách biệt yên tĩnh kín mít, Tô Lương Mạt không hiểu gì cả, chỉ đành đi theo sau hẩn.

Hai người xuyên qua hành lang đi vào khu phòng bệnh, Chiêm Đông Kinh đứng lại trước một bức tường kính phía trước, bên trong có rèm che bị kéo xuống, hắn đưa ngón trỏ gõ lên tấm kính ba cái, Tô Lương Mạt chỉ thấy rèm che từ từ bị kéo ra, từng chút từng chút hiện ra hình ảnh một phòng bệnh.

Tô Lương Mạt đứng ngay chính giữa phòng nghỉ, trong lòng có nghi hoặc, cho tới khi nhìn thấy rõ người bệnh nằm trên giường, cô gần như nhào tới, “Ba?!”

Cô khó tin dùng hai tay vỗ vỗ lên tấm kính mấy cái, một ống truyền nhỏ xíu trong suốt truyền dịch từ bình nước biển vào mu bàn tay, bên cạnh còn có đủ loại máy móc đang hoạt động, Tô Khang nhắm chặt hai mắt, Chiêm Đông Kinh kéo hai tay cô lại.

“Ba tôi?” Câu hỏi này đến chính cô cũng cảm thấy buồn cười, người nằm trên giường bệnh Tô Lương Mạt quen thuộc hơn Chiêm Đông Kinh nhiều.

Hắn giữ chặt cổ tay cô kéo ra ngoài, Tô Lương Mạt làm sao chịu đi, “Để tôi gặp ông ấy.”

“Không thể gặp.”

“Vì sao?”

Chiêm Đông Kinh ôm eo cô dẫn ra ngoài, “Ba cô bây giờ vẫn trong thời gian theo dõi, không thể gặp người khác.”

“Làm gì có bệnh viện nào có kiểu quy định này?”

“Cô muốn ông ta chết, thì lần này cũng đừng nghe lời tôi.”

Chiêm Đông Kinh đẩy cô ra rồi đi lên trước, Tô Lương Mạt dù gan to bằng trời cũng không dám ở lại, cô quay đầu nhìn về phía phòng bệnh, gấp đến độ thái dương đều toát mồ hôi, rốt cuộc không thể không nhắc chân cùng đi theo.

Tô Lương Mạt đuổi theo hắn lên xe, “Ba tôi...”

“Đi ăn tối trước.” Nói xong, xe đã chạy như bay ra ngoài.

Tô Lương Mạt giống như bức bối đến bị nội thương, khó khăn đi tới chỗ ăn tối, đợi Chiêm Đông Kinh ngồi xuống ghế rồi chọn xong thức ăn đem thực đơn đưa cho cô, “Muốn ăn cái gì.”

“Tùy.”

“Ở đây không có tùy.”

Tô Lương Mạt nhận lấy chỉ chỉ tay mấy cái.

Chiêm Đông Kinh cho nhân viên phục vụ đi xuống chuẩn bị, lúc này cô mới có cơ hội mở miệng, “Ba của tôi làm sao lại ở trại an dưỡng.”

“Tôi cho người sắp đặt.”

“Nếu anh đã biết ông ấy không có chuyện gì, tại sao không sớm cho tôi biết?” Cảnh tượng tận mắt nhìn thấy lúc trước suýt chút nữa lấy mạng của cô, người đàn ông này rõ ràng đã chuẩn bị trước một tay, lại trở mặt nhìn cô đau đến không muốn sống mà không nói một câu.

“Lúc tôi cho người cứu ông ta lên, cũng không biết ông ta có thể sống được, thay vì để cô nơm nớp lo sợ ôm một tia hy vọng như vậy, nói không chừng cuối cùng cũng chết, chỉ bằng để cô tiếp nhận trước, tính mạng con người... muốn sống lại không phải dễ dàng.” Lời cuối cùng của Chiêm Đông Kinh ý tứ hàm súc sâu xa, bàn tay Tô Lương Mạt để trên bàn không khỏi nắm chặt, “Anh muốn như thế nào.”

“Tôi đã sớm nói với cô rồi.” Chiêm Đông Kinh lui người dựa ra sau, “Chỗ đó còn đau không?”

“Không đau.”

Cô nghe thấy phía đối diện truyền tới tiếng cười của người đàn ông, Chiêm Đông Kinh cầm ly rượu đỏ trong tay khẽ lắc lắc, Tô Lương Mạt mắt thấy từng vòng màu đỏ dính lên ly thủy tinh trong suốt, ánh mắt hắn giăng cô trên mặt cô, “Đánh cô một cái như vậy, là cô đáng nhận lấy.”

Tô Lương Mạt khẽ động cánh môi, vẫn còn đau, “Tôi biết,” Cô đưa tay sờ lên mặt, “nhưng tôi không hối hận những lời đã nói ngày đó ở kho hàng Thành Bắc.”

“Tôi cũng hiểu,” Chiêm Đông Kinh hướng cô nâng ly, “cho nên cô cần hiểu rõ, tôi là đang cứu cô.”

Giữa cổ họng Tô Lương Mạt có chút đắng ngắt, nhưng vẫn là mở miệng cười, vết sưng đỏ trên mặt càng làm nổi bật nụ cười gượng gạo của cô, “Đúng, bị một ngón tay cường gian còn tốt hơn bị một đám người thay phiên cưỡng bức.”

Đề tài như vậy, vốn có lẽ là gương cung bạt kiếm, nhưng Tô Lương Mạt hiểu rõ, cô không trách được Chiêm Đông Kinh, hai người mặt đối mặt, giống như là hiểm khi tâm linh tương thông, Chiêm Đông Kinh nghĩ đến cái từ này, đôi mắt hẹp dài không khỏi cười mở, Tô Lương Mạt thì tránh ánh mắt đi chỗ khác.

Chỉ có điều lần đầu tiên mà cô cất giữ cẩn thận, cứ như vậy mà bị hủy đi.

Thần sắc Tô Lương Mạt ảm đạm, Chiêm Đông Kinh cũng đoán được suy nghĩ trong lòng cô, “Đừng lo lắng, tôi tự mình làm rách, tôi sẽ không để ý.”

Cô chuyển đề tài, “Ba tôi đã không sao rồi chứ?”

“Còn cần theo dõi.”

“Phải tới khi nào mới bình phục hoàn toàn?”

“Không chắc được.” Chiêm Đông Kinh hơi hột trả lời.

Phục vụ tiến đến dọn món ăn lên rồi lại đi ra ngoài, Tô Lương Mạt cầm dao nĩa không muốn ăn, cô không phải không biết ý tứ trong mấy lời nói Chiêm Đông Kinh quảng xuống đây, nhưng bọn họ hoàn toàn là người của hai thế giới, một khi cô bước chân vào trong, còn có thể trở ra sao?

“Anh rốt cuộc là vừa ý tôi ở điểm nào?” Cô do dự một chút, vẫn là mở miệng hỏi, Tô Lương Mạt không phải là không biết tự luyến, chỉ là Chiêm Đông Kinh muốn cái gì mà không có, sẽ chỉ đối với mình cô tính trăm phương ngàn kế?

“Tôi vừa ý là cả con người cô, chỉ đơn giản như vậy.” Hắn nhắm ngậm rượu đỏ, hắc ám thâm sâu trong mắt làm người ta nhìn không thấu, Chiêm Đông Kinh khẽ nhếch môi, hắn từng bước từng bước kéo Tô Lương Mạt đến bên cạnh, tất nhiên không đơn giản chỉ vì như vậy.

Loại người như bọn hắn, từ trước đến nay làm việc không có đơn thuần.

Ăn cơm xong, Chiêm Đông Kinh cho người lái xe đưa Tô Lương Mạt trở về.

Hắn không xuống xe, cách cửa sổ xe nhìn về phía cư xá Tô Lương Mạt ở, “Đừng để tôi chờ quá lâu.”

Từ cổng cư xá về đến nhà không quá mười phút đồng hồ, Tô Lương Mạt dọc theo một dãy đèn đường không còn đầy đủ đi rất chậm, bữa tối theo yêu cầu của Chiêm Đông Kinh đã uống không ít rượu, cô ngẩng đầu dừng lại trước cái bóng cột đèn bị hắt dài dưới ánh đèn, thực ra tình thế bây giờ rất rõ ràng, chuyện Tô Khang còn sống không thể để lộ chút tin tức ra ngoài, mà Tương Hiếu Đường bên này chỉ e là đang tìm cách lấy mạng cô.

Tô Lương Mạt dùng sức thở ra một hơi, bước chân đi về phía trước đã không mang theo chút do dự nào.

Đi đến đầu hành lang, mới phát hiện có một bóng người đứng đó.

Vệ Tắc nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu, người cũng dần dần từ trong bóng tối âm u hiện ra.

Tô Lương Mạt không thấy kỳ quái, biết rõ hắn sớm muộn cũng phải tới tìm cô hỏi rõ ràng.

“Lương Mạt.”

Cô nhìn thấy ngũ quan cường ngạnh tuấn tú của người đàn ông từ từ hiện rõ trong mắt, Tô Lương Mạt muốn kéo miệng cười, nhưng phát hiện rất khó, “Vệ Tắc, sao anh lại ở đây.”

“Anh vẫn chờ em ở đây.”

“Có chuyện gì không?”

Vệ Tắc nghe ra được khoảng cách trong lời nói của cô, “Lương Mạt, anh gọi điện thoại cho em vì sao em luôn không nhận máy.”

“Bác gái chưa nói với anh sao?”

“Nói cái gì?” Về mặt Vệ Tắc ngờ ngàng.

“Chuyện em đi Bắc Cảnh là anh nói cho cảnh sát phải không? Vệ Tắc, em thật không ngờ anh có thể chí công vô tư đến mức đó, anh ít nhiều thử nghĩ giúp em xem, ông ấy là ba em đấy.” Tô Lương Mạt mặc dù biết Tô Khang chưa chết, tâm tình cũng không cần quá kích động, nếu như Vệ Tắc đến tìm cô sớm hơn một ngày mà nói, cô không hoài nghi mình sẽ nhào tới đánh nhau với hắn.

Vệ Tắc ngăn ra, tuyệt đối không nghĩ tới hắn trăm phương ngàn kế để người nhà giữ kín bí mật nhưng lại cho Tô Lương Mạt biết.

“Anh nói với cậu vốn không phải muốn bọn họ đi bắt bác trai, anh lo lắng cho em, muốn cho người đi theo bảo vệ em.”

“Bảo vệ em?” Tô Lương Mạt cao giọng, “Anh cảm thấy những lời như vậy có sức thuyết phục không?”

Nhìn tới đáy mắt lan tràn phần nộ của Tô Lương Mạt, Vệ Tắc khó lòng giải bày, từ khi tin báo tử của Tô Khang truyền tới thì biết hắn đã làm chuyện không nên làm, hắn chỉ có thể xin Trương Chính Tụng giữ kín bí mật.

“Lương Mạt, em tin anh.”

“Tin hay không tin đều vô dụng.”

Huống hồ, sau này bọn họ nhất định là mỗi người một ngã, “Vệ Tắc, chúng ta chia tay đi, bác gái nói không sai, nếu là Tô gia trước đây, chúng ta có lẽ còn có thể, anh có thứ anh muốn kiên trì, còn em thì sao?”

Vệ Tắc đặt hai tay lên bả vai Tô Lương Mạt, “Sau này sẽ không, chúng ta cũng không có nảy sinh chuyện gì khác xích mích nhau nữa, trong nhà bên kia để anh giải quyết.”

“Chẳng lẽ chuyện của ba em còn không tính là chuyện sao?” Tô Lương Mạt dùng sức hất tay hắn ra, “Chỉ vì vụ án trên người ba em, liền khiến em trước mặt nhà anh cả đời này không góc đầu lên được, huống hồ chuyện xảy ra ở Bắc Cảnh em tận mắt nhìn thấy, Vệ Tắc, em sẽ không tha thứ cho anh!”

Lời cô nói vô cùng quyết liệt, Tô Lương Mạt cảm thấy như vậy đối với hai người đều tốt, nếu đã không thể nào, hà tất phải lôi lôi kéo kéo khổ sở, để đến cuối cùng hai bên đều tổn thương?

Vệ Tắc nghe vào tai cảm thấy khó mà tin nổi, “Lương Mạt, tình cảm mấy năm của chúng ta?”

“Vệ Tắc, em hỏi anh,” Tô Lương Mạt tiến tới gần một bước, hai mắt nhìn thẳng hắn, “anh nói anh đem tin tức của ba em ở Bắc Cảnh nói cho cậu anh biết là vì lo lắng cho em, anh thành thực nói cho em biết, anh vốn không hề nghĩ qua, cậu anh sẽ nhân cơ hội bắt ba em? Cậu anh là người như thế nào? Lúc biết được những chứng cứ em cung cấp không thể dùng được nữa việc ông ta làm trước tiên là rút hết những người bảo vệ em, ông ta như vậy, lại cam tâm tình nguyện lãng phí cảnh lực trên người em?”

Vệ Tắc bị cô ép hỏi phải lui ra sau một bước, về mặt đầy khốn khổ.

Hắn vẫn muốn làm cho Tô Khang tự thú, mà Trương Chính Tụng cũng đồng ý với hắn, sau khi tìm được Tô Khang sẽ cho ông ấy đường sống, nói là ông ấy tự ra đầu thú.

Hắn không ngờ Tô Khang vì chống lại lệnh mà bị bắn chết.

Khóe mắt Tô Lương Mạt không khỏi ướm át, đoạn tình cảm này duy trì mấy năm, lại không bù được hai chữ ‘thực tế’, khuôn mặt trắng nõn của cô dưới ánh đèn trong suốt như tờ giấy, “Vệ Tắc, trước khi anh vào thành cảnh sát không phải đã trải qua đặc huấn sao? Vì sao không nói dối với em được...” cô bước lên phía trước, “cho dù anh nói anh quá lo cho em, nhưng mà có sơ suất rồi, càng không ngờ được cậu anh có thể làm như vậy...”

“Lương Mạt,” Vệ Tắc đứng bất động tại chỗ, hai người gần như sắp đụng vào nhau, “những chuyện trước kia đều bỏ qua được không?”

“Em bây giờ là không còn ba nữa rồi, anh bảo em phải bỏ qua thế nào?” Tô Lương Mạt giương cao âm điệu, ý tứ của Vệ Tắc, đa phần vẫn cho là ba cô gieo gió gặt bão, hẳn là cảnh sát, duy trì chính nghĩa không cho phép hấn vì tình riêng mà trái luật, Tô Lương Mạt nghĩ tới đây, lại thấy buồn cười, “Lần nào anh cũng nhấn mạnh nghề nghiệp của anh với em, anh có từng nghĩ rằng, chuyện anh mất sủng giết người ồn ào như thế nào, nhưng vì sao bây giờ anh có thể đứng ở đây?”

“Anh vốn dĩ là bị vu oan, đã có kẻ tự thú.”

“Tự thú?” Tô Lương Mạt hỏi ngược lại, “Ai sẽ vô duyên vô cớ tự tìm đến chỗ chết, nếu không phải là cậu anh với kẻ khác đã đạt được cái thỏa thuận gì đó, Vệ Tắc, nói không chừng anh đã vùi thân trong tù rồi.”

“Em có ý gì?”

Tô Lương Mạt cố tự trấn định, “Em chỉ là muốn nói, đừng cho rằng chuyện gì cũng đều tốt đẹp, cái anh gọi là ‘chính nghĩa’ có lẽ không có quang minh chính đại như vậy.”

Vệ Tắc im lặng, đến ánh sáng trong mắt cũng trở nên ảm đạm, lúc Tô Lương Mạt đi về phía hành lang còn nói với hắn một câu, “Vệ Tắc, em nói với anh một lần cuối cùng, ba em không đáng tội chết, ông ấy chỉ là bị đẩy ra gánh tội thay.”

Nhìn bóng lưng cô rời đi, hai chân Vệ Tắc như bị đóng đinh, đến một bước cũng không dám tiến lên.

Tô Lương Mạt đập lên cái bóng của mình đi về phía trước, nghe thấy người đàn ông hét lớn, “Có phải có liên quan tới Chiêm Đông Kinh không?”

Cô đứng lại rồi xoay người, “Vệ Tắc, ngay đến cả cậu anh cũng biết thấy khó mà lùi, anh đừng có chọc vào anh ta nữa.”

Lên tới tầng lầu nhà mình, Tô Lương Mạt mở cửa ra đi vào, một đoạn tình cảm chiếm giữ mấy năm của cuộc đời lại kết thúc sạch sẽ nhanh gọn như vậy, cô không khỏi thấy bội phục chính mình.

Mở cửa phòng bếp ra, bên trong có đứa bé con nho nhỏ đi ra, trong tay bưng một chén cháo, nóng đến không biết có nên bỏ xuống không, Tô Lương Mạt hoàn hồn tiến lên, “Coi chừng phỏng.”

Cô bưng lấy chén cháo từ trong tay Tô Trạch, “Mẹ đâu?”

“Ở trong phòng, cũng không có ăn cơm tối.”

Tô Lương Mạt nhìn về phía phòng bếp, thấy nồi cơm điện bị nhấc xuống đất, Tô Trạch không cao, chỉ có thể như vậy nấu cháo ẹ. Cô không khỏi đau lòng, “Em ăn chưa?”

“Chưa ăn.”

“Để chị đưa ẹ, Tô Trạch ngoan, trong tủ chén còn có chà bông chị mua cho em.”

Tô Lương Mạt bưng chén đẩy cửa phòng đi vào, Tống Tử Căng quần xắn nằm trên giường, cô đặt chén cháo lên tủ đầu giường, “Mẹ, ăn chút gì đi.”

Tống Tử Căng không nhúc nhích.

Tô Lương Mạt vén chăn lên, nhìn thấy bà ôm bức ảnh cả nhà chụp lúc Tô Trạch tròn một tuổi khóc đến đỏ hai mắt, cô ngồi xuống mép giường, “Mẹ, hôm nay mẹ thu thập chút ít quần áo cần mang theo, ngày mai con đưa mẹ tới chỗ của ba.”

Tống Tử Căng khê hé mắt, lại chưa lên tiếng.

“Ba chưa chết, ba được người ta cứu rồi.”

“Cái gì?” Tống Tử Căng mở to hai mắt, ngồi dựng dậy, “Ông ấy bây giờ ở đâu?”

Tô Lương Mạt đè lại hai cánh tay bà, “Mẹ, mẹ nghe con nói, ba còn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, bên cạnh ba không có một ai, con định để mẹ qua đó chăm sóc ba, chuyện này không được nói cho ai hết, đợi bệnh của ba đỡ một chút, chúng ta lại nghĩ cách ra nước ngoài.”

“Lương Mạt, con không gạt mẹ chứ?”

Vành mắt Tô Lương Mạt đã ướt, cô vươn tay giúp Tống Tử Căng sửa soạn đầu tóc rối như tổ chim, “Con sẽ không lấy chuyện như vậy gạt mẹ, ngày mai mẹ có thể nhìn thấy ba rồi, Tô Trạch giao cho con chăm sóc, để tránh cảnh sát, con sẽ dẫn Tô Trạch đến nhà bạn, di động của mẹ cũng đừng đem theo, có thời gian con liền đi gặp hai người.”

Tâm tư Tống Tử Căng đều ở trên người Tô Khang, đối với chuyện khác tự nhiên không để tâm, “Được, con nói cái gì chính là cái đó.”

Tô Lương Mạt thu dọn đồ đạc cả đêm, cũng chỉ có Tô Trạch không hiểu, vẫn có thể yên tâm ở trên giường lớn ngáy to mà ngủ.

Một giờ sáng, đèn trong phòng Tô Lương Mạt còn mở, lúc thu dọn ngăn kéo rút ra tấm hình chụp lúc tốt nghiệp trung học, khi đó Vệ Tắc đã rất cao, đứng ở hàng sau, liếc mắt liền có thể nhìn ra.

Tô Lương Mạt đặt tấm hình lại chỗ cũ.

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, đã có xe chờ đón bọn họ dưới lầu.

Tống Tử Căng không thể chờ đợi được, thay quần áo sạch sẽ, đầu tóc cũng gội qua, ngoại trừ sắc mặt tiêu tụy, đã khôi phục bộ dáng Tô Lương Mạt quen thuộc.

Tô Trạch được ôm lên một chiếc xe, bởi vì thằng bé còn nhỏ, sợ về sau bị nó lỡ miệng nói ra, cho nên trực tiếp đưa đến Thanh Hồ Đường.

Tô Lương Mạt đưa Tống Tử Căng đi vào trại an dưỡng, có người trước cổng đón bọn họ, đi đến trước phòng bệnh hôm qua, hộ sỹ dẫn đường lấy chìa khóa mở cửa, Tô Lương Mạt đi vào trong phòng nghỉ, chỉ cách ba vền vện một bức tường.

Hộ sỹ lần nữa dùng chìa khóa mở cửa phòng bên trong, Tô Lương Mạt không thể chờ đợi được nữa, lại thấy hộ sỹ vặn chốt mở cửa rồi nói với cô, “Tôi chỉ có thể ột người đi vào.”

“Vì sao?”

Trong mắt hộ sỹ không có chút sợ sệt, “Bệnh nhân cần tĩnh dưỡng.”

Tô Lương Mạt mơ hồ phát giác ra đây là do Chiêm Đông Kinh phân phó, Tống Tử Căng đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, “Mẹ, mẹ đi vào đi.”

Hộ sỹ đẩy cửa ra đưa Tống Tử Căng đi vào phòng bệnh, cửa lại lần nữa bị khép lại, Tô Lương Mạt chỉ có thể xuyên qua cánh cửa kính ngày hôm qua nhìn vào bên trong, mẹ chạy đi rất nhanh, hộ sỹ kéo lại cũng kéo không được, bà bổ nhào tới bên giường Tô Khang, nén khóc rồi lại khóc không thành tiếng, sau khi xác định quả thật ông vẫn còn sống, Tô Lương Mạt thấy thân thể bà nghiêng sang một bên rơi xuống cái ghế bên cạnh.

Tình cảm của ba mẹ trước giờ rất tốt, hai tay cô đặt lên trên cửa kính, lúc này muốn đi vào nhìn một cái biết bao, Tống Tử Căng nắm chặt tay Tô Khang, miệng kề bên lỗ tai ông không biết đang nói cái gì, Tô Lương Mạt cảm động lây, nước mắt vô thức trào ra.

Sau lưng đột nhiên có một cổ lực đạo đè tới, thân thể Tô Lương Mạt bị nghiêng ra trước, cả người đã bị áp lên trên cửa kính khó mà cự quật được.

Mùi thuốc lá đặc biệt trên người người đàn ông tập kích bên tai cô, ý đồ chiếm đoạt hết sức rõ ràng, Tô Lương Mạt hít ngược vào một hơi, cô quay mặt sang muốn nhìn rõ đối phương, Chiêm Đông Kinh cơ hồ cũng đã áp mặt vào cô, hấn duỗi hai tay ra, chia nhau chống đỡ trên đỉnh đầu cô rồi đan chéo. Tô Lương Mạt bị hấn vẩy trong lồng ngực rắn chắc, hấn chỉ chờ đợi cho cô chút không gian như vậy, tiến lùi không xong, tư thế như vậy không khí như vậy, bỗng chốc trở nên ái muội, Chiêm Đông Kinh đặt cằm lên bả vai cô, nguồn nhiệt từ hơi thở vừa đúng tản ra quanh viên tai của cô.

Tống Tử Căng quá chuyên tâm, đến nỗi cảnh tượng chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy này hoàn toàn bị bà bỏ quên, Tô Lương Mạt dùng bả vai huých nhẹ ra đằng sau, Chiêm Đông Kinh dùng sức dồn lên trước một cái, trực tiếp đem cô áp thẳng lên cửa kính.

“Điều kiện ở đây so với nhà em như thế nào?”

“Tôi đã để mẹ tôi thu dọn xong đồ đạc qua đây.”

Chiêm Đông Kinh khẽ lui người ra sau, “Tôi đã đồng ý với em khi nào?”

“Nếu không tôi không cách nào gạt mẹ tôi được, hơn nữa để bà ấy ở nhà tôi không yên tâm.” Tô Lương Mạt rõ ràng tiền trăm hậu tấu, Chiêm Đông Kinh trầm tư một lát, đưa tay ra sau ôm eo cô, “Tôi có thể để mẹ em ở lại đây, nhưng em đừng có mà có suy nghĩ xiên lệch.”

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chính là không đành lòng nhìn mẹ thương tâm, để bà ở cạnh ba là tốt nhất.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt cô chăm chăm, “VẬY chuyện tên bạn trai cảnh sát của em giải quyết rồi?”

Tô Lương Mạt mím môi càng chặt hơn, gật gật đầu.

Chiêm Đông Kinh hình như rất hài lòng, tiến tới gần định hôn cô, phản ứng đầu tiên của Tô Lương Mạt là tránh đi, đợi đến khi nhìn thấy yên ắng trong mắt hắn, cô mới ngừng lại, “Anh như thế này có được coi là ‘cường thủ hào đoạt’ không?”

Chiêm Đông Kinh chống mi mắt, đem bốn chữ này nghiền ngẫm một hồi rồi mới nói, “Em như thế này chắc là không cam tâm tình nguyện.”

Thân mật như vậy không chút che đậy trước mắt người khác, Tô Lương Mạt muốn lui người, Chiêm Đông Kinh lại đứng yên không cho động đậy.

“Anh đừng như vậy, mẹ tôi còn ở bên trong.”

“Còn sợ bà ấy thấy sao?” Chiêm Đông Kinh mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn khẽ buông cô ra, hắn đi tới sofa bên cạnh ngồi xuống, “Muốn vào trong nhìn ba em một chút không?”

“Đương nhiên muốn.” Tô Lương Mạt ngay cả nằm mơ cũng muốn.

“Tôi ở trong xe đợi em bên ngoài,” Chiêm Đông Kinh nhắc tay trái, nhìn đồng hồ, “chỉ cho em năm phút.”

Lời còn chưa dứt, Tô Lương Mạt đã đẩy cửa phòng bệnh bị khóa trái, Chiêm Đông Kinh thấy cô đẩy không ra, lấy một cái chìa khóa ném cho cô.

Đi vào phòng bệnh, hộ sỹ còn đứng ở bên cạnh, không có ý định đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt đi đến trước giường, Tô Khang vẫn còn hôn mê, trên người trúng hai phát đạn, trong đó một phát chỉ cách tim đúng một phân, hơi lệch một chút cô hôm nay nhìn thấy có lẽ chính là một cỗ thi thể.

Cô đi tới bên cạnh Tống Tử Căng, “Mẹ, lát nữa sẽ có người đến sắp xếp ẹ, bên ngoài chính là phòng nghỉ, mẹ ở đây với ba ngàn vạn lần đừng về nhà.”

“Được,” Chú ý của Tống Tử Căng lúc này mới rơi lên trên người Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, con làm sao mà tìm được ba?”

“Là người bạn lúc trước của ba giúp chúng ta.” Tô Lương Mạt cầm tay Tô Khang, đem tay phải của ba người chồng lên nhau, “Ba con sống, so với cái gì cũng đều tốt hơn.”

“Phải.”

Cô không có ở lại lâu, cũng chỉ chừng mười phút đã đi ra khỏi phòng bệnh.

Xa xa có thể nhìn thấy xe của Chiêm Đông Kinh chờ trước cổng trại an dưỡng.

Tô Lương Mạt ngồi vào chỗ sau xe, người đàn ông tắt khóa thuốc, ra hiệu tài xế lái xe.

Trở lại biệt thự ở Thanh Hồ Đường, có người giúp xách hành lý, Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh đi lên tầng hai, người đàn ông mở cửa phòng ngủ của mình ra, “Sau này em ở đây.”

“Vậy còn anh?”

Chiêm Đông Kinh xoay đầu liếc cô một cái, “Đây là phòng của tôi.”

Căn phòng to như vậy, lại chỉ có một chiếc giường.

Tô Lương Mạt sẽ không khờ mà cho rằng Chiêm Đông Kinh với cô một người ngủ trên giường, một người ngủ ghế sofa.

“Em đem hành lý thu xếp đi, tôi còn có việc phải ra ngoài.”

Tô Lương Mạt sắp xếp đồ đạc xong, phòng của hắn với phòng thay đồ đều đủ rộng rãi, hơn nữa cô vốn không mang gì nhiều, sửa soạn một chút rồi xuống lầu, người giúp việc rót cho cô một ly nước, Tô Lương Mạt lại không quen có người hầu hạ, “Để tôi tự làm đi.”

Mới rót ly nước, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện truyền tới.

“Lần này thật đúng là hả lòng hả dạ, một phát súng này của tôi...” Hàn Tăng đi phía trước, nhìn thấy Tô Lương Mạt giống như thấy quỷ, hai mắt tròng lớn giống hệt hai cái chuông đồng vậy, “Cô, cô sao lại ở đây?”

Cô uống miếng nước, coi hắn với Tống Các giống người tàng hình.

“Tôi hỏi cô đấy,” Hàn Tăng tính tình nóng nảy không đợi người, “cô hại Kinh thiếu còn chưa đủ, chúng tôi hôm đó thiếu chút nữa thì bị Tương Hiếu Đường đập một cước, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, tôi thấy câu này một chút cũng không sai.”

Tô Lương Mạt thả ly nước xuống bàn, “Nói xong chưa, tôi sau này còn ở lại đây nữa kìa, anh thấy không thuận mắt có thể đi tìm anh ta.”

“Cô ở đây?” Nói chuyện là Tống Các, hắn nhìn về phía người giúp việc ánh mắt đầy dò hỏi, người giúp việc khẽ gật đầu.

“Nực cười,” Hàn Tăng hét lớn tiếng, “Kinh thiếu đâu?”

“Ra ngoài rồi.”

Tô Lương Mạt không có thời gian rảnh rỗi theo chân bọn họ, cô xoay người đi lên lầu, Tống Các kéo cánh tay Hàn Tăng, “Cậu đừng nói lung tung, ngồi đây một lát đi.”

Hàn Tăng đối với lời của Tống Các ít nhiều cũng chịu nghe, lúc Tô Lương Mạt sắp đi lên tầng hai Tống Các ngăn trước mặt cô, “Tô tiểu thư, tôi khuyên cô vẫn nên rời đi càng sớm càng tốt.”

“Anh ngược lại dạy tôi một chút, làm sao rời đi được?”

“Cô không phải là người cùng thế giới với chúng tôi, cô ít nhất còn có thể có quyền lựa chọn cho bản thân.”

Tô Lương Mạt cười lạnh, dựa người lên đầu cầu thang, “Quyền lựa chọn? Anh đừng giả mù sa mưa giả làm người tốt, lúc trước khi anh đưa tôi vào kho hàng Thành Bắc, có từng cho tôi quyền lựa chọn sao?”

Mặc dù Tống Các không có ác khẩu như Hàn Tăng, nhưng Tô Lương Mạt đối với chuyện lần đó thủy chung canh cánh trong lòng, ở trong mắt cô Tống Các chính là khẩu Phật tâm xà giả làm người tốt, thực tế lại âm hiểm xảo trá không đơn giản hơn Hàn Tăng.

Hai cánh tay đắc lực này của Chiêm Đông Kinh, thật đúng là tuyệt phối.

“Tống Các, cậu tranh tranh cãi cãi cái gì với cô ta đấy?”

Tô Lương Mạt xoay người đi lên lầu, Tống Các trở lại phòng khách, “Cậu có phát hiện thấy không, Kinh thiếu luôn luôn bảo vệ cô ta.”

“Không phải chỉ là một người phụ nữ sao? Bộ dạng có chút tư sắc mà thôi, tôi chính là không thích cô ta.”

Tống Các ngồi bên cạnh Hàn Tăng, nghe thấy mấy lời nà của hắn không thể nhịn cười, “May mà cậu không thích, cậu nếu có chút động tâm tới cô ta thì phiền phức rồi.”

Bọn họ còn ở dưới lầu, Tô Lương Mạt càng không muốn nghĩ tiếp nữa, cho dù đã tới lui mấy lần nhưng cô đối với nơi này còn chưa quen thuộc, hộ vệ thấy cô đi về phía tầng ba, cũng không có lên tiếng ngăn cản, kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thư phòng với phòng ngủ, phòng thể hình với chỗ giải trí đều ở tầng trên cùng.

Trở lại tầng hai, chỉ có thư phòng là bị khóa, hộ vệ thấy cô đi tới, kịp thời lên tiếng, “Chỗ đó không thể vào được.”

Tô Lương Mạt cũng thức thối, một nơi lớn như vậy, luôn phải có một hai chỗ cho Chiêm Đông Kinh cất giữ bí mật.

Buổi chiều có người phụ trách đi đón Tô Trạch, tiểu tử không hiểu xảy ra chuyện gì, vô cùng cao hứng trở lại biệt thự.

Lúc ăn cơm chiều Tống Các với Hàn Tăng đều tới, Chiêm Đông Kinh cũng chưa trở lại, người giúp việc liền chuẩn bị thức ăn đầy đủ bưng lên bàn, Tô Lương Mạt ăn một chút thì định đưa Tô Trạch lên lầu.

“Tô tiểu thư.” Một bảo mẫu khác đứng ra, “Kinh thiếu bảo tôi giữ thăng bằng, sau này tôi chịu trách nhiệm chuyện sinh hoạt hàng ngày của nó.”

“Không cần đi bận tâm, tôi tự mình làm được.” Tô Lương Mạt dắt tay Tô Trạch đi lên tầng hai.

Thì ra Chiêm Đông Kinh cũng không có nhân hạ như Tô Lương Mạt tưởng tượng, chỉ là lúc trước hắn luôn có cơ hội xuất hiện trước mặt cô mà thôi, Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch nằm trên giường lớn kể chuyện cổ tích cho nó, đến 12 giờ, hai mắt không mở ra được nữa ngủ thiếp đi.

Chiêm Đông Kinh tắm xong đi vào phòng, đã thấy Tô Lương Mạt ngủ say, chặn mền kê nhô lên, hắn vút khăn lông đi tới trước giường, vén chăn lên cũng không thèm nhìn dè thằng người lên.

“Oa oa oa...”

Mổ hồi âm thanh lập tức xuyên qua mặt chắn, Tô Lương Mạt bị hù giật nảy người dậy, trong miệng hô lên, “Tô Trạch, Tô Trạch.”

Cô mở mắt ra nhìn thấy động tác của Chiêm Đông Kinh, gấp đến độ đưa hai tay ra đẩy, “Anh làm cái gì vậy?”

Tô Lương Mạt vươn tay ôm Tô Trạch dậy, “Tô Trạch không sao chứ, có bị đè lên chỗ nào không?”

Tô Trạch ra sức khóc thảm thiết, sắc mặt Chiêm Đông Kinh chuyển sang xanh mét, Tô Trạch thút tha thút thít chỉ dững quần mình, “Ồ đây nóng quá.”

Tô Lương Mạt cúi đầu nhìn một cái, tè dầm rồi.

Trên giường còn bị thấm một bãi nước tiểu lớn.

“Không sao.” Tô Lương Mạt xuống giường ôm nó vào trong ngực, Tô Trạch cảm thấy thật xấu hổ, dù sao mình cũng là đại nam nhân a, “Em giật mình liên tè dầm, chị, em không phải cố ý đâu.”

“Tô Trạch đừng khóc,” Tô Lương Mạt rút khăn giấy lau nước mắt cho nó, “không sao đâu, đợi lát nữa chị thay đi là được rồi.”

Tô Trạch khó khăn lắm mới ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng bên cạnh, ẩn tượng đối với hắn từ trước đến nay đều rất tốt, “Chú, chú cùng ngủ với cháu và chị sao?”

Tô Lương Mạt vừa định mở miệng, liền thấy Chiêm Đông Kinh vươn tay xách Tô Trạch lên, cô khẩn trương muốn dành lại, “Nó vẫn còn là trẻ con.”

“Nó đã không còn nhỏ nữa,” Chiêm Đông Kinh một tay ôm Tô Trạch đi ra ngoài, “cháu không phải muốn học võ công sao? Đã từng thấy nam nhân lớn như vậy còn ngủ chung với phụ nữ?”

Ra đến bên ngoài, ném thẳng cho hộ vệ.

Cách một cánh cửa, Tô Lương Mạt không còn nghe tiếng Tô Trạch khóc nữa.

Chiêm Đông Kinh đóng cửa lại đi tới trước giường, lạnh mắt nhìn đồng hồ bện ở bên trên, “Dọn cho sạch sẽ.”

Coi như không ướt quá nhiều, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, lúc này đã quá nửa đêm rồi, hai mắt hần nhìn chăm chăm thân ảnh bận rộn của Tô Lương Mạt lại sáng rực hữu thần, thay xong chăn mền, Tô Lương Mạt cũng không có gọi hần, cô chỉ ngồi ngay ngắn bên mép giường nhìn cửa sổ phía ngoài.

Chiêm Đông Kinh đi tới, vén chăn lên lên giường ngủ.

Cửa sổ sát đất trên ban công nối tiếp nhau toàn bộ đều đóng chặt, đều dùng kính thủy tinh chống đạn, có tấm rèm cửa không kéo kín, Tô Lương Mạt có thể nhìn rõ ánh trăng sáng yếu ớt bên ngoài, đoạn tình cảm của cô với Vệ Tắc chỉ như vậy mà qua, bọn họ nước chảy thành sông mới đến với nhau, mà hình như cứ tự nhiên mà tách ra như vậy.

Tất nhiên đến Tô Lương Mạt cũng không cảm nhận thấy chút bi thương không cần thiết nào.

Chiêm Đông Kinh vốn cũng không thấy thay ga giường xong sẽ còn cái gì không thoải mái nữa, hần không có quá nhiều tật xấu của đại thiếu gia, dù sao lúc trước từng có kinh nghiệm đặc huấn dã ngoại đó mới gọi là ‘vừa khổ vừa bản’, hần chống người ngồi dậy, thấy Tô Lương Mạt giống như cái đầu gỗ, “Đi ngủ.”

“Tôi hôm nay vẫn chưa có nhìn thấy ba anh.”

Chiêm Đông Kinh nhìn quanh bốn phía, không khỏi nhú mày, “Sao đột nhiên lại nhắc tới cái này?”

Tô Lương Mạt xoay người nhìn lại, “Anh để tôi ở trong căn phòng này, không phải vì ông ấy sao?”

“Nếu tôi nói không hoàn toàn như vậy thì sao?” Khóe miệng người đàn ông cười cười, hơn nửa đêm còn có thời gian thảo luận vấn đề này với cô, Tô Lương Mạt đơn giản chính là muốn kéo dài, Chiêm Đông Kinh thấy mặt mũi cô vẫn tràn đầy đề phòng như cũ, “Tôi là muốn em, nhưng không phải vào hôm nay, mấy ngày này có chút chuyện, tôi không có nhiều tinh lực như vậy lãng phí trên người em.”

Tô Lương Mạt cảm thấy nhẹ nhõm, rồi lại căng thẳng.

Cái ngày chưa nói cụ thể đó, chính là muốn cô từng giờ từng phút treo quả tim lủng lẳng.

“Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cho người hướng dẫn em, có một số việc em nên học trước.”

“Tôi?” Tô Lương Mạt quay người lại, mặt đầy nghi hoặc, “Tôi có công việc của mình.”

Chiêm Đông Kinh kẻ mặt tới gần, ngũ quan được trạm khắc gần như hoàn mỹ đến mê người, hai mắt người đàn ông dưới ánh đèn mờ ảo có chút châm chọc, “Đến lúc nào rồi, em còn mơ tưởng em có thể trở về được sao? Tô Lương Mạt, thế giới bên ngoài kia đã sớm không thuộc về em, cái em nên học chính là làm thế nào sinh tồn giữa trắng với đen, đừng sợ, tôi sẽ dạy em từng chút một.”

Tô Lương Mạt vô thức lắc đầu, “Không!”

Cô không cách nào tưởng tượng được, thậm chí còn muốn đến lúc cuối cùng bắt lấy chút gì đó, ai cũng đều hy vọng có thể tồn tại quang minh chính đại, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không ai muốn tiến vào nơi hắc ám.

“Không muốn đúng không?” Chiêm Đông Kinh mặt không biến sắc hỏi ngược lại.

“Tôi có thể làm những chuyện khác, có thể phối hợp với anh tìm ra hung thủ giết ba anh.”

Chiêm Đông Kinh lại lắc đầu, “Chính em hiểu rõ, đi đến bước này em không còn đường quay đầu.”

Hần lại nằm xuống giường, Chiêm Đông Kinh cho tới bây giờ chưa từng cùng người khác ngủ qua một đêm như vậy, Tô Lương Mạt cho dù tận lực dựa vào một nửa giường bên kia của mình, những hần cả buổi tối vẫn không ngủ ngon được, mở mắt ra cảm thấy đau đầu, lúc Tô Lương Mạt dậy sớm đi rửa mặt hần cũng có thể nghe thấy, một chút âm thanh rất nhỏ cũng kích thích thần kinh nhạy cảm của Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt đứng trước ban công, tảng sáng khu biệt thự vẫn đặc biệt yên tĩnh, cô phóng mắt nhìn đi mới phát hiện phía xa còn có hồ nước, cả Thanh Hồ Đường chỉ có lác đác mấy chiếc xe chạy qua.

Chiêm Đông Kinh mặc áo ngủ đi ra ngoài, hần gây ra tiếng động rất nhỏ, cho nên Tô Lương Mạt cũng không phát hiện.

Tia sáng đầu tiên của buổi sớm mang theo lưu quang khiến người ta chói mắt hắt lên gò má Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh có chút thất thần, cảm thấy rất kỳ quái, hẳn vẫn là lần đầu tiên để một người phụ nữ ở bên cạnh ngủ một giấc tới hừng sáng.

Hắn chưa bao giờ vì ai phá lệ, bởi vì con người lúc ngủ là lúc có thể gặp chuyện nhất.

Chiêm Đông Kinh từ phía sau ôm lấy Tô Lương Mạt, thân thể cô rõ ràng cứng đờ, hẳn hôn gò má của cô, đưa tay quay cô về phía mình làm động tác muốn hôn, Tô Lương Mạt nhìn thấy môi của hắn hạ xuống thấp, cảm xúc mềm mại mà lương bạc rồi lại trần trọc, trong bá đạo còn mang theo khao khát cùng gấp gáp khó nén. Chiêm Đông Kinh trối chặt eo cô, thường nói lúc tảng sáng rất dễ dàng nhen nhóm dự vọng của người đàn ông, hắn đưa tay giữ chặt chân của cô ôm cô đặt lên trên lan can, bàn tay Chiêm Đông Kinh thăm dò vào trong đồ ngủ của Tô Lương Mạt, dọc theo bắp đùi trắng mịn đi lên.

Tim cô bởi vì khẩn trương mà càng đập nhanh, Tô Lương Mạt vươn tay ôm cổ Chiêm Đông Kinh, tay phải hướng lên cần cổ hắn tìm kiếm động mạch.

Đầu lưỡi của người đàn ông cuốn lấy cô trên choker, ngón tay Tô Lương Mạt đặt trên động mạch cổ của hắn vuốt nhẹ rồi lặp lại, Chiêm Đông Kinh thiên tính đề phòng, hắn mở hai mắt, ham muốn trong đáy mắt bị lạnh lẽo thế chỗ, Chiêm Đông Kinh móc tay một cái bắt lấy cánh tay Tô Lương Mạt, tay kia đè lên bả vai cô, đem cả người cô trực tiếp áp ra sau.

Tô Lương Mạt chợt cảm thấy mất trọng lực, thân thể bổ ngã ra phía sau.

Lời tác giả:

o(n_n)o ha ha ~, như vậy cũng được coi là thịt đi, vốn dĩ là lần đầu tiên của Tô cô nương của ta a.

Nhưng mà lần chân chính thực sự cũng nhanh thôi, chỉ một hai ngày, tuyệt không lâu hơn a.

48. Chương 52: Học Bản Lĩnh Hầu Hạ Đàn Ông

Chương 52: Học bản lĩnh hầu hạ đàn ông

Đồ ngủ cũng bị vén lên, lộ ra da thịt non mịn bên trong.

Tô Lương Mạt chợt cảm thấy mất trọng lượng, thân thể lật ngã ra sau.

Cô vội vàng bắt chặt lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Anh làm gì vậy?”

Chỗ động mạch của người đàn ông còn cảm thấy hơi đau, hắn liếc thấy vẻ mặt Tô Lương Mạt đầy kinh hãi, hình như thực sự không phải cố ý, Chiêm Đông Kinh nghĩ thầm có thể là bản thân quá nhạy cảm, hắn vươn tay kéo Tô Lương Mạt trở lại.

Cô giật nảy mình, hoảng hồn trên trán đều là mồ hôi.

Nếu Chiêm Đông Kinh buông tay, cái tư thế của cô rơi thẳng xuống đất không chết cũng tàn phế.

Tô Lương Mạt giãy giụa muốn tránh ra, Chiêm Đông Kinh thừa cơ chen vào giữa hai chân cô, “Có biết nơi này không thể sờ loạn không?”

Tô Lương Mạt ngơ ngẩn, “Nơi nào cơ?”

Chiêm Đông Kinh cách cô rất gần, động tác cực nhỏ của cô hẳn cũng có thể thu vào mắt, sắc mặt Tô Lương Mạt trắng bệch, ánh mắt cũng không có chút trốn tránh nào, Chiêm Đông Kinh xác định là mình nghĩ nhiều rồi, “Không có gì, thay quần áo đi xuống thôi, người đến đón em chắc cũng sắp tới rồi.”

Hắn lui người ra sau, Tô Lương Mạt nhảy xuống lan can, Chiêm Đông Kinh không biết là quả tim cô lúc này cách một lồng ngực gần như sắp nhảy ra ngoài, cô vừa rồi chính là cố ý, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt người đàn ông không ngừng bùng cháy, lại biết tính cảnh giác của hắn rất mạnh, chỉ là không nghĩ rằng Chiêm Đông Kinh phản ứng mạnh như vậy.

Ngọn lửa này là thiêu rụi, suýt chút nữa cũng thiêu luôn cả cô.

Hai người thay xong quần áo xuống lầu, Tô Trạch có bảo mẫu chăm sóc, Tô Lương Mạt vừa ngồi xuống ăn điểm tâm, thì nghe thấy ngoài cửa truyền tới một hồi âm thanh kỳ lạ.

Thẩm Tâm Lê bước trên giày cao gót đi vào, trong tay cầm túi xách nạm đầy đá sapphire xanh phát sáng lấp lánh, cô ta vận chiếc váy ngắn bó sát, dáng vẻ thướt tha mềm mại, tầm mắt giăng co trên mặt Tô Lương Mạt rồi lại không hề dời đi, “Thì ra là cô à.”

Tô Lương Mạt khẽ gật đầu, “Chào cô.”

Chiêm Đông Kinh để thìa xuống, dùng khăn khữ trùng lau hai tay, “Sau này em đi theo cô ta.”

Tô Lương Mạt dù có nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, “Được.”

Thẩm Tâm Lê kéo cái ghế dựa ra, không mời tự ngồi, “Cô chắc chắn rất tò mò, Đông Kinh để cô đi theo tôi học những cái gì phải không?”

Chiêm Đông Kinh còn có việc, hần nói với Tô Lương Mạt, “Học cho tốt.”

Nói xong, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Thẩm Tâm Lê liếc mắt thấy xe của Chiêm Đông Kinh rời đi, cô ta cố ý ngồi gần bên Tô Lương Mạt, đưa tay gảy gảy cái thìa trong chén của cô, “Cô thật đúng là may mắn, phụ nữ có thể qua đêm ở đây thật không dễ dàng.”

“Tôi ăn xong rồi, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Tô Lương Mạt thu tay lại.

Mười ngón tay của Thẩm Tâm Lê sơn màu đỏ tươi, cô ta dùng ngón trỏ đẩy lọn tóc quăn bên tai, thân thể lười biếng dựa về phía Tô Lương Mạt, mùi nước hoa trên người cô ta rất dễ chịu, không được coi là nồng nặc, nhàn nhạt chọc người ta không yên lòng, “Yên tâm đi, Đông Kinh an bài chắc chắn là nơi tốt.”

Tô Lương Mạt cùng cô ta ngồi vào xe, vì tránh đi ánh mắt của Thẩm Tâm Lê, cô đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong ấn tượng của cô, quan hệ giữa Chiêm Đông Kinh với Thẩm Tâm Lê không tốt, huống hồ còn có Hoắc lão gia tử lần đó, Tô Lương Mạt không khỏi liếc mắt về phía Thẩm Tâm Lê, nghĩ không ra người phụ nữ này rốt cuộc là dùng thân phận gì ở bên cạnh Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt tưởng rằng Thẩm Tâm Lê đưa cô tới chắc là một công ty, lúc đến nơi mới biết là một khu chung cư.

Ngón tay mảnh khảnh nhấn nút tầng 28.

Một đường đi thẳng lên tận trời, ra khỏi thang máy, phát hiện trước cửa có bốn gã hộ vệ, cánh cửa ở hành lang đối diện được mở ra, đi vào mới thấy nơi này rộng lớn đáng kinh ngạc.

Thẩm Tâm Lê bảo mọi người trong phòng đều đi ra, toàn bộ là 20 mỹ nữ, thân hình nóng bỏng khuôn mặt lại đẹp.

Bọn họ được huấn luyện chuyên nghiệp, sử dụng súng ống thông thạo và ưa thích xã hội thượng lưu, Tô Lương Mạt nhìn bọn họ ngồi vây quanh một chỗ, do người hướng dẫn chỉ dạy các kỹ năng cắm hoa.

“Tại sao lại có nhiều cô gái như vậy?”

“Cô đừng có xem thường phụ nữ, thời điểm mấu chốt bọn họ so với bất kỳ vũ khí nào cũng đều hữu dụng hơn.” Thẩm Tâm Lê rút ra điều thuốc châm lửa, đưa hộp thuốc lá về phía Tô Lương Mạt.

Cô khoát tay, “Tôi không hút thuốc.”

“Từ chiều hôm nay, cô đi theo bọn họ.”

Tô Lương Mạt hình như cảm thấy có chỗ nào rất không đúng, “Học những thứ này rồi, phải làm cái gì?”

“Yên tâm, luôn có đất dụng võ.” Thẩm Tâm Lê khẽ mím đôi môi đỏ tươi, xuyên qua khói thuốc trắng hai mắt mê ly mà cảm dỗ, Tô Lương Mạt từ trong mắt cô ta nhìn ra được vẻ dò xét không đứng đắn, đều là phụ nữ, trực giác của cô từ trước đến nay đều rất chuẩn.

Bài học buổi chiều chính là khiêu vũ, Tô Lương Mạt không có căn bản, cho nên học rất chậm. Thẩm Tâm Lê giao mọi chuyện cho người hướng dẫn, về phòng nghỉ ngủ bù.

Dưới cùng một bầu trời, có nhiều chỗ lại đang chơi rất cao hứng.

Tô Uyển mặc sườn xám đi vào sòng bài, trường hợp như vậy cô ta đã thành thói quen, nhìn xem những người có thân phận địa vị kia sáng khoái ném tiền, cũng là một kiểu tiêu khiển.

Người mang theo cô ta đi tới trước một chiếu bạc, “Nhị ca, ngài xem có hài lòng không?”

Lưu Giản một phát hất thẻ bài lên, quay đầu lại chỉ liếc một cái, cũng không nói chuyện, duỗi tay về phía cánh tay cô ta. Tô Uyển ngẫm hiểu, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp ngồi lên trước người hấn, Lưu Giản ôm eo cô ta, chú ý của hấn toàn bộ tập trung trên ván bài.

Tô Uyển cũng không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với đàn ông gần gũi như vậy, chỉ là hôm nay với trước đây rất khác nhau, khuôn mặt cô ta ửng đỏ, bàn tay người đàn ông đặt trên mép bàn thon dài đẹp mắt, tóc màu nâu hạt dẻ đầu mày đuôi mắt kiên nghị, liếc mắt nhìn liền có thể làm say lòng người.

Thắng liền mấy ván bài, tâm tình Lưu Giản rất tốt, nhặt lấy thẻ bài đẩy tới cạnh tay Tô Uyển, kề mặt tới gần hôn nhẹ một cái.

Cử chỉ như vậy, trong hoàn cảnh này cũng bình thường.

Mặt Tô Uyển lại sắp cháy bừng, lúc này Lưu Giản vỗ vỗ vai cô ta, “Đi lấy giúp tôi ly rượu.”

Từ trong ngực hấn đứng dậy, nóng rực trên người mới tản đi được chút ít, Tô Uyển lấy cho hấn một chai rượu từ trong tủ rượu, cầm một cái ly lần nữa trở lại trước chiếu bài.

Cô ta đứng bên cạnh người đàn ông, vẫn chưa có cơ hội nhìn rõ cả khuôn mặt hấn, Tô Uyển đưa ly rượu đã rót đầy cho hấn, Lưu Giản cũng không có nhận lấy, hấn nghiêng đầu, cái nhìn này làm cô ta nhìn thấy rõ tướng mạo người đàn ông, bàn tay Tô Uyển cầm ly rượu không khỏi căng thẳng.

Cô ta không tìm được bất kỳ từ ngữ nào để hình dung, có vài người, trời sinh đã có khuôn mặt khiến người ta ao ước.

Lưu Giản kề tới miệng ly, Tô Uyển khẽ nghiêng ly rượu sang, mắt nhìn rượu đỏ trượt vào giữa đôi môi khẽ mở của người đàn ông, hấn chỉ khẽ nhấp, lui người ra sau đó lại tay ôm Tô Uyển, một bóng đen trên đỉnh đầu đè xuống, đôi môi mỏng của Lưu Giản đã che cô ta lại, cũng không cho Tô Uyển thời gian phản ứng, chạm lên rồi cạy mở hàm răng cô ta tiến quân thần tốc. Hấn rất cao hứng, Tô Uyển bị hấn hôn đến trở tay không kịp, tim lại càng đập giống như đồng hồ đã lên dây cót, bên cạnh có người vỗ tay tán thưởng.

Khó khăn lắm mới buông cô ta ra, Tô Uyển chỉ còn khí lực thở dốc.

Lưu Giản tựa người trở lại vào ghế sofa, “Đợi lát nữa chơi xong rồi chờ tôi.”

Chơi đến lúc kết thúc, Lưu Giản cùng với vài người còn đến chỗ quầy bar uống mấy chén, Tô Uyển đi vào phòng thay đồ thay quần áo trước, cô ta không dám chờ trong sòng bài, nơi đó có quy định, đến giờ không được bước vào trong sòng bài nữa.

Bình thường xe của khách cũng đều lái tới cửa, lúc Lưu Giản đi ra nhận lấy chìa khóa xe từ tay người giữ xe, Tô Uyển thấy hấn không có quay đầu lại định đi, cô ta vội vàng tiến lên một bước, “Đợi một chút.”

Lưu Giản đặt tay trên vô lăng, ngẩng đầu liếc nhìn cô ta, cũng không có nhận ra, “Có chuyện gì?”

Tô Uyển nghe vậy, khó tránh lúng túng, nhưng lại không thể xoay người rời đi, da đầu cô ta căng lên, “Anh bảo tôi chờ anh.”

Lưu Giản khẽ nheo mắt phượng hẹp dài, cũng không biết rốt cuộc có nhớ ra không, hần hướng sang Tô Uyển liếc một cái, “Lên xe đi.”

Mở cửa xe ngồi vào trong, người đàn ông phát động cơ sau đó âm ỉ lái đi.

Tô Uyển khẩn trương nhìn phía ngoài cửa sổ, Lưu Giản cũng không nói chuyện, cô có chút hối hận, lúc này sao lại lên xe của hắn như vậy.

Xe chạy đến một chỗ vắng vẻ, người đàn ông đột nhiên dừng bên lề đường, bốn phía tắt lửa tối đèn, chỉ có đèn pha xe hơi sáng rực, Lưu Giản nghiêng người áp lại gần Tô Uyển, “Cô tên gì?”

“Tô...”

Chữ ‘Uyển’ còn trong cổ họng, Lưu Giản vươn tay ôm cô vào trong ngực, nụ hôn nóng bỏng lại lần nữa lan tỏa bên môi.

Hắn bây giờ muốn phụ nữ, vừa đúng lúc cô ta lại cam tâm tình nguyện lên xe của hắn.

Tô Uyển hôn trả hắn, tay Lưu Giản chui vào trong đồ lót cô ta, cởi bỏ nút cáo sau lưng.

Tô Uyển run rẩy, muốn thối lui, trong lòng không phải không sợ hãi, Lưu Giản hạ ghế lái phụ nằm ngang xuống, người cũng theo đó đè lên.

Cô ta tránh đầu sang một bên, “Tôi...”

Động tác Lưu Giản vội vàng, ở bên tai cô ta nói, “Ngoan ngoan hưởng thụ đi, tôi sẽ làm cô thoải mái.”

Thân thể hư không khó chịu, đầu óc Tô Uyển trống rỗng, cánh môi Tô Uyển bị cắn đến sưng bật máu, người đàn ông hôn cô ta một lần rồi một lần, “Kêu ra đi.”

Bọn tiểu đệ ở trong xe theo sát phía sau tất nhiên không dám tiến lên quấy rầy, đương hút sáo xem náo nhiệt.

Sau một hồi, thân xe lắc lư cuối cùng mới ngừng nghỉ, Lưu Giản chống người dậy, Tô Uyển cúi thấp đầu không dám nhìn vào hắn, vất vả kéo váy xuống, ngẩng đầu lại thấy một xấp tiền.

Sắc mặt cô ta đại biến, vẻ mặt đầy kinh ngạc, “Tôi không phải đến bán thân.”

“Tôi biết,” Lưu Giản mở cửa sổ, để không khí có thể tản bớt đi, “đây là cho cô, tôi không thích ăn không người khác.”

“Anh có ý gì?”

“Cầm lấy đi.” Người đàn ông rút ra điều thuốc, sau khi dục vọng được phóng thích, lúc này cả người cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Tô Uyển đẩy tay của hắn ra, “Tôi không cần.”

Lưu Giản ném tiền lên hộp số xe, “Cô xuống xe đi, đợi lát nữa sẽ có người đưa cô về.”

Ôn tồn với lạnh lùng trước và sau tưởng chừng như hai người, Tô Uyển khó tin nhìn Lưu Giản chăm chăm, người đàn ông hút hết nửa điều thuốc, lại kéo cửa sổ lên, “Cô luôn ở sòng bài?”

“Tôi vẫn còn đang đi học, làm việc ở sòng bài chỉ là làm thêm.”

Ánh mắt Lưu Giản quét trên mặt cô ta một vòng, sau đó hứng thú dời mắt đi.

Tô Uyển đợi tiếp chính là tự rước nhục vào thân, cô ta đẩy cửa xe đi xuống, gần như ngay lập tức, một chiếc xe cực nhanh dừng bên cạnh cô, “Em gái, lên đây đi, đưa em về.”

Nơi này cũng không thể bắt taxi, Tô Uyển quay đầu lại liếc nhìn Lưu Giản, thấy hắn nhắm mắt giống như đang nghỉ ngơi, cô chỉ đành phải lên xe, tên lái xe hét lên với người đàn ông, “Nhị ca, chúng tôi đi trước.”

Lưu Giản khoát khoát tay, khuôn mặt dưới ánh trăng mờ lung bị phản chiếu vẽ chán nản mê hoặc rất chân thực.

Tô Lương Mạt hai ngày nay của đều bị Thẩm Tâm Lê đến đón trực tiếp đưa tới nơi huấn luyện, buổi tối Chiêm Đông Kinh cũng không có trở về biệt thự, Tô Lương Mạt lại thấy như vậy rất vui, không quan tâm hấn bạn hay không bạn, chỉ cần mình ngủ an ổn là được rồi.

Ở trong căn hộ chung cư Nhất Tràng, Thẩm Tâm Lê chỉ chỉ cái hộp trên bàn trà, “Mở nó ra.”

Tô Lương Mạt cầm thứ bên trong lên, là một quần ngắn có dây đeo.

“Đi thay vào.”

“Vì sao phải ăn mặc thành như vậy?”

Thẩm Tâm Lê hình như nói đến mấy cô gái kia, “Cô với bọn họ giống nhau, dựa vào cái gì cô không thể mặc?”

Tô Lương Mạt đưa mắt thấy những người khác đều mặc như vậy, không hề nhăn nhó, nguyên một đám thân hình vừa vặn đúng chuẩn, “Cô cho tôi học những thứ này, rốt cuộc để làm gì?”

Thẩm Tâm Lê khều khều ngón trở lên cái dây đeo kia, cô ta đứng dậy, nhìn thẳng vào Tô Lương Mạt, trong mắt cũng mất đi ý cười lúc nãy, khóe miệng chỉ triển lộ ra chút trào phúng, “Chúng tôi có thể mặc, cô thì không thể? Cô thì tài trí hơn người rồi?”

“Tôi chỉ là không hiểu vì sao nhất thiết phải ăn mặc thành như vậy.”

“Không hiểu phải không?” Thẩm Tâm Lê ném thứ trong tay lên bàn, “Được, tối nay tôi liền cho cô xem thử, bọn họ học những thứ này rốt cuộc là có tác dụng gì.”

Buổi tối, Thẩm Tâm Lê chọn ra một cô gái, Tô Lương Mạt thấy cô ấy nhanh chóng thay bộ quần áo từ trong phòng đi ra, “Tâm tỷ, thật sự phải đưa cô ta theo sao?”

“Ừ, nếu không không biết tất cả còn nhìn cô ra cái bộ dạng gì?”

Mặt mũi cô gái đầy khó chịu, “Nhưng nếu cô ta hại chết tôi thì làm sao?”

Thẩm Tâm Lê nhắc khuỷu tay trái lên, “Nghe thấy chưa, lát nữa cô phải nghe theo Thụy, nếu không cô hại chết chính là một mạng người.” Cô ta chỉ chỉ Tô Lương Mạt.

Bên ngoài có xe đưa đón, Thụy dẫn cô đổi tới đổi lui mấy chiếc xe, cuối cùng mới đi tới một khách sạn.

Trước khi xuống xe, Thụy lấy gương ra trang điểm lại, “Đợi lát nữa đi vào đừng nói lung tung, tên đàn ông này rất háo sắc, tôi mang cô theo hấn chắc chắn rất vui lòng.”

“Cô?”

“Đi thôi.” Thụy nhét gương vào túi xách, xuống xe trước.

Hai người đi vào khách sạn, Thụy nhấn chuông cửa phòng, người bên trong không thể chờ đợi được đi ra, “Bảo bối nhớ em đến chết mất...”

Nhảy ra là một tên đàn ông trung niên, nhìn thấy Tô Lương Mạt với Thụy, ánh mắt có chút do dự, Thụy hờn dỗi chỉ chỉ ngón tay lên lồng ngực tên đàn ông, “Một người chị em của em, em đưa cô ấy tới học tập.”

“Vào đi.” Tên đàn ông ôm lấy Thụy xoay người đi vào trong phòng, Tô Lương Mạt chần chờ một chút vẫn là khép cửa lại.

Thụy hướng phía cô bữu bữu môi, “Cô ngồi đó đi.”

“Không chơi cùng à.” Tên đàn ông đề nghị.

“Ai da, một mình em còn chưa đủ hầu hạ anh sao?” Thụy cầm cổ áo tên đàn ông kéo hấn lên giường, tên đàn ông lo lắng không yên cũng không cố để ý tới Tô Lương Mạt nữa, một cái liền đem người phụ nữ hung hăng đè dưới thân.

Tô Lương Mạt nghẹn họng nhìn trần trời, mặc dù trước khi tiến vào khách sạn cũng nghĩ qua sẽ không có cảnh tượng mấy tốt đẹp, nhưng cảnh tượng trần trụi như vẫn là ngoài dự liệu của cô.

Tên đàn ông rên rỉ lớn tiếng hoàn toàn coi cô như người vô hình, cô chỉ cảm thấy buồn nôn, một thân thể trẻ trung xinh đẹp như vậy cứ thế mà sa đọa.

Đột nhiên, tất cả âm thanh im bất dừng lại, như vậy cũng không phải biểu hiện bình thường, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, chỉ thấy Thụy xuống giường đang mặc quần áo.

Tên đàn ông kia nằm đó không nhúc nhích, chần mèn bị cuộn lên, Tô Lương Mạt chỉ mơ hồ nhìn thấy thân người, “Hắn ta làm sao vậy?”

“Chết rồi.” Thụy mang giày vào, nói rất nhẹ nhàng, “Đi.”

Tô Lương Mạt còn chưa kịp phản ứng, Thụy đi tới kéo cánh tay của cô, “Cô muốn hại chết tôi phải không? Đi!”

Hai người đi tới cửa, Tô Lương Mạt duỗi tay đè chặt cánh cửa, “Đợi chút, như vậy đi ra ngoài không được, phía ngoài có camera thì làm sao?”

Thụy kéo vành nón rộng thùng thình xuống thấp, “Yên tâm, nơi này là chỗ của chúng ta.”

Tô Lương Mạt tránh cánh tay của Thụy, cô ta rõ ràng bực mình, “Cô có đi hay không?”

“Cho nên không cần lo lắng vấn đề camera với dấu vết trong phòng sao? Khách sạn có nhiều người như vậy, sẽ có người nhận ra chúng ta, cô chuẩn bị kỹ càng tiến vào đây, lại để tôi cứ trắng trợn mà xuất hiện trong mắt người khác như vậy, dứt khoát đi ra chịu chết còn không bằng tôi ở lại đây.”

“Cô điên rồi!” Thụy luống cuống, ánh mắt nhìn Tô Lương Mạt cũng không giống như lúc trước, cô ta không ngờ trong tình huống này, Tô Lương Mạt còn có thể có giữ tỉnh táo phản ứng lại như vậy, “Để lát nữa lớn chuyện rồi chúng ta ai cũng không đi được.”

“Vậy cũng được, cô đi trước đi.”

Thụy nhìn quanh căn phòng một cái, cô ta quay lưng mở túi xách ra, lấy ra một chiếc mũ gấp đưa cho cô, “Đội lên, đi.”

Vì muốn phòng ngừa chuyện vạn nhất, trong túi xách cũng mang theo đồ dự bị.

Lúc Tô Lương Mạt đi ra ngoài cố gắng tránh tầm mắt, hai người lên xe, Thụy cưỡi mũ xuống, dùng sức thở ra.

“Cô giết hắn ta.”

Thụy lấy gương trang điểm ra, tô son lên đôi môi đỏ mọng, “Đúng, không phải cô thấy hết rồi sao?”

“Các cô chính là chuyên làm những chuyện này?” Tô Lương Mạt nghĩ tới ý tứ trong mấy lời nói kia của Thẩm Tâm Lê, không rét mà run.

Thụy xoay đầu nhìn cô, “Tất nhiên, chúng tôi học mấy lớp căn bản kia, bắt kể là người của xã hội thượng lưu hay là lão Đại hắc bang thô thiển, toàn bộ đều hữu dụng.”

“Vậy Chiêm Đông Kinh thì sao?” Tô Lương Mạt thốt lên, “Đối với anh ta cũng hữu dụng sao?”

Thụy đầu tiên là ngăn người, sau đó dứt khoát ôm bụng dựa vào cửa sổ xe, “Cô đùa cái gì vậy, chúng tôi nếu tìm anh ta không phải là tự mình tìm chết sao? Lại nói Tâm tỷ cũng không cho, ai dám ăn gan hùm mật gấu hả?”

“Nhưng tại sao cô phải làm chuyện này?”

“Kiếm tiền nhanh.”

Tô Lương Mạt rút cuộc cũng hiểu, có thể dựa vào phụ nữ giải quyết không cần phải động súng động dao, Chiêm Đông Kinh giao cô cho Thẩm Tâm Lê, cũng là để cô học thành như vậy sao?

Trở lại Nhất Tràng, Thẩm Tâm Lê cũng không ở đây, không ít người tiến lên chúc mừng Thụy, Tô Lương Mạt trong ngực buồn bực, cầm túi xách muốn đi.

Cái nơi này, thật sự là không thể chịu nổi nữa.

“Chị ơi.” Một âm thanh đột nhiên truyền đến tai, Tô Lương Mạt xoay người nhìn thấy một cô gái dung mạo thanh tú đứng trước mặt cô.

“Có chuyện gì sao?”

Cô gái giữ chặt tay cô đi tới phòng của mình, đám người bên kia lo chúc mừng Thụy, không có công sức chú ý tới bên này.

Tô Lương Mạt đi vào căn phòng, cô biết cô gái này, là một đôi sinh đôi nhỏ tuổi nhất trong đám người ở đây, tất nhiên, cô chị gái kia cũng ở trong phòng.

Cô vừa mới định mở miệng, liền thấy hai chị em quỳ xuống, “Cứu chúng tôi với.”

Tô Lương Mạt đứng chống lên cánh cửa, bị một màn này làm cho bất ngờ, “Các cô mau đứng lên đã.”

Lý Đan là chị, kéo tay Lý Tư không chịu nhúc nhích, “Cầu xin chị đưa chúng tôi ra ngoài đi, chúng tôi không muốn ở lại đây.”

“Các cô không phải là tự nguyện sao?”

“Ba tôi thiếu tiền ngân hàng, Tâm tỷ ra mặt thay ông ấy giải quyết, nhưng lại muốn hai người chúng tôi, tôi không biết mỗi ngày dạy chúng tôi những thứ này để làm gì, nhưng ngày hôm qua vô tình nghe thấy bọn họ nhắc tới, nói phải ngủ với đàn ông còn phải giết người, tôi không muốn như vậy...” Lý Tư nước mắt tràn mi, “tôi mới 18 tuổi, chị, chị đưa chúng tôi ra khỏi đây được không?”

“Tôi không giúp các cô được.” Cô có bao nhiêu trọng lượng, trong lòng cô hiểu rõ.

“Không, Tâm tỷ đưa chị đến, chị không chịu huấn luyện chị ta cũng không làm gì chị, chắc chắn chị không giống như chúng tôi,” Hai chị em không dễ dàng gì mới bám vào được một cọng cỏ cứu mạng, “cứu chúng tôi với, cầu xin chị.”

Chóp mũi Tô Lương Mạt chua xót, cô ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, kể từ cái đêm cô ngủ bên cạnh Chiêm Đông Kinh kia, thế giới của cô sớm đã biến hóa đến nghiêng trời lệch đất. Mỗi chuyện mỗi người, đều bị thay thế sạch sẽ, mà ngay cả kiểu kinh nghiệm này, trước đây cô cũng chưa từng kinh qua.

“Tôi có thể báo cảnh sát giúp các cô.”

“Không được,” Lý Đan ra sức lắc đầu, “Tâm tỷ sẽ giết cả hai chúng tôi.”

Tô Lương Mạt khom lưng đỡ hai người dậy, “Cho dù tôi có thể đưa các cô ra ngoài, kết quả vẫn như vậy, cô ta không thể nào cứ như vậy cho qua, ở lại đây ngược lại còn có cơ hội sống sót.”

“Như vậy chúng tôi sống còn không bằng chết,” Lý Đan nói quyết tuyệt, “chị giúp chúng tôi đi, sau khi ra ngoài dù sống hay chết chúng tôi mặc cho số phận.”

Tô Lương Mạt mở cửa ra một khe nhỏ, không có đồng ý ngay lập tức, cô trở lại phòng lớn, đúng lúc này Thẩm Tâm Lê từ bên ngoài trở về.

Chắc hẳn là nhận được tin của Thụy cố ý chạy tới, cô ta từ trong túi xách rút ra tấm chi phiếu, “Cho cô.”

“Cảm ơn Tâm tỷ.”

Người bên cạnh vẽ mặt đầy hâm mộ, Thẩm Tâm Lê quay đầu nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Có thể thích ứng được không?”

“Thứ tôi cần học cũng là những cái này sao?”

“Nếu không cô cho rằng là cái gì?” Thẩm Tâm Lê biết rõ mấy ngày nay Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, “Tôi ngày mai đón cô, thời gian như cũ.”

“Không cần,” ánh mắt Tô Lương Mạt bắt gặp liếc về phía hai chị em sinh đôi, “nếu như muốn hòa nhập với hoàn cảnh ở đây, đêm nay tôi cũng ở lại đây.”

Thẩm Tâm Lê xoay người, cùng đứng đối mặt với cô, neho mắt nhìn Tô Lương Mạt chăm chú rồi quan sát mấy lượt, “Đông Kinh cho cô đi theo tôi học những thứ này, là vì muốn tốt cho cô.”

Trong giọng điệu cô ta có phần thử dò xét.

Tô Lương Mạt che giấu vô cùng tốt, “Tôi biết, cho nên tôi mới muốn học thật đàng hoàng.”

Khóe miệng Thẩm Tâm Lê kín đáo nâng lên vẻ xem thường, “Tốt lắm, đợi chút nữa có buổi học mát xa, cô làm cho tôi xem.”

Cái gọi là buổi học mát xa chính là mát xa cho đàn ông, làm cho bọn họ buông lỏng tinh thần, Tô Lương Mạt mặc quần có dây đeo theo sự hướng dẫn của giáo viên ở sau lưng người đàn ông xoa bóp, Thẩm Tâm Lê vắt chân ngồi trên ghế sofa xem, hai mắt cũng không chú ý tới động tác của Tô Lương Mạt, chỉ là nhìn xem mặt cô.

Theo lý, cô ta cho Thụy mang Tô Lương Mạt ra ngoài, một lần là có thể dọa cho cô sợ, không ngờ cô lại chủ động đề nghị muốn ở lại đây.

Tô Lương Mạt mỗi lần hạ thấp đầu ngón tay xuống một tấc, bi thương trong lòng lại nặng thêm một phần, cô cũng biết bản thân mình không phải là đang sa đọa, nhưng mấy thứ kiên trì gì đó, đang từ từ mâu thuẫn với toàn bộ thực tế mà cô nhìn thấy.

“Được rồi, hôm nay đến đó đi, tôi còn có việc đi trước.” Thẩm Tâm Lê đặt chân xuống, cầm lấy túi xách bên cạnh.

Tên đàn ông nằm trên giường thuận thể bắt lấy tay Tô Lương Mạt, “Thật thoải mái.”

Cô hất tay lại không hất ra được.

Thẩm Tâm Lê nâng cái cằm tinh tế, “Bình thường gặp phải tình huống thế này, cô nên giết chết hần!”

Tô Lương Mạt cầm lấy bình nước khoáng trên tủ đầu giường hướng sau lưng người tên ông đập tới, “Cút đi!”

Tên đàn ông bò dậy, mặc quần áo tử tế nhanh chóng rời phòng.

“Đêm nay cô cứ ở đây.”

Lúc Thẩm Tâm Lê đi ra ngoài, Tô Lương Mạt thì đứng trước cửa phòng quan sát, trong nháy mắt cô ta mở cửa, Tô Lương Mạt nhìn thấy hai gã hộ vệ đứng ngay cửa.

Chắc là thay phiên nhau, buổi tối cũng không nghỉ.

Cô nhất thời không thể nghĩ ra được, còn có cách nào có thể chuồn ra ngoài dưới mí mắt bọn chúng.

Gần như không có kẽ hở.

Người ở bên ngoài cũng rất tự giác, sau mười giờ liền trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường, ước chừng một tiếng đồng hồ sau, hai chị em sinh đôi kia đẩy cửa phòng lên vào.

“Sau khi rời khỏi đây phải làm gì, các cô đã nghĩ kỹ chưa?”

“Tôi với em gái sẽ ngồi xe suốt đêm rời khỏi đây, lên xe thì không sợ nữa, Tâm tỷ không thể nào vì hai người mà huy động hết nhân lực, bây giờ mà không đi, chúng tôi sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Tô Lương Mạt vắt óc, “Nhưng trước cửa có hộ vệ, cho dù có chấp cánh cũng khó bay được.”

Lý Tư hoảng hốt đến chảy nước mắt, “Làm sao bây giờ, Thụy nói ngày mai Tâm tỷ sẽ cho người qua đây, nói huấn luyện tôi qua cửa thứ nhất, chị...”

Cửa đầu tiên này, ý tứ chính là người đàn ông đầu tiên.

Lý Đan đưa tay vỗ vỗ vai em gái, “Đừng sợ, đêm nay chị nhất định dẫn em đi ra ngoài.”

Chuyện đã tới nước này, Tô Lương Mạt cũng chỉ có thể thử xem.

“Chúng ta đợi thêm một lát, tôi nghĩ cách.”

Thời gian qua nửa đêm, Tô Lương Mạt ra khỏi phòng, hai chị em sinh đôi ở đằng sau cô, những người còn lại đều ngủ, Tô Lương Mạt rón ra rón rén đi tới cửa lớn, xuyên qua mắt mèo quan sát bên ngoài.

Buổi tối cũng coi như hời hợt, chỉ có hai người trước cửa.

Tô Lương Mạt lui lại trước mặt hai chị em, “Các cô biết dùng súng không?”

“Được dạy rồi, còn có chút kỹ năng phòng thân.”

“Vậy thì tốt.”

“Chị,” Lý Tư giữ chặt tay áo Lý Đan, “em sợ lắm.”

Tô Lương Mạt quay lưng lại, “Nếu cô thấy sợ, thì trở vào trong phòng chấp nhận thực tế, sau này cũng đừng tìm người khác khóc lóc kể lể, tôi không muốn vì cô rút lui giữa đường mà kéo một mạng người vào.”

Lý Đan giữ chặt bắp vai Lý Tư, “Em cũng đã nhìn thấy người khác qua cửa là như thế nào, Lý Tư, chúng ta không còn cách nào khác.”

“Đúng, chúng ta nhất định phải rời khỏi đây.”

Lý Đan đưa tay ôm chặt em gái, hướng Tô Lương Mạt nói, “Không sao, cảm ơn cô.”

Tô Lương Mạt lấy điện thoại di động của mình, cô không thể chắc chắn có thể thành công hay không, lỡ như đối phương ngay cả điện thoại cũng không nhận...

Ngón trỏ nhấn lên nút ‘gọi đi’, vền vền một tiếng ‘bíp’ liền nhận máy, bên trong truyền tới giọng nói người đàn ông, “Alo.”

Cô không ngờ lại nhanh như vậy, Chiêm Đông Kinh ngay sau đó nói, “Em ở đâu?”

Tô Lương Mạt đưa ngón tay, làm động tác ra hiệu hai chị em tránh ra, cô vịn tay nắm mở cửa ra, hộ vệ phía ngoài nghe thấy tiếng động, lập tức xoay người, “Làm gì đó, trở vào!”

Tô Lương Mạt nhìn thấy ở bên ngoài còn có một cái khóa dây lớn, cô xuyên qua khe cửa nhìn về phía hai tên bên ngoài, “Tôi còn ở bên ngoài, nhưng bị nhốt trong phòng không ra được.”

“Em ở đâu?” Chiêm Đông Kinh lặp lại câu hỏi.

Tô Lương Mạt đưa di động ột tên trong đó, “Tôi bây giờ phải về Thanh Hồ Đường, nếu đã không chịu mở cửa, để anh ấy nói chuyện với các người.”

Hộ vệ bán tin bán nghi, nhận lấy di động đưa lên tai.

Thái độ rõ ràng thay đổi trăm tám mươi độ, “Dạ, tôi biết, dạ.”

Tay phải hướng phía đồng bọn làm động tác mở cửa, tên còn lại vội vàng rút chìa khóa, Tô Lương Mạt lại nháy mắt với Lý Đan, chớp mắt cửa mở ra, Tô Lương Mạt đi ra ngoài trước, tên hộ vệ kia vẫn còn đang nghe điện thoại, Lý Đan với Lý Tư nhanh chóng vọt ra ngoài, hai tên kia căn bản không phòng bị, súng bên hông đã bị cướp.

Tô Lương Mạt vội vàng cầm lại di động còn chưa ngắt máy, hai chị em dùng báng súng đánh mạnh lên gáy hộ vệ.

Cô nhét di động vào trong túi quần, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cũng khóa trái.

“Đi thôi.”

Lý Đan kéo tay em gái đi theo Tô Lương Mạt về phía thang máy, Tô Lương Mạt đưa tay vừa định bấm nút, suy nghĩ một chút rồi đi đến mở cửa thang bộ, “Trong thang máy có camera, chúng ta đi thang bộ.”

Bởi vì đêm khuya, bốn phía không có ai khác, ba người tránh đi bảo vệ với trạm gác công trốn đi, Tô Lương Mạt đứng ở đầu đường đón xe, “Các cô đi mau, trong đêm nay phải rời đi.”

“Cảm ơn cô,” Lý Đan nắm chặt tay em gái, “nếu như sau này còn có thể gặp mặt, tôi nhất định sẽ báo đáp cô.”

“Tốt nhất vẫn không nên gặp.” Tô Lương Mạt kéo cổ áo.

Một chiếc taxi lái tới, Lý Đan đẩy Lý Tư vào trong xe, cô vươn tay ra ngoài cửa xe, “Cô có phát hiện thấy không, nếu như cô có dụng tâm, sau này nhất định còn xuất sắc hơn cả Tâm tỷ.”

“Tôi không cần xuất sắc như vậy.” Tô Lương Mạt cũng lập tức lên xe, hai chiếc taxi lái ngược nhau, câu hỏi ‘em ở đâu’ trong điện thoại lúc này của Chiêm Đông Kinh cô vốn cũng không để tâm, cho đến khi trở về khu biệt thự, ngẩng đầu nhìn đến cửa sổ căn phòng mơ hồ có ánh đèn phảng phất, Tô Lương Mạt mới phát giác là Chiêm Đông Kinh đã trở về.

Thẩm Tâm Lê phát hiện người không còn, người đầu tiên tìm tới chính là cô.

Đến lúc đó chỉ sợ Chiêm Đông Kinh cũng không bỏ qua cho cô.

Tô Lương Mạt đi vào phòng khách, trong lòng cô thấp thỏm, Tô Trạch với bảo mẫu ở tầng dưới cùng, lúc này đã sớm đi ngủ, tâm tình cô nặng nề đi lên tầng hai, mở cửa phòng ngủ ra, cánh tay đột nhiên bị chụp lấy sau đó kéo cả người cô vào trong phòng, Chiêm Đông Kinh quét chân phải lên cánh cửa, một tay hất ép bả vai Tô Lương Mạt ra sau, nửa người trên của cô gần như sắp chạm đất.

Chiêm Đông Kinh ôm lấy eo cô kéo cô trở lại, “Chỉ học được chút bản lĩnh này?”

Cánh tay Tô Lương Mạt vô cùng đau đớn, ôm lấy tay đứng bên cạnh tường, Chiêm Đông Kinh đi thẳng về phía trước, “Tài liệu về súng ống đã biết rõ hết chưa?”

Tô Lương Mạt mù tịt, lại bất động thanh sắc không đi theo hẳn, “Tài liệu gì?”

“Vậy Thẩm Tâm Lê dạy em những thứ gì?” Chiêm Đông Kinh mặc áo choàng tắm, rõ ràng là đang chờ cô trở về, Tô Lương Mạt xoa bả vai bị đau, cô đi tới trước giường, “Anh nằm lên giường đi.”

Giữa đầu mày đuôi mắt Chiêm Đông Kinh thoáng hiện lên chút nghi hoặc, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, hẳn vén chăn lên lên giường.

Tô Lương Mạt lại để cho hẳn nằm sấp.

Cô dạng chân ngồi lên thắt lưng người đàn ông, Chiêm Đông Kinh nhắm mắt dưỡng thần, Tô Lương Mạt áp hai tay lên bả vai người đàn ông, cô sớm nên nghĩ ra mục đích của Thẩm Tâm Lê không trong sạch, theo lời Chiêm Đông Kinh vừa rồi, đưa cô đi tới chỗ đó chắc hẳn là chủ ý của Thẩm Tâm Lê.

Tô Lương Mạt thả nhẹ động tác, lòng bàn tay dọc theo sống lưng người đàn ông đi xuống, cô đưa tay cởi dây lưng áo tắm của hẳn, tay trượt vào bên hông, Chiêm Đông Kinh trợn mở đôi con ngươi, cô mới từ bên ngoài trở về, bàn tay còn mang theo cảm giác mát lạnh. Đột kích thích này làm thân thể Chiêm Đông Kinh căng cứng, Tô Lương Mạt thở ra một hơi, cô cũng không chịu nổi, đây cũng là không còn cách nào khác, biểu hiện lúc này có bao nhiêu là sắc dụ, vậy mới nói Thẩm Tâm Lê đối với cô có bao nhiêu là tàn độc.

Bàn tay Tô Lương Mạt lướt theo da thịt hai bên lưng Chiêm Đông Kinh đi lên, lòng bàn tay nhấn nhai làm tôn lên vẻ săn chắc của người đàn ông, cô quan sát tường tận vẻ mặt hẳn, hít sâu một hơi, đành tiếp tục.

Tay cô hướng xuống dưới, lướt qua xương cụt của Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông áp mặt vào gối, Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng rên rỉ như có như không, Chiêm Đông Kinh cắn chặt môi, một cổ xung động vọt thẳng lên đỉnh đầu, hẳn trở tay quăn lấy eo hông Tô Lương Mạt ném cô ra giữa giường.

Áo choàng tắm lúc ngồi dậy mở ra hai bên, Chiêm Đông Kinh chống người dậy, cơ ngực rắn chắc bởi vì động tác này mà càng thêm mị hoặc, Tô Lương Mạt lập tức trợn tròn hai mắt.

“Học được ở đâu đấy?” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh rất kém, trong lời nói còn không giấu được nộ khí.

Tô Lương Mạt duỗi hai tay ra, “Tôi hôm nay tập luyện cả buổi trưa.”

“Luyện như thế nào?”

“Tâm tỷ tìm một người đến, chính là ở trên người hẳn luyện.” Tô Lương Mạt giả vờ như thật, Chiêm Đông Kinh cầm một tay cô, “Cô ta dạy em cái này?”

“Còn có không ít người cùng học với tôi nữa, Tâm tỷ nói đối phó với đàn ông phải thừa dịp lúc bọn họ buông lỏng, nhưng mà tôi không phải là đối phó anh, tôi thấy anh rất mệt, nên mới làm thử với anh.” Lúc Tô Lương Mạt nói ra những lời này suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Tôi hôm nay còn nhìn thấy giết người nữa.”

Chiêm Đông Kinh cảm giác được đầu ngón tay cô truyền đến run rẩy, “Ồ đâu?”

“Khách sạn, Tâm tỷ cho người đưa tôi đi theo, có phải tôi sau này cũng phải lên giường với người ta, sau đó làm vũ khí giết người cho anh? Chiêm Đông Kinh, tôi không muốn như vậy...” Vành mắt Tô Lương Mạt ửng đỏ, “Anh giúp tôi đi, tôi dùng cái khác trả lại anh được không?”

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy bộ dạng yếu đuối nhu thuận của cô, quả thật là rung động lòng người, hấn cầm tay Tô Lương Mạt để đến bên môi, giữa hàm răng cắn ra mấy chữ, “Thắm Tâm Lê!”

Tô Lương Mạt bị hấn đè nặng, khó có thể nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh xoay người nằm bên cạnh, một tay ôm Tô Lương Mạt để cô gối lên ngực mình, bàn tay hấn áp sau thắt lưng cô nóng hổi như lửa, Tô Lương Mạt nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa truyền tới, “Kính thiếu.”

Chiêm Đông Kinh vung ra một chữ, “Nói.”

“Tâm tỷ đến đây, nói có chuyện gấp.”

Tô Lương Mạt giật mình, lúc này mới được bao lâu, chẳng lẽ đã bị phát hiện?

Chiêm Đông Kinh chuyển tay lên bả vai cô vỗ nhẹ, sau đó liền đứng dậy, “Lấy giúp tôi bộ quần áo.”

Tô Lương Mạt đi vào phòng thay đồ cầm bộ quần áo phù hợp ra ngoài, Chiêm Đông Kinh thì giống y chang ngày thường trực tiếp thay ngay tại phòng ngủ, Tô Lương Mạt cùng hấn đi xuống lầu, Thắm Tâm Lê ngồi trên sofa, xem ra còn rất vội, dứt khoát đứng dậy đi tới trước đầu cầu thang.

Nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, cô ta tiến lên định mở miệng, lúc tầm mắt chạm đến Tô Lương Mạt ở phía sau lại lạnh lẽo, “Đông Kinh, xảy ra chuyện rồi.”

Chiêm Đông Kinh mặc chiếc áo lông vàng nhạt, quần xanh đen bao bọc đôi chân thon dài cực kỳ đẹp mắt, hấn đi tới trước sofa ngồi xuống, “Chuyện gì?”

“Hai người trốn ra khỏi Nhất Tràng.”

“Loại chuyện đó tôi không quản, sau khi ba tôi chết, cô đề nghị muốn có chút việc làm, tôi cho cô không ít chuyện làm ăn, Nhất Tràng cũng là chính cô dựng lên, bây giờ gặp chuyện sao lại tìm tới trên đầu tôi?” Chiêm Đông Kinh nhìn đồng hồ treo treo tường, đã hai giờ sáng.

“Nhưng chuyện này lại là do người của anh làm ra,” Thắm Tâm Lê cho dù tức đến thở không ra hơi, nhưng dáng vẻ vẫn như cũ, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt chỉ chầu chực dồn ép Tô Lương Mạt, “hai gã hộ vệ kia sau khi tỉnh dậy, nói chính là cô ta gọi mở cửa.”

Chiêm Đông Kinh áp ngón trỏ lên môi, Tô Lương Mạt thấy hấn không nói lời nào, “Chính là tôi thả bọn họ chạy, bọn họ mới 18 tuổi, nếu không tình nguyện làm việc cho cô thì thôi, cho dù cô cô cầm súng ép buộc sau này cũng sẽ xảy ra chuyện.”

“A,” Thắm Tâm Lê cười lạnh một tiếng, “tôi lẫn lộn đến hôm nay những đạo lý này còn cần cô dạy sao? Đông Kinh, người phái ra ngoài đã bắt được hai chị em đó trở lại rồi, nhưng hai đứa nó cùng đường lại chọn cách báo cảnh sát, Nhất Tràng này của tôi là giữ không được.”

Tô Lương Mạt có chút xúc động, rõ ràng vẫn không thể nào chạy thoát.

Chiêm Đông Kinh gác một tay lên trên ghế tựa, “Tôi hỏi cô, mấy ngày nay cô dạy cô ấy những cái gì?”

Thắm Tâm Lê cũng không sợ, vẫn duy trì cái cằm vênh váo, “Đi mách rồi? Tôi dạy cô ta chút bản lĩnh hầu hạ đàn ông, có lợi nhất không phải là anh sao?”

“Cô ấy không cần học những thứ này, thân thể của cô ấy chính là có lợi hầu hạ tôi nhất.”

Một câu nói của Chiêm Đông Kinh làm Thẩm Tâm Lê đứng sững, sắc mặt cô ta khê biến đổi, nhẹ nhàng linh hoạt dời đề tài đi, “Đông Kinh, xảy ra chuyện lớn như vậy anh dù sao cũng phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, Nhất Tràng là tôi tốn tâm tư dựng lên, một khi cảnh sát vào cuộc, tôi gặp không ít phiền toái.”

“Chuyện này không liên quan đến tôi,” Giọng nói Chiêm Đông lạnh đậm, “Thẩm Tâm Lê, tôi cho cô hoạt động độc lập không có nghĩa là cô muốn làm gì thì làm, lợi dụng phụ nữ giết người là tự cô nghĩ ra được, sau này lần tới lần lui ra cái chuyện hư hỏng gì cũng đừng có nghĩ tôi sẽ giúp cô giải quyết. Cô đừng tưởng rằng mình đã cứng cánh rồi, dựa vào mấy đứa con gái chưa trở mã hoàn toàn có thể làm chuyện đại sự gì? Lời của tôi cô không nghe, được thôi, tiền hoa hồng tháng này của cô tôi sẽ giữ lại.”

“Không được,” Thẩm Tâm Lê cố gắng, “thủ hạ tôi nuôi phải dựa vào phần hoa hồng này chống đỡ.”

“Với tôi không có được hay không được.” Chiêm Đông Kinh đã nói đến nước này, sẽ không nói thêm nữa, Thẩm Tâm Lê tức giận rồi đột nhiên bật cười, đem bất mãn giấu sau đuôi mắt, cô ta nhìn Tô Lương Mạt chằm chặp, “Hai chị em kia nói là cô giật dây bọn chúng chạy trốn.”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt đứng bên cạnh, ánh mắt hắc rất lạnh, một mảnh u ám gần như muốn nuốt trọn cô.

Cuối cùng cũng không liên can tới lợi ích của hắc, Tô Lương Mạt tránh đi ánh mắt Chiêm Đông Kinh, “Tôi không có giật dây, nhưng quả thật là bọn họ cùng tôi rời đi.”

Lời của Thẩm Tâm Lê còn không biết là thật hay giả, Tô Lương Mạt không nói liệu được.

Thẩm Tâm Lê ngồi xuống ghế salon bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Dựa theo quy củ, cũng không thể cứ như vậy mà xong được?”

Chiêm Đông Kinh lui người tựa ra sau, trên mặt có phần bức bối, “Tôi sẽ phạt cô ấy, cô đi đi.”

“Phạt thế nào?”

Chiêm Đông Kinh quét mắt về phía cô ta, “Cô có muốn đứng bên cạnh quan sát không?”

Thẩm Tâm Lê biết hắc như vậy là tức giận, cô ta nhẫn nhịn rồi giãn mặt tươi cười, “Được, chuyện Nhất Tràng tôi sẽ tự mình tìm cách giải quyết.”

Xoay người đi ra ngoài, Thẩm Tâm Lê nắm chặt túi xách, khởi binh hỏi tội không có kết quả không nói, cô ta còn tốn thất tiền hoa hồng một tháng vô ích.

Cửa lớn bị đóng lại, Chiêm Đông Kinh đặt nhẹ ngón tay lên sống mũi, sau đó đứng dậy sượt qua người Tô Lương Mạt đi lên lầu.

Lúc cô đi vào phòng, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng trước giường, Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh hắc.

“Có gì muốn nói không?”

“Hai chị em kia sẽ thế nào?”

Chiêm Đông Kinh giật môi cười lạnh, “Hay là lo lắng cho bản thân em đi, không biết tự lượng sức mình.”

“Tôi là không biết tự lượng sức mình, bởi vì tôi cảm thấy mạng người rất nặng, đáng để tôi thử một lần.” Tô Lương Mạt biết Chiêm Đông Kinh lúc này đang nổi nóng, người đàn ông ngồi xuống mép giường, mặt không chút thay đổi nhìn cô chằm chặp.

“Có nghe thấy lời Thẩm Tâm Lê nói không, hai chị em kia nói là em giật dây bọn họ, chuyện ngụ ngôn ‘rắn với nông dân’ mẹ em chưa từng dạy cho em hả?”

Tô Lương Mạt đi sang phía bên kia, “Tôi không dễ dàng tin lời của người khác, trừ phi chính tai tôi nghe thấy.”

“Mát xa cho tôi cũng là có mưu đồ khác phải không?” Chiêm Đông Kinh nghĩ tới Tô Lương Mạt vừa rồi rất khác thường, “Em đoán chắc Thẩm Tâm Lê sẽ tìm em gây rắc rối.”

“Nếu anh nói tôi có mưu đồ vậy thì có mưu đồ đấy.” Tô Lương Mạt đưa tay vén chần lên.

Chiêm Đông Kinh gần một tiếng ‘đợi chút’, hần đứng dậy hướng cô nói, “Sang phòng cho khách ngủ.”

Tô Lương Mạt vừa nghe, chỉ thiếu không có nhảy đứng lên, hần tưởng rằng người khác đều thích ngủ với hần trên cùng một cái giường chắc, Tô Lương Mạt thả lỏng tay liền đi ra ngoài, toàn thân Chiêm Đông Kinh bị cô xoa nắn đến nóng ran còn chưa tiêu hết, người phụ nữ này tâm cơ nặng như vậy, có cô ngủ ở bên cạnh hần cũng đừng nghĩ có giấc ngủ an ổn.

Đến tận mấy ngày Thẩm Tâm Lê cũng không tới lại, chắc là vợ xử lý chuyện Nhất Tràng.

Chiêm Đông Kinh để Tống Các mang Tô Lương Mạt theo, toàn là học lấp súng tháo súng với một chút khẩu hiệu trao đổi cơ bản, Tô Lương Mạt chưa từng tiếp xúc qua, mấy ngày đầu tập luyện đến nổi trên tay nổi lên vết cước phồng rộp, còn phải ghi nhớ mô hình của mỗi loại súng cùng với cự ly nhắm bắn tốt nhất, cuộc đời của cô đã hoàn toàn bị phá vỡ, cũng không thể trở lại cái cuộc sống thích ý an tâm sáng nắng chiều mưa lúc trước được nữa.

Đi đến trại an dưỡng thăm Tô Khang, ông vẫn còn chưa tỉnh, Tống Tử Căng ở bên cạnh hết lòng chăm sóc, nửa tháng không gặp, sắc mặt Tống Tử Căng tốt hơn nhiều.

Tô Lương Mạt ngồi trước giường bệnh, “Mẹ, bác sỹ nói thế nào?”

“Ai, nhạt được cái mạng cũng là vận khí rồi, mặc dù thoát khỏi nguy hiểm, nhưng có thể tỉnh lại hay không vẫn không biết chắc được.” Tống Tử Căng dùng khăn lông lau mặt cho chồng, “Tô Trạch thì sao, có ngoan không?”

“Thằng bé rất ngoan, mẹ đừng lo, mẹ như thế này quá mệt rồi, hộ sỹ đã sắp xếp ẹ sao lại không có ở đây?” Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy người ngoài.

“Cũng không có nhiều việc, chuyện tắm rửa mẹ không yên tâm giao cho người khác,” Tống Tử Căng kéo tay của con gái, lúc này mới có thời gian quan tâm tình hình hiện tại của hai chị em, “các con ở trong nhà người ta có ổn không?”

“Rất tốt, tạm thời con không muốn mang Tô Trạch đến đây, chuyện của ba nhất quyết không thể tiết lộ ra ngoài, trẻ con không che được miệng, con sợ nó nói lung tung.” Còn có một khả năng, cô sợ Tô Trạch nói ra cô đang ở chỗ của Chiêm Đông Kinh.

“Mẹ biết, con chăm sóc tốt cho Tô Trạch, bản thân đi làm cũng đừng để quá mệt mỏi.”

“Vâng.” Tô Lương Mạt ngồi một lát liền rời đi, có xe chờ cô trước cổng trại an dưỡng, cô tận lực thả chậm bước chân, cô tham luyến mỗi một tác ánh mặt trời bên ngoài, dù là nó ẩn sau mây đen gió giạt, nhưng ít ra còn có chút ánh sáng rồi tới sẽ không giống nơi đang chờ đợi cô, không có thiên lý.

Cô không biết Chiêm Đông Kinh cho cô học thứ này thứ kia, rốt cuộc muốn cô làm cái gì.

Tô Lương Mạt trở lại Thanh Hồ Đường, từ xa liền nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ngồi trong phòng khách, cô thay xong giày đi vào, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn cô, “Em lên đây với tôi.”

Đi vào phòng của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt nhìn thấy trên giường có hai khẩu súng đã tháo rời, Chiêm Đông Kinh đi vòng qua một phía giường, “Cho tôi xem thử mấy ngày nay em học được bản lĩnh gì.”

Tô Lương Mạt bắt đầu lắp súng, Chiêm Đông Kinh bắt đầu chậm hơn cô một bước, hai mắt nhìn cô chăm chăm không thèm nhìn động tác trong tay, lúc Tô Lương Mạt mới lắp được một nửa, Chiêm Đông Kinh đã gần xong bộ phận cuối cùng, hần đưa tay về phía trước, hòng súng đen ngòm chĩa thẳng lên trán Tô Lương Mạt, “Chỉ với tốc độ này của em, đi ra ngoài muốn chịu chết có phải không?”

Huyệt thái dương cô chợt lạnh run, nói không khản trương là giả, Chiêm Đông Kinh lạnh giọng nói, “Lại lần nữa.”

Tô Lương Mạt hít thở sâu một hơi, tháo súng ra rồi thả lên mặt chắn.

“Bắt đầu!”

Cô nhanh chóng tập trung tinh thần, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Chiêm Đông Kinh, lúc súng của người đàn ông lần thứ hai chĩa lên trán cô, Tô Lương Mạt vươn tay đẩy tay của hắn ra, “Tôi không có lợi hại bằng anh, Chiêm Đông Kinh, anh cho tôi học mấy thứ này làm cái gì?”

“Làm cái gì? Sau này em đi theo tôi, chẳng khác nào ngày ngày bị kẻ khác dùng súng chĩa vào sống qua ngày, nếu em không muốn chết thì để tâm học đi cho tôi!”

“Tôi sống hay chết không liên can tới anh!” Tô Lương Mạt xoa xoa vết sưng rộp trên kẽ tay, những thứ này vốn cũng không phải chuyện cô thích làm.

“Sống chết của em không liên can gì tới tôi,” Chiêm Đông Kinh thu hồi súng trong tay, “sau này đi ra ngoài bị kẻ khác bắt bớ đừng có liên lụy tới người khác là được, thương pháp không bằng đối phương, ít nhất có thể cho bản thân mình một phát súng.”

Tô Lương Mạt ngẹn lời, đem súng lần nữa tháo ra.

Tốc độ của Chiêm Đông Kinh cô căn bản không vượt qua được, Tô Lương Mạt quỳ hai gối lên trên mặt chần, hai mắt nhìn chăm chăm động tác trong tay, lúc hắn hết sức chuyên chú, cô vươn tay chụp lấy băng đạn Chiêm Đông Kinh để phía sau bỏ vào trong túi, hắn là nhìn thấy động tác mờ ám của cô, dù sao cũng trắng trợn như vậy mà. Chiêm Đông Kinh chẳng qua là thấy buồn cười, nói thật thì, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy trong lúc tỷ thí.

Tô Lương Mạt lắp súng xong, hướng lên trán Chiêm Đông Kinh chỉ một cái, “Anh thua rồi.”

Về mặt người đàn ông bình tĩnh, “Em có biết dùng súng chĩa vào tôi có hậu quả thế nào không?”

Tô Lương Mạt đưa ngón tay chỉ chỉ lên thái dương của mình, “Mới vừa rồi bị anh chọt như vậy hai cái, đến giờ tôi còn thấy đau.”

Chiêm Đông Kinh áp tầm mắt lên cô, “Em cho rằng đối thủ sẽ cho em cơ hội lợi dụng? Thủ đoạn vẫn là vụng về như vậy.”

“Không thử qua làm sao biết, hơn nữa anh vừa rồi quả thật ngớ ngẩn, bị tôi chiếm được tiên cơ, ván này tôi thắng.” Tô Lương Mạt vươn tay thò vào túi, Chiêm Đông Kinh đột nhiên tóm lấy cánh tay cô một cái đè cô xuống giường lớn, hắn đoạt lấy súng trong tay cô, trước mắt Tô Lương Mạt tối sầm, lại bị hắn chĩa lên trán.

“Anh đủ rồi đấy!” Tô Lương Mạt ấn nhẫn.

Chiêm Đông Kinh dời súng xuống, nòng súng chui vào trong cổ áo cô, một cú áo cứ như vậy bị đẩy ra, “Em nói xem, ai thắng đây?”

Tô Lương Mạt tận lực dời đi chú ý của hắn, “Ai thắng ai thua quan trọng như vậy sao?”

Chiêm Đông Kinh chống tay kia bên mặt Tô Lương Mạt, “Không biết là ai vừa chơi trò quỷ với tôi.”

Cô cầm lấy khẩu súng Chiêm Đông Kinh đang cầm, lại từ trong túi quần lấy băng đạn ra rồi dè dặt lắp vào, bởi vì bị hắn đè nặng, Tô Lương Mạt chỉ có thể hướng súng sang những chỗ khác chĩa chĩa, “Anh cũng có lúc cũng buông lỏng cảnh giác chứ?”

Trong mắt Tô Lương Mạt không dấu được đắc ý, sắc mặt Chiêm Đông Kinh biến hóa, “Em chĩa vào chỗ nào đó?”

“Chỉ cần có thể bắt được mạng của anh, anh quản tôi chĩa ở đâu làm gì.”

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh cong lên mập mờ, “Em có phải đã từng được huấn luyện đặc biệt, biết làm sao bắt được chuẩn xác điểm chí mạng của người khác?”

Đáy mắt hắn nghiêng lộ ý cười, Tô Lương Mạt bị bao phủ dưới cái loại mập mờ vô hình này, cô dời tầm mắt xuống, cuối cùng nhìn thấy súng của cô chĩa lên chỗ nào của người đàn ông.

Nếu như lời thề có tác dụng mà nói, Tô Lương Mạt thật muốn giơ tay lên thề, cực kỳ chắc chắn mà nói cô thực không phải cố ý.

Thật không may, cô chỉ tiện tay chỉ một cái như vậy. Lại định ngay giữa hai chân người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh cúi đầu nhìn cổ tay trắng nõn của cô, “Còn không lấy ra?”

Cô vội vàng rút súng lại, người đàn ông hướng dưới quần võ võ, tim Tô Lương Mạt đập thành thạch nháy lên lợi hại, sắc mặt ửng đỏ, Chiêm Đông Kinh xuống giường, “Mấy ngày nay, tên cảnh sát kia tìm em đến phát điên rồi.”

Tô Lương Mạt chống người dậy, “Vậy sao.”

Chiêm Đông Kinh thấy vẻ mặt cô lãnh đạm, “Có muốn để hai người gặp mặt một lần không?”

“Tôi với anh ta đã nói rõ ràng hết rồi.”

Chiêm Đông Kinh trả khẩu súng lại cho Tô Lương Mạt, “Cố gắng luyện thêm chút.”

“Sớm muộn sẽ có một ngày, anh sẽ bắt tôi giết người sao?” Không còn nhẹ nhàng như vừa rồi, Tô Lương Mạt chiếm lấy ánh mắt hắn.

Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn súng trong tay cô, “Tôi sẽ không ép em, nhưng dạy em đều là thứ em cần học.”

Đối với cô, hắn hình như tổn không ít kiên nhẫn, ngay cả bản thân Chiêm Đông Kinh cũng thấy giật mình.

Tương Hiếu Đường.

Chuyện phân hội bên kia không dễ dàng gì mới giải quyết xong, Chu Chính đau đầu không thôi, Thương Tử dù sao cũng là chết trong tay Chiêm Đông Kinh, huynh đệ phía dưới kêu gào đòi báo thù, không ít kẻ còn bất mãn, nói là hai lão Đại chủ sự ở đây cũng không thể bảo vệ được thuộc hạ.

Lưu Giản trở lại Tương Hiếu Đường, Chu Chính nằm trên ghế dài bên bể bơi, hai mỹ nữ một trái một phải xoa bóp vai cho hắn.

“Chính ca.”

“Không có ồn ào nữa chứ?”

Lưu Giản lấy kính râm xuống, ngồi thẳng xuống một chiếc ghế bên cạnh, “Yên tâm đi giải quyết rồi, người vừa mới phái đi là tâm phúc, chuyện kế tiếp biết làm sao đây, hôm nay vừa nặng một hồi chơi giết gà dọa khỉ, đến bọn chúng cũng không dám càn quấy.”

“Như vậy là tốt nhất,” Chu Chính gãi cằm lên cánh tay, “cũng may có cậu, phiền đến chết đi được, cả ngày lẫn đêm đều khiến tôi ngột ngạt.”

“Chính ca, đưa chị dâu đi chơi vài ngày đi.”

“Cũng được, đúng rồi,” Chu Chính nghĩ đến chuyện kia, lông mày không khỏi nhíu chặt, “con nha đầu kia cũng không thể nào cứ bỏ qua đơn giản như vậy, truyền ra ngoài Tương Hiếu Đường của chúng ta còn để mặt đi đâu.”

Nước mặt hồ trong vắt chớp chớp phát ra ánh sáng màu xanh lam, ấn tượng của Lưu Giản về Tô Lương Mạt rất sâu sắc, chính là cái tát tai cô cho Chiêm Đông Kinh kia, lúc đó cũng khiến hắn một lần liếc nhìn thật kỹ, “Tôi phái người liên tục theo dõi, ngày đó cô ta bị Chiêm Đông Kinh đưa đi rồi không còn xuất hiện nữa.”

“Có khi nào bị hắn diệt khẩu không?”

“Chắc không đâu,” Lưu Giản nhớ lại cảnh tượng ngày đó, “Chiêm Đông Kinh rõ ràng muốn bảo vệ cô ta.”

“Bảo vệ cô ta? Vậy là tốt nhất,” Chu Chính vốn là tức giận không có chỗ trút, “chuyện này giao cho cậu, sau này trở đi tôi không muốn nghe thêm bất kỳ tin tức nào về cô ta nữa.”

“Được.” Lưu Giản đáp ứng, thân thể cao lớn ngã ra sau.

Chu Chính khoát tay ra hiệu người đẹp phía bên phải đi qua, Lưu Giản vắt chéo một chân lên, mỹ nữ mặc bikini ngồi xuống, khe rãnh trước ngực nhìn một cái không sót thứ gì, cô ta vịn về bắp chân tinh trắng của người đàn ông, Lưu Giản nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt thích thú.

“Tìm một người phụ nữ ở bên cạnh đi.” Chu Chính ôm người đẹp còn lại, xoay người ngồi dậy.

Ngũ quan trạm khắc tinh xảo của Lưu Giản dưới ánh mặt trời chiếu nghịch càng phát ra mê người, “Chính ca, tôi không có dũng khí giống anh, đặc tội cùng kẻ thù quá nhiều, tôi cũng không muốn có một ngày bị kẻ khác uy hiếp.”

“Con người phải sống cả đời, phải có gia đình có con cái, nếu không chúng ta liệu sống liệu chết còn có ý nghĩa gì?” Chu Chính cười cười để người đẹp châm khói thuốc, “Tôi cũng là hiểu quá muộn, cậu xem, 40 tuổi rồi mới kết hôn, dù sao chị dâu cậu cũng không chịu thua kém, trong bụng còn mang thai con tôi.”

Lưu Giản cười cười, không nói gì nữa.

“Chuyện nha đầu kia cậu để ý một chút.”

“Tôi biết.”

Lưu Giản duỗi tay đè lại bàn tay người đẹp đang định thăm dò lên trên bắp đùi hấn, hấn không để lại dấu vết hắt ra, “Để tôi yên tĩnh một lát.”

Hấn nhớ, ‘nha đầu kia’ mà Chu Chính nói tên là Tô Lương Mạt.

Nơi Tổng Các dẫn Tô Lương Mạt đi huấn luyện thực ra là một biệt viên, hôm nay Tô Trạch ở nhà, Tô Lương Mạt dẫn thằng bé đi chơi trong vườn một lúc.

“Chị, khi nào chúng ta có thể về nhà?”

“Tô Trạch nhớ mẹ rồi à?”

“Đúng vậy, rất nhớ rồi.” Tô Trạch ôm lấy chân Tô Lương Mạt, “Tại sao chúng ta không ở cùng một chỗ với mẹ?”

“Bởi vì mẹ rất là bận a,” Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, có một số chuyện Tô Trạch còn không hiểu, “Đúng rồi, bây giờ đi học còn có bạn nhỏ nào khi dễ em nữa không?”

Tô Trạch vừa nghe, lại rất hùng hổ, “Ai dám chứ, bọn chúng đều muốn chơi với em, còn đem kẹo que trong nhà tới cho em ăn.”

“Vậy Tô Trạch phải ngoan ngoãn, không được khi dễ các bạn biết không?”

“Biết rồi.”

Tô Lương Mạt với Tô Trạch cùng trở vào phòng khách, tiếng của Hàn Tăng từ ngoài cửa truyền tới, “Kiểm tra cẩn thận một chút.”

Một cô gái xinh đẹp mảnh mai đứng trước ghế sofa, mặc váy ngắn bó sát, gần như có thể nhìn thấy rõ nội y ở bên trong, hộ vệ vẫn đang kiểm tra cẩn thận khắp người, Hàn Tăng thấy Tô Lương Mạt tiến tới, khoanh hai tay ngoác miệng cười, “Buổi tối phải hầu Kinh thiếu ngủ đấy, xảy ra chuyện gì các người gánh nổi không?”

Trong mắt hấn, Tô Lương Mạt chính là người của Chiêm Đông Kinh, mà hấn lại không thể đối phó với cô, hôm nay Chiêm Đông Kinh muốn tìm phụ nữ, lại không phải là đánh vào mặt Tô Lương Mạt sao?

Cô gái kia lui ra sau, “Tôi mặc thành như vậy còn có thể giấu được cái gì sao?”

Hàn Tăng đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, lời nói ra là nói cho người phía sau nghe, hai mắt lại nhìn cô chòng chọc không rời, “Lúc trước cũng có kẻ lên vào đây rồi, không kiểm tra cẩn thận sao được?”

Lúc đang nói chuyện, bên ngoài truyền tới tiếng còi xe.

Hàn Tăng bảo hộ vệ dừng tay, không bao lâu liền nghe tiếng bước chân Chiêm Đông Kinh đi tới.

Tô Lương Mạt dắt tay Tô Trạch đứng bên cạnh, Chiêm Đông Kinh sải bước về phía trước, áo khoác nỉ màu đen cường ngạo mà hiển lộ rõ khí chất, Hàn Tăng đưa tay tiếp nhận áo khoác của hắn, “Kinh thiếu, cô em này không tồi, tôi hao hết tâm trí tìm tới cho ngài đây.”

Chiêm Đông Kinh tháo đôi bao tay da thường hay đeo, ánh mắt dò xét cô gái đối diện, “Bao nhiêu rồi?”

“22.”

“Chú ơi.” Tô Trạch mở miệng không đúng lúc, Tô Lương Mạt muốn ngăn lại đã không kịp, Tô Trạch nhào tới ôm chân của hắn. Hàn Tăng cho là Tô Lương Mạt cố ý, hung hăng trừng mắt với cô một cái. Chiêm Đông Kinh xoa nhẹ đầu Tô Trạch, “Còn chưa ngủ?”

“Chị mới dẫn Tô Trạch ra ngoài chơi, chú, chú cùng cháu đi xem Transformer đi?”

“Tô Trạch!” Tô Lương Mạt vội gọi nó lại, nếu không sao lại nói là trẻ con không hiểu chuyện đây.

Chiêm Đông Kinh phác họa ý cười nơi cánh môi, nâng tầm mắt lên quét về phía Tô Lương Mạt, sau đó lại trở về trên mặt Tô Trạch, “Đêm nay không được.”

Tô Lương Mạt tiến lên kéo Tô Trạch về bên cạnh, “Ngoan nào, chúng ta đi ngủ sớm một chút đi.”

Chiêm Đông Kinh nhấc chân bỏ đi, hướng phía cô gái Hàn Tăng mang đến nói, “Lên lầu.”

Hàn Tăng lập tức hồi thúc, “Mau đi lên đi.”

Bảo mẫu đưa Tô Trạch đi ngủ, Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, trở về phòng muốn gọi điện thoại cho Tống Tử Cầm, Hàn Tăng thấy cô lên lầu, đuổi theo nói kỳ quái, “Cô đêm nay còn muốn ở trên tầng này? Tiếng động quá lớn có thể ngủ được không?”

Tô Lương Mạt liếc hắn một cái, cũng không quay đầu lại lên lầu.

“Này, cậu đã thấy chưa, cô ta căn bản không có đem tôi để vào mắt.” Hàn Tăng ngồi xuống ghế sofa oán thán với Tống Các vẫn chưa hề mở miệng.

“Đáng đời cậu!”

Tô Lương Mạt đi lên tầng hai, cửa phòng ngủ của Chiêm Đông Kinh mở ra, Tô Lương Mạt không tự chủ được thả chậm bước chân, lúc đi ngang qua trước cửa vừa đúng lúc thấy Chiêm Đông Kinh đi tới bên này.

Cô vốn định cất bước đi tiếp, nhưng hai chân cứng ngắc như bị đóng đinh tại chỗ, tầm mắt xuyên qua cánh cửa mở rộng nhìn đến cô gái ngồi trên giường đang đưa tay cởi váy áo.

Chiêm Đông Kinh thấy cô đứng trân trối bên ngoài, cũng không nói gì, đẩy nhẹ cánh cửa ngăn trở tầm mắt Tô Lương Mạt.

Lúc cửa khép lại phát ra tiếng vang 'lạch cạch', cô bỗng nhiên hoàn hồn, bước chân chạy về phòng mình vô cùng chật vật.

Tô Lương Mạt đi vào phòng tắm tắm rửa, vừa cầm máy sấy đi ra phòng ngủ, liền nghe thấy căn phòng sát vách truyền đến một hồi âm thanh của phụ nữ, “A...”

Bởi vì chỉ cách một bức tường, cũng không được cách âm quá hiệu quả, thanh âm này mười phần tận lực xuyên thấu, “A, a...”

Tô Lương Mạt mở máy sấy tóc, muốn mượn âm thanh này át đi, đột nhiên nghe đến một hồi âm thanh càng lớn hơn, cô cảm thấy không ổn, vội vàng rút phích cắm điện.

“Rầm.” Rõ ràng là vật nặng đập xuống đất, ngay sau đó, dưới lầu có tiếng bước chân dồn dập chạy lên, giọng Hàn Tăng khá lớn, “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Lương Mạt mở cửa phòng đi ra ngoài, nhìn thấy thân thể trần truồng của cô gái nằm ngay giữa hành lang, một cánh tay vất sau lưng ở tư thế không tự nhiên, cả khuôn mặt Hàn Tăng đều biến sắc, cảnh tượng này thật không đơn giản. Một đạo ánh màu đen giống như giăng đầy khắp trời, theo thân ảnh Chiêm Đông

Kính từ trong phòng đi ra kéo dài bao phủ lên thân thể trắng muốt trơn nhẵn của cô gái, hần vẫn ăn vận như lúc đi vào, ngay cả ống tay áo cũng không cởi ra.

Cô gái đau đến nằm sấp bất động nguyên tại chỗ, Hàn Tăng tiến lên, dùng chân đá đá cô ta, “Lão Đại, xảy ra chuyện gì?”

Chiêm Đông Kính ra hiệu Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh, “Tới đây, vặn nắm tay cô ta ra, xem thử bên trong có giấu cái gì.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 52: Hoàn toàn, thực sự trở thành người của hắn.

49. Chương 53: Hoàn Toàn, Thực Sự Trở Thành Người Của Hắn

Chương 53: Hoàn toàn, thực sự trở thành người của hắn.

Tô Lương Mạt nhìn về phía cô gái đau đến toát mồ hôi lạnh đầy mặt, cô nhắm mắt nhắm mũi tiến lên, đối phương nắm quả đấm rất chặt, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, duỗi tay tới.

Cô cầm nắm tay cô gái kia muốn vặn bung ra, nhưng khí lực đối phương cũng rất lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy vết máu thấm ra ngoài giữa kẽ tay.

Tô Lương Mạt muốn để cô ta thả lỏng, cô vặn tay cô ta ra, nhìn tới một lưỡi dao sắc nhọn cất giấu bên trong, dài năm phân, rộng chừng ba phân, nếu như lướt qua trên cổ một đường đi xuống, cũng đủ trí mạng.

“Mẹ kiếp!” Hàn Tăng bay lên một cước đập ngang lưng cô ta, Tô Lương Mạt ở gần đó cũng có thể nghe thấy tiếng xương cốt lệch chỗ, bên hông có màu đỏ bầm chảy ra rất nhanh. Tô Lương Mạt đứng dậy, đưa lưỡi dao trong tay cho Chiêm Đông Kính.

“Nói, ai phái mày tới?” Hàn Tăng dẫm lên bàn tay cô gái, ở trên vốn dĩ đã có vết cắt bị thương, cô gái đau đến chỉ còn biết rên rỉ, Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Chiêm Đông Kính, tóc còn chưa sấy khô xỏa tung trên vai, cô cảm thấy không rét mà run, tình cảnh như thế này quá quen thuộc, nếu lúc trước Chiêm Đông Kính đối với cô không có phần buông lỏng, kết cục của cô so với cô gái này cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Con mẹ nó mày nói chuyện a!” Hàn Tăng lại bồi cho cô ta một quyền đấm một cước đá, Tô Lương Mạt cắn chặt răng xoay mặt đi, dù sao người là Hàn Tăng tìm đến, bây giờ xảy ra chuyện hắn khó thoát tội.

Chiêm Đông Kính vuốt vuốt lưỡi dao trong tay, “Đây chính là mẫu mới nhất, một tháng trước mới đưa vào chợ đen, rốt cuộc cô là người phía nào?”

Cô gái kia xương rất cứng, cắn chặt miệng không nói một chữ.

“Mang xuống trước đi.” Chiêm Đông Kính vung tay.

Có hộ vệ tiến lên, Hàn Tăng cũng không mượn tay kẻ khác, hắn cúi người chụp lấy đầu cô ta một cái kéo lê cả người lên trước, nhịp tim Tô Lương Mạt đến lúc này vẫn còn đang tăng, “Anh sẽ làm gì cô ta?”

“Cô ta là đến lấy mạng tôi.”

Tô Lương Mạt không thốt lên một tiếng, xoay người đi vào phòng ngủ.

Trở tay đóng cửa lại, lưng Tô Lương Mạt chống đỡ cánh cửa, lúc này mới phát hiện hai tay rủ xuống bên người vẫn luôn run rẩy, cô đè lại cánh tay, lại phát hiện tay phải của mình hoàn toàn bị khống chế.

Ngủ được một giấc thức dậy, ngày hôm sau liền tốt hơn nhiều.

Xuống lầu ăn điểm tâm, Chiêm Đông Kính cũng ở đây, lúc Tô Lương Mạt chuẩn bị ăn thì thấy Tống Các tiến đến.

“Kính thiếu.”

“Hàn Tăng bên kia thế nào?”

Tổng Các đi tới trước bàn ăn, “Còn chưa chịu mở mồm, miệng cũng thật cứng.”

Chiêm Đông Kinh để đĩa xuống, hướng Tô Lương Mạt dặn một câu, “Em với Tổng Các cũng đi qua xem thử xem.”

“Tôi không đi đâu.” Tô Lương Mạt không muốn thấy cảnh tượng máu me này.

Chiêm Đông Kinh đẩy ghế đứng dậy, Tổng Các liền theo sau hần, thấy Tô Lương Mạt còn ngồi trên bàn ăn, “Ngây ra đó làm gì?”

Cô chỉ đành phải đi theo.

Ra khỏi biệt thự đi vào biệt viện, Tô Lương Mạt đi theo đám bọn họ vào một căn phòng, xuyên qua dãy hành lang, cách một cánh cửa cũng có thể nghe thấy âm thanh hùng hùng hổ hổ của Hàn Tăng.

Hộ vệ thay Chiêm Đông Kinh mở cửa, sau khi Tô Lương Mạt tiến vào nhìn thấy cô gái kia bị trói trên ghế, trong căn phòng rộng rãi ngoại trừ một cái bàn bên cạnh với cái ghế sofa ở giữa không còn bài trí gì khác.

“Kinh thiếu.” Hàn Tăng đi tới.

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống ghế sofa, “Hỏi được gì rồi?”

“Vừa mới mở miệng, nói là Tương Hiếu Đường phái tới.”

Tô Lương Mạt nhìn cô gái giữa đầu lên, trên người đầy máu, ít nhất còn ném được cho cô ta một mảnh vải che thân, đầu ngón tay Chiêm Đông Kinh đeo bao tay da gõ nhịp nhẹ, “Tương Hiếu Đường?”

“Kinh thiếu, tôi đưa người đi tìm bọn chúng!” Hàn Tăng nói xong cũng định xông ra ngoài.

Tổng Các một phát bắt lấy hần, “Nghe thử ý của lão Đại trước.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi tới trước mặt cô ta, Tô Lương Mạt thì đứng bên cạnh, vì vậy động tác khom lưng của người đàn ông cô thấy rất rõ ràng, hần đưa tay bắt lấy cái cằm cô ta, đem mặt cô ta lần lượt quay sang hai bên rồi nhìn chòng chọc vào mắt cô ta, “Thật là Tương Hiếu Đường phái cô tới?”

“Đúng.”

“Trong miệng không có một câu thành thật!” Chiêm Đông Kinh hất tay ra, “Cạy miệng cô ta ra cho ta!”

“Tôi là nói sự thật,” Cô gái cố hết sức ngẩng đầu, “là người của Tương Hiếu Đường muốn tôi tới giết anh.”

“Cùng một trò hề lại muốn diễn hai lần, hơn nữa còn là vào thời điểm này, không biết là cô ngốc hay là Tương Hiếu Đường ngốc.” Lúc Chiêm Đông Kinh nói lời này, tầm mắt không khỏi quét về phía Tô Lương Mạt, Hàn Tăng nghe vậy tiến lên, chiếu theo đó là cái tát lên mặt cô gái.

Đôi con ngươi hẹp dài của Chiêm Đông Kinh đến một nửa gợn sóng cũng không trào lên, khóe miệng cô gái chảy máu, Hàn Tăng hùng hùng hổ hổ hận không thể móc súng trực tiếp đập chết cô ta.

“Em tới tra hỏi đi.” Chiêm Đông Kinh nói với Tô Lương Mạt

“Tôi?” Cô không khỏi giật mình, “Tôi không biết.”

“Các người đều là phụ nữ, cô ta dễ nói sự thật với em,” Chiêm Đông Kinh cởi bao tay da, “em nói cho cô ta biết, không nói thật thì đừng nghĩ dễ sống, bên ngoài có rất nhiều đàn ông đang chờ hầu hạ cô ta.”

“Anh không thể đối xử với cô ta như vậy!” Tô Lương Mạt buộc miệng thốt ra, cho dù cô ta nhất định không chịu nói, đối xử với phụ nữ cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy.

Chiêm Đông Kinh duỗi ngón tay thon dài, chọc chọc lên trán cô, trong mắt có cảnh cáo.

Tô Lương Mạt lui người, Chiêm Đông Kinh mang theo Hàn Tăng với Tổng Các đi ra ngoài.

Âm thanh suy yếu của cô gái đột nhiên truyền tới tai cô, “Cô giết tôi đi.”

“Tôi sẽ không giết cô.”

Tô Lương Mạt là người, không phải máy móc, càng không có quyền tước đoạt tính mạng con người, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Tôi đã nói rồi.”

Tô Lương Mạt đột nhiên cảm thấy không quá đáng sợ như vậy, cô tiến lại gần một bước, “Lời nói dối này của cô đến tôi còn không bị lừa được, chứ nói gì là anh ta.”

Cô gái khẽ cười, hữu khí vô lực, “Tôi chính là Tương Hiếu Đường phái tới.”

“Mấy ngày trước, lão Đại một phen hội của Tương Hiếu Đường khiến Hoắc lão gia tử triệu họp đối phó Chiêm Đông Kinh, ngược lại lại mất mạng, chuyện này cô biết không?”

Cô gái bị trói ngẩng đầu lên, cô ta không nói gì, rõ ràng đang cân nhắc ý tứ trong lời nói của Tô Lương Mạt.

“Mới một thời gian ngắn như vậy, Tương Hiếu Đường không thể nào lại có hành động, đây không phải là tự tìm đường chết sao?”

Trong mắt cô gái lộ ra cảnh trọng, “Cô là ai?”

“Đừng lấy cứng đối cứng, ít nhất có thể giảm bớt chút đau đớn.”

“Vậy thì thế nào, các người đến chết cũng không đoán ra được tôi là ai, sau ba ngày tôi không ra ngoài, sẽ có người tìm tới tận cửa.”

Tô Lương Mạt không biết còn có thể nói cái gì, “Chỉ sợ lúc đó cô đã không còn trên đời này nữa rồi.”

“Cô là phụ nữ của hắn?”

“Không phải.”

“Tự mình sa đoạ, đừng nói với tôi cô không phải cùng một phe với hắn.”

Tô Lương Mạt cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng, Hàn Tăng với Tống Các đều ở bên ngoài, duy chỉ không thấy Chiêm Đông Kinh, mặt cô trầm xuống, Hàn Tăng cười lạnh một tiếng, “Chỉ dựa vào cô ta còn muốn hỏi ra cái gì?”

Tô Lương Mạt trở lại biệt thự, Chiêm Đông Kinh an vị trên ghế sofa, thấy cô đi tới cũng không ngẩng đầu lên, “Mở miệng rồi?”

Cô rót ly nước cầm trong lòng bàn tay, bước chân đi về phía Chiêm Đông Kinh, “Có phải có rất nhiều người muốn giết anh không?”

Tầm mắt hắn từ tờ báo nâng lên, “Mấy cái này còn không tính là gì, em có biết có một lần khoa trương nhất là gì không?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu.

“Một người phụ nữ muốn lên giường với tôi, bôi kịch độc lên trên ngực mình, tôi chỉ cần...” Chiêm Đông Kinh cố ý dừng lại, lời nói ra cũng câu dẫn ngữ điệu mập mờ ái muội, “lướt xuống một cái, tôi liền mất mạng.”

“Nhưng anh vẫn còn sống rất khỏe mạnh.”

Chiêm Đông Kinh gấp tờ báo trong tay lại, “Đó là bởi vì tôi không dễ dàng lên giường với người khác.”

“Thế giới của các anh thật đáng sợ,” Tô Lương Mạt ngồi xuống ghế sofa, giống như đang lăm bắm nói một mình.

Chiêm Đông Kinh không nói đúng sai, Tô Lương Mạt uống miếng nước, “Hôm nay tôi muốn tự mình đi đón Tô Trạch.”

“Có thể.” Chiêm Đông Kinh nghĩ thấy hoàn cảnh như vậy bức ép cô đến không thở được, dù sao cũng cần từ từ thích ứng.

Tô Lương Mạt đi đến nhà trẻ của Tô Trạch chờ thằng bé tan học, trên sân trường các cô giáo đang hướng dẫn đám trẻ con xếp hàng, Tô Trạch từ trên cao nhảy xuống rồi vọt chạy không để cho người khác yên tâm, đợi cổng trường vừa mở, Tô Trạch xông về phía trước.

“Chị.”

“Chậm chút.” Tô Lương Mạt ôm thằng bé trước người, cô xoay người định đưa nó đi, chỉ là không ngờ sẽ đụng phải Vệ Tắc ở đây.

“Lương Mạt,” Vệ Tắc tiến lên, “không tìm được em, anh chỉ có thể đến đây thử vận may.”

Tô Lương Mạt muốn đi, Vệ Tắc trước một bước ngăn cản trước mặt cô, “Anh muốn nói chuyện với em có được không?”

“Em không có chuyện gì để nói với anh cả.”

Vệ Tắc giữ chặt cánh tay cô, “Chúng ta ít nhiều gì cũng mấy năm tình cảm...” Không đợi Tô Lương Mạt cự tuyệt, hắn đã ôm lấy Tô Trạch từ trong tay cô, tay kia kéo Tô Lương Mạt đẩy cô lên xe.

Vệ Tắc cẩn thận quan sát kính chiếu hậu, xác định không có ai theo dõi rồi mới đưa Tô Lương Mạt đi vào một tiệm bánh ngọt.

Tô Trạch ôm ly kem ngồi trên ghế salon ngay gần đó, chỉ cần có ăn, tiểu tử miệng còn cứng hơn bất kỳ ai.

“Lương Mạt, sao em lại ở cùng một chỗ với Chiêm Đông Kinh?”

“Anh biết rồi đấy.” Tô Lương Mạt nói rất nhẹ nhàng, đây cũng là một nguyên nhân cô không muốn gặp Vệ Tắc.

Về mặt Vệ Tắc thông khổ, “Anh không hiểu, anh thật sự không hiểu.”

“Đừng nói là anh, đến cả bản thân em cũng không hiểu.” Tô Lương Mạt quấy quấy đồ uống trong ly.

“Em có lời gì đều có thể nói hết với anh, vì sao nhất định phải là hắn ta, anh đã nói với em, sớm muộn có một ngày không phải hắn chết thì chính là anh chết, Lương Mạt, người như hắn em theo không nổi.”

“Vệ Tắc, nếu anh tìm em là vì nói những chuyện này, đến đây chấm dứt.”

Ánh mắt Vệ Tắc nhìn về phía cô có bao nhiêu khó tin, trong thoáng chốc này, lúc nhìn vào cặp mắt trong trẻo vẫn như trước của Tô Lương Mạt, Vệ Tắc không khỏi ngỡ ngàng, rốt cuộc là hắn thật sự làm sai, hay là hắn căn bản chưa từng hiểu được Tô Lương Mạt, thế cho nên sau một câu ‘chia tay’ là có thể lạnh lùng như vậy?

“Chuyện của ba em, em không có cách nào tha thứ cho anh đúng không?”

“Đúng,” Tô Lương Mạt thẳng thắn, “mấy thứ mà anh kiên trì gì đó vẫn luôn đứng trước em, Vệ Tắc, em lúc đó ngoại trừ dựa vào anh còn có thể dựa vào ai? Nhưng anh lại không cho em cơ hội như vậy.”

“Anh...”

Tô Lương Mạt nói đến đây, thần sắc lúc này mới có biến đổi, cô mở to mắt, “Sau này anh yên tâm làm một cảnh sát, đây là lý tưởng của anh, không đáng vì bất kỳ ai mà thay đổi.”

“Lương Mạt!”

Cô đã nói đến nước này, tim Vệ Tắc bị một câu nói cuối cùng của cô hung hăng đục khoét, Tô Lương Mạt định đứng dậy, Vệ Tắc vội vàng nắm tay cô, hắn cúi thấp đầu, trán gần như sắp đụng mép bàn, Vệ Tắc cố gắng kiềm chế tâm tình, ngẩng đầu nhìn cô đôi mắt có chút đỏ hồng, “Lương Mạt, em ngồi xuống đi.”

Tô Lương Mạt bị hắn siết tay rất đau, cô lại ngồi xuống ghế.

Chóp mũi Vệ Tắc chua xót một hồi, hần nói thẳng vào vấn đề chính, “Lương Mạt, bây giờ em ở cùng một chỗ với Chiêm Đông Kinh, tối hôm qua có phát hiện ra cái gì bất thường không?”

Hần vừa dứt lời, Tô Lương Mạt nắm chặt cái ly, “Lời này của anh có ý gì?”

“Tối hôm qua có một cô gái vào Thanh Hồ Đường, lại không thấy đi ra.”

“Làm sao anh biết được?” Tô Lương Mạt khẽ nhú mào, trong đầu chợt lóe lên ngờ vực, nhưng cô biết Vệ Tắc nhiều năm như vậy, vẫn là lập tức bỏ đi cái ý nghĩ này.

Vệ Tắc nhìn thẳng vào mắt cô, đem hết vẻ mặt cô thu vào đáy mắt, “Lương Mạt, bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Anh hỏi những chuyện này làm gì?” Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy sau lưng vọt lên tia ớn lạnh cả người.

Vệ Tắc tiếp tục, “Cô ấy còn sống không?”

“Chẳng lẽ cô ta là người của các anh?” Tô Lương Mạt nhớ đến lời nói từ miệng cô gái kia, bọn họ đến chết cũng đoán không ra cô ta là người bên nào.

Vệ Tắc do dự một chút, Tô Lương Mạt khó tin được, “Cô ta lại là cảnh sát?”

“Lương Mạt, em giúp anh một chút.”

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy buồn cười, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhất thời khó tiêu hóa được tin tức này, “Tối hôm qua cô ta định giết Chiêm Đông Kinh, các anh cũng biết?”

“Không, đến lúc phát hiện đã chậm, Thanh Hồ Đường bọn anh căn bản không vào được.” Vệ Tắc vội vàng giải thích, “Em như vậy chắc chắn đã gặp cô ấy, cô ấy bây giờ thế nào?”

Tô Lương Mạt khẽ nhếch cánh môi, nghĩ tới trăm ngàn khả năng, chỉ là không nghĩ tới đối phương là cảnh sát, “Cảnh sát cũng cần dùng loại thủ đoạn này sao?”

“Ba cô ấy cũng là cảnh sát, năm năm trước hy sinh vì nhiệm vụ, là chết trong tay Chiêm Tùng Niên, cô ấy được điều đến cục cảnh sát bên này đã đi theo bọn anh rất lâu,” Vệ Tắc giao chéo hai tay chống lên trán, thở dài, “nhưng Chiêm Đông Kinh hết lần này tới lần khác dưới mí mắt bọn anh tránh thoát, có lẽ cô ấy cảm thấy ngày đó quá xa vời, cho nên mới...”

“Anh ta bây giờ đang phái người tra xét, anh không sợ tra đến trên đầu các anh?”

“Cô ấy chỉ là làm nhiệm vụ mà thôi, hơn nữa người như Chiêm Đông Kinh đáng chết.”

Tô Lương Mạt tựa người ra sau, “Đây không phải là nhiệm vụ, đây là mưu sát”

“Lương Mạt!” Vệ Tắc giương cao giọng, “Cho dù cô ấy xúc động, nhưng cũng không đến nỗi lấy mạng cô ấy, em nói cho anh biết, cô ấy ở đâu?”

Tô Lương Mạt do dự một chút, vẫn là mở miệng, “Cô ta bị Chiêm Đông Kinh nhốt lại rồi.”

Vệ Tắc khó nén khẩn trương, “Nhốt ở đâu?”

“Vệ Tắc, cho dù anh biết, các anh cũng không vào được.”

“Còn sống không?”

“Em không biết, Tô Lương Mạt nói sự thật, ”sáng nay lúc em thấy cô ta vẫn còn sống, nhưng cô ta không chịu khai sự thật.”

“Lương Mạt, bây giờ chỉ có em có thể giúp anh,” Vệ Tắc lại lần nữa cầm tay Tô Lương Mạt, cô cảm thấy được người đàn ông nhét thứ gì đó vào trong lòng bàn tay cô, “đây là máy theo dõi, em nghĩ cách nhét lên trên người cô ấy.”

“Không được.” Tô Lương Mạt quả quyết cự tuyệt, cô muốn rút tay lại, Vệ Tắc nắm chặt không buông, “Em nghĩ cách đến gần cô ấy, yên tâm đi, Chiêm Đông Kinh sẽ không nghi ngờ đến em, cô ấy là cảnh sát, tùy thân mang theo thiết bị theo dõi rất bình thường.”

“Một khi phát hiện là em thì sao?”

“Anh biết cô ấy ở Thanh Hồ Đường, chỉ là không biết vị trí cụ thể, anh sẽ thông báo cho người trong đội đuổi tới, em mang thứ này cho cô ấy rồi bọn anh lập tức có thể đến đó, Chiêm Đông Kinh không có thời gian phát hiện.” Vệ Tắc tâm tư kín đáo, phân tích tất cả mọi khả năng có thể, “Lương Mạt, anh sẽ không thể nào để em mạo hiểm...”

“Vệ Tắc,” Tô Lương Mạt ngắt lời hắn, “đừng có đầu đá với anh ta nữa.”

“Không phải là anh đầu với hắn, bây giờ trên tay hắn vẫn vò mạng người, anh chỉ tìm cách cứu cô ấy.” Giọng nói Vệ Tắc cấp bách, “Chậm thêm chút nữa liền không kịp, em cũng biết thủ đoạn của Chiêm Đông Kinh, Lương Mạt, anh không cần em làm cái gì, anh chỉ cần cứu mạng cô ấy, là một mạng người!”

Vệ Tắc gấp đến nỗi gân xanh trên thái dương đều căng lên, thứ kia đập vào lòng bàn tay Tô Lương Mạt thấy đau, “Các anh tìm thấy cô ta rồi, thì sẽ thế nào?”

“Em cho rằng bọn anh có thể động vào Chiêm Đông Kinh được sao?”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay phải, “Vệ Tắc, em chỉ hy vọng có một ngày có thể phát hiện, những gì mà anh kiên trì đều là đúng.”

Cô đứng dậy phải đi, có nhân viên phục vụ đi ngang qua, Vệ Tắc níu cánh tay Tô Lương Mạt kéo cô đến bên cạnh, tay kia đặt lên eo đỡ cô, “Cẩn thận một chút.”

Tô Lương Mạt kéo Tô Trạch đi ra ngoài, cô cất kỹ đồ, đột nhiên cảm thấy khó chịu, Vệ Tắc nói làm cảnh sát là lý tưởng từ khi hắn còn nhỏ, thời thanh xuân không còn nữa, Tô Lương Mạt vẫn còn nhớ lúc cô ôm cổ Vệ Tắc, nói đùa muốn làm phu nhân cảnh sát.

Nhưng không phải chỉ là đùa thôi sao?

Trước kia không hiểu, sau này Tô Khang gặp chuyện, bắt buộc Tô Lương Mạt phải thấy rõ.

Đưa Tô Trạch trở về Thanh Hồ Đường, Tô Trạch sẽ không nói lung tung, ăn cơm tối xong liền trở về phòng xem tivi.

Chiêm Đông Kinh thấy Tô Lương Mạt lơ đãng, “Ra ngoài chơi vui không?”

“Tôi chỉ đón Tô Trạch, dẫn nó đi ăn kem ly.” Tô Lương Mạt không khỏi liếc mắt về phía cửa chính, “Người tối hôm qua vẫn ổn chứ?”

“Miệng thực rất cứng.”

“Tôi lại đi thử lần nữa nhé, cứ đánh cũng không phải cách.”

Tô Lương Mạt hiềm khi chủ động, Chiêm Đông Kinh liếc nhanh cô một cái, cô lại chột dạ, luôn cảm thấy ánh mắt của người đàn ông giống hệt như kính hiển vi.

“Được, em tự mình qua đó đi.”

Nữ cảnh sát kia ngồi đó không nhúc nhích, Tô Lương Mạt thấy khắp người cô ta đều bị thương, cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu. Cô không phải là thánh mẫu, nhưng dưới tình huống có thể bảo đảm an toàn cho bản thân, có thể cứu được, cô nhất định sẽ cứu.

Tô Lương Mạt đem máy theo dõi thả vào trong quần áo của cô ta, cũng không lưu lại bao lâu thì đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh còn ở trong phòng khách, thấy cô trở lại ngẩng đầu lên, “Hỏi ra được gì chưa?”

Tô Lương Mạt cố ổn định tâm trạng, “Cô ta cũng không nói ra hơi, anh định tiếp tục hành hạ cô ta như vậy sao?”

“Em muốn cầu xin giúp cô ta?”

“Không phải,” Tô Lương Mạt đi lên phía trước, “tôi chỉ cảm thấy như vậy quả thật quá đầy dọa người ta.”

“Vậy được, trực tiếp giết cô ta đi.”

Tô Lương Mạt khẽ căn răng, không lên tiếng nữa, lúc cô đi lên bậc cầu thang thấy Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi lên trước, giống như muốn đi ra ngoài, Tô Lương Mạt bước nhanh lên lầu, lấy điện thoại di động nhắn tin cho Vệ Tắc, chỉ có một từ đơn giản, ‘xong’.

Để điện thoại trở lại tủ đầu giường, Tô Lương Mạt vén rèm cửa sổ, cũng không thấy có âm thanh xe hơi đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, Chiêm Đông Kinh mở cửa đi vào, Tô Lương Mạt thả rèm cửa xuống, cô chấp hai tay sau lưng che giấu vẻ mặt tự nhiên của mình.

“Có chuyện gì sao?”

Chiêm Đông Kinh không nói một chữ, hần đi tới trước giường của Tô Lương Mạt, vươn tay ôm lấy eo cô kéo vào trong lòng, Tô Lương Mạt đối với thân mật bất thành linh này có phần không kịp trở tay, bàn tay Chiêm Đông Kinh giữ sau gáy cô, “Đêm nay sang phòng tôi ngủ.”

Thừa lúc cô mở định mở miệng, Chiêm Đông Kinh chặn ngang ôm Tô Lương Mạt đi ra ngoài, căn phòng sát vách chính là phòng của hần, hần ném Tô Lương Mạt lên giường lớn, sau đó chính mình cũng đè lên.

Không cho cô nửa điểm thời gian nói chuyện, hần ngậm lấy vành tai cô làm cô hoàn toàn hòa tan trong lồng ngực mình, trong người dâng lên một cỗ hỏa khí không chỗ phát tiết, hai tay Chiêm Đông Kinh xoa nắn khắp người cô, lực đạo rất lớn, từ sau lưng đi xuống không bỏ sót một chỗ.

Tô Lương Mạt đau đến khó mà ngăn tiếng rên rỉ, ga giường hai màu trắng đen xen kẽ dưới người uốn thành từng nếp mập mờ, tiếng thở dốc của Chiêm Đông Kinh càng lúc càng dày, lúc đưa tay thăm dò vào thắt lưng Tô Lương Mạt chạm đến một thứ cứng cứng.

Hần kéo thứ đó ra, Tô Lương Mạt thấy là một thứ màu đen cùng với cái gì đó na ná như ống nghe, “Cái này...”

Chiêm Đông Kinh hôn miệng cô, làm cô nuốt lời muốn nói vào giữa cổ họng, hần lạnh mắt nhìn chằm chằm thứ trên đầu ngón tay mình, hần hôn rất sâu, tư thế nam trên nữ dưới làm đầu lưỡi của hần gần như chạm đến cổ họng cô, tay của hần vẫn như vậy cứ tùy ý sờ soạn lung tung trên người cô, hần hất tay một cái, ném thứ kia vào trong ly nước trên tủ đầu giường.

Tô Lương Mạt vất vả lắm mới thở được một hơi, “Đó, đó là cái gì?”

Hần hôn lên cổ cô, đầu lưỡi ngậm lấy phần da thịt trắng nõn non mềm rồi mút lấy thỏa thích, Tô Lương Mạt thấy đau, cảm giác không phải rất rõ ràng, lại kéo thêm một chút ngứa ngứa, Chiêm Đông Kinh lui người lại, thưởng thức vết đỏ hồng do chính mình in lên, Tô Lương Mạt vẫn chờ câu trả lời của hần. Người đàn ông đưa tay phủ lên ngực cô, lúc này mới đành hoàng mở miệng, “Là máy nghe trộm.”

Tô Lương Mạt giật mình, “Cái gì?”

Chiêm Đông Kinh cọ cọ tay phải mấy cái, “Máy nghe trộm.”

Hần lặp lại một lần nữa.

Đầu óc Tô Lương Mạt có chút trống rỗng, lúc kịp phản ứng toàn thân lại như rơi vào hầm băng, “Phát hiện ở trên người tôi à?”

“Đúng, loại này rất dễ gắn vào, để trong túi áo bên phải của em.” Chiêm Đông Kinh quan sát tường tận sắc mặt cô, “Trên đường đón Tô Trạch về, còn gặp qua kẻ nào khác không?”

Tô Lương Mạt nhớ tới lúc đó Vệ Tắc đỡ cô.

Cô hoàn hồn, trong mắt vẫn còn chút cay cay, mặt Chiêm Đông Kinh gần như sắp đụng vào cô, Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần, “Không có.”

Con người đen láy sâu hoắc của người đàn ông dán chặt lên mặt cô, sâu sắc thâm thúy như vậy giống như muốn hút cô vào trong, Tô Lương Mạt mở to mắt, lầu dưới đột nhiên truyền đến động tĩnh rất lớn, cũng không quá lâu, có người lên gõ cửa.

“Nói!”

“Kính thiếu, cảnh sát đến, còn mang theo lệnh khám xét.”

Hai tay Chiêm Đông Kinh còn chống đỡ hai bên người Tô Lương Mạt, “Mở cửa, cho bọn họ khám.”

Cô muốn đứng dậy, Chiêm Đông Kinh một bả đè lại bả vai cô, giọng nói như có như không chút bất mãn, “Đang yên đang lành lại khám xét cái gì?”

Tô Lương Mạt cảm thấy trong mỗi câu mỗi lời của hắn đều mang theo dò xét, nhưng cô không dám nói gì, Chiêm Đông Kinh đưa tay xuống eo cô vuốt nhẹ, “Em có nghĩ tới là ai gần máy nghe trộm lên người em không?”

“Tôi thật không biết.”

Miệng ngược lại so với khẩu súng còn cứng hơn.

Chiêm Đông Kinh nhẹ nhấp môi mỏng, khóe mắt triển lộ ý cười, một hồi tiếng bước chân nhanh chóng lên lầu, đập lên sàn nhà phát ra tiếng ‘bình bịch’, giống như từng chút từng chút giẫm nát trái tim Tô Lương Mạt.

“Có lệnh khám xét!”

Hộ vệ vẫn như cũ không chịu cho qua, Chiêm Đông Kinh hướng ra ngoài hô, “Mở cửa.”

Tô Lương Mạt đẩy hắn ra hấp tấp muốn ngồi dậy, Chiêm Đông Kinh lúc này không có ngăn cản, hắn giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt kéo cô dậy, vừa lúc cửa phòng bị mở ra.

Vệ Tắc là người đầu tiên xông vào, sau lưng có người nói một câu, “Chính là ở trong căn phòng này.”

Những người còn lại nối đuôi nhau mà vào, phòng tắm, phòng thay đồ, sân thượng, tất cả những nơi có thể lục soát đều không tha, Vệ Tắc giương súng nhắm ngay hai người trên giường, Tô Lương Mạt lúc này quần áo không chỉnh tề, ánh mắt nhìn về phía hắn càng khiến Vệ Tắc cảm thấy xa lạ.

Chiêm Đông Kinh buông tay Tô Lương Mạt ra, “Cảnh sát Vệ, đêm hôm khuya khoắt còn quấy rầy giấc ngủ người khác, hình như không lịch sự lắm?”

“Giao người ra đây!”

Chiêm Đông Kinh phẩy phẩy ống quần của mình, đưa tay ôm Tô Lương Mạt còn đang ngơ ngác vào lòng, “”Vì bạn gái cũ mà công khai xông vào nơi cư trú hợp pháp của công dân, cảnh sát Vệ, hậu quả của chưa thỏa mãn dục vọng đúng là rất nghiêm trọng.” (Chipchip: Bó tay ông nội Kinh T_T)

Mấy người cảnh sát phía ngoài lần lượt trở vào, hướng Vệ Tắc lắc lắc đầu.

Nữ cảnh sát bên cạnh hạ thấp giọng, “Không thể nào, máy phát hiện cho thấy chính là ở vị trí này.”

“Tìm cái gì vậy?” Chiêm Đông Kinh vắt ngang chân dài, cầm ly nước trên tủ đầu giường đưa tới tay Tô Lương Mạt, “Xem ra mọi người vất vả rồi, mau mời cảnh sát Vệ ly nước.”

Trong ly thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng máy nghe trộm màu đen chìm dưới đáy ly.

Tô Lương Mạt nắm chặt bàn tay, móng tay găm vào da thịt truyền đến đau nhức bén nhọn, cô không có đưa tay nhận lấy, Chiêm Đông Kinh hướng Vệ Tắc cười cười, “Thật ngại quá, cô gái của tôi không hiểu phép tắc lắm.”

Về mặt Vệ Tắc như trốn tránh, tay cầm súng hơi run rẩy, Tô Lương Mạt không cần hỏi cũng biết đáp án, vẻ mặt tự nhiên trên mặt hắn không gợn được cô.

Súng của Vệ Tắc vẫn chĩa vào Chiêm Đông Kinh, “Các cậu đi sang phòng khác lục soát, còn có biệt viện cũng không được bỏ qua.”

“Được.”

Chiêm Đông Kinh đặt lại cái ly trên tủ đầu giường, lạnh mắt nhìn xem trò hay.

Tô Lương Mạt có dự cảm xấu, người đàn ông ngồi bên cạnh cô đây chắc chắn đã biết được chút gì đó, từ thần sắc đang đắc ý của hắn, Tô Lương Mạt đột nhiên phát hiện thấy bọn họ giống như một đồng đồ chơi

bị hấn thao túng trong lòng bàn tay, tưởng rằng sẽ có hy vọng, thực tế đã sớm bị vây chặt từng bước từng bước đẩy đến vực sâu.

Vệ Tắc từ từ hạ súng xuống, tự mình tra xét, phía sau rèm cửa sổ thậm chí phòng thay đồ đều muốn kiểm tra cẩn thận, người được phái đi khám xét lục tục trở lại, nhưng đều thất bại.

Tô Lương Mạt cảm thấy kỳ quái, cô đã sớm đem thiết bị theo dõi gắn lên người cô gái kia, không thể nào không tìm được cô ta.

Nữ cảnh sát bên cạnh Vệ Tắc kiên trì, “Đội trưởng Vệ, chắc chắn ở trong căn phòng này.”

“Không cần tìm nữa.” Chiêm Đông Kinh rút cái gối Tô Lương Mạt vừa mới gối lên, từ bên trong lấy ra một thứ, “Mẫu mới nhất đây, xem ra cũng không hơn gì thế này.”

Lúc người đàn ông nói lời này ánh mắt như có như không liếc cô, Tô Lương Mạt rét run sau lưng, xem ra Chiêm Đông Kinh đã sớm phát hiện, tất nhiên cũng sẽ nghĩ tới là cô động tay động chân.

Vệ Tắc hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đưa súng chĩa thẳng lên Chiêm Đông Kinh, “Người ở đâu, giao ra đây?!”

Chiêm Đông Kinh thay đổi sắc mặt, “Cảnh sát Vệ, tôi khuyên cậu khách khí một chút, đừng làm rộn đến nỗi không kiểm soát được tình hình, tôi đã nói với cậu mọi việc đều cần chứng cứ, nếu cậu tìm ra người ở chỗ tôi, tôi tùy cậu xử trí.”

Chiêm Đông Kinh nói xong, còn xòe hai tay ra.

Nữ cảnh sát bên cạnh gấp đến biến sắc, “Không phải Kiều xảy ra chuyện rồi chứ?”

Vệ Tắc nắm chặt súng trong tay, hấn hướng tầm mắt về phía Tô Lương Mạt, chuyện này liên quan đến tính mạng của đồng đội, hấn không có lựa chọn nào khác, “Lương Mạt, nói cho anh biết cô ấy ở đâu?”

Tong lòng Tô Lương Mạt chợt nặng nề, ánh mắt như kẻ ngốc nhìn hấn, “Vệ Tắc, trước khi anh hỏi những câu này đã suy xét kỹ càng chưa?”

Hấn nói hấn sẽ không để cô mạo hiểm, thì ra chính là cái ý tứ này sao?

“Lương Mạt, nếu em đã đi theo Chiêm Đông Kinh, chắc chắn cũng biết cô ấy ở đâu, chậm một chút cô ấy có lẽ sẽ mất mạng...”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi, Chiêm Đông Kinh nhét máy theo dõi trong tay vào lòng bàn tay cô, một thứ đồ chơi nhẹ nhàng, lại nặng muốn chết, Tô Lương Mạt thu hồi buồn bã trong mắt, cô ngẩng đầu nhìn Vệ Tắc, “Cảnh sát Vệ, anh nói cái gì tôi căn bản nghe không hiểu, ở đây cũng không có người anh muốn tìm...”

Vệ Tắc trừng lớn hai mắt, tầm mắt định giữa hai người ngồi bên mép giường lưỡng lự, “Em vốn dĩ không có gắn lên có phải không?”

“Gắn cái gì?” Giọng điệu của cô, hình như là thật sự không hiểu.

Vệ Tắc từ từ thu súng lại, người yêu ngày xưa, nhưng bây giờ là hai trái tim xa lạ lệch nhịp, Chiêm Đông Kinh cầm máy theo dõi ném về phía Vệ Tắc, “Đem về đi, cũng đỡ tiết kiệm chút chi phí cho đội các người.”

“Rút.”

“Đội trưởng Vệ?”

“Đi!”

Vệ Tắc nắm chặt tay, “Chiêm Đông Kinh, sớm muộn cũng có ngày tôi bắt được anh.”

“Có một số việc không phải dựa vào miệng là được, tôi ở đây, bất kỳ khi nào cũng đợi đại giá.”

Vệ Tắc đưa mắt nhìn Tô Lương Mạt, sau đó dẫn người sai bước rời đi.

Hộ vệ phía ngoài đóng cửa phòng lại, trong phòng khôi phục lại yên ắng như chết, Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi tới trước cửa sổ, bên ngoài khu biệt thự mấy chiếc xe cảnh sát lần lượt rời đi, người đàn ông đáng người cao lớn, đôi mắt lạnh lùng dung hợp trong bóng đêm.

Phụ nữ, chính là không đáng tin như vậy, may mà hắn cũng không hề tin tưởng Tô Lương Mạt.

Chiêm Đông Kinh quay bước trở lại trước giường, thanh âm Tô Lương Mạt mềm nhũn, “Xin lỗi, tôi không biết lại như vậy.”

“Lẽ nào trong suy nghĩ của em cho rằng sẽ có kết cục hoàn mỹ sao?”

Tô Lương Mạt cụp mi mắt xuống, “Chiêm Đông Kinh, cô ta đúng là cảnh sát.”

“Những việc chúng ta làm, một chút cũng không thể để cho cảnh sát nắm được, vừa rồi nếu hắn thật sự từ chỗ tôi lục soát ra người, tôi còn có đường sống sao? Tội danh như vậy cũng không nhỏ, cũng đủ để tôi ngồi trong tù cả đời.”

“Anh làm thế nào phát hiện ra máy theo dõi?”

“Những thứ này sau này em đều sẽ biết.” Chiêm Đông Kinh đưa tay chế trụ bả vai Tô Lương Mạt, “Em luôn nghĩ đến người khác, có phải chỉ có thực sự biến em trở thành người của tôi, em mới có thể một lòng nghĩ cho tôi?”

Tô Lương Mạt cúi người, hai tay che mặt, “Anh bỏ qua cho tôi đi, tôi hiện tại không tiếp nhận được thế giới của các anh.”

Chiêm Đông Kinh cũng không tức giận, hắn vươn tay ôm đầu Tô Lương Mạt để cô dán sát dưới ngực mình, “Tôi đã nói tôi sẽ từng chút từng chút dạy em, đừng sợ.”

“Nữ cảnh sát kia, còn sống không?” Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Chuyện này không can hệ gì đến em, ‘người khôn giữ mình’ em không hiểu sao?”

Giọng điệu Tô Lương Mạt mang theo bi thương, “Tôi biết, cũng hiểu, giống như hai chị em sinh đôi kia vậy, tôi dù không có khả năng lớn như vậy lại cứ muốn nhúng tay vào, không phải là tôi thích chõ mũi vào chuyện của người khác,” Tô Lương Mạt nắm chặt áo sơ mi bên eo hắn, “chỉ cần là chuyện không liên quan đến tính mạng con người, dù là chuyện phạm pháp tôi cũng có thể mắt nhắm mắt mở, tôi cũng ích kỷ, cũng không muốn tự tìm rắc rối, nhưng mà... bản thân tôi đang nỗ lực tìm cách sống sót như vậy, tôi không tìm được lý do không cho bọn họ đường sống.”

Thần sắc Chiêm Đông Kinh lúc này có chút rung động, lại che giấu vô cùng tốt, cuộc sống liêm máu trên lưỡi dao qua ngày đã thành thói quen, cái kiểu thấp thỏm đề phòng khiến những người như bọn hắn mỗi giây mỗi phút đều căng thẳng thần kinh, từ đó quên mất tôn trọng đối với sinh mạng.

“Nhưng em nên biết, là bọn họ không cho tôi đường sống.”

Tô Lương Mạt dán chặt khuôn mặt lên người hắn, “Vệ Tắc vì cứu đồng đội của mình, không ngại đem máy nghe trộm lén gắn lên người tôi, đến người tôi đã từng thích cũng cho rằng chuyện này là hiển nhiên, anh ta cho tôi một lý do, cũng là một sinh mạng. Chiêm Đông Kinh, tôi có thể đi theo bên anh, nhưng đừng để tôi thấy lại những cảnh tượng này nữa có được không? Như vậy sẽ chỉ làm tôi cảm thấy rất bất lực, giống như cho dù có cố gắng thế nào cũng đều uổng phí, tôi vĩnh viễn không biết được ngày mai chờ đợi tôi là sống hay là chết.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm hai vai cô, lần đầu tiên, dưới tình huống này không hề nổi giận.

Nếu đổi lại là trước kia, hắn không bóp chết cô thì không được.

Tô Lương Mạt trở về phòng của mình, nằm trên giường nửa ngày cũng không ngủ được, lúc Chiêm Đông Kinh thấy cô muốn đi rõ ràng có chút do dự, nhưng biết rõ lúc này tâm tình cô không tốt, cũng không bắt ở lại.

Tin tức ngày hôm sau, là một cô gái quần áo không chỉnh tề bị ném trước cửa đồn cảnh sát, không thấy rõ mặt cô ta, truyền thông không kiêng nể gì suy đoán thân phận cô ta, Tô Lương Mạt tắt tivi, từ quần áo trên người cô có thể nhận ra là nữ cảnh sát kia.

Đi xuống dưới lầu, Chiêm Đông Kinh vẫn còn đang xem tin tức, Tô Lương Mạt rót ly nước đưa tới cho hắn.

Người đàn ông đưa tay đón, “Sao tốt bụng vậy?”

“Anh không sợ cô ta dẫn người đến đây à?”

Chiêm Đông Kinh kéo tay cô qua để cô ngồi bên cạnh mình, “Nếu tôi có thể thả cô ta, thì tất nhiên có thể khiến cô ta không dám có ý định dẫn người tới,” Hấn đưa tay vỗ vỗ nhẹ mặt cô, “lo cho tôi à?”

“Tôi là không ngờ anh có thể thả người.” Tô Lương Mạt lui người lại.

Chiêm Đông Kinh lập tức thu tay lại, trong lời nói có mấy phần bồn chồn, “Không thả có được không? Em ở đây cứ lảm nhảm cũng làm lỡ tai tôi đau muốn chết.”

Tô Lương Mạt không khỏi bật cười, Tống Các từ bên ngoài tiến vào, Chiêm Đông Kinh nói với Tô Lương Mạt, “Sau này em phụ trách một vài giao dịch làm ăn đi, để cho Tống Các dẫn em đến bến tàu thử làm quen quy trình.”

“Giao dịch làm ăn?” Tô Lương Mạt nghi hoặc.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, “Tôi có công ty thương mại của mình, em đừng sợ, không trái pháp luật.”

Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, Tô Lương Mạt theo Tống Các rời đi, đến công ty có người đưa cô vào, lúc xuất hàng nhập hàng Tô Lương Mạt cũng phải đi đến bến tàu quan sát, cái này lại tốt hơn chỗ của Thẩm Tâm Lê, ít nhất thấy yên tâm thoải mái.

Lưu Giản kiểm tra xong hàng hóa đi ra ngoài, bến tàu này tập trung nhiều kho hàng rất lớn, tên bên cạnh tiến tới gần châm thuốc cho hấn.

Lưu Giản phát phát tay, “Bên cạnh bến tàu không nên hút thuốc, coi chừng chết nước.”

“Nhị ca nói đúng lắm, anh xem những chuyện nhỏ nhặt này giao cho chúng tôi là được rồi, còn cần anh tự mình đi một chuyến sao?”

“Cũng đừng xem thường chuyến hàng lần này, xảy ra chuyện không kịp khai báo, hải quan kiểm tra rất chặt chẽ, sau khi rời đi cũng phải cẩn thận.”

“Dạ, dạ.”

Lưu Giản đi ra ngoài mấy bước, hấn nghiện thuốc tương đối nặng, nhưng vẫn khắc chế không hút, hấn từ trong túi quần móc ra điều thuốc, chân dài tựa lên lan can, mùi nicotin từ cánh mũi tản ra, gió biển thổi lên mái tóc màu hạt dẻ hiện ra vẻ biếng nhác vật vờ, hấn chống một chân ra phía sau, ngược mắt nhìn thấy thùng đựng hàng phía trước cách đó không xa có một bóng người chạy tới chạy lui.

Hấn chăm chú nhìn kỹ, lại là Tô Lương Mạt.

Lưu Giản đối với cô ấn tượng rất sâu sắc, sẽ không nhìn lầm. ” (Chipchip: nhìn có một lần mà giờ cũng nhớ được, công nhận các anh thật ...chep chep)

Tô Lương Mạt đang kiểm kê hàng hóa, ổng tay áo vén lên đến khuỷu tay, bộ dáng nghiêm túc, đầu tóc dùng kẹp ghim cố định sau gáy, áo khoác tây trang kẻ sọc hồng xanh đan chéo, dưới quần jean vừa đủ phác họa đôi chân thon dài, Lưu Giản khoanh hai tay trước ngực, nhìn xem thân ảnh không ngừng bận rộn của cô.

Thời tiết đang nóng dần, Tô Lương Mạt dùng khăn kiện kẹp trong tay quạt quạt lên mặt, kiểm tra xong thì định rời đi.

Lưu Giản để chân xuống, sải bước tới nghênh đón.

Tô Lương Mạt lơ đãng đi lên phía trước, đột nhiên cánh tay bị người ta dùng sức kéo mạnh lại, cô lão đảo mấy cái mới ổn định gót chân, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người đứng đối diện.

Chỉ trách trí nhớ cô quá tốt, chỉ nhìn qua mặt Lưu Giản một lần ngày đó, lúc này lại có thể nhớ lại ngay lập tức.

Cô chính tai nghe thấy người của Tương Hiếu Đường gọi hần là ‘Nhị ca’, Tô Lương Mạt cố trấn tĩnh, “Xin hỏi, có chuyện gì sao?”

“Có cần tôi giới thiệu bản thân không?”

“Không cần, không nhất thiết.” Cô lạnh mặt định bỏ đi.

Lưu Giản túm cô kéo lại, cánh tay dùng sức, “Cô đừng có quên, có bao nhiêu cái mạng của Tương Hiếu Đường ở trên tay cô.”

“Chuyện này không liên quan gì tới tôi, Hoắc lão gia tử cũng đứng ra nói rõ rồi.”

“Bớt lấy Hoắc lão gia tử ra dọa người đi.” Lưu Giản nhìn quanh bốn phía, sau đó giữ chặt Tô Lương Mạt kéo cô về phía kho hàng, Tô Lương Mạt mới định mở miệng, người đàn ông thuận thế bịt miệng cô lại, cưỡng ép cô lùi lên phía trước.

Vào kho hàng, hần tiện tay đóng cửa lại.

Tô Lương Mạt nhân cơ hội tránh thoát, “Anh đừng làm vậy.”

“Tôi hôm nay chính là muốn làm vậy, thế nào?”

“Chuyện của Tương Hiếu Đường đã giải quyết, các người muốn gây chuyện cũng đừng tìm đến trên người tôi.” Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ cửa chính thì không có đường lui, xung quanh đều là cửa sổ chống trộm. Lưu Giản dựa người chống lên cửa chính, “Họa là cô gây ra, không tìm cô thì tìm ai?”

“Tìm Chiêm Đông Kinh đi.” Tô Lương Mạt bật thốt lên.

Lưu Giản kéo cong miệng cười lạnh, “Có ai không biết cô là người của Chiêm Đông Kinh.”

Tô Lương Mạt không thể lui được nữa, “Anh muốn thế nào?”

“Giết người đền mạng.”

“Tôi không giết người.”

Lưu Giản nheo mắt nhìn cô chăm chăm, “Tôi xem miệng cô có thể lơi hại tới khi nào.” Hần đưa tay xuống thắt lưng, Tô Lương Mạt hồi hận lúc ra ngoài không cho những người kia đi theo, Chiêm Đông Kinh nói là làm ăn chân chính, bến tàu bên này tất nhiên cũng không thể nào có chuyện gì, ai biết oan gia ngõ hẹp. Đầu óc cô xoay chuyển cực nhanh, “Đừng, có chuyện nói đằng hoàng.”

“Thế nào là nói đằng hoàng?” Lưu Giản dừng động tác trong tay.

Tô Lương Mạt hướng phía hần xòe hai tay, “Anh nhìn tôi, đánh cũng đánh không lại anh, trốn cũng trốn không thoát, chỉ cần anh đừng muốn cái mạng này, chuyện gì cũng từ từ nói được.”

“Thật sự?”

Tô Lương Mạt nghiêm túc gật gật đầu.

Lưu Giản thu tay lại, từ cái bạt tai cô cho Chiêm Đông Kinh kia nhìn lại, hần còn tưởng rằng cô có bao nhiêu là kiên cường, thì ra cũng không hơn gì thế này.

Tô Lương Mạt đi về phía trước, “Tôi có thể đưa anh tiền.”

Lưu Giản cảm thấy buồn cười, “Cô có bao nhiêu tiền?”

“Tài khoản trong ngân hàng đều cho anh, anh cho dù giết chết tôi cũng chẳng có ích lợi, hưởng hồ Chiêm Đông Kinh biết hôm nay tôi đến bến tàu, nhất định sẽ tra ra được Tương Hiếu Đường bên này.” Tô Lương Mạt nói dối rất trơn tru, dù sao trong thẻ ngân hàng của cô chỉ có mấy ngàn đồng, kéo dài thời gian trước rồi nói, Lưu Giản đưa tay ôm eo cô, đẩy cô lên cánh cửa, “Tôi không thiếu tiền, nếu tôi nghĩ muốn cô, cô cho hay không?”

Đàn ông thật là...

Tô Lương Mạt không có thời gian hô hấp được lâu, đầu óc đàn ông đều giống hết nhau.

Cô căn bản không có cơ hội chạy ra ngoài, cho dù chạy ra ngoài, trong tay đối phương có súng, cô cũng trốn không thoát, Lưu Giản lấy điện thoại di động ra, nhấn nút quay video, sau đó đặt di động dựng thẳng lên bàn, góc quay nhắm ngay Tô Lương Mạt.

“Anh muốn làm cái gì?” Những kẻ này thật đúng là biến thái, thi thoảng sáng tạo ra chút đa dạng làm người ta đau đầu không thôi.

Lưu Giản vươn tay kéo Tô Lương Mạt đè lên cánh cửa, sống lưng cô thẳng tắp, người đàn ông áp mặt tới gần ngăn trở tầm mắt của cô, Lưu Giản đưa tay phải dò xét hướng thắt lưng, đã sờ đến thân súng.

Lần nữa nhìn kỹ Tô Lương Mạt, cũng không làm hắn có chút cảm giác kinh diễm nào, phụ nữ hắn có rất nhiều, không cần thiết để cho kiểu không có chút đặc sắc này mà hạ thủ lưu tình, hắn không có để điện thoại di động quay về phía mình, chuẩn bị một phát súng lấy mạng Tô Lương Mạt rồi gửi đoạn video kia cho Chiêm Đông Kinh, cũng coi như cho huynh đệ của Tương Hiếu Đường một cái công đạo.

Tô Lương Mạt hít sâu một hơi, ánh mắt Lưu Giản đối diện mắt cô.

Hắn chỉ cảm thấy ánh mắt của cô hình như không giống với người khác, cái loại trong suốt và đen bóng đó chỉ có trẻ con mới sinh mới có, Lưu Giản giật mình thất thần, muốn bứt ra lại phát hiện bị hãm sâu vào trong không thể tự thoát ra được, mí mắt hắn nặng nề, bả vai giống như bị người ta nhẹ đỡ lấy, Tô Lương Mạt thấy hắn nhắm chặt mắt, một hơi treo ngược giữa cổ họng lúc này mới phun ra được.

Đặt Lưu Giản xuống đất, Tô Lương Mạt nhắc chân định đạp hắn, nhưng lại sợ làm hắn tỉnh lại.

Cô hướng trên đùi hắn đạp nhẹ một cái, lại đi đến trước cái bàn xóa video trong di động.

Lúc Tô Lương Mạt đi ra khỏi kho hàng quan sát xung quanh một hồi, thấy không có người lúc này mới vội vàng rời đi.

Bọn tiểu đệ bên ngoài đang tìm người, Tô Lương Mạt tránh đi bọn chúng, giống như chạy trốn phóng lên xe để bên ngoài.

Có tên mở cửa kho hàng, đi vào suýt chút nữa giẫm lên người đàn ông dưới đất, hắn hoảng hồn thu chân lại, “Nhị ca, Nhị ca anh không sao chứ?”

Tên tiểu đệ tiến tới đẩy đẩy bả vai Lưu Giản, hắn đột nhiên tỉnh lại, Lưu Giản từ trước đến nay tính cảnh giác rất cao, hắn chống lên mặt đất ngồi dậy, “Tôi bị sao vậy?”

“Nhị ca anh đừng dọa tôi, lời này tôi phải hỏi anh, sao anh lại ngủ ở đây a?”

Lưu Giản bị một tiếng ‘Nhị ca’ chói tai này làm hắn càng thêm đau đầu, hắn không nhớ rõ chuyện vừa rồi, không có lý nào hắn cứ như vậy mà ngủ đi?

Còn có, Tô Lương Mạt đâu?

“Có nhìn thấy người nào từ đây đi ra ngoài không?”

“Không nhìn thấy ạ, chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi anh đâu, làm chúng tôi lo chết mất.” Tên tiểu đệ cả kinh, Lưu Giản ra sức nhớ lại chuyện vừa rồi, kết luận duy nhất của hắn chính là Tô Lương Mạt động tay động chân, chẳng lẽ là mê được?

“Nhị ca, tôi đỡ anh đứng lên nhé?”

Lưu Giản cảm thấy trên mặt nhồn nhột, duỗi tay ra sờ thử, trên mặt đều là rỉ sứt, “Mẹ!”

Hắn nhận không được chữ thề, đem hắn bêu xấu thành cái bộ dạng gì? Người phụ nữ này!

Hắn đẩy tên tiểu đệ muốn đưa tay ra đỡ, Lưu Giản đứng dậy, cả người hắn không tưởng tượng nổi, trên một cái ống quần còn lưu lại dấu giày rõ ràng.

“Được lắm.” Hắn gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Tên tiểu đệ cầm điện thoại di động của hắn tới, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, toàn bộ đều bị xóa sạch.

“Nhị ca, anh không sao chứ?” Tên tiểu đệ kia thực không hiểu nổi, Lưu Giản làm sao lại chọn cái chỗ như này mà ngủ? Chẳng lẽ bị người ta đánh lén? Nhưng thân thủ Lưu Giản bọn chúng đều biết, không thể nào một chút âm thanh đánh đấm cũng không nghe thấy.

“Không việc gì.” Lưu Giản sải bước đi ra ngoài, mặt ngoài tay áo sượt lên trên, tất cả đều là rỉ sắt đỏ cam, “Mẹ nó!” (Lại chửi :>>>)

Hắn lao ra bến tàu, nhưng làm gì còn có thân ảnh Tô Lương Mạt, tên tiểu đệ lại có vẻ thân thiết, tìm chiếc khăn không sạch sẽ đuổi theo, “Nhị ca, lau đỡ đi.”

Lưu Giản một phát giật lấy, ấn lên mặt rồi sải bước về phía gara mà đi.

Hắn mở cửa xe ngồi vào trong, trên mái tóc màu nâu dễ đều là bụi bặm, một nửa gương mặt tuần tú cũng cô cũng bẩn thỉu mười phần đáng thương.

Hắn vụt một cái ném khăn lông lên hộp số xe, đưa tay khởi động máy.

Tô Lương Mạt trên đường trở về vẫn luôn nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, sợ Lưu Giản sau khi tỉnh lại chặn mình lại giữa đường, cho đến khi phía trước xuất hiện khu biệt thự quen thuộc, đây là lần đầu tiên Tô Lương Mạt khao khát có thể tiến vào cửa lớn sớm một chút như vậy.

Tô Trạch cũng vừa đúng lúc trở về, trong phòng khách ngoại trừ hai chị em cũng không có người nào khác.

Tô Lương Mạt rót một ly nước, tâm tình đến lúc này mới ổn định.

Tô Trạch chạy tới giữ chặt vạt áo cô, “Chị, em muốn ăn bánh nậm.”

Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, “Hôm nào chị mua cho em.”

“Không muốn, em muốn ăn bánh nậm nhân thịt của mẹ.”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ vẫn còn kịp, “Vậy tối nay chị làm cho em.”

Trong nhà mỗi lần vào tết đông chí cũng sẽ làm bánh nậm, còn có mừng bốn tháng sáu, nghe nói cũng là ngày tết, Tô Lương Mạt làm không có được đẹp mắt giống như Tống Tử Căng, nhưng cũng coi như tạm được.

Lúc Chiêm Đông Kinh trở lại hai chị em gần như đang chụm đầu một chỗ, Tô Lương Mạt đang đút Tô Trạch ăn, Chiêm Đông Kinh thấy cái khay trên bàn ăn xếp đầy từng cái từng cái bánh bao nậm thành hình to nhỏ đủ kiểu, “Bánh trôi này mua ở đâu đấy, to như vậy?”

“Chú, chú chưa từng ăn bánh nậm sao? Đây không phải là bánh trôi, ngốc quá.” Tô Trạch nói chuyện đầu ra đấy, Chiêm Đông Kinh kéo cái ghế ra, “Bánh nậm gì?”

“Bánh nậm chính là bánh nậm.” Tô Trạch bực mình, thật là khó thông mà.

Người giúp việc từ phòng bếp đi ra, “Kính thiếu, bây giờ muốn ăn cơm không?”

“Ừ.”

Tô Lương Mạt gấp hai cái vào chén đẩy tới, “Anh cũng nếm thử đi.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay nhận lấy, ở bên ngoài bận rộn cả ngày, lúc này đói đến ngực dán vào lưng, hắn cần một miếng, còn chưa cảm nhận được mềm mịn trơn nhẵn liền nuốt tụt xuống.

“Khụ ...”

Hắn nghiêng người qua, hạ thấp mặt xuống, Tô Lương Mạt bỏ cái chén trong tay xuống, “Sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh không có trả lời, cô đi tới dùng tay hướng sau lưng hắn dùng sức thui lên, may mà Chiêm Đông Kinh không phải trẻ con, chỉ là cổ họng lúc này vô cùng đau đớn, hắn giữ chặt tay Tô Lương Mạt, bị ghèn đến nửa ngày nói không ra lời.

“Không sao chứ, không sao chứ hả?”

Hắn ho nhẹ mấy tiếng, giương mắt thấy Tô Lương Mạt cúi người dán sát mặt tới, trong lòng Chiêm Đông Kinh không khỏi nóng lên, Tô Lương Mạt bị hắn nhìn chăm chăm không được tự nhiên, rút tay ra trở lại bên cạnh Tô Lương Mạt, “Cẩn thận một chút, cái này trơn mềm hơn bánh trôi.”

Chiêm Đông Kinh cho người giúp việc dọn cơm lên, Tô Lương Mạt ăn xong trước dẫn Tô Trạch về phòng.

Trở lên lầu tắm rửa xong, thời tiết như vậy thật dễ mỗi mệt, ti vi còn mở, cô lại nằm lệch sang một bên đầu giường ngủ mất.

Lúc mơ màng hình như nghe thấy có tiếng bước chân, Tô Lương Mạt cũng không thèm quan tâm, cô lật người muốn ngủ cho thoải mái một chút, nhưng một cổ trọng lực đè xuống gần như ấn cô lún vào trong nệm, cô vẫn buồn ngủ còn tưởng rằng mình bị người ta nhận vào trong nước, Tô Lương Mạt duỗi hai tay ra ôm chặt người đàn ông phía trên, giống như nắm lấy cọc rong biển cứu mạng.

Cần cổ truyền đến hơi thở nóng hổi, cô mở mắt ra, nhìn thấy một cái đầu màu đen, Tô Lương Mạt vội vàng đưa tay xô đẩy, Chiêm Đông Kinh hôn đến giữa đầu lông mày cô, cũng để cho Tô Lương Mạt nhìn thấy rõ ngũ quan của người đàn ông, cô cùng hắn mười ngón tay đan nhau, kéo cánh tay Tô Lương Mạt giữ chặt phía trên.

“Từ lần Vệ Tắc lúc trước về sau, tôi ngộ ra một đạo lý.”

“Đạo lý gì?” Tô Lương Mạt cũng không có quen cùng hắn mặt đối mặt như vậy, nói chuyện đều có thể chạm vào đôi môi hai bên.

“Chỉ có đem em biến thành người của tôi, về sau em mới có thể toàn tâm toàn ý đi theo tôi.” Chiêm Đông Kinh đưa tay phải dò xét xuống eo cô, cởi bỏ dây lưng áo ngủ của cô, Tô Lương Mạt vô thức khép chặt hai chân, “Không phải...”

Chiêm Đông Kinh cắn cắn khóe miệng cô, “Không phải cái gì?”

“Tôi đảm bảo không có lần sau.”

“Yên tâm đi, đây là lần thứ hai, sẽ không quá đau.” Chiêm Đông Kinh đối với cô nói dối như cuội, bàn tay thì ở bên eo lưng cô không ngừng xoa nắn, muốn làm cho thân thể cô thả lỏng bớt căng thẳng.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 54: Lần thứ hai, lần đầu tiên thực sự.

50. Chương 54: Lần Thứ Hai, Lần Đầu Tiên Thực Sự

Chương 54: Lần thứ hai, lần đầu tiên thực sự

Tô Lương Mạt không có giấy giả, cô làm việc luôn tin rằng thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, hôm nay chiếc thuyền này muốn lái thẳng đến đây, cô không có cách nào tránh đi.

Chiêm Đông Kinh dùng đầu gối tách hai chân cô ra, Tô Lương Mạt vẫn không nhận được run rẩy, hắn cầm tay cô đưa đến bên miệng khẽ hôn, nửa người trên lần qua ngọn đèn chói mắt trên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, tìm cô đập rộn lên, âm thanh giữa cổ họng phảng phất không còn là của mình, “Tắt đèn đi được không?”

“Sao phải tắt đèn, như thế này nhìn thật rõ ràng không phải càng tốt sao?” Chiêm Đông Kinh đưa ngón tay đẩy lọn tóc xõa trước trán cô, dọc theo gò má nhấn bóng của cô từng chút từng chút dịch xuống dưới, toàn bộ dây thần kinh liên quan đều bị hắn kéo căng, tay hắn chỉ đi xuống dưới xương quai xanh của cô trần trọc lưu luyến, thân thể Tô Lương Mạt từ từ mất kiểm soát, cho đến khi dần hòa tan.

Hắn là nhân vật chính của lần hoan ái này, chần chừ đắn đo ổn thỏa, ít nhất sẽ không có lúng túng như Tô Lương Mạt vậy.

Có lẽ nên nói, Chiêm Đông Kinh cố gắng nhẫn nhịn mười phần, muốn bắt cho được thân thể cuối cùng cũng nằm dưới hắn hôm nay, lại còn có thể cầm giữ được chút lý trí cuối cùng.

Tô Lương Mạt cũng đã nghe nói, sau lần đầu tiên sẽ không đau nữa, vì vậy cô vốn cũng không có chuẩn bị bao nhiêu tâm lý.

Cho đến khi người đàn ông uốn thẳng lưng, một lần đột phá luôn tốt hơn so với từ từ lẳng trì, Tô Lương Mạt không hình dung ra được đau đớn, giống như da thịt bị người ta đâm vào một dao, khoét tim khoét thịt, cô cũng không phải không thể chịu đau, nhưng đau đớn lúc này khó mà mất đi, Tô Lương Mạt bây giờ mới ý thức được, so với lần trước, lần này mới thật sự là đau nhức đến tận cùng.

Mà lần này, mới là lần đầu tiên thực sự của Tô Lương Mạt.

“A...”

Một tiếng này không đủ làm Chiêm Đông Kinh thả chậm động tác.

Phụ nữ rốt cuộc là không thể tách rời tình yêu với tình dục, Tô Lương Mạt cắn răng nhịn đau, hai tay Chiêm Đông Kinh giữ chặt eo cô, có một số việc không phải nói nhịn là có thể nhịn được, Tô Lương Mạt nhận thấy được động tác của hắn càng lúc càng nhanh, cảm giác đau đớn của mình cũng càng lúc càng rõ rệt, cô ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông bởi vì phấn khích mà hầu kết nhấp nhô gợi cảm. Thân thể bị va chạm đến tỉnh táo, có một loại bị thương không nói ta lời lan tràn trong lòng.

Cô không yêu Chiêm Đông Kinh.

Chiêm Đông Kinh cũng không yêu cô.

Mà chuyện bọn họ đang làm Tô Lương Mạt vẫn luôn cho rằng chỉ có người thân mật gần gũi mới có thể làm được, phù hợp cùng tuân phục như vậy, hình như người đàn ông không cần đòi hỏi tình cảm, kịch liệt và phát tiết mới là mục đích cuối cùng dung hòa hai thân thể.

Sau dư âm, Chiêm Đông Kinh hôn lên mặt cô giảm bớt đi tiếng thở dốc, hắn ngẩng đầu nhìn thấy trên trán Tô Lương Mạt rịn đầy mồ hôi, “Đau không?”

Cô gật gật đầu, muốn cho hắn nhanh chóng rút ra.

“Lần sau thật sự sẽ không đau.” Người đàn ông xoay người nằm chết dí bên cạnh cô, vươn tay ôm Tô Lương Mạt kéo cô vào trong lồng ngực mình. Cô mệt mỏi chỉ muốn nhắm mắt, những lời này hắn nói không chỉ một lần.

Chiêm Đông Kinh hình như đoán ra được suy nghĩ của cô, hắn áp lại gần ở bên tai cô thì thào một tiếng, đem cơn buồn ngủ của Tô Lương Mạt cưỡng chế dời đi hoàn toàn, “Lần này đã bị mở rộng ra rồi, sau này thật sự sẽ không đau nữa, kích cỡ khác nhau.”

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, giả chết. Nhưng vẫn bị Chiêm Đông Kinh kéo dậy đi tắm, lúc cô ngủ Chiêm Đông Kinh vẫn còn chưa đi, cô nhớ rõ hắn không có thói quen có người ngủ bên cạnh, tính cảnh giác quá cao, luôn cảm thấy ai cũng muốn giết hắn.

Mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới sáng, Tô Lương Mạt khẽ động dậy cánh tay, một hồi tê dại vọt thẳng lên, cô đột nhiên tỉnh giấc, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh gối lên cánh tay cô, mặt dán vào rất sát, lông mi dày đậm tán ra bóng mờ ở hai bên sống mũi, Tô Lương Mạt nằm lại xuống gối. Chiêm Đông Kinh lúc này đã tỉnh dậy rồi, chỉ là không có mở mắt, hắn nghiêng người qua bên, ép Tô Lương Mạt xuống dưới thân.

“Tôi còn phải đến công ty.”

“Tôi cho em nghỉ.” Chiêm Đông Kinh tối hôm qua đòi hỏi vốn cũng chưa thấy thỏa mãn, hắn kéo căng thân thể Tô Lương Mạt, một loại cảm giác vừa chua xót vừa căng trướng mới đầu làm cô cảm thấy mười phần khó chịu, rồi nóng dần, ở trong người từ từ nhóm lên một lửa.

Sau lưng Tô Lương Mạt ma sát chắn đơn tơ tằm, trong cổ họng phát ra âm thanh ằm ờ không hoàn chỉnh, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô, động tác mười ngón đan vào nhau làm giữa lòng bàn tay đều là mồ hôi ẩm ướt tinh mịn, từ trên xuống dưới đảo lộn, mị loạn mà đầy đam mê.

Chiêm Đông Kinh đưa tay xoay mặt Tô Lương Mạt qua, “Nhìn tôi này.”

Hai gò má cô ửng hồng, trong đôi con ngươi đen nhánh phản chiếu bóng dáng một đôi điền loan đảo phụng, thân thể thành thực không chịu nghe lời của cô, trái tim cũng trong nháy mắt bị dẫn dắt.

Cô nghe được tiếng thở dốc của người đàn ông càng lúc càng nặng nề, thanh âm này giống như một khúc ma âm kích thích dây thần kinh Tô Lương Mạt, thân thể đột nhiên căng cứng, lại bị va chạm đến vô số điểm mẫn cảm, đợi đến một kích cuối cùng đánh tới, ào ạt...

Toàn bộ tản đi rồi.

Về mặt người đàn ông cũng mỗi lúc một sinh động, vẫn cân nhắc giữa lời kéo cùng dâng trào, miệng lưỡi cô khô khốc, thân thể sau khi phóng thích, cả người mỗi một giây cả đầu ngón tay cũng không muốn động đậy.

Chiêm Đông Kinh rời giường trước đi rửa mặt, lúc Tô Lương Mạt xuống lầu cũng không thấy thân ảnh của hắn, ăn qua chút điểm tâm, cô lái xe tới thẳng công ty.

Lăn vào hắc đạo không ít kẻ đều có công ty của riêng mình, mà lại làm ăn hợp pháp, cái này so với cái lắt sừng thỏ sừng kia lại thú vị hơn nhiều.

Tô Lương Mạt đi vào phòng làm việc, trên bàn chất một đống văn kiện, cửa thông ra ngoài phòng làm việc đột nhiên bị vặn mở, Thẩm Tâm Lê không coi ai ra gì cứ tiến vào, đằng sau còn có một thư ký đuổi theo, “Tô tiểu thư, Tâm tỷ chị ấy...”

“Cô đi ra ngoài trước đi.”

Thư ký quay đầu liếc nhìn một cái, từ từ chậm rãi đi ra cửa, ôm bao nhiêu là tâm tình xem kịch vui, dù sao Tô Lương Mạt từ đầu nhảy tới, đối với phương diện này lại chưa quen thuộc, cấp trên đặc biệt đưa người xuống hướng dẫn cô, nói thẳng ra không phải là một cái gối ôm thêu hoa sao?

Thẩm Tâm Lê thích mặc đồ bó sát, váy ngắn màu đỏ thắm, phối hợp với đôi giày cao gót màu nude.

Cô ta kéo cái ghế ngồi đối diện Tô Lương Mạt, đưa tay đặt túi xách lên bàn.

Tô Lương Mạt gấp tập văn kiện, “Có chuyện gì không?”

“Tôi tới lấy tiền hoa hồng tháng trước.” Khoản tiền này, đều là lấy trực tiếp từ công ty.

Tô Lương Mạt dựa nửa người trên ra sau ghế, “Hoa hồng tháng trước, không phải là Chiêm Đông Kinh đã trừ của cô rồi sao?”

“Anh ta chỉ là nói qua vậy thôi, đây là chuyện của tôi với anh ta, cô đừng quản, chỉ cần ký tên là được,” Thẩm Tâm Lê vắt chéo chân dài, “trước đây có lần nào không như vậy, nhưng đến lúc phát tiền tất nhiên lại chẳng có vấn đề gì.”

“Xin lỗi,” Tô Lương Mạt nói dứt khoát, “đây không phải là số tiền nhỏ, tôi không có cách nào làm chủ.”

“Cô ra về với tôi cái gì chứ?” Thẩm Tâm thu lại ý cười bên khóe miệng, “Công ty lớn như vậy đều giao cho cô quản lý, ghi chép thu chi đều qua tay cô, tôi chỉ là đến lấy phần tôi đáng được nhận.”

“Tiền này, cô vẫn là tự mình đi hỏi anh ta mà lấy đi.” Tô Lương Mạt cầm bút lên, viết lên giấy tờ.

Sắc mặt Thẩm Tâm Lê càng phát ra khó coi, “Cô cho rằng cô có anh ta làm chỗ dựa thì không có gì phải sợ đúng không? Cô còn non lắm.”

“Tôi không nhìn người, chỉ dựa vào quy định làm việc.”

“Tô Lương Mạt,” hai tay Thẩm Tâm Lê dè chặt mép bàn, “đừng quá ngây thơ, đàn ông có kẻ nào đáng tin? Sớm muộn sẽ có ngày cô thấy rõ bộ mặt thật của người đàn ông ngủ bên cạnh cô, còn nữa, cô có biết quan hệ của tôi với anh ta là như thế nào không?”

Tô Lương Mạt thấy đối phương đắc thế khinh người, “Các người có quan hệ như thế nào không liên can tới tôi, tiền hoa hồng chỉ nói trừ của cô một tháng, tháng sau có thể lấy bình thường.”

Thẩm Tâm Lê hình như không vui không giận, “Đông Kinh nghi ngờ cái chết của ba anh ta có liên quan tới tôi, nhưng cô có biết, tôi chính là bị anh ta đưa lên giường của Chiêm Tùng Niên.”

Những lời này quả thật làm Tô Lương Mạt kinh hãi không nhẹ, “Cô nói những chuyện này với tôi làm gì?”

“Tôi chỉ là có một câu đánh thức cô, đợi đến ngày nào đó cô cũng không còn giá trị lợi dụng, cô nói xem, cô có bị hắn đưa lên giường kẻ nào không?”

“Ít nhất bản thân tôi không tự nguyện sa đọa.”

Thẩm Tâm Lê kéo môi cười lạnh, “Được thôi, các người đều có vốn liếng nói như vậy, chỉ có tôi không có.”

Một câu nói, làm Tô Lương Mạt không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, bộ dáng Thẩm Tâm Lê rất đẹp, kỳ thật cũng rất trẻ tuổi, chỉ là đi theo Chiêm Tùng Niên sau đó lún vào quá sâu, giữa đầu mây có sấm sủi những người cùng trang lứa khó có thể có được, luôn nói cô ta rất xem trọng tiền, lạnh lẽo và ao ước trong mắt cô ta làm Tô Lương Mạt không khỏi run lên.

“Thật ra trong lòng tôi tôi yêu Chiêm Đông Kinh, cô biết không?”

Cô ta không nói, Tô Lương Mạt cũng nhìn ra được, nếu không sẽ không lúc nào cũng nhắm vào cô.

“Lúc trước tôi chỉ là người bán rượu ở chợ đêm, Chiêm Tùng Niên vừa ý tôi, tôi lúc đó có tư cách nói một chữ ‘không’ sao? Vị phu nhân kia vẫn còn ở Ngự Châu, đó cũng là một người đàn bà lòng dạ độc ác, tôi nhiều lần suýt chết trong tay bà ta, tôi cầu xin Chiêm Đông Kinh xin anh ta giúp tôi, dù sao anh ta cũng là con trai Chiêm Tùng Niên, nhưng cho đến khi tôi bị người ta đẩy vào trong phòng, anh ta cũng không có nói một chữ. Cô nói, anh ta không phải là gián tiếp đưa tôi lên giường Chiêm Tùng Niên sao?”

“Trước đó các người có quen biết không?”

Thẩm Tâm Lê lắc đầu, Tô Lương Mạt còn tưởng rằng sẽ là câu chuyện xưa cũ rích Chiêm Đông Kinh nhện đau bỏ đi người phụ nữ mình yêu thích, “Anh ta đã dối với cô như vậy, cô còn có thể yêu anh ta?”

“Tình cảm vốn dĩ chính là bản thân không thể khống chế.”

Tô Lương Mạt không muốn tranh cãi với cô ta, Chiêm Đông Kinh tận mắt nhìn một người phụ nữ đi vào phòng cha của mình mà lại thờ ơ như không, về tình về lý đều nói không thông, hay là, có nguyên nhân khác?

Tô Lương Mạt không có tìm hiểu đến cùng, “Cô đi đi, chuyện tiền bạc tốt nhất cô vẫn nên đi tìm Chiêm Đông Kinh nói.”

Thẩm Tâm Lê thấy cô cứng mềm đều không ăn, liền đứng dậy, “Tôi còn có một câu khuyên nhủ cô, những ngày đi theo Chiêm Đông Kinh kiếm nhiều tiền một chút, chỉ có tiền mới là an toàn nhất.”

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Thẩm Tâm Lê đi ngang qua phòng giải lao, nhìn thấy thư ký vừa rồi đang ghi chép tài liệu, thấy cô ta đi qua, thư ký kia cười nhẹ nhàng đi tới, “Tâm tỷ.”

“Đang bận sao?”

“Không có, thấy chị ở trong phòng làm việc tôi không tiện đi vào, đang chuẩn bị đem tài liệu vào đưa cho Tô tiểu thư.”

Thẩm Tâm Lê liếc mắt dò xét, “Tài liệu gì?”

“Danh mục xuất hàng, công ty đối tác vừa gửi bản thảo, tôi sợ làm mất, cho nên đi đến phòng giải lao cũng phải mang theo.” Thư ký biết lai lịch Thẩm Tâm Lê không nhỏ, bình thường gặp mặt cũng đều khách khí, “Tâm tỷ, tôi pha cho chị ly cà phê nhé?”

“Được, cảm ơn.”

Thư ký đi vào quầy lấy cà phê, Thẩm Tâm Lê đi tới trước máy photo, cô ta mở tập văn kiện ra, rút tài liệu bên trong bỏ vào máy cắt giấy, động tác lưu loát liền mạch.

Thư ký pha xong cà phê từ phòng kế bên đi sang, “Tâm tỷ...”

Nhìn quanh bốn phía, làm gì còn bóng dáng Thẩm Tâm Lê.

Chiêm Đông Kinh đi vào công ty, hần vốn dĩ không xuất hiện ở đây, bởi vì mục tiêu coi như quá lớn, sợ bị cảnh sát để mắt tới.

Bên ngoài phòng làm việc, thư ký nơm nớp lo sợ nhìn quanh, nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, “Anh...anh tìm ai?”

Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ người ở bên trong.

“Thật ngại quá...”

Chiêm Đông Kinh đã đi thẳng vào trong, thư ký muốn ngăn cản, nhưng nghĩ lại chính mình vừa gây họa, cứ thế không dám dịch bước.

Người trong công ty vốn dĩ không biết được Chiêm Đông Kinh chính là ông chủ đứng phía sau.

Tô Lương Mạt cúi thấp đầu, áo khoác vắt trên ghế dựa, ống tay áo sơ mi trắng vén lên đến khuỷu tay, trong tay đầy một đồng giấy vụn, về mặt Tô Lương Mạt nghiêm nghị, khó khăn tìm ra một mảnh giấy vụn dán lên tờ giấy.

Chiêm Đông Kinh đến gần, bên gò má Tô Lương Mạt rơi xuống một lọn tóc, hần đưa tay đẩy ra.

Tô Lương Mạt hình như giật mình lui người lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng trước bàn.

“Đang bận gì vậy?”

Tô Lương Mạt hướng tầm mắt về phía trước, nhìn đến thư ký đang dáo dác ngoài cửa phòng làm việc, “Có phần văn kiện không biết làm sao lại bỏ vào máy cắt giấy.”

“Ai làm?” Chiêm Đông Kinh nghe ra manh mối trong lời nói, Tô Lương Mạt đầu đầu nhẹ day day thái dương, “Tôi đang cố sắp xếp lại.”

Mấy trang tài liệu, đều bị cắt thành sợi mảnh rộng cỡ một phân, cho dù không ngủ không nghỉ, một tuần lễ cũng đừng mong hoàn thành.

Chiêm Đông Kinh nắm lên một đồng, Tô Lương Mạt vội vàng kéo tay hần lại, “Tôi xếp cả nửa ngày mới được đầy, đừng có làm loạn lên.”

“Khi nào đối phương cần?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lương Mạt ừ ừ, lấy đồng giấy vụn từ trong tay Chiêm Đông Kinh lại, “Ngày kia.”

Chiêm Đông Kinh nhìn mấy phần cô đã dán xong, tìm hơn nửa ngày cũng chỉ sửa sang lại mấy trang tài liệu đầu, “Vậy em có chết cũng đuổi không kịp, ném đi.”

Tô Lương Mạt đưa hai tay vò tóc, Chiêm Đông Kinh hai chân thon dài hướng bàn làm việc của cô ngồi xuống, “Ai chơi em thế này vậy?”

“Còn có thể là ai?” Lúc đó trong phòng giải lao chỉ có thư ký với Thẩm Tâm Lê, thư ký kia cho dù không vừa mắt cô, cũng không thể lấy công việc của mình ra giỡn chơi.

Tô Lương Mạt cẩn thận tìm kiếm giữa đồng giấy vụn kia, “Hôm nay Thẩm Tâm Lê tới đây, nói muốn lấy tiền hoa hồng tháng trước, tôi bảo cô ta tự mình đến tìm anh.”

Chiêm Đông Kinh đề tay của cô lại, “Đi về thôi, đừng cố nữa.”

“Không được, đến lúc đó không thể bàn giao được.”

“Tôi giúp em, trước sáng sớm ngày mai chắc chắn sẽ làm xong cho em.”

Tô Lương Mạt làm sao tin được, Chiêm Đông Kinh cầm lấy tập văn kiện bên cạnh, đem đồng giấy vụn kẹp vào trong, Tô Lương Mạt thấy ngồi đây cũng không có cách nào, chỉ đành cầm lấy áo khoác cùng đi ra ngoài.

Thư ký thấy hai người đi ra, lập tức đứng dính sát vách tường.

Tô Lương Mạt liếc nhìn thời gian cũng không còn sớm, “Tan ca đi, chuyện tài liệu tôi sẽ nghĩ cách.”

“Thực xin lỗi.”

“Không sao.” Lê nào còn có thể chào tạm biệt cô ta nữa?

Hai người đi ra khỏi công ty, Tô Lương Mạt khần trương. Chiêm Đông Kinh lấy áo khoác định mặc vào cho cô.

“Để tôi tự làm.” Bên ngoài khá lạnh, cô mặc chiếc áo sơ mi đơn bạc, lúc này bị gió đêm thổi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lạnh đến trắng bệch, Chiêm Đông Kinh kẹp tập văn kiện dưới nách, đưa tay giúp cô kéo tóc từ trong cổ áo ra, Tô Lương Mạt mặc lại áo đầm hoàng, “Đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh tự nhiên dắt tay cô, Tô Lương Mạt muốn tránh ra, người đàn ông càng dùng sức khóa chặt tay cô trong lòng bàn tay.

Cô cũng không có quen như vậy, cho dù là sáng sớm hôm nay bọn họ cùng tỉnh giấc trên một cái giường, Tô Lương Mạt sóng vai cùng Chiêm Đông Kinh đi về phía hẻm dừng xe, bên ngoài công ty có cây ngô đồng cao lớn thấp thoáng ánh trăng đêm rơi xuống, Tô Lương Mạt lên xe, cũng không chú ý tới chiếc xe dừng cách đó không xa.

Vệ Tắc từ lúc này đã chú ý tới hai người, hẳn không nghĩ tới, Tô Lương Mạt đã có thể để Chiêm Đông Kinh dắt tay cô tự nhiên như vậy, vị trí ở bên cạnh cô kia, đáng lẽ là nên thuộc về hắn.

Vệ Tắc nắm tay lái không khỏi căng thẳng, hắn yêu Tô Lương Mạt, cũng thích công việc này của mình, hẳn không ngờ hai chuyện này lại tạo nên xung đột.

Chiêm Đông Kinh khởi động xe rồi rời đi, Vệ Tắc cũng theo rất sát, hướng bọn họ đi là về phía Thanh Hồ Đường, qua mỗi một con đường, tim Vệ Tắc lại càng nặng nề thêm một phần, địa bàn phía trước hắn vào không được, hắn chỉ có thể dừng xe ở ven đường, nhìn chiếc xe chở Tô Lương Mạt biến mất trong tầm mắt.

Tô Lương Mạt thu hồi ánh mắt từ trong kính chiếu hậu, xe của Vệ Tắc, cô liếc mắt liền có thể nhận ra.

Cho dù trên đường lái loại xe này có hàng trăm hàng nghìn, cô chính là có thể nhận ra. Tô Lương Mạt chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngón tay áp trên trán che đi tầm mắt có vẻ mờ mịt của mình, Chiêm Đông Kinh lái xe rất nhanh, đuôi mắt đầy hắc ám của hắn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn xuống Tô Lương Mạt, gần như không rời đi một lúc.

Tô Lương Mạt trải qua nhiều chuyện như vậy cuối cùng cũng hiểu, cái gì gọi là ‘người tính không bằng trời tính’.

Lúc vẫn còn học năm thứ nhất đại học, cô đã cùng với Vệ Tắc lập xong kế hoạch cho tương lai, tốt nghiệp, làm việc, kết hôn, sinh con...

Gia cảnh hai nhà đều không tệ, cha mẹ hai bên chắc chắn không cần phải lo lắng, nếu như Tô Khang không xảy ra chuyện, nói không chừng bọn họ thực sự đã kết hôn.

Khóe môi Tô Lương Mạt câu dẫn nụ cười khổ sở, cô mạnh mẽ ổn định tâm tình cầm lấy túi tài liệu kia, bây giờ vẫn phải nghĩ xem làm sao giải quyết chuyện trước mắt, không thực tế bằng mấy chuyện sớm đã thành mây khói kia.

Ăn xong cơm tối, Tô Lương Mạt đi lên lầu trước, Hàn Tăng với Tống Các có chuyện tìm Chiêm Đông Kinh, chắc sẽ kéo dài không ít thời gian.

Cô trở lại phòng, trước tiên đổ đồng giấy vụn trong kẹp văn kiện ra, ước chừng một giờ sau Chiêm Đông Kinh mới lên lầu, hẩn vào phòng của mình thấy không có ai, lúc này mới kịp phản ứng, lại xoay người đi sang căn phòng sát vách.

Tô Lương Mạt nằm sấp trên bàn trà, tóc dài xỏa xuống vai. Hẩn đi tới gần đưa hai tay ôm vai cô, “Vẫn còn làm?”

“Ừ.” Cô thuận miệng trả lời, cũng không ngẩng đầu lên.

Chiêm Đông Kinh đem giấy vụn lại nhét vào kẹp văn kiện lần nữa, “Đi rót cho tôi ly nước.”

Tô Lương Mạt làm gì có tâm tư, “Tôi còn đang bận việc mà.”

“Tôi giúp em như vậy, rót cho tôi ly nước cũng không chịu à?” Chiêm Đông Kinh đứng dậy, lại đưa tay kéo Tô Lương Mạt lên, hẩn dẫn cô đi về phía thư phòng trên tầng ba, đem đồng giấy vụn kia lần lượt trải ra, Tô Lương Mạt cũng tiến lên làm giúp.

“Chỉ cần dùng máy quét chuyên dụng rà quét giấy vụn, một lúc sau máy vi tính dựa theo vết cắt phục hồi lại như cũ là được, chỉ là cần chút thời gian, nhưng mà một buổi tối là đủ.”

“Thật sao?”

“Rót nước đi.”

Tô Lương Mạt xoay người rời đi, Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm bóng lưng vội vã của cô không khỏi bật cười, cô gái này cũng thật đúng là thực tế.

Rót nước xong đi vào thư phòng, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, một chiếc đèn bàn mở sáng, Tô Lương Mạt đưa ly nước đến tay hẩn, người đàn ông ra hiệu cô đi đến bên cạnh, đưa tay kéo cô qua để cô ngồi lên trên đùi mình.

Tô Lương Mạt như ngồi trên đồng than, nhìn xem đầu ngón tay thon dài của người đàn ông không ngừng đong đưa trên mặt bàn, cô chống tay lên cằm dưới, Chiêm Đông Kinh dán mặt lại gần, Tô Lương Mạt không nhìn được mở miệng, “Chúng ta thế này thì được tính là quan hệ gì?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“Anh từng nói quan hệ của chúng ta không phải là cường thủ hào đoạt, là cam tâm tình nguyện đúng không?”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu, những lời này hẩn có ấn tượng, “Tôi đã từng nói như vậy.”

“Vậy có phải có một ngày, tôi muốn đi thì có thể đi phải không?” Tô Lương Mạt cẩn thận quan sát vẻ mặt người đàn ông, động tác trong tay Chiêm Đông Kinh dừng lại, đuôi mắt dài hẹp quét về phía cô, trong lời nói có phần lạnh lẽo, “Bây giờ em có thể đi.”

Tô Lương Mạt lại không ngốc, cô tránh đi ánh mắt Chiêm Đông Kinh, “Đã nói là cam tâm tình nguyện rồi, bây giờ tôi còn chưa muốn đi.”

Thần sắc Chiêm Đông Kinh hòa hoãn, trong mắt rõ ràng có thỏa mãn, có lẽ ngay cả bản thân mình cũng không phát giác, Tô Lương Mạt thầm thở phào, cô thật đúng là có được giãn được, nói chuyện cũng không cần viết nháp.

“Cả chiều nay vội đến nỗi toàn thân đầy mồ hôi, tôi đi tắm trước.”

Chiêm Đông Kinh ở bên eo cô vỗ nhẹ, “Đi đi.”

Tô Lương Mạt trở lại phòng của mình, tắm xong lại xem tivi một lúc, thời gian cũng không còn sớm, cô cũng không đi sang thư phòng, những lúc có thể tránh đi một mình chung đụng với Chiêm Đông Kinh, cô đều tận lực tránh.

Thời gian hiện trên tivi bắt tri bắt giác đã quá nửa đêm, Tô Lương Mạt nghĩ thấy Chiêm Đông Kinh dù sao cũng là giúp cô giải quyết cục diện rối rắm, vẫn là xỏ dép đi về phía tầng ba.

Cửa thư phòng mở rộng, Tô Lương Mạt liếc mắt liền thấy Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế, nửa người trên nhẹ nghiêng sang một bên, cô bước chân thật khẽ đi vào, nhìn thấy hẩn nhắm hai mắt ngủ thiếp đi.

Máy vi tính trước mặt đang tự động tiến hành đối chiếu, Tô Lương Mạt đưa tay về phía đồng giấy vụn trên bàn, Chiêm Đông Kinh nghe thấy động tĩnh rất nhỏ liền mở mắt.

Tô Lương Mạt mặc bộ đồ ngủ, đầu tóc sau khi sấy khô có vẻ hơi rối, “Khuya lắm rồi, đi ngủ thôi.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ra hiệu cô đi tới, để cho cô ngồi trên chân mình, gối cằm lên cùi chỏ cô không ngừng mè nheo, chọc Tô Lương Mạt từng hồi ngứa ngáy, thật ra hẳn ngày thường cũng coi như là tốt tính, không chọc tới giới hạn cuối cùng của hẳn, cơ hồ nhìn không thấy được bộ dạng bạo ngược thành thói của hẳn.

Cho nên Tô Lương Mạt tận lực tránh đi, hơn nữa cô cũng không có gì phải chọc đến hẳn.

Chiêm Đông Kinh đẩy cô đứng dậy, “Đi thôi, đi ngủ.”

Tô Lương Mạt trong nháy mắt liền hoảng hồn, bởi vì trước đây ở nhà ba cũng thường hay xem tivi trong phòng khách đến tận khuya, cô luôn nghe thấy mẹ gọi lên, “Đi, đi ngủ.”

Hình như giọng điệu thân thiết như vậy, thường là người một nhà mới có thể nói ra được.

Hôm sau, Tô Lương Mạt vẫn chưa có thói quen ở trên giường có thêm một người nữa, lúc ngủ cũng phải giữ ý tứ, cô thích cuộn chần mền, mở mắt ra phát hiện thấy trên giường lớn cũng chỉ có một mình mình co lại một đoàn y hệt con sâu lông, tầm mắt lơ đãng liếc qua đầu giường, thấy một tập văn kiện đã để sẵn đó.

Xuống lầu cũng không thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh, chắc là đi ra ngoài rồi.

Tô Lương Mạt ăn sáng xong đi đến công ty, không ngờ tới cổng lại nhìn thấy xe của Vệ Tắc.

Công khai chặn trước cửa lớn như vậy, cô không thể không xuống xe.

Vệ Tắc mặt mũi tiêu tụy, mặc thường phục, nhìn thấy Tô Lương Mạt không nói lời nào liền tiến lên, “Anh muốn nói chuyện với em.”

“Cứ nói ở đây đi.”

Vệ Tắc một bả đoạt lấy văn kiện trong tay Tô Lương Mạt, nhìn thấy tài liệu cô đem theo là điều khoản với con dấu của công ty, sắc mặt Vệ Tắc tái mét, “Lương Mạt, em có biết bản thân mình đang làm cái gì không?”

“Em biết rất rõ.” Tô Lương Mạt nổi giận, không ngờ Vệ Tắc sẽ trắng trợn đoạt đồ trong tay cô.

Vệ Tắc giương cao tập văn kiện kia, “Em nói cho anh biết, cái công ty này có phải có liên quan tới Chiêm Đông Kinh hay không?”

“Anh vẫn còn điều tra chuyện của anh ta?”

“Đương nhiên, anh nói rồi sớm muộn sẽ có ngày hẳn ngã dưới tay anh,” Tính khí Vệ Tắc vốn gay gắt, “em biết không? Nữ cảnh sát bị hẳn ném trước cổng đồn cảnh sát kia bây giờ còn trốn ở trong nhà không dám ra ngoài, Ngự Châu cũng không phải là nơi Chiêm Đông Kinh muốn thế nào thì là thế đó. Lương Mạt, rời xa hẳn đi, hẳn dùng thủ đoạn gì buộc em phải ở lại bên cạnh hẳn, em nói cho anh biết?”

Tô Lương Mạt lấy lại tập văn kiện, cô vĩnh viễn không thể nào nói cho Vệ Tắc biết, chuyện của Tô Khang đã bị tổn hại một lần rồi, suýt chút nữa tạo thành tổn thất không thể cứu chữa.

“Em như vậy rất nguy hiểm, anh không muốn ngày nào đó em bị lún vào trong, anh sẽ cho người theo dõi sát công ty này, vạn nhất có phạm sai lầm, gánh tội chính là em có biết hay không?” Thân sắc Vệ Tắc cấp bách, hẳn thật sự là vì tốt cho Tô Lương Mạt.

Cô lúc này căn bản không có để ở trong lòng, chỉ là một thời gian dài sau này, hết thấy mọi thứ đều biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, Tô Lương Mạt thốt nhiên có nhớ tới những lời Vệ Tắc nói hôm nay, đúng là như bị sét đánh. (Chipchip: Câu này có nghĩa là sau này khi chị Mạt bị anh Kinh thúc đẩy vào tù rồi ngẫm lại mới thấy câu Vệ Tắc nói là đúng, lúc đó thiệt quá là đau lòng đi mà, hự hự)

“Vệ Tắc, máy nghe trộm trên người em hôm đó là anh gắn lên đúng không?” Biết rất rõ đáp án, Tô Lương Mạt vẫn hỏi.

Vệ Tắc giật mình, khó mà đối mặt với câu hỏi thẳng thừng của Tô Lương Mạt như vậy, không có giọng điệu chất vấn, lại xa cách làm hấn đau lòng, “Đúng.”

“Anh xác định xông vào như vậy Chiêm Đông Kinh sẽ không làm gì em đúng không? Cho nên đến cuối cùng anh mới hỏi em câu đó, nhưng mà Vệ Tắc, anh biết rõ ràng anh ta là người như thế nào, anh còn lừa mình dối người là không có chuyện gì, đúng chứ?”

Vệ Tắc bị cô chặn hỏi một câu cũng nói không ra lời, trong ấn tượng Tô Lương Mạt tính tình ôn hòa, rất hiếm khi hung hăng dọa người.

Nhưng hấn vẫn là đáng chết mà gậy đầu, hấn hận không thể vịn rơi đầu mình, “Đúng.”

“Vệ Tắc, nếu như ba em còn sống, anh sẽ vẫn bắt ông ấy, đúng không?”

Câu hỏi của cô từng từ từ chữ nện vào trong tim hấn, vừa nhanh vừa chính xác, không cho hấn chút khả năng chống đỡ.

“Lương Mạt, anh tới tìm em chỉ là vì lo lắng cho em, anh không muốn em bị lún vào quá sâu, bất cứ chuyện gì của Chiêm Đông Kinh em cũng dừng quản, anh không muốn một ngày nào đó người anh phải đối mặt là em.”

“Vệ Tắc, em sẽ không,” Tô Lương Mạt nói rất chắc chắn, “em biết cái gì nên làm cái gì không nên làm.”

Cô đã nói đến nước này, Vệ Tắc cũng chỉ có thể chấp nhận, ba câu hỏi liên tiếp của cô đã khiến hấn không cách nào đối diện với cô được, Tô Lương Mạt cũng không lên xe, lướt qua người hấn đi vào trong.

“Xin lỗi.” Vệ Tắc nhìn bóng lưng của cô mà nói.

“Không có gì phải xin lỗi, anh cũng thấy đấy, anh ta quả thực không có làm gì em cả.” Tô Lương Mạt cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, giọng điệu như vậy cũng làm chút hy vọng cuối cùng của Vệ Tắc bị vùi dập, tình cảm sáu năm của bọn họ, tình yêu nơi sân trường cuối cùng không chịu được khảo nghiệm của thực tế.

Vệ Tắc nhìn bóng lưng Tô Lương Mạt từ từ biến mất trong tầm mắt, hấn không cách nào lưu giữ, chỉ đành vô lực ngồi vào lại xe.

Lưu Giản vốn không giỏi cờ bạc, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đi chơi mấy ván với người khác.

Ngồi trên chiếu bạc hấn lơ đãng đặt cược, Chu Chính ở bên cạnh hôm nay vận khí tốt, “Hôm qua siêu âm là con trai, hôm nay xem tôi lập tức gỡ vốn.”

Tô Uyển mặc sườn xám đi vào sòng bài, vẻ mặt mệt mỏi, đã không ôm hy vọng, nâng tầm mắt lại nhìn thấy một thân ảnh, cô ta chỉ tưởng mình hoa mắt, tròng lớn hai mắt, quả nhiên là Lưu Giản.

Tô Uyển không kiềm nén được kích động, chủ động yêu cầu đến bàn đó tiếp khách.

Lưu Giản đang chơi bài, nhất thời không có phát hiện bên cạnh có thêm một người, Chu Chính ôm một cô gái trẻ tuổi, nghiêng đầu nói chuyện với Lưu Giản, ánh mắt không rời khỏi người Tô Uyển, “Nhìn cậu xem, có người đẹp ở bên cạnh cũng không biết quý trọng.”

Lưu Giản lúc này mới chú ý tới Tô Uyển, hấn liếc mắt nhìn, hình như có chút quen mặt.

Tim Tô Uyển khấn trương nhảy lên kịch liệt, tiếng huyền não xung quanh cũng không nghe thấy nữa, bọn họ dù sao cũng từng ‘có’ một lần, lại còn cực kỳ thỏa mãn, khuôn mặt Tô Uyển ửng đỏ lên, lại nghe Lưu Giản hỏi, “Cô tên gì?”

“Tô Uyển.”

Tô Uyển. Lưu Giản lầm nhấm trong miệng, ngay lập tức liền nghĩ đến Tô Lương Mạt, nhớ đến lần đó ở bến tàu.

Chu Chính vừa hay nhắc tới, “Đúng rồi, lần trước nghe nói cậu gặp chuyện ở bến tàu? Làm sao lại để đầu tóc đầy tro bụi trở về?”

“Không có việc gì, không cần thận bị dính phải.” Lưu Giản nói không rõ ràng, đưa tay ôm eo Tô Uyển.

Chu Chính ở bên cạnh khuyên, “Hay là tìm một người phụ nữ đi, giữ lại bên cạnh cậu, đừng lúc nào cũng đi ra ngoài, ngày tháng trước đây của cậu cũng chơi đùa quá mức rồi.”

Lưu Giản cúi đầu liếc mắt xem xét kỹ Tô Uyển, “Cô ở đây một đêm được bao nhiêu tiền?”

Tô Uyển kết nối lời nói của hai người, sao có thể không hiểu, không chờ cô ta mở miệng, Lưu Giản lại tự mình nói, “Đi theo tôi đi, mỗi tháng sẽ cho cô không ít tiền, trước tiên tôi cho cô một căn hộ nhỏ, thế nào?”

Tiến triển nhanh như thế này Tô Uyển hoàn toàn không chống đỡ kịp, Chu Chính ở bên cạnh cười cười, lo chơi bài của mình.

“Tôi, tôi làm việc ở đây không phải là vì tiền, tôi vẫn còn đang học nghiên cứu sinh.”

“Yo, lại là sinh viên cơ đấy.” Chu Chính chen vào một câu, rồi lại tự giễu lắc lắc đầu, Lưu Giản vừa nghe, cũng không ép, “Được, cô không đồng ý tôi cũng không miễn cưỡng.”

Dù sao cũng chỉ là cần một người phụ nữ, vừa vặn bên cạnh đang có, liền muốn tiếp nhận.

Tô Uyển ngồi bên cạnh không có mở miệng, gia cảnh cô ta không thể xem là kém, thuộc kiểu thường thường bậc trung, hơn nữa yêu cầu của Lưu Giản cùng với bao nuôi có gì khác biệt? Cô ta chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này.

Lưu Giản vẫn ôm cô ta như cũ, không thèm ngó ngang gì lo chơi bài, lại không có hứng thú như lần trước, đối với cô ta rất lạnh nhạt.

Chu Chính liếc nhìn thời gian, “Đi thôi, chị dâu cậu vẫn còn ở khách sạn.”

“Chính ca, anh thực sự không giống như trước kia nữa.” Lưu Giản thu tay lại, hứng thú cũng đã nguội.

“Rồi có ngày cậu cũng sẽ giống tôi.” Chu Chính cười cười vỗ bả vai Lưu Giản, Tô Uyển nghe thấy lời này của Chu Chính, trong lòng hình như có sợi dây nào đó bị kích thích, lúc Lưu Giản đứng dậy định rời đi, cô ta cũng không biết lấy đâu ra dũng khí đưa tay nắm lấy tay áo hắn lại, “Lời anh nói vừa nãy...”

Cô ta cắn cắn môi, Lưu Giản quay đầu, “Vẫn giữ nguyên.”

Tô Uyển đứng dậy theo, Lưu Giản lại nhìn kỹ ngũ quan của cô ta, hình như có chút giống giống Tô Lương Mạt, hắc cau mày, thật sự là gặp quỷ rồi, có phải nhìn ai cũng thấy giống hay không? Lần trước bị cô sắp xếp lộn bầy, đến bây giờ cũng không biết rõ ràng rốt cuộc là bị làm sao.

Đêm đó, Tô Uyển liền nghĩ việc ở chỗ kia, nghĩ việc nửa chừng như vậy theo lẽ thường thì không đồng ý, nhưng Lưu Giản của Tương Hiếu Đường tự mình ra mặt, lại có kẻ nào dám bác bỏ mặt mũi của hắn?

Thanh Hồ Đường bên này, Hàn Tăng với Tống Các thường xuyên tới lui, Tô Trạch mặc dù nhỏ tuổi, những cũng rất để bụng, chuyện gì cũng ghi nhớ, đặc biệt là lần đầu tiên gặp mặt bị Hàn Tăng hù dọa đến khóc thét, sau này nhìn thấy Hàn Tăng cũng không có sắc mặt tốt với hắn, trong lòng nó đều nhớ rất rõ.

Bảo mẫu đem trà tới cho Tống Các, Hàn Tăng gần đây đối tính đối nết, nói muốn học ưu nhã, cho nên bảo bảo mẫu pha cho hắn ly cà phê.

Hắn với Hàn Tăng đang nói chuyện, Tô Trạch lén lén lút lút từ trong phòng thò cái đầu nhỏ ra, quan sát tình hình trong phòng khách.

“Tôi không tán thành ý của cậu, chuyện như vậy nên giải quyết dứt khoát...” Hàn Tăng bưng ly cà phê lên, dán mép ly lên miệng, “Phụt...”

Hắn còn chưa kịp nuốt đến nửa miệng đã phun ra toàn bộ, Tống Các vội tránh người ra, “Thật mẹ nó ghê quá, sao cậu không uống chậm một chút đi?”

Hàn Tăng thề lười, “Mẹ, trong này bỏ cái gì đó?”

Bảo mẫu thấy hần tức giận, nơm nớp lo sợ đi đến, “Cũng pha giống như ngày hôm qua mà, tôi không có bỏ vào thứ gì bậy bạ.”

“Còn nói không có!” Hàn Tăng đứng vọt dậy, “Muối, dấm, còn có hạt tiêu... con mẹ nó bà chán sống phải không?”

Bảo mẫu bị hù dọa ra sức khoát tay, “Tôi không dám, thật không có.”

‘Rầm’. Tô Trạch thấy Hàn Tăng khí thế hùng hổ, vội vàng đóng mạnh cửa.

Hàn Tăng quét mắt qua, cũng đứng, một bảo mẫu lấy đầu ra lá gan này, nhất định là tên tiểu tử hỗn đản kia.

Tổng Các thấy hần hùng hùng hổ hổ, vội kéo tay áo hần, “Bỏ đi, chỉ là đứa nhỏ, cái rầm cũng không hiểu.”

“Bỏ cái gì mà bỏ, lão tử nhịn đã lâu rồi!” Hàn Tăng hất tay Tổng Các sải bước tới trước cửa phòng Tô Trạch, cửa bị khóa trái, Hàn Tăng sai bảo mẫu đem chìa khóa tới, nếu không liền đá văng cửa, bảo mẫu sợ lắm bị thương Tô Trạch ở bên trong, vội vàng mở cửa.

Hàn Tăng đẩy văng cửa đi vào phòng, đem Tô Trạch trốn bên cạnh cửa sổ một bả nhấc lên vai khiêng ra ngoài.

Tổng Các thấy hần làm thật, khẩn trương từ trên ghế salon đứng dậy ngăn cản, “Cậu đáng để so đo một đứa nhỏ sao?”

Tô Trạch nắm hai tay thành quả đấm đánh lên mặt Hàn Tăng, “Bại hoại bại hoại.”

Hàn Tăng cắn răng một cái muốn ném nó xuống, bảo mẫu bên cạnh bị hù dọa đến mềm nhũn hai chân, “Đừng, Kinh thiếu phu nhân tôi chăm sóc nó thật tốt, đừng...”

Cả người Tô Trạch ở trên đầu hần giãy nảy, lúc này mới mở to cổ họng ra sức khóc, “Chị, chị ơi!”

Tô Lương Mạt bước vào phòng khách, nhìn thấy một màn này, cô bị dọa suýt chút nữa hôn xiêu phách tán, ném túi xách chạy thẳng tới, “Bỏ Tô Trạch xuống.”

Hàn Tăng đẩy cô ra, “Tôi sớm đã thấy hai chị em các người không vừa mắt, còn ngày ngày lượn qua lượn lại dưới mí mắt tôi, cút ngay.”

Tô Lương Mạt chỉ tay vào mặt hần, “Để Tô Trạch xuống cho tôi ngay!”

Tổng Các nắm bả vai Hàn Tăng, “Đừng có làm loạn, một lát nữa lão Đại có thể trở lại đây.”

“Cậu không nhìn ra được sao, lão Đại bị người phụ nữ này mê hoặc đến thần hồn điên đảo, sớm muộn sẽ có ngày xảy ra chuyện.”

Tô Lương Mạt thừa dịp hần không chú ý, xông tới hung hăng cắn lên cánh tay hần một cái, Hàn Tăng đau đến hít ngược vào một hơi lạnh, hất tay ném Tô Trạch xuống, may mà Tổng Các đưa tay đỡ được.

Hần một bả nắm lấy gáy Tô Lương Mạt lôi cô ra, “Dám cắn ta!”

Tô Lương Mạt dùng gót giày hướng lên chân hần ra sức giẫm, Hàn Tăng đau đến hô ra tiếng, thừa dịp hần buông tay Tô Lương Mạt xoay người dùng sức chiếu lên bụng hần y nguyên một cước, khỏi phải nói, thực sự rất đau.

Hàn Tăng dù sao cũng được huấn luyện đằng hoàng, nếu không phải là đau chân làm sao có thể để Tô Lương Mạt thực hiện được, hần ôm bụng chồm tới bắt lấy bả vai Tô Lương Mạt, kéo nửa người trên của cô dùng sức lôi xuống, “Thật không hiểu lão Đại nhìn trúng cô cái gì, không phải chỉ là một đôi mắt thôi sao, còn dám chọc tôi tôi liền móc mắt cô ra.”

Hần đập một cước sau đầu gối Tô Lương Mạt, hai chân cô mềm nhũn khụy xuống, Hàn Tăng lại dùng lực đè bả vai cô, Tô Lương Mạt nghe thấy trán mình đập cái ‘cốp’ xuống nền gạch cứng rắn.

Tô Trạch càng khóc dữ hơn, “Chị ơi.”

Tổng Các kéo Hàn Tăng lại, hấn giống như con lừa lì lợm không chịu buông tay, chỉ đến khi một hồi âm thanh uy lẹ truyền tới, “Dừng tay!”

Không cần ngắt đầu cũng có thể biết là ai, Hàn Tăng thấy Chiêm Đông Kinh bước đến, chỉ đành buông Tô Lương Mạt ra.

Trán bị đập mạnh một cái làm Tô Lương Mạt cả nửa ngày trời cũng chưa hoàn hồn, mắt nổ đom đóm, đau đến không mở ra được, cánh tay bị người khác đỡ lên, cô theo lực của đối phương đứng dậy.

Chiêm Đông Kinh đẩy hai tay của cô ra nhìn xem, trên trán sưng lên một cái bánh bao lớn, sưng đỏ lên, hai tay hấn bưng mặt Tô Lương Mạt, sắc mặt rất khó coi, đôi con ngươi đen nhánh đột nhiên u ám lãnh khốc, “Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tăng mở miệng, lại phát hiện cái lý do kia tương đối vụng về, “Thằng nhóc kia bỏ thứ thất điên bát đảo gì đó vào cà phê của tôi.”

“Chỉ như vậy?” Chiêm Đông Kinh lạnh giọng, hấn thu hai tay lại, không khí quanh thân phẳng phất đột nhiên ngưng trệ bất thường, Hàn Tăng vừa định mở miệng, bụng bị đập mạnh một cước, cú vừa rồi của Tô Lương Mạt so với cái này quả thật chỉ là khoa tay múa chân, hấn lùi ra sau mấy bước liền, chân đụng phải ghế sofa, thân thể cao lớn ngã nhào vào đó.

Tô Lương Mạt khê hé mắt, nhìn thấy Hàn Tăng lại đứng lên, Chiêm Đông Kinh nhấc chân bước lên trước, bởi vì đưa lưng về phía cô, không thấy rõ vẻ mặt hấn lúc này. Tô Trạch chạy tới ôm chân Tô Lương Mạt, “Chị, chị có đau không?”

Hàn Tăng liếc mắt nhìn qua, hung hăng trừng mắt với Tô Lương Mạt, một cước này của Chiêm Đông Kinh là dùng chân rất mạnh, hấn khê cong người cả lại, “Tôi không phục!”

“Không phục chỗ nào?”

Hàn Tăng duỗi tay đè chặt bụng, “Tôi chính là không phục.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía khay trà, nửa ly cà phê kia vẫn còn đó, hấn cao hơn Hàn Tăng nửa cái đầu, khí thế lãnh liệt ép Hàn Tăng gần như không dám nhìn thẳng, hấn cầm lấy ly cà phê, hất tay một cái nửa ly cà phê còn lại giội thẳng lên mặt Hàn Tăng. Ngay sau đó, trên trán truyền tới đợt đau nhức kịch liệt, cái ly bể vụn trên trán Hàn Tăng, máu tươi thuận thế ồ ồ chảy xuống.

Tô Lương Mạt kinh hãi, cô không ngờ Chiêm Đông Kinh sẽ ra tay như vậy.

Hàn Tăng lúc này mới thật sự biết sợ, hấn thậm chí không dám đưa tay lên che miệng vết thương, lời Chiêm Đông Kinh nói ra giống như thuốc độc, mỗi chữ khoét da, mỗi câu khoét thịt, “Tôi còn chưa có chết đâu, người của tôi, phụ nữ của tôi cậu lại dám hạ thủ như vậy?”

Hàn Tăng không dám cãi lại, cũng biết rõ tính khí Chiêm Đông Kinh, “Lão Đại, cô ta trước kia còn muốn giết ngài!”

“Dừng mẹ nó kiếm cớ, chuyện vừa rồi tôi hỏi cậu cậu có sai hay không!” Ngón tay Chiêm Đông Kinh gần như sắp chỉ vào mặt Hàn Tăng, một đại nam nhân cao lớn lại bị bức đến mặt mũi đầy mồ hôi lạnh, Hàn Tăng không muốn thừa nhận, bởi vì hấn cảm thấy bản thân mình không sai.

Tổng Các đi tới bên cạnh hấn khuyên, Chiêm Đông Kinh liếc mắt một cái, “Để tự hấn nói.”

Máu đã theo khuôn mặt chảy tới cổ, ly cà phê vỡ vụn còn một chút găm vào da thịt, da thịt trên mặt Hàn Tăng run rẩy, cũng không phải bởi vì đau, trước kia bao nhiêu gió tanh mưa máu đề đã nếm đủ, “Tôi sai rồi.”

“Đi về.” Chiêm Đông Kinh bỏ lại hai chữ, Tổng Các thấy hấn đứng đần một chỗ, một phát níu lấy hấn kéo ra ngoài.

Ra đến bên ngoài trực tiếp chửi thẳng, “Bình thường cậu không có đầu óc thì thôi đi, bây giờ lão Đại đang nâng niu cô ta, cậu còn dám đánh, cậu ngu vừa thôi! Cậu có khi nào thấy có phụ nữ an an ổn ổn ngủ trên giường của lão Đại chưa?”

Hàn Tăng đưa tay che trán, tức giận bước nhanh đi ra ngoài.

Tô Trạch bị dọa khóc toáng lên, Tô Lương Mạt dỗ cũng không được, Chiêm Đông Kinh đi tới xoa đầu nó, “Lần trước không phải nhìn trúng súng tự động trong cửa hàng đồ chơi sao, ngày mai chú cho người mang về cho Tô Trạch.”

Tô Trạch nức nở, vẫn còn ủy khuất a.

“Còn khóc thêm một tiếng thì không có nữa.”

Tô Trạch đưa tay áo lau mặt, rồi lại nín khóc cười cười, “Còn có hộp đạn cùng bộ nữa.”

“Được.” Chiêm Đông Kinh dặn bảo mẫu bên cạnh, “Đưa nó đi tắm rửa.”

“Dạ dạ.”

Hắn đi tới ôm vai Tô Lương Mạt, bảo mẫu lại mang tới hòm thuốc, Chiêm Đông Kinh đẩy tóc bên gò má cô ra, “Đau không?”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, hắn nghiêng người thối thối lên vết thương của cô, cảm giác mát lạnh nhè nhè xuyên tới, Tô Lương Mạt rủ tầm mắt xuống nhìn đến xương quai xanh như ẩn như hiện của người đàn ông, hắn giống như là một đóa anh túc vừa chớm nở, cô biết rõ hắn có độc, nhưng bởi vì nhụy hoa quá mức kiều diễm hấp dẫn mà nhịn không được muốn hăm sâu vào đó.

Chiêm Đông Kinh bôi thuốc cho cô, ngón tay dính thuốc mở ở trên trán cô xoa nhẹ, Tô Lương Mạt đau đến hít ngược một hơi lạnh.

Hắn thu hồi động tác, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, “Cho em nếm thử chút ngon ngọt.”

Nói xong, nụ hôn bá đạo cứ như vậy đánh tới, đầu lưỡi không kiêng nể gì cạy miệng của cô, hắn tham luyến hương vị giữa môi răng cô, thích thú cuốn lấy đầu lưỡi của cô hung hăng mút thỏa thích, cũng không quan tâm cô sẽ nghẹt thở hay là mềm nhũn rồi.

Bên tai truyền tới tiếng ho nhẹ, Tô Lương Mạt nhìn thấy Thẩm Tâm Lê đứng ngay sau lưng Chiêm Đông Kinh, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn họ chăm chặp.

Cô vội vàng đập đập bả vai Chiêm Đông Kinh, hắn lại không thèm để ý, phải hôn đủ rồi mới buông cô ra.

Thẩm Tâm Lê không mời tự ngồi, “Thật hăng hái a, ngay phòng khách liền có hứng rồi.”

Chiêm Đông Kinh thả tóc dắt sau tai Tô Lương Mạt xuống, che kín bên bị sưng bầm, “Em lên lầu trước đi.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, nghe thấy Chiêm Đông Kinh hỏi, “Muộn như vậy tới làm gì?”

“Không có việc thì không thể tìm anh sao?”

Tô Lương Mạt trở lại phòng, ở trước bàn trang điểm thấy mặt sưng vù lên, thậm chí đến cả lông mày cũng sưng.

Cũng không biết cô với Hàn Tăng có phải kiếp trước có thù oán hay không, hai bên nhìn thấy đối phương đều không vừa mắt.

Chiêm Đông Kinh mấy ngày trước liền cho cô đi vào phòng của hắn, thật ra Tô Lương Mạt biết, buổi tối hắn vốn ngủ không được yên giấc, có lẽ vẫn còn đề phòng cô, lại kỳ cục nhất quyết bắt cô ở bên.

Lúc hắn lên lầu Tô Lương Mạt đang xem tivi, thấy hắn tắm tấp sạch sẽ đi ra, Tô Lương Mạt cố ý điều chỉnh âm lượng tivi thấp xuống, Chiêm Đông Kinh chỉ quần một chiếc khăn tắm, bọt nước vẫn còn chảy xuôi trên lồng ngực tinh trắng, Tô Lương Mạt do dự năm lần bảy lượt, “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống mép giường, “Chuyện gì?”

“Ba tôi bây giờ chắc chắn tỉnh rồi, mẹ tôi lại không dám liên lạc với tôi, tôi muốn đi thăm ông ấy được không?”

Chiêm Đông Kinh trằm mặt, đây là quy tắc hẳn đặt ra cho Tô Lương Mạt, mấy ngày nay Tô Lương Mạt vẫn muốn đi xem tình hình ba mẹ, thấy hẳn không nói gì, Tô Lương Mạt lại nói, “Tôi chỉ đi một lần thôi.”

“Không được.” Khẩu khí không có chút thương lượng.

“Vì sao?” Tô Lương Mạt đứng bật dậy, “Ba tôi chắc chắn tỉnh rồi, tôi gặp mặt ông ấy vì sao lại không được?”

“Chỉ dựa vào việc mạng ông ta là do tôi cứu, tôi nói không được thì không được.”

Tô Lương Mạt thực sự nghĩ không ra, “Anh như vậy có khác gì giam lỏng bọn họ?”

Chiêm Đông Kinh vung cái khăn lông trong tay, cái ly trên tủ đầu giường ngay lập tức gặp nạn, “Em còn không nghĩ thử xem ngày đó là ai suýt chút nữa làm hại ông ta chết không toàn thây, em bây giờ nói tôi giam lỏng, nếu không phải là tôi, em bây giờ liền đi đến nghĩa trang khóc thương quần áo với tang vật của ông ta đi!”

Đôi môi Tô Lương Mạt run rẩy, không nghĩ tới Chiêm Đông Kinh phản ứng mạnh như vậy, lời mắng chửi của cô đến cổ họng lại đơn giản bị nuốt trở về, Tô Lương Mạt quần lấy chăn mền quay lưng lại nằm dài trên giường, không thèm để ý đến hẳn.

Cô tức đến quần cả dạ dày, chỉ là muốn gặp mặt một lần mà thôi, này là còn chưa mở miệng xin hẳn giúp Tô Khang rồi đi đấy!

Tô Lương Mạt nhắm chặt hai mắt, thật ra làm gì ngủ được, Chiêm Đông Kinh kẻ sát lại gần cô, lồng ngực trần trụi dán lên lưng cô còn có thể cảm nhận rõ ràng mát lạnh, người đàn ông đưa tay phải ôm eo cô, Tô Lương Mạt giãy giụa muốn tránh ra.

Chiêm Đông Kinh vươn tay đem chăn mền của cô xốc hết lên, quyết tâm ôm cho bằng được, trán của Tô Lương Mạt cọ sát lên trên gối đến đau, năm lần bảy lượt rồi cũng tùy ý hẳn ôm.

Cô thủy chung nhắm chặt mắt, Chiêm Đông Kinh cũng không nói lời nào, cái tính khí hay càn quấy này, lại cứ vậy mà ngủ mất.

Hôm sau tỉnh lại, Tô Lương Mạt mông lung mở mắt cũng không nhớ tới chuyện tối hôm qua, cô mở hai mắt ra, đập vào mắt trước tiên là hai cánh tay Chiêm Đông Kinh chống lên, cô ngược mặt lên, cùng hẳn mắt chạm mắt, Tô Lương Mạt vội vàng tránh ra.

Người đàn ông bắt lấy cái cằm của cô xoay mặt cô lại, “Làm loạn gì đó?”

Tô Lương Mạt hất tay của hẳn ra, nghĩ muốn rời giường, giọng nói Chiêm Đông Kinh có vẻ mất kiên nhẫn, đưa tay túm cô trở lại trong lòng, “Tính khí càng lúc càng bướng, chưa dạy dỗ em cẩn thận có phải không?”

“Chiêm Đông Kinh,” Tô Lương Mạt chống người dậy, “tôi muốn gặp người nhà của tôi, vì sao không được?”

Chiêm Đông Kinh không khỏi nhíu chặt lông mày, “Lời đã nói qua với em đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai.”

“Tôi chỉ là muốn gặp, ba tôi bị thương nặng như vậy, tôi không yên tâm.” Tô Lương Mạt bướng bỉnh, Chiêm Đông Kinh thấy vết thương trên trán cô rất rõ ràng, hiếm khi giọng điệu nhường nhịn, “Được rồi, chuyện này để sau hẳn nói, ba em bây giờ cần tĩnh dưỡng, hướng hồ cảnh sát bên kia bám theo rất gắt, đừng tìm phiền phức.”

Không đợi cô trả lời, hẳn bưng lấy mặt cô sấp lại gần hôn lên vết thương của cô, “Hai ngày nay ở nhà nghỉ ngơi đi, đừng đến công ty.”

Tô Lương Mạt cũng không ồn ào thêm nữa, chờ Chiêm Đông Kinh ăn bữa sáng xong đi ra ngoài, cô cầm lấy túi xách ra khỏi biệt thự gọi taxi.

Đến trại an dưỡng vẫn còn sớm, đẩy cửa đi vào, Tổng Tử Căng đang đút Tô Khang ăn cháo, Tô Lương Mạt kích động đóng cửa lại, “Ba.”

Động tác cô dập cửa rất mạnh, hai người trong phòng gần như đồng thời ngẩng đầu, Tô Lương Mạt bước nhanh đi tới trước giường, tinh thần Tô Khang cũng coi như khá tốt, thấy cô đến điểm tâm cũng không ăn nữa, “Lương Mạt.”

“Ba.” Cô nhào tới ôm cổ Tô Khang, nhất thời kích động không thôi, nước mắt tuôn rơi. Tô Lương Mạt cọ cái cằm lên bả vai Tô Khang, xảy ra nhiều chuyện như vậy mới hiểu được, hạnh phúc lớn nhất không phải là có biệt thự lớn bao nhiêu, có xe hơi đắt bao nhiêu, mà là người mình yêu quý đều sống khỏe mạnh, mỗi ngày mở mắt ra đều có thể nhìn thấy họ đều bận rộn hạnh phúc.

Tổng Tử Căng nghĩ đến mọi chuyện lúc trước, quay lưng lại chùi nước mắt.

“Đừng khóc, ba đây không phải còn khỏe mạnh à?” Tô Khang vỗ nhẹ lưng con gái, “Mặt mũi làm sao thế này? Lương Mạt của chúng ta là xinh đẹp nhất.”

“Không sao, đi đường không cẩn thận bị đụng trúng.” Tô Lương Mạt ôm Tô Khang còn chưa chịu buông tay, “Ba, con rất nhớ ba.”

Hai cha con cô tất nhiên có chuyện nói không hết, Tô Khang không có dễ lừa gạt như Tổng Tử Căng, từ sau khi ông tỉnh lại trong lòng vẫn luôn có nghi vấn, “Lương Mạt, là ai cứu ba?”

“Ba không nhớ chút nào sao?”

“Lúc ấy chỉ nhớ ba rơi xuống biển, bị người ta đeo cho cái mặt nạ dưỡng khí...” Trí nhớ của Tô Khang cũng không hoàn chỉnh, “Sau đó bị người ta kéo lên tàu, đem đó ở bến tàu có mấy chiếc tàu đậu lại.”

Tô Lương Mạt lui người, Tô Khang nhìn kỹ trán con gái, “Có phải là Chiêm Đông Kinh không?”

Ông hỏi thẳng, không chút quanh co, Tô Lương Mạt giật mình, nhưng vẫn theo trực giác lắc đầu, Tô Khang nói với Tổng Tử Căng ở bên cạnh, “Bà đi xem bác sỹ đã đến chưa, ngày hôm qua nói muốn kiểm tra cho tôi, bà hỏi xem sắp xếp thời gian khi nào?”

“Được.” Tổng Tử Căng đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt tránh đi tầm mắt Tô Khang, “Ba, thân thể ba còn có chỗ nào không thoải mái không?”

“Ba nhớ lúc trước con từng nhắc qua với ba, nói Chiêm Đông Kinh chịu giúp đưa ba ra nước ngoài, Lương Mạt con thành thật nói cho ba biết, có phải là hấn hay không? Nếu không còn có ai có thể sắp xếp nơi này, có thể tránh đi tai mắt cảnh sát?”

Việc đã đến nước này, Tô Lương Mạt không thể giấu diếm được nữa, cô chỉ có thể gật đầu, “Dạ.”

“Con ở nhà của người bạn nào?”

Tô Khang rõ ràng liếc mắt là đã nhìn ra rồi, Tô Lương Mạt xấu hổ vô cùng, dán chặt tầm mắt trên mu bàn tay.

Tô Khang cũng không đành lòng ép cô, dù sao cũng biết con gái như vậy đều là vì mình, Tổng Tử Căng trở lại rất nhanh, không khí có chút nặng nề, Tô Khang dựa lên đầu giường, “Nghe mẹ con nói, con với Vệ Tắc đang qua lại?”

Tổng Tử Căng vẫn chưa biết chuyện của hai người bọn họ, Tô Lương Mạt nói không cụ thể, lúc này làm mẹ hiểu lầm cũng tốt, “Ba, vết thương của ba khá hơn, con liền đưa ba với mẹ nhanh chóng ra nước ngoài.”

Tổng Tử Căng đưa mắt nhìn chồng, “Được, ở đây mỗi ngày đều phập phồng lo sợ.”

“Lương Mạt.” Ánh mắt Tô Khang kiên định, hình như sớm đã hạ quyết tâm, “ba nhất định phải rời khỏi trại an dưỡng, nhưng cần tránh đi tất cả mọi người, kể là người ở trong trại an dưỡng này, hiểu chưa?”

Lời của ông nói quá rõ ràng, chính là ngay cả Chiêm Đông Kinh cũng không được biết.

“Vì sao?” Bốn phía đều là tai mắt của hấn, hơn nữa Chiêm Đông Kinh không ra mặt, chuyện sắp xếp đi ra nước ngoài cũng không phải dễ dàng, “Ba, con không muốn lại có chuyện ngoài ý muốn như lần trước.”

Tổng Tử Căng cũng ở bên cạnh khuyên, Tô Khang vẫn kiên định, “Ba không muốn có thêm người khác biết hành tung của ba, như vậy giống như chờ quả bom hẹn giờ của mình phồng lên, Lương Mạt, chờ sức khỏe ba hồi phục tốt, con phải nghĩ cách đưa ba ra khỏi trại an dưỡng.”

“Ba, ba có thể tin tưởng anh ta.”

“Không thể nào,” Tô Khang thở dài, “con còn nhỏ, ở đây rất nhiều chuyện con cũng không hiểu.”

Tô Lương Mạt mơ hồ cảm thấy thái độ Tô Khang như vậy có lẽ cũng không hoàn toàn bởi vì bây giờ cô đang đi theo Chiêm Đông Kinh, nhưng rốt cuộc là vì sao lại như vậy, cô còn chưa nghĩ ra. Tình trạng của Tô Khang rất tốt, đang dần dần khôi phục, lại nói thêm mấy câu chuyện Tô Trạch, Tô Lương Mạt là lén chạy tới đây không thể ở lại lâu, lúc rời khỏi phòng bệnh vừa hay bác sỹ đến kiểm tra, cô cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt lo trái nghĩ phải, Tô Khang nhất quyết như vậy có thể là không muốn cô sau này bị Chiêm Đông Kinh vờ vò, dù sao hẳn không nắm giữ được hành tung của Tô Khang, thì cũng không có cách nào giữ cô lại.

Đi ra khỏi trại an dưỡng, Tô Lương Mạt cẩn thận thuê xe trở về.

Cô trở lại biệt thự ở trước cửa đối giày, không ngờ lúc này Chiêm Đông Kinh sẽ ở nhà, người đàn ông không chớp mắt nhìn chằm chằm phía cửa chính, Tô Lương Mạt đi vào, tầm mắt Chiêm Đông Kinh dán chặt làm toàn thân cô phát run.

“Em đi đâu?”

Tô Lương Mạt nắm chặt túi xách, “Chỉ ra ngoài đi dạo thôi.”

“Đi đâu?” Đôi con ngươi thâm thúy không thấy đáy cứ như vậy rơi thẳng xuống người cô, Tô Lương Mạt cố gắng che giấu, “Anh làm sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh chống tay áp lên hướng đầu lông mày, trong đôi con ngươi hẩn che khuất hoàn toàn ánh mắt không chống đỡ được của cô, Tô Lương Mạt không có gì phải chột dạ, cô chỉ là đi đến trại an dưỡng một chuyến, không được sao?

“Lời của tôi toàn bộ em đều coi như gió thổi bên tai?”

Hắn vẫn là cái tư thế cũ kia, không thềm ngẩng đầu.

Tô Lương Mạt đứng trong phòng khác, “Có lời gì anh cứ nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng.”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh liệt, “Có cần tôi đổi ba em đến nơi em tìm không ra không?”

Cô vốn còn đang mạnh mẽ chống đỡ, lúc này nghe thấy lời của hắn liền cắn chặt răng, “Tôi là đi trại an dưỡng, tôi lại không có làm gì khác, Chiêm Đông Kinh, tôi nợ anh thì tôi đang trả lại đây, anh nhất thiết phải từng bước dần ép tôi như vậy sao?”

“Trả lại? Ý em nói là ‘trả thật’ hả? Là ai nằm trên giường của tôi nói là chính mình can tâm tình nguyện?”

Tô Lương Mạt thấy hắn không thể nói lý, “Tình nguyện hay không tình nguyện anh còn không biết sao?”

Cô thấy đôi mắt Chiêm Đông Kinh bỗng nhiên chuyển sang lạnh ngắt, Tô Lương Mạt cũng không muốn đối chọi với hắn, nhưng trong lòng thực sự ủy khuất, Chiêm Đông Kinh đứng bật dậy, chỉ tay ra phía cửa, “Nếu không tình nguyện như vậy, liền rút cho tôi!”

Tô Lương Mạt cho dù bây giờ có thể chịu đựng, nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, cô mới 23 tuổi, có khi nào bị người ra chỉ vào mũi mắng chửi như vậy?

Cô cắn răng một cái, xoay người liền chạy thẳng ra phía cửa.

51. Chương 55: Lúc Lạnh Lúc Nóng Tồn Thương Nhau (đặc Sắc)

Chương 55: Lúc lạnh lúc nóng tồn thương nhau (đặc sắc)

Tô Lương Mạt gần như lao ra khỏi biệt thự, xe cũng không đi, giống như một du hồn lang thang không biết về đâu.

Ở nhà bây giờ không có ai, càng không thể đến trại an dưỡng, thật ra từ lúc vừa bước ra khỏi cửa cô liền ý thức được rằng, cô cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn tự mình quay về, chỉ là tình huống lúc đó, cô không thể nhận nhận được, Tô Lương Mạt từng bước từng bước đi về phía trước, không có mục đích.

May mà lúc bỏ đi có đem theo túi xách, Tô Lương Mạt định bắt taxi đến nhà bạn, lúc học đại học có chơi với vài người bạn đều ở trong thành phố, cô xuống xe lấy di động, nhưng mà nghĩ lại lại không dám gọi.

Lỡ lại làm liên lụy đến các bạn, người như Chiêm Đông Kinh chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Cô lên xe buýt, muốn về nhà xem thử.

Tô Lương Mạt đứng ở cửa tiểu khu, có thể nhìn được nhà của cô ở trên lầu, bây giờ đã là ban đêm, không ít nhà bật đèn sáng trưng, Tô Lương Mạt nhớ lại trước đây, giờ này mẹ sẽ ở trong bếp bận rộn nấu cơm, còn Tô Trạch thì thích xem hoạt hình, chiếm cứ tivi ở phòng khách không cho ai xem.

Tô Lương Mạt vốn muốn đi vào, nhưng bây giờ trong nhà không có ai, hàng xóm xung quanh nhất định lại bắt đầu bàn tán ồn ào, tội gì đi vào nghe những lời hỏi han an ủi kia, kỳ thực chỉ là để thử dò xét.

Cuộc sống của mình, ở trong mắt người khác dù đau khổ đáng thương thế nào, nói cho cùng quá lắm cũng chỉ là đề tài câu chuyện sau bữa cơm của họ.

Cô xoay người bỏ đi, bóng lưng kéo dài không nói hết bi thương.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Tô Lương Mạt thấy có người vượt qua đứng chắn bên cạnh mình, cô dừng bước nhìn lại, thấy mình bị vài người vây quanh.

“Gọi điện thoại cho Nhị ca, nói chúng ta đã bắt được người.”

Lại là người của Tương Hiếu Đường, cô quá sơ ý, biết rõ bọn chúng hận không thể xối tung Thanh Hồ Đường lên để bắt mình, lại còn về nhà để bọn chúng tiện ôm cây đợi thỏ.

Trước khi Lưu Giản đến bọn chúng cũng không động thủ với cô, chỉ giữ cô nguyên một chỗ, một bước cũng không cho đi.

Lưu Giản đến rất nhanh, cách xa như vậy cũng có thể nghe được tiếng xe thể thao gầm rú. Trong đám người, một tên đàn ông chống hai tay lên vách tường bên cạnh Tô Lương Mạt, Lưu Giản dừng hẳn xe rồi hạ cửa sổ xuống.

“Nhị ca, bắt cô ta về giao cho lão Đại đi?” Tên đàn ông kia nói rồi muốn hành động ngay.

Khuỷu tay Lưu Giản chống lên cửa xe, hất tháo kính râm xuống, giơ giơ tay trái hướng về phía đám người kia, “Các cậu đi trước đi.”

“Nhị ca?”

Lưu Giản đem kính râm ném về phía hộp số, đám người kia thấy thế, vội vàng rời đi.

Tô Lương Mạt đến cuối cùng cũng lý giải được cái gì gọi là ‘oan gia ngõ hẹp’, cô đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Lưu Giản nhìn cô chăm chăm, cười như không cười, cũng không có động tác khác, giằng co như vậy một lúc rồi nhấc chân, sau lưng cũng không có âm thanh xe hơi khởi động, cô co cẳng chạy.

Chạy được cùng lắm mấy trăm mét, người đàn ông nhún ga, mới mấy giây đã đuổi kịp cô.

Lưu Giản giống như cố ý đùa giỡn cô, Tô Lương Mạt chạy đến hướng nào hắn cũng chạy theo đến đó, cô mệt mỗi sức cùng lực kiệt, dứt khoát đứng ngay giữa đường cái.

Xe Lưu Giản dừng lại cạnh cô, Tô Lương Mạt chống hai tay trên đầu gối, tầm mắt nhìn sang vừa vặn đối diện với hắn, cô thở hồng hộc, “Anh có thôi đi không?”

“Không thôi.”

“Tôi đã nói rồi, chuyện lần đó muốn tìm thì tìm Chiêm Đông Kinh đi.”

Lưu Giản vươn tay kéo tay cô, lôi cô lại gần, eo Tô Lương Mạt gần như đụng vào cửa xe, “Chuyện ở bến tàu thì sao? Tôi tìm ai tính sổ?”

“Bến tàu?” Trong lòng Tô Lương Mạt kỳ thực rõ như ban ngày, “Tôi không làm gì anh cả.”

“Đừng cho là tôi không biết, tôi tỉnh lại thấy mình nằm dưới đất, cô cho tôi dùng mê dược gì?” Lưu Giản cũng không nhớ rõ, nếu thật do Tô Lương Mạt ra tay, hẳn nhất định sẽ phát giác ra chỗ bất thường, không thể nào cứ âm thầm mà ngủ như vậy.

“Anh nói đùa gì vậy, tôi làm sao có thể có thứ đó?” Đánh chết Tô Lương Mạt cũng không thừa nhận, “Tôi có thể thề.”

Lưu Giản cười lạnh, “Lời thề của phụ nữ là không đáng tiền nhất.”

Tô Lương Mạt trì hoãn thời gian, cô đứng thẳng, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Lên xe!”

Cô không ngốc, xoay người muốn bỏ đi, Lưu Giản lại quay xe, “Cô có bao nhiêu ngu ngốc, lại muốn so tốc độ với xe hơi?”

“Nhưng tôi không có đắc tội với anh.”

“Tôi bảo cô lên xe, nếu không liền đem cô về Tương Hiếu Đường, cho cô nếm thử mùi vị sống không bằng chết.”

Tô Lương Mạt liếc hẳn, cô vòng qua thân xe ngồi vào ghế lái phụ. Mấy ngày nay ở bên cạnh Chiêm Đông Kinh, tính khí cô biết cô biết giãn lại thích ứng vô cùng nhanh.

Cảm giác giống như đang ngồi trên vật gì đó, Tô Lương Mạt sờ lên chỗ vừa ngồi, là hộp bao cao su bị cô ngồi đè lên đến méo mó, cái hộp mở ra, vừa nhìn cũng đoán được là đã dùng ở trên xe.

Mặt mũi Tô Lương Mạt đầy chán ghét, đem thứ trong tay ném về phía hộp số, “Hừ!”

Cô lập tức cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, nói không chừng là ở ngay trên ghế mà cô đang ngồi...

Lưu Giản liếc mắt, khóe môi cong lên, “Chẳng lẽ lúc Chiêm Đông Kinh ở trên người cô chưa bao giờ mang mũ?”

Mặt Tô Lương Mạt đỏ lên, đầu óc có bệnh! Nhưng Chiêm Đông Kinh muốn cô mấy lần đúng là không có mang.

“Durex siêu mỏng, so với những thứ lỗi lôm kia thoải mái hơn nhiều, tôi gợi ý cho cô.” Ánh mắt Lưu Giản hướng về phía trước, “Cái này cũng chỉ là cảm nhận của tôi, sau này nếu cô định dùng thì nói với tôi một tiếng, dù sao loại chuyện này cả hai bên phải cùng thoải mái mới được.”

Sống lưng Tô Lương Mạt toát mồ hôi lạnh, cô nhìn về phía cửa xe khóa chặt, xem ra cô gặp phải biến thái rồi.(@_@)

Cô có chút hối hận, xúc động như vậy liền chạy đến đây.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Lưu Giản ngang nhiên nhìn sắc mặt Tô Lương Mạt. Hẳn vốn là cố ý, một tiểu cô nương còn không sợ? Xem cô sau này còn dám làm bừa trước mặt hắn không.

Hắn tăng tốc, xe thể thao giống mũi tên rời cung chạy như bay trên đường. Lưu Giản lái xe rất nhanh, giống như không muốn sống nữa, nhiều lần suýt đụng vào mấy chiếc xe đang đi trên đường, phía trước có cảnh sát giao thông, Tô Lương Mạt nghĩ lúc này hẳn cũng không thể biến đường cái thành bãi đua xe, không ngờ rằng Lưu Giản cũng chẳng thèm dừng xe, chen qua vạch vàng rồi lái xe đi thẳng.

Cảnh sát giao thông hình như muốn ngăn lại, nhưng nhìn đến biển số xe lại rụt về.

Chút tâm tư này của Tô Lương Mạt sao có thể qua mắt Lưu Giản, “Cô chỉ cần nói cho tôi biết, ngày đó cô bỏ thuốc tôi như thế nào, tôi liền để cô đi.”

“Tôi nói rồi tôi không có bỏ thuốc anh.”

Lưu Giản dẫm chân ga, Tô Lương Mạt vội vàng buộc chặt dây an toàn, bây giờ là giờ cao điểm, hấn lại cứ như đang chơi đua xe, Tô Lương Mạt bị đẩy qua đẩy lại đến choáng váng đầu óc, hấn nhớ có nhiều lúc tâm tình khó chịu, Tô Uyển ngồi bên cạnh, cũng bị hấn lái xe bạt mạng, dọa cô ta sợ hãi thét lên liên tục.

Như vậy xem ra, Tô Lương Mạt còn có chút ý tứ.

Lưu Giản từ từ giảm dần tốc độ, Tô Lương Mạt hướng bên trong túi xách tìm kiếm, hấn nắm cổ tay cô, “Vậy để tôi xem cô trốn thế nào.”

“Anh sẽ đem tôi đến Tương Hiếu Đường sao?”

“Chuyện ở kho hàng Thành Bắc lúc trước là do Chiêm Đông Kinh làm?”

Tô Lương Mạt không dám nói lung tung, “Đây là chuyện giữa bang hội các người với nhau, những lời trong video lúc đó là do có người buộc tôi nói.”

“Cô nói thật với tôi sẽ chết sao?”

Hấn cho rằng hấn ta là ai. Nếu Tô Lương Mạt nói thật với hấn mới là tự đi tìm đường chết.

Cô hất tay Lưu Giản ra, nhanh chóng lấy điện thoại trong túi xách, nhưng Lưu Giản cũng không cho cô cơ hội gọi điện, lấy di động rồi cả túi xách của Tô Lương Mạt ném về phía ghế sau, “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.”

Lưu Giản lái xe đưa cô tới một quán bar, xe còn chưa dừng hẳn, Tô Lương Mạt đã vận sức chuẩn bị sẵn sàng, chờ cửa xe bị khóa vừa mở, cô lập tức đẩy cửa xe vọt ra, cũng không quay đầu chạy thẳng về phía trước.

Lưu Giản bước hai chân thon dài ra khỏi ghế lái, cánh tay khoác lên mui xe, cũng không vội đuổi theo, hấn vừa cười vừa lắc đầu, giống như cách cô chạy trốn thật quá là ngây thơ.

Tô Lương Mạt rất nhanh đã bị xách trở về, Lưu Giản phát tay ra hiệu bọn thuộc hạ bỏ cô ra.

Tô Lương Mạt cọ cọ mũi chân, tùy thời cơ còn có ý định chạy tiếp, Lưu Giản đập lên cửa xe đi về phía cô, “Cô nếu dám chạy một bước, có tin tôi ôm cô đi vào hay không?”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu của quán bar, những nơi như thế này vừa nhìn là biết nơi tiêu tiền, nghìn chén khó mua nụ cười mỹ nhân, còn không phải là dùng tiền liều lĩnh sao?

Tô Lương Mạt vừa đi vừa nhìn quanh bốn phía, nơi này chắc chắn là của Tương Hiếu Đường, đi vào không biết sẽ thế nào, mặc dù vẫn còn sớm, chưa tới thời điểm hoàng kim của đời sống về đêm, nhưng trong quán bar đã tập trung không ít người, Lưu Giản đi vào một phòng bao, ra hiệu bảo Tô Lương Mạt vào theo.

Có cô gái đi vào phục vụ, Lưu Giản ngồi trên ghế salon, thấy Tô Lương Mạt đứng bất động một chỗ, “Cô nói nếu đem cô giấu ở chỗ này, Chiêm Đông Kinh có thể tìm thấy cô không?”

“Anh vì sao không chịu bỏ qua cho tôi?”

Lưu Giản phát tay bảo cô gái kia ra ngoài, “Thanh danh của tôi bị hủy trong tay cô, cô cho rằng tôi dễ gạt lắm phải không? Cô có bỏ thuốc tôi làm tôi ngủ ở chỗ đó hay không?”

Nói cho cùng là không bỏ qua chuyện bị mất mặt.

Cuộc sống của Lưu Giản lúc trước cũng là liếm máu trên lưỡi đao, thủ đoạn dù công khai hay ngầm ngầm cũng đã từng nghiệm qua, hấn thua trong tay Tô Lương Mạt lần đó đúng là không thể giải thích được, vẫn còn chán chường ảo não.

Hấn đứng dậy bước đến gần cô, cô tự nhiên muốn trốn, nhưng phòng cũng chẳng có chỗ trốn, Tô Lương Mạt rất nhanh bị hấn kéo cánh tay đẩy lên trên mặt ghế sofa.

Lưu Giản bắt đầu động tay động chân, “Cho tôi xem cô giấu thuốc ở đâu?”

“Không có thuốc, tôi thấy anh mới là người cần thuốc!”

“Vẫn còn cứng miệng phải không? Chờ tôi tìm ra được cho cô xem!” Lòng bàn tay Lưu Giản dán sát vào da thịt ở eo lưng Tô Lương Mạt, trắng mịn, mềm mại không tưởng tượng nổi, hẳn thiếu chút nữa không nhận được, miệng Tô Lương Mạt bắt đầu chửi bới, “Lưu manh, khôn kiếp!”

Cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra, Lưu Giản đang âm thầm tán thưởng cảm giác dưới lòng bàn tay, đột nhiên bị kẻ khác phá đám, cảm thấy tức giận, “Không có mắt phải không? Cút ra ngoài!”

Người đứng ngoài cửa nhìn đến thất thần, ánh đèn trong phòng mờ ám, Tô Lương Mạt từ dưới thân Lưu Giản thò đầu ra nhìn, nhất thời cũng không nhìn rõ ràng mặt đối phương, Lưu Giản chỉ ra cửa quát, “Lỗi tai diếc, cút!”

Người đó đi tới, khuôn mặt bí ẩn dưới ánh đèn sặc sỡ trên đỉnh đầu dần dần hiện ra, đến khi Tô Lương Mạt nhìn rõ mặt đối phương, kinh hãi không ít.

Lưu Giản nhú mày, “Sao cô lại tới đây?”

“Em đoán chắc là anh ở đây.”

Lưu Giản cũng thường đem Tô Uyển đến đây, từ khi cô ta đi theo Lưu Giản, người bên cạnh hẳn đều nói hẳn đã thay đổi, cũng không đi tìm phụ nữ lung tung, Tô Uyển thậm chí còn cho rằng chính cô ta đã đánh bại tất cả phụ nữ của hắn.

Cô ta nhìn ra được Lưu Giản không vui, nhưng cũng không có ý định đi ra ngoài, Tô Lương Mạt đưa tay đẩy người đàn ông ra.

“Sao cô lại ở đây?”

Lưu Giản nghe được ý tứ trong lời Tô Uyển, “Các cô biết nhau?”

“Đâu chỉ biết, ba cô ta là chú ruột của em.” Ánh mắt Tô Uyển từ đầu đến cuối đều rơi trên người Tô Lương Mạt, đương nhiên cũng nhìn thấy động tác sửa sang quần áo của cô. Lưu Giản thoải mái, chẳng trách trên mặt các cô lúc đó có chút không tự nhiên.

Tô Lương Mạt đứng dậy muốn đi, Lưu Giản ấn cô trở lại, Tô Uyển vừa nhìn, liền hiểu rõ, “Anh vừa ý cô ta đúng không?”

Lưu Giản nghĩ Tô Uyển vẫn còn trẻ tuổi, bình thường quậy phá hắn, hắn cũng không để trong lòng, cứ như vậy xem ra không thể dứt khoát được, “Tô Uyển, tôi đã nói với cô, cô muốn đi bất cứ lúc nào cũng có thể đi, nhưng muốn ở lại thì phải biết rõ vị trí của mình, đừng trông đợi nhiều ở tôi, phiền lắm!”

Lời này nói ngay trước mặt Tô Lương Mạt, Tô Uyển càng thêm bối rối khó chịu, nhưng cô ta nhẫn nhịn đứng trước bàn trà không lên tiếng.

Đây không phải là Tô Uyển mà Tô Lương Mạt quen thuộc, Tô Uyển kiêu ngạo, ít nhất cho tới bây giờ không thấy cô ta ăn nói khép nép với ai như vậy.

Cửa vẫn đang mở, một người đàn ông gõ lên cánh cửa, “Nhị ca, có chuyện rồi.”

Lưu Giản đứng lên, lúc gần đi phân phó Tô Uyển, “Canh chừng cô ta, chờ tôi trở lại.”

Lúc đi ra ngoài còn khóa trái cửa.

Tô Uyển đứng trên cao nhìn xuống Tô Lương Mạt, “Bây giờ cô đắc ý lắm phải không?”

“Tô Uyển, không phải bây giờ cô đang học cao học sao?”

“Chuyện của tôi không cần cô quan tâm, hơn nữa bây giờ cô có nơi nào tốt để đi chứ?”

Tô Lương Mạt từ trên ghế salon đứng lên, “Tôi không muốn cãi nhau với cô, cô có cách nào để tôi rời đi không?”

Tô Uyển trầm mặc, ánh mắt rõ ràng đang đề phòng, Tô Lương Mạt đi về phía cửa, “Mới vừa rồi hẳn ta và tôi không làm gì cả, nhưng đợi lát nữa nói không chừng có thể thật đấy.”

Tiếng bước chân xột xoạt nhẹ nhàng mà kiên định, Tô Uyển đề chặt cánh cửa, cô ta ngăn trước mặt Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, cô nói xem chúng ta đi theo người như bọn họ liệu có hạnh phúc không?”

Chiêm Đông Kinh cùng Lưu Giản, chính là ‘người như bọn họ’ trong lời Tô Uyển.

“Cô đã hiểu rõ ràng, vì sao còn quyết định như vậy?” Tô Lương Mạt không hiểu, Tô Uyển gia cảnh rất tốt, cũng không có nhiều vấn đề như cô, theo lý không thể nào lại ở bên cạnh Lưu Giản.

“Nếu tôi nói là vừa gặp đã yêu, cô sẽ không cảm thấy giả dối chứ?”

Loại bỏ tất cả khả năng, có lẽ cũng chỉ có điều này là chấp nhận được

Ánh mắt Tô Uyển vắng lặng, cô ta đi theo Lưu Giản chưa được bao lâu, nhưng lại lún sâu giống như rơi vào vũng bùn, cũng không cho cô ta thời gian giây giụa, liền hai tay dâng trái tim cho người đàn ông này

“Cô về sau nhất định phải cẩn thận, có thể đi liền lập tức rời đi.” Những lời này của Tô Lương Mạt là thật tâm, cũng không nghĩ đến lúc trước không hợp nhau, Tô Uyển lấy chìa khóa trong túi xách, là trước kia Lưu Giản đưa cho cô ta, thấy Tô Lương Mạt ngay cả một chút vật dụng tùy thân cũng không có, lại rút ít tiền trong ví nhét vào tay cô, “Chắc là có khách làm loạn, chắc sẽ không trở lại ngay được, sau khi cô ra khỏi đây lập tức bắt xe rời đi.”

“Tôi đi như vậy, cô xử lý thế nào?”

Tô Uyển đưa tay đẩy Tô Lương Mạt ra ngoài, “Dù sao tôi cũng là người của anh ấy, không có việc gì.”

Một chân Tô Lương Mạt đã bước ra ngoài, bỗng nhiên quay ngược lại, “Tô Uyển, cô đợi lát nữa nghe tiếng hân ta trở lại, liền nằm lên ghế sofa, nếu hân hỏi, cô nói mình cũng không biết thế nào lại ngủ mất.”

“Như vậy được không?”

“Có thể.”

Tô Uyển thấy vẻ mặt Tô Lương Mạt cũng không có ý đùa giỡn, sau khi cô rời đi, Tô uyển vội vàng đóng cửa lại.

Không ngờ Lưu Giản trở lại rất nhanh, Tô Uyển vừa nằm xuống ghế sofa, liền nghe tiếng cửa bị đẩy ra kêu ‘lạch cạch’.

Ánh mắt Lưu Giản quét về bốn phía, trống không, đâu còn thấy thân ảnh Tô Lương Mạt.

Hai chân thon dài bước vài bước đi đến sofa, thấy Tô Uyển nằm ở đó không nhúc nhích, cô ta kỳ thật khẩn trương muốn chết, nhưng vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ, đến khi Lưu Giản vỗ nhẹ mặt cô ta, “Tô Uyển?”

Cô ta mông lung mở mắt, Lưu Giản cầm cánh tay lôi cô ta dậy, “Người đâu?”

“Em...” Tô Uyển bây giờ thực khó mở miệng, nhưng vẫn nhắm mắt nói càn, “Em không biết, em mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.”

“Ngủ?” Sắc mặt Lưu Giản lạnh lẽo, “Cô nhớ lại rõ ràng cô ta đã làm gì cô?”

“Không nhớ rõ.”

Lưu Giản đứng thẳng, Tô Uyển ngẩng đầu nhìn thấy mặt người đàn ông trầm tư, không biết đang nghĩ cái gì, nhưng rõ ràng không phát hỏa lên người cô, hân xoay người đi ra ngoài.

Tô Uyển giữ chặt cổ tay hân, “Anh đi đâu?”

“Cô về trước đi.”

Tô Uyển vội vàng đứng lên đi theo, cô đưa tay ngăn trước mặt Lưu Giản, trong mắt thấm đẫm bi thương buồn bã mà ngay cả cô ta cũng không phát hiện được, “Đừng đi, coi như là vì em.”

“Tránh ra!”

“Em không cho anh đi.”

Lưu Giản đề bả vai của cô ta, gần từng chữ, “Vây được, vậy đêm nay trở về nhà mình đi, sau này cũng đừng đến nữa.” Hắn đẩy Tô Uyển sang một bên, Tô Uyển lảo đảo vài cái lại xông tới ôm eo hắn, “Em mới đi theo anh chưa bao lâu, anh liền chán em phải không? Cô ta là em gái của em, anh đừng như vậy.”

Lưu Giản đẩy cánh tay cô ta vòng trên bụng hắn, “Cô quay đủ chưa? Có thấy phiền hay không?”

“Chưa đủ!”

Lưu Giản đau đầu đến nhíu mày, mẹ nó phụ nữ đều thích hếch mũi lên mặt, mới đối tốt với cô ta một chút liền mặt dày mày dạn tưởng mình muốn cưới cô ta, hắn với Tô Uyển cùng lắm chỉ mới vui đùa một chút, ở đâu có hứa hẹn này nọ, “Cô đi chết đi.”

Tô Uyển mắt nhìn hắn đập văng cả cửa, không cần đoán cũng biết đi đuổi theo Tô Lương Mạt.

Khu biệt thự Thanh Hồ Đường bị bóng đêm bao phủ, ánh đèn rực rỡ vừa mới thấp lên, bầu trời đen kịt, mây đen dường như cũng quấn kết tụ lại cùng một chỗ, Chiêm Đông Kinh nghe lời của Tổng Các nói, mắt lại nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường, tựa hồ không yên lòng.

Hàn Tăng ngồi bên cạnh, trán bị may vài mũi, cũng không om sòm giống lúc trước, chỉ yên lặng nghe.

Hai tay Chiêm Đông Kinh hướng hai bên đầu lông mày, người của Tương Hiếu Đường ở bên ngoài nhất định tìm bằng được Tô Lương Mạt, cứ để cô ra ngoài như vậy có nguy hiểm hay không? Tính tình cô bướng bỉnh, còn quay đầu bỏ đi, lời Tổng Các nói hắn nửa ngày cũng không nghe lọt tai, chờ Tổng Các nói xong, Chiêm Đông Kinh mệt mỏi phát tay, “Các cậu về trước đi.”

Tô Trạch từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Hàn Tăng còn có chút e sợ, chạy lon ton đến bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Chú ơi, chị còn chưa về sao?”

Huyệt thái dương Chiêm Đông Kinh nhảy dựng lên, bị hỏi câu này làm hắn có chút bất an, hắn đưa tay xoa cái đầu nhỏ của Tô Trạch, “Chị vẫn còn đang làm thêm giờ, gọi điện thoại bảo Tô Trạch ngủ sớm, sáng mai thức dậy là có thể gặp chị.”

Tô Trạch bán tín bán nghi, nhưng dù sao cũng là trẻ con, “Được rồi, chúc chú ngủ ngon.”

Tổng Các cũng nhìn ra Chiêm Đông Kinh đêm nay không yên lòng, hướng phía Hàn Tăng nháy mắt một cái, “Kinh thiếu, vậy chúng tôi về trước.”

Hàn Tăng trải qua chuyện lần trước, nhất thời cũng không dám xen vào.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi tới cửa, hai tay đút trong túi quần, giữa hai đầu lông mày nhăn lên, càng lúc càng thấy bức bối, thật là không được yên một lúc nào, trong miệng hắn thầm mắng, liền xoay người chạy ra ngoài cũng không quay đầu lại, bóng người từ từ dung nhập vào ánh trăng.

Những nơi cô có thể đi cũng không nhiều, Chiêm Đông Kinh trước tiên gọi điện thoại cho phía trại an dưỡng bên kia, xác định cô không có ở đó.

Lại lái xe đến nhà cô, cũng không có ở đây, chỉ đành phải đi tìm trên phố, gọi điện thoại cho cô thì không ai nghe.

Tô Lương Mạt chạy ra khỏi Ngu Nhạc Thành* liền dừng bên đường đón xe, nhưng đầu đường lui tới toàn là xe con đất tiền, gần như chặn kín cả con đường, xe taxi căn bản không vào được, cô sợ Lưu Giản âm hồn bất tán, cũng không dám ở lại, liền nhắc chân chạy bộ thuận theo dòng xe chạy ra ngoài.

*Ngu Nhạc thành: từ dùng để chỉ khu vực ăn chơi lớn tập trung nhiều loại hình giải trí khác nhau.

Chiêm Đông Kinh cố ý tìm người, đây không phải chuyện phát tay phát chân, trước đó đã sai Tổng Các an bài thuộc hạ chờ sẵn ở nhà Tô Lương Mạt, vốn dĩ đã định rút hết về, nhưng nghe người ở dưới tiểu khu nói hôm nay thấy Tô Lương Mạt lên xe Lưu Giản, không thấy rõ ràng mặt người đàn ông bên trong, nhưng biển số xe sẽ không nhìn lầm.

Tô Lương Mạt co cẳng chạy, cô nghe thấy tiếng xe gào thét điên cuồng đang đuổi theo phía sau, nhưng ngay cả thời gian quay đầu lại nhìn cũng không có, cô một bước cũng không dám dừng, càng không thể bắt taxi, mấy chiếc xe sau lưng dần hàng chiếm cứ cả con đường, Tô Lương Mạt chỉ có thể tiến lên, không thể lùi lại.

Giày dưới chân bị vấp suýt té ngã, Tô Lương Mạt khom lưng cởi giày ra, không phải cô muốn đi chân đất, mà là không có thời gian mang vào lại.

Tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, năm đó Tô Lương Mạt bị thầy giáo thể dục lấy kết quả thi tốt nghiệp trung học ra dọa cũng không khiến cô chạy được tốc độ như bây giờ, xe Lưu Giản dẫn đầu, ánh đèn chói mắt pha xe hơi phóng đại tường tận từng động tác giây giụa của cô.

Tô Lương Mạt quả thật chạy không nổi nữa, té ngã bên lề đường, thở không ra hơi, sắc mặt trắng bệch.

Mấy chiếc xe hiện ra, thành nửa vòng tròn vây quanh cô, Lưu Giản cũng không xuống xe, ánh đèn chói mắt bao lấy thân ảnh run rẩy của cô, Tô Lương Mạt nâng tầm mắt, hung hăng nhìn chằm chằm người đàn ông trên ghế lái.

Lưu Giản mở mui xe, hần đứng lên, từ trên cao nhìn cô, “Cô còn dám chạy nữa.”

Tô Lương Mạt chẳng thèm ngó ngang, thần sắc lạnh lùng trì hoãn, “Nếu anh không lái cái xe rách này, nói không chừng còn chạy không lại tôi.”

“Cũng có lý a.” Lưu Giản đưa tay nhấn còi, lòng bàn chân Tô Lương Mạt đau rát, cô nhìn bốn phía, thỉnh thoảng cũng có xe chạy qua, nhưng hầu như không ai dừng lại, cùng lắm chỉ là tò mò ngó nhìn, cô đứng dậy, Lưu Giản hất cầm sang bên cạnh mình một cái, “Tự mình leo lên.”

Một hồi âm thanh bén nhọn từ xa truyền đến, ánh đèn chói mắt đột ngột lóe lên làm đám người ở đây đều trở tay không kịp, Lưu Giản gơ một cánh che mắt, Tô Lương Mạt nhân cơ hội thoát khỏi tầm mắt bọn chúng chạy về phía trước, cô vùng hai tay hét lớn. “Cứu mạng!”

Trên xe, ngũ quan người đàn ông chìm trong án trắng nhu hòa, nhưng phần nhu hòa này lại không làm hần ta thả lỏng tâm tình đang khẩn trương chút nào, ‘cứu mạng’? Lời này nghe là biết đang kêu la.

Tô Lương Mạt nhìn không rõ người ngồi bên trong, nhưng đây là hy vọng duy nhất, cô không thể từ bỏ, đối phương đạp mạnh thắng xe, trong lòng cô mừng rỡ, đạp vào mắt chỉ thấy áo sơ mi màu trắng của người đàn ông, loại hắc ám âm hàn lạnh lẽo như vậy, làm nổi bật màu sắc kia đến cực hạn.

Hần đẩy cửa xe bước xuống, Tô Lương Mạt chạy tới có thể nhìn rõ đối phương, cô mạnh dạn tiến đến gần, lúc này mới phát hiện đúng là Chiêm Đông Kinh.

Sau lưng hình như truyền đến tiếng la hét, Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi chạy tới trước, Chiêm Đông Kinh đối với động tác đột ngột của cô cũng có chút giật mình, cô dùng sức nhào vào lòng hần, cả người đều run rẩy, hai tay giống như dây leo quấn chặt sau lưng hần không buông.

Cánh tay Chiêm Đông Kinh ôm chặt cô, liếc mắt nhìn Lưu Giản còn đứng trong xe, Tô Lương Mạt thở dốc kịch liệt trong ngực hần, hần không hiểu tại sao lại cảm thấy an tâm, Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt đem cô nhét vào xe, “Đi!”

Mấy người đi theo Lưu Giản ra ngoài thấy Chiêm Đông Kinh, nguyên một đám đều đỏ mắt, “Nhị ca!”

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế phụ, Chiêm Đông Kinh mặc kệ bọn chúng, nhanh chóng lái xe quay về, cô thấy Lưu Giản ngồi trở lại ghế lái, Chiêm Đông Kinh đưa tay đẩy cô, “Buộc chặt dây an toàn.”

Lưu Giản không ra mặt, lái xe rời đi.

Mấy chiếc xe màu đen đi theo lúc nãy, đột nhiên tăng tốc vượt lên, xe Chiêm Đông Kinh bỏ qua một khúc ngoặt, Tô Lương Mạt khó nén khẩn trương, chỉ thấy Chiêm Đông Kinh từ đâu lấy ra khẩu súng đưa cho cô, “Cầm lấy.”

Tô Lương Mạt hiểu, Tương Hiếu Đường vẫn muốn diệt trừ Chiêm Đông Kinh, xem bộ dáng chắc sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, “Anh không mang theo người sao?”

Bờ môi Chiêm Đông Kinh vung lên tia chết chóc, liếc mắt nhìn mấy chiếc xe cấn chết không buông phía sau.

Doàng!

Có tiếng sung bay vọt tới, kính chống đạn bị bắn, tiếng vang rất lớn, Chiêm Đông Kinh tăng tốc, Tô Lương Mạt thỉnh thoảng nhìn quanh phía sau.

“Dù sao ở đây cũng là Ngự Châu, trước khi những người đó ra tay, tôi đã bạc đầu rồi.” Chiêm Đông Kinh bắt ngờ thốt lên.

Kỳ thực Tô Lương Mạt muốn nghe mấy câu an ủi, “Vậy anh đưa vũ khí cho tôi làm gì?”

“Lỡ như rơi vào tay bọn chúng, tôi chết, em sẽ không có cơ hội lừa gạt Tương Hiếu Đường lần thứ hai.” Chiêm Đông Kinh chuyên chú nhìn chằm chằm đường phía trước, lần đó Tô Lương Mạt lừa Thương Tử không thể không nói quá may mắn, hẳn bây giờ nghĩ lại cũng có chút sợ, nếu không phải Thương Tử cứng đầu ngu ngốc, cô hiện tại có cơ hội ngồi bên cạnh hắn sao?

Tô Lương Mạt kỳ thật cũng không quá sợ hãi, đi qua mấy con đường, bốn phương tám hướng tuôn ra không ít xe, Chiêm Đông Kinh nhìn kính chiếu hậu, trực tiếp cắt đuôi đi về hướng Thanh Hồ Đường.

Xe dừng trong sân, Tô Lương Mạt đem súng trong tay trả lại.

Chiêm Đông Kinh mang thứ đó cất lại chỗ cũ, dẫn đầu đẩy cửa xuống xe.

Cô khịt mũi một cái, cảm giác nói không ra lời, lúc này tức giận chạy ra ngoài có bao nhiêu kiên định, bây giờ lại nôn nóng đi theo hắn trở về, Tô Lương Mạt đóng cửa xe, Chiêm Đông Kinh đi phía trước, thân hình cao lớn kéo dài.

Cô đi hai bước mới cảm thấy dưới chân đau đớn khó nhịn, Chiêm Đông Kinh hồi lâu không thấy cô đuổi kịp, xoay người thấy Tô Lương Mạt đứng yên tại chỗ.

Đường đi trải đầy đá cuội làm bàn chân chông chát vết thương của cô nửa bước cũng khó khăn, Chiêm Đông Kinh lúc này mới để ý thấy cô không mang giày, hắn quay lại đi tới trước mặt cô, “Đi được không?”

Tô Lương Mạt nhón chân, lại gật đầu.

“Vậy em đi một bước tôi xem?” Chiêm Đông Kinh thấy cô cúi đầu, chặn ngang ôm cô đi vào trong.

Tô Lương Mạt buông tay cũng không được, ôm hắn cũng không được, chỉ đành tùy ý hắn ôm mình đi lên lầu hai, Chiêm Đông Kinh bước chân trầm ổn, mỗi một bước Tô Lương Mạt đều cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của người đàn ông liên tục cọ sát trên eo cô, vô tâm khiêu khích, lại có ý mỉa mai.

Chiêm Đông Kinh để cô ngồi lên mép giường, không khí nhất thời cứng ngắc, cũng không ai mở miệng trước.

Hai tay Tô Lương Mạt chống hai bên, Chiêm Đông Kinh trước tiên vào phòng tắm rửa, lúc đi ra thấy cô vẫn duy trì tư thế lúc nãy, “Chân còn đau không?”

Đầu cô rũ xuống, lắc lắc.

Tô Lương Mạt quần khăn tắm ngồi vào bên cạnh Tô Lương Mạt, tay hắn nâng cằm cô lên, cô nâng tầm mắt nhìn lại hắn.

“Còn chưa hết giận sao?”

Tô Lương Mạt tùy hắn khiêu khích, “Tôi không có tức giận, đây là chỗ của anh, anh bảo tôi đi tôi cũng không thể mặt dày nán lại.”

Chiêm Đông Kinh không khỏi bật cười, “Em là người phụ nữ đầu tiên có thể ngủ bên cạnh tôi, còn phân biệt chỗ tôi chỗ em sao?”

Tô Lương Mạt quả thực bị những lời này làm sợ hãi nhảy dựng lên, đều nói phụ nữ dễ thay đổi, cô cảm thấy những lời này phải dùng trên người Chiêm Đông Kinh mới đúng, hắn đem khăn lông còn ướt ném lên vai Tô Lương Mạt, “Chuyện lần này tôi không so đo với em nhưng đừng ý vào tôi cưng chiều em mà coi trời bằng vung.”

“Anh không cho tôi gặp ba, dù sao cũng nên có lý do.” Lời cô nói rất nhẹ, nhưng một chữ Chiêm Đông Kinh cũng không để vào tai, “Không có lý do, em đi theo tôi nên có thói quen này.”

Mặt Tô Lương Mạt trầm xuống, Chiêm Đông Kinh thấy cô chẳng khác gì tên ăn mày nhỏ, cũng không so đo với cô, hai tay nâng mặt cô vuốt ve, “Làm sao lại chọc tới Lưu Giản?”

Nói tới người này, Tô Lương Mạt phần nộ không thôi, cắn răng nói, “Hắn là tên biến thái.”

Khóe môi Chiêm Đông Kinh nhếch lên, “Trong mắt em không phải biến thái thì là cầm thú.”

“Không phải,” Tô Lương Mạt hết sức nghiêm túc, “lần trước tại bến tàu hắn nói muốn lấy mạng tôi, tôi không có cách nào khác, làm cho hắn ngủ một giấc, lần này...”

“Cái gì? Em cho hắn ngủ?”

Tô Lương Mạt ngẩn người, nghĩ lại lời nói của mình vừa nãy, “Tôi nói là ngủ với anh ta khi nào? Trong đầu anh nghĩ gì thế?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh còn có chút khó coi, “Không phải tại em lúc đầu nói chuyện khó hiểu, tôi sẽ nghĩ sang chuyện khác sao?”

“Tôi vẫn chưa có nói xong!”

Chiêm Đông Kinh đau đầu, “Được, em làm hắn ngủ thiếp đi, lần này thì sao?”

Lòng vòng nửa ngày mới trở lại chủ đề chính, Tô Lương Mạt tiếp tục, “Lần này tôi ở bên cư xá bị hắn bắt gặp, nhất quyết bắt tôi nói rõ ràng đã cho hắn dùng loại thuốc gì, có lẽ hắn cũng cảm thấy tôi không thể nào giở thủ đoạn trước mặt hắn, may nhờ Tô Uyển, là cô ta thả tôi đi.”

Tay Chiêm Đông Kinh hướng ra sau gáy Tô Lương Mạt, đem cô áp lại gần mình, “Về sau còn dám chạy loạn ra ngoài như vậy nữa không?”

“Thực dọa chết tôi, tôi còn tưởng không về được.”

Tô Lương Mạt vẫn còn sợ hãi, một màn bị đuổi giết trên xe vừa rồi còn rõ mồn một trước mắt, Chiêm Đông Kinh không nhiều lời, dù sao chuyện như vậy hắn kinh nghiệm đầy mình, hai người ai cũng không đề cập chuyện cãi nhau vừa rồi, hắn đứng dậy ôm cô, “Chuẩn bị nước cho em tắm rồi, tắm cho sạch sẽ.”

Thân thể Tô Lương Mạt nhẹ bẫng, người đã rơi vào lòng hắn, Chiêm Đông Kinh bế cô đi vào phòng tắm, Tô Lương Mạt nhăn nhó không chịu cởi quần áo.

Người đàn ông thử nước vừa ấm, “Nhanh lên, thế này để tôi hầu hạ em vẫn là tốt nhất.”

Tô Lương Mạt đành phải cởi quần áo bắn ra, Chiêm Đông Kinh ngồi trên thành bồn tắm mát xa, nửa người trên để trần, cánh tay vừa thử nước chống lên, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, “Đến đây.”

Cô nhón chân bước đến, Chiêm Đông Kinh ôm cô lên rồi thả vào bồn tắm.

“Chiêm Đông Kinh?”

“Chuyện gì?” Người đàn ông tập trung động tác trong tay.

“Lúc anh không hung dữ, kỳ thực cũng rất tốt.” Chuyện tình cảm Tô Lương Mạt trước giờ chỉ qua lại với Vệ Tắc, nhưng hai người chung đụng đơn giản, cô cũng chưa từng bị người khác ôm tới ôm lui hầu hạ như vậy.

Động tác trong tay Chiêm Đông Kinh dừng lại, con ngươi đen nhánh nhìn Tô Lương Mạt, ánh mắt hắn thâm thúy, gương mặt bị ngọn đèn sau lưng làm mờ ảo, lời nói lại rõ ràng rành mạch, “Vậy em sẽ yêu tôi sao?”

Cô không nghĩ qua, mặt dù Chiêm Đông Kinh có lúc làm cô động lòng, nhưng Tô Lương Mạt vẫn chưa đến mức mê muội, “Sẽ không,” Cô cho dù nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, “bởi vì tôi đã chứng kiến tàn nhẫn của anh, chứng kiến thể giới đen tối của anh, chính bởi vì cái gì cũng đã thấy qua, cho nên mới khiến cho bản thân mình không được quan tâm.”

“Hay cho câu ‘không được quan tâm!’” Chiêm Đông Kinh giật mạnh tay về, phần lưng Tô Lương Mạt đập vào nước, hai chân thon dài đập đập, đầu chìm trong nước liền sặc mấy cái, Chiêm Đông Kinh mặc kệ đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt giận dữ lạnh như băng. Chóp mũi Tô Lương Mạt chua xót, thật vất vả chống thân lên, đầu tóc ướt nhẹp dán trước ngực, mắt đau rát không mở ra được, ai bảo hẳn ‘tốt bụng’ cho tình dầu vào nước.

Hai tay Tô Lương Mạt lần mò tìm kiếm, một phát bắt được khăn tắm quấn nửa người dưới của Chiêm Đông Kinh, cô dùng sức kéo, sắc mặt Chiêm Đông Kinh càng lúc càng xanh mét, “Buông tay!”

“Mắt tôi rất quá, cho tôi lau, đau quá!”

Chiêm Đông Kinh cản lại, Tô Lương Mạt vừa tiến tới gần vừa dùng sức kéo, cuối cùng lấy được khăn tắm, cô liên tục lau mắt, Chiêm Đông Kinh hừ lạnh, “Cũng không sợ đau mắt hột, nhìn thử xem ai mới là lưu manh.”

Tô Lương Mạt làm như không nghe thấy gì, dù sao cũng không nhìn thấy, không thấy...

Người đàn ông xoay người đi ra ngoài, tới khi truyền đến tiếng đóng cửa, Tô Lương Mạt mới mở mắt.

Tắm rửa xong, cô mặc áo tắm đi vào phòng, không nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, đi đến cửa sổ sát đất thông ra sân thượng, rèm cửa bị kéo ra toàn bộ, Tô Lương Mạt lấy tay đẩy ra, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đang dựa vào lan can hút thuốc lá, khói thuốc mờ ảo vờn quanh đỉnh đầu người đàn ông.

Tô Lương Mạt mang đôi dép đế mềm, Chiêm Đông Kinh nghe động tĩnh, quay người hướng về phía cô mở miệng, “Đến đây.”

Cô rề rà nhích tới, Chiêm Đông Kinh đã thay áo ngủ, bóp tắt thuốc lá trong tay, “Đói bụng không?”

“Đói.”

“Đói em cũng không biết mở miệng sao?”

Tô Lương Mạt bị sặc đến nói không ra lời, Chiêm Đông Kinh ưỡn cao nửa người trên, cô còn tưởng muốn xuống lầu ăn cơm, chân mới bước một bước lại thấy Chiêm Đông Kinh vẫn như cũ đứng yên tại chỗ, Tô Lương Mạt không thể không đứng bên cạnh hẳn.

“Em nói sẽ không yêu tôi, vì sao?”

Cô hơi há miệng, lại không nói ra được lý do, hình như cũng không phải bởi vì Vệ Tắc.

“Anh cũng chưa từng nghĩ qua sẽ ở bên cạnh tôi lâu dài, không phải sao? Chiêm Đông Kinh, nếu tôi đã có ý định ra khỏi thế giới của anh, không yêu anh không phải tốt hơn sao? Tránh mang thêm phiền phức cho anh, về sau nhớ lại, sẽ không cảm thấy tôi là người khiến anh đau đầu.” Tô Lương Mạt cố làm ra vẻ thoải mái, Chiêm Đông Kinh chống thẳng tay, quay lại nhìn cô.

“Đau đầu hay không không cần em lo thay tôi, miễn là có ngày nhớ lại không thấy đau lòng là tốt rồi. Lương Mạt, không cần lúc nào cũng phải nhắc nhở bản thân tránh xa tôi, cho dù em không yêu tôi, nhưng chờ có ngày khi em yêu tôi rồi, ít nhất đừng ngăn cản chính mình, cho tình yêu của mình một con đường sống. Thật ra cái gì mới được gọi là ở hai thế giới? Cho dù là sống ở nơi quang minh chính đại, nhưng gia đình họ không thể chấp nhận em, các người cũng không thể nào hòa hợp, thế giới của tôi dù đen tối, nhưng tôi có thể cho em cuộc sống sáng sủa tuyệt đối, xuân về hoa nở, tôi cũng có thể bảo đảm nơi này chỉ có duy nhất mình em có thể lưu lại, vĩnh viễn không bị kẻ khác quấy rầy, cho dù tôi có làm được như vậy, em vẫn cảm thấy tôi với em nhất định là người của hai thế giới khác nhau sao?”

Tô Lương Mạt trở tay không kịp, lời nói của hắn hết sức chân thành mà kiên định, mỗi câu đều do một tổ hợp từ ngữ đơn giản nhất tạo thành, không hoa lệ trau chuốt, chỉ nói như vậy, không hề báo trước lại chạm đến tận tâm can của cô.

Chiêm Đông Kinh như vậy làm cô thấy xa lạ, so với lúc hắn cầm súng giết người còn khiến cô khiếp sợ hơn, giống như kẻ trong tâm trí cô vốn chỉ là tưởng tượng, Tô Lương Mạt không trả lời hắn, mấy ngón tay đặt trên lan can cuộn chặt.

Chiêm Đông Kinh nhìn cô, quay người đi vào phòng ngủ, “Đi thôi, xuống lầu ăn cơm.”

Tô Lương Mạt đi theo bên cạnh, bên tai một hồi nóng lên.

Cô có khả năng phân biệt thực hư, cũng không chống đỡ được những lời nói thâm tình khẩn thiết như vậy của người đàn ông, cô có thể không yêu, nhưng lại không thể không động tâm, hướng hồ mị lực trên người người đàn ông này lại vượt xa những kẻ khác.

Một chiếc xe con phóng như bay qua, người đi đường quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng xe, Lưu Giản lái xe từ trước đến nay không hề cố kỵ, hần cúp điện thoại, kết cục này hần đã dự liệu ngay từ đầu, chẳng qua là do những kẻ kia vội vàng trả thù cho Thương Tử, nguyên một đám đồ mất tự ình là thông minh.

Hần nhấn còi ầm ỹ, cửa biệt thự tự động mở, mới lái xe đi vào, đột nhiên bên cạnh nhảy ra một thân ảnh, cực nhanh giữ chặt cửa xe hần, hần chăm chú nhìn kỹ, là Tô Uyển.

Lưu Giản lúc trưa đã gọi điện thoại, phân phó hộ vệ không cho cô ta vào trong.

“Cô tới lấy đồ sao?” Hần nhìn về phía trước, thậm chí không muốn lãng phí một cái liếc nhìn cô ta.

Tô Uyển nắm chặt hai tay, “Vì sao không cho em vào trong?”

“Tôi không phải cho cô đi rồi sao?”

Mười đầu ngón tay Tô Uyển vì dùng sức mà trắng bệch, “Em còn có đồ gì có thể mang đi?” Trừ tim hần ra, cái gì cô ta cũng không cần.

Lưu Giản có vẻ bức mình, “Chỉ cần cô vừa ý, cứ việc lấy đi.”

“Giản,” Cô ta gọi tên hần, “em không muốn đi.”

Lưu Giản hất tay cô ra, Tô Uyển lại ôm cánh tay hần, “Đi theo anh, cái gì em cũng không cần.”

Hần lạnh lùng quay đầu, ánh mắt sắc bén lạnh khốc, “Thì ra cô vẫn còn tâm tư khác, Tô Uyển, nếu cô thực vì tiền của tôi tôi ngược lại có thể chứa chấp cô, tôi không thích chơi mập mờ không rõ ràng, công khai ghi giá thì càng tốt?”

Lòng Tô Uyển đã bị hần cắm rễ quá sâu, không chịu buông tay, chớp mũi cô ta chua xót khó nhịn, vừa rồi ngồi chờ lâu như vậy cô ta thực sự đã hiểu rõ, “Em sai rồi còn không được sao? Sau này chuyện của anh em sẽ không xem vào nữa, Giản, anh cho em vào đi.”

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn cô, “Cũng sẽ không yêu cầu đòi hỏi quyền lợi?”

Tô Uyển gật đầu, bọn họ từ lúc bắt đầu đã định sẵn không thể ngang hàng, là cô lòng tham không đáy, là cô suy nghĩ viển vông.

Lưu Giản thấy cô ta lạnh cóng đến run lấy bẫy. Nghĩ Tô Uyển đi theo hần trừ bỏ một chút ảo tưởng không thực tế cũng không có hành động quá đáng nào khác, hần mở khóa cửa xe, “Lên xe.”

Tô Uyển cũng không quá mừng rỡ, thân thể đơn bạc đi qua đầu xe, khoảng cách chỉ vón vẹn mười bước chân, cô ta cảm giác như mình sa đọa vào vực sâu, không ai kéo ra được, nhưng nếu ai muốn đẩy cô ta thêm một bước, cô ta chắc chắn kéo đối phương cùng ngọc nát đá tan.

Có vài người, gặp một lần lầm lỡ cả đời. (Bạn chipchip rất thích câu này, hô hô)

Tô Lương Mạt ăn xong cơm tối lên lầu, đi ra ngoài lẩn qua lẩn lại một chuyến đã sớm mệt mỏi muốn chết, không nghĩ rằng Chiêm Đông Kinh thể lực tốt, loại chuyện này trên người Tô Lương Mạt luôn cảm thấy hần có thể lực cùng khả năng chịu đựng hơn người, không biết thỏa mãn.

Mỗi lần hần đều làm khúc dạo đầu đầy đủ, để cô không quá đau đớn, hai tay Tô Lương Mạt bấu chặt bả vai người đàn ông, thân thể cô trầm luân trong ngực hần, Tô Lương Mạt nhìn đèn ngủ trên đỉnh đầu, cảm thấy có chút mờ mịt, tình cảm của cô với Vệ Tắc nhiều năm như vậy, đến cuối cùng được xem là gì?

Chiêm Đông Kinh thấy cô không tập trung, cắn lên ngực cô một cái trừng phạt.

Tô Lương Mạt bị đau hoàn hồn, đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, đẩy Chiêm Đông Kinh ra, “Tránh ra tránh ra.”

Lồng ngực Chiêm Đông Kinh bị cô cho ăn mấy cái đấm liên tiếp, Tô Lương Mạt như gặp quỷ kéo hết chăn mền, cô chỉ lo bao quanh thân mình, hai chân từ dưới thân Chiêm Đông Kinh cũng co lại, cô quần mình giống như cái bánh chưng, Chiêm Đông Kinh cứ như vậy liên tục trần trụi giữa giường.

“Làm sao vậy?” Ngọn đèn sau lưng tinh trắng của người đàn ông phát ra ánh sáng kiêu diễm.

Mặt Tô Lương Mạt đỏ hồng, thần sắc quái dị, xác định bản thân mình ngay cả đầu ngón chân cũng không lộ ra, lúc này mới thấp giọng mở miệng, “Ba anh đang đứng trước giường.”

Chiêm Đông Kinh cả kinh, thiếu chút nữa té xuống giường.

Bộ dáng Tô Lương Mạt cũng không phải nói giỡn, hấn cúi đầu nhìn lại mình, trên giường ngoại trừ cái chăn bọc lấy Tô Lương Mạt đang khỏa thân không có gì có thể che đậy thân thể, Chiêm Đông Kinh thuận tay nhặt áo tắm dưới đất mặc lên, “Ồ đâu?”

Tô Lương Mạt chỉ chỉ phương hướng, “Nhưng mà ông ấy đang đưa lưng về phía chúng ta.”

Chiêm Đông Kinh buộc lại dây lưng, như thế nào sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện lại chọn đúng lúc này?

“Em thử hỏi ba tôi xem, cú điện thoại lúc trước là ai gọi?”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm phía cuối giường, “Tôi hỏi rồi, lời ông ấy nói tôi nghe không rõ.”

“Vậy ông ấy có thể nghe tôi nói không?”

“Không biết.”

Chiêm Đông Kinh nhìn theo tầm mắt Tô Lương Mạt, sắc mặt có chút tịch mịch, cho dù không nhìn thấy, nhưng hấn vẫn luôn tin tưởng lời Tô Lương Mạt nói, cô nói ông ở đây, chắc chắn ông đang ở đây.

“Ba.”

Tô Lương Mạt đành phải đứng dậy, đầu gối quỳ lên chặn dịch về phía trước vài bước, “Ông ấy nhất định có thể nghe thấy, ông ấy xoay người nhìn anh.”

Chiêm Đông Kinh nôn nóng trả thù, “Là ai đã hạ thủ với ba? Sao ba lại đến nơi đó?”

Hỏi xong, hấn quay đầu nhìn Tô Lương Mạt, ánh mắt Tô Lương Mạt từ phía trước thu hồi, “Tôi thực sự không nghe được lời ông ấy nói.”

“Vậy bảo ông ấy viết, đưa giấy bút cho ông ấy.”

Tô Lương Mạt vẫn lắc đầu, “Lần trước tôi thấy có điện thoại di động đã dùng thử, nhưng không được, kì lạ là lời nói của nho nhỏ thú khi vẽ ra tôi lại nhìn thấy được.”

Những chuyện kỳ quái này Chiêm Đông Kinh không hiểu, Tô Lương Mạt đột nhiên hướng về phía kia nói tiếp. “Đừng... bác trai, đây là nho nhỏ thú, bác đừng xách nó trên tay.”

Đầu Chiêm Đông Kinh như muốn nổ tung, Tô Lương Mạt đưa tay hướng Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ, “Nho nhỏ thú là con nuôi của anh ấy, thằng bé rất biết điều...”

Chiêm Đông Kinh không nói ra được cảm giác quái dị, Tô Lương Mạt xem ra rất vội, một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại.

“Đi rồi?”

Tô Lương Mạt gật đầu.

Ngón tay Chiêm Đông Kinh gõ nhẹ lên trán vài cái, “Thằng nhóc tấu hài kia sao cũng ở đây?”

“Tôi đi đâu thằng bé cũng nhất định đòi theo, nó không có nơi nào khác để đi.” Tô Lương Mạt quay lại dựa vào đầu giường, Chiêm Đông Kinh vừa nghĩ đến toàn thân liền không thoải mái, “Vậy buổi tối nó cũng ở đây?”

Không lẽ nào vào thời điểm hần ra sức vận động, tên tiểu quỷ kia lại ngồi bên cạnh xem chứ?

“Tô Lương Mạt! Dem người của em giấu cho kỹ, ngày nào đó nó đột nhiên xuất hiện...” Dọa hần bất lực thì làm sao giờ? (Chipchip: thì chịu thôi chứ sao anh@-@)

“Anh có cái gì chưa thấy qua, còn sợ đứa con nít sao?” Tô Lương Mạt thấy mặt mũi hần đầy nghiêm trọng, “Tôi đã dặn dò nho nhỏ thú rồi, bảo nó không được phép tùy tiện đi vào, hôm nay chỉ vì náo nhiệt như vậy, dù sao cũng chỉ là trẻ con.”

Chiêm Đông Kinh không phản bác được, huyết thái dương giật giật mấy cái, Tô Lương Mạt đột nhiên nhớ tới cái gì, ưỡn người lên, “Tôi có thể nói bác trai dạy nho nhỏ thú viết chữ, sau này ông ấy muốn nói gì, chúng ta có thể biết thông qua nho nhỏ thú rồi.”

“Vậy không bằng em trực tiếp giết nó luôn đi.” Chiêm Đông Kinh nằm chết dí bên cạnh Tô Lương Mạt, lại cảm thấy nói như vậy cũng không đúng, “Ba tôi không có kiên nhẫn, nho nhỏ thú quần lấy ông ấy chắc chắn ngày nào cũng bị ăn đòn.”

Tô Lương Mạt lơ đãng, vẫn quần chặt chiếc chăn không chịu buông tay.

Nhưng trong lòng thực sự có bóng ma, sau này lúc Chiêm Đông Kinh muốn ân ái, Tô Lương Mạt luôn cảm thấy Chiêm Tùng Niên sẽ từ cái góc nào đó xuất hiện, cho dù Chiêm Đông Kinh không nhận nhận được, cũng chỉ có thể làm len lén dưới chăn.

Sức khỏe Tô Khang từ từ hồi phục, Tô Lương Mạt cũng càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, Tô Khang muốn trốn khỏi Chiêm Đông Kinh rời khỏi Ngự Châu là chuyện không thể.

Thừa lúc hôm nay Chiêm Đông Kinh tâm trạng tốt, Tô Lương Mạt thử dò xét lần nữa, “Tôi muốn đi trại an dưỡng thăm ba, có được không?”

“Không được.”

“Chiêm Đông Kinh, tôi chỉ nhìn ông ấy một chút thôi.”

“Em có việc giấu tôi phải không?”

Đối mặt với người đàn ông này, Tô Lương Mạt cố che giấu hoảng hốt, “Tôi có việc gì có thể giấu được anh, tôi rất nhớ ba mẹ, cũng không biết sức khỏe ba rốt cuộc hồi phục ra sao.”

Chiêm Đông Kinh gấp quyển tạp chí trong tay, “Tôi sẽ bảo đảm an toàn cho bọn họ, hơn nữa sau này sẽ đưa bọn họ ra nước ngoài, những chuyện này em đều không cần quan tâm, không phải suốt ngày em hỏi tôi vì sao không cho em gặp mặt họ sao? Rất đơn giản, cho dù sau này bọn họ không ở Ngự Châu, nhưng tôi nắm được tung tích của bọn họ, trong lòng tôi cũng có điểm tựa, Lương Mạt, ít nhất lúc ở bên cạnh tôi em còn có thể toàn tâm toàn ý một chút.”

Tô Lương Mạt khấn trương, “Việc này cùng việc tôi gặp mặt họ không có vấn đề gì, chờ sau khi thương thể ba tôi hồi phục, tôi không còn cơ hội được sống cùng họ nữa rồi.”

“Em gặp được ba, sẽ không tự nhắc nhở chính mình lý do vì sao em lại phải ở bên cạnh tôi chứ?” Chiêm Đông Kinh thận trọng dò xét thần sắc của cô, Tô Lương Mạt gắng sức giả vờ, “Tôi đã sớm nói, tôi là cam tâm tình nguyện ở bên anh, nếu không ai cũng không ép được tôi, anh cho tôi đi trại an dưỡng đi, hơn nữa tôi mỗi ngày đều trở về, cũng sẽ không trốn.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm cô vào ngực, “Đây là do em nói, ba em không tin tôi, cũng không chịu để tôi sắp xếp đưa ông ấy ra ngoài, em cũng đừng ở sau lưng tính kế với tôi.”

“Sẽ không đâu.”

Chiêm Đông Kinh bên này xem như đồng ý, nhưng Tô Lương Mạt trước sau lại không thuyết phục được Tô Khang.

Tô Khang chính là khó từ bỏ quyết tâm, muốn ông tiếp nhận sắp xếp của Chiêm Đông Kinh, ông tình nguyện ở lại đầu thú.

Tô Lương Mạt ra khỏi trại an dưỡng, là tự mình lái xe tới, nơi này rất bí mật, bình thường sẽ không có ai đi theo đến đây.

Cô mở cửa xe định bước vào, một chiếc xe hơi ở đâu chạy thẳng tới trước mặt, người bên trong nhấn còi, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt Thẩm Tâm Lê, “Tô tiểu thư, thật là trùng hợp.”

Tô Lương Mạt trong lòng hồi hộp, Thẩm Tâm Lê vốn không muốn ngừng, “Tìm chỗ nào hàn huyên một chút đi?”

Hai xe một trước một sau ra khỏi trại an dưỡng, nửa đường có một tiệm cà phê thanh tĩnh, Thẩm Tâm Lê chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, “Nếu nhớ không lầm, ba cô là tội phạm truy nã?”

“Cô theo dõi tôi?”

“Đông Kinh phái những hộ vệ kia canh giữ ở bệnh viện, tôi muốn biết, dù thế nào họ cũng không lừa tôi,” Thẩm Tâm Lê không coi ra gì lấy ra điều thuốc châm lửa, “mạng ba cô rất lớn, vì vậy nên biết quý trọng.”

“Cô có chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Tô Lương Mạt lẽ nào lại không nhận ra Thẩm Tâm Lê là cố ý nhắc tới.

Cô ta cũng không quanh co lòng vòng, dùng sức hít một hơi thuốc, “Tôi giúp cô giữ kín chuyện này, cô giúp tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ngày kia có một lô hàng đưa vào cảng, địa điểm cập bến cụ thể ở đâu chỉ có Chiêm Đông Kinh biết, theo như thói quen của anh ta sẽ đem tài liệu lưu trong máy tính, đến lúc đó tôi muốn có chiếc xe chở hàng số đuôi là 03, cô nghĩ cách lấy nó cho tôi.”

Tô Lương Mạt bật cười mỉa mai, “Cô xem tôi là gì, thần trộm sao?”

“Đông Kinh để cô ở bên cạnh anh ta một thời gian rồi, chút chuyện nhỏ này cũng không làm được, cô dựa vào cái gì dám đi theo anh ta, yên tâm, tôi sẽ không để lộ một chữ nào,” Thẩm Tâm Lê lấy di động trong túi xách, “bây giờ cho dù cô muốn đưa ba cô đi nơi khác cũng không kịp, một xe hàng mà thôi, Đông Kinh cho dù biết là cô làm cũng sẽ không làm gì cô đâu.”

“Nếu cô muốn vì sao không tự mình hỏi xin anh ta?”

Thẩm Tâm Lê nhún vai tự giễu nói, “Vậy phải xem anh ta có đồng ý không.”

Tô Lương Mạt không đến xía tới bỏ về, Tô Khang nói không sai, nơi mà ông đến nhất định không để ai biết được, nếu như theo sắp xếp của Chiêm Đông Kinh, nói không chừng cũng chạy không thoát những kẻ như Thẩm Tâm Lê, cô không muốn cả đời bị người khác dắt cổ sống qua ngày.

Nhưng bây giờ cần giải quyết trước tiên, là làm thế nào bịt miệng Thẩm Tâm Lê.

Nói rõ với Chiêm Đông Kinh nhất định không được, người như Thẩm Tâm Lê, không biết sau lưng có thể làm ra những chuyện gì.

Tô Lương Mạt dựa vào đầu giường xem tivi, lại không yên lòng, máy tính Chiêm Đông Kinh để trong thư phòng ở tầng ba, cô muốn tránh tầm mắt vệ sĩ đi vào rất khó, huống hồ mặt mã đã được mã hóa, cô tắt tivi ở trong phòng đi đi lại lại, vẫn nghĩ hay là lên trên xem thử.

Đi lên tầng ba, cửa thư phòng mở rộng, ánh đèn xuyên qua khe cửa chiếu đến bên chân.

Tô Lương Mạt đẩy cửa đi vào, Chiêm Đông Kinh nhả đầu lông mày, mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, Tô Lương Mạt rót cho hần ly nước, hộ vệ thấy cô cũng không ngăn lại, cô điềm nhiên như không đi đến bên cạnh người đàn ông, “Xem cái gì vậy, muộn như vậy còn chưa ngủ.”

Quét mắt một cái, trí nhớ Tô Lương Mạt vô cùng tốt, màu đỏ ở phía trên là ngày, cô thử đoán tin tức Thẩm Tâm Lê cho cô biết, lại không dám tỏ ra quá mức chăm chú, cô đưa ly nước cho Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông kéo cô để cô ngồi lên trên chân mình, tư thế này lại càng dễ dàng đối mặt với máy tính.

Chiêm Đông Kinh đưa tay tắt một cửa sổ, trong chớp mắt lúc giao diện vụt tắt, Tô Lương Mạt kịp nhìn thấy thời gian và địa điểm quan trọng.

Bến tàu Long Cảng, tám rưỡi tối.

Chiêm Đông Kinh vẫn chưa phát giác, nhưng tim Tô Lương Mạt gần như nhảy ra khỏi cổ họng, cô chưa từng làm qua chuyện như vậy, nên chột dạ sợ muốn chết.

Cô tự trấn an mình, nói không chừng sau này quen dần sẽ ổn.

Một bàn tay bất thành linh chụp lên ngực cô, “Tìm sao lại đập nhanh vậy?”

Thân thể Tô Lương Mạt căng cứng, ánh mắt từ màn hình dời đi chỗ khác, “Anh cũng không phải bác sĩ.”

Hai tay Chiêm Đông Kinh ôm lấy cô, “Tôi là bác sĩ của một mình em.”

“Anh chuyên trị bệnh gì?”

“Nữ nhân tâm tình và thân thể cô đơn, giống như em vậy.”

Tô Lương Mạt cảm giác cơ thể bay lên không rồi bị ôm lấy, cô yên lặng ghi nhớ thông tin vừa này rồi mới trả lời, “Anh mới tâm tình và thân thể cô đơn.”

“Coi như tôi cô đơn, vậy em chữa trị cho tôi đi?”

Tầm mắt cô vô tình lướt qua bàn làm việc, màn hình máy tính đã bị tắt đi.

Tô Lương Mạt vẫn còn đang do dự, Chiêm Đông Kinh trước giờ không hề đề cập đến chuyện làm ăn với cô, cô cũng không hỏi, ngay cả giao dịch hôm đó, Chiêm Đông Kinh chỉ nói buổi tối có chuyện, bảo cô đi ngủ trước.

Cô thức giậy giúp Chiêm Đông Kinh chuẩn bị quần áo, lại giúp hần mặc đồ, hần trời sinh là móc treo quần áo, bộ quần áo một màu mặc lên đều thành hàng hiệu, dường như không có sự phối hợp nào có chỗ để bắt lỗi.

Hai tay Tô Lương Mạt từ nút áo thứ hai dưới cổ hần cài xuống, động tác của cô cực kỳ chậm, “Lần trước nghe nói anh với Thẩm Tâm Lê tranh cãi, mẹ anh có phải rất ghét cô ta hay không?”

“Em nói xem?” Chiêm Đông Kinh cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ nhắn của cô, “Mẹ tôi lúc trước, mấy lần suýt chút là lấy mạng Thẩm Tâm Lê, khi đó ba tôi mới mất, Thẩm Tâm Lê khiếp sợ chỉ đành cầu cứu Hoắc lão gia tử, sau đó mẹ trong lúc tức giận liền ra nước ngoài.”

Tô Lương Mạt không để ý, gật đầu, Chiêm Đông Kinh đưa tay nâng cằm cô lên, “Sao đột nhiên lại quan tâm đến chuyện này?”

Cô hoàn hồn, tăng nhanh tốc độ trong tay, “Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút.”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh kéo cô ôm vào trong ngực, “Tôi hôm qua mệt muốn chết rồi phải không.”

“Không có.” Tô Lương Mạt cũng không suy nghĩ, liền trả lời.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng người đàn ông cười khẽ, hần đưa tay nhéo nhéo hai má Tô Lương Mạt, “Tình lực rất tốt, trẻ con đúng là dễ dạy.”

Cô lại hoàn toàn không thấy thoải mái, lời của Thẩm Tâm Lê đã dồn ép cô hai ngày nay, Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh xuống lầu, ăn xong bữa sáng sau đó đều đi ra ngoài.

Cô hẹn trước Thẩm Tâm Lê, vẫn là nơi gặp nhau hai ngày trước.

Thẩm Tâm Lê đến trễ hơn cô, cô ta bỏ kính râm ra, ngồi vào ghế đối diện với Tô Lương Mạt, “Có chuyện gì sao?”

“Tôi biết hàng đêm nay vào cảng mấy giờ, ở đâu.”

“Thật sao?” Thẩm Tâm Lê mừng rỡ có thừa, ánh mắt lại thấy vẻ do dự trên mặt Tô Lương Mạt, sau đó tựa vào ghế sofa, ngửi khí trên tóc, “Được rồi, cô vẫn còn có chút bản lĩnh.”

“Tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi tôi giúp cô tìm cách lấy hàng, tôi cần biện pháp đưa ba tôi ra khỏi trại an dưỡng.” Bên trong đều là người Chiêm Đông Kinh sắp đặt, nếu Tô Lương Mạt muốn một mình hành động khẳng định không thể được, Thẩm Tâm Lê nghe vậy, dừng động tác hút thuốc, cô ta ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, “Chuyện này cô nên tìm người đàn ông của cô.”

“Tôi không muốn để anh ta biết.”

Khóe môi đỏ tươi của Thẩm Tâm Lê không khỏi nhếch lên, cô ta nhướn người, khuỷu tay chống lên mặt bàn, “Tôi thực đã xem nhẹ cô rồi, nhưng tại sao tôi phải giúp cô?”

“Chỉ dựa vào việc cô hai lòng, cô muốn lấy hàng của anh ta, còn dựa vào việc phu nhân muốn trừ khử cô, nếu như Chiêm Đông Kinh mở miệng để bà ấy quay về, tin rằng cuộc sống của cô cũng khó mà yên ổn.”

“Cô dám uy hiếp tôi?” Khóe mắt Thẩm Tâm Lê đã lộ vẻ tức giận.

“Đây là tôi nhắc nhở cô, cô đã nói phải những hộ vệ kia canh giữ ở trại an dưỡng, bao nhiêu người sẽ bán đứng cô, tôi muốn cô rút họ đi hết không được nán lại.” Nếu không phải là Thẩm Tâm Lê tìm tới tận cửa, Tô Lương Mạt lúc trước dù thế nào cũng không nghĩ sẽ hợp tác với cô ta.

Thẩm Tâm Lê nhổ khói thuốc, “Những chuyện này muốn giấu Đông Kinh, xem ra cô đối với anh ta cũng không toàn tâm toàn ý.”

Lời nói này có bao nhiêu cười trên nỗi đau người khác.

“Nhưng nếu như tôi nói tôi muốn gặp phu nhân, có khi nào anh ta đáp ứng yêu cầu này của tôi.”

“Được rồi.” Thần sắc Thẩm Tâm Lê chợt thoáng chật vật, “Tôi chỉ giúp cô rút người đi, chuyện sau đó tôi không quản.”

“Được.”

Cho dù cô ta muốn quản, Tô Lương Mạt cũng tránh đi.

Thẩm Tâm Lê đem tàn thuốc gảy vào mép gạt tàn bên cạnh, “Đến lúc đó sẽ có người ở vị trí đã sắp xếp trước đón cô.” Về phần xử lý đám hàng kia như thế nào, Tô Lương Mạt lại không muốn quan tâm.

Thật ra Tô Lương Mạt một chút chắc chắn cũng không có, Tổng Các đã dạy cô không ít, nhưng lại không dạy Tô Lương Mạt làm thế nào lấy đồ của Chiêm Đông Kinh.

Cô ở bên ngoài dạo qua một vòng, mua một bộ đồ nam rộng thùng thình, còn có một bộ tóc giả.

Quy trình hàng hóa được đưa vào cảng Tô Lương Mạt đều biết, cô xem xét thời gian, đem theo túi to đi vào nhà vệ sinh của nhà hàng.

Lúc đi ra, trên đầu đội mũ kéo xuống thật thấp, mặc bộ quần áo xanh đen rộng thùng thình, bộ dáng y hệt một thanh niên còn trẻ, Tô Lương Mạt kéo cửa đi ra, vừa lúc có một cô gái muốn đi vệ sinh, nhìn thấy bộ dáng này của cô sợ hãi kêu lên, cô vượt qua cô ta đi thẳng ra ngoài, một hồi lâu sau nghe được người kia hét to, “Lưu manh, sắc lang!”

Tô Lương Mạt kéo cổ áo, bước nhanh ra khỏi đại sảnh.

Cô thuê xe đi đến kho hàng Thẩm Dương, xe chở hàng bình thường cũng từ chỗ này đi ra, Tô Lương Mạt đứng ở bên ngoài, nhìn thấy một đoàn xe chở hàng đang kiểm tra, tự động đậu ở phía dưới chỗ đậu xe, trong đó có một cái rõ ràng là đuôi số 03.

Người điều khiển đều ở trên xe chuẩn bị xuất phát, có người chuyên phụ trách đi ra đưa ôi người lái xe một thẻ thông hành, kho hàng Thẩm Dương là nơi vắng vẻ, chính vì như vậy mới có thể che dấu tai mắt người khác.

Mấy chiếc xe lần lượt xuất phát, Tô Lương Mạt chọn trúng xe cuối cùng, cô núp ở tường rào bên cạnh, vừa đúng lúc tài xế kia đi vệ sinh, thời gian xuất phát vì vậy chậm hơn những người khác một vài phút.

Tô Lương Mạt biết bên ngoài cũng không có camera giám sát, cho dù có người thò đầu vào thăm dò tình hình bên trong, có lẽ cũng không thể nhìn rõ ràng được.

Lúc xe đi ra, cô đứng giữa hai cây đại thụ xanh tốt, thật ra tốc độ cũng không tính là nhanh, Tô Lương Mạt nhìn thấy có cơ hội liền phóng ra, tài xế bất ngờ không chuẩn bị đành phải phanh lại đột ngột, xe thiếu chút nữa đâm vào cây, Tô Lương Mạt ngồi xổm dưới đất không chịu đứng lên.

Lái xe bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, thò đầu ra mắng, “Không có mắt phải không?”

Tô Lương Mạt dứt khoát lẩn một vòng.

Lái xe còn tưởng rằng đụng trúng, vội vàng đẩy cửa xe chạy ra, hẩn đến bên cạnh Tô Lương Mạt, đẩy đẩy bả vai cô, “Không sao chứ?”

Mắt của cô trừng to, tài xế thấy cô không nói lời nào, càng đến gần hơn, hai mắt Tô Lương Mạt đen bóng, giống như rơi vào hố sâu không tài nào thoát ra được, hẩn lập tức cảm thấy không thể điều khiển thân thể, một mối lợi hại, Tô Lương Mạt đưa tay đỡ lấy thân thể nghiêng ngã của hẩn. Vừa vặn lúc đoàn xe ngăn trở tầm nhìn phía sau, Tô Lương Mạt níu hai bên nách tên đàn ông kéo hẩn đến cạnh gốc cây, lúc đi ra, trên người đã thay xong đồng phục tài xế.

Cô mở cửa xe ngồi vào ghế lái, sau đó khởi động động cơ, động tác lưu loát liền mạch.

Không bao lâu liền theo kịp đoàn xe trước mặt, Tô Lương Mạt nghĩ Chiêm Đông Kinh cũng sẽ không tự mình ra mặt, hẩn đã nói đêm nay có việc, chắc là còn có tiệc xã giao khác.

Cô lái xe đến bến tàu, có người đi đến, cô đưa thẻ thông hành ra, người nọ đạp lên bàn đạp, một tay ôm kính chiếu hậu, Tô Lương Mạt kéo vành nón xuống thấp, lộ ra nửa gương mặt từ mũi trở xuống.

“Mới tới?”

Tô Lương Mạt chỉ đành phải gật gật đầu.

“Quy tắc đều hiểu?”

Cô nhìn thấy trên hộp số có hộp thuốc lá, cầm lấy đưa cho đối phương, người nọ đẩy tay của cô lại, “Vừa mới đến đây, kiểm soát ở bến tàu cũng không dễ dàng, cậu là người mới tới nói cậu nghe một câu, không nên nhìn thì đừng nhìn, không nên hỏi thì đừng hỏi, sau khi rời đi quản tốt cái miệng của mình.” Hẩn đem thẻ thông hành đưa trả Tô Lương Mạt, lúc xuống xe rút hai điều thuốc trong hộp thuốc kẹp vào sau tai, “Hôm nay Kinh thiếu tự mình giám sát, cậu phải nâng cao tinh thần lên trăm lần.”

Tô Lương Mạt hồi hộp, cô vội vàng gật đầu, đóng chặt cửa xe.

Cách đó không xa trong kho hàng có ánh sáng yếu ớt rọi ra, thuyền đã cập bến, có người đang sắp xếp dỡ hàng, Tô Lương Mạt nhìn thấy cửa kho hàng đột nhiên mở ra, Chiêm Đông Kinh dẫn đầu, dáng người cao ngất, Tổng Các đi theo phía sau.

Hắn cúi đầu nói với Tống Các vài câu, Chiêm Đông Kinh đi thẳng tới mép bến tàu, một chân đạp lên, đưa tay móc điện thoại ra gọi đi.

Đối phương hình như tắt máy, hắn rất nhanh đem di động nhét vào lại túi quần.

Tô Lương Mạt sờ vào túi, tận lực nhấn nút tắt máy.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 56: Nhìn thấu, hung hăng trừng phạt

52. Chương 56: Nhìn Thấu, Hung Hăng Trừng Phạt

Chương 56: Nhìn thấu, hung hăng trừng phạt

Có người hướng phía đoàn xe bên này ngoắc ngoắc.

Tô Lương Mạt nhìn thấy chiếc xe đầu tiên chạy qua, dừng ở chỗ cách chỗ Chiêm Đông Kinh đứng không xa, cô nắm chặt tay lái, hai tay hung hăng dùng sức, ghé lái bên trong vốn không rộng, như thế này làm không khí vốn bị đè ép càng làm người ta có cảm giác hít thở không thông.

Hàng hóa rất nhanh được xếp vào thùng xe, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu, xác định bản thân mình cải trang không có sơ hở.

Chiêm Đông Kinh vừa đứng tựa lên bên cạnh vừa hút thuốc, hình như có chuyện đang suy nghĩ.

Tô Lương Mạt lái xe tới, có người xếp hàng lên, cách một cánh cửa xe nhìn thấy gò má Chiêm Đông Kinh bị thủy triều bao phủ đen tối, Tô Lương Mạt quay mặt sang hướng khác, sợ bị nhận ra.

Phía trước có người phát tay, Tô Lương Mạt nghĩ rằng được rồi, cô khởi động xe vừa định lái đi, liền thấy đối phương bọc qua đầu xe dùng sức đạp lên cửa xe.

Cô không thể không kéo kính xe xuống.

“Bị làm sao vậy, lần đầu tiên tới phải không? Muốn chết à, đồ hàng cậu bồi thường a.”

Tô Lương Mạt cũng không dám cãi lại, chỉ đành nhẫn nhịn tùy ý hắn mắng, Chiêm Đông Kinh nghe động tĩnh ngẩng đầu lên nhìn về bên này, Tô Lương Mạt kinh hoảng cực kỳ, cả khuôn mặt hận không thể vùi luôn vào ngực. May mà người kia mắng vài câu rồi rời đi, dù cách một khoảng khá xa nhưng vẫn thấy rõ ánh mắt sâu hoắm lạnh thấu xương.

Hàng hóa rất nhanh đã sắp xếp xong, Tô Lương Mạt cúi thấp đầu khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Chiêm Đông Kinh kẹp điếu thuốc trong tay đưa đến miệng, Tống Các gấp danh sách trong tay lại, “Kinh thiếu, gần như xong rồi, về trước thôi.”

Tô Lương Mạt vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh hướng sang bên này chỉ chỉ tay, cô cố tự trấn tĩnh, không thể không tăng tốc.

“Người trên xe đều tin được à?”

“Tin được, vốn dĩ ban đầu đều là những người được sắp đặt, nhưng có một lần bị lộ tin tức, tôi cảm thấy càng ít người biết càng tốt, liền đem tất cả những người đó điều đi chỗ khác.”

Mùi thuốc lá trong cỗ hòng Chiêm Đông Kinh tràn đầy cả phổi, hắn ném nửa điếu thuốc còn lại xuống chân dẫm tắt, “Tôi đi qua xem thử.”

Tống Các nhìn theo tầm mắt của hắn, “Kinh thiếu, cần tôi đi theo không?”

“Không cần.” Chiêm Đông Kinh nói xong, sải bước về phía trước đến chiếc xe đậu ở bên cạnh.

Tô Lương Mạt lái xe ra bến tàu, lần nữa tăng tốc.

Địa điểm Thẩm Tâm Lê cho cô ở trước mặt, cô chỉ cần đem xe để ở chỗ đó là được, mồ hôi lạnh sau lưng Tô Lương Mạt toát ra chảy ròng ròng, mồ hôi hai bên thái dương thuận theo tóc giả chảy xuống, cô thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu, luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Lái qua hai con đường, ở cái hồ nhân tạo cực lớn trước mặt có dấu hiệu dừng lại, Tô Lương Mạt vội vàng thắng xe, đã có người sớm chờ ở đó, cô nhanh chóng xuống xe, đối phương không nói hai lời ngồi vào ghế lái.

Hàng hóa bị đem đến nơi nào Tô Lương Mạt cũng không biết rõ, vì vậy cô chỉ có thể tự mình rời đi.

Xe hàng vừa mới khởi động rời đi, một chiếc đèn pha ở đầu rọi đến chói mắt, Tô Lương Mạt không thấy rõ đối phương là ai, nhưng dựa vào bản năng cô chỉ biết co căng chạy, người đầu tiên cô nghĩ đến chỉ có thể là Chiêm Đông Kinh, vừa rời ở bến tàu, cái nhìn kia làm cô đến giờ còn hoảng sợ.

Tô Lương Mạt chạy ngược lại hướng xe chở hàng, cô núp vào một bụi cây, bên ngoài cái lan can thô sơ là hồ nước rất bẩn, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống bắt đầu cởi bỏ quần áo và tóc giả trên người, gió lạnh thổi tới làm mùi tanh hôi xộc vào khoang mũi, Tô Lương Mạt cởi đồ ra, tay chân luống cuống đem đồ nhét vào bụi cỏ xanh tốt gần đó.

Xe càng lúc càng gần, nên cô có thể nhìn rõ là xe của Chiêm Đông Kinh, hắn đương nhiên cũng phát hiện được xe hàng bỏ trốn, cũng không đuổi theo, Chiêm Đông Kinh gọi điện cho Tống Các trước, sau đó dừng xe ở ven đường phía trước.

Đèn pha soi rõ về phía Tô Lương Mạt, cô không có chỗ trốn, ánh đèn xuyên qua bụi cây thưa thớt rơi xuống gương mặt cô, cô ngồi chồm hổm đến tê dại cả hai chân, ánh sáng lạnh lẽo bị phân cách chiếu vào mặt cô, loang lổ mà tái nhợt.

Chiêm Đông Kinh không xuống xe, cũng không rời đi.

Đây giống như một hồi đánh giằng co, Tô Lương Mạt ngồi đó không dám động đậy, cô biết rõ một khi bị Chiêm Đông Kinh phát hiện hậu quả sẽ thế nào, nhưng hành động của người đàn ông như vậy chắc chắn là biết cô núp ở đây, mặc dù như thế, hắn vẫn bất động, Tô Lương Mạt chỉ có thể cuộn chặt thân thể.

Chiêm Đông Kinh nói chuyện điện thoại xong, đưa mắt nhìn chằm chằm rừng cây phía trước, hắn mở cửa xe, Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng đóng cửa xe dữ dội, cô lui về phía bên mép hồ, một hàng lan can đổ bê tông đã biến chất, lộ ra cái ruột thép loang lổ bên trong, Tô Lương Mạt không chút do dự xoay người nhảy qua. Bàn tay không cẩn thận sượt qua mặt thép, bị cắt trúng chảy máu đầm đìa, nhưng cô bất chấp tất cả, một tay Tô Lương Mạt bám lên mép bờ, chìm cả người vào hồ nước bẩn.

Chiêm Đông Kinh đi qua một cái dốc cao, ống quần sượt qua bụi cây phát ra tiếng sột soạt, mỗi bước chân như đang dẫm lên trái tim Tô Lương Mạt, cô khẩn trương giống như bị người ta ném vào lò lửa, Chiêm Đông Kinh đi đến nơi cô núp lúc này, dùng chân đẩy đẩy, nhìn thấy bộ quần áo và đạo cụ Tô Lương Mạt cởi ra ở bên trong.

Sắc mặt người đàn ông ẩn giấu loại hàn khí rờn rợn, hắn đi về phía trước, đôi chân thẳng tắp vẽ nên đường cong đường hoàng hữu lực, cánh tay Tô Lương Mạt treo thẳng đến không còn khí lực, Chiêm Đông Kinh càng lúc càng đến gần, tới khi chỉ cần thò đầu ra là có thể nhìn thấy cô.

Tô Lương Mạt thu tay lại, làm cho thân thể mình từ từ chìm xuống, ánh đèn bên này rất tối, dễ dàng giấu người, kèm theo mùi nước hồ là lạ chưa qua đỉnh đầu Tô Lương Mạt, cô hít vào một hơi, tóc dài màu đen như dây leo, xỏa ra giăng thành cái lưới dày đặc.

Chiêm Đông Kinh đi tới bên hồ, dáng người thon gầy đứng im lìm dưới ánh trăng, hắn gọi điện thoại cho Tô Lương Mạt, lại là tắt máy.

Người đàn ông chống hai tay lên lan can, nhìn thấy một vài giọt máu ở bên cạnh.

Ánh mắt hắn xuất thần, nhìn chằm chằm dưới mặt hồ, không khí trong lồng ngực Tô Lương Mạt từng chút từng chút bị đè ép ra ngoài, toàn thân từ từ căng trướng lên, không cách nào hô hấp được, cô cho rằng như vậy có thể tránh được một kiếp nạn.

Chiêm Đông Kinh nghiêng sang bên, cũng không nói gì, lỡ tai Tô Lương Mạt ong ong vô cùng đau đớn, cô thực tại không có cách nào tiếp tục được nữa, thân thể vọt mạnh lên, lộ ra nửa người trên.

Cô lau mặt, lại bị sắc nước hai cái, Tô Lương Mạt ho đến thở không ra hơi, nôn khan từng đợt.

Người đàn ông thờ ơ lạnh nhạt, hai má cắn chặt từng thớ thịt bên cạnh căng lên lợi hại, Tô Lương Mạt vừa rồi ở dưới nước cũng không biết rốt cuộc Chiêm Đông Kinh có phát hiện ra cô hay không, cô che miệng chịu đựng đau đớn, lại phát hiện trên mặt hồ phản chiếu một cái bóng thật dài.

Ngay ở phía trên cô.

Tô Lương Mạt ổn định tâm tình, ngẩng đầu lên.

Nhìn như vậy, so với lần đầu tiên cô nhìn thấy thứ không nên thấy còn làm cô kinh sợ hơn, hai tay Chiêm Đông Kinh chống hai bên, người khẽ nghiêng về phía trước, ánh mắt lạnh lùng như con dao sắc bén nhất, hung hăng khoét trên người cô mấy lỗ lớn nhỏ đều không thiếu.

Tô Lương Mạt bắt đầu cảm thấy đau, lại lạnh, thể lực dần dần không chống đỡ nổi, ngâm mình trong nước bàn tay lại càng kịch liệt đau nhức thấu xương.

Mặt Chiêm Đông Kinh không chút thay đổi, nhìn cô chăm chăm, sau đó duỗi tay về phía cô.

Tô Lương Mạt không do dự, đưa tay đặt vào lòng bàn tay người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh cũng không có ý định kéo cô lên, Tô Lương Mạt lại không biết ý nghĩ này của người đàn ông, nơi lòng bàn tay kề nhau lạnh như băng, Chiêm Đông Kinh liếc nhìn cô hồi lâu, sau đó cánh tay dùng sức, thân thể Tô Lương Mạt vọt ra khỏi mặt nước, cô cảm giác được rõ ràng người đàn ông thu tay lại, Tô Lương Mạt chỉ thấy trong tay buông lỏng, người liền ngã ra sau, một lần nữa rơi trở vào hồ nước.

Ngẩng đầu, lại thấy người đàn ông duỗi tay về phía cô như cũ.

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt Chiêm Đông Kinh, cô từ từ duỗi cánh tay bị thương kia đưa cho hắn, Chiêm Đông Kinh liền giữ chặt, vết thương bị ép chặt đến chảy máu ròng ròng, Tô Lương Mạt đau muốn tránh ra, nhưng cô không động đậy được, chỉ đành cắn chặt răng chịu đựng, Chiêm Đông Kinh đem cô kéo lên, hắn hoàn toàn có thể lôi tay kia của cô hoặc phần tay không bị thương, nhưng hắn đúng là muốn làm cô đau, như thế nào lại tái phát bệnh tâm thần.

Mặt hồ cách mép bờ cũng không cao, Chiêm Đông Kinh nhẹ dùng sức liền lôi cô lên mặt đất, Tô Lương Mạt toàn thân run rẩy bầy, chỗ tay bị thương còn bị hắn vằn vệt, cô muốn rút về, nhưng người đàn ông không có ý định buông tay, bàn tay từ từ nắm lại, cô ngồi dưới đất thân thể cũng bắt đầu vận vẹo, “Đừng...”

Máu tươi đỏ thẫm thuận theo cổ tay chảy xuống, Tô Lương Mạt hoảng sợ thét lên, muốn vận bụng mấy ngón tay như kim sắt của hắn ra, nhưng Chiêm Đông Kinh hoàn toàn bất vi sở động, ánh trăng chiếu xuống gương mặt có phần quỷ mị, Tô Lương Mạt giống như muốn ngất xỉu, huyết sắc sắp cạn, đôi môi không ngừng run rẩy.

Một hồi lâu sau, Chiêm Đông Kinh mới bỏ qua cho cô.

Tô Lương Mạt nâng cánh tay của mình, đau nhức đến chết lặng, đâu còn cảm giác gì nữa.

Người đàn ông bước lên dốc đi về phía xe của mình, hắn ngồi vào ghế lái, chỉ là không lái xe rời đi, Tô Lương Mạt đi về phía trước, xuyên qua kính chắn gió thấy động tác Chiêm Đông Kinh đang lau tay, Tô Lương Mạt đứng trước ghế lái phụ, dưới chân đọng một bãi nước lớn, Chiêm Đông Kinh không mở miệng, cô cũng không dám ngồi vào.

Một cái ra trải giường bị ném ra khỏi cửa xe, Chiêm Đông Kinh nghiêng mặt nhìn về phía cô, Tô Lương Mạt đọc được ý tứ trên mặt người đàn ông, cô mở cửa xe, cũng không để ý đến mùi khác lạ trên người ngồi xuống.

Gần như ngay lập tức, xe quẹo một cái phóng như bay rời đi.

Trên đường trở về, hai người ai cũng không mở miệng, Chiêm Đông Kinh mân chặt cánh môi, hấn bật điều hòa, Tô Lương Mạt bị hấn khí bao quanh đến ớn lạnh, cô cắn chặt răng, hai chân thậm chí toàn thân không tự chủ được run rẩy.

Chiêm Đông Kinh lái xe trở về biệt thự, xe đỗ trong sân, hấn xuống xe thấy động tác của Tô Lương Mạt chậm chạp, không nói hai lời dứt khoát lôi cô từ trong ghế lái ra.

Cô phải chạy theo mới đi kịp hấn, dọc đường đi lão đảo nghiêng ngả, sau khi trở về phòng ngủ Chiêm Đông Kinh lúc này mới buông tay, Tô Lương Mạt thấy hấn ngồi thẳng trên ghế sofa, thăm trải sàn thấm hết nước đọng trên người cô chảy xuống, Chiêm Đông Kinh lạnh lùng ném ra một câu, “Đi tắm rửa sạch sẽ.”

Tô Lương Mạt xoay người cầm quần áo.

“Mười phút sau ra đây.”

Đầu óc cô một mớ hỗn loạn, bình tĩnh nghĩ lại cần có lý do lấy lệ, nhưng Tô Lương Mạt tự biết, cô là bị hấn bắt tại trận, dựa vào Chiêm Đông Kinh thì không thể nào tin tưởng cô được.

Miệng vết thương trong lòng bàn tay rất dài, sưng đỏ giống như chém bàn tay cô thành hai khúc.

Tô Lương Mạt đem tay để dưới vòi nước, đau đến run rẩy, bọt nước từ chỗ đầu ngón tay bắn ra, văng vào bồn rửa mặt.

Chiêm Đông Kinh chỉ cho cô mười phút, quần áo trên người Tô Lương Mạt toàn mùi khác lạ, sau khi cởi ra trên da lưu lại một lớp chất bẩn màu đen, cô đem quần áo ném vào thùng rác, nước đã xả hơn phân nửa bồn tắm, cô cúi người xuống bước vào.

Một cỗ lực đạo đột nhiên đè gáy cô xuống, hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt thành bồn tắm, nhưng vẫn không ngăn được lực đạo của người đàn ông, mặt ngập vào nước trong nháy mắt, loại hít thở không thông và sợ hãi đó làm cơ thể lập tức tỉnh táo, tiếng kêu sợ hãi của cô cũng bị nhấn chìm.

Mu bàn tay Chiêm Đông Kinh bởi vì dùng sức mà gân xanh căng lên, Tô Lương Mạt không có chuẩn bị, chứ nói gì đến nín thở, nước ấm thuận lợi rót thẳng vào mũi miệng, cô không có cách nào hô hấp, so với ở trong nước hồ lúc này còn khó chịu hơn nhiều.

Hai tay cô dùng sức giãy giụa, Chiêm Đông Kinh lại giữ chặt nửa người trên của cô, làm cho cô ngay cả giãy giụa cũng không được.

Tô Lương Mạt hoài nghi mình sẽ chết, mặt cô sung huyết đỏ bừng, thậm chí cả cần cổ cũng hồng lên một mảnh, Chiêm Đông Kinh lời mạnh cô lên, cô liều mạng ho khan, nghe người đàn ông ở bên tai nghiêng rằng nói, “Tôi thấy em cứ dễ bắn như vậy đi, có gì tốt mà rửa?”

“Thả tôi ra.”

“Không phải em rất thích cái nơi bắn thử đó à, nước ở đây rất sạch sẽ, em có thể quen sao?” Hấn vừa dứt lời, lại lần nữa kéo tóc Tô Lương Mạt ấn cô vào trong nước, lần này càng thêm dùng sức, làm nửa người trên của Tô Lương Mạt ngã nhào xuống, đầu còn đụng vào cạnh bồn tắm, đau đến nổ đom đóm mắt.

Chiêm Đông Kinh ra tay rất hung ác, hấn vừa rồi đã muốn làm như vậy, nếu không phải mặt hồ quá thấp, hấn đã sớm đem Tô Lương Mạt ném trở lại hồ ngay tại chỗ để cho cô ở trong hồ nước bắn vài tiếng đồng hồ.

Cô chật vật không chịu nổi, bản năng làm cô chỉ nghĩ đến việc vùng vẫy hai bên, nước trong bồn tắm đã đục ngầu, Tô Lương Mạt cảm thấy mình thực sự không ổn, không khí trong lồng ngực bị tháo sạch, toàn thân đau nhức, có lẽ không có cái chết nào đau đớn khó chịu hơn chết đuối.

Chiêm Đông Kinh hung hăng đem đầu cô nhấn vào trong nước một cái, sau đó thu tay, Tô Lương xụi lơ bất động, bỗng nhiên đột ngột ngồi thẳng dậy.

Cô nằm trên bồn tắm, khổ sở sống đi chết lại.

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn cô chằm chằm, trong phòng tắm đầy mùi vị khó ngửi, hấn cau mày, chỉ vào Tô Lương Mạt, “Rửa cho sạch sẽ.”

Cô che mặt, khó chịu muốn ói, con người Chiêm Đông Kinh lạnh lẽo, hần đi tới ngồi xổm trước mặt Tô Lương Mạt, vuốt ve tay của cô, “Như vậy đã không chịu nổi? Tôi nên cho người đem nước trong hồ kia mang tới cho em, từng chút từng chút rót hết, rót đến khi làm em ói chết mới thôi.”

Tô Lương Mạt cùng hần nhìn nhau, tầm mắt rủ xuống.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, bỏ lại câu, “Vẫn là mười phút, đừng để tôi đợi em.”

Cửa phòng tắm rất nhanh nặng nề đóng lại, Tô Lương Mạt chống thẳng người lên, hốc mắt cô chưa xót khó nhịn, nhưng không muốn khóc, cô chỉ có thể tắm rửa qua loa.

Bàn tay truyền đến từng đợt đau nhức, Tô Lương Mạt thay xong quần áo trong phòng tắm chân chừ một hồi lâu, Chiêm Đông Kinh đang nổi nóng, sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy.

Nếu đã tới tránh cũng không thoát, cô kéo cửa ra, trong nháy mắt mùi thuốc lá nồng nặc tràn ngập cánh mũi, hình như Chiêm Đông Kinh không hút thuốc trong phòng.

Tô Lương Mạt nhắm mắt theo đuôi tiến lên, người đàn ông nghe động tĩnh, dùng sức bóp tắt nửa đoạn thuốc lá để trên gạt tàn.

Màu lửa đỏ ở đầu ngón tay trong nháy mắt bị dập tắt.

“Tìm xe hàng kia trở về.”

Tô Lương Mạt nắm vạt áo không nói lời nào, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn cô, “Tại sao phải làm như vậy?”

Cô không thể nói ra Thẩm Tâm Lê, nếu không chuyện Tô Khang liền thất bại hoàn toàn, “Tôi không có gì để nói cả.”

Chiêm Đông Kinh không nghĩ rằng cô sẽ có thái độ như vậy, lúc ở bến tàu vừa mới liếc qua thấy giống giống hần còn tưởng chính mình nhìn lầm rồi, không ngờ lá gan Tô Lương Mạt lại lớn như vậy, rõ ràng là nhắm vào hàng của hần.

Hần đứng dậy đi về phía cô, tiếng bước chân từng bước từng bước ngọt ngào hướng về phía cô đánh tới.

“Tôi đắc tội với em việc ăn ở hay sinh hoạt, để em liệu lĩnh tính kế với tôi như vậy?” Chiêm Đông Kinh bỗng dưng nâng cao âm điệu, hai chữ ‘tính kế’ cuối cùng phát ra rất nặng.

Tô Lương Mạt há miệng, “Tôi chỉ cần một xe này, cũng chỉ có lần này thôi.”

“Lòng người không sâu răn nuốt voi!” Chiêm Đông Kinh nhìn vào mắt cô cảm giác mất mát phức tạp, dường như có thất vọng, cũng có khinh bỉ, “Một chiếc xe đó liền đủ cho em cả đời không lo ăn mặc, Tô Lương Mạt, tôi để Tổng Các dạy em những thứ này căn bản không phải để em quay lại cắn tôi một nhát!”

Cô hết đường chối cãi, tầm mắt Chiêm Đông Kinh dời xuống, nhìn thấy bàn tay Tô Lương Mạt rủ xuống hai bên người.

“Người tiếp ứng cho em là kẻ nào?”

Tim cô theo lời của hần mà chùng xuống, “Là người mua, có người tìm đến tôi nói cần một xe hàng của anh, sau đó cho tôi một khoản tiền, tôi nghĩ cuộc sống sau này cũng cần có thứ bảo đảm, hơn nữa bến tàu nhiều hàng hóa như vậy, nhiều một xe hay ít một xe đối với anh mà nói không ảnh hưởng gì nhiều.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh, “Em ngược lại rất biết lợi dụng thân phận của mình.”

Cô không phản bác được, hần nói cũng không sai, Chiêm Đông Kinh kéo bàn tay bị thương kia của cô, Tô Lương Mạt lúc này nếm qua đau đớn, vội vàng muốn rút về, Chiêm Đông Kinh bắt lấy ngón tay của cô, làm lòng bàn tay hướng lên trên mở ra, vết thương dữ tợn vô cùng, có thể nhìn thấy da thịt non mềm bên trong nứt toác ra hai bên, sau khi ngâm nước, nhìn thấy càng thêm ghê tởm.

Bên trong còn có ít thép gỉ mắc lại, nếu như xử lý trễ nhất định sẽ nhiễm trùng.

Chiêm Đông Kinh vốn đang tức giận, nghe cô nói xong càng thêm khó chịu, ngón cái hần đè lại bàn tay cô, Tô Lương Mạt hít vào ngụm khí lạnh, dùng sức rút tay về, “Đau!”

“Em bây giờ mới biết đau,” Chiêm Đông Kinh dùng lực như cũ, ánh trăng rơi vãi vào căn phòng thủy mặc bao phủ khuôn mặt người đàn ông, “thời điểm tôi phát hiện em, sao em không nghĩ lại tôi có bao nhiêu đau đớn?”

Tô Lương Mạt hơi nhếch cánh môi, sắc môi tái nhợt, nghe lời nói của Chiêm Đông Kinh tâm can không hiểu sao cũng cảm thấy khó chịu, Chiêm Đông Kinh thấy cánh tay cô run rẩy, rốt cuộc cũng không nhẫn tâm được, hắt bỏ tay cô ra, xoay người ra khỏi phòng cũng không quay đầu lại.

Cô bị nhốt trong nhà, đợi sau khi Chiêm Đông Kinh rời khỏi, hai chân Tô Lương Mạt mềm nhũn ngồi vào mép giường.

Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng không hối hận, chuyện Tô Khang tìm được đường sống trong chỗ chết đối với cô chấn động quá lớn, chỉ là Tô Lương Mạt không ngờ Chiêm Đông Kinh chỉ trừng phạt như vậy, lúc cô bị hắt từ trong hồ lồi lên, vừa rồi lúc hắt hung ác nhấn cô vào nước, cô đều không nghi ngờ hắt sẽ tùy thời lấy súng bắn cô một phát.

Cô cuộn mình trên giường, lại điều chỉnh nhiệt độ trong phòng cao lên, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại không bao lâu, liền nghe tiếng cửa phòng mở ra.

Đi vào là bảo mẫu, trong tay xách theo hộp thuốc, “Tô tiểu thư, Kinh thiếu bảo tôi giúp cô xử lý miệng vết thương.”

Bảo mẫu đi tới chỗ Tô Lương Mạt đang nằm, mắt nhìn tay của cô, “Ôi, thể này chỉ xử lý đơn giản sợ không được, phải đi bệnh viện thôi.”

Tô Lương Mạt rút tay vào trong chăn, “Tôi không sao.”

“Cái này không thể được, sau này để lại sẹo sẽ rất xấu.”

Bảo mẫu kéo tay cô cẩn thận xử lý miệng vết thương, Tô Lương Mạt cảm thấy đau nhức, liền cắn góc chăn.

“Kinh thiếu đêm nay rất tức giận, không ai dám hỏi xảy ra chuyện gì. Nếu không chắc chắn sẽ giống trước đây đưa cô đi bệnh viện, hy vọng thể này sẽ không có việc gì, xem miệng vết thương lại không quá sâu.”

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, lúc đang ngủ mông lung nghe tiếng bảo mẫu đi ra ngoài, sau đó khép cửa lại.

Lúc nửa đêm, hình như có người đi vào, nhưng lại đi ra.

Ngày hôm sau bảo mẫu đem bữa sáng lên, thấy Tô Lương Mạt còn ngủ, “Tô tiểu thư, dậy ăn chút gì đi.”

Tô Lương Mạt kéo chăn che kín hai vai, hình như còn đang ngủ, lời nói mơ hồ, “Tôi không đói, để đó đi.”

Bảo mẫu cũng không biết làm gì liền rời đi.

Buổi trưa đi vào, thấy thức ăn lúc sang một chút cũng không động đến, Tô Lương Mạt vẫn còn ngủ, bảo mẫu đem cơm trưa để lên bàn trà, “Tô tiểu thư, thân thể cô không thoải mái sao?”

Cô nhỏ giọng rên rỉ, giống như rất bức mình, “Để đó đi.”

Bảo mẫu không dám hỏi nhiều, đem bữa sáng còn nguyên bưng ra ngoài.

Cô ngủ mê man, đến xế chiều, Tô Trạch từ nhà trẻ trở về, âm ỉ đòi gặp chị.

Bảo mẫu không có cách nào chỉ có thể dẫn nó lên tầng hai, mà hộ vệ ngoài cửa chỉ nghe theo Chiêm Đông Kinh, hắt lúc này không ở đây, cho nên ngăn không cho Tô Trạch vào.

Tiểu tử dùng sức âm ỉ ở bên ngoài, vừa khóc vừa nhảy, nhưng bảo mẫu biết rõ quy tắc của Chiêm Đông Kinh, chỉ đành vừa dỗ vừa ôm nó xuống lầu.

Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng Tô Trạch, muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân cả người vừa nóng vừa mệt mỗi lợi hại, thực không còn chút khí lực, chỉ có thể nằm lỳ trên giường giả chết.

Mãi cho đến tối, màn đêm lạnh lẽo buông xuống, Tô Lương Mạt miệng lưỡi khô khốc, đôi môi nứt rạn, cổ họng giống như bị lửa thiêu đốt, cô nghe được có người đi vào, dường như không chỉ có một người.

“Kính thiếu,” Là tiếng của bảo mẫu, “Tô tiểu thư cả ngày không ăn gì, ngủ đến bây giờ.”

Chiêm Đông Kinh đi đến bên giường, thấy Tô Lương Mạt vùi đầu vào gối, hần tháo khuy áo ở cổ tay rồi vén tay áo lên, bảo mẫu thấy hần không nói lời nào chỉ có thể đi ra ngoài. Chiêm Đông Kinh giống như thấy Tô Lương Mạt chướng mắt, hần duỗi tay về phía cô đẩy đẩy. Thanh âm Tô Lương Mạt rì rầm, mí mắt nhắm chặt, Chiêm Đông Kinh nằm dài trên giường, “Tôi đây còn chưa làm gì em, em ở đây định tức giận chọc phá tôi sao?”

Tô Lương Mạt mở miệng rên rỉ, “Tôi muốn uống nước.”

“Ngồi dậy tự mình lấy.”

Chiêm Đông Kinh thấy cô nằm bất động ở đó, hần tự tay kéo chăn của Tô Lương Mạt xuống, nhìn qua người cô một cái, cảm thấy có gì không ổn, nhiệt độ cơ thể chỗ bàn tay đặt lên nóng rực, nhìn lại mặt Tô Lương Mạt trắng bệch giống như người gần chết.

Chiêm Đông Kinh vội vàng ôm cô đi xuống dưới, bảo mẫu từ trong bếp đi ra, “Kính thiếu, muốn chuẩn bị cơm tối không?”

“Bà xem bộ dạng cô ấy như vậy có thể ăn sao? Bà là người chết phải không, nóng như vậy còn không biết đưa cô ấy đến bác sĩ.”

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy thật ồn ào, toàn thân mỗi một chỗ đều vừa mỗi vừa đau nhức, Chiêm Đông Kinh đưa cô đến bệnh viện, trước khi đến đã gọi điện thoại cho người chuẩn bị, vết thương trên tay bị nhiễm trùng, hơn nữa uống phải mấy ngụm nước bẩn trong hồ còn bị cảm lạnh, thân thể dĩ nhiên là không chịu nổi.

Bị sốt như vậy, đã chuyển thành viêm phổi.

Tô Lương Mạt nằm trong phòng cách ly, lúc tỉnh lại chỉ thấy bảo mẫu.

Thấy cô mở mắt, bảo mẫu rút cuộc cũng thở ra, “Tô tiểu thư, cô tỉnh rồi.”

Cô gật đầu, chống người muốn ngồi dậy bị bảo mẫu đè lại, “Đừng động dậy, còn đang truyền nước.”

Bên ngoài có tiếng động, Tô Lương Mạt nghĩ là Chiêm Đông Kinh, đến khi cửa bị đẩy ra mới nhìn rõ là Thẩm Tâm Lê.

Cô ta cầm theo giỏ trái cây đi vào, thần sắc vô cùng tự nhiên, đem đồ đặt lên tủ đầu giường, cô ta hướng phía bảo mẫu dặn dò, “Cô ấy vừa mới tỉnh, đi đi chuẩn bị cho cô ấy chút cháo loãng đi.”

Tô Lương Mạt biết cô ta có chuyện muốn nói, “Đúng đó, tôi cũng đói rồi.”

“Được, tôi sẽ trở lại ngay.”

Thẩm Tâm Lê ngồi xuống sofa trước giường Tô Lương Mạt, cô ta nhấc một chân trắng nõn lên, “Lô hàng kia tôi không lấy được.”

“Tôi biết, lúc đó anh ta từ bến tàu đuổi theo.”

Thẩm Tâm Lê nhìn quanh bốn phía, ánh mắt nhìn trước ngó sau rồi mới rơi lên người Tô Lương Mạt, “Nhưng cũng xem như cô thức thời, không có khai ra tôi.”

“Chuyện của ba tôi khi nào cô giúp được?”

Đầu lông mày Thẩm Tâm Lê nhíu lên, “Cô không nói đùa chứ? Tôi cũng không lấy được hàng, cuộc trao đổi này đương nhiên không tính.”

Tô Lương Mạt cũng đoán được cô ta có thể nói vậy, Thẩm Tâm Lê là người phụ nữ quý quyết, làm gì có chuyện chịu tiền mất tật mang, “Bây giờ tôi mở miệng vẫn còn kịp.”

“Cô chắc chắn anh ta sẽ tin? Tài xế tiếp ứng đều là tôi cho người khác sắp xếp,” Thẩm Tâm Lê đã tính toán trước, khúc môi cong lên như có như không trào phúng, kiểu cười này trong mắt Tô Lương Mạt cảm thấy chói mắt mà lại quen thuộc, “đừng tưởng rằng cô có thể nắm được điểm yếu của tôi.”

Tô Lương Mạt không chút tránh né ý tứ của cô ta, cô mặc dù vẫn còn yếu, nhưng lời nói ra vẫn đầy khí lực, “Chỉ dựa vào lời nói của tôi, anh ta sẽ tin.”

Thẩm Tâm Lê âm thầm nghiêng rằng, cô ta đúng là vẫn phải đề phòng thủ đoạn này của Tô Lương Mạt, suy cho cùng Chiêm Đông Kinh luôn để mắt tới cô ta, vốn dĩ là theo dõi cô ta sát sao, cô ta nuốt không trôi giọng điệu này, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn chịu thiệt.

“Có phải cô cảm thấy an tâm thoải mái liền xem anh ta là người đàn ông của mình?”

Tô Lương Mạt giơ tay lên, miệng vết thương đã được băng bằng băng gạc trắng, “Tôi vì lấy hàng cho cô suýt chút mất nửa cái mạng, cô cũng nên nói lời giữ lời.”

“Được, lần này mà thôi, ân huệ này tôi tùy thời sẽ trả cho cô.”

Thẩm Tâm Lê đứng lên, cô ta hơn Tô Lương Mạt ở chỗ nhìn ra được, phụ nữ sống trên đời quan trọng nhất là suy nghĩ cho bản thân mình, cô ta ở cùng với Chiêm Tùng Niên, nhưng trong tim lại là Chiêm Đông Kinh. Một người coi cô ta là công cụ phát tiết, còn người kia, ngay cả liếc nhìn cô ta một cái cũng cảm thấy buồn nôn.

Sau lưng cô ta cũng có tâm tư của mình, phụ nữ tham lam một chút cũng không phải là không tốt.

Lúc bảo mẫu trở lại, thấy Thẩm Tâm Lê không còn ở đây, Tô Lương Mạt miễn cưỡng ăn một chút, khẩu vị vốn rất kém.

Ở bệnh viện vài ngày, cũng không gặp qua Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt cũng không hỏi.

Sau đó quả thật không thể ở được nữa, bảo mẫu gọi điện thoại hỏi ý Chiêm Đông Kinh, người đàn ông gật đầu, mới làm thủ tục xuất viện cho Tô Lương Mạt.

Bảo mẫu vừa mang đồ vừa đỡ Tô Lương Mạt đi vào phòng khách, Hàn Tăng và Tống Các đều ở đây, Chiêm Đông Kinh nghe nói mới được một nửa ngẩng đầu lên, thấy Tô Lương Mạt cũng lạnh lùng rời mắt chỗ khác, “Cậu tiếp tục.”

Tống Các ngừng lại, tiếp tục nói chuyện vừa bị cắt ngang.

Tô Lương Mạt đi ngang qua phòng khách lên lầu, thân thể cô còn rất yếu, về đến nhà tắm rửa trước, bảo mẫu xuống lầu làm bữa tối cho cô, cô không muốn ăn, cũng không đi xuống.

Lúc Chiêm Đông Kinh đẩy cửa đi vào Tô Lương Mạt đang dựa vào đầu giường xem tivi, hần vốn cũng không để ý đến cô, vào phòng tắm tắm rửa xong đi ra, cầm điều khiển tắt tivi.

Tô Lương Mạt nằm lại lên giường, bên người truyền đến tiếng ‘xột xoạt’, cánh tay Chiêm Đông Kinh kẻ sát sau lưng cô, Tô Lương Mạt dịch ra một chút, lúc này không muốn chọc tới hần.

Không nghĩ tới người đàn ông xoay người một cái, hai tay chống hai bên má cô, động tác này của hần Tô Lương Mạt làm sao lại không hiểu kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, thân thể cô mệt mỏi vô cùng, đầu gối Chiêm Đông Kinh tách hai chân khép chặt của cô ra.

Mỗi dây thần kinh của Tô Lương Mạt bắt đầy bài xích, “Đừng, tôi không muốn...”

Chiêm Đông Kinh dùng sức chen vào bên trong, Tô Lương Mạt nói không ra thống khổ, so với lúc bị hần bóp miệng vết thương trên tay còn đau hơn, đầu gối Tô Lương Mạt bị đẩy ra không cách nào giãy giụa, hoa tuyết trắng trên gối tản ra một mảnh màu đen, cô đưa tay muốn ngăn cản, Chiêm Đông Kinh đè cổ tay của cô lại đem hai tay cô cố định trên đỉnh đầu.

Hần chính là đang phát tiết, cũng không quan tâm ngó ngang. Tô Lương Mạt bị hần đè ép dưới thân, cả người cũng dừng hòng xê dịch một phân, hần nắm vòng eo nhả nhụi của cô, mỗi lần dùng sức đều như muốn đâm nát cô rồi lặp lại, Tô Lương Mạt thống khổ vạn phần, thái dương cô rỉ mồ hôi lạnh, hai chân muốn khép lại nhưng trốn không thoát người đàn ông bá đạo chiếm đoạt.

“Đau không?” Một hồi lâu sau, âm thanh của hần từ trên đỉnh đầu cô vang lên.

Tô Lương Mạt giãy tay ra, dùng hai tay ngăn động tác của hắn lại, người đàn ông ngược lại vẫn tiếp tục, thấy cô nhúu mày chịu đựng đau đớn, Chiêm Đông Kinh lúc này mới từ từ rút thân ra, mỗi động tác đều là lẳng trờ, giống như một con dao bén nhọn, ở trong thân thể cô từng chút từng chút đục khoét.

Sau khi Chiêm Đông Kinh đi ra, Tô Lương Mạt không thể chờ được khép chặt hai chân, cô cắn mu bàn tay, muốn dùng đau đớn này che giấu loại đau đớn kia, nhưng cuối cùng chịu không nổi, cô cuộn tròn thân thể, thậm chí còn dề chặt bụng.

Chiêm Đông Kinh giương mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm động tác của cô, da thịt Tô Lương Mạt trắng nõn dưới ánh đèn càng tăng thêm mỹ cảm bệnh hoạn, sống lưng khẽ cong, bày ra đường cong hoàn mỹ, coi như hằn khắc chế được chính mình, không có phóng thích trong người cô.

Tô Lương Mạt thấy hắn đứng dậy đi vào phòng tắm, cô kéo chần quần lấy cả người, lúc Chiêm Đông Kinh mặc đồ ngủ đi ra cũng không nói với cô lời nào, hai người lưng đối lưng nằm trên một cái giường, mỗi hơi thở đều có thể chạm vào nhau.

Chiêm Đông Kinh lật người, bóng lưng Tô Lương Mạt gầy yếu, hai ngày nay càng thêm tiêu tụy không thành hình, hai người đều có tâm tư, Chiêm Đông Kinh mở to con ngươi đen nhánh sáng bóng nhìn lên trần nhà, theo lý mà nói hắn sẽ không thể nào để một người phụ nữ ngủ bên cạnh hắn cả đêm, nhưng Tô Lương Mạt lại làm hắn phá lệ. Theo lý, cô cướp hàng của hắn, phạm đến đại kỵ của Chiêm Đông Kinh, hắn không thể nào giữ cô lại, nhưng cuối cùng hắn cũng không nở xuống tay.

Người phụ nữ như vậy, hắn còn để cô bình yên ngủ bên cạnh mình.

Cảm giác khó chịu trong người Tô Lương Mạt cũng từ từ rút đi, hắn đây là làm cho cô nhớ rõ, không phải đồ của mình đừng có ý định chen vào.

Tô Lương Mạt mơ màng thiếp đi, hôm sau là bị một cỗ lực đè nặng mà tỉnh lại.

Cô đưa tay xô đẩy, ý thức trong đầu cũng từ từ trở lại, đau đớn trong cơ thể vẫn còn, Tô Lương Mạt đương nhiên biết rõ đây không phải ác mộng, mà quả thật có người đang đè lên người cô.

Trong miệng nỉ non lên tiếng, cô vô lực kháng cự, “Đừng mà, thật sự rất đau.”

“Không để cho em đau nhức đến tận xương, sau này em sẽ nhớ kỹ sao?” Chiêm Đông Kinh áp môi mỏng đến gần cô, hắn nhéo mạnh chân Tô Lương Mạt, cô giống như con cá chạch xoay chuyển giãy giụa dưới người hắn, đau nhức như vậy cô thực sự không muốn phải lặp lại một lần nữa.

Hắn cũng không có lập tức đi vào, Chiêm Đông Kinh vung tay đem tóc trên gò má cô đẩy ra, im lặng trong mắt Tô Lương Mạt bị phá vỡ, cô không thể bình tĩnh được.

“Đừng tưởng rằng chuyện gì cũng có thể làm, tôi để cho em nằm đây không phải cho em dám có lần sau, nợ một lần liền trả một lần, phụ nữ như Thẩm Tâm Lê vốn dĩ không đáng thương, muốn leo lên đầu đàn ông, cũng không nghĩ kĩ xem chính mình có bản lĩnh này hay không?” Còn chưa dứt lời, hắn đã cường thế xâm nhập, Tô Lương Mạt đau đến hít vào ngụm khí lạnh, cô muốn để cho thân thể tận lực phối hợp, như vậy ít nhất sẽ không quá đau đớn, nhưng cô cứng nhắc lại còn bài xích không muốn bị khống chế, cô đau đến kêu vỡ cả cuống họng cũng vô dụng.

Cũng giống như tối hôm qua, hắn làm cô đau đến không muốn sống sau đó liền rút ra ngoài.

Tô Lương Mạt nằm trên giường nửa ngày, đến giữa trưa mới mặc quần áo xuống lầu.

Bảo mẫu vốn đang muốn gọi cô ăn cơm, Chiêm Đông Kinh ngồi trước bàn ăn, ánh sáng trong mắt xuyên qua phòng khách lộn xộn rơi xuống mặt Tô Lương Mạt.

Biết thân thể cô vừa mới hồi phục, bảo mẫu cố tình chuẩn bị một chút thức ăn thanh đạm.

Tổng Cách với Hàn Tăng từ bên ngoài đi vào, trong tay Tổng Cách xách theo cái cặp da đi đến cạnh Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, đây là của những người ngoại Đường gửi biếu ngài.

“Đều ngồi đi.”

Hai người này là trợ thủ đắc lực của hắn, ba ngày hai bữa lại ra vào Thanh Hồ Đường.

Hàn Tăng từ sau chuyện lần trước, mỗi lần nhìn thấy Tô Lương Mạt cũng không nhìn nhiều, Tống Các thay Chiêm Đông Kinh mở cái cặp ra, Tô Lương Mạt cúi đầu ăn cơm, bảo mẫu múc cho cô chén cháo, miệng cô nhạt nhẽo, nhưng một chút dầu mỡ cũng không được ăn.

Ngẩng đầu lên đột nhiên có vật gì đó đập vào mặt, Tô Lương Mạt muốn tránh tất nhiên không kịp, một xấp đồa, ném một cái vừa vặn đập vào bàn tay đang cầm thìa của Tô Lương Mạt, cô buông lỏng tay, cái thìa rơi bịch trên bàn, cháo trong chén vung vãi, nóng muốn chết.

Tống Các với Hàn Tăng đều nhìn sang.

Tô Lương Mạt xoa nhẹ mu bàn tay, Chiêm Đông Kinh lại đem cặp da chất đồng tiền ở trong ném về phía cô, Tô Lương Mạt ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, hai người nhìn mặt nhau, Hàn Tăng trong mắt không giấu được niềm vui cười trên nỗi đau người khác, nhưng đã có kinh nghiệm những chuyện như vậy, một câu cũng không nói.

Đến khi tiền bên trong rơi ra hết, Chiêm Đông Kinh vứt cặp da lại một cái, cái cặp theo động tác ném đi rơi xuống đất, tiếng vang dữ dội truyền vào tai Tô Lương Mạt.

“Không phải em thích tiền sao? Cho em nhiều như vậy vẫn chưa đủ đúng không? Nhưng một lần ăn hết cũng không dễ dàng, thế nào, nhìn thấy chướng mắt?” Hắn từng câu từng chữ đều nhằm vào cô, khoe mắt đuôi mày lộ ra vẻ trào phúng, nhiều hơn nữa là phần nộ, tức giận cô không biết tốt xấu.

“Hai người các cậu ăn trước đi.”

Hàn Tăng với Tống Các ngồi trước mặt, nhưng không ai dám động đũa.

Không ít tiền rơi trên bàn ăn, trước mặt Tô Lương Mạt một đồng bữa bộn, Tống Các nghiêng đầu nhìn mắt cô, trên mặt cô không hề có kinh hoảng sợ hãi, Chiêm Đông Kinh một miếng cũng khó nuốt trôi, Tống Các cũng biết chuyện ở bên tàu lúc trước, “Kinh thiếu, phụ nữ như vậy, giữ lại chỉ gặp họa.”

Tô Lương Mạt đã nói Tống Các là người nham hiểm, thời điểm mấu chốt so với Hàn Tăng có thể ngoan độc hơn nhiều.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh lạnh lùng, hắn châm một điếu thuốc, tay chống cằm sau đó nhìn về phía Tô Lương Mạt ở đối diện.

Cô tất nhiên biết mình đuối lý, chuyện quá khứ bày ra kịch liệt như vậy, mấy ngày nay đều giống như bị người ta thêu dệt, tùy người định mặc tùy người hành hạ đều không nói lại.

Hắn ta rõ ràng là cố ý làm nhục cô, cái gì khó nghe liền chọn cái đó nói ra.

Lời Tống Các nói Chiêm Đông Kinh nghe được, hắn khoát tay, “Hai người các cậu đi trước đi.”

Bọn họ như được đại xá, vội vàng đẩy ghế rời đi.

Tô Lương Mạt đưa tay đẩy đồng tiền kia ra.

Chiêm Đông Kinh cười lạnh, thần sắc nham hiểm, “Sao không cầm lấy?”

Tô Lương Mạt giương mắt nhìn về phía hắn, khời thuốc từ đầu ngón tay người đàn ông bao phủ bộ dáng gương mặt tuần lãng của hắn, hắn đã nói như vậy, Tô Lương Mạt cũng duỗi tay ra nhặt xấp tiền lên.

“Ngay từ đầu em nên nghe lời như vậy, em nói thích tiền, tôi liền cho em, cần gì biến thành như vậy?” Chiêm Đông Kinh thấy cô ngồi xồm xuống nhặt, trong mắt nổi lên một mảng máu tươi đỏ thẫm, “Đi, lên lầu đi ngủ.”

Tô Lương Mạt vừa nghe hai chữ ‘đi ngủ’, tiền nhặt được một nửa rơi xuống bên chân, Chiêm Đông Kinh không đánh cô, lại thích dùng loại phương thức này trừng phạt, thật sự đau đến tim can đau đến thấu xương.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 57: Lại dám giá họa cho hắn.

53. Chương 57: Lại Dám Giá Họa Cho Hấn!

Chương 57: Lại dám giá họa cho hấn!

Tô Lương Mạt ngồi ở mép giường nhìn hấn từ phòng tắm đi ra, cô khép hai chân lại, Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ bả vai cô.

Thân thể Tô Lương Mạt run lên, “Có thể dừng như vậy không?”

“Như thế nào?”

“Anh không cảm thấy khó chịu sao?” Cô không chịu phối hợp, nhất định là khô khốc khó có thể tiến vào, cô không tin nơi nào đó của Chiêm Đông Kinh có thể sướng khoái.

Hấn khẽ cong chân ngồi lên ghế sofa cùng Tô Lương Mạt mặt đối mặt, “Tôi khó chịu, nhưng cũng sẽ không đau đớn.”

Tô Lương Mạt cúi đầu, “Tôi biết rõ, anh trừng phạt tôi như vậy mà nói đã coi là nhẹ.”

‘Hừ’.

Chiêm Đông Kinh hừ lạnh một tiếng, “Em biết thì tốt.”

“Chuyện này coi như đến đây thôi, nếu còn có lần sau, tôi sợ em sẽ chịu không nổi loại đau khổ đó đâu.” Chiêm Đông Kinh coi như mở cho cô một con đường sống, cũng không truy cứu sâu hơn, “Ngày kia là sinh nhật Hoắc lão gia tử, em theo tôi cùng tham dự.”

“Tôi...” Cô muốn từ chối.

Chiêm Đông Kinh hiểu rõ, nhìn theo tầm mắt cô hiện ra chút tự giễu, “Sao vậy, vẫn còn vì chuyện Hoắc lão gia tử lần đó trong lòng không thoải mái?” Hấn đứng dậy đi đến trước mặt cô, “Hoắc lão gia tử rất có hứng thú với Thẩm Tâm Lê, người phụ nữ kia rất khôn ngoan, bình thường không để cho ông ta chiếm chút tiện nghi, lần đó Hoắc lão gia tử lại có thể bắt cô ta lần qua lần lại đến kiệt sức.”

Tô Lương Mạt nghe thấy, toàn thân không thoải mái, Chiêm Đông Kinh cười cười, ngồi xuống bên cạnh cô, “Em cũng không nghĩ tới chuyện sẽ có ngày cùng tôi ngủ trên một cái giường, không phải sao? Cho nên mới nói ‘thể sự khó lường’.”

“Nhưng chỉ ít cô ta với ba anh...”

“Với ba tôi thế nào, thứ nhất cô ta không phải vợ của ba tôi, thứ hai không phải là người ba tôi thực sự quý trọng, hơn nữa lên giường với Hoắc lão gia tử, tôi cũng phải bỏ ra không ít tiền.”

Nói tóm lại, chính là một cuộc giao dịch.

Cho dù Tô Lương Mạt không muốn đi, nhưng Chiêm Đông Kinh đã mở miệng, còn có chuyện cướp hàng lúc trước, cô như thế nào cũng không có cách cự tuyệt.

Sinh nhật Hoắc lão gia tử hôm đó, Chiêm Đông Kinh tự mình đưa Tô Lương Mạt ra ngoài, bình thường cô không thích trưng diện, sau khi Tô Khang gặp chuyện càng không tham gia bất cứ buổi tụ họp nào, Tô Lương Mạt lại không phải người cổ hủ, nhà thiết kế chọn cho cô bộ lễ phục bó sát màu ngó sen trẻ ngược cô cũng không cảm thấy khó chịu gì nhiều. Màu da cô trắng nõn, quần áo đều có thể tôn màu da, Chiêm Đông Kinh khẽ nheo mắt, cảm thấy hài lòng, cho người làm tóc cho cô sau đó dẫn Tô Lương Mạt rời đi.

Ngồi bên ghế phụ, Tô Lương Mạt vẫn cảm thấy khó chịu, dù sao bộ lễ phục này bó sát quá mức, đường cong tình tế bị bó chặt như muốn tận dụng triệt để vóc dáng của cô, theo hơi thở của cô, cảnh tượng trước ngực lại càng kiều diễm làm kẻ khác phải mơ màng.

Chiêm Đông Kinh không khỏi nhú mày, đến cuối cùng không nói câu nào.

Hoắc lão gia tử lúc trước cũng là người trong bang hội, cho dù đã lớn tuổi, bên ngoài thì tuyên bố là đã rửa tay, nhưng sau lưng ngấm ngấm làm ăn buôn bán cũng không ai rõ, chỉ là biết rõ ‘hậu sinh khả úy’, không muốn người khác cùng dán mắt nhìn chòng chọc vào mình, nên quyết định lui về ở ẩn.

Người đến đây tối nay đều là nhân vật có thể lực ở Ngự Châu, thể giới này trừ bỏ trắng hay đen hai bên, còn có màu xám ở giữa. Không ít người đến đây phải tẩy trắng thân phận, nhưng bối cảnh hắc đạo lại có thể khiến họ từ bạch giới xoay quần đến thành thạo.

Dần dần, đỉnh đầu một mảnh trời hắc bạch chẳng thể phân biệt.

Tô Lương Mạt khoác cánh tay Chiêm Đông Kinh vừa đi vào, nghe được một hồi tiếng thắng xe truyền đến, quay đầu lại thấy Lưu Giản đang bước tới, Tô Uyển phục trang lộng lẫy cùng đi bên cạnh.

Hai chị em gặp nhau trong tình huống như vậy, ngày trước giương cung bạt kiếm thiếu chút có chuyện, có người ra nghênh đón, Chiêm Đông Kinh cùng Lưu Giản mỗi người một phía, đều ghét nhau, cũng không ai bận tâm.

Tô Lương Mạt đi vào hội trường, Hàn Tăng cùng Tống Các đều đã đến, người của Tương Hiêu Đường cũng tới không ít, Hoắc lão gia tử vận bộ trang phục thời Đường ăn mừng, Thẩm Tâm Lê ở bên cạnh không biết nghe được cái gì, eo lưng cong cong khẽ cười.

Hoắc lão gia tử thấy bọn họ đến, bỏ những người khác sang một bên đi tới, Tô Lương Mạt nhận lấy chén rượu, cùng Chiêm Đông Kinh mời ông ta.

Lão gia tử tinh thần sáng khoái, “Tô tiểu thư, tôi ngay từ đầu đã nhìn ra tiểu tử Chiêm Đông Kinh này có ý với cô, đúng rồi, về sau đều là người mình cả.”

Thẩm Tâm Lê ở phía sau, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Chiêm Đông Kinh ôm chặt eo Tô Lương Mạt, cô tự cảm thấy nụ cười này thật giả dối, vừa mới bắt đầu đã nhìn ra, vậy bữa cơm cảnh cáo trong căn phòng đó, lời thề son sắt của ông ta là nói cho ai nghe? Tô Lương Mạt nhìn mặt mũi Hoắc lão gia tử chất đầy nếp nhăn khẽ cười, “Chúc ngài mỗi năm đều có ngày này, mỗi tuổi đều như hôm nay.”

Phỉ.

Lời này đều là Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt trong đầu yên lặng thốt ra.

Hoắc lão gia tử cười không ngớt, uống hết rượu.

Lưu Giản chẳng thèm ngó ngang, ngay cả khâu mời rượu cũng lược bỏ, vừa vận tiến đến, gần lão gia tử.

Trường hợp như thế này Chiêm Đông Kinh chỉ cần dẫn theo một cô gái lộ cái mặt, đợi hấn ra mặt xã giao, Tô Lương Mạt liền lùi về một bên.

Thẩm Tâm Lê đến bên cạnh cô, thấp giọng mở miệng, “Cô dự định khi nào đưa ba cô đi?”

“Bây giờ còn chưa được, chuyện lô hàng đánh động quá lớn, đoán chừng phải qua vài ngày nữa.”

Thẩm Tâm Lê liếc mắt nhìn cô, “Thật muốn giấu Đông Kinh?”

“Cô đoạt đồ trong tay anh ta, cũng phong phải muốn lừa dối sao?”

Thẩm Tâm Lê phì cười, hướng cô nâng ly, “Được, hy vọng sau này còn có cơ hội tìm cô hợp tác.”

Đây là lần cuối cùng, nhưng Tô Lương Mạt không nói ra, cô cụng ly với Thẩm Tâm Lê, khóe miệng khẽ nhếch uống hết nửa ly sâm panh.

Tô Lương Mạt đi vào khu buffet, định lấy gì bỏ bụng trước.

Ở góc bên có kem ly, Tô Lương Mạt đi tới chọn lựa, mùi thuốc lá quen thuộc chui vào cánh mũi, mùi vị này cô cũng không thể nói là quen thuộc, nhưng cùng với mùi vị những loại thuốc lá khác đúng là có chút bất đồng, cô ngẩng đầu, thấy một tấm rèm che sát đất, một người đàn ông như ẩn như hiện, Tô Lương Mạt cầm ít thức ăn định rời đi, không ngờ người đàn ông bên trong vừa vận đi tới.

Là Lưu Giản.

Hắn hôm nay ăn mặc trang trọng, tây trang màu đen cắt may thủ công cùng áo sơ mi trắng sợi dây đơn giản, lạnh lùng cao quý, tự có khí chất đặc biệt của riêng mình. Lưu Giản người này trời sinh có khí chất âm lệ thâm hiểm, còn trẻ như vậy đã ngồi ở vị trí thứ hai Tương Hiếu Đường, luận về thủ đoạn, tự nhiên tài trí hơn người.

Hắn nhìn thấy Tô Lương Mạt, liền cười đùa khiêu khích, cô cũng không cần giống lần trước chạy trốn chết như vậy, dù sao cũng có nhiều người.

Lưu Giản tiến lên trước, nhìn thấy ly kem trong tay cô, “Trở về có thử qua với hắn không?”

“Gi cơ?” Tô Lương Mạt hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Tôi gợi ý cho cô ấy, hình như trí nhớ cô không tốt.”

Tô Lương Mạt nhớ tới Durex, cô nén tức giận, bên cạnh không ít người quần là áo lượt đi qua, nặn cho hắn hai chữ, “Biến thái.”

Lưu Giản da mặt già, cầm lấy cái nĩa ở mép khay thức ăn của Tô Lương Mạt, hướng phía cô chỉ chỉ, “Cô hôm nay mặc ít như vậy, giấu mê được ở đó?” (Chipchip: @-@ Cả nam chính nam phụ sao mà biến thái thế ???)

“Anh tò mò điều này?”

Lưu Giản thấy cô tức giận, Tô Lương Mạt tránh tay của hắn, “Sau này có cơ hội anh sẽ biết.”

Tô Uyển đứng ở đầu hành lang nhìn ngó hồi lâu, Lưu Giản ngăn trước mặt Tô Lương Mạt không có ý định để cô đi, hắn vừa nói đi hút thuốc, còn không cho cô ta đi theo, không ngờ là hướng về phía Tô Lương Mạt mà tới.

Cô ta tiến đến sau lưng Lưu Giản, nghe thấy lời người đàn ông vô cùng mờ ám, “Tôi bây giờ muốn xem.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy Tô Uyển, lướt qua Lưu Giản đi về trước, “Tôi nhớ cô thích ăn nhất, cho cô.”

Nói xong, liền nhét cái khay cho cô ta.

Lưu Giản nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Lương Mạt vội vã bỏ đi đến thất thần, kỳ thật hắn không cũng không muốn bắt ép cô làm gì, chẳng lẽ bị Chiêm Đông Kinh dùng một ngón tay phá thân trước mặt mọi người lại tốt hơn? Làm sao mỗi lần nhìn thấy hắn lại như gặp phải thú dữ.

Tô Uyển không có tâm tình, cô ta để cái khay lại trên bàn, “Hay là chúng ta về trước đi?”

“Cô muốn về sao? Tôi cho người đưa cô về.”

Tô Uyển nhìn thân ảnh của hắn và cô ta thoáng qua nhau, chỉ đành bước nhanh đuổi theo.

Tô Lương Mạt sợ ở lại đây sẽ còn đụng phải Lưu Giản, đây là biệt thự ba tầng kiểu cổ hiện đại, lan can đều là gỗ lim tinh khiết, là nơi Hoắc lão phu nhân khi còn sống thích nhất, nghe nói sinh nhật lão gia tử mở tiệc rượu ở đây, cũng là để tưởng nhớ tình cảm với phu nhân.

Tầng hai và tầng ba đều có người, Hoắc lão gia tử sưu tầm không ít đồ cổ, có người hứng thú, nên lên lầu ngắm nghía.

Tô Lương Mạt vừa mới đi lên cầu thang, đã bị người đàn ông phía sau đụng trúng thiếu chút té ngã, tên đó ôm người đẹp trong lòng, nhìn bộ dáng như không chờ đợi được nữa, gót chân Tô Lương Mạt vừa đứng vững, hai người đó liền quần lấy nhau đi vào một căn phòng.

Nếu không thể chờ đợi được như vậy, dứt khoát giải quyết ngay tạo chỗ cho xong.

Tô Lương Mạt xoa nhẹ bả vai bị đụng đau, mỗi căn phòng đều mở cửa, bên trong ít nhiều đều có người, Tô Lương Mạt thấy cuối hành lang có một phòng sách, giá sách bằng gỗ thô xếp thành hàng, đứng ở cửa tựa hồ có thể nghe được mùi giấy thơm ngát.

Đây không thể nghi ngờ là nơi thanh tĩnh để lánh đi, cô đi vào bên trong, Hoắc lão gia tử sư tầm cũng thật không ít sách, Tô Lương Mạt đối với những thứ này lại không hứng thú lắm, cô đi đến trước cửa sổ, thuận tay mở cửa, chỗ này hướng về phía cổng chính, có thể nhìn thấy một góc hoa viên yên tĩnh.

Tô Lương Mạt thò nửa người ra ngoài cửa sổ, gió đêm phát phơ, thổi tới đầu vai làm cô thấy lạnh, cô vừa mới rút người về, đột nhiên tầm mắt lướt qua một cảnh tượng làm cô trợn mắt há mồm.

Bên cạnh cửa sổ thành linh nhảy ra một bóng người, đối phương hiển nhiên cũng phát hiện, miệng súng đen ngòm nhắm thẳng vào cô, thì ra là Hàn Tăng.

Hắn cũng không ngờ, nhú mào liền thu súng lại.

Cả quần áo của Hàn Tăng cũng đã thay khác, bên hông hắn buộc sợi dây giống như dây thừng phòng hộ gì đó, vài ba cái đã nhẹ nhàng nhảy xuống đất, hắn nhanh chóng thu hồi sợi dây, trong chớp mắt thân thể đã lặn vào bóng tối.

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, cô biết đã xảy ra chuyện.

Cô xoay người đi ra ngoài, tận lực giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, Chiêm Đông Kinh có thể sai Hàn Tăng tự mình ra tay nhất định là chuyện lớn, trên hành lang thỉnh thoảng có phục vụ đi qua, trong phòng hai bên cười nói rộn rã không ngừng, mỗi cảnh tượng đều nhắc nhở cô, chuyện này vẫn chưa bại lộ.

Bước chân của Tô Lương Mạt bị một hồi âm thanh kỳ quái ngăn cản, cô đứng trước cửa căn phòng, cô nhớ rõ, lúc này người đàn ông đụng vào cô chính là vào căn phòng này.

Cô không suy nghĩ thêm, thừa dịp không ai chú ý vội mở cửa lách vào trong.

Quả nhiên, gió lạnh xuyên qua cửa sổ rộng mở không kiêng nể gì tấp lên mặt, Tô Lương Mạt cho dù chuẩn bị tâm lý, nhưng chứng kiến cảnh tượng bên trong vẫn giật mình kinh hãi.

Tên đàn ông nằm sấp trên mép giường, rõ ràng quần mới cởi đến bên chân đã bị giết.

Trên giường có vũng máu lớn, ánh mắt Tô Lương Mạt theo hồi âm thanh kia tìm kiếm, thấy người phụ nữ hai tay hai chân bị trói ngã ở góc giường, mắt với miệng đều bị băng dính dán chặt, Tô Lương Mạt lui sát vách tường, định rời đi.

Cửa sổ từ chỗ Hàn Tăng nhảy xuống hình như có thứ gì rơi xuống, Tô Lương Mạt cố gắng bước chân thật nhẹ, nhưng người phụ nữ hình như đã nhận ra, sợ hãi cùng bản năng sinh tồn khiến cô ta liều mạng đạp đầu vào cột giường, “Ô ô ô...”

Cô vốn trong lòng đang sợ, bị người phụ nữ này làm giật mình càng thêm luống cuống, nhưng Tô Lương Mạt vẫn cố bắt mình trấn tĩnh, lẽ như Hàn Tăng thực sự lưu lại vật gì đó, có thể là điểm trí mạng.

Tô Lương Mạt bước từng bước khó khăn, đến trước cửa sổ, là tấm thẻ.

Hình như là thẻ hội viên gì đó, một tấm lớn cỡ bàn tay.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng rực trải qua từng tầng lầu chiếu vào căn phòng, chiếu rọi thân thể người đàn ông nằm sấp trên giường vô cùng thê thảm.

Tim Tô Lương Mạt đập nhanh, cô lấy từ trong túi xách cái khăn tay, quần tấm thẻ kia lại rồi nhét vào trong túi, lỡ khi có người đi vào, Tô Lương Mạt dù ghét Hàn Tăng, nhưng thời điểm mấu chốt nên biết cái gì nặng cái gì nhẹ.

Trong miệng người phụ nữ mơ hồ phát ra tiếng kêu cứu, Tô Lương Mạt trở vào trong phòng, cô trước tiên khẽ mở hé cửa, xác định không có ai, lúc này mới lách người đi ra.

Một lần nữa khép cửa lại, còn chưa nhắc chân, liền thấy Lưu Giản đứng ở đầu cầu thang.

Tô Lương Mạt cả kinh, cô không biết hắn xuất hiện lúc nào, có nhìn thấy cô từ căn phòng này đi ra hay không?

Tô Lương Mạt che giấu tâm trạng, phía sau cô không có đường lui, hướng hồ ở lại đây đối với cô mà nói không an toàn, cô chỉ có thể tiến lên phía trước.

Có lẽ thật sự là gần gần mực thì đen gần đèn thì sáng, cô đi theo Chiêm Đông Kinh lâu như vậy, tâm tính cũng từ từ cứng rắn, đổi lại nếu như là lúc trước, nhìn thấy người chết như vậy nhất định đầu tiên sẽ hét lên chói tai.

Cô đi về phía này cách Lưu Giản một đoạn, người đàn ông cũng đang nhìn cô.

Trong lòng Lưu Giản biết rõ, bản thân mình đối với cô có hứng thú, lại không phải là kiểu muốn chơi đùa gì đó, trên người Tô Lương Mạt phẳng phất có loại năng lực kì quái, hẳn hiện tại cũng hoài nghi, lần đó hẳn ngủ mất rồi cuộc có đúng là trúng thuốc mê hay không.

Cô không phản ứng với hắn, mục đích đi về phía hắn chỉ có một, bởi vì Lưu Giản đứng ở đầu cầu thang.

Hắn trơ mắt nhìn cô lướt qua người hắn định xuống lầu, Lưu Giản khoát tay, cánh tay chặn trước ngực Tô Lương Mạt. Cô vốn mặc thiếu vải, Tô Lương Mạt lui về phía sau, suýt chút nữa dẫm lên chân, “Anh muốn gì?”

“Cô vội vàng hấp tấp muốn đi đâu?” Cánh tay Lưu Giản vẫn giữ nguyên như cũ.

Cầu thang vốn chật hẹp, động tác của hắn trực tiếp chặn đường của Tô Lương Mạt, đầu ngón tay cô cầm túi xách không khỏi siết chặt, thứ bên trong giống quả bom hẹn giờ, bây giờ chính là thời điểm tốt, nếu Tô Lương Mạt xử lý chậm trễ, tùy thời sẽ nổ tan xương nát thịt.

“Tôi đi lên hít thở một chút, bây giờ đói bụng, muốn xuống ăn gì đó.” Cô cố gắng nói tiếng thật nhẹ nhàng, khóe miệng cũng thoáng lộ ý cười.

Lưu Giản nhất thời không quen cô nói chuyện như vậy, mỗi lần cô đều mắng hắn, người đàn ông thâm tức cười, hẳn bây giờ còn không có tự trọng đến mức này?

Hắn giống như có ý định xem xét căn phòng lúc này Tô Lương Mạt mới đứng trước cửa, “Tầng hai cũng có phòng ăn, tôi dẫn cô xuống.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt không chút nghi ngại cự tuyệt, “Tô Uyển đâu, nói không chừng cô ta đang tìm anh khắp nơi.”

“Tô Uyển là chị của cô phải không?”

Tô Lương Mạt không suy nghĩ gật đầu, cô chỉ muốn nhanh nhanh tách khỏi Lưu Giản.

“Tại sao cô không hỏi tôi, tôi đối với cô ta tốt không?”

“Anh có yêu cô ta không?” Tô Lương Mạt thốt lên.

Lưu Giản sững sờ, tiện đà bật cười, “Cô đã bao lớn? Còn tin tưởng những thứ này, chữ ‘yêu’ này viết thế nào?”

Tô Lương Mạt nghe xong, trong lòng giống như có gì đè lên khó chịu, “Anh ngay cả chữ này cũng không hiểu, đứng ở đây quần lấy tôi làm cái gì? Tôi không chơi, anh chơi không nổi đâu.”

Lưu Giản khi nào thì bị người ta ngang nhiên cự tuyệt như vậy, hắn không giận mà cười, “Yêu, loại chuyện như vậy không phải chỉ cần làm là được sao?”

Tô Lương Mạt thấy có phục vụ đi qua, cô đưa mắt nhìn theo, thấy phục vụ gõ cửa phòng.

Vừa đúng lúc căn phòng bên cạnh có người cười lớn đi ra, gọi phục vụ đi vào rót rượu.

Tô Lương Mạt thở ra, giương mắt lên nhìn Lưu Giản gần bên cạnh, hắn giống như thuốc cao bôi trên da chó, vung vẩy thế nào cũng không ném đi được.

Lưu Giản cũng không biết trong lòng Tô Lương Mạt nghĩ mình như thế, “Không phải đói sao, tôi dẫn cô xuống dưới.”

Tô Lương Mạt nghĩ có lẽ sẽ tìm được cơ hội, còn hơn là dây dưa ở đây.

Nhưng Lưu Giản nhìn cô chăm chăm đến căng thẳng muốn chết, Tô Lương Mạt thật không còn cách nào khác, cầm lấy đồ làm gì còn tâm tư mà ăn, “Tôi xuống lầu, Đông Kinh chắc đang tìm tôi.”

“Không thể nào, hẳn trên tầng ba, Hoặc lão gia tử tìm riêng hẳn có việc.” Lưu Giản cầm ly rượu vang đỏ khác đưa cho Tô Lương Mạt.

Cô nhận lấy để sang bên cạnh, Lưu Giản thấy cô đứng dậy, “Cô đi đâu?”

“Anh đừng đi theo tôi được không?” Tô Lương Mạt gấp giống như kiến bò trên chảo nóng, “Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Lưu Giản nghiêng người dựa vào sofa, mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Lương Mạt sải bước hướng ra cửa, “Tôi nhìn thấy cô từ căn phòng kia đi ra ngoài?”

Cô xoay người, “Anh nhìn lầm rồi, tôi muốn vào xem một chút, nhưng phòng khóa trái.”

Tô Lương Mạt thần sắc trấn định, khóe miệng Lưu Giản chứa ý cười, con ngươi vừa thanh cạn lại vừa sâu thẳm, làm cho người ta khó nắm bắt, hẳn hạ một chân xuống, “Đi thôi, đúng lúc tôi cũng muốn xuống lầu.”

Hắn thật đi theo Tô Lương Mạt, ba bước không rời.

Cô gấp gấp muốn tìm Chiêm Đông Kinh, nhưng không thấy bóng dáng của hắn, thấy Hàn Tăng đứng phía đối diện sắc mặt tự nhiên, đã thay lại bộ quần áo lúc đến đây, hoàn toàn không nhìn ra hai tay hắn vừa dính máu.

Tô Lương Mạt muốn nhắc nhở hắn, Hàn Tăng nhìn thấy Lưu Giản, lên tiếng chào hỏi qua loa.

Tô Lương Mạt muốn đi lên trước, Lưu Giản cầm cổ tay cô, “Hai cánh tay đặc lực của Chiêm Đông Kinh, nếu có ngày bị chặt đứt một cái, hình tượng cũng không tồi phải không?”

“Anh cũng là cánh tay đặc lực của Chu lão Đại, ngày nào đó bị người ta chém, cũng rất náo nhiệt chứ hả.”

Ánh mắt Lưu Giản sâu thẳm, khóe miệng lại nở nụ cười nồng đậm vui vẻ.

Có tiếng nhạc vang lên, ngọn đèn sáng rực trên đầu đột nhiên vụt tắt, chỉ để lại vài ngọn đèn nhỏ lúc sáng lúc tối làm nền cho không khí, tiệc rượu đến cao trào tất nhiên phải khiêu vũ, Tô Lương Mạt liếc mắt thấy người quanh mình cũng bắt đầu đứng đưa nhẹ nhàng, cô muốn rời khỏi đại sảnh, không ngờ tay Lưu Giản hướng eo cô kéo nhẹ, nhẹ nhàng dẫn cô vào đại sảnh khiêu vũ.

“Tôi không biết khiêu vũ.”

“Không sao, tôi dạy cô.”

Tô Lương Mạt giãy giụa không tránh ra được, trong lòng như có đặt đồng hồ báo thức, từng giây từng phút trôi qua đều làm cô sợ hãi đến không còn hình dạng, kỳ thực cô biết khiêu vũ, trước kia có học qua một chút cơ bản, Tô Lương Mạt không nghĩ tới là Lưu Giản cũng biết.

Cô cố ý bước sai chân, gót giày nhọn hoắt hung hăng giẫm lên chân Lưu Giản.

“Thực xin lỗi,” Tô Lương Mạt biết rất đau, “hay là thôi đi, tôi thực không biết nhảy.”

Cô nói xong buông tay, Lưu Giản lại kẹp chặt eo cô không tha, cánh tay hắn dùng sức, Tô Lương Mạt không thể không dướn người lên, cơ ngực rắn chắc của hắn đè lên lồng ngực làm cô hoảng hốt, mắt Tô Lương Mạt xuyên qua gò má người đàn ông chú ý đến động tĩnh ở đầu cầu thang bên cạnh.

Lại có người đi lên, nói không chừng một giây sau sẽ có người phát hiện bí mật trong căn phòng kia.

Tô Lương Mạt lại khấn trương, Lưu Giản giữ chặt cô chính là không để cô đi, cô nhìn chăm chú người đàn ông, một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu.

Ánh sáng trong sàn nhảy liên tục thay đổi làm không khí chung quanh mập mờ, dù Tô Lương Mạt cách Lưu Giản gần như vậy, cũng không thể nào nhìn rõ đường cong ngũ quan khắc sâu của người đàn ông.

Cánh tay cô rời xuống, vòng quanh thắt lưng người đàn ông, Lưu Giản thuận thế ôm vai cô.

Tô Lương Mạt cẩn thận mở túi xách, sắc môi cô mơn man, thoa ít son nước màu hồng yêu mị, là người trang điểm vẽ lên cho cô, Lưu Giản hoảng loạn chốc lát, loại hấp dẫn và sinh động này Tô Uyển chưa từng mang lại cho hắn.

Tô Lương Mạt lấy cái khăn tay bọc tấm thẻ trong túi xách, bàn tay cô để sát bên cạnh thắt lưng người đàn ông, “Tôi chỉ nhảy cùng anh một điệu này, lát nữa có người nhìn thấy không tốt.”

“Có vấn đề gì? Cô từ nay về sau đi theo tôi, cũng không ai dám nói gì.”

Tô Lương Mạt bước trượt sang một bên, thành linh bị người bên cạnh đụng phải, cô lão đảo, Lưu Giản dùng sức kéo cô vào trong ngực, Tô Lương Mạt chờ đúng thời cơ liền đem tấm thẻ thả vào túi Lưu Giản. Lúc thu tay lại, tấm thẻ kia im hơi lặng tiếng rơi vào trong túi.

Lưu Giản hại cô không có cách nào đem thứ này bỏ đi, Tô Lương Mạt chỉ có thể đem phiên toái này trút lên hân.

Người đàn ông này thường ngày cảnh giác rất cao, lần này ôm cô hơn nửa vừa rồi còn đụng chạm như vậy, hoàn toàn không lường được thời điểm Tô Lương Mạt động tay động chân.

Cô đem khăn tay nhét lại vào túi xách, người cũng lui về phía sau.

Lưu Giản ôm cô không buông, Tô Lương Mạt ngược mắt nhìn hân, “Không phải anh hỏi tôi giấu thuốc ở đâu sao? Giấu trên người mình rất nguy hiểm, muốn giấu thì giấu trên người người khác.”

“Vậy sao?” Lưu Giản còn muốn nói gì đó, điệu nhảy kết thúc, chợt nghe lầu hai truyền đến tiếng kêu thất thanh.

Tô Lương Mạt nghĩ là đã có người phát hiện, Lưu Giản thấy sắc mặt cô đông cứng, tưởng rằng cô sợ, vỗ vỗ bả vai cô trấn an, “Đừng sợ, không có chuyện gì nghiêm trọng.”

Đèn trong đại sảnh lại đột ngột bật sáng, làm những người xung quanh mặt đầy kinh hãi, ngỡ ngàng không biết phải biểu hiện thế nào, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, căn phòng ở giữa tầng ba hướng về phía trước có thể nhìn thấy tầng hai và tầng ba, Chiêm Đông Kinh và Hoắc lão gia tử đang đứng ở trước cầu thang tầng ba, đi xuống liếc nhanh, đem bóng dáng của từng người dưới tầng trệt thu hết vào mắt.

Lưu Giản đứng bên cạnh cô, Chiêm Đông Kinh nhìn từ trên cao xuống, mắt nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt, lầu hai có người vậy vậy, cổ họng rít lên, “Có người chết, có người chết!”

Lông mày Hoắc lão gia tử dựng lên, sắc mặt đại biến, thần sắc Chiêm Đông Kinh không biểu hiện gì, Hoắc lão gia tử sải bước lên lầu hai.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, thấy Chiêm Đông Kinh theo sau lưng Hoắc lão gia tử, con người đen bóng lại thủy chung nhìn chằm chằm cô cho đến khi thân ảnh hân biến mất trên tầng ba.

Không ít người chạy lên lầu, Lưu Giản vô thức đem Tô Lương Mạt che chở trước người, vừa rồi Tô Uyển tìm hân một vòng, đến khi đèn trong đại sảnh bật sáng trong nháy mắt mới nhìn thấy rõ ràng hân ôm Tô Lương Mạt vào ngực, Tô Uyển đứng trước cái bánh ngọt mười mấy tầng, cảm giác mình giống như kẻ bị vứt bỏ trong vở hài kịch.

Cô ta miễn cưỡng tươi cười, Tô Lương Mạt thấy cô ta đến tự giác kéo giãn khoảng cách với Lưu Giản, Lưu Giản nhíu chặt chân mày, Tô Uyển đến trước mặt hai người, “Em tìm anh khắp nơi mà không thấy.”

Chiêm Đông Kinh đi xuống lầu, Tô Lương Mạt bước nhanh lên trước, giống như không thể chờ đợi được làm Lưu Giản khó chịu hết sức, tầng hai giống như sắp nổ tung, Chu Chính ở trên lầu hướng Lưu Giản gọi lớn, “Lên đây.”

Cách đó không xa, Hàn Tăng với Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhau.

Tô Lương Mạt dĩ nhiên hiểu rõ cái liếc mắt này có bao nhiêu ý tứ.

Xung quanh đều là người, Hoắc lão gia tử đã điều động nhân mã, trong ngoài ba tầng lầu đều bị vây chặt như nêm cối, Tô Lương Mạt đi đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, cô vòng hai tay ôm cổ người đàn ông, nhưng thật ra là muốn nói với một mình hân chuyện Hàn Tăng, cô không chắc thứ đó có phải do Hàn Tăng đánh rơi hay không.

Đối với việc cô chủ động, Chiêm Đông Kinh cũng không ngờ tới.

Lưu Giản tách đoàn người đi lên tầng hai, mắt không khỏi liếc nhìn động tác thân mật của hai người. Tô Lương Mạt nhón chân lên, đôi môi hướng đến bên tai người đàn ông, “Tôi...”

“Kính thiếu!” Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu, có người xuống lầu đi về phía hắn, “Hoắc lão gia tử mời người lên tầng hai.”

Chiêm Đông Kinh vỗ nhẹ thất lưng cô, “Muốn đi lên cùng tôi không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, không muốn lại nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu kia.

Chiêm Đông Kinh để cô lại đó, xoay người đi lên lầu hai, không qua bao lâu, một đám người sắc mặt ngưng trọng đi xuống.

Hoắc lão gia tử giận đến xanh mặt, Chiêm Đông Kinh ôm Tô Lương Mạt dẫn cô vào căn phòng nhỏ, bên trong tụ tập toàn người của các bang phái, Lưu Giản với Chu Chính cũng đều ở đây, cô cùng Chiêm Đông Kinh vừa mới ngồi xuống, liền nghe ở cửa truyền đến tiếng khóc rất nhỏ.

Người phụ nữ trong căn phòng ở lầu hai mặc quần áo tử tế bị mang vào, Hoắc lão gia tử buồn bực quát hỏi cô ta, “Có nhìn rõ không?”

“Không...không có, lúc ấy tắt đèn, tôi bị kẻ khác đánh mạnh sau gáy.”

“Kẻ đó là từ đâu vào?”

Người phụ nữ chỉ biết khóc, “Tôi thật không biết, nam hay nữ đều không nhìn ra.”

Tô Lương Mạt nghiêng đầu, len lén đánh giá thần sắc Chiêm Đông Kinh, nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy Hàn Tăng, chỉ bằng biểu hiện bên ngoài bình tĩnh tự nhiên như thế này, Tô Lương Mạt thế nào cũng không ngờ chuyện này có liên hệ với hắn.

Hoắc lão gia tử lạnh mặt, gân xanh trên huyệt thái dương nhảy nhẩy, “Các người thấy thế nào?”

Chu Chính khoát tay, không dài dòng, “Chúng tôi với Tứ Phong Đường từ trước đến nay quan hệ hòa thuận, chuyện này đương nhiên phải điều tra rõ ràng.”

Ở đây người lo sợ nhất có lẽ là Tô Lương Mạt, có không có tố chất tâm lý tốt như Chiêm Đông Kinh, Lưu Giản vừa từ căn phòng kia đi ra, hắn một tay chống cằm, lúc này nói Tô Lương Mạt từ bên trong đi ra bắt quả chỉ muốn trêu chọc cô, bây giờ nghĩ lại khẳng định chuyện này có liên quan đến cô.

Chiêm Đông Kinh không bày tỏ thái độ, Chu Chính nói chỉ phí lời, Hoắc lão gia tử nghe xong cho rằng hắn chỉ nói xạo.

Lưu Giản nhắc chân, mắt suy nghĩ sâu xa, nhưng hắn rất khó đem Tô Lương Mạt với kẻ đã động thủ liên hệ làm một.

Cô bị hắn nhìn đến phát hoảng, hình như Lưu Giản đã hiểu rõ tất cả. Chiêm Đông Kinh thấy sắc mặt cô khó coi, đưa tay ôm bả vai cô để Tô Lương Mạt dựa vào trước ngực mình.

Chu Chính hớp ngụm rượu, thế nào cũng không che dấu được vẻ mừng rỡ trên hai đầu lông mày, đối với Tương Hiếu Đường mà nói đây là chuyện tốt.

“Người là bị một dao lấy mạng, bình thường có nhiều cơ hội động thủ như vậy nhưng lại chọn hôm nay, nhất định là có nguyên nhân.” Hoắc lão gia tử bắt đầu phân tích.

“Nghe nói Tứ Phong Đường gần đây có động tĩnh lớn, hình như là tìm được người mua có thực lực hùng hậu, có khi nào vì làm ăn mà gây chuyện.” Có người chen vào.

Hoắc lão gia tử hướng phía cửa ra lệnh, “Người của Tứ Phong Đường ở bên ngoài, gọi hai tên vào đây cho ta.”

Người là chết trong phòng của lão gia tử, không truy xét rõ ràng khó mà khai báo.

Rất nhanh có hai kẻ bị mang vào, Hoắc lão gia tử tra hỏi một hồi, “Có manh mối gì không?”

“Có, thẻ từ trên người Tụng ca không thấy, dữ liệu trong đó rất quan trọng, lão Đại chỉ giao ột mình anh ta, anh ta đi đâu cũng mang theo bên người.”

Hoắc lão gia tử rõ ràng, bình tĩnh đại ngộ gật gật đầu, “Xem ra là nhầm vào cái thẻ từ.”

Tiệc rượu mới cử hành được một nửa, cũng không có ai bỏ về giữa chừng, Hoắc lão gia tử cho người canh giữ cửa chính, có khả năng hung thủ vẫn còn ở hiện trường!

“Tra, nhất định phải tra ra!”

Lão Đại Tứ Phòng Đường hôm nay không đến, xảy ra chuyện lớn như vậy, thuộc hạ bên dưới lập tức đi gọi điện thoại.

Lúc này bên ngoài có tiếng đập cửa, hình như có người bị cản ở bên ngoài, Hoắc lão gia tử phiền muộn chết, “Ai?”

Cửa bị đẩy ra, Tô Uyển đứng bên ngoài, cô ta vừa nhìn thấy nhiều người như vậy, chân đều mềm nhũn.

Ánh mắt Lưu Giản ngưng đọng, Hoắc lão gia tử biết là người của hắn, khoát khoát tay, “Để cô ta vào đi.”

Mấy tên tiểu tử này đều làm ông ta không thể yên tâm, đến giờ phút quan trọng còn chơi phụ nữ.

Tô Uyển cúi đầu đi đến bên cạnh Lưu Giản, hắn không nói gì, ra hiệu bảo cô ta ngồi bên cạnh.

“Lão gia tử, lão Đại của chúng tôi nói dữ liệu trong thẻ từ này có con chip được mua từ chợ đen ở Myamar, chỉ cần mở chương trình nhập mật mã vào, thẻ từ sẽ phát ánh sáng màu lam, đến lúc đó đóng cửa tắt đèn, là tìm được ngay.”

Ngón tay Chiêm Đông Kinh để trên đầu gối buồn chán gõ nhẹ, nghe được câu này, ngón trở dừng lại, nhưng vền vẹn hai ba giây sau liền trở lại bình thường.

Hoắc lão gia tử vội cho người đem máy tính tới, “Trước tiên đừng nói cho người bên dưới, đợi lát nữa tắt điện, cho người xuống dưới tìm từng chỗ một.”

Tô Lương Mạt như ngồi trên đồng lửa, cô thật không nghĩ thứ đồ này thật sự là điểm trí mạng, ánh mắt nhìn về phía Lưu Giản không khỏi áy náy vài phần, Lưu Giản không rõ chuyện gì, hướng về phía cô cong môi, cười lỗ mãng.

Chiêm Đông Kinh nhận thấy giữa hai người có phần ám muội, chân mày hắn nhíu chặt, ôm lấy bả vai cô khóa chặt, Tô Lương Mạt hoàn hồn, đưa mắt thấy Hoắc lão gia tử cho người khởi động chương trình.

Mỗi người đều có tâm tư.

“Tắt đèn.”

Tô Lương Mạt ghé vào người Chiêm Đông Kinh, cô muốn thừa dịp nói mấy câu với người đàn ông, bên rai truyền đến tiếng ngón tay gõ gõ bàn phím, đột nhiên, liền nhìn thấy một đốm ánh sáng màu lam óng ánh, nhưng vì bị giấu vào trong túi nên không nhìn thấy quá chói lọi.

Tầm mắt mọi người đều nhìn sang, Lưu Giản thể nào cũng không nghĩ tới, đồ vật thể nhưng lại leo vào trong túi hắn.

Hoắc lão gia tử lập tức cho người bật đèn.

Điều này, ngay cả đôi con người của Chiêm Đông Kinh cũng lóe lên kinh ngạc không che giấu được.

Chu Chính trợn mắt há mồm, “Lưu Giản...”

Suy nghĩ của người đàn ông chuyển động thật nhanh, kẻ khác rất khó tiếp cận hắn, có thể đến gần dùng thứ đó giá họa cho hắn như vậy, cũng chỉ có thể là hai người phụ nữ trong căn phòng này.

Lưu Giản ngược mắt, nhớ tới lúc khiêu vũ Tô Lương Mạt rất khác thường, hắn tức đến nghiến răng, nữ nhân này thật là ngoan độc, im hơi lặng tiếng liền cho hắn một trái bom, Tô Lương Mạt vội tránh tầm mắt của hắn, ánh mắt Lưu Giản sắc bén vô cùng, chiếu thẳng làm cô không cách nào chống đỡ.

Bên cạnh, Chiêm Đông Kinh đột nhiên bật cười.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 58: Lửa nóng kích tình
(Chipchip: Thiệt sự là quá nóng *O*)

54. Chương 58: Lửa Nóng Kích Tình (nên Xem)

Chương 58: Lửa nóng kích tình (nên xem)

Hắn lười biếng dựa cả người vào ghế sofa, “Chân tướng rõ ràng rồi, thì ra là chuyện tốt của Tương Hiếu Đường!”

Chu Chính đập bàn, “Không thể nào!”

“Chu lão đại, thứ này đúng là phát hiện trong túi quần của Nhị lão Đại các người.”

Lưu Giản thò tay vào, quả nhiên ngón tay chạm tới là thẻ từ.

Người của Tứ Phong Đường bước lên trước, giọng điệu giương cao kích động, “Lão gia tử, chính là tấm thẻ này!”

Lưu Giản cảm thấy đầu đau nhức, Tô Uyển lại không hiểu rõ tình hình, chỉ biết hắn gặp phiền toái.

Chu Chính bị kẻ khác mỉa mai, chỉ đành ngồi trở lại ghế sofa.

“Lưu Giản, chuyện là thế nào?” Hoắc lão gia tử hỏi.

Lưu Giản nhìn chăm chăm vào mắt Tô Lương Mạt, “Cũng không thể dựa vào thứ đồ này ở trong người tôi mà nói tôi giết người, huống hồ tôi chưa từng đi qua căn phòng đó, Tô tiểu thư đây có thể chứng minh, tôi luôn ở cùng một chỗ với cô ấy.”

Lần này, tầm mắt của mọi người đều chuyển lên trên người Tô Lương Mạt.

Hắn công khai nói như vậy, Chiêm Đông Kinh cười lạnh, cánh tay như cũ vòng quanh bả vai Tô Lương Mạt, “Cô ấy ở cùng một chỗ với anh? Có việc này sao?”

“Kinh thiếu, phụ nữ nhìn từ bên ngoài không rõ được.” Lưu Giản cười cười nhìn về người ở đối diện, trên người hắn có loại khí chất ngạo mạn cao quý, hơn nữa đáng vẻ lại đẹp, lúc nói chuyện thần sắc cũng không vì bị người khác gây phiền toái mà ảm đạm, “Nên là của mình thì mới là của mình.”

“Thật không ngờ Tương Hiếu Đường còn có nhân vật như vậy, ăn đồ của người khác đến nghiện.”

Hoắc lão gia tử càng thêm đau đầu, vừa định mở miệng, liền nghe Tô Lương Mạt nói, “Tôi không biết, tôi chỉ gặp anh ta ở đầu cầu thang, sau đó anh ta cứ quần lấy tôi nói muốn khiêu vũ, sau đó thì nghe trên tầng hai có chuyện.”

Lưu Giản không ngờ cô có thể làm việc tuyệt tình như vậy, thay hắn đứng ra nói một câu sẽ chết à, vứt bỏ sạch sẽ như vậy. (Chipchip: Ai biểu biến thái quá chi?? :>>>)

Tô Lương Mạt vốn dĩ không vững tâm, nhưng lại không thể liên lụy vào mình, biện pháp tốt nhất chính là giả câm giả điếc, chỉ cần Lưu Giản không tận lực, người khác cũng sẽ không chuyển ánh mắt đến cô.

Tô Uyển gấp đến bắt lực, mắt đầy lo lắng.

Lưu Giản lạnh lùng cười một tiếng, “Tô tiểu thư, nhưng tôi nhớ lúc đó cô giống như vừa từ căn phòng đó đi ra, sau đó nhảy với tôi, có thể đến gần tôi cũng chỉ có cô.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh quét qua, Hoắc lão gia tử cũng nhìn chăm chăm Tô Lương Mạt dò xét.

Cô khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, hiện ra cái cằm ngẩng cao, cả phòng đều là lang sói hổ báo, mỗi kẻ so với người khác đều hung ác hơn, Tô Lương Mạt ngồi ở giữa phòng, dung nhan tươi mát trong trẻo, vốn lẽ không ăn khớp gì nhưng một màn này lúc này lại có vẻ cực kỳ hòa hợp. Hoắc lão gia tử lần đầu chăm chú nhìn cô kỹ càng như vậy, Tô Lương Mạt không kiêu không nịnh, lời nói có cân nhắc tính toán, “Tôi chỉ nói

như vậy mà thôi, anh đem chú ý của mọi người kéo lên trên người tôi để giải vây ình như vậy, vốn không phải là việc đàn ông nên làm.”

Cái gì? Chử hấn không phải là đàn ông! (Hớ hớ)

“Thật ra, rốt cuộc sự tình như thế nào, cho dù anh không kéo tôi làm đệm lưng, Hoắc lão gia tử cũng sẽ truy xét rõ ràng.”

Nhiều năm về sau, cô gái còn có vẻ non nớt trong mắt Hoắc lão gia tử ngày hôm nay, đã có thể tự mình đảm đương một trời, cô thủ đoạn quyết đoán, cao cao đứng ở đầu ngọn sóng, lòng của cô lạnh, mà người đàn ông ở bên cạnh cô, khi đó lại không phải Chiêm Đông Kinh.

Lưu Giản biết, hấn là bị kẻ khác tính kế.

Mười phần là có người đã dự tính trước, Tô Lương Mạt có ý tiếp cận, làm hấn ngay cả phòng vệ cũng quên mất.

Tất cả mũi nhọn đều chĩa vào Lưu Giản, hấn xòe tay, “Tôi không làm.”

Tứ Phong Đường là nơi có thế lực yếu nhất trong các bang hội, thấy Lưu Giản không thừa nhận, hai người của Tứ Phong Đường giận dữ nói, “Tụng ca chết ở chỗ lão gia tử, đồ vật mang theo ở trên người ai, người đó nhất định là hung thủ.”

Chiêm Đông Kinh đứng lên trước tiên, “Dù sao cũng không liên quan đến chúng tôi, Hoắc lão gia tử, tôi đi trước một bước.”

Hoắc lão gia tử kỳ thật cũng muốn bọn họ nhanh nhanh rời đi, nội tình bên trong Tương Hiếu Đường, muốn động vào Lưu Giản thật không phải chuyện đơn giản, chỉ có thể chuyển lớn hóa nhỏ, Chiêm Đông Kinh tự hiểu rõ quy tắc này.

Hấn kéo tay Tô Lương Mạt đi thẳng ra ngoài, những người khác thấy thế, cũng rối rít đứng lên.

Chiêm Đông Kinh xuống tầng dưới, những người ở tầng trệt vẫn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Hàn Tăng với Tống Các thấy hấn xuống liền tiến lên đón, Chiêm Đông Kinh cũng không quay đầu, hướng phía cửa đi thẳng, “Đi.”

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế sau, mấy chiếc xe trên đường lớn lần lượt lái đi, chưa được bao lâu, Chiêm Đông Kinh ra hiệu tài xế dừng lại bên đường.

Bọn Hàn Tăng ngồi trên xe theo sau, xe vững vàng dừng lại bên cạnh Chiêm Đông Kinh, Tống Các dẫn đầu đẩy cửa xuống xe, “Kính thiếu?”

Hàn Tăng cũng đi tới.

Chiêm Đông Kinh giương mắt, mắt phượng hẹp dài quỹ quyết khó dò, “Hàn Tăng, thứ lấy được đâu?”

Hàn Tăng đưa tay móc túi, không ngờ sờ vào túi thấy trống không, vẻ mặt lập tức hoảng hốt, Tống Các thấy dáng vẻ của hấn cũng không khỏi nhủ mảy, “Nhớ cho rõ để đâu rồi?”

“Tôi làm sao có thể quên!”

Chiêm Đông Kinh nhếch môi cười lạnh, “Đừng tìm nữa, đồ ở chỗ Lưu Giản.”

“Cái gì?” Hàn Tăng giật mình, “Làm sao có thể, tôi lấy được liền bỏ vào túi.”

Chiêm Đông Kinh thu hồi tầm mắt, bảo tài xế lái xe.

Hàn Tăng thực sự nghĩ không ra, “Kính thiếu, tôi lập tức đi lấy lại.”

“Đứng lại!” Chiêm Đông Kinh quát, “Trở về cho tôi.”

Tống Các kéo tay Hàn Tăng lại, Chiêm Đông Kinh cho dù sắc mặt không tốt những cũng không thực sự tức giận, xem ra sự tình có thể xoay chuyển, “Đi thôi.”

Kéo cửa xe lên, Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt, phát hiện tay của cô đến giờ còn lạnh buốt.

“Anh ta có bị giết hay không?”

Chiêm Đông Kinh hơi nhúu mày, câu đầu tiên cô mở miệng nói là về người đàn ông khác, hẩn cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào mặt Tô Lương Mạt, ngón tay phủ lên giữa hai đầu lông mày cô, “Chuyện không có phức tạp như em nghĩ, cánh tay thứ hai của Tương Hiếu Đường, không dễ dàng bị người ta chặt đứt như vậy.”

Tâm tình Tô Lương Mạt cuối cùng cũng thả lỏng, sau lại căng lên, “Vậy sau này anh ta chắc chắn sẽ không tha cho tôi.”

“Vì sao? Chỉ vì em nói thật những chuyện kia?”

“Không phải,” Tô Lương Mạt khẽ cắn môi, Chiêm Đông Kinh liếc mắt thấy một hàng dấu răng hiện lên bờ mề trên đôi môi ửng đỏ của cô, “thể từ đó là bị tôi bỏ vào túi của anh ta, tôi nghĩ trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, chỉ là không có chứng cứ, nên phải ngậm bồ hòn.”

“Vậy kia làm sao lại ở trong tay em?” Chiêm Đông Kinh đã nói ánh mắt Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt không bình thường, thì ra là vậy.

“Tôi nhìn thấy Hàn Tăng từ ngoài cửa sổ bỏ chạy, đúng lúc đi ngang qua căn phòng đó nghe thấy bên trong có tiếng động, vừa vào liền nhìn thấy thứ đó rơi dưới đất, tôi cũng không biết là cái gì, chỉ sợ là Hàn Tăng lưu lại, có người chết trong phòng nhất định sẽ truy cứu, tôi bỏ thứ đó vào túi xách định tìm chỗ nào vứt đi. Ra khỏi phòng vừa vặn gặp Lưu Giản, tôi không có cách nào tránh đi, liền đem thể từ nhét trong túi anh ta.”

Tô Lương Mạt nhớ tới lúc đó khẩn trương, cô vẫn còn may mắn, biết đâu đó chỉ là tấm thẻ bình thường, cho dù nhét cho Lưu Giản cũng sẽ không đem lại phiền toái cho hẩn.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười của Chiêm Đông Kinh, dần dần khó có thể đè nén, cô rất ít khi nhìn thấy bộ dáng này của Chiêm Đông Kinh, ngũ quan người đàn ông khắc sâu rất đẹp cũng vì nụ cười này mà trở nên sinh động, Chiêm Đông Kinh ôm chặt lấy cô dùng sức hôn xuống.

Mặt Tô Lương Mạt khẽ căng, nhìn thấy đáy mắt người đàn ông đầy vui sướng cùng kích động, cô bị hôn cơ hồ đến ngạt thở, Chiêm Đông Kinh dường như vẫn không muốn buông tay, đến khi cả người cô mềm nhũn tựa vào ngực hẩn, lúc này hẩn mới dùng tay vuốt ve đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Cũng chưa ăn được cái gì? Dẫn em đi lấp đầy bụng trước?”

Hộ vệ đứng bên ngoài nhà hàng, bụng Tô Lương Mạt quả thực là trống không, cô muốn ăn đồ ăn Trung Quốc, lúc này đối đến nỗi ngực dán vào lưng cũng không cần chú ý đến lễ nghĩa, Chiêm Đông Kinh đưa cho cô đôi đũa, “Ăn đi.”

Cô ăn ngấu nghiến, nghe thấy Lưu Giản không đến mức mất mạng, trong lòng đã sớm nhẹ nhõm.

Chiêm Đông Kinh không hề động đũa, hẩn dựa vào ghế nhìn cô ăn, Hàn Tăng kia tính tình lỗ mãng, nếu lần này không có Tô Lương Mạt, đêm nay thật có thể gặp rắc rối.

Tính cô thận trọng, một chi tiết cũng không bỏ qua, mặc kệ người bị kéo vào cuối cùng là ai, Tô Lương Mạt nghĩ điều đó có thể liên quan đến Chiêm Đông Kinh, cô đều đem một chút nguy cơ kia bóp chết từ trong trứng nước.

Chiêm Đông Kinh chống cằm nhìn cô chăm chăm, chỉ cảm thấy dường như có một dòng nước ấm từ trong tim đang tự ý lan tràn, mọc rễ nảy mầm, trêu chọc làm hẩn ngứa ngáy khó chịu.

Tô Lương Mạt miệng còn nhai thức ăn, ngẩng đầu nhìn thấy khóe môi Chiêm Đông Kinh cong lên, “Anh cười cái gì?”

“Tôi nghĩ đến chuyện em đem thứ đó nhét vào túi quần người khác, cảm thấy chơi cũng thật vui.”

Tô Lương Mạt bĩu môi, “Anh còn cười, tôi đến bây giờ còn cảm thấy áy náy, lúc đó thật sự là không có cách nào...”

“Tôi biết,” Chiêm Đông Kinh ngắt lời cô, “hiểu được bảo vệ nữ nhân của mình ra sao, tôi thích.”

Hẩn thành tình nói như vậy, Tô Lương Mạt nắm chặt đôi đũa vội vã cúi đầu, thần sắc có chút mất tự nhiên.

“Lương Mạt?”

Cô lại ngẩng đầu lần nữa nhìn hắn.

“Em kỳ thật có thể mất nhắm mắt mở, tôi gặp phiền phức không tốt sao?”

“Không tốt,” Tô Lương Mạt nói rất nghiêm túc, “nghĩ kỹ mà nói, tôi mặc dù cảm thấy áy náy với anh ta, nhưng vẫn phải để hai người chúng ta vứt bỏ sạch sẽ,” Cô nghĩ tới đây, hơi nhú mào, “Chiêm Đông Kinh, tôi phát hiện tôi cũng rất xấu.”

Chiêm Đông Kinh bật cười, đêm nay biểu hiện của Tô Lương Mạt làm hắn có cảm giác mới lạ, trước kia cô ở bên cạnh Vệ Tắc, luôn cảm thấy cô giống như một cô nhóc hay tức giận, miệng đầy chính nghĩa, nhưng bây giờ cũng biết làm thế nào giả họa cho người khác.

Có thể, trong lòng cô nhận định Lưu Giản không phải người tốt.

Tô Lương Mạt thấy hắn cười, nhớ lại lúc Lưu Giản phát hiện thứ đồ đó trên người mình, cô cắn dũa, lông mày lần nữa nhú lại, “Tôi cảm thấy sau này nói không chừng anh ta sẽ cho người truy sát tôi.”

Chiêm Đông Kinh không để tâm, “Có tôi ở đây, ngoại trừ tôi đích thân ra tay, ai dám đuổi giết em?”

Trong mắt hắn lộ ra một tia nguy hiểm, đều là đàn ông, lúc Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt lộ rõ vẻ hào hứng như vậy, không phải hắn nhìn không ra.

Cô lấp đầy bụng, người ở chỗ khác lại tranh cãi đến mặt đỏ tía tai.

Tứ Phong Đường không đời nào chịu để yên, Chu Chính với Lưu Giản tình cảm từ trước đến giờ rất tốt, lại đối đãi với hắn như em trai ruột, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, sinh nhật Hoắc lão gia tử bị quấy thành như vậy, lại càng tức giận đến khổ sở mà không thể nói được.

Trong phòng tới lui cũng chẳng còn mấy người, Tứ Phong Đường muốn một câu trả lời thỏa đáng, thái độ Lưu Giản biếng nhác, nếu như đối lại là kẻ khác, chỉ cần không phải là người trong bang phái, Hoắc lão gia tử đều có thể nói một câu giải quyết sạch sẽ.

Nhưng bây giờ lại liên quan đến nhân vật đứng thứ hai Tương Hiếu Đường.

Chu Chính điều người tới, một Tứ Phong Đường nhỏ bé họ căn bản không để vào mắt.

Có người gõ cửa đi vào, “Hoắc lão gia tử, có phát hiện mới.”

“Phát hiện gì?”

“Chúng tôi men theo cửa sổ căn phòng kia tra xét, phát hiện dấu chân, chắc hẳn có người muốn tránh tai mắt đột nhập từ cửa sổ vào.”

Hoắc lão gia tử trầm tư, rồi gật gật đầu, phát tay cho người kia đi ra ngoài.

“Lưu Giản, khoảng thời gian kia, tôi nhớ cậu là ở trong phòng, cũng không hề đi ra ngoài.”

Lưu Giản gật đầu, Tô Uyển bên cạnh khoác tay hắn, “Lão gia tử, lúc đó tôi cùng Giản ở chung một chỗ, hướng hồ đại sảnh nhiều người như vậy, chắc chắn rất nhiều người nhìn thấy.”

Người của Tứ Phong Đường vừa nghe, đây rõ là muốn bao che ỉn, “Cô là phụ nữ của hắn tất nhiên sẽ nói như vậy, Hoắc lão gia tử, thế từ rõ ràng là phát hiện ở trên người hắn.”

“Cái này,” Hoắc lão gia tử gõ gõ quả trứng, “tuy là nói như vậy, nhưng đồ ở trên người ai chẳng lẽ chính kẻ đó giết người? Cho dù là cảnh sát xử án cũng không thể vô đoán như vậy, cái này không loại trừ khả năng bị hãm hại.”

“Lão gia tử nói rất đúng,” Chu Chính cười nói, “hay là ngày mai bắt hai tên đưa đến cửa đồn cảnh sát, trong người gắn thêm tám danh thiếp của Tứ Phong Đường, có phải hay không hai tên này là do các người bắt.”

Lưu Giản không để tâm, hắn sau này bắt được Tô Lương Mạt phải hỏi cô một chút, lòng cô làm sao có thể độc ác như vậy, không thù không oán lúc ra tay thật muốn lấy mạng người.

Bởi, loại nữ nhân gì vậy!

Hắn nhắm tính, hắn thua trên tay cô đã mấy lần rồi?

Hoắc lão gia tử nói sẽ truy xét rõ ràng, thấy thời gian không còn sớm, đều để bọn họ về trước.

Tứ Phong Đường để lại đây hai tên kiên quyết tìm ra sự thật, nhưng lão Đại không ở đây, thế lực đơn độc, chỉ đành đem lời muốn nói nuốt lại hôm khác nói sau.

Lưu Giản đem theo Tô Uyển dẫn đầu đi ra ngoài, hắn đứng dưới lầu chờ Chu Chính, sắc mặt nhìn cũng không tốt, lúc sắp bước hướng về phía bên cạnh, đôi mắt hắn nhìn ra một tia hàm xúc sâu xa.

Lưu Giản mở cửa xe, để Tô Uyển về trước.

“Em muốn đi cùng với anh.”

Cửa xe bị Lưu Giản dùng sức đập xuống, lời nói của Tô Uyển rơi vào không gian chật hẹp trong xe, hắn giống như hoàn toàn không nghe thấy.

Tài xế nhanh chóng lái xe rời đi.

Lưu Giản ngồi vào ghế chiếc xe đằng sau, Chu Chính ra lệnh lái xe rời đi.

Lúc khởi động xe nhẹ lắc lư, sắc khí Chu Chính u ám, một hồi lâu sau mới mở miệng, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Bị kẻ khác tính kế.”

Chu Chính xoay qua nhìn chăm chăm gò má Lưu Giản, “Lão Nhị, tôi hy vọng đây là lời nói thật.”

Lưu Giản không cảm thấy kì quái, đối lại là hắn cũng sẽ không có ý nghĩ này, “Chính ca, tôi không cần phải làm vậy, Tương Hiếu Đường là của chúng ta, chẳng lẽ anh còn hoài nghi tôi sẽ có tâm tư khác sao?”

Chu Chính nghe vậy, thần sắc hòa hoãn, hơn nữa nếu Lưu Giản thực sự có ý nghĩ kia, cũng không thể nào đem thứ đó nhét thẳng vào túi mình, hắn đưa tay nặng nề vỗ vỗ bả vai Lưu Giản, “Cậu là người như thế nào tôi còn không rõ ràng sao? Đúng là cậu quá bất cẩn, xử lý chuyện này sẽ rắc rối, dù sao cũng chết người.”

Lưu Giản không chớp mắt nhìn chăm chăm về phía trước, con người thâm sâu dung hợp vào màn đêm, “Chính ca, tôi sẽ tự mình xử lý.”

Chu Chính để Lưu Giản xuống xe ở giữa đường, đằng sau có xe đi theo, Lưu Giản bảo tài xế xuống xe, ngồi vào ghế tự mình lái xe rời đi.

Đôi mắt hẹp dài kín đáo hướng phía kính chiếu hậu, Lưu Giản rút điện thoại di động, “Alo, cử vài người nhanh nhẹn một chút đến đây... Đúng, phải làm sạch sẽ, không được để bọn chúng sống sót trở về Tứ Phong Đường.”

Tô Lương Mạt ăn rất no, ra khỏi cửa khách sạn nhìn đồng hồ, đã mười một giờ.

Chiêm Đông Kinh ở phía sau cô, khoác áo vét trong tay lên bả vai Tô Lương Mạt, mang theo mùi hương khác biệt của người đàn ông, hắn cũng không rút tay lại, tiện thể ôm lấy Tô Lương Mạt kéo cô đi ra cửa.

Vóc dáng cô mảnh khảnh, áo của Chiêm Đông Kinh rất rộng, rệt người vào trong rất ấm, một chút gió đêm cũng thổi không lọt.

Tô Lương Mạt ngồi vào trong xe, hệ thống sưởi trong chốc lát bao bọc, thoải mái làm người ta híp mắt muốn ngủ, Chiêm Đông Kinh để cô tựa lên vai mình, xe hướng về Thanh Hồ Đường chạy thẳng.

“Kinh thiếu,” Tài xế thỉnh linh mở miệng, “hình như có chuyện.”

Chiêm Đông Kinh đã sớm phát hiện, trong tai Tô Lương Mạt truyền đến lời nói của tài xế, cô ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ đầu cô, “Ngủ tiếp đi, không liên quan đến chúng ta.”

Tài xế thả chậm tốc độ, Tô Lương Mạt làm sao ngủ được nữa, cô xuyên qua cửa xe nhìn ra bên ngoài, mấy chiếc xe gào thét vượt qua, hình như đang truy đuổi chiếc xe Nissan màu đen phía trước, vừa chớp mắt một cái, ngay cả bóng xe cũng không thấy đâu.

“Kính thiếu, có cần quay lại không?”

“Không cần.” Cánh tay Chiêm Đông Kinh vẫn ôm trọn Tô Lương Mạt, cô hoàn toàn không còn buồn ngủ chút nào nữa, cả người kéo căng thẳng tắp, Chiêm Đông Kinh hướng bên eo cô véo một cái, “Không có liên quan đến em.”

Xa xa truyền tới tiếng phanh xe rất gấp, đợi đến khi bọn họ đến gần, Tô Lương Mạt chỉ thấy một chiếc xe bị lật nhào, có người từ trên chiếc xe khác bước xuống, cô thu hồi tầm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô nhớ đến cái chết của Bàn Tử lần đó.

Chiêm Đông Kinh thấy sắc mặt cô không ổn, đưa tay che mắt cô, “Tôi đã nói em đừng nhìn.”

Cô gần như ngay lập tức nghĩ tới người của Tứ Phong Đường và Tương Hiếu Đường, “Có phải vì liên quan đến chuyện của tôi không?”

“Trên đường này thường hay xảy ra tai nạn.”

Nhưng Tô Lương Mạt không tin, vừa rồi mấy chiếc xe kia rõ ràng là đuổi nhau vượt qua, làm sao có thể nói là ngoài ý muốn.

Trong mắt cô đâu đâu cũng thấy hắc ám, vô cùng rõ ràng, ngọn đèn đầu đường che đầy không khí ngột ngạt trong xe, thế giới cô bước vào không phải chính là như vậy sao?

Khung cảnh tươi sáng lúc trước, sớm đã bị người đàn ông bên cạnh lôi kéo đến thất linh bát lạc, xe lắc lư tròn trành, Tô Lương Mạt lấy lại tinh thần, rất nhanh đã đến Thanh Hồ Đường.

Đèn trong biệt thự sáng rực, Tô Lương Mạt đi theo cạnh Chiêm Đông Kinh vào phòng khách, Hàn Tăng nhìn thấy bọn họ đứng lên đầu tiên.

Hắn cúi thấp đầu, biết rõ lần này không hoàn thành nhiệm vụ suýt nữa gây họa.

Chiêm Đông Kinh để Tô Lương Mạt lên trên trước, hai chân bị trói buộc mang đôi dép vải bông, không cần lại đau đớn tổn hại bàn chân, Tô Lương Mạt ngấm lại cảm thấy buồn cười, có nhiều khi con người thật dễ thỏa mãn.

Cô vào phòng tắm, bồn bệ có tiếng nước chảy, trên tấm gương lập tức xuất hiện hơi nước mờ nhạt, khuôn mặt Tô Lương Mạt nhỏ nhắn đỏ hồng, cô muốn tắm xong liền đi ngủ, bọt nước chỗ bắp chân bắn ra từng mảng từng mảng, cô nghe thấy phía sau có tiếng động, đưa tay định tắt vòi sen, nơi bả vai ầm ập, cô thuận theo lực của đối phương nhào về phía trước.

Hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ vách tường, ngực bị đè ép đến biến dạng, Chiêm Đông Kinh dán chặt sau lưng cô, hân hân nay đặc biệt nhiệt tình, không, gấp chuyện như vậy, hân vĩnh viễn nhiệt tình hơn Tô Lương Mạt.

Hắn để cô đạp một chân lên cạnh bồn tắm lớn, một người rất cao cộng thêm vòi sen, cảnh tượng như trời đổ mưa to dội xuống, Tô Lương Mạt không ngừng thở dốc, cô quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông nhắm nghiền hai mắt, nước chảy qua cọ rửa đỉnh đầu hắn, tóc đen dính chặt vào trán, chạm khắc ngũ quan rõ ràng sáng sủa. Da thịt Chiêm Đông Kinh màu đồng cổ sạch sẽ vô cùng, hắn mở miệng cắn bả vai Tô Lương Mạt, hân giống như phát điên, thân thể Tô Lương Mạt dọc theo gạch men sứ lạnh buốt uốn cong lên, cô không có đường để chạy, lại chịu đè ép không ngừng, bên trong thân thể như bị đốt cháy đến bành trướng, cô nôn nóng đến mức đột nhiên hét ầm lên, Chiêm Đông Kinh đưa tay nhào nặn ngực cô, hai người giống như lún sâu vào trong nước, cô thật không dễ dàng mới ngoi lên trên một lát, hân nhẹ dùng lực một chút, giống như dây leo sít sao quấn chặt lấy cô, hung hăng kéo cô xuống.

Cổ họng Tô Lương Mạt phát ra âm thanh gần như vỡ vụn, “Đi...đi vào phòng được không?”

Mỗi động tác của hân, mỗi tiếng gầm nhẹ, đều tỏ rõ hứng thú vô cùng mãnh liệt, hai tay Tô Lương Mạt nắm thành quyền, cô cũng muốn giống như Chiêm Đông Kinh vậy nắm bắt lấy thứ này, nhưng thân thể cực

kỳ trống rỗng, cô cảm thấy khó chịu, Chiêm Đông Kinh xoay người cô lại, để cho cô mặt đối mặt hướng về phía mình.

Thân thể phù hợp dường như tìm được góc độ tốt nhất, cô cũng có thể phát tiết, hần đêm nay đặc biệt mãnh liệt đặc biệt hung hãn, không rút hết gân cốt cô thể không ngừng lại, hai tay Tô Lương Mạt túm chặt sau lưng người đàn ông, móng tay được cắt tỉa gọn gàng vì kim lòng không nổi mà ra sức cào lên lưng người đàn ông, từng vết xước đỏ hồng nhìn thấy mà giật mình, cùng màu đồng cổ tinh trắng tạo nên đối lập kích thích mãnh liệt.

Lần va chạm cuối cùng, Tô Lương Mạt không cách nào miêu tả được, giống như ngồi trên tàu lượn siêu tốc, đến cuối cùng khi lên đỉnh cao nhất tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, loại cảm giác vô trọng vô lực đó làm trước mắt cô bỗng nhiên tối sầm.

“A...”

Chiêm Đông Kinh bật cười che miệng cô lại, hần cắn mút lấy đầu lưỡi cô, Tô Lương Mạt vẫn có thể cảm nhận được trong cơ thể run rẩy, đó là của Chiêm Đông Kinh, chân cô mềm nhũn, người trượt xuống, Chiêm Đông Kinh thuận thế ôm eo cô, đề cô trở lên tường.

Hai tay hần nâng mặt Tô Lương Mạt, dung mạo cô như vẽ, sau khi kích tình hai gò má vẫn còn lưu lại dư vị, đôi con ngươi mờ ảo trở nên trong suốt làm hần nhin không được lần nữa tiến tới hôn môi, Tô Lương Mạt chỉ đành nhắm mắt lại, “Mệt quá.”

Cô cảm giác được nụ hôn của hần ướt át lưu lại trên môi, lông mi cong dài khê chớp hai cái, vẫn không mở mắt.

Chiêm Đông Kinh tắm rửa xong đi ra ngoài trước, Tô Lương Mạt sấy khô đầu tóc, lúc nhắc chân mới cảm thấy hai chân mềm nhũn, thực sự vẫn còn run rẩy đôi chút.

Trở vào phòng, thấy Chiêm Đông Kinh đứng trên sân thượng, lúc trước Tô Lương Mạt thích những ngôi nhà có sân thượng dùng làm vườn hoa thường chiếu trên tivi, đó có thể là không gian độc lập riêng, cô ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh hướng phía cô vẫy tay, Tô Lương Mạt cho dù mệt mỏi, những vẫn lê bước hướng về phía hần.

Đợi cô đi đến bên cạnh, Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm cô đặt cô ngồi trên lan can, hai tay hần vòng quanh thắt lưng Tô Lương Mạt, mặt đối mặt với hần.

Hần lưỡi biếng chôn mặt ở căn cổ Tô Lương Mạt, từng chút từng chút hôn môi, mùi hương sau khi tắm rửa so với bất kỳ loại nước hoa nào cũng đều có khả năng dụ hoặc người khác, Tô Lương Mạt rụt bả vai, khê lui người về phía sau, như vậy có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt Chiêm Đông Kinh, “Anh làm sao vậy?”

“Cái gì?” Hần hỏi ngược lại.

“Tôi cảm thấy hôm nay anh có gì đó khác thường.”

“Là muốn nói đêm em lần qua lần lại quá sức hả?”

Tô Lương Mạt muốn nhảy xuống, nhưng Chiêm Đông Kinh chen người vào giữa hai chân cô, làm cô không thể động đậy, “Là tôi dùng sức hơi mạnh, có làm em đau không?”

Vấn đề như này, bị hần ngang nhiên nói ra miệng thảo luận, bên tai Tô Lương Mạt nóng lên, “Tôi buồn ngủ rồi.”

“Chắc là không đau, đêm nay em cũng rất nhiệt tình, hần là rất thoải mái?”

“Tôi không có nhiệt tình.”

Chiêm Đông Kinh tựa trán vào trán cô, “Có thể không cãi lại hay không, chuyện như vậy trong lòng em tự rõ nhất.”

“Tôi thực sự rất mệt, muốn đi ngủ.”

Chiêm Đông Kinh ôm cô vào phòng, thực ra Tô Lương Mạt biết rõ, bao nhiêu đêm cùng hấn chung đụng phát sinh quan hệ. Cô vào thời điểm mấu chốt, hướng về Chiêm Đông Kinh mà tự mình hành động, đây cũng là điều hấn muốn.

Ai cũng đều không thích nữ nhân ngủ bên cạnh mình là một con sói kiêu ngạo, lúc trước Tô Lương Mạt muốn lấy hàng của hấn, làm Chiêm Đông Kinh tức chết đi, chuyện này chẳng qua là có tác dụng hòa hoãn rất tốt.

Tô Lương Mạt gối lên khủy tay Chiêm Đông Kinh ngủ, chỉ là ngược lại không buồn ngủ nữa, đèn đã bị tắt đi, bên tai truyền đến tiếng hít thở trầm ổn của người đàn ông.

Trong lòng Tô Lương Mạt rất loạn, cô phát hiện mình đang từ từ thích ứng với thế giới này, cô khẽ xoay mặt liền áp vào Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm hai mắt nhắm chặt của người đàn ông, cô nhớ tới cảnh tượng lần đầu bị hấn đuổi ra khỏi phòng, hấn tính cảnh giác luôn rất cao, chẳng lẽ bây giờ thật sự có thể an tâm ngủ bên cạnh cô sao?

Tô Lương Mạt đưa tay phủ lên mày kiếm của Chiêm Đông Kinh, cô muốn thử một chút, đầu ngón tay vừa mới chạm vào, người đàn ông liền mở miệng, “Không phải kêu mệt sao?”

Cô rút tay về, “Thoáng cái lại không ngủ được.”

Chiêm Đông Kinh mở mắt, đáy mắt không có nửa phần buồn ngủ, ngay cả khẩu khí cũng rất tỉnh táo, Tô Lương Mạt không thể diễn tả được cảm giác, hấn rốt cuộc vẫn là đề phòng cô.

Hấn áp lại gần hôn cô, “Vẫn còn muốn sao?”

Tô Lương Mạt vội vàng nhắm mắt, “Tôi ngủ.”

Đôi môi người đàn ông khẽ cong, “Sau này phải nhớ, từng giây từng phút đều đặt tôi ở vị trí thứ nhất.”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, cô đặt ở vị trí thứ nhất là người nhà của cô, mà Chiêm Đông Kinh, hấn vốn không phải.

Nếu như hôm nay trong hoàn cảnh đó là người nhà của cô và Chiêm Đông Kinh, nói không chừng cô có thể đem thể từ nhét vào túi quần của hấn, thật sự, cô làm ra được.

Người đàn ông cũng không biết suy nghĩ này của cô, ôm cô từ từ chìm vào mộng đẹp.

Cũng đến ngày thứ hai Tô Lương Mạt mới biết, hai người gặp chuyện tối hôm qua là người Tứ Phong Đường.

Khi cô tỉnh lại Chiêm Đông Kinh cũng không còn ở đây, Tô Lương Mạt thay quần áo xong xuống dưới lầu, nhìn thấy Hàn Tăng với Tống Các ngồi trong phòng khách.

Tống Các nhìn thấy cô, đưa tay huých bả vai Hàn Tăng, Hàn Tăng ngàng đầu, sắc mặt rất mất tự nhiên, Tống Các thấy hấn ngồi im, “Nhanh nói đi.”

“Chết tiệt.” Hàn Tăng lầm bầm.

Tống Các biết rõ hấn nói không nên lời, hướng hồ là nói với Tô Lương Mạt, Tống Các đứng dậy thay hấn mở miệng, “Chuyện tối hôm qua, cảm ơn cô.”

“Tôi cũng không làm gì, các anh không cần khách khí.”

Hàn Tăng hai mắt ngược lên trời, nhưng trong lòng lại nhớ kỹ, lúc trước luôn thấy Tô Lương Mạt không vừa mắt, bây giờ xem ra, rõ ràng khá hơn nhiều.

“Kinh thiếu cho cô rảnh rồi một thời gian, sau đó theo tôi hai ngày.”

Tô Lương Mạt hiểu, Chiêm Đông Kinh là để cô theo Tống Các học vài thứ, sau này nói không chừng sẽ hữu dụng.

Bữa sáng ăn mới một nửa, liền nhận được điện thoại của công ty.

Tô Lương Mạt đầu đầu không thôi, lái xe hướng công ty rời đi.

Tính tình Vệ Tắc thực sự rất cố chấp, lần trước thấy Chiêm Đông Kinh ở công ty, liền khẳng khẳng cho rằng hắn là ông chủ phía sau, công ty là để hắn che dấu tai mắt người khác, cho nên, ba ngày hai bữa lại tìm tới làm phiền.

Việc này Chiêm Đông Kinh biết rõ, hắn lại sai người báo cho Tô Lương Mạt, để cô đi giải quyết.

Quan chức thông đồng, bình thường cần người đến khám xét vốn không khó.

Tô Lương Mạt hẹn Vệ Tắc gặp mặt bên ngoài, quán cà phê này lúc trước bọn họ thường đến, lúc Vệ Tắc đến Tô Lương Mạt đã chọn bàn ngồi ở đó rồi.

Chẳng qua chỉ vài tháng ngắn ngủi, Tô Lương Mạt ngàng đầu nhìn hắn, ánh mắt đã có vài phần xa cách, “Vệ Tắc, ngồi đi.”

“Có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm anh nói chuyện nói sao?” Tô Lương Mạt cười cười hỏi ngược lại hắn, trong lòng Vệ Tắc biết rõ nguyên nhân là gì, nhưng Tô Lương Mạt không nói, hắn cũng không vạch trần, hắn cũng không tin cô có thể nhịn.

“Gần đây có khỏe không?”

“Cũng được.”

Tô Lương Mạt nhấp ngụm cà phê, “Công việc vẫn thuận lợi chứ?”

“Ừ, rất tốt.”

Hai tay Tô Lương Mạt bưng cốc cà phê, hai mắt hiện lên trong suốt, “Vệ Tắc, em cũng rất tốt, Chiêm Đông Kinh đồng ý để em ở trong công ty học tập, nơi đó thực sự không tồi, các đồng nghiệp cũng rất chiều cố em.”

Vệ Tắc nhìn mắt cô, “Lương Mạt...”

“Em biết anh lo lắng chuyện gì, anh tra xét nhiều lần như vậy không phải đều rất ổn sao?” Lời nói Tô Lương Mạt nhẹ nhàng, cô khẽ cắn môi dưới, sau đó chậm rãi mở miệng, “Cơ hội này là em rất vất vả mới tranh thủ được, anh cũng biết em là loại người gì, Vệ Tắc, thứ quá đen tối em thật sự không có cách nào chấp nhận. Cho nên em cảm thấy hiện tại rất tốt, anh ta sắp xếp cho em một nơi quang minh chính đại, chiếu cố em, em không muốn mất đi nơi trú ẩn an toàn như thế này, càng không muốn vì vậy mà mất đi công việc, hoàn toàn bước vào thế giới của anh ta.”

Vệ Tắc cảm thấy Tô Lương Mạt thay đổi rồi, cô nói những lời này, từng câu từng chữ đều nhằm vào hắn, muốn tốt cho cô, thì đừng cản chặt Chiêm Đông Kinh không tha. Nhưng mà cô không nói rõ ràng, cô biết hắn không cách nào từ chối.

Trong lòng Vệ Tắc dâng lên loại bi thương không thể nói thành lời, lần này, hắn cảm nhận được, bọn họ thật sự không có thể quay lại nữa.

“Lương Mạt, anh thực sự vì muốn tốt cho em.”

“Em biết, em chưa bao giờ hoài nghi,” Hắn làm những việc này đều là vì cô, chứ không phải nhằm vào Chiêm Đông Kinh, “Vệ Tắc, cho nên em cảm ơn anh, còn có thể dùng thân phận bạn bè quan tâm em như vậy.”

Hắn càng cảm thấy bất lực, hai vai Vệ Tắc đều chùng xuống, “Vậy em đồng ý với anh, phải biết bảo vệ mình, đừng đem tất cả lòng mình giao ra, công ty là của hắn, bất kỳ vấn đề quyết sách nào em cũng đừng tham dự, còn nữa, tiền này ngàn vạn lần em cũng đừng dính líu đến dù chỉ một đồng, hắn mới là ông chủ, hiểu chưa?”

Tô Lương Mạt lắng nghe kỹ càng, sau đó gật đầu nghiêm túc, “Em biết.”

“Một ngày nào đó hắn muốn giao công ty cho em, em cũng không được nhận.” Vệ Tắc có thể dặn dò, cũng chỉ có những điều này.

“Ừ.”

Sau khi hắn nói xong, thì hoàn toàn trầm mặc.

Tô Lương Mạt cảm thấy cà phê trong miệng đắng ngắt, “Vệ Tắc, có thời gian thì tính chuyện yêu đương đi, đừng một lòng một dạ lao vào công việc như vậy.”

Tìm người môn đăng hộ đối, tìm người hữu duyên hữu phận.

Hốc mắt Vệ Tắc đau nhức, ậm ờ gật đầu. Tô Lương Mạt tiếp tục ngồi đây cũng chỉ cảm thấy khó chịu, cô cầm túi xách, “Công ty còn có việc cần xử lý, em đi trước.”

“Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu.”

“Để anh đưa em đi, chỉ tới cửa thôi.” Vệ Tắc kiên trì, hắn không muốn nhìn bóng lưng Tô Lương Mạt.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, xe Tô Lương Mạt dừng ở con đường đối diện, quán cà phê này nằm gần bên cạnh trường đại học, khu vực yên tĩnh, cho nên ít xe tới lui.

Vệ Tắc theo thói quen che chở bên cạnh Tô Lương Mạt, lúc đi ngang qua đường lớn, một chiếc xe con đột nhiên phóng ra, Tô Lương Mạt không may phát hiện, Vệ Tắc đưa tay đẩy cô ra, giống như cảnh tượng thường nhìn thấy trên tivi, lần này lại chân thật diễn ra trước mắt.

Tô Lương Mạt nhìn Vệ Tắc bị đâm văng ra xa, thân thể dọc theo đường cái quay tròn liên tục, cô hoảng sợ ngẩng người, chiếc xe kia không có ý định dừng lại, thậm chí nhìn thấy một bên mui xe bị lõm sâu, Tô Lương Mạt ổn định bước chân lao đảo vội vàng chạy đến chỗ Vệ Tắc, “Vệ Tắc!”

Vệ Tắc nằm bất động ở đầu đường, dưới thân vết máu bắt đầu lan ra.

Tô Lương Mạt kinh hãi, cô hoàn toàn không ngăn được tốc độ của chiếc xe kia, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất, nếu chiếc xe chèn qua, Vệ Tắc chắc chắn sẽ chết!

Cô túm chặt túi xách trong tay, đột nhiên nhớ tới bên trong có mang theo khẩu súng Chiêm Đông Kinh đưa cô phòng thân, Tô Lương Mạt vội vàng lấy ra, mở chốt an toàn, bắn liên vài phát, một phát trong đó vừa vặn trúng trúng lốp xe.

Lời tác giả: Ngày mai báo trước đặc sắc – Chương 59: Cho cô cơ hội hạ thủ, thử dò xét

55. Chương 59: Cho Cô Cơ Hội Hạ Thủ, Thử Dò Xét

Chương 59: Cho cô cơ hội hạ thủ, thử dò xét

Lốp xe cứng rắn phát ra âm thanh chói tai, Tô Lương Mạt cảm giác như màng nhĩ sắp bị xé rách đến nơi, kể trên xe liền bẻ lái, chiếc xe đâm vào giải phân cách trên đường, tên đó vội vàng nhảy xuống tháo chạy.

Hai chân Tô Lương Mạt như nhũn ra, càng khẩn cấp ý thức càng rõ ràng, cô gọi cảnh sát, xe cứu thương sẽ tới rất nhanh.

Cô ngồi xổm xuống cạnh Vệ Tắc, cô đã bị một màn như thế này dọa chết khiếp rồi, sau khi Bàn Tử bị lật xe một cánh tay còn thò ra khỏi cửa xe trở thành cơn ác mộng của cô một thời gian dài, Vệ Tắc nằm đó cũng không nhúc nhích, cũng giống như lúc đó.

Nước mắt Tô Lương Mạt lăn dài, cô cũng không dám đi tới lật người Vệ Tắc lên xem xét, chỉ có thể để mặc hắn nằm trên đường cái lạnh như băng, trong đầu chớp nhoáng hiện lên đều là những hồi ức nơi sân trường kia, hồn nhiên mà tốt đẹp.

Xe cứu thương từ xa chạy tới, cô nhìn thấy Vệ Tắc bị khiêng đi, cô cũng lên xe đi theo.

Cô ngơ ngác ngồi trên hành lang bệnh viện, bên tai đều là tiếng bước chân mất trật tự, nhưng ngay cả khí lực ngẩng đầu Tô Lương Mạt cũng không có.

Đó chỉ là tai nạn thôi sao?

Không phải.

Cô khẳng định chắc chắn, hơn nữa đối phương là hướng về phía Vệ Tắc đâm tới, Vệ Tắc vì đẩy cô ra, hẳn bị tông văng ra xa như vậy, nhưng kẻ trên xe vẫn không buông tha cho hẳn.

Ông Vệ bà Vệ đều chạy đến, bà Vệ khẩn trương lo lắng đứng trước cửa phòng cấp cứu, dường như bất ngờ nhìn thấy Tô Lương Mạt, bà ta đi thẳng đến trước mặt cô, giọng điệu lạnh lẽo, “Xảy ra chuyện gì, nó vì sao lại ở cùng một chỗ với cô, còn xảy ra tai nạn?”

Tô Lương Mạt mím chặt môi, bà Vệ dùng sức đẩy bả vai cô, “Cô nói đi!”

Thân mình cô theo lực xô đẩy của bà ta mà nghiêng ngả, giống như bức tượng gỗ, đẩy một cái mới động một cái, ông Vệ đi đến ôm vai vợ, “Đừng như vậy, con vẫn còn ở bên trong.”

“Không phải đã nói rõ ràng với cô rồi sao? Vì cái gì còn muốn quán lấy Vệ Tắc,” Bà Vệ dù sao cũng không giống mấy người đàn bà chanh chua hay chửi bới, chỉ là từng chữ từng chữ đập vào lỗ tai Tô Lương Mạt đều làm cô khó chịu, “cô cùng Vệ Tắc là không thể nào, cô hại nó thành như vậy, cô muốn chúng tôi sau này phải làm sao?”

Tô Lương Mạt cúi thấp đầu, cô nghe thấy một hồi tiếng bước chân truyền đến, một đôi giày da bóng loáng xuất hiện trong tầm mắt cô, cô cảm thấy có người giữ chặt cánh tay mình muốn kéo cả người cô lên, Tô Lương Mạt vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Bà Vệ nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi này, đối phương mang bao tay da màu đen, thân hình cao lớn, mặt mày lạnh lùng, bà ta ngăn tiếng khóc ngay giữa cổ họng.

Động tác níu lấy cánh tay Tô Lương Mạt lại căng lên, “Đứng lên.”

Âm thanh này cô rất quen thuộc, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, mặt Chiêm Đông Kinh bị phản quang che lấp đường nét chính diện, nhìn vào mắt mờ hồ không rõ, cô đột nhiên đưa tay ôm lấy eo lưng rắn chắc của Chiêm Đông Kinh, “Hu hu...”

Tiếng khóc nức nở bị che giấu trước ngực người đàn ông, hai tay Tô Lương Mạt ôm cứng, Chiêm Đông Kinh đối với động tác đột ngột này cũng ngăn ra, bà Vệ không biết, nhưng ông Vệ vừa nhìn thấy mặt Chiêm Đông Kinh, liền nhớ ra hẳn là ai.

Bà Vệ còn muốn nói gì đó, bị ông Vệ kéo lại.

Chiêm Đông Kinh khom lưng cúi đầu đứng dậy, Tô Lương Mạt không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, cô nép trong ngực Chiêm Đông Kinh.

Bà Vệ há mồm, quay mặt về phía chồng, “Cậu ta là ai?”

“Chiêm Đông Kinh.”

Bà Vệ hít một hơi lạnh, bỗng nhiên trừng to mắt như nhìn thấy mãnh hổ, chuyện của Vệ Tắc với Chiêm Đông Kinh bà ta ít nhiều gì cũng biết, bà ta không nghĩ tới Tô Lương Mạt lại ở cùng một chỗ với hẳn.

Chiêm Đông Kinh vỗ nhẹ bả vai Tô Lương Mạt, “Về thôi.”

“Tôi muốn ở lại đây, Vệ Tắc...”

“Không cần,” Là bà Vệ nói, giọng điệu trong lời nói không che giấu hết vẻ chán ghét, “Vệ Tắc có chúng tôi quan tâm, Tô tiểu thư, thật không ngờ cô tìm được chỗ dựa tốt như vậy, xem ra sau này tôi cũng không cần lo cô sẽ quán lấy Vệ Tắc.” Bà Vệ đột nhiên nhớ tới con trai còn đang nằm trong phòng cấp cứu không rõ sống chết, càng thêm thống khổ, “Trước kia thật không ngờ, Tô tiểu thư như vậy có thể cảm thấy yên tâm thoải mái sao? Chuyện của Vệ Tắc, còn có người bạn của Vệ Tắc...”

Ông Vệ giữ chặt bà ta, không để cho bà Vệ nói thêm lời nào nữa.

Cánh tay Chiêm Đông Kinh nắm chặt bả vai Tô Lương Mạt, ánh mắt hẳn lạnh lẽo liếc sang, mặc dù còn trẻ tuổi, nhưng bẩm sinh trong con người có loại tàn nhẫn cũng âm lãnh, ông Vệ không muốn chọc tới hẳn, huống hồ Vệ Tắc còn đang trong phòng cấp cứu, “Đừng nói nữa, còn chưa đủ phiền sao?”

Chiêm Đông Kinh giương đôi môi lương bạc, “Các người nếu đã để hấn làm loại công việc này, không phải bất cứ lúc nào cũng nên chuẩn bị tiếp nhận chuyện hấn bỏ mạng sao? Vì bảo vệ an toàn xã hội, hy sinh chính là vinh quang, tại trường cảnh sát hấn không học được sao?”

Sắc mặt Bà Vệ đại biến, đôi môi run rẩy càng thêm trắng bệch. (Chipchip: Chết chưa, chọc vào anh ‘Kinh đánh đá’ @-@)

Chiêm Đông Kinh ôm Tô Lương Mạt sải bước ra ngoài, hấn cảm nhận được rõ ràng bước chân của cô cứng nhắc, hấn đưa cô tới bãi đậu xe, Tô Lương Mạt đứng trước xe, từ khoảng cách hai mét nhìn chằm chằm Chiêm Đông Kinh.

Hấn mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào, nhận thấy ánh mắt của cô, động tác Chiêm Đông Kinh dừng lại, “Làm sao vậy?”

“Vệ Tắc là bị kẻ khác cố ý đụng trúng, đối phương là nhằm vào anh ấy.” Ánh mắt cô kiên định khóa chặt trên người hấn, muốn từ con người đen láy của Chiêm Đông Kinh có thể nhìn ra chút tâm tư, một tay Chiêm Đông Kinh để lên mui xe, đáy mắt trầm xuống rõ ràng, trên mặt bày ra vẻ không vui, “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

“Vệ Tắc nhằm vào công ty của anh, anh ấy sợ tôi rơi vào bẫy.”

“Nói chuyện đừng quanh co lòng vòng với tôi.”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi dưới, Chiêm Đông Kinh lẽ nào không hiểu, hấn cười lạnh khom lưng ngồi vào ghế lái, xe không nhúc nhích, Tô Lương Mạt đứng đó một lúc lâu sau cũng ngồi vào.

“Em là muốn nói, chuyện này là chủ ý của tôi?”

“Có lẽ không phải.”

“Đây là lời gì?” Chiêm Đông Kinh kéo kính xe lên, “Trong lòng nghĩ cái gì liền nói ra cho tôi.”

“Chiêm Đông Kinh, không phải anh không thích người khác cản đường anh sao?” Đối lại là ai, người đầu tiên nghĩ đến nhất định là hấn, huống hồ hấn không phải không làm được, lần đó ở Hoan Lạc Đài, cũng làm việc trắng trợn như vậy.

“Cho nên tôi liền thành kẻ giết người trong mắt em, đúng không?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, cô mệt mỏi dựa lên ghế, “Vệ Tắc đã đồng ý với tôi, sẽ không đến công ty gây phiền phức nữa.”

“Câm miệng!” Chiêm Đông Kinh nện lên vô lăng một phát, khởi động động cơ nhanh chóng lái xe rời khỏi bãi đậu xe.

Tô Lương Mạt trong lòng thấp thỏm, Vệ Tắc bị tông không nhẹ, lúc đưa đến bệnh viện bác sĩ vốn dĩ không thể nói một câu đảm bảo chỉ có thể an ủi, trở lại Thanh Hồ Đường, cô ngồi trong xe một lúc lâu không chịu ra ngoài, Chiêm Đông Kinh đã đi lên tầng hai, đứng trên sân thượng có thể nhìn thấy cô vẫn còn sợ run.

Một lúc sau, mới thấy cô từ trong xe đi ra.

Chiêm Đông Kinh dựa vào lan can, hai ba phút sau nghe thấy tiếng bước chân, Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh hấn, trên cánh tay còn dính máu của Vệ Tắc.

“Thật sự khó quên như vậy sao?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hấn, “Khoảng thời gian đẹp nhất của tôi là có Vệ Tắc ở bên cạnh, bây giờ tôi ra đi, lại để lại đau thương cho anh ấy, hôm nay lúc tôi nhìn thấy anh ấy thực sự rất khó chịu, anh ấy cũng không phải là Vệ Tắc lúc trước thần thái sáng lạng luôn nói với tôi sẽ trở thành một cảnh sát tốt, tôi không dám nhìn vào mắt anh ấy, giống như tôi thật sự sai rồi, hẹn ước của chúng tôi tương lai của chúng tôi, những lời tôi đã nói đều bị tôi đích thân phá nát rồi.”

Chiêm Đông Kinh nghe ra được cô khó chịu, cổ họng phát nghẹn, hai tay nâng mặt cô lên để cô nhìn mình, “Em bao nhiêu?”

Hắn đột ngột hỏi như vậy, trong mắt Tô Lương Mạt có phần mở mịt, “23.”

“Cho em thêm ba năm, đợi đến lúc em theo tôi đến chừng đó tuổi em sẽ không còn nghi hoặc nữa, ba năm cũng đủ làm em trưởng thành, cũng đủ làm em thực tế, nếu như tình yêu của các người đủ lớn, một mình em căn bản không phá hủy được, phải nhớ kỹ hắn là cảnh sát, từ lúc ba em bắt đầu gặp chuyện bỏ trốn, chuyện của em với hắn ta đã là không thể. Có lẽ hắn sẽ lập tức vô sự, nhưng sớm muộn sẽ có ngày, hai người sẽ ở hai phía đối chọi gay gắt.” Chiêm Đông Kinh dừng lại một chút, “Có thể, là vì tôi.”

Khóe mắt Tô Lương Mạt chợt lạnh buốt, cô vươn tay ôm cổ Chiêm Đông Kinh, vừa rồi ở bệnh viện cô vẫn muốn như vậy.

Cô kiềm chân, trong lòng Chiêm Đông Kinh vẫn còn tức giận vì bị cô nghi ngờ cũng từ từ thận trọng tản đi, Tô Lương Mạt nhớ lại một màn kia, đến giờ vẫn còn sợ hãi, hai tay cô vòng chặt, nói bên tai Chiêm Đông Kinh, “Lúc ấy xe xông về phía Vệ Tắc, thực dọa em chết khiếp, em biết nếu có anh ở đây, nhất định sẽ có cách. Em đối với thế giới của các anh vẫn căm thù đến tận xương tủy, em cảm thấy nó không nên tồn tại, nhưng trong thời khắc đó, em nghĩ đến vũ khí anh cho em phòng thân, em bắn hết tất cả đạn. Lúc nhìn thấy chiếc xe kia đâm vào dải phân cách, đầu óc em trống rỗng, chỉ thấy thật may mắn, anh cho Tổng Các dạy em bắn súng, vào thời điểm quan trọng nhất bất lực nhất, những thứ em bài xích, những thứ em thậm chí không muốn để vào mắt, lại bảo vệ tính mạng Vệ Tắc! Chiêm Đông Kinh, anh có biết cảm giác của em lúc đó không?”

Chiêm Đông Kinh muốn kéo cô ra một chút, Tô Lương Mạt lại càng ôm chặt hắn, cô không muốn để Chiêm Đông Kinh nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này.

Cô cảm thấy hỗn loạn, cô trước kia không thêm ngoái nhìn lại chỉ trách móc hắn, vì sao phải dạy cô bắn súng, hắn cưỡng ép áp đặt những thứ này lên người cô, tất cả cô đều không muốn.

Lúc Tô Lương Mạt ngồi ở ven đường chờ xe cứu thương, chỉ nghĩ đến ba chữ ‘Chiêm Đông Kinh’. (Chipchip: Rồi rồi, chị đã cắn câu anh Kinh, hờ hờ)

Cô không có cách nào hình dung được loại cảm giác này, Chiêm Đông Kinh thì biết, bàn tay hắn để sau lưng cô vỗ nhẹ, “Thực ra trước giờ vốn không hề có hai thế giới phân biệt, tất cả mọi người đều muốn sống, rồi lại muốn sống tốt hơn, chẳng lẽ nói, chúng ta đều sai rồi sao?”

Tô Lương Mạt bắt giác nghe thật kỹ lời của hắn.

Cô lui người, vành mắt đỏ bừng, “Sao anh không nổi giận?”

Chiêm Đông Kinh kéo tay cô đi vào trong, “Em muốn nghĩ chuyện này có liên quan đến tôi, em cứ nghĩ như vậy đi, chỗ đường xá đông đúc nổ súng, em cũng dám làm, tôi phải ra ngoài một chuyến, xem xem giải quyết chuyện này thế nào.”

Tô Lương Mạt hoàn toàn quên mất còn có cái tai họa ngầm này, Chiêm Đông Kinh dẫn cô đến bên giường, “Ngủ một giấc, bệnh viện bên kia tôi đã cho người coi chừng, hắn tỉnh lại liền báo với em.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, cô làm sao mà ngủ được, lúc chạng vạng, Chiêm Đông Kinh gọi điện thoại tới.

Vệ Tắc không có chuyện gì, coi như mạng lớn, sau khi ra khỏi phòng cấp cứu chuyển thẳng đến phòng bệnh thường.

Ăn cơm tối xong Chiêm Đông Kinh mới về tới, Tô Lương Mạt ngồi trên sofa, hắn đi tới kéo tay cô.

“Đi đâu?”

“Đưa em đi bệnh viện.”

Tô Lương Mạt dừng bước, “Em không đi.”

“Không phải là lo lắng sao?”

“Anh thật sự cho em đi?”

Người đàn ông quay sang nhìn mắt cô, đầu lông mày giãn ra, kéo Tô Lương Mạt xoay người lên lầu, “Đi thôi, đi ngủ.”

Tô Lương Mạt cảm thấy không gặp mặt cũng tốt, nhưng hôm sau vẫn đến bệnh viện, cô xách theo giỏ trái cây đứng trước hành lang khu nội trú hồi lâu, xuyên qua cửa kính nhìn thấy Vệ Tắc cùng bà Vệ, xem ra đúng như lời Chiêm Đông Kinh nói, không quá nghiêm trọng.

Tô Lương Mạt yên lòng.

“Mẹ.”

Bà Vệ đứng dậy muốn dứt hẳn uống nước, sắc mặt căng thẳng, đợi Vệ Tắc uống hết nước mới mở miệng, “Ngày hôm qua là cô ta vào bệnh viện với con.”

“Cô ấy không sao chứ?” Vệ Tắc buột miệng thốt lên, vẻ mặt vội vàng.

“Con còn quan tâm nó làm cái gì, con có biết hiện tại nó ở cùng một chỗ với ai không?”

Tô Lương Mạt thấy Vệ Tắc gật đầu, “Con biết rõ.”

“Biết rõ con vẫn ngày ngày nhớ tới nó, nói không chừng cũng là vì nó mới dẫn đến vụ tai nạn này, Vệ Tắc, đừng dính dáng đến mấy vụ điều tra này nữa, để cậu con nghĩ cách điều con đi nơi khác.” Bà Vệ ba ngày hai bữa lại gặp ác mộng, gia cảnh Vệ gia hậu đãi, bà không có cách nào lý giải được con trai rốt cuộc là vì cái gì.

Tô Lương Mạt cầm giỏ trái cây dè dặt để dưới đất, lúc ngẩng đầu nghe được tiếng Vệ Tắc truyền đến rõ ràng, “Mẹ, con sẽ tự mình cẩn thận, con thích công việc này.”

Cô xoay người ra khỏi bệnh viện.

Kẻ gây tai nạn đã bị bắt hôm qua, say rượu lái xe, lúc này còn ở trong đồn cảnh sát.

Tô Lương Mạt có một khoảng thời gian cũng không dám lái xe, cô hỏi Chiêm Đông Kinh, vì sao muốn giải quyết người khác đều thích dùng thủ đoạn như vậy.

Chiêm Đông Kinh trả lời rất đơn giản, ‘bởi vì tai nạn giao thông là dễ dàng che dấu nhất, rất khó kết luận rốt cuộc là cố ý hay thật sự là ngoài ý muốn’.

Tô Lương Mạt ngồi trong phòng làm việc, thư ký bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi.”

“Cô có chuyển phát nhanh.”

“Cảm ơn.” Tô Lương Mạt tiếp nhận, đợi thư ký ra khỏi phòng lấy con dao trang trí mở phong thư, bên trong là một đồng ảnh chụp.

Cô rút ra nhìn, trong nháy mắt máu toàn thân đều chảy ngược lên trên.

Là Hàn Tăng cùng một người khác, Tô Lương Mạt nhớ rõ gương mặt đó, kẻ bỏ xe tháo chạy lúc đó cô thấy rất rõ ràng, chính là tên lái xe kia.

Hàn Tăng hẳn là đang đưa tiền cho đối phương, đầu ngón tay Tô Lương Mạt cuộn chặt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Cô cầm phong thư nhìn thật kỹ, chỉ có tên cùng địa chỉ người nhận.

Tô Lương Mạt thu toàn bộ ảnh chụp lại, nhét vào túi xách, hai tay chống lên trán, trong lòng rối như tơ vò.

Trở lại Thanh Hồ Đường, lúc sắp ăn cơm chiều Chiêm Đông Kinh mới về đến nhà, Tô Lương Mạt không yên lòng, gầy gầy chiếc đĩa trong chén cơm lại một mực không ăn.

“Sao vậy?”

“Gần đây sao không thấy Hàn Tăng?”

Chiêm Đông Kinh cau mày, “Em với hắn trước giờ không phải không hợp nhau sao?”

Tô Lương Mạt cắn đầu đũa, cố gắng ra vẻ điềm nhiên như không, “Hai ngày nay chỉ thấy Tổng Các, bọn họ luôn như hình với bóng, có chút không quen.”

Chiêm Đông Kinh không khỏi bật cười, trong mắt tà tứ mập mờ, “Lời này không thể nói lung tung, lúc ngủ bọn họ không có chung một chỗ.”

Tô Lương Mạt không nhịn được cười, nhưng trong lòng phiền muộn khó tiêu, Chiêm Đông Kinh nhìn mắt cô, “Có chuyện?”

Cô lắc đầu, kích động với phần nổi lúc vừa mới nhìn thấy đồng ảnh qua một buổi trưa cũng đã hòa hoãn, Tô Lương Mạt uống ít canh nóng, cố tỏ vẻ bình tĩnh, “Hàn Tăng người này mặc dù thô lỗ, nhưng anh đối với hân ta thực sự rất tốt, rất nhiều chuyện đều giao cho hân và Hàn Tăng xử lý phải không?”

“Ừ, ” Chiêm Đông Kinh lên tiếng, “giao cho bọn họ tôi yên tâm.”

Đầu lưỡi Tô Lương Mạt bị phỏng, nhưng vẫn đem canh nóng nuốt xuống.

“Mấy ngày nay chuyện ở công ty rất bận à?”

“Không bận.” Từ khi Vệ Tắc gặp chuyện không may, công ty liền đi vào quỹ đạo.

Trong lòng Tô Lương Mạt giống như bị gai nhỏ cắm vào, không thể nghĩ, vừa nghĩ tới toàn thân liền khó chịu.

Cô lên lầu trước, lấy ảnh chụp ra cẩn thận xem xét, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Tô Lương Mạt trong lúc cấp bách đem phong thư nhét xuống dưới gối, Chiêm Đông Kinh thấy cô ngồi ở đó thần sắc mất tự nhiên, cũng không hỏi nhiều.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Lương Mạt muốn lấy ảnh chụp đi, nhưng tưởng nghĩ Chiêm Đông Kinh rất xấu, dè dặt lên gối của cô, Tô Lương Mạt không dám động dấy.

Công ty có việc gấp, liếc mắt nhìn cảm thấy có lẽ không bị phát hiện, sau khi thay quần áo liền vội vàng đi làm.

Dưới lầu truyền đến tiếng động cơ xe hơi, Chiêm Đông Kinh mở mắt, hân chống người dậy một tay kéo gối ra, bên dưới là phong thư.

Tối hôm qua lúc Tô Lương Mạt lén lén lút lút hân đã nhìn thấy.

Hân rút ảnh chụp ra, chỉ nhìn hé qua, Chiêm Đông Kinh liền đem đồ nhét trở về.

Hừ.

Kỹ thuật ghép ảnh cũng thật là kém.

Hân đem phong thư hung hân ném xuống cái chần, phát ra một hồi âm thanh nặng nề khó chịu, xem ra Tô Lương Mạt là tin rồi, nếu không tối hôm qua cũng sẽ không hỏi hân những lời kia.

Đuôi mày Chiêm Đông Kinh thấm đẫm âm u tinh tế vô cùng, hân liếc mắt xem xét, lại đem phong thư nhét về lại dưới gối.

Tô Lương Mạt án binh bất động, hân cũng không nói toạc ra.

Sau bữa trưa, Tô Lương Mạt tranh thủ thời gian trở về Thanh Hồ Đường, thấy ảnh chụp còn để nguyên chỗ cũ, lúc này mới thở ra.

Cô đem ảnh chụp nhét hết vào túi xách, rồi quay lại công ty.

Chiêm Đông Kinh vẫn luôn chờ Tô Lương Mạt mở miệng, cô lại che dấu vô cùng tốt, người đàn ông đứng trên sân thượng, xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Tô Lương Mạt trong phòng, hân có chút hối hận, có phải Tổng Các dạy cô quá giỏi hay không, ngay cả hân cũng không thể nhìn thấy ý nghĩ trong đầu cô?

Chiêm Đông Kinh hưng hăng hít một hơi, để mặc mùi vị nicotin sa đọa cuồn cuộn trong cổ họng.

Hắn đi vào phòng, Tô Lương Mạt ngồi trên giường xem tivi, Chiêm Đông Kinh lấy một khẩu súng để trên đầu giường, Tô Lương Mạt cảm thấy kì quái, “Sao lại để ở đây?”

Những thứ này, hẳn trước giờ đều cất rất kỹ.

“Nếu có người thừa lúc chúng ta ngủ say đột ngột xông vào thì làm sao?” Chiêm Đông Kinh giống như đang nói giỡn, hắn vén chăn nằm lên giường, “Còn chưa ngủ?”

“Không phải còn sớm sao?” Còn chưa tới mười giờ.

Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm cô vào ngực, hai mắt nhắm nghiền, Tô Lương Mạt xem tivi chăm chú, hẳn chắc cũng mệt rồi, chưa bao lâu liền ngủ say.

Tô Lương Mạt là đang xem kênh quân sự, vừa lúc đang giới thiệu lịch sử súng ống, cô xem một chút cũng thấy buồn ngủ, kéo tay Chiêm Đông Kinh ra vào toilet rửa mặt, lúc đi ra không khỏi liếc mắt về phía khẩu súng để đầu giường.

Bước chân cô không tự chủ đi đến gần, là một khẩu súng lục kiểu mới, thân súng hiện lên màu đen sẫm u ám, so với khẩu súng trong túi xách của cô lớn hơn một chút, Tô Lương Mạt vươn tay cầm lấy.

Chiêm Đông Kinh nằm đưa lưng về phía cô, hẳn thính lực nhạy bén, tiếng động Tô Lương Mạt cầm súng lập tức truyền tới lỗ tai của hắn, cô mở chốt an toàn, đến khoảng thời gian cô thực hiện động tác bóp cò, hắn cũng đủ chế ngự cô.

Thân thể Chiêm Đông Kinh khẩn trương, không biết Tô Lương Mạt sẽ làm ra chuyện gì, nếu như cô thực sự có ý định hướng về hắn mà nổ súng, hẳn nên xoay người một phát bẻ gãy cổ cô, hay là dùng cây súng kia trực tiếp giết chết cô?

Hắn trong phút chốc thấy hoảng hốt, sau lưng truyền đến một hồi động tĩnh.

Tô Lương Mạt để khẩu súng lại chỗ cũ, cô lẩm bẩm, “Cũng không có gì đặc biệt.”

Nói xong, một hồi tiếng bước chân sột soạt, chỗ nằm bên cạnh lún xuống, Tô Lương Mạt tắt hết tivi và đèn ngủ, xung quanh chìm vào màn đêm hắc ám, Chiêm Đông Kinh mở mắt, cô nằm ngay bên cạnh hắn, bỗng nhiên trong lòng cùng toàn thân hắn đều cảm thấy ấm áp.

Tô Lương Mạt gần như nằm xuống liền ngủ say, lúc ngủ mông lung cảm thấy mình bị kéo vào một lồng ngực rắn chắc, eo bị nắm rất chặt, cô không có giấy giũa, thật sự là một lợi hại.

Hôm sau, Tô Lương Mạt nhận được điện thoại của Vệ Tắc, cô do dự một chút vẫn nhận điện, “Alo.”

“Lương Mạt, em không có chuyện gì chứ?”

“Em rất ổn.” Tô Lương Mạt mở máy tính, “Sức khỏe của anh hồi phục thế nào rồi?”

“Hôm nay anh xuất viện,” Vệ Tắc hình như là đang tránh người khác gọi điện thoại, “sau khi vào bệnh viện thì không nhìn thấy em, anh sợ em xảy ra chuyện?”

“Vệ Tắc, sau khi về nhớ tỉnh dưỡng sức khỏe thật tốt, gần đây em rất bận, cũng không đến bệnh viện được.”

“Được.”

Tô Lương Mạt nắm chặt di động, “Tạm biệt.”

Bên kia chậm chậm không nói thêm gì nữa, Tô Lương Mạt biết, cho dù cô chỉ là một người bạn bình thường của Vệ Tắc cũng nên đến bệnh viện thăm hỏi hắn, nhưng chính vì quan hệ đặc biệt trước kia của họ, cô mới cần tránh đi.

Cô ngắt điện thoại.

Gần như cùng lúc, một cú điện thoại khác gọi tới. Là bạn đại học của Tô Lương Mạt, cũng là người Ngự Châu, hai người quan hệ vẫn luôn rất tốt, tân nương cùng tân lang lúc học đại học thì bắt đầu hẹn hò, bây giờ người có tình thì trở thành người nhà.

Tô Lương Mạt trở về nói với Chiêm Đông Kinh chuyện này, Chiêm Đông Kinh nhìn tấm thiệp mời vừa mới đưa tới lúc chiều, “Cần tôi đi cùng em không?”

Tô Lương Mạt thiếu chút nữa phun ra ngụm nước trong miệng, “Không cần.”

Người đàn ông liếc mắt về phía cô, “Tôi có chỗ nào nhìn không giống người à?” (Chipchip: Không biết có hay không mà êm nghe họ gọi anh ‘Kính thú’ T-T)

“Ồ Ngự Châu người nào không biết đại danh của anh, em sợ với dáng vẻ của anh đến đó người ta còn tưởng anh tới cướp hôn.”

Chiêm Đông Kinh một tay chống đầu, thần sắc lười biếng, “Vậy tôi cho hai người đi theo em.”

Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ một lúc, lắc đầu, “Không cần, chỉ là một bữa tiệc kết hôn mà thôi, đến lúc đó không biết người ta lại nghĩ thế nào.”

Cô muốn có không gian tự do, Chiêm Đông Kinh cũng không miễn cưỡng.

“Em có bao giờ nghĩ đến việc kết hôn không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không nghĩ tới.”

“Vì sao?”

“Với anh ư?” Cô hỏi ngược lại.

Chiêm Đông Kinh cười ra tiếng, hất bỏ một chân xuống, kéo tay Tô Lương Mạt, “Đi thôi, chúng ta đi làm chuyện nên làm sau khi kết hôn.” (Lão Kinh háo sắc)

Tô Lương Mạt khôn ngoan không lên tiếng, cô với Chiêm Đông Kinh đều biết, bọn họ sẽ không đi đến một bước kia.

Hôn lễ cuối tuần rất náo nhiệt, không tổ chức trong khách sạn, mà làm ngay tại nhà, rất phô trương.

Tô Lương Mạt bận rộn chuẩn bị thật không dễ dàng mới được nghỉ một lúc, không ngờ lại đụng phải Tô Uyển ở đây.

Nghĩ cũng đúng, quan hệ của tân nương với Tô Uyển cũng không tệ.

Tô Uyển thấy Tô Lương Mạt, trực tiếp hỏi thẳng, “Là cô đem thứ đó nhét vào túi Lưu Giản.”

Cô không giấu giếm, “Đúng.”

“Vì sao?” Giọng điệu Tô Uyển khản trương, “Cô có biết cô đem tới cho anh ấy bao nhiêu phiền toái không?”

“Thực xin lỗi, chuyện này là tôi xử lý không tốt.”

“Nói thật đơn giản,” Tô Uyển nắm chặt ly rượu trong tay, “cô thiếu chút nữa hại chết anh ấy, đúng rồi, Vệ Tắc không sao chứ?”

“Cô cũng biết Vệ Tắc xảy ra chuyện?”

Tô Uyển ý vị thâm sâu nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt, “Lúc trước Vệ Tắc gặp chuyện, tôi đã biết rồi, Tô Lương Mạt, cô nên vui mừng Vệ Tắc không vì cô mà xảy ra chuyện, nếu không, lương tâm cô có thể yên ổn sao?”

Cô tròn tròn mắt hạnh, khó tin há hốc miệng, “Cô nói chuyện này, là Lưu Giản làm?”

“Cô cảm thấy anh ấy là người tốt sao? Trèo lên đến vị trí như vậy, nhất định là có thủ đoạn, chắc là cô nên vui mừng, anh ấy không chọn cách ra tay với cô.”

Trong mắt Tô Lương Mạt chứa đầy phần hận.

Tô Uyển hất cằm, “Cô cũng đừng trách tôi vì sao không nhắc nhở cô, lúc đó cô hãm hại Lưu Giản cũng không hề nương tay, Vệ Tắc chính là chọc vào họng súng, sống hay chết còn phải xem mạng của anh ta.”

“Tô Uyển, ngay cả cô cũng bắt đầu thay đổi rồi.”

Tô Uyển không để tâm, “Nếu muốn trở thành phụ nữ bên cạnh bọn họ, cũng nên thay đổi giống như bọn họ, đây là tôi học được từ trên người cô.”

Tân nương cùng tân lang đến mời rượu, cũng biết quan hệ của hai người, “Uyển Uyển, Lương Mạt, sao không đưa bạn trai đến? Lương Mạt, Vệ Tắc đâu?”

Tô Lương Mạt bị hỏi đến ngẩn người, khoe miệng Tô Uyển nâng chứa ý cười lạnh lẽo, “Vệ Tắc gặp tai nạn giao thông, vẫn còn nằm trong bệnh viện.”

“A, không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì, hồi phục rất tốt.” Tô Lương Mạt trả lời qua loa.

“Vệ đại cảnh sát đúng là tận lực với công việc, lần sau gặp mặt phải phạt anh ta ba chén,” Tân nương lại chuyển chú ý sang Tô Uyển, “Uyển Uyển, đừng nói với mình bây giờ cậu vẫn còn độc thân.”

“Bạn trai mình công việc rất bận, vừa mới đi công tác rồi.” Tô Uyển giống như có thâm ý nhìn hướng Tô Lương Mạt, Lưu Giản không thể nào đến những buổi họp mặt như thế này, chuyện của cô ta hẳn đều lười xã giao.

Hai người vì chuyện lần trước ở Ngụ Nhạc Thành mà quan hệ lại càng thêm bất hòa, Tô Lương Mạt cảm thấy cô và Tô Uyển trời sinh chính là khắc tinh, từ nhỏ Tô Uyển đã thấy cô không vừa mắt, sau khi Tô Khang gặp chuyện không may càng không kiêng nể gì ở ngay trước mặt Tô Lương Mạt châm chọc cô, giờ thì hay rồi, một bên Lưu Giản, một bên Chiêm Đông Kinh, lại còn là kẻ thù không đội trời chung.

Tân nương tân lang mời rượu xong rồi đi, Tô Lương Mạt không có khẩu vị, “Sao cô lại nói với tôi những lời này?”

“Dù sao cô cũng là em gái tôi, tôi cảnh tỉnh cho cô.”

Tô Lương Mạt không nói gì nữa, sợ là không đơn giản như vậy, một câu nói của Tô Uyển làm Tô Lương Mạt biết rõ chân tướng sự việc, đương nhiên cũng có thể làm cô đối với Lưu Giản hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô Uyển không ngốc, Lưu Giản đối với Tô Lương Mạt có tâm tư, cô ta không phải không nhìn ra.

Ăn xong bữa tối mới cáo biệt hai vợ chồng son, Tô Uyển thấy Tô Lương Mạt đi về phía cư xá bên ngoài, “Tôi đưa cô về.”

“Không cần, chỗ tôi ở cô vẫn không nên đến.”

Tô Uyển nghĩ lại cũng đúng, cầm lấy chìa khóa xe quay lại tự đi lấy xe.

Tô Lương Mạt là bắt taxi tới đây, Chiêm Đông Kinh sắm cho cô chiếc xe hơi quá cao cấp, sẽ có lúc khó tránh bị người quen hỏi đến, đi đến đây cũng không qua hai trăm mét, hướng hồ ở đây cũng có nhiều taxi.

Xe của Tô Uyển ngay ở phía sau, cô ta đạp chân ga định phóng ra ngoài, tầm mắt vô tình lướt qua trước cửa lớn, Tô Uyển thả chậm tốc độ, nhìn thấy một chiếc xe màu đen ẩn dưới đèn đường.

Chiêm Đông Kinh đứng dựa lên cửa xe, một chân cong ra sau, thân thể cũng không đứng thẳng hoàn toàn, hẳn thường hay mang đôi bao tay da, thời tiết nóng nực, đôi bao tay kia một tầng mỏng manh, bao bọc lấy ngón tay thon dài đẹp mắt của người đàn ông càng lộ rõ hình dáng khuôn mẫu. Hắn hôm nay ăn mặc đơn giản, bộ quần áo sợi màu xanh đen chuẩn mực phác họa vóc dáng cao lớn của người đàn ông, xe vừa đứng đậu dưới đèn đường, từng vòng sáng mờ ảo tụ tập trên đỉnh đầu người đàn ông, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy toát ra ánh sáng chói mắt.

Tô Lương Mạt vẫn chưa nhìn thấy, cô nhìn quanh hai bên, định lấy di động ra gọi điện thoại.

Khóe mắt đột nhiên lướt qua một thân ảnh, người đang ông chứa ý cười nhìn về phía cô, Tô Lương Mạt giật mình, nhìn nhìn hai bên không thấy xe, lúc này mới chạy tới.

“Sao anh biết em ở đây?”

“Muốn tìm một người còn không dễ sao?” Chiêm Đông Kinh cởi bao tay ném lên mui xe, trong bữa tiệc Tô Lương Mạt không từ chối được lời mời của cô dâu uống hai ly rượu, bây giờ sắc mặt đỏ hồng, mái tóc được cột gọn gàng cũng có một lọn rơi bên gò má, Chiêm Đông Kinh tiện tay cầm lấy gậy ra phía sau, “Uống rượu?”

“Đúng vậy,” Tô Lương Mạt đưa tay xoa lên gò má, “uống hai ly, đến bây giờ mặt vẫn còn nóng.”

Chiêm Đông Kinh hôn lên, Tô Lương Mạt cũng không có tránh đi, bị hắn ôm chặt lấy, cả người đều dán chặt lên người hắn.

Tô Uyển dẫm mạnh chân ga, đánh tay lái một cái nhanh chóng rời đi.

Cô ta ghen tị với Tô Lương Mạt, cảm giác nói không nên lời, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu có thể nhìn thấy cảnh tượng hai người đang ôm hôn, cô ta đề cập đến chuyện hôn lễ với Lưu Giản, nhưng hắn lại chẳng thèm ngó ngang, chỉ nói sẽ chuẩn bị tiền cho cô ta chu đáo, để cô ta tự đi.

Vừa rời nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, trong lòng Tô Uyển liền cảm thấy không cam lòng.

Tô Lương Mạt thở hổn hển lui người, Chiêm Đông Kinh ôm eo cô, “Lên xe đi.”

Tô Lương Mạt thắt dây an toàn xong, nhìn chăm chăm gò má người đàn ông, có muốn nói chuyện kia có liên quan tới Lưu Giản, những ngẫm nghĩ lại thôi, nghi ngờ của cô Chiêm Đông Kinh cũng không muốn làm rõ, hướng hồ người đàn ông này cũng không muốn truy cứu.

Chiêm Đông Kinh nhìn qua, phong thư ở dưới gối đã không còn nữa.

Cô đến bây giờ không hỏi, hắn đương nhiên cũng không nói toạc ra, cô không có động tĩnh cũng không hỏi gì, tức là trong lòng còn nghi vấn, không đến mức kết luận chuyện này có liên can tới hắn.

Tô Uyển lái xe về biệt thự, Lưu Giản hôm nay không bận, đang ở nhà.

Cô ta đi vào thấy hắn lười biếng nằm trên ghế sofa, “Ăn tối chưa?”

Lưu Giản gật đầu, mắt chăm chú nhìn màn hình tivi, Tô Uyển đem hai hộp kẹo cưới để lên bàn trà, “Hôm nay bạn của em còn hỏi tại sao anh không đến, đúng rồi, Lương Mạt cũng ở đó.”

Đầu lông mày Lưu Giản dựng lên, nhưng không có lên tiếng.

“Em còn nhìn thấy Chiêm Đông Kinh lái xe tới đón cô ta.”

Lưu Giản ngắt lời cô ta, “Ngày mai cô giúp tôi đi gửi vài thứ.”

“Thứ gì?”

Ánh mắt Lưu Giản quét qua nhìn chăm chăm Tô Uyển, “Không phải cô nói tôi bảo cô làm cái gì thì cô làm cái đó sao?”

“Em không muốn làm chuyện phạm pháp.”

“Được,” Lưu Giản chỉ tay về phía cửa, “chỗ này của tôi tất cả mọi chuyện đều là phạm pháp, cô muốn thanh cao như vậy, thì đi đi.”

Tô Uyển im bật, thấy Lưu Giản đứng dậy định đi lên lầu, “Được, em đi.”

Lưu Giản xoay đầu nhìn cô ta, “Nhưng đừng có miễn cưỡng, có một số chuyện đã bước ra một bước thì khó mà quay đầu.”

“Một bước này em đã sớm bước ra, bây giờ cũng không cần quan tâm là bước nông hay sâu.”

Ở bên cạnh người như bọn họ, không thể nào lưu lại một nữ nhân sạch sẽ.

Tô Lương Mạt thu dọn xong tài liệu ở công ty ra bến tàu kiểm tra hàng hóa, những chuyện này Chiêm Đông Kinh đều để cô tự mình xuất hành, không thể dựa vào người khác.

Có bài học kinh nghiệm lần trước, Tô Lương Mạt không dám đi một mình, cô kiểm kê hết hàng hóa rồi rời đi, chợt nhớ lúc trước lễ kết hôn của bạn chỉ đưa một cái hồng bao, lẽ ra phải tặng một ít lễ vật, cô bảo người đi theo mình về trước, tự mình lái xe đi siêu thị.

Tài liệu để bên ghế phụ, Tô Lương Mạt mở radio, cô mấy ngày nay mới dám tự lái xe một mình, lúc đi ngang qua chỗ rẽ phía trước, một chiếc xe tăng tốc đuổi theo, mạnh mẽ ép cô dừng lại ven đường.

Cô vội vàng khóa cửa sổ xe, quả nhiên thấy Lưu Giản xuống xe.

Tô Lương Mạt biết rõ hắn sẽ không bỏ qua cô.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 60: Người của anh, trên người có đóng dấu của anh sao?

56. Chương 60: Người Của Anh, Trên Người Có Đóng Dấu Của Anh Sao?

Chương 60: Người của anh, trên người có đóng dấu của anh sao?

Lưu Giản vài ba bước đã đi đến trước xe, Tô Lương Mạt vội vàng chuyển hướng, xe trượt nhẹ qua người hắn nhanh chóng rời đi, Lưu Giản khẽ cười một tiếng, lại lái xe đuổi theo.

Nhưng kỹ năng lái xe của cô rốt cuộc cũng không bằng hắn, rất nhanh đã bị kìm chặt bên hông không nhúc nhích được, Lưu Giản lôi kéo cửa xe Tô Lương Mạt, “Mở cửa ra!”

Cô mới không muốn tự tìm đường chết, kéo dài càng lâu càng tốt.

Tô Lương Mạt lấy di động gọi cho Chiêm Đông Kinh, Lưu Giản dùng sức đập cửa xe, “Cô không mở tôi liền phá xe.”

Điện thoại rất nhanh được kết nối, Tô Lương Mạt gấp đến độ nói năng lộn xộn, “Alo, em ở đường Khanh Ninh, em bị Lưu Giản chặn lại rồi.”

“Tôi lập tức tới ngay.”

Lỗ tai truyền đến tiếng ‘tút tut’ của điện thoại bị ngắt, Tô Lương Mạt vừa nhìn ra ngoài, chẳng biết từ lúc nào tập trung mấy chục người, cảnh tượng này như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Ngón tay Lưu Giản chỉ vào cô, “Mở cửa!”

Cô ném điện thoại, ngồi ngay ngắn.

Lưu Giản phát tay, mười mấy tên tiến lên bắt đầu đẩy một bên xe, Tô Lương Mạt cảm giác được rõ ràng thân xe nghiêng về một phía, mắt thấy giống như muốn đẩy xe chống ngược lên trên, Lưu Giản là kẻ điên, biến thái, Tô Lương Mạt cầm tay lái, người đàn ông chống hai tay lên cửa sổ xe cạnh cô, “Cô không sợ như vậy lật ngã sẽ đem khuôn mặt cô hủy đi, yên tâm, để tôi vào cũng sẽ không làm gì cô.”

Cả người Tô Lương Mạt nhào tới cửa xe, cô đưa tay mở khóa cửa, Lưu Giản hài lòng khoe miệng phác họa đường cong, ra hiệu đám người đối diện dừng tay.

Hắn vòng qua trước xe, mở cửa ngồi vào.

Tô Lương Mạt nắm chặt tay lái, Lưu Giản khoác chân, “Cô rất khẩn trương?”

Nói nhảm.

Cô tính toán cúi đầu trước, “Chuyện lần trước thực xin lỗi, tôi cho là không có gì nghiêm trọng, không nghĩ tới sẽ mang đến phiền toái cho anh.”

Lưu Giản quay đầu, Tô Lương Mạt mắt thấy cảm nhẹn của người đàn ông nâng lên, tầm mắt hắn nhìn sang, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, “Chuyện nào cơ?”

Hắn là kẻ mang thù như vậy, làm sao có thể không nhớ.

Tô Lương Mạt giật giật miệng, Lưu Giản liếc mắt nhìn vẻ tức giận giữa đầu mày của cô, cảm thấy buồn cười, “Lái xe.”

Cô ngồi im tại chỗ bất động, vẫn định chờ Chiêm Đông Kinh tới.

Có người đem xe Lưu Giản rời đi, người đàn ông với tới cầm tay cô, “Cần tôi dạy cho cô không?”

Tô Lương Mạt dùng sức hất tay ra, đành phải lái xe đi.

“Nhanh lên!” Lưu Giản ở bên cạnh bức mình thúc giục.

Cô duy trì tốc độ 80km/h, dựa theo tuyến đường Lưu Giản chỉ lái về phía trước, người đàn ông để tay trái lên thành ghế của Tô Lương Mạt, nhìn từ xa tư thế thân mật, Tô Lương Mạt cả người không tự nhiên, Lưu Giản chỉ vào một chỗ đất trống phía trước, “Dừng ở đó đi.”

Tô Lương Mạt vừa mới dừng hẳn xe, Lưu Giản liền nghiêng người áp đến, “Tôi nhớ cô nói tới chuyện gì rồi.”

Ngón tay hắn cởi bỏ nút áo trên cùng, xương quai xanh theo cổ áo rộng mở lộ ra, Tô Lương Mạt trợn mắt há hốc mồm, “Tôi nhận lỗi với anh.”

Lưu Giản tiếp tục cởi áo, mặt Tô Lương Mạt sung huyết đỏ bừng, trong không gian chật hẹp bức ra loại ám muội, “Anh muốn làm gì?”

“Cô nói tôi muốn làm gì?” Lưu Giản cởi bỏ một ống tay áo, Tô Lương Mạt xoay người muốn mở cửa, người đàn ông chế trụ tay cô kéo trở lại, “Tôi cho cô xem xem chuyện tốt mà cô làm.”

Tô Lương Mạt xoay người, liền nhìn thấy trên lưng người đàn ông toàn là vết roi, rất sâu, sưng đỏ kéo dài ra bên ngoài.

Lưu Giản mặc áo lại, chỉ là không cài nút, cơ ngực rắn chắc màu đồng cổ nhìn không sót thứ gì, giọng Tô Lương Mạt trầm thấp, “Đến anh còn bị người khác đánh?”

“Tôi dễ dàng bị người ta giá họa, là đáng đánh.” Giọng điệu Lưu Giản bình tĩnh, quần áo mở rộng hai bên, Tô Lương Mạt nhớ đến chuyện Vệ Tắc bị đụng xe kia, cô mím chặt môi, Lưu Giản thấy cô không nói lời nào, “Tôi với cô hình như còn chưa đến mức một mất một còn.”

“Đêm đó tôi đã nói với anh tôi có việc bảo anh đừng đi theo tôi.”

Lưu Giản tức đến phát hỏa, ý Tô Lương Mạt là nói hắn tự tìm phiền phức? “Người là do Chiêm Đông Kinh giết?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao thẻ từ lại ở trong tay cô?”

Người đàn ông sắp tới gần hơi thở phun đốt lên gò má Tô Lương Mạt, cô mặc áo sơ mi kẻ sọc màu hồng lam, bộ dáng như vậy thoát nhìn giống như vẫn còn là sinh viên đại học, “Hình như nghe nói bạn trai cũ của cô bị đụng xe?”

“Rốt cuộc vẫn là anh rõ ràng nhất,” Hắn đã nói đến đề tài này, mối lửa trong lòng Tô Lương Mạt liền đốt cháy bùng bùng, “là tôi hại anh, anh trực tiếp tìm tôi là được rồi!”

“Có ý gì?” Lưu Giản nheo mắt.

“Dám làm không dám nhận? Vệ Tắc là anh sai người đụng trúng phải không?” Ánh mắt cô sáng long lanh sắc bén đâm thẳng vào Lưu Giản, hắn cười cười, “Sao cô không nghi ngờ Chiêm Đông Kinh?”

“Dựa vào mấy tấm hình kia sao?” Tô Lương Mạt hất cằm hỏi.

Hai mắt Lưu Giản sa sầm, giống như dùng loại ánh mắt soi mói nhìn kỹ Tô Lương Mạt.

“Tôi đã cho người giám định, những tấm hình kia đều là ảnh ghép.” Cô nói hời hợt, đáy mắt lạnh lạnh liếc nhìn hắn, Lưu Giản nghe vậy, cười cười thối lui thân thể, “Được rồi, tôi còn tưởng cô sẽ tìm Chiêm Đông Kinh liều mạng.”

Hàm răng Tô Lương Mạt âm thầm cắn chặt, phản ứng của cô trong nháy mắt thấy ảnh chụp, chính là muốn làm như vậy.

“Anh ấy là cảnh sát!”

“Vậy thì sao?”

Hai người không ai nhường ai, Tô Lương Mạt tự biết rõ, nhưng lại không nắm chắc được bao nhiêu, Lưu Giản nếu như thực sự muốn giết cô còn cần đợi tới bây giờ?

“Chuyện này vốn không liên quan tới Vệ Tắc.”

“Vậy sao cô lại để tôi chịu tiếng xấu thay Chiêm Đông Kinh?”

Tô Lương Mạt liếc ra ngoài cửa sổ, Lưu Giản lẩn người lên, bụng giống như bị vật cứng chọc mạnh vào, hắn cúi đầu xuống nhìn, thì ra là khẩu súng.

“Anh có biết anh ấy suýt chút nữa là chết rồi không? Anh dựa vào cái gì, tôi mang thứ đó nhét vào túi quần anh cũng không sai, bởi vì anh vốn không phải là loại người tốt đẹp gì, nếu không phải đêm đó anh quần lầy tôi, sẽ gặp phiền toái như vậy sao? Anh chết rồi sao? Không phải chỉ bị quất vài roi thôi sao? Anh thực sự nghĩ mình là ai, sau này Tương Hiếu Đường có bất cứ phiền phức gì cũng đừng đổ lên đầu tôi, anh lạm sát người vô tội, sớm muộn thế nào cũng có ngày bị người ta giết không hay.” Cô cầm súng, không có sợ hãi, hoảng sợ lúc Vệ Tắc bị đẩy vào phòng cấp cứu lúc này còn lẩn khuất trong lòng cô.

Lưu Giản hô hấp từng chút một, có thể cảm nhận được hòng súng chống đỡ hắn.

“Còn gì nữa, dứt khoát nói hết toàn bộ.”

“Sau này, đừng ai đụng chạm tới ai, chuyện thể từ là tôi không suy xét chu toàn, Tương Hiếu Đường tôi cũng không thể chọc tới...”

Cổ tay đột nhiên bị Lưu Giản chế trụ bẻ quặt ra sau, Tô Lương Mạt đau đến vặn vẹo thân thể, Lưu Giản đoạt lấy súng trong tay cô, “Biết rõ không thể chọc tới cô vẫn chọc.”

Cô thử rút tay, Lưu Giản cũng không buông ra.

Hắn đem súng chìa vào trán Tô Lương Mạt, “Cô có mấy cái mạng?”

“Chỉ một cái, không phải đang bị anh nắm đây sao?”

“Miệng lưỡi không buông tha ai phải không?” Mặt Lưu Giản kề sát tới, súng dờ xuống chỉ vào khoe miệng Tô Lương Mạt, sắc môi cô lấp láy, thoa ít son nước nhàn nhạt, cổ họng hắn cuộn nhẹ, Tô Lương Mạt liếc mắt thấy mặt hắn đang sát tới gần, “Trong súng không có đạn.”

Người đàn ông dừng động tác, cô đẩy tay hắn ra, “Lần trước vì cần chiếc xe kia vọt tới chỗ Vệ Tắc, tôi bắn hết sạch đạn bên trong, quên bỏ vào.”

Lưu Giản đẩy ra nhìn, quả nhiên là thật.

Hắn ném khẩu súng về phía hộp số, nắm cánh tay Tô Lương Mạt kéo về phía hắn, nửa người trên của cô bị lôi sang bên, “Anh làm gì!”

Lưu Giản xuống xe, mạnh mẽ lôi cô sang ghế phụ, không biết ở đâu móc ra cái còng tay, đem tay phải Tô Lương Mạt còng lên trên tay vịn.

Tô Lương Mạt vung vẩy cánh tay, Lưu Giản ngồi vào ghế lái, đập mạnh cửa xe khởi động động cơ lái về phía trước.

Hắn mở một bên cửa sổ, gió thổi vào thuận thể vén cổ áo Lưu Giản lên, hắn vốn đang cởi áo, vạt áo gần như bay lên đến mặt Tô Lương Mạt, da thịt săn chắc bởi vì động tác lái xe mà căng cứng, hắn dung mạo

thâm thúy, trời sinh bộ dạng có nét phác thảo của phụ nữ, Tô Lương Mạt lại không để tâm đến, cổ tay vì giãy giụa mà sưng đỏ lên.

“Đừng phí công vô ích, thứ này không có chìa khóa thì không mở được.”

“Mẹ kiếp!”

“Cô nói cái gì?” Lưu Giản nghi ngờ mình nghe lầm.

“Mẹ kiếp!!” (Chắc chắc, chị bị anh biến thái chọc đến chửi thề *O*)

Tô Lương Mạt thở hổn hển, nói tục ai không biết nói, cũng không cần học!

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, Tô Lương Mạt hất tay phát ra âm thanh va chạm kịch liệt, “Nhìn gì mà nhìn, anh có phải bị người ta tra tấn đến nghiện rồi không? Tùy thân còn mang theo công tay, lưu manh còn muốn giả dạng cảnh sát, tôi phỉ!”

“Tôi cho cô ngang bướng!” Lưu Giản tăng tốc, đạp chân ga phóng lên.

Tô Lương Mạt thật vất vả mới thắt được dây an toàn, cái kiểu đua xe như này cô còn sợ gì chứ, Chiêm Đông Kinh cũng dùng chiêu thức như vậy dọa cô, thật đúng là cho rằng cô sẽ giống như những cô gái khác choáng váng đến thất điên bát đảo sao?

Lưu Giản dùng sức đánh mạnh tay lái, xe đến đầu đường bẻ ngoặt, lốp xe mài qua dải phân cách, cánh tay Tô Lương Mạt treo ngược căng cứng, “Anh coi chừng xe mới của tôi.”

“Dừng hự lão tử đền cô!”

Tô Lương Mạt liền biết mình gặp trúng kẻ điên, “Lái nhanh một chút, anh lái nhanh thêm một chút a.”

Lưu Giản không tin không dọa chết cô, lúc trước tuyệt kỹ đua xe của hắn dù gì cũng nổi danh ở chợ đêm, Tô Lương Mạt nhìn hắn lẩn qua lẩn lại, thỉnh thoảng ở bên cạnh thêm chút lửa, “Chỉ được trình độ này, anh như này thì gọi là ‘rùa đen đi đạo’ đi? Một chút kích thích cũng không có còn học đòi đua xe, đã nghe qua ‘khỉ đeo hoa’ bao giờ chưa?” (He he, bạn chip đang cười muốn rớt răng)

“Câm miệng cho tôi!”

“Dừng xe, dừng lãng phí tiền xăng của tôi,” Tô Lương Mạt đưa tay đập đập bả vai Lưu Giản, “Dừng xe.”

Nhìn bộ dáng của cô, thật đúng là không có chút sợ hãi, thân thể Tô Lương Mạt lắc trái lắc phải, “Anh rể,” cô hét lên, “gọi anh là anh rể còn không được sao?”

“Đừng nhận loạn người thân, ai là anh rể của cô?”

“Tô Uyển là chị của tôi.”

“Tôi với cô ta không có loại quan hệ đó!” Lưu Giản buột miệng nói ra, lại nghĩ cần gì phải giải thích với cô những thứ này, Tô Uyển ở nhà rất tốt, ôn nhu sẵn sàng, hắn hành động như thế này thì có đụng chạm gì đến việc đó, hắn thực tại không muốn dùng cái chữ kia để hình dung chính mình.

Nhưng trên người Tô Lương Mạt có loại khí chất đặc biệt, liên tục hấp dẫn hắn đến gần.

Ánh mắt Lưu Giản quét qua kính chiếu hậu, một đoàn xe xếp hàng dài theo ở phía sau, tạo thành tư thế đánh bọc sườn từ hai bên, “Cô gái, cô thật là có mặt mũi.”

Chiếc xe dẫn đầu tăng nhanh tốc độ vọt lên, giống như là cực quang, xe thể thao phát ra âm thanh vang dội dứt khoát làm lỗ tai người khác ong ong run rẩy, khóe miệng Lưu Giản khẽ nhếch lên, hắn thả chậm tốc độ dừng xe ở ven đường, xe của Chiêm Đông Kinh gần như là đồng thời dừng lại vững vàng, Lưu Giản đẩy cửa xe đi xuống, vừa đưa tay đem áo sơ mi mở rộng nhét vào quần. Tô Lương Mạt nhìn vào mắt, nhìn thế nào cũng thấy có sắc dục, giống y như vừa mới trải qua thực chiến gì đó. (Phụt, chảy cả máu mũi)

Chiêm Đông Kinh cũng xuống xe, cùng lúc đó, toàn bộ xe đằng sau vây thành một vòng.

Tô Lương Mạt rụt người vào ghế lái phụ, tay còn bị còng, Lưu Giản dựa người vào mui xe, “Tôi chỉ cùng với nữ nhân của anh tâm sự một chút.”

“Tâm sự cái gì vậy?” Chiêm Đông Kinh đi thẳng đến chỗ Tô Lương Mạt, kéo tay cô định đi, lại nhìn thấy còng tay kim loại lạnh như băng khóa chặt cổ tay Tô Lương Mạt, hần từ trong túi quần móc ra cái bao tay da quần dọc theo cái còng, động tác rút súng lưu loát bắn một phát, Tô Lương Mạt cảm thấy cổ tay chột buông lỏng. Chiêm Đông Kinh siết chặt năm ngón tay của cô, tầm mắt Lưu Giản nhìn chăm chú bọn họ, đến khi hai người đàn ông mặt đối mặt với nhau.

Hần thong thả chậm rãi cài nút áo, Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Chiêm Đông Kinh, hai người đàn ông gương cung bật kiểem, nhưng lại có loại khí chất giống nhau. Lưu Giản cài nút áo xong đứng thẳng người lên, “Kinh thiếu, anh nuôi cái con hổ con này thực sự sẽ cắn người.”

Chiêm Đông Kinh cười vỗ vỗ đầu Tô Lương Mạt, “Cô ấy chỉ cắn đồng loại.”

Tô Lương Mạt choáng váng, cô cũng không phải thú nuôi.

Người của Lưu Giản cũng đã tới, hai bên dàn hai hàng xe đối lập nhau, gương mặt Chiêm Đông Kinh lạnh lùng lộ rõ vẻ không vui, “Lão Nhị, anh gần đây hình như cứ nhìn chăm chăm nữ nhân của tôi thì phải?”

Người trong giới xưng hô Lưu Giản, đều gọi một liếng ‘lão Nhị’.

“Là cô nàng cứ tới trêu chọc tôi, kỳ thực nói thẳng ra là hết chuyện, nhưng chuyện trong sinh nhật Hoắc lão gia tử lần trước trong lòng anh rõ ràng nhất.”

“Tôi rõ ràng cái gì?” Chiêm Đông Kinh lẽ nào lại tự mình thừa nhận?

Lưu Giản nhếch một bên khóe miệng lên, “Người của Tứ Phong Đường gần đây thường xuyên gây chuyện với tôi, bọn họ tìm tôi, tôi liền tìm cô ta.”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh vòng qua bả vai Tô Lương Mạt, “Ai dám tìm cô ấy gây chuyện, chính là gây chuyện với tôi, lão Nhị, Tương Hiếu Đường gần đây rất loạn, giữ lại chút tâm tư cho Chu Chính đi.”

Hai người đàn ông, một người âm lệ như hổ, một người xảo hoạt giống hồ ly, ai cũng đều không dễ chọc. Nếu như không nói thẳng thắn, Tô Lương Mạt sau này còn gặp phiền phức, Chiêm Đông Kinh sáp lại gần khề hôn lên trán cô, “Anh để ý cô ấy rồi, tôi nhìn ra được, nhưng bây giờ cô ấy là của tôi, cho dù là anh cũng không động vào được.”

Tô Lương Mạt đứng im bên cạnh, cảm thấy lúng túng.

Lưu Giản lại hào sảng vung hai tay, “Đúng đó, tôi vừa ý cô ta, anh đã đóng dấu trên người cô ta chưa?”

Con người Chiêm Đông Kinh sâu hoắc, rồi lại cười, “Anh đã nhắc tôi rồi, đêm nay tôi trở về liền cho cô ấy một dấu.”

“Đi thôi.” Cô kéo nhẹ cánh tay Chiêm Đông Kinh, hai người nói chuyện càng lúc càng không kiêng nể, rõ ràng trong thâm tâm đều muốn đối phương chết, nhưng lại giả trang thành hai con hổ biết cười.

“Lão Đại, cẩn thận!” Không biết ai hô lên một câu.

Chiêm Đông Kinh ép đầu Tô Lương Mạt, động tác phản ứng cực nhanh, ngay sau đó một hồi tiếng súng gần như sượt qua lỗ tai Tô Lương Mạt, lại có kẻ khác nổ súng, lúc Lưu Giản quay đầu lại thấy phía sau hắn cũng đã có người ngã xuống.

Chuyện phát sinh quá đột ngột, Lưu Giản trầm mặt đi tới, trong tay đối phương còn cầm khẩu súng.

Hần theo hướng kẻ vừa bắn dùng sức đập lên cổ tay.

“Nhị ca...”

Chiêm Đông Kinh kéo Tô Lương Mạt ra phía sau nhìn nhìn, “Không sao chứ?”

Lỗ tai đến lúc này vẫn còn cảm giác đau đớn, Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không sao.”

Âm thanh nổi giận của Lưu Giản ở không xa truyền tới, “Ai bảo người nổ súng?”

“Nhị ca, hần là Chiêm Đông Kinh...”

Lưu Giản hướng về phía thuộc hạ hung hăng ột cước lên đầu, “Con mẹ nó người có hiểu quy tắc hay không, đi theo ai?”

Chiêm Đông Kinh đem Tô Lương Mạt bảo vệ sau người, Lưu Giản đương nhiên cũng không thể truy cứu là ai bên này đã thương người của Tương Hiếu Đường, gieo gió gặt bão, lại dám trắng trợn nổ súng, nào ít thì vẫn là nã heo.

Người phía sau Chiêm Đông Kinh bị châm ngòi tức giận, hấn ôm Tô Lương Mạt đi đến trước xe, nhìn người đàn ông chảy máu không ngừng trên mặt đất, “Lão Nhị, khi nào thì nhận được người, lá gan đủ mập nha.”

Lưu Giản đập cổ tay đối phương, ngẩng đầu nói, “Chỉ là đứa mới tới.”

Chiêm Đông Kinh đến gần khom lưng nhìn chằm chằm đối phương mặt đã chuyển thành màu xanh đen, “Tương Hiếu Đường với bọn tôi quan hệ luôn rất tốt, đừng vì người không liên quan mà phá hỏng quan hệ hai bên.”

“Đương nhiên.”

Tô Lương Mạt dựa trước cửa xe, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người thật giả dối.

Chiêm Đông Kinh quay lại chuẩn bị đưa cô rời đi, lúc lên xe hướng Lưu Giản phía sau mà nói, “Đừng có tìm đến cô ấy gây rắc rối, nếu không Tương Hiếu Đường đừng mơ sống yên ổn.”

“Chiêm Đông Kinh,” Lưu Giản gọi cả tên họ hấn, “anh vẫn tự tin như vậy, có thể liên tục áp chế Tương Hiếu Đường.”

Người đàn ông nâng khóe môi cười lạnh, “Anh có thể thử xem.”

Tô Lương Mạt ngồi trên xe, người đàn ông đánh tay lái một cái liền phóng đi.

Cô thu hồi tầm mắt, “Vừa nãy cùng lúc người kia nổ súng, đã có người bắn trả, nhưng người nổ súng bên phía chúng ta làm sao có thể xác định chính xác là ai?”

Chiêm Đông Kinh xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Tô Lương Mạt, “Đầu óc em cũng thật lạnh lợi.”

“Chẳng lẽ còn có kẻ khác?”

“Sau lưng tôi vẫn còn một đôi mắt.” Hai mắt đen nhánh của Chiêm Đông Kinh cười như không cười nhìn về phía trước, Tô Lương Mạt nặng nề thở ra một hơi.

Cô lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy đầu vai Chiêm Đông Kinh còn dính chút bụi bặm, là vừa rồi ôm cô tránh đi mà quẹt vào, Tô Lương Mạt đưa tay phủi bụi đi, cô nhìn ánh mắt chăm chú của người đàn ông, lúc nắm chặt tay lái, mạch máu xanh tím trên mu bàn tay khẽ lồi lên.

Cô đột nhiên liền nghĩ đến hai từ ‘quyến rũ’.

“Chiêm Đông Kinh.”

“Ừ?”

“Chuyện của Vệ Tắc thì ra là do Lưu Giản cho người làm, anh nói, lúc bọn họ tùy tiện ra lệnh một câu, có nghĩ tới người khác còn có gia đình, cũng chỉ có một cái mạng thôi không?” Tô Lương Mạt nghiêng người sang, gồi gấu lên vai Chiêm Đông Kinh.

“Việc này vốn dĩ không khó hiểu,” Câu nói này nếu ngược lại thật sự là do Chiêm Đông Kinh nói, hấn cũng sẽ nói ra lại nuốt trở về như vậy, “Lưu Giản chính là loại người như vậy, trong giới ai mà không biết hấn, hấn với Chu Chính quan hệ rất tốt, so với Chu Chính thủ đoạn càng thâm hiểm hơn, sau này Tương Hiếu Đường nếu vào trong tay hấn...”

Lời kế tiếp Chiêm Đông Kinh cũng không nói ra.

Tô Lương Mạt không hiểu những chuyện này, cô chỉ biết cô phải tránh xa Lưu Giản.

Chiêm Đông Kinh kéo tay của cô qua, nhìn thấy trên cổ tay có vết xước bị mài đến sừng đỏ, “Hấn đã làm gì em vậy?”

“Kẻ điên.” Tô Lương Mạt mắng.

Trong đầu Chiêm Đông Kinh vẫn chưa tản đi một chuyện, chính là động tác nhét áo sơ mi của Lưu Giản lúc xuống xe, trong lòng hắn càng thêm bức bối, Tô Lương Mạt ở bên cạnh dè dặt nói, “Em muốn đến trại an dưỡng thăm ba một chút.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn cổ tay bị thương của cô, đương nhiên không cự tuyệt, còn tự mình lái xe đưa cô đi.

Tô Lương Mạt để hắn chờ bên ngoài, Tô Khang nhất định không muốn nhìn thấy hắn, lúc cô vào phòng bệnh Tống Tử Căng đang bóc vỏ cam, Tô Khang ngồi trên sofa đọc báo, thấy cô đến liền vẫy vẫy tay, “Lương Mạt.”

“Ba, xem gì vậy?”

“Xem vài tin tức lật vặt.” Tô Khang tiện tay để tờ báo sang một bên, Tô Lương Mạt ngồi xuống cạnh ông.

“Ba, mấy ngày nữa con sẽ tìm cách đưa ba đi, ba muốn đi đâu?”

Tô Khang liếc mắt nhìn Tống Tử Căng cách đó không xa, “Con đưa ba ra khỏi trại an dưỡng là được rồi, con có thời gian giúp ba tìm một người, sau khi rời khỏi đây ba sẽ sắp xếp.”

“Sau này, ba còn trở về nữa không?”

“Chờ ba ở bên kia ổn định một chút, ba đưa mẹ con sang đó trước.”

Tô Lương Mạt nghĩ đến chuyện sắp xa cách, lại khó chịu một hồi, Tô Khang nắm chặt tay con gái, “Ba hiện tại cũng chỉ có cách này, ba không đi, con vĩnh viễn không thể thoát khỏi Chiêm Đông Kinh.”

“Ba, kỳ thực không cần như vậy.”

Tô Khang vẫn như cũ ngắt lời Tô Lương Mạt, “Rất nhiều chuyện con không hiểu.”

Cô trầm mặc, Tô Khang gọi Tống Tử Căng đến, nhớ tới những ngày cả nhà cùng sống chung thật không được bao lâu, “Khi nào thì ôm Tô Trạch đến, ba đã lâu không có gặp con trai.”

Tống Tử Căng cũng muốn, nhưng vẫn phải mở miệng, “Tô Trạch không hiểu chuyện, khó tránh khỏi lỡ mồm, vẫn là nhẫn nhịn một chút, cuộc sống sau này vẫn còn dài.”

Chuyện Tô Lương Mạt cướp hàng đến bây giờ cũng chưa qua bao lâu, cô không dám sắp xếp cho Tô Khang đi ngay, đến lúc Chiêm Đông Kinh phát hiện người không còn nữa, người đầu tiên nghĩ đến nhất định là cô, Tô Lương Mạt thật không dám nghĩ đến những chuyện này.

Ra khỏi trại an dưỡng, nhìn thấy một cánh tay Chiêm Đông Kinh để ra ngoài cửa sổ, đầu ngón tay kẹp điều thuốc, Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, không ngờ đã để cho hắn đợi hơn một tiếng.

Lái xe trở về Thanh Hồ Đường, tắm rửa xong nằm lên giường chỉ muốn chậm rãi thả lỏng một giấc.

Chiêm Đông Kinh đưa tay sờ chân cô, Tô Lương Mạt vô thức khép chặt lại, “Một quá.”

Hắn tự tay cởi quần lót của cô, đem hai chân cô vặn bung ra, Tô Lương Mạt kinh hãi đến tái mặt, như vậy cũng quá là trực tiếp đi, cô giãy giụa muốn khép hai chân lại, “Anh tắt đèn đi.”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh hướng vào giữa hai chân cô đẩy một cái, lại dễ dàng tách hai chân ra lần nữa, tay hắn nắm lấy mắt cá chân Tô Lương Mạt, khẽ nghiêng người về phía trước.

Mặt Tô Lương Mạt sung huyết đỏ bừng, “Anh nhìn đi đâu vậy?”

Thần sắc người đàn ông nghiêm túc, bàn tay cũng theo đó mà phủ lên, “Lưu Giản nói không sai, tôi nên ở trên người em lưu lại một cái dấu.”

“Anh nổi điên gì vậy?”

“Tôi nghĩ nên kiếm cái hoa văn nào đẹp mắt, hay là trực tiếp khắc tên của tôi?”

Tô Lương Mạt chen chân vào muốn đạp hấn, Chiêm Đông Kinh dùng sức đè lại, “Khắc vào chỗ nào đẹp đây, bên trái hay là bên phải?” (@-@ Ôi mẹ ơi, phụt máu mũi lần hai trong ngày, bạn chip cần truyền máu sau chương này gấp!!)

Thử nghĩ mà xem, bị người như vậy nhìn chăm chăm vào nơi đó, Tô Lương Mạt da mặt vốn mỏng, cô cảm gỏi che kín mặt của mình, “Buông tôi ra, anh biến thái.”

Chiêm Đông Kinh buông lỏng tay, người cũng thuận thế nằm sang một bên.

Hắn khẩu vị không nhẹ, nhưng vẫn không nặng đến nỗi thật muốn xăm hình lên chỗ đó của cô.

Hôm sau Chiêm Đông Kinh rời khỏi giường trước, lúc Tô Lương Mạt tỉnh dậy chỗ nằm bên cạnh đã lạnh buốt một mảng.

Tổng Các đứng trước ghế sofa, nghe xong lời của Chiêm Đông Kinh, hai đầu lông mày gần như nhú thành chữ xuyên, “Kinh thiếu, thực sự phải như vậy sao?”

Chiêm Đông Kinh dời môi mỏng khỏi vành ly, ngẩng đầu liếc hấn, “Cậu từ khi nào trở nên mềm lòng như vậy?”

“Tôi cho rằng ngài đối với cô ta sẽ không như vậy?” Lúc Tổng Các nói lời này, mắt không khỏi ngược nhìn lên tầng hai.

Chiêm Đông Kinh tùy ý để mùi thơm của sữa buổi sáng trôi chảy trong miệng, ánh mắt hấn bình tĩnh, khó có thể nhìn ra vẻ lãnh đạm bên trong, “Làm như vậy, là vì tốt cho cô ấy, cô ấy ở bên cạnh tôi sớm muộn cũng phải qua cửa ải này.”

“Nhưng mà...” Tổng Các do dự một chút, nhưng vẫn phải mở miệng, “ngài đã để cô ta bắt đầu học việc làm ăn.”

“Tổng Các, hình như so với tôi cậu còn xem trọng tình cảm hơn, tình cảm, đó là thứ gì?”

Tổng Các nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng đột nhiên buông lỏng, “Vâng, Kinh thiếu nói đúng.”

Tô Lương Mạt hôm nay không đi làm, cô thay bộ quần áo ở nhà từ tầng hai đi xuống, mái tóc buông thõng dùng sợi dây da mỏng tùy ý buộc sau đầu, vào phòng khách nhìn thấy Chiêm Đông Kinh vẫn còn ở nhà, “Anh không đi ngoài sao?”

Hấn để cái ly xuống, hướng phía cô vẫy vẫy, “Mấy ngày nay không bận, ở bên cạnh em nhiều một chút.”

Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh người đàn ông, Tổng Các nhìn cô, thần sắc u ám không rõ.

“Vài ngày tới buổi chiều em theo Tổng Các đi, rảnh rồi luyện một chút kỹ thuật bắn súng.”

Tô Lương Mạt không cự tuyệt, cô không giết người, đây chỉ phương thức phòng thân của cô mà thôi.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 61: Bức cô giết người

57. Chương 61: Bức Cô Giết Người

Chương 61: Bức cô giết người

Ăn cơm xong, Chiêm Đông Kinh tự mình lái xe đưa Tô Lương Mạt đến trường tập bắn.

Tổng Các cũng ở bên ngoài dạy cô, Tô Lương Mạt cũng coi như chịu khó, động tác so với lúc trước đã thuần thực hơn không ít, dù sao đối với mục tiêu cũng không quá áp lực, để bản thân tập trung tinh thần là được.

Chiêm Đông Kinh ngồi ở chiếc bàn dài phía sau, con mắt nheo lại nhìn chăm chăm thân ảnh phía trước.

Tổng Các mở chai nước khoáng, “Chuyện ngài phân phó tôi sẽ tận lực sắp xếp tốt.”

Chiêm Đông Kinh giống như không nghe thấy, ngón tay gõ gõ mép bàn phát ra âm thanh tuần tự, hẳn như có điều suy nghĩ, Tổng Các đưa mắt nhìn rồi cũng không làm phiền nữa.

Tô Lương Mạt để súng xuống, Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi đến bên cạnh cô, nâng tay của cô lên, đầu ngón tay đặt lên ngón trỏ của cô, để súng hướng thẳng, “Thế nào lại không tập trung?”

“Không thú vị, nhàm chán.” Cô học là được rồi, lại không cần luyện thành thiện xạ.

“Chuyên tâm một chút.” Chiêm Đông Kinh đưa cô nhắm vào mục tiêu phía trước, Tô Lương Mạt chỉ đành nín thở tập trung.

“Sau này nếu như thật sự gặp trường hợp phải dùng súng, em muốn luyện cũng không kịp nữa.”

‘Đoàng’ một tiếng, trúng ngay vòng số mười.

Ngón tay Tô Lương Mạt khẽ run, “Em chỉ cần có thể phòng thân là được rồi.”

“Nếu ngày nào đó có người muốn mạng của em, không phải hấn chết thì là em chết đấy?” Mặt Chiêm Đông Kinh dán chặt bên gò má Tô Lương Mạt, hơi thở lạnh lạnh phả lên vành tai cô, thanh âm trầm thấp đánh vào tận đáy lòng cô.

“Em không nghĩ xa như vậy.”

“Những chuyện này phải nghĩ, như tình huống của Vệ Tắc vậy, có cho em thời gian suy nghĩ không?” Chiêm Đông Kinh hắt mặt nhìn cô.

Cánh tay đã hạ xuống của Tô Lương Mạt lại nâng lên lần nữa, “Em luyện thật giỏi, được chưa?”

Ngón tay trắng nõn của cô cùng nòng súng đen bóng tạo nên đối lập rõ rệt, Chiêm Đông Kinh ôm sát bên eo cô, nhìn xem Tô Lương Mạt bóp cò.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng rơi vãi loang lổ trên thành bể bơi, phản chiếu thành ánh sáng bảy màu lấp lánh thẳng lên tầng hai trống trải ở phía nam.

Ngón tay Tô Uyển bôi ít thuốc mỡ thoa lên miệng vết thương của người đàn ông, gương mặt tuần tú của Lưu Giản vùi sâu vào gối, có lẽ cô quá dùng sức, người đàn ông khẽ nhú mày, cổ họng phát ra tiếng rên, Tô Uyển vội vàng rút tay lại, “Làm đau rồi sao?”

Lưu Giản chậm rãi mở mắt, con ngươi chuyển lên mặt Tô Uyển, gương mặt này dưới ánh đèn mờ mờ vô thức cùng gương mặt của Tô Lương Mạt chồng chéo lên nhau, đúng rồi, cô nàng kia nói hấn thế nào nhỉ? Lưu manh giả dạng cảnh sát? Còn phải hấn.

Lưu Giản đưa tay kéo một cái, cánh tay chống đỡ thân thể đè ép Tô Uyển, cô ta không dám động đậy, “Coi chừng vết thương của anh, không đau sao?”

Hắn cởi bỏ dây lưng áo tẩm của cô, lòng bàn tay thô ráp thuận theo chân cô trượt lên, xương quai xanh của cô hiện ra, tay Lưu Giản rơi xuống trước ngực Tô Uyển, hai ngón tay kẹp chặt sau đó bóp một phát, không phải nói phụ nữ có thể bóp ra nước sao? Hắn cũng muốn thử xem. (Chipchip: Đây thì gọi anh là ‘Giản thú’ cũng chẳng sai T-T)

Tô Uyển chịu đựng đau đớn, Lưu Giản có loại sở thích này, ra tay không biết nặng nhẹ, mỗi lần dấu vết trên người đều để đến hai ngày cũng không thể biến mất.

Hắn cắn Tô Uyển một cái, hung hăng, giống như đang phát tiết, hắn năm lần bảy lượt để Tô Lương Mạt chạy thoát, không phải hắn không trị được cô, mà là hắn chọn cách cho cô cơ hội này.

“Nhẹ một chút,” Tô Uyển chịu không nổi cầu xin, “ngày mai em còn phải về nhà.”

Lưu Giản vốn cũng không thêm để ý, tay chuyển qua bên eo cô lại nhẹ nhàng xoa nắn, thân thể cô một hồi run rẩy, dấu vết màu xanh hồng ở trên da xuất hiện càng lúc càng nhiều như đóa hoa nhỏ.

Tô Uyển không biết tại sao lại yêu Lưu Giản, không phải là mê luyến, càng không phải vì tiền của hắn, chỉ là yêu.

Cô ta từ khi học tiểu học cuộc sống đã được lên kế hoạch đầy đủ, bao gồm tiếp tục học cái gì, lựa chọn công việc gì, không giống Tô Lương Mạt, đeo trên lưng một cái túi là có thể ra khỏi nhà, ngay cả Tô Khang cũng không dám làm trái với ý nguyện của cô để cô tự mình lựa chọn công việc.

Đây chính là sự khác biệt của bọn họ, Tô Lương Mạt nổi loạn từ trong cốt tủy, mà Tô Uyển, cô ta kiêu ngạo, nhưng từ nhỏ trong mắt người khác chính là cô gái ngoan ngoãn, cho rằng cô ta tất nhiên là có tiền đồ.

Nhưng chính vì như vậy, người đàn ông xấu lại có khả năng thu hút cô ta, làm cô ta lún vào thật sâu không cách nào tự kiềm chế.

“Giản.”

Người đàn ông hừ nhẹ, xem như đáp lại.

“Để em luôn ở bên cạnh anh nhé, em nguyện ý.”

Lưu Giản không nói nữa, có nguyện ý hay không không phải do cô ta quyết định.

Tô Lương Mạt bên kia, từ sau chuyện lần trước, thái độ của Hàn Tăng cùng Tống Các đối với cô đều có chỗ thay đổi, đặc biệt là Hàn Tăng, dù không đến mức nhiệt tình, nhưng cũng không nói những lời ác ý.

Tô Lương Mạt đứng trên sân thượng tầng hai, nhìn đoàn xe chậm rãi đi ra cổng, một hàng bóng cây che giấu thân xe màu đen, ước chừng khoảng hai mươi chiếc xe, xem ra Chiêm Đông Kinh phải gọi là ‘đại thương nhân’.

Cô đứng trên sân thượng một lúc, định đi xuống sân ở dưới lầu.

Mới ra đến cửa, liền thấy Tống Các vội vội vàng vàng từ bên ngoài tiến vào, “Kính thiếu đâu?”

Tô Lương Mạt đứng im trước cây trụ ngọc lan trắng La Mã, “Đi ra ngoài, anh không biết sao?”

Sắc mặt Tống Các đông cứng, Tô Lương Mạt thấy hắn giống như có việc gấp, “Anh gọi điện thoại cho anh ấy đi.”

“Đã ngắt hết tất cả liên lạc rồi.”

Tống Các cảm di động gõ gõ lên trán, Tô Lương Mạt nhin không được mở miệng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Giao dịch lần này có thể gặp nguy hiểm, tôi cũng không chắc chắn, Hàn Tăng vừa mới cạy miệng một tên, đối phương nói có người tiết lộ bí mật, tôi nhất định phải đến đó trước thông báo cho lão Đại.”

Tô Lương Mạt không khỏi nhíu mày, giao dịch lớn như vậy Chiêm Đông Kinh sẽ phải mang theo Tống Các, “Anh không biết địa điểm giao dịch sao?”

“Không biết, Kính thiếu tự mình dẫn người đến đó, tôi với Hàn Tăng phụ trách chuyện sổ sách trong công ty.” Tống Các không có thời gian giải thích với cô, “Tôi dẫn người ra ngoài tìm xem.”

Tô Lương Mạt cũng bắt đầu hoảng hốt, “Anh ấy bình thường sẽ đi đâu?”

“Có khả năng ở hai nơi,” Tống Các nhìn thời gian, mắt không khỏi quét về phía Tô Lương Mạt, “nếu như vào bên trong, chúng ta muốn đi vào sẽ rất khó, tôi xem chừng thời gian nhất định là không kịp.”

“Vậy thì chia nhau đi tìm,” Trước mắt Tô Lương Mạt bị ánh mặt trời rơi vào đến mê muội hoàn toàn không có cách nào mở ra được, “Tống Các, nếu tên kia nói đúng sự thật, có phải sự việc rất nghiêm trọng hay không?”

Tổng Các gật đầu, “Đúng.”

Tô Lương Mạt không hỏi nhiều thêm nữa, Tổng Các nói nghiêm trọng, chính là nghiêm trọng.

Tổng Các bước xuống thêm đá, xoay người lại nhìn Tô Lương Mạt nói, “Tôi bây giờ liền dẫn người đi tìm, tôi sẽ sắp xếp người đến Hồ Đông, nhưng khả năng ở bên kia chắc không lớn, cô ở lại đây chờ tin tức đi.”

“Hàn Tăng đầu, hề có một chút cơ hội chúng ta cũng không nên xem thường.”

“Khả năng ở Hồ Đông cơ bản là không lớn, lần này giao dịch lớn, không thể nào chọn địa điểm như vậy, nhưng tôi cũng sẽ sắp xếp người qua đó, Hàn Tăng đi cùng với tôi.” Tổng Các nói xong, người đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Tô Lương Mạt.

Cô gần như không chút do dự chạy vọt lên lầu, đem súng để trên tủ đầu giường nhét vào túi xách sau rồi sải bước chạy ra ngoài.

Tô Lương Mạt biết Hồ Đông, lúc trước Tổng Các đã từng đưa cô đến, cô đạp chân ga tăng tốc, trong lòng nóng như chảo lửa, nhiều hơn nữa là giày vò thống khổ, không nói ra hết nôn nóng cùng lo lắng.

Cô nhất thời không hiểu tại sao lại có loại cảm giác này, tay cầm vô lăng càng nắm chặt, có lẽ là người cùng sống chung một chỗ, nên mới không muốn hấn xảy ra chuyện, Tô Lương Mạt dưới tình thế cấp bách tìm được lý do như vậy, nói cách khác, cô thật sự không có cách nào giải thích được lo lắng không thể không chế được này rốt cuộc là từ đâu mà đến.

Tô Lương Mạt rất nhanh đã đến Hồ Đông, thật ra chính là một tòa nhà cũ hơn trăm năm tuổi vẫn còn lưu lại, trải qua tu sửa, bây giờ đã rực rỡ hẳn lên, đứng sừng sững cạnh vườn cây khổng lồ, chiếm diện tích khá lớn, cô nhìn thấy đằng trước rất nhiều xe con bị ngăn bên ngoài cửa sắt nặng nề, xuyên qua song sắt màu đen, còn có thể thấy nhìn thấy vài chiếc xe sang trọng ở sân trong.

Tô Lương Mạt dừng xe ở chỗ đầu đường khá kín đáo, những chiếc xe kia ắt hẳn là Tổng Các an bài đến tìm Chiêm Đông Kinh.

Cô rút từ dưới ghế ra một cái ống nhòm nhỏ, điều chỉnh tiêu cự rồi nhìn ra ngoài, quả nhiên, Chiêm Đông Kinh rõ ràng đang ngồi trên chiếc xe có biển số kia đối diện cửa lớn.

Tô Lương Mạt gọi điện thoại di động cho hấn, không ở trong khu vực phủ sóng.

Cô lại vội vàng gọi điện thoại cho Tổng Các, âm thanh của Tổng Các gấp đến không kịp, Tô Lương Mạt chưa bao giờ thấy hấn như vậy, “Tô tiểu thư, cô mau nghĩ cách thông báo cho Kinh thiếu.”

“Nhưng ở cửa có người trông coi, rất khó trà trộn vào.”

“Nếu vậy,” Giọng điệu Tổng Các cấp bách, “tôi lập tức dẫn người qua đó, nhưng từ đây đến Hồ Đông nhanh nhất cũng nửa tiếng, tôi nhớ trước kia đã dẫn cô qua chỗ đó, cũng đưa cô đi xem lối thoát hiểm, bên đó không có camera giám sát, nếu Kinh thiếu thật sự ở Hồ Đông, vậy chỉ có thể ở căn phòng phía bắc tầng dưới cùng, bố cục bên trong cô còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ, căn phòng ở giữa nằm hướng bắc, bên cửa sổ bày một dãy sách.”

“Đúng.”

Tô Lương Mạt để ống nhòm xuống, “Tổng Các, nhưng cho dù tôi có vào được căn phòng đó, cũng không chắc chắn có thể gặp được anh ấy nói chuyện, tôi phải làm thế nào mới có thể nhắc nhở anh ấy?”

“Tầng một tầng hai nhất định đều có hộ vệ, cô cần tìm cách tránh khỏi tất cả bọn họ.” Tổng Các đang ngồi trong xe đuổi đến đây, hấn rất nhanh ngắt điện thoại, Tô Lương Mạt đẩy cửa xe, mở cái rương phía sau liền thấy một cái túi nhỏ bên trong.

Đồ ở trong đều là do cô để trong xe để dự phòng.

Cô băng qua đường đi vòng ra đằng sau, bên ngoài tường gạch đỏ là một hàng cây đại thụ cao chọc trời, tường rào phía trên cứ mười phân lại có một cái gai dài đâm ra ngoài, nhưng chỗ xem thường những thứ này, đặt chúng ở trên đó không phải chỉ là để dọa người. Tổng Các đã từng nói, đây là lưới điện, đụng phải một chút có thể thiêu trụi người ta ngay tại chỗ.

Tô Lương Mạt đeo cái túi sau lưng, cành cây rất cao, căn bản leo không tới, đây là sân sau của tòa nhà, trồng rất nhiều cây nhãn hương, bóng người thừa thớt, ngay cả một hộ vệ cũng không có, đây cũng là lối đi duy nhất.

Cô lấy sợi dây thừng có gắn móc sắt quăng lên trên cành cây cao đến bốn năm mét, móc sắt theo quán tính rất nhanh cuộn thành hai vòng, Tô Lương Mạt đưa tay kéo, xác định có thể chịu được tải trọng mới leo lên trên.

Khí lực của cô yếu, giữa chân trơn trượt một cái còn bị vấp ngã, hai chân Tô Lương Mạt căng cứng đập lên trên, thật vất vả mới leo được lên cây.

Cô thấy đau tay, nâng lên mới phát hiện cánh tay bị cọ xát rách da.

Cô thu lại sợi dây bỏ vào lại trong túi, Tô Lương Mạt vịn vào cành cây đứng người lên, cô bước chân lên trước hai bước thử dò xét, đoạn thân cây này cũng coi như vững chắc, hơn nữa cành lá tươi tốt, núp ở đây không bị ai phát hiện. Nhìn xuống dưới, từng cái gai nhọn ngay trước mắt phát ra ánh sáng rét lạnh, chỉ cần chân cô hơi nghiêng, thì có thể rơi thẳng xuống.

Thân cây vì chịu tải mà sà xuống, mũi chân gần như chạm vào tường rào, Tô Lương Mạt đập xuống một cái, dựa theo lực đạo bắn ngược trở lại, cả người liền nhảy qua tường rào, độ cao bốn năm mét coi như vừa đủ, nhưng chân bị cành lá sum xuê vướng lấy, may mà ngã xuống không quá thảm thương, Tô Lương Mạt phải ồng quần dính đầy bụi đất. Nếu vừa rồi lúc nhảy xuống không kịp tránh, cô có khả năng đã ngã lên trên tường rào.

Tô Lương Mạt nghĩ lại mà sợ, cũng không nghĩ đến những chuyện khác, lập tức đứng dậy chạy vào bên trong.

Bờ tường phía bắc vì trải qua thời gian dài không có ánh sáng mặt trời chiếu tới, liếc nhanh có thể nhìn ra vết ẩm mốc loang lổ, Tô Lương Mạt đi vào tìm căn phòng từ bên ngoài, cửa sổ đều là kiểu cửa cũ đẩy ra ngoài, căn phòng cuối cùng có một hàng giá sách ngăn chặn tầm mắt người ngoài.

Tô Lương Mạt kéo một quyển sách ra, xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong, một chiếc bàn dài bằng gỗ lim ngay giữa phòng, Chiêm Đông Kinh ngồi dựa lưng về phía cô, đối diện là người đàn ông trung niên khá gầy.

Hai bên bàn dài mỗi bên có hơn mười hộ vệ, trên bàn có hai cái máy tính.

Tiếng Chiêm Đông Kinh nói chuyện, cũng không phải rất rõ ràng, từng câu từng chữ thoát ra bên tai Tô Lương Mạt, cô căn bản không có cơ hội đến gần hay là nhắc nhở, cũng hiểu quy củ trên bàn đàm phán, nếu như cô cứ vậy xông vào, đối phương có thể trực tiếp bắn chết mình.

Liếc mắt thấy tình cảnh nơi này tùy thời đều có khả năng mất khống chế, Tô Lương Mạt thả quyển sách về lại chỗ cũ, cô đập lên vách tường bên ngoài trèo vào căn phòng bên cạnh, đây là kho chứa đồ, Tô Lương Mạt theo cửa sổ mở rộng xoay người bò vào trong.

Thứ cô mang theo đều để lại, chỉ cầm theo khẩu súng.

Tô Lương Mạt mở hé cửa, từ cửa căn phòng bên cạnh có hai bóng người phản chiếu lên trên vách tường đối diện, cô đoán không sai, nhất định là có người canh chừng.

Tô Lương Mạt thất vọng không thôi, trong lòng lại nóng như lửa đốt, lúc này cô không có cách nào dựa vào người khác, tay Tô Lương Mạt đụng phải di động trong túi quần, cô móc ra nghiền ngẫm, liền nghĩ ra một ý, mặc kệ có được hay không cứ thử trước rồi nói sau.

Cô xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ, mở nút ghi âm trong điện thoại di động, Tô Lương Mạt nói vào đó vài câu, sau đó phát đi phát lại nhiều lần.

Cô điều chỉnh âm lượng đến mức lớn nhất, sau đó đem điện thoại di động ném lên bàn trà trong phòng chứa đồ, di động đụng vào thủy tinh phát ra âm thanh bén nhọn, Tô Lương Mạt nhanh chóng lùi ra sau, chạy sang căn phòng bên kia.

Hộ vệ ở căn phòng bên cạnh nghe thấy tiếng di động đổ vỡ, tra xét một vòng cũng không phát hiện được ai, cầm lấy di động của Tô Lương Mạt quay về.

“Làm sao vậy?” Bên trong có người đặt câu hỏi.

Hộ vệ đi vào, “Ở căn phòng bên cạnh phát hiện cái điện thoại.”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu, đập vào mắt là chiếc điện thoại màu hồng, hẳn nhớ di động của Tô Lương Mạt chính là màu này.

Hắn đưa tay về phía hộ vệ, “Tôi xem một chút.”

Bên trong điện thoại, một giọng nữ vẫn còn lặp đi lặp lại, “Có người tiết lộ bí mật, nguy hiểm. Có người tiết lộ bí mật, nguy hiểm...”

Đầu lông mày Chiêm Đông Kinh dựng lên, thần sắc u ám không rõ, con ngươi âm lệ lướt qua cửa sổ, người phiên dịch ở phía đối diện tiến tới ngồi vào bên cạnh người đàn ông nói vài câu, sau đó ngẩng đầu nói, “Phan tiên sinh hỏi, xảy ra chuyện gì.”

Chiêm Đông Kinh duỗi tay trái ra, hẳn cảm di động lên hướng bên ngoài chỉ chỉ, sau đó đẩy ghế sai bước đi ra ngoài.

Hộ vệ nói cho hắn biết di động là tìm thấy trong phòng chứa đồ, Chiêm Đông Kinh đẩy cửa đi vào, bên trong vốn không một bóng người, hắn đi thẳng đến trước cửa sổ, đẩy cửa thò nửa người trên ra ngoài.

Tô Lương Mạt đang đứng trong một góc quan sát, nhìn thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh, cô vội vã bước ra ngoài.

Người đàn ông cũng phát hiện, ngoắc tay ra hiệu bảo cô tiến đến.

“Em vào bằng cách nào?”

“Em có cách của em,” Tô Lương Mạt đập lên vách tường, chống người đứng lên, “Tổng Các nói ở đây có nguy hiểm, bắt được một tên, hẳn thú nhận tin tức bị tiết lộ ra ngoài.”

Thân hình cao lớn thẳng tắp của Chiêm Đông Kinh bị kéo thành một đường thật dài, dường như không có bất kỳ động tĩnh gì, ngược lại Tô Lương Mạt thì nôn nóng, “Anh có nghe em nói không?”

“Yên tâm đi, đã chuẩn bị đầy đủ, cho dù thật sự có người kéo đến cũng đừng hòng xảy ra chuyện gì.”

“Em thấy bộ dạng Tổng Các rất gấp.” Chiêm Đông Kinh nói như mây trôi nước chảy, Tô Lương Mạt lại không có cách nào buông lỏng được.

Tay hắn cầm điện thoại di động hướng phía cô giơ lên, “Vào đây đi.”

Cô giữ chặt tay Chiêm Đông Kinh, bị hắn chặn ngang ôm vào trong.

“Thật sự không có chuyện gì sao?”

Chiêm Đông Kinh dẫn cô đến trước cửa căn phòng bên cạnh, “Ở đây chờ tôi.”

Tô Lương Mạt thấy hắn đi vào, ước chừng một phút, người ở bên trong lục tục đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh gờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, “Em đi dạo xung quanh một lát đi, khoảng nửa tiếng nữa tôi đi.”

“Bây giờ anh đi đâu?”

Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ trên lầu.

Hắn đi ra ngoài hai bước, lại quay người trả di động cho cô, “Chiều đọc như vậy cũng bị em nghĩ ra.”

“Đọc ở chỗ nào?”

Người đàn ông cong đôi môi lương bạc lên, Tô Lương Mạt thấy hắn đứng dậy đi lên tầng hai, bởi vì Chiêm Đông Kinh phân phó, hộ vệ cũng không hạn chế hoạt động của cô, Tô Lương Mạt đi theo lên đến tầng hai, nhìn thấy đoàn người vào thư phòng.

Căn phòng kia Tổng Các đã từng đưa cô đến, mặt tường ở hướng bắc nghe nói là dùng thủy tinh chống đạn đúc thành, hơn nữa hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Tô Lương Mạt nhìn thấy có người kéo tấm màn đen bên trong lại, cô đi đến trước bức tường, xuyên qua lỗ hồng chừng năm phân chưa kéo hết có thể nhìn thấy rõ ràng hình hình bên trong, Chiêm Đông Kinh chắc là nghe lời của cô đổi chỗ giao dịch.

Ngồi đối diện Chiêm Đông Kinh không phải là người Trung Quốc, Tô Lương Mạt thấy mỗi câu mỗi chữ nói ra đều phải thông qua phiên dịch, vì vậy tiến độ rất chậm, Chiêm Đông Kinh trong thời gian chờ đợi trên mặt bày ra vẻ thờ ơ, chỉ có điều Tô Lương Mạt biết rõ động tác này của hắn, chỉ một chút là có thể phân biệt được.

Sau lưng có người đi qua, Tô Lương Mạt quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi, trong tay cầm cái khay, phía trên có mấy ly rượu.

Hắn đi tới cửa, hộ vệ lục soát khắp người, xác định tất cả đều bình thường lúc này mới cho vào.

Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông đi vào, góc độ này của cô vừa hay nhìn thấy hắn giấu thứ gì đó trong tay phải dưới cái khay, Tô Lương Mạt nhìn chăm chú, rõ ràng là khẩu súng!

Cô hoảng hồn đến biến sắc, hai tay dùng sức đánh lên trên mặt tường, “Cẩn thận!”

Người bên trong không hề đề phòng, mắt Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hình như đàm phán đang tiến hành đến giai đoạn cuối cùng, tay hắn gõ thật nhanh một dãy số muốn thực hiện chuyển khoản.

Tên đàn ông đưa ly rượu cho người đối diện Chiêm Đông Kinh, ánh mắt sát khí nhìn về phía Chiêm Đông Kinh lập tức nổi lên tia giết chóc.

Tô Lương Mạt đập hai tay đến đỏ bừng, “Cẩn thận, hắn có súng!”

Cô còn chưa dứt lời, đã vội vàng chạy ra cửa, hai gã hộ vệ kia thấy cô đưa tay định cản lại, Tô Lương Mạt nghe thấy âm thanh của mình như sắp khóc, “Cẩn thận, hắn có súng!”

Thời điểm lời nói của cô mới phát ra một nửa, tay phải để dưới cái khay của tên đàn ông đã cầm súng đưa lên.

Bất quá chỉ có thời gian mười giây để phản ứng, Chiêm Đông Kinh tựa hồ ngay cả tránh né cũng không có cơ hội.

Tô Lương Mạt đưa tay sờ đến báng súng trong túi xách, cánh tay cô duỗi thẳng, một chút thời gian suy tính cũng không có, cô có thể cảm nhận rõ ràng tay mình đang run rẩy, cô sợ một phát này bắn không trúng, đột nhiên lại hối hận bình thường mình không chuyên tâm luyện tập, trong đầu loạn như muốn nổ tung. Tay cô chỉ dùng sức ấn xuống một cái, ‘đoàng’ một tiếng giống như sấm sét dội xuống, hộ vệ đứng bên cạnh dừng động tác rút súng, nhìn vào bên trong, mới phát hiện người trúng đạn chỉ là tên râu ria không quan trọng.

Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông ngã xuống, máu văng tung tóe ra ngoài dính lên mặt bàn bên cạnh, hàm răng cô phát run, cô giết người!

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, người đàn ông đối diện Chiêm Đông Kinh lập tức đứng dậy, hộ vệ ở cửa nhanh chóng phản ứng, tiến lên bắt lấy cánh tay Tô Lương Mạt đè cô xuống đất.

Bả vai đau như bị trật khớp, tầm mắt Tô Lương Mạt bị một đám người cản trở, vẻ mặt cô hoảng hốt, trong đầu toàn là cảnh tượng người đàn ông dính đầy máu ngã xuống đất, cô giết người...!

“Không được nhúc nhích!”

Hai chân Tô Lương Mạt quỳ trên mặt đất, dù không bị người đè ép, cô lúc này cũng không còn khí lực đứng dậy.

Một hồi tiếng bước chân đi đến trước mặt cô, cô nghe thấy âm thanh giận dữ mắng mỏ của Chiêm Đông Kinh, nhưng cụ thể nói cái gì cô không nghe được, hai gã hộ vệ kia vội vàng buông tay cô ra, ngay sau đó một cổ lực mạnh mẽ kéo cô dậy.

“Không sao rồi.” Chiêm Đông Kinh vỗ nhẹ mặt Tô Lương Mạt.

Cô nửa buổi cũng chưa định thần lại, giống như dây đàn căng thẳng đột nhiên bị cắt đứt, toàn thân vô lực, miệng dây đàn bị đứt gãy khoét vào trong tim, môi Tô Lương Mạt tái nhợt, cô ngẩng đầu lên, trong mắt dè dặt cất giấu hy vọng, “Không chết, phải không?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh lạnh lùng, thân ảnh cao lớn hoàn toàn chặn hết ồn ào phía sau lưng, “Em xuống dưới trước đợi tôi.”

“Không chết, phải không? Em chỉ là bắn trúng chỗ khác đúng không?” Cô không muốn giết người, đây hoàn toàn khác với thế giới của cô, Tô Lương Mạt hiện tại cũng không nhớ nổi một phát này cô làm sao mà bắn ra.

Chiêm Đông Kinh ra hiệu cho hộ vệ bên cạnh đi đến, “Đưa cô ấy xuống lầu.”

“Vâng.”

Người nọ tiến lên đỡ cánh tay Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh tránh đi tầm mắt của cô đứng dậy trở lại căn phòng.

Có người đem cánh cửa nặng nề kia đóng lại, Tô Lương Mạt giống như cái tượng gỗ đi theo hộ vệ xuống lầu, Chiêm Đông Kinh đi đến trước mặt tên đàn ông kia, kỳ thật Tô Lương Mạt chỉ bắn trúng vai hắn mà thôi, không chết được.

Chiêm Đông Kinh đá đá chân, mọi người trong phòng đều lui ra ngoài, chỉ còn có hắn và người đàm phán còn lại.

Chiêm Đông Kinh rút súng cách âm ra, hòng súng nhắm ngay ngực người đàn ông.

Im hơi lặng tiếng, giống như là bắn vào cái gối mềm.

Tô Lương Mạt ngồi trên ghế sofa, hai tay che mặt, trong mũi đầy mùi máu tươi, thật ra chỉ là ảnh hưởng tâm lý mà thôi, tay cô không dính một giọt máu nào, không thể nào có mùi máu.

Đầu cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cô kinh hãi đứng phắt dậy, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Hai gã hộ vệ mang một người xuống lầu, nhìn động tác này liền biết người kia lành ít dữ nhiều, Tô Lương Mạt sợ hãi đi về phía trước, ngay cả đầu gối đụng phải bàn trà cũng không thấy đau.

Trong lòng hoảng sợ cực độ, nhưng lại không thể chất chứa hy vọng, thương pháp của cô rất tệ, làm sao một phát súng có thể lấy mạng được?

Cô đứng trong phòng khách rộng rãi nghiêm ngặt, nhìn hai người bước từng bước đến gần, Tô Lương Mạt run rẩy mở miệng, “Hắn...”

“Chết, bắn trúng ngực, thực dứt khoát!”

Tô Lương Mạt một hồi choáng váng, ở cổ họng trào lên một cổ buồn nôn khó chịu, toàn thân cô lạnh buốt, mắt nhìn hai người mang hắn đi.

Trên người tên đàn ông đắp miếng vải đen, hai cánh tay vô lực buông thõng bên người.

Lòng ngực Tô Lương Mạt buồn bực khó chịu, ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đang đi xuống tầng dưới, cô khó chịu nói không ra lời, trên mặt Chiêm Đông Kinh không biểu hiện gì rõ ràng, hắn từ xa liền nhìn thấy Tô Lương Mạt đứng thất thần, đầu vai cô đơn cắt giảm ánh mắt trời âm áp, Chiêm Đông Kinh đưa tay lôi cô về phía mình.

Tô Lương Mạt dường như còn chưa từ bỏ ý định, “Em giết người?”

Ánh mắt như vậy, thật bất lực, Chiêm Đông Kinh nhìn vào mắt đều cảm thấy cô như muốn sụp đổ, hắn có một chút không đành lòng, nhưng lại gỡ bỏ thoáng cười, “Lương Mạt, thương pháp của em thật là tinh chuẩn, nếu không phải em rút súng ra...”

Lỡ tai Tô Lương Mạt ong ong, giống như có dị vật chui vào, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy vành mắt cô ửng hồng, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

58. Chương 62 - 63: Tâm Lý Hồng Mắt

Chương 62 – 63: Tâm lý hồng mắt

Thực giết người.

Chiêm Đông Kinh ôm chặt vai cô đi ra ngoài, cô bước theo không kịp, nghiêng ngã lão đảo, đối diện với ánh mặt trời tối tăm u ám, dường như bị che phủ bởi tầng tầng lớp lớp mưa bụi lạnh lẽo.

Ngoài cổng lớn, người của Tổng Các chạy đến.

Nhìn thấy hai người đi ra hần tiến lên đón đầu tiên, “Kinh thiếu, không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh như có thâm ý nhìn vào mắt hần, tầm mắt Tổng Các rơi xuống, thấy Tô Lương Mạt thất thần sa sút, “Tô tiểu thư, lần này may nhờ có cô.”

Một câu nói, càng làm vết thương của cô thêm chồng chất, không khác nào đem muối xát lên miệng vết thương của cô.

Tâm trạng Tô Lương Mạt đột nhiên mất không chế, đưa tay nắm chặt cổ áo Chiêm Đông Kinh, “Đi thôi, về nhà thôi.”

Trong lúc vô thức cô xem nơi đó thành nhà mình, cổ họng Tô Lương Mạt giống như bị miếng vải bông chặn lại, muốn khóc, nhưng cho dù lồng ngực có đau như thế nào đi nữa cũng không có cách phát ra.

Tổng Các nhìn Chiêm Đông Kinh ôm bóng lưng đang phát run của cô lên xe, xem ra cô không đơn giản chỉ là cái bình hoa, có thể thuận lợi xâm nhập vào đây, lại có thể nổ súng ở nơi đó, Tổng Các cười cười, gọi thuộc hạ rời đi.

Hai người ngồi phía sau xe, không gian trước sau bị ngăn cách, Chiêm Đông Kinh lấy di động của Tô Lương Mạt, đem đoạn ghi âm kia phát lại, “Chiều này thật rất độc, nhưng mà chiều độc cũng có tác dụng của chiều độc.”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, mở mắt nhắm mắt đều là cảnh tượng người đàn ông kia bị mang đi.

Chiêm Đông Kinh nắm lấy tay của cô, phát hiện hai tay cô gắt gao nắm thành quyền, bốn khớp xương lòi ra nhô lên, hần nắm tay Tô Lương Mạt trong lòng bàn tay, sau đó vô cùng nhẫn nại vặn mở từng ngón từng ngón tay của cô, trong lòng bàn tay, là bốn vết cong màu đỏ máu, hiện ra nửa vòng tròn trĩnh, đâm vào rất sâu.

Chiêm Đông Kinh đưa tay của cô đến bên môi hôn lên, cảm giác nóng bỏng làm Tô Lương Mạt kinh hoảng hoàn hồn, cô muốn rút tay về, lại bị Chiêm Đông Kinh nắm chặt.

Tô Lương Mạt rụt người, âm thanh trong cổ họng bị nhiên nát vô lực, “Bắn.”

“Không bắn.”

“Nó dính rất nhiều rất nhiều máu.”

Chiêm Đông Kinh ấn môi mỏng lên trên, trong lòng Tô Lương Mạt giống như bị người ta hung hãn cấu xé, hần đưa tay ôm cô vào ngực, “Nó có chỗ nào bắn? Nếu không phải là phát súng kia của em, toàn thân dính đầy máu có thể đã là tôi.”

“Nhưng em giết người rồi.” Tô Lương Mạt đưa tay ôm cổ Chiêm Đông Kinh, vùi mặt vào cần cổ người đàn ông, nước mắt nóng hổi thấm vào da thịt Chiêm Đông Kinh, cô khóc đến thương tâm, dường như cả thế giới đều bị vấy bẩn đen tối, vừa ngẩng đầu một chút ánh sáng cũng không mấy may nhìn thấy.

Cô có thể từng bước tiến lên trước thử dò xét, nhưng không ngờ rằng lại đột nhiên nổ súng giết người, ranh giới cuối cùng của Tô Lương Mạt đã bị phá bỏ rồi.

Về mặt Chiêm Đông Kinh mơ hồ không rõ, hẳn đã sớm quên cảm giác lần đầu tiên hẳn giết người, nhưng có thể xác định tuyệt đối không bị mất không chế giống Tô Lương Mạt.

Hắn đổ dành chốc lát, Tô Lương Mạt vẫn còn khóc, người đàn ông tựa hồ có chút không kiên nhẫn, ra lệnh tài xế nhanh chóng lái xe.

Trở lại biệt thự, Tô Lương Mạt trốn trong phòng, cả ngày không chịu ăn gì, Chiêm Đông Kinh cũng thuận theo cô, cho rằng chắc là cô nhất thời sợ hãi, đợi tâm tình cô ổn định lại tất nhiên sẽ tốt lên.

Ăn cơm tối xong, Tô Trạch âm ỉ đòi gặp chị, Chiêm Đông Kinh liền ôm nó lên lầu, nói không chừng thấy Tô Trạch tâm tình có thể khá hơn.

Cửa phòng vẫn đang đóng, Chiêm Đông Kinh vặn một cái mới phát hiện bị khóa trái, hẳn sai bảo mẫu tìm cái chìa khóa dự phòng, cửa vừa mới hé mở, Tô Trạch liền đẩy cửa cả người chen lấn chạy vào trong, “Chị, chị kể cho em chuyện cổ tích.”

Tô Lương Mạt quần chăn nằm trên giường lớn, lúc này nghe thấy tiếng Tô Trạch càng thêm không muốn lộ đầu, Tô Trạch chạy đến bên giường, hai tay lôi kéo cái chăn, “Chị, chuyện cô bé quàng khăn đỏ mới kể được một nửa, sói xám có ăn cô bé không a?”

Tô Lương Mạt giọng mũi nồng đậm, âm thanh xuyên qua chăn mền truyền tới, “Tô Trạch đừng làm rộn, hôm nay chị không khỏe, em mau đi ngủ đi.”

“Không, em muốn ngủ với chị.”

Chiêm Đông Kinh đứng ở cuối giường, đôi mắt lạnh lẽo giương lên nhìn người trên giường đang có rúc thành một đoàn.

Cô là định cứ như vậy làm con rùa đen rụt cổ vĩnh viễn không chịu ra ngoài.

Khuôn mặt người đàn ông vương vếu có vẻ giận dữ, hẳn không cảm thấy giết một người thì đại biểu cho cái gì, nhất định đòi sống đòi chết như vậy, huống hồ đối phương cũng không phải người tốt, Tô Lương Mạt ở đây không có việc gì lại càn rỡ tự dẫn vật, Chiêm Đông Kinh thấy cô ngay cả Tô Trạch cũng không để ý đến, trong lòng càng lúc càng thấy khó chịu.

“Tô Trạch, qua đây, ngày mai lại lên tìm chị.”

“Chú, chị bị bệnh sao? Sao lại khóc, có phải bị chích kim không?”

Chiêm Đông Kinh hướng ra ngoài cửa gọi, bảo mẫu nhanh chóng đi vào.

“Ôm Tô Trạch xuống dưới.”

Bảo mẫu tiến lên ôm Tô Trạch định đi xuống, Chiêm Đông Kinh đưa mắt lên giường nhìn lần nữa, “Cho người làm ít thức ăn mang lên đây.”

“Vâng.”

Hắn đứng nguyên tại chỗ một lúc, đến khi có người gõ cửa tiến vào, Chiêm Đông Kinh ra hiệu bảo mẫu đem thức ăn để trên tủ đầu giường, Tô Lương Mạt quần chặt chẽ, hẳn khom lưng ngồi lên mép giường, đưa tay giữ chặt góc chăn, “Ngồi dậy ăn cơm.”

“Em không muốn ăn.”

“Em định cứ tiếp tục như thế này sao?” Chiêm Đông Kinh thò tay vào trong chăn bắt lấy cánh tay Tô Lương Mạt lôi cô từ trong chăn kéo ra ngoài, cô giãy giụa không chịu, nhưng khí lực người đàn ông lớn, rất nhanh liền đem chăn mền của cô vén lên, vành mắt Tô Lương Mạt sưng húp, đột nhiên bị ánh sáng kích thích, cô khó chịu giơ tay muốn cản lại.

Chiêm Đông Kinh kéo tay của cô lại, “Thực nghi không thông như vậy? Chẳng lẽ em muốn để tôi chết?”

Hắn muốn buộc Tô Lương Mạt mở miệng, cô nhắm mắt lại ngồi đó không nhúc nhích, đầu tóc tán rơi ở sau lưng rối như tổ chim.

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo mắt cô ra, “Mở ra cho tôi.”

“Mặc kệ tôi, anh mặc kệ tôi!” Tô Lương Mạt muốn gạt tay của hắn ra, Chiêm Đông Kinh đè nén tức giận, “Em làm bộ đáng như vậy cho ai xem? Không phải chỉ là giết người thôi sao?”

“Đừng nói nữa!” Tô Lương Mạt sợ hãi lợi hại, đưa tay muốn che miệng Chiêm Đông Kinh lại, hắn lui người về phía sau, “Hắn cũng không chịu bao nhiêu đau đớn, một phát bắn trúng ngực liền chết, em coi như luyện bắn mục tiêu không được sao?”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng của người đàn ông, thật khó mà nghĩ được hắn có thể nói ra những lời này, “Đó là con người, không phải mục tiêu, hắn còn đang sống.”

Chiêm Đông Kinh gạt sang một bên cười lạnh, “Một mối lửa, liền không còn gì cả.”

Tô Lương Mạt cắn chặt hàm răng, cô không trách Chiêm Đông Kinh, người là cô giết.

“Ngồi dậy ăn cơm.”

“Để tôi yên tĩnh một lát được không?” Tô Lương Mạt tránh khỏi đụng chạm của người đàn ông, Chiêm Đông Kinh không cho cô có cơ hội, đưa tay chế trụ gáy cô đem cô hướng về phía tủ đầu giường, vài đĩa thức ăn cộng thêm chén cơm Chiêm Đông Kinh mới cho người đưa lên, Tô Lương Mạt mím chặt miệng, “Tôi không ăn!”

Hắn múc thìa cơm trắng đưa đến miệng cô, Tô Lương Mạt chỉ lo cắn chặt răng, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị cô hất cái thìa trong tay hắn, “Chiêm Đông Kinh, chẳng lẽ anh không cảm thấy anh quá tàn nhẫn sao?”

“Tôi tàn nhẫn?” Hắn đối với cô bảo bọc nâng đỡ, một chút chuyện như vậy liền bị cô nói thành tàn nhẫn?

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo cô xuống giường, Tô Lương Mạt giữ chặt tủ đầu giường không chịu nhúc nhích, người đàn ông dứt khoát khiêng cô lên vai, bước ra khỏi phòng.

Đi lên rạp chiếu phim trên tầng ba, Chiêm Đông Kinh đặt Tô Lương Mạt ngồi xuống vị trí ở hàng ghế đầu tiên, hắn không biết ở đâu tìm ra mấy cái đĩa, chiếu phim rồi trở lại ngồi bên cạnh Tô Lương Mạt, là bộ phim hài, từ đầu đến cuối có thể ôm bụng cười.

Người đàn ông chống tay dưới cằm nhìn chằm chằm màn hình, hắn không có bất kỳ biểu hiện khoa trương nào, chỉ là ngẫu nhiên lộ chút ý cười, đuôi lông mày khẽ nhếch lên.

Từng đợt tiếng cười chói tai bên trong kích thích thần kinh Tô Lương Mạt, tâm tình Chiêm Đông Kinh vui vẻ, liền quay đầu nhìn mặt cô, thấy cô rũ đầu xuống không nhúc nhích, giống như bức tượng điêu khắc, hắn chính là muốn đánh đổ phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô, làm cô không tìm không phổi. Chiêm Đông Kinh cầm lấy cái cằm Tô Lương Mạt nâng lên, “Thật rất thú vị, em xem thử đi.”

Trong phim, nam chính ăn mặc thành bộ dáng giống thẳng hề làm người bay lên không trung, không biết làm sao quần lại bị tụt ra, lộ ra chiếc quần ngắn màu sắc và hoa văn cũ kỹ bên trong, đám người quan sát bên cạnh cười ha hả, hình ảnh nhanh chóng thay đổi làm người ta có cảm giác chóng mặt, đúng vậy, cảnh tượng buồn cười biết bao, cô nhìn thấy nữ chính cười đến nổi ngồi chồm hổm trên mặt đất, cười đến chảy cả nước mắt.

Bất quá là một đám diễn viên, lại diễn một vở hài kịch mà thôi.

Trong lòng Tô Lương Mạt dâng lên bị thương khó tả, vì lấy lòng người khác, tấm da mặt này bày ra nụ cười cỡ nào châm chọc.

Chiêm Đông Kinh thấy cô kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình, cả người hắn nghiêng theo hướng của Tô Lương Mạt, “Không vui sao, đổi cho em bộ khác.”

Cô đột nhiên khóc ra thành tiếng, hơn nữa còn không hề báo trước kéo căng cổ họng, Chiêm Đông Kinh ngăn ra, hai tay Tô Lương Mạt che mặt, cô rứt cả người lại, đầu gối chống đỡ trước ngực.

Cùng một cảnh tượng, cũng xuất hiện trên người nữ chính trong phim, chỉ là cô ta cười không đứng lên được.

Tô Lương Mạt vừa khóc vừa gào thét, Chiêm Đông Kinh ngồi yên một chỗ, bức dọc khó chịu đang từ từ len lỏi trong lòng hắn, nhìn lại người phụ nữ trên màn hình, đột nhiên cảm thấy thật giả tạo, hận không thể xe rách bộ da kia ra.

Hai mắt hắn nhìn bóng lưng thẳng đơ của Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh cảm điều khiển từ xa điều chỉnh âm lượng lên mức cao nhất, đến khi át đi tiếng khóc của Tô Lương Mạt.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, sau khi rời khỏi còn tiện tay khép cửa lại.

Kỳ thật, hắn vẫn cảm thấy Tô Lương Mạt không cần thiết phải như vậy, nhưng Chiêm Đông Kinh cũng không bức bách cô, trong tai không còn nghe thấy tiếng khóc của Tô Lương Mạt, liền khá hơn nhiều.

Cô quá nửa đêm mới trở về phòng, vén chăn lên chui vào ngủ, toàn thân lạnh buốt, nằm bên cạnh Chiêm Đông Kinh, hơi lạnh xuyên qua một tầng vải vóc mỏng manh truyền đến, Chiêm Đông Kinh nằm đưa lưng về phía cô, Tô Lương Mạt ngủ say rồi cũng không động dậy nữa, tương ngủ thật rất hiền lành.

Mắt vừa khép lại, chưa qua bao lâu, người bên cạnh đột nhiên nhảy dựng lên, Tô Lương Mạt thét lên chói tai, Chiêm Đông Kinh giật mình mở mắt, đáy mắt không giấu được vẻ thiếu kiên nhẫn, hắn tự mình bật đèn tường, “Làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt nhảy xuống mặt đất, “Tôi không muốn giết người, tôi thật sự không có cố ý, đừng bám theo tôi.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh lạnh lẽo nhìn quanh bốn phía, “Thấy quỷ rồi?”

Hai tay cô ôm lấy đầu, thân thể co rúc thành một đoàn, Chiêm Đông Kinh thấy cô chạy tán loạn, càng thêm bức bối, “Tô Lương Mạt, em quậy đủ chưa!”

“Đừng ép tôi!”

“Ai ép em?” Chiêm Đông Kinh biết rõ lúc này không thể nói chuyện phải trái với cô, trong lòng vẫn còn tức đến phát hỏa, hắn ba bước đi đến trước mặt Tô Lương Mạt tóm lấy cô kéo lên giường, “Nằm xuống cho tôi.”

Cô nằm trên mặt chăn, hai vai cao thấp run rẩy.

Chiêm Đông Kinh vén chăn lên nằm lên giường. Ngày hôm sau, là bị gió ngoài cửa sổ thổi vào làm tỉnh giấc, tay hắn hướng bên cạnh dò xét, lại không chạm được vào cô. Xoay người mới nhìn thấy Tô Lương Mạt nằm sấp bên mép giường ngủ thiếp đi, đầu tóc rối bời xõa trên mặt.

Hắn đứng dậy, cầm di động đi ra ngoài sân thượng.

Khi hắn quay lại Tô Lương Mạt vẫn duy trì tư thế lúc này còn đang ngủ, hắn đi tới đè lại bả vai cô.

Đầu cô giật giật, mắt lại không mở ra, Chiêm Đông Kinh ôm cô lên trên giường, Tô Lương Mạt đưa tay ôm cổ hắn, hai tay hắn đỡ hai bên người cô, “Ngủ một giấc đi.”

“Em sợ lắm.” Cô ôm lấy hắn không chịu buông tay.

Chiêm Đông Kinh nằm trên người cô, Tô Lương Mạt vùi mặt sâu vào cổ hắn, hắn vỗ nhẹ bên eo cô hai cái, “Đợi lát nữa dậy tắm rửa ăn chút gì, tôi dẫn em ra ngoài.”

“Em không muốn.” Tô Lương Mạt chỉ muốn làm tổ trong phòng.

“Tôi dẫn em đi gặp một người bạn.”

Cho đến khi Chiêm Đông Kinh mang cô đến nơi đó, Tô Lương Mạt mới biết hắn nói bạn thì ra là bác sỹ tâm lý.

Tô Lương Mạt đứng trước cửa, thậm chí muốn quay người rời đi, “Em không có bệnh, tại sao phải đến gặp bác sỹ?”

Bác sỹ Tổng từ bên trong đi ra, là một phụ nữ trẻ tuổi chỉ khoảng ba mươi, trong lúc trị liệu, chị ta bảo Chiêm Đông Kinh chờ bên ngoài, Tô Lương Mạt bị chị ta mang vào trong phòng làm việc, thiết kế tương đối ấm áp, có thể làm người ta buông lỏng tâm trạng một chút.

Tô Lương Mạt cũng không phối hợp, bác sỹ Tổng nhìn ra bài xích trong mắt cô, “Tình hình căn bản anh ta đều nói với tôi rồi.”

“Cho nên cô cho rằng giết người là đương nhiên?”

Bác sỹ Tổng không ngờ cô lại nói chuyện gai góc như vậy, chị ta cười cười bỏ bút trong tay xuống, “Cô đừng khẩn trương như vậy, coi như tâm sự với tôi, làm bất cứ chuyện gì cũng không có dĩ nhiên, nhưng thời điểm khi cô nhìn thấy người kia rút súng, hẳn không phải dĩ nhiên muốn mạng của Đông Kinh sao?”

Tô Lương Mạt có chút hoảng thần, như đang cân nhắc ý tứ trong lời nói của người phụ nữ.

“Có đôi lúc, làm ra những chuyện trái với ý muốn của chúng ta, nhưng có cách nào khác đây? Dùng mấy câu khuôn sáo mà nói, đây chính là cuộc sống, cho phép tôi trực tiếp gọi tên của cô đi, Lương Mạt, chẳng lẽ cô định dùng mạng của mình đi chống đỡ sao? Cho dù cô muốn, Đông Kinh cũng không nguyện ý.”

Trên mặt Tô Lương Mạt có chút hoảng hốt, cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn người phụ nữ đối diện, “Giết người không cần đền mạng sao?”

“Ai quy định?” Bác sỹ Tổng mở hai tay, dường như cảm thấy đó là một vấn đề hoang đường, “Tôi hôm qua xem được một tin tức, xem xong rồi trong lòng rất khó chịu.”

“Cô cũng sẽ khó chịu sao?”

Bác sỹ Tổng bật cười, “Đương nhiên, tôi cũng là người.”

Có thư ký tiến vào, đưa cho Tô Lương Mạt một ly nước lọc, bác sỹ Tổng nói tiếp đề tài vừa rồi, “Một người phụ nữ chịu đựng người chồng bạo lực, có lúc bị đánh đến gãy xương, có lúc bị đâm đến tổn thương khắp người, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, cuối cùng không có cách nào, chị ta liền đâm người đàn ông kia mấy nhát. Chị ta không muốn chết trong tay chồng, cô cảm thấy cần phải đền mạng sao?”

Tô Lương Mạt trầm mặc, một hồi lâu ngẩng đầu nhìn bác sỹ Tổng, “Cô với Chiêm Đông Kinh là quan hệ như thế nào?”

Bác sỹ Tổng cười dựa lên thành ghế sau lưng, “Cô yên tâm đi, tôi có chồng rồi, con trai cũng đã hai tuổi.”

“Cô biết được tôi giết người, vì sao còn bình tĩnh như vậy?”

“Lòng của cô là buộc quá chặt,” Bác sỹ Tổng đứng dậy, “nhìn xem tôi vừa mới mua giường mát xa, nằm ngủ rất thoải mái, thử một chút nhé?”

Tô Lương Mạt đi đến trước chiếc giường kia, nó quay về phía cửa sổ, nằm như vậy thật tốt có thể tắm ít dương quang ấm áp.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng bước chân đi ra cũng không mở mắt, hần nhắm mắt dưỡng thần, một đôi tay hướng lên bả vai hần, sau đó dùng sức xoa bóp, ngũ quan của hần khi trưởng thành càng thấy rõ chỉ tiến thủ, môi mỏng dần thành một đường cong, “Xong rồi?”

“Ừ.”

Hần mở mắt ra, nhìn thấy người phụ nữ kề sát bên mặt, Chiêm Đông Kinh đẩy tay chị ta ra, “Cô ấy đâu?”

“Uống ly nước, tôi để cô ấy ở bên trong ngủ một giấc.”

Lông mày Chiêm Đông Kinh nhíu chặt, “Cô đã có chồng con rồi, đừng động tay động chân với người đàn ông khác.”

Bác sỹ Tổng ngồi vào ghế sofa đối diện hần, “Anh là người đàn ông khác sao? Dù gì anh cũng từng là bệnh nhân của tôi.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, Tống Hân thấy vậy thu hồi nụ cười, “Được rồi, nói chuyện về cô gái của anh đi.”

“Có cần trị liệu không?”

“Cô ấy không có yếu ớt như anh nghĩ, tôi vừa rồi nói chuyện với cô ấy một tiếng đồng hồ, sẽ không có gì đáng ngại.”

Chiêm Đông Kinh hừ nhẹ một tiếng.

Tống Hân thấy hắn có vẻ không tin, “Anh đừng như vậy, loại chuyện như thế này nếu để trong lòng lưu lại bóng ma thì rất phiền toái, anh không thể dùng ý nghĩ của mình để xem xét chuyện này, ai giết người cũng sẽ thất kinh, trời sinh vốn không phải động vật máu lạnh, huống hồ cô ấy đã bao lớn, 23 tuổi, chân trước còn ở trong trường đại học tiếp nhận giáo dục pháp luật, chân sau đã bị anh đầu độc đến nỗi súng giết người...”

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường kiểu Âu không lên tiếng.

“Đây vẫn còn là trong lòng kiên cường, giết người a, anh cho rằng là cắt trái dưa hấu dễ dàng như vậy.”

“Nói xong chưa vậy?” Chiêm Đông Kinh đứng dậy.

“Để cô ấy ngủ một lúc đi, quầng mắt thâm đen như vậy, trong lòng cần phải thả lỏng mới được, từ từ cũng có thể thoát ra.” Tống Hân nâng ấm trà rót một cốc, lúc nói câu này mí mắt cũng không giương lên.

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy ngủ rất ngon, giống như thật lâu không được thư thả chậm rãi nhắm mắt như vậy, cô cọ cọ mi mắt, khẽ mở mắt nhìn ra ngoài, một tán ánh sáng nhỏ vụn bị phân cách thành dải lưu quang thật dài, gió mát khẽ thổi vào cửa sổ, cô cảm thấy hình ảnh không đúng, ở đây không giống như trong phòng làm việc của Tống Hân.

Hướng ra ngoài cửa sổ nhìn lại, thấy hình ảnh cảnh vật trong mắt lùi dần, Tô Lương Mạt mới ý thức được bây giờ đang ở trong xe.

Chiêm Đông Kinh ngồi bên cạnh, khuỷu tay lười biếng gác lên, hắn hạ thấp ghế ngồi của Tô Lương Mạt để cô nằm xuống, cô nhắc người ngồi dậy, đem ghế dựng lên.

“Tỉnh rồi?”

“Sao không đánh thức em?”

“Tống Hân phải tan ca em còn ngủ trong phòng làm việc của cô ấy không chịu dậy.”

Tô Lương Mạt hạ kính xe xuống, thò mặt ra ngoài, “Thì ra em ngủ lâu như vậy.”

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Cô yên lặng một lát, Chiêm Đông Kinh còn tưởng cô sẽ lại nói không muốn ăn.

“Cái gì cũng được.”

“Không phải em thích ăn cay sao, dẫn em đi ăn món cay Tứ Xuyên.”

Tô Lương Mạt kỳ thật không có khẩu vị, nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy, tuyệt thực cũng không có gì khác biệt.

Xe rất nhanh đã đến nơi, Chiêm Đông Kinh chọn một nhà hàng món cay Tứ Xuyên ở khu vực náo nhiệt, mùi vị nghe nói ở Ngự Châu là chính thống nhất, Tô Lương Mạt đứng trước cửa có thể nghe thấy mùi thơm từ trong tiệm truyền ra.

Hai người đi vào, có người dẫn đường đi vào phòng bao.

Tô Lương Mạt lúc này yên tĩnh cầm lấy chén trà, đôi mắt cố định ở chỗ nào đó, Chiêm Đông Kinh đưa tay gọi nhân viên phục vụ đến.

Thức ăn được mang lên, có hai cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục đi vào, đứng sau lưng Tô Lương Mạt sau đó liền nói chuyện kể mấy lời tức cười, hai người là bị quản lý tạm thời bắt tới đây, chỉ hận không thể moi ruột gan ra để khám xét.

Tô Lương Mạt mắt thấy gương mặt của bọn họ đều đỏ bừng, giống như từ lúc tiểu học đến bây giờ bị trêu chọc đều nói hết một lần, khoe mắt cô không khỏi bày ra ý cười, “Chiêm Đông Kinh, anh có còn là trẻ con không?”

Chiêm Đông Kinh lúc này mới mở miệng bảo bọn họ đi ra ngoài.

“Trẻ con chỗ nào, em đã cười không nổi, tôi liền cho người làm em cười.”

Cửa phòng bao vì mang thức ăn lên mà mở rộng, có người đi ngang qua, tầm mắt thoáng nhìn thấy Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh ngồi bên trong.

Vệ Tắc nhìn cô gái đang lơ đãng ngồi đối diện, “Kiều, khó được đi ra ngoài, ăn nhiều một chút.”

“Sư huynh, anh cảm thấy em như vậy sống còn có ý nghĩa sao?”

Về mặt Vệ Tắc cứng rắn, “Đừng nói lung tung.”

Cô gái cúi đầu, Vệ Tắc không ngừng gấp thức ăn cho cô, “Nhất định phải ăn nhiều, em gần đây đã gầy thành như vậy.”

Cô cắn đũa, khóc không thành tiếng.

“Kiều, tiếp theo em định làm thế nào?”

Cô chỉ biết lắc đầu, “Không biết, em không biết.”

Tô Lương Mạt miễn cưỡng nhét đầy bụng, Chiêm Đông Kinh hút thuốc nhìn cô ăn, hai người không ở trong nhà hàng quá lâu, gần như Tô Lương Mạt vừa đặt đũa xuống, Chiêm Đông Kinh liền đứng lên.

Vệ Tắc thấy người đối diện ăn không ngon miệng, “Thôi, đi về đi, em xuống đại sảnh chờ anh, anh đi thanh toán.”

Triệu Kiều đi xuống dưới lầu, cô ta vừa nãy đã nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, cô ta quay đầu thấy Vệ Tắc đang thanh toán, biết rõ quan hệ lúc trước của Vệ Tắc với Tô Lương Mạt, Triệu Kiều sải bước đuổi theo, lúc hai người sắp bước ra khỏi cửa, đột nhiên có người mất kiểm soát xông lên trước, “Chiêm Đông Kinh, tôi sẽ giết anh!”

Hắn ôm Tô Lương Mạt tránh sang một bên, Triệu Kiều bỏ nhào vô ích, suýt chút nữa đâm vào hồ cá khổng lồ.

Tô Lương Mạt liếc nhanh một cái, là nữ cảnh sát lúc trước thiếu chút nữa thì mất mạng.

Cô ta lại nhào tới lần nữa, Chiêm Đông Kinh đưa tay dễ dàng bắt lấy cổ tay cô ta, nửa người trên Triệu Kiều bị vịn ngược, đau đến thét chói tai, “Tôi sẽ giết anh.”

Vệ Tắc nghe thấy ồn ào, tiền thừa cũng không cầm liền vội vàng chạy tới, “Triệu Kiều!”

Tô Lương Mạt nghe thấy một hồi âm thanh quen thuộc, ánh mắt lướt qua bên người Chiêm Đông Kinh nhìn thấy Vệ Tắc.

Người vây xem càng lúc càng đông, Chiêm Đông Kinh hôm nay không mang theo người, hắn một tay đẩy Triệu Kiều ra, Vệ Tắc đỡ lấy cô ta.

Chiêm Đông Kinh ôm vai Tô Lương Mạt đưa cô ra ngoài, Triệu Kiều đẩy Vệ Tắc đuổi theo.

Hai người bị Triệu Kiều ngăn cản ở bãi đậu xe, vừa vặn Lưu Giản cùng Tô Uyển cũng đi đến, có vẻ như hôm nay cùng hẹn nhau đến ăn cơm.

“Cảnh sát Vệ, xem ra thương thế tốt lên nhiều lắm?”

Đôi mắt Vệ Tắc hận không thể phát ra lửa, “Chiêm Đông Kinh, anh chớ đắc ý, tôi biết rõ không tránh được liên can với anh.”

Lưu Giản đứng lại xem náo nhiệt, Tô Lương Mạt nhìn sang tên đầu sỏ gây chuyện, cũng không nói gì, Chiêm Đông Kinh bây giờ gánh tội oan trên lưng cũng đành vậy, cô không muốn lại đắc tội với Lưu Giản.

Chiêm Đông Kinh cũng không chối bỏ, “Không phải chúng tôi cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm cũng phải được cậu đồng ý chứ?”

Vệ Tắc thấy Triệu Kiều thống khổ ngồi xổm xuống, hấn hai tay ôm lấy bả vai cô ta, ngón tay chỉ thẳng Chiêm Đông Kinh, “Cô ấy có thai, người tên cầm thú này!”

Lưu Giản ở bên nghe được buồn cười, Tô Uyển kéo hấn cũng không có phản ứng.

Tô Lương Mạt thấy gân xanh hai bên thái dương Vệ Tắc đều kéo căng lên, Chiêm Đông Kinh khẽ nheo đôi con ngươi hẹp dài, càng lộ ra đôi mắt phi trường, hấn hừ một tiếng, tiện đà bật cười, “Chuyện cô ta có thai thì liên quan gì tới tôi?”

“Anh đã làm gì trong lòng anh rõ nhất!”

Hai tay Triệu Kiều nắm chặt vạt áo Vệ Tắc, “Sư huynh, đừng nói nữa.”

Chiêm Đông Kinh lại ôm Tô Lương Mạt càng chặt hơn, “Để hấn nói.”

“Không bằng cầm thú!”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh ở giữa hai người có chút do dự, bỗng nhiên giống như bừng tỉnh đại ngộ, “Cậu nói cô ta mang thai con của tôi?”

Hai tay Vệ Tắc rũ xuống bên người nắm chặt thành quyền, “Buổi tối hôm đó trước khi anh đem cô ấy ném vào đồn cảnh sát, rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy, chẳng lẽ anh không biết?”

“Cảnh sát Vệ,” Chiêm Đông Kinh đột nhiên bật cười, “chúc mừng a, đứa nhỏ này phải là của cậu chứ?”

Vệ Tắc giống như bị một kích chặn đầu, đến nỗi hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý, hấn không nằm mơ, lại giống như nhớ tới điều gì đó, lập tức quay đầu nhìn về phía Triệu Kiều.

Cái nhìn như vậy, Triệu Kiều gần như muốn vùi mặt vào trước ngực.

Trong lòng Tô Lương Mạt đột nhiên mơ hồ rõ ràng, có chút cảm giác quái lạ nói không ra lời, chỉ giống như có chuyện, nhưng lại không cách nào nói rõ ràng được.

Sắc mặt Vệ Tắc biến đổi rất nhanh, lúc này vẫn còn lòng đầy căm phẫn, bây giờ lại giống như cà tím bị phủ sương, thậm chí cả môi cũng tái nhợt.

Chiêm Đông Kinh che chở bên cạnh cô, Tô Lương Mạt nhìn Vệ Tắc cùng Triệu Kiều, rất nhiều chuyện đột nhiên thông suốt.

Lưu Giản cũng không quên chen vào một cước, “Cảnh sát Vệ, chúc mừng chúc mừng a.”

Tô Uyển đưa mắt nhìn Vệ Tắc, sau đó lại quét về phía Tô Lương Mạt, Vệ Tắc cũng biết cô ta, hấn khó tin nhìn hai người chăm chăm, “Tô Uyển, Lương Mạt, hai người biết rõ mình đang làm gì không?”

Đúng vậy, cỡ nào trào phúng, thậm chí Tô Lương Mạt còn cảm thấy đây là một vở tuồng, thiếu ai cũng không hát được.

Chiêm Đông Kinh không có sức lực mà ở đây hao tổn, hướng Tô Lương Mạt nói, “Đi thôi.”

Triệu Kiều trừng mắt giận dữ nhìn theo hấn, cô ta đưa tay cản đường Chiêm Đông Kinh, “Thứ ở trong tay anh khi nào thì đưa cho tôi.”

Chiêm Đông Kinh cũng không chối bỏ, “Để xem tâm tình của tôi đã.”

Vệ Tắc rất nhanh hoàn hồn, hấn kéo Triệu Kiều đang xúc động nhào lên trước lại, “Chiêm Đông Kinh, anh đừng ngậm máu phun người, tính toán thời gian, cô ấy mang thai đúng lúc bị anh...”

Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chú Triệu Kiều, ánh mắt giống như lưỡi dao mỏng dính sắc nhọn, từng nhát từng nhát từ trên xuống dưới xé nát quần áo của cô ta khoét sâu vào da thịt, cái loại khinh bỉ cùng xem

thường đó làm cô ta càng thêm xấu hổ, “Cô ta như vậy, tôi đến nhìn còn chẳng muốn, nếu không để đứa nhỏ sinh ra, cậu lại tới tìm tôi nói những lời này.”

Triệu Kiều giữ chặt cánh tay Vệ Tắc, “Sư huynh, đừng nói nữa.”

Trận não nhiệt này xem ra còn kéo dài, Lưu Giản quét mắt qua tất cả đám người, chính là từ trên mặt Tô Lương Mạt rời đi, hắn mang Tô Uyển đi qua bãi đậu xe.

Lúc đi vào đại sảnh, quay đầu thấy Tô Uyển vẫn còn nhìn quanh quất, Lưu Giản nhìn theo ánh mắt cô ta.

“Không phải cô nói muốn vĩnh viễn ở bên cạnh tôi sao?”

Tô Uyển ngẩng đầu nhìn hắn.

“Cô giết người phụ nữ đó đi.”

Tô Uyển thần sắc kinh hãi, “Cái gì?”

“Tôi nhìn cô ta không thuận mắt, trên tay cô nếu dính máu, tôi liền để cô ở lại bên cạnh tôi.” Lưu Giản nói rất đơn giản, quay người lại liền đi vào trong.

Tô Uyển không khỏi thả lỏng hai tay, tay của cô thon dài, hai mươi mấy năm cầm bút, làm sai có thể đi giết người?

Cô ta hung hăng nắm chặt hai tay, cúi thấp đầu đi theo sau lưng Lưu Giản.

Tô Lương Mạt ngồi vào trong xe, xuyên qua cửa sổ rộng mở nhìn thấy Vệ Tắc bình tĩnh đứng cách đó có mười bước, xe đậu ở phía sau, xóa nhòa bóng dáng quen thuộc mà xa lạ dần trở nên mờ lung trong mắt Tô Lương Mạt, Triệu Kiều ở đằng xa lao đến trong mắt tràn ngập thâm ý.

Tô Lương Mạt không nói thẳng ra, Chiêm Đông Kinh không thể nào làm chuyện như vậy với Triệu Kiều, bởi vì đêm đó hắn không rời khỏi phòng của cô.

Cô cảm thấy mệt mỏi, hai mắt mở to nhìn lên bầu trời, Vệ Tắc, có thể hay không một ngày nào đó anh cũng sẽ giống em, phát hiện tất cả kiên trì đều là giả tạo, anh vẫn có thể bình thản được sao?

Mộng ước thời niên thiếu của bọn họ, đã bị thực tế nghiền nát đến điêu tàn, gió cuốn qua cũng không để lại dấu vết.

Vệ Tắc nhìn thấy xe của Chiêm Đông Kinh biến mất trong tầm mắt, hắn xoay người nói với Triệu Kiều, “Anh đưa em về.”

Một mạch đưa Triệu Kiều về đến cửa tiểu khu, Vệ Tắc vẫn không lên tiếng.

“Sư huynh, cảm ơn anh dẫn em ra ngoài, yên tâm, em không sao.” Triệu Kiều nói xong mở cửa xe định đi ra ngoài.

“Kiều.” Hắn gọi cô ta lại.

Triệu Kiều cúi thấp đầu, ngay cả dũng khí nhìn hắn cũng không có.

“Em nói thật cho anh biết, lời Chiêm Đông Kinh nói có thật không?”

Mặc dù trong lời nói của Chiêm Đông Kinh có bao nhiêu là cười nhạo, nhưng mà một câu lại đánh thức hắn, Triệu Kiều bị đuổi trở về sau đó tinh thần liên tục rất kém, tâm tình Vệ Tắc cũng không tốt, hơn nữa lúc đi lục soát những lời kia của Tô Lương Mạt đâm thật sâu vào lòng hắn.

Hắn chỉ nhớ đêm đó uống rất nhiều rượu, nhớ đến các đồng nghiệp nói Triệu Kiều định tự sát, hắn liền đi thăm cô ta.

Sau đó...

Khi hắn tỉnh lại đang nằm trên giường với Triệu Kiều.

Vệ Tắc nhớ đêm đó Triệu Kiều ôm hân khóc, nói Chiêm Đông Kinh cưỡng bức cô ta, Vệ Tắc liền nhớ đến Lương Mạt, có phải cô cũng bị hành hạ như vậy hay không?

Triệu Kiều biết hân đau khổ, liền đem mỗi chuyện kể thật chi tiết.

Vệ Tắc vui mặt sâu vào hai tay nắm chặt vô lăng, hân nghe thấy âm thanh của mình thoát ra ngoài, “Thật không?”

Triệu Kiều tựa mặt vào cửa sổ, khóc lớn thành tiếng, “Sư huynh thực xin lỗi, em lừa anh, Chiêm Đông Kinh không làm vậy với em, hân chỉ cho người chụp hình và quay phim em, sư huynh, đứa bé là của anh!”

Một trận đau nhức âm ỉ sắc nhọn đâm vào ngực Vệ Tắc, xé rách từng tác da thịt của hân, hân nằm sấp trên tay lái cơ hồ không dậy nổi.

Triệu Kiều đẩy cửa xe cũng không quay đầu lại bỏ chạy, Vệ Tắc cũng không đưa tay ngăn cản, hân không biết giữ cô ta lại sau đó còn có thể nói cái gì, hân không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, hết thấy mọi chuyện đến lúc này đương nhiên đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chiêm Đông Kinh lái xe trở lại Thanh Hồ Đường, hoàn toàn không để màn vừa rồi ở trong lòng.

Hai người lên lầu, Tô Lương Mạt tắm rửa qua ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc, trong gương hiện lên dung mạo xinh đẹp, cô là mất hai mí tiêu chuẩn, mặt vừa nhỏ, nước da trắng nõn, không ít người khen cô có khí chất mỹ nhân cổ điển, trước kia Tô Lương Mạt cùng Tô Khang đi ra ngoài, đều nói Tô Khang có phúc khí, con gái bộ dáng xinh đẹp, giống hệt như nữ nhân bước ra từ bức họa cổ.

Nhưng thật ra Tô Lương Mạt là giả vờ, cô từ nhỏ tính tình phản nghịch, luôn muốn thử nghiệm những thứ mới lạ, trong nhà dạy cô quy quy củ củ học đánh đàn vẽ tranh, cô hết lần này tới lần khác không thích, xoay người liền vào hội quán Taekwondo.

Lúc Chiêm Đông Kinh đi ra thấy cô nhìn mình trong gương chăm chăm, hân quần khăn tắm tiến lên, khom lưng áp sát bên người cô, “Phát ngây ngốc cái gì?”

“Em muốn cắt tóc.” Tô Lương Mạt thỉnh linh phát ra một câu.

Chiêm Đông Kinh nhìn mái tóc dài của cô, hân tự tay phất qua, không chỉ một lần thấy xúc cảm thật tốt, “Vì sao?”

“Em lười gội đầu, tóc ngắn dễ rửa sạch.”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh dừng lại sau lưng cô, thuận theo sợi tóc bóng mượt của cô cuộn thành một lọn trong lòng bàn tay, hân nhẹ kéo căng, trong mắt rõ ràng mang theo mấy phần phân minh, hân xuyên qua mặt kính căng thẳng nhìn chăm chăm Tô Lương Mạt, “Là vì Vệ Tắc sao? Hay là vì con của hân?”

“Anh nói bậy bạ gì vậy?”

Người đàn ông nâng lên một bên khóe miệng, “Tôi lúc ấy chỉ thuận miệng nói, em còn tưởng thật, còn muốn vì hân mà cắt tóc?”

“Không có lý lẽ.” Tô Lương Mạt nói xong muốn đứng lên.

Chiêm Đông Kinh hai tay dùng lực đè bả vai của cô lại, cô bây giờ chỉ có thể ngồi im tại chỗ, “Em nếu vì anh ta mà cắt tóc, còn cần đợi đến bây giờ sao, chỉ muốn đổi kiểu tóc.” Tô Lương Mạt ngạo ngễ ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, “Sao anh không cho rằng em là muốn bắt đầu lại từ đầu đi?”

Tô Lương Mạt tuyệt đối không vào lúc này chọc vào lòng hổ, quả nhiên, thần sắc Chiêm Đông Kinh hòa hoãn đôi chút, hai tay hân ôm chặt Tô Lương Mạt, “Khi nào thì em mới bắt đầu để ý đến tôi?”

Cô né tránh tầm mắt nóng rực của người đàn ông, không nói rõ ràng, “Chiêm Đông Kinh, để ý là cái gì? Em cũng đã ở cùng một chỗ với anh rồi.”

Chiêm Đông Kinh quay mặt cô lại, môi mỏng lương bạc in lên mặt Tô Lương Mạt, cô đưa tay ôm cổ hân hôn trả, Tô Lương Mạt khẽ mở mắt, xuyên qua mặt kính nhìn thấy bóng dáng hai người đang dây dưa.

Chiêm Đông Kinh vươn tay thò vào trong áo ngủ của cô, hai ngón tay cởi bỏ khóa áo ngực của cô, Tô Lương Mạt bị hấn ôm lên trên giường, cô như cũ quần lấy cổ người đàn ông, “Chiêm Đông Kinh.”

“Đổi lại xưng hô.”

“Kinh thiếu? Đông Kinh?” Cô nhúu mày, “Em không thích, Thẩm Tâm Lê suốt ngày cứ gọi anh như vậy?”

Chiêm Đông Kinh chôn mặt trước ngực cô, bản lĩnh châm ngòi thổi lửa làm cô thầm than không bằng, người đàn ông ở chỗ cao ngất khể cần, sau đó vùi mặt vào Tô Lương Mạt.

Cô nghiêng sát bên lỗ tai hắn, “Em gọi anh là cảm thú nhé, thật xứng đôi biết bao, luôn cảm thấy từ này dùng trên người anh đặc biệt thích hợp.”

Trong cơ thể đột nhiên phình lên, cô gấp cong hai chân, Chiêm Đông Kinh giữ chặt eo cô, “Em đã chứng kiến cái gì gọi là chuyện cảm thú nên làm chưa?”

Tô Lương Mạt cố sức thở ra một hơi nặng nhọc, “Không phải việc bây giờ anh đang làm sao?”

Hôm sau, Chiêm Đông Kinh lại đưa Tô Lương Mạt đến chỗ Tống Hân một chuyến, cô cũng không bài xích, quả thực sau khi được Tống Hân thả thông, trong lòng từ từ cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Tô Lương Mạt nhận được điện thoại của Vệ Tắc là nửa tháng sau.

Cô mặc dù do dự, nhưng vẫn đi.

Địa điểm vẫn là quán cà phê bên cạnh trường đại học, Tô Lương Mạt cách một tấm cửa kính liền nhìn thấy Vệ Tắc ngồi ở chỗ cũ, vẫn luôn cúi đầu.

“Vệ Tắc.”

Tô Lương Mạt kéo cái ghế ngồi vào vị trí đối diện với Vệ Tắc, Vệ Tắc vẫn không ngẩng đầu lên, hai tay siết chặt đặt trên bàn, nhân viên phục vụ đi tới, Tô Lương Mạt gọi một tách cà phê sữa, đến khi thức uống được đưa lên bàn, Vệ Tắc mới nhẹ giọng mở miệng, “Lương Mạt, anh sẽ đính hôn.”

Tô Lương Mạt trầm mặc hồi lâu, cô hít vào một hơi, sau đó mới lên tiếng, “Oh, chúc mừng anh.”

Vệ Tắc đột nhiên chôn đầu giữa hai bàn tay, Tô Lương Mạt nghe thấy hắn khóc, cô chưa từng thấy Vệ Tắc như vậy, âm thanh nghẹn ngào của hắn truyền tới tai cô, “Lương Mạt, anh cũng đã làm trái lại hẹn ước của chúng ta rồi.”

Trong lòng cô bỗng nhiên đau xót, không vì điều gì khác, chỉ vì đoạn tình cảm này.

“Vệ Tắc, anh sẽ hạnh phúc.”

“Đứa bé của Triệu Kiều là của anh, anh chưa từng nghĩ tới.” Vệ Tắc lau mặt, sau đó ngẩng đầu lên, Tô Lương Mạt không cảm thấy đàn ông khóc thì có gì mất mặt, tâm tình dè dặt đến một giới hạn nào đó, đều không thể kìm nén được, nước mắt bắt phân nam nữ.

Cô cầm tách cà phê trong tay, im lặng chốc lát, lời chúc phúc cũng đã nói, nhưng Tô Lương Mạt cũng không thể vui vẻ thay Vệ Tắc, cô muốn an ủi, càng không biết phải nói thế nào.

“Lương Mạt,” cuối cùng, vẫn là Vệ Tắc mở miệng trước, “có phải từ trước đến giờ chỉ có anh vẫn mãi ngu ngốc kiên trì hay không?”

“Vệ Tắc, bây giờ như thế này lại tốt, anh cảm thấy mệt mỏi, cũng không cần kiên trì nữa.”

Vệ Tắc thật sự khó chịu, “Lương Mạt, anh muốn kiên trì, cho dù chỉ có một người ở nguyên tại chỗ, anh vẫn muốn kiên trì.”

Hắn nói một cách vô lực như vậy, cà phê trong tay Tô Lương Mạt dĩ nhiên đã nguội lạnh.

“Lương Mạt, là anh có lỗi với em.”

“Không phải đâu, Vệ Tắc.”

“Đúng vậy, ” Vệ Tắc không cần phải kiên trì nữa, “Lương Mạt, trước kia anh nghĩ rất đơn giản, anh cho rằng chỉ cần anh thích em, em thích anh, chúng ta tất nhiên có thể ở bên nhau, thì ra không phải như vậy.”

Điểm này, Tô Lương Mạt đã sớm ý thức được.

Tiếp theo đó, không bằng Vệ Tắc chịu đựng khó khăn nhất, hôn nhân không tình yêu, hẳn lại không có cách nào xóa bỏ đứa trẻ của Triệu Kiều rồi làm như chưa hề phát sinh chuyện gì.

Gia cảnh Triệu Kiều không tồi, lại là cảnh sát, hơn nữa trong bụng còn đang mang đứa con của Vệ Tắc, người nhà Vệ gia tất nhiên vui vẻ đồng ý.

Lúc Tô Lương Mạt đi, Vệ Tắc vẫn còn ngồi trên chiếc ghế kia.

Cô trở lại Thanh Hồ Đường, nhìn thấy trong hồ bơi đầy gợn nước vỗ dập dềnh, Tô Lương Mạt nhìn chăm chú một điểm đến xuất thần, cô biết đoạn tình cảm này Vệ Tắc không thể nào buông xuống, lại bị động mà chấp nhận một đoạn cuộc sống mới.

Cô lo lắng thay Vệ Tắc.

Chiêm Đông Kinh sau khi trở về tìm một vòng trong phòng cũng không thấy cô, xuyên qua cửa sổ mới nhìn thấy Tô Lương Mạt ngồi trước hồ bơi.

Hắn đi đến bên cạnh cô, Tô Lương Mạt nghe tiếng bước chân ngẩng đầu, câu đầu tiên nói là, “Chiêm Đông Kinh, anh đoán thật không sai, Triệu Kiều mang thai con của Vệ Tắc.”

“Vậy sao?” Chiêm Đông Kinh thế mà lại cười.

“Bọn họ sẽ đính hôn.”

Người đàn ông chăm chú quan sát vẻ mặt của cô, hắn ngồi vào cái ghế mây bên cạnh, “Em khó chịu à?”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, “Em không biết bọn họ liệu có hạnh phúc hay không, nhưng em hy vọng Vệ Tắc có thể hạnh phúc.”

Trong mắt Chiêm Đông Kinh đầy vẻ lạnh lẽo nhìn thấu hết tất cả, cả người hắn nằm lui về phía sau, hay tay gối sau đầu, “Bạn trai cũ của em là thua trên người cô nàng cảnh sát đó, cô ta cũng không đơn giản, nghe ý tứ trong lời nói của hắn, cô ta mang thai vừa vặn vào lúc cô ta xảy ra chuyện, ngược lại cô ta lại lợi dụng chuyện bất lợi của mình để tranh thủ cơ hội, em cảm thấy như vậy miễn cưỡng ở cùng một chỗ, có thể sống yên ổn được sao?”

Tô Lương Mạt tất nhiên cũng đoán ra được tâm cơ của Triệu Kiều, dựa vào việc hiểu rõ Vệ Tắc, cam tâm tình nguyện tuyệt đối không có khả năng.

“Nhưng bây giờ đi đến bước này, cũng không thể trở lại nữa.”

Chiêm Đông Kinh kéo cô lại, ra hiệu bảo cô ngồi lên trên đùi hắn, cô ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Thật ra muốn ngăn cản chuyện của bọn họ, cũng có cách.”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Em không muốn ngăn cản.”

Chiêm Đông Kinh gọi cuộc điện thoại, sau đó kéo tay Tô Lương Mạt đi lên tầng hai.

Cô tắm rửa qua liền muốn ngủ sớm một chút, Chiêm Đông Kinh đứng trên sân thượng, nhìn gò má Tô Lương Mạt đang ngủ say, cô không muốn ngăn cản, hẳn lại không thể để Vệ Tắc đính hôn.

Hôm sau thức dậy, Tô Lương Mạt rửa mặt xong chuẩn bị đi làm, Chiêm Đông Kinh đưa cho cô một cái USB.

“Đây là cái gì?”

“Nếu như không muốn bọn họ đính hôn, thứ trong này có thể giúp em.”

Tô Lương Mạt nhận lấy, chỉ cảm thấy nặng trĩu, cô xoay người định vào thư phòng, Chiêm Đông Kinh kéo tay cô, “Đến công ty rồi xem, tôi cũng định đi ra ngoài.”

Tô Lương Mạt không nghĩ nhiều, đem USB bỏ vào túi xách rồi xuống lầu.

Hai người lần lượt lái xe ra khỏi biệt thự, Tô Lương Mạt nhìn túi xách trên ghế phụ, cô mơ hồ có thể đoán được USB cất giấu thứ gì đó, lúc trước Chiêm Đông Kinh nói Triệu Kiều không dám đưa người đến làm phiền hắn, chỉ sợ là vì cái USB này.

Phía trước là đèn đỏ, Tô Lương Mạt dừng ở đầu đường.

Đột nhiên cửa chiếc xe bên cạnh bị mở ra, Tô Lương Mạt hoàn toàn trở tay không kịp, cô chỉ thấy một cánh tay từ cửa sổ xe thò vào trong, cầm lấy túi xách của cô sau đó nhanh chóng thu vào trong xe tăng tốc bỏ chạy.

Tô Lương Mạt kinh hãi thiếu chút nữa thành người câm, đến lúc ý thức muốn đuổi theo, đối phương đã vượt đèn đỏ.

Cô gấp đến mức làm gì còn quan tâm đến quy tắc giao thông, đuổi theo một đường nhưng đến đầu ngã tư thì không thấy tung tích đối phương.

Tô Lương Mạt muốn gọi điện thoại, nhưng di động đều để trong túi xách, cô ý thức được tầm quan trọng của cái USB kia, lúc này không có cách nào khác chỉ đành lái xe trở về biệt thự, sau đó gọi điện thoại cho Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông sau đó về nhà rất nhanh, vừa đi vào phòng khách liền thấy Tô Lương Mạt gấp đến mức xoay vòng vòng, “Làm sao vậy?”

Thanh âm của cô run run, tiến lên cầm lấy tay Chiêm Đông Kinh, “Túi xách của em bị cướp rồi.”

“Cướp thì cướp đi.”

“USB anh đưa cho em để bên trong,” Ngón tay Tô Lương Mạt cuộn lại, trong mắt chỉ còn phân nửa chờ mong, “thứ ở bên trong có liên quan gì đến Triệu Kiều?”

Chân mày Chiêm Đông Kinh xoắn chặt, “Làm sao không cẩn thận như vậy?”

Vừa nghe lời này, sắc mặt Tô Lương Mạt càng thêm hoảng loạn, cô cắn chặt khóe môi, Chiêm Đông Kinh nhìn bộ dáng này của cô cũng không nỡ, đưa tay bóp miệng cô ra, “Bỏ đi, không sao đâu.”

“Anh còn nữa không, em muốn xem xem.”

“Hết rồi,” Chiêm Đông Kinh nói ra, “tôi đưa cho em là muốn để em quyết định, tất cả các bản sao đều xóa rồi.”

Thần sắc Tô Lương Mạt vội vàng, “Vậy phải làm sao, nhất định sẽ có người nhìn thấy, lỡ như tiết lộ ra ngoài, vậy Triệu Kiều...”

Chiêm Đông Kinh ngắt lời cô, “Không phải em không hy vọng Vệ Tắc đính hôn cùng cô ta sao? Nói không chừng đó là một cơ hội.”

“Không, đây là chuyện của anh ấy với Triệu Kiều, chúng ta không nhúng tay vào được, Đông Kinh, anh mau nghĩ cách giúp em tìm thứ đó đem về đây, em không muốn vì vậy mà phá hỏng mọi chuyện.”

Cô hiếm khi không dùng cả tên lẫn họ mà gọi hắn, Chiêm Đông Kinh đem tóc vướng trên gò má cô đẩy ra sau gáy, cô thật sự là rất gấp, trên mặt toàn là mồ hôi, “Nhìn thấy biển số xe không?”

“Không có, chuyện quá bất ngờ.” Tô Lương Mạt cũng cảm thấy hy vọng rất mong manh, hơn nữa USB này đã nằm trong tay kẻ khác.

“Tôi sẽ nghĩ cách.”

Tô Lương Mạt dính chặt hắn, Chiêm Đông Kinh đi đến đâu cô theo đến đó, trong lòng cô đoán chừng sẽ xảy ra chuyện, nếu như chỉ là mất tiền thì cũng coi như thôi đi, nhưng đồ bên trong một khi lọt ra bên ngoài, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Tô Uyển đem theo máy tính cùng sách vở từ trường học đi ra, cô ta vẫn còn đang học cao học, lúc đi học cũng ngồi xe giống người khác, cô ta định lên phía trước bắt taxi, kể từ khi đi theo Lưu Giản, phạm vi của cô ta càng lúc càng nhỏ, sợ bị người khác phát hiện, bình thường mỗi lần từ trường học ra đều đi một mình.

Một chiếc xe chạy chậm chậm bên cạnh, xuyên qua cửa sổ xe ném thứ gì đó xuống chân cô ta.

Tô Uyển nhìn kỹ lại, thì ra là cái USB

“Này...”

Lúc ngừng đầu lên, xe đã sớm chạy mất dạng.

Tô Uyển cảm thấy kỳ quái, cô ta ngồi xổm xuống nhặt lấy chiếc USB, không nhận được hiệu kỳ, Tô Uyển ngồi lên chiếc ghế dài trong khuôn viên bên ngoài trường học, mở máy tính cắm USB vào.

Màn hình hiện ra một đồng ảnh làm Tô Uyển biến sắc, cô ta chỉ cảm thấy nhìn rất quen mắt, ngẫm nghĩ một lát mới nhớ đến Triệu Kiều ngày đó gặp ở bên ngoài quán cay Tứ Xuyên.

Tô Uyển bình tĩnh nhìn màn hình, những hình này rõ ràng là bị ép chụp, ven đường lần lượt có người đi ngang qua, Tô Uyển tắt máy tính đi, nắm chặt USB trong lòng bàn tay.

Trở về nơi ở, Tô Uyển đi vào phòng khách nhìn thấy Lưu Giản đang ở đây, hẩn vất hai chân lên ghế salon, ánh mặt trời từ góc cửa sổ bao lấy thân hình cao lớn mạnh mẽ của hẩn, hẩn hình như chói mắt, cánh tay phải vì vậy lười biếng đặt trên mí mắt.

Tô Uyển đem máy tính để lên bàn trà, cô khom lưng tiến sát gần Lưu Giản, hẩn ngủ rất sâu, gần đây Tương Hiếu Đường có nhiều chuyện, Chu Chính bận rộn chăm sóc bà xã đang mang thai, Lưu Giản tất nhiên có nhiều chuyện phải đối phó.

Sống mũi hẩn rất thẳng, lồng ngực vì hô hấp mà phập phồng, cổ áo rộng mở lộ ra xương quai xanh gợi cảm, Tô Uyển nắm tay Lưu Giản, tay hẩn thon dài, không giống kiểu tay của đàn ông, Tô Uyển ngồi xổm trước ghế sofa, nghe thấy người đàn ông lười biếng mở miệng, “Tan học rồi?”

“Ừ.”

Lưu Giản rút tay cô ra, Tô Uyển nhân thể ngồi lên trên sofa, để người đàn ông gối đầu lên chân mình.

“Gần đây có phải rất mệt không?”

“Ừ.”

Tô Uyển xoa bóp cho hẩn, “Có chuyện gì có thể nói với em.”

“Cô không hiểu.” Đầu lông mày người đàn ông không giấu được mất kiên nhẫn, chỉ muốn yên tĩnh một lát.

Tô Uyển im lặng không nói, yêu thích của người đàn ông này cô đã tìm hiểu đến tường tận, gồm cả hàm ý trong từng sắc thái của hẩn, và cả ý tứ trong lời nói của hẩn rất cuộc là thật hay giả là đang tức giận hay vui sướng, Tô Uyển đều biết. Yêu một người, thì ra thật sự là không có thuốc chữa, hai mươi mấy năm học hành hắc bạch phân minh đều bị ném ra sau gáy, Tô Uyển dán mặt vào Lưu Giản, người đàn ông không đếm xỉa đến cô, cô đáp trả nhiệt tình, hẩn lại không có hứng thú.

“Giản, lời anh nói lần trước vẫn còn tính chứ?”

Lưu Giản mệt mỏi nheo khóe mắt, “Nói cái gì?”

“Ở bên ngoài quán cay Tứ Xuyên, anh nói anh không thích người phụ nữ kia, anh nói nếu em giết cô ta anh sẽ để em ở bên cạnh anh cả đời.”

Lưu Giản chống người ngồi dậy, hẩn hạ chân dài, chuyển tư thế dễ chịu rồi mới nhìn về phía Tô Uyển, “Cô thực muốn giết người?”

“Anh nói lời sẽ giữ lời chứ?”

“Tô Uyển, đừng làm rộn,” hai ngón tay Lưu Giản véo đầu lông mày, “nếu cô cũng giết người như vậy, tương lai chúng ta hợp được tan được, thật tốt.”

Tô Uyển vừa nghe bốn chữ này, tim như bị hung hăng đâm nát, “Anh nói rất đúng, nếu muốn ở lại bên cạnh anh phải hòa nhập vào thế giới của anh, Giản, có những lời không phải em chỉ nói ra miệng.”

Lưu Giản cũng không để trong lòng, Tô Uyển trong mắt hấn cũng chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, không tạo ra được sóng gió gì.

Tô Lương Mạt khoanh chân ngồi trên ghế mây trên sân thượng, Chiêm Đông Kinh nói đang nghĩ cách, cô mỗi giây đều như phải chống đỡ hồ lửa đang cháy, sau lưng truyền tới tiếng bước chân, Tô Lương Mạt vội vàng, thiếu chút nữa trượt té.

Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ lấy cô, giọng điệu trách cứ, “Cẩn thận một chút.”

“Thế nào rồi?”

“Chiếc xe kia chạy đến con hẻm chỗ qua quảng trường thì biến mất khỏi màn hình giám sát.”

“Tìm không được sao?”

Chiêm Đông Kinh lắc đầu, Tô Lương Mạt cũng không tin, “Làm sao có thể, anh phải thêm nhiều người đi tìm, một ngày rồi, ảnh chụp bên trong có thể bị phát tán ra ngoài không?”

“Việc này có liên quan gì đến em, hướng hồ loại người như cô ta cần phải dạy dỗ một chút.”

“Nhưng đồ là từ trong tay em bị mất,” Tô Lương Mạt lòng nóng như lửa đốt, “còn có cách nào khác không?”

“Nói không chừng đối phương chỉ muốn lấy tiền, sẽ không động đến cái USB kia.” Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm cô vào ngực, Tô Lương Mạt lại cứ cảm thấy có cái gì đó kì lạ, cô muốn nói cho Vệ Tắc, nhưng lỡ đúng như lời Chiêm Đông Kinh nói, cô lại sợ mang đến phiền phức cho Vệ Tắc, suy nghĩ một chút, cuối cùng không có mở miệng.

59. Chương 64: Biết Được Chân Tướng Giết Người, Hấn Quá Tàn Nhẫn

Chương 64: Biết được chân tướng giết người, hấn quá tàn nhẫn

Tô Uyển có QQ chat của Vệ Tắc, trước kia đã từng liên lạc.

Hôm đó nhìn thấy thiệp mời của Vệ Tắc, bên trên viết ngày 11 tháng này sẽ cử hành tiệc đính hôn tại khách sạn Hồng Cử, nhất định sẽ rất hạnh phúc đây!

Văn phong như vậy, vừa nhìn liền biết từ tay phụ nữ viết ra.

Tiệc đính hôn của Vệ Tắc, chỉ mời đồng nghiệp của hấn với Triệu Kiều cùng họ hàng thân thích hai bên, Triệu Kiều đã mang thai, Vệ gia tất nhiên vui mừng, dù là lấy cô con dâu chưa đạt tới tiêu chuẩn của bà Vệ, nhưng vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Trong bữa tiệc, phục vụ liên tục mang thức ăn lên, Triệu Kiều mặc đồ bầu mời rượu, thần sắc Vệ Tắc mệt mỏi, giống như không có cách nào khác để giữ vững tinh thần.

Phục vụ giúp đem lễ vật Vệ gia đã chuẩn bị đầy đủ chia ôi người một phần, có đứa trẻ con không nhìn được hiếu kỳ mở ra, “Mẹ, đây là cái gì a?”

Người phụ nữ trẻ tuổi đi tới gần nhìn, lập tức sốc nặng, “A!”

Không ít người bắt đầu thì thầm rỉ tai, bà Vệ cảm thấy có gì không đúng, “Thế này là thế nào?”

Trương Chính Tụng sắc mặt xanh mét, Trương phu nhân bên cạnh vội vàng đến bên cạnh bà Vệ, “Mau nhìn xem bên trong có thứ gì?”

Nói xong, một xấp hình đưa tới tay bà Vệ.

Cái này vừa nhìn thì liền hiểu rõ, cả buổi tiệc lập tức nổ tung, Triệu Kiều mời rượu mới được một nửa, thấy ánh mắt phóng về phía mình đều là khinh bỉ, bà Triệu mở hộp lễ vật trong tay, cũng nhìn thấy xấp ảnh chụp y hệt.

Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, bà Vệ tức giận đến run cả hai tay, Vệ Tắc tiến sát tới, lúc nhìn thấy rõ ràng nội dung cũng trợn mắt há mồm.

“Làm sao, làm sao có thể như vậy?” Đồng ảnh chụp trong tay bà Triệu rơi tán loạn xuống đất, Triệu Kiều chỉ liếc mắt, toàn bộ huyết sắc trên mặt đều không còn, lập tức đẩy đám người sai bước chạy ra ngoài.

Vệ Tắc đoạt lấy ảnh chụp trong tay bà Vệ, “Mau thu lại, mẹ, mẹ còn xem cái gì?”

“Loại người như vậy con còn dám muốn?” Bà Vệ thét lên chói tai, “Hủy bỏ hôn ước, cũng không biết đứa nhỏ trong bụng là của ai đây.”

Thân thích bên này của Triệu Kiều tất nhiên muốn giúp, hai bên rất nhanh đã làm rùm ben đến khó mà kết thúc.

Vệ Tắc chạy ra ngoài cũng không tìm thấy thân ảnh Triệu Kiều, hẩn xuống đại sảnh khách sạn, nhân viên phục vụ nói không nhìn thấy Triệu Kiều đi ra ngoài, hẩn lại quay trở về tìm kiếm.

Nửa giờ sau, tiếng xe cấp cứu từ đằng xa truyền tới, nhân viên y tế lập tức đem cáng cứu thương vào, lại vội vàng đưa người ra ngoài.

Một chiếc BMW dừng ở ven đường, xuyên qua cửa sổ màu trà có thể nhìn thấy thân ảnh Vệ Tắc cùng lên xe cấp cứu, Tô Uyển từ từ kéo cửa sổ lên, cô ta ngồi trên ghế lái một hồi lâu không động đậy, cô ta gián tiếp giết người, vụn chai nước khoáng hung hăng uống vài hơi.

Một đám người từ khách sạn đi ra, thân nhân của Triệu Kiều đều lên xe chạy tới bệnh viện, Tô Uyển cúi thấp mặt, nước khoáng lạnh như băng không có cách nào đè nén sợ hãi cùng tội lỗi trong lòng cô ta, nhưng cô ta không hối hận, cô ta cho rằng đây là cơ hội rơi vào trong tay mình, cô ta không muốn cùng Lưu Giản chỉ là chịu đựng mà có, bây giờ hẩn bảo cô ta làm, cô ta tất cả đều làm.

Có lẽ, thật sự chỉ có hai tay dính máu mới có thể ở lại bên cạnh hẩn.

Cô ta khởi động, từ từ lái xe rời đi.

Hai người thân hữu đứng đón xe ở ven đường, còn bắt đầu bàn tán, “Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy, giờ thì hay rồi... Ai, Kiều Kiều còn đang mang thai, cũng không biết ai lại phát tán mấy tấm hình này.”

“Đừng nói nữa, toilet toàn là máu anh không thấy sao? Có thể cứu chữa được hay không còn không biết, chị dâu của tôi khóc đến chết mất.”

Tô Uyển nghe thế, dẫm mạnh chân ga nhanh chóng rời đi.

Cô ta kinh hãi đến nỗi ngay cả xe cũng không đậu vào gara, Tô Uyển cước bộ lao đảo đi lên lầu, giày cũng không cởi, Lưu Giản đang chạy bộ trong phòng tập thể dục, cô ta đẩy cửa đi vào, không nói hai lời ngồi bệt xuống đất.

Lưu Giản nhấn nút tắt máy, không quan tâm nhiều mở miệng, “Làm sao vậy?”

“Giản, em giết người rồi.” Khẩu khí của cô ta tỉnh táo lạ thường, một tia hàn ý từ trong tim vọt thẳng lên trên.

Lưu Giản dùng khăn lông lau mồ hôi, “Oh, giết ai vậy?”

“Triệu Kiều, hôn thê của Vệ Tắc, hôm nay là ngày bọn họ đính hôn.”

Lưu Giản quay đầu lại nhìn Tô Uyển, lại phát hiện cô ta không hề giống đang nói đang, hần đi đến trước mặt Tô Uyển ngồi xổm xuống, “Cô giết cô ta rồi?”

“Em bức cô ta phải tự sát.” Tô Uyển ôm chặt đầu gối, bả vai không ngừng run rẩy, Lưu Giản nghe vậy, trong khóe mắt đuôi mày hiện rõ nghi ngờ, “Bức như thế nào?”

“Em đem ảnh cô ta bị ép chụp tung ra ngoài, em biết một người phụ nữ sẽ khó mà chịu đựng được, huống hồ còn ở trong tình cảnh như vậy.”

“Ảnh chụp, lấy ở đâu ra?” Lưu Giản tiếp tục hỏi.

Tô Uyển ngơ ngác trả lời, “Em từ trong trường đi ra, đột nhiên có cái USB rơi xuống cạnh chân em, bên trong tất cả đều là ảnh chụp của Triệu Kiều.”

Lưu Giản kéo tay Tô Uyển lôi cô ta ra ngoài, hai người trở vào phòng ngủ, “Ảnh chụp đâu?”

Tô Uyển chỉ chỉ máy tính của mình.

Lưu Giản chỉ nhìn mấy cái đại khái, sắc mặt hần ngưng trọng, sau đó ngẩng đầu nhìn Tô Uyển chăm chăm, “Cô cho rằng sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, một cái USB rơi xuống bên chân không nói, người ở bên trong lại là người cô quen, Tô Uyển, rõ ràng là có người muốn mượn tay cô tung ảnh chụp ra ngoài.”

Nghe hần nói như vậy, Tô Uyển lúc này mới ý thức được đây vốn không phải chuyện trùng hợp.

Lưu Giản tắt file ảnh, thấy bộ dạng mất hồn mất vía của Tô Uyển, tay hần vỗ nhẹ mặt cô ta, “Không có việc gì, không phải chỉ giết người thôi sao? Huống hồ cũng không phải cô tự mình ra tay, việc này làm rất tốt.”

Hần không mảy may để ý, đối với Lưu Giản mà nói bất quá đây chỉ là chuyện bình thường, xem hết ảnh chụp hần nhớ tới trước đó không lâu có nghe kể một việc, nói là có người vào Thanh Hồ Đường định ám sát Chiêm Đông Kinh, cuối cùng bị lột sạch quần áo ném vào đồn cảnh sát. Việc này tám phần không thoát khỏi liên can với Chiêm Đông Kinh, cũng không sao, lần trước Lưu Giản cho người lái xe đâm Vệ Tắc, hần dùng ảnh ghép muốn Tô Lương Mạt cho là Chiêm Đông Kinh ra lệnh, lần này Chiêm Đông Kinh trả lễ, lại lợi dụng Tô Uyển, Lưu Giản coi như bọn họ huề nhau, dù sao thêm một mạng bớt một mạng đối với hần mà nói căn bản không có ảnh hưởng.

Hần lại không khỏi nghĩ tới Tô Lương Mạt, chuyện ảnh ghép cũng không lừa được cô, ngược lại hần còn bị cô chửi ột trận.

Nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy Tô Lương Mạt thật thú vị.

Mặt Tô Uyển tái nhợt, “Cô ta có thật sẽ chết không, chảy rất là nhiều máu.”

“Tô Uyển,” Lưu Giản nhìn cô ta, “tôi không ngờ cô cũng có thể thật sự hạ thủ, chỉ có điều tôi thích phụ nữ như vậy, cô làm thật rất tốt, muốn ở lại bên cạnh tôi thì cứ như vậy đi.”

Một người có thể máu lạnh đến mức đó, Tô Uyển cảm thấy sợ hãi, nhưng làm cô ta kinh hãi nhất, là lời nói mà cô ta nghe được sau này, cảm giác tội lỗi lúc đầu rõ ràng bị quét sạch, cô ta nghĩ, có lẽ thật sự là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, dần dần cô ta cũng sẽ biến thành động vật máu lạnh?

Vệ Tắc hưng hăng đuổi đến Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt vừa nhìn thấy hần, liền biết chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Vệ Tắc mang theo súng nói muốn gặp Chiêm Đông Kinh, bị chặn lại bên ngoài biệt thự, Tô Lương Mạt mặc thêm áo khoác vội chạy ra ngoài, Vệ Tắc giống như phát điên, Tô Lương Mạt đi ra cổng, “Vệ Tắc.”

“Chiêm Đông Kinh đâu?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc Tô Lương Mạt nói ra lời này không hề có sức lực.

“Hần thật muốn bức Triệu Kiều đến chết sao? Cô ấy bây giờ còn ở trong phòng cấp cứu, bác sỹ nói vết cắt quá sâu, nói người nhà chuẩn bị tốt tâm lý...”

Đầu óc Tô Lương Mạt nổ ‘oành’ một tiếng, nhìn bộ dạng điên cuồng của Vệ Tắc, nước mắt cô gần như rơi ra khỏi hốc mắt, “Vệ Tắc, thật xin lỗi, chuyện này không có liên quan đến Chiêm Đông Kinh.”

“Hắn ở đâu?!” Vệ Tắc điên cuồng gào thét, “Lương Mạt, rốt cuộc hắn đã cho em uống thuốc gì, những bức hình kia chỉ có hắn có, không phải hắn còn có thể là ai?”

Chóp mũi Tô Lương Mạt chua xót khó nhịn, “Thực xin lỗi Vệ Tắc,” Cô gần như nói không ra hơi, “anh ấy đưa USB cho em, nhưng túi xách của em bị cướp, Vệ Tắc, đồ là bị mất trong tay em, chuyện lần này thực sự không liên quan đến Chiêm Đông Kinh.”

“Anh không tin!” Vành mắt Vệ Tắc ướt ươn ướt, Tô Lương Mạt tiến lên muốn kéo hắn, bị hắn nặng nề đẩy ra, “Lương Mạt, hết thảy những chuyện của hắn chẳng lẽ em đang dần dần tiếp nhận sao? Hắn không phải ai khác, trên người hắn vĩnh viễn không có hai chữ ‘lương tri’.”

“Vệ Tắc, thực xin lỗi.” Cánh tay Tô Lương Mạt đập vào tường rào bị đau, “Đều tại em.”

Một chiếc xe hơi màu đen từ xa tiến tới gần, tài xế dừng xe trước cổng, sau đó bước xuống mở cửa xe.

Hai chân thon dài của Chiêm Đông Kinh từ chỗ ngồi phía sau xe bước ra, Vệ Tắc vừa nhìn thấy hắn, hai mắt lập tức hiện lên màu đỏ không bình thường, tay hắn rút súng xông tới, “Chiêm Đông Kinh, tao muốn mày một mạng đền một mạng.”

Tô Lương Mạt biết là cô gây nên họa, không nên để Chiêm Đông Kinh phải thay cô chịu tiếng xấu, cô không chút nghĩ ngợi xông tới cản trước mắt Chiêm Đông Kinh.

Họng súng tối om trong tay Vệ Tắc gần như chạm vào trán Tô Lương Mạt

“Lương Mạt!”

Tô Lương Mạt giương mắt lên nhìn hắn, “Vệ Tắc, chẳng lẽ anh muốn hướng tới em mà nổ súng sao?”

“Em tránh ra!” Tay của Vệ Tắc vẫn giữ nguyên, súng trong tay cũng đang phát run.

“Chuyện này thật không thể đổ lên người Chiêm Đông Kinh, là em...”

“Em để anh giết hắn ta!”

Thấy Vệ Tắc lại lần nữa mất khống chế, Tô Lương Mạt giang hai tay, “Vệ Tắc, thật sự chỉ có thể trách em.”

Chiêm Đông Kinh đã khi nào để cho phụ nữ ngăn trước mặt như vậy, hắn không có biện pháp dễ dàng tha thứ cho kẻ dám dùng súng chĩa vào mình, tay hắn dùng sức lôi Tô Lương Mạt lại, nhắc chân, đá thẳng một cước, súng trong tay Vệ Tắc rơi xuống, người đàn ông sau đó lại đá thêm một nhát, trúng bụng Vệ Tắc.

Đầu gối hắn khê cong, cả người lập tức ngồi chồm hổm dưới đất.

Chiêm Đông Kinh ra tay quá nhanh, Tô Lương Mạt ngay cả thời gian để kéo hắn lại cũng không có, cô ngăn Chiêm Đông Kinh đang muốn đá thêm lần nữa, Tô Lương Mạt lui đến cạnh người Vệ Tắc, “Vệ Tắc, anh mau trở về xem Triệu Kiều, anh muốn trách thì cứ trách em.”

Vệ Tắc nghiêng răng nghiêng lợi, dưới mái tóc ngắn rỉ ra tầng mồ hôi mỏng, Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn hắn, lạnh lùng phát ra một câu, “Không biết lượng sức mình.”

Đầu Vệ Tắc nghiêng sang một bên, trên mặt đều là đau thương, “Lương Mạt, em cứ như vậy mà tin tưởng hắn? Đồ là của hắn, chẳng lẽ em thật cho rằng trong tay hắn không có giữ riêng, vì sao em muốn anh trách em?”

“Vệ Tắc,” Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống cạnh hắn, “em nói em muốn anh hạnh phúc, nhưng chuyện của anh với Triệu Kiều đã không còn cách nào挽回 nữa, Chiêm Đông Kinh đưa USB cho em, anh ấy nói lựa chọn ở trong tay em, em biết rõ bên trong là ảnh chụp bất lợi với Triệu Kiều, nhưng lúc ấy em không lập tức tiêu hủy, em vốn dĩ không ngờ trên đường đi tới công ty lại gặp phải cướp.”

Một cổ lực đạo đẩy về phía Tô Lương Mạt, cô không kịp chuẩn bị liền ngã xuống đất, ngón tay Vệ Tắc chỉ cô, “Tốt lắm, tốt lắm!”

“Người muốn chết!” Giữa đầu lông mày Chiêm Đông Kinh vạm vỡ chắt đầy hung ác, hộ vệ canh giữ ở cửa định tiến lên.

Tô Lương Mạt chịu đựng lòng bàn tay đau rát giữ chặt ống quần Chiêm Đông Kinh, “Đừng, để cho anh ấy đi.”

Chiêm Đông Kinh lờ cô đứng dậy, lời nói mang theo ẩn nhẫn lạnh lùng, “Cút!”

“Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Chiêm Đông Kinh nháy mắt với hộ vệ hai bên, vài người tiến lên chế trụ bả vai Vệ Tắc đem hấn ném ra ngoài.

Tô Lương Mạt đứng ngơ ngác tại chỗ, cô chưa từng thấy Vệ Tắc nổi giận với cô như vậy bao giờ.

Chiêm Đông Kinh buông bả vai cô ra đứng dậy đi về phía cửa chính, nếu không phải cô ngăn cản, hấn có khả năng xử lý Vệ Tắc ngay tại chỗ.

Tô Lương Mạt đi vào, thấy Chiêm Đông Kinh đứng trước tủ rượu, cô đi đến sau lưng người đàn ông, “Vẫn là bị phát tán ra ngoài.”

Chiêm Đông Kinh đưa ly rượu trong tay cho cô, “Không có biện pháp, xem ra có người có chủ tâm đối phó Triệu Kiều.”

Tô Lương Mạt sau khi được Chiêm Đông Kinh cảnh tỉnh lần trước, cũng cảm thấy khả năng trùng hợp là không lớn, “Đúng, hôm nay là ngày họ đính hôn, nhưng Vệ Tắc lại chạy tới đây như vậy, chứng tỏ có người đã nhìn thấy ảnh chụp trong USB, nếu không quen biết Triệu Kiều, càng không thể nào vừa vạm trong tiệc đính hôn phát tán ra.”

Người đàn ông gật gật đầu, trong mắt lại cất giấu ý cười vui vẻ, hấn tiếp tục thay cô phân tích, “Cho nên, có thể là nhằm vào Triệu Kiều, hoặc là Vệ Tắc,” Hấn tiện thể thêm một câu, “Vệ Tắc nói cũng không sai, tôi cũng có khả năng như vậy.”

“Sẽ không,” Tô Lương Mạt khẳng định, “anh nếu muốn làm như vậy, trực tiếp phát tán ảnh chụp là được, không cần quanh co lòng vòng như thế này.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nhếch đôi môi lương bạc, “Chuyện này em đừng quản nữa, đã có người cố ý, thì khó lòng phòng bị.”

“Nhưng ảnh là mất trong tay em.”

“Không có đầu óc.” Chiêm Đông Kinh uống ngụm rượu.

Tô Lương Mạt nằm sấp trên quầy bar đến xuất thần, hấn nói không sai, cô chính là ảo tưởng, không có cách nào không quan tâm.

Triệu Kiều vẫn còn đang cứu chữa trong bệnh viện, tương hợp như vậy Tô Lương Mạt không tiện đến, gia đình Triệu Kiều muốn báo cảnh sát, nhưng bản thân hai người bọn họ đều là cảnh sát, ở đây cũng đều là đồng nghiệp của Vệ Tắc và Triệu Kiều, Trương Chính Tụng ra lệnh muốn điều tra kỹ chuyện này, mặt khác ngăn chặn không để lộ nửa điểm tin tức ra bên ngoài.

Tô Lương Mạt chần chờ trước cổng bệnh viện, nhưng hiển nhiên tin tức đã bị giấu kín, cũng không thấy Vệ Tắc ra vào.

Cô giao giỏ trái cây mới mua cho y tá, nhờ cô ấy giúp cô chuyển cho Triệu Kiều.

Tô Lương Mạt băng qua đường định đi lấy xe, hai cái bánh xe phía trước đột nhiên xượt qua người, gần như sắp đụng vào đầu gối cô, cô ngẩng đầu muốn mở miệng, nhìn thấy khuôn mặt của Lưu Giản từ trong cửa sổ xe thò ra ngoài. “Hi!”

Tô Lương Mạt nhắc chân định đi, Lưu Giản không nhanh không chậm cất tiếng, “Cái USB kia còn chưa có tiêu hủy đâu, cô cho rằng những bức hình kia cứ như vậy là xong?”

Hai mắt Tô Lương Mạt tròn tròn, “Là anh?”

“Nhìn cô biểu cảm thế nào kia, lên xe.”

Cô không nói hai lời mở cửa xe ngồi vào, Lưu Giản khởi động, xe chậm rãi rời khỏi cổng bệnh viện hỗn loạn, Tô Lương Mạt không thể chờ đợi đặt câu hỏi, “USB đâu?”

“Đừng nóng vội, đã lâu không gặp trước tiên trò chuyện một chút.” Lưu Giản không truy cùng đuổi tận cô như trước, phát hiện chiêu này hình như không hữu hiệu với Tô Lương Mạt, mỗi lần làm cô thấy hấn liền né đi chín mươi dặm, “Cô tới bệnh viện làm gì?”

“Anh dùng phỉ nói chuyện à?” Tô Lương Mạt trả lời hấn. (Chị nói chuyện cũng thật bá đạo ^O^)

“Có ý gì?” Lưu Giản là thật không hiểu.

“Nói nhảm thật nhiều,” Tô Lương Mạt lúc này siết chặt lòng bàn tay, “anh hại Vệ Tắc không nói, còn muốn hại hôn thê của anh ấy, anh ấy có thâm cừu đại hận gì với anh.”

Lưu Giản không giận mà cười, “Không phải tôi đang giúp cô sao? Hấn ta là bạn trai cũ của cô, hấn đánh hôn cô không khó chịu sao?”

“Tôi không khó chịu, làm sao anh biết trong tay tôi có ảnh chụp của Triệu Kiều, còn cho người cướp túi xách của tôi.”

Hấn xuất thân lưu manh đi, chuyện gì cũng có thể làm ra.

“Cô đừng đổ oan cho tôi,” Lưu Giản dừng xe ở một chỗ kín đáo dưới bóng cây, “chuyện này thật không có liên quan tới tôi, USB là có người tự động đưa tới cửa, sao cô không ngắm lại ai biết trong tay cô có thứ này đây?”

Tô Lương Mạt cắt đứt lời hấn, “Anh muốn nói Chiêm Đông Kinh, chuyện này không liên quan tới anh ấy, ảnh chụp là anh tung ra ngoài, anh có biết hậu quả hay không, anh từ trước đến nay sáng khoái thể nào vui vẻ làm sao, làm gì lo nghĩ cho người khác,” Tô Lương Mạt càng nói càng kích động, “đưa USB cho tôi.”

Lưu Giản bị cô mắng chửi một hồi, hấn chống tay lên gò má, khuỷu tay gác lên tay lái, hấn tự tiểu phi tiểu giương cao cánh môi, “Ảnh chụp không phải tôi phát tán.”

Tô Lương Mạt trừng mắt nhìn hấn.

“Là Tô Uyển.” Trong miệng Lưu Giản nói ra cái tên, “Cho nên cô đừng tính nợ trên đầu tôi.”

“Không thể nào!”

“Dựa vào cái gì không thể? Cô ta ở bên cạnh tôi sớm muộn cũng phải giết người, lần này là cơ hội tốt nhất, lại không cần cô ta tự mình động thủ, tôi cũng vậy đồng ý với cô ta, chỉ cần cô ta muốn, ta liền giữ cô ta lại.”

Chỉ vền vền, vì lý do như vậy?

Hai tay Tô Lương Mạt nắm thành quyền, cũng không phải vì phần nợ, mà là nghĩ đến chuyện lần đó cô nổ súng giết người, Tô Uyển là giết người không thấy máu, “Tô Uyển không phải người của anh sao? Anh vì sao nói cho tôi biết những chuyện này?”

“Tôi thấy cô mặt ủ mày chau đau lòng, nghĩ thấy có lẽ cô ngay cả kẻ chỉ độc thủ phía sau là ai cũng không biết, thế này tính ra, tôi đối với cô không tệ, phải không?”

Tô Lương Mạt cũng không nhận thấy Lưu Giản thật sự có lòng tốt như vậy, “Tôi không ngờ Tô Uyển đi theo anh sẽ biến thành như vậy, quả nhiên gần mực thì đen.”

“Oh...” Lưu Giản kéo dài ngữ điệu, ý vị thâm sâu nói, “Đó là Chiêm Đông Kinh đối với cô tốt, đem cô bảo vệ ổn thỏa, mới để cô đến giờ hai tay còn sạch sẽ.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, sắc mặt nháy cái trắng bệch, cô xoay người muốn đẩy cửa xe.

“Đợi đã,” Lưu Giản ngăn cô lại, “đi đâu?”

“Tìm Tô Uyển lấy thứ đó lại.”

Lưu Giản mở hộp số xe, lấy cái USB từ bên trong, “Là cái này sao?”

Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm dây móc khóa lắc lư trên đầu ngón tay hần, chỉ một thứ như vậy, lại có thể hủy hoại cuộc đời một người. Cô vươn tay, Lưu Giản đặt USB vào trong lòng bàn tay của cô, Tô Lương Mạt không ngờ hần sáng khoái như vậy, cô nắm chặt USB, “Anh không có bản sao đấy chứ?”

“Cô coi tôi là loại người gì? Nếu muốn giữ lại bản sao, hiện tại đưa cho cô cũng là làm chuyện thừa.” Lưu Giản vung tay khoác lên thành ghế sau lưng Tô Lương Mạt, cô chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay nặng trĩu, Tô Lương Mạt bỏ thứ đó vào túi xách. Lưu Giản kẻ sát mặt tối, “Nhớ kỹ, cô nợ tôi một ân tình.”

Tô Lương Mạt hừ lạnh, “Anh hại người khác thành như vậy, còn để tôi nhớ chuyện của anh?”

Sắc mặt Lưu Giản cáu bẳn, “Đã nói không liên quan tới tôi.”

Tô Lương Mạt đẩy cửa xe đi ra ngoài, một chân Lưu Giản bước khỏi ghế lái, nhìn bóng lưng Tô Lương Mạt nói, “Cô cứ như vậy tin tưởng tên đàn ông ngủ bên cạnh cô? Nên biết, hần hoàn toàn có lý do làm như vậy.”

Cô bắt chiếc taxi, đem lời nói của Lưu Giản ném ngoài cửa xe.

Tất cả mọi người đều nói với cô, nên hoài nghi chính là Chiêm Đông Kinh, nhưng Tô Lương Mạt biết không có khả năng, cô chính là tin tưởng.

Tô Uyển một mình đi dọc theo con đường nhỏ bên ngoài trường học, ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy Tô Lương Mạt.

Cô ta cũng không thềm chào hỏi, cứ như vậy đi về phía trước, Tô Lương Mạt chặn đường cô ta lại, “Tại sao phải làm như vậy?”

“Tôi nghe không hiểu ý tứ trong lời cô.”

Bây giờ đang là thời điểm tan học, có người chào hỏi Tô Uyển, cô ta miễn cưỡng tươi cười, “Đi, đến phía trước nói.”

Xe Tô Lương Mạt dừng cách đây không xa, Tô Uyển ngồi vào ghế phụ, “Nói đi, cô ù ù cạc cạc cuối cùng muốn nói cái gì?”

“Trên đường đi tôi cứ nghĩ mãi, nhưng cuối cùng cũng không nghĩ ra được một lý do chính đáng, thật chẳng lẽ như lời Lưu Giản, cô nhất định phải giết người mới có thể chứng minh quyết tâm muốn ở lại bên cạnh hần sao?” Lời này của Tô Lương Mạt làm Tô Uyển trở tay không kịp, nghe ý tứ của Tô Lương Mạt, xem ra là Lưu Giản chính miệng nói cho cô biết, Tô Uyển cắn chặt môi, đối mặt với chất vấn của Tô Lương Mạt cô ta một chút ý định giải thích cũng không có.

“Triệu Kiều tự sát cô biết không?”

Tô Uyển ôm chặt sách trong tay, tầm mắt Tô Lương Mạt rơi xuống mấy cuốn sách kia, chỉ cảm thấy châm chọc, một hồi lâu sau, mới nghe Tô Uyển mở miệng, “Có cứu chữa được không?”

“Không biết, Vệ Tắc nói cắt rất sâu.”

“Cô đừng hỏi, chuyện này tôi không biết, lời của Lưu Giản là anh ấy nói ra, không liên quan tới tôi.” Tô Uyển đánh chết không thừa nhận, nhưng thái độ vừa rồi đã sớm gián tiếp thừa nhận với Tô Lương Mạt.

“Tô Uyển, cô tại sao lại biến thành như vậy?”

“Đừng có dùng giọng điệu đó nói với tôi,” Tô Uyển không khỏi cao giọng, “còn cô?”

“Tôi không phải so sánh với cô xem ai thanh cao hơn, Tô Uyển, chuyện này rất ồn ào, cảnh sát nhất định sẽ điều tra kỹ, đến lúc đó nếu như tra đến trên người cô...”

“Không cần cô quan tâm, phía sau tôi có Lưu Giản.”

Tô Lương Mạt khẽ nhú mào nhìn cô ta, Tô Uyển bị cô nhìn đến toàn thân không thoải mái, giống như bị đôi mắt này của cô hoàn toàn nhìn thấu, “Vẫn còn chuyện sao?”

“Lương tâm của cô sẽ không bất an sao? Trong bụng Triều Kiều còn có đứa bé, Tô Uyển, tôi là bắc đẩu dĩ, nhưng cô không giống, người như Lưu Giản có đáng không?”

“Không cần cô quan tâm!” Tô Uyển nói xong, đẩy cửa sổ bước rời đi.

Tô Lương Mạt xuyên qua kính chắn gió nhìn bóng lưng chạy trốn của Tô Uyển, cô thật sự cảm thấy cả thế giới đều điên cả rồi, cô nghĩ tới hàng trăm loại khả năng, nhưng chân tướng thế này thật sự là thứ hoang đường nhất.

Bước chân Tô Uyển càng lúc càng nhanh, chạm mặt bạn học cùng lớp, mới vừa muốn chào hỏi Tô Uyển lại phát hiện tâm tình cô ta không ổn định, mặt mũi Tô Uyển đầy nước mắt, gần như không nhìn thấy ai cứ mù quáng đâm đầu đi, cô ta ngồi xuống ghế dài tại khuôn viên cạnh trường học, ngồi xuống liền không đứng dậy nổi.

Lưu Giản.

Lưu Giản, trong miệng cô ta gọi rõ tên người đàn ông, Lưu Giản cứ như vậy kể ra ngọn nguồn với Tô Lương Mạt, cô ta từng ngày từng đêm bị giày vò, thật vất vả quyết tâm độc ác làm những chuyện này, cô ta hận không thể che giấu, nhưng hẳn lại không thêm đếm xỉa đến nỗi thống khổ cô ta phải chịu đựng. Hai tay Tô Uyển che mặt, trong mắt đầy lạnh lẽo, một mảnh thâm tình của cô ta, thì ra vào trong mắt đều không phải cái gì.

Lưu Giản nói cho cô ta biết, cô ta làm rất đúng, sau đó không có đến một lời an ủi, sau khi Tô Uyển trở lại trường học luôn nơm nớp lo sợ, chừa từng nghĩ, chuyện này sẽ bị người thứ ba biết được, còn là thông qua miệng Lưu Giản.

Tô Uyển ôm đầu gối khóc thảm thiết, cô ta yêu hắn, sợ là cả đời cũng khó mà ngừng đuổi theo hắn.

Tô Lương Mạt lái xe trở lại Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, cô đứng giữa phòng khách lớn như vậy lại cảm thấy trống vắng, bảo mẫu mua thức ăn trở về, Tô Lương Mạt nhìn xe đẩy chất đầy nguyên vật liệu trong tay bảo mẫu, bình thường ở nhà luôn ăn cơm với Chiêm Đông Kinh, lại thêm Tô Trạch, nhưng mỗi lần đều làm rất nhiều món, Tô Lương Mạt giúp đem thức ăn vào bếp, “Hôm nay để tôi làm cho.”

“Như vậy sao được?”

“Dì giúp tôi bày bàn ăn.”

Khi Chiêm Đông Kinh trở về, thức ăn đã xếp đầy tràn trên bàn, Tô Lương Mạt đã nhờ bảo mẫu mang Tô Trạch đến ăn trước rồi để thằng bé đi chơi, Chiêm Đông Kinh đi tới ôm eo Tô Lương Mạt, “Hôm nay ngày gì?”

“Trong lòng khó chịu, chỉ phát tiết một chút.”

Chiêm Đông Kinh nhìn thức ăn đầy bàn, mặt hắn khẽ sát mặt cô, “Cả một bàn đầy thức ăn ngon, tôi còn tưởng có chuyện vui muốn ăn mừng.”

“Có chuyện vui tốt nhất nên đến khách sạn, sau đó anh bỏ tiền, như vậy mới là ăn mừng.” Tô Lương Mạt chống hai tay lên mép bàn, cánh tay cô đau nhức ê ẩm, nhưng bây giờ một chút cũng không muốn ăn.

Chiêm Đông Kinh cắn cắn vành tai cô, “Phát tiết hướng đến tôi là được, không cần khiến mình đầy khói bếp.”

Tô Lương Mạt xoay người, nhón chân lên chạm vào trán Chiêm Đông Kinh, “Là Tô Uyển, cô ta là người ngạo mạn, thực sự cũng có thể làm ra chuyện như vậy.”

Cô không đầu không cuối nói ra, Chiêm Đông Kinh tất nhiên nghe hiểu được, “Em xem xem cô ta vốn là loại người gì, đương nhiên sẽ từ từ đánh mất bản thân.”

“Em chỉ là không ngờ tới.” Cô cho rằng Tô Uyển cho dù không tính là lương thiện, cũng không đến mức tàn nhẫn.

“Không có gì không ngờ tới,” Chiêm Đông Kinh kéo Tô Lương Mạt ngồi vào ghế, “ăn cơm thôi, đừng lãng phí cả bàn ăn của chúng ta.”

Lo lắng của Tô Lương Mạt rất nhanh đã ứng nghiệm, khi đó Tô Uyển mua chuộc nhân viên phục vụ của khách sạn, cô ta vốn không có kinh nghiệm ở phương diện này, cảnh sát nhanh chóng tra rõ ngọn nguồn tìm ra cô ta, Vệ Tắc lúc đầu nghe được tin này cũng rất kinh ngạc, hần lái xe cảnh sát đến trường học của Tô Uyển, ngay trước mắt thầy giáo cùng bạn học đưa Tô Uyển đi.

Trong đồn cảnh sát, Tô Uyển hoảng loạn không thôi, ngay từ đầu liền liều chết không chịu nhận, nhưng Vệ Tắc đưa ra khẩu cung của người phục vụ cùng nhiều bằng chứng khác, cô ta bị dọa đến mất tiếng, vụ án này là Vệ Tắc tự mình thẩm tra, “Tô Uyển, tôi thật không ngờ là cô.”

“Tôi gọi điện thoại được không?” Tô Uyển ngẩng đầu lên, vành mắt đỏ bừng.

Vệ Tắc thu xếp tài liệu lại, “Cô không cần gọi, lúc chúng tôi gọi điện cho Lưu Giản thì được biết hắn đã đi nơi khác, mấy ngày tới sẽ không về, cô thực sự cho rằng hắn sẽ ở lại đây thay cô thu dọn cục diện rối rắm này.”

Tô Uyển khiếp sợ, lại không tin, cô ta ra sức lắc đầu, “Không thể nào, anh ấy không có nói với tôi định đi nơi khác.”

“Tô Uyển, chúng ta là bạn học cùng trường, cô không có lý do làm như vậy, cô thành thật nói cho tôi biết, chuyện này có phải có liên quan tới Lưu Giản không?”

“Không, anh ấy một chút cũng không biết.” Tô Uyển không hề nghĩ ngợi phủ nhận liên quan Lưu Giản, “Đều là tôi làm.”

“Vì sao?”

Tô Uyển nghĩ không ra lý do, “Tôi vô tình lấy được cái USB này, tôi không muốn Lương Mạt khó chịu, tôi nhất thời xúc động...”

Vệ Tắc ngắt lời cô ta, “Chuyện này, chúng tôi sẽ báo cho người nhà và trường học.”

“Không!” Tô Uyển gấp đến độ đứng vọt dậy, “Không được, tôi rất vất vả mới thi đậu cao học, Vệ Tắc, tôi chịu phạt còn không được sao? Tôi có thể bồi thường cho anh, anh ngàn vạn lần đừng cho ba mẹ và trường học của tôi biết.”

“Cô cũng biết sợ, cô cũng biết mất mặt, vậy còn Triệu Kiều, cô đem ảnh chụp phát tán ra ngoài làm cô ấy sau này còn có thể làm người thế nào?” Vệ Tắc nặng nề đập xếp tài liệu lên mặt bàn, “Tô Uyển, không ngờ cô là người như vậy.”

“Tôi muốn gọi luật sư...”

Tô Lương Mạt vừa nhận điện thoại của Vệ Tắc lập tức ra ngoài, Vệ Tắc dừng xe trước cửa công ty Tô Lương Mạt, hai người lúc đầu không ai mở miệng, Vệ Tắc để ý thấy bàn tay Tô Lương Mạt trắng da, hần đau lòng giọng nói cũng thay đổi, “Lương Mạt, thực xin lỗi.”

Cô lắc lắc đầu, đứng trước xe.

“Triệu Kiều đã cứu chữa được rồi, chỉ là vết cắt quá sâu, có thể tay trái vĩnh viễn không thể khôi phục, anh đã điều tra ra được là Tô Uyển, trước mắt chỉ có thể dùng tội danh truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy để khởi tố, vì tiếc dính hôn có người chưa đầy 18 tuổi thành niên, anh sẽ dựa vào điểm này thỉnh cầu tòa án trọng phạt.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Đây là chuyện của cảnh sát các anh, em không hiểu.”

Vệ Tắc cho rằng cô sẽ cầu xin cho Tô Uyển, “Trước mắt Lưu Giản không có ở Ngự Châu, anh nghĩ Tô Uyển sẽ gọi điện thoại nhờ em giúp đỡ.”

“Chuyện này không liên quan gì đến em,” Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hần, “Chính cô ta hồ đồ, sẽ phải gánh chịu hậu quả thích đáng.”

Vệ Tắc kéo tay cô, nhìn thấy vết thương trong lòng bàn tay đã kết vảy, ánh mắt hần bình tĩnh, lúc ấy cực kỳ nóng nảy, vốn không nghĩ sẽ làm bị thương Tô Lương Mạt, hần tự trách vạ phần, vì hần quá xúc động mà không tin tưởng Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, chúng ta đi đến một bước này, có lẽ thực sự không có cách nào quay về được, trong tim anh có em, em biết, nhưng trên người anh còn có trách nhiệm,” Vệ Tắc kéo tay Tô Lương Mạt để lên ngực, “ở chỗ này, đã từng là nơi để em lưu lại, người khác vĩnh viễn không vào được.”

Tô Lương Mạt lắc đầu.

Vệ Tắc nắm chặt tay cô, “Anh lại dao động mà nghi ngờ tâm tư của em, Lương Mạt...”

Trong lòng hần ấy nảy nói không ra lời, Tô Lương Mạt rút tay về, “Con người tất nhiên sẽ thay đổi, anh hoài nghi em cũng là dễ hiểu.”

“Không.” Vệ Tắc chấp nhất, “Anh có thể nghi ngờ tất cả mọi người, chỉ có em là không thể, sau này, anh nhất định sẽ luôn tin tưởng em.”

Tô Lương Mạt muốn nói, phần tín nhiệm này của hần cô sợ không đảm đương nổi, hướng hồ bọn họ không còn là quan hệ hai bên tín nhiệm, nhưng Vệ Tắc yêu cô, cô so với ai khác đều rõ hơn, trong lòng hần ấy nảy không chỉ vì đã hoài nghi cô, Tô Lương Mạt không muốn tiếp tục nói nữa, “Vệ Tắc, chăm sóc Triệu Kiều thật tốt, bây giờ là thời điểm khó khăn nhất của cô ấy.”

Tô Lương Mạt về đến nhà, nói với Chiêm Đông Kinh chuyện này, “Thực ra Vệ Tắc không cần phải đau lòng, nếu đổi lại là em, em có thể cũng sẽ giống anh ấy.”

Chiêm Đông Kinh trầm ngâm nhẹ khiêu mày, trên mặt hần bày ra vẻ lãnh đạm, khóe miệng lại khê cong lên, không phải vì Vệ Tắc mà đau lòng khó chịu sao?

Di động của Tô Lương Mạt để trên bàn đột nhiên rung rung, cô liếc mắt, thấy là Tô Uyển.

“Sao không nhận?”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm màn hình, cô lật úp điện thoại di động, “Cô ta không tìm được Lưu Giản, chỉ có thể tìm em.”

“Nói cho cùng, Tô Uyển cũng chỉ là nghiên cứu sinh, chuyện này tất nhiên sẽ làm huyên não trường học rồi cả người nhà đều biết, khó khăn vất vả lót đường bây giờ thì hay rồi tất cả đều bị phá hủy,” Chiêm Đông Kinh nhắc chân thon dài, tựa người ra sau, “chỉ cần em nói một câu, em muốn tôi giúp tôi liền ra tay giúp cô ta.”

Tô Lương Mạt là có phân vân, nhưng chỉ một chút, “Em đã nói với cô ta, cô ta nếu khẳng định Lưu Giản sẽ ra tay, em không cần thiết phải chen chân vào.”

Đôi mắt Chiêm Đông Kinh yên lặng u ám, xuyên qua chiếc bàn dài trống không rơi xuống người Tô Lương Mạt, “Cô ta dù sao cũng là chị họ của em.”

“Nhưng cô ta đem một người đang yên lành hại thành như vậy, chuyện này em không có cách nào giúp cô ta, là cô ta gieo gió gặt bão.” Tô Lương Mạt nói xong, cúi mặt thấp xuống.

Chiêm Đông Kinh rút từ hộp thuốc lá một điếu, “Tôi nghĩ bọn họ không thể nào ở chung một chỗ.”

“Không,” Tô Lương Mạt khẳng định, “Vệ Tắc là người đàn ông tốt, Triệu Kiều như bây giờ anh ấy càng không thể nào bỏ rơi cô ta.”

“Cũng đúng,” Chiêm Đông Kinh châm lửa, “Triệu Kiều nếu thực sự muốn chết, cần gì chọn địa điểm như vậy, trở về nhà, chọn thời điểm quá nửa đêm, một dao cắt xuống khẳng định không ai biết.”

“Ánh mắt anh có cần độc ác như vậy hay không?” Tô Lương Mạt không khỏi ngước đầu lên.

“Tôi còn có thể nhìn ra được, Vệ gia tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận Triều Kiệu, đứa nhỏ đang mang cũng không cần, loại gia đình đó coi trọng nhất chính là thể diện, nếu chỉ vài người thì coi như thôi đi, nhưng lần này thân nhân cả hai bên đều chứng kiến.”

Chú ý củ Tô Lương Mạt lại lần nữa bị di động trong tay thu hút, cô cầm trong tay, sau đó ra ngoài nhận điện.

Lúc trở lại, sắc mặt của cô như thường, Chiêm Đông Kinh nhìn mắt cô, cũng không tiếp tục chủ đề Tô Uyển nữa.

Chuyện này cuối cùng âm ỉ rất lớn, ba mẹ Tô Uyển là người đầu tiên nhận được tin, vô cùng hỗn loạn. Vệ Tắc dựa vào chứng cứ, đến trường của Tô Uyển, ba ngày sau, trên bảng thông báo là thông báo Tô Uyển bị buộc thôi học.

Tô Lương Mạt cũng không biết bác trai bác gái làm thế nào biết được cô ở đâu, lái xe đến công ty từ đằng xa đã nhìn thấy bọn họ canh trước cổng, Tô Lương Mạt không đi vào, quay xe rời đi.

Tô Lương Mạt thờ ơ nhìn chằm chằm trần nhà trên đỉnh đầu, đêm nay cô hoàn toàn không có hứng thú, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bao gồm cả lời nói của Lưu Giản, còn có việc vì sao cái USB kia lại trùng hợp ở trong tay cô.

Chiêm Đông Kinh thấy cô phân tâm, hần bá đạo chen vào, ở bên tai cô thì thầm nỉ non, “Tô Tô.”

Tô Lương Mạt thấy buồn nôn, “Em không muốn gọi tên này.”

“Không cảm thấy toàn thân có cảm giác ‘tê dại’ sao?” Tô Lương Mạt giờ mới biết hàm ý của hai chữ là ‘Tô Tô’, trong cơ thể cô khô khốc gượng gạo vì động tình mà trơn ướt, Tô Lương Mạt chống đỡ trán người đàn ông, “Em có nên gọi anh một tiếng cảm thú không?”

Chiêm Đông Kinh siết mạnh, nắm chặt tay Tô Lương Mạt, “Vì cái gì mà lơ đãng?”

Cô bỏ suy nghĩ sang một bên, đưa tay ôm cổ người đàn ông.

“Em đang nghĩ, Tô Uyển bây giờ trong tình cảnh khổ sở không ai quan tâm, cô ta một lòng muốn dựa vào Lưu Giản nhưng đến cả mặt hần cũng không thấy, liệu sẽ có một ngày nào em cũng lưu lạc như vậy không?”

Chiêm Đông Kinh buông hạ rèm mi, con ngươi Tô Lương Mạt đen bóng trong veo, hần nhớ đã từng bị đôi mắt này nhiếp hồn, hần hôn lên khóe mắt cô, “Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.”

Tô Lương Mạt thông cảm với Tô Uyển, đồn cảnh sát không phải nơi tốt lành gì, cô ta ở trong đó khẳng định nghĩ đến nhiều nhất là chuyện Lưu Giản tuyệt tình

(Chipchip muốn giải thích lại lần nữa cái biệt danh ‘Tô Tô’ Kinh thú đặt cho Lương Mạt là thế này: Họ ‘Tô’ của Lương Mạt với chữ ‘Tô’ trong biệt danh Tô Tô là từ đồng âm khác nghĩa. Chữ ‘Tô’ trong từ Tô Tô lại có nghĩa là ‘tê dại’ nên Kinh thú mới gọi như vậy để trêu Lương Mạt, còn Lương Mạt thì nghĩ là chữ ‘Tô’ trong họ của mình thôi)

Hôm sau, Tô Lương Mạt lái xe đến công ty, đi trên đường xa xa đã thấy một chiếc xe dừng ở đầu đường, Lưu Giản dựa lên cửa xe, thấy Tô Lương Mạt lái chậm dần, hần hướng về phía cô vẫy vẫy tay.

Tô Lương Mạt dừng xe bên cạnh hần, cô hạ cửa sổ xe xuống, “Lưu Giản?”

“Nhìn thấy tôi vui như vậy?” Lưu Giản kéo một bên cửa xe, tự mình ngồi vào.

“Anh trở về Ngự Châu rồi?”

“Về rồi, về từ hôm qua.”

“Chuyện Tô Uyển anh biết không?” Tô Lương Mạt hỏi.

“Biết.” Lưu Giản tùy tiện đáp lời, “Cô đi đâu, đưa tôi một đoạn, xe hỏng rồi.” (Lại giở trò lưu manh:>>>)

“Sao anh không cứu cô ta?”

“Cứu thế nào, chuyện là chính cô ta làm, sao tôi phải cứu?” Lưu Giản hỏi ngược lại, cười như không cười nhìn Tô Lương Mạt, “Cô cũng là em gái của cô ta, tâm địa cũng thật tốt a.”

“Cô ta là vì anh mới phạm tội.”

“Đừng,” Lưu Giản đưa tay kéo dây an toàn, “đừng đánh giá tôi cao như vậy, đó là vấn đề của một mình cô ta.”

“Xuống xe.”

Động tác trong tay Lưu Giản dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, “Cô nói cái gì?”

“Xuống xe!” Cô cất giọng, hoàn toàn không để hấn vào mắt, “Xe của tôi không hoành nghênh anh.”

Lưu Giản bỏ dây an toàn ra, hấn nghiêng người tiến sát đến, “Có phải tôi đối với cô quá khách khí không, mới để cô không chút sợ sệt tôi như vậy?”

“Anh không cần đối với tôi khách khí, phụ nữ của mình cũng có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy, thì đừng có giả bộ lương thiện trước mặt tôi, anh xứng sao? Tô Uyển là làm sai, nhưng sai lầm nhất chính là cho rằng có thể dựa vào anh, anh đừng đến khiêu khích tôi, tôi sẽ không thấy hứng thú với anh.”

Cô mắng một trận đập vào mặt, Lưu Giản có chút mơ hồ, có khi nào từng bị người khác nói qua như vậy?

“Vì sao không có hứng thú với tôi, chê bộ dáng tôi không đẹp như Chiêm Đông Kinh.”

“Đi theo anh làm cái gì, chẳng lẽ muốn đợi một ngày rơi vào kết cục giống Tô Uyển.”

Lưu Giản nghĩ thầm cũng đúng, bài học trước mắt, hấn thực bỏ rơi Tô Uyển, sau này Tô Lương Mạt còn có thể đến gần hấn?

“Cô cầu xin tôi đi, cô cầu xin tôi liền cứu mạng cô tôi.”

Ấu trĩ. Tô Lương Mạt dứt khoát không thèm nhìn hấn, “Tôi chưa nói là tôi muốn cứu, xuống xe đi, tôi còn có việc.”

Lưu Giản sờ sờ chóp mũi cao ngất, “Nói chuyện nghiêm túc với cô, nghe nói cô có khả năng đánh bài.”

“Anh nghe lầm rồi, tôi không biết đánh bài.”

“Trước đó cô cùng Chính ca ngồi cùng một chiếc bạc, anh ấy nói cô muốn thắng liền có bản lĩnh thắng chắc, tôi cảm thấy rất tò mò.”

Tô Lương Mạt nghiêng mặt nhìn hấn, “Lưu Giản, anh muốn loại phụ nữ gì không có, Tô Uyển vì anh mà khẳng khái một lòng, không phải thứ không chiếm được là thứ tốt nhất sao, anh đừng lãng phí tâm tư trên người tôi nữa.”

Cô nhìn ra được, đàn ông như Lưu Giản, chẳng qua chỉ là thứ mới mẻ nhất thời, Lưu Giản cũng không ngờ cô lại nói trắng ra như vậy, sắc mặt lúc này không dễ nhìn cho lắm, “Cô cũng tự đề ỉnh quá, không phải cô nói tôi nên cứu Tô Uyển sao? Tôi hẹn người đàm phán trên chiếc bạc, nhưng mà chỉ là xe hỏng giữa đường, chỉ muốn thuận đường đi nhờ xe của cô, có cần phải nói những lời như vậy không?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy đầu lông mày giận dữ của người đàn ông, nghĩ lại cũng đúng, hấn cũng không đến mức nhảm chán mà đứng ở đây canh sẵn, Tô Lương Mạt xoay mặt, bắc giác thè lưỡi, cũng cảm thấy thật mất mặt, “Được rồi, tôi đưa anh đi, không thuận đường cũng đưa anh đi được chưa?”

Cô ôn nhu mở miệng, từng câu từng chữ tiêu trừ bực dọc của Lưu Giản, cả người hấn ngã ra sau, thắt dây an toàn xong, lúc Tô Lương Mạt khởi động xe hấn mở miệng, “Cô dựa vào cái gì mà tự tin như vậy, còn nhận định tôi có hứng thú với cô.”

“Tôi tự mình đa tình còn không được sao?” Tô Lương Mạt liếc mắt hấn.

Cánh tay Lưu Giản vươn ra ngoài cửa sổ, “Nhưng mà nói không chừng sau này sẽ thực lưỡng tình tương duyệt*.” Lưu Giản không dám biểu lộ quá trắng trợn, chỉ sợ dọa Tô Lương Mạt bỏ chạy.

(Lưỡng tình tương duyệt: Hai bên đã có tình cảm nhưng không thể hiện quá rõ ra ngoài.)

Cô không để ý tới hần, chuyện tâm lái xe.

Đi theo lộ trình của Lưu Giản, Tô Lương Mạt đưa hần đến cửa sông bài, tắt máy lại thấy hần ngồi đó bất động, Tô Lương Mạt xuyên qua kính chiếu hậu mới phát hiện hần ngủ thiếp đi.

Cô đưa tay đẩy đẩy vai hần, “Đến rồi.”

Lưu Giản mở mắt, hần nhẹ xoa trán, giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Còn sớm, để tôi ngủ trên xe cô một chút.”

“Không được,” Tô Lương Mạt thốt lên, “tôi còn phải đến công ty.”

Hần khép mắt lại, làm gì còn nghe thấy lời cô.

Tô Lương Mạt lúc này mới ý thức được cho sói vào nhà, cô tức đến không nói ra lời, đẩy cửa xe đi ra.

Chiếc xe đậu bên cạnh có người bước xuống, Tô Lương Mạt thấy đối phương có chút quen mặt, đến lúc người phiên dịch kia cùng đi ra, cô mới nhận ra đối phương là ai.

Máu toàn thân Tô Lương Mạt đông cứng, cái cảm giác sợ hãi đó lại lần nữa đánh tới, cô xoay người muốn chạy đi, không ngờ đối phương lại trước một bước gọi cô lại.

Người này, chính là người dám phản với Chiêm Đông Kinh ở Hồ Đông ngày đó.

Đối phương nói tiếng Thái, bởi vì lúc trước đã từng xem qua phim Thái nên biết rõ cách phát âm câu chào hỏi, Tô Lương Mạt chỉ đành dừng bước xoay người.

Người phiên dịch bước nhanh đến.

Tô Lương Mạt nhẫn nại nói ‘xin chào’.

Lưu Giản phát hiện động tĩnh bên ngoài, đẩy cửa xe đi ra.

Giao dịch dù sao cũng đã hoàn thành, đối phương nói chuyện oa oa, người phiên dịch theo lời của ông ta thuật lại cho Tô Lương Mạt, “Phan tiên sinh nói, lần trước nhờ có cô, nếu không ông ấy không còn mạng sống đến ngày hôm nay rồi.”

Bàn tay Tô Lương Mạt dán chặt cửa xe, cô theo bản năng muốn rời đi, bản năng muốn trốn tránh nói chuyện với họ, cô lắc lắc đầu, “Không cần khách khí.”

Người nọ lại bô bô nói tiếp, Tô Lương Mạt sợ bọn họ nhắc tới hai chữ ‘giết người’, trong lòng bàn tay siết chặt của cô toàn là mồ hôi trắng mịn, lúc người phiên dịch mở miệng, cô gần như muốn xoay người bỏ chạy.

“Phan tiên sinh khen thưởng pháp của cô không tồi, phát súng kia vừa vặn bắn trúng vai tên đó.”

Tô Lương Mạt kinh hãi, nhìn không được mở miệng, “Không phải bắn trúng tim sao? Hần đã chết.”

Đầu lông mày Lưu Giản dựng ngược, ánh mắt vòng qua nhìn cô.

Người phiên dịch nói lại cho người đàn ông kia.

Tô Lương Mạt nhìn thấy đối phương lắc đầu, trong nháy mắt hoảng sợ bao trùm toàn thân, lời nói của người phiên dịch truyền vào tai cô, “Phát súng kia của cô bắn trúng bả vai hần, vết thương trí mạng trên ngực là Kinh thiếu thêm vào, nhưng vẫn là muốn cảm ơn cô, nhưng mà Phan tiên sinh thấy, phát súng kia của cô so với Kinh thiếu còn hữu hiệu hơn.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 65: Người đầu tiên bị giết, là người phụ nữ đầu tiên của hần.

60. Chương 65: Người Đầu Tiên Hấn Giết, Là Người Phụ Nữ Đầu Tiên Của Hấn

Chương 65: Người đầu tiên hấn giết, là người phụ nữ đầu tiên của hấn

Cả người Tô Lương Mạt mềm nhũn, thụt lùi hai bước liền đụng trúng cửa xe.

Người phiên dịch vẫn đang nói chuyện, “Phan tiên sinh hỏi cô cũng đến chơi sao? Muốn cùng chơi không?”

Tô Lương Mạt sắc môi trắng bệch, kéo mạnh cửa xe ngồi vào, Lưu Giản thấy thế, không nói hai lời đi theo.

Hai người ngoài cửa xe nhìn mặt nhau, Chiêm Đông Kinh nói chuyện làm việc từ trước đến nay đều không giải thích, tất nhiên cũng không yêu cầu Phan tiên sinh giữ bí mật, huống hồ ông ta là người Thái Lan, đàm phán làm ăn xong rồi thì phải về nước, làm sao ngờ được ông ta và Tô Lương Mạt đơn độc chạm mặt tại Ngự Châu.

Tô Lương Mạt khởi động xe, phóng đi rất nhanh, cô chưa bao giờ chạy quá tốc độ, nhưng lúc này chân cô không còn nghe theo sai khiến của cô, bắt kham đập tới cùng, Lưu Giản thắt chặt dây an toàn, nhìn thấy con người của cô hiện ra vẻ phức tạp khó tả, xe giống ngựa hoang thoát cương, thật sự không thể khống chế, mười ngón tay Tô Lương Mạt run rẩy, tay lái hoàn toàn mất khống chế. Lưu Giản thấy cô xảy ra chuyện, hấn nghiêng người qua, một tay cầm tay lái của Tô Lương Mạt, một tay đặt lên chân cô.

Hấn không có bất kỳ ý định bất chính nào, nhiệt độ trong lòng bàn tay xuyên qua vải vóc truyền đến giữa hai chân Tô Lương Mạt, Lưu Giản vỗ vỗ lên chân cô, “Thả ra.”

Tô Lương Mạt không có bất kỳ phản ứng nào, thân xe bắt đầu rung chuyển, chiếc xe tải đi sát bên cạnh gần như bay vụt qua, tay Lưu Giản hướng vào trong chân cô, nặng nề nhéo xuống một cái, Tô Lương Mạt mới buông lỏng chân.

Tốc độ từ từ chậm lại, Lưu Giản khống chế tay lái, để cho Tô Lương Mạt dừng xe ở ven đường.

Gần như trong nháy mắt dừng hẳn xe, nửa người trên của Tô Lương Mạt nhào về phía tay lái, mặt quay về hướng cửa sổ không liếc nhìn Lưu Giản.

Trong không gian chật hẹp ngột ngạt mà tĩnh lặng, Lưu Giản từ trong lời nói chuyện của bọn họ đã sớm đoán ra manh mối, “Không giết người không phải là chuyện tốt sao? Lê nào cô thích giết người?”

Thanh âm Tô Lương Mạt nghẹn ngào, “Anh đi theo tôi làm gì, tôi đã đưa anh tới cửa rồi.”

“Trường rằng mình bắn chết người, trong lòng khẳng định rất khó chịu?”

Cô cố gắng không nghĩ đến nữa, hấn lại ở bên cạnh ra sức nhắc nhở, Tô Lương Mạt hận không thể bịt lỗ tai, cô vui sâu mặt vào khủy tay, “Anh xuống xe đi.”

Lưu Giản vươn tay, Tô Lương Mạt cảm thấy có người kéo bả vai của cô, đầu cô nghiêng sang một bên, dựa vào người Lưu Giản.

Tô Lương Mạt muốn đẩy ra, hai tay Lưu Giản ôm chặt cô, “Chiêm Đông Kinh muốn để cô giết người, cô không nhìn ra sao? Một phát súng của cô không giết chết người, hấn lại thay cô bồi thêm một phát cũng không nói cho cô biết, tôi cho rằng cô có đủ thông minh, như phải chẳng phải càng tốt sao? Cô xem như bản thân mình cái gì cũng chưa nghe qua, giết thì đã giết rồi, hấn yên tâm, cô cũng không cần tự trách, bắn trúng chỗ hiểm không phải là cô, lẽ nào trong lòng cô không thể buông ra sao?”

Cô biết, ít nhất thời khắc này Lưu Giản là thực muốn tốt cho cô.

Tô Lương Mạt tựa đầu vào trước ngực người đàn ông, Lưu Giản đưa tay đùa nghịch mái tóc dài của cô, trên tóc cô có hương hoa nhàn nhạt, rất dễ làm người ta khó kìm lòng, mùi hương này vốn cũng không phải dầu gội đầu bình thường, Lưu Giản nhắm mắt, khuôn mặt gần như chôn vào mái tóc Tô Lương Mạt. (Chipchip: Chỉ giải cái lợi dụng, lão Giản này cũng háo sắc, hứ)

Cô đột nhiên bật dậy, trầm tĩnh bị phá vỡ, hương thơm thấm đẫm cũng mang vẻ suy tính thiệt hơn, “Tôi không tin,” Tô Lương Mạt hồi phục lại tinh thần, “đây chỉ là lời nói từ một phía của họ, tôi không thể người khác nói cái gì liền tin cái đó, huống hồ Chiêm Đông Kinh không có lý do làm như vậy.”

“Thật không có lý do sao?” Lưu Giản hỏi ngược lại.

Tô Lương Mạt cắn chặt môi, “”Tôi phải hỏi rõ ràng.”

“Hỏi Chiêm Đông Kinh? Sau đó để hấn chính miệng nói cho cô biết? Cô đừng có ngốc như vậy, hay là muốn tìm hấn để hấn làm cô giết người nào đó? Thật ra tôi đồng ý cách làm của hấn, muốn giữ cô ở bên cạnh biện pháp tốt nhất chính là như vậy, cũng giống như Tô Uyển, chỉ là cô ta cam tâm tình nguyện, còn cô? Nếu đã sớm không quay lại được , chi bằng đâm lao đành theo lao.”

Tô Lương Mạt giương mắt nhìn hấn, “Tôi biết mình giết người, tôi lúc đó thật sự...”

“Tôi biết,” Lưu Giản dựa hướng thành ghế, “cảnh tượng lúc tôi lần đầu tiên giết người bây giờ vẫn còn trong đầu, cái loại ký ức đó sẽ thôi tôi cả đời, cho dù sau này trên tay tôi có dính nhiều máu hơn nữa, cho dù trong lòng tê dại, cũng không sánh bằng kinh hãi và hoảng sợ lần đó.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy gò má Lưu Giản bị bao phủ bởi ánh sáng mờ mịt phát ra một tầng mờ lung, Lưu Giản nói hấn sợ hãi, Tô Lương Mạt cảm thấy rất chân thật, cái loại cảm giác này cô cũng thực sự nghiệm qua.

“Anh xuống xe đi.” Cô lần nữa đuổi hấn.

Câu này sợ là câu Tô Lương Mạt nói với hấn nhiều nhất trong ngày, Lưu Giản nhìn cô, “Nghe tôi, giả vờ như không nghe thấy gì.”

“Có đôi khi anh cũng không quá đáng ghét như vậy.”

Lưu Giản cởi dây an toàn ra, “Không có cách nào, cô nhất thiết phải tìm được cách thức sinh tồn trong hoàn cảnh này, biết như thế nào là tốt nhất ình.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt vô thần, Lưu Giản nói cô đều hiểu, nhưng cô vẫn còn cường ngạnh, “Tôi không tin.”

“Cô tình nguyện tin rằng người đó là cô giết đúng không?” Ánh mắt Lưu Giản sắc bén, gần như làm Tô Lương Mạt không chống đỡ được, hấn lại không ép cô, Tô Lương Mạt lần nữa vùi mặt sâu vào khuỷu tay, đầu gối lên tay trái không muốn động đậy.

Lưu Giản tiến tới gần, ở đỉnh đầu cô khẽ hôn lên, hấn cũng không hiểu được tại sao lại động như vậy, chỉ là nhìn thấy Tô Lương Mạt khó chịu, hấn cũng cảm thấy buồn bực.

Tô Lương Mạt muốn ngẩng đầu, nhưng cuối cùng không nhúc nhích.

Bên tai truyền đến tiếng mở cửa xe, sau đó cửa xe nhẹ nhàng đóng lại.

Đến lúc cô ngồi dậy lái xe, xung quanh đã không còn bóng dáng Lưu Giản.

Tô Lương Mạt gọi điện cho Vệ Tắc, mượn chuyện Tô Uyển hẹn hấn ra ngoài.

Về mặt Vệ Tắc mệt mỏi, Triệu Kiều bây giờ còn đang nằm viện, nhưng Vệ mẹ nói rõ lập trường, thậm chí còn không cho hấn đến bệnh viện chăm sóc, kiên quyết phản đối Vệ Tắc tiếp tục lui tới với Triệu Kiều.

Tô Lương Mạt thấy quãng mắt của hấn thâm đen rất rõ, “Quan tâm đến bản thân nhiều một chút, đừng để quá mệt mỏi.”

Vệ Tắc cảm thấy bây giờ mình là cái xác không hồn, Tô Lương Mạt đổi chủ đề, “Đi đâu đó dạo chơi một chút đi, mấy ngày trước em phát hiện một nơi có vườn bách thảo không tồi, hình như là ngôi nhà cổ đã được tu sửa, chỉ là không công bố với du khách, em còn ở bên ngoài định chụp hình.”

“Em nói là Hồ Đông?” Vệ Tắc giương mắt.

“Hình như vậy, ở đó có nóc nhà rất nhọn, em rất thích.”

“Lương Mạt,” Vệ Tắc nhìn quanh bốn phía, cẩn thận mở miệng, “chỗ đó đừng đến.”

“Vì sao?” Tô Lương Mạt lộ vẻ mặt khó hiểu, “Em muốn vào trong, đoán chừng bên trong có không ít đồ cổ.”

“Vài ngày trước ở con suối bên cạnh Hồ Đông vớt được một thi thể, sau đó bọn anh vào vườn cây tìm kiếm, nhưng không có chút manh mối.”

Trong lòng Tô Lương Mạt căng thẳng, “A? Chết đuối sao, nam hay nữ?”

“Không phải chết đuối, là bị bắn chết,” Vệ Tắc hoàn toàn không ý thức được Tô Lương Mạt lúc này đang nói lời khách sáo, trước kia ở cùng một chỗ cũng hay kể chuyện mấy vụ án giết người với cô, “là một người đàn ông, trên người có cột tảng đá, là do nhân viên vệ sinh phát hiện.”

Tô Lương Mạt theo lời nói của hắn hỏi tiếp, “Bắn chết?”

“Ừ,” Vệ Tắc uống ngụm nước, “có lẽ là có liên quan đến các bang phái,” nói xong, xem xét vẻ mặt Tô Lương Mạt, “cho nên những địa điểm như vậy em đừng đi loạn.”

“Có tiếng súng mà nói, người xung quanh nhất định sẽ nghe thấy.”

“Làm sao dễ dàng như vậy, Hồ Đông chỗ này rất bí hiểm, người bình thường căn bản không vào được, huống hồ tiếng súng cũng có thể tiêu trừ, chỉ cần đối phương sử dụng súng giảm thanh? Bả vai và giữa tim người đàn ông kia bị trúng đạn, là bị bắn chết tại chỗ. Nơi gặp chuyện có lẽ là xung quanh Hồ Đông, em sau này cách xa nơi này một chút, ngàn vạn lần đừng có nơi nào cũng thấy hiếu kỳ.” Vệ Tắc lo lắng cho cô, nhưng mà nửa câu sâu Tô Lương Mạt căn bản không có nghe lọt, cả vai, giữa tim, lời Vệ Tắc và lời người đàn ông kia nói giống hệt nhau, thi thể lại tìm thấy gần Hồ Đông, khẳng định không sai được.

Tô Lương Mạt cup mi mắt, cô lúc trước không phải không tin, mà là không muốn tin, mới nghĩ thử xem từ miệng Vệ Tắc liệu có thể tìm ra sự thật hay không, cô nhìn Vệ Tắc ngồi đối diện không có chút đề phòng, hẳn xác định không thể tưởng tượng được, phát súng đầu tiên trên người người kia là cô bắn.

Cô thử dò xét như vậy ngay cả hắn cũng không nhận ra, đúng, Vệ Tắc đối với cô là tin tưởng.

Tô Lương Mạt nắm chặt bàn tay, “Thực dọa người.”

Vệ Tắc muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng khuyên một câu, “Anh biết lần trước anh bị đụng xe là em nổ súng mới có thể ngăn cản, nhưng Lương Mạt, vũ khí có thể phòng thân, không phải đem nó nhắm vào thân thể con người, một phát bắn ra, liền không có cách nào quay đầu.”

Trong lòng cô có chút không cảm thụ, chua chát khó chịu, “Em biết.”

Vệ Tắc lại nói gì đó, Tô Lương Mạt một chữ cũng không nghe thấy.

Lái xe trở lại Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt xuống xe vẫn còn hoảng hốt, đi vào phòng khách, Hàn Tăng cùng Tống Các đều ở đây, Chiêm Đông Kinh phát tay ra hiệu bảo bọn họ đừng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, “Làm sao vậy, mặt trắng bệch như vậy?”

Tô Lương Mạt đưa tay sờ sờ mặt, Tống Các cũng cảm thấy cô có gì đó không ổn, “Thân thể không thoải mái đi.”

Cô dịch bước lên trước, đầu gối đụng vào bàn trà thấp, sau đó chân cứ như vậy cứng ngắc dừng lại.

Chiêm Đông Kinh thấy động tác kỳ quái này của cô, hắn nắm bắt ánh mắt Tô Lương Mạt, đầu lông mày từ từ nhíu chặt, hai tay Tô Lương Mạt rũ xuống bên người, “Hôm nay em gặp được người ở Hồ Đông lần trước, ông ta là người Thái Lan?”

Tống Các mơ hồ biết xảy ra chuyện.

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh giương lên cao nhìn cô chăm chăm, “Đúng, sau đó thì sao?”

Tô Lương Mạt ngừng một lúc, nhưng thấy Chiêm Đông Kinh không có lời nào cần nói, cô cũng muốn như lời Lưu Giản nói cứ giả bộ hồ đồ như vậy, nhưng một âm thanh khác trong lòng lại kêu gào muốn Chiêm Đông Kinh chính miệng nói ra đáp án, “Trên người người kia trúng hai viên đạn, vết thương trí mạng trên ngực, nhưng tôi lại bắn trúng bả vai đúng không?”

Tống Các quay mặt, hắn muốn gọi Hàn Tăng cũng ra ngoài, nhưng Chiêm Đông Kinh không mở miệng, hắn chỉ có thể ngồi đây.

Trên mặt Chiêm Đông Kinh không có chút vẻ mất tự nhiên hay trốn tránh, thần sắc hần thần nhiên, “Đúng.”

“Nhưng anh lại nói với tôi, tôi giết người rồi!”

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh nhếch lên, hiện ra lãnh ý, “Tôi cho tới bây giờ không có nói qua như vậy, là tự em nói giết người, tôi chỉ là không phủ nhận mà thôi.”

Tô Lương Mạt giận đến phát run, cô khom lưng cầm cái cốc trên bàn ném về phía Chiêm Đông Kinh, “Anh là tên khốn kiếp!”

Người đàn ông vung tay đỡ, nước trong cốc rơi vãi ra ngoài cũng đập bể cái bồn cạnh bên cạnh, Chiêm Đông Kinh lắc lắc tay phải, chỗ mu bàn tay lập tức hiện lên vết xanh tím.

Hàn Tăng cùng Tống Các hai mặt nhìn nhau, chỉ thấy Chiêm Đông Kinh đột nhiên đứng bật dậy, Tống Các vội đẩy bả vai Hàn Tăng, “Đi.”

Hai người cũng không quay đầu bước nhanh đi khỏi.

Ngực Tô Lương mạt phập phồng kịch liệt, giống y hệt con cọp bị chọc giận, cô lại đem hộp khăn giấy cùng gạt tàn thuốc trên bàn trà đập hết toàn bộ, Chiêm Đông Kinh chân dài bước qua bàn trà đứng trước mặt cô, giữ chặt cổ tay cô, “Phát điên đủ chưa?”

“Tin tức cũng là anh cố ý để Tống Các tiết lộ cho tôi? Ngay từ đầu chính là anh đưa tôi vào trông đúng không? Chiêm Đông Kinh, tôi cứ như vậy bị buộc giết người?” Tô Lương Mạt gần như kích động hét lên, hai tay Chiêm Đông Kinh siết chặt, “Em có chứng ảo tưởng hãm hại đúng không?”

“Anh cứ như vậy nhìn tôi trong lòng khó chịu? Anh còn giả mù sa mưa đưa tôi đi gặp bác sỹ, Chiêm Đông Kinh anh đã nói anh không ép tôi, lúc người đó nói với tôi tôi còn không tin, tôi tìm Vệ Tắc chứng thực, anh khốn kiếp! Anh dựa vào cái gì đối với tôi như vậy!”

“Dựa vào em là phụ nữ của tôi có đủ không?” Chiêm Đông Kinh kéo căng gương mặt tuấn tú.

Tô Lương Mạt muốn rút tay về bị hần nắm chặt, “Anh cho tôi quyền lợi đứng ở một góc minh bạch, anh còn để tôi vào công ty, nhưng anh vì cái gì còn muốn tôi giết người?”

“Điều này không đơn giản sao? Em vĩnh viễn không bước ra bước đầu tiên, chỉ có thể đợi cơ hội bị người ta giết, ở bên cạnh tôi từng giây từng phút đều gặp nguy hiểm, Tô Lương Mạt, tôi không có cách nào toàn tâm toàn ý bảo vệ em, một bước này em chung thủy đứng yên tại chỗ, vậy được, tôi giúp em, đúng, phát súng kia của em là bắn trúng vai của tên kia, nhưng cùng bắn vào ngực có gì khác biệt? Nếu như trên người hần chỉ có một vết đạn, em còn có thể cây ngay không sợ chết đứng như vậy chỉ trích tôi sao?” Chiêm Đông Kinh kẻ sát vào mặt cô, một lời nói làm Tô Lương Mạt mất thanh, rõ ràng lời nói đến bên miệng nhưng lại không nói ra được, hần kéo cánh tay của cô đi lên tầng hai.

Tô Lương Mạt cảm thấy cảnh tượng này giống như một nắm đấm đánh ra, lại đánh vào mặt nước, chẳng những không có lực đạo, ngược lại đánh vỡ bọt nước khiến mặt mũi dính đầy nước.

Trước cửa có hộ vệ trông chừng, Chiêm Đông Kinh hướng người đàn ông đứng bên trái nói, “Người vào đây.”

Tô Lương Mạt lảo đảo bước theo bị hần lôi vào phòng, vừa mới đứng vững, bị hần cố định trước người, tay hần lôi ra khẩu súng, nhét vào tay Tô Lương Mạt để cô nắm chặt sau đó nâng lên, nòng súng tối om nhắm vào tên hộ vệ.

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Anh đi mau đi.”

Hộ vệ kia nào dám nhúc nhích, sắc mặt hiện ra trắng toát, lại bất động đứng nguyên tại chỗ.

Thanh âm của Chiêm Đông Kinh trên đỉnh đầu cô vang lên, “Tôi thực sự muốn đưa em vào trông, hà tất lãng phí thời gian như vậy, một phát này bắn ra thực có thể khiến em mang tội giết người.”

Hai chân Tô Lương Mạt lui ra sau giây dựa, Chiêm Đông Kinh thu tay lại, “Ra ngoài đi.”

Hộ vệ như được phóng thích, xoay người tháo chạy ra ngoài.

Tô Lương Mạt bị hấn đặt ngồi lên mép giường, Chiêm Đông Kinh nhét súng vào tay cô, “Nếu thực sự không tiêu được, em liền hướng trên người tôi nổ súng.”

Tô Lương Mạt hất tay, nhào lên giường vùi mặt vào chăn, giọng buồn bã truyền tới tai Chiêm Đông Kinh, “Tôi lại không dám tin tưởng anh nữa.”

Con người Chiêm Đông Kinh trầm xuống, hai chân hấn chống đỡ hai bên người Tô Lương Mạt, người từ phía sau đè lên cô, cả người Tô Lương Mạt chìm vào chăn, “Em đã tin tưởng tôi sao?”

“Ít nhất lời anh nói, tôi đều tin.” Tô Lương Mạt quay đầu thấy gương mặt người đàn ông gần trong gang tấc.

“Vậy lời tiếp theo của tôi, em cũng nhất định phải tin,” hơi thở của Chiêm Đông Kinh quét qua cô cô, “tôi không nói cho em biết, là bởi vì em sớm muộn sẽ có ngày giết người, đây không phải là vấn đề em muốn hay không muốn, trừ phi ngày nào đó em hoàn toàn thoát ly khỏi tôi, nhưng trừ phi là em nằm mơ. Thay vì sau này chân chính giết người rồi khổ sở sợ hãi, không bằng một lần thử nghiệm cho xong, em nên biết, em là thay tôi giết người, đây cũng thực sự là lần đầu tiên tôi lừa gạt em, chẳng lẽ không phải vì muốn tốt cho em sao?”

“Anh nói vậy!” Tô Lương Mạt muốn đẩy hấn ra, “Đừng đè tôi.”

Chiêm Đông Kinh cùng cô mười ngón tay đan nhau, “Tôi không có ép em, em nhìn thấy trong tay hấn có súng, em sợ tôi có chuyện, cho nên em nổ súng, đây là sự thật phải không?”

Tô Lương Mạt há miệng, “Nhưng tôi không muốn giết người!”

“Phát súng kia của em là trong tình thế khẩn cấp mà bắn ra, em nên nghĩ qua có khả năng sẽ làm hấn mất mạng.”

“Im miệng! Chiêm Đông Kinh.” Tô Lương Mạt trừng mắt nhìn hấn, đột nhiên một bóng đen đè xuống, Chiêm Đông Kinh hôn cô, Tô Lương Mạt né tránh rồi một lần nữa vùi mặt vào gối, người đàn ông cứ như vậy không nhúc nhích đè ép cô, “Đứng lên.”

“Chẳng lẽ định vì chuyện này mà hức hặc sao? Em lúc ấy không có lựa chọn khác, hoặc là hấn chết hoặc là tôi chết, trong lòng em còn do dự cái gì?”

Lửa giận của cô cứ như vậy toàn bộ bị hấn đè xuống đáy đầm, không có chỗ bùng phát.

Chiêm Đông Kinh xoay người ôm Tô Lương Mạt, cả người cô cứng nhắc, “Nhưng có thể nói với tôi.”

“Nói với em cái gì, nói phát súng kia là tôi bắn thêm? Sau đó lại nói với em hấn cũng đã chết rồi?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, cô đưa tay che mặt, không muốn để ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt.

Chẳng lẽ đây chính là lời Lưu Giản nói cô nên thích ứng cách sinh tồn sao?

Cô gối lên lồng ngực Chiêm Đông Kinh, tâm tình từ từ hồi phục, cũng không có tức giận như lúc này, cô giống như chui vào ngõ cụt, đột nhiên lại nghĩ thông suốt, cô hiện tại biết mình không giết người, đây đã là đáp án tốt nhất.

“Chiêm Đông Kinh?”

“Hay em gọi tôi là cầm thú đi.” (Úi chà, cuối cùng anh ấy đã biết, hu hu)

Tô Lương Mạt động dậy, bị Chiêm Đông Kinh ôm cứng trong ngực, “Anh lần đầu tiên giết người, cảm giác như thế nào?”

Cánh tay ôm bả vai cô siết chặt, Chiêm Đông Kinh một hồi lâu sau mới mở miệng, “Lần đầu tiên tôi giết người, là người phụ nữ đầu tiên của tôi.”

Tô Lương Mạt giật mình, ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy cái cằm kiên nghị của người đàn ông, “Vì sao?”

Chiêm Đông Kinh lại không nói tiếp, mặt hấn hạ xuống thấp, trán dán lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt.

Cô co rúc trong ngực người đàn ông, đột nhiên lại có ảo giác, toàn thân hần giống như chìm vào tầng băng lạnh khó mà thoát ra.

Hôm nay Tô Uyển ra khỏi đồn cảnh sát, là Lưu Giản đi đón.

Cô ta cúi đầu đi ra ngoài, Lưu Giản bấm còi, Tô Uyển ngẩng đầu, bước chân không khỏi tăng nhanh, cô ta nhìn quanh bốn phía, không thấy người khác.

“Lên xe.”

Tô Uyển mở cửa xe ngồi vào.

Lưu Giản phát động cơ, Tô Uyển nhìn người đàn ông bên cạnh, “Anh đi đâu?”

“Có việc phải xử lý, đi ra ngoài một chuyến.”

Giọng Tô Uyển khàn khàn, “Ba mẹ em cũng biết chuyện rồi, em còn bị thôi học, Giản, em nên làm gì bây giờ?”

“Học cái nghiên cứu sinh đó có gì tốt?” Lưu Giản chẳng thèm ngó ngang, “Nghỉ học thì càng tốt, đỡ phải lãng phí thời gian trong đó.”

“Nhưng đó là hy vọng của ba mẹ em, ba em nói mẹ tức giận đến mức nhập viện, em thật vất vả mới thi đậu vào trường...”

Thần sắc Lưu Giản lúc này hiện vẻ mất kiên nhẫn, hần vỗ vỗ tay lên, “Vậy thì làm sao, lẽ nào còn có thể trở lại?”

“Anh giúp em một chút.” Tô Uyển nắm chặt ống tay áo Lưu Giản, “Em muốn học xong, cho dù sau này em không còn tiền đồ cũng muốn có bằng nghiên cứu sinh cho ba mẹ một câu trả lời thỏa đáng.”

Lưu Giản hất tay Tô Uyển, cô ta ngồi cạnh ghế lái không nhận được khốc thúc thúc, những ngày qua cũng đã dọa cô sợ hãi, trong lòng cô cũng từng nghĩ qua Lưu Giản không muốn giúp cô, xe trở về chỗ ở, Tô Uyển đi theo sau lưng Lưu Giản vào nhà, trước cửa nhìn thấy hai valy hành lý.

“Giản?”

Lưu Giản đứng trước mặt cô, ngăn trở bước chân Tô Uyển muốn đi vào, “Em bây giờ không thể quay lại trường học, khả năng cả nhà cũng nhất thời không cách nào về được, em nếu còn ý nghĩ muốn vấn hồi cái gì, liền mang đồ đạc của em rời đi, Tô Uyển, kết quả này tôi rất hài lòng. Không phải em nói muốn an tâm lưu lại bên cạnh tôi sao? Sau này trong lòng em không thể có việc khác.”

Tô Uyển khó tin nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, “Giản, sự tình tiến triển đến nước này, em ngay cả đường sống cũng không nghĩ đến chuyện vấn hồi, mấy ngày trước là anh cố tình tránh né em đúng không?”

Lưu Giản nhăn đầu lông mày tuyết đẹp, “Em chỉ cần đưa ra quyết định là được rồi, hoặc là khom lưng cầm lấy hành lý bây giờ đi ngay, hoặc là cùng tôi vào nhà.”

Tô Uyển cắn chặt môi, cảm giác được trong miệng đau đớn, cô còn nhớ lúc cô thi đậu nghiên cứu sinh mẹ vui vẻ khoe khoang với Tống Tử Căng, nói sau này tiền đồ của cô như gấm thêu hoa, là người đầu tiên của Tô gia trở thành thạc sỹ, sau này còn định học lên tiến sỹ. Nhưng hôm nay, cô còn không bằng Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt dù sao cũng đã tốt nghiệp cử nhân chính quy, còn cô, thôi học giữa chừng, còn là vì lý do như vậy!

Lưu Giản nhắc nhàn đi vào phòng khách, hần không có cảm giác gì nhiều, Tô Uyển nếu muốn rời đi, hần càng không có ngăn cản, phụ nữ sao, đi một người liền đổi một người khác.

Hần ngồi lên ghế sofa, Tô Uyển ngồi xồm xuống, mở hai cái valy ra, trong đó một valy chứa đầy tiền.

Nước mắt cô chảy xuống, Lưu Giản đối với cô rốt cuộc là muốn dùng tiền đuổi đi, cô biết rõ thích người đàn ông như vậy thật không đáng, nhưng cô yêu, cô cũng không có cách nào khác.

Tô Uyển khép valy lại, sau đó đi vào.

“Em không đi.”

“Không cảm thấy thương xót ỉn?”

“Em không cần bằng cấp,” lúc cô nói lời này, trong lòng khó tránh khỏi run rẩy đau nhức, “nhưng ba mẹ em bên kia thật sự không chịu nổi đả kích này, anh giúp em được không?”

“Tôi không có cách nào giúp em,” Lưu Giản dứt khoát từ chối, “Chuyện này cũng không có gì mất mặt, em đừng thừa nhận là được rồi, cứ nói em xúi quẩy, hoặc là nói hiệu trưởng của em vừa ý em, em không đồng ý quy tắc ngầm, cho nên bị hấn hại.”

Tô Uyển đi tới, cố sức kéo chiếc valy đến trước mặt Lưu Giản, “Tiền của anh, em không cần.”

“Vậy em đi theo tôi vì cái gì?” Lúc Tô Uyển mở miệng định nói Lưu Giản nói trước, “Đừng nói là vì tình cảm, tôi không tin.”

Tô Uyển nghe vậy, chỉ đành im lặng.

Cô đi theo hẳn có phải vì tình cảm hay không, trong lòng hẳn rõ ràng nhất.

Tô Lương Mạt thay quần áo xong xuống lầu, Chiêm Đông Kinh ngồi trước bàn ăn, từ sau lần tranh cãi trước, quan hệ hai người cứ như vậy không xa không gần dây dưa, Tô Lương Mạt trong lòng thủy chung cảm thấy không thoải mái, dù đúng như Chiêm Đông Kinh nói, là vì tốt cho cô.

Hắn vẫn còn cần đến cô, nhưng thời gian hai người nói chuyện rất ít, có khi ân ái xong thì coi như hết, chưa nói chẳng có chút tình thú nào.

Tô Lương Mạt mức muông cháo, như đang suy nghĩ chuyện gì nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện.

Tô Khang lại nhắc đến chuyện rời khỏi trại an dưỡng, Tô Lương Mạt thấy nhạt như nước ốc, nghĩ thầm đây có thể là cơ hội tốt.

Cô tìm bạn bè của Tô Khang ở bên ngoài sắp xếp, hết thấy đều ổn thỏa, chỉ chờ cô đưa Tô Khang ra khỏi trại an dưỡng.

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu, đối diện tầm mắt Tô Lương Mạt, hắn biết cô vẫn còn không thoải mái, Chiêm Đông Kinh đẩy ghế ra đứng dậy, cũng không nói lời nào, đi thẳng ra khỏi phòng khách.

Đến tối Tô Lương Mạt mới lái xe tới trại an dưỡng, Tô Khang sớm đã có thể tự mình vận động, trong phòng bệnh hết thấy đều bình thường, nhìn không ra chút vết tích nào có người rời đi.

Tổng Tử Căng đẩy chiếc xe lăn, lúc có hộ vệ canh giữ, Tô Khang vẫn ngồi xe lăn, hai người đẩy ông ra sân tản bộ.

“Ba, sắp xếp xong cả rồi, đêm này tàu tới.”

Tô Khang cẩn thận nhìn quanh bốn phía, “Ba nghĩ hay là đưa mẹ con đi cùng, Lương Mạt, đón Tô Trạch, chúng ta cùng rời khỏi Ngự Châu.”

“Ba, ba đừng nói nữa, Chiêm Đông Kinh vốn không tin con, chỉ cần có thể thuận lợi đưa ba và mẹ ra khỏi trại an dưỡng con đã cảm thấy vô cùng may mắn rồi, hai người cùng đi so với một người vẫn tốt hơn cũng đừng nên cố chấp, Tô Trạch ở đây con sẽ chăm sóc thật tốt.” Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, còn sớm.

“Lương Mạt, bọn họ có thể làm gì con hay không, để con và Tô Trạch lại đây mẹ không yên tâm.” Tổng Tử Căng hạ thấp giọng, tràn đầy lo lắng.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, thật sự không có việc gì, nếu mẹ nghĩ nhiều như vậy thì không thể đi được.”

“Lương Mạt nói đúng,” Chuyện tới bây giờ cũng không còn cách nào khác, “chúng ta ở lại đây càng thêm phiền toái.”

Thật không dễ dàng chờ được đến đêm, Thẩm Tâm Lê nói người trong trại an dưỡng cô ta đã sắp xếp ổn thỏa, vừa vặn hôm trước đổi trạm gác, Chiêm Đông Kinh với chuyện bên này cũng không để ý, cho nên người là do Thẩm Tâm Lê bỏ tiền điều tới. Tô Lương Mạt cùng Tống Tử Căng đẩy Tô Khang ra ngoài, chỗ trạm gác bố trí hệ thống kiểm soát, cô có giấy thông hành, người ở bên trong thấy cô cũng không nói gì, trực tiếp cho đi.

Tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, hai chân Tô Lương Mạt đều run rẩy, cô cùng Tống Tử Căng đỡ Tô Khang vào xe, lại đem xe lăn bỏ vào phía sau xe, biểu hiện vận động bất tiện của ông chỉ là giả.

Tô Lương Mạt phát động xe, men theo sườn núi đi xuống, Tô Lương Mạt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hai người đi theo phía sau, “Mẹ dưới chân con có một túi xách, bên trong con để ít tiền mặt, ra nước ngoài tạm thời đừng liên lạc, chờ qua khỏi đầu ngọn gió này lại nói.”

Tống Tử Căng lấy túi xách ra, Tô Lương Mạt sợ có người theo dõi, nếu như lần này đi không được, theo như tính khí Chiêm Đông Kinh sau này cô đừng mơ tưởng có cơ hội

Xe nhanh chóng chạy xuống đường lớn, Tô Lương Mạt nhìn kính chiếu hậu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, hai chiếc xe phía sau theo sát cực kỳ, cô quẹo sang khúc cua phía trước, đối phương vẫn cắn chặt không buông.

Theo lý người của Chiêm Đông Kinh không thể đuổi tới nhanh như vậy, trong lòng Tô Lương Mạt rõ ràng, lúc cô tìm tới Thẩm Tâm Lê đã nghĩ qua, Thẩm Tâm Lê giúp cô như vậy, cô càng phải cẩn thận, ngay cả Chiêm Đông Kinh cũng nói Thẩm Tâm Lê độc địa như rắn rết, xem ra người phía sau tám phần là cô ta phái tới, bây giờ tính mạng cả nhà cô đều ở trên xe, cho dù bị bắn chết nửa đường, cũng là chết vô ích, Chiêm Đông Kinh nếu biết cô đưa ba mẹ bỏ trốn, chỉ sợ còn cảm thấy cô đáng chết hơn.

Tô Lương Mạt tăng tốc chạy lên trước, đây là khu vực náo nhiệt, đối phương có lẽ không đến mức động thủ tại đây, nhưng thời gian hẹn trước còn nữa tiếng, đường đến bến tàu còn một đoạn đường rất dài khá vắng vẻ, Tô Lương Mạt bắt đầu lo lắng, cô nhìn ba mẹ ngồi phía sau, Tống Tử Căng vẫn không biết, kéo cánh tay Tô Khang nói gì đó.

Tô Lương Mạt cố tự trấn tĩnh, cô kéo kính xe xuống, một chiếc xe chạy ngang bên cạnh, Lưu Giản nhớ biển số xe của cô, ở đèn đỏ phía trước quay xe lại ngừng bên cạnh Tô Lương Mạt, còn nhấn còi.

Cô kỳ thực đã sớm nhìn thấy, sắc mặt Tô Lương Mạt ngưng trọng, thật sự là trước có sói sau có hổ, cô định cứ vậy nhắm mắt làm ngơ, nghĩ Lưu Giản không thấy hứng thú có khi sẽ lái xe rời đi.

Đèn đỏ vừa chuyển, cô đạp chân ga phóng đi, Lưu Giản nhìn thấy chiếc xe bám sát phía sau hần đê lên còi xe ‘bíp bíp’ không ngừng, nhưng Tô Lương Mạt chỉ lo chạy về phía trước, hần đoán chắc cô là nhìn thấy hần.

Lưu Giản rút di động ra, vừa đánh tay lái đi theo sau xe Tô Lương Mạt.

Cô đang lo làm thế nào để cắt bỏ cái đuôi ở đằng sau, lại không có thừa thời gian đi đường vòng, Tô Lương Mạt chỉ có thể tăng tốc, Tống Tử Căng bám chặt cánh tay Tô Khang, “Lương Mạt, làm sao vậy?”

“Mẹ, không có việc gì, con sợ không kịp thời gian.”

Lúc Tô Lương Mạt sắp đến nơi xe Lưu Giản buộc cô dừng lại, hai chiếc xe một trước một sau làm cô nửa bước khó đi, Tô Lương Mạt gấp đến mức kéo cửa sổ xe, “Muốn chết sao, đừng cản tôi.”

“Khẩu khí cũng không nhỏ,” Lưu Giản vọt nhanh xuống xe, kéo cửa bên ghé lái của Tô Lương Mạt, “xuống đây!”

“Tôi hôm nay thật không rảnh dây dưa với anh.”

Lưu Giản nhìn về chỗ ngồi phía sau, Tô Lương Mạt vô thức muốn kéo cửa xe, Lưu Giản một bả núu lấy cánh tay cô kéo tới, “Người của tôi tạm thời ngăn bọn chúng lại trước, cô lên xe của tôi, tôi tìm người dời đi chú ý của chúng.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, dường như không chút nghĩ ngợi nói với Tống Tử Căng, “Mẹ, mau đỡ ba xuống xe.”

Rất nhanh có người đem xe của Tô Lương Mạt lái đi hướng khác, Lưu Giản thắt dây an toàn, khởi động xe, “Đi đâu?”

Tô Lương Mạt do dự một chút, nhưng vẫn nói ra địa điểm cho hẳn.

Lưu Giản dọc đường đi đều không nói gì, càng không hỏi gì Tô Lương Mạt, cô khẩn trương nhìn quanh trước sau, xe một hồi đi vào bến tàu, nơi này trùng hợp là chỗ của Tương Hiếu Đường, giảm bớt một cửa ải Tô Lương Mạt phải tìm cách thông qua.

Tàu đã sớm cập bến, Tô Lương Mạt đưa Tống Tử Căng cùng Tô Khang đến, trên tàu có người tiếp ứng, đã sớm coi chừng ở đầu tàu, vừa nhìn thấy bọn họ liền ngoắc ngoắc ra hiệu lên tàu.

Tống Tử Căng lưu luyến không rời, Tô Lương Mạt khẽ đẩy bả vai bà, “Mẹ, chăm sóc cha thật tốt, mau đi.”

Tô Khang vội kéo tay Tống Tử Căng lên tàu, thời gian vô cùng cấp bách, tàu chuẩn bị khởi hành, Lưu Giản đứng bên cạnh Tô Lương Mạt nửa chữ chưa nói, yên lặng hiem có.

Tô Lương Mạt dùng sức vẫy tay, Lưu Giản nghiêng đầu, ánh đèn mờ mờ trên bến tàu chiếu rọi lên mặt nước trong vắt sóng sánh vỗ vào mặt Tô Lương Mạt, khóe mắt cô mờ mịt ướt át, khóe miệng lại cứ kéo lên, tàu đã khởi hành, khoảng cách xa như vậy người trên tàu không nhìn thấy nước mắt của cô.

Lưu Giản vươn tay, đặt lên bả vai Tô Lương Mạt.

Lúc này hẳn mới phát hiện, dưới lòng bàn tay là xúc cảm run rẩy.

Tô Lương Mạt khó ức chế cảm giác khóc chịu trong lòng, cô không biết lần này cách biệt đến khi nào, hay tay cô nắm chặt xích sắt, nước mắt rơi lã chã, Lưu Giản nhích người lại gần cô một chút, bả vai không tự chủ được kề sát Tô Lương Mạt.

“Đừng khóc, có thể đi khỏi chính là chuyện tốt.”

Tô Lương Mạt giơ tay lên, cách đó không xa truyền đến tiếng xe hơi phanh khẩn cấp, một luồng đèn xe đột nhiên quét tới, Lưu Giản kéo Tô Lương Mạt sải bước chạy sang bên trái, “Đi mau, có người!”

Tô Lương Mạt đi theo hẳn chui vào khu chứa hàng, khu chứa hàng là nơi cực kỳ lớn trong bến tàu, Lưu Giản quen thuộc địa hình ở đây, hẳn đề đầu Tô Lương Mạt bảo cô cúi thấp xuống.

Vài tên đàn ông to cao vạm vỡ cầm súng chạy tới bến tàu, con tàu đã sớm là một bóng đen mờ mờ, Tô Lương Mạt nghe thấy đối phương hùng hùng hổ hổ, ” Mẹ kiếp, thoát rồi!”

“Có xe dừng bên ngoài, có lẽ người còn ở chỗ này.”

Tô Lương Mạt thò đầu ra, xuyên qua khe hở giữa thùng hàng nhìn ra ngoài, tổng cộng có năm tên, trong tay đều có súng.

“Tìm!”

“Hay là gọi điện thoại về trước, Kinh thiếu bên kia còn chưa biết.”

“Được, người đi gọi điện, ta dẫn người tìm xem.”

Tô Lương Mạt vừa nghe đến Chiêm Đông Kinh, lòng không khỏi kinh hãi, nhưng ba mẹ bình an rồi đi, cô cái gì cũng không sợ nữa, Lưu Giản đề gáy cô lại, cô lão đảo một cái suýt chút nữa vấp ngã, mặt dính sát vào mặt người đàn ông, trên mặt có luồng khí thổi tới, môi của hẳn kề sát bên tai cô.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 66: Bởi vì quan tâm đến em

61. Chương 66: Bởi Vì Quan Tâm Đến Em

Chương 66: Bởi vì quan tâm đến em

Thanh Hồ Đường

Chiêm Đông Kinh nhận điện thoại xong, Tống Các ngồi bên cạnh nhin không được liếc mắt nhìn hần, người đàn ông trầm mặc lỗi lâu, đột nhiên bộc phát ra ngoài.

Hần thành linh bật dậy, đá một cước, khay trà phía trước rất nhanh bay vọt lên mặt ghế sofa đối diện, đồ bên trên đều bay đổ ra ngoài.

Tống Các ngồi im một chỗ không nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh nắm chặt nắm đấm như muốn bóp nát di động.

Hần cầm chìa khóa xe bên cạnh, sai bước đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh thật không ngờ được, Tô Lương Mạt còn có thể nhẫn nại như vậy, Tô Khang trong tay hần là vô dụng, nhưng hần đã cảnh cáo cô bao nhiêu lần? Để cô dừng động tâm lệch tư, lần này thì quá giỏi rồi, trực tiếp đưa người đi.

Tô Lương Mạt xuyên qua khe hở nhỏ hẹp nhìn ra ngoài, bọn chúng lục soát rất cẩn thận, sớm muộn cũng sẽ tìm sang bên này.

Lưu Giản áp môi vào vành tai cô, “Cô có đem súng không?”

Tô Lương Mạt nắm chặt túi xách trong tay gạt đầu, “Nhưng tôi không dám nổ súng.”

“Vậy lần trước cô làm sao có thể?”

Cô hạ thấp giọng, “Lúc đó tôi không có thời gian cân nhắc, hoàn toàn là động tác theo bản năng.”

“Lát nữa bọn chúng cũng sẽ không cho cô thời gian cân nhắc.” Lưu Giản từ bên hông rút ra khẩu súng, mở băng đạn, bên trong chỉ có bốn viên, “Súng của tôi để trên xe.”

Tô Lương Mạt vươn tay vào trong túi xách, đầu ngón tay chạm đến thân súng, cảm giác lạnh băng làm cô không rét mà run.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, giày da đập lên nền xi măng ma sát phát ra tiếng ‘lộp cộp’, khẩu súng của Lưu Giản nhắm ngay giữa khe hở thùng thành, đến lúc đối phương phát hiện bọn chúng muốn phản kháng lại cũng không kịp nữa.

Hai chân Tô Lương Mạt tê cứng, cô thấy sắc mặt người đàn ông đông lạnh, sát khí trong mắt làm cô cảm thấy xa lạ, cô quen thấy bộ dạng lưu manh của hần, lại suýt quên người đàn ông này cũng là sống trên đầu lưỡi dao.

Lưu Giản bình tĩnh, đôi con ngươi hẹp dài khẽ nheo lại, hần không thể lãng phí bất kỳ viên đạn nào.

Hần mở khóa an toàn, Tô Lương Mạt nghe một tiếng ‘bụp’, chỉ có tiếng súng bắn trúng thân thể con người mới có âm thanh ngột ngạt như vậy truyền tới tai.

“Chuyện gì vậy?” Có tên đằng xa kêu lên.

Lưu Giản chụp lấy cánh tay Tô Lương Mạt, “Đi!”

Cô chạy theo hần quẹo vào một khúc rẽ khác, bốn tên còn lại nghe thấy tiếng súng chạy tới, tên đàn ông nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đồng bọn đặt tay lên cần cổ của hần, “Chết rồi.”

Đôi môi Tô Lương Mạt run rẩy, súng trong tay thiếu chút nữa không cầm được.

Lưu Giản dựa lưng vào cách tường, liếc nhìn cô, “Vẫn còn bốn tên.”

“Đều giết hết sao?”

“Cô ra ngoài bảo bọn chúng thả cô đi, tôi liền bỏ súng xuống.”

Tô Lương Mạt im miệng không nói nữa, cô dựa bên cạnh Lưu Giản, “Hồ nước đục này anh không cần phải can dự vào.”

“Là cô kéo tôi vào.”

Tô Lương Mạt không nói nữa, cô để khẩu súng bên cạnh, Lưu Giản ra tay, ý nghĩa sinh mạng đám người kia giống như bị cột trên sợi dây thừng, Lưu Giản đưa tay đẩy thùng hàng ở giữa, bốn tên còn lại chia thành hai hướng, thành tư thế đánh bọc sườn.

Lưu Giản nắm chặt tay Tô Lương Mạt, hơi thở lạnh lạnh bao lấy cô, lần đầu tiên Tô Lương Mạt không né tránh, cô đứng bên cạnh Lưu Giản, một dải ánh sáng chiếu lên chân đám người đó, kéo thành cái bóng thật dài.

Tiếng bước chân dần gần tới, Lưu Giản nghiêng người, hất quay đầu nháy mắt với Tô Lương Mạt, ra hiệu bảo cô đi sát theo hất.

Mùi gió biển mằn mặn thổi vào khoang mũi, cánh tay Lưu Giản thẳng tắp, tư thế hất cầm súng rất chuẩn, ngón trỏ luôn luôn nắm căng, vừa có động tĩnh viên đạn liền thoát xác bay ra.

Tay hất cầm túi xách của Tô Lương Mạt, từ bên trong tìm được hộp kẹo cao su, Lưu Giản hướng về phía Tô Lương Mạt làm động tác ném lên.

Tô Lương Mạt ngẫm hiểu, cô cầm lấy hộp kẹo cao su dùng sức ném ra ngoài, vỏ hộp màu vàng cam đập vào ánh đèn, lập tức phát ra chói mắt vô cùng, Lưu Giản lách mình ra ngoài, thương pháp vừa nhanh vừa chuẩn, ‘đoàng đoàng’ hai tiếng súng giải quyết trọn hai tên, lại là một phát súng lấy mạng, tuyệt không dư thừa viên đạn nào.

Tô Lương Mạt bị hất dắt tay tiếp tục đi về trước, cô muốn đưa súng trong tay cho hất, bên trong nhiều hơn một viên đạn.

Đoàng!

Một tiếng này, là sượt qua tai Tô Lương Mạt, màng nhĩ của cô đau buốt, Lưu Giản ôm lấy bả vai cô, để cô khom người dịch từng bước lên trước, còn lại hai tên chó cùng rút giậu, trong tay hai bên đều có hai khẩu súng, phương án của bọn chúng gần như là bắn loạn.

Viên đạn găm thật sâu vào trong thùng hàng, bắn trúng đỉnh thép bật ngược lại, cánh tay Tô Lương Mạt ngăn trước mặt, đột nhiên bị Lưu Giản hất ngã, cô té lăn đùng vào góc tường, người đàn ông cơ hồ không để cô dư thừa thời gian, kéo cánh tay lôi cô tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi chạy không nổi nữa.”

“Không muốn chết thì im miệng.” Trong mắt Lưu Giản lạnh lùng u ám, tay hất đè ép bả vai Tô Lương Mạt, để cô ẩn mình vào trong không gian kín mít, “Đợi ở đây đừng động dậy.”

“Anh đi đâu?”

“Tôi...”

“Súng của tôi đưa cho anh!”

Tiếng súng đuổi theo liên tiếp, Lưu Giản không có cơ hội đưa tay, hất lách mình tránh đi, Tô Lương Mạt chen giữa hai dãy thùng hàng, nhìn Lưu Giản nhanh chóng chạy đi.

Hất nắm chắc chín phần có thể xử lý hai tên còn lại, Lưu Giản sờ con dao mang theo tùy thân, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, súng trong tay tên đàn ông đưa qua, hất nhanh chóng chế trụ cánh tay tên kia, nhắm ngay mi tâm bắn một phát.

Gần như là đồng thời, họng súng đen ngòm trực tiếp nhắm thẳng hất, cánh tay Lưu Giản căng cứng, ý thức định rút dao nhưng có thể không kịp nữa.

Rốt cuộc là thua ở giây cuối cùng này mà lại vì thiếu đạn.

Cũng không biết là dao nhanh hơn hay súng nhanh hơn, chỉ có điều Lưu Giản không thấy cảm giác bỏ mạng quá đáng sợ, tên đàn ông phía trước đưa tay ôm bụng, sau đó cả người thẳng tắp ngã ngược ra sau.

Lưu Giản xoay người, nhìn thấy Tô Lương Mạt giờ súng lên.

Thần sắc hần thoảng hiện chút hoảng hốt, giống như vừa từ Điện Diêm La đi một vòng, Lưu Giản sải bước đến bên cạnh, duỗi tay đè súng của Tô Lương Mạt xuống, thấy cánh tay cô cứng ngắc, đáy mắt hần nổi lên vẻ không đành lòng, lại ôm cô vào ngực, “Không sao rồi.”

“Tôi...” Tô Lương Mạt nhìn thấy vết máu dưới thân tên kia lan ra, cô nhắm mắt lại, “Lần này tôi thực sự giết người rồi.”

Lưu Giản kéo cô đi ra ngoài, hai người tới trước bến tàu, Tô Lương Mạt muốn quay đầu, Lưu Giản liền kéo đầu cô quay lại, “Tôi sắp xếp cho em tránh đi một thời gian.”

Cô lắc đầu, “Không cần.”

“Những tên kia là ai phái tới? Còn ba của em...”

“Ba tôi chưa chết, nhưng cảnh sát không biết,” Tô Lương Mạt nhìn Lưu Giản, “nhưng bây giờ anh biết rồi.”

“Yên tâm, tôi sẽ không nói ra.”

“Tôi phải trở về,” Tô Lương Mạt không khỏi nắm chặt tay, cô nhớ đến Chiêm Đông Kinh, lần trước là cướp hàng, lần này là tự mình đưa Tô Khang bỏ trốn, lần này không biết lại định trừng phạt cô thế nào, nhưng Tô Trạch vẫn còn ở Thanh Hồ Đường, hướng hồ Ngự Châu là địa bàn của hần, trốn đi đâu cũng vô dụng, “Lưu Giản, cảm ơn anh.”

Lưu Giản tiến tới gần cầm tay cô, đầu ngón tay vẫn lạnh buốt như cũ, “Còn sợ không?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt trắng thắm như tờ giấy, đến lúc này vẫn chưa hồi phục lại, cô lắc lắc đầu, “So với lần trước đỡ hơn nhiều rồi, chẳng lẽ dần dần sẽ thực sự tệ đại sao?”

“Không phải,” Lưu Giản đưa tay nghịch mái tóc dài của cô, “em không nghĩ tới, liền vượt qua được, nghe lời tôi, đừng nghĩ.”

“Thật không?”

Người đàn ông gật gật đầu, trong con ngươi lộ ra chút gì đó có thể khiến người khác an lòng, ngay từ đầu Tô Lương Mạt không cho rằng Lưu Giản là người tốt, cô mỉm cười, trên đầu còn dính ít bọt biển màu trắng, nụ cười này có thể nói là khuynh thành, khảm thật sâu vào lòng Lưu Giản.

Tô Lương Mạt để gió biển tùy ý quạt vào mặt, cô biết Chiêm Đông Kinh bên kia rất nhanh sẽ nhận được tin, sẽ có nhiều người hơn nữa tuôn đến bến tàu, cô hít sâu hơn, “Đi thôi.”

“Em đi đâu?”

“Tôi quay về, yên tâm, những tên đó không phải anh ta phái tới, anh ta sẽ không làm gì tôi.”

Lưu Giản không tin, Tô Lương Mạt xoay người định đi, suy nghĩ một chút đưa tay kéo tay hần, “Anh đi trước đi.”

Hần ngăn trở tầm mắt Tô Lương Mạt, cùng cô sánh vai đi lên trước, “Vì sao?”

“Không nhìn thấy, tôi có thể không nghĩ tới.”

Ánh mắt Lưu Giản quét qua mấy cỗ thi thể, bước chân Tô Lương Mạt giống như lơ lửng trên mặt đất, cô không ngờ được, chỉ cách có mấy ngày, cô liền thật sự giết người.

Hơn nữa, là vì Lưu Giản.

Làm người ta khó tin đến mức nào.

Cô không biết, có một số việc trời định nhất định là chuyện tốt.

Lưu Giản lái xe, đưa Tô Lương Mạt đến công viên cách đó không xa, xe của cô đậu ở đó.

Đợi xe dừng hẳn, Tô Lương Mạt đẩy cửa xe muốn đi xuống, Lưu Giản gọi cô, “Thật sự không có việc gì?” “Nếu có chuyện tôi đã đi cùng với ba mẹ tôi rồi.” Tô Lương Mạt đi đến trước cửa xe của mình, Lưu Giản thấy cô rời đi, hần không yên tâm, lái theo sau.

Đến khi xác định cô đi về hướng Thanh Hồ Đường, Lưu Giản mới giảm chậm tốc độ, phía trước là địa bàn của Chiêm Đông Kinh, hần không vào được.

Tô Lương Mạt nhìn bóng xe trong kính chiếu hậu càng lúc càng nhỏ, đến Thanh Hồ Đường, cô cũng không có lái xe vào biệt thự, mà dừng ở ven đường.

Chiêm Đông Kinh dọc hai bên bến tàu tìm kiếm, đầu bên kia truyền đến tin tức, phát hiện năm người bám theo Tô Lương Mạt toàn bộ bị bắt chết.

Hần nặng nề xuống một đám, chỉ dựa vào Tô Lương Mạt đừng mơ tưởng dứt khoát như vậy, cũng chính vì điểm này, mới làm Chiêm Đông Kinh càng thêm tức giận.

Sau lưng cô có chỗ dựa, mới có thể không kiêng nể gì như vậy, Tống Các cũng đã phái người ra ngoài tìm, hận không thể lật ngược mấy khu vực lân cận, Chiêm Đông Kinh càng tìm về sau càng thấp thỏm phập phồng, hần khó mà khống chế tâm tình của mình, nhưng lúc này lửa giận trong lồng ngực đã cháy tới tận cổ họng, người đàn ông kéo căng bờ môi lạnh lùng khô khốc. Có lẽ đã trốn rồi, biết rõ đưa Tô Khang trốn đi hần sẽ không để cô sống yên ổn, xem ra là dù bao xa thì cũng đã trốn rồi.

Nhưng chẳng lẽ cô không quan tâm em trai của mình?

Đầu óc Chiêm Đông Kinh một đống hỗn loạn, càng loạn lại càng muốn tìm được cô, hần thậm chí còn nghĩ tới việc trừng phạt cô thế nào, lần trước dạy dỗ chắc là quá nhẹ, hần phải làm cô đời này không thể nào quên được!

Không ý thức được đã lái xe đi rất xa, Chiêm Đông Kinh không mục đích tìm kiếm khắp nơi, nhưng lại không nhận được lo lắng.

Bến tàu bên kia nghe nói là xảy ra bắn nhau, chỉ là muốn tìm người không có lệnh của hần ai dám lộn xộn? Hần nghĩ có lẽ Tô Lương Mạt đang trốn, có khi nào có khả năng...

Chiêm Đông Kinh cau mày, gọi điện thoại cho Tô Lương Mạt, phát hiện cô tắt máy.

Tống Các bên kia vẫn không có tin tức.

Thời gian sớm đã qua hừng đông, hần tìm suốt năm giờ liền.

Đột nhiên nhận được điện thoại, là bên Thanh Hồ Đường gọi tới, nói tìm thấy xe của Tô Lương Mạt, chỉ là không thấy người.

Chiêm Đông Kinh đánh tay lái một cái, cũng không quan tâm là đường một chiều, trực tiếp quay đầu.

Hần rất nhanh trở về Thanh Hồ Đường, xa xa đã nhìn thấy xe của Tô Lương Mạt đậu bên rặng cây xanh phía trước, cửa xe mở, Chiêm Đông Kinh dừng bên cạnh, nhưng bên trong không có người, mỗi lửa trong người hần càng cháy hung hãn.

Tô Lương Mạt thực ra trốn ở một bên, cô biết Chiêm Đông Kinh sớm muộn sẽ trở lại, thời gian trôi qua lâu một chút nói không chừng có thể làm hần bớt giận, Chiêm Đông Kinh xuống xe, con người sắc bén quét ra bốn phía.

Tô Lương Mạt không nghĩ sẽ rời đi, nhưng cũng không thể lập tức trở về đụng trúng họng súng của Chiêm Đông Kinh, người như hần không biết chừng lại muốn dùng nộ pháp gì hành hạ cô.

Cô từ rặng cây xanh nhảy ra ngoài, sau đó quay về hướng ngược lại nhanh chân bỏ chạy.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng động quay đầu, Tô Lương Mạt vội vàng chạy trốn, không quan tâm ngó ngang, Chiêm Đông Kinh chui vào xe, đạp chân ga đuổi theo, chạy đến bên cạnh cô, hần xuống xe, Tô

Lương Mạt vẫn không có ý định đứng lại, Chiêm Đông Kinh hướng bóng lưng cô hét lên, “Lăn lại đây cho tôi!”

Cô chạy trốn nhanh hơn.

Người đàn ông ba bước đuổi theo phía trước, chế trụ cổ tay cô dùng sức lôi trở về, Tô Lương Mạt bị hấn đè ép lên nắp mui xe, Chiêm Đông Kinh chen người vào giữ hai đùi của cô, đem hay tay Tô Lương Mạt áp lên đỉnh đầu, “Chạy đi đâu, em còn dám chạy hả?”

“Tôi không có chạy.” Tô Lương Mạt thở hồng hộc, tư thế bất tiện như vậy làm cô khó chịu muốn tránh ra, Chiêm Đông Kinh chen ép cánh tay Tô Lương Mạt, mặt sắp dán lên mặt cô, “Còn nói không chạy, lá gan của em đủ mập rồi, nói, bản thân đã làm chuyện gì!”

“Tôi đưa ba mẹ tôi đi rồi, nói với anh chắc chắn anh sẽ không đồng ý, để tôi đứng đây, lưng tôi uốn cong khó chịu.”

“Em còn biết khó chịu?” Chiêm Đông Kinh đưa tay bóp trước ngực cô, “Ai thả các người ra ngoài?”

Tô Lương Mạt nghĩ tới Thẩm Tâm Lê bỏ đá xuống giếng, “Tôi tìm Thẩm Tâm Lê hỗ trợ, là cô ta đã thông trạm kiểm soát, tôi không có bản lĩnh đó.”

Chiêm Đông Kinh dùng sức bóp, Tô Lương Mạt đau đến muốn đánh người, cô cũng biết người đàn ông này có rất nhiều chiêu biến thái, hơn nữa kinh nguyệt sắp tới, ngực vốn rất nhạy cảm, dùng lực một chút cũng khiến cô đau đến nghiến răng.

“Người ở bến tàu là ai giết?”

“Bọn họ liên tục đuổi theo tôi, còn hướng tôi nổ súng,” Tô Lương Mạt giấu chuyện Lưu Giản, “là những người đưa ba tôi rời đi làm.”

Ngón tay nắn bóp thành đủ loại hình dáng có hình dung, Chiêm Đông Kinh kẻ sát tới, “Ba em muốn đi đâu?”

“Ông ấy không muốn bất kỳ ai biết ông ấy đi đâu, ba tôi cẩn thận quen rồi, ngay cả tôi cũng không biết.” Tô Lương Mạt muốn giải thích, nhưng lại đau nhức không nhịn được, “A!”

Chiêm Đông Kinh là muốn bóp nát ngực của cô sao? (Bạn chip không biết nói gì hơn @@)

Hai tay Tô Lương Mạt bị hấn cố định trên đầu “Bây giờ nói với tôi những thứ vô dụng này, không phải vừa rồi còn muốn chạy sao? Không cần em trai của em nữa phải không?”

“Tôi không có chạy,” Cô ngang bướng cãi lại, “tôi lái xe trở lại đây, nhưng không dám đi vào, tôi thấy anh tới, lại sợ anh tức giận muốn trừng phạt tôi, hai chân tôi không tự chủ được...”

Chiêm Đông Kinh từ trên cao liếc nhìn cô, Tô Lương Mạt yếu thế, muốn hấn tiêu tan đợt tức giận này, cứng đối cứng người thua thiệt là bản thân mình, nhưng người đàn ông nhìn cô đôi con ngươi thâm sâu không thấy đáy, giống như liếc qua liền nhìn thấu tâm tư của cô, lại giống như có chứa thất vọng trào phúng. Nửa câu sau Tô Lương Mạt muốn cãi lại nuốt trở về, Chiêm Đông Kinh như bức tượng điêu khắc đứng trước mặt cô, cô dần dần kiệt sức.

Hấn nên tức giận, những điều này Tô Lương Mạt đều dự liệu được.

Chiêm Đông Kinh vươn tay, toàn thân Tô Lương Mạt cứng đờ, cho là hấn muốn bóp cổ cô, ngón tay người đàn ông chỉ đùa nghịch tóc cô, bọt biển màu trắng trên mặt vẫn chưa tản hết, một bên đại não mông lung như phủ tầng tuyết trắng.

“Có phải em thủy chung không có cách nào tin tưởng tôi?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy bóng hình trong đáy mắt người đàn ông, cô không chút nghĩ ngợi lắc đầu, “Không, tôi tin anh, nhưng ba tôi không tin bất kỳ ai khác, tôi đưa ông ấy đi không phải vì muốn để ông ấy thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, mà là tôi không có cách nào làm ngơ kiên trì đến cổ chấp của ông ấy, Chiêm Đông Kinh, anh có thể nói tôi vong ân phụ nghĩa, hay cả nhà chúng tôi đều vậy, nhưng việc này không liên quan đến tin hay không tin anh?”

Cô nhìn hần chòng chọc, ánh mắt hết sức chân thành kiên định, mái tóc xỏa tung giống như đám rong biển, Chiêm Đông Kinh trầm mặc, Tô Khang bỏ trốn hần cũng không quá tức giận, vốn dĩ ông ta có ở trại an dưỡng hay không cũng không ảnh hưởng gì lớn, chỉ là hành động này của Tô Lương Mạt, đã phạm đến ranh giới cuối cùng của hần.

Lại còn dính líu đến Thẩm Tâm Lê.

Chiêm Đông Kinh buông tay, bàn tay vẫn chống đỡ hai bên Tô Lương Mạt, “Thẩm Tâm Lê vì sao lại giúp em?”

Hần luôn có khả năng tìm được trọng điểm trong lời nói, con người Tô Lương Mạt lóe lên, “Tôi đến trại an dưỡng bị cô ta phát hiện, tôi bảo cô ta giữ bí mật, lúc trước anh cho tôi tiền tôi không động vào một đồng đều đưa hết cho cô ta, anh cũng biết, người như Thẩm Tâm Lê coi trọng tiền hơn tất cả mọi thứ.”

Tô Lương Mạt càng nói càng không chắc chắn, cô luôn cảm thấy Chiêm Đông Kinh hình như biết điều gì đó, lại còn ở đây chất vấn cô từng câu từng chữ, cô thậm chí nghi ngờ bây giờ có phải mình đang tự chui đầu vào lưới hay không?

Hần đưa tay lôi cô dậy, chân Tô Lương Mạt vẫn còn chống lên mui xe, Chiêm Đông Kinh thấy dè dặt trong mắt cô, hần xoay người, cong một chân lên, cả người liền dựa bên cạnh Tô Lương Mạt, “Chạy cái gì, nếu đã ở đây chờ tôi, cho dù em đi vào trong tôi cũng không làm gì em.”

“Tôi cảm thấy anh sẽ giết tôi.” Tô Lương Mạt nói lời này là nói thật.

“Giống như hai ngày trước, em cầm đồ ném về phía tôi hung hăng như vậy?” Chiêm Đông Kinh nghiêng mặt qua nhìn cô, bộ dáng kia, giống như nói cô là người đàn bà chanh chua. Tô Lương Mạt xác định tức giận trên mặt người đàn ông đã tiêu tán, “Xin lỗi.”

Cô đưa tay, trước ngực đau đớn dữ dội, Tô Lương Mạt khẽ cúi người xuống.

“Những người ở bến tàu kia, rốt cuộc là ai giết?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt Chiêm Đông Kinh lạnh lùng, liếc nhìn chút manh mối trong mắt cô, Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, vẫn phải thừa nhận, “Lưu Giản, ở trên đường chạm mặt anh ta, anh ta đã cứu em.”

Con người Chiêm Đông Kinh thâm trầm, cố định ở nơi âm u trước mặt.

Tô Lương Mạt cứ cảm thấy có gì đó không đúng, theo như tính tình của hần tuyệt đối không có khả năng bỏ qua như vậy.

Chiêm Đông Kinh nghiêng người đứng dậy, thấy cô bất động tại chỗ, “Đi thôi, tìm em hơn nửa đêm, người cũng mệt chết.”

Tô Lương Mạt căng thẳng, “Chiêm Đông Kinh, anh vì sao lại đối với em tốt như vậy?”

“Tôi đối với em tốt em có thể cảm giác được sao?” Người đàn ông quay đầu nhìn cô.

Tô Lương Mạt tiến lên nắm lấy tay hần, “Vì sao?”

Chiêm Đông Kinh kéo cô về phía trước, tiếng bước chân trầm lặng, sau đó hần đứng trước xe, mắt nhìn Tô Lương Mạt, “Tôi đối xử với em và những người khác không giống nhau, tôi dễ dàng tha thứ cho em, là vì tôi quan tâm, em cảm giác được sao?”

Tô Lương Mạt giật mình, quả thực, cô có thể cảm giác được nhưng từ trước đến giờ không hề suy nghĩ theo hướng đó, lúc đối diện với đôi mắt đen láy của người đàn ông, bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy ấm áp, Chiêm Đông Kinh nhìn cô vô thức kéo khóe miệng, khuôn mặt hần chìm trong ánh trắng mờ mờ không rõ, Chiêm Đông Kinh đưa cô vào trong xe, kỳ thực, ngay cả hần cũng không phân biệt được những lời mà mình vừa nói câu nào là thật câu nào là giả.

Lưu Giản về đến nhà, Tô Uyển vẫn đứng trên sân thượng chờ hần, hần không trở về cô liền không ngủ được, thật vất vả mới thấy xe của Lưu Giản lái vào đây, lo lắng của cô ta mới từ từ buông xuống.

Trong lòng Lưu Giản, một cổ đau nhức từ lúc này bắt đầu quẩn lầy hần, hần tắm rửa sơ qua, căng thẳng nguy hiểm lúc bị kẻ khác chĩa súng ở bến tàu đến giờ còn kích thích thần kinh của hần, Tô Uyển ngồi trên giường đợi hần, đến khi Lưu Giản nhìn thấy cô ta, mới hiểu vì sao lại cảm thấy đau lòng.

Tô Lương Mạt giết người, còn là vì hần mà nổ súng. Hần lẽ ra phải thấy vui vẻ.

Lúc Tô Uyển nói với hần cô ta hại Triều Kiều phải tự sát, hần còn khen Tô Uyển làm rất tốt, nhưng lúc này hần lại không hề có chút cảm giác thư thái, hần rõ ràng là đau lòng cho Tô Lương Mạt.

Ở trước cửa sông bạc, lúc tên người Thái Lan kia nói cho cô biết phát súng kia thật ra là do Chiêm Đông Kinh bắn, hần rõ ràng nhìn thấy cả người Tô Lương Mạt cứng ngắc, thông qua ánh mắt của cô Lưu Giản có thể tưởng tượng được lúc cô cầm súng sợ hãi đến mức nào, hần thế nhưng lại hy vọng lần đó là cô thực sự giết người, mà không cần để sợ hãi lần đầu tiên lưu lại đến bây giờ.

Hần vén chăn nằm lên giường, Lưu Giản bực mình nóng nảy, nghĩ lại chính mình bị làm sao vậy, giết người vốn dĩ là chuyện bình thường, trong lòng hần vì sao lại khó chịu như vậy?

Tô Uyển thấy hần đưa lưng về phía mình, cô ta tiến đến gần, người đàn ông vừa mới tắm, tóc vẫn còn ướt, cô ta chôn mặt vào cổ cô Lưu Giản, sợi tóc ngắn ẩm ướt nhỏ giọt khiêu khích làm cô ngứa ngáy khó chịu, Tô Uyển hôn mặt của hần, sau đó từ từ dời xuống cằm.

Lưu Giản đưa tay ôm cổ cô, người cũng nằm ngang lại, bàn tay Tô Uyển lướt dọc theo lồng ngực trắng trẻo của người đàn ông, đầu lưỡi ở giữa môi hai người trần trọc dây dưa, Lưu Giản nhớ đến bộ dạng của Tô Lương Mạt lúc rời đi, cô cũng không có biểu hiện gì quá khích, cô bắn trúng bụng đối phương, rồi không dám liếc mắt nhìn, rõ ràng là sợ hãi.

Tay Tô Uyển lướt qua bụng người đàn ông dò xét xuống dưới, đôi mắt Lưu Giản thanh tỉnh, lại nhớ tới Tô Lương Mạt nói cô không dám nổ súng.

Chỗ mẫn cảm vừa bị đụng chạm, Lưu Giản lấy lại tinh thần, hần thở dài đẩy tay Tô Uyển ra, “Tôi mệt lắm, cô ngủ đi.”

Hần thật sự không có tâm tình, dù là thân thể nổi lên phản ứng, cũng không có khí lực hứng thú phóng thích.

Tô Uyển quỳ gối bên người hần, trên mặt đầy vẻ khó xử, Lưu Giản nghiêng người không để ý đến cô ta, cô ta chỉ đành nằm xuống cạnh hần.

Sau nửa đêm, mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nói đúng hơn là bị mùi thuốc lá gay nồng làm sặc tỉnh, bốn phía một màu đen nhánh, Tô Uyển mở mắt nhìn thấy trước sofa khói thuốc lá theo động tác đầu ngón tay châm lửa của người đàn ông đỏ bừng, cô biết Lưu Giản ngồi ở đó, chỉ là không hiểu hần tại sao lại như vậy.

Một phát súng này của Tô Lương mạt, về sau lại trói buộc lòng Lưu Giản, hần mỗi lần nhớ đến bộ dạng cô giờ súng đứng ở bến tàu, đều đau lòng khó nhịn.

Buổi tối Tô Lương Mạt lại thấy ác mộng, cô mơ người đàn ông bị cô giết đuổi theo muốn bóp cổ cô, cô đột nhiên bừng tỉnh, sợ đến toàn thân đều là mồ hôi.

Cô thở hổn hển mở to hai mắt, ngực kịch liệt đập phồng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng động đưa tay mở đèn, “Sao vậy?”

“Đừng!” Tô Lương Mạt giữ tay hần lại, cảm giác sợ hãi không có cách nào xua tan được, cô ôm chặt Chiêm Đông Kinh, người cũng lấn sang trèo lên người hần.

Người đàn ông nằm im khê hừ, Tô Lương Mạt dứt khoát ngồi lên eo lưng người đàn ông, cô hôn mi tâm rồi đến mặt của hần, đây là lần đầu tiên cô lớn mật chủ động, Chiêm Đông Kinh giữ chặt bên eo cô, dưới bụng lại khẩn trương dựng đứng, hần ngồi dậy, chiếm lấy đôi môi anh đào của cô hôn trả, dục vọng của đàn ông một khi bị đánh thức lúc nửa đêm, chỉ có thể nói là không có điểm dừng.

Ngón tay Tô Lương Mạt xuyên qua sợi tóc nồng đậm của Chiêm Đông Kinh, hần vùi mặt vào trước ngực cô, cô thuận theo cách Lưu Giản dạy cô, không cần phải suy nghĩ, xem như cái gì cũng chưa từng phát sinh,

một hồi kích tình không thể nghi ngờ là biện pháp trốn tránh cùng phóng túng tốt nhất, cô hiếm khi chủ động thật giống như hoa anh túc nở, khiêu khích Chiêm Đông Kinh khó có thể kìm nén.

Tô Lương Mạt như vậy, thật sự rất hấp dẫn, cô giống như một khe hở không thấy đáy, một lần không lưu tâm, liền làm hấn muốn ngừng mà không được.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 67: Giết bằng thuốc độc

62. Chương 67: Giết Bằng Thuốc Độc

Chương 67: Giết bằng thuốc độc

Hậu quả phóng túng, chính là thất lưng đau nhức còn chân bị chuột rút.

Lúc Tô Lương Mạt tỉnh lại cũng không muốn động đây, mệt mỏi khó chịu, người đàn ông bên cạnh tỉnh lực tốt, sáng sớm liền ra ngoài.

Nội y của cô toàn bộ đều rơi xuống dưới giường, Tô Lương Mạt duy trì tư thế nằm sấp, lúc Chiêm Đông Kinh phóng thích trong cơ thể cô lần cuối, chính là đè cô thành tư thế này.

Trước cửa đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, có người xông vào.

Tô Lương Mạt vội vàng dùng tay kéo chặn lại, hộ vệ không dám tự ý xông vào, chỉ đứng trước cửa nói, “Tâm tỷ, chị đừng làm chúng tôi khó xử.”

Thẩm Tâm Lê đẩy rộng cửa, giày cao gót dẫm lên sàn nhà phát ra tiếng ‘lạch cạch’ chói tai, Tô Lương Mạt nhìn Thẩm Tâm Lê đi vào, cô ta ngồi thẳng lên ghế sofa, nhắc một chân lên làm làn váy bị vén lên, mép quần lót bên trong như ẩn như hiện.

Tô Lương Mạt nhắm mắt, “Cô tới làm gì?”

“Cô thực biết bỏ đá xuống giếng.”

Khóe môi Tô Lương Mạt cười lạnh, “Lời này hẳn là nói cô chứ?”

“Tô Lương Mạt, tôi rất hiếu kỳ, cô thật sự chỉ mới 23 tuổi sao?”

Cô chậm rãi mở mắt, Thẩm Tâm Lê lại nói tiếp, “Cô nói với Chiêm Đông Kinh hộ vệ ở trạm kiểm soát là do tôi đã thông?”

“Cho dù tôi không nói như vậy, cũng không che giấu được, nhưng có thể để tôi công khai đưa người ra ngoài như vậy, những người kia là do anh ta bố trí, tạm thời bị điều đi, người nên nghi đến nhất định là cô.”

Ánh mắt Thẩm Tâm Lê quét qua sàn nhà mất trật tự, quần áo hai người quần lấy nhau, cô ta thậm chí có thể tưởng tượng ra một màn kịch liệt cùng các loại tư thế tối hôm qua như thế nào, ánh mắt Thẩm Tâm Lê chợt lạnh lẽo, “Cô nếu đã sớm biết, còn bảo tôi giúp cô, tâm tư cũng đủ độc a.”

“Tâm tỷ,” Tô Lương Mạt cũng không để ý có cô ta ở đây, cô thản nhiên đứng dậy, kéo chăn xuống, trước ngực lộ ra vết hôn rất sâu, nổi bật như đóa hoa, Tô Lương Mạt nhặt áo ngủ dưới sàn lên, là áo của Chiêm Đông Kinh, khoác lên người rộng thùng thình lộ ra xương quai xanh hai bên, “tôi có thể dự liệu được mọi chuyện, cô tất nhiên cũng có thể nghĩ tới, cô cam tâm tình nguyện mạo hiểm, là vì cô cảm thấy đây là thời cơ tốt nhất để diệt trừ tôi, cô biết Đông Kinh không đồng ý để tôi đưa ba tôi ra ngoài, cho nên dù là đem cả nhà chúng tôi giết chết nửa đường, cũng không thể truy cứu trên người cô phải không?”

Thẩm Tâm Lê mân căng đôi môi đỏ mọng, khóe miệng lộ vẻ châm chọc.

Tô Lương Mạt mới 23 tuổi, lại có thể giáo huấn cô ta như vậy. Hai chữ ‘Đông Kinh’ trong miệng cô, cũng kích thích Thẩm Tâm Lê, Tô Lương Mạt đứng dậy, thân ảnh từ trên cao nhìn xuống áp đảo cô ta, “Chuyện

lô hàng tôi còn chưa nói cho anh ta, bằng không cô đừng nghĩ sẽ được sống yên ổn, tôi dùng chuyện dối lấy tin tức ba tôi còn sống, đối với cô mà nói rất đáng giá chứ?”

Thẩm Tâm Lê giống như bị người ta hung hăng tát cho hai cái.

Đến cuối cùng cô ta cũng chưa đạt được mục đích, còn Tô Lương Mạt, người cũng đã an toàn thoát chết, Chiêm Đông Kinh lại phá thiên hoang địa không truy cứu, Thẩm Tâm Lê cắn chặt môi, đây tính là gì?

“Cô bây giờ giết người của tôi, món nợ này tính thế nào?”

“Tâm tử, tôi tự hỏi tôi không thù không oán với cô, lô hàng kia cho dù không tới tay, nhưng tôi cũng đã tận lực rồi, cho dù cô vì Đông Kinh mà muốn giết tôi, nhưng giết tôi thì thế nào? Phụ nữ bên cạnh anh ta vĩnh viễn không thể nào là cô.” Tô Lương Mạt từng câu mổ xẻ, thấy sắc mặt Thẩm Tâm Lê đột nhiên khó coi, cô ta thỉnh linh bật dậy, “Cô gọi tôi một tiếng Tâm tử, có vài lời tôi cũng không ngại nói thẳng với cô, tôi lăn lộn đến ngày hôm nay còn sợ một tiểu nha đầu như cô sao? Anh ta biết rõ thì thế nào, cô thử xem xem anh ta có thể làm được gì tôi hay không?”

Tô Lương Mạt khom lưng đem nội y trên sàn từng thứ từng thứ nhặt lên, một màn này khiến Thẩm Tâm Lê càng thêm chướng mắt, cô ta nheo mắt lại, Tô Lương Mạt rất biết qua cầu rút ván, nhặt hết quần áo tự lo liệu đi tắm rửa, hoàn toàn không để cô ta vào mắt.

Lần này nói rõ ra cũng tốt, Thẩm Tâm Lê muốn mạng của cô không phải ngày một ngày hai, bây giờ Tô Khang đã rời khỏi Ngự Châu, sau này Tô Lương Mạt có thể tránh liềm tránh xa cô ta.

Khi Tô Lương Mạt ra khỏi phòng tắm cũng không nhìn thấy Thẩm Tâm Lê, cô thay quần áo xong đi ra ngoài, hai gã hộ vệ trước cửa dè dặt nhìn cô.

Tô Lương Mạt dừng lại trước cửa, “Lão Đại của các người có nói qua hay không, người tự ý xông vào phòng mà không có sự cho phép của anh ấy đáng xử thế nào?”

Hai tên kia hai mặt nhìn nhau, một tên trong đó nói, “Đáng chết.”

“Vậy súng của các người để đâu?”

Hai tên đều xanh mặt, Tô Lương Mạt xoay người đi xuống lầu.

Mọi người đều biết, Chu Chính gần đây hình như tính toán làm gì đó, cũng khó trách, người trong hắc đạo kỳ thực tin tưởng nhân quả luân hồi nhất, huống hồ bà xã của hắn đang mang thai, hắn lạy thần bái phật cúng tế, ngay cả chuyện trong bang hội đều giao cho Lưu Giản.

Tô Lương Mạt ngồi trong xe ngựa, thời tiết đã trở nên ẩm áp hơn, cô mặc chiếc váy dài đến đầu gối, chân mang đôi giày cao gót màu be, đầu tóc tùy ý búi lên, dùng hai chiếc kẹp ghim bên trái, Chiêm Đông Kinh nói đưa cô đến sông bài, Tô Lương Mạt nghe thấy hai chữ này lông mày liền vô thức nhíu chặt, cô không thích không khí trong đó, quá mức tham lam cùng xấu xí.

Đi vào phòng bao, mới phát hiện bên trong đều là người quen.

Tô Uyển dựa vào người Lưu Giản, bên cạnh còn có người Tứ Phong Đường, Tô Lương Mạt đứng trước cửa, đến khi Chiêm Đông Kinh ôm eo cô kéo đi, lúc này cô mới bước vào.

Lưu Giản giương mắt nhìn, sau đó sắc mặt như thường quay sang chỗ khác.

Bọn họ không có việc gì cũng đến đánh cược vài ván, một là tìm kiếm kích thích, hai là vốn muốn tụ tập một chỗ.

Lão đại của Tứ Phong Đường vì chuyện lần trước với Lưu Giản ghi hận trong lòng, nhưng thế lực không bị được với Tương Hiếu Đường, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, hắn cười ha hả đứng dậy chào đón, “Kinh thiếu, còn thiếu ngài thôi.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu bảo Tô Lương Mạt ngồi bên cạnh mình, hắn thân nhiên nhập tọa, “Bắt đầu rồi sao?”

“Vẫn chưa, chờ ngài đấy.”

Tô Lương Mạt cũng không nhận ra người kia, đến khi nghe thấy bọn họ nói chuyện nhắc đến Tứ Phong Đường, lúc này mới nhớ tới chuyện thẻ từ trong lễ mừng thọ Hoắc lão gia tử, tầm mắt cô không khỏi hướng về phía Lưu Giản, cũng vừa vịn chạm mắt hấn.

Thật ra đến sòng bài nhiều lắm cũng chỉ là đàm luận, Chiêm Đông Kinh chơi vài ván, hấn vốn không giỏi trò này, nhưng có đôi khi cũng chơi một chút cho vui thú, Trương Tung của Tứ Phong Đường đưa mắt nhìn Tô Uyển, “Lão Nhị, mỹ nhân bên cạnh cậu cũng không tồi, tìm ở đâu vậy?”

Lưu Giản thần sắc lười biếng, mắt nhìn bài trong tay, “Anh đến trường học tìm xem, tùy tiện có thể vơ được cả nắm.”

Trương Tung bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không kéo miệng lên được, “Chớ có nói đùa, nhìn trỏ mã thế này, có thể là học sinh sao?”

Toàn thân Tô Uyển cảm thấy khó chịu, không khỏi quay người về phía Lưu Giản.

Tô Lương Mạt nhìn Chiêm Đông Kinh lật bài, ù rất lớn, cô cũng không chú ý phía đối diện, Lưu Giản đưa tay ôm Tô Uyển vào ngực, “Trương Tung, nghe nói gần đây anh cũng muốn chen chân vào hàng trắng?”

“Lời này phải nói thế nào nhỉ, có tiền mọi người cùng chia sẻ mà.”

“Nhưng anh nhìn chằm chặp chỗ của Trương Hiếu Đường, lời anh nói đáng tin sao?”

Trương Tung làm ra vẻ giật mình, “Thật sao? Tôi còn không biết, chỉ có điều chuyện địa bàn như vậy ai cũng không nói chính xác được, hôm nay là của các cậu, ngày mai có thể...”

Lưu Giản quét mắt một cái, đáy mắt âm lệ làm người ta không rét mà run, hấn cho dù còn trẻ tuổi, nhưng cũng giống Chiêm Đông Kinh có thủ đoạn có nhãn tâm, Trương Tung bình thường có thể tránh liên tránh càng xa, nhưng sau khi phát sinh chuyện lần trước, chẳng những tên đàn ông đem thẻ từ về bị giết, mà ngay cả thẻ từ cũng không cánh mà bay.

Rất hiển nhiên, hàng hóa của hấn toàn bộ đều bị nuốt, không duyên cớ tổn thất hơn một vạn.

Lưu Giản đẩy tay một cái, “Chơi một ván đi, nếu anh thắng, tôi liền mở rộng cửa, thế nào?”

“Còn nếu tôi thua thì sao?”

“Nên sống ở đâu liền sống ở đó, thế nào, chơi không nổi?”

Trương Tung cười lạnh một hồi, “Chơi thì chơi, xuất ra không phải là dựa vào số hay sao?”

Chiêm Đông Kinh lùi ra ngoài, vốn là mất hết hứng thú, Lưu Giản buông Tô Uyển ra, hấn nhìn Tô Lương Mạt ở phía đối diện, “Để cô ấy chia bài đi.”

Trương Tung cũng nhìn về phía Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh gật đầu, phát tay ra hiệu bảo những người còn lại ra ngoài.

Tô Lương Mạt đứng lên, tầm mắt Tô Uyển cũng đưa về phía cô.

Một ván quyết định thắng thua.

Chiêm Đông Kinh nghiêng người tùy ý dựa trên ghế sofa, hấn nhìn Tô Lương Mạt chia bài cho bọn họ, Trương Tung cẩn thận đề chặt lá bài, Lưu Giản đưa mắt nhìn, lại để bài về chỗ cũ.

Mặt mũi Trương Tung tràn đầy đắc ý, tăng tiền cược, Tô Lương Mạt chia bài, cô nhìn Lưu Giản, ánh mắt người đàn ông trầm ổn, ngón tay để bên cạnh gỗ một cái.

Tô Lương Mạt chia ôi người một lá bài.

Trương Tung nhìn nhìn, hai đầu lông mày thoáng hiện vẻ bối rối, rồi vẫn đề lá bài lại.

Chỉ xem Lưu Giản có theo hay không.

Tô Uyển cũng khấn trương, thỉnh thoảng nhìn nhìn sắc mặt Lưu Giản, Tô Lương Mạt thấy hấn thần sắc tự nhiên, mắt thấy hấn có chiều hướng theo bài, kỳ thật chơi bài thế này chính là dựa vào tâm lý, ai có đủ cường đại tràng khí, người có tất có bản lĩnh lừa người.

Lưu Giản mắt phượng dài hẹp nâng lên nhìn về phía Tô Lương Mạt, hấn khẽ mím môi mỏng, Tô Lương Mạt thừa dịp hấn chuẩn bị mở miệng, ngăn cản quyết định kế tiếp của hấn, “Nếu tôi là anh, tôi liền không theo, nói không chừng trong tay hấn là lá bài rách đây.”

Lưu Giản nuốt lời muốn nói vào lại, hếch đầu lông mày lên.

Hai tay Tô Lương Mạt chống lên cạnh bàn, “Tôi không biết chơi bài, tôi chỉ là nói mò.”

Đáy mắt Chiêm Đông Kinh trầm xuống, cô còn không biết? Lúc cô chơi bài chỉ cần muốn căn bản có thể không chế thắng thua, lại nhớ đến nho nhỏ thú đến bây giờ không biết viết chữ, suy nghĩ xiêu vẹo toàn bộ đều viết lên trên mặt.

Đầu ngón tay Lưu Giản khẽ gõ lá bài, giống như đang cân nhắc, dù sao Tô Lương Mạt nói lời này không có căn cứ, chỉ dựa vào miệng của cô.

Trương Tung lập tức thúc giục, “Khấn trương nào.”

Lưu Giản gần như là cùng một lúc mở bài, cũng đem toàn bộ tiền trong tay đẩy về phía trước, “Tôi không theo, tôi lại muốn xem thử xem trong tay anh rốt cuộc là bài như thế nào.”

Trương Tung vừa thấy lá bài của Lưu Giản, cả người lập tức bất động, hấn đưa tay đẩy đầu tóc thừa thốt, “Không cần xem, tôi thua.”

Tô Lương Mạt ngồi trở lại bên cạnh Chiêm Đông Kinh, khoe miệng Lưu Giản rõ ràng lộ ý cười, Tô Uyển bên cạnh thế nào cũng không thấy nhẹ nhõm được.

Sắc mặt Trương Tung xanh mét, nhưng lời này của Tô Lương Mạt lại không sai, lại không có quy định trên chiếu bạc không được nói chuyện, ai cũng cho là may mắn, nhưng chỉ có Chiêm Đông Kinh trong lòng hiểu rốt cuộc là thế nào.

Tô Lương Mạt lúc ấy thật không có nghĩ gì khác, chỉ là vô thức, cũng không dự liệu sau này có hậu quả gì không.

Trương Tung cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài, căn phòng to như vậy cũng chỉ còn lại bốn người, Chiêm Đông Kinh cùng Lưu Giản nói vài câu, đại khái là chuyện làm ăn, có thể cả hai bên bình thường cũng phải chạm mặt, Tô Uyển với Tô Lương Mạt đều nghe không hiểu, đến khi phần ai nấy về, bọn họ cũng không nói với nhau câu nào.

Tô Lương Mạt đi bên cạnh Chiêm Đông Kinh ra xe trước, sắc mặt người đàn ông cũng không tốt lắm, đến khi ra khỏi sông bài, tài xế lái xe tới, Chiêm Đông Kinh cũng không nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh, “Em về một mình đi, tôi còn có việc.”

Nói xong, người đã chui vào chỗ ngồi phía sau xe.

Tô Lương Mạt biết là trong lòng hấn tức giận.

Cô ngơ ngẩn đứng đó, đằng sau, Tô Uyển kéo cánh tay Lưu Giản đi ra, liếc thấy bóng lưng tiêu điều của cô như vậy làm Lưu Giản nhớ tới đêm đó, trong lòng hấn không hiểu sao lại nổi lên một hồi đau nhức, Tô Uyển ngẩng đầu nhìn hấn, người đàn ông chậm rãi bước lên trước, Tô Lương Mạt không đi xe, cô đứng nguyên tại chỗ nhìn xe của Chiêm Đông Kinh vòng ra khỏi bãi đỗ xe.

Tô Uyển càng kéo căng cánh tay Lưu Giản, miệng lại không thể nói cái gì, chỉ có thể đi theo bước chân người đàn ông.

Lúc Lưu Giản đi ngang qua Tô Lương Mạt, Tô Uyển khấn trương đến ngón tay đều run rẩy, cô ta sợ hấn sẽ nói gì đó với Tô Lương Mạt, ở trên chiếu bạc ánh mắt hai người nhìn nhau không phải cô ta nhìn không ra, nếu như chưa từng phát sinh chuyện gì, Lưu Giản có thể nhìn Tô Lương Mạt như vậy?

Tô Uyển không khỏi hoảng hốt, Lưu Giản thẳng người bước đi, “Cần đưa em về không?”

Tô Lương Mạt mỉm cười, sau đó lắc đầu, “Không cần đâu, tôi có thể tự bắt taxi.”

Hắn cũng không cố chấp, lại nhấc chân bước về phía trước.

Tâm tình Tô Uyển cũng ổn định lại, hình như là cô ta nghĩ quá nhiều, xem ra hai người cùng lắm chỉ là chào hỏi bình thường, Tô Lương Mạt thấy xe của Chiêm Đông Kinh biến mất trong tầm mắt, lúc này mới ra ngoài bắt taxi.

Đúng lúc đi trên đường cô bạn vừa kết hôn gọi điện cho cô, hẹn cô ra ngoài uống chút gì đó.

Tô Lương Mạt nghĩ tới lúc này trở về nhìn sắc mặt của Chiêm Đông Kinh, không bằng đi ra ngoài dạo một vòng, cô tự nhận thấy bản thân nắm bắt được tính khí người đàn ông này, chỉ cần chờ hắn nguôi giận là được rồi.

Đi tới quảng trường khu mua sắm, nơi này người đến người đi náo nhiệt, Tô Lương Mạt xuống xe đi vào trong, mặt trời chiếu xuống đem mặt đất nướng đến nóng chín, Tô Lương Mạt chảy mồ hôi đầm đìa, trong nháy mắt có cảm giác như vừa trở lại thế giới thật.

Xuyên qua cửa kính, Nghiêm Nghệ hướng về phía cô dùng sức vẫy vẫy.

Tô Lương Mạt cười chạy đến, cô ngồi vào ghế, trong tiệm bật máy điều hòa, trong chốc lát thoải mái không ít.

“Cậu uống gì?” Nghiêm Nghệ cầm ly trà sữa trong tay.

Tô Lương Mạt miệng đắng lưỡi khô, “Như cũ, lấy một lon Coke ướp lạnh đi.”

Cô gọi thêm vài món ăn nhẹ, phục vụ ghi chép cẩn thận từng thứ, hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nhẹ nhàng, “Ồ ô, kết hôn rồi cũng thay đổi a, nhìn mướt mát làm sao.”

Nghiêm Nghệ liếc cô, “Cũng không nhìn cậu đi, gầy trơ cả xương.”

“Hừ, mình muốn gầy như vậy thì làm sao, thấy cậu có vẻ hạnh phúc a?”

Nghiêm Nghệ không khỏi bật cười, cô uống ngụm trà sữa, âm ẩm, thực sự khó giấu ý cười, “Mạt Mạt, mình sắp làm mẹ rồi.”

“Thật sao?” Tô Lương Mạt giương cao giọng.

Nghiêm Nghệ gấp rút thở dài một hơi, “Nhỏ tiếng một chút.”

“Nhỏ cái gì, chuyện tốt mà.”

“Ai, phiền lắm, có một đồng chuyện, hơn nữa mình còn trẻ như vậy, mình căn bản chưa có ý định có con.”

“Nhưng đừng nghĩ như vậy, có con thật hạnh phúc biết bao, lại nói sớm muộn cũng phải sinh, đợi mình kết hôn sinh con nói không chừng cục cưng của cậu có thể pha được nước tương rồi.” Tô Lương Mạt nói xong những lời này, có chút ngơ ngẩn, cô nhìn lại, kết hôn vốn dĩ là một chuyện hạnh phúc, như cô bây giờ, có thể cả đời này cũng đừng hòng nhận được thiệp cưới của mình.

“Thật vậy không?” Nghiêm Nghệ nghĩ lại cũng đúng, cô chuyển đề tài một cái, “Đúng rồi, cậu với Vệ Tắc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chia tay thôi.” Tô Lương Mạt nói đơn giản.

“Cậu không biết, mấy ngày trước bạn học tụ tập, một đám đàn ông uống rượu với nhau, nói Vệ Tắc uống say gọi tên cậu, nhưng chuyện của cậu ấy với Triệu Kiều đều truyền đi cả...” Nghiêm Nghệ muốn nói lại thôi, thận trọng nhìn sắc mặt Tô Lương Mạt.

“Cũng là chuyện bình thường, có thể là nhất thời bộc phát, dù sao cậu nhớ kỹ bọn mình chính là chia tay rồi.”

Nghiêm Nghệ nghe vậy, cũng không nói gì nữa.

Hai người nói chuyện nhà, vốn dĩ những chuyện Tô Lương Mạt tiếp xúc với cuộc trò chuyện hiện tại khác nhau một trời một vực, cô giống như bị người ta nhốt trên một hòn đảo biệt lập, khó khăn lắm mới được thả ra, đối với chuyện gì cũng đầy mới mẻ hiếu kỳ.

Nghiêm Nghệ nói với cô gần đây phát hành cuốn Tô Văn Mã Lệ, nói có cả trăm người chia sẻ cuốn tiểu thuyết trên mạng, nam chính một đầu tóc bạc dài, hai mắt một con màu đỏ một con màu xanh biếc, môi lại có màu tím rất xinh đẹp, lái chiếc xe thể thao trị giá 9999 triệu, Tô Lương Mạt bị sắc khom cười phun cả nước, bất chấp hình tượng cười lên ha hả.

Hai cô gái rất xinh đẹp từ bên cạnh đi ngang qua bọn họ, vốn là ngồi sau lưng Tô Lương Mạt, hai người cũng không chú ý tới.

Tiệm café này nằm bên cạnh trung tâm thương mại, người qua lại đặc biệt nhiều, hai cô gái kia cũng không rời đi ngay, mà đi về phía khu vực bán đồ uống.

Chiếc khay trong tay nhân viên phục vụ có dán số, số 26, chính là bàn của Tô Lương Mạt.

Cô gọi lon Coke ướp lạnh, là được cửa hàng pha chế sẵn, chỗ nắp lon dùng một miếng giấy bạc dán kín, bởi vì Tổng Các từng dạy cô, ra ngoài không nên tùy tiện ăn uống.

Tô Lương Mạt vẫn cảm thấy ở nơi này không thể nào gặp nguy hiểm, nhưng vẫn đề phòng một bước.

Nhân viên phục vụ đang lấy điểm tâm cho khách, một trong hai cô gái vừa nãy tiến lên trước, “Xin hỏi, tôi có thể mua vài thứ gói về được không?”

“Có thể.” Phục vụ đưa khay thức ăn trong tay đặt sang bên cạnh, “Cô đến chỗ quầy thu ngân có thể trực tiếp lấy ở đó.”

“Tôi không muốn xếp hàng, tôi ngồi ở bàn số 28, anh giúp tôi nhớ kỹ đợi lát nữa đưa đến cho tôi được không?”

“Cũng được.”

Cô gái bắt đầu chọn món ăn, cô gái còn lại đi vòng ra sau lưng nhân viên phục vụ, cô ta lấy từ trong túi xách một ông tiêm, lỗ kim thật nhỏ đâm vào trong giấy bạc, ngón cái đè xuống thấp, chất lỏng trong suốt chảy vào đồ uống, chỉ sôi lên sủi một ít bọt, sau đó bình thản quay lại. Sau khi ổn thỏa, cô ta hướng đồng bọn nháy mắt.

“Cảm ơn a, tôi tạm thời lấy mấy món này.”

“Không cần khách khí.”

Cô gái cầm lấy ví da trên bàn, trả tiền cho phục vụ, hai người một trước một sau quay lại chỗ ngồi lúc đầu.

Nghiêm Nghệ trời sinh nói nhiều, Tô Lương Mạt đến giờ cổ họng vẫn còn khô khốc, xa xa nhìn thấy phục vụ bưng đồ uống tới, “Chết khát mất, hôm nay thật kinh khủng, đột nhiên lại nóng như vậy.”

“Nhưng không sao mà?” Nghiêm Nghệ hươ hươ trà sữa trong tay, “Phụ nữ có thai thật đáng thương a, chỉ có thể uống thứ này, nếu không mình cho cậu hút hai phần.”

Tô Lương Mạt buồn cười, “Ngày này sang năm, cậu chờ bị người khác hút đi.”

“Mạt Mạt!” Nghiêm Nghệ kịp phản ứng, “Cậu sắc nữ.”

“Mời dùng thông thả.” Phục vụ đưa đồ uống tới tay Tô Lương Mạt, cô cầm lấy ống hút, bên trong có thể nhìn thấy đá cục còn lác lác, cô nói với Nghiêm Nghệ, “Muốn uống không?”

“Đáng ghét, mình không được uống lạnh.”

Tô Lương Mạt uống một hơi Coke ướp lạnh vào cổ họng, toàn thân nóng nực giống như bị tắm đi sạch sẽ, cô nheo khoe mắt, “Cho cậu thêm chết.”

Nghiêm Nghệ nhìn cô khinh khỉnh, “Không có lương tâm.”

”Đúng rồi, đi tuần trăng mật chưa?

“Mình ghen rất khó chịu, làm gì có tâm trạng.”

Tô Lương Mạt tán dóc với Nghiêm Nghệ được vài câu, một lon Coke rất nhanh liền thất đáy, Nghiêm Nghệ cười nói, “Cậu cần thận bụng khó chịu, không biết chừng.”

“Khoan.” Động tác của Tô Lương Mạt hơi kỳ quái, Nghiêm Nghệ thấy cô có gì đó không ổn, “Nhìn xem, dạ dày khó chịu phải không?”

Tô Lương Mạt khoát khoát tay, lòng bàn tay đặt trên ngực, cô đột nhiên không hô hấp được, trước mắt choáng váng lợi hại, bóng người không ngừng lắc lư, huyết sắc trên mặt cô trong chốc lát đều bị rút hết, trong suốt như tờ giấy.

Nghiêm Nghệ tiến sát đến, “Mạt Mạt, cậu đừng dọa mình.”

Tô Lương Mạt nghiêng người một cái, nằm ngửa xuống ghế sofa.

“A!” Nghiêm Nghệ kêu lên sợ hãi, hai cô gái bên bàn 28 thấy thế, đứng dậy rời đi.

Nhân viên phục vụ chạy đến trước tiên, “Có chuyện gì vậy?”

“Bạn của tôi ngất xỉu, nhanh gọi xe cứu thương!” Nghiêm Nghệ đẩy đồ trong tay, vòng qua cái bàn đến bên cạnh Tô Lương Mạt.

“Mạt Mạt, cậu tỉnh lại đi, cậu làm sao vậy?”

Phục vụ đang gọi điện thoại, Nghiêm Nghệ bị hù dọa đến luống cuống tay chân, túi xách bị Tô Lương Mạt đè dưới người ra, ở bên trong tìm thấy di động của cô, mở nhật ký cuộc gọi, bên trong hơn phân nửa ghi chép trò chuyện đều là Chiêm Đông Kinh.

Cô không chút nghĩ ngợi bấm nút gọi người nói chuyện gần nhất với Tô Lương Mạt, Nghiêm Nghệ đưa di động đến bên tai, gấp đến độ tim tụt tụt có thể nhảy ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh vừa tới Hồ Đông, di động trên bàn trà rung lên, hần nhìn thấy là Tô Lương Mạt, cũng không nhận.

Tổng Các đem chuyện phiền toái hai ngày nay nói cho hần nghe, Chiêm Đông Kinh hai mắt nhìn chăm chăm điện thoại di động, khó khăn lắm mới ngừng một chút, lại sáng lên lần nữa.

Tổng Các dừng lại, ngẩng đầu nhìn hần.

Chiêm Đông Kinh quét mắt qua, “Dừng lại làm gì?”

Nghiêm Nghệ không gọi được điện thoại, lại xem phía dưới, ngay sát cuộc gọi của Chiêm Đông Kinh là của Tổng Các, cô đưa tay bấm, lúc Tổng Các nhận được điện thoại của Tô Lương Mạt, đã cảm thấy có chuyện, “Kính thiếu?”

Chiêm Đông Kinh cũng hòa hoãn nộ khí, Tô Lương Mạt bình thường chưa bao giờ chủ động tìm Tổng Các, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? “Nhận đi.”

Vừa dứt câu, ngón tay Tổng Các đã sớm nhấn nút trả lời.

Tiếng khóc của Nghiêm Nghệ xuyên qua điện thoại truyền đến rõ ràng, “Cứu mạng a, Mạt Mạt ngất xỉu, xảy ra chuyện rồi...”

“Cô nói rõ ràng,” Sắc mặt Tổng Các không khỏi trầm xuống, “cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không biết, đột nhiên ngã gục xuống đây không nhúc nhích.”

“Các cô ở đâu?”

“Tiệm café Dương Quang bên cạnh quảng trường khu mua sắm.”

Ánh mắt Tổng Các liếc về phía thân ảnh Chiêm Đông Kinh vọt ra khỏi cửa, hần vội vàng cúp điện thoại, xe của Chiêm Đông Kinh còn nhanh hơn xe cứu thương một bước, Nghiêm Nghệ đang đứng khóc trong tiệm, lúc Chiêm Đông Kinh chạy đến liếc mắt liền thấy một đám người, hần bước ba bước lên trước, người bu đến xem náo nhiệt rất đông, hần đưa tay đẩy một cái, “Cút!”

Tô Lương Mạt nằm trên ghế sofa, sắc mặt trắng bệch, tim Chiêm Đông Kinh nhảy dựng lên, một khắc trước cô còn chọc giận hắn, bây giờ lại ngã lắn ở đây không động đậy, hắn bước nhanh đến bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào ngực, “Lương Mạt?”

Đầu cô mềm mại tựa vào bả vai hắn, Chiêm Đông Kinh đưa tay dò xét hướng khoe miệng cô, nhìn thấy một ít bọt màu trắng không rõ lắm.

Chắc chắn là trúng độc.

Nghiêm Nghệ che miệng khóc, căn bản không biết tại sao lại như vậy, Chiêm Đông Kinh nhìn thức ăn trên bàn, Tống Các đứng ngay phía sau hắn, “Người ở đây không một ai được phép đi ra ngoài, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện trước.”

“Vâng.”

Người xem náo nhiệt ở bên cạnh rồi rít mở miệng, “Dựa vào cái gì không cho chúng tôi đi, các người là ai?”

“Đúng vậy.”

Ngoài cửa, vài tên đàn ông tiến vào, Tống Các bảo bọn họ canh gác ngoài cửa.

Chiêm Đông Kinh ôm lấy Tô Lương Mạt, lúc đi ngang qua cạnh Nghiêm Nghệ đưa mắt nhìn cô ấy, “Tống Các, mang cô ta về.”

“Các người muốn đưa tôi đi đâu?” Nghiêm Nghệ đã khi nào gặp qua người cật lực như vậy, Tống Các tiến lên giữ chặt cánh tay cô, “Đi thôi.”

Hai cánh tay Tô Lương Mạt vô lực rũ xuống bên cạnh, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy bộ dáng này của cô, vẻ cứng rắn trên gương mặt tuấn tú bị đập vỡ nát, lộ ra bối rối không giấu được.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 68: Đau lòng, hắn chẳng quan tâm

63. Chương 68: Đau Lòng, Hắn Chẳng Quan Tâm

Chương 68: Đau lòng, hắn chẳng quan tâm

Tô Lương Mạt không biết mình đã trải qua quá trình cấp cứu như thế nào, cô chỉ cảm thấy chết cũng không hơn gì cái này, toàn thân khó chịu như bị tàn phế, mơ hồ có người cầm cái ống thật dài vào sâu trong dạ dày của cô, âm thanh của máy móc kiểm tra vang vọng một hồi lâu bên tai cô, trong đầu ong ong khó chịu, thật muốn chết cho xong.

Nhưng cô còn ba, còn mẹ, còn em trai.

Tô Lương Mạt hoàn toàn dựa vào chút ý chí cuối cùng chống đỡ mạnh mẽ.

Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế bên ngoài phòng cấp cứu, biểu hiện của Tống Các còn sốt ruột hơn hắn, đi lại không yên trước cửa. Ánh mắt Chiêm Đông Kinh dán chặt vào bức tường trắng toát trước mặt, hắn mím chặt môi, ngoại trừ khuôn mặt đông cứng lạnh lẽo không nhìn thấy gì khác thường.

Tống Các nhận điện thoại, sải bước đi tới chỗ Chiêm Đông Kinh bên này, “Kinh thiếu, người đi cùng với Tô tiểu thư bị giam lỏng rồi, nhưng tra hỏi không được manh mối nào hữu dụng, chỉ nói là đột nhiên té xỉu.”

Chiêm Đông Kinh nhẹ ngược đầu lên, “Tiếp tục hỏi.”

“Vâng.”

“Đợi một chút,” Chiêm Đông Kinh lại mở miệng, “trước tiên không cần động tới cô ta, đợi Lương Mạt tỉnh lại xác định quan hệ của hai người họ rồi hãy nói.”

“Được.”

Tổng Các xoay người gọi điện thoại lại, hai vai căng cứng của Chiêm Đông Kinh không cách nào buông lỏng được, giữa hai đầu lông mày hằn xệt qua chút lo lắng, nhưng chỉ trong nháy mắt, lập tức che giấu cực nhanh.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá bên trong vội vàng tới lui, Chiêm Đông Kinh đứng dậy, “Sao rồi?”

“Vẫn đang cấp cứu.”

Gân xanh hai bên thái dương của hắn kéo căng lên, lại nặng nề ngồi xuống.

Tổng Các cúp điện thoại đứng ở bên kia hành lang, Chiêm Đông Kinh đan hai tay vào nhau, khớp ngón tay chống giữa trán, bộ dạng hiện tại không còn bóng dáng cao lớn thường ngày mà bị đè ép thành một đoàn chiếu rõ cái bóng trên nền gạch men, Tổng Các nhìn ra được, Chiêm Đông Kinh là đang lo lắng.

Qua thời gian cứu chữa hơn một buổi chiều, Tô Lương Mạt mới được đưa vào phòng bệnh.

Kiểm tra trong cơ thể cô phát hiện được thành phần hóa chất độc hại, quả nhiên là trúng độc.

Chiêm Đông Kinh đứng trước cửa sổ, đến giờ này tim vẫn còn đang nhảy lên kịch liệt, loại hóa chất này độc tính rất mạnh, nếu như lúc Tô Lương Mạt phát độc không có người ở bên cạnh, có khả năng lúc này đã chết rồi.

Cô nằm trên giường bệnh, tóc dài màu đen toàn bộ áp phía sau gáy, làm cho khuôn mặt càng thêm nổi bật, Tô Lương Mạt cho dù hôn mê cũng có thể cảm thấy khó chịu, đến sau nửa đêm, ý thức của cô bắt đầu hồi phục, lực phủ ngũ tạng trong lồng ngực giống như bị lửa thiêu đến hoại tử, giữa mỗi hơi thở đều muốn ói, cô cố sức mở mắt, nhìn thấy trước cửa sổ một bóng người.

Cổ họng Tô Lương Mạt vẫn còn ách, khê hé miệng, muốn nói chuyện.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy động tĩnh, xoay người đi tới cạnh giường của cô.

Tô Lương Mạt phát hiện ra mình còn sống, từ lúc cô cảm thấy có gì đó không ổn thì liền sợ hãi rồi, cô nhìn chằm chằm gương mặt ẩn dưới ngọn đèn của Chiêm Đông Kinh, nước mắt Tô Lương Mạt chảy xuống, cô đưa tay muốn kéo hắn, lại thấy người đàn ông đứng đó giống như không hợp tác.

Cô thu tay lại, ánh mắt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh kinh ngạc mà mơ hồ.

“Em bị trúng độc, kiểm tra trong dạ dày em với lon nước đã uống đều tìm thấy có chất độc, may mà phát hiện kịp thời.”

“Làm sao lại như vậy?” Tô Lương Mạt cố sức nhớ lại tình cảnh lúc đó, “Tôi chỉ uống một lon coca, vẫn còn đây kìa.”

“Từ hình ảnh của camera giám sát, lúc ấy có hai người phụ nữ ngồi ở vị trí ngay phía sau em, chắc hẳn là bọn họ hạ thuốc.” Chiêm Đông Kinh nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của Tô Lương Mạt, cũng không nói một câu quan tâm, Tô Lương Mạt quay đầu đi, “Nhưng em không có đặc tội với ai cả.”

Trong đầu đột nhiên nhớ tới lời khiêu khích của Thẩm Tâm Lê hôm đó, mà thuốc hạ của cô ta vừa đúng là nhóm phụ nữ được huấn luyện để giết người.

Về mặt Tô Lương Mạt bắt đầu kích động, “Nhất định là Thẩm Tâm Lê, nhất định là cô ta.”

Chiêm Đông Kinh mở miệng hỏi ngược lại, “Em có chứng cứ gì.”

“Lần trước cô ta đã cảnh cáo tôi...”

“Cô ta nói muốn đối phó với em, không nhất định sẽ thực sự giết em, điểm này cho dù tới đâu em cũng nói không thông.” Giọng nói Chiêm Đông Kinh lạnh nhạt trước nay chưa từng có, Tô Lương Mạt bình tĩnh lại, lúc này mới nhìn rõ vẻ lạnh nhạt xa cách trên mặt người đàn ông, cô nghĩ hẳn là vì chuyện Lưu Giản mà không thoải mái, nhưng lúc này cô sống nhờ chết nhờ...

Tô Lương Mạt khó có thể kìm nén khó chịu, “Chính cô ta làm, tôi dám khẳng định.”

“Lẽ nào tới trước mặt cô ta em cũng nói những lời như thế này, em được coi là gì, em nói nhất định người khác liền phải nghe theo?”

Tô Lương Mạt khó tin tròn tròn mắt, đầu óc càng thêm choáng váng lợi hại, “Đông Kinh?”

“Bây giờ không có chứng cứ, em nhất lại được cái mạng này đã coi như em lớn mạng.”

“Tôi chịu tội chẳng lẽ phải chịu không sao?” Tô Lương Mạt dè dặt tiếng nói thật thấp.

“Đúng.”

“Nhưng anh rõ ràng cũng biết là cô ta.” Tô Lương Mạt không tin, thông minh như hắn, hắn sẽ không nghĩ ra được.

“Tôi không biết,” Chiêm Đông Kinh lại một mực phủ nhận, “hai người kia vốn không phải là thuộc hạ của Thẩm Tâm Lê, cũng không có ai thấy bọn họ làm thế nào hạ độc em, cho dù tôi tin tưởng trực giác của em, tôi cũng không thể làm gì Thẩm Tâm Lê.”

Thân thể Tô Lương Mạt khó chịu càng lúc càng không chống đỡ được hàn ý cùng thất vọng dần lan tràn trong lòng, từ trên mặt Chiêm Đông Kinh cô không nhìn ra được chút nào lo lắng hay quan tâm, chớp mũi Tô Lương Mạt chua xót, chịu đựng khó chịu nói ra, “Thẩm Tâm Lê nói, cho dù có ngày cô ta ở sau lưng anh giữ chút thủ đoạn mờ ám, anh cũng sẽ không làm gì cô ta đúng không?”

Chiêm Đông Kinh không trả lời, nhưng lãnh đạm trong mắt đã nói cho cô biết đáp án.

Hốc mắt Tô Lương Mạt mờ mịt rồi thành ướt át, đột nhiên bật khóc, “Nhưng anh không có tình cảm với cô ta, không phải sao?”

“Tôi chưa từng nói tôi không có tình cảm với cô ta.” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh không nóng không lạnh, Tô Lương Mạt nhìn vào mắt, đột nhiên có chút khó ưa, lúc người đàn ông nói những lời này về mặt vô thần sắc, bộ dáng kia giống như đang nói, hắn càng chưa bao giờ nói với cô, hắn đối với cô có tình cảm.

Cô im lặng không lên tiếng, mệt mỏi lợi hại.

Chiêm Đông Kinh đẩy một chân của cô, ngăn cách với cô một khoảng ngồi xuống mép giường, “Tại sao em không nghi ngờ là bạn của em hạ độc em?”

“Nghiêm Nghiê?” Tô Lương Mạt lúc này mới nhớ ra, “Cô ấy sao rồi, không có chuyện gì chứ?”

“Lúc đó chỉ có cô ta ở gần em nhất.”

“Không thể nào,” Tô Lương Mạt biết, chỉ cần cô nói sai dù nửa câu cũng đem tới phiền thoái cho Nghiêm Nghiê, “thứ tôi uống, cô ấy không hề chạm tới một ngụm, từ khi tôi đi vào đến khi phát độc, cô ấy cũng không rời tôi một bước, huống hồ đồ uống là tự tôi chọn.”

“Đã cẩn thận đến như vậy rồi, làm sao còn cho người khác cơ hội ra tay?”

Tô Lương Mạt nhìn gương mặt người đàn ông vẫn xa cách như cũ, “Khó lòng phòng bị, huống hồ thực muốn hại tôi chết.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh mờ mịt không rõ, Tô Lương Mạt ngồi dậy muốn kéo ống tay áo của hắn, “Không liên quan tới bạn của tôi, cô ấy còn mang thai, trong nhà chắc chắn rất sốt ruột, anh giúp tôi sai người đưa cô ấy về.”

Tay của cô rút cuộc cũng không thể nắm được thứ gì.

Chiêm Đông Kinh để tay trên đầu gối, dường như cách cô rất xa.

Thì ra chỉ có mình cô đưa tay là không đủ, cô đi lên trước, thì nhất thiết phải vượt qua hai bước gian nan.

Một hồi tiếng sột soạt truyền tới, ngược mắt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng trước giường, “Em nghỉ ngơi đi, đã mời hộ tá đặc biệt rồi, đợi lát nữa sẽ tới đây với em.”

Tô Lương Mạt không ngờ hắn muốn đi, cô mở to hai mắt khô khốc nhìn hắn, Chiêm Đông Kinh đưa điện thoại di động cho cô, “Có chuyện gì gọi điện cho tôi.”

Sau đó, cứ như vậy ra khỏi phòng bệnh, đến khi cửa bị khép lại, Tô Lương Mạt mới đột nhiên hoàn hồn, cô kéo mền phủ lên mặt, nước mắt nhất thời không nhịn được chảy xuống, trong phòng bệnh yên ắng không một tiếng động, tiếng bước chân hần hỏ đi bị phóng lên to nhất. Tô Lương Mạt khóc thành tiếng, cô cảm thấy khó chịu, cô suýt nữa thì chết, nhưng lúc này lại không có ai ở bên cạnh, ba mẹ chạy trốn ra nước ngoài đến giờ chưa có tin tức, lúc đầu cô không cảm thấy cô độc, bởi vì có Chiêm Đông Kinh ở đây. Tô Lương Mạt trốn trong chăn không dám chui ra ngoài, cô sợ một mình đối mặt với cô đơn, cô nôn khan thành tiếng, trong dạ dày lại thủy chung cuộn ngược, có thể coi như bây giờ cô chết ở đây, cũng không có ai biết.

Hộ tá đi tới, nghe thấy trong chăn có tiếng khóc, cũng không nói gì, chỉ là nhìn xem bình nước biển, xác định không có chuyện gì sau đó ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi.

Bước chân Chiêm Đông Kinh nặng nề đạp lên hành lang, trong tai chỉ có tiếng bước chân vọng lại.

Hần cũng không dừng lại, chỉ là trong nháy mắt lúc đi ra khỏi bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên tầng 13 khu nội trú.

Tô Lương Mạt cho tới ngày thứ hai, cả người vẫn chưa tỉnh táo lại được, buổi sáng không ăn được gì, chỉ muốn ới, bác sĩ nói là phản ứng bình thường, loại hóa chất này tổn hại tới dạ dày rất lớn, cần phải nằm viện điều trị.

Cô nằm trên giường bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ, trong phòng bệnh có máy điều hòa, nhiệt độ điều chỉnh ở mức ổn định, nhưng cô nhớ cảm giác ở bên ngoài được ánh mặt trời chiếu tới, tầng 13 rất cao, nhìn ra ngoài chỉ có thể thấy trời xanh mây trắng, đến một mảnh màu xanh lá cây ẩm áp cũng không thấy được.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, là âm thanh ‘lạch cạch’ của giày cao gót, nhất định không phải hộ sĩ.

Tô Lương Mạt quay đầu, thấy Thẩm Tâm Lê như cười như không đi thẳng tới bên giường cô, Tô Lương Mạt nhìn quan bốn phía, nhưng làm gì còn thân ảnh của hộ sĩ.

Thẩm Tâm Lê tiến tới để lại bả vai Tô Lương Mạt muốn ngồi dậy, “Đã bệnh đến như vậy rồi, nằm đi, khách khí với tôi làm gì chứ.”

Tô Lương Mạt bị cô ta đè trở lại, đầu vầng mắt hoa, thậm chí đến khí lực nói chuyện cũng không có, Thẩm Tâm Lê trang điểm kỹ càng, cô ta ngẩng đầu nhìn bình nước biển, “Nghe nói là bị hạ độc, chắc rất khó chịu đi.”

“Cô không cần giả mù sa mưa.”

“Xem cô kìa, tôi là thật sự quan tâm cô.” Thẩm Tâm Lê áp sát lên trước một chút, hai mắt nhìn quanh bốn phía xung quanh, “Đông Kinh cũng thật là, ngay cả hộ vệ trước cửa cũng không có, phòng bệnh cũng không để lại những người này, cô nói kẻ muốn hại cô nếu lại tới đây động thủ, cô có thể làm gì bây giờ?”

Tô Lương Mạt chống hai tay hai bên người, nhưng thân thể hoàn toàn không nghe theo sai bảo, giống như là bị đánh thuốc mê toàn thân, Thẩm Tâm Lê nhìn thấy động tác của cô dưới chăn, “Đừng lãng phí sức lực nữa, tôi là có lòng tốt thăm nom cô.”

Cánh tay Tô Lương Mạt mềm nhũn, không thể không dựa trở lại.

Cô thở dốc kịch liệt, thở không ra hơi.

“Nghiêm trọng như vậy sao, nhưng mà mạng cô rất lớn, chậm một chút nữa thì làm thế nào cũng không kịp rồi.” Thẩm Tâm Lê từ trong túi xách móc một điều thuốc, hoàn toàn không đem quy định cấm khói thuốc để vào mắt, cô ta châm lửa rồi khom lưng, vòng khói làm người ta sặc muốn ới phun trên mặt Tô Lương Mạt, cô ta hạ thấp giọng, nhờ đứng gần như vậy, Tô Lương Mạt có thể thấy rõ ràng trong mắt Thẩm Tâm Lê cười trên nỗi đau của người khác, “Tôi nhớ tôi đã nói với cô rồi đúng chứ, cho dù Đông Kinh có biết tất cả mọi chuyện là do tôi làm, vậy thì thế nào? Cô bị hạ độc, anh ta cũng không có nghi ngờ tôi, đương nhiên, chuyện này vốn không liên quan tới tôi, cho nên, đừng xem bản thân mình quá quan trọng.”

Cô ta gần như đem điều thuốc trên tay đâm vào mặt Tô Lương Mạt, khinh thường trong mắt rõ rệt, Tô Lương Mạt cắn chặt răng, muốn một nhát cắn nát hàm răng.

Thẩm Tâm Lê ưỡn cao người, đưa mắt nhìn phía bình nước biển, cô ta đưa tay nắm lấy, cầm điều thuốc để sát tới gần, tàn thuốc gần như sắp chạm vào ống truyền nước, “Nghe nói thiếu không khí sẽ chết?”

Tô Lương Mạt dùng sức kéo đứt kim truyền, máu tươi bắn ra, dính thẳng lên tay Thẩm Tâm Lê.

“Cô đừng sợ a, người khác cũng nhìn thấy tôi đi vào đây, tôi lại không ngốc, ở đây muốn mạng cô không phải là đi tìm chết sao?” Nói xong, cô ta buông tay ra.

Thẩm Tâm Lê không cần thừa nhận, Tô Lương Mạt cũng có thể biết chuyện hạ độc chính là cô ta tìm người làm ra.

Cô hiện tại không có chút năng lực chống đỡ, hoàn toàn mặc người khác ức hiếp.

Hộ sĩ ở bên ngoài đi vào, Thẩm Tâm Lê bóp tắt thuốc lá trong tay, “Tôi còn có việc phải đi trước,” Cô ta mở ví da, từ bên trong lấy ra một xấp tiền, “nằm viện một mình thực là đáng thương, mua chút gì đó tắm rửa đi nhé.”

Cô ta bỏ tiền lên trên tủ đầu giường, sau đó sải bước rời đi.

Hộ sĩ kỳ quái liếc nhìn, đi tới giúp Tô Lương Mạt cắt tiền đi.

Cô gắng sức để tay xuống thấp, làm áo chảy ngược trở lại, đau đớn không chỉ có tay, còn có tim, còn có tự trọng của cô.

Tô Lương Mạt nằm viện một tuần, số lần Chiêm Đông Kinh tới rải rác có thể đếm được.

Tổng Các an bài cho người sớm đưa Nghiêm Nghệ trở về, bệnh viện hẳn cũng có tới, biết Tô Lương Mạt bị người ta hạ kịch độc, Tổng Các do dự hết lần này tới lần khác, vẫn thừa dịp có mình hẳn với Chiêm Đông Kinh mở miệng, “Kinh thiếu, chuyện này xem ra không thoát được liên can tới Thẩm Tâm Lê, lợi dụng phụ nữ giết người không phải là mảnh khỏe cô ta thường dùng sao? Chỉ có điều tìm mấy kẻ lạ mặt, nhưng cô ta thật hung ác, nơi đông người cũng dám động thủ.”

“Tôi biết.” Chiêm Đông Kinh hời hợt nói.

“Vậy vì sao ngài...”

Chiêm Đông Kinh ý vị thâm trường liếc nhìn hẳn, “Nếu như Tô Lương Mạt chết rồi, Thẩm Tâm Lê bây giờ cũng sẽ không đứng trước mặt cậu sớm đã bị xé thành tám khối ngay cả thi thể cũng tìm không ra, nhưng hiện tại Tô Lương Mạt chưa chết,” Người đàn ông dừng một chút, ánh mắt sắc bén càng thêm thâm trầm, “tôi không thể vĩnh viễn ra mặt thay cô ấy, cô ấy nghĩ tất cả mọi chuyện đều quá đơn giản, cô ấy không muốn dính tới phúc hắc tất cả đều đẩy qua hết cho tôi, dựa vào cái gì? Không có người nào trời sinh là đen hay trắng, đây đều là quá trình cần phải thích ứng, cô ấy suýt nữa bỏ mạng, cô ấy ghi hận trong lòng, vậy được, nợ của chính mình tự mình đi đòi lại, cô ấy còn muốn giãy giụa, còn muốn bảo vệ chút lương tri cuối cùng, vậy tốt, chuyện như vậy sau này còn có thể xảy ra thường xuyên. Mùi vị nằm trên bàn cấp cứu sống không bằng chết chắc hẳn đời này cũng không thể quên được, đây là chính cô ấy tự mình buông lỏng, tự mình không dám giao tranh. Cô ấy muốn trưởng thành, tôi chỉ có thể ở sau lưng đẩy cô ấy một cái, không thể ở trước mặt cô ấy che gió che mưa. Nếu không, cô ấy vĩnh viễn đều sẽ cảm thấy xảy ra chuyện vẫn còn có tôi, Thẩm Tâm Lê khó đối phó, là chướng ngại vật trước mặt cô ấy, nhưng con đường sau này tuyệt đối không chỉ có một Thẩm Tâm Lê, cô ấy không tìm tự mình đẩy tảng đá kia đi, thì chỉ có thể nằm đó vĩnh viễn đừng đứng dậy.”

Tổng Các nghe xong, một lúc lâu sau vẫn trầm mặc.

Hắn lý giải cách làm của Chiêm Đông Kinh, nhưng nếu chính xác là như vậy, cách duy nhất chính là lòng dạ độc ác.

Hôm nay Tô Lương Mạt xuất viện là Tổng Các đi đón, Tổng Các hơn mười ngày chưa gặp cô, mới đầu nhìn thấy giật mình kêu lên một tiếng, không nghĩ tới Tô Lương Mạt lại gây đi một vòng.

Hắn với Tô Lương Mạt chân trước chân sau đi vào phòng khách, tiếng cười của Thẩm Tâm Lê như mọc cánh bay tới tai, nhìn thấy hai người, Thẩm Tâm Lê càng thêm cười đắc ý, “Đông Kinh, tôi đã sớm đề cập với anh, anh làm ăn lớn như vậy cho tôi chia sẻ một chút, bây giờ tôi biết bao, tôi đảm bảo không làm anh thất vọng.”

Tô Lương Mạt đi qua phòng khách, mỗi câu mỗi chữ cô đều nghe được rõ ràng, chuyện hạ độc hắn không những không dả động tới, còn cho Thẩm Tâm Lê vốn làm ăn.

Tô Lương Mạt đi về phía cầu thang, từng bước một tiến lên, nhưng mỗi một bước cũng suy nghĩ thấu đáo.

Xã hội này chính là như vậy, tầm ăn dần thịt mềm, là đạo lý xưa nay không thay đổi. Thẩm Tâm Lê đối phó cô, là biết chắc cô không có dư lực hoàn trả lại, chắc chắn Tô Lương Mạt chỉ có thể ngậm bồ hòn. Sau chuyện lần này, cô ta sẽ không chịu để yên, e là càng lúc càng nghiêm trọng.

Chiêm Đông Kinh không bảo vệ được cô, cô chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, Tô Lương Mạt mặt chiếc váy dài không tay, vải sợi bó sát, ngực khê kéo xuống dưới lộ ra xuân quang dụ người bên trong.

Lúc Chiêm Đông Kinh đi vào thấy cô đứng trước cửa sổ, hắn đi tới ôm cô từ phía sau, “Có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Giọng nói thân mật như vậy, giống như xa cách lúc trước chỉ là ảo giác của cô.

Tô Lương Mạt khó chịu cong hai vai lên, “Ở bệnh viện nằm đến sợ rồi.”

“Bác sỹ nói không sao chứ?”

“Ừ.” Tô Lương Mạt lơ đãng lên tiếng, “Không có gì nghiêm trọng.”

Cô thực sự là trong lòng vẫn còn sợ, ánh mắt gần như tham luyến nhìn ánh mặt trời phía ngoài, suýt chút nữa, cô đã không nhìn thấy được nữa.

Lúc Vệ Tắc bị tông xe, cô vẫn chưa thể nào cảm nhận được sâu sắc nỗi sợ này, thật sự chỉ có mình thực nghiệm sâu sắc mới có thể sợ như vậy, con người đều sợ chết, cô cũng không ngoại lệ.

Dưới lầu, truyền tới âm thanh Thẩm Tâm Lê khởi động xe hơi.

Trong mắt Tô Lương Mạt dần dần sinh ra hận ý, Chiêm Đông Kinh dán chặt vào gò má cô, đem biến hóa này của cô thu hết vào mắt, Tô Lương Mạt nhìn Thẩm Tâm Lê mở mui xe thể thao, áo váy diễm lệ đập thẳng vào đầy mắt cô, cô chưa từ bỏ ý định, muốn cố gắng lần cuối, “Cửa tiệm Dương Quang ở bên kia vẫn không có tin tức gì sao?”

“Không có, khu vực phục vụ là góc chết, cho nên rốt cuộc là ai hạ độc, không cách nào nói được.”

Tô Lương Mạt xoay người, mặt đối mặt Chiêm Đông Kinh, “Lúc tôi nằm viện Thẩm Tâm Lê có tới, tôi dám khẳng định là cô ta.”

Giữa lòng mày Chiêm Đông Kinh nhíu lại không kiên nhẫn, sắc mặt rõ ràng trầm xuống, cánh tay hắn ôm eo Tô Lương Mạt nới lỏng, “Dù sao em cũng không thể để tôi vì một câu kết luận của em, liền lấy mạng Thẩm Tâm Lê chứ?”

“Nhưng anh làm việc có khi nào phải giải thích phân trần, vì sao đối với cô ta lại phải như vậy?”

“Lương Mạt, em làm sao vậy?” Chiêm Đông Kinh xoay người đi về phía sofa, “Tôi nói rồi chuyện này không không trách lên đầu Thẩm Tâm Lê được.”

Trong lòng dâng lên ủy khuất khôn cùng, Tô Lương Mạt cắn chặt môi, nuốt xuống một hơi.

Ngoại trừ việc nhắc tới Thẩm Tâm Lê, Chiêm Đông Kinh đối xử với cô vẫn như mọi khi, sau khi xuất viện liền phân phó bảo mẫu bổ sung dinh dưỡng cho cô, nhưng trong lòng Tô Lương Mạt thủy chung không ấm áp lại được.

Cô buổi tối vẫn hay mơ thấy ác mộng, so với lúc cô giết người còn đáng sợ hơn, cô thường mơ thấy bị người ta đuổi giết, không chết không thôi.

Tô Lương Mạt trước mặt Chiêm Đông Kinh không hề nhắc tới một câu về Thẩm Tâm Lê, dù lúc hần không ở đây, Thẩm Tâm Lê thường xuyên khiêu khích, có thể nhin được cô đều nhin.

Trong lòng cô đối với Chiêm Đông Kinh thủy chung luôn có gai, thân thể có thể từ từ hồi phục, tim lại không cách nào làm như không có chuyện gì.

Tô Lương Mạt ở nhà tĩnh dưỡng chừng một tháng, không muốn cả ngày nghĩ ngợi lung tung, cô đến bến tàu giết thời gian, Chiêm Đông Kinh cũng biết tâm tình cô không tốt, chỉ là ngoài miệng chưa nói, nhưng hần âm thầm cho Tô Lương Mạt một cơ hội, chỉ xem cô có thể nắm được hay không.

Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt ra sân bay, xa xa trước mặt liền nhìn thấy một nhóm người đi ra, vây quanh một người phụ nữ đứng tuổi toàn thân áo đen ở giữa, Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt tiến lên đón, người bên cạnh tự động tránh đường, “Mẹ.”

Mạc Thanh gật đầu, duỗi tay về phía Chiêm Đông Kinh, “Vị này là?”

“Tô Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt hướng Mạc Thanh chào hỏi, “Bác gái, xin chào.”

Mạc Thanh đánh giá Tô Lương Mạt từ trên xuống dưới, mím môi cười không nói gì, cùng Chiêm Đông Kinh sóng vai đi lên trước.

Đến trước xe, Tô Lương Mạt ngồi vào ghế phụ, Mạc Thanh thì theo Chiêm Đông Kinh ngồi ra ghế sau, cô đưa mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn nhìn, hai mẹ con này vốn không có kiểu thân thiện giống như Tô Lương Mạt, xe đi thẳng tới nghĩa trang, Chiêm Đông Kinh theo Mạc Thanh xuống xe, Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, cho dù không có ai gọi cô, cô cũng chỉ biết vội vàng đi theo.

Nghĩa trang buổi chiều có vẻ nóng nực khó chịu, hộ vệ đều đứng canh chừng cách năm mươi bước, Chiêm Đông Kinh với Mạc Thanh đứng trước mộ Chiêm Tùng Niên, Mạc Thanh không có biểu cảm dư thừa, cũng không nhìn ra chút bi thương nào, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, tóc Mạc Thanh rất đẹp, búi gọn ở sau gáy, đen nhánh nồng đậm không thấy một sợi bạc.

Trên bia mộ Chiêm Tùng Niên không có ảnh chụp, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống thắp hương cho ông ta, Mạc Thanh từ đầu tới cuối đều giương cao sống lưng, giống như là người ngoài rìa.

“Ba, kẻ sát hại ba con đang tìm, một khi tìm được, con sẽ xách mạng hần tới trước mộ ba.”

Mạc Thanh không nói một câu, tới khi xoay người rời đi.

Trở lại Thanh Hồ Đường, bảo mẫu biết hôm nay Mạc Thanh trở lại, từ sáng sớm đã vội vàng bận rộn.

Chiêm Đông Kinh có việc đi ra ngoài, Tô Lương Mạt vốn định lên lầu, Mạc Thanh gọi cô tới trước ghế sofa.

“Cô là đang làm việc gì?”

Tô Lương Mạt cẩn thận đáp lời, “Cháu hiện tại quản lý tài vụ trong công ty.”

Mạc Thanh liếc nhìn người bên cạnh, thực sự không có chút ấn tượng nào với Tô Lương Mạt, “Vậy còn người trong nhà?”

“Ba cháu mất rồi, mẹ cháu ra nước ngoài cho khuây khỏa.”

Mạc Thanh bưng tách trà, phụ nữ Chiêm Đông Kinh đồng ý giữ lại đây xem ra cũng không giống như vậy, bà cũng không hỏi nhiều, dù sao lần này về nước chỉ để viếng mộ.

“Bác gái, phòng của bác hai ngày trước đã cho người sửa soạn xong.”

“Không cần đâu,” Khỏe miệng Mạc Thanh cười cười, “tôi không ở lại, sẽ lập tức trở về Mỹ.”

“Nước ngoài không khí tốt, giải khuây thật không tệ.” Mạc Thanh chỉ ở lại Ngự Châu vài ngày, tâm tư Tô Lương Mạt bay đi hết, cô ý thức được đây là cơ hội tuyệt hảo, Chiêm Đông Kinh đã nói với cô, Thẩm Tâm Lê nhiều lần suýt chết trong tay Mạc Thanh.

Tô Lương Mạt nói chuyện với Mạc Thanh, thái độ Mạc Thanh không nóng không lạnh, dù sao chỉ coi cô như bạn giỡn chơi của Chiêm Đông Kinh, bồi lên giường thì cũng thôi đi, không có tâm tư tìm hiểu rõ cô.

“Bác gái, Đông Kinh đã đặt chỗ ở khách sạn, đêm nay thiết đãi bác.”

“Vậy được, tôi lên trên nghỉ ngơi trước một lúc.”

Nói xong, Mạc Thanh đứng dậy lên lầu.

Tô Lương Mạt biết rõ Thẩm Tâm Lê có thể ra tay với cô bất kỳ lúc nào, nếu cô không có cách nào tránh đi, sẽ không bảo đảm mạng của mình còn có thể lớn như lần trước.

Tô Lương Mạt đi vào phòng bếp, nhìn thấy bảo mẫu đang bận rộn, “Đêm nay chúng tôi ra ngoài ăn, đứng rồi, dì gọi điện thoại cho Tâm tỷ, cứ nói Kinh thiếu hẹn cô ta 8 giờ hơn ở khách sạn Tương Dật bàn chuyện, còn nữa, đừng nói cho cô ta biết chuyện bác gái đã trở về, chúng tôi chia ra hai căn phòng, đến lúc đó tránh cho bác gái nhìn thấy cô ta lại mất hứng.”

“Được rồi, tôi đi gọi ngay.”

Bảo mẫu cũng không thấy có gì không ổn, Tô Lương Mạt ra khỏi phòng bếp, thấy Chiêm Đông Kinh từ ngoài đi vào, cô vội tiến lên khoác lấy cánh tay hắn, tránh đi thân ảnh bảo mẫu đi gọi điện, “Lên trên nghỉ ngơi một lát đi, cách thời gian dùng bữa tối còn sớm.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 69: Loại trừ Thẩm Tâm Lê

Muốn xem đoạn Đông Kinh ca ca mất một đoạn ngón tay gì đó xin mời giơ tay, O (_)O haha

~Ta kêu gào như vậy cười trên nỗi đau của người khác, trời ạ, Yêu Yêu đại từ đại bi, như này là không đúng.

Yêu Yêu: Ai da chỉ một đốt ngón tay thôi mà, có đau hay không cũng không đau trên người ta, Đông Kinh ca ca, đứt ngón rồi Lương Mạt sẽ yêu con, có muốn hay không có muốn hay không hả.

Đông Kinh ca ca: một tay rơi xuống, đại nam nhân cũng phải đổ máu rơi lệ, nhưng Yêu Yêu đại từ đại bi, nhẹ một chút được không a?

Một đám độc giả: Được được, được được, chúng ta thật là muốn xem Kinh ca ca chảy nước mắt a, a ha ha ha

Đông Kinh ca ca: Nhắm mắt lại, lòng dạ phụ nữ độc độc độc độc.... nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất....a!

64. Chương 69: Loại Trừ Thẩm Tâm Lê

Chương 69: Loại trừ Thẩm Tâm Lê

Đến giờ, lúc Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh xuống lầu, Mạc Thanh đã ngồi trên sofa trong phòng khách.

Chiêm Đông Kinh nói một câu ‘đi thôi’, nắm tay Tô Lương Mạt đi ra ngoài.

Đến khách sạn Tương Dật, Tô Lương Mạt ngồi bên trái Chiêm Đông Kinh, cô thấy Mạc Thanh cởi bao tay ra định đi rửa tay, Tô Lương Mạt đẩy cái ghế, “Em đi ra ngoài một lát.”

Chiêm Đông Kinh gật gật đầu, không nói lời nào, hắn nhìn về phía thân ảnh Tô Lương Mạt đi theo Mạc Thanh, khỏe miệng không để lại dấu vết cong lên.

Mạc Thanh đứng trước bồn rửa mặt đang rửa tay, Tô Lương Mạt đi vào toilet, cửa không khóa, cô khẽ bật cười, làm ra vẻ như lơ đãng bắt chuyện, “Bác gái, nếu Tâm tỷ biết bác trở lại, nhất định rất cao hứng.”

Hai đầu lông mày Mạc Thanh dần nhú lại không vui, giọng điệu lại từ tốn , “Thẩm Tâm Lê sao?”

“Đúng vậy, chị ta mấy ngày trước còn nói một mình bác ở nước ngoài hưởng phúc không trở về, cháu nghĩ nếu chị ta biết rồi, nhất định sẽ lập tức chạy đến.”

“Thẩm Tâm Lê bây giờ đang làm gì?”

Tô Lương Mạt đưa khăn giấy cho Mạc Thanh, “Hình như là quản lý Nhất Tràng, còn cầm ít hoa hồng trong bang hội.”

Mạc Thanh nhận lấy, trong mắt không gợn chút hoảng hốt, nói chuyện mang theo ba phần dò xét, “Cô với cô ta quan hệ rất tốt?”

“Làm sao có thể chứ,” Tô Lương Mạt nhún vai tự giễu, “Tâm tử mới chứng mất cháu, hơn nữa người bên cạnh Đông Kinh đều nghe chị ta...”

“Cái gì?” Mạc Thanh dừng động tác trong tay, “Cô ta còn quản người bên cạnh Đông Kinh?”

Tô Lương Mạt khẽ nhìn quanh bốn phía, cô hạ thấp giọng, “Nghe nói là mối quan hệ lúc trước của chị ta vẫn còn, những hộ vệ kia cũng đều nghe chị ta, còn có chuyện...” Tô Lương Mạt hình như có chút khó nói, “thật ra chuyện hoa hồng rất bình thường, nhưng cháu sợ tiếp tục như vậy ngày nào đó sẽ bất lợi cho Đông Kinh.”

Mạc Thanh càng nhú chặt hai đầu lông mày, bà ta dựa lên bồn rửa tay, đợi Tô Lương Mạt nói rõ hết chuyện.

“Cháu tình cờ có nghe thấy Tổng Các nói chuyện với Đông Kinh, hình như là nói khẩu vị của Tâm tử càng lúc càng lớn, còn tự mình động đến hàng của Đông Kinh, sau đó cho dù có đuổi theo, cũng không có chứng cứ chính là chị ta làm, cũng chỉ phải cho qua, Nhất Tràng trong tay Tâm tử thế lực đang từng bước mở rộng, trước đây giết không ít nhân vật nổi danh ở Ngự Châu, cảnh sát cần rất chặt, vì thế tìm Đông Kinh gây rắc rối.”

Tô Lương Mạt ném thêm một ngọn đuốc, ý tưởng mượn dao giết người này cũng là học từ chỗ Chiêm Đông Kinh.

Kể từ khi bước vào thế giới của hắc, hắc chính là thầy giáo tốt nhất của cô.

“Còn có chuyện như vậy?” Sau khi Mạc Thanh xuất ngoại, cũng không có để chuyện Thẩm Tâm Lê ở trong lòng, cô ta bắt quả chỉ là người phụ nữ Chiêm Tùng Niên chơi đùa, nghĩ thấy không có đem lại tai họa ngầm gì, không ngờ đã tâm cô ta quá lớn, rõ ràng đem ý niệm trong đầu động lên người Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt gật đầu, sắc mặt rõ ràng trầm xuống, “Bác gái, cháu có thể hỏi bác một việc không?”

Mạc Thanh thấy cô muốn nói lại thôi, “Nói đi.”

“Tâm tử với Đông Kinh có phải từng có thời gian qua lại ?”

Mạc Thanh đành mặt, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Chị ta thích Đông Kinh, điểm này cháu có thể nhìn ra được.”

Mạc Thanh hừ lạnh một tiếng, “Chỉ dựa vào cô ta, xứng sao!”

“Chị ta đã nói với cháu, đợi đến lúc chị ta có thể sánh vai với Đông Kinh, chị ta liền có tư cách.”

Bị lão già vui đùa một chút, còn nhìn trúng thẳng con trai? Mạc Thanh không phải không biết tâm tư Thẩm Tâm Lê, bà ta ném khăn giấy đi, ánh mắt đầy thâm ý nhìn về phía Tô Lương Mạt, Mạc Thanh dù sao cũng không phải phụ nữ bình thường, những lời nên nghe những lời không nên nghe trong lòng có chủ trương, bà ta không có nói tiếp, “Đi thôi, đừng để Đông Kinh chờ.”

“Vâng.” Tô Lương Mạt mỉm cười, nhu thuận theo sát sau lưng Mạc Thanh.

Hai người trở lại phòng bao, nhân viên phục vụ đã bày hết thức ăn lên, vừa động đũa, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn.

Âm điệu cao vút của Thẩm Tâm Lê xuyên qua cánh cửa truyền thẳng vào trong, “Là Kinh thiếu bảo tôi tới, anh là cái thá gì dám cảm tôi?”

“Tâm tử, chị thật sự không thể vào.”

Một tiếng bập tãi rõ ràng rành mạch, Tô Lương Mạt để đĩa xuống, Thẩm Tâm Lê này thật đúng là không chịu thua kém, “Tôi cho anh biết, ở Ngự Châu còn chưa có nơi nào tôi không vào được!”

Lời kiêu ngạo hồng hách như vậy truyền tới tai Mạc Thanh, bà sớm đã hoàn toàn không còn khẩu vị, “Để cô ta vào đi.”

Người canh giữ bên ngoài mở cửa ra, Thẩm Tâm Lê ăn mặc diễm lệ, một chiếc váy ngắn khảm đá bó sát ôm đến hông cô ta, trước cánh cửa mở rộng hoàn toàn, cô ta liếc mắt liền thấy Mạc Thanh ngồi đó.

Thẩm Tâm Lê khó nén giật mình, vô thức muốn đi, nhưng đến lúc này không lên tiếng chào hỏi lại không được, Mạc Thanh thấy cô ta đứng đó, hướng phía cô ta ngoắc tay, “Sững sờ trước cửa làm gì, không phải là nơi cô không thể không vào được sao?”

Thẩm Tâm Lê kiên trì bước lên, “Tôi không ngờ phu nhân đã trở lại.”

Phục vụ tiến lên, kéo cái ghế ra cho cô ta.

Thẩm Tâm Lê không thể không ngồi xuống, cô ta cầm ly rượu phục vụ đã rót đầy ỉnh lên, mới ngồi xuống lại đứng lên, “Phu nhân, tôi mời bà, lần này không có ý định đi nữa chứ?”

Mạc Thanh cũng không nâng ly, để Thẩm Tâm Lê lúng túng đứng nguyên một chỗ như vậy, “Ở lại đây làm gì? Có vài người nhìn không vừa mắt.”

Ly rượu trong tay Thẩm Tâm Lê một mực không động, chỉ đành ngồi trở lại.

Mạc Thanh nhìn chằm chằm người đối diện, “Mới bao lâu chưa gặp, ngược lại càng ngày càng quyết đoán.”

Thẩm Tâm Lê không dám lên tiếng, nhưng bị Mạc Thanh nói như vậy, sắc mặt khó tránh khỏi khó coi.

Cô ta giương mắt nhìn Chiêm Đông Kinh ở phía đối diện, nếu đã ở đây tiếp đón Mạc Thanh, sao lại có thể gọi cô ta tới? Thẩm Tâm Lê bừng tỉnh đại ngộ, đôi mắt mang theo âm ngoan bắn về phía Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt nhún vai nhìn cô ta, đứng dậy, “Tâm tử, tôi mời chị, chuyện làm ăn của Đông Kinh làm phiền chị rồi.”

Mạc Thanh là quyết không cho phép kẻ khác chen vào một cước, lời này của Tô Lương Mạt chính là đẩy cô ta vào hố lửa, Thẩm Tâm Lê nắm chặt ly rượu trong tay, vừa tức vừa nóng, nhưng lại khó làm phật ý tốt của cô, chỉ đành phải khẽ chạm ly với cô, “Là nên làm.”

Tô Lương Mạt ngồi trở lại, Mạc Thanh kể lại gần Chiêm Đông Kinh, không biết đang nói cái gì, Thẩm Tâm Lê từ trước đến nay đều kiêng kỵ Mạc Thanh, người đàn bà này lúc trước cũng là nhân vật lừng lẫy có tiếng trong giới hắc đạo, nếu bàn về lòng dạ độc ác tuyệt không thua kém Chiêm Tùng Niên một phân, lại không ra chiêu theo lẽ thường, Thẩm Tâm Lê mấy lần nếm qua ám toán. Nhưng cô ta lại không cam tâm, dù sao cô ta lăn lộn cho đến hôm nay, dù không đến mức như trứng chọi đá, ít nhất không cần phải khúm núm như vậy.

Nghĩ tới đây, Thẩm Tâm Lê không khỏi ưỡn cao người.

Bữa cơm này quả thực không có chút hương chút vị, khẩu vị tốt nhất phải kể đến Tô Lương Mạt.

Thẩm Tâm Lê thấy cô giương giương tự đắc, tất nhiên khó chịu, “Phu nhân, Lương Mạt đi theo Đông Kinh mới một thời gian, bà cảm thấy cô ấy thế nào?”

Mạc Thanh tinh ý đem lời nói đá ngược trở lại, “Đây là chuyện riêng của Đông Kinh, ngay cả người làm mẹ như tôi cũng không xen vào được.”

Thẩm Tâm Lê nghe vậy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, chỉ đành phải ngậm miệng.

Mạc Thanh hứng thú ra rồi, trà sau bữa ăn cũng không uống một ngụm liền rời đi.

Mọi người ngồi vào trong xe, Thẩm Tâm Lê đi ra tiễn, mãi đến khi xe của Chiêm Đông Kinh đã chạy xa cô ta mới dám vươn cao người, Mạc Thanh thu hồi tầm mắt từ kính chiếu hậu, “Cô ta sao lại đến? Thật là mất hứng.”

Chiêm Đông Kinh quét tầm mắt sang Tô Lương Mạt ở phía trước, ngoài miệng lại nói, “Chắc là trùng hợp.”

“Đông Kinh, con cứ mặc kệ để Thẩm Tâm Lê ở bên cạnh mình?”

Tô Lương Mạt dựng thẳng hai lỗ tai, giọng điệu Mạc Thanh không vui, “Con biết rõ mẹ không nhìn nổi cô ta.”

“Mẹ, thời gian cuối cùng vốn dĩ là cô ta ở bên cạnh ba.”

“Lời này của con có ý gì?” Mạc Thanh dướn cao người, Tô Lương Mạt thấy phần nộ trên trán bà ta, “Con hơi quá dung túng cô ta đấy, huống hồ quan hệ của cô ta với ba con không phải con không biết, con ở sau lưng lại còn tán thành?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh cũng khó coi, Tô Lương Mạt không đưa tầm mắt sang, làm như đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bản thân mẹ đã làm gì trong lòng mẹ rõ ràng nhất,” Lời nói vô vị lạnh như băng của Chiêm Đông Kinh trong không gian chật hẹp xoay một vòng rồi rơi vào lỗ tai Tô Lương Mạt, “nếu không phải có chuyện của mẹ trước, ba sẽ đi tìm Thẩm Tâm Lê?”

Lại không nghe thấy tiếng Mạc Thanh, Tô Lương Mạt dè dặt đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, Mạc Thanh im lặng, sắc mặt khó coi không hình dung được.

Xe một đường trở về Thanh Hồ Đường, Mạc Thanh xuống xe trước tiên đi thẳng vào biệt thự, Tô Lương Mạt đi theo bên cạnh Chiêm Đông Kinh, cô mơ hồ có thể cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn, nhưng chuyện như vậy cô cũng không cách nào hỏi, chỉ có thể trầm mặc im lặng.

Mạc Thanh ở Ngự Châu chỉ chừng ba ngày, đã đặt vé máy bay ngày mai bay sang Mỹ, bà ta bảo Chiêm Đông Kinh đặt một bữa tối tại khách sạn, còn cố ý dặn dò gọi Thẩm Tâm Lê tới.

Mạc Thanh tự mình mở miệng, Thẩm Tâm Lê cho dù không tình nguyện thế nào cũng chỉ có thể đến chỗ hẹn.

Đêm đó Chiêm Đông Kinh không rảnh, là Tô Lương Mạt đi cùng Mạc Thanh.

Thẩm Tâm Lê dè dặt đưa Mạc Thanh đi ra phòng bao, “Phu nhân, tôi đi thanh toán...”

“Những chuyện này không cần phiền cô, đi thôi, ngồi xe tôi trở về.”

“Không cần, tôi tự mình lái xe ...”

Lời Thẩm Tâm Lê đã sớm bị ném ra sau, thấy Mạc Thanh cùng Tô Lương Mạt đi tới trước xe, Thẩm Tâm Lê chỉ có thể đuổi theo.

Tô Lương Mạt vẫn là ngồi ở vị trí ghế lái phụ, dọc đường đi không ai mở miệng, đi được gần nửa đường, Mạc Thanh bảo tài xế dừng xe, “Tôi nhớ còn có việc với Lương Mạt, cô xuống đây chờ một lát đi.”

Thẩm Tâm Lê nhìn quanh bốn phía, là khu vực vắng vẻ, dọc đường đi trống trải khó nhìn thấy người, Mạc Thanh lên tiếng, tài xế xuống xe mở rộng cửa.

Thẩm Tâm Lê cho dù một bụng tức cũng chỉ có thể xuống xe.

Xe chậm rãi chạy về phía trước, Tô Lương Mạt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy thân ảnh Thẩm Tâm Lê lẻ loi đứng ở đó, cô ta từ trong túi xách lấy ra điện thoại di động hình như muốn gọi điện, Tô Lương Mạt đã đoán ra được ý định của Mạc Thanh, nếu không không thể nào ném một mình Thẩm Tâm Lê ở lại đây.

Cô hướng tầm mắt về phía Mạc Thanh, thấy Mạc Thanh có vẻ như mệt mỏi, dựa vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Tâm Lê gọi xong điện thoại, cô ta biết sắp xảy ra chuyện, dựa vào tính tình Mạc Thanh từng giây từng phút muốn đưa cô ta vào chỗ chết, trong chuyện này nhất định là Tô Lương Mạt thù dặt đặt điều, cô ta gấp đến không kịp, gọi người tới đón mình, nhưng hơn 10 phút sau, ngay cả cái bóng xe cũng không thấy.

Cô ta quay đầu đi về phía ngược lại, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng thắng xe, Thẩm Tâm Lê thò tay vào túi xách, bắt được khẩu súng để bên trong.

Cô ta xoay người, nhìn thấy mấy tên đàn ông tiến tới gần, Thẩm Tâm Lê không khỏi kinh hãi, tên cầm đầu đi đến trước mặt cô ta, “Phu nhân sai tôi đi tặng cho cô một câu.”

Quả nhiên là Mạc Thanh.

Thẩm Tâm Lê nắm chặt khẩu súng trong túi xách.

“Đừng tưởng rằng cánh đã cứng cáp rồi, phu nhân cho dù không ở Ngự Châu, nhưng chỉ cần một câu nói vẫn có thể lấy mạng cô như thường, chỉ trách cô quá tham lam, còn nữa, cũng đừng ôm hy vọng chờ người của cô, có phu nhân ở đây, không ai dám giúp cô.” Nói xong, tên đàn ông rút súng nhắm ngay Thẩm Tâm Lê.

Tô Lương Mạt trở lại biệt thự rồi đi thẳng vào phòng, cô ngơ ngẩn ngồi trong chiếc ghế mây trên sân thượng.

Cô dám khẳng định, hai tay của cô lần này lại dính máu.

Đây gần như là cơ hội duy nhất của cô, Tô Lương Mạt không muốn chết, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lấp lánh mấy ánh sao lấp ló, trong đôi con ngươi thoáng hiện lên một chấm sáng bi thương, đây dường như là con đường cô không đi không được, thực tế cô hiểu, phía trước là một cái hố cực sâu, mà cô đang từng bước từng bước sa chân vào vũng bùn.

Giết người chuyện như vậy, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.

Chiêm Đông Kinh vì cô đã mở sẵn một con đường, mà cô đứng ở đầu đường, đi về phía trước hay lùi ra sau, sau lưng đều có hai cánh tay đẩy cô.

Tô Lương Mạt không biết ở trên sân thượng chờ bao lâu, trong sân truyền tới tiếng còi xe hơi, cô không đứng lên, đến khi Chiêm Đông Kinh từ trong phòng ngủ đi ra, “Sao còn ở đây, còn chưa đi ngủ?”

“Không ngủ được.”

Hắn đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, ôm lấy bả vai cô, “Cũng không phải lo nghĩ cái gì, đúng rồi, bệnh viện bên kia vừa gọi điện tới, Thẩm Tâm Lê bị trúng ba phát súng, chính là lúc từ trong khách sạn trở về với em.”

“Vậy sao?” Tô Lương Mạt có chuẩn bị tâm lý, nghe nói như vậy vẫn kinh hãi, “Bây giờ thế nào rồi?”

“Không chịu nổi, có khả năng không cứu chữa được.” Chiêm Đông Kinh vắt chéo chân, sắc mặt bình thản, nửa người trên lưỡi biếng tựa ra sau.

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy thái độ trước sau của hắn rất mâu thuẫn, “Vì sao anh không khó chịu?”

Đầu mày đuôi mắt Chiêm Đông Kinh có vẻ hứng thú, “Tại sao tôi phải khó chịu?”

Tô Lương Mạt không nhìn ra chút manh mối từ trên khuôn mặt người đàn ông, cô chớp mấy cái mắt, “Anh nói, chuyện này là ai làm?”

“Không biết,” Khóe miệng Chiêm Đông Kinh như có như không cười cười, “kẻ thù quá nhiều, đặc biệt kẻ nào có lẽ ngay cả bản thân cũng không biết hết, chuyện như vậy cũng bình thường, nói không chừng ngày nào đó tôi cũng sẽ gặp chuyện như vậy.”

Tô Lương Mạt giống như suy đoán, ân oán của Mạc Thanh với Thẩm Tâm Lê không phải Chiêm Đông Kinh không biết, nhưng hắn lúc này giống như không có chuyện gì, “Em còn tưởng cô ta xảy ra chuyện, anh sẽ gặp phiền phức đây.”

“Tôi có thể có phiền phức gì?” Chiêm Đông Kinh lơ đãng, hắn đưa tay ôm Tô Lương Mạt lên trên đùi, “Cô ta lo cho cô ta, tôi lo cho tôi, cô ta trước giờ cũng chưa từng uy hiếp được tôi, cho dù chết bất quá chỉ là trên đời này thiếu đi một Thẩm Tâm Lê, trái đất vẫn còn đang quay.”

Trong lòng Tô Lương Mạt không phải không có đau nhức, nhưng loại cảm giác này không duy trì được bao lâu, khi cô nhớ tới thống khổ đau đớn trong phòng cấp cứu, cô liền biết mình làm đúng.

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm gò má đến xuất thần của cô, hắn áp lại gần khe hôn lên mặt cô, “Sao lại không vui? Không phải em luôn nói là Thẩm Tâm Lê hại em sao?”

Cô miễn cưỡng kéo miệng cười, “Nhưng anh không tin em mà.”

Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ mặt cô, cái gì cũng không nói, nhưng vẫn tươi cười, hắn ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Hôm sau, Tô Lương Mạt theo Chiêm Đông Kinh đi tiễn Mạc Thanh, tinh thần Mạc Thanh rất tốt, Thẩm Tâm Lê ở bên này còn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, bà ta đứng trước đại sảnh sân bay, cố ý tránh đi Tô Lương Mạt, “Đông Kinh, cô gái này ở bên cạnh con như vậy mẹ không yên tâm.”

“Nhưng con cảm thấy rất yên tâm.”

“Không đơn giản đâu,” Mạc Thanh cười lạnh một tiếng, “còn nhỏ tuổi cũng biết làm thế nào mượn tay người khác trả thù, lần này nếu mẹ không có chủ tâm đối phó Thẩm Tâm Lê, nhất định mẹ không dễ dàng bỏ qua nó.”

Chiêm Đông Kinh lại khẽ cười, “Cũng không phải chính mẹ can tâm tình nguyện sao? Nếu mẹ không muốn ra tay, cho dù cô ấy theo dệt thế nào cũng không có tác dụng.”

“Tóm lại, tâm cơ quá sâu.” Mạc Thanh nhìn về phía thân ảnh Tô Lương Mạt đứng cách đó không xa.

“Con chính là cần phụ nữ có tâm cơ sâu.”

Trong lòng Mạc Thanh nặng nề, “Coi chừng ngày nào đó con thua dưới tâm cơ của nó.”

Chiêm Đông Kinh chỉ cười không nói gì, đến khi đưa Mạc Thanh qua cổng an ninh, Tô Lương Mạt mới đi tới, Chiêm Đông Kinh khoác vai cô, “Có muốn đến bệnh viện không?”

Cô thay đổi sắc mặt, “Đến bệnh viện làm gì?”

“Xem thử Thẩm Tâm Lê chết chưa?”

“Em không có hứng.”

Ra khỏi sân bay, Chiêm Đông Kinh vẫn là lái xe đưa Tô Lương Mạt đến bệnh viện Thẩm Tâm Lê đang cứu chữa, hắn phải để cho cô xem thử, như vậy Tô Lương Mạt mới có thể nhớ rõ khắc sâu.

Cô gần như là bị hất lùi lên phía trên, trước phòng chăm sóc đặc biệt, có hộ vệ chờ trước cửa.

Bác sỹ từ bên trong đi ra, Chiêm Đông Kinh không nhìn thấy được tình cảnh bên trong, “Thế nào rồi?”

“Xem như mạng lớn, vừa mới vượt qua được.”

Chiêm Đông Kinh lôi kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Thật đúng là mạng lớn.”

“Nhưng có một viên đạn cắm vào trong xương đùi, bởi vì khoảng cách ở quá sát động mạch chủ, chúng tôi không dám lấy ra, sau này có lẽ phải tìm cách mời chuyên gia nước ngoài hội chẩn.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay chặn lời ông ta, “Vậy thì sẽ thế nào?”

“Tàn tật.”

Tô Lương Mạt trong nháy mắt cảm thấy hoảng sợ, không phải là bởi vì Thẩm Tâm Lê, mà là vì thái độ của cô, cô phát hiện tim cô càng lúc càng lạnh, đối mặt với mạng người rõ ràng đã có thể làm như không thấy, Chiêm Đông Kinh cho bác sỹ rời đi, hắn đưa tay đẩy cửa ra.

Hộ vệ ở cửa có chút khó xử, “Kính thiếu.”

Chiêm Đông Kinh mở cửa ra, quét mắt qua, “Các người là ai?”

“Hoắc lão gia tử cử chúng tôi tới.” Một tên trong đó nói.

“Không biết quy củ ở Ngự Châu đúng không? Dám cản ta?” Chiêm Đông Kinh giữ chặt Tô Lương Mạt đi vào trong, hai tên kia rút cuộc không dám cản, chỉ có thể để bọn họ đi vào.

Trên người Thẩm Tâm Lê còn mang mặt nạ dưỡng khí, Chiêm Đông Kinh đi tới trước giường, chất lỏng trong suốt từng giọt từng giọt truyền vào trong cơ thể cô ta, hần kéo Tô Lương Mạt đến bên cạnh, Chiêm Đông Kinh vòng cánh tay quanh eo cô, tư thế vô cùng thân mật, đối diện với một người vừa mới nhặt được mạng về lộ ra nụ cười cười trên nỗi đau người khác như vậy, cô làm không được.

Cho dù Thẩm Tâm Lê là bị cô hại thành như vậy.

Tô Lương Mạt muốn tránh ra, Chiêm Đông Kinh lại càng ôm cô chặt hơn, “Muốn cô ta chết, rất đơn giản.”

Hắn đưa tay ra từ từ bóp chặt dây truyền nước, Tô Lương Mạt bỗng chốc liên nhớ đến ngày đó Thẩm Tâm Lê cũng có hành động tương tự trước giường bệnh của cô, cô vươn tay, nhưng đầu ngón tay vừa mới chạm tới dây truyền nước lập tức thu lại, cô vẫn chưa làm được chuyện trong tình huống đang tỉnh táo lại đích thân giết người.

Chiêm Đông Kinh ít nhất bắt được tia tàn nhẫn âm lãnh trong mắt cô, như vậy là đủ rồi.

Hắn không có ép cô, Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn người trên giường bệnh sau đó sải bước đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh thật ra cũng không có bao nhiêu nhẫn nại để cô thích ứng, nếu như mỗi lần trên lưng đeo một cái mạng đều cần đè nén quá lâu, vậy đời này hắn cũng đừng mơ tưởng ngẩng đầu lên.

Đưa Tô Lương Mạt trở lại biệt thự, hắn liền rời đi.

Cho đến lúc sắp ăn cơm tối, Chiêm Đông Kinh mới trở về.

Mới đi vào phòng khách liền nhìn thấy trên bàn ăn chất đầy rau xanh, đủ loại, có hải sản tươi cùng các loại củ quả, hắn ném chìa khóa lên bàn trà. Tô Lương Mạt bừng nổi nước lẩu từ trong bếp đi ra, “Đêm nay ăn lẩu đi, em muốn ăn.”

Đầu mày Chiêm Đông Kinh chưa giãn ra, không nói tiếng nào nhìn cô chằm chằm.

Tô Lương Mạt giống như hoàn toàn quên trước hôm nay đã phát sinh chuyện gì, cô bước đi nhẹ nhàng xuyên qua giữa phòng ăn với nhà bếp, cô lấy chén đũa cho Chiêm Đông Kinh, lại bưng nguyên liệu đã sơ chế ra, cô cầm chiếc đũa, thấy người đàn ông còn đứng đó, “Ngồi đi, có phải không thích ăn lẩu không?”

“Nếu em muốn, đi ra ngoài ăn là được rồi.”

“Nước lẩu của em là tuyệt nhất, trước kia mẹ thường xuyên khen em.”

“Nấu canh lẩu còn cần bản lĩnh sao? Hầm nhiều thêm vài tiếng liền ra ngay.” Chiêm Đông Kinh nhin không được tiến công cô.

Tô Lương Mạt nhăn đầu lông mày, “Làm gì có, cái này cũng cần kỹ thuật nêm nếm.”

Hai người không hề đề cập đến chuyện Thẩm Tâm Lê, Tô Lương Mạt đem thức ăn nhúng vào nồi lẩu, nhìn xem nước lẩu sôi trào ngập rau củ, tầm mắt cô dán chặt vào giữa nồi nước sôi, “Chiêm Đông Kinh, em đã suy nghĩ nghiêm túc rồi.”

Hắn tưởng rằng sẽ có chuyện gì đó.

Tô Lương Mạt không ngừng khuấy đôi đũa trong nồi lẩu, cho đến khi tôm nhúng vào đã chuyển sang màu đỏ, “Em quyết định từng bước tiếp nhận, bất kể là tốt hay xấu, trước kia muốn giết giũa, đến cuối cùng là phát hiện đã sớm không có cách nào quay đầu lại. Thật ra Thẩm Tâm Lê như vậy là bị em hại, là em khích bác gãi ra tay, ngày đó em tận mắt nhìn Thẩm Tâm Lê xuống xe, sau đó thì nghe tin cô ta xảy ra chuyện, nhưng em không hối hận, cô ta muốn em chết, nếu như em còn giống trước kia, cũng chỉ có thể tự mình nhận xui xẻo, nhưng bây giờ em lại học cách đánh phủ đầu.”

Chiêm Đông Kinh để đĩa xuống, rồi nhẹ vỗ tay.

Tô Lương Mạt không có nhìn hấn, tiếp tục nói, “Sau đó em cũng đã nghĩ qua, thái độ của anh đối với Thẩm Tâm Lê trước sau quá khác biệt, cho đến khi từ bệnh viện trở về em mới suy nghĩ cẩn thận, Chiêm Đông Kinh, là anh cố ý, nhưng em không thể trách anh, em biết rõ anh là vì tốt cho em.”

Tô Lương Mạt đứng dậy, gấp một miếng thịt bò lớn để vào chén Chiêm Đông Kinh, tầm mắt lúc này mới hướng lên khuôn mặt tuấn lãng tà mị của người đàn ông, “Sau này không cần phí tâm tư như vậy, anh muốn để em học, tất thấy có thể giao cho em, em học.”

Chiêm Đông Kinh nhẹ kéo cánh môi, “Tự nguyện?”

“Tự nguyện,” Tô Lương Mạt ngồi trở lại, “đột nhiên có ngày phát hiện, những gì em thấy là trắng không nhất định là trắng, kỳ thật nghĩ thông suốt rồi cũng không có gì, em 23 rồi, em trưởng thành rồi.”

Chiêm Đông Kinh thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, luôn cảm thấy lời này nghe có vẻ kỳ quái.

Tô Lương Mạt gấp thức ăn vào trong chén, “Cười cái gì, hình như anh 26 rồi phải không, chẳng trách Tô Trạch gọi anh là chú.”

“Chênh lệch với em 3 tuổi, rất già sao?”

“Cũng không phải, chỉ có điều Chiêm Đông Kinh, tâm tính của anh khẳng định không thể so với em, anh âm hiểm xảo trá thủ đoạn cay độc, em đoán lão nhân gia 80 tuổi cũng không phải là đối thủ của anh.” Tô Lương Mạt nghĩ tới cái bẫy liên hoàn hình như thiết kế cho cô, không khỏi mở miệng cạnh khóe.

Bị người ta ra sức nói như vậy, dù da mặt rất dày cũng không chịu nổi, “Em chính là thấy tôi như vậy?”

Tô Lương Mạt ngẩng mặt lên, thần sắc nghiêm túc, “Nói thật, em rất sợ sống trong cái bẫy như vậy, em cảm thấy em cần bản nhìn không thấu được lòng của anh.”

“Vậy tôi có thể giải thích là vì, em quan tâm đến tôi rồi sao?” Ánh mắt Chiêm Đông Kinh quá sáng, tầm mắt nóng rực làm Tô Lương Mạt tránh không kịp.

Cô rõ ràng tránh né, không nói cụ thể, “Em vừa rồi không có ý này.”

“Nếu đã không quan tâm, em sợ nhiều như vậy làm gì?”

Tô Lương Mạt lúc này mới suy nghĩ thật kỹ lưỡng, ý thức được quả thật là vậy, nếu như không phải là quan tâm, cũng không cần hết lần này tới lần khác lưỡng lự, cô cúi mặt xuống, không nói lời nào.

Từ ngày đó trở đi, Tô Lương Mạt không có gặp lại Thẩm Tâm Lê, nghe nói là Hoắc lão gia tử ra mặt nhanh chóng mời người tới hội chuẩn cho cô ta, Chiêm Đông Kinh thu hết quyền hành của Thẩm Tâm Lê, kể cả Nhất Trùng, cũng có người nói Thẩm Tâm Lê đã vào biệt thự của Hoắc lão gia tử, từ đó thành phụ nữ của lão gia tử.

Tô Lương Mạt không thấy kỳ quái, Mạc Thanh nếu đã hạ thủ, cô ta lại may mắn tránh thoát chính là cô ta mạng lớn, Thẩm Tâm Lê nếu không tìm một chỗ dựa mà nói, ra khỏi bệnh viện có khả năng lại bị đưa tới lần nữa.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 70: Vì em, chặt đứt một đốt ngón tay thì có hề gì (thượng)

65. Chương 70: Vì Em, Chặt Đứt Một Đốt Ngón Tay Thì Có Hề Gì (thượng)

Chương 70: Vì em, chặt đứt một đốt ngón tay thì có hề gì (thượng)

Tô Lương Mạt kinh ngạc ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm một đám phụ nữ trước mặt.

Nhiều khuôn mặt cô biết rất rõ, quen thuộc nhất phải kể đến Thụy đứng ở phía trước.

Bọn họ nhìn cô chòng chọc, chuyện Thẩm Tâm Lê đã sớm truyền đến tai, kỳ thật cô ta sống hay chết không liên can gì đến bọn họ, điều quan trọng nhất chính là đừng làm trở ngại bọn họ kiếm tiền.

Chiêm Đông Kinh trực tiếp giao Nhất Tràng cho Tô Lương Mạt, nói là để cô quản lý.

Tô Lương Mạt là muốn giải tán, dù sao chuyện dựa vào thân thể để giết người cô không có cách nào dung túng, cô xuất ra mấy tờ chi phiếu, “Đây là cho các cô, sau này đều giải tán cả đi.”

Thụy đưa mắt nhìn, “Tâm tỷ không trở lại?”

“Thẩm Tâm Lê gây chuyện lớn, Kinh thiếu thu hết quyền hành của cô ta, sau này cô ra sẽ không đến quản chuyện Nhất Tràng nữa.”

Thụy cười lạnh một tiếng, “Nhưng lúc có Tâm tỷ ít nhất có thể đảm bảo lợi ích của chúng tôi, cô bây giờ cho chúng tôi một khoản tiền cứ như vậy đuổi đi, sau này bảo chúng tôi phải làm sao?”

“Thụy, chẳng lẽ cô không muốn một cuộc sống bình thường sao?”

Thụy bày ra bộ mặt khoa trương, “Cuộc sống bình thường? Nói đùa cái gì vậy, chẳng lẽ bảo chúng tôi kết hôn sinh con à?”

Người bên cạnh đều bật cười lảm rảm, Tô Lương Mạt thu chi phiếu lại, “Vậy các cô muốn như thế nào?”

“Tự chúng tôi tiếp nhận công việc, tiền kiếm được tự mình cầm, nhưng một khi gặp chuyện không may, chúng tôi cần Kinh thiếu bảo vệ, tiền vẫn dựa theo lúc trước khi còn Tâm tỷ mà phân chia.”

“Không thể nào,” Tô Lương Mạt quả quyết từ chối, “nếu tôi đã có ý định giải tán Nhất Tràng, vậy sau này nếu xảy ra chuyện thì không có bất cứ quan hệ gì với Kinh thiếu, hưởng hồ lúc còn Thẩm Tâm Lê cũng có cái ô bảo vệ của mình, Kinh thiếu chưa bao giờ nhúng tay, Thụy, tôi khuyên các cô vẫn là nên nhận lấy số tiền này, dù sao đây là cục diện mà Thẩm Tâm Lê vứt lại.”

Thụy suy nghĩ năm lần bảy lượt, là người đầu tiên đưa tay nhận tiền.

Mấy người còn lại cũng đều tiến lên.

Giải quyết xong chuyện Nhất Tràng, Tô Lương Mạt cho người đóng cửa chỗ này.

Cô không có cách nào đoán trước được dã tâm đám người của Thụy, nhưng coi như đã cho bọn họ một sắp xếp tốt nhất rồi.

Tô Lương Mạt từ khu chung cư đi ra ngoài, xe của cô dừng trước cửa, mới vừa lên xe còn chưa khởi động, cửa xe đã bị kéo mở, một cổ hơi thở của người đàn ông cường ngạnh chui vào, Tô Lương Mạt nhìn về phía người đàn ông ngồi vững vàng bên ghế lái phụ, “Sao anh lại ở đây?”

“Sức khỏe hồi phục thế nào rồi?”

“Vẫn ổn.” Tô Lương Mạt gầy đi một vòng, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lưu Giản nhìn chằm chằm gò má cô, “Là Thẩm Tâm Lê làm?”

“Làm sao anh biết?” Cô lại hỏi ngược lại, nhưng Lưu Giản cũng không trả lời thẳng thắn, “Vì sao Chiêm Đông Kinh không dứt khoát giết chết cô ta?”

“Là tôi không xuống tay được.”

Lưu Giản đập lên cửa xe, Tô Lương Mạt chú ý thấy xe của hắn dừng cách đó không xa, “Tôi còn có việc, chẳng lẽ anh lại hư xe rồi?”

“Vì sao không xuống tay được?” Lưu Giản cũng không có ý định kết thúc cái đề tài này, “Thẩm Tâm Lê bây giờ ở bên cạnh Hoắc lão gia tử, đợi cô ta hoàn hồn rồi sẽ cản ngược lại em một chút, còn chưa ăn đủ đau khổ phải không?”

Tô Lương Mạt nắm chặt vô lăng, “Tôi cũng biết, nếu trách thì trách lúc đó tôi nhất thời mềm lòng.”

“Em đã cho cô ta cơ hội rồi, Thẩm Tâm Lê chính là rắn độc, đợi đến khi cô ta cắn em thì em sẽ không có ung dung như vậy.” Lưu Giản có chút cảm giác tiếc hận rèn sắt không thành thép, nhưng nhìn gò má Tô Lương Mạt hiện lộ cô đơn, lại cảm thấy không đành lòng, “Sau này cẩn thận một chút, cô ta ỷ có Hoắc lão gia tử làm chỗ dựa, nhất định sẽ gây bất lợi với em.”

“Tôi không muốn như vậy,” Về mặt Tô Lương Mạt mệt mỏi, “tôi đã từng muốn chung sống hòa bình với cô ta, nhưng đối với cô ta tôi lại không hề quan trọng.”

“Thật sự không quan trọng sao?” Lưu Giản kỳ thật không có nói quá, Chiêm Đông Kinh không quan tâm, hẳn chờ đến phút cuối cùng tiễn Thẩm Tâm Lê lên đường, xem ra, hẳn không phải chưa từng nghĩ tới chuyện Thẩm Tâm Lê là uy hiếp của Tô Lương Mạt, chỉ là trong lòng hẳn Tô Lương Mạt không có quan trọng như vậy, nói cách khác, là một chút chút tai họa ngầm cũng khó có khả năng giữ lại.

Tô Lương Mạt cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, “Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, dù sao mạng tôi cũng lớn đấy chứ.”

Khóe môi Lưu Giản khẽ cong nhàn nhạt trào phúng, “Đưa tôi một đoạn đi.”

“Tôi thật sự đang bận,” Tô Lương Mạt lại có ý đuổi người, “xe của anh sao lại hỏng mãi như vậy, cũng nên đổi cái mới đi?”

“Thay mới không cần tiền à?”

Cô lẩm bầm, “Anh còn có thể thiếu tiền sao?”

Ý cười bên cánh môi Lưu Giản tự nhiên dần dần làn tran, hẳn thích nói chuyện với Tô Lương Mạt như vậy, dù bị cô tổn hại mấy câu cũng không sao, “Đưa tôi đi một đoạn thì làm sao, lại không tốn bao nhiêu tiền xăng của em.”

Tô Lương Mạt bắt đắc dĩ khởi động xe, “Tôi thực sự là nể mặt nể mũi Tô Uyển đấy.”

Lưu Giản lui người dựa ra sau, vòng hai cánh tay trên đầu, “Đã nói với em đừng có cột chung tôi với cô ta.”

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn hẳn, “Bác trai với bác gái của tôi gần đây sức khỏe không tốt, chuyện nghiên cứu sinh của Tô Uyển là đả kích rất lớn.”

“Vậy thì thế nào?” Lưu Giản cắt ngang lời của Tô Lương Mạt, “Theo lý cô ta là phải ngồi tù, chỉ tạm giữ vài ngày coi như may rồi, đúng rồi, không phải em nói tôi nên thay xe mới sao? Tôi chuẩn bị rất nhiều tiền bảo lãnh cô ta rồi cứu cô ta ra ngoài, em là em gái cô ta, em không nói bồi thường thì bỏ đi, sau này nếu có đi nhờ xe cũng không thể từ chối tôi chứ?”

“Chuyện của cô ta cột tôi vào làm gì?”

“Vậy em cứ kéo tôi với cô ta lại cột chung thì là có ý gì?”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm đường đi phía trước, “Cô ta là phụ nữ của anh mà.”

Lưu Giản lười biếng dựa nghiêng người, “Nếu em đồng ý, tôi liền bảo cô ta nhường chỗ cho em.”

Tô Lương Mạt ngoan ngoãn không lên tiếng, có vài lời nói đùa không nên giỡn chơi, khóe mắt Lưu Giản lộ ra ánh mắt trời âm áp nhìn về phía Tô Lương Mạt, mỗi lần hẳn nhớ tới đêm đó ở bến tàu, luôn không nhịn được tìm lại đập nhanh đầu nhức, loại cảm giác này hẳn chưa bao giờ nếm qua, cho dù hiện tại, hẳn chỉ cần nhìn thấy Tô Lương Mạt, tim vẫn sẽ cảm thấy khó chịu.

“Anh đi đâu?” Tô Lương Mạt hỏi.

Không thấy Lưu Giản trả lời, cô nghiêng đầu nhìn sang, lơ đãng rơi vào một mảnh âm u huyền ám, Lưu Giản thu hồi tầm mắt, “Tương Hiếu Đường.”

“Vậy tôi tìm nơi nào có thể bắt xe taxi nhé, địa bàn của các anh tôi cũng không dám vào.”

Kỳ thật xe của hẳn căn bản không có hỏng, Lưu Giản chỉ muốn ở bên cạnh Tô Lương Mạt lâu thêm một chút.

Tô Lương Mạt đi chừng mười phút liền dừng xe, “Xuống đi, nơi này rất dễ bắt taxi.”

Lưu Giản không động dậy, “Em gầy đi.”

“Gầy không phải là chuyện tốt sao?” Tô Lương Mạt đưa tay xoa xoa mặt, Lưu Giản thấy thế, vươn tay ra, trước khi Tô Lương Mạt kịp phản ứng rơi lên trán cô, “Nếu em sớm cho tôi biết Thẩm Tâm Lê đối với em có loại tâm tư này, tôi sẽ không để chuyện như vậy phát sinh.”

Những lời này có phần mập mờ làm Tô Lương Mạt lại cảm thấy khó chịu, cô lui người, “Tôi cũng không ngờ cô ta sẽ độc ác như vậy, một chút đề phòng cũng không có.”

Lưu Giản đẩy cửa xe ra, cũng không có lẳng nhằng nữa.

Hắn đứng ở đầu đường nhìn xe Tô Lương Mạt chạy ra xa, đôi con ngươi yên ắng như có điều suy nghĩ.

Viên đạn ở trong chân Thẩm Tâm Lê khó khăn lắm mới lấy ra được, bây giờ còn nằm trên giường không thể vận động.

Đây là phòng của Hoắc lão gia tử, cô ta gần như tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, chỉ mới hai ngày trước, lão già đáng chết kia còn không thèm quan tâm cô ta đau đớn khó chịu chỉ nhất quyết muốn cô ta, Thẩm Tâm Lê chỉ cảm thấy buồn nôn, cuộc sống như vậy còn không bằng chết.

Cửa phòng bị đẩy ra, Hoắc lão gia tử chống quai trượng đi vào, Thẩm Tâm Lê miễn cưỡng kéo miệng, “Em muốn đi ra ngoài.”

“Nhìn em xem, bị thương thành như vậy còn đi ra ngoài thế nào, chờ vết thương khá hơn chút rồi nói sau.”

“Em suốt ngày buồn bực ở đây sắp bực đến hỏng người rồi, không phải là có thể ngồi xe lăn sao?”

Hoắc lão gia tử đi tới kéo rèm cửa sổ ra, tóc bạc trắng trên đầu dĩ nhiên thấy rõ ràng, “Nằm đi, lở như nha đầu kia còn chưa hết hy vọng thì sao?”

Thẩm Tâm Lê hừ lạnh, “Bây giờ em đi theo ngài, không ai dám làm gì em cả.”

Hoắc lão gia tử cười cười trở lại bên giường Thẩm Tâm Lê, lão ta đưa tay sờ mặt cô ả, “Em biết là tốt rồi, được rồi, đêm nay ta dẫn em đi khách sạn, cơm nước xong thuận tiện ở lại đó một đêm.”

Thẩm Tâm Lê khó nén buồn nôn, nhưng ngày ngày nằm ở trên giường thực khó chịu, cô ta muốn mau chóng bình phục, cô ta còn muốn tìm Tô Lương Mạt tính sổ.

Đến buổi tối, Thẩm Tâm Lê được ôm lên xe, xe lái ra khỏi biệt thự, Thẩm Tâm Lê cảm giác thấy bánh xe dưới nền đường khe lắc lự, tài xế đạp thắng xe, thân xe lung lay bị buộc dừng bên đường, bên ngoài gió rất lớn, về mặt Hoắc lão gia tử không kiên nhẫn, “Chuyện gì vậy?”

Tài xế xuống kiểm tra, sau đó trở lại nói, “Lão gia tử, lốp xe bị thủng.”

Hoắc lão gia tử nhíu mày, “Vừa rồi không phải vẫn ổn à?”

Tài xế nhìn quanh phía sau, “Hình như trời sắp mưa, lão gia tử, ngài với Thẩm tiểu thư ngồi xe phía sau đi.”

Không có cách nào khác, Hoắc lão gia tử chỉ đành phải đứng dậy xuống xe, chiếc xe phía sau chạy tới rất nhanh, hộ vệ đi xuống chuẩn bị ôm Thẩm Tâm Lê lên xe, mới nháy mắt vừa xoay người, một chiếc xe thương vụ màu xám đột nhiên từ phía sau vọt lên, đến bên cạnh tốc độ hình như chậm lại, cũng không ai để ý.

Gần như không nghe thấy tiếng súng.

Thẩm Tâm Lê ngoảnh đầu, hai tay cũng mềm nhũn rũ xuống.

Máu văng tung tóe ra ngoài làm tên hộ vệ nóng mặt, hấn hét lớn, “Thẩm tiểu thư!”

Hoắc lão gia tử vừa nhìn, một vũng máu to từ trên ngực Thẩm Tâm Lê tuôn ra, lão ta gấp đến độ đầu lông mày nhảy thẳng lên, “Đứng vững ra đó làm gì? Mau đuổi theo!”

Bàn tay phải khô héo của lão hướng tới động mạch cổ của Thẩm Tâm Lê thử dò xét, sắc mặt bỗng trở nên xanh mét, Hoắc lão gia tử gơ tay tát tên hộ vệ kia, “Đồ vô dụng!”

Lão ta vừa ý Thẩm Tâm Lê không phải là chuyện ngày một ngày hai, bây giờ vất vả lắm mới mượn được lý do này giữ cô ta lại bên cạnh, thân thể còn chưa hết nóng, cứ như vậy bị kẻ khác giết chết, còn là ngay dưới mí mắt của lão.

Hoắc lão gia tử giận đến thiếu chút nữa phát bệnh tim, mặt mũi trắng bệch, hết trắng lại chuyển sang xanh.

Lão ta liếc nhìn Thẩm Tâm Lê, vô lực tựa lên cửa xe, “Mau đưa đi bệnh viện.”

Mặc dù biết là vô dụng, nhưng vẫn phải thử xem.

Xe đi đến nửa đường, đột nhiên đổ mưa xối xả như trút, mùa hè chính là như vậy, thời tiết biến ảo vô thường.

Lưu Giản đổi xe mấy lần về tới nhà, khoảng cách từ ngoài cổng chính xuyên qua khuôn viên, nước mưa tung tóe nền đá cuội làm ống quần người đàn ông ướt nhẹp, trong tay hắn mang theo cái rương hình chữ nhật dài, gương mặt tuần tú dưới màn mưa vắng lặng lại có vẻ âm u không rõ, giày cũng ướt hết, có thể thấy trận mưa này rất lớn.

Hắn đi lên phòng trên lầu, Tô Uyển ở sân thượng đã nhìn thấy.

Chờ hắn đi vào phòng ngủ, cô ta cầm lấy khăn lông tiến lên đón, nhón chân lau tóc cho Lưu Giản, “Sao lại ướt thành như vậy?”

Lưu Giản để nhẹ cái rương xuống bàn trà, hắn nhận lấy khăn lông, “Tôi đi tắm.”

Tô Uyển chuẩn bị quần áo cho hắn tắm, chờ hắn đi vào phòng tắm rồi, cô ta quét tầm mắt về phía cái rương kia.

Cô ta thấy hiếu kỳ, đi tới dè dặt mở ra.

Tô Uyển giật mình không ít, lại là súng bắn tỉa, cô ta vội vàng đóng cái rương lại, Lưu Giản tắm xong đi ra, thấy cô ta đứng trước bàn trà, hắn vừa lau tóc vừa đi lên phía trước.

Tô Uyển nắm mép váy, Lưu Giản liếc mắt nhìn cô ta, sau đó ngồi xuống sofa.

Cô ta tiến lên, cầm lấy khăn lông lau tóc cho hắn.

Lưu Giản nhắm mắt lại, để đầu ngón tay của cô ta xuyên qua kẽ tóc, “Giản, hôm nay anh đi đâu?”

“Giải quyết một rắc rối.” Hắn thờ ơ trả lời.

Tầm mắt Tô Uyển không khỏi liếc về phía cái rương kia, “Em giúp anh để đồ vào chỗ cũ nhé.”

Lưu Giản đưa tay nắm chặt lấy thân thể định tiến tới của cô ta, “Không cần, tôi tự làm được.”

Tô Uyển gật đầu, sau đó lại ôm hắn.

“Anh,” Cô ta muốn nói lại thôi, “anh giải quyết phiền phức còn cần phải tự mình động thủ sao?”

“Lần này không giống,” Lưu Giản hiếm khi nói với cô ta những lời thế này, “giao cho người khác tôi không yên tâm.”

Tô Uyển vẫn còn suy đoán, chỉ là nghĩ không ra rốt cuộc là vì chuyện gì.

Thẩm Tâm Lê cho dù mạng có lớn hơn, cũng chạy không thoát hết lần này tới lần khác, lúc đưa đến bệnh viện thì thông báo đã chết rồi.

Hoắc lão gia tử sau khi trở về nổi trận lôi đình, kẻ được phái đi đuổi theo nơm nớp lo sợ phụng mệnh, nói là bị mất dấu, xem ra cũng không phải là sát thủ bình thường.

Vì làm vui lòng Thẩm Tâm Lê, quần áo trang sức mua về còn bày biện trong phòng cô ta, Hoắc lão gia tử sai người ném hết đồ ra ngoài, nhất thời đến cả huyết áp cũng tăng, bây giờ bên ngoài đều biết Thẩm Tâm Lê đi theo lão, mới mấy ngày đã bị bắn chết, rõ ràng là đánh lên mặt lão ta.

Tô Lương Mạt cũng là từ Chiêm Đông Kinh mà biết được tin tức kia.

“Là chàng vạng tối hôm trước, bị kẻ khác dùng súng bắn tã bắn chết.”

“Xem ra thương pháp kẻ đó rất chuẩn.” Muốn từ trên một chiếc xe đang chạy nhắm trúng mục tiêu, cũng không phải chuyện dễ.

Chiêm Đông Kinh quay đầu liếc nhìn cô, “Thẩm Tâm Lê đắc tội cũng thật không ít người.”

Tô Lương Mạt cầm điều khiển từ xa, “Như vậy tốt nhất, người không phải em giết, cũng không phải vì em mà chết, em không cần náy náy một chút nào, còn có thể cười trên nỗi đau người khác.”

“Nói không chừng, là bởi vì em mà chết.” Chiêm Đông Kinh cười cười nhìn cô, Tô Lương Mạt đột nhiên nghĩ tới lời Lưu Giản nói với cô hôm đó, hắn nói nếu như cô sớm cho hắn biết Thẩm Tâm Lê đối với cô có loại tâm tư đó, hắn sẽ không để chuyện như vậy phát sinh. Cái ý nghĩ này chỉ là thoáng qua, Tô Lương Mạt lại cảm thấy không thể nào, cô với Lưu Giản là quan hệ như thế nào, người như hắn làm sao có thể vì cô mà mạo hiểm giết người?

Trong lòng Chiêm Đông Kinh lại rõ như gương, chỉ là Lưu Giản cũng không phải kẻ ngốc, ra tay vào thời điểm này, người đầu tiên bị nghi ngờ tất nhiên sẽ là Chiêm Đông Kinh.

Cũng không sao, hai người bọn họ chịu tiếng xấu thay kẻ khác còn bình thường hơn ăn cơm bữa, huống hồ cho dù không có ai động thủ, Thẩm Tâm Lê hắn cũng sẽ không giữ cô ta lại.

Hôm sau, Tô Uyển rửa mặt xong từ trên lầu đi xuống, từ xa đã nhìn thấy nhiều người đứng trong phòng khách.

Lưu Giản thản nhiên tự đắc ngồi trên ghế sofa, lời của hắn không nặng không nhẹ truyền tới tai Tô Uyển, “Hôm nay tôi còn có việc, các người có phiền hay không?”

“Thật ngại quá, nhưng Hoắc lão gia tử nhất quyết bảo chúng tôi đến mời ngài, cũng không phải chỉ có ngài, Kinh thiếu bọn họ cũng sẽ đến.”

Tô Uyển nhắc chân nhẹ nhàng đi xuống dưới.

Khuôn mặt Lưu Giản không kiên nhẫn, “Vì chuyện gì?”

“Thẩm tiểu thư tối hôm qua bị bắn chết.”

“Oh,” Lưu Giản đáp nhẹ, “vậy thì có liên quan gì tới chúng tôi?”

Kẻ tới mời lộ vẻ mặt khó xử, “Hoắc lão gia tử chính là muốn nhờ các ngài hỗ trợ tìm hung thủ, chuyện này có khả năng có liên quan đến Kinh thiếu, lúc trước Tô tiểu thư bị người ta hạ độc, còn nói có thể là có liên can tới Thẩm tiểu thư, cho nên...”

Lưu Giản bực mình phát tay cắt ngang, “Không có rảnh rồi nghe các người nói nhảm nhiều như vậy, một Thẩm Tâm Lê, phải cần huy động nhiều nhân lực như vậy? Hoắc lão gia tử cũng anh hùng háo hức không kém năm nao nhỉ.”

Tô Uyển âm thầm nhìn về phía Lưu Giản, Thẩm Tâm Lê là bị giết tối hôm qua, Lưu Giản lại là tối hôm qua mang theo súng trở về, cũng có thể là trùng hợp, nhưng Tô Uyển lại tin tưởng giác quan thứ sáu của phụ nữ.

Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến Tô Lương Mạt.

Lại là Tô Lương Mạt.

Tô Uyển thấy Lưu Giản đứng dậy, hắn cầm lấy chìa khóa xe trên bàn trà, “Lão gia tử vì phụ nữ là muốn lật ngược cả Ngự Châu lên à?”

“Bây giờ Chu lão đại không quản chuyện, chúng tôi chỉ có thể tìm ngài.”

Lưu Giản thấy Tô Uyển đi vào phòng khách, cô ta tiến lên kéo cánh tay hắn, “Sẽ không có chuyện chứ?”

Lưu Giản khoi nhiều đôi mày đẹp, “Có thể có chuyện gì, Hoắc lão gia tử cần giúp đỡ, chúng ta về lý nên ra tay.”

Tô Uyển nghe vậy, tay cũng theo đó rơi xuống.

Đám người đi ra khỏi phòng khách, Tô Uyển cùng đi ra ngoài, nhìn thấy Lưu Giản lên xe rồi đi, trái tim treo lơ lửng giữa cô hòng cô ta không cách nào lạc định, chuyện Thẩm Tâm Lê cô ta không lo lắng, nếu Lưu Giản đã tự mình ra tay sẽ suy xét kỹ mọi khả năng, cô ta sợ chính là lòng Lưu Giản bây giờ có khi đã rơi lên người Tô Lương Mạt.

Hoắc lão gia tử thật ra cũng không để ý, Thẩm Tâm Lê được coi là gì, nhiều lắm chính là một người phụ nữ lão vừa ý, nhưng trong chuyện này lại có quan hệ gì với bang hội?

Lúc có người đi đến Thanh Hồ Đường mời, bị Chiêm Đông Kinh nhất quyết từ chối, điều này cũng khiến Hoắc lão gia tử nhận định chắc chắn chuyện này có liên quan tới Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt nhìn những kẻ kia xám mặt đi ra ngoài, sau lưng truyền tới tiếng bước chân, cô cũng không quay đầu lại nói, “Lão gia tử có khi nào cho rằng là anh phái người làm ra không?”

“Tùy ông ta nghĩ thế nào cũng được, tuổi dày một xấp còn đòi phong lưu,” Hắn vươn tay ôm lấy thắt lưng Tô Lương Mạt, “em nói xem đến lúc tôi già như vậy, có thể cứng lên được không?”

Tô Lương Mạt vốn là cầm ly sữa đang uống, phen này bị sắc thiếu chút nữa không thở được, đợi sau khi nuốt xuôi, cô đưa tay vỗ vỗ bả vai Chiêm Đông Kinh, “Yên tâm đi, em hoàn toàn tin tưởng năng lực của anh.”

Mấy ngày nay, Chiêm Đông Kinh cũng không chạm vào cô, bầu không khí như vậy, người đàn ông có chút không cầm giữ được, hắn đưa tay捏 da thịt trắng mềm trên bắp đùi Tô Lương Mạt, cảm xúc láng mịn làm toàn thân hắn chấn động, hắn áp sát lại gần, Tô Lương Mạt chống người trên lan can, “Mới sáng sớm mà.”

Chiêm Đông Kinh ôm cô lên, để cô ngồi ở trên lan can, “Chính là sáng sớm mới có tinh thần mạnh mẽ như này.”

Tô Lương Mạt áp mặt lại gần hắn, “Thẩm Tâm Lê lợi hại như vậy, nhưng nói không còn liên không còn nữa.”

“Đang yên lành nhắc cô ta làm gì? Mất hứng.”

Hắn đẩy áo choàng tắm của cô ra, Tô Lương Mạt cắn chặt răng chịu đựng khó khăn, Chiêm Đông Kinh đưa tay vỗ mặt cô, “Thả lỏng nào.”

“Anh thả lỏng một chút thử xem?”

Người đàn ông giãn mặt, đuôi mày lộ vẻ cười nhạt, “Nếu tôi thả lỏng liền mềm nhũn ra, em khẳng định muốn như vậy?”

Tô Lương Mạt cắn răng một cái, chỉ cảm thấy căng trương khó chịu, đột nhiên phản ứng đây vẫn là ở bên ngoài, cô đưa tay xô đẩy, “Phía dưới còn có người.”

“Tôi không sợ em sợ cái gì?” Chiêm Đông Kinh áp sát lại, “Người khác muốn nhìn, cũng chỉ có thể nhìn thấy tôi đang vận động.”

Tô Lương Mạt kéo áo choàng tắm sửa sang lại, nhưng bây giờ không quen như vậy, hai chân cô trơn bóng quắp chặt thắt lưng người đàn ông, “Đi vào đi.”

Chiêm Đông Kinh áp môi mỏng lại gần vành tai cô, giọng nói mang theo ý niệm tà tứ, “Không phải đã sớm đi vào rồi à?”

Tô Lương Mạt khẽ cắn môi dưới, thanh âm đã khản đặc, “Em bảo anh đi vào phòng mà.”

Cô cảm giác thấy cả người bay lên không rồi bị ôm lấy đi vào phòng ngủ, phần lưng Tô Lương Mạt dán lên ga giường, hai tay cô ôm lấy cổ người đàn ông, Chiêm Đông Kinh thuận thế đè lên người cô, Tô Lương Mạt vòng chặt hai tay, “Thật không biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Luôn cảm thấy sau khi đi theo anh đã thấy quá nhiều chuyện thế sự vô thường.”

Chiêm Đông Kinh đá văng chăn mền một bên đi, “Bình thường, bắt cóc giết người là chuyện thường xảy ra, ai cũng không tránh được.”

Tô Lương Mạt nghiêng người dậy, “Nếu như có ngày em bị kẻ khác bắt cóc, anh sẽ làm thế nào?”

Chiêm Đông Kinh hôn trán cô, “Tôi sẽ cứu em trước.”

“Nếu như không cứu được thì sao?”

“Không cứu được cũng chỉ có thể không cứu thôi.” Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm người dưới thân, Tô Lương Mạt cũng không có biểu hiện thất vọng hay buồn bã, “Em cũng nghĩ vậy, nếu không cách nào cứu được, hà tất phải liên lụy đến anh làm gì?”

Tô Lương Mạt không ngờ mình là mỏ quạ đen, có mấy lời quả nhiên là không thể nói.

Chuyện Thẩm Tâm Lê cứ như vậy mà qua, Hoắc lão gia tử cho dù muốn lần qua lần lại, cũng lần qua lần lại không được cái gì.

Tô Lương Mạt từ bến tàu đi ra, cô tự mình lái xe, sau lưng còn một chiếc xe đi theo.

Kể từ sau chuyện Thẩm Tâm Lê, cô cũng là đề phòng, đi đến những nơi vắng vẻ như bến tàu đều cần hộ vệ đi theo, nơi này là địa bàn của Chiêm Đông Kinh, sẽ không có chuyện, xe một đường lái thẳng đi, ước chừng nửa giờ sau Tô Lương Mạt đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới tiếng va chạm kịch liệt.

Cô hướng tầm mắt nhìn về phía kính chiếu hậu, thấy chiếc xe đi theo cô bị một chiếc xe khác ép vào lề đường, Tô Lương Mạt phát giác có chuyện không ổn, cô nhìn thấy sau lưng lại có mấy chiếc xe đuổi tới, mơ hồ còn có thể nhìn thấy thân ảnh hộ vệ lao ra.

Tô Lương Mạt dẫm chân ga xông về phía trước, sau lưng có xe tăng tốc chạy lên, cô đến cả thời gian gọi điện thoại cũng không có, Tô Lương Mạt tập trung tinh thần lái xe, nhưng tốc độ của đối phương rất nhanh, cô khó khăn lắm mới tránh được chiếc xe tải trước mặt, làm chiếc xe màu đen có rèm che ở gần nhất suýt chút nữa đâm vào đuôi xe của cô, Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn đường phía trước, cô cũng bất chấp quy định giao thông, thân xe cạ qua hai chiếc xe đậu trên đường, Tô Lương Mạt sợ hết hồn vía, vẫn là cố gắng đánh tay lái ổn định.

Cô rút súng mang theo trên xe thả xuống giữa hai chân, Chiêm Đông Kinh nói chuyện như vậy xảy ra như cơn bão, Tô Lương Mạt bình tĩnh lại, phía trước không xa có một nhà xưởng, cũng là địa bàn của Chiêm Đông Kinh.

Trước mặt cũng có chiếc xe vọt qua, đâm vào đèn pha trước xe Tô Lương Mạt, chiếc xe lao như tên bắn đơn giản bị buộc giảm tốc độ, quanh co cong vẹo sang một bên.

Xe phía sau thấy thế, kịp thời tấn công từ hai bên.

Tô Lương Mạt giảm tốc độ, cô cầm lấy súng, mở cửa sổ xe ra, xe ở phía sau tiến lên rất sát, cô đột nhiên chồm người ra bắn một phát.

“Mẹ kiếp!” Người phía sau thiếu chút nữa trúng đạn, mấy chiếc xe đồng thời dồn lên trước, Tô Lương Mạt nghĩ thầm lúc này là lành ít dữ nhiều.

Xe bị đâm gần như mất phương hướng, súng trong tay Tô Lương Mạt cũng bay ra ngoài, cô càng thêm cuống cuống, một tiếng vang rất lớn truyền đến, lớp xe bị đối phương bắn thủng, xe đâm vào hàng cây ven đường.

Tô Lương Mạt đập người vào túi khí an toàn, còn chưa hoàn hồn, tầm mắt nhìn thấy mấy tên đàn ông xuống xe.

Cô chốt cửa khóa xe lại, muốn kéo dài thời gian.

Tô Lương Mạt xoa thái dương bị đụng đau, thấy một tên đàn ông cầm súng tiến lên, đoàn đoàn mấy tiếng, lại dùng lực lôi kéo, cửa xe lập tức bị mở ra, Tô Lương Mạt bị hất lùi cánh tay dùng sức kéo ra ngoài, cô bước chân lảo đảo, thân thể mềm nhũn không có chút sức lực, “Các người muốn làm gì?”

“Mời cô đi một chuyến.”

Tô Lương Mạt cương cứng hai chân, tên phía sau thấy thế, giơ tay lên dùng sức chém lên cổ cô, Tô Lương Mạt chợt cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, tên đàn ông kéo cô lúc này đã mất đi tri giác lên xe, “Nói với lão Đại, chúng ta bên này làm xong rồi.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 71: Vì em, chặt đứt một đốt ngón tay có hề gì (hạ)

66. Chương 71: Vì Em, Chặt Đứt Một Đốt Ngón Tay Có Hề Gì (hạ)

Chương 71: Vì em, chặt đứt một đốt ngón tay có hề gì (hạ)

Xe của Tô Lương Mạt bị đẩy vào trong bụi cây bên cạnh.

Cô bị người ta trói hai tay, khi cô tỉnh lại cổ tay đau nhức khó chịu, giãy giụa một hồi không nhúc nhích được, Tô Lương Mạt nheo mắt lại nhìn quanh bốn phía, Tổng Các nói không sai, bọn bắt cóc thường chọn những địa điểm bỏ hoang, thứ nhất là khó tìm, thứ hai có thể che dấu dấu vết.

Nếu như đã vậy rồi, cô trước tiên không được hoảng sợ, Tô Lương Mạt đối với tình huống như vậy là có chuẩn bị trước, lúc trước Tổng Các huấn luyện cô, câu đầu tiên nói là, tương lai những kẻ không động được vào Chiêm Đông Kinh, muốn đối phó với hắn, tất cả nguy hiểm có lẽ đều trút lên người cô.

Phía trước có mấy tên đàn ông, chắc là chịu trách nhiệm trông coi, Tô Lương Mạt ho nhẹ một tiếng, bọn chúng nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, “Yo, tỉnh rồi!”

Cũng không phải là những kẻ đuổi giết cô.

Tô Lương Mạt co lại trong góc tường, sợ hãi trong lòng bị phóng đại đến cực hạn rồi hiển lộ rõ trên mặt, “Các người là ai, đây là đâu?”

“Yên tâm đi, lát nữa sẽ có người tới cứu cô ra ngoài.”

Một chiếc đèn lớn chiếu trên đỉnh đầu, hai tay Tô Lương Mạt đặt trên đầu gối, cánh tay bị băng dính màu đen dán chặt, cô yên lặng ngồi một lúc, ý thức được nhất định phải dựa vào bản thân mình đi ra ngoài, “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Có tên cũng không thèm quay đầu lại, “Đi ở đây luôn đi.”

“Ha ha ha...”

Mặt Tô Lương Mạt sung huyết đỏ bừng, nhìn thấy mỗi một đôi mắt đều không hề có hảo ý, cô giơ cao hai tay lên, “Tôi đã như vậy rồi còn không yên tâm sao, huống hồ trên người tôi cũng không có bất kỳ thứ gì tổn hại đến các người được, chẳng lẽ tôi còn có thể chạy trốn sao?”

“Phụ nữ thật phiền phức.”

“Tam Tử,” Một tên đàn ông khác nói, “mày đưa nó đi đi, giải quyết chỗ bãi đất hoang, cái này cũng không phải chuyện tồi đâu.”

Tên đàn ông được gọi là Tam Tử chữi ra miệng, “Phỉ, thật lắm chuyện.”

Hắn đi tới, một phát bắt cánh tay Tô Lương Mạt lôi cô dậy, “Đi.”

Cô khê cử động hai chân, đi theo tên đàn ông ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Tô Lương Mạt mới phát hiện nơi này là khu nhà cũ, bảy tám gian nhà lụp xụp miễn cưỡng chất dựng thành, dưới mỗi mái hiên đều có chụp đèn, ánh đèn cũng không sáng.

Tên đàn ông xô đẩy, “Nhìn cái gì mà nhìn, bước đường hoàng.”

Hắn đem Tô Lương Mạt ra sau một gian nhà, chỉ vào bụi cỏ dại mọc cao đến chân, “Đi đi.”

“Không có toilet sao?”

“Mẹ, còn kén cá chọn canh, không đi thì quay về!” Nói xong lại muốn đến tóm cô.

Tô Lương Mạt liên tục nhắc lại không ngừng, “Được rồi được rồi.”

Tam Tử châm điều thuốc, thấy Tô Lương Mạt còn đứng yên đó, “Mày muốn cái gì?”

“Xin hỏi có giấy không?”

Chết tiệt. Tam Tử thiếu chút nữa văng tục, Tô Lương Mạt đứng rất gần hắn, hắn hướng mắt nhìn khuôn mặt cô, luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, hắn thầm than một tiếng, đôi mắt này thật mẹ nó quá đẹp.

Còn chưa có cảm thán xong, cả người liền mềm nhũn lão đảo ngã xuống.

Tô Lương Mạt dùng bả vai đỡ lấy hắn, để cho hắn dựa vào vách tường.

Cô giấy giấy, băng dính trên tay không rút ra được, Tô Lương Mạt chỉ đành nhắc chân chạy ra ngoài, dù sao chân không có bị trói.

Bên ngoài có kẻ trông chừng, con mắt sắc bén quét một cái về hướng của Tô Lương Mạt, “Đứng lại!”

Cô càng gấp rút trốn chạy, sau lưng truyền tới tiếng bước chân dồn dập, hai tay bị trói kéo chậm tốc độ, bả vai bị một cổ lực nặng nề nện lên, cả người Tô Lương Mạt ngã nhào về phía trước, ngay sau đó bị kẻ khác xách dậy, báng súng hướng lên đầu cô đánh tới, Tô Lương Mạt đau đến choáng váng, cảm giác thấy chất lỏng ấm nóng thuận theo gò má chảy xuống dưới.

Tên đàn ông lực lưỡng ghì chặt cổ cô kéo vào trong gian nhà, Tô Lương Mạt không hô hấp được, hai chân dùng sức quấy đạp, mấy tên vốn ở bên trong đều đi ra, thấy bộ dạng này của Tô Lương Mạt không dám lên tiếng.

Tên đàn ông hất tay, nặng nề ném cô xuống nền đất lạnh như băng.

Tô Lương Mạt rên rỉ một tiếng, đưa tay sờ thử, trên mu bàn tay đều là máu.

“Tam Tử đâu!”

“Đưa cô ta đi vệ sinh, sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Tên đàn ông cúi đầu, một cước đạp hướng Tô Lương Mạt, “Còn không đi tìm!”

Tên đàn ông đi theo bên cạnh chạy ra ngoài, không bao lâu liền đỡ Tam Tử vào, Tam Tử hiển nhiên còn chưa hiểu có chuyện gì, hắn xoa đầu, “Sao vậy?”

“Sao mày lại để nó trốn thoát?”

“A?” Tam Tử nhìn về phía Tô Lương Mạt đang nằm sấp, “Tao không biết, tao chỉ thấy đầu choáng váng lợi hại.”

“Chúng mày coi chừng, lại để nó chạy ra khỏi cái cửa này tao chặt đứt hai chân chúng mày.”

“Dạ dạ!”

Tô Lương Mạt đưa hai tay ôm đầu, đau đớn khó nhin, Tam Tử hùng hùng hổ hổ, “Mẹ, gặp quỷ rồi.”

Cô bị lôi đến góc tường, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm ngọn đèn không ngừng lắc lư, cô không chắc chắn Chiêm Đông Kinh có tới cứu cô hay không.

Tô Lương Mạt gập cong đầu gối, cảm thấy cô độc không có ai để dựa vào, ngoại trừ Chiêm Đông Kinh từng nói quan tâm, thì trước giờ chưa từng đề cập bất kỳ chuyện gì khác với cô, cô đột nhiên thấy hoảng sợ, hẳn có thể hay không đối xử giống như Thẩm Tâm Lê, vứt bỏ cô một bên không quan tâm?

Đầu cô đau lợi hại.

Tam Tử đi đến bên cạnh cô, “Tao có ý tốt dẫn mày ra ngoài, lại còn muốn chạy trốn?”

Cô nhắm mắt lại lười đáp lời.

Bên tai đột nhiên truyền tới trợn còi xe, Tô Lương Mạt cảnh giác mở mắt, Tam Tử nhìn ra bên ngoài một cái, “Người cứu mày đến đây.”

Tô Lương Mạt vội vàng muốn đứng dậy, bị một tên một cước đạp lên bả vai, cô không thể không ngồi trở lại.

Phía ngoài có tiếng bước chân đi tới, hình như là rất nhiều người, Tô Lương Mạt bị tên đó túm sau lưng kéo đến giữa phòng, còn chưa đứng vững, thì thấy một đoàn người tiến vào.

Chiêm Đông Kinh dẫn đầu ở trong phòng quét mắt một vòng, ánh mắt cũng không có dừng lại trên người Tô Lương Mạt.

Lại có mấy tên tiến đến, tên đi phía trước hình như là lão Đại, “Kinh thiếu, tao nhớ đã nói rõ với mày, mày chỉ có thể đến một mình.”

Tổng Các với Hàn Tăng đều ở đây, Chiêm Đông Kinh đi về phía chiếc sofa duy nhất trong gian phòng, thần sắc tự nhiên ngồi xuống, tầm mắt lúc này mới hướng về phía Tô Lương Mạt, “Không phải mày muốn tiền sao?”

Hàn Tăng mở cái cặp da đem theo ra, sau đó vứt xuống mặt đất.

Một đồng tiền mệnh giá lớn xếp thành từng chồng rơi ra.

Tam Tử nhìn đến cả mắt cũng không buồn chớp, tên đàn ông kia đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt, súng trong tay hất chìa lên gáy cô, “Mày mang nhiều người đến đây như vậy, đợi lát nữa bọn tao chỉ sợ là có mạng lấy tiền không có mạng đi ra ngoài.”

“Một người phụ nữ mà thôi, hơn nữa thứ mày muốn là tiền,” Chiêm Đông Kinh mặt không đổi sắc, “ta đảm bảo để chúng mày rời đi, mày thả cô ấy ra.”

“Nói đùa gì vậy?” Tên đàn ông quét mắt về phía đám người sau lưng Chiêm Đông Kinh, “Mày để cho bọn tao đi, tao muốn chỉ là tiền, người tao sẽ trả lại nguyên vẹn ày.”

Chiêm Đông Kinh vắt ngang chân dài, thả dùi dựa vào ghế sofa rách nát, không khí như vậy lại không lẫn át được một chút nào khí chất cao ngạo riêng biệt của người đàn ông, “Cái này không có khả năng,” Hắn quả quyết cự tuyệt, “ta không thể nào vì cô ta mà để bản thân lâm vào nguy hiểm.”

“Cô ta không phải phụ nữ của mày sao?”

Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ tiền dưới đất, “Cho nên, cô ta đáng giá số tiền ở đây, nếu không ta sẽ không tới.”

Nói cách khác, Tô Lương Mạt đáng giá, chứ không phải hấn mạo hiểm.

Tên đàn ông một phát níu lấy tóc Tô Lương Mạt, “Đừng trách tao không khách khí với nó.”

Tô Lương Mạt nhin đau, lời Chiêm Đông Kinh nói nghe vào tai cô không cảm thấy khó chịu, lúc này nếu biểu hiện càng khẩn cấp, thì càng thêm bất lợi.

Chiêm Đông Kinh quét mắt một cái, “Mày ngay cả tiền cũng không cần nữa?”

“Nếu như đến mạng cũng mất, còn cần tiền làm cái gì?” Tên đàn ông biết Chiêm Đông Kinh dẫn theo không ít người đến đây, hấn vung báng súng cứng rắn dùng sức nện sau lưng Tô Lương Mạt, cô đau đến cong gập người lại, tên đàn ông lại dùng súng nhắm ngay thắt lưng cô, mỗi lần đều hướng lên cạnh sườn cô ra tay, hốc mắt Tô Lương Mạt ướt át, cô cắn chặt cánh môi, thậm chí có thể nếm thấy mùi máu tươi trong miệng.

Tên đàn ông chú ý đến vẻ mặt Chiêm Đông Kinh, hấn càng bình tĩnh tự nhiên, tên đàn ông càng ra tay độc ác, cả người Tô Lương Mạt mềm nhũn, mặt mũi khắp người đầy mồ hôi.

Tên đàn ông đưa tay vén vạt áo của cô, chỗ thắt lưng nhìn thấy mà giật mình, tất cả đều là máu ứ đọng.

“Bảo bọn chúng đi ra ngoài hết!”

Chiêm Đông Kinh bỗng nhiên đứng bật dậy, “Nếu mày không phải muốn tiền, nói, vì sao bắt cóc cô ấy?”

Tên đàn ông đem súng nhắm sang Chiêm Đông Kinh, “Bây giờ cô ta ở trong tay tao, mày không có tư cách cò kè mặc cả với tao.”

“Hình như mày không hiểu quy củ, tiền mày muốn ở ngay đây, mày lại không chịu thả người.”

Tên đàn ông một quyền đánh tới sau lưng Tô Lương Mạt, cô đau đến cảm giác như sống lưng sắp bị chặt đứt, Chiêm Đông Kinh liếc mắt một cái, đáy đầm ẩn hiện huyết sắc âm u.

Hàn Tăng với Tống Các đứng bất động tại chỗ.

Thuộc hạ của tên đàn ông cũng rút súng, hai bên giương cung bạt kiếm.

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt quỳ dưới đất, thái dương cô chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, tên đàn ông đưa tay kéo đầu cô một phát, “Nếu mày không để bọn tao ra ngoài, tao liền ở trên người nó làm một cái lỗ.”

Chiêm Đông Kinh giơ tay lên, Hàn Tăng tiến lên trước nói, “Kinh thiếu, chúng tôi không thể đi.”

“Cậu như vậy không phải là muốn tôi đi tìm chết sao?” Chiêm Đông Kinh nhếch miệng cười lạnh.

Tên đàn ông đem súng chuyển qua bả vai Tô Lương Mạt, “Tao đếm đến ba, một phát súng này đi xuống, cánh tay này của con đàn bà của mày đã có thể phế đi, bên trái trước hay là bên phải trước, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.”

Tô Lương Mạt không khỏi run rẩy một hồi, bởi vì phần lưng bị thương, cô không thể không duy trì tư thế ngã ra sau, “Một, hai...”

Da thịt nơi gò má Chiêm Đông Kinh căng cứng, tình huống như vậy hấn chưa bao giờ gặp phải, bởi vì chưa từng có một người phụ nữ nào của hấn có thể trở thành thế bài để kẻ khác uy hiếp hấn.

“Khoan đã,” Cuối cùng lúc chữ ‘ba’ kia sắp nhảy ra khỏi khoang miệng đối phương, Chiêm Đông Kinh nghe thấy âm thanh của mình ngăn cản hấn, hấn cũng có chút giật mình, thế này dù sao cũng không phải mạo hiểm bình thường, “ta đồng ý với mày.”

“Kinh thiếu!” Hàn Tăng với Tống Các trầm miệng một lời.

“Ta chỉ cho người của ta lui ra quảng trường ở bên ngoài, ta với cô ấy ở lại đây, đến lúc đó chúng mày có đầy đủ thời gian rời đi.”

Tên đàn ông giơ súng trong tay lên, “Tao muốn là bọn chúng rút về hết, toàn bộ rút.”

“Ta đảm bảo, sẽ để chúng mày đi.”

“Mày dùng cái gì đảm bảo?” Tên đàn ông hừ lạnh, “Ai không biết Chiêm Đông Kinh mày lòng dạ độc ác, đợi mày hoàn hồn lại chúng tao đừng mong sống sót.”

Chiêm Đông Kinh quay đầu nhìn về phía Hàn Tăng với Tống Các, “Đi ra, chờ tôi bên ngoài.”

Hàn Tăng không chịu, bị Tống Các kéo cánh tay đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt nhìn Chiêm Đông Kinh một mình đứng một chỗ, cô thấy hai mắt chua xót, sau đó nhìn thấy Chiêm Đông Kinh rút con dao quân đội tụt thân ra.

“Mày muốn làm gì?” Bên cạnh có kẻ giơ cao súng.

Chiêm Đông Kinh liếc mắt, “Dao của ta còn có thể nhanh hơn súng sao?”

“Đừng có giở trò.” Súng trong tay tên đàn ông dùng sức chọc chọc Tô Lương Mạt.

Phía trước có một cái bàn cũ, Chiêm Đông Kinh đưa tay áp lên trên mặt bàn, sau đó đem dao áp theo hướng ngón tay của mình.

Tô Lương Mạt kinh hãi, cô hoảng sợ lắc đầu, “Chiêm Đông Kinh, anh làm gì đó?”

Lưỡi dao chống lên mặt da, lạnh lẽo bén nhọn trong nháy mắt tập kích đến tận xương, tay đứt ruột xót, Chiêm Đông Kinh biết rõ một đao kia đi xuống đau đớn thế nào, nhưng đây là biện pháp duy nhất có thể xử lý nguy hiểm đến mức thấp nhất, Tô Lương Mạt hét khản giọng, “Đừng, Chiêm Đông Kinh, anh điên rồi!”

Hắn nghĩ hắn là điên rồi, vì một Tô Lương Mạt có đáng không?

Chiêm Đông Kinh nghĩ tới đây, trong lòng là có do dự, hắn ngẩng đầu liếc nhìn Tô Lương Mạt, cô biểu hiện hoảng loạn cũng sợ hãi khó hiểu ra ngoài làm hắn an tâm, hắn nghĩ, vẫn là đáng giá.

Dao nhỏ hạ xuống, một cổ đau nhức chui đến tận tim làm hắn nhíu hai đầu lông mày, Chiêm Đông Kinh không suy nghĩ tiếp nữa, tay phải dùng sức mạnh mẽ đập xuống.

Thần kinh chết lặng hồi phục rất nhanh, Tô Lương Mạt nhắm chặt mắt, nước mắt trào ra ngoài chảy xuống không cách nào thu lại được, cô cắn môi, làm thế nào cũng không chịu được nước mắt.

Máu tươi chảy ra nhuộm đỏ bàn trà màu gỗ thô, đám người bên cạnh hoàn toàn sững sờ.

Chiêm Đông Kinh nhặt lên đoạn ngón út kia, “Đây chính là đảm bảo của ta, có đủ hay không?”

Nói xong, ném thứ đó xuống.

Tên đàn ông đưa tay định đón lấy, lúc hắn từ bên cạnh Tô Lương Mạt bước ra, lại bị người nào đó bắn ột phát súng.

Tô Lương Mạt giật mình, cả người ngồi xổm dưới đất, Chiêm Đông Kinh rút súng giải quyết mấy tên đứng gần đó, hình như có tay bắn tỉa núp trong tối thay hắn giải quyết từng kẻ nguy hiểm, người phía ngoài nghe thấy tiếng súng, ríu rít muốn tuôn vào trong.

Chiêm Đông Kinh khom lưng núp ra sau ghế sofa, kẻ tiến vào bị tay bắn tỉa giết chết từng tên, Hàn Tăng với Tổng Các vọt vào rất nhanh.

Tô Lương Mạt đưa hai tay ôm đầu, lưu lại trong mắt chính là một màn Chiêm Đông Kinh chém xuống kia.

Chiêm Đông Kinh nắm tay trái, Hàn Tăng tiến lên rất nhanh, thần sắc khẩn trương, “Kinh thiếu, ngài làm sao vậy?”

Hắn không nói lời nào, đi thẳng đến bên người Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, tay phải dính máu ôm lấy hai vai Tô Lương Mạt, “Không sao, đừng sợ.”

Cô bổ nhào vào trong lòng ngực Chiêm Đông Kinh, lực đạo lớn đến nỗi gần như xô ngã hắn, Tô Lương Mạt run rẩy nâng tay trái của Chiêm Đông Kinh lên, ngón út bị mất một đốt, từ xương ngón tay trở lên. Mặt Tô Lương Mạt đầy nước mắt, “Vì sao, vì sao?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh vì mất máu quá nhiều mà tái nhợt, “Vì sao cái gì?”

“Không đáng mà.” Tô Lương Mạt chỉ biết lắc đầu, Chiêm Đông Kinh tựa cằm lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Đáng, tôi nói là đáng.”

Nước mắt cô làm thế nào cũng không ngừng rơi được, Tô Lương Mạt nín chặt trước ngực Chiêm Đông Kinh, “Đứng lên, chúng ta đi bệnh viện.”

Tổng Các tiến vào dìu Chiêm Đông Kinh đứng dậy, Tô Lương Mạt ngồi xổm dưới đất, cô khóc nhặt đoạn ngón út kia lên.

Vành mắt Hàn Tăng cũng ửng đỏ, bên cạnh có người hỏi, “Phần còn lại phải làm sao đây?”

“Còn phải hỏi sao?” Hàn Tăng rống một tiếng, “Có phải muốn ta bắn chết người không?”

Tô Lương Mạt chạy chậm chậm theo phía trước, cô tiếp nhận Chiêm Đông Kinh từ trong tay Tổng Các, cô dùng bả vai đỡ hấn, để hấn dựa vào người mình, cho dù rất nặng, nhưng mà bây giờ lại thật sự ở rất gần cô, cánh tay Tô Lương Mạt ôm eo hấn, Chiêm Đông Kinh cúi đầu thấy cô vẫn còn khóc, “Làm sao nước mắt vẫn chảy không ngớt?”

“Đông Kinh, anh đau không?” Giọng nói cô nghẹn ngào.

“Tôi nói không đau em tin không?”

“Em không tin.” Nước mắt Tô Lương Mạt càng chảy dữ dội.

Tổng Các vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị xe, cánh tay Chiêm Đông Kinh rủ xuống bên người Tô Lương Mạt, máu chảy xuống nhuộm đỏ cả cổ áo của cô.

Cô theo hấn ngồi vào chỗ sau xe, lòng bàn tay Tô Lương Mạt bao lấy miệng vết thương Chiêm Đông Kinh, xe chạy như bay một đường tới thẳng bệnh viện.

Tô Lương Mạt đứng trước phòng cấp cứu lo lắng chờ đợi, trước cửa ngoài Hàn Tăng với Tổng Các còn có hai tên hộ vệ canh giữ, máu trên tay Tô Lương Mạt còn chưa rửa đi, cô đưa hai tay che mặt, trong mũi đều là mùi vị tanh tưởi chết chóc này.

Hàn Tăng cho dù trong lòng khó chịu, cũng không cách nào nói Tô Lương Mạt, gặp phải chuyện như vậy chỉ có thể giải quyết, cũng không phải nói cẩn thận một chút là có thể tránh được.

Tô Lương Mạt đau lòng khó nhin, như bị người ta dùng dao mổ lồng ngực ra từng nhát từng nhát lạnh tri.

Kim đồng hồ nhanh chóng tan biến như cát chảy, Tô Lương Mạt đợi đến phát hoảng, trong lỗ tai vừa nghe thấy một động tĩnh, cô kinh ngạc hoảng hốt đứng dậy, thấy bác sỹ từ bên trong đi ra.

Vừa mới đứng lên mới biết duy trì một tư thế quá lâu, hai chân đều tê dại, Hàn Tăng nhảy lên trước tiên, “Thế nào rồi?”

“Nói xong rồi, may mắn đưa đến bệnh viện kịp thời.”

Tô Lương Mạt bật thốt lên, “Không sao rồi phải không?”

“Làm sao có thể không sao,” Bác sỹ cởi khẩu trang, “nói xong rồi chỉ là không ảnh hưởng về mặt thẩm mỹ, rốt cuộc là chặt đứt xương cốt, phương diện vận động sẽ ...”

Hàn Tăng tiến lên một bả nú lấy cổ áo bác sỹ, “Dùng thuốc tốt nhất dùng trị liệu tốt nhất cho tôi, nếu Kinh thiếu không khôi phục tôi liền giết ông.”

“Hàn Tăng!” Tổng Các kéo tay hấn ra, “Cậu cầm miệng cho tôi.”

Tô Lương Mạt đưa tay lau sạch nước mắt, “Anh ấy còn ở bên trong sao?”

“Lập tức chuyển sang phòng bệnh ngay, mọi người sang đó chờ đi.” Bác sỹ sửa lại cổ áo bị Hàn Tăng kéo xiên lệch.

Tô Lương Mạt kiên trì chờ trước cửa phòng cấp cứu, lúc Chiêm Đông Kinh được đẩy ra, Tô Lương Mạt lại tránh đi rất xa, đột nhiên mất đi dũng khí tiến lên, cô nhìn nhân viên hộ tá càng lúc càng đi xa, Tô Lương Mạt yên tĩnh dựa vào vách tường, ước chừng nửa giờ sau, mới đi về phía phòng bệnh của Chiêm Đông Kinh.

Hàn Tăng với Tổng Các đều tự mình canh chừng bên ngoài phòng nghỉ, Tô Lương Mạt đẩy cửa đi vào, bên trong chỉ bật một ngọn đèn nhỏ.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng bước chân, “Sao giờ mới đến?”

Tô Lương Mạt bước nhanh tới, đến trước giường Chiêm Đông Kinh, cô cúi người đè lên chân Chiêm Đông Kinh.

Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nức nở.

Chiêm Đông Kinh sau khi hết thuốc tê cả người có vẻ rất mệt mỏi, Tô Lương Mạt không nhìn hắn, chỉ ôm hai chân hắn không buông tay.

Chiêm Đông Kinh cũng để tùy ý cô, cuối cùng không cưỡng được mệt mỏi ngủ rất say.

Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng hít thở trầm ổn của người đàn ông truyền đến, cô đứng dậy, Chiêm Đông Kinh để tay ngoài chăn mềm, có thể nhìn thấy ngón tay bị băng gạc bao lấy, Tô Lương Mạt kề sát lại gương mặt tuần tú của người đàn ông, hắn không hề phòng bị ngủ thiếp đi, bên tai có một bóng ảnh nghiêng lơ mờ, Tô Lương Mạt khẽ hôn lên khoé môi người đàn ông.

Cô nằm trước ngực Chiêm Đông Kinh, một khắc kia chặt đứt ngón tay ánh mắt hắn rất quyết tuyệt, cô ngay cả nửa điểm khuyên can vẫn hồi cũng không có.

Tô Lương Mạt nghĩ, tất cả những lời nói cùng đối xử khác biệt với người khác của Chiêm Đông Kinh đều không phải là thật.

Nếu như đối lại là cô, có lẽ còn không làm được.

Tô Lương Mạt vòng tay ôm chặt eo Chiêm Đông Kinh, nước mắt rơi xuống ngực người đàn ông, có người chịu vì cô làm như vậy, cô còn để ý thế giới trắng hay đen làm cái gì?

Chiêm Đông Kinh trước kia từng nói với cô, nếu như có ngày lòng của cô muốn nhích tới gần, đừng vì những bất đồng của bọn họ mà áp đặt ngăn cản, hôm nay cổ lực này mạnh như chẻ tre, Tô Lương Mạt muốn ngăn cản cũng không ngăn được.

Hôm sau, Tô Lương Mạt thức dậy rất sớm, lúc cô đi ra ngoài Chiêm Đông Kinh còn ngủ.

Tô Lương Mạt chạy xuống tầng dưới bệnh viện mua bữa sáng, ánh nắng buổi sớm mùa hè không quá lạnh liệt, chiếu rọi lên người rất thoải mái, cô mua hai phần cháo trứng thịt nạc muối, còn cầm theo sủi cảo hấp với bánh bao đi ra.

Trong bệnh viện bất ngờ gặp Lưu Giản.

Người đàn ông xoay xoay chìa khóa xe trong tay, “Sao em lại ở đây?”

Tô Lương Mạt mang theo đồ đóng hộp, “Vậy sao anh lại ở đây?”

“Chị dâu tôi ở đây dưỡng thai, tôi tới xem thử.”

Tô Lương Mạt bước lên thềm đá đi vào trong, Lưu Giản cùng đi theo phía sau cô, “Em cũng dưỡng thai hả?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, coi như không để ý chỉ muốn rời đi.

“Em cũng có người quen dưỡng thai ở đây?”

“Sao anh cái gì cũng đều là dưỡng thai?”

Lưu Giản cảm thấy kỳ quái, chỉ chỉ cửa chính bệnh viện, “Đây là viện sức khỏe nhi sản, nổi tiếng nhất không phải sinh con với dưỡng thai sao?”

Tô Lương Mạt trả lời một câu, “Chẳng lẽ không cho phép bệnh viện này có phòng khác?”

“Vậy cũng không phải, nhưng tôi hỏi em nửa ngày em chưa trả lời.”

Thức ăn xách trong tay nặng trĩu, Tô Lương Mạt vốn là muốn xoay người, nhưng trong lòng thoáng liên lên một ý niệm, cô dừng bước nhìn về phía Lưu Giản, giọng điệu có phần dò xét, “Hôm qua tôi bị người ta bắt cóc.”

“Cái gì?” Lưu Giản giật mình, một bả nú lấy canh tay Tô Lương Mạt giơ lên, “Có bị thương ở đâu không? Ai làm?”

Tô Lương Mạt thu hồi tầm mắt, quay đầu lại, “Không việc gì, không phải tôi vẫn khỏe mạnh đứng đây sao?”

Lưu Giản thả lỏng thần sắc, vừa nhìn quanh bốn phía, “Vậy là ai nằm viện?”

“Tôi vào thang máy đây, tạm biệt.”

Lưu Giản không khỏi đi theo, cùng Tô Lương Mạt chen nhau trong thang máy, “Có khi nào là Hoắc lão gia tử bên kia?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hắn.

“Chuyện Thẩm Tâm Lê, có lẽ ông ta cho là Chiêm Đông Kinh làm.”

“Tôi không biết,” Tô Lương Mạt lên đến tầng trên cùng, “bây giờ tôi không quan tâm những chuyện này.”

Nhìn bóng lưng Tô Lương Mạt đi ra, Lưu Giản đưa tay chặn ngang cửa thang máy, “Vậy em quan tâm cái gì?”

Cô cũng không quay đầu đi thẳng lên trước, có thể khiến cô dễ tâm như vậy ngoại trừ Chiêm Đông Kinh còn có thể là ai?

Lưu Giản thu tay lại, cửa thang máy chậm rãi khép dần, thân ảnh Tô Lương Mạt bước nhanh rời đi cũng từ từ thu hẹp trong đáy mắt hắn, cho đến khi biến mất giữa khe cửa.

Tô Lương Mạt trở lại phòng bệnh, Chiêm Đông Kinh còn chưa dậy, cô để thức ăn lên bàn trà, sau đó rón ra rón rén đi tới trước giường.

Cô đi tới gần nhìn xem sắc mặt Chiêm Đông Kinh, người đàn ông thình lình mở mắt, Tô Lương Mạt lập tức đứng bật dậy, trên mặt ửng đỏ không giấu đi được, “Tay đỡ hơn chút nào không?”

“Đỡ nhiều rồi.” Chiêm Đông Kinh giơ tay lên, “Không có ảnh hưởng gì.”

Cô biết là đang an ủi cô, Tô Lương Mạt đỡ hắn dậy, “Ăn sáng nhé?”

Chiêm Đông Kinh thấy cô ngoan ngoãn ôn thuận, giống như thay đổi thành người khác, “Vết thương trên người thế nào rồi? Để bác sỹ kiểm tra qua chưa?”

“Đều là vết thương ngoài da.”

Chiêm Đông Kinh kéo cô đến bên cạnh, vén vạt áo Tô Lương Mạt lên, trải qua một đêm những vết thương kia chẳng những không đỡ hơn, ngược lại nhìn thấy càng thêm giập mình, Chiêm Đông Kinh đưa tay phải sờ lên, Tô Lương Mạt đau đến giật nảy người.

“Lát nữa bảo bác sỹ xem thử xem.”

“Ừ.” Tô Lương Mạt đáp nhẹ một tiếng, “Đi rửa mặt đã.”

Cô đi theo Chiêm Đông Kinh vào phòng tắm, giúp hắn lấy kem đánh răng với nước súc miệng, Chiêm Đông Kinh cười cười nhận lấy cái bàn chải, “Mấy ngày tiếp theo em cũng đều hầu hạ tôi như vậy?”

“Được chứ.” Tô Lương Mạt cầm lấy khăn lông trên giá bên cạnh.

Chiêm Đông Kinh khom lưng đánh răng, Tô Lương Mạt xuyên qua gương nhìn động tác của người đàn ông, dùng một tay hành động nhất định không quen, hốc mắt Tô Lương Mạt lần nữa chua xót, cô từ phía sau vòng tay ôm eo Chiêm Đông Kinh, dán mặt lên lưng người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn, không nói gì, chuyện chú động tác trong tay.

Hắn chải răng xong đứng dậy, Tô Lương Mạt buông tay ra đem khăn lông thấm ướt, vắt khô sau đó dè dặt lau mặt cho hắn, mày kiếm nồng đậm, đôi mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng cùng với cái cằm khuôn mẫu kiên nghị đều không bỏ sót.

Chiêm Đông Kinh nhắm mắt lại, cũng hưởng thụ thời khắc yên tĩnh thật vất vả mới có được này.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 72: Ký khế ước bán thân

67. Chương 72: Ký Khế Ước Bán Thân

Chương 72: Ký khế ước bán thân

Tô Lương Mạt mở nắp hộp thức ăn ra, mùi cháo trứng thịt nạc muối thơm phức bốc khói nghi ngút, làm khẩu vị người ta cũng tốt lên, Chiêm Đông Kinh nằm trên giường, hai mắt Tô Lương Mạt sưng đỏ, tối hôm qua khẳng định không ngủ được hơn nữa trước đó còn khóc một lúc lâu, bây giờ sưng húp lên thật sự khó coi, thiệt thòi cho cô còn mang đôi mắt cá phồng rộp này đi ra ngoài mua điểm tâm.

Tô Lương Mạt dùng thìa nhỏ múc một thìa cháo đưa đến bên miệng Chiêm Đông Kinh, hắn không quen, lui người ra sau, “Tôi tự mình làm.”

“Tay anh đừng lộn xộn.” Tô Lương Mạt nhất quyết, môi mỏng dán lên mép thìa, hắn chỉ đành phải mở miệng.

Luôn cảm thấy rất quái lạ, nhưng lại có phần ảm áp nói không ra lời, Chiêm Đông Kinh khẽ rũ tầm mắt xuống, Tô Lương Mạt lại gấp cho hắn cái sủi cỏ hấp.

Tổng Các đẩy cửa tiến vào, thấy một màn như vậy vội vàng lui ra ngoài.

“Đợi lát nữa tôi bảo bác sỹ khám cho em.”

“Em thật sự không sao.” Tô Lương Mạt để chén cháo lên tủ đầu giường, cô kéo bàn tay trái bị thương của Chiêm Đông Kinh áp lên mặt mình, “Em nợ anh một đầu ngón tay.”

“Em không nợ tôi,” Chiêm Đông Kinh khẽ động ngón tay, nhưng sau khi hết thuốc tê rất đau, “đem tim của em giao cho tôi đi.”

Tô Lương Mạt rũ rèm mi không lên tiếng.

Chiêm Đông Kinh lần lượt gọi mở, “Em giữ lại nó làm cái gì, chuyện với Vệ Tắc là không thể nào rồi, tôi không ngại ở chung một chỗ với em, của tôi chính là của em, em đương nhiên không nợ tôi cái gì cả.”

Tô Lương Mạt buồn cười, “Anh là muốn em ký khế ước bán thân sao?”

“Tôi đã sớm đóng dấu em rồi, cái khế ước bán thân kia chỉ là đồ bỏ.”

Tô Lương Mạt cẩn thận đặt tay hắn xuống, “Chiêm Đông Kinh, anh đã từng nghĩ tới chuyện kết hôn chưa?”

Người đàn ông khẽ khiêu mi nhìn cô, “Em muốn kết hôn với tôi sao?”

Cô tránh đi tầm mắt hắn” Em chỉ tùy tiện hỏi thử.”

“Nói thật trước kia tôi chưa từng nghĩ tới, em cũng nhìn thấy rồi, kẻ khác không động vào tôi được, một khi bên cạnh tôi có một người phụ nữ danh ngôn chính thuận, cô ấy không thể nghi ngờ gì là người nhận nhiều uy hiếp nhất, nói không chừng còn có con, tôi sợ mình không cách nào phân thân được.” Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn Tô Lương Mạt bên cạnh, “Nhưng nếu đến cả cô ấy cũng không để tâm phần nguy hiểm này, tôi chỉ có thể bảo vệ cô ấy, dùng tất cả của tôi.”

Tô Lương Mạt nghĩ, đây có lẽ là lời tỏ tình chân thật cảm động nhất cô từng nghe.

Lời tỏ tình sao? Cô mỉm cười, coi như là vậy đi.

Có bác sỹ với y tá đi vào, phải thay băng cho Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt đứng dậy tránh ra, nhìn y tá cẩn thận gỡ băng gạc, tim cô đột nhiên đau đớn, thấy được cái vết cắt kia, rất bằng phẳng, một sợi dây kim loại giống dây thép màu nâu khâu quanh miệng vết thương, hai chân Tô Lương Mạt không nhin được run rẩy.

Tay Chiêm Đông Kinh thon dài đẹp mắt, hôm nay lại có loại mỹ cảm khuyết thiếu.

Tô Lương Mạt đứng ngược chiều ánh sáng, cô suy đoán ý nghĩ của Chiêm Đông Kinh vào tối hôm qua lúc một đao kia đi xuống, cô nhìn thấy bộ dạng cực lực nhin đau đớn, tim lúc ấy thật sự hồng mắt, người đàn ông cau chặt lông mày, Tô Lương Mạt cảm thấy từng tắc từng tắc đau đớn đều bị phóng đại đánh lên trên người mình.

Bác sỹ với y tá dẫn dò xong đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh cần ở lại bệnh viện mấy ngày, hấn từ nhỏ sức khỏe đã tốt, số lần treo nước biển càng có thể đếm trên đầu ngón tay, Chiêm Đông Kinh cũng không thích bị một cái ống truyền kiểm chế, vừa động đậy liền cảm thấy không được tự nhiên.

Tô Lương Mạt ở bên cạnh, phòng bệnh VIP đầy đủ tiện nghi, cô mở tivi cho Chiêm Đông Kinh xem giết thời gian.

Tay trái Chiêm Đông Kinh để trên mặt chần, Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng rên cực kỳ nhỏ, cô quay đầu lại thấy vẻ mặt Chiêm Đông Kinh ớn lạnh, hai đầu lông mày nhíu chặt, cô kè lại gần một chút, “Có phải rất đau không?”

“Vẫn ổn.”

Chiêm Đông Kinh nói ‘vẫn ổn’ tất nhiên là đau đớn khó nhịn.

Tô Lương Mạt kéo tay hấn qua, cô khom lưng động tác tỉ mỉ cẩn thận mát xa quanh chỗ bị thương cho hấn, cô không biết có hữu dụng hay không, chỉ muốn làm thứ gì đó, cho dù là làm cho lòng mình dễ chịu hơn chút ít.

Chiêm Đông Kinh thấy một lọn tóc rơi xuống bên gò má cô, Tô Lương Mạt áp trán lên mu bàn tay Chiêm Đông Kinh, “Anh không cần cứu em, thật đấy.”

“Có gì mà thật với giả, em cứ thấy mạng của em không đáng giá như vậy? Cái bộ dáng bình thường miệng lưỡi bén nhọn không thiên vị kia đi đâu rồi?”

Hai tay Tô Lương Mạt ôm chặt hấn, “Chiêm Đông Kinh, em là đau lòng anh, anh không nhìn ra sao?”

Người đàn ông khẽ phác thảo cánh môi, nơi khoe mắt chột có một cổ ấm áp xao động, “Lương Mạt, tôi cũng vậy đau lòng em, lúc hấn từng nhất đánh lên người em, tôi thật muốn đem hấn xé thành tám mảnh.”

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, Chiêm Đông Kinh hô ‘vào đi’.

Tổng Các thò đầu vào, “Kinh thiếu, Nhị ca của Tương Hiếu Đường nói muốn vào thăm ngài.”

Chiêm Đông Kinh nói, “Để hấn vào đi.”

Lưu Giản là tay không đi vào, quả nhiên là hấn đoán đúng, hấn ngênh ngang đi tới trước giường Chiêm Đông Kinh, “Tôi nghe Lương Mạt nói anh nằm viện, tới xem thử.”

Tô Lương Mạt nhíu mày, cô đã nói khi nào? Hơn nữa cô với hấn có thân quen như vậy sao? Còn ‘Lương Mạt’ nữa. (Mình cũng nghĩ dzậy ^O^)

Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, “Tìm một chỗ tùy tiện ngồi đi.”

Lưu Giản kéo cái ghế gần đó, an vị bên cạnh Tô Lương Mạt, “Ai làm? Điều tra ra chưa?”

“Một tên thuộc hạ thuộc trong Đường, nắm rõ ràng thời gian Lương Mạt đi đến bến tàu liền tùy thời ra tay, người là của Tứ Phong Đường, xem chừng là thù mới hận cũ gộp lại, sáng nay lão Đại của Tứ Phong Đường gửi tới một đầu ngón tay, cộng thêm những kẻ chết tối hôm qua, coi như cho tôi câu trả lời thỏa đáng.”

Lưu Giản gật gật đầu, Tứ Phong Đường có thể làm đến như vậy, trong thời gian ngắn Chiêm Đông Kinh theo lý không thể truy cứu tường tận nữa.

Dù sao kẻ gây chuyện là thuộc hạ, nhưng có năng lực là có hai lòng, lão Đại của Tứ Phong Đường bồi thường một đốt ngón tay, chuyện này cũng chỉ có thể như vậy, tất nhiên, đây chỉ là tạm thời.

Lưu Giản nhìn quanh bốn phía, một đôi mắt đào hoa nở rộ cứ như vậy dán lên trên người Tô Lương Mạt, “Em gái, em không sao chứ?”

Tô Lương Mạt cảm thấy đầu óc của hấn khẳng định bị cháy hổng rồi, “Ai là em gái của anh?”

“Ngày đó ở trên xe không phải em gọi tôi là anh rể sao?”

“Oh,” Tô Lương Mạt cố ý kéo dài ngữ điệu, “đúng vậy, anh rể.”

Lưu Giản cười cười, “Sau này qua lại với anh rể nhiều một chút.”

Trên mặt Chiêm Đông Kinh cũng không có biểu hiện ra cái gì, Lưu Giản nhìn về phía tay hấn, “Thật đáng tiếc, lúc ấy hấn muốn một bàn tay của anh, anh sẽ cắt chứ?”

“Không nghĩ tới,” Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh nói, “tôi khát.”

Tô Lương Mạt đứng dậy không kịp, đi tới máy đun nước trước cửa lấy nước đến, cô đưa cái cốc cho Chiêm Đông Kinh, người đàn ông cũng không đưa tay, Tô Lương Mạt lại nghĩ ‘có chuyện gì vậy’, hai mắt Chiêm Đông Kinh nhìn nhìn nước trong cốc, Tô Lương Mạt lúc này mới ngẫm hiểu, cô vươn tay giữ cần cổ Chiêm Đông Kinh, đưa miệng cốc dán lên môi hấn.

Hấn liền uống hai hớp.

Lưu Giản khẽ nhếch miệng, hai người này, muốn đem bãi nôn ăn thay cơm sao?

Trong lòng thấy khó chịu, đi tới tìm trò kích thích này làm gì?

“Em gái, cũng rót cho tôi ly nước đi.”

Chiêm Đông Kinh nghe thấy hai chữ này, so với Lưu Giản còn cảm thấy khó chịu hơn, Lưu lão Nhị này chính là da mặt dày, không có chuyện để làm.

Tô Lương Mạt nhìn về phía hấn, “Nước trong bệnh viện khó uống, anh uống không quen đâu.”

“Làm sao em biết tôi không quen.”

Tô Lương Mạt đưa cái cốc tới, “Vậy anh thử thử xem.”

Lưu Giản ghét bỏ đẩy tay cô ra, “Được rồi, em chỉ nhỏ nhen được như vậy.”

“Đối xử với Tô Uyển thật tốt, tôi vẫn chờ uống rượu mừng của hai người.”

Lưu Giản liếc cô, “Nói đùa gì vậy,” Đáy mắt hấn thâm thúy quét về phía Chiêm Đông Kinh, “em hỏi hấn thử, có thể kết hôn với em không?”

“Dù sao tâm tư Tô Uyển tôi nhìn ra được.”

Lưu Giản có chút bức mình, vẫy vẫy tay đứng dậy, “Mới sáng sớm đã lảm nhảm cảm rằm, đi đây.”

“Không tiễn.” Chiêm Đông Kinh bổ sung một câu.

Phải, còn ngại hấn chứng mất đây.

Lưu Giản xoay người đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh dùng âm mũi hừ lạnh một cái khinh thường, “Sau này cách xa hấn một chút.”

“Em chưa từng đến gần anh ta.”

“Hấn toan tính cái tâm tư gì em còn không nhìn ra được à? Nguyên một con sói xám.”

Tô Lương Mạt ngồi vào mép giường, “Thật ra em cảm thấy Lưu Giản đặc biệt giống hồ ly.”

“Hừ, nói hồ ly là còn nể mặt hấn.” Hấn nói sói chính là sói.

Tô Lương Mạt kẻ sát mặt tới trước, “Anh mới là lang sói, ác lang.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm eo Tô Lương Mạt, kéo cô về phía mình, “Sắc lang không phải là càng tốt à?”

“Kiềm chế một chút, tay còn chưa đủ đau sao?”

“Tay đau cũng không có nghĩa là nơi khác cũng sẽ đau.”

Tô Lương Mạt là nhất quyết không dám để hấn làm vậy, để Chiêm Đông Kinh ngoan ngoãn nằm im trên giường cũng thật sự gian nan, cô gần như không rời, luôn ở trong phòng bệnh cạnh hấn.

Hàn Tăng đi vào, nhìn thấy Tô Lương Mạt ngồi trên đùi Chiêm Đông Kinh, tư thế hai người thân mật làm ỏ trên ghế sofa, hấn trừng mắt, xông lên trước mắt, “Kinh thiếu còn đang bị thương trong người, cô làm sao có thể như vậy?”

Phải nói Hàn Tăng chính là không có mắt, Chiêm Đông Kinh vòng tay quanh eo lưng Tô Lương Mạt, “Chuyện gì?”

“Hoắc lão gia tử bên kia phái người tới, hôn nay làm tuần cho Thẩm Tâm Lê, muốn mời ngài sang đó.”

“Ông ta còn thật coi Thẩm Tâm Lê thành phu nhân chính thất?” Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, “Chúng ta đi góp vui náo nhiệt làm cái gì? Đưa lễ vật tới, cứ nói tôi ở bệnh viện dưỡng thương, không tiện ra mặt.”

“Vâng.” Hàn Tăng dạ một tiếng, thấy Tô Lương Mạt còn ngồi bất động, giữa hai đầu lông mày hấn nhíu lại không vui, “Kinh thiếu, bác sỹ nói để ngài nghỉ ngơi nhiều, không thể làm việc nặng.”

Chiêm Đông Kinh ngược mắt lên, “Ra ngoài đi.”

Hàn Tăng thật vất vả quanh co lòng vòng mới tìm được cái cớ như vậy, không có nghĩ rằng Chiêm Đông Kinh căn bản không để ý.

Lưu Giản trở về Tương Hiếu Đường một chuyến, hiếm khi Chu Chính có ở đó, hấn tiến lên trước, “Chính ca.”

“Lão Nhị, gần đây không có chuyện gì lớn chứ?”

“Có thể có chuyện gì, chỉ cần không liên quan tới Tương Hiếu Đường, cũng coi như không có chuyện gì.”

Chu Chính cười cười gật đầu tán thành, “Tối nay tôi với chị dâu cậu đến Vọng Thiên Lâu đặt một bàn, chỉ có hai người chúng tôi, cậu cũng đưa Tô Uyển theo đi, gặp nhau một bữa.”

“Gần đây tình hình rất căng, Thẩm Tâm Lê bị người ta bắn chết, Chiêm Đông Kinh lại tự chặt đứt một đốt ngón tay, anh với chị dâu cũng đừng nên đi ra ngoài.” Lưu Giản từ trước đến nay tính cảnh giác rất cao, không khỏi lo lắng.

“Chị dâu cậu ở trong bệnh viện dưỡng thai, suốt ngày la hét nhảm chán, tôi đồng ý với cô ấy đêm nay đi ăn một bữa thật ngon, cậu cũng cùng đi đi, không có chuyện gì đâu.”

Lưu Giản nghe vậy, cũng chỉ đành đồng ý, “Chuyện này có người nào khác biết không?”

“Không có, chỉ tôi và cậu, với chị dâu cậu.”

Lưu Giản gật đầu, có lẽ là hấn nghĩ nhiều rồi, hơn nữa dựa vào thế lực Tương Hiếu Đường, chỉ cần cẩn thận, ăn một bữa cơm không thành vấn đề.

Lưu Giản về đến nhà, Tô Uyển từ trong bếp đi ra, “Giản, hôm nay em chuẩn bị tôm hùm.”

“Buổi tối tôi không ăn ở nhà.” Lưu Giản nói xong liền lên lầu.

Tô Uyển cúi tạp dề ra theo sau, lên phòng ngủ, Lưu Giản đi vào phòng thay quần áo.

“Buổi tối anh có xã giao sao?”

“Ừ.” Lưu Giản đáp nhẹ một tiếng, “Tôi ngủ một lát, 7 giờ gọi tôi.”

Hấn không có ý định nói với Tô Uyển, hấn với Chu Chính quan hệ so với anh em ruột thịt còn thân thiết hơn, lần này tất nhiên là tụ họp gia đình, Tô Uyển vẫn còn cách cái nhà này một khoảng xa.

7 giờ tối, Lưu Giản đúng giờ rời giường đi ra ngoài.

Hấn lái xe vào Vọng Thiên Lâu, nơi này có món Quảng Đông chính cống, rất hợp với khẩu vị của bà xã Chu Chính, lúc trước chưa có thai thường xuyên đưa chị ta đi ăn.

Lưu Giản hút xong một điếu thuốc, định đi vào.

Vọng Thiên Lâu tổng cộng có ba tầng, tọa lạc ở một khu hoa viên hiện đại, chủ nhân nhà hàng nghe nói là người Mỹ gốc Hoa, đến tuổi trung niên hoài niệm hương vị món ăn quê nhà, cho nên mới mở nhà hàng này ở Ngự Châu.

Hắn nhắc chân đi về phía cửa lớn.

Chợt nghe trên tầng ba truyền đến một tiếng động lớn, giống như tiếng cửa kính bị đập bể, Lưu Giản ngẩng đầu lên, mượn ánh đèn mờ mờ nhìn thấy tình huống rõ ràng trên mái nhà.

Về mặt hần kinh hãi, “Dừng tay!”

Cho dù không thấy rõ lắm, nhưng thân hình cùng quần áo hần quen thuộc, là Chu Chính!

Chu Chính nằm sấp, nửa người trên mềm nhũn bị ném ra ngoài lan can, ngay sau đó thân thể bị xách ra ngoài một cái, cả người rơi xuống.

Lưu Giản bị hù dọa đến toát mồ hôi lạnh toàn thân, hắn chạy lên rất nhanh nghĩ muốn đỡ, kẻ dưới lầu đem hòng súng nhắm ngay hắn, bắn mấy phát liên tiếp, Lưu Giản nhân thể nằm xuống đất lăn mấy vòng, tránh được viên đạn đồng thời nghe thấy trận âm thanh vật nặng trầm trọng rơi xuống đất.

Cánh tay Lưu Giản chặn đi tầm mắt, lúc buông tay liền nhìn thấy Chu Chính nằm ở đó.

Hắn xông lên trước, gần như không hề ngừng nghỉ vọt nhanh vào Vọng Thiên Lâu.

Chu Chính manh theo không ít hộ vệ, đến cửa phòng bao mới phát hiện toàn bộ người đều bất tỉnh rồi bị ném vào một gian phòng, Lưu Giản xoay người định chạy ra ngoài, hắn nhảy cảm nghe thấy tiếng nước nổ.

“Ai?”

Rèm cửa sổ sát đất bị đẩy ra, Tống Phương bà xã Chu Chính run rẩy núp sau bồn hoa khổng lồ, “Lão Nhị.”

Lưu Giản bước nhanh lên trước, “Chị dâu, chị không sao chứ?”

“Chu Chính đâu?” Tống Phương đưa tay giữ bụng, “Chúng tôi phát giác bên ngoài phòng bao hình như không ổn, anh ấy vội giấu tôi đi, tôi nghe thấy tiếng bọn chúng mang anh ấy ra ngoài rồi.”

Hai mắt Lưu Giản đỏ ngầu, trong tay hắn cầm súng, tay kia níu cổ tay Tống Phương, “Chị dâu, tôi đưa chị ra ngoài.”

Tống Phương cũng biết Chu Chính khả năng lành ít dữ nhiều, chị ta đi theo Lưu Giản ra ngoài, Lưu Giản trên hành lang gấp rút gọi điện thoại kêu người đến, hắn định đi lên tầng cao nhất, nhưng bên cạnh còn có Tống Phương, hắn không thể mang theo chị ta đi ra ngoài.

Chu Chính nằm ở chỗ đó, Tống Phương vừa nhìn thấy liền bị dọa đến suy sụp, Lưu Giản ôm chị ta không để cho chị ta tiến tới gần, nói không chừng còn có tay súng bắn tỉa, một khi chạy đến nơi trống trải chẳng khác nào chị chết.

Tống Phương khóc tê tâm liệt phế, biết rõ Chu Chính nhất định không xong, chị ta cắn cánh tay Lưu Giản để hắn buông ra, người đàn ông xiết chặt không tha, hai mắt chưa xót khó nhịn cuối cùng nước mắt trượt xuống.

Người gọi đến rất nhanh đã tới Vọng Thiên Lâu, Lưu Giản buông Tống Phương ra, xách súng định đi lên tầng cao nhất.

Tống Phương đột nhiên mềm nhũn cả người, Lưu Giản vội vàng đỡ lấy thân thể chị ta, “Chị dâu.”

“Đau bụng quá.”

Lưu Giản nhìn một cái, không ổn, xuất huyết rồi.

Lưu Giản gọi hai người đến, “Các cậu lên mái nhà, xem thử xem còn có người hay không.”

“Vâng.”

Hắn đưa Tống Phương với Chu Chính vào bệnh viện, Chu Chính cấp cứu rất nhanh, bác sỹ mới vào liền đi ra, “Nạn nhân đã tử vong thời gian là nửa tiếng trước.”

Lưu Giản xoay người dựa vào vách tường, đập trán lên trước, hấn đưa tay nặng nề đầm tối.

Tổng Phương bị đẩy vào phòng bệnh, may mà bảo vệ được đưa trẻ, bác sỹ yêu cầu chị ta ở bệnh viện đến khi nào sinh mới thôi.

Lưu Giản ngồi trước giường bệnh Tổng Phương, tâm tình hấn nặng nề vô cùng, may mắn duy nhất chính là bảo vệ được đứa trẻ của Chu Chính.

Hấn khấu chặt hai tay, bả vai chìm vào bóng tối vô tận.

Tổng Phương nằm trên giường tỉnh lại, đầu tiên là nước nở ra tiếng, rồi lại dè dặt nhìn về phía Lưu Giản, “Lãi Nhị, Chu Chính sao rồi? Cứu chữa được rồi phải không? Tôi vừa rồi mơ thấy anh ấy không sao.”

“Chị dâu, chị an tâm dưỡng thai đi, chuyện khác đừng nên suy nghĩ nhiều.”

“Cậu cho tôi câu trả lời chắc chắn đi.” Tổng Phương khó khăn muốn ngồi dậy, Lưu Giản tiến lên đè lại bả vai chị ta, “Tôi không muốn lừa dối chị.”

Tổng Phương nằm trở lại giường bệnh, “Sao có thể như vậy, chúng tôi chỉ đi ăn một bữa cơm mà thôi, không thể nào...”

Lưu Giản ở lại bệnh viện một mạch đến tảng sáng, vất vả chờ Tổng Phương ổn định tâm lý, hấn lúc này mới rời đi.

Cả tầng lầu này bị hấn thanh toán sạch sẽ rồi, tất cả đều là người của Tương Hiếu Đường.

Hấn đứng trước cửa sổ, để ánh sáng ôn dịu tùy ý phát vào mặt, không cần biết thế nào, hấn liều mạng chỉ muốn bảo vệ Tổng Phương cùng con của chị ta.

Bước chân Lưu Giản trống rỗng, ánh mắt của hộ vệ trước cửa nhìn hấn kỳ quái, hấn ra khỏi bệnh viện, khó chịu giống như đến trái tim cũng không biết đập nữa, kể từ khi Tổng Phương mang thai, tất cả mọi người đều cảm thấy Chu Chính thay đổi, nhưng vẫn là có kẻ không muốn cho anh ta cơ hội làm người chồng tốt người cha tốt.

Hấn ở chỗ bậc thang đụng phải Tô Lương Mạt.

Cô lại là xuống lầu mua thức ăn sáng, Chiêm Đông Kinh không thích thức ăn trong bệnh viện, dù sao chỉ ở ngay đường đối diện, cũng không xa.

Tô Lương Mạt vẫn là xách theo đồ đóng hộp, lúc nhìn thấy Lưu Giản rõ ràng giật mình, “Anh làm sao vậy?”

Lưu Giản dựa vào vách tường bệnh viện, “Tôi làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, sắc mặt hấn xám ngoét, giống như là mới trải qua một đả kích khổng lồ, đây nào phải kẻ tiến vào phòng bệnh Chiêm Đông Kinh cười trên nỗi đau của người khác kia? “Trông anh có vẻ không ổn lắm.”

Lưu Giản sờ sờ mặt mình, trên cằm đã mọc một tầng ria lởm chởm, hấn nhìn đồ trong tay Tô Lương Mạt, “Em lại mua bữa sáng cho hấn.”

“Đúng vậy.”

Lưu Giản đột nhiên cầm bàn tay trái trống không của Tô Lương Mạt, lòng bàn tay hấn lạnh buốt, Tô Lương Mạt vô thức rút lại, hấn dùng sức không chịu buông ra.

Bệnh viện lui tới toàn là người, Tô Lương Mạt giãy giụa, “Anh bỏ ra.”

“Tôi muốn ôm em có được không?”

“Anh điên rồi sao,” Tô Lương Mạt càng lúc càng cảm thấy không ổn, tay cô dùng sức rút ra Lưu Giản chỉ có thể cầm một ngón tay của cô, sau đó liền buông ra, “Xin lỗi.”

Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng hấn sải bước bỏ đi, cô nhấc tay lên vừa nhìn, trên mu bàn tay có mấy dấu móng tay rõ ràng.

Lưu Giản về đến nhà, di động cũng không gọi được, hăn cả đêm không về, Tô Uyển cũng cả đêm không ngủ, luôn ngồi ghế sofa trong phòng khách chờ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tô Uyển lập tức đứng dậy, “Giản.”

Lưu Giản không nói lời nào đi thẳng lên lầu, tinh thần cả người đều không ổn, Tô Uyển đi theo, “Anh làm sao vậy?”

Lưu Giản đi vào phòng ngủ, ngay cả tắm cũng không tắm, cầm đầu gối cuộn giường.

Tô Uyển sợ hãi, nhìn thấy ống tay áo của hăn còn có máu, “Anh không bị thương chứ?”

Lưu Giản đóng chặt hai mắt không nói lời nào, Tô Uyển tra xét một lúc không thấy vết thương nào, cô ta đi vào nhà tắm cầm một chiếc khăn lông ướt, sau đó cẩn thận lau mặt cho Lưu Giản.

Hăn mở mắt ra, nhìn Tô Uyển chòng chọc, tia máu trong mắt hết sức rõ ràng.

Lưu Giản gói đầu lên chân Tô Uyển, “Để tôi dựa một lát.”

Tô Uyển còn chưa hiểu, nhưng mơ hồ cảm thấy nhất định xảy ra chuyện lớn, Lưu Giản chưa bao giờ hồn bay phách lạc như vậy.

Người đàn ông mệt mỏi trợn tròn hai mắt, hăn căn bản không có ngủ được, một màn Chu Chính bị ném xuống lầu kia kích thích mỗi giây thần kinh hăn, hăn mở mắt nhắm mắt đều thấy cái cảnh tượng đó, nước mắt Lưu Giản trượt ra khỏi hốc mắt, Tô Uyển giật mình kinh hãi.

Tay chân có chút luống cuống, “Giản!”

“Đừng lên tiếng.” Giọng nói Lưu Giản có chút khàn khàn.

Tô Uyển cúi đầu xuống, dán mặt lên trán Lưu Giản, “Em không nói gì đâu, nếu anh khó chịu, lúc nào muốn nói cho em biết thì cứ nói, không muốn nói với em cũng không sao, em vẫn luôn ở đây.”

Lưu Giản chuyển người, dán chặt gò má lên chân cô, Tô Uyển có thể cảm thấy một cổ ấm nóng xuyên qua vải vóc đơn bạc, cô đưa tay ôm chặt cổ Lưu Giản, trong lòng hăn khó chịu, cô cũng khó chịu.

Tô Lương Mạt mang theo thức ăn lên lầu, cô đẩy cửa đi vào, thấy Hàn Tăng với Tống Các đều ở đây.

Thấy cô đi vào, Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn cô.

Tô Lương Mạt để bữa sáng lên tủ đầu giường.

“Kinh thiếu, ngài thấy chuyện này là ai làm?”

“Gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, không ngờ sẽ đến phiên Chu Chính.”

“Chu Chính bị làm sao?” Tô Lương Mạt xen vào một câu.

“Tối hôm qua bị kẻ khác đẩy từ tầng ba Vọng Thiên Lâu xuống, chết tại chỗ,” Sắc mặt Tống Các nặng nề, “Kinh thiếu, hôm qua là đầu tuần của Thẩm Tâm Lê.”

“Ý cậu nói, chuyện này có liên quan đến lão đầu tử kia?”

Tống Các đánh mặt, “Tôi chỉ là suy đoán.”

Hàn Tăng ở bên cạnh chen miệng vào, “Chẳng lẽ cái chết của Thẩm Tâm Lê có liên quan đến Tương Hiếu Đường?”

Tô Lương Mạt cũng không nghe lọt những lời kia nữa, cô nhớ vừa rồi thấy Lưu Giản khác thường, bàn tay đến lúc này vẫn còn đau, không trách toàn thân hăn rất chật vật.

“Vợ của Chu Chính cũng ở bệnh viện này, suýt chút nữa thì sảy thai.”

Chiêm Đông Kinh thờ ơ, “Oh, vậy mạng cũng lớn, ít nhiều cũng lưu lại gì đó cho Chu Chính.”

“Có vợ có con rồi, tự nhiên sẽ biết kiềm chế, huống hồ Chu Chính đã từ từ bớt quần chuyện của Tương Hiếu Đường, nhưng mà cũng có kẻ nói, chuyện này có liên quan đến Lưu Giản, nói hẳn sẽ mượn lần này lên ghế lão Đại.”

Chiêm Đông Kinh hất tay, “Trước khi sự tình chưa rõ ràng, ai nói cũng không chính xác, huống hồ đây là chuyện của Tương Hiếu Đường, không can hệ tới chúng ta.”

Hàn Tăng với Tổng Các nghe vậy, đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh, thấy cô đứng thần thờ ở đó, hẳn kéo tay cô lại, “Làm gì đó? Ngốc rồi?”

“Em cảm thấy chuyện này không có liên quan tới Lưu Giản, vừa rồi em gặp anh ta, nhìn anh ta rất khó chịu.”

“Quần hần có liên quan hay không làm gì,” Chiêm Đông Kinh để cô ngồi xuống cạnh mình, “ngược lại là em, lúc trước đánh cược trên chiếu bài giúp hần, hôm nay lại có tâm ý này, cho dù thật là anh rể của em cũng không cần như vậy.”

Chuyện Lưu Giản giúp cô ở bến tàu, cô chỉ nói đại khái với Chiêm Đông Kinh, nhưng chi tiết lại ghi tạc trong đầu Tô Lương Mạt.

Kể cả Lưu Giản đưa cô đến nơi ẩn thân oan toàn, một mình dẫn thân vào nguy hiểm.

Mấy ngày nay, Ngự Châu đều loan tin khắp nơi.

Nói là Lưu Giản vì quyền lực bất chấp đạo nghĩa huynh đệ, bởi vì đêm đó chuyện Chu Chính đến Vọng Thiên Lâu chỉ có anh ta với Lưu Giản biết rõ, Tổng Phương là không thể nào, nếu như không phải là bị tiết lộ, đối phương không thể nào an bài chu đáo chặt chẽ như vậy, thế cho nên cuối cùng một chút dấu vết cũng không để lại.

Lễ truy điệu của Chu Chính là ba ngày sau.

Chiêm Đông Kinh tự nhiên lại muốn đi, bình thường không hợp nhau nhưng theo hình thức cũng phải đi một lần, Tô Lương Mạt đi với hần, hai người là trực tiếp xuất phát từ bệnh viện, xe Limousine màu đen dưới bầu trời mùa hè xanh thẫm trong trời giống như cái đuôi cá quẫy lượn trong hồ nước tĩnh khiết, xe rất nhanh đi đến nơi làm lễ, người nên đến đều đến khá đông đủ, Hoắc lão gia tử cũng ở đây.

Tô Lương Mạt theo Chiêm Đông Kinh đi vào, liếc mắt liền thấy Lưu Giản quỳ trong nội đường, cùng đôi mắt nhìn chăm chăm một hướng.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 73: Hầu hạ tôi đi

68. Chương 73: Hầu Hạ Tôi Đi

Chương 73: Hầu hạ tôi đi

Ảnh chụp của Chu Chính bày ở giữa nội đường, hai bên đứng đầy người mặc toàn quần áo màu đen.

Chiêm Đông Kinh đi vào, Hoắc lão gia tử đưa mắt nhìn sang, Chu Chính hỏa táng xong liền chuẩn bị đưa đi chôn cất, nghĩa trang là chọn nơi tốt nhất ở Ngự Châu.

Chiêm Đông Kinh tiến lên dâng hương, Tô Lương Mạt đưa tay muốn giúp, Hoắc lão gia tử ngồi bên cạnh nói, “Chuyện như vậy theo thường lệ phụ nữ không thể vào.”

Chiêm Đông Kinh tự mình tiếp nhận hương, hoàn toàn không đem lời Hoắc lão gia tử để lọt tai, thấp hương xong mới kéo Tô Lương Mạt đến bên cạnh, “Lão gia tử, tôi bây giờ đối với bên ngoài đã thừa nhận cô ấy là phụ nữ của tôi, một khi đã xác nhận rồi, đừng nói là một cái tang lễ, mỗi lần họp Đường hội cô ấy cũng có thể xuất hiện, quy củ này cũng không phải người không biết.”

Hoắc lão gia tử nheo mắt, ánh mắt giăng cô ở trên người Tô Lương Mạt, lão ta đang nghĩ tiểu nữ sinh này rốt cuộc là có mị lực gì, cô bất quá cũng chỉ mới 20 tuổi đầu, vừa bước chân từ trường học ra, những mỗi một việc đã làm cũng không phải đơn giản.

“Được, nếu như cậu đã xác nhận rồi, thì không sao cả.”

Chiêm Đông Kinh mang theo Tô Lương Mạt vào ngồi bên cạnh Hoắc lão gia tử.

Góc độ của Tô Lương Mạt như vậy, vừa vặn có thể nhìn thấy Lưu Giản quỳ đằng kia, áo sơ mi đen làm nổi bật sống lưng thẳng tắp hữu lực của người đàn ông, hần khuôn mặt lạnh lùng, nhiều người dâng hương như vậy hẳn thậm chí cả một cái liếc nhìn cũng không. Tô Lương Mạt có thể cảm nhận được bị thương tràn đầy từ trên gương mặt hắn, cô nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy Tô Uyển.

Giọng điệu Hoắc lão gia tử nặng nề, “Chu Chính chết cũng thật là thảm.”

Tô Lương Mạt chỉ là nghe nói, nhưng nghĩ đến cái cảnh tượng kia trong lòng không khỏi bức bối.

Hoắc lão gia tử lại hỏi, “Đông Kinh, cậu thấy việc này là kẻ nào làm?”

Chiêm Đông Kinh quét mắt qua đám người, lại xoay đầu nhìn về phía Hoắc lão gia tử, giọng nói trầm ổn vững vàng, “Lão gia tử, người nói chuyện này có thể có liên quan tới Thảm Tâm Lê không?”

Sắc mặt Hoắc lão gia tử đột nhiên khó coi, “Sao lại nói vậy?”

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh dăm chặt trên mặt lão ta, “Đầu tiên là Thảm Tâm Lê xảy ra chuyện, sau lại đến Chu lão Đại của Tương Hiếu Đường chết thảm, tôi thấy hai chuyện này có quan hệ mật thiết.”

Hoắc lão gia tử nhìn về phía Lưu Giản đang quỳ.

Bên ngoài có mấy kẻ đi vào, không nói hai lời xông lên một cước đạp trúng bả vai Lưu Giản.

Thân thể người đàn ông nhào ra phía trước, nhưng không ngã.

“Lão Đại là người hại hết, đêm đó chỉ có người biết ngài ấy đi Vọng Thiên Lâu, ngay cả hộ vệ trước đó cũng không biết chuyện, Lưu Giản, bình thường lão Đại đối xử với người không tệ.”

Lưu Giản quỳ dưới đất không nhúc nhích, Tô Lương Mạt như ngồi trên đồng lửa, bốn phía đều là màu đen bức bối, người của Tương Hiếu Đường chia làm hai phe, tình thế căng lúc căng căng thẳng.

Hoắc lão gia tử chống quải trượng, khẽ nheo mắt.

Chiêm Đông Kinh cũng chỉ là nhìn xem.

Bên ngoài, đột nhiên có tiếng ồn ào, ngay sau đó một tên đàn ông bị đẩy vào, toàn thân đều là máu, “Nhị ca, tìm được hắn rồi.”

Động tác Lưu Giản nhanh chóng như mãnh hổ, phải đất đứng dậy xông đến níu cổ áo tên đàn ông lôi hắn lên trước, dưới ống tay áo vén đến khuỷu tay có thể nhìn thấy gân xanh bị kéo căng, Lưu Giản đem tên kia hung hăng ép lên trước bàn thờ, “Nói!”

Một tiếng gầm kia, tựa hồ đến cả lòng bàn chân cũng cảm nhận được đến phát run.

“Nhị ca, tôi tôi...tin tức là tôi truyền đi, nhưng tôi không biết đối phương là ai, trước đó Chính ca nói với tôi tới Vọng Thiên Lâu, tôi... nếu tôi không nói cho bọn chúng biết, súng của bọn chúng đã dính lên trên trán tôi rồi, tôi không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Tên đàn ông bị hù dọa phát run co rúm người lại, Lưu Giản đè đầu hắn, hai mắt đỏ bừng, tên vừa rồi đạp Lưu Giản cũng tiến lên.

“Ta thấy việc này không có đơn giản như vậy.”

Vốn là muốn mượn cơ này kéo Lưu Giản vào, “Hắn có lẽ chỉ là con dê thế tội.”

“Người có ý gì?” Người lôi tên đàn ông kia đến lên tiếng.

Tiếp theo chính là chuyện nội bộ Tương Hiếu Đường, Chiêm Đông Kinh đáp nâng chân dài, nói với Tô Lương Mạt, “Chúng ta đi thôi.”

Có lẽ sẽ có cảnh tượng máu tanh, cũng đừng làm ô uế con mắt.

Tô Lương Mạt đi theo hắn ra ngoài, Chiêm Đông Kinh chắc là cần phải đến bệnh viện, nhưng lên xe lại bảo tài xế lái về nhà.

Tô Lương Mạt thấy hướng đi không đúng, “Đi đâu?”

Chiêm Đông Kinh tựa đầu lên vai cô, “Tôi nhớ cái giường kia của chúng ta, ở bệnh viện thế nào cũng không thoải mái như vậy.”

“Không được, tay của anh còn cần điều trị.”

“Tôi chỉ ở một đêm.”

Tài xe đã sớm theo lời Chiêm Đông Kinh ngoan ngoãn lái xe về hướng Thanh Hồ Đường.

Tô Trạch vừa mới theo bảo mẫu đi chơi, cũng không đòi theo Tô Lương Mạt, tiểu tử dễ dụ, mấy món đồ chơi mới mua về có thể làm nó mừng rỡ tìm không ra phương hướng.

Chiêm Đông Kinh đi vào phòng ngủ, bảo Tô Lương Mạt cởi quần áo cho hắn.

Tô Lương Mạt lờ mờ, “Ban ngày ban mặt anh cởi quần áo làm cái gì?”

Chiêm Đông Kinh cố sức cởi bỏ một cúc áo, “Tôi mấy này không có đụng vào em, ở bệnh viện cũng không có thuận tiện.”

Nói cái gì đó!

Tô Lương Mạt nhìn trước ngực hắn từ từ rộng mở, “Chúng ta mới từ lễ tang về đây.”

“Chu Chính chết rồi liên quan gì đến chuyện chúng ta? Chẳng lẽ còn muốn ăn chay cấm dục sao? Hắn chết phần hắn, chúng ta làm chuyện của chúng ta.” Chiêm Đông Kinh nói xong, đã cởi bỏ xong cúc áo cuối cùng, “Tương Hiếu Đường với chúng ta luôn không đội trời chung, em quên chuyện hắn suýt chút nữa giết em?”

“Đó cũng là anh kéo em vào.”

Chiêm Đông Kinh cười cười khiêu mi, “Còn rất mang thù, qua đây, cởi cho tôi.”

Tô Lương Mạt đi lên trước, Chiêm Đông Kinh kéo tay cô để lên thắt lưng của mình, “Loại chuyện này thấy quen cũng chính là không quen, em trước tiên dập tắt ngọn lửa trước mặt rồi hãy nói.”

Tô Lương Mạt nắm chặt dây thắt lưng lạnh như băng kia không thả, “Em chỉ từng cởi quần cho Tô Trạch, không phải anh tự có tay sao?”

“Cái này gọi là tình thú có biết không?” Chiêm Đông Kinh áp sát đến, ấn tay Tô Lương Mạt xuống, “Em là muốn cởi ra cho tôi hay là để nó tự ra?”

“Sao trước đây em không phát hiện anh lưu manh như vậy?”

Chiêm Đông Kinh đẩy tay cô, “Ở trên giường không lưu manh tên đàn ông này liền phé đi.”

Tô Lương Mạt cởi dây lưng cho hắn, tiếng lạch cạch truyền vào lỗ tai, phía sau hai tai cô đều đỏ ửng, Chiêm Đông Kinh thấy cô không có động tác khác, hắn kéo kéo khóa quần, sau đó lúi nhúi cái quần xuống một chút, “Muốn nhìn thử không?” (Phụt ~~~ Bạn chip cần truyền vài bịch máu trước khi dịch tiếp, các bạn chờ chút,..... e hèm....)

Cổ họng Tô Lương Mạt khô khốc, kỳ thật...

Đồ chơi này, cô cũng thật sự chưa có ‘hảo hảo’ nghiên cứu qua, mỗi lần làm cô đều bắt tắt đèn, mặc dù Chiêm Đông Kinh không tình nguyện, nhưng cô rất ít khi đi nhìn càng hiểm khi đụng chạm đến.

Tô Lương Mạt tiến gần lên trước, nhìn vào trong dò xét thử một cái.

“Như vậy làm sao thấy rõ được?” Chiêm Đông Kinh đột nhiên giữ lấy đầu cô ấn xuống dưới, đồ chơi bên trong tất nhìn vừa thấy là hiểu ngay, Tô Lương Mạt sợ hãi hét lên một tiếng, tránh ra lui xa mấy bước.

Người đàn ông buồn cười, “Em cũng không phải chưa từng thấy.”

“Thật xấu.” Tô Lương Mạt nhú mày.

“Xấu?” Hần làm gì nghĩ sẽ nhận được kết quả đánh giá như vậy.

Tô Lương Mạt chính là chưa bao giờ thấy nó đẹp mắt cả, cô tiến lên bị Chiêm Đông Kinh kéo một cái lão đảo, “Em nhìn lại cho rõ ràng, khó coi hả?”

“Lời em nói chính là nói thật,” Tô Lương Mạt không chịu khuất phục vũ lực, “có mấy người có thể khen bộ dạng nó đẹp mắt chứ?”

Chiêm Đông Kinh ôm eo cô đem cô áp lên giường lớn, “Em nhìn vẫn chưa đủ rõ ràng, tôi cho em nhìn thử ở cự ly gần xem?”

“Không cần!” Tô Lương Mạt nhú mày, “Em biết, nó...”

“Nó làm sao?”

“Nó còn có mùi vị.”

Chiêm Đông Kinh nhú chặt đầu mày, “Mùi vị gì?”

“Tiểu thuyết ngôn tình đều miêu tả như vậy.” Tô Lương Mạt vương vết thương trên tay hần cũng không có động tác gì quá lớn, cô từng thấy tiểu thuyết miêu tả qua, nói là đồ chơi kia của đàn ông có mùi vị riêng, cụ thể như thế nào cô không biết.

“Em xem cái tiểu thuyết gì đó? Hoàng thư phải không?”

Hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ trước ngực người đàn ông, “Đừng làm rộn, em thu lại lời nói chê bộ dạng nó xấu còn không được sao?”

“Không được!” Chiêm Đông Kinh thật muốn mạng người tích cực bật dậy, hần ngồi thẳng lên, cởi quần ra, xê dịch đầu gối chống đỡ hai bên người Tô Lương Mạt, cô trốn cũng trốn không thoát, hai mắt chính là phải trải nghiệm thực tế.

“Nhìn rõ ràng chưa?”

Tô Lương Mạt không ngừng gật đầu lia lịa, trong lòng phát hoảng, không ngờ nói cũng nói sai, đến phát âm cũng biến đổi, “Ừ, rõ to, rõ...to.” (E hèm, ở đây anh hỏi chị ‘nhìn rõ chưa’ chị định trả lời là ‘rõ ràng rồi’ nhưng mà lại nói lắp thành từ trên kia, mình đã cố dịch cho sát nghĩa, các nàng tự hiểu nhé, @-@)

Chiêm Đông Kinh vốn là vận sức chờ phát động, lúc này nghe thấy lời nói chọc người như vậy làm gì còn nhịn được nữa, đàn ông đều có dục vọng chiếm đoạt cùng tự đại, hai chữ ‘rõ ràng’ thì không sao, mấu chốt lại thành ‘rõ to’, có thể không ra sức sao?

Tô Lương Mạt còn lo tay của hần, Chiêm Đông Kinh sớm đã như ngựa hoang thoát cương, không rong ruổi thì không bỏ qua.

Hần tinh lực vô cùng tốt, Tô Lương Mạt bị giày vò đến đầu tóc cũng xổ ra hết, lười biếng dựa vào gối chỉ lo thở dốc.

“Đủ chưa?”

Mặt cô đỏ ửng, lập tức gật đầu, đến nói cũng không ra hơi.

Cho đến khi Tô Lương Mạt bị ăn đến sạch sẽ cũng không rõ người đàn ông làm sao lại đột nhiên động dục một bữa.

“Đủ to không?” Hần thành linh thốt lên một câu.

Thân thể Tô Lương Mạt bị kích thích đến căng cứng, đường cong nơi cần cổ Chiêm Đông Kinh ngạo nghễ không chỗ nào không hiển lộ rõ xuất lực cùng gợi cảm, hai tay hần chống đỡ đỉnh đầu Tô Lương Mạt, đem tầm mắt của cô che phủ nơi lồng ngực cường tráng hữu lực của mình, một cổ ái muội cùng nhiệt tình này làm Tô Lương Mạt không cách nào trốn tránh, chỉ có thể ghènh hợp với hần.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói mắt phản chiếu từng vòng từng vòng sáng, Tô Lương Mạt đưa tay kéo tay Chiêm Đông Kinh, đem tay trái bị thương của hắn áp lên ngực mình.

Cô để hắn chạm vào nơi mềm mại nhất của chính mình, đó cũng là nơi gần gũi với trái tim nhất.

Chiêm Đông Kinh chôn vùi thân dưới, mặt dán chặt cô, Tô Lương Mạt mơn trớn ngón út của hắn, “Đông Kinh?”

“Ừ.” Người đàn ông lười biếng lên tiếng.

“Anh có từng nghĩ đến ‘tẩy trắng’ không?”

Chiêm Đông Kinh áp môi mỏng lên vành tai cô, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Trong tiểu thuyết ngôn tình đều viết vậy, nam chính sẽ vì nữ chính mà tẩy trắng, từ đó quang minh chính đại có thể nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc.”

Bên tai truyền đến tiếng cười, nhẹ nhàng mà tinh tế, rồi Chiêm Đông Kinh lại thở dài, hắn nghiêng đầu nhìn Tô Lương Mạt ở dưới thân, “Tô Tô, em quả nhiên là đã xem tiểu thuyết nhiều rồi.”

Hắn gọi cô một tiếng ‘Tô Tô’, toàn thân cô lập tức tê dại, cũng không biết vì sao, Tô Lương Mạt làm gì còn tâm tư nghĩ chuyện khác.

Kích tình qua đi, mặt trời đã lên rất cao rồi.

Chiêm Đông Kinh ôm lấy cô ngủ thẳng một hơi, lúc Tô Lương Mạt lần nữa mở mắt đã rất trễ, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng leo lên đám cây sao, không trách được thấy đói bụng như vậy.

Tô Lương Mạt khẽ đẩy Chiêm Đông Kinh, thanh âm có chút khàn khàn lười biếng, “Đông Kinh.”

Người đàn ông cũng không mở mắt, cánh tay chặn ngang eo Tô Lương Mạt, khuỷu tay hắn chống lên cạnh giường, cả người lại lần nữa đè lên người cô.

Tô Lương Mạt tinh bì lực tẫn, lắc hông muốn tránh đi, Chiêm Đông Kinh lại nhất quyết không tha, đột nhiên Tô Lương Mạt ngăn cả người ra, dùng chân đá đá lên người hắn, “Ba anh.”

Chiêm Đông Kinh vốn là nhập nhèm ngái ngủ, lúc này đột nhiên thanh tỉnh, cả người hắn không nhúc nhích, “Em đừng nghĩ dùng lại chiêu này.”

“Thật đấy, ông ấy còn vung tay lên, muốn đánh anh.”

Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, Tô Lương Mạt vẫn là chỉ lo cho bản thân, dù sao thân thể Chiêm Đông Kinh trong mắt Chiêm Tùng Niên không đáng mấy đồng, người đàn ông khóa thân ngồi trên giường, một phát kéo lấy góc chăn phủ lên nửa người dưới.

Tô Lương Mạt co hai vai lại, “Ý của ba anh, có thể là nói anh không trung thực, ông ấy chắc đã nhìn thấy vết thương của anh rồi.”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh mang theo chút ngượng ngịu, hắn đưa tay gãi gãi đầu tóc, “Sau này xuất hiện có thể chọn lúc khác hay không, lần nào cũng chọn thời điểm này.”

“Ba anh vung nắm đấm rồi.”

“Tên tiểu quỷ kia cũng ở đây?”

“Ừ.” Tô Lương Mạt dùng chân đơn quần quanh người, “Nho nhỏ thú học biết viết chữ rồi này, chị xem thử.”

Cô tiến lên phía trước, nhớ đã từng bảo nho nhỏ thú đi theo Chiêm Tùng Niên học viết chữ, có thể thông qua nho nhỏ thú truyền lại chút manh mối có giá trị, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm một chỗ, “Đây là chữ gì? Sao nhìn không hiểu?”

“Viết được gì rồi?” Chiêm Đông Kinh cũng nhướn người qua theo.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, đột nhiên trên mặt mang theo khấn trương cùng cương chiêu, “Bác trai, bác đừng gõ đầu nó, nho nhỏ thú còn nhỏ, lúc trước nó học đếm số cũng chưa đầy đủ nữa.”

“Nên gõ, dốt như vậy.”

Tô Lương Mạt đưa tay đẩy Chiêm Đông Kinh một cái, “Nhanh nói với ba anh đi, đừng khi dễ nho nhỏ thú, làm sao lớn lại đi ăn hiếp nhỏ vậy?”

“Rốt cuộc nó viết cái gì?”

Tô Lương Mạt bảo Chiêm Đông Kinh xòe bàn tay ra, sau đó dựa theo nho nhỏ thú phác họa mấy nét lên xuống.

Chiêm Đông Kinh tự mình viết mấy lần, sau đó không chắc chắn nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Là chữ ‘Quảng’ sao?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, “Đúng, gập đầu rồi, nhưng ông ấy làm sao vẫn còn gõ đầu nho nhỏ thú vậy?”

“Ba tôi nóng tính, có khi nào cùng một tên tiểu quỷ vẽ vờn như vậy, Quảng? Chắc là kẻ có liên quan tới chuyện này.”

“Cũng có thể là địa danh, hoặc là thứ khác?”

Chiêm Đông Kinh nhìn lòng bàn tay mình chăm chăm đến xuất thần, hần nắm chặt một cái, sau đó ngẩng đầu, “Ba, mẹ có trở về.”

Tô Lương Mạt đặt tay lên bả vai Chiêm Đông Kinh, “Ông ấy mang nho nhỏ thú đi rồi, hình như mất hứng.”

“Lương Mạt, em nói liệu sẽ có ngày ba tôi không xuất hiện nữa không?”

“Em không biết,” Giọng nói Tô Lương Mạt dần nặng nề, lại không biết phải an ủi thế nào, “em cảm thấy bọn họ đều có nơi bọn họ nên đến, kể cả nho nhỏ thú, em biết em sẽ không nỡ bỏ, nhưng nếu thật sự có ngày đó, không còn cách nào.”

Chiêm Đông Kinh thấy cô trầm mặc, hần kéo chăn ra, “Lần nào cũng chỉ lo ình em, cứ để tôi bị tên tiểu quỷ kia nhìn thấy.”

Tô Lương Mạt nghĩ tới chuyện vừa rồi, nhất thời không nhịn được bật cười, “Anh biết không? Nho nhỏ thú muốn tới đây vén chăn lên, chắc chắn nó hiểu kỳ anh với nó có cái gì khác nhau, vẫn là bị ba anh níu lấy cổ áo, một khi nó nhảy ra được liền muốn nhìn xem giữa hai chân anh.”

Trên mặt Chiêm Đông Kinh biểu cảm không nói thành lời, tên tiểu quỷ này, bị đánh đáng đời.

Tô Lương Mạt quần chặt chẽ, “Anh là đàn ông nhìn thử thì có làm sao, em mới sợ, anh nói ba anh xuất hiện cũng không chào hỏi.”

“Yên tâm, ông ấy không hứng thú nhìn em.”

Tô Lương Mạt thấy hần lại khóa thân đứng dậy, cô kinh hãi hét lên, “Lại trở lại rồi.”

Chiêm Đông Kinh không hợp tác, cắn bản không tin lời của cô, “Vậy em hỏi thử thằng con trai tiểu quỷ của em, nó có to hơn tôi không?”

“Nói cái gì đó,” Tô Lương Mạt lẩm bầm một tiếng, “bộ đáng nho nhỏ thú rất đáng yêu, đừng dạy hư nó.”

Chiêm Đông Kinh cầm lấy áo choàng tắm bên cạnh, Tô Lương Mạt tiến lên cẩn thận mặc cho hần.

“Đói rồi, xuống lầu ăn cái gì đi.”

Tô Lương Mạt cũng không có ý định đi ra ngoài, mặc chiếc váy ngủ sợi tơ tằm, bên ngoài thêm chiếc áo khoác mỏng, hai người xuống phòng ăn, bảo mẫu đem bữa tối đã chuẩn bị tốt dọn lên bàn.

Tô Trạch nghe tiếng, cầm lấy sứ đồ chơi từ trong phòng ngủ lao ra, “Chị, chú.”

Chiêm Đông Kinh giương mắt nhìn, Tô Lương Mạt vọt tới bên người Tô Trạch, hai tay lay lay muốn trèo lên người cô, Tô Lương Mạt chỉ đành ôm nó lên trên đùi.

“Con trai không nên dính lấy người ta như vậy.”

Tô Trạch đối với lời của Chiêm Đông Kinh mắc diếc tai ngơ, mấy ngày không thấy mặt, nó đưa hai tay ôm chặt cổ Tô Lương Mạt, có thêm mấy phần làm nũng, “Chị, chị.”

Cái âm thanh trong trẻo non nớt đều đều này nghe vào tai rất động lòng người, trong lòng Tô Lương Mạt ấm áp, “Tô Trạch, còn đói bụng không?”

Đôi con ngươi đen láy của Tô Trạch nhìn cô chăm chăm, đột nhiên đưa tay chỉ lên cổ cô một cái, “Chị, chị bị muỗi cắn rồi, còn là một nhát rất to.”

Tô Lương Mạt dè tay lên cần cổ, trên mặt ngoại trừ xấu hổ cũng chỉ có xấu hổ.

Chiêm Đông Kinh nghiêm túc nói, “Tô Trạch, nếu còn không nghe lời cháu cũng sẽ bị con muỗi to đến cắn.”

“Cắt.” Tô Trạch giơ súng trong tay, “Chú đừng gạt người, cô giáo Vương của chúng cháu có hôm cũng có cái này trên cổ, bạn cùng bàn của cháu nói là bị muỗi cắn, nhưng cháu không tin, làm gì có con muỗi nào lớn như vậy? Cháu liền giơ tay hỏi cô giáo Vương, cô giáo Vương nói đây là dấu yêu, sau này chúng cháu cũng sẽ có.”

Chiêm Đông Kinh suýt chút nữa bị sặc hết cơm trong miệng, bây giờ ở nhà trẻ đã phổ cập giáo dục giới tính sớm như vậy rồi?

Tô Lương Mạt đưa tay đặt Tô Trạch xuống, “Đi ngủ đi.”

“Chị, cô giáo Vương còn nói, anh trai chị gái, em trai em gái, chú dì, chị, vì sao chị lại ở cùng một chỗ với chú?”

Ý của nó, chính là thân phận này không đúng.

Tô Lương Mạt nói không lại tên tiểu quỷ này, ai bảo người Tô gia ai cũng miệng lưỡi bén nhọn chứ.

Tô Uyển đứng trước cửa biệt thự, cô ta đã đứng ở đây hai tiếng đồng hồ.

Hôm nay là tang lễ của Chu Chính, Lưu Giản cũng không cho cô ta đi.

Nhưng cô biết rõ trong lòng hần khó chịu, Tô Uyển mặc chiếc váy màu đen, trên mặt còn có dấu tát tai rõ ràng.

Hôm nay cô ta về nhà, nhưng bị tát một bạt tai đuổi đi.

Mắt cô ta đầy lệ nhìn về phía ngọn đèn đầu đường, kiên trì mà quật cường chờ người đàn ông của mình.

Ước chừng nửa giờ sau, mấy chiếc xe ở đằng xa lần lượt lái tới.

Tô Uyển lui sang bên cạnh, Lưu Giản là ở trên chiếc xe đậu trước cổng, hần tỉnh bì lực tẫn, từng chiếc xe lần lượt dừng lại bên ngoài, Lưu Giản vẫn là mặc bộ quần áo lúc ra ngoài, thấy hần bình an trở lại, Tô Uyển cuối cùng thở ra một hơi.

“Giản!”

Lưu Giản giữ chặt tay cô ta đi vào trong.

Trong mắt Tô Uyển không giấu kín được ngạc nhiên mừng rỡ, cô ta nắm lại tay Lưu Giản, hai người đi vào phòng khách, Tô Uyển bước theo hần, “Giản, muốn ăn chút gì không? Em bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn khuya.”

Lưu Giản vốn là muốn đi lên lầu, hần miễn cưỡng dừng bước rồi gật đầu.

Tô Uyển vào bếp, không bao lâu mang ra vào mấy món ăn nhẹ.

Lưu Giản ăn như hổ đói, hần mấy ngày không ăn uống đành hoành, Tô Uyển yên lặng ngồi bên cạnh hần, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho hần, mặc dù hần ăn nhanh, nhưng tương ăn không khó coi, Tô Uyển nhìn thấy đột nhiên lại đau lòng, cô tình nguyện cùng Lưu Giản giống như trước đây không có chuyện gì cũng mừng cô mấy câu, chứ không muốn thấy bộ dạng mất hồn mất vía này của hần.

“Hôm nay em đến bệnh viện thăm chị dâu, bác sỹ nói thuốc dùng đều là loại tốt nhất, chỉ cần tỉnh dưỡng đến khi sinh, sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Lưu Giản cũng không trả lời, Tô Uyển múc cho hắn chén canh, “Ăn chậm một chút, em lên chuẩn bị nước cho anh tắm.”

Cô ta nói xong định đứng dậy, Lưu Giản đột nhiên gọi lại, “Em ngồi đây một lát đi.”

Tô Uyển nghe vậy ngồi trở lại.

Hắn lấp đầy bụng rồi, đứng dậy đi lên lầu, Tô Uyển lại đi theo.

Vào phòng ngủ, thấy Lưu Giản nằm trên giường lớn.

Tô Uyển đi chuẩn bị quần áo cho hắn thay, cô chuẩn bị kỹ càng nước tắm, lúc đi ra Lưu Giản đang ngồi bên mép giường, nhìn thấy Tô Uyển, hắn mở miệng, “Hôm nay tôi lại giết người rồi.”

Nghe thấy lời này hắn là nên chết đứng, nhưng Tô Uyển nhìn thấy trong mắt hắn ẩn hiện bi thương khó có thể che giấu, lòng chua xót giống như là ăn quả mơ còn chưa chín, Tô Uyển không nhịn được nước mắt, “Không sao cả, đó là vì bọn chúng đáng chết.”

Lưu Giản đột nhiên câu dẫn cánh môi, “Tô Uyển, em cũng thay đổi rồi.”

Cô ta tiến lên trước, vòng hai tay quanh đầu hắn, để hắn tựa trước ngực mình, “Giản, đừng nghĩ nữa, ngủ một giấc đi.”

“Bán đứng Chính ca là tài xế của anh ấy, bình thường Chính ca luôn rất tin tưởng hắn, không ngờ...”

“Hắn đáng chết, hắn đáng chết,” Tô Uyển không nói được lời gì khác, “Giản, anh đừng như vậy, em thấy khó chịu.”

“Em tin tôi không?”

Nước mắt Tô Uyển chảy xuống, “Tất nhiên em tin anh.”

Lưu Giản đưa tay ôm cô, “Còn có những kẻ kia, anh ấy vừa mới chết, bọn chúng liền muốn vị trí lão Đại của Tương Hiếu Đường, mỗi một kẻ đều muốn diệt trừ tôi.”

Tô Uyển xuyên ngón tay qua mái tóc ngắn màu nâu dể của người đàn ông, “Anh mệt quá rồi, đi tắm đi, ngày mai chúng ta cùng đến bệnh viện xem chị dâu thế nào được không? Bác sỹ nói cần bổ sung thêm nhiều dinh dưỡng, ngày mai em dặn bảo mẫu chuẩn bị ít canh gà, Giản anh đừng như vậy, người khó chịu nhất bây giờ còn đang nằm bệnh viện.”

Lời này có tác dụng trấn an rất tốt, Lưu Giản đứng dậy vào phòng tắm tắm rửa.

Hắn khó chịu, cô biết.

Hắn không có cách nào đối mặt với bóng đêm, không có cách nào như vậy mà ngủ.

Hắn ở trên giường dùng sức giày vò Tô Uyển, Lưu Giản hối hận lúc ấy vì sao không khuyên can nhiều hơn chút, nói không chừng hắn cố ý không đi, Chu Chính cũng sẽ đổi ý.

Hắn lại nhớ tới Tô Lương Mạt, hắn rất muốn đem hết khó chịu trong lòng nói với cô, nhưng cô lại muốn chối bỏ hắn sạch sẽ.

Cánh tay Lưu Giản hung hăng dùng sức, Tô Uyển đau đến cắn chặt môi, liếc nhìn trên người thấy mọi nơi đều ứ đọng máu, hắn nhéo trước ngực cô, tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch, Tô Uyển đau, nước mắt vọt tới khóe mắt, nhưng lại đưa hai tay ôm chặt Lưu Giản, cô không thấy khó chịu, nếu như hắn có thể đem thống khổ chuyển lên trên người cô, cô vui vẻ chấp nhận.

Sau khi hoan ái, Lưu Giản chú ý thấy khắp người Tô Uyển đầy tổn thương, hắn không có như lúc trước làm như không thấy, “Đau không?”

Tô Uyển gật đầu, “Đau.”

“Vì sao không kêu ra?”

“Đau cũng không có nghĩa là em khó chịu, em cảm thấy rất vui, thật đấy, em ở bên anh, em là người cùng chăm sóc sinh hoạt của anh, anh còn có Tương Hiếu Đường, nó là của anh.”

Lưu Giản vui mặt vào cắn cổ Tô Uyển.

Hắn không yêu cô.

Một chút cũng không yêu.

Lúc đầu chỉ là vì cần phụ nữ, hắn cũng từng đề nghị để Tô Uyển rời đi, nhưng tính tình cô ta ngang bướng, điểm này hai chị em họ rất giống nhau. Bây giờ, Chu Chính không còn, Lưu Giản không muốn về đến nhà lại đối mặt với căn phòng lớn trống rỗng, Tô Uyển ở đây, dù gì cũng có người nói chuyện với hắn.

Bản thân mình là hạng người gì, trong lòng hắn rõ nhất.

Lưu Giản nghĩ, hắn có lẽ thực không có cách nào yêu Tô Uyển được.

Tay Chiêm Đông Kinh còn cần điều trị tiếp, Tô Lương Mạt cùng hắn trở lại bệnh viện, hắn tự mình xuất viện cũng không ai dám quản, hắn nhìn y tá treo nước ỉn.

Chiêm Đông Kinh động động ngón tay.

“Đau không?”

“Không đủ lực cử động.”

Di động Tô Lương Mạt để trong túi xách đồ chuông, cô đi tới bắt máy, “Alo?”

Là công ty bên kia gọi tới.

“Tô tiểu thư không xong rồi, xảy ra chuyện rồi.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 74: Tôi không có ở đây liền khi dễ phụ nữ của tôi, muốn chết phải không!

69. Chương 74: Tôi Không Có Ở Đây Liền Khi Dễ Phụ Nữ Của Tôi, Muốn Chết Phải Không!

Chương 74: Tôi không có ở đây liền khi dễ phụ nữ của tôi, muốn chết phải không! (Ác ma nổi danh)

Tô Lương Mạt cũng không cách nào yên tâm được, đảm đương càng nhiều chuyện lớn của công ty càng phiền phức, tin tưởng có thể giải quyết được.

Cô nói với Chiêm Đông Kinh, sau đó ra khỏi bệnh viện chạy tới công ty.

Trước cửa công ty, cô nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát.

Tô Lương Mạt thấy nghi hoặc, lên tầng làm việc mới nhìn thấy người đứng tụ tập trước cửa, thư ký cũng ở đây.

“Tô tiểu thư, cuối cùng cô cũng tới rồi.”

“Đều đứng ở đây làm cái gì?” Tô Lương Mạt đặt tay lên nắm cửa, nói với đám người sau lưng, “Công việc được giao đều hoàn thành rồi?”

Thư ký giải tán đám người, “Đi đi đi, ai làm việc người đó đi.”

Tô Lương Mạt đẩy cửa đi vào, nhìn thấy là Vệ Tắc.

Cô đi đến trước bàn làm việc, “Vệ Tắc, sao anh lại đến đây?”

“Mọi khoản thu chi trong công ty em đều biết rõ chứ?”

Tô Lương Mạt thở ra, “Em còn tưởng có chuyện gì, em biết chứ, bên tài vụ mỗi tháng đều báo cáo kiểm tra, không vấn đề.”

“Bây giờ bọn anh đặc biệt lập một tổ chuyên án hình sự nhằm vào công ty này, Lương Mạt, em tin anh, ghi chép dưới trướng Chiêm Đông Kinh không minh bạch đâu, sớm muộn sẽ có ngày dây dưa ra chuyện rắc rối, em mau nghĩ cách dứt ra, những văn kiện trước kia anh sẽ giúp em xử lý.” Vệ Tắc nhìn về phía cửa, đây cũng là nguyên nhân một mình hắn chạy tới đây.

“Vệ Tắc, thật sự như những lời anh nói, hay là còn có nguyên nhân gì bên trong?”

Vệ Tắc có chút khó tin, “Lời của anh nói em không tin?”

“Công ty này không có liên quan gì tới Chiêm Đông Kinh, em đã nói rồi, Vệ Tắc, trước khi anh có chứng cứ xác thực đừng có nhằm vào anh ấy như vậy nữa được không? Em không muốn nhìn thấy một người trong các anh có chuyện.”

Trong đáy mắt Vệ Tắc từ từ dâng lên thất vọng, lại có đau đớn khó tả, “Lần này nói thế nào cũng phải cho cấp trên một câu trả lời thỏa đáng, Lương Mạt, anh giúp em lần này, nhưng tuyệt đối không có lần sau, anh hy vọng em có thể suy nghĩ kỹ càng.”

Tô Lương Mạt lại không tin chắc, có lẽ công ty thực sự có khoản thu chi không rõ ràng, nhưng cô tin, là Chiêm Đông Kinh.

Nếu quả thật như lời Vệ Tắc, dây dưa ra chuyện rắc rối, Tô Lương Mạt tin tưởng Chiêm Đông Kinh ít nhất có thể bảo vệ trước mặt cô.

Vệ Tắc ra khỏi phòng làm việc, lúc tiến vào thang máy Tô Lương Mạt đuổi theo, “Vệ Tắc.”

Hắn đưa tay ấn nút, giữ cửa thang máy mở nguyên, hai người cách một cánh cửa nhìn nhau.

Tô Lương Mạt khê mở miệng, “Đừng gây khó dễ cho bản thân.”

Vệ Tắc buông tay, tầm mắt chật hẹp nhìn thân ảnh cuối cùng của Tô Lương Mạt bị cửa nuốt sạch sẽ.

Từ khi hắn trở về Ngự Châu, hắn cũng đã thân bất do kỷ.

Vệ Tắc đi xuống tòa nhà văn phòng, nhận được điện thoại ở nhà.

Bà Vệ mấy ngày nay thấy hắn căng thẳng, sợ hắn lại đi tìm Triệu Kiều, mà người nhà Triệu Kiều tất nhiên là nhất quyết không tha, ngày nào cũng quây phá trước cổng đồn cảnh sát, hắn tâm phiền ý loạn, chuyện có thể làm vì Tô Lương Mạt, có thể khiến hắn an tâm, hình như ngày càng ít.

Vệ Tắc cảm thấy hổ thẹn với Tô Lương Mạt, sau khi Tô Khang xảy ra chuyện, Tô Lương Mạt mới đi theo Chiêm Đông Kinh, mà tin tức Tô Khang ở Bắc Cảnh xác thực là hắn tiết lộ cho Trương Chính Tụng.

Tô Lương Mạt ở công ty cũng không quá lâu, tranh thủ trước giờ ăn cơm trưa trở lại bệnh viện.

Chiêm Đông Kinh ngồi bên mép giường, Tô Lương Mạt mua ít trái cây, thấy cô đi vào, người đàn ông lập tức bật dậy, “Đi ra ngoài ăn cơm đi.”

“Anh nằm viện như này cũng tùy tiện quá.”

Chiêm Đông Kinh cũng không đi xa, chỉ ở bên khách sạn đối diện bệnh viện gọi vài món, Tô Lương Mạt không hề đề cập tới chuyện của công ty, Chiêm Đông Kinh nhìn cô, “Công ty bên kia thế nào rồi?”

“Cũng không có chuyện gì lớn, nói có vài khoản không rõ ràng lắm.”

“Bình thường cũng không có kiểm tra sao?”

“Dù sao vẫn đang kiểm tra,” Tô Lương Mạt ăn vào miệng cảm thấy vô vị, cô do dự hết lần này tới lần khác rồi hỏi, “Đông Kinh, công ty đó không sao chứ?”

Đôi con người đen sâu thâm thúy của Chiêm Đông Kinh khẽ lóe lên, lúc đối diện với Tô Lương Mạt dĩ nhiên sóng yên biển lặng, “Đó là công ty duy nhất tôi kinh doanh đẳng hoàng, cho nên tôi mới giao cho em, em bình thường cũng ở trong đó, em cảm thấy nó có vấn đề không?”

“Chính là em cảm thấy không có vấn đề, em mới kỳ quái vì sao Vệ Tắc lại nói với em như vậy,” Tô Lương Mạt để đũa xuống, bắt chéo hai tay để lên trước, “anh ấy nói lần này anh ấy sẽ giúp em giải quyết, nhưng em cũng không biết làm sai chỗ nào.”

Chiêm Đông Kinh như có điều suy nghĩ, trên gương mặt tuấn tú biểu hiện một tầng mông lung, Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn tay người đàn ông, “Đông Kinh, em tin anh.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nhếch môi, ăn xong bữa trưa như thường lệ trở về Thanh Hồ Đường.

Tổng Các đã sớm chờ trong phòng khách, Tô Lương Mạt thấy bọn họ có chuyện, cũng liền lên lầu.

Tổng Các ngồi ghế salon bên cạnh, đem tình hình mấy ngày nay nói rõ đầu đuôi cho Chiêm Đông Kinh.

Chiêm Đông Kinh khẽ khiêu mi, hai đầu lông mày càng thêm nghiêm nghị, nghe xong lời của Tổng Các, hần trầm mặc một lúc, “Trương Chính Tụng, lão hồ ly này rục rịch góc đầu rồi.”

“Chúng ta bình thường cho ông ta không ít lợi ích, nhưng lần này thanh tra công ty vẫn là ông ta sai khiến, ông ta hoàn toàn có thể mất nhắm mắt mở, hơn nữa mục tiêu của ông ta rõ ràng như vậy, hoàn toàn là hướng về phía chúng ta.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, khẽ cử động ngón tay để trên đầu gối, dù sao cũng là chặt đứt xương cốt, hần đau đến hít ngược một hơi lạnh, “Khẩu vị của lão hồ ly khá lớn, hơn nữa sẽ càng ngày càng khó khống chế, ông ta muốn trước khi về hưu vét một khoản lớn, lại muốn bảo trụ thanh danh của mình, cho nên mới một bên cho chúng ta tin tức một bên đối phó chúng ta, Tổng Các, chuyện này giao cho cậu, bây giờ mới bắt đầu chơi lớn, sóng gió lại càng.” Hần trầm tư một lát, tiện đà lên tiếng lần nữa, “Trong cục cảnh sát, người thân cận nhất của Trương Chính Tụng chính là Vệ Tắc, kéo ông ta xuống ngựa, quan hệ trong tay ông ta vẫn còn, trước khi bản thân mình ngã xuống nhất định sẽ nghĩ cách đưa cháu mình lên.”

“Nhưng mà Vệ Tắc...”

“Sợ cái gì, hần sẽ không làm gì được tôi.” Chiêm Đông Kinh nói dứt lời, đứng dậy.

“Vâng.”

Bệnh viện.

Cả tầng lầu đứng đầy hộ vệ, Lưu Giản đẩy cửa phòng bệnh đi vào, Tống Phương đang tĩnh dưỡng, chị ta xoay đầu nhìn ra cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân cũng không quay lại.

Lưu Giản ngồi lên ghế sofa cạnh giường, một hồi lâu sau mới nói, “Chị dâu, tôi báo thù cho Chính ca rồi.”

Tống Phương không có trả lời.

Lưu Giản đưa tay chống lên trán, “Tôi biết trong lòng chị khó chịu, chị mắng tôi đi.”

“Lão Nhị,” Tống Phương lúc này mới quay đầu, “muốn trách thì trách tôi, là tôi nhất quyết muốn đến Vọng Thiên Lâu ăn cơm.”

“Chị không nghi ngờ tôi sao?”

“Nghi ngờ cậu cái gì, nghi ngờ cậu hại Chu Chính?” Hai mắt Tống Phương sưng đỏ, sắc mặt cũng khó coi, trắng bệch cơ hồ không còn giọt máu, “Lão Nhị, tôi một chút cũng sẽ không nghĩ tới cậu, Chu Chính cũng vậy, người bên ngoài nói thế nào là chuyện của bọn họ, tôi hiểu rõ cậu, cái gì mà bang phái nội chiến thượng vị ở trên người cậu đều không dùng tới, cậu có thể độc ác với kẻ khác, nhưng cậu sẽ không độc ác với tôi và Chu Chính.”

Khẩu khí Tống Phương kiên định mà tín nhiệm như vậy rất cuộc làm trong lòng Lưu Giản đột nhiên ảm áp, khói mù cứ lòng vòng quanh quẩn bên hần hai ngày nay cũng từ từ tản đi.

“Chị dâu, tôi sẽ chăm sóc thật tốt chị và con.”

“Được,” Tống Phương thu hồi tầm mắt, “có những lời này của cậu là đủ rồi.”

Chiêm Đông Kinh ở bệnh viện một khoảng thời gian, Tô Lương Mạt vẫn luôn ở bên cạnh, bây giờ cuối cùng có thể về nhà, Tô Lương Mạt cũng thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Tương Hiếu Đường bên kia, Lưu Giản không ngoài suy đoán ngồi lên chiếc ghế trên cùng.

Thiếp mời đưa đến tay Chiêm Đông Kinh, tối thứ tư mở công yến, tất nhiên phải tham gia.

Tô Lương Mạt là không muốn đi, mỗi người đều mang theo bộ mặt vui vẻ giả tạo, mà ngay cả Lưu Giản cũng y như vậy, cô không tin hẳn bây giờ có thể dễ chịu được bao nhiêu.

Chiêm Đông Kinh cho người đưa lễ phục đến, “Hôm nay tôi có chuyện khẩn cấp phải xử lý, để Tống Các đưa em đi vậy.”

“Chỉ một mình em sao?”

“Mang lễ vật tới là được, cũng chỉ như là đi ngang qua sân khấu,” Chiêm Đông Kinh đưa tay vuốt ve mặt Tô Lương Mạt, “lúc đám tang Chu Chính tôi dẫn em đi ra ngoài, chẳng khác nào thừa nhận thân phận của em với tất cả mọi người, em đi chính là đại diện cho tôi.”

“Vậy em không ở lại, tặng lễ vật xong là hoàn thành rồi?”

“Em nói cái gì chính là cái đó.”

Tống Các an bài chu đáo, trước sau sáu chiếc xe, Tô Lương Mạt với hẳn an vị trong một chiếc xe BMW bình thường.

Đến nơi, Tống Các cũng không rời đi, hộ vệ đều bị ngăn cách ở bên ngoài, Tô Lương Mạt cùng hẳn đi vào phòng khách, bên trong đứng đầy người, chắc hẳn đều đến chúc mừng.

Có người chịu trách nhiệm đăng ký, Tống Các giao hộp lễ vật cho người của Tương Hiếu Đường.

Tô Lương Mạt muốn đi, nhưng trường hợp như vậy sao có thể nói đi là đi, dù thế nào cũng không thể tùy theo ý mình.

Người đứng trước cửa tự động mở rộng một đường, cô với Tống Các bị bao phủ giữa đám người nhộn nhịp, Tô Lương Mạt ngược mắt thấy một toán người đi vào.

Dẫn đầu chính là Lưu Giản, hẳn mặc quần dài màu đen, áo sơ mi cùng màu vạt áo được nhét bên hông, trang phục đơn giản lại hiển lộ khí chất cao quý xa cách, hẳn xuyên thẳng qua đại sảnh, nhập tọa ở vị trí chủ trì nơi đặt sẵn một cái ghế gỗ lim.

Tô Lương Mạt nghĩ, cô xem trên tivi cũng không hoàn toàn khác xa thực tế, trước kia hắc băng lên ngôi đều có nghi thức, cho dù đến thể kỷ hai mươi mốt, có vài quy củ thật đúng là được thừa kế lại.

Cô nghe thấy tiếng Tống Các vỗ tay, lúc kịp phản ứng bên tai đã có tiếng dội lại rất lớn, Tô Lương Mạt lặng thinh phụ họa, cô thấy Lưu Giản sắc mặt mờ mịt, cũng không có nửa điểm vui mừng.

Tô Lương Mạt tiện đà nhớ đến, sau khi Chiêm Tùng Niên chết, Chiêm Đông Kinh có phải hay không cũng phải có cái gọi là mở công yến, cái kiểu chúc mừng của người khác như vậy lại được dựng nên từ cái chết của người thân nhất của mình.

Chính giữa đại sảnh, còn có treo ảnh chụp Chu Chính.

Sau nghi thức Tô Lương Mạt đã định rời đi, ở lại đây cũng ăn không vào thứ gì, cô với Tống Các né đám người, lại không nghĩ thoáng cái lại tuôn ra mấy tên, “Là Tô tiểu thư phải không? Hân hạnh hân hạnh.”

Tống Các ở bên cạnh giới thiệu cho cô, Tô Lương Mạt cũng không thể không ứng phó, hầu hết bọn họ đều là dựa vào thể diện Chiêm Đông Kinh, hôm nay là cô với Tống Các đến, có thể nghĩ ra được cô gái này ở vị trí nào của Chiêm Đông Kinh.

Khai tiệc, càng thêm không đi được.

Tổng Các đưa Tô Lương Mạt qua một bên, hai người nhập tọa, Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn đồng hồ, “Đồng Kinh có đến không?”

“Kinh thiếu nói ngài ấy sẽ đến kịp.”

Nhân viên phục vụ lần lượt đưa thức ăn lên, Tô Lương Mạt không có khẩu vị, “Tôi đi vệ sinh một lát.”

“Cô tự mình cẩn trọng.”

“Không sao.”

Tô Lương Mạt đứng trước bồn rửa tay, cô đơn thuần giết thời gian, ngẩng đầu lên thành linh trông thấy thân ảnh xuất hiện trên mặt gương, Tô Lương Mạt tắt vòi nước đi.

Lưu Giản tiến lên trước, Tô Lương Mạt lau sạch nước đọng trên tay, cô suy nghĩ một hồi, cũng không biết nói cái gì, “Anh...”

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn cô.

“Bớt đau buồn.”

Cô nói xong định đi.

Lưu Giản níu cánh tay cô lại, rất dùng sức, vừa vặn khóa chặt cánh tay trần lộ ra dưới khuỷu tay, “Lương Mạt,” Thanh âm của hắn cách mấy ngày như vậy vẫn chưa có thanh tĩnh lại, “tôi rất khó chịu.”

“Đều sẽ qua thôi, anh để bản thân bận rộn nhiều một chút, nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ có thể gắng gượng vượt qua.”

Lưu Giản kéo cô, áp vào trong ngực mình.

Tô Lương Mạt lập tức kinh hoảng, ở đây là bên hành lang, người tới người lui lại nhiều, cô đưa tay bắt đầu xô đẩy, hai cánh tay tinh tránh của Lưu Giản khóa chặt sau lưng cô, “Để tôi ôm một lúc được không?”

“Đừng như vậy.”

“Tôi ôm em liền cảm thấy khá hơn nhiều.” Lưu Giản cũng không buông tay, có người từ bên ngoài đi vào, thấy một màn như vậy giật mình đứng sững nguyên một chỗ, tình cảnh gì đây?

Tô Lương Mạt cuộn chặt thân thể thành một đoàn, “Mau bỏ tôi ra, Lưu Giản, anh làm sao vậy?”

“Cứ, cứ coi như không thấy tôi.” Người kia vội vàng rời đi.

Tô Lương Mạt vùng vẫy đến đầu tóc cũng tản ra, Lưu Giản thanh tĩnh lại mới buông tay, “Tôi không có ý gì khác.”

Nói xong, người đã lướt qua sải bước ra ngoài.

Tô Lương Mạt ở trước gương sửa sang lại rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Tổng Các thấy cô ra ngoài đã một lúc lâu, lúc Tô Lương Mạt đi vào phòng khách liền thấy thân ảnh hắn.

“Không sao chứ?”

Tô Lương Mạt miễn cưỡng cười, “Không có việc gì, Tổng Các, chúng ta có thể đi chưa?”

“Đi chào hỏi Giản lão Đại một tiếng.”

Tô Lương Mạt cho dù không tình nguyện, những vẫn vội vàng đi theo.

Lưu Giản đang mời rượu, rõ ràng là uống quá nhiều, đầu mày cau lại rồi.

Tổng Các đứng bên cạnh, chờ Lưu Giản cạn xong ly rượu mới tiến lên nói chuyện.

Tô Lương Mạt đứng phía sau, liền nhìn thấy một người đàn ông từ đằng xa đi nhanh tới, khí thế hung hăng, cô nhìn chằm chằm người đàn ông càng lúc càng tăng nhanh bước chân, nhìn hướng đi là hướng về phía cô,

nhưng cô đối với hắn một chút ấn tượng cũng không có. Tên đàn ông tới trước mặt, đột nhiên đưa tay đẩy Tô Lương Mạt ra sau, cô cả kinh lui lại mấy bước, Lưu Giản vươn tay giữ eo cô, tay phải cầm ly rượu nhắm thẳng tên kia, “Xảy ra chuyện gì, muốn chết à!”

“Lão Đại, chuyện lúc trước ở kho hàng Thành Bắc ngài quên rồi sao? Chính là người phụ nữ này hại chết Đại ca của chúng tôi.”

Lưu Giản đỡ lấy Tô Lương Mạt, thấy cô không có việc gì lúc này mới liếc mắt về phía tên đàn ông trước mặt, “Chuyện ở kho hàng Thành Bắc đã sớm giải quyết, Thương Tử chết như thế nào người không biết hả?”

“Đây rõ ràng là nước cờ của phụ nữ này với Chiêm Đông Kinh sắp đặt, cô ta làm Hoắc lão gia tử kia đổi ý, còn nói là Đại ca sai cô ta đi giết Chiêm Đông Kinh, chỉ dựa vào cô ta? Đại ca sẽ để cô ta đi sao? Trừ phi cô ta có bản lĩnh gì hơn người.”

Sau khi nghe thấy hắn nhắc nhở như vậy, Lưu Giản cũng thấy không đúng, Tô Lương Mạt khi đó vẫn còn là sinh viên thực tập bên ngoài, lão Đại lúc trước của phân hội kia làm sao lại vừa ý cô?

Một đám người khác có nhị tâm của Tương Hiếu Đường cũng đứng dậy xem náo nhiệt.

Tổng Các tự nhiên bảo vệ trước mặt Tô Lương Mạt, “Chuyện thối nát cũ rích còn lôi ra lại, lúc trước các người muốn ám sát Kinh thiếu, giờ từng tên từng tên chết rồi, chẳng lẽ đều là chết không lý do?”

“Lão Đại,” Tên đàn ông kia nhìn Tô Lương Mạt chòng chọc, “lúc trước tôi tình cờ nghe Đại ca nhắc qua, người phụ nữ này có cha làm quan ở Ngự Châu, còn đang bị cảnh sát truy nã, là Đại ca tận mắt nhìn thấy cô ta làm cho cảnh sát theo dõi ngất đi, sau đó Đại ca bắt cóc em trai của cô ta, cũng là chính miệng cô ta nói, đôi mắt của cô không giống với mắt của người bình thường, cô ta có thể nhiếp hồn!”

Một câu này, giống như sét đánh giữa trời quang.

Tổng Các với Lưu Giản đều giật mình.

Bên cạnh có kẻ mở miệng, “Huyền bí như vậy sao? Còn có chuyện như vậy?”

“Nhiếp hồn? Người đang diễn cổ kịch à.”

Khuôn mặt Lưu Giản không chút gợn sóng, đôi con ngươi nhìn về phía Tô Lương Mạt lại có phần bình tĩnh, hắn luôn cho rằng Tô Lương Mạt là dùng mê dược, lời giải thích như vậy, cũng liền rõ ràng.

“Lão Đại, đôi mắt của cô ta sẽ hại người, sau này nói không chừng có bao nhiêu người sẽ thua trong tay cô ta.” Tên đàn ông xông lên trước, một bả đề lại bả vai Tô Lương Mạt đẩy ngược cô lên cái bàn tròn bên cạnh, trong tay hắn nắm con dao, “tôi hôm nay phải chọc mù đôi mắt này của cô ta.”

Tổng Các nắm cổ tay hắn định vung xuống, “Kẻ nào dám động đến thử xem!”

”Không phải cô biết nhiếp hồn sao? Cô làm ta mê muội ngất đi ta liền bỏ cô ra.

Nhiều cặp mắt đều nhìn Tô Lương Mạt chằm chằm, cô bị tên đàn ông đè lại không thể động đậy, cô hoảng hốt lúng túng, cô trước giờ không cảm thấy cô có loại năng lực này thì có gì tốt, nhìn ánh mắt của bọn họ, mỗi một người đều coi cô như quái vật.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Đừng mẹ nó giả bộ, ta sẽ không bỏ qua cho cô!”

Tổng Các nắm cổ tên đàn ông muốn kéo hắn ra sau, lại có mấy tên của Tương Hiếu Đường tiến lên đè Tổng Các lại, “Ở đây còn chưa tới phiên người nói chuyện, lão Đại, Chu lão Đại vừa chết, chúng ta không thể đánh người nhà của mình được.”

“Đúng vậy, làm trước Thương Tử trùng kế của bọn chúng mới chết thảm, chúng tôi muốn một đôi mắt của cô ta cũng không quá phận.”

Tô Lương Mạt thấy lưỡi dao sắc lạnh sắp đâm đến bên cạnh, cô nằm ngửa trên bàn không hề có năng lực chống đỡ, thức ăn bên cạnh đều bị hất đổ, vết bẩn làm đầu tóc cô bừa bộn không chịu nổi.

Lưu Giản nhấc chân một cước, đá văng tên đàn ông ra xa, “Không bằng không chúng đừng mẹ nó ở đây làm loạn với ta, muốn chết có phải không?!”

Tên đàn ông đưa tay che bụng, trong tay còn nắm chặt con dao kia, eo lưng Tô Lương Mạt giống như bị bể gãy không dậy nổi, Lưu Giản tiến lên định đỡ cô.

Một tên khác vừa vịn chân trước người Lưu Giản, Tô Lương Mạt còn nhớ hần, lúc trước ở lễ truy điệu Chu Chính, chính hần cho Lưu Giản một cước.

“Lão Đại,” Gọi một tiếng này rõ ràng cũng không phải tình nguyện, “vì một người phụ nữ mà đến mức đó sao? Hơn nữa nếu như hôm nay là Chu lão Đại ở đây, ngài ấy muốn khẳng định không chỉ là cặp mắt. Nếu ngài là Đại ca của chúng tôi, cứ mặc cho kẻ khác cười lên đầu Tương Hiếu Đường?”

Tên đàn ông cầm dao thấy thế, từ bên cạnh Tống Các chen vào.

Tống Các bị mấy tên đè xuống đất không cựa quậy được, “Thả ta ra!”

Lưu Giản liếc mắt nhìn mấy tên ngăn cản trước mặt, hần khẽ nheo cặp mắt nguy hiểm, “Như này là muốn lật đài của ta rồi?”

“Nếu như ngài không thể làm chủ cho Tương Hiếu Đường, chúng tôi cần lão Đại như vậy có lợi ích gì?”

Lưu Giản đánh mặt, quét mắt quanh bốn phía, nói với người của mình cách đó không xa, “Đưa những người còn lại ra ngoài hết, chúng ta có việc nhà cần giải quyết.”

Mọi người nghe vậy, rối rít đứng dậy.

Tô Lương Mạt bị kẻ khác đè hai vai xuống, đột nhiên trước mắt xuất hiện một con dao lóe sáng lên, tên đàn ông kia trốn sau đám người tùy thời ra tay, cô bị dọa hét lên một tiếng sợ hãi, hung hăng nhắm chặt hai mắt.

“A...” Một hồi tiếng kêu thảm thiết làm không khí ồn ào náo loạn ở đây nháy mắt liền an tĩnh, Tô Lương Mạt không cảm thấy đau nhức, cô mở mắt, thấy tên đàn ông trốn sau đám người hạ tay xuống, trên cánh tay hình như cầm một con dao Thụy Sĩ.

Chiêm Đông Kinh từ đằng xa đi tới, phía sau rất nhiều hộ vệ đi theo, hần cười cười nhẹ nhàng nói với Lưu Giản, “Tương Hiếu Đường các người có cái quy củ này cũng không hay, đi đến tặng lễ vật hộ vệ chỉ có thể ở ngoài sảnh? Lão Nhị...oh, không, bây giờ phải đổi lại xưng hô, làm sao cơm mới ăn được một nửa đã đuổi người?”

Lưu Giản không có trả lời, tiến lên cho tên đàn ông kia một đấm.

Mấy tên ngăn cản trước mặt Lưu Giản lúc này cũng tránh ra toàn bộ, hần thấy trên người Tô Lương Mạt bị dính bẩn, lễ phục của cô cũng nhàu nhĩ, cảnh xuân trước ngực suýt chút nữa hiện ra, trong mắt là phần nộ cùng xấu hổ, Lưu Giản cảm thấy một hồi khó chịu, đưa tay ra kéo cô.

Tô Lương Mạt chống người ngồi dậy, thắt lưng bị uốn cong một lúc lâu, đột nhiên nặng nề hất tay Lưu Giản ra, cô bước đi loạng choạng phóng tới Chiêm Đông Kinh gần đó.

Chiêm Đông Kinh bước chân tiến lên trước bị cô xông tới làm lão đảo một cái, tay phải hần ôm chặt cô, hần cảm giác được trong lòng bàn tay truyền đến run rẩy, Chiêm Đông Kinh chống đỡ cái cảm trên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, lên tiếng trấn an, “Không sao, không sao.”

Dầu mỡ dính trên cổ Tô Lương Mạt toàn bộ bôi hết lên ngực Chiêm Đông Kinh, hần cũng không ngại bẩn, đôi mắt sắc bén rét lạnh quét qua toàn bộ người trong đại sảnh.

Tống Các cũng được thả ra.

Chiêm Đông Kinh đưa tay đỡ gáy Tô Lương Mạt kéo cô ra, “Có bị thương không?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, nhắm chặt hai mắt.

Người phía sau đứng sang hai bên, đem đám người Lưu Giản hết thấy vây ở chính giữa.

“Thế nào, ở Tương Hiếu Đường của chúng tôi anh cũng muốn làn cà?” Tên đàn ông phía trước Lưu Giản nói.

Chiêm Đông Kinh ôm Tô Lương Mạt định tiến lên, mới phát hiện hai chân cô cứng ngắc, “Tôi làm cà đây thì sao? Bên ngoài đều là người của tôi, tôi cứ ở trước mặt các người làm cà, các người dám làm gì tôi?”

Một câu nói lạnh lùng thốt ra, Chiêm Đông Kinh thường ngày trầm ổn, hiếm khi nào đối chọi gay gắt với kẻ khác như vậy, Lưu Giản xanh mặt, Tô Lương Mạt vừa rồi đánh lên mu bàn tay hấn một cái, bây giờ vẫn còn tê dại chưa tiêu, bóng lưng cô chạy về phía Chiêm Đông Kinh quyết tuyệt mà kiên định, giống như hấn chính là mãnh thú.

Lưu Giản rút súng bên hông, từ từ lên đạn, tất cả động tác đều tận lực thông thả, tên đàn ông trước mặt trừng lớn hai mắt, “Ngài, ngài muốn làm gì?”

Hắn đem súng nhắm ngay tên đàn ông bị dao cắm vào cánh tay kia.

“Lão Đại, chúng ta đều là người nhà, ngài không thể đối với tôi như vậy.”

Lưu Giản cho hắn một phát lên bả vai, không lấy mạng của hắn.

“Chẳng lẽ ngài sợ bọn chúng?” Tên trước mặt liên tục khiêu khích.

Lưu Giản một lần nữa lên đạn ‘lạch cạch’, đột nhiên đem súng nhắm ngay trán tên kia, “Nói cô ấy biết nhiếp hồn, đưa chứng cứ ra đây, cho dù cô ấy là hồ yêu thì có liên quan gì tới các người? Nếu hôm nay ta nói người không nên ở trên đời này, có phải ta chỉ cần một phát bắn ra liền lấy mạng người?”

“Nếu là Chu lão Đại, chắc chắn sẽ không như vậy.”

Lưu Giản vốn là tích tụ trong lòng, lúc này càng giống như lửa bốc lên đỉnh đầu, “Đừng mẹ nó nói Chu lão Đại với ta, tiểu tử người sau lưng có ý đồ gì người đừng tưởng rằng ta không biết, hôm nay chúng ta đóng kín cái cửa này lại tính sổ, đợi lát nữa xem thử xem đi ra là ta hay là người!”

Lưu Giản đem nòng súng hướng lên trán tên đàn ông hung hăng chọc chọc hai cái, hắn thu hồi súng, đi đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, ánh mắt lại là nhìn Tô Lương Mạt ở trong ngực Chiêm Đông Kinh, “Xin lỗi, chuyện ngày hôm nay hôm khác tôi sẽ cho anh câu trả lời thỏa đáng.”

Tô Lương Mạt đưa tay che cần cổ, lòng bàn tay cô trắng mịn, cô ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, “Đi thôi, em không muốn ở lại đây.”

Tiếng thét của tên đàn ông giống như tiếng mổ heo, từng đột đều muốn đâm thủng màng nhĩ cô.

Chiêm Đông Kinh buông tay cô ra, đi đến trước mặt tên đàn ông kia, hấn kéo cánh tay tên đàn ông, từ từ rút con dao ra.

“A, a!”

Chiêm Đông Kinh lại nháy mắt với Tống Các, Tống Các đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt, “Chúng ta đi trước.”

Tô Lương Mạt xoay người, Chiêm Đông Kinh giơ cánh tay lên, tên đàn ông kia chỉ nhìn thấy tia sáng sắc lạnh xẹt nhanh qua mắt, động tác nhanh chóng mà tinh chuẩn, hấn che mắt thét ra tiếng đau đớn thê thảm.

Lưu Giản đứng bên cạnh sắc mặt khó coi, đầu tiên là Thương Tử, giờ là hấn, hết lần này tới lần khác Lưu Giản chỉ có thể nhịn khẩu khí này.

Chiêm Đông Kinh đem dao ném lên người tên đàn ông, sau đó xoay người rời đi.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 75: Món quà đặc biệt nhất khiến người ta dễ hồi tưởng nhất

70. Chương 75: Món Quà Đặc Biệt Nhất Khiến Người Ta Dễ Hối Tưởng Nhất

Chương 75: Món quà đặc biệt nhất khiến người ta dễ hối tưởng nhất

Tô Lương Mạt đứng trước cửa chờ Chiêm Đông Kinh, cô không có xoay người, càng hận không thể bịt kín hai tai.

Tổng Các thấy Chiêm Đông Kinh đang đi ra, “Tô tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh bước mấy bước tới sau bọn họ, ôm bả vai Tô Lương Mạt, dẫn cô ra sảnh bên ngoài.

Ngoài cửa đậu sẵn một hàng xe, Tô Lương Mạt cúi thấp đầu, trong sân đều là người bị Tương Hiếu Đường mời ra, cô nghe thấy tiếng nghị luận của người khác, “Mới tiếp quản Tương Hiếu Đường thì xảy ra chuyện này, tôi thấy đêm nay ắt không được bình yên.”

“Đi thôi, ở lại đây tự chuốc phiền toái.”

Tô Lương Mạt bị Chiêm Đông Kinh đưa vào trong xe, Tổng Các chở bọn họ về Thanh Hồ Đường rồi rời đi.

Chiêm Đông Kinh từ phòng tắm đi ra, ôm cô vào, hẩn giúp Tô Lương Mạt cởi sạch lễ phục, sau đó đặt cô vào bồn tắm xả đầy nước.

Tô Lương Mạt kéo chiếc khăn lông, “Tự em làm là được.”

Vẩy dầu trên cổ đã kết vẩy, người đàn ông dùng khăn lông nóng chườm lên cần cổ cô, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp, Tô Lương Mạt không nói tiếng nào nằm im, cũng không có cục cựa nữa.

Bọt sữa tắm chà xát ra màu vàng thẫm, Chiêm Đông Kinh cẩn thận lau người cho cô, Tô Lương Mạt quay đầu lại nhìn hẩn, “Sao đột nhiên anh lại tới?”

“Nơi đó tôi có thể yên tâm để em đi một mình sao?” Ánh mắt hẩn đối diện Tô Lương Mạt, “Hối hận không?”

“Hối hận cái gì?”

“Những gì em chịu đựng hôm nay, những gì em chịu đựng trước đây, tương lai có lẽ lại phải chịu tiếp, đều là vì em ở bên cạnh tôi.”

Đều là vì tầng quan hệ đặc thù này của Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt đột nhiên giật mình, ngồi phắt dậy, “Tay của anh, đừng đụng nước.”

Chiêm Đông Kinh lơ đãng, “Không cần gấp.”

Tô Lương Mạt vội cầm lấy khăn lông khô lau sạch sẽ nước đọng trên tay trái của hẩn, “Anh đừng lo cho em, bắt đầu từ ngày mai em sẽ cố gắng theo Tổng Các học bản lĩnh, để bọn họ ỨC HIẾP em, sau này em không dựa vào bất kỳ ai, thật đấy.”

Cô khẽ ngược cầm, Tô Lương Mạt lau khô cần cổ, “Em không thích cảm giác bị người ta đè ép.”

Chiêm Đông Kinh khẽ bật cười, hẩn ngồi bên mép bồn tắm, “Mỗi ngày muốn đưa chúng ta vào chỗ chết không chỉ vài ba người, ba tôi lúc trước hoành hành cả đời, cho là người khác không chạm vào được, nhưng ngày tôi nhận được tin ông ấy bị bắn chết, cảm giác lúc đó cả ông trời cũng đều sụp đổ.”

Tô Lương Mạt nghe Chiêm Đông Kinh nói có hơi thoải mái, “Nhưng đây chỉ là cảm giác mà thôi, trời sẽ không sụp, tôi tìm hung thủ lâu như vậy, cuối cùng không thu hoạch được gì.”

“Đông Kinh,” Tô Lương Mạt giữ chặt tay hẩn, “em sẽ giúp anh.”

Chiêm Đông Kinh để đầu cô tựa vào trước ngực mình, “Nếu như có thể, luôn luôn ở bên cạnh tôi có được không?”

Cô không trả lời, chỉ là hai tay càng dùng sức quấn quanh eo người đàn ông.

Tô Lương Mạt còn có một chuyện lo lắng, trong bữa công yến nhiều người như vậy, nếu như mọi người thật sự tin cô biết nhiếp hồn, chỉ sợ sau này cô đừng mong có được cuộc sống yên ổn.

Đối với thành phố Ngự Châu hỗn loạn này mà nói, thêm một sự kiện thì chưa coi là chuyện quá lớn.

Mấy ngày trước Trương Chính Tụng bị phanh phui vụ bê bối hối lộ, cũng bị đình chỉ công tác tiếp nhận điều tra, những vụ án của ông ta đưa thẳng xuống cho Vệ Tắc chịu trách nhiệm.

Mà Vệ gia bên này, thủy chung không chịu tiếp nhận Triệu Kiều, đến khi Triệu Kiều đưa giấy siêu âm cho bà Vệ, siêu âm màu bốn chiều chụp ra ảnh khuôn mặt với thân hình đứa nhỏ, đem theo còn có, một tờ giấy thông báo phẫu thuật.

Chỉ hai ngày sau đó.

Nếu Vệ gia không chịu tiếp nhận, đứa bé này Triệu Kiều cũng không muốn.

Làng nhàng dây dưa một hồi, cuối cùng bên nhà trai chịu thỏa hiệp mới chấm dứt.

Từ đó về sau, đường quan chức của Vệ Tắc càng lúc càng thuận lợi, cho dù lúc đầu còn cố kỵ quan hệ với Trương Chính Tụng, nhưng sau khi Trương Chính Tụng bị khởi tố, Vệ Tắc có thể nói là lên như điều gặp gió.

Tô Lương Mạt từ một cửa hàng đi ra, đụng phải ba mẹ Tô Uyển.

Cô chào hỏi, “Bác trai, bác gái.”

Mẹ Tô Uyển ngày thường khoe khoang tư thái cao sang, cũng kéo miệng cười tươi, “Lương Mạt cũng ở đây à.”

“Vâng, là tới lấy vài món đồ đặt trước.”

Mẹ Tô Uyển dè dặt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, nhưng vẫn không nhận được nói, “Lương Mạt, hôm nào gặp Tô Uyển giúp bác khuyên nhủ đi, bảo nó quay về, các bác chỉ có một đứa con gái.”

“Bảo nó trở về làm cái gì? Để vứt hết mặt mũi tôi sao?”

“Ông đừng nói nữa,” Vành mắt bà Tô đỏ bừng, “dù sao nó cũng là con gái chúng ta.”

Ba Tô Uyển cũng không quay đầu đi thẳng vào trung tâm mua sắm.

Tô Lương Mạt cắn cắn môi, “Bác gái, chị ấy có trở về lần nào không?”

“Lúc mới xảy ra chuyện có về nhà, bác trai cháu vốn là đang nổi nóng, nó còn nói yêu một người đàn ông không rời bỏ được, cháu cũng biết hai bác vì cho nó học nghiên cứu sinh, gần như dùng hết tất cả khả năng, lời này của nó giống như sét đánh giữa trời quang, sau đó bác trai cháu tát nó một cái, nó cũng không trở về nữa.”

Tô Lương Mạt đồng ý, gặp được Tô Uyển nhất định khuyên nhủ cô ta.

Cô để hộp quà lên ghế lái phụ, nhìn bóng lưng bác gái run rẩy vội vàng vàng đi vào khu mua sắm, Tô Uyển đem ảnh chụp của Triệu Kiều phát tán ngay giữa đám đông cũng đã vì Lưu Giản mà phát điên rồi, lẽ nào cô khuyên nhủ một vài câu có thể làm cô ta quay đầu?

Tô Lương Mạt khởi động xe, loại tình cảm điên dại như vậy, một khi được sinh ra chính là không quan tâm ngó ngang tới ai như thế này, nhưng ý tứ trong lời Lưu Giản, đối với Tô Uyển lại có mấy phần là thực?

Lúc Chiêm Đông Kinh đi vào phòng ngủ thấy Tô Lương Mạt nằm sấp trên bàn trang điểm, hất ném chìa khóa trong tay lên bàn trà, “Nhìn cái gì vậy?”

Tô Lương Mạt giật mình luống cuống, ôm cái hộp dầu ra sau.

Chiêm Đông Kinh khiêu mi, thấy bộ dạng cô kỳ quái, hất tiến lên vài bước muốn cướp, “Cho tôi xem thử.”

Tô Lương Mạt ở trước bàn trang điểm nhảy lên tung tưng, “Đừng cướp đừng cướp, anh ngồi lên sofa đi.”

“Làm cái gì thần thần bí bí?”

Chiêm Đông Kinh đi về phía sofa, Tô Lương Mạt cũng theo phía sau, người đàn ông ngồi xuống rồi đưa tay định ôm cô, Tô Lương Mạt lùi ra một bước, đưa cái hộp trong tay tới trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Đoán thử xem bên trong là cái gì?”

Một hộp nhỏ hình vuông tinh xảo, Chiêm Đông Kinh suy nghĩ một chút, đột nhiên nhú chặt mày kiếm, “Không phải là áo mưa chứ? Tôi không thích mang.”

“Nghĩ cái gì vậy!” Tô Lương Mạt cong ngón tay gõ lên cái hộp vài cái, “Đoán lại, có liên quan tới tay.”

Người đàn ông đưa tay phải nâng cằm, giống như nghiêm túc suy nghĩ, sau đó ánh mắt lộ ra chút khó tin, toàn thân Tô Lương Mạt bị hắn nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, “Chẳng lẽ, là đồ chơi tình thú, bắt chước bộ dạng ngón tay? Tô Lương Mạt, em muốn làm cái gì?”

Chiêm Đông Kinh thực bị đả kích không nhẹ, công phu hắn còn chưa đủ? Cần cô mượn mấy thứ đồ chơi này?

Khí huyết Tô Lương Mạt vọt tới tận óc, bầu không khí khó khăn lắm mới tạo ra được tốt như vậy cứ thế bị nhãn hiệu ‘mũ nón’ hủ bại hung hăng dán lên người cô, cô ngồi xuống cạnh Chiêm Đông Kinh, “Anh đoán lại lần nữa, có phải sẽ đoán ra cái mô hình gì không?”

“Em cho thêm chút gợi ý đi?” Chiêm Đông Kinh cũng cười giòn.

Tô Lương Mạt mở hộp ra, Chiêm Đông Kinh thấy một chỉ sáo* màu đen nằm bên trong.

(Chỉ sáo: Đại loại có hình dạng như ngón tay giả)

Tô Lương Mạt kéo tay trái của hắn sang, “Em lén ước lượng kích thước ngón út của anh.”

Cô đưa tay nắm tay người đàn ông, cầm chiếc chỉ sáo kia lên.

Bộ dáng kia, giống như là tư thế chuẩn bị đeo nhẫn cho người mình yêu cả đời, Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Tô Lương Mạt, hắn đột nhiên đưa tay ngăn động tác Tô Lương Mạt, cô khó hiểu, ngẩng đầu lên, “Sao vậy?”

“Lương Mạt, có phải em muốn kết hôn rồi không?”

Tô Lương Mạt buồn cười, “Nghĩ cái gì vậy, có chỉ sáo sau này anh đựng nước cũng không cần lo, còn có thể hồi phục tốt hơn, tránh lúc anh không chú ý làm rách vết thương.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, thu tay lại.

Tô Lương Mạt nghiêng đầu, đem chỉ sáo đeo hắn vào ngón tay Chiêm Đông Kinh. Cô nâng tay trái của hắn lên đưa đến bên môi, Chiêm Đông Kinh cảm giác thấy một loại ôn nhuận đau đớn xuyên qua ngón tay truyền thẳng tới tim, dung mạo Tô Lương Mạt như tranh vẽ, có thể suy nghĩ được hết thấy đều suy nghĩ cho hắn.

“Thích không?”

Thấy hắn không nói gì, Tô Lương Mạt nghĩ là cảm thấy thứ này xấu, “Thật ra rất có cá tính mà, như vậy đi ra ngoài tất cả mọi người đều biết anh là lão Đại hắc bang, quá đẹp trai!”

Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay, “Giống như Độc Nhân Long luôn đeo bịt mắt?”

“Làm gì có.” Tô Lương Mạt vươn hai tay bưng mặt người đàn ông, vô thức hiển lộ tư thái của một cô gái nhỏ, “Mang lên như vậy, em liền không nhìn thấy nó, không nhìn thấy trong tim em mới có thể dễ chịu hơn một chút.”

Chiêm Đông Kinh kéo cô vào trong lòng mình, hôn môi có phần gấp gáp đòi hỏi khó nhịn, Tô Lương Mạt thở gấp không thôi đẩy hắn ra.

Người đàn ông đè chặt eo cô, không để cô rời đi, hai người đặt trán cùng một chỗ, Chiêm Đông Kinh đưa tay nhẹ vuốt ve sau lưng cô, “Đi theo tôi có hạnh phúc không?”

Kỳ thật lúc trước Tô Lương Mạt luôn cố ý tránh đi chủ đề này, lúc cô mới bước chân vào thế giới này ký ức căm thù đến tận xương tủy cô vẫn còn nhớ như mới, mà hôm nay, cô chẳng những từ từ tiếp nhận, lúc cùng ở một chỗ với Chiêm Đông Kinh, rõ ràng là cô hạnh phúc.

Cô không nói lời nào, kéo môi cười, hai tay quấn chặt cổ người đàn ông, Chiêm Đông Kinh thỉnh thoảng lại khê hôn lên mặt cô một cái, chỉ sáo màu đen kia bao trọn ngón tay của hắn, da thịt màu đồng cổ được làm nền khiến vẻ khêu gợi không trọn vẹn càng thêm đẹp.

Hắn nghĩ, Tô Lương Mạt giống hệt như cái chỉ sáo này, trước kia không tồn tại trong cuộc sống của hắn, mà sau này, lại phải từ từ dung nhập vào.

Ước chừng phải đến hai tháng Tô Lương Mạt không gặp qua Lưu Giản.

Hắn mới lên ngôi, mà ngày đó mở công yến lại thành nội chiến, tất nhiên là sứt đầu mẻ trán.

Từ sau chuyện bị hạ độc lần trước, Tô Lương Mạt chỉ có liên lạc với bạn qua điện thoại, thậm chí không dám đi gặp cô ấy, Tô Lương Mạt thấy may mắn không có liên lụy đến cô ấy, nếu không bản thân thực sẽ cắn rứt đến chết.

Từ Tiểu Lữ Tổng mua không ít quần áo, cô cũng không dám đến nhà bạn, chỉ có thể nhờ nhân viên bán hàng hỗ trợ chuyển đi.

Tô Lương Mạt theo từng đợt người tới người lui đi ra ngoài, cô luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như mỗi lời nói mỗi cử động đều bị người ta nhìn chăm chăm, Tô Lương Mạt ra khỏi khu mua sắm bước nhanh về phía bãi đậu xe, lúc mở cửa cánh tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, cô vùng tay ra sức đánh tới, Lưu Giản khó khăn lắm mới tránh được.

Thấy là hắn, Tô Lương Mạt buông lỏng thần sắc, tiện đà mắng, “Đi theo tôi làm cái gì?”

Lưu Giản giơ cái túi to trong tay lên, “Tôi cũng vào đây mua ít quần áo.”

Tô Lương Mạt thấy quả nhiên là túi mua hàng của Tiểu Lữ Tổng, “Tô Uyển có thai rồi?”

“Là mua cho cháu của tôi.”

Tô Lương Mạt lúc này mới nhớ đến là con trai Chu Chính.

Cô ‘a’ một tiếng, nhìn khí sắc Lưu Giản, hai tháng chắc hắn khôi phục không tệ, Tô Lương Mạt mở cửa xe, “Tôi còn có việc đi trước.”

Lưu Giản vòng qua trước xe không mời tự ngồi, Tô Lương Mạt khom lưng nhìn chăm chăm người đàn ông trên ghế phụ, “Có làm hay không, anh đừng nói với tôi anh lại hư xe.”

“Hôm nay tôi không lái xe, cho nên đưa tôi một đoạn đường đi.”

Tô Lương Mạt nổi cáu, đứng sững ở bên ngoài không chịu ngồi vào trong, Lưu Giản đặt túi đồ xuống chân, thấy tình hình này là thật muốn đi nhờ xe, Tô Lương Mạt bắt đắc dĩ ngồi vào, “Anh còn đích thân đi mua?”

“Ừ,” Lưu Giản khẽ đáp, đường cong trên khuôn mặt hiếm khi mềm mại, “tôi coi nó như con mình.”

Một phương diện như vậy của người đàn ông luôn có đủ lực chinh phục, Tô Lương Mạt xoay tầm mắt, “Anh bắt taxi đi, nếu một lần còn có thể nói trùng hợp, anh ba lần bốn lượt như vậy, tôi bây giờ không thể không nghi ngờ anh là có mục đích.”

“Tôi có mục đích gì?” Lưu Giản hỏi ngược lại.

“Trong lòng anh tự rõ ràng nhất.” Hai tay Tô Lương Mạt nắm vô lăng, hai mắt dán lên mặt đường phía trước.

Lưu Giản trầm mặc một hồi, “Sau bữa công yến, có kẻ nào tìm em gây chuyện không?”

“Không có.”

Tô Lương Mạt nghe thấy một hồi âm thanh ‘xột xoạt’, cô quay đầu thấy Lưu Giản tiến người áp lên trước, đôi con ngươi u ám của hắn nhìn cô chòng chọc không tha, hình như muốn từ trong mắt cô đào ra cái gì đó.

“Anh làm gì vậy?” Tô Lương Mạt cũng không né tránh, thoải mái cùng hắn đối mặt.

“Tôi lúc mới đầu cũng tưởng là mê được, nhưng luôn cảm thấy không đúng, vẫn chưa có ai có thể hành động nhanh đến nỗi qua mắt được tôi, cho đến ngày hôm đó tôi mới suy nghĩ kỹ càng, mặc dù cảm thấy khó tin, nhưng dường như chỉ có như vậy mới là lời giải thích chính xác nhất, người khác không hiểu rất bình thường, nhưng tôi chính là một nạn nhân.”

Cô cũng biết, Lưu Giản sớm muộn cũng sẽ tìm tới cô hỏi rõ.

Tô Lương Mạt duỗi hai ngón tay ra, hướng trước mắt mình chọc chọc, “Anh nhìn thử xem, có khác biệt gì với mắt người khác không?”

Lưu Giản với cô gần trong gang tấc, hai mắt Tô Lương Mạt vừa to vừa tròn, đen trắng phân minh, màu đen của con ngươi hình như lại thực sự không giống với người bình thường, hình dung duy nhất hắn có thể sử dụng chính là giống như mắt trẻ con, hai người nhìn nhau một hồi lâu, Tô Lương Mạt khiêu mi, “Nhìn ra cái gì không đấy?”

“Vẫn chưa ra.”

“Tất nhiên nhìn không ra rồi, mắt tôi với mắt anh là không giống nhau,” Cô nhún vai, giọng nói có phần chế nhạo, “mắt tôi là mắt sáng, mắt anh là mắt mù.”

Tổn hại người ta không chút lưu tình.

Lưu Giản lắc đầu, “Chắc chắn không đúng.”

“Anh về nhà nhìn thử mắt cháu anh nhiều thêm chút, thử nghiên cứu trước đi.”

“Chiêm Đông Kinh biết không?”

Tô Lương Mạt đặt cánh tay lên vô lăng, nghiêng người đi, “Đó chỉ là một cái cớ để động đến tôi, vụng về như vậy anh cũng tin sao?”

“Lương Mạt, tôi khiến em không thể tin tưởng như vậy sao?” Lưu Giản hỏi ngược lại.

Tô Lương Mạt nhìn hắn trầm mặc.

“Lúc ấy hắn vừa nói ra hai chữ ‘nhiếp hồn’ tôi liền tin rồi, lúc đầu tôi từng nghĩ đến thôi miên, cho dù hôm nay em nói cho tôi biết, tôi cũng sẽ đảm bảo không để kẻ khác biết được.”

Tô Lương Mạt tắt máy lạnh trong xe, “Căn bản không có cái gọi là nhiếp hồn này, anh bảo tôi nói với anh thế nào?”

Lưu Giản nghiêng người tiến lên trước, “Thật không có?”

“Không có.” Tô Lương Mạt mặt không đỏ tim không nhảy, Lưu Giản lại lần nữa muốn từ trong mắt cô tìm ra đáp án, hắn quan sát cẩn thận, thế cho nên không có phát hiện động tác trong tay Tô Lương Mạt.

Cô đột nhiên lui người, nước hoa để trên hộp số xe bị cô nắm trong tay, cô chiếu theo trước hai mắt Lưu Giản nhẹ xịt lên, “Nhìn đi, lúc đó tôi chính là dùng chiêu này đối phó với cảnh sát.”

Lưu Giản lập tức tránh mặt ra, hai tay che kín khuôn mặt, hắn rên rỉ thành tiếng, Tô Lương Mạt rút khăn giấy đưa tới, “Anh nhất quyết muốn hỏi, bây giờ tôi cho anh đáp án rồi đây.”

Cái kiểu nữ nhân gì đây chứ!

Lưu Giản thật vất vả mở mắt, lúc ngẩng đầu lên hai con mắt đỏ bừng, hốc mắt ướt át nhìn xem vô cùng... khốn khổ.

Mẹ, thật đúng là đau.

Tô Lương Mạt có chút lo lắng, “Hay là tìm một chỗ rửa đi, sẽ không có chuyện chứ?”

Lưu Giản cầm chai nước của cô, dùng tay rửa sạch.

Tô Lương Mạt thả nước hoa lại chỗ cũ, Lưu Giản tựa đầu lên thành ghế, hai mắt nhắm chặt, “Em nói thử xem em làm như thế nào mà ‘đến’, nếu như đang cao hứng có khi nào bị sặc đến không cử động được không?”

Tô Lương Mạt nghĩ tới Chiêm Đông Kinh, mỗi lần hưng phấn bùng bùng hoặc là lúc vừa mới phóng thích xong, cô liền mượn ba hần xuất hiện dọa hần.

“Ai bảo anh nhất quyết bắt tôi thừa nhận.”

Lưu Giản đưa hai tay che mắt, “Còn ngậy ra đó làm gì, đưa tôi trở về.”

“Trở về? Đi đâu?”

“Hai mắt đều sắp mù rồi còn có thể đi đâu?” Trên mặt Lưu Giản còn lưu lại vệt nước khoáng rửa mắt, nhìn thật sự đáng thương, “Về nhà.”

“Tôi không đi, có Tô Uyển ở đó.”

“Nhanh lên đừng có nói nhảm, tôi còn phải đi gặp bác sỹ.”

Tô Lương Mạt thấy mí mắt hần run run, nhất định khó chịu, “Hay là tôi trực tiếp đưa anh đến bệnh viện nhé.”

“Bị người ta cười chết mất, em thấy có ai bị nước hoa làm bị thương chưa?”

Tô Lương Mạt không còn cách nào, lúc khởi động xe trong miệng vẫn còn lẩm bẩm, “Sau này phải gắn thêm một cái thùng xe phía sau, xúi quẩy gặp phải anh để anh cười nó đi về.”

Lưu Giản không nhin được, bật cười, chỉ là không ra tiếng.

Tô Lương Mạt lái xe ổn định, cũng không nhanh, cửa sổ rộng mở có gió thổi vào, Lưu Giản vẫn nhắm hai mắt như cũ, loại cảm giác này thật tốt, cho dù hần không nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng Tô Lương Mạt lúc lái xe.

Lòng vô cùng bình yên, phẳng phất bất kỳ đau khổ nào cũng có thể che giấu đi.

Thật tốt.

Tô Lương Mạt với Tô Uyển quả nhiên là khác nhau, mấy ngày này cho dù luôn có Tô Uyển ở cạnh hần, nhưng trong lòng Lưu Giản vẫn là khó chịu, hôm nay thật ra là hần đi theo Tô Lương Mạt vào Tiểu Lữ Tống, hần muốn nghe cô nói chuyện một chút, dù là oán hận muốn hần cười thùng xe về nhà.

Trong không gian yên tĩnh có mùi thơm trái cây thoang thoảng, đó là trên người Tô Lương Mạt, cô giặt quần áo thích thêm mùi hương đó vào trong bột giặt.

Xe cũng không có lái vào trong, Tô Lương Mạt đẩy đẩy tay hần, “Đoạn ngắn này anh tự đi vào đi, Tô Uyển thấy tôi đưa anh về nhất định không thể không ghen.”

Lưu Giản mở mắt ra, ngược lại cũng không có ép buộc bắt cô phải đưa hần tới tận cửa, hần cầm lấy túi đồ dưới chân, lúc xuống xe nói với Tô Lương Mạt, “Tôi không biết cười xe, hôm nào em nhét cái xe ba bánh bên trong đi.”

Tô Lương Mạt liếc hần một cái, quay lui xe lại.

Mắt thấy bóng xe biến mất đằng xa, Lưu Giản mới xoay người.

Đi vào phòng khách, một loại đè nén khó hiểu tập kích mà đến.

Hần muốn để Tô Uyển rời đi, quan hệ này của cô ta với Tô Lương Mạt, Lưu Giản càng không muốn giữ cô ta.

Mang theo túi mua hàng đi lên tầng hai, đứa bé trong phòng truyền ra tiếng cười, Lưu Giản thả chậm bước chân, xuyên qua khe cửa rộng mở nhìn thấy Tô Uyển ôm đứa nhỏ đang giỡn với nó, Tống Phương dựa lên ghế sofa bên cạnh, “Tô Uyển, làm phiền cô, người khác tôi không yên tâm.”

“Chị dâu không sao đâu, em ghi danh lớp học ban đêm rồi, nói không chừng sau này còn có thể làm bảo mẫu đây.”

Đứa bé là sinh non, lại sinh mổ, Tống Phương vì đứa con trai này khí lực tổn hại nặng nề, bình thường cũng không thể đích thân chăm sóc, sau khi Chu Chính gặp chuyện chị ta hướng ai cũng không yên tâm, lúc này Tô Uyển đứng ra, đúng lúc trấn an Tống Phương.

“Chị dâu, chị nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, chắc chắn lại ăn chưa no bụng, em đi pha sữa bột cho nó.”

“Vây để tôi ôm.”

“Không cần,” Tô Uyển xoay người đi về phía cái bàn, “sức khỏe chị còn cần phải khôi phục ngàn vạn lần đừng lộn xộn, em tự mình làm được.”

Lưu Giản đứng trước cửa một hồi lâu, cuối cùng một câu không nói xoay người rời đi.

Tô Lương Mạt ở bên ngoài nửa ngày, đến khi trời nhá nhem tối mới trở về.

Cô nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, thực sự nhớ ba mẹ, hôm nay vẫn còn cuộc sống đặc thù, Tô Lương Mạt thu hồi chua xót trong lòng, Tô Trạch còn nhỏ, căn bản không nhớ được, mỗi một người thân để chúc mừng cô đều không ở đây, Tô Lương Mạt quật cường kéo miệng cười, tự mình an ủi, có vài người cả đời cũng đều không ăn sinh nhật mà.

Về đến nhà, Tô Lương Mạt mở cửa phòng Tô Trạch mới phát hiện không có người, cô không khỏi hoảng hốt, gọi bảo mẫu đến, “Em tôi đâu?”

“Oh, Tiểu Trần đưa ra ngoài rồi.”

“Buổi tối còn ra ngoài?”

“Đúng vậy, nghe nói là tối nay có chiếu phim hoạt hình, Tô tiểu thư yên tâm, có Tống tiên sinh bọn họ đi theo mà.”

Tô Lương Mạt đi xuống phòng ăn, nhìn đồng hồ, “Còn chưa ăn cơm sao? Anh ấy cũng chưa về?”

“Đúng vậy, Kinh thiếu nói buổi tối không về ăn cơm.”

Tô Lương Mạt khó nén cảm giác mất mát, lập tức có chút khó chịu không nói ra được, bảo mẫu liếc nhìn cô, “Nhưng mà Kinh thiếu có dặn, bảo cô vừa về lập tức đến hồ bơi.”

“Đến đó làm cái gì.” Tô Lương Mạt không có tinh thần, hình như muốn ngồi xuống.

Bảo mẫu lại lập tức nói, “Bài tập nhà trẻ giao cho Tô Trạch hôm nay bị rơi xuống đó, Kinh thiếu nhìn xem rồi ném đi đấy.”

“A?” Tô Lương Mạt giật mình, cái gì vậy chứ, “Tôi đi xem thử.”

Cô nghĩ, có phải Tô Trạch lại lười biếng hay không, nhưng Chiêm Đông Kinh cũng không cần thiết so đo với một đứa trẻ con chứ?

Tô Lương Mạt đi đến trước hồ bơi lộ thiên, vốn dĩ là mặt nước xanh thẳm lại phát ra màu đỏ kiêu diễm hoan hỉ, kiểu ánh sáng này từ đằng xa có thể phản chiếu lên mặt, Tô Lương Mạt tăng nhanh bước chân, cô đi đến bên thành hồ bơi, màu sắc đập vào mắt được phủ thêm một tầng nhu hòa động lòng người, Tô Lương Mạt cắn môi dưới, khóe miệng không nhịn được cong lên phát họa ý cười.

Trong hồ bơi to như vậy hoa hồng với sâm banh đắt tiền dập dềnh lơ lửng, dựng thành cái khung ở giữa bên trên có bánh ngọt khê lác lơ theo nước vỡ, chiếm cứ ít nhất một nửa không gian hồ bơi, Tô Lương Mạt khó có thể tưởng tượng mặt nước kia phải cần đến bao nhiêu nhánh hoa hồng làm nền, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, cô với không tới, bàn tay lại thò xuống hồ bơi vung vài cái.

Đó là bánh sinh nhật của cô, ánh mắt Tô Lương Mạt ảm áp, đèn bốn phía hồ bơi đột nhiên bị tắt hết toàn bộ, cô không thấy giật mình, chờ đợi tiếng bước chân sau lưng kia xuất hiện.

Tô Lương Mạt quỳ hai chân xuống, đưa tay lấy một nhánh hoa hồng.

Là hoa mới tươi, nụ hoa vừa chớm nở, bày ra tư thái hoàn mỹ nhất.

Cô đưa hoa hồng thả tới trước cánh mũi.

Cô tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, cho dù bị tận lực che giấu, nhưng Tô Lương Mạt lúc này dựng thẳng hai tai lên, chỉ sợ ngay cả âm thanh cây kim rơi xuống đất cũng khó bỏ qua, đến bên cạnh rồi, cô mở miệng nói, “Đồng Kinh, cảm ơn anh.”

Người đàn ông ngồi xuống, “Cảm ơn tôi cái gì?”

Tô Lương Mạt nhìn bánh ngọt trong bể bơi, “Cảm ơn anh biết sinh nhật của em.”

Giọng điệu Chiêm Đông Kinh vui vẻ, “Đừng tự mình đa tình, ai nói là làm cho sinh nhật em?”

Cô nhếch cánh môi, “Đừng già mồm, không làm cho em anh còn có thể làm cho ai?”

Chiêm Đông Kinh đưa tay nắm chặt cánh tay cô, lúc Tô Lương Mạt xoay người đưa nhánh hoa hồng trong tay gõ lên trán hắn, “Sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?”

“Chỉ cần có tâm, tra một cái liền tra ra được.”

“Vậy anh còn không thừa nhận là làm cho em?” Tô Lương Mạt còn muốn tổn hại thêm mấy câu, nửa câu sau bị người đàn ông chặn ngay cổ họng, cô cảm thấy Chiêm Đông Kinh càng lúc càng ép bước chân lên trước, Tô Lương Mạt lui thẳng ra phía sau, thân thể đột nhiên cảm thấy nhẹ bẫng, cô đưa tay giữ chặt cổ áo Chiêm Đông Kinh, “Đừng.”

Người đàn ông khẽ dùng sức, ôm Tô Lương Mạt hướng vào bể bơi nhào xuống.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 76: Tô Khang gửi thư

71. Chương 76: Tô Khang Gửi Thư

Chương 76: Tô Khang gửi thư

Sau lưng Tô Lương Mạt đập thẳng vào mặt nước, phía trước còn có Chiêm Đông Kinh đè nặng, một cú ngã này làm bọt nước đánh lên đầy tầng hoa hồng đi thật xa, Chiêm Đông Kinh đưa tay bắt lấy mới không để bọt nước bắn lên làm tắt nến trên bánh ngọt.

Đỉnh đầu Tô Lương Mạt ngập trong nước, Chiêm Đông Kinh đẩy cô về phía sau, lưng cô chống đỡ lên thành hồ bơi, cô đưa tay lau nước đọng trên mặt, hoa hồng tản đi không ít, trời lơ lửng trên mặt nước nhấp nhô, không ít còn tụ lại bên cạnh, giống như đưa thân vào một biển hoa.

Tô Lương Mạt sắc mặt ngượng, hai tay bầu vuuu bả vai Chiêm Đông Kinh, hắn ở trước mặt cô, thân người cao lớn ngăn trở tầm mắt mỏng lung của cô.

Tô Lương Mạt tựa đầu lên trước ngực Chiêm Đông Kinh, hắn đưa tay kéo cái khung kết bằng hoa đến bên cạnh, Chiêm Đông Kinh móc ngón trở một cái, đầu ngón tay đem theo kem đưa đến bên miệng Tô Lương Mạt.

Cô mở miệng, sau đó ngậm lấy.

Cảm giác ấm áp bao trùm rồi lại có mềm mại khó giải thích, đôi mắt Chiêm Đông Kinh sâu thẳm, hai tay hắn chống đỡ hai bên Tô Lương Mạt, “Tôi đưa Tô Trạch cái bóng đèn này ra ngoài rồi.”

Tô Lương Mạt nghiêng người tiến lên, chủ động hôn hắn, Chiêm Đông Kinh mỉm cười đối hai tay ôm chặt cô.

Hai người liêu chết ôm chặt dây dưa, nước trong bể bơi từ từ ấm lên, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, trầm luân rồi lại không muốn thoát ra khỏi ảo ảnh, phần lưng ma sát tường gạch thô cứng, lúc cô thu hồi nụ hôn này thở hổn hển.

Tô Lương Mạt hình như giờ mới ý thức được đây là hồ bơi, “Tay của anh không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh giơ tay trái lên cho cô xem, “Đeo chỉ sáo của em đây.”

Đầu tóc cô ướt át, dán chặt gò má làn nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ bằng bàn tay, Tô Lương Mạt đưa tay gẩy mái tóc ướt đầm ra sau, Chiêm Đông Kinh đẩy bánh ngọt đến trước mặt cô, “Ước một điều đi.”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Em có thể muốn hai điều ước được không?”

“Có thể.”

“Điều ước thứ nhất không có anh trong đó.”

“Được.” Chiêm Đông Kinh đoán cũng có thể đoán được, điều ước thứ nhất của Tô Lương Mạt chắc chắn có liên quan tới ba mẹ cô.

Đợi đến lúc cô lần thứ hai thành kính nắm hai bàn tay cầu nguyện xong, Chiêm Đông Kinh áp sát lại bên người cô, “Ước cái gì vậy?”

“Không cho phép hỏi, đây là quy ước.”

Chiêm Đông Kinh buồn cười, “Vậy có tôi không?”

“Cái này thì có.”

Tô Lương Mạt đưa tay nâng bánh ngọt lên, “Chúng ta cắt đi.” Cô nhìn qua mặt hồ tràn đầy hoa hồng, “Chiêm Đông Kinh, em không ngờ anh cũng biết lãng mạn.”

Chiêm Đông Kinh hừ lạnh một tiếng, “Chuyện như vậy chỉ xem có muốn làm hay không, có để ở trong lòng hay không thôi.”

Tô Lương Mạt cẩn thận để bánh ngọt lên thành hồ bơi, sóng nước theo chuyển động của cô vỗ hoa hồng dạt về một phía, Chiêm Đông Kinh dè thắng sau lưng cô, “Em xem hồ bơi này đầy xuân sắc, lãng phí thật không tốt?”

Tiếng thở gấp của cô bị chặn giữa cổ họng, đường cong cứng ngắc trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

Xúc cảm mãnh liệt trên mặt hồ dịu đi, Tô Lương Mạt nằm trước hồ bơi, Chiêm Đông Kinh đưa cho cô một cái hộp, “Xem thử xem.”

Cô mở nắp ra, là một khẩu súng nhỏ kiểu mới.

Tô Lương Mạt cầm trong tay, “Không phải nên tặng dây chuyền hay đồ trang sức gì khác sao?”

Chiêm Đông Kinh nhận lấy khẩu súng, “Trước tiên bảo vệ cái mạng nhỏ của em, mới có thể quan tâm mặt mũi xinh đẹp.”

Người đàn ông này, lúc nào cũng đều đem mạng người để bên môi.

Hôm sau, trước khi Tô Lương Mạt đi làm đem khẩu súng Chiêm Đông Kinh tặng nhét vào trong túi xách, cô đi ra ngoài cũng cần mang theo phòng thân.

Vừa tới công ty, thư ký gõ cửa tiến vào, “Tô tiểu thư, cô có bưu phẩm.”

“Mang vào đây đi.” Cô cũng không ngẩng đầu lên.

“Nhân viên chuyển phát nói muốn cô ký tên.”

Tô Lương Mạt chỉ đành bỏ dở công việc giữa chừng ra khỏi phòng làm việc, nhân viên chuyển phát yêu cầu cô đưa chứng minh thư, đối chiếu xong rồi lập tức đưa đến tay cô.

Phía trên cũng không có địa chỉ gửi đến.

Tô Lương Mạt nghi hoặc trở lại phòng làm việc, mở phong thư ra mới phát hiện, bên trong lại là tờ giấy trắng, cô ghen hòng nhìn trần trối, nghĩ thầm có phải có người đùa dai cô hay không.

Cô không có vứt bỏ thứ đó, nếu đã đích thân đưa đến tay cô, nhất định hữu dụng.

Cả ngày, cô cơ hồ không tinh tâm làm việc được, cứ nghĩ đến tờ giấy trắng ở trong ngăn kéo.

Tô Lương Mạt đột nhiên nhớ tới lúc trước ở trong tivi đã từng xem một tình huống, cô vội vàng tìm cây bút chì, nghiêng cây bút sau đó bôi đen lên tờ giấy trắng.

Quả nhiên!

Nét chữ mạnh mẽ hữu lực cô lại quá quen thuộc, là của Tô Khang.

Tô Lương Mạt có nén kích động tiếp tục, nửa chừng thư ký đi vào đưa tập tài liệu, Tô Lương Mạt dùng kẹp văn kiện che tờ giấy lại, “Tôi có chút không thoải mái muốn nghỉ ngơi một lúc, đừng cho người nào vào quấy rầy tôi.”

“Vâng.” Thư ký nói xong, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Cánh tay cô nhút nhát, thật vất vả mới bôi đen hết toàn bộ tờ giấy kia.

Trong thư Tô Khang cũng không tiết lộ tình hình trước mắt của ông với Tổng Tử Căng, ông vẫn là giữ lại một đường lui, vạn nhất thư rơi vào tay kẻ khác hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Ở trong thư, ông tường thuật chi tiết tất cả nguyên nhân và quá trình của vụ án kia, cũng liệt kê toàn bộ những kẻ có dính dáng đến, trong đó còn có cả Trương Chính Tụng cậu của Vệ Tắc.

Tô Lương Mạt đọc xong câu cuối cùng, Tô Khang dặn cô nhất định phải cất giấu kỹ bản thư gốc, cũng bảo cô nhìn nhận mọi chuyện không thể luôn nhìn đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tô Lương Mạt giờ mới hiểu được, lúc ấy Tô Khang vì sao nhất định không chịu tự thú.

Mà trong vụ án này, Tô Khang chỉ là người bị đẩy ra chịu tội thay, kẻ chính thức thao túng hết thảy vẫn còn ngồi yên ổn ở vị trí trên cao.

Lòng bàn tay Tô Lương Mạt phát lạnh, cô sao chép bức thư ra mấy bản, cũng đem bản gốc giấu kỹ.

Tô Khang vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, gia đình của ông gốc rễ của ông ở Ngự Châu, ông có thể trông cậy cũng chỉ có Tô Lương Mạt.

Chiêm Đông Kinh nhìn ra được hai ngày nay Tô Lương Mạt cứ thần thờ. Hỏi cô cô chỉ nói không có việc gì, hần cũng tùy ý.

Lúc Vệ Tắc tìm được cô đã là một tuần sau.

Tô Lương Mạt ngồi trên ghế salon đối diện Vệ Tắc, “Vệ Tắc, gọi em ra có chuyện gì không?”

“Trong lòng em chẳng lẽ không đoán ra sao?”

Tô Lương Mạt khẽ giật thót, lại ra vẻ điềm nhiên như không, “Chẳng lẽ anh muốn kết hôn với Triệu Kiều, đưa em thiệp mời?”

“Lương Mạt, đừng đùa.”

Tô Lương Mạt gọi thức uống, Vệ Tắc không mở miệng cô cũng dứt khoát giả bộ câm.

Vệ Tắc nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng mới bắt đầu nói, “Thư nặc danh là em gửi phải không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Em không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Lương Mạt, không thể nói thật với anh sao? Bây giờ cấp trên giao vụ án này lại cho cục, bởi vì liên quan đến rất nhiều người, chuyện này nhất định phải điều tra kỹ.”

Tô Lương Mạt lại không thể tin tưởng hoàn toàn, “Điều tra sao? Rất tốt a, làm việc của cảnh sát không phải là chức trách của anh sao?”

“Lương Mạt, chúng ta đừng quanh co lòng vòng, anh đồng ý với em sẽ rửa sạch oan khiên cho ba em, em giao bản gốc ra đây.”

“Bản gốc?” Tô Lương Mạt cười lạnh lạnh, cũng không giả vờ như không biết nữa, “Chẳng lẽ bản sao bức thư kia còn chưa đủ rõ ràng sao? Từ đầu đến cuối, chỉ cần dựa theo những gì ba em nói đi điều tra, còn có những manh mối ông ấy cung cấp kia, Vệ Tắc, vì sao nhất quyết muốn bản gốc?”

Sắc mặt Vệ Tắc khó coi, “Lương Mạt, đây là quy định của bọn anh, chỉ có lấy được bản gốc bên này mới có thể lập án.”

“Nếu như em giao bản gốc cho các anh, các anh chẳng những không điều tra ngược lại còn tiêu hủy nó thì sao đây? Em đi đâu tìm cái thứ hai?”

“Lương Mạt, anh bảo đảm với em, tuyệt đối sẽ không thể nào phát sinh chuyện như vậy.”

“Bảo đảm?” Cổ họng Tô Lương Mạt không khỏi tăng âm lượng, “Anh dùng cái gì để bảo đảm?”

Vệ Tắc cúi đầu, Tô Lương Mạt cũng ý thức được mình hơi quá khích, “Vệ Tắc, đây không phải vấn đề tin hay không tin, anh cũng biết ba em... thứ trong tay em chỉ có một phần này, ông ấy còn muốn em dựa vào cái này lấy lại trong sạch cho ông, em không thể đánh cược được.”

“Anh hiểu, nhưng cấp trên cho chỉ thị, trước tiên phải lấy được bản gốc.”

Hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt ly thủy tinh, cô trầm mặc một lát, “Không được, bản gốc chắc chắn không thể giao ra.”

“Em không muốn chuyện của ba em nhanh chóng điều tra ra manh mối sao?”

“Vệ Tắc,” Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hắn, “anh chắc hẳn cũng xem qua rồi, ba em nói vụ án kia còn liên quan đến cậu anh, anh tin không?”

Vệ Tắc há to miệng, Tô Lương Mạt lại đang chờ câu trả lời của hắn.

“Nếu như điều tra ra cậu anh thật sự có dính dáng tới, anh sẽ theo luật làm việc.”

Tô Lương Mạt đột nhiên bật cười, cô đưa tay gầy gầy mái tóc ra phía sau, ý vị thâm trường nói, “Vệ Tắc, có khi nào anh cảm thấy rất buồn cười không? Phát hiện ra thứ kiên trì càng ngày càng ít, cuộc sống lại từ từ làm chúng ta thay đổi, buộc chúng ta tiếp nhận tiếp nhận rất nhiều thứ chúng ta không có cách nào tiếp nhận được. Mỗi lần em đều muốn hỏi anh, Vệ Tắc, lý tưởng lúc trước của anh muốn làm một cảnh sát tốt giờ vẫn còn sao?”

Vệ Tắc nhìn chằm chằm mu bàn tay mình đến phát run, Tô Lương Mạt biết hắn cũng dao động.

“Đừng đến hỏi em lấy bản gốc nữa, em sẽ tiếp tục kiện lên trên, từng bậc từng bậc trình thư nặc danh lên trên, lần này em không tin tưởng bất ai khác nữa.”

Tô Lương Mạt đi ra khỏi quán cà phê, cô dùng sức thở ra một hơi, bản sao kia cô đã xử lý qua, lược bớt những lời Tô Khang nói riêng với cô đi ráp lại thành lời của người thứ ba, cô cố ý cắt bỏ bản thân mình ra, nhưng vẫn là để bọn họ tìm tới chính mình.

Tô Lương Mạt trở lại công ty, lúc xế chiều thư ký thông báo có người tìm.

Lại là người mới tới Ngự Châu thay thế Trương Chính Tụng, mục đích tất nhiên cũng là vì bức thư gốc kia.

Tô Lương Mạt làm như hoàn toàn không biết chuyện, dù uy bức dụ dỗ thế nào, cô vẫn kiên trì không hay biết.

Lúc tiễn người kia ra ngoài, cô giống như quan tâm hỏi một câu, “Đã có người đem vụ án kia ra ánh sáng, khẳng định ý tứ bên trong có chỗ có giá trị đi sâu điều tra, ngài nói bản gốc với bản sao không giống nhau tôi thật không hiểu, nhưng nếu chuyện đã được đưa ra ánh sáng, sao không điều tra rõ ràng đi?”

Người kia ngoài mặt thì cười trả lời lại, “Chuyện cụ thể, chúng tôi không tiện nói với Tô tiểu thư.”

Tô Lương Mạt xoay người trở lại phòng làm việc, mỗi một người tới tìm cô, không phải vì vụ án, mà là vì bức thư gốc kia có khả năng đem đến rắc rối cho rất nhiều người.

Lúc Tô Lương Mạt lái xe trở về cô khóa cửa xe lại, sợ gặp lại chuyện cướp túi xách giống lần trước, cô nơm nớp lo lắng lái xe vào Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh vào phòng thấy cô khoanh chân ngồi trong ghế mây trên sân thượng, bộ dạng ôm gối bụng đầy tâm sự.

Chiêm Đông Kinh dựa lên lan can nhìn ra ngoài, Tô Lương Mạt ngẩng đầu ngược chiều ánh sáng nhìn lên người đàn ông, “Đông Kinh.”

“Hai ngày nay em làm sao vậy, mắt hờn mắt vía?”

Tô Lương Mạt tự nhiên duỗi tay về phía hắt, Chiêm Đông Kinh đi tới nắm lấy, Tô Lương Mạt để hắt ngồi xuống cạnh mình, cô tựa đầu lên bả vai Chiêm Đông Kinh, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Nói đi.”

Tô Lương Mạt nghĩ nên mở miệng như thế nào, “Mấy ngày trước em nhận được thư ba em gửi.”

“Ông ấy nói gì?”

“Ba viết lại rõ ràng từng chi tiết vụ án kia, kể cả những người và manh mối có liên quan, em đã gửi thư tố cáo rồi, muốn cấp trên chú trọng, nhưng mà anh biết không, hôm nay đến Vệ Tắc cũng tới hỏi em bản gốc lá thư kia, em không biết...”

Chiêm Đông Kinh ôm vai cô, “Đương nhiên không thể giao ra, một khi rơi vào tay bọn họ, thứ này liền thành giấy lộn.”

Tô Lương Mạt ngược cầm lên, “Vậy em phải làm gì?”

“Tôi giúp em.”

Khói mù trên mặt Tô Lương Mạt vì nghe được lời này của người đàn ông mà xua tan, Tô Lương Mạt đứng vọt dậy, vào trong phòng lấy lá thư kia ra, “Anh xem thử xem.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay nhận lấy, ngón tay đụng phải một lớp mềm nhẵn, “Sao lại thành như vậy?”

“Chắc chắn ba em sợ bị người khác nhìn thấy, em dùng bút chì bôi lên rồi mới phát hiện,” Tô Lương Mạt sắp lại gần trước, “thông minh không?”

Chiêm Đông Kinh cầm lá thư xem xét tỷ mỉ, lại cứ cảm thấy có chỗ nào đó rất không ổn, Tô Lương Mạt thấy khuôn mặt tuấn tú của hắt căng thẳng, “Sao vậy?”

“Không có gì,” Chiêm Đông Kinh trả lại thư cho cô, “Giấu kỹ đi.”

Tô Lương Mạt cũng đưa tay nhận lại, “Để ở chỗ của anh đi.”

Chiêm Đông Kinh chớp chớp mắt, “Em yên tâm giao cho tôi?”

Đối với hắt, cô lúc này tất nhiên là có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm, “Đỡ phải suốt ngày pháp phòng lo sợ, hơn nữa thứ ở trong tay anh kẻ nào dám đến cướp chứ, diệt hết bọn chúng.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy kéo miệng cười cười, đưa tay lên má cô thân mật véo nhẹ, “Nói chuyện càng ngày càng có mùi vị phụ nữ của tôi rồi.”

Tô Lương Mạt vòng hai tay quanh cổ hắt, “Nhưng phải cất cho kỹ.”

“Tôi để trong tủ bảo hiểm, bảo đảm không ai dám động đến.”

Tô Lương Mạt nghiêng đầu nhìn bầu trời chạng vạng phát ra lưu quang màu đỏ tía, “Đợi ngày nào đó vụ án của ba em kết thúc, em sẽ đưa ba trở về Ngự Châu, cũng đón mẹ trở lại, hoàn toàn trắng án là không thể nào, ba ngồi tù, mọi người cũng sẽ chờ ông.” Tô Lương Mạt tự mình nói, “Đông Kinh, là anh đã cứu ba em, đến lúc đó nói với ông ấy rõ ràng, ông ấy nhất định có thể tiếp nhận anh.”

Chiêm Đông Kinh vòng cánh tay ôm sau lưng Tô Lương Mạt, hai người ngồi trên ghế mây có chút chật chội chen chúc, hần tưởng tượng thấy hình ảnh như vậy, cũng bất tri bất giác cũng cảm thấy ngây ngất.

Thứ hần mất đi, thứ hần không thể có được, nói không chừng thực sự có thể thông qua một phương thức khác có được toàn vẹn.

Tâm tình của Chiêm Đông Kinh cũng đang từ từ thay đổi, giống như có cái gì đó buộc rất sâu trong lòng muốn giãy giụa thoát ra, hần mỗi ngày trở về sẽ vô thức muốn lên tầng hai xem thử Tô Lương Mạt có ở đây không, xã giao buổi tối có thể trở về, hần nhất định sẽ trở về.

Thanh Hồ Đường, nơi này trong mắt người ngoài là biểu tượng hắc ám, lại càng ngày càng làm hần có cảm giác của một gia đình.

Trước kia, xe của Chiêm Đông Kinh chỉ cần một đường đi thẳng vào Thanh Hồ Đường, hần cũng sẽ không vô thức nhìn xem bầu trời trên đỉnh đầu, có phải thật sự giống như lời người ta thường nói vậy, mảnh trời này cùng với những nơi khác là không giống nhau. Có người khoa trương nói rằng, bầu trời ở Thanh Hồ Đường trải qua một thời gian dài không thấy ánh mặt trời, chỉ có mây mù, Chiêm Đông Kinh kéo Tô Lương Mạt ngồi lên đùi mình, đúng là dóc tở, nếu thật sự không thấy mặt trời, vậy bây giờ ám áp đánh tới trên mặt hần là cái gì?

Tô Lương Mạt nhìn Chiêm Đông Kinh đem lá thư bỏ vào tủ bảo hiểm.

Cô mới đến công ty, đã bị một cảnh sát chờ bên ngoài công ty cản lại, “Tô tiểu thư phải không, xin đi theo chúng tôi một chuyến, phối hợp điều tra.”

Tô Lương Mạt có thể tưởng tượng ra được một khi đi vào nếu muốn yên ổn đi ra khó khăn thế nào, “Được, tôi vào nhà vệ sinh trước được không?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Cô vào toilet, hạ thấp giọng gọi điện cho Chiêm Đông Kinh.

Nữ cảnh sát đi vào năm lần bảy lượt hỏi thúc, Tô Lương Mạt thấy hiện tại không kéo dài được nữa mới theo bọn họ rời đi.

Chiêm Đông Kinh bảo cô đừng hoảng hốt, Tô Lương Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, mục đích của cảnh sát là gì cô rất rõ ràng, trước tiên vẫn còn lịch sự để Vệ Tắc ra mặt, bây giờ cô nghĩ đến cảnh bức cung trên tivi, tầng mồ hôi mỏng theo lòng bàn tay chảy ra.

Đến cổng đồn cảnh sát, đột nhiên một dãy xe dài xếp hàng tăng tốc lao đến, Tô Lương Mạt vừa mới đi vào, quay đầu lại nhìn thấy một đoàn xe, xem chừng có đến mười mấy chiếc, tài xế xuống xe mở cửa chỗ ngồi phía sau, Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh đang cất bước đi tới.

Cô nhẹ kéo môi cười, vẻ hoang mang luống cuống lúc nãy đã sớm theo bước chân người đàn ông từ từ tiến lên mà tiêu tán.

Chiêm Đông Kinh đưa tay vỗ vỗ mặt Tô Lương Mạt, “Đúng lúc đi ngang qua đây, khi nào thì về?”

“Không biết nữa.”

Cảnh sát ở bên cạnh nói, “Bởi vì thư nặc danh gửi tới về vụ án có liên quan đến cha Tô tiểu thư, cô ấy nhất định phải phối hợp điều tra với chúng tôi, về mặt thời gian, chỉ xem Tô tiểu thư có chịu phối hợp hay không.”

Chiêm Đông Kinh vừa nghe lời này, mày kiếm trong nháy mắt nhú chặt, “Có chịu phối hợp hay không chỉ cần xem cô ấy đối với một số việc có biết hay không biết.” Hần đưa tay ôm Tô Lương Mạt vào lòng, bàn tay ở sau lưng cô vỗ nhẹ, môi mỏng áp vào vành tai cô, “Luật sư lập tức tới ngay, sau khi đi vào cứ nói cái gì em cũng không biết.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Em không sợ.”

“Tôi ở đây đợi em ra.”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, “Anh về trước đi, còn không biết em phải ở đây đến khi nào?”

“Đừng lo,” Chiêm Đông Kinh vươn tay trái xoa mặt cô, chỉ sáo màu đen chạm vào Tô Lương Mạt, cô nắm tay hẩn trong lòng bàn tay, “em biết ứng phó thế nào.”

Vào đồn cảnh sát, luật sư Chiêm Đông Kinh mời cho cô đến ngay sau đó, cũng không có nghiêm hình bức cung như trong tưởng tượng của Tô Lương Mạt, nhưng thời gian quả thực hao tổn rất nhiều, có vài vấn đề hỏi tới hỏi lui không dưới chục lần, Tô Lương Mạt cho dù trong lòng bức bối, nhưng vẫn không nhanh không chậm nói rõ ràng, không thể để mình bị xáo trộn.

Cô cũng không có đụng mặt Vệ tắc, cảnh sát vẫn là muốn bản gốc kia.

Tô Lương Mạt nhất quyết nói không biết, cảnh sát ngồi đối diện bất đắc dĩ gấp kẹp hồ sơ lại, luật sư đưa Tô Lương Mạt đi ra ngoài.

Cô nặng nề thở dài một hơi, đi ra từ xa liền thấy xe Chiêm Đông Kinh vẫn còn ở đây.

Tô Lương Mạt tăng nhanh bước chân chạy tới, Chiêm Đông Kinh hút xong một điếu thuốc, ngược mắt liền thấy thân ảnh cô.

Trong lòng Tô Lương Mạt đầy cảm động cùng thỏa mãn, cô vươn tay ôm người đàn ông trước mặt.

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, “Đã quá trưa rồi, anh còn chờ ở đây làm gì?”

“Vào đồn cảnh sát này tôi so với em có kinh nghiệm hơn, nếu như em không ứng phó được tôi còn có thể che chở cho em.” Chiêm Đông Kinh ôm cô ngồi vào trong xe, Tô Lương Mạt cảm giác được khí lạnh tấp vào mặt, lại mát mẻ lạ thường, “Còn kinh nghiệm nữa, nói giống như là vinh quang lắm.”

“Đây vốn dĩ là chuyện thường ngày.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu tài xế lái xe, “Đi đâu ăn cơm?”

“Về nhà đi,” Tô Lương Mạt mệt mỏi gối lên đầu vai người đàn ông, “đâu em cũng không muốn đi, chỉ muốn về nhà chúng ta.”

Chiêm Đông Kinh thoáng cười, giọng điệu phân phó tài xế cũng nhu hòa, “Về nhà đi.”

Tô Lương Mạt ăn cơm trưa xong nằm lên giường ngủ ước chừng cả buổi chiều, lúc tỉnh dậy bên tai có tiếng động, cô đưa cánh tay qua, hai mắt cũng theo đó mở ra.

Chiêm Đông Kinh liền nằm bên cạnh cô.

Tô Lương Mạt dịch lại gần hẩn một chút, “Thật buồn ngủ, giống như cả đời trước không được ngủ.”

“Ngủ thêm chút nữa đi, tôi xuống lầu trước.”

Tô Lương Mạt nằm sấp không nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh đứng dậy, lại nhét thêm một cái gối dựa ở sau bên bả vai cô mới rời đi.

Cô xem tivi một lúc, còn có chút chưa muốn rời giường, Tô Lương Mạt lấy điều khiển từ xa chuyển kênh.

Chiêm Đông Kinh đi xuống phòng khách, Tống Các đã chờ sẵn dưới đó.

“Kinh thiếu, có lô hàng hai ngày nữa sẽ đến, để thuận tiện mà nói, tôi thấy nên đưa vào tài khoản trong công ty.”

Chiêm Đông Kinh trầm tư một lát, “Cái bến tàu đó cô ấy đang quản lý, cậu sắp xếp nơi khác đi.”

Tống Các kinh ngạc, “Vậy ghi chép tài khoản thì sao?”

“Đừng để có liên quan tới công ty.”

Tống Các không khỏi dờ người, “Nhưng mấy lần trước cũng không có phiền toái như vậy.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay xoa xoa giữa hai đầu mày, “Cứ theo lời tôi dặn mà làm đi.”

Tổng Các chỉ có thể gật đầu.

Chiêm Đông Kinh nhận cả phê bảo mẫu đưa tới, hẩn nhấm một hộp, ánh mắt liếc sang Tổng Các bên cạnh, “Có phải nhìn không hiểu không?”

Tổng Các cân nhắc mở miệng, “Như vậy cũng rất tốt.”

“Cô ấy luôn nói muốn có một nơi sạch sẽ, gần đây tôi có loại cảm giác kỳ quái, tôi thích nhìn bộ dáng cô ấy vui vẻ, dù sao sản nghiệp đen nhiều như vậy, giữ lại một nơi cho cô ấy cũng không phải không thể được. Cô ấy mỗi ngày xách túi đi làm, lại ra sức làm việc, có đôi khi thật muốn cô ấy lười biếng thì tốt, nhưng nhìn cô ấy đầy sức sống lại không nỡ bỏ.” Lúc Chiêm Đông Kinh nói lời này, trong mắt hiển lộ chút mơ màng.

Tổng Các có phần kinh ngạc, “Kinh thiếu, ngài đối với cô ta động tâm rồi.”

“Vậy sao?” Chiêm Đông Kinh hỏi ngược lại, hẩn chống tay lên trán, khoe miệng không tự chủ được cong lên, “Mới được bao lâu, chẳng lẽ ta thật sự động tâm với cô ấy?”

“Chuyện như vậy không có quan hệ với thời gian, có người cho dù giữ lại bên cạnh mười năm cũng không có tình cảm, huống hồ Tô tiểu thư rất đặc biệt, hai người như vậy, tôi cảm thấy là nước chảy thành sông.”

Chiêm Đông Kinh không nói gì nữa, Tổng Các ở bên cạnh nói thêm, “Sau này công ty bên kia, chỉ dựa vào quy tắc mà đi vào kinh doanh thôi.”

Chiêm Đông Kinh khẽ gật đầu.

Cảnh sát bên kia không gây phiền toái cho Tô Lương Mạt nữa, có khi muốn lấy chứng, cũng đều có luật sư đi theo.

Hôm sau, sáng sớm Tô Lương Mạt phải đến công ty.

Lúc Chiêm Đông Kinh sắp đi đột nhiên có một ý nghĩ, lá thư này của Tô Khang hẩn luôn cảm thấy không ổn, theo lý phương pháp dùng bút chì bôi lên này không ổn, phần lớn ai khác cũng đều có thể nghĩ tới.

Trên tờ giấy trắng có vết lồi lõm, chỉ cần suy ngẫm kỹ càng là có thể tìm ra đúng cách.

Chiêm Đông Kinh đi đến trước tủ bảo hiểm, hẩn mở tủ ra, lấy phong thư sau đó nhìn kỹ lại lần nữa.

Một câu cuối cùng làm hẩn sinh lòng nghi ngờ.

Chuyện gì cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Chiêm Đông Kinh đem tờ giấy trắng hướng về phía ánh mặt trời, cũng không phát hiện có gì bất thường, hẩn lần nữa khóa tủ bảo hiểm lại, đứng dậy đi lên thư phòng trên tầng ba.

Rèm cửa trước cửa sổ sát đất bị hẩn kéo lên, Chiêm Đông Kinh đưa tay gõ nhẹ lên bàn phím máy tính, tấm màn màu đen từ từ kéo xuống trong nháy mắt làm cả căn phòng giống như tiến vào bóng đêm, đưa tay không thấy năm ngón.

Chiêm Đông Kinh ngồi trước màn hình máy tính, trong thư phòng của hẩn có lắp đặt máy quét tia hồng ngoại, hẩn đem lá thư kia dựa theo thứ tự chữ cái từ đầu đến cuối sắp thành hàng, lấy ra hàng đầu tiên thả tới trước máy quét, vầng sáng màu đỏ quả nhiên làm nổi lên một dãy chữ lớn.

Chiêm Đông Kinh ghi chép lại trên máy tính, lá thư này của Tô Khang quả nhiên là cất giấu huyền cơ, chỉ là đến khi hẩn quét xong toàn bộ mặt chữ rồi xem qua xong, tim của hẩn phẳng phất trong nháy mắt rơi vào đáy cốc.

Tay Chiêm Đông Kinh dừng lại trên mặt một tờ giấy trong đó, đầu ngón tay từ từ thu hẹp, cho đến khi nắm nó thành một đoàn.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 77: Xé rách, đau lòng quyết tuyệt rồi đi

72. Chương 77: Xé Rách, Đau Lòng Quyết Tuyệt Rồi Đi (hay)

Chương 77: Xé rách, đau lòng quyết tuyệt rồi đi (hay)

Vụ án kia còn dính dáng đến cả Chiêm Tùng Niên, trong thư Tô Khang nói rõ một địa chỉ, nói ông có giấu một phần chứng cứ phạm tội liên quan đến Chiêm Tùng Niên, nếu như đến lúc Tô Lương Mạt cần, có thể đem đến coi như căn cứ giảm hình phạt.

Tất nhiên, đối với Chiêm Đông Kinh bây giờ cũng tất yếu có ảnh hưởng lớn.

Chiêm Đông Kinh tựa người ra lưng ghế dựa, cái ghế cũng theo đó uốn thành một đường cong mềm mại, hẳn có chút kiệt quệ, hai mắt cũng thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà trên đỉnh đầu.

Không trách được, lúc trước Tô Khang nhất quyết không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn, còn bảo Tô Lương Mạt trăm phương ngàn kế đưa mình rời đi.

Chiêm Đông Kinh duy trì cái tư thế này một hồi lâu, một cái nút thắt tháo gỡ xong, rất nhiều chuyện đột nhiên có thể giải thích rõ ràng.

Hắn nhớ đến Tô Lương Mạt bảo nhỏ nhỏ thú đi theo Chiêm Tùng Niên, học được cái chữ ‘Quảng’ () kia.

Hôm nay nghĩ lại một lần nữa, Chiêm Đông Kinh lập tức hiểu ngay.

Đó không phải chữ ‘Quảng’, mà là chữ ‘Khang’ () trong từ Tô Khang, chỉ là phần bên trong quá phức tạp, nhỏ nhỏ thú còn chưa kịp học.

Lúc Chiêm Tùng Niên chết, Chiêm Đông Kinh từng nghi ngờ qua khả năng không chỉ là hắc bang báo thù, hẳn không ngờ sẽ là Tô Khang, bình thường cũng chưa từng nghe Chiêm Tùng Niên nhắc tới người này bao giờ.

Hắn đứng dậy, đem phần nguyên bản kia từng tờ từng tờ gấp lại rồi cất kỹ.

Chiêm Đông Kinh gọi cho Tổng Các, sau đó hai người chuẩn bị ra ngoài.

Bây giờ mấu chốt nhất chính là tìm ra cái gọi là ‘phần chứng cứ’ kia.

Mới vừa xuống lầu liền đụng phải Tô Lương Mạt vội vàng vàng chạy về, cô hoàn toàn không biết chuyện, “Đông Kinh, anh còn chưa ra khỏi cửa?”

“Sao lại về rồi?”

“Oh, có phần tài liệu quên ở nhà.” Tô Lương Mạt cũng không có nhiều lời, Chiêm Đông Kinh nghiêng người nhìn lên thân ảnh Tô Lương Mạt đi lên lầu, cô dừng chân bên cạnh hắn một chút, luôn cảm thấy trong ánh mắt Chiêm Đông Kinh có loại cảm giác xa cách không nói ra được, cùng với người triền miên lưu luyến tới hôm qua tưởng như hai người khác nhau.

Tô Lương Mạt nghĩ có thể là Chiêm Đông Kinh có việc gấp phải xử lý, cô xoay người đi lên lầu, cũng không để trong lòng.

Tổng Các theo lời Chiêm Đông Kinh phân phó, dẫn đi theo một cô gái cùng tuổi với Tô Lương Mạt.

Xe đi thẳng đến địa chỉ trong bức thư, Chiêm Đông Kinh với Tổng Các cũng không xuống xe, cô gái cầm lấy đồ một mình đi vào trong tiểu khu, có hai gã hộ vệ vẫn duy trì khoảng cách nhất định theo phía sau.

Chiêm Đông Kinh xuyên qua cửa sổ xe rộng mở nhìn về phía cửa.

Tổng Các không hỏi một câu nào.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh thâm trầm, tầm mắt dán chặt một chỗ tối tăm nào đó không rõ, Tổng Các cẩn thận quan sát, không gian trong xe tràn ngập một loại quái dị không nói ra được.

Rất nhanh, cô gái kia trở lại xe.

Cô ta ngồi vào đưa một phong thư cho Chiêm Đông Kinh, “Kính thiếu, lấy được rồi.”

“Không có nghi ngờ chứ?”

“Tôi chỉ nói tôi là bạn thân nhất của Tô Lương Mạt, trong tay tôi còn có bức thư ngài đưa tôi, đối phương sau khi xem xong còn hỏi rất nhiều vấn đề, tôi nói cô ấy không tiện ra mặt, gần đây bị người ta theo dõi rất sát, cô ấy đã gửi thư nặc danh, bây giờ chỉ còn chờ phần chứng cứ này. Tôi còn nói ông ta với Tô Lương Mạt không tiện gặp mặt, bây giờ bên trên điều tra rất căng, không muốn liên lụy ông ta vào. Cuối cùng ông ta tin tôi, cũng đưa đồ cho tôi.”

Một phong thư không lớn, Chiêm Đông Kinh cầm trong tay lại cảm thấy nặng trĩu.

“Ông ta với Tô Khang là bạn bè, chuyện thư nặc danh chắc chắn ông ta biết rõ, cho nên mới dễ dàng tin người như vậy.”

Cô gái gật gật đầu, Chiêm Đông Kinh ra hiệu tài xế lái xe trở về.

Tổng Các liếc nhìn thứ trong tay Chiêm Đông Kinh, “Cái này có liên quan tới chứng cứ của cha Tô tiểu thư sao? Xem ra, ngày hai cha con bọn họ gặp mặt không còn xa.”

Hắn nhìn thấy khỏe mắt Chiêm Đông Kinh có phần chậm chạp, “Thứ đồ này đối với chúng ta mà nói là một đại phiền toái.”

Tổng Các giật mình, Chiêm Đông Kinh nắm chặt tập tài liệu, trở lại Thanh Hồ Đường rồi bảo Tổng Các đi về trước.

Tô Lương Mạt vào phòng làm việc chưa bao lâu, Vệ Tắc lại lần nữa tìm tới cửa.

Hắn khuyên can mãi, cũng kiên trì nhất định sẽ giúp Tô Lương Mạt, nhưng cô vẫn như cũ không chịu đem thứ đó giao cho hắn.

Hắn cuối cùng không thể không thất vọng rời đi.

Tô Lương Mạt đã tin Chiêm Đông Kinh, thì không có khả năng lại tin tưởng người nào khác nữa.

Nhưng ngồi chờ như vậy cũng không phải là biện pháp, Tô Lương Mạt dự định tự mình đi tìm người.

Người đầu tiên cô nghĩ đến chính là bạn thân nhất của Tô Khang ở Ngự Châu.

Tô Lương Mạt là bắt taxi tới, trên đường đổi xe nhiều lần, cô sợ bị kẻ khác theo dõi.

Cô ấn vang chuông cửa, lúc người đàn ông trung niên bên trong thấy cô rõ ràng giật mình, “Lương Mạt?”

“Chú.”

Người đàn ông vội vàng mở cửa chống trộm ra, “Mau vào đi.”

Tô Lương Mạt xác định bốn phía không có người lúc này mới đi vào.

“Không phải nói không tiện gặp mặt sao? Sao vậy, có phải còn có việc hay không?”

Tô Lương Mạt không hiểu, cô đứng nguyên trước cửa, “Chú, chuyện của ba cháu cháu muốn xin chú giúp đỡ.”

Người đàn ông dẫn cô vào trong phòng khách, “Cháu ngồi trước đi.”

“Cháu gửi thư nặc danh rồi, nhưng gần đây bị bức rất căng, cháu không biết còn có thể tìm ai, cháu lại sợ lỡ như có chuyện gì, giờ mới nhớ đến nhờ chú giúp.”

“Thứ ba cháu gửi ở chỗ chú chú đã đưa cho bạn cháu rồi, cháu chỉ cần đưa những thứ đó cho cảnh sát, nhớ rõ, bản gốc đều phải tự mình giữ hết lại.”

Tô Lương Mạt ngơ ngác nửa ngày, suy nghĩ lời của người đàn ông, “Chú, cháu không hiểu ý chú.”

Người đàn ông kỳ quái nhìn cô, “Chỉ mới vừa này, không phải là cháu bảo bạn cháu tới sao?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Cháu không có.”

Trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, nhìn thấy người đàn ông đối diện giật mình, “Nhưng cô ta cầm đi thư ba cháu gửi cho cháu rồi.”

“Cái gì?” Tim Tô Lương Mạt bị hung hăng tóm chặt, “Chú chắc chắn chứ?”

“Chú làm sao không chắc chắn, quan hệ của chú với ba cháu, chữ của ông ấy chú có thể nhìn làm sao? Đó lại là bản gốc, cô ta nói cô ta là bạn thân nhất của cháu, cháu không tiện đến đây, chú liền đem thứ ba cháu gửi lại chỗ chú đưa cho cô ta.”

Tô Lương Mạt như rơi vào hầm băng, chỉ hai chữ ‘bản gốc’ trong nháy mắt đẩy cô vào cái động không đáy, “Chú, ba cháu gửi lại thứ gì ở đây?”

“Một phần chứng cứ rất quan trọng, cụ thể chú cũng không rõ lắm, chú chỉ đồng ý giúp ông ấy bảo quản.”

Tô Lương Mạt hoàn toàn hoảng loạn, “Nhưng, nhưng trong thư không có đề cập đến.”

“Chú tưởng rằng cháu cũng biết rồi, cô gái kia nói trong thư có giấu huyền cơ, dùng máy quét tia hồng ngoại quét ra, nếu không cô ta cũng không thể nào biết đồ giấu ở chỗ chú.” Người đàn ông không khỏi nôn nóng theo, “Sao lại có thể có chuyện như vậy, nhưng bây giờ phải làm sao? Chuyện chú đồng ý với ba cháu... xong rồi, lần này làm sao đây?”

Tô Lương Mạt không đành lòng, “Chú, chú đừng nôn nóng, nói không chừng là bạn của cháu biết được sau đó tự mình đi lấy giúp cháu, cháu bây giờ liền về hỏi cô ấy.”

“Vậy được, cháu nhanh đi hỏi thử xem, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.”

“Chú yên tâm đi, cháu đã yên tâm giao bản thư gốc cho cô ấy, thì nhất định là bởi vì cháu tin cô ấy.”

Người đàn ông nghe vậy, thoáng yên tâm, ông ấy đứng dậy đưa Tô Lương Mạt ra ngoài.

Đoạn đường từ cầu thang đến cổng tiểu khu, Tô Lương Mạt gần như là chạy thẳng một hơi, cô bồn chồn bắt xe ở đầu đường, nhưng kỳ lạ ngay cả xe taxi cũng đều muốn đối nghịch với cô, Tô Lương Mạt đứng ở đầu đường, gấp đến độ suýt chút nữa bật khóc.

Cô ra sức trấn an bản thân, không thể có ý nghĩ gì khác, không cho phép có ý nghĩ gì khác.

Chiêm Đông Kinh chỉ là ngẫu nhiên phát hiện, không muốn cô lo lắng, cho nên phái người giúp cô lấy chứng cứ về, đợi cô về đến nhà, hẳn nhất định sẽ mang thứ đó ra cho cô.

Trong lòng cô nảy ra hết suy nghĩ này tới ý nghĩ khác, thậm chí có thể làm chính mình không rét mà run, Tô Lương Mạt lo lắng đảo quanh một chỗ, cô cắn mu bàn tay phải, khó khăn lắm có chiếc xe chạy qua, cô không chút nghĩ ngợi vươn tay nhào tới trước.

Tài xế kia đạp thắng xe một cái, “Cẩn thận, bắt xe cũng không cần can như vậy chứ.”

Vừa dứt lời, Tô Lương Mạt đã sớm mở cửa xe ngồi vào.

Chiêm Đông Kinh ở trong thư phòng đã hơn nửa giờ, hẳn đem thứ lấy về được xem qua từng cái một, hẳn khấn chặt hai tay chống lên trán, những chứng cứ này muốn nắm trong tay cũng không dễ dàng, Chiêm Đông Kinh kết luận, Tô Khang nhất định là sắp đặt người bên cạnh Chiêm Tùng Niên.

Mà cái chết của Chiêm Tùng Niên, tuyệt đối không thoát được liên can với Tô Khang.

Tay hắn trượt lên bàn phím máy tính, nhấn phím ‘Delete’.

Máy tính nhắc nhở có muốn xóa đi vĩnh viễn hay không.

Tay Chiêm Đông Kinh rơi xuống, do dự chốc lát, nhấn lên một cái.

Một thanh trượt hoạt động rất nhanh trên cái hộp thoại mới hiện ra, hiển thị đã xóa bỏ.

Chiêm Đông Kinh đem tài liệu bên cạnh một mồi lửa đốt sạch rồi mới đi ra khỏi thư phòng.

Tô Lương Mạt còn chưa trở lại, hần đi vào phòng, trên giường một bộ đồ ngủ bị vò thành một cục mớ lên đó, nhất định là lúc cô ra ngoài không kịp, Chiêm Đông Kinh đi tới mép giường ngồi xuống.

Trên tủ đầu giường có bày ảnh chụp của Tô Lương Mạt, cô nói trong phòng ngủ phải có sinh khí, nhất định vừa mở mắt liền có thể nhìn thấy bản thân mình nhẹ nhàng cười tươi.

Chiêm Đông Kinh đi sang bên kia, cầm lấy ảnh chụp của Tô Lương Mạt nhìn kỹ.

Bức ảnh này chắc là được chụp sau giờ tan học, tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng, miềng cường bày ra tư thế ngón tay chữ V, lúc trước cô đã từng nói tư thế này xấu, nhưng chụp ảnh phải giả vờ ngây thơ, không còn cách nào.

Chiêm Đông Kinh nhìn đến xuất thần đưa ngón tay mơn trớn khóe miệng vui vẻ của cô.

Tô Lương Mạt đối với hần mà nói, coi như là một người ngoài ý muốn đi, hần để cô ở lại trong căn phòng này, giữ cô lại bên mình ngủ một giấc đến hừng sáng, chính là bắt đầu ngoài ý muốn.

Chiêm Đông Kinh kéo ngăn kéo ra, đặt tấm hình vào đó.

Trong ngăn kéo bày biện không ít đồ của Tô Lương Mạt, chai chai lọ lọ không thiếu, bình thường nhìn thích thích cô liền mua mấy thứ này, bởi vì động tác khá mạnh, đựng phải một hộp kẹo cao su trong đó làm nó ngã lặn.

Chiêm Đông Kinh đưa tay cầm lấy cái hộp, hần không để ý giật mình, đồ vật bên trong nghe cũng không giống kẹo cao su.

Chiêm Đông Kinh mở nắp bình ra, đem đồ trong đó đổ ra lòng bàn tay, là một viên đạn.

Hần không cách nào hình dung được kinh hoàng lúc này, vốn là còn ôm lấy chút hy vọng bị hung hăng đánh nát, mà đến một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, kiểu đầu đạn này hần nhớ rất rõ, lúc đầu ở hiện trường Chiêm Tùng Niên bị hại, Tô Lương Mạt phát hiện ra viên đạn thứ ba chính là loại đạn này.

Lòng bàn tay Chiêm Đông Kinh bỏng rát, cơ hồ cảm không nổi nữa.

Chữ nhỏ nhỏ thú viết ra, còn có phần chứng cứ kia, lại đến viên đạn cầm trong tay, toàn bộ đều là nhằm vào Tô Khang.

Chiêm Đông Kinh sẽ không nhớ sai, loại đầu đạn này là mới nhập vào thành phố, phải nói khả năng trùng hợp gần như rất nhỏ, hần thả lại viên đạn vào trong hộp kẹo cao su.

Tô Lương Mạt trở lại Thanh Hồ Đường, đi vào phòng khách đụng phải Tô Trạch đang chơi đùa, Tô Trạch đang chơi một đoàn tàu hỏa nhỏ, tiến lên ôm chân Tô Lương Mạt, “Chị, chị chơi với em đi.”

“Tô Trạch ngoan, chơi với dì Trần đi, chị còn có việc.”

“Không đi,” Tô Trạch không nghe lời cãi bướng, “chị mỗi ngày đều có việc, đã lâu không có chơi cùng với Tô Trạch, em muốn đi tìm mẹ, em muốn đi tìm ba.”

“Em bị làm sao vậy!” Tô Lương Mạt một tay đẩy Tô Trạch ra, nhóc con vốn còn nhỏ, đứng không vững bị ngã chống vó lên trời, “Oa!”

Tô Lương Mạt cũng đau lòng, nhưng lúc này phiền lòng bứt rứt không lo dễ dàng nó được, “Tiểu Trần, dì giữ Tô Trạch đi.”

Bảo mẫu tiến lên ôm lấy Tô Trạch, “Tô Trạch ngoan nào, đợi lát nữa chị liền xuống ngay thôi, không khóc không khóc.”

“Chị, chị bại hoại, không thương em, em cũng không muốn chơi với chị nữa đâu.”

Hốc mắt Tô Lương Mạt chua xót, người giúp việc đang bận trong nhà bếp cũng chạy ra, cô hỏi, “Kính thiếu về chưa?”

“Về từ sớm rồi, ở trên lầu.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn Tô Trạch, xoay người lên lầu.

Chiêm Đông Kinh là nghe thấy dưới lầu truyền đến động tĩnh, mỗi bước chân Tô Lương Mạt đi lên lầu đều giống như dẫm lên bông gòn, hư không mà mờ ảo, cô đi ngang qua hành lang, cửa phòng mở rộng, Tô Lương Mạt đi vào, cô không có xông lên trước đặt câu hỏi, cố gắng giả vờ giống như mọi ngày trở về bình thường.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, khoảng cách hơn chục bước chân, lại chỉ có thể nhìn nhau từ xa.

Tô Lương Mạt miễn cưỡng cười cười, “Hôm nay về thật sớm.”

“Xử lý xong mọi chuyện liền trở về, Tô Trạch khóc lợi hại như vậy, không sao chứ?”

“Không việc gì, trẻ con chính là như vậy.” Tô Lương Mạt ứng phó, cô đang cân nhắc làm thế nào mở miệng, tầm mắt lơ đãng nhìn thấy cái hộp kẹo cao su kia.

Chiêm Đông Kinh cầm lên, hướng phía cô giơ giơ, “Bên trong đựng cái gì vậy?”

“Lúc đi Bắc Cảnh, những cảnh sát kia muốn lấy mạng ba em, em thấy ba em nổi sùng, trong đó có một viên đạn bắn lạc tới, là em nhặt lên, em muốn giữ làm kỷ niệm.” Tô Lương Mạt trả lời thành thực, cô thấy khuôn mặt Chiêm Đông Kinh căng cứng, “Sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh thả thứ đó về lại, “Thứ đồ này có gì tốt mà giữ làm kỷ niệm.”

“Lúc ấy em cũng không biết ba em có thể không có chuyện hay không, dù sao cũng nhặt được rồi,” Tô Lương Mạt lơ đãng trả lời, cô bước đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, trong mắt đều là ý cười dè dặt, cô ngẩng đầu nhìn hắn, “hôm nay anh bận cái gì vậy?”

“Không có gì, đều là chuyện vụn vặt.”

Chiêm Đông Kinh lướt qua cô đi về phía sân thượng.

Tô Lương Mạt từ lúc tiến vào phòng vẫn chờ Chiêm Đông Kinh có thể nói với cô cái gì đó, nhưng từ thái độ của hắn xem ra, hắn hoàn toàn không có ý định giải thích với cô.

Tô Lương Mạt cùng đi ra ngoài, cô không muốn lật mặt, hai tay khăn trương nắm chặt lan can, Tô Lương Mạt muốn muốn tìm vài lời đi vào đề, “Hôm nay Vệ Tắc lại tới tìm em, bảo em giao ra bản thư gốc kia.”

“Kéo dài đi,” Chiêm Đông Kinh hướng tầm mắt ra xa, “dù sao những chuyện này cũng không thể nhất thời nóng lòng.”

“Đông Kinh,” Tô Lương Mạt nhìn gò má người đàn ông, “anh đã từng nói anh sẽ giúp em đúng không?”

Người đàn ông xoay đầu, ánh mắt cùng cô chạm nhau, Tô Lương Mạt không nói ra được sợ hãi, thậm chí muốn lùi bước, cô có thể cảm giác được rõ ràng thái độ của Chiêm Đông Kinh hôm nay không giống hôm qua.

“Đúng không?” Cô gắng gượng mỉm cười, hỏi ngược lại.

“Lương Mạt, em nói ba em có thể bị phán mấy năm?”

Tô Lương Mạt cũng không suy nghĩ, “Ba em không phải là thủ phạm chính, nếu như thực sự điều tra ra rõ ràng, nhiều lắm là hai ba năm mà thôi.”

Ý cười nơi khóe miệng Chiêm Đông Kinh từ từ câu dẫn rõ rệt, “Hai ba năm.”

Có phải quá nhẹ rồi hay không?

Tô Lương Mạt đoán không ra ý nghĩ lúc này của người đàn ông, toàn bộ tâm tư của cô đều ở trên phần chứng cứ kia, cô đợi một hồi lâu, chung thủy đợi không được Chiêm Đông Kinh mở miệng.

Tim Tô Lương Mạt bắt đầu quặn đau, cô không có cách nào giả vờ điềm nhiên như không, cô thả lỏng hai tay nắm chặt, “Đông Kinh, em muốn đi tìm bạn của ba em, nhờ chú ấy giúp đỡ, anh đưa bức thư kia cho em đi.”

Chiêm Đông Kinh nhìn về phía đằng xa, Tô Lương Mạt lại nói tiếp, “Nói không chừng còn có thể có chứng cứ khác nữa.”

Hắn vẫn trầm mặc như cũ, trong lòng Tô Lương Mạt như bị vẽ lên một lớp chua chát khó nhin, cô càng lúc càng áp chế không được ngọn lửa đang dâng lên, Tô Lương Mạt kéo cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Em đã đi đến nhà bạn của ba em rồi, ông ấy nói có người nhanh chân hơn em, Chiêm Đông Kinh, có phải anh định giấu em hay không?”

“Tôi giấu em cái gì?” Người đàn ông từ trên cao nhìn cô chăm chăm.

Tô Lương Mạt vô lực thu tay lại, “Anh đưa thư gốc của ba cho em.”

Chiêm Đông Kinh dựa vào lan can không động đậy, “Bây giờ không tin tôi?”

“Vậy được, đưa thứ chiều nay lấy được cho em.” Tô Lương Mạt đưa tay, mở lòng bàn tay ra.

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn, hắn xoay người đi về phía phòng ngủ.

Tô Lương Mạt lại lần nữa đi theo, cô đi đến trước mặt người đàn ông, “Tại sao phải như vậy?”

Chiêm Đông Kinh đi đến trước tủ bảo hiểm, “Em nhất định muốn lấy thứ đó lại?”

“Đúng.”

Người đàn ông mở tủ bảo hiểm, lấy lá thư để bên trong ra, Tô Lương Mạt đưa tay định đón lấy, lại thấy người đàn ông giơ cao cánh tay, Tô Lương Mạt giương mắt nhìn hắn.

“Lương Mạt, tôi là vì tốt cho em, vụ án này dính dấp rất rộng, dựa vào em hoàn toàn không thể thay đổi được gì, cho dù tôi thực sự giúp em, cũng không có mười phần nắm chắc, thay vì thử mạo hiểm một lần sao không để nó đến đây kết thúc? Em nên biết, nếu những cảnh sát kia cần em không tha, sớm muộn sẽ đem tin tức ba em chết rồi đưa tới.”

Tô Lương Mạt cũng không ngại, “Em biết, nhưng em có chứng cứ, mọi chuyện phơi bày rồi ba em mới có thể được giảm án phạt...”

“Em có chứng cứ gì?”

“Đông Kinh,” Tô Lương Mạt bình tĩnh nhìn hắn, “em nói chứng cứ ở trong tay anh.”

“Tôi đã xóa rồi.”

Cô khó tin tròn tròn hai mắt, “Cái gì?”

“Tôi đã xem qua, phần tài liệu kia chỉ sẽ hại em, bản thân em có bao nhiêu khả năng em không biết sao?”

“Anh dựa vào cái gì hủy hết đồ của em?” Tô Lương Mạt kích động đưa tay đẩy hắn, “Đó là của ba em để cho em.”

“Ba em chắc hẳn cũng biết nguy hiểm ở trong này, ông ấy đưa em lá thư này là vì muốn để em nhìn nhận rõ mọi việc, chứ không phải để em đi chịu chết, sửa lại án oan cho ba em chỉ là chuyện mình em mơ tưởng!”

Tô Lương Mạt ủy khuất lắc đầu, “Anh làm sao vậy?”

“Lương Mạt, tôi là vì tốt cho em.”

“Đừng tìm lấy cái cớ như vậy!” Tô Lương Mạt xông lên phía trước kéo tay Chiêm Đông Kinh, “Đưa thư cho tôi!”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người tránh cô, hai tay hắn cầm phong thư dùng sức xé rách, tiếng ‘xoẹt xoẹt’ rách vụn truyền vào tai Tô Lương Mạt, cô giống như nổi điên xông lên trước bắt lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Đừng, đưa cho tôi!” Tờ giấy trong tay biến thành mảnh vụn, Tô Lương Mạt nhón nhân cướp lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đem thư xé nát, cô từng câu từng chữ đọc khoét trái tim hắn, “Thì ra người anh yêu nhất vẫn chính là bản thân anh.”

Chiêm Đông Kinh buông tay ra, giấy vụn vung đầy đất.

Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, hai tay hung hăng nhặt lấy, nhưng mà quá nhiều căn bản nhặt không hết, cô chỉ có thể gạt hết lên trên, Chiêm Đông Kinh tiến lên một bước giữ chặt cánh tay cô lôi cả người dậy, “Không cho phép nhặt!”

Cô một bả đẩy ra, “Không cần anh lo!”

Nói xong lại ngồi xổm xuống bắt đầu nhặt, Chiêm Đông Kinh đưa chân đạp lên, đoạt lấy ở trong tay cô siết chặt thành một nắm rồi bước đi đến sân thượng, cánh tay vung lên phía đằng xa ném đi.

Tô Lương Mạt đuổi theo, ngẩng đầu chỉ thấy giấy vụn đang bay tứ tung xuống lầu, cô nhào nửa người trên ra ngoài lan can, chỉ nhìn thấy rơi rớt đầy xuống bụi cây bên ngoài, mà ngay cả hồ bơi đằng xa cũng không may mắn tránh được.

Nước mắt cô trào ra, bình tĩnh đứng đó.

Chiêm Đông Kinh vô thần cô sắc, đáy mắt thâm thúy làm nổi bật gương mặt có phần thống khổ, Tô Lương Mạt nắm chặt hai tay, Chiêm Đông Kinh vươn tay ôm hai vai cô, cô cũng không có tránh đi, “Anh hủy hết thứ đó đi, có phải là vì chuyện này có liên quan tới anh, hay là vì chứng cứ ba tôi lưu lại, đối với anh là bất lợi?”

Chiêm Đông Kinh không có thừa nhận, “Chuyện trứng chọi đá, tôi không muốn em làm.”

Tô Lương Mạt lạnh lùng thốt ra một câu, “Vẫn còn chuyện Chiêm Đông Kinh anh sợ sao? Tôi là phụ nữ của anh, phía trước tôi có anh tôi sợ cái gì? Đừng nói dễ nghe như vậy, nếu như không phải bởi vì liên lụy đến anh, anh có thể làm như vậy?”

“Lương Mạt, em vẫn còn đang nóng nảy, chúng ta tĩnh táo lại chút đi.”

Chiêm Đông Kinh xoay người định đi, môi lửa của Tô Lương Mạt cũng nhịn không được nữa phui đất bốc lên tận đỉnh, “Như vậy có thú vị không? Thì ra tôi lại tin một người không nên tin tưởng nhất, Chiêm Đông Kinh, anh mở miệng đều nói vì tốt cho tôi, sao anh có thể ích kỷ như vậy?”

Tô Lương Mạt nóng nảy muốn phát tiết, cô cầm cái ly bên cạnh vung mạnh xuống đất, nước đổ ra tràn đến lòng bàn chân, Chiêm Đông Kinh để tùy cô phát tiết, Tô Lương Mạt đi vào phòng ngủ, nhìn thấy một ít giấy vụn chồng chất đã cảm thấy châm chọc.

Cô nghĩ, mình là uống nhầm thuốc mới có thể giao bức thư cho hắn.

Tô Lương Mạt cầm lấy túi xách, đem một ít đồ nhét vào trong, Chiêm Đông Kinh đưa tay nín lại, “Em làm gì đó?”

“Buông ra!”

Hắn nắm chặt không chịu thả.

Tô Lương Mạt dừng động tác trong tay, cô nhìn gương mặt gần trong gang tấc này, “Bây giờ ba tôi đi rồi, tất cả đồ của tôi cũng bị anh xé hết rồi, Chiêm Đông Kinh, tôi có thể đi rồi chứ?”

Chiêm Đông Kinh cau chặt mày nhìn cô.

“Tôi một khắc cũng không muốn ở lại đây nữa, nhìn thấy anh liền khó chịu, tôi đi được chưa?” Tô Lương Mạt nhét đi động vào túi xách, lại ném cái chìa khóa xe về phía hắn, “Cảm ơn anh mấy ngày qua cho tôi chỗ ăn chỗ ở, nhưng ít nhiều gì tôi cũng cung cấp phục vụ, tôi có thể đi được chưa?”

“Em thật muốn đi?”

Tô Lương Mạt đẩy hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Âm thanh ầm nhẩn của Chiêm Đông Kinh bộc phát, “Em đi rồi thì đừng mong quay trở lại.”

Cô nghe vào trong tai, nhưng mà một chút dừng bước cũng không có, Tô Lương Mạt đi thẳng ra khỏi phòng, bóng lưng biến mất trong tầm mắt hắn dứt khoát mà quyết tuyệt.

Tô Lương Mạt đi xuống dưới lầu, Tô Trạch còn đang chơi xe lửa, thấy cô xuống nơm nớp lo sợ không dám ho he.

Tô Lương Mạt đi tới không nói hai lời ôm lấy nó, “Tô Trạch, chúng ta đi.”

“Chị, đi đâu?”

“Về nhà.”

Tô Trạch ôm cổ Tô Lương Mạt, “Ba mẹ về chưa?”

Tô Lương Mạt khó chịu không nói ra lời, cô ôm Tô Trạch bước nhanh ra ngoài, bảo mẫu Tiểu Trần đuổi theo, “Tô tiểu thư, bây giờ các cô còn đi ra ngoài?”

Thân ảnh Tô Lương Mạt nhanh chóng biến mất trước cửa, Tô Trạch thấy vành mắt cô đỏ bừng, duỗi bàn tay nhỏ nhắn lau mắt cho Tô Lương Mạt, “Chị đừng khóc, sau này em sẽ bảo vệ chị.”

Cô bước ra khỏi biệt thự, trước cửa dẫm lên một mảnh giấy vụn, Tô Lương Mạt mở to hai mắt bước nhanh rời đi.

Cô vừa đi vừa khóc, trong lòng chưa bao giờ đau nhức như vậy, cho dù là lúc chia tay với Vệ Tắc, cũng chỉ khó chịu, chưa từng đau lòng.

Tô Lương Mạt khóc ôm chặt Tô Trạch, nếu như đối với Vệ Tắc là thích, vậy đối với Chiêm Đông Kinh thì sao?

Người ta nói đã từng yêu mới biết đau đớn, yêu càng sâu đau nhức càng sâu.

Tình cảm đều là trong lúc vô thức mà tự tìm đến, không thể nói vì bất cứ chuyện gì cụ thể, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy trong lòng giống như trống rỗng, người mỗi ngày về đến nhà đều muốn nhìn thấy đều muốn trò chuyện thì ra thật sự là đã lặng lẽ đi vào trong tim cô, nếu như không có đau lòng, có lẽ đến bản thân cô cũng không cách nào nói rõ được đây rốt cuộc là tình cảm gì.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 78: Không muốn trở về

73. Chương 78: Không Muốn Trở Về

Chương 78: Không muốn trở về

Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch đi, Tô Trạch khẽ vùng vẫy, “Chị, em cùng đi đường với chị.”

Tự biết chính mình nặng, Tô Trạch nhảy xuống rồi kéo tay Tô Lương Mạt, “Chị đừng khóc, chúng ta cùng về nhà đi.”

Hai người đi bộ về phía trước, đi khoảng chừng nửa giờ mới bắt được xe taxi.

Tô Lương Mạt không có nơi nào khác để đi, cô mang theo Tô Trạch bước vào tiểu khu, không ít hàng xóm nhìn thấy đều giật mình chào hỏi, “Lương Mạt đã về rồi à.”

“Vâng, bác Vương.”

“Sao không thấy mẹ cháu? Đến giờ cũng mấy tháng rồi.”

“Mẹ cháu đến nhà bà con một thời gian.” Tô Lương Mạt dặt tay Tô Trạch, “Bác Vương, chúng cháu đi về trước, còn phải dọn dẹp một chút.”

“Được, đi đi, nếu cần giúp đỡ cứ nói với bác một tiếng.”

“Vâng ạ, cảm ơn bác.”

Tô Lương Mạt mở cửa đi vào, căn nhà một thời gian dài không có người ở luôn có mùi vị cũ kỹ, Tô Trạch đứng chân chừ trước cửa hồi lâu, “Chị, mẹ đâu?”

“Mẹ vẫn chưa về.”

“Vậy chúng ta trở về chỗ của chú đi có được không? Trong phòng thật là hôi, dì Tiểu Trần còn chuẩn bị kem ly đợi em về ăn...”

Tô Lương Mạt kéo nó vào nhà, “Sau này chúng ta không đến chỗ của chú nữa, Tô Trạch, mẹ trở về không thấy chúng ta sẽ lo lắng.”

Tô Trạch cũng không phải có thể tùy tiện lừa gạt, “Nhưng mẹ có điện thoại di động mà, mẹ có thể gọi điện trước, trước đây chúng ta cũng ở lại chỗ chú mà.”

Tô Lương Mạt vốn là tâm tình không tốt, cô giận tái mặt, “Nói với em em không chịu hiểu có phải không? Em muốn về phải không, bây giờ tự mình đi đi.”

Cô đứng lên đi vào toilet, bưng chậu nước ra, sau đó coi như Tô Trạch không tồn tại bắt đầu quét dọn, Tô Trạch tựa trước cửa hồi lâu, cuối cùng không thể không thỏa hiệp, đóng cửa lại.

Nó thích ăn kem ly không sai, nhưng trước khi mẹ đi có nói, bảo nó nhất định phải đi theo chị, chị đi đâu thì nó phải đi theo.

Tô Lương Mạt xách nước lau sàn nhà, Tô Trạch hét một tiếng ‘chị’ cô không thèm trả lời.

Nó tiến lên dành lau, “Chị để em làm cho.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt vẫn là mềm giọng, cô ôm Tô Trạch lên trên sofa, “em ở đây xem tivi, chị lau dọn xong nhà của chúng ta đi ngủ được không?”

“Ừ, được.”

Tô Lương Mạt mở rộng toàn bộ cửa sổ trong phòng, lại thay ga giường, bận rộn xong đưa Tô Trạch ra cửa tiệm bên ngoài tiểu khu ăn chút gì đó, về đến nhà lại tắm rửa cho nó, làm xong những thứ này đã sớm kiệt sức mệt mỏi không muốn cử động.

Tô Trạch đi ngủ sớm, Tô Lương Mạt không yên tâm, để nó ngủ với mình.

Nhóc con bên cạnh phát ra tiếng hít thở đều đặn, Tô Lương Mạt tựa vào đầu giường thế nào cũng không ngủ được, kỳ thật thời gian vẫn còn sớm, ở trong căn phòng trống không này, cô chỉ là không biết ngoại trừ ngủ còn có thể làm cái gì.

Chiêm Đông Kinh ngồi trong phòng khách, bên ngoài có tiếng bước chân, vừa ngẩng đầu lại thấy là Tổng Các.

Người đàn ông khó nén thất vọng, hẩn liếc nhìn đồng hồ, Tô Lương Mạt lúc này còn không thấy bóng dáng, xem ra là thật sự sẽ không về.

Tổng Các chào hỏi hẩn, Chiêm Đông Kinh lơ đãng, cũng hoàn toàn không nghe lọt lời nói của hẩn.

“Kinh thiếu?”

“Chuyện tôi bảo cậu điều tra thế nào rồi?”

“Trước mắt vẫn chưa có manh mối, có lẽ cần vài ba ngày nữa,” Tổng Các muốn nói lại thôi, “nếu quả thật là Tô Khang hại... ngài định làm thế nào?”

“Đương nhiên nợ máu trả bằng máu.”

“Nhưng bây giờ chúng ta cũng không biết Tô Khang ở đâu.”

Chiêm Đông Kinh dựa trở về thành ghế, tay phải gối sau gáy, Tổng Các ngồi một lúc, thấy hẩn nhắm mắt lại, cũng không nói gì nữa.

Hôm sau, Tô Lương Mạt đưa Tô Trạch đến cổng nhà trẻ, “Tan học chị lại đến đón em, không cho phép đi cùng người khác có biết chưa?”

“Oh.”

Nhìn Tô Trạch đi vào trong rồi, Tô Lương Mạt không mục đích đi khắp nơi trên đường, công ty cô cũng không thể trở lại, trong thời gian ngắn cũng không tìm được việc, may mà trong thẻ còn chút tiền tích cóp từng ít một, Tô Lương Mạt định đi siêu thị mua vài món đồ trước.

Ở siêu thị mua xong vật dụng hàng ngày, đã là giữa trưa, Tô Lương Mạt ngồi xuống cái ô che nắng ở bên ngoài, gọi một phần cơm chiên và đồ uống.

Giữa mùa hè chói chang gay gắt, cơm nghiền ngấm trong miệng khô khốc dị thường, đột nhiên vài đạo thân ảnh áp đảo mặt bàn màu trắng, Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng ghế bị kéo ra.

Cô ngẩng đầu, thấy là mấy tên đàn ông xa lạ.

Tô Lương Mạt vô thức nắm chặt đôi đũa, “Các người là ai?”

Tên đàn ông đối diện xem xét cô tường tận, đột nhiên áp sát người lên trước, “Cô biết nhiếp hồn?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt như thường, “Các anh nhận lầm người rồi.”

“Muốn nhờ cô giúp một chuyện, có thể chứ?”

Cô nhìn nhìn, ba tên đàn ông đứng bên cạnh hần, mà lại đều cao to lớn mã, Tô Lương Mạt cầm đồ đạc trong tay lên, “Tôi không biết các người nghe được từ đâu, người loan truyền tin vịt này đảm bảo đã xem nhiều phim truyền hình quá rồi.”

Tên đàn ông như cười như không, đưa tay đề lên mặt bàn nghiêng người dựa ra sau, “Cái đó thì không chắc chắn, cô muốn bao nhiêu tiền cũng được, chúng tôi chỉ nhờ cô giúp một chuyện nhỏ.”

“Chuyện nhỏ gì?”

“Đó chỉ là phần thưởng, còn nữa, cho cô tiền so với cầm súng đẩy cô thì tốt hơn.”

Tô Lương Mạt quan sát bốn phía, ở đây nhiều người, bọn chúng chắc cũng không đến mức trắng trợn ra tay với cô, “Tôi chỉ là hiếu kỳ hai chữ ‘nhiếp hồn’ này, nếu như các anh có ai mất ngủ cần trị liệu, tôi có thể giúp các anh giới thiệu một nhà thôi miên hoặc bác sỹ.”

“Giống với tội này phải không?”

“Không phải, các anh rốt cuộc là ai? Nói chuyện không rõ ràng tôi nghe không hiểu.” Cô đứng dậy định đi, tên đàn ông bên cạnh đề bả vai cô bắt cô ngồi trở lại, “Ít mẹ nó ở đây giả bộ với ta đi, lần trước ở bữa công yến không ít người đều nghe thấy.”

“Kẻ đó nói bậy, hơn nữa kết cục của hần như thế nào các người chắc hẳn cũng biết.”

“Uy hiếp bọn ta đấy à?”

“Lời này anh nên đi nói với Chiêm Đông Kinh.” Tô Lương Mạt mới đi khỏi Thanh Hồ Đường tối hôm qua, những kẻ này chắc hẳn còn không đến mức thạo tin đến như vậy.

Quả nhiên, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, Tô Lương Mạt thừa dịp sơ hở đẩy cái ghế co cẳng chạy.

Mấy tên kia phản ứng cực nhanh, lập tức bật dậy đuổi theo.

Chạy hơn nửa con phố, Tô Lương Mạt thực không còn khí lực, xoay người nhìn lại làm gì còn thấy bóng dáng bọn chúng.

Cô đưa tay xoa xoa trán, theo lý mà nói tốc độ này của cô mấy tên đàn ông cao to đuổi một cái liền đuổi kịp ngay. Cô đứng nguyên một chỗ thở dốc từng hơi, địa chỉ nhà cũng không khó tìm, đến lúc đó cô còn mang theo Tô Trạch, có thể trốn đi đâu?

Tô Lương Mạt gấp đến độ xoay vòng quanh, những kẻ kia không có cách nào nói không dừng sẽ lại lợi dụng Tô Trạch bắt cô đi làm chuyện cô không tình nguyện.

Cô không tìm ra được một người có thể giúp mình.

Tô Lương Mạt ngồi xổm ở đầu đường gấp đến độ muốn khóc, một chiếc xe dừng ngay bên dải phân cách lề đường, “Này.”

Cô ngẩng đầu, cửa sổ xe hạ xuống lộ ra gương mặt tuần tú ở bên trong.

Tô Lương Mạt bước nhanh tới, mở cửa xe bên kia rồi ngồi vào trong, Lưu Giản không khỏi giật mình, “Lần này lại chủ động như vậy?”

“Phiền chết mất, lái xe đi.”

Lưu Giản thấy cô thở gấp gấp, trên mặt toàn là mồ hôi, khuôn mặt bởi vì chạy trốn quyết liệt mà sung huyết đỏ bừng, “Làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt rút khăn giấy lau mồ hôi, “Nếu anh hại một người rồi, có nên chịu trách nhiệm với người ta không?”

“Lời này nói quá rồi, tôi hại ai chứ.”

“Ngày mở công yên đó, nếu không phải người của anh nói bậy bạ tôi hôm nay có thể biến thành như vậy?” Tô Lương Mạt thở hổn hển, Lưu Giản buồn cười mím môi, “Nói chậm chút, đừng nóng.”

“Vừa rồi có mấy kẻ ở trên quảng trường chặn tôi lại, nói muốn tôi giúp đỡ, tôi thật vất vả mới thoát thân, chuyện này chẳng lẽ không nên trách anh sao?”

Lưu Giản cố làm ra vẻ trầm tư, một lát sau nói, “Được, tôi chịu trách nhiệm với em.”

“Tôi nghĩ chưa tới hai ngày bọn chúng liền có thể tìm tới nhà tôi, tôi có thể hỏi anh muốn một nơi tá túc được không?”

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn cô, “Em ở Thanh Hồ Đường ai dám động đến em.”

“Tôi chuyển ra ngoài rồi.”

“Vậy sao?” Lưu Giản thay đổi hẳn tư thế ngồi, hẳn nhồm người dậy, “Cãi nhau với Chiêm Đông Kinh rồi? Tôi cũng biết là sẽ có một ngày như vậy, được, tối nay em liền theo tôi về.”

“Tôi không muốn ở cùng một chỗ với Tô Uyển.” Tô Lương Mạt chỉ muốn tìm một chỗ ở an ổn, Lưu Giản bây giờ là lão Đại Tương Hiếu Đường, nhờ hắn giúp một chuyện luôn tốt hơn tự mình mang theo Tô Trạch trốn đông trốn tây.

Cô không dám mạo hiểm như vậy.

“Vì sao?”

Thêm một câu hỏi.

“Lưu Giản, anh không cảm thấy nên giúp tôi giải thích sao?”

“Thanh giả tự thanh có gì hay mà phải giải thích.”

“Tôi nói những lời hôm ở bữa công yến đó, tôi không biết còn có bao nhiêu kẻ sẽ tìm đến, nhưng tôi thực sự không biết cái nhiep hồn gì đó.” Cô có loại năng lực đặc biệt hơn người thường này, cũng không biết đối với cô mà nói là phúc hay là họa.

“Không cần giải thích, tôi sắp xếp chỗ ở cho em, ai cũng không động đến em được.”

“Tôi không thích,” Tô Lương Mạt nói toạc ra, “tôi sẽ mau chóng tìm ra chỗ ở rồi rời đi, tôi sẽ rời khỏi Ngự Châu.”

Lưu Giản xuyên tầm mắt qua kính chiếu hậu nhìn cô, “Em với Chiêm Đông Kinh làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt quay mặt ra ngoài cửa sổ, “Đàn ông đừng có ngồi lê đôi mách, anh hỏi tôi cũng sẽ không nói với anh.”

Lưu Giản trong lòng bực bội, “Có phải em nói chuyện với ai cũng đều như vậy không?”

“Ai muốn ngồi lê đôi mách tôi liền nói chuyện với người đó như vậy.”

Lưu Giản xoay đầu đi, “Vây em muốn tôi giúp em, chỉ có thể nói thật với tôi mà thôi?”

“Cái gì?”

“Năng lực đặc biệt của em.”

“Không có.”

Lưu Giản bị đả kích, chỉ có thể im lặng.

Sắp xếp cho Tô Lương Mạt một chỗ ở vốn cũng không khó, Lưu Giản cùng cô đến nhà trẻ đón Tô Trạch, Tô Trạch cái đầu nhỏ này mới thoảng cái gặp phải người khác, vẫn còn chút lơ ngơ, “Chị, chú này là ai?”

“Chú chính là chú, còn có thể là ai.”

Trong lòng Lưu Giản thăng bằng hơn nhiều, ít nhất bản lĩnh mẫn người của Tô Lương Mạt không chỉ là nhằm vào hấn.

Chuẩn bị cho cô là một căn hộ, bên trong đã sửa sang qua cẩn thận, “Xách túi tới là ở được rồi.”

Tô Trạch không sao cả, ở đâu cũng giống nhau. Tô Lương Mạt cũng rất chán ghét không có chỗ ở ổn định như vậy, mỗi ngày mở mắt đều phải phập phồng lo sợ, cô để đồ đạc lên ghế sofa, “Anh đi đi.”

“Nhanh như vậy đã đuổi tôi đi?”

“Tôi không muốn anh ở đây.” Tô Lương Mạt nói chuyện đến lưng cũng không khom lại, Lưu Giản thật ra lại nhìn ra được trong lòng cô khó chịu, hấn không nói tiếng nào xoay người.

“Đợi đã,” Tô Lương Mạt gọi hấn lại, “Lưu Giản, cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí,” Người đàn ông đứng nguyên tại chỗ, bóng thân ảnh cao lớn đè lên chân Tô Lương Mạt, “tôi là tận mắt nhìn thấy Chính ca chết trước mặt tôi, chuyện như vậy tôi đảm bảo sẽ không phát sinh lại trên người em nữa.”

“Chuyện của Chu Chính, anh đừng suy nghĩ nhiều, đã có kẻ muốn động thủ, anh tự trách mình cũng vô dụng.” Tô Lương Mạt không biết an ủi người khác, “Có đôi khi rất nhiều chuyện, vốn không phải anh có năng lực chạm đến được, thì nó nhất định sẽ không phát sinh, nếu không sao lại nói ‘thể sự vô thường’ chứ?”

Lưu Giản xoay người, hấn vài bước đi trở lại trước mặt Tô Lương Mạt, hấn lấy điện thoại di động ra, đưa cho cô xem một tấm ảnh chụp, “Con trai của Chính ca, có phải rất đáng yêu hay không?”

Tô Lương Mạt tiến sát lại nhìn, là một cục cưng béo mập, đôi mắt rất lớn, đầu cũng rất to.

“Tôi nói với Chính ca con trai lớn lên giống anh ấy, không biết anh ấy có thể nghe thấy không.”

“Thực sự rất đáng yêu.”

Lưu Giản đưa ngón tay lướt trên màn hình điện thoại, phía sau là một tấm hình được Tô Uyển ôm, lúc Tô Lương Mạt nhìn đến cũng cảm thấy kinh ngạc, trong ấn tượng Tô Uyển cũng không thích trẻ con, luôn nói ồn ào chết người, càng sẽ không chủ động đưa tay ôm, nhưng động tác với vẻ mặt như vậy, rõ ràng là nâng niu đứa nhỏ trong lòng, phảng phất giống như đây là con trai cô ta.

Lưu Giản thấy cô giật mình, vội vàng thu di động lại, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng giống như bị người ta bắt gian đang thông dâm, “Tô Uyển... sức khỏe chị dâu tôi không tốt, Tô Uyển giúp chăm sóc đứa nhỏ.”

“Nhìn ra được, cô ấy rất thích trẻ con.”

“Em cũng rất thích.” Hấn thành linh thốt ra một câu.

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn hấn, “Anh biết gì chứ.”

“Thấy em đối xử với em trai em tôi liền biết.”

Tô Lương Mạt nhìn về phía Tô Trạch đang chơi trên sân thượng, “Vây không giống nhau, thằng bé là em trai ruột của tôi, Lưu Giản, Tô Uyển cam tâm trả giá như vậy, là vì quan hệ với anh.”

“Em nói nhiều như vậy không thấy mệt hả?” Lưu Giản lúc này lại không có ý định muốn đi, “Mời tôi ăn bữa cơm đi.”

“Tôi không có tiền.”

“Tôi tiêu keo kiệt, em thật là đủ keo kiệt.”

Lưu Giản rốt cuộc là bị Tô Lương Mạt đuổi đi, trước cửa tiểu khu có một quán ăn, Tô Lương Mạt như cũ thu dọn xong thì mang Tô Trạch xuống lầu.

Cô cảm thấy là lạ, lúc ăn cơm mới phát hiện có người không xa không gần đi theo bọn họ, Tô Lương Mạt cũng không hoảng hốt, cô ý thức được là người của Lưu Giản.

Cuộc sống giống như mất tự do, làm cái gì cũng đều cạn kiệt sức lực.

Hôm sau là cuối tuần, Tô Lương Mạt dẫn Tô Trạch ra ngoài, lúc đi ngang qua quảng trường đụng phải Chiêm Đông Kinh.

Hoàn toàn không kịp chuẩn bị, Tô Lương Mạt giật mình đứng nguyên một chỗ không có phản ứng, Chiêm Đông Kinh chắc là có việc ở quanh đây, bộ dạng vội vã, Tống Các ở bên cạnh khuôn mặt ngưng thính thoáng ghé vào tai hắn nói cái gì đó.

Cô không có để ý Tô Trạch, Tô Trạch thả tay Tô Lương Mạt ra, đợi đến khi cô ý thức lại được, Tô Trạch đã chạy đi khá xa, “Chú, chú.”

Tô Trạch xông lên trước ôm chân Chiêm Đông Kinh, người đàn ông thấy là nó, tất nhiên là nghĩ đến Tô Lương Mạt, hấn ngẩng đầu lên quả nhiên nhìn thấy Tô Lương Mạt đứng đó không xa.

Chiêm Đông Kinh xoa xoa đầu Tô Trạch, hấn khom lưng ôm Tô Trạch lên, “Sao cháu lại ở đây?”

“Chị dẫn cháu đi mua bánh bao, chú, cháu rất nhớ chú.” Tô Trạch vòng hai tay ôm chặt cổ Chiêm Đông Kinh, đây là động tác đặc trưng của nó, dán mặt lên Chiêm Đông Kinh dùng sức cọ cọ, người đàn ông tiến lên mấy bước, ánh mắt dán chặt Tô Lương Mạt, “Trở về với tôi đi.”

Hắn nhất định không mở miệng nói một câu có lỗi vì chuyện ngày đó, Tô Lương Mạt xoay tầm mắt, nói với Tô Trạch, “Tô Trạch, xuống, chúng ta phải về.”

“Bây giờ các em ở đâu?” Chiêm Đông Kinh lại hỏi.

Tô Lương Mạt đưa tay ôm Tô Trạch, cô căn bản không nhìn hấn, “Không cần anh quan tâm, yên tâm đi, trong tay tôi không có thứ gì khác nữa.”

Chiêm Đông Kinh không có buông tay, Tô Lương Mạt cố sức, “Tô Trạch, em còn như vậy, chị không cần em nữa.”

Tô Trạch mè nheo, chỉ đành phải buông lỏng tay.

Cô ôm Tô Trạch xoay người rời đi, Chiêm Đông Kinh nhìn bóng lưng của cô, cô đi rất nhanh, giống như đằng sau có con mãnh thú đuổi theo, Tô Lương Mạt không hy vọng hấn có thể nói gì khác, Tô Trạch vung vẩy hai chân, “Chị, em tự đi, em nặng.”

Chóp mũi Tô Lương Mạt bỗng nhiên chua xót, bước chân càng lúc càng rộng.

Tống Các liếc nhìn Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, hay để tôi đưa Tô tiểu thư trở lại.”

Chiêm Đông Kinh lắc lắc đầu, “Vừa nãy lúc cô ấy xoay người, tôi đột nhiên thay đổi chủ ý, Tống Các, tôi không muốn bắt cô ấy bước vào thế giới của tôi nữa, chuyện chúng tôi khắc khẩu sau này có thể sẽ càng lúc càng nhiều, cô ấy có kiên trì của cô ấy, tôi có bất đắc dĩ của tôi, luôn muốn cô ấy dung nạp tiến vào, nhưng khi nhìn thấy cô ấy chính thức cầm súng lên, trong lòng tôi cũng không chịu nổi. Bởi vì những thứ đó đều là tôi ép, cho dù tôi có thể nói là hoàn cảnh bức bách, nhưng mỗi một bước cô ấy đi cũng có bất đắc dĩ của cô ấy.”

“Kinh thiếu, từ khi nào ngài bắt đầu bắn khoăn nhiều như vậy?”

Hai tay Chiêm Đông Kinh rũ xuống bên người không khỏi khép lại, ngón út căng ứng vẫn có chút cảm thấy đau, “Có bản khoản cũng không được, cho nên cô ấy muốn đi thì cứ đi đi.”

Tổng Các thấy rõ trên mặt Chiêm Đông Kinh là mâu thuẫn, ánh mắt của Tổng Các đuổi theo tầm mắt người đàn ông, Tô Lương Mạt qua đường cái, cũng không quay đầu lại, cảnh tượng ngày đó Chiêm Đông Kinh bảo hẩn thiết kế cho Tô Lương Mạt nổ súng còn rõ mồn một trước mắt, Chiêm Đông Kinh khi đó quyết tuyệt, Tổng Các càng không quên được.

Chiêm Đông Kinh xoay người lên xe.

Trong lòng của hẩn rất loạn, loạn đến không rõ đầu đuôi.

Trở lại Thanh Hồ Đường, Hàn Tăng ở trong phòng khách chờ bọn họ.

Chiêm Đông Kinh đi thẳng lên lầu, “Có chuyện gì hôm khác nói sau.”

“Kinh thiếu.” Hàn Tăng đứng dậy gọi hẩn lại, “Tôi tra ra được ít thứ.”

Bước chân Chiêm Đông Kinh bị mắc cứng.

Hẩn lúc này đứng trên ban công tầng hai, nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy thân ảnh Hàn Tăng với Tổng Các rời đi, Chiêm Đông Kinh nắm chặt bàn tay, rồi lại buông ra, lặp đi lặp lại làm phí công giãy giụa.

Tô Khang quả thực có liên quan đến cái chết của Chiêm Tùng Niên, hiện trường lúc Chiêm Tùng Niên xảy ra chuyện, Tô Khang thực có đến, viên đạn kia cũng là từ trong súng Tô Khang bắn ra, lúc đó Tô Khang chắc hẳn là cùng với kẻ khác hẹn Chiêm Tùng Niên đi ra ngoài.

Nói như vậy, giết chết Chiêm Tùng Niên đúng là Tô Khang với người thứ ba, mà người thứ ba thần thần bí bí, chỉ có Tô Khang biết được.

Chiêm Đông Kinh cắn chặt răng, quanh đi quẩn lại rốt cuộc là diễn một trò hề lớn như vậy, hẩn phát hiện sớm một chút mà nói, Tô Khang tuyệt đối không có khả năng dưới mí mắt hẩn chạy thoát. Nói cho cùng, Chiêm Đông Kinh đối với Tô Lương Mạt vẫn là dung túng.

Hẩn đau đến muốn nứt đầu, đưa tay xoa huyệt thái dương, Chiêm Đông Kinh lúc này là muốn đem Tô Lương Mạt xóa đi, cuộc sống sạch sẽ mà cô muốn hẩn vẫn cho cô, nhưng trở lại như nguyên điểm, mới phát hiện có một số chuyện căn bản là không thể quay về.

Chiêm Đông Kinh lui ra sau hai bước, chân bị ghế mây sau lưng cản hạ, ghế mây bị đụng trúng lắc lư, Chiêm Đông Kinh nhìn thứ trống rỗng kia đang đưa, trước kia Tô Lương Mạt thích làm ổ trên đó, hẩn nói cô lười biếng như con mèo, ở đâu cũng đều là ổ của cô.

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống, hai tay hẩn chống đỡ đầu gối, sau khi tỉnh táo lại mới biết hẩn nhất định phải mau chóng tìm được Tô Khang.

Thứ gì Tô Lương Mạt cũng không mua, về đến nhà để Tô Trạch xuống phòng khách rồi đi thẳng vào phòng.

Cô khắc chế chính mình không được nghĩ nữa, nhưng từng màn từng màn tranh cãi ngày đó vẫn là không tự giác chui vào đầu cô.

Tô Lương Mạt khó chịu trong lòng, Tô Trạch ở bên ngoài gõ cửa, “Chị, em muốn ăn mì.”

Cô hoàn hồn từ trên giường đứng dậy, làm cho Tô Trạch một bát mì sợi, “Tô Trạch, tối nay ăn cơm xong đi ngủ sớm một chút, chị về nhà một chuyến.”

“Em cũng muốn về.”

“Không được, trong nhà có người xấu, chị lấy đồ xong liền trở về.”

“Vậy chị không sợ người xấu sao?”

Tô Lương Mạt vuốt đầu em trai, “Chị sẽ chạy a, Tô Trạch không có chạy trốn nhanh bằng chị.”

Tô Trạch nghiêng đầu suy nghĩ, có vẻ như vậy cũng có lý, “Vậy được, em ở đây xem tivi.”

Tô Lương Mạt đỡ Tô Trạch ngủ sau đó mới dám đi ra ngoài, xuống thang máy đã có người cùng đi theo.

“Tô tiểu thư, cô đi đâu?”

Tô Lương Mạt nhận ra hai người hộ vệ kia, “Tôi về nhà một chuyến.”

“Chúng tôi đưa cô đi.”

Cô suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Làm phiền các anh.”

Tô Lương Mạt không dám đi một mình, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn.

Hai người kia đứng ở đầu hành lang đợi cô, Tô Lương Mạt vào cửa cũng không dám bật đèn, cô móc ra cái đèn pin nhỏ tùy thân, trong nhà mình quen thuộc, cho nên bắt đầu tìm từ đâu Tô Lương Mạt đã sớm suy nghĩ kỹ.

Cô đẩy cửa phòng ngủ Tô Khang, ánh sáng yếu ớt rọi vào căn phòng, Tô Lương Mạt nghĩ thầm có khả năng trong nhà vẫn còn cất giấu thứ gì đó, mặc kệ như thế nào vẫn nên tìm thử.

Thời gian tìm kiếm không ngừng trôi qua liên tục, chợt cô nghe thấy tiếng đập cửa.

Tô Lương Mạt mới định trả lời, những vẫn là đề phòng, cô tắt đèn pin từ từ di chuyển ra phía cửa, Tô Lương Mạt chống đỡ cánh cửa, bên ngoài đen nhánh một mảnh căn bản không nhìn thấy cái gì.

Cánh cửa lần nữa bị đẩy phát thành tiếng, cô nghe tiếng nói bị đè thấp bên ngoài, “Mở cửa.”

Tô Lương Mạt co người lùi lại, sợ bị kẻ khác nhìn thấy.

Hình như có một đợt thì thầm, ngay sau đó liền truyền tới âm thanh khả nghi, là người phía ngoài nạy cửa ra.

Tô Lương Mạt càng thêm khẳng định bọn họ không thể nào là hộ vệ, loại cửa khóa này không chịu được bao lâu, cô bước nhanh trở lại căn phòng, lại khóa trái cửa.

Trong phòng ngủ có điện thoại bàn, Tô Lương Mạt muốn gọi điện thoại cho Lưu Giản, nhưng sờ sờ mới phát hiện không mang theo di động.

Cô chỉ nhớ số điện thoại Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt ngồi xổm trước bàn đầu giường, cô nhắc ống nghe lên, lúc ngón tay ấn số điện thoại nhấn ra số di động của Vệ Tắc.

Điện thoại rất nhanh có người nhận, “Alo?”

“Vệ Tắc, anh có thể lập tức tới đây một chuyến không? Em ở nhà gặp rắc rối.”

“Lương Mạt?” Vệ Tắc gần như lập tức bật dậy, “Em ở đâu?”

“Em ở nhà của em.” Tô Lương Mạt nhắc lại.

Vệ Tắc lập tức đáp lại, “Em chờ anh, đừng đi đâu cả.”

Tô Lương Mạt cúp điện thoại, cũng đồng thời nghe thấy tiếng mở cửa, có tiếng bước chân đi tới đi lui, một kẻ trong đó nói, “Chỗ khác cũng không có, căn phòng này lại khóa trái, chắc chắn ở bên trong.”

Nói xong, ‘rầm’ một tiếng đập lên cửa phòng.

Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, xem ra chờ Vệ Tắc chạy đến vốn cũng không kịp, cô dựng thẳng hai lỗ tai lên, chỉ thuận theo ý trời.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 79: Tôi không yêu anh

74. Chương 79: Tôi Không Yêu Anh

Chương 79: Tôi không yêu anh

Cửa bị đá mấy cước liên tục, cuối cùng bị đá vỡ.

Tô Lương Mạt trốn trước giường, trong tay cô cầm chiếc đèn bàn.

“Mau mở đèn.”

“Tao nào biết đèn ở đâu?”

Tên đàn ông đưa tay sờ lên vách tường, đèn pin trong tay hắn quét quanh căn phòng ngủ, Tô Lương Mạt nắm chặt đèn pin, đèn vừa mở cô thành linh đưa đèn pin nhắm ngay tên đàn ông trước cửa, đối phương vô thức nheo hai mắt lại, Tô Lương Mạt dùng đèn bàn trong tay hướng lên đầu hắn gõ xuống.

Tên đàn ông rên lên một tiếng, bả vai bị đẩy ra, hắn đưa tay ôm đầu, “Mau đuổi theo!”

Tô Lương Mạt đối với nơi này quen thuộc, rất nhanh đã chạy ra cửa chính, cô chạy xuống cầu thang, tiếng bước chân đằng sau cực kỳ sát, tùy thời đều có khả năng nhào đến trước mặt cô.

Tô Lương Mạt vừa đưa tay vào trong túi móc súng, may mà cô mang giày bình thường, lúc cô chạy từ hành lang ra cũng không thấy hai hộ vệ kia, Tô Lương Mạt chạy ra khỏi cổng rồi rẽ qua đường bên cạnh, bởi vì tiểu khu khá cũ, đèn đường gần như không có mấy cái sáng, cô nín thở ngưng thần, tận lực kéo dài thời gian.

Lưu Giản lái xe tới rất nhanh, hắn nhận được điện thoại của hộ vệ dưới nhà Tô Lương Mạt gọi tới lập tức chạy đến.

Lá gan cô thật là lớn, giờ này còn dám xông vào nhà mình.

Hai tên kia chạy xuống lầu, hét to thành tiếng, gần đó lại nhảy ra thêm mấy tên.

“Nhìn thấy người chưa?”

“Chúng tôi ở ngay phía trước không thấy đi ra, chắc chắn vẫn còn ở gần đây.”

Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống.

“Nhanh tìm đi.”

Đám người chia thành hai toán chia nhau ở hai bên con đường tìm kiếm, Tô Lương Mạt nghe tiếng bước chân đến gần, cô vọt dậy thật nhanh chạy về phía trước.

“Ở đó, đuổi theo!”

Bọn chúng cũng không dám ở trong khu dân cư nổ súng, Tô Lương Mạt chưa ổn định hơi thở, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập nặng nề của mình nện lên màng nhĩ, một chiếc đèn pha xe hơi đánh tới, Tô Lương Mạt không có ngừng bước, chạy đến trước xe, thì thấy có người đẩy cửa xe đi xuống.

Là Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt không có khí lực chạy nữa, cô khom lưng chống hai tay lên đầu gối, tiếng thở dốc áp đi kinh hoảng trong lòng, Chiêm Đông Kinh đi tới tựa lên mui xe, đằng sau còn có mấy chiếc xe đi theo.

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, Tô Lương Mạt dán chặt hai mắt xuống đất, bóng thân ảnh người đàn ông phóng đại dưới chân cô, “Lên xe.”

Cô giống như không có nghe thấy.

Người đuổi theo phía sau nhìn mặt nhau, liền nhắc chân chạy về phía sau, Chiêm Đông Kinh cũng không vội đuổi theo, Tô Lương Mạt khó khăn thở ra hơi, cô biết những kẻ kia sẽ không đi xa, một khi Chiêm Đông Kinh rời đi, bọn chúng tất sẽ còn xuất hiện.

Tô Lương Mạt thấy tài xế mở cửa ghế lái phụ cho xô, cô ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, ánh mắt người đàn ông sâu thẳm trầm lắng, hắn không nói lời nào cũng không cứng rắn lời cô đi, để cô tự mình quyết định.

Tô Lương Mạt lại có cảm giác khó chịu không nói ra được, “Anh đi đi, tôi sẽ không lên xe của anh.”
“Em còn muốn bị kẻ khác đuổi giết à?” Đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh âm đạm, “Lên xe, về với tôi.”
”Tôi nói tôi không v

75. Chương 80: Đại Án, Lại Muốn Đẩy Cô Ra Gánh Tội Thay (hay)

Chương 80: Đại án, lại muốn đẩy cô ra gánh tội thay (hay)

Lúc Lưu Giản đuổi tới, làm gì còn thân ảnh Tô Lương Mạt.

Hộ vệ đem tình hình nói lại căn cứ với hắn, bóng người Lưu Giản đứng trước cửa xuất ra từng đạo ánh sáng tịnh mạch quanh quẩn.

“Lão Đại?”

Lưu Giản đột nhiên vung tới một quyền, “Ta nói với các người thế nào? Bảo các người một tác cũng không được rồi cô ấy, bây giờ các người lại bảo ta đến xem người chạy đi rồi?”

“Lão Đại, là Chiêm Đông Kinh tự mình đến đón, Tô tiểu thư cũng là cam tâm tình nguyện.”

Lưu Giản nghe nói, càng thêm tức giận, hắn đưa tay nắm chặt cổ áo đối phương, tay nắm thành quyền lần nữa vung lên, “Cô ấy nói cam tâm tình nguyện chính là cam tâm tình nguyện, con mắt nào của người lỗ tai nào của người thấy được hả?”

Hộ vệ bị đánh đến phát điên, lại không rõ tình hình cũng chỉ biết lúc này không thể nhiều lời.

Hắn phát tiết xông đi vào phòng, nặng nề đập mạnh cửa.

Tên hộ vệ còn lại đi nâng đỡ đồng bọn, “Lần sau chú ý một chút, cậu còn dám nói bốn chữ kia, cậu cứ nói Chiêm Đông Kinh cướp người đi còn tốt hơn là bảo cô ta cam tâm tình nguyện.”

Tên kia vung tay lên, nói lại, “Cậu còn nói, sao lúc này cậu không nói như vậy?”

Lưu Giản đi vào phòng khách, thật ra hắn cũng hiểu căn bản là không giữ được Tô Lương Mạt, bọn họ sinh sự cãi nhau, hắn còn có thể hy vọng Tô Lương Mạt thực cả đời không không thêm để ý đến Chiêm Đông Kinh sao?

Trở lại biệt thự của Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt vất vả đỡ Tô Trạch đang tràn đầy tinh thần đi ngủ, đóng cửa phòng lại thấy Chiêm Đông Kinh đang đợi cô ở phòng khách, hai người kéo tay nhau lên lầu, lại cùng nhau tắm rửa qua.

Tô Lương Mạt nằm trước ngực Chiêm Đông Kinh, trong phòng ngủ chỉ để lại một chiếc đèn tường, tivi cũng không mở.

Mí mắt cô nặng nề, lại không buồn ngủ chút nào, ngón tay Chiêm Đông Kinh xuyên qua mái tóc vẫn còn ẩm của Tô Lương Mạt, “Có phải chiếc giường này vẫn là thoải mái nhất không?”

“Nói cái gì vậy chứ.” Cô làm bầm một tiếng.

“Tính tình thật là bướng.”

“Rõ ràng là anh không đúng.” Tô Lương Mạt vẫn còn nhớ chuyện kia, Chiêm Đông Kinh cười nhẹ, “Đúng, tôi cũng không nói tôi đúng.”

Bàn tay hắn ở trên vai cô không ngừng vỗ nhẹ nhàng, Tô Lương Mạt đưa đầu ngón tay gõ lên trước ngực hắn, “Đông Kinh, em nhớ ba mẹ.”

Đôi con người Chiêm Đông Kinh đột nhiên tối sầm, hấn lại điềm nhiên mở miệng, “Em biết bọn họ ở đâu không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không biết, ba em không có liên lạc với em nữa.”

Chuyện này nhất thời không thể nóng vội, muốn Tô Khang lộ diện biện pháp duy nhất là thông qua Tô Lương Mạt.

Chiêm Đông Kinh cho người vào nhà bạn của Tô Khang, cho dù cưỡng ép cũng chỉ biết đại khái hướng đi của Tô Khang, Tô Khang làm việc luôn cẩn thận, không thể nào để người khác biết chính xác hành tung của mình.

Vài ngày sau, Tống Các vội vã đến tìm Chiêm Đông Kinh.

“Kinh thiếu, có chuyện rồi.”

Chiêm Đông Kinh nghe thấy chuyện như vậy không hề trách móc, bọn họ cơ bản ba ngày hai bữa lại có chuyện phải ứng phó.

“Chuyện gì?”

”Cảnh sát kết hợp với hải quan, mấy ngày trước chính là ở công ty tra ra một khoản bị rò rỉ, bây giờ lại muốn tìm hiểu nguồn gốc, lần này động tác lớn như vậy tôi đoán là có liên quan đến mấy bức thư nặc danh kia của Tô tiểu thư.

Chiêm Đông Kinh khóa chặt lông mày, “Công ty bên kia luôn kiểm soát rất tốt, sao lại xảy ra chuyện?”

“Phụ trách chuyên án là Vệ Tắc, nhưng nghe nói áp lực của cấp trên quá lớn, lỗ hổng lúc trước hấn giúp giải quyết toàn bộ cũng bị lôi ra lại, lần này e là khó xong việc.”

Chiêm Đông Kinh một hồi lâu không lên tiếng, Tống Các ở bên thử dò xét, “Kinh thiếu, chuyện của công ty đều là Tô tiểu thư đang quản, tôi sợ...”

“Sợ cái gì.” Trong lời nói Chiêm Đông Kinh không có chút gợn sóng, cực kỳ chắc chắn.

Tống Các thấy thế, chỉ đành im lặng không nói gì.

Chuyện này, đồng thời cũng truyền tới tai Tô Lương Mạt.

Vệ Tắc ở đối diện không ngừng phân tích tính nghiêm trọng của sự việc cho cô, “Lương Mạt, đây không còn là chuyện giỡn chơi nữa, em biết lợi hại nặng nhẹ không?”

“Thật sự có chuyện như vậy?”

“Anh còn lừa em nữa sao?” Vệ Tắc vẻ mặt đầy lo lắng, hấn dè thấp giọng nói, “Em giao phần bản gốc bức thư kia ra đây, anh nên xử lý như thế nào thì sẽ xử lý thế đó. Ba em mất rồi, vật kia chính là thứ duy nhất, bọn họ không cần thứ gì khác, Lương Mạt, chuyện này không lớn cũng không nhỏ, em nên suy nghĩ kỹ đi.”

“Vệ Tắc, bản gốc bị Chiêm Đông Kinh xé rồi, không còn nữa.”

Vệ Tắc thở dài, vẻ mặt không tin, “Đến hôm nay em còn đề phòng anh như vậy ư? Lương Mạt, nếu em còn nắm lấy phần bản gốc ấy, không ai có thể giúp được em, em tin tưởng anh lần này có được không?”

“Em thật sự không có lừa anh,” Tô Lương Mạt biết nói ra hơn nửa ngày Vệ Tắc cũng không tin, “em không muốn thay ba em giải oan cái gì nữa, anh nói bọn họ yên tâm được rồi.”

Vệ Tắc cúi thấp đầu, một lúc lâu sau mới ngước lên, “Em cho rằng chuyện chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Vệ Tắc, em còn có Đông Kinh, anh ấy sẽ không bỏ mặc em.”

“Hấn giúp không được em,” Khẩu khí Vệ Tắc khó nén nôn nóng, nói ra tự nhiên cũng căng thẳng, “Chiêm Đông Kinh cho em quản lý công ty, hấn là muốn bản thân mình không dính dáng đến, huồng hồ đây không phải chuyện nhỏ, chỉ cần hấn cử động một cái, trước mặt không biết có bao nhiêu người dõi mắt theo hấn.”

“Vệ Tắc, cảm ơn ý tốt của anh.”

Vệ Tắc tuyệt vọng nắm chặt tay Tô Lương Mạt đặt trên bàn, “Nghe anh, đưa bản gốc cho anh, anh giúp em giải quyết.”

Vệ Tắc vô ý dùng sức, Tô Lương Mạt hiểu ý tốt của Vệ Tắc, nhưng cô làm gì còn bản gốc mà giao ra?

“Em không tin anh ấy sẽ bỏ mặc em không lo.” (Chipchip: Quá đau lòng cho chị, tin tưởng thế này mà bị anh chém một phát mới đau chứ T-T)

Vệ Tắc từ từ thu tay lại, “Một khi vụ án này tiếp tục, Lương Mạt, em sẽ ngồi tù, hơn nữa thời hạn thi hành án không nhẹ.”

Trong lòng Tô Lương Mạt chợt thấy hoang mang, nhưng vẫn giả vờ điềm nhiên như không, Vệ Tắc khuyên bảo không có kết quả chỉ đành thở dài, “Anh giúp em, có thể giúp được anh nhất định sẽ giúp.”

“Vệ Tắc, anh là cảnh sát.”

“Cảnh sát thì sao?” Hai mắt Vệ Tắc nhìn về phía Tô Lương Mạt đỏ bừng, “Làm như một người bình thường, anh ngay cả quyền lợi yêu đương cũng không có, lúc trước em nói không sai, sớm muộn có ngày, niềm tin của anh sẽ từ từ dao động đến khi sụp đổ hoàn toàn.”

“Vệ Tắc, đừng làm mình khó xử, nếu như chân tướng đã nghiêm trọng như anh nói vậy, anh cũng không giúp được em.”

“Nếu như thực sự có chuyện rồi, Lương Mạt, em phải khai báo rõ ràng, công ty là của Chiêm Đông Kinh, không có quan hệ gì với em.”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Vệ Tắc, anh nôn nóng như vậy em nhìn cũng thấy khó chịu, công ty không phải của anh ấy, cho dù anh điều tra thế nào cũng không có liên quan gì tới anh ấy, toàn bộ sổ sách đều là qua tay em, lần này em thật sự là gặp rắc rối lớn rồi.”

Lúc Vệ Tắc nghe cô nói còn có thể cố gắng giả vờ trấn định, “Chẳng lẽ lúc trước em không hoài nghi chút nào sao?”

“Hoài nghi cái gì?” Cô biết rõ còn cố hỏi.

Vệ Tắc rủ mắt xuống, “Thật ra anh có thể giúp em, vụ án này là anh toàn quyền chịu trách nhiệm, Lương Mạt, em đừng lo lắng.”

Vệ Tắc nói xong những lời này, liền đi.

Tô Lương Mạt ngồi một mình trong quán cà phê, cô suy nghĩ rối rắm mù mờ không dám nghĩ nhiều, cô thực cho rằng đó là công ty làm ăn đứng đắn duy nhất của Chiêm Đông Kinh, là có thể để cô an ổn thực hiện ước mong làm một người lao động bình thường, không nghĩ tới, sau khi đào sâu vào, bên trong lại là một cái lỗ đen lớn như vậy.

Tô Lương Mạt nhin không được khó chịu trong lòng, lúc cô về nhà cũng không thấy Chiêm Đông Kinh, ăn cơm tối xong hắn vẫn chưa trở về.

Cô luôn ở trong phòng ngủ chờ hắn, bất tri bất giác mệt mỏi đánh tới, Tô Lương Mạt tựa vào đầu giường ngủ mất.

Đầu bị người ta nhẹ nhàng nhấc lên, Tô Lương Mạt cảm giác thấy không giống như chăn mềm mềm mại, cô nhấp nhem mở mắt ra, giữa cánh mũi là mùi hương tươi mát của người đàn ông mới tắm xong, Tô Lương Mạt nháy mắt hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, cô ngồi dậy, “Trở về rồi?”

Chiêm Đông Kinh dựa vào đầu giường, cánh tay ôm chặt eo Tô Lương Mạt, hắn đáp nhẹ một tiếng, hình như rất mệt.

Tô Lương Mạt nhẹ xoa mí mắt, “Sao về muộn như vậy?”

“Công ty xảy ra chuyện rồi, tương đối rắc rối, tôi đang nghĩ cách giải quyết.”

Toàn bộ ủy khuất của cô cùng nguyên vốn chuẩn bị sẵn để chất vấn lúc nhìn thấy mặt mệt mỏi trên mặt Chiêm Đông Kinh lại âm âm tan rã, Tô Lương Mạt gầy gầy mái tóc ra sau vai, “Có phải rất nghiêm trọng không?”

Chiêm Đông Kinh nằm hẳn người xuống, gối mặt bên chân Tô Lương Mạt, “Có sợ không?”

“Sợ.” Tô Lương Mạt khom người, dán mặt lên Chiêm Đông Kinh.

“Không sao,” Lời hắn nói nhẹ nhàng, nhưng nặng nề cùng mệt mỏi trong đầu không lọt khỏi tai Tô Lương Mạt, “tôi sẽ giải quyết.”

“Đông Kinh, sao công ty lại xảy ra chuyện?”

“Tổng Các không theo quy củ, chuyện này tôi sẽ nghĩ cách giải quyết.” Chiêm Đông Kinh đưa tay phải ôm chặt chân Tô Lương Mạt, chuyện của công ty cũng không nói gì thêm nữa.

“Hôm nay Vệ Tắc tới tìm em, nói với em tình hình rất nghiêm trọng, anh ấy bảo em giao bản gốc bức thư kia, anh ấy nói anh ấy muốn giúp em, Đông Kinh, công ty thật sự giống lời anh ấy nói như vậy sao?”

Chiêm Đông Kinh cau chặt mày, “Em muốn nghe lời như thế nào?”

“Em muốn nghe lời nói thật.”

“Tôi đã nói sẽ không để em xảy ra chuyện, chuyện khác em đều không cần quan tâm.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, cũng không hỏi tiếp nữa, Chiêm Đông Kinh kéo cô nằm vào trong ngực mình, hắn đưa tay ôm chặt eo cô, hai người mặt đối mặt dán chặt nhau, tiếng hít thở hai bên giao hòa trong màn đêm an tĩnh, Chiêm Đông Kinh ra tay giải quyết, nhất định sẽ kéo bản thân mình vào trong, lúc đầu hắn để Tô Lương Mạt vào công ty hẳn vốn không có cái gọi là ‘ý tốt’. Chỉ là chuyện diễn biến về sau, nếu như không có bức thư Tô Khang gửi kia, hẳn thật sự có khả năng đưa Tô Lương Mạt rời khỏi vòng nước xoáy đó...

Mấy ngày tiếp theo, Tô Lương Mạt đều ở Thanh Hồ Đường không có đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh gần như đều hơn nửa đêm mới trở về.

Hắn đang vì cô chu toàn vì cô tìm cách, dù là những chuyện kia thật không liên can tới Tô Lương Mạt, nhưng trên danh nghĩa phạm tội vẫn là cô.

Tô Trạch cái gì cũng không hiểu, thấy Tô Lương Mạt ở nhà thì vui vẻ quần lầy cô đòi chơi cùng.

Di động trong túi quần đột nhiên đổ chuông, Tô Lương Mạt liếc nhìn màn hình, hiển thị là một dãy số bị làm nhiễu, cũng không có mã vùng.

Cô do dự sau đó nhận máy, “Alo?”

“Lương Mạt.” Âm thanh của Tống Tử Căng vọng ra.

Tô Lương Mạt nắm chặt tay lại, âm thanh kéo căng thành từng đạo, “Mẹ.”

“Lương Mạt, con với Tô Trạch có khỏe không?”

“Rất khỏe, ba thì sao, ba mẹ đều không việc gì chứ?”

“Không việc gì, không việc gì,” Giọng Tống Tử Căng dồn dập, “mẹ là lén ba con gọi điện thoại cho con, ba con không ẹ liên lạc với con, nói vẫn chưa đến lúc, nhưng mấy ngày nay mẹ mơ thấy ác mộng, mơ thấy mẹ có thể gặp được con, nhưng ở giữa có một dây song sắt cản mẹ lại, mẹ thực sự không yên lòng.”

Tim Tô Lương Mạt khẽ đập lộp bộp mấy tiếng, ngoài miệng lại nói, “Mẹ, ba lo ngại là đúng, đợi sóng gió qua rồi hãy liên lạc lại với con, yên tâm, con với Tô Trạch đều rất ổn, thằng bé cũng rất ngoan.”

“Vậy thì tốt,” Tống Tử Căng khó ức chế nhớ mong hai đứa con, “không gọi điện thoại mẹ vốn không yên tâm được.”

“Mẹ, mẹ nhanh ngắt máy đi, thời gian nói chuyện không được quá lâu, tránh lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, đúng rồi, bây giờ ba mẹ đang ở đâu?”

Sau lưng, truyền đến tiếng Tô Trạch hét, “Chú ơi!”

Ngay sau đó, một hồi tiếng bước chân tiến đến, Tô Lương Mạt vội vàng xoay người, “Mẹ, không nói nữa, con cúp máy trước.”

Chiêm Đông Kinh thuận miệng hỏi trước, “Gọi điện thoại cho ai vậy?”

Tô Lương Mạt vừa định trả lời, Tô Trạch giơ tay lên nói, “Cháu nghe được rồi, là mẹ gọi điện, chị, khi nào thì mẹ trở về a?”

Hai mắt Chiêm Đông Kinh cuộn cuộn sóng, Tô Lương Mạt nắm di động trong lòng bàn tay, hần giống như lơ đãng đi về phía ghế sofa, “Mẹ em liên lạc với em rồi, có nói bây giờ đang ở đâu không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Chưa nói.”

Chiêm Đông Kinh giấu kín đáy mắt như có điều suy nghĩ, hần hướng Tô Lương Mạt vẫy vẫy tay, đám người Tống Các thấy vậy toàn bộ lui ra ngoài.

“Đưa di động tôi xem thử.”

Tô Lương Mạt vừa mới định chìa tay ra, lại ngay lập tức nắm chặt lại, “Anh muốn xem cái gì?”

“Em không thấy nên đưa ba mẹ em trở về Ngự Châu sao?”

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt Chiêm Đông Kinh, “Vì sao? Bây giờ cảnh sát theo rất chặt, một khi trở về Ngự Châu ba em chính là tự chui đầu vào lưới.”

Chiêm Đông Kinh lui nửa người trên ra sau, “Ở nước ngoài có thể quen ư?”

“Ít nhất so với ở Ngự Châu pháp phòng lo sợ thì tốt hơn.” Tô Lương Mạt cân nhắc lời của Chiêm Đông Kinh, “Rốt cuộc anh có ý gì?”

“Lương Mạt, em gọi điện thoại, bảo ba em trở về.”

Tô Lương Mạt phải đất đứng dậy, “Chiêm Đông Kinh, dù sao anh vẫn nên cho em một lý do.”

“Còn nhớ lúc trước em ở hiện trường ba tôi bị hại tìm thấy viên đạn thứ ba không? Có lẽ em đối với nó cũng không có bao nhiêu ấn tượng đặc biệt, nhưng nó với viên đạn em cất trong tủ đầu giường là giống nhau như đúc.”

Tô Lương Mạt lúc ấy thật không nhớ rõ hình dạng viên đạn kia, cô thành thực mở miệng, “Vậy thì có thể chứng minh cái gì?”

“Còn nhớ phân tích của em lúc đó không? Em nói hiện trường còn có kẻ thứ ba muốn đưa ba tôi vào chỗ chết.”

“Đó chỉ là phán đoán của em,” Tô Lương Mạt kích động giải thích, “huống hồ còn có khả năng khác, hơn nữa hình dạng giống nhau cũng không có nghĩa là viên đạn kia chính là từ trong súng của ba em bắn ra.”

“Em nói chữ nho nhỏ thú viết chính là chữ ‘Quảng’ đúng không?”

Tô Lương Mạt gật đầu, trong đầu cũng lập tức lóe lên ý nghĩ gì đó trợn tròn hai mắt, “Không thể nào, đó đều là trùng hợp?”

Chiêm Đông Kinh cũng không nói đến lời Tô Khang sau bức thư, “Có phải trùng hợp hay không, em hỏi rõ ràng ba em là biết ngay.”

Tô Lương Mạt nắm chặt di động trong tay, Chiêm Đông Kinh đứng dậy, chìa tay ra, “Đưa cho tôi.”

“Anh đã nói không có lần thứ hai, anh đừng ép em.” Tô Lương Mạt giơ cao điện thoại, “Gọi cho em là số điện thoại bị làm nhiễu, cho dù anh muốn tra cũng không tra ra được cái gì.”

Tô Trạch ngược mắt nhìn hai người, cũng cảm thấy không khí không ổn, nó tiến lên ôm chân Tô Lương Mạt, “Chị, đừng cãi nhau.”

Chiêm Đông Kinh tiến tới gần cô, “Em có biết bây giờ em đang đối mặt với cảnh ngộ nào không?”

“Em biết.”

“Em nghĩ cách bảo ba mẹ em trở lại, Lương Mạt, tôi đem chuyện này giải quyết rõ ràng, sau đó chúng ta yên ổn sống qua ngày, chuyện của công ty tôi nhất định sẽ không để em bị liên lụy vào nữa, em muốn kết hôn, được thôi, em muốn có cuộc sống yên ổn cũng được, em muốn cuộc sống như thế nào cũng đều được.” Chiêm Đông Kinh dừng lời tại đây, Tô Lương Mạt càng nghe lại càng tuyệt vọng, cô dựa vào thân thể thấp bé của Tô Trạch, chỉ dựa vào chút điểm chống đỡ này mới có thể đứng vững, “Chuyện của công ty, là anh cố ý, đúng chứ?”

Cô tìm đúng trọng điểm trong lời nói của Chiêm Đông Kinh, “Ý của anh bây giờ là, bảo ba tôi trở lại, nếu không anh liền thờ ơ không quản, để tôi vào tù có phải không?”

Tô Trạch ngửa đầu lên, “Chị, ba ở đâu? Em nhớ ba.”

Tô Lương Mạt xoa nhẹ đầu Tô Trạch, “Ba mất rồi, Tô Trạch, em về phòng trước đi.”

“Em không đi, em muốn ba.”

Thân thể cao lớn của Chiêm Đông Kinh ngồi trở lại, “Lương Mạt, em nghĩ cho kỹ đi, cái tội danh này cũng không nhẹ.”

Chiêm Đông Kinh cũng không muốn bức cô, hẳn vốn không hề nghĩ tới phương diện này, lúc này đi vào đột nhiên nghe thấy lời của Tô Trạch, hẳn ý thức được đây là một cơ hội, cái chết của Chiêm Tùng Niên luôn đè nặng trong lòng hẳn không cách nào giải thoát, hẳn nóng lòng muốn chấm dứt chuyện này. Thái độ Tô Lương Mạt rõ ràng là không tin tưởng hẳn, giữa bọn họ kỳ thật không có một chút tín nhiệm, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, ánh mắt ngạo nghễ nhìn cô, cái ý niệm chột lóe lên này càng lúc càng sinh sôi trưởng thành trong đầu hẳn, cách bức Tô Khang lộ diện, hình như cũng chỉ có Tô Lương Mạt.

Hắn đè nén phức tạp cùng mâu thuẫn khó ẩn nhẫn, một câu nói như mây trôi nước chảy của Chiêm Đông Kinh gần như đẩy Tô Lương Mạt vào đáy cốc.

“Đúng, tội danh thật không nhẹ, anh nói tòa sẽ phán tôi mấy năm? Có khi đến kiếp sau liền trực tiếp vào thẳng trong tù cũng nên.”

Chiêm Đông Kinh nhíu mày, trên mặt có tức giận, “Em thực sự cho rằng đó là một nơi tốt?”

“Chiêm Đông Kinh, chúng ta đánh cược một lần, thế nào?”

“Đánh cược cái gì?” Đánh cược với cô, hẳn là không ôm hy vọng.

“Đánh cược tình cảm anh đối với tôi, nếu tôi dùng an toàn của ba tôi đổi lấy cho chính tôi, tôi làm không được, chúng ta đánh cược lòng của anh rốt cuộc có bao nhiêu độc ác, tôi rất muốn nhìn thử xem đến cuối cùng, anh là muốn tự tay đưa tôi vào tù hay là sẽ thu tay lại.”

“Lương Mạt, tôi hỏi em một vấn đề.”

Tô Lương Mạt khẽ mở cánh môi, chờ Chiêm Đông Kinh mở miệng.

“Nếu như tôi thu tay rồi, em có còn ở lại bên cạnh tôi nữa không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Sẽ không.”

Cô không gạt hẳn, cô không cách nào ở lại được rồi, cho dù trước đây vẫn biết rõ rằng giữa bọn họ không thể nào có tình yêu thuần túy bình thường, nhưng Tô Lương Mạt chưa từng nghĩ qua, ở trong những thứ lẫn lộn phức tạp như thế này khiến cô không thể không chùn bước.

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, trong lòng rõ ràng, tiếp tục hay là thu tay, hình như kết quả cũng giống nhau.

Đến một bước như hôm nay, nhất định Tô Lương Mạt sẽ đi, mà lần này đi rồi không thể giữ lại được nữa.

Tổng Tử Căng thấy điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, Tô Khang không biết từ khi nào đứng sau lưng bà, ông một phát đoạt lấy di động, “Bà gọi cho ai?”

“Ông chỉ là quá cẩn thận, không sao đâu.”

”Có phải gọi điện cho Lương Mạt không?”

“Đúng.”

Tô Khang vung tay nên di động xuống đất, “Lời tôi nói toàn bộ bà coi như gió thoảng bên tai phải không? Nhanh thu dọn đồ đạc.”

“Lại muốn đi đâu?”

“Chỗ này không thể ở lại nữa.”

“Bọn họ tìm không được đâu, trong điện thoại tôi chưa có nói với Lương Mạt chúng ta ở đâu.” Tống Tử Căng khó khăn lắm mới ổn định một chút, cuộc sống lang bạt thật không muốn trải qua lần nữa.

“Đây không phải là vấn đề có nói hay chưa nói, nhanh nhanh thu dọn, đi.”

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh vẫn còn giằng co, Tô Trạch bên cạnh bị dọa sợ chết khiếp, thẳng bẻ ôm Tô Lương Mạt, “Chú thật hung dữ.”

Nước mắt Tô Lương Mạt cố nhẫn nhịn trong hốc mắt vì những lời này của Tô Trạch mà không khống chế nổi rơi xuống, ngay cả Tô Trạch cũng không còn nhận ra người trước mắt nữa, tầm mắt cô mơ hồ, có phải từ lúc bắt đầu cô đã nhận lầm rồi hay không.

Cô khom lưng ôm cả người Tô Trạch lên, Tô Lương Mạt ném di động trong tay, “Anh muốn phải không, cho anh.”

Chiêm Đông Kinh nhìn thân ảnh cô bước nhanh về phía tầng hai, chiếc di động kia nằm trên mặt ghế sofa, cô độc trơ trọi.

Tô Lương Mạt với Tô Trạch ngồi bên mép giường, chuyện cho tới bây giờ, cô chỉ thuận theo ý trời, hoặc là cầu nguyện Chiêm Đông Kinh đối với cô một lần cuối cùng có thể mở lưới.

Triệu Kiều mấy ngày nay đều ở Vệ gia, bà Vệ đối với cô ta cũng không coi là gần gũi niềm nở, nhưng nhìn đứa nhỏ ở trong bụng, cũng coi như là ăn ngon sống tốt.

Người một nhà cùng ngồi trên bàn ăn, Triệu Kiều thấy Vệ Tắc thần thờ, cô ta lại ngẩng đầu nhìn thử bà Vệ, “Vệ Tắc, vụ án kia anh đừng quản nữa, bây giờ cấp trên ép rất căng, đừng kéo mình vào đó.”

Bà Vệ nghe vậy khản trương nhìn Vệ Tắc, “Không phải bảo con nên làm cái gì thì làm cái đó sao? Con ngồi lên cái ghế này tới hôm nay cũng không dễ dàng, đừng ngu ngốc.”

Vệ Tắc gầy gầy chén cơm, không trả lời.

Bà Vệ ở bên liều mạng khuyên nhủ, “Họ Tô tự mình không kiềm chế, xảy ra chuyện phạm pháp phải tự mình gánh lấy, con cũng không giúp được cái gì, đừng mù quáng.”

“Mẹ, con no rồi.” Vệ Tắc đẩy chén ra đứng dậy.

Nửa câu còn lại của bà Vệ mắc ngay cổ họng, bà ta nhìn Triệu Kiều phía đối diện, “Cũng không biết chạm phải cái gì xui xẻo, trong mệnh sao không có cái gì sạch sẽ khiến người ta tỉnh tâm cả.”

Triệu Kiều dừng động tác nhai cơm, nặng nề cúi đầu xuống.

Tô Lương Mạt tắm cho Tô Trạch xong ôm thẳng bé lên giường lớn ngủ.

“Chị?”

“Ừ?”

“Ba có còn không?”

Tô Lương Mạt vuốt cái đầu nhỏ của Tô Trạch, “Trẻ con đừng hỏi vấn đề này.”

“Trên tivi chiếu rất nhiều rất nhiều, mẹ còn khóc thương tâm như vậy, em biết ba lên thiên đường rồi.”

Tô Lương Mạt hôn lên trán Tô Trạch, cô không nói sự thật với Tô Trạch, “Tô Trạch, em cũng là đại nam nhân, sau này đừng nghĩ đến ăn với chơi, phải học cách chăm sóc bản thân.”

“Chị, nhà tù có phải chỉ có người xấu mới bị bắt vào không? Chị không phải là người xấu, em không muốn chị bị bắt.” Tô Trạch sợ hãi ôm chặt Tô Lương Mạt, cánh tay thẳng bé quăn lấy cô, “Chị với chú sao lại cãi nhau, em nghe đều không hiểu.”

Tô Lương Mạt tựa lên đầu Tô Trạch, “Nghe không hiểu mới là tốt nhất, Tô Trạch ngoan, mau ngủ đi, chị cũng buồn ngủ rồi.”

Thấy Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, Tô Trạch cũng nhắm hai mắt.

Chiêm Đông Kinh lên đến tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ ra thấy hai chị em ôm chặt nhau nằm giữa giường, hần bước chân thật khẽ đi đến trước sofa ngồi xuống.

Hần biết lúc này Tô Lương Mạt không thể nào ngủ được, Chiêm Đông Kinh ngồi hồi lâu, đứng dậy đi về phía sân thượng.

Bầu trời giống như bị mắc một tấm màn màu đen khổng lồ, trầm trầm hung ác tụ lại trên đỉnh đầu, Chiêm Đông Kinh đứng bên ngoài ước chừng hơn nửa giờ đột nhiên xoay người quay trở lại phòng ngủ.

Tô Trạch ngủ rất sâu, hần cúi người ôm thẳng bé lên, Tô Lương Mạt xoay người mở mắt ra, giống như bảo vệ gà con đẩy cổ tay Chiêm Đông Kinh, thanh âm cô nặng nề, “Anh làm gì vậy?”

“Tôi đưa nó xuống dưới.”

“Không được, Tô Trạch đâu cũng không đi.” Hai tay Tô Lương Mạt giữ chặt người Tô Trạch, ngăn trở động tác Chiêm Đông Kinh muốn tiếp tục.

Hần ngồi lên mép giường, “Lương Mạt, cô đừng đem hy vọng gửi lên người Vệ Tắc, cô thấy dựa vào hần có hữu dụng không?”

“Ít nhất anh ấy là thật lòng muốn giúp tôi.”

“Nếu là nói hần vẫn là Vệ Tắc lúc trước, vậy có lẽ thực sự vô dụng, nhưng bây giờ trong lòng hần đối với cô có áy náy, nói không chừng thực sẽ giúp cô,” Chiêm Đông Kinh ngay sau đó lại thả một quả bom hạng nặng, “cái USB kia là tôi cho người cướp đi từ trong tay cô, tôi biết hần ngay lập tức sẽ nghi ngờ tôi chính là kẻ tiết lộ ảnh chụp ra ngoài, hần sẽ tìm tôi tính sổ, mà cô là nhân chứng tốt nhất, quả nhiên, Vệ Tắc giận chó đánh mèo lên người cô, đợi đến lúc hần phát hiện không đúng, sẽ oán hận bản thân gấp đôi vì một Triệu Kiều mà giận lấy sang cả cô, hần sẽ từng giờ từng phút muốn đền bù, đây chính là ý định lúc đầu của tôi, kể cả phá hỏng lễ đính hôn của hần, tôi chính là muốn đả thông một cửa phòng ngự này của Vệ Tắc, làm cho đường đi sau này càng thêm thuận lợi.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 81: Tô Lương Mạt vào tù

76. Chương 81: Tô Lương Mạt Vào Tù (cao trào nhất định phải xem)

Chương 81: Tô Lương Mạt vào tù (cao trào nhất định phải xem)

Tô Lương Mạt cho rằng cô đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý, nhưng lúc môi mỏng của Chiêm Đông Kinh bật ra những lời này, cô vẫn trở tay không kịp, phảng phất giống như bị người đối diện giội ột chậu nước đá, âm hàn thấm vào tận xương cốt.

Không ngừng rét buốt, còn đau đớn khó nhin.

“Ý định ban đầu của anh?”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, “Đúng, bây giờ tôi thay đổi chủ ý rồi, Lương Mạt, tôi đối với cô có cảm giác tôi không phủ nhận, nếu như không có bức thư ba cô gửi đến, tôi đã bảo Tổng Các chấm dứt tất cả hành động, tôi sẽ thay cô dọn dẹp sạch sẽ, sẽ có cuộc sống mà chúng ta có thể có.”

“Thay tôi?” Khóe môi Tô Lương Mạt cong lên cười lạnh, “Chiêm Đông Kinh, vậy là ngay từ lúc đầu anh đã tính toán kéo tôi vào rồi.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người đứng dậy, hai tay dè chặt bả vai Tô Lương Mạt, cô hoảng sợ lại không đẩy ra, nhìn gương mặt tuần tú của người đàn ông từ từ áp lại gần.

“Nhưng tôi từng vì cô mà muốn thay đổi, cô khiến tôi đưa ra quyết định, tôi cũng cho cô một lựa chọn.”

Một câu nói của hắn, đem thân thể Tô Lương Mạt kéo lên trên mặt nước rồi lại hung hăng nhận trở xuống.

“Đừng nói thêm nữa,” Cô trầm mặc một lúc lâu, rồi lại lần nữa lên tiếng, “tôi không lựa chọn, tôi mặc cho số phận.”

Chiêm Đông Kinh từ từ thu tay lại, ánh mắt dán chặt lên cô từ dò xét chuyển sang lạnh lùng, Tô Lương Mạt phát hiện ra bên trong hiển lộ xa cách cùng hồ hững, hắn bình thần nhìn cô hồi lâu, “Cho dù cô không đáp ứng tôi, tôi cũng có cách khiến ông ta phải trở lại.”

Tô Lương Mạt hoảng hốt, “Anh lại muốn làm cái gì?”

“Cứ chờ xem.”

Cô đưa tay giữ chặt cánh tay người đàn ông, “Đừng, ba tôi ông ấy cũng là bị an uổng mà, chuyện của ba anh còn chưa biết rõ ràng...”

“Tô Lương Mạt,” Chiêm Đông Kinh ngắt lời cô, “đừng nói những chuyện này có hay không có nữa, trong lòng cô thực ra cũng rõ ràng, cô sợ hãi như vậy cũng là vì cô đã tiếp nhận sự thật như lời tôi nói, lúc ba cô ở trại an dưỡng, ông ta biết ở lại Ngự Châu thêm một ngày thì nguy hiểm thêm một ngày, nhưng nói thế nào ông ta cũng không chịu chấp nhận tôi sắp xếp cho ông ta rời đi, chẳng lẽ cô không thấy kỳ quái sao?”

“Vậy thì sao, đều là trùng hợp, là trùng hợp.” Tô Lương Mạt không còn chút sức lực, cô từ trong đáy mắt người đàn ông nhìn thấy được mình đang giãy giụa, hắn khoanh tay đứng nhìn, để một mình cô cố gắng phí công giải thích chuyện cô cho rằng không thể nào, nhưng Tô Lương Mạt không có cách nào nói được, cô chỉ có thể duỗi hai tay che mặt.

Cuối cùng trong lòng cô ôm lấy may mắn, Tô Lương Mạt không muốn để Tô Khang mạo hiểm, “Chờ chuyện này được dẹp yên rồi, cảnh sát bên kia quên đi ba tôi, tôi tìm cách hỏi rõ ràng cho anh có được không?”

“Lương Mạt, ba cô cũng coi như là người cẩn thận, cô cho rằng vài năm tới ông ta có thể trở lại Ngự Châu sao?”

Hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ bên người, đầu ngón tay chạm vào Tô Trạch đang ngủ bên cạnh, cô gấp cong hai chân, trong mắt đã giảm bớt giãy giụa tuyệt vọng, “Tôi ở trong lòng anh, còn chưa có quan trọng đến mức anh có thể vì tôi mà bỏ qua kiên trì của mình, phải không?”

Chiêm Đông Kinh không có trả lời, trong lòng hắn kỳ thật đã có đáp án.

Chuyện đến nước này, không cần biết có mấy phần hắn thúc đẩy lại có mấy phần ngoài dự liệu, Tô Lương Mạt dựa vào cái gọi là ‘đánh cược’, cô đến một chút chút cơ hội khiến ba cô phải mạo hiểm cũng đều muốn bóp chết, cô hoàn toàn bất chấp hắn nôn nóng muốn tìm ra hung thủ sát hại Chiêm Tùng Niên, nói cho cùng, hai người đều ích kỷ.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Tăng với Tổng Các đều ở trong phòng khách chờ gặp hắn, Chiêm Đông Kinh tâm phiền ý loạn nằm trên ghế salon trong thư phòng, cửa phòng bị gõ vang, hắn bực mình hét thành tiếng, “Ai cũng không gặp.”

Tổng Các vẫn là đẩy cửa đi vào.

Hàn Tăng cũng sải bước đi theo sau.

Chiêm Đông Kinh nằm ngang, một cánh tay che kín hai mắt, nghe thấy tiếng bước chân cũng không có mở miệng đuổi người.

“Kính thiếu,” Tống Các đứng bên cạnh hẳn, “ngài đừng quản việc này nữa, vì cô ta liên lụy đến ngài thật không đáng.”

“Chuyện này là tôi liên lụy đến cô ấy, không phải là cô ấy liên lụy đến tôi.”

Tống Các với Hàn Tăng đưa mắt nhìn nhau, “Chúng ta không phải là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này, mỗi lần đứt đuôi đều có thể tránh đi được, Kính thiếu, nếu để cho cảnh sát nắm được cán, sau này phiền phức sẽ càng lúc càng nhiều, còn có các Đường hội ở Ngự Châu với Hoắc lão gia tử cũng sẽ thừa cơ bỏ đá xuống giếng.”

Chiêm Đông Kinh dời cánh tay ra, ánh mắt rơi thẳng vào Tống Các, “Cậu dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ quản.”

Tống Các ngẩn ra, “Tôi nghĩ vậy.”

“Tự cho là đúng.” Chiêm Đông Kinh ngồi thẳng dậy, ngón tay dè lên giữa hai đầu lông mày, vẻ mặt đầy mệt mỏi không giấu đi được.

Tô Lương Mạt lặng lẽ đi lên tầng ba, ở chỗ khúc quanh cô nghe thấy có tiếng nói chuyện, Hàn Tăng từ trước đến nay vẫn luôn nói to, “Kính thiếu, cho dù Tô tiểu thư đã cứu tôi, tôi cũng muốn nói như vậy, cảnh sát đến lúc đó nhiều lắm là đưa cô ta vào tù vài năm, nhưng nếu như có liên can tới ngài thì sẽ không đơn giản như vậy, mạng lưới quan hệ của Trương Chính Tụng kia có kẻ nào không muốn đưa chúng ta vào chỗ chết, lại nói một người phụ nữ, mất rồi có thể tìm lại.”

Hàn Tăng có lẽ cảm thấy những lời này nói ra rất không thật, hẳn gãi gãi trán, nhưng rõ ràng thấy mình nói không sai.

Bước chân Tô Lương Mạt lúc nghe những lời này của Hàn Tăng liền cứng ngắc chôn trên đầu cầu thang, cô bỏ chạy trốn chết, vô thức sợ hãi lời tiếp theo Chiêm Đông Kinh sẽ tán thành.

Trong phòng, người đàn ông một câu chưa nói, hẳn thả người xuống, sống lưng thẳng tắp rơi vãi từng đạo ánh sáng lên vách tường, Chiêm Đông Kinh vung tay, ra hiệu bọn họ ra ngoài.

Hàn Tăng với Tống Các xuống lầu, không ngờ tới ở hành lang tầng hai đụng phải Tô Lương Mạt.

Cô dựa người lên vách tường, bóng lưng cô đơn tựa ở kia làm người ta không khỏi khó chịu trong lòng, nơi cổ họng Hàn Tăng khê cuộn, cuối cùng liếc mắt nhìn Tống Các rồi không mở miệng.

Tô Lương Mạt chấp hai tay sau lưng, cô không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hai người, tóc đen thật dài tản ra hai bên, cao cao quật cường ngẩng đầu, cô đã từng cho rằng đến bọn họ cũng đều tiếp nhận cô rồi, lại không ngờ lúc máu chốt, bọn họ cũng muốn một phát đẩy cô ra.

Tống Các coi như chào hỏi cô một tiếng, “Tô tiểu thư.”

Cô đứng trước vách tường, giống như một u hồn yếm ớt, “Tống Các, chuyện công ty nghĩ ra cách giải quyết chưa?”

Tống Các gật đầu, nói cười bình thường như cũ, “Có thể giải quyết, cô đừng lo lắng.”

Tô Lương Mạt cảm thấy đây thực sự là châm chọc ra trò, hẳn còn bảo cô đừng lo lắng, Hàn Tăng không nghe nổi nữa, “Đi thôi.”

Tống Các nghe vậy, cùng hẳn đi xuống lầu.

Tô Lương Mạt mỉm cười, cánh môi câu dẫn trào phúng sâu sắc, cô đưa tay dè lên mí mắt, muốn ép chua xót bên trong trở về.

Hàn Tăng xuống đến phòng khách, nhin không được nhìn quanh về phía tầng hai, “Nói cho cùng, cô ta đã từng cứu tôi.”

“Có lúc cậu thật là ngay thơ, phải nói đã sớm trả sạch rồi, chúng ta ở sau lưng giải quyết cho cô ta bao nhiêu chuyện?”

Hàn Tăng thở dài, “Vẫn có chút kỳ quái.”

“Đi thôi, chuyện này cũng không phải hai chúng ta có thể quyết định, bây giờ vẫn nên nói càng ít càng tốt.”

Di động của Tô Lương Mạt không có bên người, Lưu Giản tìm cô đến sắp điên rồi, Tô Uyển ôm đứa bé ngồi bên mép giường, Lưu Giản ở trước mặt cô ta đi tới đi lui, vẻ mặt bức bối.

“Giản, anh làm sao vậy?”

Lưu Giản cũng không trả lời, hần đi vài bước, đột nhiên lại xoay người nói, “Tô Uyển, em biết làm thế nào liên lạc với Tô Lương Mạt không?”

“Em có số di động của cô ấy.”

“Còn cái khác không?”

Tô Uyển lắc đầu, “Không phải cô ấy ở chỗ của Chiêm Đông Kinh sao?”

Lưu Giản nghe vậy sắc mặt càng thêm sa sầm, Tô Uyển không dám lên tiếng, thấy hần bức bối nóng nảy, lồng ngực cô ta cũng ngọt ngào theo, Tô Uyển thừa dịp Lưu Giản không để ý động động đầu gối, đứa nhỏ đang ngủ say bị giật mình khóc quang quác. Lưu Giản gấp rút rút điện thoại di động, “Làm sao vậy?”

“Có thể là gặp ác mộng.”

Lưu Giản nghiêng người đến gần đứa nhỏ, không vui trong mắt Tô Uyển cũng bị ngũ quan nhu hòa của người đàn ông lúc này làm dịu, như vậy thật tốt, cô ta vô thức liền coi đứa bé này thành của mình với Lưu Giản, Lưu Giản quả thực cũng đối với nó bỏ ra không ít tinh lực.

“Giản, em thấy Đậu Đậu lớn lên sẽ giống anh.”

“Đừng nói vậy,” Lưu Giản đưa tay xoa má Đậu Đậu, “lời này truyền đi bảo chị dâu phải làm người thế nào?”

“Em chỉ nói như vậy, cũng không phải sự thật,” Tô Uyển ra hiệu Lưu Giản ngồi xuống bên cạnh, “Giản, anh rất thích trẻ con à?”

Tâm tư Lưu Giản vẫn là bay đi rất xa rồi, “Em dỗ Đậu Đậu đi, tôi ra ngoài gọi điện thoại.”

“Nó muốn anh ôm mà.”

Tô Uyển ngẩng đầu, Lưu Giản đã sớm đi ra sân thượng. Chuyện của Tô Lương Mạt cô ta có nghe nói, nhưng Tô Uyển không muốn Lưu Giản quản, chuyện kia dính líu quá rộng, Tương Hiếu Đường hôm nay sóng gió chưa yên, Tô Uyển sợ hần gặp phiền toái.

Chiêm Đông Kinh trở lại tầng hai, cửa phòng ngủ không khóa, hần đi vào lại không thấy Tô Lương Mạt trên giường, Tô Trạch cuộn mình ngủ say, hần nghe thấy trong phòng thay đồ có tiếng động, Chiêm Đông Kinh bước chân thật nhẹ, thắm lòng mềm mại hấp thụ âm thanh, không chú ý căn bản không phát giác được.

Tô Lương Mạt đứng quay lưng ra cửa, trong phòng thay đồ treo đầy áo sơ mi của Chiêm Đông Kinh, có vài cái đã là ủi phẳng phiu để bên cạnh, kỳ thật những chuyện lật vạt này thường ngày đều có người giúp việc làm, mỗi một chiếc đều đã ủi qua, Tô Lương Mạt cầm lấy bàn ủi, cánh tay mảnh khảnh di chuyển nhẹ nhàng, Chiêm Đông Kinh đứng tựa trước cửa, trái tim lúc này đột nhiên bị người ta đào trống rỗng, đau đớn vô cùng, từng chút từng chút rút vào trong cơ thể hần.

Cô bình thường cũng không có làm những chuyện lật vạt này, luôn nói ở nhà được Tống Tử Cánh nâng niu như công chúa, cho dù Tô Khang gặp chuyện cũng không để cô chịu quá nhiều khổ cực. Tô Lương Mạt để bàn ủi xuống, xoa xoa tay phải, duy trì một động tác quá lâu ngón tay sắp chết cứng.

Cô lắc lắc tay, sau đó lại tiếp tục.

Có lẽ là cảm thấy sau đêm nay cũng không còn cơ hội nữa, hoặc là cô nghĩ, cô nên vì hắn làm một chuyện thân mật nhất.

Chiêm Đông Kinh lui ra khỏi phòng, trong lòng, cảm xúc đang giao tranh.

Hắn đi vào một căn phòng khác, bên trong có bày bàn thờ của Chiêm Tùng Niên.

Tám hình đen trắng bày ở vị trí chính giữa, Chiêm Đông Kinh dâng hương, thắp lên rồi quỳ gối trước di ảnh Chiêm Tùng Niên.

Một lúc lâu sau, hắn mới đứng dậy, cảm giác tê nhức nơi đầu gối theo máu tiến vào cơ thể, Chiêm Đông Kinh mở cái hộp bên cạnh di ảnh, ảnh chụp bên trong là lần đầu tiên hắn lấy ra.

Đó là lúc Chiêm Tùng Niên chết, hắn cho người chụp lại, từng màn từng màn thăm trạng bị phóng đại trước mắt, lồng ngực Chiêm Đông Kinh cứng lại, hắn khép mi mắt, đặt tấm hình về chỗ cũ.

Lần nữa bước ra khỏi phòng, bước chân đã mất đi do dự cùng phân vân lúc mới tiến vào.

Tình yêu cái thứ này, giữa bang hội với cừu hận như vậy có cũng được không có cũng chẳng sao, Chiêm Đông Kinh cảm thấy không đáng giá.

Tô Lương Mạt đối với hắn vốn chưa có yêu thương đến mức thấm sâu vào cốt tủy, lúc đó hắn cho cô lựa chọn, cô không chút do dự cự tuyệt như vậy, thậm chí, có lẽ còn chưa nói tới cái gọi là yêu.

Tô Lương Mạt đem tất cả quần áo ủi qua một lần, cô ôm Tô Trạch nằm trên giường lớn, mở mắt đến hừng sáng.

Biến đổi từ tối thành sáng bên ngoài cửa sổ theo phân cách nơi đường chân trời mà từ từ rõ ràng, hai mắt Tô Lương Mạt vô cùng đau đớn, cô cọ cọ đầu lên Tô Trạch, nhắm chặt hai mắt lại.

Ngày hôm sau, Tô Lương Mạt nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

Cô không có đánh thức Tô Trạch, thay xong quần áo rồi xuống lầu.

Tô Lương Mạt cho rằng Chiêm Đông Kinh sẽ có đủ thời gian, giống như cô chắc chắn rằng lòng dạ Chiêm Đông Kinh sẽ không độc ác đến mức như vậy, nhưng khi cô thấy Vệ Tắc đứng trong phòng khách, tuyệt vọng đập vào mặt gần như ngập đầu.

Ánh mắt Vệ Tắc nhìn về phía cô nặng nề, Tô Lương Mạt thấy có mấy người cảnh sát đứng sau hắn.

Chiêm Đông Kinh an vị trên sofa trong phòng khách, tư thái nhàn nhã, cũng không có liếc nhìn cô một cái.

Tô Lương Mạt miệng lưỡi khô khốc, “Vệ Tắc?”

Vệ Tắc một lúc lâu không nói được tiếng nào, một người cảnh sát ở phía sau tiến lên, lấy ra còng tay.

Tô Lương Mạt kinh hoảng lui người ra sau mấy bước, cô dẫu hai tay ra sau lưng, “Vì sao?”

“Lương Mạt...” Vệ Tắc gọi một tiếng, lại khó khăn mở miệng tiếp, ánh mắt Vệ Tắc như lưỡi dao sắc nhọn đâm về phía Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt thấy người kia tiến lên, “Mời theo chúng tôi trở về.”

“Tôi không làm sai chuyện gì cả.” Tô Lương Mạt vô lực giải thích.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi tới trước mặt cô, nói với người cảnh sát kia, “Thật ngại quá, xin cho chúng tôi mười phút.”

Cảnh sát cầm còng tay nhìn lại phía Vệ Tắc, Vệ Tắc cho rằng chuyện sẽ có chuyển tiến, đương nhiên gật đầu đồng ý.

Chiêm Đông Kinh giữ chặt Tô Lương Mạt đi về phía đầu cầu thang, cô nhắc chân cứng ngắc đi theo, Chiêm Đông Kinh buông tay cô ra sau đó nhìn cô, “Tô Trạch tôi sẽ giúp cô chăm sóc tốt.”

Cô không ngờ câu đầu tiên Chiêm Đông Kinh nói lại là như thế này, Tô Lương Mạt khẽ giương cao cái cằm, “Không cần.”

“Nếu không cô còn có thể dựa vào ai?” Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía Vệ Tắc đang lo lắng đứng chờ trong phòng, “Chẳng lẽ dựa vào hần? Thủ đoạn của Triệu Kiều không phải cô không biết rõ, cô yên tâm?”

“Cho dù tôi không nơi nương tựa cũng sẽ không để Tô Trạch ở cạnh anh.” Tô Lương Mạt xoay người định đi, Chiêm Đông Kinh chế trụ cổ tay cô kéo cô lại trước mặt, “Không còn lời gì khác muốn nói với tôi sao?”

“Hôm nay tôi đi vào rồi, có phải sẽ không ra được nữa?”

Cô hất tay ra, cùng Chiêm Đông Kinh đứng mặt đối mặt.

Áo sơ mi màu đèn làm tôn thêm khí chất âm ngoan lạnh lẽo của người đàn ông, hy vọng cuối cùng Tô Lương Mạt ôm lấy cũng thất bại, cho dù đến thời khắc này rồi cô vẫn cảm thấy khó tin, lúc còng tay lạnh như băng của người cảnh sát sượt qua da thịt cô, cô lúc ấy mới bỗng nhiên thanh tỉnh.

Người đàn ông từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống cô, “Đừng hận tôi, nếu cô đã lựa chọn thay Tô Khang đi con đường này, muốn trách cô chỉ nên trách ông ta.”

Vệ Tắc liếc mắt nhìn sang bên này, Tô Lương Mạt áp chế nước mắt đã ra khỏi vành mắt trở về, “Tôi thật không nghĩ tới, sẽ có một ngày là anh đích thân đưa tôi vào tay cảnh sát.”

Cô không cho Chiêm Đông Kinh thêm cơ hội nói gì, xoay người sải bước trở lại phòng khách.

Tô Trạch từ trên tầng hai đi xuống, trên người còn mặc bộ đồ ngủ hôm qua Tô Lương Mạt thay cho nó, nó thấy trong phòng khách đầy cảnh sát, đột nhiên oa oa khóc thành tiếng, chạy tới ôm lấy chân Tô Lương Mạt, “Các người đừng bắt chị, chị không phải là người xấu, các người mới là đại bại hoại!”

Nước mắt Tô Lương Mạt nhẫn nhịn trượt khỏi hốc mắt, cô khom lưng kéo Tô Trạch, “Tô Trạch ngoan, chị không sao đâu.”

“Gạt người, mọi người đều gạt em,” Tô Trạch khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở không ra hơi, “chị, em không muốn chị ngồi tù, các người đừng bắt chị.”

Vệ Tắc đi lên trước, nhìn thấy hai chị em túm tụm một chỗ hần cũng khó chịu, Vệ Tắc ngồi xổm xuống kéo Tô Trạch, lại thấy Tô Trạch giãy giụa rồi bước nhanh chạy đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, thẳng bẻ kéo cánh tay người đàn ông, “Chú, bọn họ thật muốn đưa chị đi sao? Bọn họ là bại hoại, chú mau đuổi bọn họ đi đi.”

Chiêm Đông Kinh sắc mặt căng thẳng, không nói lời nào.

Tô Lương Mạt che miệng có nén tiếng khóc, cô nghẹn ngào mở miệng, đuổi tay về phía Tô Trạch, “Tô Trạch, đừng cầu xin hần, lại đây.”

“Chị, Tô Trạch sợ lắm, chị muốn đi đâu?” Tô Trạch lay lay cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Chú, sao chú không nói chuyện?”

Tô Lương Mạt thấy Tô Trạch đạp mạnh hai chân, chỉ đơn giản kéo Chiêm Đông Kinh lên trước được một bước, thẳng bẻ khóc đến đầu tóc đều ướt đầm, từ mặt đến cổ cũng đỏ bừng. Cô so với ai khác đều đau đớn hơn, nhưng Chiêm Đông Kinh sớm đã bày tỏ thái độ như vậy, Tô Lương Mạt tiến lên vài bước giữ chặt tay Tô Trạch, “Chị bảo em không được cầu xin hần.”

“Vì sao?” Tô Trạch ôm lấy Chiêm Đông Kinh không buông, “Chú là người tốt, chị...”

Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, cô kéo Tô Trạch đến trước người, bóng đen của người đàn ông đổ xuống che đi ánh sáng nhu hòa trên mặt Tô Trạch, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống ống quần, hai tay Tô Lương Mạt giữ chặt cánh tay Tô Trạch, thẳng bẻ rất đau, cũng không dám kêu lên, cô ngẩng mặt lên, tâm tình chỉ mới bớt kích động phần nào, “Tô Trạch, hần không phải là người tốt, hần là người xấu.”

Tô Trạch ngơ ngác, Chiêm Đông Kinh bên cạnh trên mặt hiện lộ thần sắc không nói rõ được.

Tô Trạch khóc lớn, hất hai tay Tô Lương Mạt ôm lấy chân Chiêm Đông Kinh, “Chú, chị gạt người.”

Thằng bé vẫn không hiểu, có một số việc nói ra căn bản nó khó có thể phân biệt, Tô Trạch chỉ biết Chiêm Đông Kinh là người tốt, trong ấn tượng của nó cũng chỉ có người tốt và người xấu là khác nhau.

Chiêm Đông Kinh nhìn cái đầu nho nhỏ của Tô Trạch, hắn vừa định đưa tay vuốt xe, thân thể bên cạnh lại bị Tô Lương Mạt tóm mạnh kéo qua, cô vung tay quá nhanh, một cái tát đập thẳng lên mặt Tô Trạch, Chiêm Đông Kinh ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có.

Cả người Tô Trạch lung lay mấy cái, vấp ngã xuống đất.

Tô Lương Mạt tới đỡ lấy hai vai nó, “Nhớ kỹ lời chị nói, hắn là người xấu, từ nay về sau cũng không được tới lui với hắn nữa có biết không?”

Tô Trạch e dè đưa mắt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, thằng bé không có gì cái tính khóc náo, lại quan sát xung quanh, “Chị, em nhớ mẹ, em nhớ mẹ.”

Tô Lương Mạt kéo Tô Trạch vào trong ngực, “Tô Trạch, có nghe lời của chị nói không?”

“Em nghe, chỉ cần chị không sao cả, sau này em cũng sẽ không ăn lem ly cũng không đánh nhau với các bạn nữa...”

Vệ Tắc quay lưng lại, hốc mắt không nhận được đồ ửng.

Tô Lương Mạt tựa vào đầu Tô Trạch khóc thành tiếng, có lẽ sẽ có người cảm thấy cô gieo gió gặt bão, người cả một phòng ngoại trừ Vệ Tắc, mấy cảnh sát kia phần lớn đều thấy hả dạ, bọn họ nhìn chòng chọc Chiêm Đông Kinh không phải ngày một ngày hai, bây giờ cho dù không trực tiếp có chứng cứ lột đi một lớp da của hắn, ít nhiều cũng kéo được người phụ nữ của hắn ra.

Tô Lương Mạt dặt tay Tô Trạch, “Tô Trạch là đại nam nhân, chị không có bên cạnh, phải tự chăm sóc bản thân thật tốt biết không?”

“Em không biết, em không biết...”

Cô kéo Tô Trạch đến trước mặt Vệ Tắc, “Vệ Tắc, em sẽ nghĩ cách tìm người tới đón thằng bé.”

“Lương Mạt, em yên tâm, Tô Trạch anh sẽ chăm sóc thật tốt giúp em.”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Ở chỗ anh em cũng không yên tâm, anh giúp em tạm thời giữ thằng bé hai ngày.”

Cảnh sát lúc này cầm còng tay tiến lên, hai tay Tô Lương Mạt rũ xuống trước người nặng nề đưa lên, mỗi một cử động này mang theo run rẩy khuất nhục, cảnh sát ‘lách cách’ tra còng tay vào cổ tay cô, Tô Trạch hét lên một tiếng kinh hãi nhào tới trước, “Các người đều là bại hoại, buông chị ra.”

Vệ Tắc đưa tay giữ lấy nó ôm trong người, để tùy ý đứa nhỏ dẫm đá lên mặt lên người mình, những thứ này đều không tính là đau, hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt thành quyền, còng kim loại bóng loang cứng rắn, cô lại cảm thấy giống như cái răng cưa cắt lên hai cổ tay cô từng nhát từng nhát ra máu.

Chiêm Đông Kinh đi tới, người đàn ông mấy đêm trước còn cùng cô triền miên này giờ đây lại dùng lời tàn nhẫn mà nói với cô, “Đừng trách tôi, cô ở bên cạnh tôi đây đã là một loại kỳ ngộ vô duyên rồi.”

Chiêm Đông Kinh biết, cảnh sát khó khăn lắm mới bắt được đuôi Tô Lương Mạt, tất nhiên muốn thông qua miệng của cô cạy ra càng nhiều tin tức bất lợi với hắn, thủ đoạn của bọn họ hắn càng hiểu rõ hơn, hắn chỉ hy vọng một câu nói kia, có thể khiến Tô Lương Mạt chịu ít đau khổ một chút.

Tầm mắt Tô Lương Mạt mơ hồ, đúng vậy, cô làm sao có thể hy vọng xa vời ma quỷ ở bên cạnh cô sẽ biến thành người tốt chứ, nhưng vẫn là không cam lòng, cảnh sát kéo cô đi lên trước, Tô Lương Mạt đột nhiên dừng bước chân lại, khí lực chưa bị rút tận trong cơ thể hóa thành lời gào thét tuyệt vọng cuối cùng, “Chiêm Đông Kinh, ngón tay của anh, là vì tôi mà chặt đứt.”

Chiêm Đông Kinh gơ bàn tay mang bao tay da lên, từng câu từng chữ xé rách hy vọng cuối cùng của cô, “Lúc ấy cứu cô cũng không phải bởi vì tôi yêu cô, mà vì... cô chỉ đáng giá một đầu ngón tay của tôi.”

Hai chân cô cứng nhắc tại chỗ, Vệ Tắc không đành lòng nhìn tiếp, tiến lên kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Đi.”

Cô lão đảo bước theo, ánh mắt lại bình tĩnh nhìn Chiêm Đông Kinh, “Cái gì gọi là tôi chỉ đáng giá một đầu ngón tay của anh?”

“Không, chính xác chỉ là một ‘đốt’ ngón tay,” Chiêm Đông Kinh tiến lên trước, “chẳng lẽ cô trước giờ đều không thấy kỳ lạ sao?”

Đôi mắt Tô Lương Mạt đắm lệ mông lung, “Kỳ lạ cái gì?”

Ngay cả Vệ Tắc cũng nghe không nổi, Tô Lương Mạt lại vẫn khẳng khái nhất mực.

Chiêm Đông Kinh quét mắt về phía cảnh sát trong phòng, hần đi tới, thân thể gần như dán chặt Tô Lương Mạt, hần áp môi mỏng lên vành tai cô, “Lần đó cô bị bắt cóc, thật ra những kẻ kia chỉ là mấy nhân vật không có phẩm cách trong Đường hội nào đó mà thôi, Tứ Phong Đường muốn đưa tôi vào chỗ chết không phải ngày một ngày hai, chỉ bằng mấy tên kia căn bản không động được vào tôi với cô. Nhưng tôi vẫn mang theo Tổng Các với Hàn Tăng tới, có một số chuyện Tứ Phong Đường ngậm bồ hòn đương nhiên không dám nói, lúc bọn họ vì tôi đi cứu cô, tôi đã cho Tổng Các an bài xong, chính trong đêm đó, Đường hội lớn nhất dưới trướng Tứ Phong Đường bị tôi dọn sạch, hơn một trăm tên quân sự, còn có tất cả hàng hóa trên ba chuyến tàu, ai cũng biết là tôi đi cứu cô, chuyện này không ai hoài nghi đến trên đầu tôi. Về phần ngón tay của tôi, sau lưng tôi lúc ấy có tay súng bắn tỉa đi theo, nói ra cô có thể không tin, tôi cắt một đốt ngón tay hoàn toàn là bởi vì muốn dời chú ý của kẻ khổng chế cô, giằng co thêm nữa sẽ càng thêm mạo hiểm, nếu như còn có biện pháp đơn giản hơn, tôi có thể đến nháy mắt cũng không nháy một cái ở trên người cô chọc lên mười tám con dao, Tô Lương Mạt, đây chính là tôi.”

Cô nhắm mắt lại, không ngăn được nước mắt.

Thì ra một nhát dao kia, không phải bởi vì quan tâm, càng không phải bởi vì yêu, mà chỉ là vì trong hoàn cảnh như vậy, một dao kia của hần có thể nắm giữ cục diện an toàn nhanh hơn, không có chuyện cổ tích kinh thiên động địa cảm động lòng người, là cô coi trọng một đầu ngón út trên người Chiêm Đông Kinh, là cô quá coi trọng vị trí của bản thân mình trong lòng Chiêm Đông Kinh rồi!

Tô Lương Mạt bật cười, đúng vậy, cô nên cảm thấy kỳ lạ, một nhát dao không hề do dự cắt xuống kia, là một người bình thường đều cảm thấy hần là vì cô mà gấp rút, tình thâm ý trọng, rốt cuộc cô chưa từng suy nghĩ qua, Chiêm Đông Kinh là vì làm cho người Tứ Phong Đường bên kia buông lỏng cảnh giác mới dẫn theo một vài người không tính là nhiều.

Là cô quá để tâm vết thương của hần, là cô quá để tâm hành động hần cắt xuống một đầu ngón tay, thì ra đến cuối cùng, trong mắt Chiêm Đông Kinh cái gì cũng không phải, một dao kia của hần so với cắt cái móng tay bị rách da cũng giống như nhau, Tô Lương Mạt lui người, đem đầu đón trong lòng dọn dẹp xong, xoay người đi ra ngoài.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 82: Khó chịu thêm một phần, tự tổn hại sâu một phần (cực hay)

77. Chương 82: Khó Chịu Thêm Một Phần, Tự Tổn Hại Sâu Một Phần

Chương 82: Khó chịu thêm một phần, tự tổn hại sâu một phần

“Tô Lương Mạt.” Âm thanh của Chiêm Đông Kinh cách cô không xa vang lên.

Cô không có dừng bước.

“Cô có muốn biết còn một nguyên nhân không?”

Trái tim Tô Lương Mạt vỡ nát, nhưng thân thể cũng không nghe theo sai bảo của cô, cô nhìn thấy hần xoay người, sau đó từ từ đi tới.

Vệ Tắc hét lên cái gì đó cô không nghe thấy, Tô Lương Mạt đứng trước mặt Chiêm Đông Kinh.

Hắn áp mặt lại gần, trong tầm mắt phóng đại của Tô Lương Mạt nhìn thấy một đôi con ngươi màu đen tiến tới gần, Chiêm Đông Kinh lại lần nữa đè thấp thanh âm, “Nếu như tin tức cô bị bắt truyền ra ngoài, ba cô còn có thể ngồi yên không?”

Hai mắt cô từ từ tròn tròn, “Không, ba tôi sẽ không nhìn thấy.”

“Ông ta sẽ thấy, chỉ cần tôi muốn, nếu như ông ta không dám trở về trước khi tuyên án, Lương Mạt, ông ta thấy cô ngồi tù, cũng nhất định trở về Ngự Châu.”

Đầu óc Tô Lương Mạt hỗn loạn cho đến khi Chiêm Đông Kinh đánh thức thể này mới đột nhiên bình tĩnh, cô cắn chặt môi, cánh môi bị hàm răng sắc nhọn mài xát có thể nghe thành tiếng, một luồng máu tanh vọt lên Tô Lương Mạt, nhưng lại không thể ngay trước mặt cảnh sát nói ra, cô vung hai tay bị còng đánh lên bả vai với lồng ngực Chiêm Đông Kinh, cô giống như nổi điện gào thét xé rách, oán hận lóe lên trong mắt trong tim tràn ngập từng tế bào của thân thể, cô gào khóc giãy giụa, người bên cạnh nhìn chỉ là lắc đầu.

Tựa hồ nhìn đến quen rồi, người đi theo cạnh Chiêm Đông Kinh như vậy có thể rơi vào kết cục nào tốt đẹp?

Muốn trách chỉ trách mình tự sa đoạ!

Lòng ngực Vệ Tắc như bị dao nhọn cắm lên, hắn giao Tô Trạch cho cảnh sát bên cạnh, vài bước tiến lên kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Đi.”

Hai tay Tô Lương Mạt níu chặt cổ áo Chiêm Đông Kinh, nước mắt lăn chã rơi xuống, Vệ Tắc kéo cô ra phía sau, hai cánh tay kéo thẳng cùng gân xanh nổi trên mu bàn tay nhìn vào mắt thấy mà giật mình, Chiêm Đông Kinh bị cô kéo lên trước một bước. Vệ Tắc dứt khoát ôm lấy hai vai Tô Lương Mạt cưỡng chế tách cô với Chiêm Đông Kinh ra.

“Còn ngại không đủ mất mặt sao? Em cầm gương soi thật kỹ càng thử xem, em vẫn còn là Tô Lương Mạt anh biết sao?” Vệ Tắc một phát kéo cô ra, “Đưa đi.”

Hai người cảnh sát tiến lên một trái một phải khổng chế Tô Lương Mạt kéo cô ra ngoài, lúc đi ra khỏi cửa lớn, cô xoay mặt, ánh mắt trống rỗng vô vọng nhìn Chiêm Đông Kinh, trong lòng chua xót.

Vệ Tắc đến ôm Tô Trạch, Tô Trạch đưa mắt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, chữ ‘chú’ mắc kẹt ngay giữa cổ họng nó không cách nào phát ra được, nó oa oa khóc lớn thành tiếng, “Chị, chị...”

Vệ Tắc ôm lấy thằng bé sải bước đi ra ngoài, tiếng còi xe cảnh sát từ xa đến gần, phòng khách to như vậy chỉ còn Chiêm Đông Kinh cùng với mấy người giúp việc núp sau cửa nhìn trộm.

Hắn đi tới, đầu gối sượt qua mép ghế sofa, cả người nặng nề ngồi xuống.

Tô Lương Mạt bị đẩy vào trong xe cảnh sát, cô dựa người vào ghế không nhúc nhích.

Chuyện tiến triển như vậy thậm chí vượt quá dự liệu của Vệ Tắc, hắn ngay cả một chút năng lực nhúng tay cũng không có, Tô Lương Mạt bị đưa về đồn cảnh sát, cô cúi gằm mặt hầu như không nói chuyện.

Lúc Vệ Tắc lần nữa đi vào, cô chỉ nói một câu, “Em muốn gọi điện thoại, có thể không?”

Vệ Tắc đồng ý, Tô Lương Mạt cũng không do dự, cô bấm số Lưu Giản, nhờ hắn giúp đỡ chiếu cố Tô Trạch.

Chuyện khác cô cũng không nói nhiều lời, Lưu Giản ở bên kia gấp muốn chết, cô vội vã liên cúp điện thoại,

“Lương Mạt, vì sao em lại giao Tô Trạch cho hắn?”

Cô chỉ giải thích một câu, “Em tin anh ta, Vệ Tắc, cũng xin anh tin em một lần cuối cùng này.”

Vệ Tắc khuyên cô, bảo cô đem tất cả những gì mình biết nói ra toàn bộ, nhưng Tô Lương Mạt nói thế nào cũng vậy, họ tên đều là cô ký xuống, cảnh sát ngay cả chứng cứ công ty này là của Chiêm Đông Kinh cũng không tìm được, Tô Lương Mạt cam chịu số phận rồi.

Kể cả phiên tòa xét xử vụ án cũng đặc biệt thuận lợi.

Tô Lương Mạt từ chối người khác đến thăm, từ chối khai báo những người hay sự việc có liên quan, cũng từ chối tiết lộ bản gốc thư của Tô Khang.

Kết quả bản án sơ thẩm đầu tiên, phán quyết hai năm.

Cô không có kháng án, bị đưa vào nhà tù cho phạm nhân nữ ở Ngự Châu.

Cô ngồi trên giường, hai tay ôm chặt đầu gối nhìn vạc giường trên đỉnh đầu, Tô Trạch được Lưu Giản đón về nhà, Lưu Giản muốn giúp cô, nhưng Tô Lương Mạt phản ứng tiêu cực, hơn nữa vụ án là chuyện ván đã đóng thuyền, ai cũng không thay đổi được.

Quần ngực khóa cửa lại, tiếng bước chân còn chưa đi xa, ván giường trước mặt đột nhiên động dậy, sau đó mấy người tụ lại mà đến, Bàn Lệ đi xuống ngồi lên mép giường Tô Lương Mạt, “Nghe nói mày là tội phạm kinh tế vào đây?”

Cô nhắm mắt lại không muốn nói chuyện.

Bàn Lệ dùng sức xô đẩy bả vai cô, “Mẹ nó nói chuyện.”

“Đừng phiền tôi.” Tô Lương Mạt tiến về phía giữa giường.

“Muốn chết hả, mới đi vào còn chưa có dạy quy tắc ày, còn ở đây ngang ngược với tao.” Bàn Lệ tiến lên kéo tóc Tô Lương Mạt, “Xuống đây dập đầu cho tao.”

Tô Lương Mạt hất tay cô ta ra, mấy người kia chen nhau tiến lên, trong tù tự kết bè kết cánh, đối với người mới vào nhất định sẽ bắt nạt.

Bàn Lệ nín Tô Lương Mạt đẩy cô xuống đất, một cước đá lên bả vai cô, mấy người phụ nữ bên cạnh cũng hung hãn tiến lên đè đầu cô xuống, “Hôm nay liền trị cái tính khí này của mày, mau dập đầu nhanh.”

Tô Lương Mạt nằm đó không động dậy, hai mu bàn tay bị người ta dẫm đạp, Bàn Lệ nghênh ngang đứng trước mặt cô, “Mày đừng chọc tao, tao ngay cả giết người cũng dám, mày mới bao nhiêu tuổi, là bị đàn ông ném vào đây đúng chứ?”

“Cô dám giết người?” Tô Lương Mạt cười lạnh ngẩng đầu, “Vậy cô có sợ quỷ không?”

“Ta phỉ,” Bàn Lệ chống nạnh, “vào tù cái nơi này, tội tao chính là quỷ, mày cho rằng mày vẫn còn sạch sẽ hả? Cho nó hai bạt tai trút giận cho tao.”

Một giọng nói chen vào, “Mấy người có phiền hay không, làm người ta đau đầu.”

Một cô gái trẻ tuổi tiến lên, nhìn thấy gò má Tô Lương Mạt, cô vội vàng ngồi xổm xuống, gọi một tiếng không chắc chắn, “Tô tiểu thư?”

Tô Lương Mạt nhìn lại theo tầm mắt cô gái, đối với người trước mặt một chút ấn tượng cũng không có, cô không có lên tiếng, nhẹ giãy giụa.

Lý Đan đẩy người trước mặt ra, “Nói cho các người biết, cô ấy là ân nhân của tôi, các người đừng có chọc đến cô ấy.”

“Lý Đan, mày đừng mẹ nó xem vào việc của người khác.”

“Tôi cứ xem vào đấy thì thế nào? Có bản lĩnh lại giống như lần trước đánh với tôi một trận nữa không!” Lý Đan xô đẩy đám người kia ra, kéo tay Tô Lương Mạt, “Cô không nhận ra tôi? Trước kia ở Nhất Tràng cô đã cứu chúng tôi, tôi còn có một em gái là Lý Tư.”

Tô Lương Mạt xoa xoa bả vai bị đau, chút ấn tượng còn sót lại bị lôi ra, kết hợp với Lý Đan ở trước mắt làm một, “Là cô.”

Lý Đan đỡ cô đến bên giường, “Cô vì sao cũng vào đây?”

Tô Lương Mạt cúi mặt xuống, không lên tiếng.

Bàn Lệ nhở miệng, “Cho chúng mày nhận lấy.”

Tô Lương Mạt gần như không nói chuyện, mặc dù trong tù cũng xem như gặp được người quen có thể giúp đỡ, phần lớn thời gian cũng yên lặng đóng chặt miệng.

Buổi sáng đầu tiên ra tập thể dục, Lý Đan ngẩng đầu nhìn bầu trời trên bãi sân tập, hôm nay trời đầy mây, lớp sương mù xám xịt tụ lại một chỗ vươn tay là có thể chạm đến, Tô Lương Mạt khê nheo mắt, có phải cách một cái gọi là ‘tường cao’, đến bầu trời cũng không giống nhau?

Cô đứng nguyên một chỗ, Lý Đan nhìn chăm chăm gò má Tô Lương Mạt, cô thay đổi rất nhiều, cho dù hôm nay là một ngày nắng vàng rực rỡ chiếu trên cao, đoán chừng dù một chút ít ánh mặt trời cũng không rơi vào được thể giới của cô.

Đôi mắt Tô Lương Mạt ẩn hiện bi thương, cái nơi này cô phải ở đủ hai năm, đây hoàn toàn là góc đen tối hắc ám, bị người đời thóa mạ vũ nhục, đều cảm thấy bọn họ bị trừng phạt đáng tội, thậm chí đáng chết. Tô Lương Mạt cắn chặt cánh môi, cô không có phạm tội, cô không nên ở nơi này, nhưng cô là con cừu thế tội, kẻ đầu sỏ thực sự gây tội vẫn còn ở bên ngoài.

Lý Đan khê đẩy cô, Tô Lương Mạt hoàn hồn, đi theo đám người tiến lên phía trước.

Nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, Tô Lương Mạt duy trì một tư thế ngủ duy nhất, cô đưa lưng về phía vách tường, mở to hai mắt, đêm càng lúc càng sâu, tĩnh mịch đến nỗi có thể nghe thấy tiếng ngáy ngủ của người phụ nữ nằm phía trên.

Toàn thân cô khó chịu, trong lòng đau đớn cực hạn không cách nào thoát ra được, Tô Lương Mạt ôm chặt hai tay, tóc đã cắt ngắn, sợi tóc ngắn nhọn đâm vào cổ làm cô ngứa ngáy khó chịu.

Giường phía trên khê lắc lư, đột nhiên vài người đứng dậy cùng lúc.

Bàng Lệ nhảy xuống trước giường Tô Lương Mạt, đưa tay kéo chăn mền của cô ra, nín lấy cánh tay cô một phát lòi xuống đất, mấy người còn lại ủa lên.

Lý Đan hét một tiếng ‘dừng tay’.

Lại bị hai người phụ nữ to béo khác áp trên giường không dậy được, bả vai Tô Lương Mạt bị đập xuống đau xót, Bàng Lệ nâng một chân đá lên bụng cô, trên người cô lần lượt chịu mấy phát cứng rắn, Tô Lương Mạt tùy ý dán mặt lên nền gạch lạnh như băng, tự tôn của cô là bị Chiêm Đông Kinh đích thân xé nát, là hắt đưa cô vào thế giới đen tối này mặc người ta chà đạp.

Tô Lương Mạt đưa hai tay ôm đầu, cô co quắp thân thể lại thành một đoàn, Lý Đan hướng phía cô hét lên, “Lương Mạt, đánh trả đi, cô muốn bị người ta như vậy đánh chết sao?”

Đúng vậy, cô mặc dù không chịu nổi cảnh ngộ này, cũng chưa từng nghĩ qua cứ như vậy mà chết.

Cô quét một chân tới, ở ngay giữa hai chân Bàng Lệ, Bàng Lệ theo quán tính mà ngã khụy quỳ xuống, ngay sau đó Tô Lương Mạt lại thêm một cước, đá văng người cô ta ra ngoài.

Cô từng học taekwondo, lại đi theo Tống Các, đối phó với mấy người phụ nữ không có khí lực vẫn là dư sức, Tô Lương Mạt một phát chế trụ bả vai một người trong đó, cùng lúc tay vừa đẩy vừa kéo một cái, đối phương kêu lên thảm thiết thật sự bị áp đảo hoàn toàn, Tô Lương Mạt buông lỏng tay, thở hổn hển ngồi xuống mép giường.

Bàng Lệ che bụng ngồi chồm hồm dưới đất, đột nhiên cái gáy giống như bị ai đó gõ nhẹ, cô ta sờ sờ đầu, “Đứa nào đánh tao?”

Quay đầu một cái, làm gì có người nào?

Mấy người phía ngoài cũng hai mặt nhìn nhau.

Tô Lương Mạt vén chăn lên vào giường, Bàng Lệ lại kêu một tiếng, “Đứa nào cắn tao?”

Lần này, đám người cùng thấy khó tin rồi hoảng sợ, “Lệ tỷ, chị đừng làm chúng tôi sợ chứ, dọa chết người mất.”

Chính Bàng Lệ cũng bị hù dọa không nhẹ, phải đất đứng vọt dậy, “Mẹ, còn có thể gặp quỷ thật sao?”

Lý Đan được thả ra liền tiến tới, cô vén quần áo Tô Lương Mạt lên, “Bị thương ở đâu rồi, không việc gì chứ?”

Tô Lương Mạt đè vạt áo lại, “Không sao đâu.”

“Sao cô không sớm đánh trả, chỉ mấy người này còn không phải như bóp chết một con kiến sao, sao cô lại để người ta đánh?”

“Tôi quên rồi.”

Lý Đan ngẩng ra, đột nhiên hai mắt đỏ lên, cô đứng dậy chỉ vào đám người kia, “Sau này đừng có chọc hai người bọn tôi, nếu không phải sợ phiền toái, tôi thật sự muốn đem một đám các người từng kẻ từng kẻ tiễn vào bệnh viện.”

Bàng Lệ ăn đau đớn này nhất thời cũng không dám cãi lại, cô ta nháy mắt với đám người, tức giận bò lên giường.

Lý Đan rót cho cô ly nước, Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không muốn uống.”

“Tôi biết cuộc sống ở trong này khó qua, nhưng có thể làm gì được đây? Nếu không phải bên ngoài không tha cho chúng ta, chúng ta sẽ không đến cái nơi này.” Giọng nói Lý Đan u ám, Tô Lương Mạt dựa vào vách tường, “Sao cô cũng đi vào đây, không phải bị Thẩm Tâm Lê bắt về lại rồi sao?”

“Lúc trước chúng tôi thiếu chút nữa có thể trốn thoát rồi, nhưng không còn cách nào, Lý Tư khóc lóc cầu xin, tôi nói với nó đừng cầu xin cô ta, rơi vào tay Thẩm Tâm Lê còn có thể có chuyện tốt sao? Cuối cùng cô ta cho hai chúng tôi lựa chọn, hoặc là gánh tội thay kẻ khác, hoặc là liền theo cô ta, đêm đó liền qua cửa, tôi không chịu, tôi chọn con đường thứ nhất, nhưng Lý Tư nói vào tù rồi nửa đời sau sẽ bị hủy hoại, nó không cam lòng, cho nên chúng tôi một người ở lại bên ngoài, một người vào đây.”

Tô Lương Mạt khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, ngọn đèn trên hành lang rơi vào trong, “Thẩm Tâm Lê chết rồi cô biết không?”

“Chết rồi?” Lý Đan giật mình, “Vậy em gái tôi thì sao?”

“Lúc tôi giải tán Nhất Tròng cũng không thấy em gái cô, có khả năng cô ta đi nơi khác rồi.”

Lý Đan vẻ mặt lo lắng, “Nó còn có thể đi đâu đây? Tôi vào đây đến bây giờ nó cũng chưa từng đến thăm tôi.”

“Đường là chính cô ta chọn.” Tô Lương Mạt đề lên chỗ thắt lưng, Lý Đan hoàn hồn, nhìn thấy miệng vết thương của cô ứ đọng máu sưng lên, “Sau này đừng chịu đựng, càng nhẫn nhịn đám người này lại càng cười lên đầu.”

Lý Đan vừa mới nói xong, chợt thấy một cảnh tượng làm cô hít ngược một hơi lạnh, môi cô trắng bệch, ngón tay run rẩy chỉ lên cái bàn, “Lương Mạt, đó... đó là cái gì?”

Tô Lương Mạt quay đầu, nhìn thấy nho nhỏ thú cầm cóc chải răng của Bàng Lệ đang đi tới, Lý Đan không nhìn thấy nho nhỏ thú, tất nhiên bị dọa chết khiếp, vẻ mặt Tô Lương Mạt đầy bình thản, “Có thể là gặp quỷ rồi.”

Lý Đan trợn tròn hai mắt, vén chăn của Tô Lương Mạt chui vào, cô dựa sát vào Tô Lương Mạt, “Thật, thật sự có quỷ sao?”

“Có.”

Cóc chải răng đi thẳng đến trước giường các cô, Lý Đan bị hù dọa thiếu chút nữa quên thở một hơi, cô ôm chặt cánh tay Tô Lương Mạt, ngẩng đầu lại thấy Tô Lương Mạt thần sắc tự nhiên, giống như là nhìn mãi thành thói quen vậy, “Là quỷ, cô không sợ sao?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, cảnh tượng trước mắt càng thêm quỷ dị.

Bàn chải đánh răng từ trong cốc nhảy ra sau đó gõ gõ lên giường Bàn Lệ, tiếng động rất vang, hai chân Bàn Lệ bây giờ vẫn còn đau, tưởng là người trong phòng giam, “Ầm ỉ chết đi, đừng làm phiền tao.”

Bàn chải đánh răng lại vọt lên chọc chọc lên người cô ta.

Bàn Lệ ngồi bật dậy, “Mẹ nó!”

Nửa câu sau bởi vì kinh sợ mà bị chặn cứng ngay giữa cổ họng, Bàn Lệ chỉ vào trước mặt, “Đó, đây, tao!”

Cô ta nói năng lộn xộn, những người còn lại nghe thấy động tĩnh cũng lần lượt ngồi dậy, “Lệ tỷ, làm sao vậy?”

“Quý!”

Bàn chải đánh răng trôi lơ lửng giữa không trung lại làm cái động tác đánh răng, chải sang phải chải sang trái, chải đi lên chải đi xuống, một loạt động tác liên mạch lưu loát này làm phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Bàn Lệ sụp đổ, cô ta cuống cuống bỏ chạy, hoàn toàn bừa bãi hoảng loạn, cả người trực tiếp nhảy thẳng xuống, âm thanh rơi xuống đất cực đại nương theo tiếng gào thét thê lương, “Cứu mạng, có quý, a...!”

Người ở bên cạnh cũng dất giọng ra sức kêu, “Mẹ ơi, quý!”

Phần lưng Bàn Lệ chạm đất, ngã một cú này nửa ngày không dậy nổi, nằm trên mặt đất hừ hừ, nho nhỏ thú cầm lấy bàn chải đánh răng ngồi xồm xuống, da đầu Bàn Lệ tê dại, hai môi run rẩy, “Đừng đừng, tha mạng.”

“Chúng mày mau tới đây a, kéo thứ quý quái này ra.”

Mấy người còn lại nào dám nhúc nhích, nguyên một đám núp ngay trong chăn ngay cả mặt cũng không dám thò ra, Tô Lương Mạt vén chăn xuống giường, “Trên đời này làm gì có quý, không phải cô nói vào đây rồi cô chính là quý sao? Vậy còn sợ cái gì?”

Lý Đan ngẩng đầu vừa vặn nhìn đến cái bóng một bên mặt Tô Lương Mạt đánh lên ván giường, cô lẳng lặng tĩnh mịch, cái nhìn này lại làm Lý Đan rung mình một cái, không nói ra được cảm giác quái dị.

Bàn Lệ ngoài miệng còn cứng rắn, “Họ Tô kia, coi chừng mày nhận lấy...”

Bàn chải đánh răng nhét vào trong miệng cô ta, Bàn Lệ nhắm nghiền hai mắt, thật sự là bị dọa đến bất tỉnh.

“A!”

Quần ngực nghe thấy có tiếng ồn đi tới, “Kêu cái gì mà kêu?”

“Có quý a.”

“Không có việc gì ăn chặt bụng rồi phải không?”

“Thật sự có quý a.”

Bàn Lệ chưa tới một phút liền từ từ tỉnh dậy, cốc đánh răng của cô ta bị vứt bên cạnh, há miệng không nói ra lời nào, Bàn Lệ đưa tay lấy bàn chải đánh răng ra, “Cứu mạng a.”

“Đừng ồn ào nữa, nhanh ngủ đi.” Quần ngực nói xong cũng rời đi.

Bàn Lệ vung vung tay, tự mình dậy không nổi, lại không ai dám đỡ, cô ta giống như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng túm chặt ống quần Tô Lương Mạt, “Cứu, cứu tôi.”

Tô Lương Mạt chống hai tay bên người, toàn thân Bàn Lệ giãy giụa, tư thái hèn mọn đáng thương như vậy làm Tô Lương Mạt nhớ đến chính mình ngày đó, biết rõ mình trở thành một con cờ của Chiêm Đông Kinh rồi, nhưng đối với hắn vẫn là ôm hy vọng.

Mấy ngày nay cô đều bắt bản thân không được nghĩ đến ba chữ này nữa, hôm nay trái tim lại lần nữa bị xé rách vết thương không tài nào khép miệng được, Tô Lương Mạt đưa tay phải ra, đỡ Bàn Lệ đứng dậy.

Bàn Lệ nhin đau ngồi lên mép giường Tô Lương Mạt, ngón tay chỉ chỉ trên mặt đất, “Đó, đó...”

“Lệ tỷ, Lệ tỷ chị không sao chứ?”

Bàng Lệ vẽ mặt kinh hãi, hai tay bưng mặt nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Chẳng lẽ cô biết gọi quỷ?”

Những người còn lại vừa nghe, càng bị hù dọa đến không dám xuống giường.

Sắc mặt Tô Lương Mạt bình tĩnh, vén chăn lên ngồi vào, “Chị nghĩ nhiều rồi, ở nơi như tù ngục này đến cả quỷ cũng không dám tiến vào, chuyện tối nay nói ra cũng không ai tin, có thể là lúc trước có người chết oan ở đây.”

Lý Đan rùng mình một cái, ôm chặt chăn co lại thành một đoàn.

Bàng Lệ đâu còn dám lên giường, cô ta đi về phía cái giường gần nhất, đùn đẩy người ở trên đó, “Thực tà môn, hù chết tôi.”

Bây giờ là đêm khuya, làm gì còn ai dám ngủ, Lý Đan nhìn chằm chằm cái cốc đánh răng lăn lóc dưới đất, ớn lạnh từ tận trong xương vọt lên, “Lương Mạt, sao cô không sợ?”

“Tôi chưa từng làm việc gì trái lương tâm, sao phải sợ.”

Cô nói nhẹ nhàng đơn giản, hoàn toàn quên rằng phàm là người đã vào tù, giống như lời của Bàng Lệ, không có ai sạch sẽ cả.

Vài người bắt đầu dững cảm nói chuyện, Bàng Lệ nhìn Tô Lương Mạt ở giường đối diện, “Này, sao cô lại vào đây, nhận hối lộ hả? Tôi thấy cô tuổi còn trẻ, không giống lắm.”

“Cô chưa từng nghe nhìn người không thể nhìn bề ngoài sao?” Tô Lương Mạt tựa đầu lên vách tường, mặt tường màu trắng cứng rắn chống đỡ cái gáy làm cô phát đau, Bàng Lệ gật gật đầu, bảo người kia xoa bóp lưng cho cô ta.

“Cô bị phán hai năm phải không, thật ra cũng nhanh thôi, cô xem Lý Đan lúc vào đây bị phán bốn năm, chỉ cần biểu hiện thật tốt có thể giảm hình phạt.”

Tô Lương Mạt ôm chặt đầu gối, cô không muốn giảm hình phạt, hai năm bảy trăm ba mươi ngày cũng không lâu chút nào, cứ coi như cô trả giá vì đuôi mù nhìn nhầm người, ít một ngày cũng không được.

Cô trầm mặc ít nói, nay cả Lý Đan cũng rất ít khi phản ứng, Lý Đan nhìn ra được trong lòng cô có chuyện.

Lúc trước Tô Lương Mạt cứu hai chị em cô khỏi Nhất Trùng, cho dù sau đó bị Thẩm Tâm Lê bắt trở về, nhưng phần ân tình này cô vẫn luôn ghi nhớ.

Từ sau đêm đó, không còn ai dám trêu chọc Tô Lương Mạt, sự việc cốc đánh răng quỷ dị kia ai cũng không cách nào giải thích được, hơn nữa thời điểm mấu chốt Tô Lương Mạt kéo giúp Bàng Lệ một tay kia cũng có tác dụng rất lớn.

Tổng Các từ trên xe bước xuống, ngàng đầu nhìn thấy thân ảnh trên sân thượng tầng hai.

Hắn lắc lắc đầu, gần như vào thời điểm này, mỗi lần hắn tới đều có thể thấy Chiêm Đông Kinh đứng bên ngoài.

Tổng Các lên lầu, đi vào trong phòng liền có thể nghe thấy một cỗ mùi thuốc lá gay nồng, hắn đi ra sân thượng, nhìn thấy cái gạt tàn bên tay Chiêm Đông Kinh đầy tàn thuốc ở trong.

Tổng Các ho nhẹ một tiếng, “Kính thiếu.”

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh đánh về phía xa xa, dường như vẫn chưa phát hiện ra Tổng Các đến.

Tổng Các đi đến gần bên cạnh người đàn ông, “Vẫn chưa phát hiện ra tin tức Tô Khang nhắn gửi về Ngự Châu.”

Chiêm Đông Kinh dí tắt nửa điếu thuốc còn lại vào gạt tàn, khói trắng bốc lên phảng phất quanh quẩn giữa đầu ngón tay hắn, “Ông ta đủ độc ác, tôi không tin ông ta không nhìn thấy tin tức, không ngờ con gái ruột bị phán hình vào tù, ông ta vẫn còn có thể nhịn được!”

Tổng Các đứng đó không lên tiếng.

Chiêm Đông Kinh rút ngón tay lại, đầu ngón tay bị bỏng ửng đỏ lên, hấn vung tay một cái, “Một mùa hè cũng trôi qua rồi.”

Tổng Các nhìn đám cây cối úa héo thưa thớt trong hoa viên bên dưới, hấn không phải là văn nhân nhã khách, không hiểu mấy thứ cây cỏ quý báu kia, hấn thu hồi tầm mắt, “Lúc Tô tiểu thư vào đó, mùa hè mới bắt đầu.”

Chiêm Đông Kinh đột nhiên vung tay nện cái gạt tàn thuốc xuống đất, đầu lọc bên trong vung vẩy khắp nơi, tàn thuốc như bạo phá tung tóe, dính lên ống quần Tổng Các, một mảng màu xám đen.

Hấn không có tránh đi, Chiêm Đông Kinh nghiêng nửa người trên ra ngoài sân thượng, “Chuyện kho hàng Thành Đông sao rồi?”

“Hàn Tăng đang phụ trách, hai ngày nữa sẽ có tin tức.”

Chiêm Đông Kinh vung tay xuống, Tổng Các hiểu ý tứ của hấn, vội vàng lui ra ngoài.

Tô Lương Mạt khoanh chân ngồi bên mép giường, tựa đầu lên cạnh đầu tường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lý Đan không chỉ một lần nhìn thấy cô như vậy, sau khi Tô Lương Mạt vào đây hiếm khi nói chuyện, người không biết còn tưởng cô bị câm.

Lý Đan đi tới bên giường ngồi xuống, “Lương Mạt, cô như vậy tôi nhìn thấy cũng khó chịu, giờ mới được mấy ngày... cuộc sống của chúng ta ở đây vẫn còn dài. Chuyện của cô tôi đã nghe nói, kỳ thật buồn lòng tâm tư giữ trong lòng ra mà nghĩ thử xem, nếu không phải là Chiêm Đông Kinh ở phía sau chu toàn, làm sao có thể chỉ phán tội hai năm? Cho dù bắt cô ngồi tù một gong cũng có thể.”

Một loại đau đớn lan tràn trong đôi mắt Tô Lương Mạt, “Chẳng lẽ, tôi còn cần cảm ơn hấn?”

“Thời gian hai năm nói ra cũng không dài, chúng ta đi ra ngoài có thể bắt đầu lại lần nữa.”

“Thật có thể sao?” Tầm mắt Tô Lương Mạt rơi xuống người Lý Đan, “Trên người chúng ta đã có vết nhơ, đừng nói xã hội, mà ngay cả người nhà nhất định cũng không thể tiếp nhận, tôi không để ý ánh mắt người đời, chỉ là cảm thấy không đáng.”

Lý Đan nằm bên cạnh Tô Lương Mạt, “Chúng ta luôn phải học cách giải quyết khó khăn, lúc tôi mới vào đây cũng không tiếp nhận được, tôi từng nghĩ, nếu tôi có một gia đình bình thường thì tốt biết bao, nếu tôi thật sự phạm tội phải vào đây tôi không có gì để nói, nhưng tôi là gánh tội thay, tôi không cam lòng, nhưng tôi nghĩ đến Lý Tư còn ở bên ngoài. Tôi hy vọng nó có thể sống tốt hơn tôi, cho dù tôi đi ra ngoài rồi, có lẽ tôi sẽ hối hận quyết định lúc trước của tôi, tôi vẫn hy vọng nó có thể sống được tốt hơn tôi.”

Vành mắt Tô Lương Mạt chưa xót, cô ngả đầu tựa lên vách tường, “Tôi chỉ là không biết, hai năm này tôi làm thế nào để qua được.”

Lý Đan chạy đến bên giường mình, từ dưới gối lấy ra một đóa hoa giấy, cô đưa đồ tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Lúc tôi cảm thấy quá khó chịu không vượt qua được, tôi liền gấp thành bông hoa này, tâm tình cũng dễ chịu thoải mái hơn, lúc khó chịu lại gấp. Lương Mạt, cô cũng nên tìm cách có thể giải tỏa tâm tình của mình, nếu không ở cái nơi này thật sự không thể vượt qua được.”

Lý Đan vừa dứt lời, nhìn thấy Tô Lương Mạt vén ống tay áo của mình lên, cô dùng ngón trỏ với ngón giữa bóp chặt lấy một phần da thịt mềm mại của mình, dùng sức vặn vẹo lôi kéo. Lý Đan kinh hoàng mở miệng, “Cô...”

Tô Lương Mạt thu hồi động tác, chỗ da thịt vốn là nhẵn nhụi trắng nõn thình lình hiện ra một khối máu ứ đọng lớn, đó chính là tự mình hung hăng nhéo ra, nên có bao nhiêu đau nhức, Lý Đan biết rõ.

Tô Lương Mạt mỉm cười, ý cười lại không che hết ướm át nơi đáy mắt, “Đúng vậy, như vậy xem ra, trong lòng tôi quả nhiên là dễ chịu hơn nhiều rồi.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 83: Cô sống trong địa ngục, hẳn lại có người phụ nữ khác

78. Chương 83: Cô Sống Trong Địa Ngục, Hẳn Lại Có Người Phụ Nữ Khác

Chương 83: Cô sống trong địa ngục, hẳn lại có người phụ nữ khác

Lý Đan duỗi tay của Tô Lương Mạt ra, kéo tay cô đến bên cạnh mình, “Cô điên rồi có phải không, không đau sao?”

“Là cô nói, vẫn nên tìm một chuyện khác để làm, tôi làm như vậy đem đau đớn của mình dời đi, thật sự cảm thấy khá hơn nhiều.”

“Có!” Lý Đan nắm chặt cổ tay cô, nước mắt lăn tăn rơi xuống, “Vậy cô cũng không thể làm khổ mình như vậy chứ, cô, tôi là bảo cô tìm một chuyện khác để làm mà.”

“Tôi không tìm được.” Tô Lương Mạt thần sắc lãnh đạm rút cánh tay của mình về, cô quét mắt nhìn toàn bộ xung quanh một lượt, thanh âm mang theo vắng lặng cùng lạnh lẽo như chết, “Ở nơi quỷ quái này, còn có thể có chuyện gì khác?”

“Có, sau này chúng ta đi ra ngoài có thể làm được gì, bây giờ liền tính toán trước.”

Tô Lương Mạt cười cười, hai người đều còn nhỏ tuổi, cô đưa tay tiếp nhận hoa giấy của Lý Đan, “Cô thực ngây thơ.”

“Tôi đều nghĩ qua cả rồi, sau khi rời khỏi đây tôi muốn tìm Lý Tư trước.”

“Sau đó thì sao?”

Lý Đan ngồi bên cạnh không lên tiếng.

Nói cho cùng, hai năm sau xã hội này biến đổi thành như thế nào, đoạn thời gian bỏ trống này khiến người ta sợ hãi, đầu tóc Tô Lương Mạt chỉ còn dài đến cằm cổ, Bàn Lệ từ trên giường xuống, lén lén lút lút móc ra điều thuốc, “Có muốn không?”

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn, Bàn Lệ lại duỗi tay đưa về phía Lý Đan, “Ở đâu ra nhiều buồn phiền lo nghĩ vậy chứ, ở trong tù không lo ăn lo mặc, nhâm nhi hai điều thuốc đỡ nghiền, cuộc sống cũng có thể trôi qua như cũ.”

Lý Đan nghe vậy, đưa tay định nhận lấy.

“Lý Đan,” Tô Lương Mạt nhìn về phía cô, “cô đã tìm ra cách thức giải quyết phiền muộn rồi, không cần thiết học thêm một cái khác nữa.”

Lý Đan suy nghĩ một chút, thu tay lại.

“Các cô đây, thật không biết hưởng thụ.” Bàn Lệ xỏ dép vào, lệt xệt lệt xệt đi lên phía trước.

Mỗi ngày gặp mặt thăm tù, Tô Lương Mạt với Lý Đan cũng sẽ ngồi trên cùng một cái giường, cô thấy Lý Đan đem đóa hoa đã sớm rách nát kia mở ra gấp lại, gấp lại rồi lại mở ra.

Tô Lương Mạt bình thường đều là ôm đầu gối, có thời gian thì ngẩn người, mai táng tuổi xuân ở cái nơi âm u như vậy, giống như hoa tươi đang nhanh chóng khô héo.

Buổi tối, cô co người lại trong chăn, ngay cả đầu cũng không lộ ra ngoài, lúc giật mình tỉnh lại toàn thân đầy mồ hôi, Tô Lương Mạt ôm chặt chăn mền, cắn mu bàn tay nhìn xuống tiền nước.

Cô lại mơ thấy Chiêm Đông Kinh.

Cái loại cảm giác này giống như là còn nhỏ gặp phải ác mộng, muốn hét lên một tiếng lại không tài nào hét ra được, muốn giãy giụa lại giống như bị người ta đè hai tay hai chân lại không thể nào cựa quậy, cô mơ thấy cô đứng trước một cái hố lớn rất sâu, cái hố kia sâu đến mức không nhìn thấy đáy, gió lạnh gào thét cắt qua da thịt đau buốt. Cô lại trông thấy phía sau có một bàn tay xuất hiện, khuôn mặt người đàn ông

từ từ hiện rõ trong bóng đêm, chân Tô Lương Mạt bị hấn ép dần dần dọc theo hướng miệng hố, cũng chỉ còn lại nửa lòng bàn chân để khống chế cả người, cô cầu xin tha thứ, cô la lên, cô giữ chặt cổ tay Chiêm Đông Kinh.

Tay của hấn lạnh buốt, giống hệt như trái tim của hấn vậy.

Chiêm Đông Kinh vặn bung từng ngón từng ngón tay của cô ra, sau đó đưa tay nặng nề đẩy lên bả vai Tô Lương Mạt. Chớp mắt cảm giác không trọng lượng đánh tới làm cả người cô nhào xuống, Tô Lương Mạt đưa tay, nhưng cái gì cũng không bắt được, cô đột nhiên bình tĩnh, sờ tay lên mặt một cái, toàn bộ ướt đầm.

Vết thương trong lòng còn chưa khép miệng bị một giấc mộng làm rách ra lại, Tô Lương Mạt ngồi dậy, cô che miệng khóc thê lương, xung quanh tĩnh mịch cũng chỉ có tiếng ngáy ngủ của những phạm nhân cùng phòng giam, Tô Lương Mạt đối với chính bản thân mình cảm hận tận xương tủy, chỉ vì một cảnh tượng trong giấc mộng, đều đem mọi thứ của cô phá nát hết rồi.

Vốn dĩ nên là, hấn là hấn, cô là cô.

Lại không ngờ rằng Chiêm Đông Kinh cho cô một kích quá nặng nề, để lại cho Tô Lương Mạt di chứng nghiêm trọng như vậy.

Lý Đan nghe thấy tiếng động, mở mắt ra, trong lúc lơ mơ nhìn thấy Tô Lương Mạt ngồi dậy, cô mới định gọi một tiếng, lại thấy Tô Lương Mạt vén chăn lên, cánh tay giấu bên trong lộ ra ngoài, cô nhéo lên trên giống như là không biết đau, Lý Đan lạnh mắt nhìn vào, Tô Lương Mạt đổi sang chỗ khác, Lý Đan nhắm mắt trong đầu, tổng cộng có 9 nơi bị nhéo.

Đau lòng, cô liền tự nhéo chính mình, nếu vẫn còn đau, cô sẽ liều mạng dùng sức.

Từng khối da thịt trắng nõn nháy mắt thành bảng pha màu, Tô Lương Mạt buông lực đạo trên đầu ngón tay, cô nhìn cánh tay run rẩy của mình.

Lý Đan cũng cảm thấy khó chịu theo, cô muốn đứng dậy qua đó, nhưng lại sợ lúc này đi tới rồi lại không biết an ủi như thế nào.

Đột nhiên cô nghe thấy Tô Lương Mạt lẩm bẩm gì đó, nói cái gì cô cũng không nghe rõ ràng.

Tô Lương Mạt tựa một bên má lên đầu gối, “Nho nhỏ thú, chị thật không sao đâu, chỗ này sau này đừng đến nữa, âm khí quá nặng.”

Lý Đan không khỏi rùng mình một cái.

Tô Lương Mạt dịch người ra ngoài, làm ra bộ dáng giống như đang nói chuyện gần gũi với ai đó, “Còn có lần trước, em suýt chút nữa hù chết người ta rồi.”

Cô vươn cánh tay ra, “Chị không đau, đi đi, sau này đừng đến nữa, có biết không?”

Lý Đan cuộn chặt chăn mền lên đỉnh đầu, lúc này ngay cả dũng khí xuống giường cũng không có.

Tô Trạch luôn quấy phá đòi đi gặp Tô Lương Mạt, thằng bé là tận mắt thấy cảnh sát đưa Tô Lương Mạt đi, cho nên Lưu Giản muốn gạt nó cũng không gạt được.

Nhưng Tô Lương Mạt ở bên kia thủy chung không chịu ra mặt, đừng nói là Lưu Giản, ngay cả em trai ruột thịt cô cũng không chịu gặp.

Lưu Giản ra khỏi phòng, dặn dò bảo mẫu vài câu, “Buổi tối nhớ trông chừng kỹ một chút, đừng để đá chân ra lại.”

“Dạ, dạ.”

Tô Uyển vừa đặt Đậu Đậu vào cái nôi trẻ con, xoay người thấy Lưu Giản đi vào, “Ngủ rồi?”

“Ừ.”

“Tô Trạch lại nháo đòi đi gặp Lương Mạt à?”

Sắc mặt Lưu Giản không khỏi bức bối, hấn đi về phía giường lớn, “Em cũng là chị của thằng bé, em sau này cũng nên quan tâm nó nhiều hơn chút.”

“Nó với em không gần gũi,” Giọng điệu Tô Uyển lãnh đạm, khom lưng đắp kín chăn mỏng cho Đậu Đậu, Tống Phương sức khỏe không tốt, đứa nhỏ buổi tối lại hay khóc nháo, Tô Uyển dứt khoát chuyển cái nôi nhỏ vào trong phòng mình, “Tô Trạch đưa nhỏ này tính tình kỳ quái, cùng với chị gái nó giống y hệt nhau.”

Lưu Giản đi đến cái nôi bên cạnh, liếc mắt nhìn Đậu Đậu ngủ say, lúc Tô Lương Mạt nói muốn giao Tô Trạch cho hấn, hấn cũng thấy giật mình, lúc trước Tô Lương Mạt vào tù nhanh đến nỗi ngay cả hấn muốn tìm ra một đường sống cho cô cũng không có.

Hấn đi về phía sân thượng, Tô Uyển đã quen cái bộ dáng này của hấn.

Lưu Giản châm thuốc, mấy tháng đã trôi qua, hấn nói gì chẳng nữa cũng muốn gặp mặt Tô Lương Mạt một lần.

Người đàn ông thở dài một hơi, hung hăng hít một ngụm khói.

Tô Lương Mạt bị đưa tới phòng làm việc của quản giáo Thẩm, cô cúi thấp đầu ngồi đó, quản giáo Thẩm chừng bốn mươi tuổi tiến vào, Tô Lương Mạt cũng không ngẩng đầu lên, quản giáo Thẩm kéo cánh tay của cô lên, trên tay mảng xanh mảng tím, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi tự mình nhéo ra.” Tô Lương Mạt cầm áo kéo xuống lại.

“Cô bị ngược à, tự mình nhéo thành như vậy? Có phải Bằng Lệ ăn hiếp cô?”

Quản giáo Thẩm là người tốt, bình thường cũng hòa ái dễ gần, cũng không dùng ánh mắt thành kiến nhìn các cô.

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Thật không phải, không ai ăn hiếp tôi cả.”

Quản giáo Thẩm lắc đầu, “Còn có thời gian thăm tù vì sao luôn không ra gặp? Cô còn có một em trai phải không? Hai ngày trước có người dẫn thằng bé đến gặp tôi, thằng bé khóc đến hai mắt sưng đỏ ầm ĩ đòi gặp cô, nghe bảo tính tình nó cũng thay đổi rất nhiều, cô còn như vậy sau này coi chừng sẽ hối hận.”

“Em tôi bị làm sao?”

Quản giáo Thẩm ngồi vào ghế làm việc đối diện Tô Lương Mạt, “Tôi đã gặp không ít vụ án như thế này, em trai cô lại là gửi nuôi trong nhà người khác, thời gian lâu dài tâm lý bị đè nén, lại nói cô là người thân duy nhất của thằng bé, tất nhiên mong ngóng có thể gặp được cô, cô ít nhiều... Nhà tù cái nơi này ai cũng không muốn đi vào, nhưng làm sai chuyện đương nhiên phải chịu trừng phạt, mà cô không thể dùng phương thức này đi trừng phạt người bên cạnh mình.”

Tô Lương Mạt mân cựa môi trái tim, quản giáo Thẩm đứng dậy rót cho cô ly nước, “Nói một câu khó nghe, bộ dạng cô như vậy cũng không có ai đau lòng cho cô, ở chỗ này có thể nghĩ thông suốt rồi, đi ra ngoài mới sống tốt được, nếu còn nghĩ không thông, nửa đời sau đã có thể phé đi rồi.”

“Tôi biết.”

“Biết cô còn không cho bản thân mình vượt qua.”

Tô Lương Mạt cúi thấp đầu, quản giáo Thẩm đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai cô, “Tôi sẽ giúp cô sắp xếp, gặp thử một lần đi.”

Tô Lương Mạt làm sao không muốn, Tô Trạch là Lưu Giản ôm tới, vừa mới nhìn thấy Tô Lương Mạt liền mở miệng khóc lớn, Tô Lương Mạt khó chịu nắm chặt tay lại, Lưu Giản ở bên tai Tô Trạch nói câu gì đó, nhóc con lập tức hiểu chuyện chùi đi nước mắt, bổ nhào chạy tới.

“Chị, chị.”

Tô Lương Mạt biết không phải là thân thiết ruột thịt thì khó mà gặp mặt, hơn nữa quần giáo Thẩm lại an bài cho bọn họ một căn phòng đơn độc, mặc dù bên trong có quần ngục canh chừng, nhưng đối với cô đã là mở một ân tình rất lớn.

Tô Lương Mạt ôm chặt Tô Trạch trong tay, cô nghĩ quần giáo Thẩm nói không sai, Tô Lương Mạt rõ ràng có thể cảm giác được Tô Trạch không giống với trước kia, cô xoa xoa đầu Tô Trạch, “Ồ chỗ của chị Tô Uyển có ngoan hay không?”

“Em nhớ chị, chị nhanh nhanh trở về sau đó chúng ta về nhà có được không?”

“Tô Trạch đừng làm rộn.” Tô Lương Mạt ôm chặt em trai, “em cố gắng học cho giỏi...”

“Em không muốn, vì sao mẹ đi rồi, chị cũng đi, trong lòng em rất khó chịu.” Tô Trạch dè dặt cánh tay Tô Lương Mạt, cô nhất thời không nhìn được, chân mày nhíu chặt lại, cho dù ẩn nhẫn đau đớn nhưng vẫn không tránh khỏi hai mắt Lưu Giản, hắn từ lúc đi vào không hề nói câu nào, Lưu Giản nghiêng người đứng dậy, kéo cánh tay Tô Lương Mạt đẩy tay áo lên trên, “Ai làm em thành như vậy?”

Tô Lương Mạt muốn rút tay lại, “Đừng làm ầm lên, tự tôi nhéo ra đấy.”

“Tự mình?” Lưu Giản giương mắt nhìn cô, vẻ mặt thoáng nghi hoặc, “Sao lại tự hành hạ bản thân thành như vậy?”

Tô Lương Mạt không có mở miệng.

Lưu Giản ấn nhẹ ngón tay lên chỗ ứ đọng máu của Tô Lương Mạt, có vài miệng vết thương cũ đã chuyển thành màu vàng nhàn nhạt, vẫn chưa mờ hẳn, một loạt dấu nhéo hiện ra đè lên dấu vết cũ, cả cánh tay đều như vậy, những nơi khác trên người không nhìn thấy chắc chắn nhìn tới càng thêm giật mình, đầu ngón tay Lưu Giản không khỏi dùng sức, Tô Lương Mạt rên lên một tiếng, nhưng vẫn là nhịn xuống đau nhức. Âm sắc trong mắt Lưu Giản càng lúc càng nặng nề, hắn giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt, “Em điên rồi có phải không?”

“Anh mặc kệ tôi.” Một tay Tô Lương Mạt còn ôm Tô Trạch, khe vùng vẫy nhưng không rút tay ra được.

Lưu Giản biến sắc, thương yêu trong mắt từng chút từng chút hiển lộ ra ngoài, “Em cứ nghĩ quần như thế này sao? Vì một Chiêm Đông Kinh em đem bản thân mình biến thành như vậy? Em có biết bên cạnh hắn đã có người phụ nữ khác hay không?”

Tô Lương Mạt thốt nhiên ngẩng đầu, bộ dạng giật mình hoảng hồn của cô càng làm Lưu Giản thêm đau đớn, hắn hung hăng hất tay của cô ra, “Em không hận hắn?”

Cô biết cô không nên có phản ứng như vậy, nhưng Lưu Giản nói quá đột ngột, phản ứng theo bản năng vẫn là vạch trần đáy lòng Tô Lương Mạt, cô chặt vật xoay tầm mắt, “Chuyện của hắn không liên quan tới tôi.”

“Em phải nhớ cho kỹ lời em nói hôm nay.”

Tô Trạch có mấy lời nghe không hiểu, thằng bé ôm lấy Tô Lương Mạt rúc vào trong cổ cô, bộ dáng nhu thuận, Lưu Giản nhìn qua một bên mặt Tô Lương Mạt, “Em biểu hiện cho tốt, tôi tranh thủ sớm đưa em ra tù.”

“Sớm một ngày muộn một ngày có gì khác nhau sao?” Khóe miệng Tô Lương Mạt hàm chứa ý cười chua chát thâm sâu.

Lưu Giản chợt cảm thấy như bị đâm một dao, hắn đột nhiên đứng phắt dậy dùng sức kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Không có gì khác nhau phải không? Tôi hỏi em sống với chết có gì khác nhau hay không? Tô Lương Mạt, em cứ như vậy tự ngược đến chết đi, em vì Chiêm Đông Kinh làm chuyện ngu xuẩn bên ngoài đã sớm truyền đi sôi sùng sục, nhưng không ai có thể đồng tình với em, em đáng đời!”

“Tôi không cần các người thương tình!” Tâm tình Tô Lương Mạt kích động, đột nhiên cầm cái ly trong tay muốn ném về phía Lưu Giản, Lưu Giản đứng nguyên không nhúc nhích, quần ngục quát lên, “Xảy ra chuyện gì!”

Cô tỉnh táo lại, từ từ thả lỏng tay ra, lại đặt cái ly trở về.

Tô Trạch bị hù dọa khóc thét, mấy ngày nay lá gan của nó hình như càng lúc càng nhỏ, gió thổi cỏ lay một chút cũng có thể làm nó mất hồn, Tô Lương Mạt ôm chặt Tô Trạch vùi sâu mặt vào đỉnh đầu thằng bé, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Cũng không biết là ba chữ này nói với Lưu Giản hay là với Tô Trạch.

Lưu Giản cũng ngồi trở lại, hẩn từ trong túi rút ra tấm hình, quần ngực tiến lên xem xét, xác định không có việc gì lúc này mới trả lại Lưu Giản.

“Em nhìn thử đi.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, tầm mắt liếc qua tấm ảnh kia, người đàn ông đó mặc dù là nhìn nghiêng, nhưng Tô Lương Mạt chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra hẩn, hẩn ôm người phụ nữ bên cạnh, bộ dáng thân mật, Tô Lương Mạt không có nhìn kỹ, dời mắt đi chỗ khác, “Rất tốt, chúc mừng hẩn.”

“Tôi bảo em sớm ra tù là vì tốt cho Tô Trạch, em định cứ để nó ăn nhờ ở đậu như vậy?”

Tô Lương Mạt nhìn cái ly trên bàn, ba chữ ‘Chiêm Đông Kinh’, vẫn là không nên nhắc đến, không ngừng đục khoét trái tim đau nhức, vừa rồi thậm chí làm cô mất đi lý trí, suýt chút nữa dùng cái ly đập Lưu Giản.

Hai tay Tô Lương Mạt ôm chặt Tô Trạch, Lưu Giản ngồi trên ghế hai mắt nhìn cô chăm chăm, mấy tháng không gặp, đầu tóc đã cắt, người có vẻ càng gầy thêm, cái cằm càng lúc càng nhọn, đôi mắt to tròn vô thần, tìm hẩn như bị người ta hung hăng tóm lấy rồi dùng sức nhào nặn mấy cái, hẩn thở dài, “Lòng dạ em cũng thật là độc ác.”

Quần ngực tiến lên nhắc nhở đã hết giờ thăm hỏi.

Tô Trạch ôm cổ Tô Lương Mạt không chịu buông, Lưu Giản tiến lên ôm thằng bé vào trong ngực, thân ảnh một lớn một nhỏ khắc sâu vào mắt Tô Lương Mạt, vành mắt cô đỏ ửng, đứng dậy đi ra ngoài.

Lưu Giản đứng nguyên tại chỗ, nhìn thân ảnh cô trong bộ áo tù càng đi càng xa, từng vệt máu ứ đọng trên cánh tay đến lúc này vẫn còn hiện rõ trong đầu Lưu Giản, hẩn khó chịu không nói thành lời, Tô Lương Mạt đi tới cửa cũng không quay đầu liếc nhìn lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia cũng mất đi cái vẻ xinh đẹp động lòng người lúc Lưu Giản mới gặp gỡ, lúc cô lí lắc gọi hẩn một tiếng ‘anh rể’ Lưu Giản vẫn còn nhớ rõ, phảng phất như mỗi ngũ quan đều được ban cho sức sống, nào có giống như hiện tại...

“Chị!”

Tô Trạch oang oang hét lên, ở trong ngực Lưu Giản ra sức giãy nãy, Lưu Giản ôm chặt Tô Trạch không để cho nó đi theo.

Tô Lương Mạt trở lại phòng giam, Lý Đan tiến đến gần, “Gặp được rồi?”

Cô thành thật gật gật đầu, ôm lấy đầu gối vùi mặt vào, không muốn nói nữa.

Lý Đan thở dài, không quấy rầy cô nữa.

Tô Lương Mạt kỳ thật cũng hiểu, bên cạnh Chiêm Đông Kinh không thể nào tránh khỏi sẽ có phụ nữ khác, nhưng đến giờ mới được mấy tháng?

Trong lòng cô đau nhức, cô không có cách nào thoát ra, hẩn cũng đã đắm mình trong ôn hương của bản thân. Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường, cho dù ai nói chuyện với cô cô cũng không trả lời, đến buổi tối, hai tay của cô giống như bị nghiện, Lý Đan nghe thấy tiếng động liền rời giường, không chút nghĩ ngợi chạy tới.

Cô vén chăn mền của Tô Lương Mạt lên, thấy trên hai chân đều là vết thương mới.

“Cô làm cái gì vậy hả?!” Thanh âm Lý Đan mang theo tiếng khóc nức nở hét lên.

Tô Lương Mạt gập cong hai chân thẳng tắp, cô tựa lưng vào vách tường, thờ thẩn mở miệng, “Cô sao vậy?”

“Lời này phải là tôi hỏi cô mới đúng!”

Bàng Lệ ở giường trên bị đánh thức, cũng vội vàng nhảy xuống, vừa nhìn thấy vết thương trên người Tô Lương Mạt, liền chỉ thẳng vào cô mà mắng, “Cô hà cớ gì mà tự biến mình thành như vậy? Vì một thằng đàn ông thôi nát cô thấy có đáng không hả?”

“Tôi không có vì bất cứ kẻ nào cả, như vậy trong tim tôi có thể thoải mái một chút.”

“Phi.” Bàng Lệ tức đến lồng ngực nhấp nhô lên xuống, “Cô như vậy đi ra ngoài người khác còn tưởng tôi ức hiếp cô thế nào đấy, có gì mà không qua được chứ, đau đớn này cô đều có thể vượt qua hết, đau lòng xem như cái rắm đi, cái gì khó chịu cái gì thương tâm kia đều là đồ bỏ, tôi thấy cô là có bệnh, mau chóng tiến đến gặp bác sỹ đi.”

Tô Lương Mạt đem chăn phủ quanh người, “Đừng ồn ào nữa, các người ai cũng mặc kệ tôi.”

Lý Đan chớp mũi chua xót, Bàng Lệ thở dài, “Tự gây nghiệt.”

Tô Lương Mạt thật cảm thấy không có gì cả, cô thấy đây là biện pháp tốt nhất, một phát nhéo xuống, nhìn thấy vết thương từng đạo từng đạo hiện lên, đau đớn của cô cũng sẽ bị dờ đi, cũng sẽ không nghĩ đến Chiêm Đông Kinh người này nữa.

Lý Đan với Bàng Lệ đều trở lại giường của mình, Tô Lương Mạt kéo chăn quá đỉnh đầu, ban ngày bởi vì có quần ngực ở đây, cô không dám hở tin tức của ba, nhưng đã lâu như vậy bên ngoài vẫn sóng yên biển lặng như cũ, cô tin tưởng Tô Khang nhất định không có việc gì.

Tô Lương Mạt nhếch môi, Chiêm Đông Kinh trăm phương ngàn kế đẩy cô vào tù, hẳn muốn dùng cách này bức Tô Khang ra mặt, cuối cùng công sức vẫn là đổ sông đổ biển, Tô Lương Mạt cảm thấy hả dạ, nhưng một ý niệm khác lại thủy chung không nén được nhảy vọt lên. Tin tức cô ngồi tù ba mẹ nhất định là biết, nhưng mà lâu như vậy đi tới thăm tù, cũng chỉ có Tô Trạch với Lưu Giản.

Giống như trên thế giới này, cô chỉ còn mỗi Tô Trạch là người thân.

Tô Lương Mạt đem ướt ý trong mắt ép trở về, cô nằm ngửa trên giường, mái tóc cắt ngắn rất khó chịu, cô vẫn chưa thấy quen, Tô Lương Mạt giơ cánh tay lên, nhìn những vết thương ở bên trên đến xuất thần.

Lưu Giản giao Tô Trạch cho bảo mẫu, lại không đành lòng, vẫn là dỗ nó ngủ rồi mới trở lại phòng.

Tô Uyển thấy hẳn đi vào, “Gặp được rồi?”

“Ừ.”

Cô ta dò hỏi, “Lương Mạt vẫn ổn chứ?”

“Vào cái nơi đó còn có thể có chỗ nào ổn?”

Tô Uyển đang xếp quần áo của Đậu Đậu, “Thật ra thời gian hai năm cũng rất nhanh, Giản, cô ấy sau khi ra ngoài có tính toán gì không?”

Lưu Giản nằm dài trên giường, Tô Uyển thấy mặt mũi hẳn đầy mệt mỏi, nhưng trong lòng không cách nào xác định được đáp án thủy chung không an tâm được, “Em cảm thấy sau khi cô ấy ra ngoài có thể tìm một công việc, một mình nuôi nấng Tô Trạch vậy là đủ rồi, lại nói căn nhà trước kia cô ấy ở vẫn còn.”

Lưu Giản ngắt lời cô ta, giọng điệu cũng lạnh lẽo hơn một chút, “Tô Uyển, cô đi theo tôi cũng mới một thời gian ngắn, đã nghĩ khi nào sẽ rời đi chưa?”

Tô Uyển kinh hãi, “Rời đi? Em còn có thể đi đâu?”

“Cô có thể tìm một công việc, hoặc là tôi cho cô một khoản tiền, lại nói căn nhà cô ở vẫn còn, nếu như cô trở về ba mẹ cô nhất định sẽ rất vui mừng, đi đi, ở lại bên cạnh tôi tôi cũng sẽ không để ý đến cô.” Lưu Giản nói trắng ra.

Trong tay Tô Uyển còn cầm bộ quần áo Đậu Đậu mặc tập bò, “Giản, em không đi, em còn muốn chăm sóc Đậu Đậu.”

Lại thấy Lưu Giản đứng bật dậy, cả chồng quần áo đã xếp ngay ngắn kia hết thấy bị gạt xuống đất, “Tô Uyển, đừng mẹ nó quá coi trọng chính mình, thứ tôi có là tiền, bây giờ cô đi ngay cho tôi, Đậu Đậu tôi sẽ tìm người chăm sóc, mười người tám người còn không hơn một mình cô sao? Đừng tưởng rằng cô mang theo Đậu Đậu có thể bám theo tôi cả đời, đi!”

Tô Uyển gấp sắp chết rồi, cô ta ngẫm nghĩ một chút cũng chính là vừa rồi nhắc tới Tô Lương Mạt, cô ta chân tay luống cuống đứng trước giường, “Không.”

Cô ta không đi, cô ta cho rằng cuộc sống đã thoát khỏi lo lắng thấp thỏm rồi, làm sao cam tâm bị Lưu Giản cứ như vậy đuổi đi?

Lưu Giản lại giống như bị người ta chọc trúng dây thần kinh nào phát điên đứng dậy đi tới cạnh Tô Uyển, giữ chặt tay cô ta lôi ra ngoài cửa, Tô Uyển níu chặt cái nôi nhỏ, nôi bị kéo lệch một cái, Đậu Đậu đang ngủ say bên trong bị giật mình khóc nỉ non.

Lưu Giản xanh mặt đẩy Tô Uyển ra khỏi phòng, cô ta trượt chân té ngã xuống đất, lúc đứng dậy cửa đã nặng nề khép lại.

Tống Phương nghe thấy tiếng ồn chạy đến, “Làm sao vậy, làm sao vậy?”

“Chị dâu,” Tô Uyển khóc lóc ôm lấy chân chị ta, “Giản muốn đuổi em đi.”

“Sao đang yên lành lại muốn đuổi em đi?”

“Em, em cũng không biết.”

Tống Phương đưa tay gõ cửa, “Lão Nhị, mở cửa ra.”

Cũng không lâu lắm, Lưu Giản tới mở cửa, Tống Phương đi vào ôm lấy Đậu Đậu đang khóc không ngừng, nhưng mặc chị ta dỗ dành thế nào cũng vô dụng, Tô Uyển lau nước mắt tiến lên, ôm Đậu Đậu vào trong ngực dõ dẫm, chỉ hai ba phút sau đã thấy đứa nhỏ yên tĩnh trở lại.

Tống Phương khẽ buông lỏng thần sắc, “Vẫn là muốn Tô Uyển mới được, Giản, tôi mặc kệ cậu rối rắm cái gì, nhưng Đậu Đậu chỉ chịu Tô Uyển, cậu muốn đuổi cô ấy đi, vậy tôi với Đậu Đậu cũng không cách nào lưu lại.”

“Chị dâu, việc này không liên quan tới chị.”

“Sao lại không liên quan, sức khỏe tôi không tốt, người khác giữ Đậu Đậu tôi không yên tâm.”

Lưu Giản liếc mắt nhìn, không nói cái gì nữa, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

“Chị dâu, cảm ơn chị.”

Tống Phương nhìn về phía Tô Uyển, chị ta lắc lắc đầu, thực tại cũng không hiểu nổi Tô Uyển vì cái gì cứ đeo bám người đàn ông không yêu mình, nhớ đến chuyện lúc trước với Chu Chính, thần sắc chị ta không khỏi ảm đạm, tự mình đi ra khỏi phòng.

Tô Lương Mạt vẫn là thực hiện được cơ hội giảm hình phạt.

Những người cùng phòng giam mừng thay cô, cô thật không có cảm giác gì quá đặc biệt.

Lý Đan gần như theo cô như hình với bóng, “Lương Mạt, như vậy xem ra cậu sẽ ra ngoài trước mình.”

“Chờ cậu ra tù, mình tới đón cậu.”

“Thật sao?”

Tô Lương Mạt gật gật đầu.

Cuộc sống đếm từng ngày từng ngày trôi qua, cô không biết người bên ngoài như thế nào, chỉ biết lúc mới vào tù sống một ngày như qua một năm, sau khi chết lặng thì cảm thấy thời gian như thoi đưa, cô bây giờ so với lúc mới đi vào không nhìn ra khác biệt gì nhiều, bản thân Tô Lương Mạt hiểu, tâm tính của cô thay đổi rồi, trái tim hôm nay đã từng bước từng bước bị phá đến hoang tàn.

Ngày cô ra tù, mặt trời rực rỡ chiếu trên cao, quần giáo Thẩm nói đó là dấu hiệu tốt.

Đi qua bãi sân rộng, là quần giáo Thẩm đích thân mình đưa cô ra ngoài, Tô Lương Mạt vẫn mặc bộ quần áo lúc cô đi vào kia, cho dù Lưu Giản có đưa tới không ít đồ, nhưng cô nhất quyết phải mặc bộ này.

Đồ đạc của cô rất ít, đến cả điện thoại di động cũng không có, Tô Lương Mạt nhìn cửa sắt nặng nề trước mặt từ từ mở ra, âm thanh kịch liệt giống như dã thú mở rộng cái miệng đầy răng nanh, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bị ánh nắng chói chang chiếu đến mở mắt không ra nổi.

“Sau khi đi ra thì đừng quay đầu lại nữa.”

Câu nói này, mỗi người đi ra đều sẽ được dặn dò.

Tô Lương Mạt kỳ thật không tin, thật sự có quay đầu lại hay không phải xem bản thân mỗi người, của trước mắt hoàn toàn mở rộng, hai chân Tô Lương Mạt đứng đinh ngay tại chỗ.

Đối với cái nơi này luôn có cảm giác nói không ra lời, một năm rưỡi tuổi thanh xuân của cô là hao phí ở đây, giữa mùa hè năm hai ba tuổi tiến vào, lại đến đầu mùa xuân năm hai mươi tuổi mới đi ra ngoài.

Hai tay Tô Lương Mạt rũ xuống bên người, chỉ mới đêm trước hôm ra ngoài, cô vẫn là nhịn không được ở trên người mình để lại một dấu.

Không phải là trong lòng lẫn lộn nhu nhược, mà là sợ hãi đối mặt với thế giới bên ngoài, cô sợ.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 84: Người thu nhận cô khẩu vị thật nặng, muốn chơi như vậy hả?

79. Chương 84: Người Thu Nhận Cô Khẩu Vị Thật Nặng, Thích Chơi Như Vậy Hả? (hay)

Chương 84: Người thu nhận cô khẩu vị thật nặng, thích chơi như vậy hả? (hay)

Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ bất động hồi lâu, cô nghe thấy bên ngoài có người gọi ‘chị’.

Tô Trạch giang hai cánh tay hướng về phía cô chạy tới, Tô Lương Mạt ngáp ngừng một chút, vẫn là chạy lên trước đón lấy thằng bé.

Cô khom lưng ôm lấy Tô Trạch, ngẩng đầu nhìn thấy xe của Lưu Giản dừng cách đó không xa, người đàn ông cũng không tiến lên, dựa vào cửa xe không nhúc nhích.

Tô Lương Mạt dặt tay Tô Trạch, cô xoay người nhìn về phía quần giáo Thẩm, cũng khoát tay, “Quần giáo Thẩm, tạm biệt.”

Quần giáo Thẩm không biết nên nói gì cho phải, Tô Lương Mạt lại nhất mực không kiêng cử những chuyện này, bà bất đắc dĩ mỉm cười, “Tạm biệt, ra ngoài phải sống thật tốt.”

Tô Trạch lôi kéo Tô Lương Mạt dẫn cô đến trước xe, “Chị chúng ta đi mau, đợi lát nữa các dì ấy có ra ngoài bắt chị đem vào đó lại không?”

“Sẽ không đâu.” Tô Lương Mạt xoa đầu Tô Trạch, “Sau này sẽ không có ai có thể bắt chị đem vào đó lại nữa.”

“Thật vậy sao?” Tô Trạch gần như hét lên.

“Chị không có làm chuyện xấu.”

Tô Trạch cất cao giọng, “Nhưng lần trước chị cũng không có làm chuyện xấu, chú cũng không làm chuyện xấu, tại sao chú lại để cảnh sát tới bắt chị đi?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt biến hóa, Lưu Giản tiến lên kéo lỗ tai Tô Trạch, “Hôm nay có đại tiệc có muốn ăn hay không?”

Thời gian trôi qua gần hai năm, điểm này của Tô Trạch lại không thay đổi, lôi kéo tay Tô Lương Mạt chui thẳng vào trong xe, lúc Tô Lương Mạt khom lưng Lưu Giản đưa tay che trên đầu cô, sợ cô vì động tác vội vàng của Tô Trạch mà đụng vào mui xe, “Bữa cơm đầu tiên khi ra ngoài, anh mời.”

Buffet ở khách sạn Felton, gần hai ngàn một người, Tô Lương Mạt ngồi trước cửa sổ, Lưu Giản ôm Tô Trạch đi ngang qua đại sảnh, quan hệ của anh với Tô Trạch càng ngày càng tốt, ôm cổ Lưu Giản ra lệnh, “Cháu muốn cái này, cháu còn muốn cái kia.”

Lưu Giản đặt nó xuống đất, “Cháu cũng là tiểu nam nhân, tự mình lấy đi.”

Người không biết đi ngang qua, còn tưởng bọn họ là cha con.

Lưu Giản quay lại trước bàn, “Muốn ăn cái gì?”

Tô Lương Mạt nhìn nhìn, “Cái gì cũng được, em không kén chọn.”

Lưu Giản thay cô lấy ít trái cây cùng kem Haagen Dazs mang tới, “Thời gian không đến hai năm, thật ra bên ngoài gần như không thay đổi, em xem khách sạn này, cách thức kinh doanh cũng giống hệt trước đây.”

Nếu đổi lại là trước kia, Tô Lương Mạt khẳng định sẽ ném cho anh một câu ‘tôi chưa từng đến đây ăn thử, không biết’. Nhưng lúc này cô có thể phân biệt ai là đối tốt với cô ai là thật tâm, Tô Lương Mạt nhâm nhi một chút, “Nhưng khoảng thời gian đó, thật sự là đã qua rồi, nó không có dừng lại ở hai năm trước.”

Tô Trạch vô cùng hào hứng lấy bò bít tết cùng thịt cừu chạy tới.

Lưu Giản quét mắt, “Không sợ ăn thành heo mập.”

“Lần trước vẫn ăn chưa đủ.”

“Vẫn chưa ăn đủ,” Lưu Giản cầm nĩa cắt một miếng đưa cho Tô Lương Mạt, “lúc về không phải cháu nói muốn ới sao?”

Tô Trạch cắn thịt cừu, lời nói không rõ, “Nhưng hôm sau cháu lại muốn ăn a.”

Tô Lương Mạt vuốt vuốt đầu Tô Trạch, xem ra Lưu Giản đối với thằng bé thật không tệ, không những không bị đối bị lạnh, mà còn được ăn ngon mặc đẹp.

Ngồi trên xe Lưu Giản, Tô Lương Mạt nhìn quang cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ, Lưu Giản nói không sai, hai năm thoáng cái đã qua, thành phố này cơ hồ không có thay đổi gì quá lớn, người đi đường thần sắc vẫn vội vã như trước, cô còn nhớ rõ đường về nhà, “Lưu Giản, chúng ta đi đâu?”

“Đến chỗ anh.”

“Em không đi, em với Tô Trạch phải về nhà.”

Lưu Giản không lái chậm lại, “Em còn cho rằng thật sự có thể về nhà, Lương Mạt, chỉ cần em ra tù thì có không ít người nhìn em chăm chăm, em nên sớm hiểu, hai năm tù tội vốn không thể đem những thứ kia trên người em rửa sạch được.”

Một lực đạo mạnh mẽ mà bị thương trong nháy mắt cuốn trôi cả người Tô Lương Mạt, từ lúc cô gỡ bỏ quan hệ với ba chữ ‘Chiêm Đông Kinh’, cô không có cách nào ngậy thơ mà nghĩ sẽ trở lại như trước kia.

Lưu Giản đón cô về nhà, từ đằng xa đã nhìn thấy Tô Uyển đứng trước cửa lớn biệt thự.

Tô Trạch lôi kéo cánh tay Tô Lương Mạt xuống xe, nhìn thấy Tô Uyển cũng không gọi một tiếng ‘chị’, Tô Lương Mạt cảm giác được Tô Trạch bài xích, hai chân nó không ngừng trốn ra đằng sau cô, Lưu Giản ra hiệu cho bọn họ đi lên trước.

Sau lưng Tô Uyển, tất cả giúp việc cùng tài xế hộ vệ đều đang đứng, từng hàng từng hàng người, Tô Lương Mạt dừng bước, Lưu Giản sắc mặt hơi sa sầm, lại không bộc phát.

“Hoan nghênh Tô tiểu thư trở về.”

Hai bàn tay cô rũ xuống bên người không khỏi nắm chặt.

Tô Uyển cười cười nhẹ nhàng tiến lên, khoác cánh tay Tô Lương Mạt, “Tôi vốn là muốn cùng Giản đi đón cô, nhưng anh ấy nói không cần, vừa đúng lúc tôi phải chăm sóc Đậu Đậu, cô không tức giận chứ?”

Tô Lương Mạt kéo nhẹ môi dưới, nhìn cảnh tượng trước mắt, “Thật quá phô trương.”

“Mau vào đi, bảo mẫu làm món cô thích ăn nhất.”

Tô Lương Mạt rút tay ra, “Chị biết tôi thích ăn nhất là cái gì à?”

Nụ cười vui vẻ của Tô Uyển không khỏi đông cứng, người giúp việc bên cạnh hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ Tô Lương Mạt mới tới nhất định là người khó hầu hạ, ý tốt của Tô Uyển còn bị giội gáo nước lạnh, chớ nói gì là bọn họ.

Lưu Giản bảo bọn họ đều đi vào, “Tôi cùng Lương Mạt ăn bên ngoài rồi.”

“Oh,” Tô Uyển cười trừ, “cũng không gọi điện thoại về trước, chị dâu còn đang chờ ở bên trong đấy.”

Lưu Giản đưa Tô Lương Mạt mang theo Tô Trạch đi vào trước, lúc đi ngang qua trước mặt Tô Uyển, anh đề thấp giọng, “Đừng nghĩ rằng cô tính toán cái gì tôi không biết, nếu thêu dệt chuyện, tôi là người đầu tiên đuổi cô ra ngoài.”

Tô Uyển vẫn giữ nguyên nụ cười, tim lại lạnh lẽo, “Giản, em chỉ là muốn làm trong nhà náo nhiệt một chút.”

Lưu Giản hừ lạnh, bước về phía trước.

Tô Lương Mạt gặp được Tống Phương trong phòng khách, Tống Phương đối với cô sắc mặt cũng không tốt, ân oán lúc trước của Tương Hiếu Đường với Chiêm Đông Kinh tất nhiên sẽ dính dáng tới Tô Lương Mạt, hơn nữa ở giữa còn có Tô Uyển, Tô Lương Mạt đứng ở đầu cầu thang chờ Lưu Giản, hai tay cô để trên bả vai Tô Trạch, từ thái độ của Tống Phương Tô Lương Mạt liền có thể biết, bình thường Tô Trạch ở nhà này khẳng định bị khinh thường không ít.

Lưu Giản sắp xếp cho cô ở tầng trên, Tô Lương Mạt lại không thích, “Em với Tô Trạch ở tầng dưới là được rồi.”

“Không được, tầng dưới là chỗ ở của bảo mẫu.”

“Em không thích đi lên đi xuống phiền toái.”

Không lay chuyển được cô, Lưu Giản đành phải đồng ý.

Tô Uyển nhìn thấy người giúp việc từ trong phòng cô ta đi ra, xách toàn bộ quần áo với đồ dùng của cô ta, cô ta ngăn trước cửa, “Chuyện gì đây?”

“Là Giản thiếu phân phó.”

“Dựa vào cái gì?” Tô Uyển đoạt lấy quần áo đồ đạc trong tay giúp việc, “Đây là phòng của tôi hay của cô ta.”

“Cô dời lên trên tầng ba đi,” Lưu Giản từ chỗ hành lang đi tới, “Đậu Đậu cũng lớn rồi, cô cùng với chị dâu ở chung một chỗ, cũng để cho Đậu Đậu với chị dâu tiếp xúc nhiều một chút.”

“Nhưng trước kia anh không có nói như vậy.” Tô Uyển cấp bách giữ chặt tay áo Lưu Giản, “Có phải vì Lương Mạt hay không?”

“Tùy cô nghĩ thế nào cũng được.”

Tô Lương Mạt ở trên lầu nghe truyền đến tiếng cãi vã, Tống Phương lắc lắc đầu, nếu không phải vì quan hệ với Đậu Đậu, Tô Uyển chỉ sợ sớm đã bị Lưu Giản đuổi ra ngoài, lúc này còn có thêm một Tô Lương Mạt, sau này không biết sẽ loạn như thế nào nữa.

Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch ngồi trước cửa sổ, Tô Trạch dính lấy cô, hai tay ôm chặt cổ cô, mà ngay cả khi mỗi tay cũng không chịu buông ra.

Ngoài cửa sổ phồn hoa rực rỡ, xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng, hương thơm tươi ngát xông vào mũi, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, Tô Trạch cười khanh khách nói, “Chị, tóc của chị ngắn quá, làm em thật ngứa a.”

Tô Lương Mạt đem đầu tóc gẫy ra sau tai, kê sát mặt lên đầu thẳng bé cọ cọ.

Tổng Các đem từng chuyện trong bang hội nói cho Chiêm Đông Kinh nghe, thấy hắn không yên lòng, Tổng Các nhỏ giọng, “Kính thiếu, hôm này là ngày Tô tiểu thư ra tù.”

Khói thuốc trên tay Chiêm Đông Kinh sắp cháy tới đầu ngón tay, vừa đúng lúc Đường Khả tiến tới, cô ta đưa tay ném cái túi lên sofa, “Tổng Các, anh thích Tô Lương Mạt kia phải không?”

“Đường tiểu thư, cô thật biết nói đùa.”

“Là tôi nói đùa sao?” Đường Khả ngồi vào bên cạnh Chiêm Đông Kinh, cánh tay để lên đầu vai người đàn ông, “Từ khi tôi vào ở đến bây giờ, tôi ít nhất chưa từng nghe thấy Đông Kinh chủ động nhắc đến tên cô ta lần nào, cô ta ra tù có liên can gì đến chúng ta?”

“Vâng.” Tổng Các không lên tiếng.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy bóp tắt khói thuốc, “Đường Khả, giọng điệu này của cô là sao?”

Người phụ nữ bĩu môi, “Tổng Các sẽ không so đo với em.”

Tổng Các gật gật đầu, “Là tôi nói nhiều rồi.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, “Sau này ở trước mặt tôi đừng nhắc đến tên cô ta, vụ án hai năm trước náo loạn như vậy, cậu còn muốn thu hút chú ý của cảnh sát lên người chúng ta sao?”

Đường Khả đắc ý nháy mắt với về phía Tổng Các, “Cho anh quản nhiều chuyện.”

Tổng Các ngẩng đầu nhìn bóng lưng Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, hắn luôn có loại cảm giác, cũng luôn cho rằng trong lòng Chiêm Đông Kinh Tô Lương Mạt không phải như vậy, cho dù chuyện hai năm trước khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp, nhưng Tổng Các đi theo Chiêm Đông Kinh đã lâu, cũng coi như có thể nhìn mặt nói chuyện, chỉ có điều hành động và lời nói Chiêm Đông Kinh lạnh lùng, không thể không làm Tổng Các hoài nghi chính mình nhận định sai rồi.

Tô Lương Mạt vỗ nhẹ lưng Tô Trạch, Tô Trạch đã ngủ từ sớm rồi, bên ngoài có tiếng đập cửa.

Tô Lương Mạt đi ra mở cửa, thấy là Tô Uyển.

“Có chuyện gì không?”

Vành mắt Tô Uyển đỏ ửng lên, “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

Tô Lương Mạt tránh người sang bên, Tô Uyển vào trong ngồi lên ghế sofa, vừa ngồi xuống đã nói chuyện chính, “Cô dự định ở đây bao lâu?”

“Không biết.”

“Cô sẽ không định ở đây luôn đấy chứ?”

“Tôi không thể về nhà của chính mình, tôi cũng không có nơi nào để đi.” Tô Lương Mạt nâng ly nước ngồi đối diện Tô Uyển.

“Nhưng cô có thể để Giản ra ngoài tìm giúp các người một căn nhà không được sao? Đây là nhà của anh ấy, cô cũng thấy đấy, chị dâu không thích cô, tôi cũng không gặt cô, Tô Trạch ở đây hai năm cũng không yên ổn.”

Tô Lương Mạt siết chặt ly thủy tinh, Tô Uyển nhìn thấy xương ngón tay của cô vì dùng sức mà nhô lên rõ ràng, Tô Lương Mạt hít vào một hơi, “Vậy thì thế nào, bây giờ tôi trở về rồi, tôi có thể làm cho Tô Trạch sống yên ổn.”

“Dựa vào Giản sao?”

“Dựa vào chính tôi.”

Tô Uyển cười lạnh, “Tôi khuyên cô mau chóng chuyển ra ngoài đi.”

“Có cần tôi nêu lên nguyện vọng với anh ấy, tôi muốn ở tầng ba, hay là tầng hai đi.”

Sắc mặt Tô Uyển biến đổi, “Lương Mạt, hai năm tù ngục cũng không làm cô ngốc đi, cô ngược lại càng ngày càng có bản lĩnh.”

“Chắc là vậy.”

Giọng điệu của cô không nóng không lạnh, tứ lạng bạt thiên cân, Tô Uyển không dám nói lời quá đáng, “Nghỉ ngơi sớm một chút, không quấy rầy nữa.”

Tô Lương Mạt hiểu thế nào là ăn nhờ ở đậu, Tô Uyển thì không có gì, nhưng với Tống Phương cô có thể tránh liên tránh đi.

Lưu Giản kéo cô đến khu mua sắm tổng hợp, Tô Lương Mạt cúi thấp đầu đi.

“Đây là kiểu mới của mùa xuân năm nay, em xem thử đi.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, nhìn thấy trên người manơcanh mặc chiếc váy ngắn màu lam nhạt, ánh mắt cô nhìn xuyên qua, nhìn đến nhân viên phục vụ bên trong.

Trí nhớ của cô rất tốt, cửa hàng này trước kia Chiêm Đông Kinh đã đưa cô tới, sau khi quét thẻ còn có nhân viên muốn lấy thông tin, Lưu Giản huơ huơ tay trước mặt Tô Lương Mạt, “Nhìn gì vậy?”

“Em không thích.”

“Vây xem thử cái khác xem.”

Tô Lương Mạt đứng yên tại chỗ bất động, Lưu Giản tự nhiên dắt tay cô, ngón tay cô mảnh mai, nắm trong lòng bàn tay càng thấy nhỏ nhắn, Tô Lương Mạt hoàn hồn rút tay lại, “Anh làm gì vậy?”

“Dẫn em đi mua quần áo.”

“Thôi, em có quần áo mà.” Tô Lương Mạt đứng trước tủ kính không muốn đi.

Cánh tay Lưu Giản tự nhiên vòng qua, “Mấy ngày nữa anh khai trương sòng bài, anh dẫn em đến chơi một chút.”

“Lưu Giản, anh cũng để cho em đi làm việc đi, để em nhận tiền lương, trả cho anh tiền em ăn không ở không còn mua quần áo.”

“Anh không có cách nào để cho em làm một công việc chân chính.” Lưu Giản đứng trước mặt Tô Lương Mạt, hai tay anh đặt lên hai bên vai cô, đè xuống thân ảnh khiến cô không thể không ngẩng đầu, “Em phải hiểu rõ, những người như anh, sản nghiệp trong tay dính đến đều không sạch sẽ.”

Tô Lương Mạt cười cười, “Anh nghĩ rằng em vẫn còn ngây thơ như hai năm trước sao? Lưu Giản, những ngày em ngồi tù đó không phải là ngồi không.”

“Đừng nói như vậy,” Lưu Giản vỗ vỗ mặt cô, “anh nghe khó chịu.”

“Quản giáo Thẩm nói sau khi ra tù phải làm người tốt, đừng quay lại đây, em đi ra khỏi cổng tù liền nói tạm biệt với bà ấy, lúc không làm chuyện phạm pháp bị bắt bỏ vào tù, cái gì mà quay đầu là bờ đều là lời nói suông.” Tô Lương Mạt kéo tay Lưu Giản ra, ánh mắt chạm phải một cô gái vóc dáng diễm dúa, eo cong gọn sóng, váy ngắn màu đỏ hở hang, lúc đi ngang qua Tô Lương Mạt và Lưu Giản liền dừng bước.

Đường Khả tháo kính râm xuống, chỉ chỉ Tô Lương Mạt, “Kiểu tóc này không tồi, cắt ở đâu vậy?”

Tô Lương Mạt không nhận ra Đường Khả chính là cô gái trong tấm ảnh ngày đó Lưu Giản đưa cho cô xem, cô chỉ cảm thấy đột ngột, Lưu Giản phác họa ý cười, “Thì ra là Đường tiểu thư, không ở cạnh Chiêm Đông Kinh đi loạn ra đây làm gì?”

“Đông Kinh anh ấy bận,” Đường Khả lại lần nữa nhìn về phía Tô Lương Mạt, “cô vẫn chưa trả lời tôi đấy, cắt ở đâu vậy?”

Đầu óc Tô Lương Mạt hỗn loạn một mảnh, oanh oanh giống như có cái gì bên trong nổ tung.

Đường Khả vòng hai tay trước ngực, bộ dáng từ trên cao nhìn xuống, kiểu tóc của Tô Lương Mạt đã là đơn giản nhất, cùng kiểu tóc uốn gợn sóng của cô ta đương nhiên không thể so sánh, Tô Lương Mạt cũng hiểu cô ta là có chủ tâm khiêu khích.

“Lưu Giản, chúng ta đi thôi.”

“Bộ dạng như vậy thật giống là phụ nữ phạm tội mới ra tù, nói cho tôi biết tên nhà tạo kiểu tóc nào cắt cho cô kiểu tóc như vậy?”

Sắc mặt Lưu Giản không vui, “Cô muốn cắt không?”

“Nghĩ xem.”

“Đưa tôi cái kéo, tôi cắt cho cô.”

“Hừ, nói đùa gì vậy.”

“Bộ tóc giả này của cô mua ở đâu vậy?” Tô Lương Mạt thành linh chen vào một câu.

Đường Khả tròn tròn hai mắt, “Cô hỏi ai đó?”

“Tôi hỏi cô.”

“Con mắt nào của cô thấy tôi đội tóc giả?”

Về mặt Tô Lương Mạt lưỡng lự, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Không phải sao, nhìn thật giống.”

Lưu Giản kéo tay cô đi vào cửa hàng bên cạnh, “Vào xem thử một chút đi, hay là anh cũng mua cho em một cái như vậy?”

Tô Lương Mạt vén mái tóc đẩy ra phía sau, “Không cần, tóc của em rất đẹp.”

Tâm tình cũng không cách nào thoải mái, Lưu Giản mang theo vài túi to cùng Tô Lương Mạt đi ra ngoài khu mua sắm, sau khi cô ra tù hình như ít nói hơn, lúc này càng thêm trầm lặng, Lưu Giản thất dậy an toàn, “Cùng lắm chỉ là cái bình hoa, em so đo với cô ta làm cái gì?”

“Lưu Giản, anh không hiểu.”

“Không hiểu cái gì?”

“Em muốn đổi kiểu tóc.”

Lưu Giản xuyên qua gương chiếu hậu nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Được, anh đưa em đi.”

Tóc của cô dài như vậy, chỉ có thể cắt bớt, nhưng Lưu Giản nói thích tóc dài, liền tự mình làm nhà tạo mẫu quyết định chọn một kiểu tóc xoăn, gần giống với kiểu tóc hoa lê, rẽ ở giữa, nhà tạo mẫu gợi ý nhuộm màu, Tô Lương Mạt không ý kiến, Lưu Giản lại tự mình chủ trương chọn cho cô màu nâu.

Sòng bài của Tương Hiếu Đường không ít, nhưng lúc này Lưu Giản mở rộng hoạt động, trên tầng ba mở thêm hai tầng, ngày mở cửa lại càng đủ phô trương, đám người Hoắc lão gia tử toàn bộ đều đến, thiệp mời phát đến các bang hội lớn nhỏ ở Ngự Châu.

Tô Uyển muốn đi theo, nhưng Lưu Giản nhất quyết để cô ta ở nhà chăm coi Đậu Đậu, Tô Lương Mạt không muốn đi, lại bị anh cứng rắn kéo đi nhét vào xe.

Quần áo của cô còn chưa thay, mặc bộ đồ thể thao dài bình thường.

Đứng trước biển hiệu khổng lồ, Tô Lương Mạt nhìn bốn phía xung quanh, sòng bài này của Lưu Giản là đặc biệt mời thầy xem phong thủy đến xem qua, trước cửa hai pho tượng thần thú trấn giữ, lúc Tô Lương Mạt cùng Lưu Giản đi vào hơn phân nửa người đã đến tham dự, thậm chí kéo một đường dài đến ngoài cổng, đèn thủy tinh khổng lồ thấp sáng hoàn toàn buổi đêm mê loạn trụ lạc.

Nữ phục vụ mặc váy ngắn xuyên qua đám người, Lưu Giản mang Tô Lương Mạt vào, không ít người vẫn có thể nhận ra cô, chỉ là không ai nói thẳng.

Hoắc lão gia tử vẩy vẩy tay, “Đây không phải là Tô tiểu thư sao?”

Tô Lương Mạt lên tiếng chào hỏi ông ta.

“Ra ngoài rồi?”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, không nói lời nào.

Hoắc lão gia tử cũng cảm thấy không quan trọng, ông ta kéo Lưu Giản sang bên cạnh, lúc Lưu Giản đi dặn dò Tô Lương Mạt tự mình đi xem thử.

Cô tận lực tránh đi đám người, Tô Lương Mạt đứng trước bồn rửa tay, bản thân mình trong gương có chút kỳ lạ, cô lúc này ăn vận trang nhã, viền mắt kẻ màu xanh đậm vừa vặn thích hợp, những chỗ khác cũng không cần làm nổi bật, chỉ cần làm tôn lên đôi mắt có khả năng nhiếp hồn câu nhân sâu thăm thẳm.

Tô Lương Mạt vào thang máy đi lên tầng ba, không hổ là bỏ ra một số tiền lớn, thiết kế hình trụ rỗng ruột, từ trên cao nhìn xuống có thể quan sát tường tận sông bài ở tầng dưới, lúc cô trở lại tầng trệt nghe ở cửa truyền đến tiếng ồn.

Đến khi cô ý thức nên tránh đi, Đường Khả kéo Chiêm Đông Kinh giữa sự chú ý đám người chậm rãi tiến vào, thời gian không quá hai năm, đây là lần đầu tiên Tô Lương Mạt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh.

Hắn thay đổi rồi.

Một cái quét mắt lạnh lẽo cũng khiến người khác khiếp sợ, Đường Khả vênh cằm, móng tay sơn màu đỏ thắm bám chặt tay phải Chiêm Đông Kinh.

Gặp nhau lần nữa cỡ nào khuôn sáo.

Hai chân Tô Lương Mạt đã có hành động, cô nghiêng người núp sau cây trụ La Mã, Chiêm Đông Kinh sau khi đi vào đại sảnh bị một đám người vây quanh.

Tô Lương Mạt hoảng loạn bỏ chạy, hai chân của cô không thể khống chế, cô cũng không biết vì sao nhìn thấy hắn liền chạy trốn, bả vai đâm vào đám người, Tô Lương Mạt chạy đến hành lang lại phát hiện không có chỗ để đi, cô dựa lên vách tường, hai tay để bên người đều phát run.

Lưu Giản bước nhanh đến, dùng sức đem cô ôm vào ngực, “Không sao, không sao.”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi, khó khăn lắm mới áp chế được run rẩy, cô gối cằm lên cần cổ Lưu Giản, “Làm sao bây giờ, chân của em không nghe lời em, em không muốn chạy, phải làm sao đây, sau này em có thể không nhìn thấy hắn được không?”

“Phải như vậy,” Hai tay Lưu Giản vỗ sau lưng cô, “không có gì đáng ngại cả.”

Anh đưa cô đến, đương nhiên biết rõ sẽ gặp phải Chiêm Đông Kinh, nhưng lúc này Tô Lương Mạt nhất định phải đổi mặt, hai năm trước đích thân hắn đẩy cô vào tù, hai năm sau cô lại sợ hắn, Lưu Giản không nở nhìn cô như vậy.

Tâm tình Tô Lương Mạt bình ổn lại, cô buông hai tay ra, “Em thật không sao, anh đi làm việc đi.”

Lưu Giản vỗ vỗ mặt cô, “Hay là để anh sai người đưa em về trước?”

“Không cần đâu.” Tô Lương Mạt lui người, “Đợi anh làm xong việc thì gọi em.”

Lưu Giản là chủ nhân đêm nay, Tô Lương Mạt lại không muốn theo anh xã giao tứ phía, anh chỉ có thể sắp xếp cho Tô Lương Mạt ở trong căn phòng nhỏ dưới tầng một.

Cánh cửa khép lại cũng đem ồn ào ngăn cách ở bên ngoài, những ngày này sau khi ra ngoài, Tô Lương Mạt đối với việc làm ăn của Chiêm Đông Kinh ít nhiều cũng nghe được.

Lưu Giản nói chuyện làm ăn của hắn càng lúc càng làm lớn, bản đồ sau lưng sớm đã mở rộng đến trình độ không cách nào tưởng tượng được, các bang hội ở Ngự Châu hắn cũng không thèm động đến, Lưu Giản nói

Chiêm Đông Kinh tuyệt đối không đơn giản như vậy, có khả năng hắn từng bước từng bước thâm tính, trái lại dưới mi mắt lại không nôn nóng.

Cho nên Lưu Giản mới mở sòng bài này, trong tình huống không cách nào dự đoán trước bản lĩnh của Chiêm Đông Kinh, anh nhất định phải nắm chặt đưa Tương Hiếu Đường càng lúc càng lớn mạnh.

Tô Lương Mạt rửa mặt, vẫn có ý định đi ra ngoài.

Mở cửa, lại suýt chút nữa đụng trúng người vừa đi ngang qua, Tô Lương Mạt cúi thấp đầu, “Xin lỗi.”

Giày da bóng loáng dừng trước mặt cô, Tô Lương Mạt sợ gặp được người trước đây biết cô, cho đến khi một tràng âm thanh vang lên trên đỉnh đầu, lại như sét đánh ngang qua mặt đất.

“Cô đi đường đều không ngừng đầu lên sao?”

Thanh âm này, từng trong lúc cô ý loạn tình mê gọi cô ‘Tô Tô’, đã từng nói với cô vì quan tâm mà nhân nhượng cô, càng thêm lúc cô tan nát cõi lòng, nói cho cô biết tất cả những gì tốt đẹp bất quá đều là ảo ảnh.

Giọng điệu Tô Lương Mạt trầm thấp, ngừng đầu nói, “Đụng phải anh, thật xin lỗi.”

Chiêm Đông Kinh môi mỏng mân thành một đường thẳng tắp, con ngươi đen bóng thâm sâu lộ ra từng đạo ánh sát bén nhọn, từng nhát cắt lên vẻ kiên cường giả vờ của Tô Lương Mạt, hắn không nói lời nào, đầu vai che đi ngọn đèn sau lưng. Trong tay Tô Lương Mạt còn cầm ly rượu, cô rũ tầm mắt xuống định đi.

Lúc đi ngang qua người Chiêm Đông Kinh, người đàn ông bất ngờ vươn tay, ly rượu của Tô Lương Mạt trong lúc né tránh rơi xuống đất, nhưng mà không bị vỡ.

“Hai năm qua, vẫn ổn chứ?”

Tô Lương Mạt muốn cười, hắn rõ ràng vừa hỏi cô ở trong tù có được yên ổn hay không?

Cô cố nén chua xót dâng lên trong lòng, “Rất ổn, không cần pháp phòng lo lắng sợ bị người khác bán đi, ngủ cũng rất an ổn.”

Tô Lương Mạt một khắc cũng không muốn chờ, cô xoay người nhặt ly rượu.

Ổng tay áo bị kéo lên, lộ ra cánh tay phải ứ đọng máu, từng vết từng vết nhỏ, như là bị người ta dồn lực cầu véo.

Chiêm Đông Kinh khẽ nheo mắt, bên ngoài đồn đại Lưu Giản trên phương diện tình ái có sở thích đặc thù, thích ở trên người phụ nữ lưu lại dấu vết, hắn nắm chặt ly rượu trong tay, Tô Lương Mạt cũng nhìn ra, lúc đứng dậy để lại ổng tay áo.

Chiêm Đông Kinh nhắm về phía vết thương trên người cô, ngữ điệu trầm thấp, “Người thu dụng cô khẩu vị thật nặng! Thích chơi như vậy?”

Hắn không biết, từ ngày đó cô vào tù trở đi, cô liền bắt đầu lưu lại ấn ký hận hắn trên người mình.

Hận hắn một phần, liền tổn thương chính mình thêm một phần.

Dau đớn rót vào cốt tủy, thù hận cũng dung nhập vào máu.

Tô Lương Mạt cười cười không lên tiếng, hôm nay, Chiêm Đông Kinh trong mắt người khác trở thành kẻ không ai dám động đến, cô lại phải trải qua những ngày tháng tối tăm u ám nhất, đến nỗi lúc nhìn thấy hắn còn giống như chuột chạy qua đường bỏ chạy thực mạng.

Dựa vào cái gì?

Khóe miệng mang theo ý cười của cô làm Chiêm Đông Kinh thấy chói mắt, bất quá thời gian không đến hai năm, Tô Lương Mạt cũng thay đổi.

Lưu Giản từ xa đi tới, bước chân hắn dồn dập, Chiêm Đông Kinh ngăn trước mặt cô hiển nhiên không có ý định để cô đi, nhìn thấy Lưu Giản đến, Chiêm Đông Kinh hướng phía anh giơ ly rượu, “Không có chuyện gì khác cần nói, đợi lát nữa tôi với Đường Khả đi trước.”

Lưu Giản gọi hần lại, “Không có hứng thú chơi vài ván sao? Hôm nay ở đây mỗi người tôi đều tặng vài thẻ bài.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Lưu Giản, hần nở nụ cười, “Được, dù sao cũng không có chuyện gì khác.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 85: Đánh cược khuynh thành, tuyệt thế vô song (quyết đấu đặc sắc!)

80. Chương 84: Đánh Cược Khuynh Thành, Tuyệt Thế Vô Song (quyết Đấu Đặc Sắc!)

Chương 84: Đánh cược khuynh thành, tuyệt thế vô song (quyết đấu đặc sắc!)

Mỗi lời nói mỗi hành động của Chiêm Đông Kinh, đều là những tư thái bình thường nhất, không có tận lực thể hiện cao cao tại thượng, nhưng một cái cười lạnh lại có thể đem Tô Lương Mạt giẫm nát dưới chân.

Tô Lương Mạt hướng mắt nhìn thẳng phía trước, nhìn đến xương quai xanh như ẩn như hiện của Chiêm Đông Kinh, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô nhìn thấy hần giống như chuột thấy mèo, mà biểu hiện của Chiêm Đông Kinh bất quá chỉ là lần nữa giáp mặt một người giao tình không sâu đậm đã hai năm chưa gặp, không ân cần hỏi han cũng chẳng ầm áp, càng không có tự trách cùng áy náy.

Tô Lương Mạt buộc mình phải nâng tầm mắt lên, cuối cùng đối diện người đàn ông phía trước.

Hai mắt Chiêm Đông Kinh cũng bình tĩnh nhìn cô.

Lưu Giản nhận lấy ly rượu trong tay cô, “Đi thôi, dẫn em đi tìm hiểu một chút.”

Lưu Giản đã cho người sắp xếp một căn phòng lớn nhất trong sòng bài, chiếu bạc khổng lồ có thể ngồi hơn trăm người, hệ thống toàn bộ tự động, ngược lại còn có camera giám sát, ai cũng dừng nghỉ trong tình huống như thế này còn có thể giả trò.

Hoắc lão gia tử dẫn đầu nhập tọa, ở đây không có bao nhiêu người để ông ta vào mắt nhưng rõ ràng là vẫn còn nể mặt.

Tô Lương Mạt sửa soạn trong toilet rất lâu, lúc đi ra ngoài nhìn thấy Đường Khả đứng trước gương.

Cô rửa tay xong định ra ngoài.

Đường Khả đuổi chân phải mang tất da màu đen, ngăn cản đường đi của Tô Lương Mạt, “Đợi lát nữa chơi hai ván, thế nào?”

“Tôi không có hứng thú.”

“A, không có hứng thú vậy cô đi theo Lưu Giản tới đây làm gì? Biết rõ trường hợp như thế này có thể gặp được Chiêm Đông Kinh sao?”

Tô Lương Mạt dùng khăn ướt lau từng ngón tay kỹ lưỡng, Đường Khả không quên khiêu khích, “Hai năm tù vẫn ngồi chưa đủ phải không? Ra ngoài còn si tâm vọng tưởng.”

“Chơi vài ván phải không?” Tô Lương Mạt đem khăn ướt ném vào thùng rác, “Tôi hầu đến cùng.”

Đường Khả cong khóe miệng, người nào không biết đánh cược thì cô ta là cường hạng, không dám nói đã đánh cược tất thắng, thế nhưng nói chung mấy năm chơi ở Las Vegas, cho đến tất cả sòng bài lớn nhỏ của Ngự Châu cô ta đều đi qua, chiến tích pha phong.

Tô Lương Mạt nhắc chân bước ra ngoài, Lưu Giản ở căn phòng bên ngoài đợi cô.

Thấy cô đến gần, Lưu Giản tiến lên kéo cô đến bên cạnh, “Lát nữa tránh xa họ Đường điên khùng kia một chút, đã đánh bài thì không biết mệt biết nghỉ, anh lần trước còn bị cô ta lừa chiếc xe thể thao, nhìn bộ dáng của cô ta có khả năng sẽ xơi tái em, em đi theo anh, có thể không nói thì đừng nói lời nào.”

“Hôm nay em giúp anh thắng lại thì thế nào?”

Lưu Giản cúi đầu nhìn cánh tay của cô, anh kéo ống tay áo của cô xuống, “Không cần, anh chỉ cần em vui vẻ là được rồi.”

Tô Lương Mạt đi theo Lưu Giản vào trong, chỗ ngồi của Lưu Giản bên cạnh Hoắc lão gia tử, anh ngồi vào ghế sofa, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn đến Đường Khả dựa bên cạnh Chiêm Đông Kinh, Đường Khả ngửa tay, Chiêm Đông Kinh vốn không nghiêng mấy thứ này, dứt khoát vung tay để cô ta chơi.

Hàn Tăng với Tống Các đều ở đây, cũng được chia thẻ bài, đánh với Đường Khả vài ván, cũng thắng không ít.

Bài bạc thứ này dựa vào tay nghề còn dựa vào vận khí, Đường Khả gan lớn, hơn nữa vận khí không tệ, ngay cả Lưu Giản cũng không phải đối thủ của cô ta.

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh thoáng lướt qua Tô Lương Mạt, cô yên lặng an tĩnh ngồi đó, trước kia nếu đụng phải cảnh tượng như thế này cô luôn hiếu kỳ, không thích cũng sẽ lại gần náo nhiệt, hôm nay tĩnh lặng như vậy đè nén lên người cô, nếu như không phải hấn chú ý tới cô, thật sự sẽ không để ý còn có người ngồi ở đó.

Hấn từ trong hộp thuốc lá móc ra một điếu, Đường Khả nhìn thấy, cầm lấy chiếc bật lửa trên bàn đưa tới gần châm lửa cho hấn.

Chiêm Đông Kinh đưa tay cản hạ, mi mắt sụp xuống che kín đáy đầm thâm thúy, Đường Khả kề sát bên cạnh hấn, đôi môi đỏ tươi gần như áp vào vành tai Chiêm Đông Kinh.

Hấn hít một hơi thật dài, lui người dựa về phía sau.

Khói trắng mờ lung lượn lơ che mờ hai mắt.

Đường Khả ném chiếc bật lửa, “Thật nhàm chán, các người không thể xuất ra chút bản lĩnh sao?” Cô ta cười cười nhìn Hoắc lão gia tử ở đối diện, “Lão gia tử, lần trước Lưu Giản thua tôi chiếc xe thể thao, hôm nay tôi thấy anh ta lại đặt mua một chiếc xe mới, là màu xanh ngọc tôi thích nhất, ngài nói nếu hôm nay tôi thắng được nó, có phải là có phúc phần hay không?”

Thẻ bài trong tay Hoắc lão gia tử sớm đã thua sạch, “Nếu là sợ thua, lão Nhị đây còn mở sòng bài làm cái gì? Chỉ có điều nha đầu, cô đứng sau này không có việc gì lại chạy thẳng đến đây, đến lúc đó sòng bài của cậu ta không hoạt động được ta chỉ có thể đem sổ sách này tính trên đầu cô.”

“Sao có thể trách tôi? Anh ta không có bản lĩnh thì mở sòng bài gì chứ?”

Lưu Giản câu dẫn khéo môi, ném chìa khóa xe trong tay ra, “Một ván quyết định thắng thua, thế nào?”

“Được, đủ sảng khoái.”

Hàn Tăng bên cạnh cười phá lên, “Cho tôi cặp đèn pha đi.”

“Đi chết đi.” Đường Khả đưa tay đẩy toàn bộ thẻ bài bên cạnh lên, “Còn có thể cởi cái bánh xe cho anh không?”

Tay trái Chiêm Đông Kinh chống lên trán, Tô Lương Mạt ngồi bên cạnh Lưu Giản không nhúc nhích, giống như vẫn còn xuất thần.

Lưu Giản hôm nay cũng thật sự là vận khí kém, lá bài cuối cùng mở ra, nhưng lại là thẻ bài xấu.

Đường Khả vung lên lá bài tẩy lên, là hai đôi bài đối xứng, cô ta đứng dậy hét toáng lên, “Tình nguyện nhận thua đi.”

Lưu Giản cười cười đem chìa khóa xe ném qua.

Hoắc lão gia tử ở bên cạnh xem náo nhiệt, “Đêm nay một đám đại lão gia toàn bộ đều thua trong tay tiểu nha đầu này, như vậy sau này ai dám cười cô?”

“Làm sao không dám chứ, tôi mỗi ngày đều thắng một đồng tiền cho anh ấy.” Đường Khả hươ hươ chìa khóa trong tay, “Còn dám chơi không?”

Nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, hôm nay là ngày sòng bài khai trương đại cát, nếu sợ không dám cược với khách chính là điềm gở, cho dù nhìn cũng phải để cho khách tận hứng mới thôi.

“Cô nói đi, chơi bao nhiêu?”

“Chơi tiền không có tí kích thích nào, như vậy đi, đánh cược cổ phần sòng bài này, thế nào? Thua một ván anh cho tôi 5% cổ phần.”

“Khẩu vị của cô cũng không ít.”

“Anh chỉ cần nói có cược hay không thôi.”

“Cổ phần của sòng bài tôi không thể xem như những thứ khác đem đánh cược,” Lưu Giản tất nhiên là cự tuyệt, “tiền, cô muốn bao nhiêu cũng được.”

“Đây chính là anh nói.”

Tô Lương Mạt biết rõ vừa rồi Lưu Giản thua không ít, chiếc xe thể thao kia giá trị không nhỏ, Đường Khả lại cắn chặt như vậy không tha, không phải là bởi vì cô sao.

Tô Lương Mạt ngồi ngay, nghiêng người tiến lên, “Để em chơi vài ván đi.”

Lưu Giản vô thức nhíu mày, “Em chơi được không?”

“Có gì mà được hay không được?” Đường Khả toàn thân hưng phấn thừa phần kích động, “Nhưng tôi không cược tiền.”

“Cô muốn cược cái gì?” Tô Lương Mạt hỏi.

Đường Khả nhìn quanh bốn phía, “Cô xem, ở đây đến chơi đều là đàn ông, chỉ có hai chúng ta là phụ nữ, chúng ta cược cỏi quần áo, thế nào?”

“Không được.” Lưu Giản trầm giọng cắt đứt lời nói của Đường Khả, “Ở chỗ tôi không có quy định này.”

Chiêm Đông Kinh cũng lười biếng chen vào câu, “Đừng đùa quá mức.”

Đường Khả vừa nghe, lời này rõ ràng là đang nói với Tô Lương Mạt, “Cô không dám?”

Một ít thanh âm nghe vào tai Tô Lương Mạt lại như có thâm ý, hần tở về mặt không vui để Đường Khả buông tha, chỉ là cảnh cáo của Chiêm Đông Kinh Đường Khả lại không để trong lòng.

Hai tay Tô Lương Mạt áp lên mép bàn, “Tôi với cô đánh cược hai chiếc xe thể thao của Lưu Giản.”

“Vậy còn thẻ bài của cô?”

Lưu Giản xuất ra tấm chi phiếu, “Tiền hai chiếc xe thể thao, tôi vung ra cho cô không ít.”

“Không được,” Đường Khả từng bước ép sát, “Tôi nói rồi tôi không cần tiền.”

“Tôi đồng ý.” Tô Lương Mạt thần sắc tự nhiên, “Tôi chỉ đánh cược với cô hai ván, ván đầu tiên, tôi muốn xe của Lưu Giản, ván thứ hai, thẻ bài của chúng ta giống nhau.”

“Được.”

“Cược cái gì?”

Đường Khả nhún vai, “Tùy cô.”

“Dứt khoát một chút, đoán số điểm xúc xắc.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, số lượng thẻ bài lớn như vậy, lại chỉ có đoán xúc xắc? Đường Khả cũng chán chừ, rồi lại hiểu rõ, hẳn là Tô Lương Mạt trước đây chưa từng chơi, mới đơn giản dứt khoát như vậy, “Được, ai đoán được điểm gần đúng nhất, người đó liền thắng.”

“Có thể.”

Lưu Giản cầm chi phiếu đập lên trước mặt Tô Lương Mạt, “Em đừng làm rộn, đây không phải là lúc hành động theo cảm tính.”

Dung mạo cô thần nhiên, không nhìn sang Lưu Giản, “Anh từng thấy em hành động theo cảm tính rồi sao?”

Lưu Giản muốn nói đã từng thấy, nhưng Tô Lương Mạt cũng không cho anh cơ hội mở miệng, Đường Khả về mặt tự tin, vừa hướng Tô Lương Mạt giờ giờ chìa khóa xe.

Hai viên xúc xắc màu đen ở trong tráo va chạm kịch liệt, Đường Khả dựng thẳng lỗ tai lên nghe, người ở lâu trong sông bài thính giác rất nhạy cảm, thanh âm đột nhiên dừng lại, cô ta trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng, “Sáu điểm.”

Tráo được mở ra, một viên hai điểm một viên ba điểm.

Tâm tình Lưu Giản so với ra trận còn sợ hơn, chỉ kém một điểm, dựa vào Tô Lương Mạt có thể có cục diện hòa nhau sao?

Đường Khả không hài lòng, nhưng vẫn nhắc ly rượu lên hớp nhẹ một ngụm, “Có khi là nghe lầm, nhưng mà cũng không sao, trừ phi cô đoán đúng không sai một điểm.”

Lưu Giản nắm bàn tay cầm thẻ bài trên bàn của Tô Lương Mạt, “Chúng ta nhận thua, đưa chi phiếu cho cô ta.”

“Này, anh nói đùa gì vậy?” Đường Khả nặng nề ném ly rượu lên bàn.

Hoắc lão gia tử cũng nói ra, “Lão Nhị, tình nguyện thua cuộc sao, lại nói Tô tiểu thư có khả năng vận khí thực cũng không tệ đây?”

Từng con mắt nhìn chằm chằm về phía cô, Hoắc lão gia tử còn nhớ lúc trước Tô Lương Mạt đi theo Chiêm Đông Kinh cũng từng đánh cược, nhưng cô đặt cược không có chương pháp gì toàn bộ chỉ dựa vào vận khí, cùng Đường Khả khẳng định không so bì được, Tô Lương Mạt cụp mi mắt, không cần nhìn, cô đều có thể biết trong mắt những kẻ kia bao hàm cười trên nỗi đau của người khác cùng thờ ơ đến xem náo nhiệt như thế nào.

Cô rút tay từ trong lòng bàn tay Lưu Giản về.

Tráo lần nữa khởi động, Tô Lương Mạt nhắm hai mắt lại.

Chiêm Đông Kinh bóp tắt điều thuốc trong tay, cho đến khi xúc xắc bên trong bắt động, Tô Lương Mạt lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Ngón tay Đường Khả gõ gõ trên mặt bàn, “Mấy điểm?”

“Chín điểm, bốn điểm màu đỏ, năm điểm màu đen.”

“Hừ,” Đường Khả bật cười, “cô nghĩ bản thân mình là gì, ngay cả màu sắc cũng có thể đoán đúng?”

Tráo bị mở lên, mọi người vừa nhìn, không khỏi kinh hô, ngay cả Lưu Giản cũng khó có thể tin nhìn về phía Tô Lương Mạt, điều này có thể sao? Nếu như nói số điểm có thể đoán đúng, nhưng màu sắc hai viên xúc xắc cũng có thể nói đúng không sai chút nào, không thể không nói quỷ dị.

Sòng bài hiện đại mỗi một viên xúc xắc đều không giống nhau, cho nên cũng không có màu sắc cố định.

Đường Khả ghen hờn nhìn trần trời, hai mắt bình tĩnh nhìn về phía Tô Lương Mạt.

“Đưa chìa khóa xe sang đây.”

Cô ta giờ tay lên, ném chìa khóa sang.

“Còn một chiếc nữa.”

Sắc mặt Đường Khả khó coi từ trong túi xách lấy ra một chiếc chìa khóa khác.

“Lưu Giản,” Cô ta nhìn người đàn ông bên cạnh Tô Lương Mạt, “sòng bài này của anh chắc sẽ không gian lận nhỉ?”

“Khuyên cô một câu, không chơi nổi đừng chơi, nói lời như vậy cũng không sợ bị người khác chê cười, vậy những thứ cô thắng lúc trước đều là gian lận mà được nhỉ?”

Đường Khả bị anh mắng đến nghẹn cổ, Tô Lương Mạt đem chìa khóa xe trả cho Lưu Giản, “Còn muốn tiếp tục không?”

Dựa vào tính khí không chịu thua của Đường Khả, đương nhiên sẽ không bỏ qua, “Đã nói hai ván, tôi sợ cô không có khả năng?”

“Chỉ dựa vào đoán xúc xúc tranh thắng thua hình như hơi qua loa sơ sài, muốn chơi thì chơi trò khác đi.” Chiêm Đông Kinh ngồi dậy một tay tùy ý ôm eo Đường Khả, đôi mắt như có ý cười nhìn Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư có ý kiến gì không?”

Hay ột tiếng “Tô tiểu thư”!

Đường Khả cười nói tự nhiên, “Đúng vậy, cách chơi không có kỹ thuật như vậy thật là nhàm chán.”

Lưu Giản có chút lo lắng, tiến đến bên tai Tô Lương Mạt, “Biết chơi trò khác không?”

Câu hỏi của hai người đàn ông, Tô Lương Mạt mắt diếc tai ngơ, cô chỉ đưa mắt nhìn váy áo trên người Đường Khả, “Hiện tại thẻ bài của tôi và cô giống nhau, nếu ai thua, cởi sạch quần áo đi ra ngoài.”

“Không được,” Lúc này Chiêm Đông Kinh ra mặt ngăn cản, “như vậy thì ra cái gì?”

“Đông Kinh, em không sao, em nhất định sẽ thắng.” Đường Khả dựa vào hán, hai tay ôm lấy cổ Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông vẫn như cũ không đồng ý, “Tôi nói không được là không được.”

Tô Lương Mạt cũng không có nói chen vào, giống như nhìn thấy chính mình hai năm trước cũng thường xuyên làm động tác này, Chiêm Đông Kinh không đồng ý, đơn giản là sợ Đường Khả thua quá thảm, Lưu Giản cũng cảm thấy như vậy không ổn, “Lương Mạt, đừng như vậy.”

Tô Lương Mạt hoàn toàn không nghe lọt lời nói của Lưu Giản, Chiêm Đông Kinh để bọn họ thay đổi cách chơi, cũng là vì Đường Khả, nhìn khắp cả bàn, cũng chỉ có Chiêm Đông Kinh biết rõ cô dựa vào cái gì mà thắng, nho nhỏ thú liếc nhanh có thể nhìn thấy xúc xúc bao nhiêu điểm, nhưng chơi trò khác, nó dù sao cũng chỉ là đứa trẻ con, hơn nữa Tô Lương Mạt vốn không tinh thông bài nghệ, phối hợp như vậy rất có thể xảy ra sai sót.

Cô đã tê dại đến mức sớm không biết đau đớn, ý nghĩ của Chiêm Đông Kinh như vậy rất bình thường, hán có khi nào vì cô mà suy nghĩ một phen một chút chứ?

Đường Khả không lay chuyển được Chiêm Đông Kinh, chỉ có thể hướng Tô Lương Mạt nói, “Hôm nay tôi bỏ qua cho cô, nếu cô thua, cởi hết chỉ còn đồ lót đi ra ngoài là được.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Chơi cái gì?”

“Xì phé.”

“Được.”

Đường Khả nhìn chiế bạc, “Tôi muốn để Hoắc lão gia tử chia bài được không?”

Lão gia tử cười đáp, “Cô vẫn còn hoài nghi lão Nhị gian lận, ta đương nhiên không vấn đề.”

Hoắc lão gia tử đứng dậy, hàng lông mi dày đậm của Tô Lương Mạt vụt sáng, cô đưa tay cầm lấy hai lá bài, một lá đè xuống phía dưới, một lá bày ra ngoài, là lá K đỏ.

Trong tay Đường Khả, là một lá bài A đen.

Cô gõ gõ mặt bàn ra hiệu Hoắc lão gia tử chia bài lần nữa.

Tô Lương Mạt trong tay nhận thêm một lá số mười đỏ, mà Đường Khả mở bài, lại là một lá A đen.

Đầu lông mày Lưu Giản nhăn lại, hán tiến đến bên cạnh Tô Lương Mạt, vô luận thế nào, phần thắng đều nằm bên Đường Khả.

Đường Khả phủ tay, “Xem ra hôm nay vận khí của tôi thật sự rất tốt, Tô Lương Mạt, cô theo hay không theo?”

“Tôi còn có lựa chọn rút lui sao?”

“Có a, cô bây giờ nhận thua, chỉ cần cởi áo ngoài tôi liền để cô đi, thế nào?” Đường Khả duỗi ngón tay, ngấm ногтя móng tay vừa mới vẽ xong.

Tô Lương Mạt trên mặt không bày ra chút hoảng loạn nào, cô nhìn hướng Hoắc lão gia tử, “Ngài tiếp tục chia bài đi.”

Lúc lá bài thứ tư được phát ra, mọi người lại kinh hô một phen.

Đường Khả cười cười vung lá bài, “Lại là A đen.”

Mà Tô Lương Mạt bên này, là Q đỏ.

An ủi đáng giá duy nhất, chính là màu sắc và hoa văn giống nhau.

Gân xanh trên trán Lưu Giản cơ hồ nổi lên, hắn đưa tay vỗ trán, “Lương Mạt, chúng ta nhận thua, anh đưa tiền cho cô ta gấp đôi.”

Những lời này rơi vào tai Đường Khả, “Nhận thua đi, thế nào, lẽ nào cô còn muốn tìm ‘dây bài cùng hoa’ hay sao?”

Tô Lương Mạt nhìn nhìn bài trên mặt bàn, màu sắc và hoa văn của bài đen giá trị hơn bài đỏ, một ván này nếu như không phải là ‘dây bài cùng hoa’, thì cô khẳng định quân lính tan rã.

Ánh mắt cô hướng về nơi nào đó, Đường Khả đắc ý hất cằm lên, “Tôi 99, có thể thắng cô, nhận thua không?”

Lưu Giản đưa tay ôm bả vai cô, Chiêm Đông Kinh thấy Tô Lương Mạt cũng không động dậy, hắn đối với ván bài này cũng vô cùng hứng thú, cô cho dù có quý nhân, chẳng lẽ vận khí còn có thể tốt đến mức thực có ‘dây bài cùng hoa’?!

Sắc mặt Tô Lương Mạt trấn định như cũ, rất nhiều người xem náo nhiệt cũng rồi rít yên lặng theo dõi diễn biến.

Hàn Tăng tiến đến bên tai Tống Các, “Cậu đánh cược ai sẽ thắng?”

“Mất cậu mù rồi, xem không hiểu à?”

“Cậu nhìn thấy ánh mắt Tô Lương Mạt chưa? Giống như tình thế bất buộc.”

Tống Các giương mắt lên nhìn, hai năm không gặp, trầm ổn cùng đại khí của Tô Lương Mạt làm hắn thấy giật mình, “Tình thế bất buộc thì sao? Cô ta còn có bản lĩnh thông thiên không chừng?”

Hàn Tăng cười thầm, “Nói không chừng.”

Tô Lương Mạt nhìn bài trước mặt Đường Khả, tay cô chống cằm, giống như suy nghĩ sâu xa, tim của Lưu Giản đập thành thạch vang lên gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực, Tô Lương Mạt nhìn hắn, “Làm sao lại đập thành như vậy?”

“Bên trong em có mặc nội y không? Có cần đợi lát nữa anh cởi thay em.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy chân thành cùng ân cần nơi đáy mắt người đàn ông, cô quay đầu, “Tôi đặt hy vọng lên lá bài cuối cùng.”

Đường Khả hướng móng tay thổi thổi, hai mắt được tô vẽ kỹ càng sắc sỡ quét về phía Hoắc lão gia tử, “Lão gia tử, mời ngài.”

Bài bị đẩy đến trước mặt hai người.

Tô Lương Mạt còn chưa mở bài, Đường Khả vừa nhìn, bật cười vỗ mạnh lên bàn, ngay sau đó đem là bài vừa mở đưa ra, bốn cây A đen hình chữ thập vương ngay ngắn.

“Thắng rồi.” Bên cạnh có người nói.

“Chưa chắc, nói không chừng đối phương thật sự là ‘dây bài cùng hoa’.”

Đường Khả đứng dậy, hai tay chống hai bên, đặc ý trên mặt không giấu kín được, “Tô Lương Mạt, không dám lật bài rồi? Tôi cho cô biết, bây giờ hối hận muộn rồi.”

Lưu Giản vươn tay, muốn mở bài ra.

Tô Lương Mạt đề mu bàn tay anh lại, mắt Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm động tác của hai người, Lưu Giản trở tay đem đầu ngón tay Tô Lương Mạt vây giữa lòng bàn tay.

Đường Khả hùng hổ dọa người, “Đừng làm bộ như vậy, muốn dựa vào đàn ông vì ước sao? Lời cô nói vừa rồi nhiều người chứng kiến như vậy.”

Tô Lương Mạt rút tay về, cô từ từ đứng lên, thiết kế của bộ váy liền thân kéo thân hình của cô ra thật dài, cô vươn tay, trên cánh tay lộ ra một vết máu bầm, Tô Lương Mạt thu lại hai lá bài cầm trong tay, đột nhiên vung về phía gương mặt Đường Khả ném xuống.

Động tác của cô vừa nhanh vừa dứt khoát, đến khi trên mặt cảm giác thấy đau đớn, Đường Khả cũng không có phản ứng gì, Tô Lương Mạt thuận tay nhặt lên ba lá bài khác, khoe miệng cô thoáng chứa ý cười, lưu quang trong mắt kéo thành một dải lóng lánh, hai tay cô chống lên mặt bàn, “Tôi chỉ hỏi cô một câu, ‘dây bài cùng hoa’ có phải lớn hơn ‘tứ điều’ không?”

Đường Khả sờ chỗ mặt nóng lên, cô ta khó tin nhìn lên mặt bàn. “Không thể nào!”

Hai tay cô ta sờ soạng lung tung đem mấy lá bài xếp lại một chỗ, cũng làm cho những người xung quanh nhìn thấy rõ ràng, quả nhiên là ‘dây bài cùng hoa’.

Nụ cười bên miệng Tô Lương Mạt càng phát ra tùy ý, “Thế nào, nhìn rõ ràng chưa?”

Đường Khả thẹn quá hóa giận, đưa tay chỉ về phía cô, “Lá bài cuối cùng phát ra cô đến nhìn cũng không nhìn, cô dựa vào cái gì mà biết là ‘dây bài cùng hoa’?”

“Tôi không có nhìn, nhưng tôi chính là biết rõ, cô hoài nghi sòng bài của Lưu Giản tôi không có gì để nói, nhưng ván bài này là đích thân Hoắc lão gia tử rửa tay, cô còn có điều gì đáng nghi ngờ nữa?” Khẩu khí Tô Lương Mạt lạnh lẽo dứt khoát, nương theo âm thanh đối thoại nặng nề nện trong sòng bài, Lưu Giản thở ra một hơi, bị dọa đến sợ chết rồi.

Sắc mặt Đường Khả xám trắng, Hoắc lão gia tử ngồi lại, “Ta cũng không thiên vị bất kỳ kẻ nào.”

Cô ta nhất định không phục, níu lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Ở đây chắc chắn là có chuyện mờ ám, em không tin.”

Lưu Giản bắt chước bộ dạng lúc trước của Đường Khả, hất ném chìa khóa trong tay, “Tình nguyện nhận thua, cởi đi, xem xem bên trong có mặc nội y hay không?”

Đường Khả cắn chặt răng, “Tôi còn muốn đánh cược.”

“Cô trước tiên thực hiện việc cô còn nợ rồi hãy nói.” Tô Lương Mạt ngồi trở lại bên cạnh Lưu Giản.

Mấy cặp mắt xem kịch vui đều nhảy về phía Đường Khả, cô ta chỉ có thể cầu xin Chiêm Đông Kinh giúp đỡ, “Đông Kinh, em muốn đánh cược lại lần nữa.”

“Cô hỏi thử người ta có theo hay không.”

Đường Khả cứng đờ tại chỗ.

Tô Lương Mạt buồn chán cầm lấy ly nước, “Cô muốn chơi liên hầu cô chơi thỏa thích, dù sao ngày sòng bài mở cửa cũng không tính toán chuyện hơn thua. Một ngàn vạn đổi lấy váy áo trên người cô có đáng giá không? Nhưng tôi trước đó đã nói rồi, mười vạn nữa nếu cô không thắng được trở lại, tiền để lại đây, quần áo cũng để lại đây.”

Ánh mắt của cô cùng Đường Khả đều hướng sang Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh gật gật đầu.

Bàn tay nắm chặt mép váy khần trương thả lỏng, Đường Khả ngồi yên lại chỗ cũ, Chiêm Đông Kinh ra hiệu cho Hàn Tăng mở chi phiếu.

Tổng Các đứng dậy, vòng qua chiếu bạc đưa chi phiếu đến tay Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư, mời.”

Tô Lương Mạt nhìn cũng không thèm nhìn, “Bắt đầu đi.”

Cô chính là muốn Đường Khả thua, mà lại là thua thảm hại.

Liên tục mấy ván, người chung quanh không thể không tin Tô Lương Mạt thắng liên tiếp tuyệt đối không phải nhờ vận khí, khuôn mặt cô thanh lệ, nếu không phải được trang điểm kỹ càng, nói cô là sinh viên mới tốt nghiệp đại học tất sẽ có người tin. Cô cầm bài không sót ruột như Đường Khả, thần khí nhàn nhã ổn định mà lại cổ tử trầm tĩnh.

Tay Đường Khả dần run lên, từng ván từng ván thẻ bài càng giảm xuống, thua càng lúc càng nhiều.

Cô ta lén nhìn người đàn ông bên cạnh, Chiêm Đông Kinh chỉ chăm chú nhìn bài của cô ta, không có biểu cảm dư thừa.

Lưu Giản ngồi bên cạnh nói giỡn, “Kính thiếu, để anh tốn kém rồi, tiền thẻ bài thua đêm nay đều dựa vào anh thu hồi lại hết, sau này đến chơi nhiều một chút.”

Chiêm Đông Kinh khẽ cười, cũng không lên tiếng.

Chơi đến ván cuối cùng, trên mặt Đường Khả toàn là mồ hôi.

Tô Lương Mạt uống ngụm nước, ánh mắt xuyên qua ly thủy tinh trong suốt chú ý cử động của Đường Khả, khóe miệng cô dính chút nước óng ánh, Tô Lương Mạt ném cái ly trong tay một cái, tay phải đem toàn bộ thẻ bài đẩy lên, “Lần mở bài cuối cùng rồi, cô có theo hay không?”

Đường Khả cắn răng, cô ta cũng không tin Tô Lương Mạt vận khí tốt như vậy!

“Xì phé.”

Tô Lương Mạt nhận được lá bài tẩy trong tay, tiếng ồn ào truyền đi, khí thế lạnh lẽ thấu xương này đúng là không ai ngăn được! Cô ngồi thoải mái tựa vào ghế, cái cầm gương cao tràn ra ý cười khiêu khích, ánh mắt Đường Khả đụng vào lá bài giác, sau khi nhìn rõ lá bài tẩy, khí lực toàn thân cô ta giống như bị rút tận ngồi vô lực ở đó.

Người trên bàn sợ đến ngây người, Tổng Các nhíu mày, nhìn Chiêm Đông Kinh phía bên này.

Trong tay Tô Lương Mạt một đồng thẻ bài lớn, rốt cuộc là quy đổi ra bao nhiêu tiền cô không biết chính xác, cô lúc này chỉ cảm thấy cực kỳ sung sướng, tích tụ lâu dài trong lòng cuối cùng cũng mượn lần này tán đi chút ít. Ánh mắt mọi người nhìn về phía cô có chút khó tin cùng tán thành, Tô Lương Mạt bỏ qua vẻ phức tạp lòng vòng trong mắt Chiêm Đông Kinh, cô đưa tay cầm lấy tấm chi phiếu một ngàn vạn đưa cho Lưu Giản, “Dem số thẻ bài này đổi ra tiền, xem xem đêm nay em thắng được bao nhiêu?”

Máu toàn thân Lưu Giản đều sôi trào, sắc mặt Đường Khả thoát xanh thoát trắng, Tô Lương Mạt kéo dài con người trầm tĩnh cỡ nào mị hoặc cùng sắc sỡ, cô đột nhiên duỗi một ngón tay, chỉ vào Đường Khả, “Còn có cái vấy trị giá một ngàn vạn kia, cô phải nhớ để lại đó cho tôi.”

(Chipchip: Mấy thuật ngữ dùng trong bài bạc này mình cũng hông hiểu lắm nên cố gắng dịch rõ nghĩa, các nàng thông cảm :>>>)

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 86: Dấu vết trên người Đường Khả (hai người đàn ông đều không cần)

81. Chương 86: Dấu Vết Trên Người Đường Khả (hai Người Đàn Ông Đều Không Cần)

Chương 86: Dấu vết trên người Đường Khả (hai người đàn ông đều không cần)

Sắc mặt Đường Khả trắng bệch, hai tay để trên bàn nắm chặt.

Lưu Giản gọi phục vụ đến, “Thanh toán đi.”

Chiêm Đông Kinh thì bảo Tổng Các chuẩn bị chi phiếu.

Bất quá chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Đường Khả đã làm Chiêm Đông Kinh đánh rơi mất mấy ngàn vạn, nhưng người xung quanh không cảm thấy kỳ quái, Chiêm Đông Kinh dung túng Đường Khả không phải ngày một ngày hai.

Đường Khả trong lòng cũng chột dạ, trước đây chiến bại ở sông bài chưa từng xui xẻo như ngày hôm nay, Chiêm Đông Kinh sai Tổng Các đem chi phiếu đã chuẩn bị tốt đưa qua.

Lưu Giản nhìn một cái, đưa cho Tô Lương Mạt.

Cô cũng không đưa tay nhận lấy, “Mua cho em một căn hộ đi.”

“Được, em muốn mười căn anh cũng mua cho em.”

Hoắc lão gia tử cười chen miệng nói, “Lão Nhị, trong kho của cậu không còn cất giấu cái gì đấy chứ?”

“Lão gia tử, người chưa từng nghe qua núi này con còn núi khác cao hơn sao?”

Lão gia tử nghe vậy, cười to mở miệng, “Được, các cậu mấy đứa trẻ tuổi này a.”

“Không ngờ Tô tiểu thư tuổi còn trẻ, khả năng cá cược lại là hạng nhất, trước kia là làm cái gì?”

Tô Lương Mạt khách sáo trả lời, “Hôm nay toàn bộ đều dựa vào vận khí mà thôi, cái loại bài bạc như thế này, bị người khác lừa nhiều rồi từ từ cũng sẽ học thành tinh, lá gan của tôi tương đối lớn, cho nên không chết đến lá bài cuối cùng tôi nhất định sẽ liều mạng, không cam lòng ngồi chờ chết.”

“Tốt, rất quả quyết.”

Đường Khả ngồi im tại chỗ, quét mắt về phía Chiêm Đông Kinh, nhìn thấy thần sắc hấn căng thẳng, vẻ mặt cô ta cũng không nén được tức giận.

Không ít người chạy đến bắt chuyện với Tô Lương Mạt, cô cầm lấy chén rượu trong tay Lưu Giản đứng lên, nghiêng người hướng Lưu Giản, “Không phải anh nói muốn tìm việc gì đó cho em làm sao?”

“Đúng.”

Tô Lương Mạt đưa ly rượu về phía Lưu Giản, “Giao sông bài này cho em, để em quản lý thay anh.”

Lưu Giản không chớp mắt nhìn Tô Lương Mạt chằm chằm, “Em đang nói thật?”

“Chê em không đủ khả năng sao? Không sao, anh có thể dạy em trước.”

Cái này dù sao cũng là món tiền khổng lồ Lưu Giản muốn khuếch trương, nếu nói chỉ dựa vào vài ván bài của Tô Lương Mạt anh liền đưa ra quyết định, cũng không khỏi quá qua loa, Tô Lương Mạt thiếu kinh nghiệm quản lý, hơn nữa thân phận của những người ra vào sông bài kia đặc biệt, anh sợ cô quản không được.

Nhưng trong con người của cô điểm tuyệt về tự tin không hề nóng làm Lưu Giản bị thuyết phục, không nói đến việc có quản lý tốt hay không, ít nhất Tô Lương Mạt lại không cảm thấy vô công rồi nghề không chịu cầu tiến, chỉ bằng điểm này, Lưu Giản đã cảm thấy giá trị!

Anh gật gật đầu, “Được, giao cho em.”

Tô Lương Mạt một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, cô ra hiệu phục vụ rót đầy, xoay người đối mặt với mọi người trên chiếu bạc, “Hôm nay ở đây đều là những nhân vật có mặt mũi tại Ngự Châu, nếu như cảm thấy hứng thú, sau này có thể tới ủng hộ, tất nhiên mọi người không cần sợ, tôi không ra tay, trừ phi giống như Đường tiểu thư ngại tiền nhiều tự động dâng tới cửa, vậy tôi khẳng định không có lý do cự tuyệt, phải không?”

Cô nói nhẹ nhàng đùa giỡn mấy câu, lão Đại của Tứ Phong Đường cầm lấy ly rượu, “Chỉ cần ở đây có một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp thông thạo cá cược trấn giữ, sông bài của lão Nhị sau này làm ăn chắc chắn không tệ.”

“Nhờ có lời chúc lành của ngài, tôi kính ngài.”

Chiêm Đông Kinh nhìn cô gương cầm, ly rượu một hơi cạn sạch.

Lưu Giản kéo cô ngồi lại bên cạnh, “Uống ít một chút.”

Trong mắt cô khéo léo giấu kín bi thương khê nhói không chạy khỏi hai mắt Lưu Giản, “Cần phải mua cho em một căn nhà thật lớn, em sau này phải khoe ra sắc mặt thật tốt cho anh xem.”

Đường Khả đứng lên, “Đông Kinh, chúng ta đi thôi.”

Tô Lương Mạt gương mặt, “Đường tiểu thư, có phải cô quên để lại thứ gì đó rồi không?”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn sang.

Đường Khả cười lạnh một tiếng, đưa tay kéo khóa váy ở đằng sau.

Tổng Các nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, thấy hắn không có chút ý định ngăn cản, Tổng Các với Hàn Tăng thì càng không nhúng tay được.

Đường Khả khom lưng, hai chân từ dưới váy lộ ra ngoài, cô ta ném chiếc váy ngắn, “Muốn như vậy phải không, cho cô!”

Áo ngực đăng-ten màu đen bao lấy hai bên tròn trịa, da thịt trắng nõn có thể véo ra nước, đường cong hai chân cũng vừa đẹp, khiến người khác chói mắt, hơn nữa trước ngực Đường Khả còn có vài vết xước đỏ hồng.

Người từng có kinh nghiệm ở phương diện kia đều hiểu là cái gì.

Hoắc lão gia tử mờ ám quét tầm mắt về phía Chiêm Đông Kinh, cười cười không lên tiếng.

Tô Lương Mạt cũng nhìn thấy, ngay lập tức thần kinh đều bị kích thích đến đau nhức cực độ, cô kiên định đem tầm mắt rời đi chỗ khác, tay phải để trên đầu gối, muốn nắm chặt lại phát hiện mất đi khí lực, cô muốn đưa tay che lại mi mắt, cũng mặc kệ là mắt nhắm mắt mở, một dải màu đỏ kia giống như mọc rễ nảy mầm lan đến bên này tràn qua bên kia. Tô Lương Mạt cứng rắn nhếch miệng, hàm răng nhẹ run rẩy.

Chiêm Đông Kinh cầm lấy áo khoác bên cạnh, đắp lên đầu vai Đường Khả.

Mép áo khoác của người đàn ông che khuất móng Đường Khả, lộ ra hai chân thon dài, cô ta đưa tay khoác tay Chiêm Đông Kinh, “Chúng ta đi thôi.”

Tô Lương Mạt tích tụ một khối trong lòng, tim vẫn còn đau nhức, sẽ không vì cô nói tê dại liền quên mất cảm giác thế nào là đau nhức.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy nói gì đó cô không hề nghe lọt, nhân viên phục vụ thay bọn họ mở cửa, lúc Đường Khả bước đi hướng mọi người khoát khoát tay, “Chúng tôi đi trước, mọi người chơi thật thoải mái, Tô tiểu thư, tình trường thất ý sông bài đắc ý, thắng nhiều tiền một chút, bye bye.”

Mấy người đi thẳng tới bãi đậu xe, Chiêm Đông Kinh ngồi vào xe, Đường Khả tựa đầu lên vai hắn, “Đông Kinh, thật xin lỗi, hại anh thua nhiều tiền như vậy.”

Chiêm Đông Kinh kéo kéo áo khoác trên người cô ta, “Thứ ở trên người làm sao mà có?”

Đường Khả giả vờ hồ đồ, “Thứ gì?” Cô ta kéo cổ áo xuống thấp sau đó sắp lại gần, “Là cái này sao?”

“Đừng cho là tôi không biết, hai ván bài cược cỏi quần áo đó tôi đều nhìn thấy rõ cả.”

Đường Khả hất mái tóc uốn lượn gọn sóng ra sau, “Em chính là muốn làm cô ta khó chịu, anh xem dáng vẻ đắc ý của cô ta, Đông Kinh, cô ta nói chuyện rõ là nhắm vào anh.”

“Là cô khiêu khích trước.” Chiêm Đông Kinh tựa đầu lên thành ghế.

“Dáng người cô ta khẳng định không đẹp bằng em, phải không?”

Chiêm Đông Kinh nhú mày, Đường Khả cầm tay Chiêm Đông Kinh để trước ngực, “Anh sờ thử xem.”

“Cút!” Giọng nói của Chiêm Đông Kinh không tính là nặng nề, hắn thu tay lại, “Sau này nhìn thấy Tô Lương Mạt tránh đi một chút.”

“Vì sao?” Đường Khả cũng không chịu thua, “Em hôm nay chỉ là vận khí hơi kém, hôm nào em nhất định phải gỡ vốn.”

“Hôm nay mất mặt còn chưa đủ sao?”

“Em không tin em vĩnh viễn đen đui như vậy.”

“Cô đánh cược không thắng cô ta.”

Đường Khả càng nghe càng tức giận, “Vì sao?”

Chiêm Đông Kinh nhắm mắt dưỡng thần, “Không vì sao cả, đừng đi rước nhục vào thân.”

Đường Khả xoay người, không nói với hần câu nào.

Lưu Giản trầm ngâm đưa Tô Lương Mạt ra khỏi sòng bài, cô quay đầu lại nhìn cửa chính, xoay người thấy Lưu Giản đã sớm đi thật ra.

Tô Lương Mạt bước nhanh đuổi theo, hai người ngồi vào xe, Tô Lương Mạt thấy sắc mặt Lưu Giản khó coi, “Sao vậy?”

“Mấy ván bài vừa rồi, em làm sao mà thắng được?”

“Không phải anh ngồi ngay bên cạnh em sao?”

Lưu Giản nghiêng người, “Lương Mạt, tối hôm nay em vẫn chưa tin tưởng anh? Anh biết vận khí em tốt, nhưng không thể nào tốt đến nỗi trong tình huống ngay cả bài cũng không nhìn liền dám đánh cược với cô ta.”

Cô trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nhìn hần, “Lưu Giản, em không gạt anh, lúc trước lời đồn em biết nhiếp hồn là thật, em còn có thể nhìn thấy quỷ, anh tin không?”

Lưu Giản thấy cô không giống đang nói đùa, “Thấy quỷ?”

“Đúng, em nuôi một tiểu quỷ gọi nó là nho nhỏ thú, cho nên em muốn thắng liền thắng, nó hình như cũng có thiên phú ở phương diện này, em không có dạy nó làm gì, nhưng em nghĩ cần lá bài gì nó liền có thể lấy lá bài đó cho em.”

Những lời này nghe vào tai làm người ta không khó bề tưởng tượng, Lưu Giản gật đầu, “Anh tin.”

“Những lời như vậy anh cũng tin?”

“Tin chứ, từ miệng em nói ra anh đều tin.” Lưu Giản lui người dựa vào phía sau, đem cánh tay phải để sau gáy.

Tô Lương Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, Lưu Giản kéo cánh tay của cô, “Hai năm thật nhanh, Ngự Châu nơi này, về sau cơ hội em chạm mặt bọn họ rất nhiều, Lương Mạt, quan hệ của Chiêm Đông Kinh với Đường Khả em cũng thấy đấy.”

Cô cắt đứt lời nói của Lưu Giản, “Việc này không liên quan tới em.”

Lưu Giản lại nói tiếp, “Đường Khả là đột ngột xông vào tầm mắt của chúng ta, ai cũng không biết cô ta với Chiêm Đông Kinh bắt đầu như thế nào, nếu em khó chịu chỉ cần nói với anh.”

“Em không khó chịu.” Tô Lương Mạt gõ gõ, tài xế ở phía trước khởi động xe.

Trở lại chỗ ở của Lưu Giản, Tô Uyển ôm Đậu Đậu chờ trước cửa, loại cảm giác này rất kỳ quái, Tô Lương Mạt đi theo sau lưng Lưu Giản vào trong, bị người khác nhìn chòng chọc, giống như cô là tiểu tam.

“Về rồi à.” Tô Uyển cười cười chào hỏi.

Lưu Giản đưa tay nhận lấy Đậu Đậu, Tô Trạch cũng từ phòng khách chạy ra, “Chị.”

Tô Lương Mạt kéo tay Tô Trạch, đứng trước mặt Tô Uyển, “Hai ngày nữa mua nhà chúng tôi liền chuyển ra ngoài.”

Tô Uyển lại nói, “Chuyển ra làm gì a? Ở nơi này rất náo nhiệt, lại nói nhất thời khó mà tìm nhà.”

Tô Lương Mạt kéo khoe miệng xuống, rốt cuộc cũng không bóc trần ‘hảo ý’ của Tô Uyển, ngược lại Tô Trạch vui vẻ đập hai tay, “Thật tốt, chị, chúng ta có thể không cần ở đây nữa.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy bộ dáng của thằng bé, nhin không được đau xót trong lòng, lúc không có Lưu Giản ở đây Tô Trạch rốt cuộc chịu bao nhiêu ủy khuất, cũng chỉ có thằng bé biết rõ.

“Đúng, chúng ta lập tức chuyển đi.” Tô Lương Mạt hối hận ở trong tù quá tiêu cực, cô không nghĩ tới cuộc sống bên ngoài của Tô Trạch, mất đi che chở của cô, thằng bé ăn nhờ ở đậu không nói, còn lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Lưu Giản cho rằng cô vẫn còn đang nói lời đùa giỡn lúc ngồi trên chiếu bạc, “Em thật muốn chuyển đi?”

“Nếu không làm sao bây giờ, ở lại đây làm bóng đèn?”

“Em không cần phải đi.” Ánh mắt Lưu Giản quét về phía Tô Uyển, Tô Lương Mạt sợ anh lại nói ra câu gì đó, cô vội vàng cắt đứt nửa câu sau của Lưu Giản, “Em đã quyết định rồi, lại nói tiền em thắng thay anh tổng cộng cũng đủ mua một căn hộ chứ?”

“Em biết anh không phải là có ý này...”

“Tô Trạch, đi, chúng ta vào trong.”

Tô Uyển nhìn thân ảnh Tô Lương Mạt ôm Tô Trạch vào nhà, Lưu Giản đem Đậu Đậu trả lại cho cô ta, không nói hai lời lên lầu.

Tô Lương Mạt đỡ Tô Trạch ngủ, cô vào phòng tắm, trên người vết máu ứ đọng lớn nhỏ không cách nào nhìn nổi, Chiêm Đông Kinh nói là khâu vị Lưu Giản nặng, đem cô biến thành như vậy, cô lau hơi nước trên mặt kính, trong lòng đau nhức kịch liệt khó nhin, cô có thể giả vờ điềm nhiên như không, nhưng đau đớn khoét sâu quá mức, một chút tác động cũng có thể làm nó sưng tấy.

Cô đặt ngón tay lên trước ngực, hung hăng dùng sức, mắt thấy dấu vết từ màu đỏ chuyển thành màu máu bầm, cô ra tay từ trước đến nay rất nặng, không quan tâm ngó ngang.

Tô Lương Mạt vốc nước lạnh rửa mặt, nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cô choàng thêm chiếc áo tắm đi ra ngoài, mở cửa thấy Lưu Giản đứng bên ngoài, “Có chuyện gì sao?”

“Anh đem sang cho em một ít tài liệu của sông bài.”

Tô Lương Mạt dùng khăn lông lau tóc, “Cũng không gấp.”

Tay áo choàng tắm trượt xuống, lộ ra cả cánh tay của cô, còn có vết thương mới trên cánh tay.

Con người Lưu Giản đột nhiên tối sầm, hấn kéo lấy cánh tay Tô Lương Mạt, “Vết thương này làm sao mà có?”

Tô Lương Mạt muốn rút tay lại, “Anh nói nhỏ một chút, Tô Trạch đã ngủ rồi.”

“Anh hỏi em làm sao mà bị?”

“Không cần thận dụng trúng.”

“Em còn biết học nói dối phải không?” Lưu Giản một bả giật đi khăn lông trong tay cô, lại đem cánh tay kia của Tô Lương Mạt vén lên, tức giận đến lồng ngực phập phồng, “Chỉ vì dấu vết trên người Đường Khả hôm nay sao? Nói cho cùng em vẫn không bỏ được Chiêm Đông Kinh, đó là chuyện trên giường của bọn họ, quan hệ gì đến em? Em phải tự làm hại bản thân như vậy sao?”

“Anh nói gì vậy,” Tô Lương Mạt hạ thấp giọng, “chuyện của bọn họ không liên quan tới em.”

“Không liên quan em còn đối xử với bản thân như vậy? Tô Lương Mạt, em nhìn một chút em đem mình giày vò thành bộ dạng thế nào!” Lưu Giản kích động dè bả vai cô, “Thời gian một năm rưỡi trong tù, vẫn chưa đủ để em tể diện cái tình yêu không đáng một xu kia của em sao?”

“Đừng nói nữa.” Tô Lương Mạt giận tái mặt.

Động tác giãy dụa của cô cũng làm cho hai vạt áo tắm trước ngực tản ra, Lưu Giản liếc mắt liền nhìn thấy vết thương mới kia.

Mắt Lưu Giản như muốn bốc hỏa, Tô Lương Mạt không dám lớn tiếng, “Anh đừng như vậy, Tô Trạch còn đang ngủ.”

Lưu Giản đưa tay kéo áo tắm của cô, bên trong cô chỉ mặc nội y, Tô Lương Mạt đưa tay cản lại, bị anh hung hăng áp lên trên tường, “Em thích tự làm khổ mình như vậy phải không, anh giúp em.”

Nói xong, tay Lưu Giản chụp lên ngực cô, hơi lạnh từ lòng bàn tay xuyên qua da thịt trực tiếp truyền vào cơ thể, Tô Lương Mạt đem tiếng kêu sợ hãi giấu trong cổ họng, hai tay Lưu Giản hung hăng dùng sức, đem nơi đây của cô đè ép thành đủ loại hình dáng, Tô Lương Mạt cố nén đau đớn, “Anh điên rồi!”

“Anh là điên rồi,” Lưu Giản ấn lên vết thương của cô, “như vậy có phải được gọi là khoái cảm hay không?”

Tô Lương Mạt nhắc chân định đá anh, Lưu Giản lấn lên dè nặng cả người cô, “Sao em không thử nghĩ, nói không chừng Chiêm Đông Kinh lúc này cũng đang đè ép Đường Khả như vậy, anh đợi em hai năm, em không vừa mắt Tô Uyển, anh để cô ta cút, để cho cô ra dọn ra khỏi chỗ của em còn không được sao?”

“Lưu Giản, có phải tối nay anh uống nhiều rượu rồi không?”

Lưu Giản là bị vết thương khắp người cô kích thích, từ khi anh gặp gỡ Tô Lương Mạt, ít nhất vốn chưa từng cam lòng ở trên người cô dùng sức, anh đối với Tô Uyển là tùy tâm sở dục, nhưng lúc này trong đầu anh đều là từng vết từng vết máu ứ đọng không tán đi được kia, sắc mặt anh phần nộ, kéo Tô Lương Mạt ra phía sau rồi lại nặng nề đẩy cô vào vách tường.

Xương cốt của cô bị đụng đến một mỗi rã rời, Tô Lương Mạt chưa bao giờ thấy Lưu Giản như vậy, anh đối với cô cũng coi như khoan dung, dần dà Tô Lương Mạt suýt nữa thì quên anh cũng có một mặt âm ngoan thô bạo.

Tô Lương Mạt dè tay của anh lại, Lưu Giản mở cửa lòi cô ra ngoài, Tô Lương Mạt ôm lấy cây cột bên cạnh, “Anh muốn làm gì!”

Đèn trong phòng khách vẫn sáng, ly nước trong tay Tô Uyển rơi nát trên mặt đất, Lưu Giản buông tay ra, Tô Lương Mạt vội vàng quay lưng sửa sang, hai mắt Tô Uyển ướt ướt, sải bước xông lên trước.

“Các người đang làm gì?”

Cơn giận của Lưu Giản còn sót lại chưa tiêu, Tô Lương Mạt mặc lại áo choàng tắm, Tô Uyển tiến lên đẩy Tô Lương Mạt, “Tôi không ngờ cô không biết xấu hổ như vậy.”

“Tô Uyển!” Lưu Giản quát bảo ngừng lại, kéo cô ta ra.

“Tại sao lại như vậy?” Tô Uyển chỉ vào vết thương mới trên cổ Tô Lương Mạt.

“Không phải như chị nghĩ đâu.”

“Không cần em giải thích,” Lưu Giản hướng phía Tô Lương Mạt rống lên, “quay về.”

Cô vốn đang tức giận, cũng lười mà quản chuyện của bọn họ, Tô Lương Mạt kéo cửa đi vào, lại nặng nề khép lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã, hình như nghe thấy Tống Phương cũng xuống.

Tô Trạch dụi dụi mắt nhìn thấy Tô Lương Mạt đang thu xếp đồ đạc, “Chị, chị làm gì vậy?”

“Chúng ta hôm khác sẽ chuyển đi, chị đem đồ đạc của em thu dọn lại.”

Hơn một tiếng sau, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tô Lương Mạt cũng không mở.

Cô ngồi trước cửa sô sợ run, ngực đến lúc này vẫn còn mơ hồ đau nhức, cũng không trách Lưu Giản hận rèn sắt không thành thép, trong lòng cô cũng hận chính mình như vậy. Nhưng có nhiều thứ không phải nói bỏ liền có thể bỏ xuống được, Chiêm Đông Kinh có thể đối với cô ngoảnh mặt làm ngơ, bởi vì hấn vồng không hề để ý đến cô, Tô Lương Mạt xoa miệng vết thương trên tay, đây chỉ là thói quen của cô mà thôi, cô tổn thương chính mình không phải vì lý do không vượt qua được, mà chỉ vì đến giờ phút này, dùng tổn thương để che dấu đau khổ, đối với cô là biện pháp tốt nhất.

Hôm sau tỉnh dậy, Tô Lương Mạt dắt Tô Trạch ra ngoài.

Tô Uyển với Tống Phương đều ngồi trên bàn ăn, Tô Uyển tối hôm qua làm loạn kịch liệt, hai mắt đến giờ còn hồng hồng, Tống Phương vốn là không ưa Tô Lương Mạt, lúc này càng thêm lạnh nhạt.

Bảo mẫu đi đến mời hai người ăn điểm tâm.

Tô Lương Mạt từ chối, không khí như vậy làm thế nào có thể nuốt trôi.

Cùng Tô Trạch đi ra cửa chính, Lưu Giản sau lưng gọi cô một tiếng.

Tô Lương Mạt xoay người, trong tay người đàn ông cầm chìa khóa xe, “Anh đưa bọn em đi.”

Cô không từ chối, lên xe.

Ở trên đường mua đồ ăn sáng cho Tô Trạch, lại đưa thằng bé đến trường học, lúc Tô Lương Mạt trở lại vào xe Lưu Giản vẫn chưa lái đi.

“Chuyện tối hôm qua, thật xin lỗi.”

Tô Lương Mạt mặc chiếc áo sơ mi dài tay, nút áo đầu tiên trên cùng được cài kỹ, “Không sao.”

“Anh đã sắp xếp cho em một căn hộ rồi.”

“Cảm ơn anh.”

Lưu Giản thở dài, khó khăn lắm mới thu hẹp khoảng cách vì anh nhất thời xúc động lại lần nữa kéo ra, anh xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Tô Lương Mạt, “Về sau đổi sang phương thức khác được không? Như thế này, anh thấy khó chịu.”

“Em sau này sẽ không để anh lại nhìn thấy nữa.” Tô Lương Mạt hướng gò má ra ngoài cửa sổ.

Lưu Giản hung hăng đập lên vô lăng, tiếng còi chói tai làm mấy người phụ huynh quay đầu nhìn.

Tô Lương Mạt không đem tính khí của anh để vào mắt, Lưu Giản thấy bộ dáng lơ đãng của cô, chỉ cảm thấy một quyền đánh ra giống như là đánh lên trên bông mềm, anh khởi động xe, đến nửa đường Tô Lương Mạt mới nói chuyện với anh, “Có lẽ chờ việc làm ăn của sòng bài sau này ổn định, không có thời gian nghĩ đến chuyện khác, em cũng sẽ không như vậy nữa.”

“Lương Mạt,” Lưu Giản thử dò xét, “anh với Tô Uyển đã sớm không ở chung một chỗ, cô ta ở lại đây chỉ vì để chăm sóc Đậu Đậu, bây giờ cô ta ở tầng ba, anh...”

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt của anh, “Lưu Giản, trong lòng anh nghĩ gì em đều biết.”

Một người đàn ông chịu vì cô chăm sóc em trai mình hai năm, sau khi ra ngoài người khác sớm đã không còn nhớ đến người tên Tô Lương Mạt, đến cả ba mẹ cũng không có mặt, nhưng người đầu tiên đến đón cô hoan nghênh cô trở về chính là Lưu Giản. Anh lại thay cô sắp xếp chỗ ở, thậm chí không tiếc đem phân nửa tài sản của bản thân đặt trên người cô, Tô Lương Mạt dù có đần độn, cũng biết Lưu Giản cất giấu tâm tư thế nào.

Anh nắm chặt vô lăng, trong lòng có mong đợi cùng hy vọng, anh nôn nóng chờ đợi nửa câu sau của Tô Lương Mạt.

“Lưu Giản, em không muốn nói đến chuyện tình cảm nữa, người khác đều không đáng tin, đối với anh em chưa từng suy nghĩ đến, càng sẽ không vì tạm thời muốn tìm một nơi cư trú mà đáp ứng anh, như vậy đối với anh và cả em đều không công bằng.”

“Lương Mạt, anh có thể chờ.” Lưu Giản thả chậm tốc độ, dừng xe ở ven đường.

Tô Lương Mạt lại lắc đầu, “Lưu Giản, em không đòi hỏi anh chờ em.”

“Có phải kiên trì của anh trong mắt em không đáng giá một đồng.”

Tô Lương Mạt đưa tay gầy gầy mái tóc ra sau, cô cùng anh bốn mắt nhìn nhau, trong mắt không có chút giấu diếm hay trốn tránh, “Không phải, đối với Chiêm Đông Kinh, hắc trong lòng em cắm vào quá sâu đời này không nhổ ra được, em với hắc là không thể nào, anh hiểu rõ tính tình của em, cũng biết hai năm tai ương lao tù kia hủy diệt không chỉ là thanh xuân của em, còn có niềm tin cùng tình yêu của em. Lưu Giản, không phải anh không tốt, cũng không phải là em không có tình cảm với anh, chỉ là tình yêu của em đã chết, nó không có cách nào sống lại được nữa.”

Lưu Giản nghiêng người, anh kéo Tô Lương Mạt vào trong ngực.

“Vậy anh vẫn sẽ đợi em.”

Cô có chút ảo não, “Em đã nói với anh rồi, không có kết quả.”

Lưu Giản bị cô đẩy ra, anh duỗi lưng, tâm tình hình như cũng rất tốt, “Dù sao anh cũng không có người nào thích hợp, vừa tìm vừa chờ, nói không chừng so với em anh còn tìm được gia đình sớm hơn.”

“Còn Tô Uyển?”

Lưu Giản ngại cô mất hứng, “Đưa em đến sông bài, những thứ đau đầu kia khó mà thích ứng với em, anh dẫn em đến trước vài ngày.”

Đánh bài ở bên trong cánh cửa này thật ra không khó, Tô Lương Mạt đứng trước căn phòng mở cửa, không gian rộng lớn như vậy được bày biện xa xỉ ngăn nắp, cái này giống hệt một phòng nghỉ, có phòng họp cùng phòng ngủ đằng hoàng.

Tô Lương Mạt tựa trước cửa, “Chúng ta mở sông bài, cũng không phải khách sạn.”

Lưu Giản bỏ cái chìa khóa trong tay xuống, “Có biết là ai đặt không?”

“Không biết.” Tô Lương Mạt nhắc chân đi vào.

“Chiêm Đông Kinh.”

Bước chân của cô miễng cưỡng dừng lại, Lưu Giản xem xét tường tận sắc mặt đột biến của cô, “Trước khi sông bài mở cửa, hắc liền đặt bao.”

“Anh đồng ý?”

“Vì sao không đồng ý, mở cửa chính là để làm ăn.”

Tô Lương Mạt ngẩng nhìn trang hoàng bốn phía, “Anh ta cần căn phòng này làm gì? Anh ta với Tương Hiếu Đường còn chưa có quan hệ tốt đến mức này?”

“Có một số việc cần phải ở địa bàn của người khác mới có thể làm được, như vậy mới không tự mình chọc phải phiền toái.” Lưu Giản kéo tay Tô Lương Mạt, đem chìa khóa thả vào lòng bàn tay của cô, “Đây là chìa khóa, hắc mỗi lần trở lại em phải tự mình đi mở cửa.”

Tô Lương Mạt nhú mày, Lưu Giản lại không để ý, “Trong lòng đã buông ra rồi, thì cứ xem việc này như việc làm ăn, hắc lúc đầu cũng không biết là em quản lý sông bài, cho nên em không cần có khúc mắc trong lòng.”

Tô Lương Mạt thử ước lượng chòm chìa khóa, nặng trĩu.

Lưu Giản đi rồi, nhân viên phục vụ tìm thấy Tô Lương Mạt trên lầu ba, “Tô tiểu thư, Kinh thiếu vào đến cửa rồi.”

Tô Lương Mạt liền cất chòm chìa khóa kia đi.

Từ xa đã nhìn thấy Chiêm Đông Kinh thần sắc không vui ngồi trên sofa trước cửa phòng, còn có Hàn Tăng với Tống Các ở đây, Tô Lương Mạt hít sâu một hơi, cô hy vọng bản thân cũng có thể không coi ai ra gì, cô đập giày cao gót đi tới trước cửa.

Người đàn ông nói không nặng không nhẹ thổi tới tai, “Đi đâu?”

Tô Lương Mạt cầm chìa khóa vào, lại nhập vào sáu số mật mã, ‘ding’ một tiếng cửa mở ra, cô lui sang một bên.

Thân thể cao lớn của Chiêm Đông Kinh tránh những người khác sang bên đi vào, Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, trên lầu còn có hai người khách đang đợi cô, cô đưa tay định đóng cửa, Chiêm Đông Kinh ném áo khoác lên ghế sofa, hần xoay người nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Cô theo tôi vào đây.”

Bàn tay cầm nắm cửa của cô căng thẳng, những vẩn đi vào.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 87: Lưu Giản nằm bên cạnh tôi, Chiêm Đông Kinh anh dám vén chăn không (cực hay)

82. Chương 87: Lưu Giản Nằm Bên Cạnh Tôi, Chiêm Đông Kinh Anh Dám Vén Chăn Không.

Chương 87: Lưu Giản nằm bên cạnh tôi, Chiêm Đông Kinh anh dám vén chăn không.

Chiêm Đông Kinh xoay người vén rèm cửa sổ lên, Tô Lương Mạt đứng trước giường, nhìn thấy thân ảnh thon dài của người đàn ông bị ánh sáng ngũ sắc rực rỡ bao vây, phản chiếu thành một tầng quang sáng quyến rũ người khác, cô có chút hoảng hốt, phảng phất nhớ lại mấy năm trước, chỉ là bên cạnh hần thiếu cô đứng sóng vai mà thôi.

Tô Lương Mạt thu hồi thần sắc, trong lòng dần dà trở nên thờ ơ.

Hàn Tăng với Tống Các một trái một phải từ bên cạnh cô đi tới.

Chiêm Đông Kinh cúi đầu vén ống tay áo lên, hoẩn xoay người đi về phía khay trà, nhìn Tô Lương Mạt đứng ở đó, “Pha cho bọn tôi vài ly cà phê.”

Hần tốt hơn nên cách cô xa xa, chỉ ít lúc Tô Lương Mạt không kịp né tránh chạm mặt Chiêm Đông Kinh cũng không nhìn thấy nơi đáy mắt hần nhấp nhô gợn sóng có chút phức tạp, bộ dáng kia, giống như bọn họ đã từng là những người xa lạ, hoặc chỉ là giao tình quá cạn, tất cả những tổn thương hần dành cho cô, có lẽ trong mắt Chiêm Đông Kinh đều là chuyện tất nhiên.

“Sòng bài của chúng tôi phục vụ ăn uống, tôi có thể bảo nhân viên đưa tới cho các anh.”

Chiêm Đông Kinh ngồi lên ghế sofa, “Đồ bên ngoài chúng tôi không muốn.”

Giọng điệu Tô Lương Mạt nặng nề, “Tôi thay anh gọi nhân viên phục vụ đến.”

Mi mắt Chiêm Đông Kinh lúc này mới nhấc lên, “Không phải cô biết pha cà phê sao?”

Lúc bọn họ ở cùng một chỗ, cà phê hần uống tất cả đều là Tô Lương Mạt tự tay pha chế, Tô Lương Mạt không khổng chế được đáy lòng dâng lên châm chọc, thói quen của hần, là cô pha cà phê, trừ bỏ lần đó, cô đối với hần mà nói liền thành người xa lạ.

Tô Lương Mạt gơ cổ tay nhìn đồng hồ, “Thật ngại quá, những chuyện vô vị như vậy cấp trên như tôi không cần thiết hao tổn khí lực, tôi còn có khách trên lầu, tôi chỉ phụ trách thay Kinh thiếu bảo quản cái chìa khóa này.”

Chiêm Đông Kinh nhìn người phụ nữ duy nhất hần từng ôm lấy ngủ cả đêm, thân thể ở nơi nào đó đau nhức, Tô Lương Mạt xoay người đi ra ngoài, “Tôi sẽ thay các anh sắp xếp phục vụ tới đây.”

Cửa bị khép lại, ánh mắt Chiêm Đông Kinh cũng thu hồi trở lại.

Tô Lương Mạt lo liệu xong chuyện trên tầng ba lại trở xuống tầng trệt, cô với Đường Khả quyết đấu lần đó nghe nói cả Ngự Châu đều truyền đi sôi sục, không ít người chạy đến chính là vì muốn chơi với cô mấy ván, Tô Lương Mạt rất bình tĩnh. Từ khi ra khỏi tù, cô liền dự liệu xong xuôi tất cả những khả năng sau khi ra ngoài, ý nghĩ làm một người thanh thanh bạch bạch đã sớm bị bóp chết trước buổi tối vào tù ấy, cô hiểu, muốn sinh tồn trong giới này nhất định phải tuân thủ phương thức này.

Tô Lương Mạt liếc nhìn sông bài làm ăn hưng thịnh, ánh mắt xuyên qua đám người, nhìn thấy một cô gái đang đi lên về phía tầng hai.

Trong sông bài có phụ nữ cũng không kỳ lạ, nhưng Tô Lương Mạt nhạy cảm phát giác được có gì đó quái lạ, cô giao lại công việc cho người khác, cất bước đi theo phía sau.

Cô gái đội mũ rộng vành, vành nón kéo rất thấp, giống như sợ camera quay được khuôn mặt, sông bài lúc này phần đông người náo nhiệt xem cá cược, cũng không có mấy người chú ý cô gái kia, Tô Lương Mạt theo sau lưng cô ta, ở khúc rẽ chỗ cầu thang, cô gái hẳn là phát giác có gì đó không ổn, cô ta đứng nguyên tại chỗ đó.

Tô Lương Mạt đi đến trước mặt cô ta, cô gái ngẩng mặt lên.

Tô Lương Mạt đưa hộp thuốc lá tới, “Hút không?”

Cô ta khoát khoát tay.

“Chỉ một mình cô đến chơi?”

Cô gái tựa lên lan can, chỉ chỉ sông bài, “Đi cùng với bạn trai của tôi, thế nào, đến nơi này còn phải điều tra nhân khẩu sao?”

“Đương nhiên không phải.” Tô Lương Mạt dựa bên cạnh cô gái, “Ở đây được trang bị đầy đủ phương tiện bảo vệ, người đến đây chơi chúng tôi trước hết phải bảo đảm an toàn, cho nên không cần điều tra nhân khẩu phiền toái như vậy, chỉ là nếu xảy ra chuyện gì, khẳng định không ra ngoài được.”

Cô gái nhỏ giọng cười khê, chỉ chỉ trên lầu, “Tôi có thể lên chưa?”

Tô Lương Mạt nhìn cô ta, “Mũ của cô rất đẹp, chỉ là trong trường hợp như vậy, quá gây chú ý.”

Cô gái bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không phải vậy, cười cười nhún vai, “Đây là chuyện của tôi.”

Bàn tay Tô Lương Mạt hướng phía tay vịn, “Đi thôi, tôi cũng lên tầng hai.”

Hai người cũng không đi thang máy, cô gái đi sau lưng cô lên lầu, Tô Lương Mạt đứng trước hành lang hình vòng cung quan sát phía dưới, cô gái thấy cô không quần lấy mình, sai bước đưa lưng về phía Tô Lương Mạt rồi đi.

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn theo hướng cô gái kia biến mất, suy nghĩ một chút không yên tâm, cô cũng chỉ biết sai bước đuổi theo.

Thẳng một đường cũng không thấy cô ta, Tô Lương Mạt giữ một nhân viên phục vụ đi ngang qua, “Có nhìn thấy một cô gái đội mũ đi qua không?”

“Hình như là đi đến phòng pha chế giải khát.”

Tô Lương Mạt buông tay, phòng pha chế ở cuối hành lang, cô bước nhanh đến đó, cửa khép hờ, cô đẩy ra, nghe thấy bên trong truyền đến một hồi âm thanh kỳ quái.

Tô Lương Mạt vòng qua quầy bar, nhìn thấy nhân viên phục vụ bị lật hết đồng phục trối ngược ra sau ghế, cô tiến lên xé miếng băng dính trên miệng cô ta, “Người đâu?”

“Cô ta đi vào dùng súng khống chế tôi, còn hỏi tôi căn phòng của Chiêm Đông Kinh ở đâu.”

“Cô nói cho cô ta biết rồi?”

Phục vụ sợ hãi không ngừng gật đầu, “Cây súng kia để ngay trên trán tôi.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Phục vụ kéo cao giọng hô cứu mạng, Tô Lương Mạt nặng nề khép cửa lại, cô dựa vào cánh cửa một hồi lâu không động dậy, cô nhớ đến Nhất Trùng đã giải tán hai năm trước, các cô gái từ trong đó đi ra không những xinh đẹp tâm địa cũng rất độc ác, hôm nay cô gái kia rõ ràng hướng về Chiêm Đông Kinh mà tới.

Tô Lương Mạt nhìn thấy thân ảnh của mình đi ra ngoài, nghiêng thành một góc đập vào bức tường đối diện, có chút vận vẹo biến dạng.

Có lẽ, cô ta có thể thành công.

Cho dù hy vọng không lớn, nhưng tất cả mọi chuyện đều có vận nhất.

Tô Lương Mạt nắm chặt nắm đấm cửa, có phục vụ đi đến, “Tô tiểu thư.”

“Cứu mạng a!” Người bên trong lại cao giọng gào thét.

Ánh mắt người phục vụ kinh ngạc, Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ cười, “Bên trong đang đùa giỡn ồn ào, cô để thứ đó ở ngoài trước đi.”

“Vâng.” Cho dù có nghi ngờ, nhân viên phục vụ vẫn phải ngoan ngoan đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt trì hoãn thời gian, cô cũng không biết thì ra cảm hận của cô với Chiêm Đông Kinh đã khắc sâu đến tận xương tủy, cô đứng nơi này bất động, chính là bỏ mặc an toàn của Chiêm Đông Kinh bị xâm hại, nhưng cuối cùng không phải cô ra tay, Tô Lương Mạt tự nói với chính mình, sống hay chết không liên quan tới cô.

Càng lúc càng có nhiều nhân viên đi qua bên này, Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, cô đứng dậy rời đi.

Sòng bài dù sao cũng là của Lưu Giản, nếu Chiêm Đông Kinh thật sự xảy ra chuyện ở đây, vậy sau này cô cũng đừng nghĩ được sống yên ổn.

Tô Lương Mạt nghĩ tới đây, bước chân tăng nhanh đuổi về phía trước.

Tổng Các nghe thấy tiếng gõ cửa, đứng dậy mở cửa.

Mở cửa thấy là phục vụ, hần nghiêng người tránh ra, “Vào đi.”

Hộ vệ ở cửa hướng hần gật gật đầu, ra hiệu đã lục soát qua.

Phục vụ cúi thấp mặt đi vào, cô ta đi rất chậm, Tổng Các đi ngang qua cô ta tiến về phía Chiêm Đông Kinh, nhưng không ngờ người phía sau đột nhiên đưa tay phải ra, Hàn Tăng vội vàng rút súng, Tổng Các ý thức được dùng cánh tay không thể ngăn cản, chiếc nhẫn bén nhọn của cô gái phá mở cánh tay hần, đẩy hần về phía trước rồi chạy khỏi căn phòng.

Một người phục vụ bên ngoài đi ngang qua đâm vào hai gã hộ vệ đang phóng ra.

Lúc Tô Lương Mạt chạy tới chỉ thấy hai người một trái một phải đang chạy về hai hướng khác nhau.

Trong phòng truyền đến âm thanh mắng mỏ tức giận của Hàn Tăng, cô trốn vào một căn phòng phía trước, dùng chìa khóa mở cửa, rồi đứng phục ở đó, đợi đến khi cô gái kia chạy đến gần, cô đưa tay nắm lấy cánh tay đối phương kéo cô ta vào, Tô Lương Mạt thuận thế dùng chân đóng cửa phòng lại.

Cô gái kia vùng tay về phía sau, Tô Lương Mạt khó khăn lắm mới tránh được, cô nhìn thấy trên mặt chiếc nhẫn có vết máu, Tô Lương Mạt đè bả vai của cô ta xuống thấp, mặt cô gái hướng xuống dưới đất, thở hổn hển không ra hơi.

“Rốt cuộc cô là ai?”

“Buông tôi ra!”

“Cô bây giờ ra ngoài chính là chịu chết, nói cho tôi biết, các người tổng cộng đến đây bao nhiêu người?”

Cô gái đóng chặt miệng, không nói lời nào, bên ngoài truyền tới âm thanh ồn ào, cô ta an tĩnh bất động, “Đợi lát nữa tìm đến đây, tôi cũng không giúp được cô.”

“Cô chịu giúp tôi?”

“Nói.”

“Đến đây hai người.”

“Tại sao phải giết Chiêm Đông Kinh.”

“Mục tiêu của chúng tôi là Tổng Các bên cạnh hẳn, vừa rồi tôi dùng chiếc nhẫn đâm hẳn bị thương, hẳn đã trúng độc, đối phương cho bọn tôi hai trăm vạn muốn mạng của hẳn.”

Tô Lương Mạt buông lỏng tay, trên mu bàn tay của cô gái còn dính máu, “Cô là Thẩm Tâm Lê mang ra ngoài?”

Cô ta lắc đầu, “Không.”

Tô Lương Mạt phỏng đoán, “Là Thụy?”

Cô gái trước mắt đề phòng không nói lời nào, Tô Lương Mạt đi về phía toilet, “Mau rửa sạch sẽ vết máu trên người cô, tôi tìm cho cô một bộ quần áo, trước khi tôi quay trở lại cô đừng rời đi.”

“Đợi đã,” Cô gái kia gọi lại, “tại sao phải giúp tôi.”

“Chiêm Đông Kinh, tôi với cô ai cũng không trêu vào được, tôi không muốn tự mình chuốc phiền toái.”

Căn phòng này là chuẩn bị cho cô nghỉ ngơi, Tô Lương Mạt tìm từ trong tủ đồ một bộ quần áo ném lên giường, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, dồn dập không thôi.

Cô gái mặc nội y từ phòng tắm đi ra, Tô Lương Mạt cầm quần áo ném cho cô ta, “Mau mặc vào nằm lên trên giường trốn đi.”

Cô ta cũng không kịp hỏi gì, vừa mặc quần áo vừa chui vào trong chăn.

Tô Lương Mạt gầy gầy đầu tóc mấy cái, đi tới mở cửa, nhìn thấy Hàn Tăng mang theo vài tên hộ vệ đứng ngoài cửa, Tô Lương Mạt hỏi, “Sao vậy?”

“Tô tiểu thư, có người đâm Tổng Các bị thương.”

Tô Lương Mạt có vẻ giật mình, “Ai làm?”

“Hai bên thang máy và thang bộ đều có người của chúng tôi, không có ai thấy cô ta chạy ra ngoài, chứng tỏ cô ta vẫn còn trên tầng hai,” Tầm mắt Hàn Tăng xuyên qua đỉnh đầu Tô Lương Mạt dò xét bên trong, “có thể để tôi dẫn người vào xem xét một chút không?”

“Không thể,” Tô Lương Mạt nói dứt khoát, “anh cũng thấy đấy, trên giường có người nghỉ ngơi.”

Có tiếng bước chân truyền đến, bí mật mang theo khí thế lạnh lẽo xuất hiện trước mắt Tô Lương Mạt, mặt mày Chiêm Đông Kinh lộ rõ tàn nhẫn, “Người đâu?”

Đả thương Tổng Các, chắc hẳn không để yên!

Hàn Tăng tránh người ra, “Chúng tôi đuổi tới đây, nhưng căn phòng của Tô tiểu thư không vào được.”

Tô Lương Mạt cũng không đóng cửa lại, ánh mắt Chiêm Đông Kinh dò tìm liếc nhanh một cái có thể nhìn thấy bộ dáng một người nằm trên giường, hẳn định đẩy cửa ra, không nghĩ tới Tô Lương Mạt lại dùng cánh tay chống đỡ, hai người chen lấn trước cửa, người đàn ông chống cánh tay lên bao trọn hai vai gây yếu của Tô Lương Mạt, hẳn khom lưng tiến sát tới gần, mặt gần như chạm vào mặt Tô Lương Mạt, “Người đâu?”

“Người nào?”

“Đừng giả ngốc với tôi, cô nói dối không chạy khỏi mắt tôi đâu.”

Mặt Tô Lương Mạt nóng hừng hực khó chịu, nhưng cô vẫn nâng tầm mắt lên, không chút e dè đối mặt với hẳn, cô gắng sức tỏ vẻ bình thản, đôi con ngươi trong suốt vẫn như trước thanh tĩnh hơn bao giờ hết,

bọn họ cách nhau gần như vậy, cho nên Tô Lương Mạt cũng có thể nhìn thấy tầng lông tơ rất mỏng trên hai đầu lông mày người đàn ông.

“Tôi không có nói dối.”

Mắt Chiêm Đông Kinh không che nổi thất vọng, quả thực, đôi mắt Tô Lương Mạt đã lừa gạt được hắn, hắn thật sự không phân biệt được lời nói của cô là thật hay là giả.

Lực đạo trong tay hắn lại ra sức, Tô Lương Mạt dứt khoát kéo rộng cửa ra, “Lưu Giản khó khăn lắm mới có thể ngủ một lúc, có chuyện đi ra ngoài nói.”

Đôi con ngươi của Chiêm Đông Kinh lại lần nữa nâng lên hướng về chiếc giường lớn kia.

Tô Lương Mạt là cố ý đem hai nút áo đầu tiên mở ra, viền áo ngực bằng ren như ẩn như hiện lộ ra, cùng với một dải vết đỏ ái muội bị chính cô véo ra kia.

Cô đưa tay, cài lại nút áo, lại nhấc chân bước ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh cũng không lưu lại bên trong.

Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng cửa khép lại cùng với âm thanh Hàn Tăng sai người canh gác trước cửa.

Cô đi theo Chiêm Đông Kinh vào trong phòng của hắn, trên mặt đất có vài giọt máu, không thấy Tống Các, chắc đã đưa đến bệnh viện.

“Dem camera giám sát của các người giao ra đây.”

Tô Lương Mạt nghiêm giọng, “Khu vực nghỉ ngơi ở tầng hai không có camera giám sát.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh, “Vậy cô ta từ nơi nào đến lại từ chỗ nào đi ra ngoài cuối cùng cũng biết rồi? Tô tiểu thư, người của tôi xảy ra chuyện ở chỗ của cô, cô khó chối tội này.”

Tô Lương Mạt mới tiếp quản sòng bài, chung quy cần phải trực tiếp đối mặt với đủ loại chuyện đủ sắc đủ kiểu, lại nói Chiêm Đông Kinh đề nghị lấy camera giám sát cũng là bình thường.

Cô cầm điện thoại gọi lên phòng giám sát, sau đó nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Chúng ta lên tầng ba đi.”

Chiêm Đông Kinh dẫn theo Hàn Tăng lên trên, mở cửa phòng giám sát, Tô Lương Mạt đi đến trước một dãy bàn điều khiển, “Camera giám sát chủ yếu tập trung vào các chiếu bạc, tôi chỉ có thể giúp anh điều tra hết sức có thể.”

Chiêm Đông Kinh đi đến bên cạnh cô, Tô Lương Mạt phân phó vài câu với nhân viên thao tác bên cạnh.

Vài đoạn băng ghi hình được tua nhanh qua, Chiêm Đông Kinh hô một tiếng, “Đợi chút.”

Phía trước màn hình camera thấy rõ hai cô gái một trước một sau tiến đến, bọn họ tất nhiên không muốn để người khác nhìn thấy mặt, đều đội mũ, Chiêm Đông Kinh chỉ vào hai người kia, “Chính là bọn chúng.”

“Anh thấy rõ bộ dáng của bọn họ rồi?” Tô Lương Mạt thử dò xét.

“Ngoại trừ bọn chúng ra không có ai khác.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, nhìn thấy màn hình tập trung ở đầu cầu thang, là cô cầm hộp thuốc lá đưa cho cô gái kia.

Con ngươi hẹp dài của Chiêm Đông Kinh khê nheo lại, Hàn Tăng đứng phía sau hỏi, “Tô tiểu thư, các người quen nhau?”

“Không quen.” Tô Lương Mạt phủ nhận.

Chiêm Đông Kinh nghiêng mặt về phía Hàn Tăng nháy mắt một cái, hắn gạt đầu lập tức đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh nhấc chân bước qua, hắn đứng sau lưng Tô Lương Mạt, bất thành lình đưa hai tay chống đỡ hai bên cô, Tô Lương Mạt bị hắn vây giữa bàn điều khiển không thể nhúc nhích, gò má Chiêm Đông Kinh gần như dán vào Tô Lương Mạt, “Cô nhìn thấy rõ bộ dáng của cô ta rồi?”

“Sòng bài mỗi ngày đều lui tới nhiều người như vậy, tôi làm sao có thể mỗi người đều nhớ rõ ràng.”

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn cô chăm chăm, “Nơi này không có người khác, Lương Mạt.”

Một tiếng ‘Lương Mạt’ của hắn làm tim Tô Lương Mạt trong nháy mắt lạnh đi mấy phần, dần dần từ rét lạnh kết tủa thành băng, Chiêm Đông Kinh chẳng qua là muốn cô buông lỏng cảnh giác, rồi mở miệng thừa nhận.

Cô lắc đầu nói, “Thật sự không quen, tôi mời cô ta thuốc lá, vì cô ta đến chiếu cổ sòng bài của tôi.”

Màn hình giám sát lại chuyển đi lần nữa, cô gái vào phòng pha chế, lúc đi ra mặc đồng phục của nhân viên phục vụ, không lâu sau đó, trong băng hình xuất hiện thân ảnh Tô Lương Mạt vội vàng vàng đi vào, cùng với bộ dạng bình tĩnh sau khi đi ra.

Hai tay Chiêm Đông Kinh thẳng cứng, hình ảnh rất rõ ràng, có nhân viên phục vụ đi tới, bị Tô Lương Mạt sai lánh đi.

Ngũ quan của Chiêm Đông Kinh được ánh đèn làm nền càng phát ra nham hiểm cùng lạnh lẽo dày đặc, Tô Lương Mạt muốn đẩy hắn ra, người đàn ông vẫn đứng yên không nhúc nhích, cô bị trói buộc đến nỗi không cựa quậy được, “Cô muốn tôi chết phải không?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng.

“Hàn Tăng!” Chiêm Đông Kinh đột nhiên mở miệng.

Hàn Tăng đứng canh giữ bên ngoài tiến đến, Chiêm Đông Kinh chỉ vào camera giám sát, “Tìm người phục vụ này ra đây cho ta, hỏi cô ta xem Tô Lương Mạt đã nói gì với cô ta.”

Hàn Tăng tới gần, ghi nhớ mặt mũi nhân viên phục vụ kia, “Vâng.”

Hắn đi ra ngoài cũng đóng cửa lại.

Ánh sáng phản chiếu vào gương mặt Tô Lương Mạt tạo thành một tầng mờ lung, “Đừng hỏi nữa, tôi nói với cô ta bên trong có người đang đùa giỡn.”

“Vậy ở bên trong có cái gì?”

Cô nhìn gương mặt của mình trong màn hình giám sát, vẻ quyết tuyệt kia là điểm xa lạ với cô, Tô Lương Mạt đột nhiên bật cười, “Chiêm Đông Kinh, anh hà tất phải như vậy, gặp tôi gọi một tiếng ‘Tô tiểu thư’, ngay cả tôi cũng cảm thấy giả dối muốn chết. Chúng ta đã từng có quan hệ như thế nào, không cần tôi nhắc nhở anh, trừ phi anh là quý nhân đã quên nhiều chuyện. Tôi thừa nhận Tống Các gặp chuyện trong sòng bài của tôi, là tôi tắc trách, chịu trách nhiệm như thế nào tôi tuyệt đối không trốn tránh, anh không cần như vậy tuần tự từng việc đưa tôi vào thông lộng, hai cô gái kia tôi không quen, tôi là muốn để anh chết, nhưng tôi vẫn chưa ngốc đến nỗi đi mua người giết anh.”

Bốn chữ ‘muốn để anh chết’ này, không hề báo trước nện mạnh vào trong lòng Chiêm Đông Kinh.

Hắn cau mày, chỉ cảm thấy khó chịu, Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi nói ra khỏi miệng, nhưng có thể thấy được trong lòng có ý nghĩ này không phải là ngày một ngày hai.

“Cô ngồi tù, cũng không hoàn toàn vì tôi, là cảnh sát muốn ép cô giao ra lá thư đó, Tô Lương Mạt, cô như vậy đối với tôi có phần không công bằng.”

Hắn có thể cảm giác được cơ thể trong ngực gần như cứng nhắc, Tô Lương Mạt nhắm hai mắt lại, không tranh cãi, trước mắt bày ra một trò hề cực hài hước, chẳng lẽ không phải chỉ có thể cười trừ hay sao?

Chiêm Đông Kinh nghe thấy mùi thơm truyền tới cánh mũi, thật ra cô có vài thói quen vẫn không đổi, ví dụ như loại dầu gội đầu hay dùng, hai tay hắn chống đỡ bên người dần dần mất khống chế, hắn thu hẹp tay, hoàn toàn ôm Tô Lương Mạt vào ngực.

Cô không nhúc nhích, biết rõ giây giũa vô ích.

Chiêm Đông Kinh rõ ràng cảm giác được hấn giống như đang ôm một khúc gỗ, dường như cả trái tim cùng máu huyết đều không có nhịp đập, cô gầy đi không ít, ôm vào trong ngực có cảm giác như sắp gãy nát, hấn dùng lực một chút, thậm chí có thể làm cả người cô vỡ vụn.

Chiêm Đông Kinh nhẫn nại giữ nguyên động tác không dám cử động, Tô Lương Mạt không có quá khích như trong tưởng tượng của hấn, hấn khó nén thất lạc, nói không ra cảm giác, đụng chạm như vậy, còn không bằng cô nổi điên phát tiết tốt hơn.

Nhưng, lại cảm thấy kỳ quái, lúc trước hấn thả tay đẩy cô ra xa, hôm nay cùng một chỗ, hấn lại không nhìn được muốn dựa vào gần.

Hấn buông tay ra, mâu thuẫn cực độ.

Hàn Tăng bên ngoài gõ cửa, Chiêm Đông Kinh đi sang bên cạnh, “Vào đi.”

Ánh mắt Hàn Tăng không rời khỏi Tô Lương Mạt, hấn bước về phía Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, người tôi tìm được rồi, cô ta nói lúc đó nghe thấy trong phòng pha chế có người kêu cứu, nhưng Tô tiểu thư ngăn lại không cho vào, nói là người khác đang đùa giỡn. Tôi cũng vào bên trong, một nhân viên phục vụ bị người khác trói, cô ta nói sau khi Tô tiểu thư biết chuyện liền chạy ra ngoài.”

Chiêm Đông Kinh như có điều suy nghĩ, ném ánh mắt về phía Tô Lương Mạt, “Cô muốn, mượn dao giết người?”

“Không có.” Tô Lương Mạt trả lời.

“Cô có đủ thời gian đến thông báo.”

“Lúc tôi biết chuyện người đã đi ra ngoài rồi, tôi là đứng trước cửa do dự, tôi nghĩ nếu ra mặt ngăn cản, có lẽ anh sẽ hoài nghi chuyện này có liên quan đến tôi, mà tôi không ra mặt, khả năng có khi lại ít phiền toái, kẻ ám sát là trà trộn vào sông bài, tôi đây không phải cục bảo vệ, không thể làm được chu đáo mọi việc, tôi chỉ cần thừa nhận sai lầm và gánh chịu trách nhiệm tương ứng là được rồi. Giống như hiện tại, tiền thuốc thang của Tổng Các tôi liền chịu trách nhiệm. ”

Chiêm Đông Kinh khó tin nhìn chằm chằm gương mặt trước mắt này, “Tổng Các dù sao cũng gần như là sư phụ của cô.”

“Có nhớ buổi tối trước khi tôi vào tù ấy không? Cũng chính là người gần như được xem là sư phụ của tôi nói, bất quá chỉ là một người phụ nữ mà thôi, muốn bảo toàn đại cục, biện pháp tốt nhất là đẩy tôi đi.” Nói đến đây, giọng nói Tô Lương Mạt vẫn mơ hồ không ngăn được run rẩy. (Chipchip: Theo mình hiểu thì chắc là Hàn Tăng nói nhưng chị nghe nhầm thành Tổng Các nói ~!~)

Mâu quang Chiêm Đông Kinh mù mịt không rõ, Hàn Tăng thì cúi đầu xuống.

Cô nói cân nhắc cẩn trọng, cuối cùng xem như bất chấp tính mạng của hấn là lựa chọn có lợi nhất đối với cô, cô thật còn dám nói ra!

Lòng ngực Chiêm Đông Kinh như bùng lên ngọn đuốc, đốt cháy lực phủ ngũ tạng bắt đầu đau nhức.

Tô Lương Mạt lại mở miệng nói, “Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, nếu như thực sự xảy ra chuyện ở đây, sông bài của chúng tôi khó tránh tội này, tội vội chạy đến ngăn cản, nhưng chuyện đã xảy ra rồi.”

Chiêm Đông Kinh hình như không nghe lọt lời của cô, Tô Lương Mạt ra hiệu nhân viên tắt bằng ghi hình.

Điện thoại trong tay Hàn Tăng đột nhiên vang lên, hấn nhận điện để đến bên tai.

“Cái gì?”

Tô Lương Mạt thấy thần sắc Hàn Tăng đại biến đưa di động vào tay Chiêm Đông Kinh, Chiêm Đông Kinh không nói tiếng nào nhận lấy, giữa hai đầu lông mày xoắn thành hình chữ xuyên. Hấn cúp điện thoại đột nhiên bật dậy, một cái bóng màu đen tiến tới gần Tô Lương Mạt, sau một khắc, cánh tay bị hấn dùng sức nắm chặt.

“Anh làm gì?”

“Giao người ra đây, tôi biết cô hiểu tôi đang nói gì?”

Tô Lương Mạt bị hấn cứng rắn kéo đi lên trước mấy bước, Hàn Tăng bên cạnh quát, “Người đâu? Tổng Các trúng độc, bây giờ bác sỹ đang cật lực cứu chữa, bảo cô ta giao thuốc giải độc ra đây!”

“Giải độc?”

“Nếu Tổng Các xảy ra chuyện, tôi tiêu diệt hết cả sòng bài này của các người!” Hàn Tăng giận dữ nói.

Tô Lương Mạt cười lạnh, “VẬY ĐỢI HẤN CHẾT RỒI HÃY NÓI!”

Chiêm Đông Kinh buống cô ra một đường đi thẳng lên hướng tầng hai, Tô Lương Mạt lão đảo, từ xa nhìn thấy hộ vệ còn đứng trước cửa, người bên trong khẳng định có chạy đường trời.

Tô Lương Mạt bắt đầu thấy hối hận, cô không nên cứu cô gái kia, nếu quả thật ở trong phòng cô phát hiện ra người, cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Cô muốn đưa tay ngăn lại, cổ tay đau nhức như muốn lột đi lớp da.

Chiêm Đông Kinh đứng ngoài cửa, “Mở cửa ra.”

Hộ vệ theo lời hành động, Chiêm Đông Kinh lôi Tô Lương Mạt vào, người trên giường nằm ở đó không nhúc nhích.

Khẩu khí Tô Lương Mạt nặng nề, “Các người đừng quá phận!”

Chiêm Đông Kinh vung cánh tay, Tô Lương Mạt xông về phía trước, cô ổn định bước chân nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Căn phòng này, chỉ có hai người tôi với Lưu Giản.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh quét về phía giường lớn, “Dựa vào tính khí nhẫn nại của Lưu Giản mà vẫn còn nằm ở đây?”

Tô Lương Mạt dụi dụi cổ tay, cô đi về phía giường lớn, vén chăn lên ngồi vào đó, “Chiêm Đông Kinh, anh thế này được tính là gì, anh hôm nay vén chăn lên nếu phát hiện là Lưu Giản nằm bên cạnh tôi, anh nói thế nào?”

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh chứa ý cười, nếu nói bên trong thực là Lưu Giản đang ngủ hấn không tin, hấn cất bước tiến lên, Tô Lương Mạt khẩn trương ấn lấy mép chăn, Chiêm Đông Kinh cúi người xuống, “Nếu là Lưu Giản, bảo hấn ra đây.”

“Dựa vào cái gì!” Nét mặt Tô Lương Mạt biểu lộ giận dữ, “Chiêm Đông Kinh, anh quản quá nhiều chuyện rồi, anh muốn tìm thuốc giải tìm người khác đi!”

Hấn vươn tay giữ chặt góc chăn, Tô Lương Mạt nhìn về phía hấn, “Anh dám vén lên không?”

“Tôi vì sao không dám?”

“Buồn cười! Tôi với anh là quan hệ gì, việc này nếu truyền ra ngoài anh cũng không sợ mặt không ra ngoài nắng được?” Tô Lương Mạt nói tiếp, “Tránh ra, anh muốn bắt kẻ thông dâm hình như cũng tìm nhầm đối tượng rồi.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh dần dần sa sầm, đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên từ trong chăn duỗi ra, ôm eo Tô Lương Mạt.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 88: Anh biết dấu vết trên người cô ấy làm sao mà có không?

Đây chính là trích đoạn Giản lão Nhị với Kinh ca ca nói chuyện a, có vẻ như lại là chương mãnh liệt rồi, ha ha

83. Chương 88: Anh Biết Dấu Vết Trên Người Cô Ấy Làm Sao Mà Có Không?

Chương 88: Anh biết dấu vết trên người cô ấy làm sao mà có không?

Cánh tay này, vừa nhìn liền biết là của đàn ông.

Tô Lương Mạt kinh ngạc, trên mặt lại không biểu lộ ra.

Tay Chiêm Đông Kinh còn giữ nguyên động tác giữ mép chăn, Tô Lương Mạt ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, “Còn muốn nhìn không?”

Ngũ quan hẩn sâu sắc, một luồng u ám tụ lại giữa hai đầu lông mày, Hàn Tăng phất tay gọi tên đứng canh cửa tiến lên, “Có thấy ai đi vào đây không?”

“Không có, chúng tôi luôn canh giữ bên ngoài, cũng không có ai ra ngoài.”

Ngón tay thon dài của Chiêm Đông Kinh từ từ nắm chặt, tầm mắt Tô Lương Mạt không tránh được nhìn đến ngón tay út dưới bao tay da màu đen, cô dời mắt đi chỗ khác, “Cả phòng nghỉ của tôi nhỏ như vậy, căn bản không giấu được người, các người nói Tổng Các trúng độc, không phải là có hai cô gái hay sao? Vì sao cứ nín lấy tôi không tha?”

Chăn mền bên cạnh giật giật, bị hai cánh tay đẩy ra, lộ ra đỉnh đầu với mái tóc ngắn lộn xộn mất trật tự, Lưu Giản còn chưa tỉnh ngủ, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh thì kinh ngạc, “Sao vậy, đang có chiến tranh?”

Tô Lương Mạt nén một hơi giữa cổ họng, cô kéo cái chăn, dựa người lên đầu giường, “Anh ta nói trên giường của em có giấu phụ nữ.”

“Phụ nữ?” Lưu Giản nhếch mày, bộ dáng mang theo chút ngả ngớn, “Đừng a, em ngủ với phụ nữ thì anh phải làm sao?”

Anh vén chăn đứng dậy, Tô Lương Mạt vừa nhìn, khí huyết dâng trào, tầm lưng rộng lớn của Lưu Giản ở ngay trước mặt nhìn không sót thứ gì, chỉ mặc một chiếc quần con màu đen bên trong, Tô Lương Mạt lập tức trợn tròn mắt, Lưu Giản lại đi về phía tủ quần áo, lấy quần áo ở bên trong mặc vào.

Cửa tủ mở ra, Lưu Giản tránh người sang một bên, “Nhìn xem, bên trong có phụ nữ không?”

Chiêm Đông Kinh vẫn đứng trước giường Tô Lương Mạt, khí thế bức người làm người ta cảm thấy trong lòng có một tảng đá lớn đè nặng, Lưu Giản mặc quần xong lại tiện tay rút chiếc áo sơ mi, cài hết nút áo lại rồi đem vạt áo sơ mi nhét vào trong lưng quần.

Đây là lần thứ hai Lưu Giản làm động tác này trước mặt Chiêm Đông Kinh, trong mắt Chiêm Đông Kinh giống như có một dây gai, Lưu Giản lại quay trở lại giường, “Tối hôm qua không ngủ được, vừa rồi chỉ muốn ở đây ngủ bù, sao vậy, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tăng muốn bước lên trước nói chuyện phải trái, Chiêm Đông Kinh bước lui ra phía sau, chăn mền trên giường ngổn ngang bị vo thành từng khúc, nhìn vào mắt vô cùng ái muội.

“Người vẫn còn trên tầng hai sòng bài, cho người lôi cô ta ra đây!”

“Vâng!” Hàn Tăng nói xong sải bước đi ra ngoài, trước cửa đựng phải một hộ vệ chạy tới, “Kính thiếu, bắt được một cô gái.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Giản thấy đám người liên can toàn bộ rời đi, lúc này mới xuống cạnh Tô Lương Mạt.

Cô lập tức đứng dậy, “Người đâu?”

Lưu Giản thu lại ý cười bốn cợt, gương mặt anh tuần tú thâm trầm, đôi mắt sắc bén lạnh lùng, quét về phía Tô Lương Mạt, “Em muốn chết phải không?”

Cô ngậm chặt miệng không lên tiếng.

“Nếu thực sự bị hấn lực soát ra người, hoặc là đến lúc đó cô gái kia cắn ngược lại em một nhát, Tô Lương Mạt, em có mấy cái mạng có thể đưa ra?”

“Em tưởng rằng cô ta muốn giết Chiêm Đông Kinh.”

Ánh mắt Lưu Giản lộ vẻ khó tin, “Em, em muốn hấn chết?”

“Em không nên có ý nghĩ như vậy sao?”

Lưu Giản nhìn cô một hồi lâu, sau đó gật đầu, “Nên có.”

Tô Lương Mạt vén chăn đứng dậy, “Cô ta đâu? Còn nữa, anh vào đây bằng cách nào?”

Lưu Giản đưa cô đến phòng sách nhỏ ở trong phòng, đưa tay nhấn lên một cái công tắc điện, liền nhìn thấy vách tường chậm rãi mở ra, lộ ra cánh cửa cùng một với một cái thang máy nhỏ.

“Cô ta ở trên tầng ba phòng C33, đã thương người của Chiêm Đông Kinh dù sao cũng cần có một câu trả lời thỏa đáng, anh đến đó trước, em đừng ở lại quá lâu, tránh hấn nghi ngờ.”

“Được.” Tô Lương Mạt đi vào.

Dựa theo lời của Lưu Giản, Tô Lương Mạt đi đến căn phòng trên tầng ba, quả nhiên nhìn thấy cô gái mặc quần áo của cô như đang ngồi trên đồng lửa đứng đối diện cửa sổ, nghe thấy tiếng mở cửa cô ta lập tức đứng dậy, “Thế nào rồi?”

“Đồng bọn của cô bị người ta bắt rồi, cô chuẩn bị tâm lý, đến lúc đó cho dù tôi có thể đưa cô ra khỏi sòng bài, cô cũng không nhất định có thể sống sót rời khỏi Ngự Châu.”

“Không, chúng tôi hai bên cũng sẽ không bán đứng đồng bọn của mình.”

Tô Lương Mạt đi đến trước cửa sổ, cười lạnh một tiếng kéo rèm cửa ra, “Giữa sống sót với bỏ mạng điều quan trọng là đưa ra một lựa chọn, cô đừng ôm hy vọng quá lớn.”

“Lý Tư sẽ không làm như vậy.”

Tô Lương Mạt quay đầu, “Cô ta tên Lý Tư?”

Cô gái gật gật đầu.

“Có phải cô ta có một chị gái sinh đôi không?”

“Cô biết?”

Tô Lương Mạt chau đầu đưa tay phủ hai bên thái dương, “Trên nhãn của cô có độc phải không?”

“Phải, vì không dám dùng vũ khí.”

“Thuốc giải độc đâu?”

Cô gái đứng dậy, “Đây là giao dịch chúng tôi đã nhận, đối phương muốn là mạng của Tổng Các, tôi không thể giao thuốc giải ra được.”

“Ngay cả mạng đều không giữ được, cô vẫn còn cần tiền? Lý Tư lúc này có khả năng sẽ lôi cô ra, bình thường các người tiếp nhận công việc này thì thôi đi, lại dám đem đầu đụng đến người bên cạnh Chiêm Đông Kinh?”

“Sau khi Tâm tỷ chết, cả Nhất Tràng đều không có nơi dung thân, Thụy tỷ mang theo chúng tôi ra ngoài, người như chúng tôi chỉ có thể làm những việc này, kiếm tiền rất nhanh, lần này đối phương ra giá hai trăm vạn, người khác cũng không dám nhận, chỉ có Lý Tư gan lớn, lôi kéo tôi tham gia.”

Tô Lương Mạt nhớ đến hai năm trước, tiểu cô nương nơm nớp e dè kia núp sau lưng Lý Đan nói sợ hãi, hôm nay cũng lại giết người không chớp mắt rồi.

“Thuốc giải độc?”

Cô gái do dự một chút, “Không đem theo bên người, thuốc giải ở trong tay Thụy tỷ.”

“Tôi đưa cô ra khỏi sòng bài trước, cô trở về tìm Thụy lấy thuốc giải, nếu cô ta không chịu cô cứ nói Chiêm Đông Kinh sớm muộn sẽ biết chuyện này có liên quan đến cô ta, sau khi lấy được cô đừng ra mặt, tìm một

người không liên quan đưa thuốc giải đến sông bài, nếu có thể giữ được mạng của Tống Các, có lẽ còn có thể nén bớt tức giận của Chiêm Đông Kinh.”

“Được.”

Tô Lương Mạt đưa cô ta ra ngoài, “Ra khỏi cửa cẩn thận bị kẻ khác theo đuôi, còn nữa, mạng của Lý Tư vẫn còn nằm trong tay cô.”

“Tôi biết,” Cô gái nhìn Tô Lương Mạt, “cảm ơn cô.”

Tô Lương Mạt không biết Lý Tư tại sao lại trở lại Nhất Tràng này, lúc trước khi giải tán cũng không thấy cô ta, nhưng bây giờ cô không có thời gian kịp nghĩ đến vấn đề này, đi vào thang máy, sau khi Tô Lương Mạt trở lại phòng thì ra ngoài, cửa phòng Chiêm Đông Kinh mở rộng, lúc Tô Lương Mạt đi vào hộ vệ cũng không ngăn cản.

Mới đi hai bước, tiếng phụ nữ rên rỉ rất nhỏ truyền vào tai Tô Lương Mạt, Lưu Giản ngồi trên ghế sofa quay đầu nhìn cô, Tô Lương Mạt tăng nhanh bước chân, cảnh tượng trong phòng đập vào mắt.

Lý Tư bị đánh gần chết, phủ phục dưới đất không nhúc nhích.

Tóc dài tán loạn che kín khuôn mặt, hai tay bị hai gã hộ vệ đập lên, toàn thân vết thương chằng chịt.

Tô Lương Mạt đến bên cạnh Lưu Giản, “Hỏi ra gì chưa?”

Người đàn ông lắc đầu, “Miệng rất cứng, cái gì cũng không chịu nói.”

Hàn Tăng tiến lên nhắm tới bụng của cô gái đá, mỗi cước liên tiếp dùng lực, Lý Tư cũng chỉ rên rỉ mấy tiếng, thân thể giống như bị điện giật run rẩy, Tô Lương Mạt đưa ánh mắt đi chỗ khác, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ngồi trên mép giường, tầm mắt từ xa nhìn sang, hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt hung ác nham hiểm.

“Đánh như vậy cũng không phải là biện pháp, quan trọng nhất là tìm ra thuốc giải độc.” Lưu Giản đề nghị.

Hàn Tăng dừng động tác, hắt ngời xỏ xuống xé quần áo của Lý Tư, nhìn thấy nửa người trên bị lột sạch, Hàn Tăng cởi quần ném cho hộ vệ kiểm tra, tay hắt kéo khóa quần của Lý Tư, muốn cởi quần cô xuống.

Trong phòng chừng mười tên hộ vệ đứng đó, Tô Lương Mạt mở miệng, “Đợi đã, cô ấy có lẽ không giấu thuốc giải trên người.”

Lưu Giản nhìn cô, đưa tay lôi cô đến bên cạnh, anh ngồi dậy, thân người giống như vô ý áp đến gần Tô Lương Mạt, “Đừng lẩm miệng, có thể tìm được người lặn qua lặn lại là chuyện tốt, ít nhất không can hệ đến chúng ta.”

Tô Lương Mạt cũng muốn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng gần hai năm trong tù, Lý Đan ngày ngày nhớ đến chính là cô em gái này, cô thấy Hàn Tăng đem quần Lý Tư kéo xuống, hộ vệ cơ hồ thay nhau kiểm tra một lần, vẫn không tìm được thứ cần tìm.

Hàn Tăng đứng lên, đưa tay đẩy một người trong đó ra, hắt cứng rắn dùng sức dẫm để giày lên ngón út của Lý Tư, tay đứt ruột xót, Lý Tư đau đớn ngẩng đầu kêu gào thảm thiết, Hàn Tăng dồn ép, “Nếu mày không nói, ta liền đem bàn tay của mày nghiền nát từng ngón.”

Lý Tư toàn thân run rẩy, Tô Lương Mạt trấn tĩnh nhìn động tác của Hàn Tăng, đập lên cũng là ngón út tay trái, hai tay Tô Lương Mạt đều nắm chặt, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng, động tác nhỏ này của cô không thoát khỏi con mắt Chiêm Đông Kinh.

Cô hận hắt là đúng, nhưng Chiêm Đông Kinh không ngờ Tô Lương Mạt sẽ hung ác đến mức muốn để hắt chết.

Nói cho cùng, tình cảm lúc trước của bọn họ cũng không sâu sắc đến đâu, Tô Lương Mạt ở bên cạnh hắt chắc cũng đã nhìn quen quy tắc sinh tồn cần có trong thế giới này, ít nhất từ khi Chiêm Đông Kinh sinh ra đã được truyền dạy phải lấy chính mình làm trung tâm, sống chết của người khác, vĩnh viễn đứng sau sống chết của bản thân.

Lưu Giản hoàn toàn là thái độ chuyện không liên quan đến mình cao cao nhìn xuống.

Tô Lương Mạt sấp người đến gần, ghé vào tai anh thì thầm, “Người này em biết, em muốn cứu cô ấy.”

Ánh mắt Lưu Giản rét lạnh, quét tầm mắt qua mang theo mấy phần lệ khí cảnh cáo, môi mỏng bật ra lời nói, “Đừng xen vào việc của người khác!”

Lúc Lưu Giản nghiêm túc so với ngày thường giống hai người khác nhau, ngay cả Tô Lương Mạt nhìn thấy cũng có mấy phần kiêng dè, cô hướng mắt về Lý Tư bị đánh nằm hấp hối, Lưu Giản phát giác thấy chân của cô đang động đậy, anh kịp thời đưa tay ôm eo cô, “Đừng lộn xộn.”

Tô Lương Mạt nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, “Em không thể trơ mắt nhìn cô ấy bị đánh chết.”

Cánh tay Lưu Giản đề eo cô dùng sức, “Em với cô ta có quan hệ gì?”

“Cô ấy có một chị gái sinh đôi đang ngồi tù, hai năm nay, may mà có cô ấy bên cạnh em.”

Lưu Giản một hồi lâu không nói gì, Hàn Tăng bỏ chân ra, ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt Lý Tư, Tô Lương Mạt vừa muốn mở miệng, liền nghe thấy Lưu Giản nói, “Xem ra thật sự là không biết, cũng đừng lãng phí thời gian ở đây, nếu đã xảy ra chuyện tại sông bài, để tôi chịu trách nhiệm, chuyện thuốc giải tôi đã sắp xếp người ra ngoài tìm, Kinh thiếu, anh đem người của mình rời đi trước, cô gái này giao cho tôi.”

Hàn Tăng nhìn Chiêm Đông Kinh ngồi một bên.

Cánh tay Lưu Giản ôm Tô Lương Mạt hiển nhiên bày ra tư thái bá đạo, Chiêm Đông Kinh đứng lên, “Chuyện này chỉ sợ không có đơn giản như vậy, huống hồ Tổng Các cũng không đợi được.”

“Bây giờ y học phát triển như vậy, tôi không tin chuyện trúng độc nho nhỏ này cũng không giải quyết được.” Lưu Giản thu hồi cánh tay, “Chuyện này là do Lương Mạt sai, sông bài là cô ấy quản lý lại xảy ra chuyện như vậy, tôi thay cô ấy nói lời xin lỗi với anh.”

“Sao anh không nói là cô ta cố tình muốn tôi chết, là cô ta tìm người đối phó tôi?”

Lưu Giản vừa nghe, câu dẫn khéo môi, “Điều đó là không thể nào, cô ấy chỉ là phòng bị sơ sẩy.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh, “Nhưng chính miệng cô ta thừa nhận rồi.”

“Dù thế nào, cô ấy cũng không thể tìm người giết anh, điều này anh còn phải hoài nghi sao?”

“Vì sao không thể?”

Lưu Giản đáp hạ chân dài, “Vì sao, anh còn không rõ ràng sao?”

“Anh là đang nhắc nhở quan hệ của bọn tôi ngày trước?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt không ổn, Lưu Giản thay cô quần thảo, “Lương Mạt không có lý do làm như vậy.”

Chiêm Đông Kinh đi tới, bắt lấy cánh tay Lý Tư đem cô lôi về phía bàn trà, hất đưa tay phải ra, Hàn Tăng để súng vào trong tay hất, “Mặc kệ có liên can đến Tô Lương Mạt hay không, người không nên giữ nhất định không thể giữ.”

Tô Lương Mạt động tác mau lẹ, đứng dậy chế trụ cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Tôi biết cô ấy.”

“Cô thừa nhận rồi?” Chiêm Đông Kinh cắn răng nói ra mấy chữ.

“Cô ấy là người trong Nhất Tràng, hai năm trước tôi đã cứu hai chị em sinh đôi, cô ấy chính là một trong hai người, sau khi Thẩm Tâm Lê chết Nhất Tràng cũng bị giải tán, chị gái của cô ấy còn đang ở trong tù, tôi đồng ý với cô ấy sau khi ra ngoài sẽ giúp cô ấy tìm được em gái, nếu Tổng Các chết, tôi không ngăn cản anh, nhưng nếu Tổng Các có thể cứu chữa được, anh có thể tha cho cô ấy một mạng không?” Năm ngón tay Tô Lương Mạt dùng sức, sợ Chiêm Đông Kinh thừa dịp cô không phòng bị nổ súng.

“Lời này của cô có ý gì?” Hàn Tăng tức giận không kiềm được, “Cô nguyên rửa Tổng Các chết phải không?”

“Kẻ đi trên con đường này còn sợ người khác nguyên rửa sao? Mạng đều nằm trên tay mình,” Tô Lương Mạt đẩy cánh tay Chiêm Đông Kinh ra, “tôi dùng tiền mua mạng của cô ấy, nói cho cùng cô ấy bắt chỉ là bán mạng thay người khác.”

Lý Tư nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, cô nghiêng đầu sang bên nhìn về phía Tô Lương Mạt, miệng sớm đã đau đến không kêu rên được, Tô Lương Mạt nhìn thấy hai mắt cô đỏ bừng, “Hoặc là anh nghĩ muốn điều kiện gì, anh nói đi.”

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn cô chăm chăm, “Bất kỳ điều kiện gì cũng được phải không?”

“Tôi cố gắng hết sức có thể.”

Hắn lại lựa chọn dùng nỗi đau sâu nhất của cô mà hung hăng đâm vào, “Tôi muốn địa điểm cụ thể nơi ba cô ẩn trốn.”

Trong mắt Tô Lương Mạt tràn ngập vẻ châm chọc, “Hai năm trước, anh đẩy tôi vào tù cũng không thể buộc ông ấy ra mặt, tôi nếu thực sự biết ông ấy ở đâu, thì khi đó đã nói cho anh rồi, chỉ có điều thật may tôi không biết, thực xin lỗi, chuyện này tôi không giúp anh được.”

Lưu Giản hơi giật mình, không nghĩ tới Tô Lương Mạt vào tù còn có tầng hàm nghĩa này.

Chiêm Đông Kinh dựa lên ghế sofa, hắn châm thuốc, “Phải nói ba cô thật đúng là nhẫn tâm, tin tức năm đó đều là phô thiên động địa.”

Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Lý Tư, “Ông ấy trở về cũng vô dụng, chẳng lẽ anh muốn hai cha con chúng tôi đều vào tù sao? Chiêm Đông Kinh, anh còn lợi hại hơn, trong lòng thủy chung có cái gai không cách nào nhổ ra được, bộ dạng ba anh trước khi chết tôi đã thấy, quả thực rất bi thảm, bất quá vết thương trí mạng ngay trên trán, chắc đã chịu không ít đau đớn.”

Động tác nhả khói của Chiêm Đông Kinh cứng đờ, Lưu Giản phát giác rõ ràng quanh thân hắn tụ lại đầy âm hàn, hai người này, thật đúng là biết lợi dụng đau đớn của nhau mà ra tay độc ác.

Tay phải hắn cầm súng lên, nòng súng tối om hướng thẳng lên trán Tô Lương Mạt.

Lưu Giản gấp đến độ bật dậy lập tức, “Kinh thiếu, có chuyện từ từ nói rõ.”

Tô Lương Mạt lại không chút hoảng sợ, ánh mắt cô lạnh lùng, con ngươi đen trắng phân minh thậm chí không có chút né tránh, cô tiến lên một bước, cũng không nói lời nào, cánh tay Chiêm Đông Kinh dùng lực, lòng bàn tay lại đang run rẩy.

Hắn cầm súng từ trước đến nay trầm ổn, cũng không biết tại sao đột nhiên lại như vậy.

Tô Lương Mạt đưa tay đẩy súng ra, “Anh ngày nào đó tìm được ba tôi, làm phiền anh nói với tôi một tiếng.”

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy trên trán cô hiện lên một dấu hình tròn rất rõ.

Đó là dấu nòng súng để lại.

Lưu Giản đưa tay kéo Tô Lương Mạt ra sau lưng, “Bất quá chỉ là một việc nhỏ, cần gì phải đại náo?”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Chiêm Đông Kinh hô một tiếng ‘đi vào’.

Một tên hộ vệ cầm trong tay cái hộp, “Kinh thiếu, đây là vừa rồi có người đưa tới, nói muốn tận tay giao cho ngài, còn nói là thuốc giải độc.”

Chiêm Đông Kinh tiếp nhận, Tô Lương Mạt nhìn về phía Lý Tư, cô ta cắn chặt răng, trận đòn này dù sao cũng không chịu oan, đồng bọn của cô ta cũng không bỏ mặc cô ta không quản.

“Nếu đã tìm được thuốc giải rồi, anh liền giao người cho tôi đi.” Tô Lương Mạt đứng lúc tiến lên.

Chiêm Đông Kinh mở hộp ra, bên trong là một ống tiêm. Tô Lương Mạt cởi áo khoác bao lấy nửa người trên Lý Tư, mười ngón tay của Lý Tư duỗi thẳng không động đậy, Chiêm Đông Kinh đưa đồ cho Hàn Tăng, “Đưa đến bệnh viện, xem xem có hiệu quả không.”

“Vâng.”

Lưu Giản cũng đi ra hòa giải, “Tôi bên này sẽ cho anh câu trả lời thỏa đáng.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Lý Tư, “Muốn tôi làm thế nào tha cho cô ta?”

“Kính thiếu, anh không phải tính toán chi li như vậy, huống hồ cũng không phải chính tay cô ta hạ thủ.”

Chiêm Đông Kinh đưa mắt về phía Tô Lương Mạt, “Cô đồng ý với tôi vài chuyện.”

Cô vô thức nhú mày, Chiêm Đông Kinh đưa súng cho người bên cạnh, “Sau này lúc tôi cần, thay tôi đánh cược một ván, tôi mượn tay của cô dùng một chút.”

“Khi nào?”

“Sẽ có ngày cần đến.”

Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, “Tôi không bảo đảm thắng thua.”

“Vậy tôi cần cô để làm gì?”

Tô Lương Mạt lui một bước, “Tôi không cược tính mạng.”

Chiêm Đông Kinh gật gật đầu.

Ngoài cửa lần nữa có người tiến đến, “Kính thiếu.”

“Nói.”

“Chúng tôi ở bên ngoài quả nhiên thấy có một cô gái đi ra ngoài, đi theo một đường đến khách sạn Hồng Thiên, không lâu sau liền thấy cô ta thu dọn hành lý rời đi, lúc đuổi tới ngã ba đường bị một phát đạn bắn chết.”

Chiêm Đông Kinh gật gật đầu, “Làm rất tốt, ra ngoài.”

Khí lạnh từ dưới lòng bàn chân Tô Lương Mạt vọt lên cổ họng, cô hao tổn tâm tư cuối cùng cũng không cứu được mạng cô gái kia.

Chiêm Đông Kinh tha cho Lý Tư đã xem như mở một mắt lưới, còn đối với người chính tay hạ thủ Tổng Các, hẳn tất nhiên muốn truy cứu đến cùng.

Lý Tư nghe được tin này, cực kỳ bi phẫn, cô chống đỡ khí lực cuối cùng đứng dậy đánh về phía Chiêm Đông Kinh, may có Tô Lương Mạt kịp thời nín lại, khỏe miệng Lý Tư nứt toạc chảy máu ra ngoài, hướng Chiêm Đông Kinh gào thét, “Ta phải giết người!”

Tô Lương Mạt dùng sức vung một bạt tai đi xuống.

‘Chát’ một tiếng dứt khoát mà hữu lực, bàn tay run run tê dại từng khúc, Lý Tư bị cô đánh té ngã xuống đất, gò má sưng vù hẳn năm dấu ngón tay đỏ bầm.

Chiêm Đông Kinh sít sao nhìn cánh tay Tô Lương Mạt rũ xuống bên người, phản ứng của cô ngoài dự liệu của hắn, nếu không phải một tát này của Tô Lương Mạt, hộ vệ bên cạnh đã sớm nổ súng, tay Tô Lương Mạt nắm thành nắm, đến giờ vẫn còn tê dại.

Trước kia, hắn luôn nói Tô Lương Mạt không có cách nào thích ứng với thế giới này, cô có kiên trì cùng thiện lương của cô, thời gian hai năm trong tù, hắn không có cách nào tưởng tượng được cô đã trải qua những gì, một tát này tuyệt đối hung ác nhưng lại cứu được mạng Lý Tư, Chiêm Đông Kinh hướng cô vung tay, “Mang đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa.”

Tô Lương Mạt muốn dìu Lý Tư đứng lên, nhưng mà khí lực quá nhỏ, cô hướng Lưu Giản nói, “Anh ôm cô ấy ra ngoài đi.”

“Anh không ôm,” Khuôn mặt Lưu Giản ghét bỏ, “bắn chết.”

Tô Lương Mạt nắm lấy cánh tay Lý Tư, bây giờ là lúc nào rồi, anh còn lại còn chú ý sạch sẽ, “Anh có ôm hay không?”

Lưu Giản hướng mắt nhìn Chiêm Đông Kinh, rốt cuộc vẫn bắt đắc dĩ cúi người chặn ngang ôm lấy Lý Tư, vết máu màu đỏ dính lên áo sơ mi của anh, Lưu Giản nhú mày cực căng, Tô Lương Mạt dùng áo khoác che chở Lý Tư, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh dán chặt trên lưng Tô Lương Mạt, đến khi thân ảnh của cô hoàn toàn biến mất, có loại cảm giác không cách nào diễn tả nổi trong người, một tiếng ‘Lưu Giản’ cô gọi đó rõ ràng cô không coi Lưu Giản là người ngoài, mà Lưu Giản trước giờ cương quyết khó thuần, cũng ngoan ngoãn nghe lời của cô.

Kiểu tác động như vậy, làm trong lòng hần mớ hồ phát ra cảm giác khó chịu.

Tô Lương Mạt để Lưu Giản ôm Lý Tư trở về phòng nghỉ của cô, đặt lên trên giường sau đó Lưu Giản giúp cô sắp xếp gọi điện thoại cho bác sỹ đến.

Bạt tai vừa rời của Tô Lương Mạt suýt nữa đánh ngất Lý Tư, cô ta lúc này nằm trên giường cũng không nhúc nhích, Lưu Giản thay quần áo xong đi ra, Tô Lương Mạt nhìn theo anh, “Đây không phải là phòng nghỉ của em sao, vì sao lại có quần áo của anh?”

“Thiếu phòng, hai chúng ta dùng chung một phòng, lúc em muốn nghỉ ngơi anh ngủ trên sofa.” Lưu Giản cài lại nút áo, ngồi trên sofa cách đó không xa.

Thiên tài mới tin.

Sòng bài lớn như vậy còn có thể tìm không ra một căn phòng, liếc mắt nhìn về phía Lý Tư trên giường, “Nói thử xem.”

“Lý Đan tháng sau ra tù, em muốn để cô ấy theo em, bây giờ tìm được em gái của cô ấy rồi, em cũng tính tìm giúp cô ấy một công việc.”

Lưu Giản gật đầu, “Những ngày tháng đó, thực xin lỗi, anh không thể ở bên cạnh em.”

“Hôm nay nếu đổi lại là người khác, em có khả năng thực sẽ lạnh mắt nhìn cô ta chết đi, anh không tưởng tượng được mấy trăm ngày ở trong tù, nếu không phải Lý Đan ngày ngày bắt em mở miệng nói chuyện, có thể sau khi ra tù em ngay cả khả năng ngôn ngữ cũng mất rồi.”

Lưu Giản đứng lên, Tô Lương Mạt nhìn thân ảnh của anh tiến đến gần, “Đừng an ủi em,” Cô ngồi bên mép giường của Lý Tư, “những thứ này đều không có can hệ gì đến anh, là em đáng nhận lấy.”

Bước chân Lưu Giản chậm lại, nhưng vẫn đi thẳng đến trước mặt cô, “Ai muốn an ủi em,” Hai tay anh đè bả vai Tô Lương Mạt, nhưng lại nhẹ dùng lực, “em ở sông bài của anh coi trời bằng vung như vậy cũng không được, làm việc không thể tùy hứng.”

“Cứ vòng vo như vậy.” Cô cúi mặt xuống.

Kiểu phương thức chung đụng với Lưu Giản như thế này, làm Tô Lương Mạt thoải mái, lúc anh cần giáo huấn cô thì không có chút nhân nhượng, cũng sẽ không để cô ý lại vào anh đối với cô đặc biệt mà tùy ý làm bậy, ít nhất khiến Tô Lương Mạt hiểu làm việc vẫn nên biết kiêng dè cổ kị.

“Nhưng đây là chính nói cho em.” Giọng nói Lưu Giản có chút cảnh cáo.

Lưu Giản nhìn Lý Tư trên giường, “Em ở lại đây, Chiêm Đông Kinh bên kia anh phải sang một chuyến.”

“Làm gì?”

“Chi phí chữa chạy cũng không thể giảm lược được?”

“Sau này cũng cài thêm camera giám sát đi.”

Lưu Giản nhún nhún vai, “Đây là khu nghỉ ngơi, anh cũng không muốn bị người ở phòng giám sát nhìn chăm chăm, sau này chú ý một chút, sông bài không được an ninh là chuyện bình thường, em đem tìm luyện thành giống như sắt thép, việc không liên quan gì đến em cũng đừng dính vào.”

Tô Lương Mạt khoát khoát tay, bảo anh đi nhanh đi.

Lưu Giản đích thân đem chi phiếu đến phòng Chiêm Đông Kinh, người đàn ông thu dọn xong đồ đạc đang định đến bệnh viện.

Lưu Giản đưa chi phiếu cho hắn, Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn, nhận lấy ném cho hộ vệ bên cạnh, “Để một nửa cho Tống Các, còn lại một nửa cho các anh em ở sòng bài hôm nay.”

“Cảm ơn Kinh thiếu.”

Lưu Giản cùng hắn đi ra khỏi phòng, khóa cửa xong giao chìa khóa cho Chiêm Đông Kinh.

“Tôi đã có một cái, cái này để lại đây, sau này còn dùng tới.”

Lưu Giản thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh vô thần, đột nhiên dựa lên cửa, lời nói mang theo yêu thương cùng phần nộ cất lực kiềm chế, “Đúng rồi, anh biết dấu vết trên người Lương Mạt làm sao mà có không?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 89: Nợ cha con trả, đây là Tô Lương Mạt đáng nhận lấy!

84. Chương 89: Nợ Cha Con Trả, Đây Là Tô Lương Mạt Đáng Nhận Lấy!

Chương 89: Nợ cha con trả, đây là Tô Lương Mạt đáng nhận lấy!

Từ lời nói của Tô Lương Mạt lúc nãy trong phòng, nếu không phải nhờ Lý Đan, lúc nghe thấy cô có lẽ sẽ đánh mất cả khả năng ngôn ngữ, Lưu Giản liền không khống chế được bị phần trong lòng, Chiêm Đông Kinh còn tưởng người đàn ông này là không có việc gì làm, “Lời này cần phải hỏi anh.”

Lưu Giản biết hắn thấy được vết thương trên tay Tô Lương Mạt, cũng biết hắn sẽ nghĩ đến phương diện nào.

“Có vài chuyện tôi rất muốn hỏi thử anh, có chuyện gì ghê gớm đến nỗi anh nhất định phải đẩy cô ấy vào trong tù mới thuận lòng? Anh có từng nghĩ thử hai năm đó cô ấy làm thế nào mà vượt qua được?”

Chiêm Đông Kinh nhìn Lưu Giản, “Lúc trước đưa Tô Khang ra ngoài anh cũng có phần, anh không phải đang giúp cô ta, là hại cô ta.”

Lưu Giản ngẫm nghĩ một lát, trong mắt tràn ngập u ám vô cùng sắc nét, “Anh chính vì lý do như vậy mà đẩy cô ấy vào tù?”

“Đó là chuyện của tôi với cô ta, anh đừng quản!”

Lưu Giản ngăn cản trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Anh nói sai rồi, bây giờ là chuyện của anh với bọn tôi.”

Con người của hắn trầm xuống rõ ràng, Chiêm Đông Kinh hừ lạnh, “Vậy được, quản kỹ người phụ nữ của anh.”

Lưu Giản đứng thẳng người, vài bước đi đến trước lan can hình vòng cung, “Có phải anh cho rằng vứt bỏ cô ấy hai năm thì không sao cả? Ít nhất anh còn giữ lại cái mạng của cô ấy, cô ấy không nên oán hận anh, nên đội ơn đội nghĩa anh phải không?”

Chiêm Đông Kinh bị Lưu Giản quần lấy có chút phiền, “Chẳng lẽ không phải sao? Nợ cha con trả,” Giọng nói hắn rõ ràng từng chút, “tôi cuối cùng không xuống tay được, cho nên thời gian hai năm tính ra cô ta vẫn còn lời.”

“Còn lời? Anh là nói đến chuyện đó sao, Chiêm Đông Kinh tôi tặng anh một câu, bây giờ Tô Lương Mạt thay Tô Khang chịu tội, anh tốt nhất nên cầu khẩn sự tình đừng có khi nào có vạ nhất, nếu có ngày anh phát hiện chân tướng anh vốn tin tưởng lại biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, tôi xem anh dùng cái gì trả lại cô ấy hai năm qua!”

Chiêm Đông Kinh ngẩn ra, khóe miệng căng cứng hiện rõ phần nộ.

Lưu Giản lại không quan tâm ngó ngang, “Tôi bây giờ coi như suy nghĩ thông suốt rồi, sau khi Lương Mạt ra tù khẳng định hận anh, hôm nay anh nói cô ấy là cố ý muốn anh chết cũng được, hay thật sự chỉ là ngoài

ý muốn cũng chẳng sao, đều không có gì kỳ quái. Cô ấy hận anh không phải vì trong lòng đã yêu quá nhiều, mà là chuyện như vậy rơi lên trên người bất kỳ ai cũng sẽ hận!”

Trong đầu Chiêm Đông Kinh lẫn quẩn câu nói cuối cùng kia của Lưu Giản, Lưu Giản cũng là nhất thời nghĩ tới, tâm tình anh đột nhiên thả lỏng, Tô Lương Mạt bây giờ cố chấp thù hận, có lẽ bản thân cũng không phát hiện phần tình yêu bị Chiêm Đông Kinh giày vò kia còn thừa lại bao nhiêu.

Lưu Giản thấy Chiêm Đông Kinh trầm mặc, tâm tình đột nhiên tốt lên, “Ai, giữ kỹ Đường Khả nhà anh, đừng để giống lần trước thua đến vậy áo đều không còn.”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu, vốn không nghe lọt lời của Lưu Giản, “Vết thương trên người Tô Lương Mạt làm sao mà có?”

Lưu Giản nheo mắt, “Dấu vết trên người Đường Khả làm sao mà có?”

“Cô ta tự mình làm ra.”

Lưu Giản nhún vai, “Tô Lương Mạt cũng là tự mình làm ra.”

Đôi con ngươi đẹp đẽ của Chiêm Đông Kinh quét xuống sông bài dưới lầu, hắc câu dẫn trúng phúng, sải bước rời đi.

Lời Lưu Giản nói trong trường hợp như vậy, ai sẽ tin?

Lưu Giản xoay mặt qua nhìn Chiêm Đông Kinh giữa đám người túm tụm đi ra ngoài, anh cũng không ở lại lâu, đứng dậy quay trở lại phòng nghỉ.

Lý Tư may mà chủ yếu bị thương ngoài da, ngón út tay trái bị nứt xương, vừa được bác sỹ băng bó cẩn thận.

Cô mở mắt nhìn thấy Tô Lương Mạt, “Cô thật sự gặp được chị gái tôi trong tù sao?”

“Cô không nhận ra tôi sao?”

Lý Tư gật đầu, “Tôi nhận ra, cô đã cứu chúng tôi, nhưng sau đó tôi và chị lại bị người của Thẩm Tâm Lê bắt về lại.”

“Tháng sau chị của cô ra tù, tôi đưa cô đi đón cô ấy.”

“Tôi không đi.”

“Vì sao?”

“Lúc trước chị ấy đã nói với tôi, nếu tôi lưu lại bên ngoài, chị ấy sẽ không nhận tôi.”

“Những ngày chị của cô ở trong tù cũng không được yên ổn, nếu không phải vì nghĩ đến cô, cô ấy sẽ không chống đỡ được.”

Lý Tư ôm chần khóc thảm thiết, Tô Lương Mạt nghe tiếng mở cửa, xoay người thấy Lưu Giản đi vào.

Âm thanh ghen ngào của Lý Tư xuyên qua góc chần truyền tới, “Tư Thái chết rồi phải không?”

Tô Lương Mạt nghĩ, Tư Thái có lẽ là cô gái vừa rồi cô giấu đi.

Là Lưu Giản trả lời, “Chết rồi, bị bắn chết tại ngã ba đường, tôi vừa phái người đi xem qua.”

Lý Tư khóc lớn thành tiếng, kích động muốn ngồi dậy, “Tôi phải giết Chiêm Đông Kinh, tôi phải báo thù cho Tư Thái.”

Màu sắc rực rỡ trong mắt Tô Lương Mạt từ từ lạnh xuống, “Không biết tự lượng sức mình.”

“Cứu cô ta làm gì, đầu heo.”

Lý Tư trừng mắt nhìn Lưu Giản.

“Nhìn cái gì?” Lưu Giản nheo mắt, “Không phục tôi ném cô ra ngoài có tin hay không? Cho cô chôn cùng với Thái gì đó.”

Lý Tư cuối cùng không dám chọc Lưu Giản, Tô Lương Mạt chen vào nói, “Lưu Giản nói không sai, kiểu làm ăn này vốn dĩ chính là đi chịu chết, cô ta chết rồi cô cũng không nên đau khổ, chết một người so với chết một đám tốt hơn.”

“Cô!” Lý Tư khóc không thành tiếng, “Các người không phải người.”

Lời này nghe thật quen tai, trước kia Tô Lương Mạt không chỉ một lần mắng qua người khác như vậy, Lưu Giản da mặt dày, cười cười tiến lên ôm bả vai Tô Lương Mạt, “Nhìn đi, cho em cứu, trong ngoài không phải người rồi.”

Tô Lương Mạt gạt tay anh ra, “Anh không đi trông chừng sông bài sao?”

“Được rồi đấy, anh còn có việc, nhanh đưa cô ta đến bệnh viện, ở trong phòng của chúng ta nhìn thấy khó chịu.”

“Đi.”

Lưu Giản sờ sờ mũi, cũng là bị Tô Lương Mạt mắng thành quen rồi.

Tô Lương Mạt từ sông bài đi ra đã là 12 giờ đêm.

Sông bài là hoạt động thâm đêm, nhưng trong nhà còn có Tô Trạch, cô vốn không yên tâm ở lại sông bài.

Lưu Giản sắp xếp tài xế cho cô, cũng là sợ cô quá mệt mỏi, Tô Lương Mạt ngồi vào chỗ sau xe nhắm mắt dưỡng thần.

Xe đột nhiên dừng lại, Tô Lương Mạt mở mắt, nhìn thấy đằng trước giống như có tai nạn, tài xế từ từ lái xe chuyển qua, “Tô tiểu thư, hình như xảy ra chuyện rồi.”

“Cẩn thận một chút, nếu không đi được liền quay đầu.”

Xe hơi bị đâm lật ngửa lên lối đi bộ, Tô Lương Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có người từ trong cửa sổ bò ra ngoài, đồ đạc rơi rải rác ngổn ngang trên đường, cô gái hướng về phía cô vẫy tay, “Cứu mạng.”

Tài xế dè dặt nhìn cô.

Tô Lương Mạt bảo anh ta kéo cửa sổ xe xuống.

Cô gái bị thương cũng không nặng, còn có thể lảo đảo chạy tới, Tô Lương Mạt không bảo tài xế tăng tốc, anh ta liền duy trì tốc độ như lúc đầu.

Cô ta kia đưa tay chế trụ cửa sổ xe của Tô Lương Mạt, sau khi nhìn rõ mặt của cô hô một tiếng, “Tô tiểu thư.”

Tô Lương Mạt nhìn cô ta, đôi phương đầu tóc tán loạn, trên đầu còn có vết máu làm sao có thể nhìn rõ tướng mạo.

“Cho tôi lên xe, van xin cô.”

“Cô là ai?”

Cô ta vén đầu tóc lên, “Tôi là Thụy a, cô không nhớ tôi sao?”

Tô Lương Mạt ra hiệu tài xế dừng xe lại, Thụy cuống quýt mở cửa xe ngồi vào.

“Lái xe.”

Không gian trước sau bị ngăn cách, Tô Lương Mạt rút khăn ướt đưa cho Thụy.

“Cảm ơn.” Cô ta lau mặt, “Vẫn còn may, trên mặt không bị thương.”

“Đến lúc nào rồi còn chú ý mấy thứ này.”

Thụy sửa sang lại thật tốt rồi mới thở ra một hơi, Tô Lương Mạt thu hồi ánh mắt từ kính chiếu hậu, “Cô xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sòng bài Tương Hiếu Đường mới mở là do cô phụ trách sao? Hôm nay hai người dưới tay tôi nhận giao dịch, không ngờ chuyện bị bại lộ không nói, một người bây giờ mất tích, một người khác cũng bị giết. Người hai bọn họ chọc tới lại là Chiêm Đông Kinh, hẳn tùy tiện điều tra liền có thể tra đến trên đầu tôi, Tô tiểu thư, cô giúp tôi một chút đi.”

Về mặt Tô Lương Mạt đầy thờ ơ, “Tôi không giúp được cô.”

“Không, trước kia lúc chúng tôi đi theo Tâm tỷ tôi đã cảm thấy cô không giống với bọn tôi, sau khi Nhất Trùng giải tán, thời gian không đến hai năm này chúng tôi lâm vào cảnh tạm bợ, miễn cưỡng nhận vài cuộc giao dịch qua ngày, bởi vì không tìm được chỗ dựa tốt, vừa có chuyện liên trốn tứ phía, bây giờ sau lưng cô có Tương Hiếu Đường, dưới tay tôi lại có người, cô thu nhận chúng tôi đi.” Trong mắt Thụy bật ra đầy hưng phấn, ánh mắt Tô Lương Mạt bình tĩnh nhìn cô ta, “Lúc trước không phải tôi đã cho các cô một khoản tiền sao?”

“Tô tiểu thư, nói cho cùng, chúng tôi không bị được thành phần trí thức kia, phần công việc này bị mất đi liền ra ngoài tìm, từ thời khắc trên tay dính máu đó, chúng tôi không có lựa chọn nào khác, giống như cô, chuyện của cô tôi cũng biết, nói một lời dứt khoát, cô so với chúng tôi không phải lún còn sâu hơn sao?”

“Tôi không có hứng thú với các cô như vậy.” Ánh mắt Tô Lương Mạt lại lần nữa hướng ra ngoài cửa sổ, “Tìm một nơi an toàn phía trước, đi xuống đi.”

“Cô đây là trợ mắt nhìn tôi đi chịu chết.”

“Thụy, tôi đã cho cô cơ hội.”

“Bên cạnh cô cũng cần người, bọn họ đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cho dù không tiếp nhận giao dịch cũng được, chỉ cần cho bọn họ một nơi che chở, hướng hồ Tương Hiếu Đường vốn là đầm rồng hang hổ, có vài chuyện không tiện ra tay, cô có thể giao cho tôi.” Thụy khó khăn lắm mới tìm được hy vọng, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng xuyên qua bóng cây, ánh sao lúc sáng lúc tối chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tô Lương Mạt, Thụy nói không phải không có đạo lý, cô quản lý sòng bài nhất định phải có người của mình, tính cả sau này, vì để bảo vệ bản thân tốt hơn, cô không thể vĩnh viễn có một mình như vậy, hoặc là đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người Lưu Giản.

Chiêm Đông Kinh sớm muộn sẽ có ngày động đến Tương Hiếu Đường, động đến Tương Hiếu Đường chính là động đến cô.

Tô Lương Mạt thở dài, Thụy tâm tình một hồi khẩn trương, âm thanh thở dài này truyền đi trong không gian nhỏ hẹp, tăng thêm mấy phần buồn bã.

Trong cuộc sống mỗi lựa chọn đều là chính bản thân mình đưa ra, nhưng lại thường không chú ý đến hai thứ sau lưng là ‘thực tế’ và ‘khước từ’.

“Thụy, cô mang người của cô tới, vốn dĩ tôi không thích cách thức quản lý trước đây, tôi nhất thiết phải huấn luyện lại lần nữa, còn có, không cho phép tự mình tiếp nhận giao dịch giết người.”

Thụy suy nghĩ một chút, ngay cả mạng đều không giữ được, làm gì còn lo lắng chuyện khác?

“Được, tôi đồng ý với cô.”

Tô Lương Mạt nắm tay phải thành quyền hướng tầm ngăn cách phía trước gõ nhẹ, trong lòng có chút cảm giác khó chịu khó có thể tiêu tan.

Lưu Giản sau khi biết chuyện này, tức giận đến mắng Tô Lương Mạt một trận.

“Anh coi như thấy rõ rồi, em chỉ ra sức đối nghịch với hắn đúng chứ.”

Tô Lương Mạt hiểu thông suốt ý tứ trong lời nói của người đàn ông, “Anh cho rằng em là vì Chiêm Đông Kinh?”

“Nếu không thì sao?”

“Lưu Giản, sau lưng em cũng cần có người, lúc trước bị Chiêm Đông Kinh đẩy đi ngay cả một chút năng lực chống cự cũng không có, cũng bởi vì ngoại trừ hẳn ra bên cạnh em không có ai khác.”

Lưu Giản ngẫm nghĩ lời của cô, “Nhưng bây giờ anh có thể bảo vệ em.”

“Nói không chừng có ngày em còn có thể bảo vệ anh.” Tô Lương Mạt nói đùa một câu.

Hôm nay Lý Đan ra tù, là Tô Lương Mạt đích thân lái xe chở theo Lý Tư đi đón.

Lý Tư ngồi trong xe không ra ngoài, Tô Lương Mạt nhìn cổng ngục giam từ từ mở ra, người đưa Lý Đan ra ngoài đang nói gì đó bên tai cô, Lý Đan đi thẳng một mạch về phía trước không quay đầu lại.

Tô Lương Mạt tiến lên đón, “Lý Đan.”

“Lương Mạt, không nghĩ tới cậu thật sự sẽ đến đón mình.”

Cô nhìn chiếc xe sau lưng Tô Lương Mạt, cô biết rõ sau khi cô ấy rời khỏi đây không có nơi nào để đi, “Cậu...”

“Đừng nói nữa,” Tô Lương Mạt kéo Lý Đan đi đến trước xe, cô mở cửa xe, “cậu nhìn xem cô ấy là ai.”

“Chị.” Lý Tư nhút nhát gọi một tiếng.

Lý Đan nước mắt tràn mi, ngồi vào ôm cổ Lý Tư, “Em đã đi đâu? Rốt cuộc đã đi đâu?”

“Chị, chị không trách em sao? Em rất sợ gặp lại chị.”

“Em có bị ngốc hay không!”

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế lái, từ từ khởi động xe, hai người ôm nhau khóc nức nở, một hồi lâu sau Lý Đan mới đẩy Lý Tư ra, “Làm sao em lại ở cùng một chỗ với Lương Mạt?”

Lý Tư không dám nói, mắt nhìn thẳng về phía Tô Lương Mạt.

“Cô ấy bây giờ đi theo mình.” Tô Lương Mạt nói qua loa.

Lý Tư suy nghĩ một chút vẫn là mở miệng, “Chị, một năm trước em đi theo Thụy tỷ, lần trước là Tô tỷ đã cứu mạng em.”

Lý Đan nhắm hai mắt, “Chị chỉ lo em sẽ đi con đường này.”

Tô Lương Mạt lái xe đến khách sạn có tiệc buffet lần trước lúc cô ra tù Lưu Giản đã đưa cô đến, cô với Lý Đan ngồi trước cửa sổ, Lý Tư đi lấy thức ăn.

“Lúc mình ra tù, Lưu Giản tới đón mình, bọn mình ngồi ở chỗ này.”

Ánh mắt Lý Đan từ bóng lưng Lý Tư chậm rãi thu hồi, cô nhấp một hộp nước hoa quả.

“Lý Đan, cùng ở một chỗ với mình đi.”

Lý Đan một hồi lâu không lên tiếng, lúc thấy Lý Tư trở về, nhẹ gật đầu, “Được.”

Tô Lương Mạt trước tiên đưa Lý Đan đi mua vài bộ quần áo, lại để Lý Tư đi cùng cô ấy, hai chị em mấy năm không gặp nhất định có không ít chuyện để nói.

Thụy dẫn theo tổng cộng sáu người đến, sau khi Nhất Tràng giải tán có người bỏ đi có người chết, cũng chỉ còn lại những người này.

Tô Lương Mạt ở trong phòng làm việc kiểm tra sổ sách tháng này, dù sao cũng phải nói những người có thể lực thường thích mở sòng bài, đây chuyện là mua bán ổn định chỉ kiếm lời chứ không lỗ vốn, hơn nữa có cô trấn giữ, giống như là hổ thêm cánh. Đám người bảo hộ của Thụy càng không phải nói chơi, Tô Lương Mạt giao bọn họ cho Lý Đan, Thụy cho dù có ý kiến, nhưng ban đầu Tô Lương Mạt đã nói rõ, cũng không thể nói được gì.

Thật ra Lý Đan nhỏ tuổi hơn Tô Lương Mạt, nhưng hai người sống chung gần hai năm, Lý Đan tính tình trầm ổn vượt xa tuổi của mình, cho nên cô rất yên tâm.

Bên ngoài truyền tới một hồi tiếng gõ cửa.

Tô Lương Mạt cũng không ngẩng đầu, “Vào đi.”

Lý Đan đẩy cửa phòng làm việc, “Lương Mạt, có một vị khách đến sòng bài thắng không ít tiền.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt còn dừng trên máy vi tính, “Có gì không thích hợp sao?”

“Mình nghi ngờ cô ta gian lận.”

“Chuyện như vậy phải có chứng cứ mới được, nếu không truyền ra ngoài sẽ cho là chúng ta không bỏ ra được số tiền kia.”

“Cô ta đến bây giờ vẫn chưa thua một ván nào.”

Tô Lương Mạt trầm tư một lát, “Cậu đi giải quyết đi, cố gắng xử lý ổn thỏa một chút.”

“Được.”

Sau khi Lý Đan ra khỏi phòng dẫn theo Thụy xuống tầng trệt, ở giữa chiếu bạc một cô gái tóc gọn sóng rơi trên vai, Thụy nhận ra cô ta, thừa lúc sòng bài huyền ảo Thụy kéo Lý Tư sang một bên, “Cô ta là ‘tân sủng’ của Chiêm Đông Kinh.”

“Chiêm Đông Kinh?”

“Đúng vậy, tôi thấy chắc bỏ đi, cũng chỉ bồi ít tiền, cô ta tận hứng là được rồi.”

Lý Đan không lên tiếng, cô trở lại trước chiếu bạc, Đường Khả chơi đến điên loạn, nếu không Lưu Giản sao lại nói Đường Khả là kẻ điên.

Lý Đan nhớ đến buổi tối đó trong tù, Tô Lương Mạt không ngừng cào véo trên người mình, sau đó cô mới biết được, là vì Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt tất nhiên sẽ không nói, là cô thông qua mấy người quản tù mà nghe được, nói Chiêm Đông Kinh bên ngoài lại có phụ nữ khác rồi.

Hai tay Lý Đan rủ xuống bên người không khỏi nắm chặt.

Đường Khả chơi từng trận từng trận lớn, cuối cùng không ai dám đánh cược với cô ta, cô ta liền lôi kéo người trong sòng bài, bên cạnh đại đa số đều là kẻ thua tiền cô ta đứng xem náo nhiệt.

Đường Khả ném bài đi, thẻ bài trước mặt đã xếp thành ngọn núi nhỏ, cứ tiếp tục chơi như vậy không phải sòng bài không bồi nổi, người xem càng lúc càng nhiều, cũng có vài người bắt đầu rối rít nghị luận, “Có khi nào là gian lận không?”

“Không biết chắc, nhưng nghe đâu sòng bài này không phải có lắp đặt dụng cụ kiểm tra mới nhất sao?”

“Chẳng lẽ là một phe?”

“Chớ nói lung tung, cũng không nhìn xem là địa bàn của ai...”

Đường Khả lại thắng vài ván rất đậm, tạm thời thẻ bài là cực kỳ nhiều, sau khi cô ta thắng thêm một ván nữa Lý Đan đề cử cô ta lại, Đường Khả không vui quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô, “Cô là ai?”

“Mời đi theo chúng tôi một chuyến.”

“Dựa vào cái gì?” Đường Khả nghiêng người, liếc mắt nhìn người trước mặt, “Cô là từ đâu chui ra vậy?”

Thụy tiến lên lôi kéo cánh tay Lý Đan, “Bỏ đi.”

“Tôi nghi ngờ cô gian lận.”

“Cái gì?” Đường Khả phũ tay đứng dậy, ngón tay gần như đâm vào mặt Lý Đan, “Cơm có thể ăn bậy, nhưng nói cũng không thể nói loạn.”

Lý Đan hướng người cách đó không xa hô, “Dẫn cô ta đi!”

Tô Lương Mạt xử lý mọi chuyện xong đi ra ngoài, trong sòng bài đi một vòng cũng không nhìn thấy Lý Đan.

Đập vào mắt nhìn thấy một đám người tiến vào cửa lớn, dẫn đầu là Chiêm Đông Kinh bước chân dồn dập, xuyên qua sòng bài đi lên hướng tầng hai, Tô Lương Mạt tránh người sang bên, có thể tránh tiếp xúc với Chiêm Đông Kinh cô liền tận lực tránh đi.

Dưới đại sảnh cứ vài người tụ tập trên một chiếu bạc, Tô Lương Mạt nghe trên lầu có người kêu, “Lương Mạt.”

Cô nghiêng đầu nhìn thấy Thụy hướng phía cô ngoắc ngoắc, Tô Lương Mạt để vài người quán xuyên chuyện phía dưới, chính mình đi lên trên lầu.

Thụy thấy cô liền cuống cuống kéo cô sang một bên, “Cô nhìn thấy Chiêm Đông Kinh chưa?”

“Làm sao vậy?”

“Lý Đan giữ Đường Khả lại, nói nghi ngờ cô ta gian lận, chuyện này không phải người đi theo Đường Khả báo cho Chiêm Đông Kinh, bên trong âm ỉ đến bề tắc rồi.”

Tô Lương Mạt nhíu chặt lông mày, Thụy thấy thế, vội vàng nói, “Tôi đã khuyên Lý Đan để cô ấy mở mắt ra, ai nhìn thấy Chiêm Đông Kinh không phải đều né càng xa càng tốt sao? Nhưng cô ấy vẫn không nghe, bây giờ nhất định rất phiền toái.”

Tô Lương Mạt ngắt lời Thụy, “Nếu Đường Khả thực sự gian lận, chuyện như vậy quyết không thể dung túng, truyền ra ngoài sau này còn ai dám đến?”

Thụy há to miệng, cũng không dám nói tiếp nữa.

Nháy mắt lúc Tô Lương Mạt đẩy cửa vào, tiếng cãi vã bên trong vừa vãn dập tới, Thụy dè dặt mở miệng, “Tôi không cần vào được không?”

“Chiêm Đông Kinh nếu vẫn muốn giết cô, cô đào cái hố thật sâu chui vào cũng vô dụng.” Tô Lương Mạt nói xong, dẫn đầu đi vào trước, Thụy cũng đành phải đuổi theo.

Đường Khả hai tay ôm ngực từ chối hợp tác, “Các người tính làm trò gì, lúc soát cả người tôi? Thật nực cười.”

Lý Đan cho người lấy ra một cái máy loại nhỏ, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu thấy Tô Lương Mạt đi tới, cô mặc chiếc quần bằng vải sợi màu xanh lam thoải mái, theo bước chân đi lại mà đong đưa sống động, trên người là chiếc áo thun bó sát màu trắng đơn thuần, phác họa đường cong xương quai xanh xinh đẹp mà trơn nhẵn, “Xảy ra chuyện gì?”

Đường Khả châm chọc, “Thuộc hạ của cô nói tôi gian lận.”

Tô Lương Mạt cũng không tiến lên trước, đi thẳng đến sofa đối diện ngồi vào chỗ của mình, cô bắt chéo chân phải, tìm tư thế thoải mái ngồi trước, Lý Đan quay đầu hướng Tô Lương Mạt nói, “Mình chú ý cô ta đã lâu rồi, tuyệt đối không có khả năng chỉ đơn là vận khí tốt.”

“Cô là cái thá gì?” Đường Khả hất cằm, “Mấy ván bài lúc trước của Tô Lương Mạt cô không được xem phải không? Nếu không cô cũng sẽ không nói là tôi gian lận.”

Lý Đan cũng ý thức được Đường Khả là cố ý tới xoi mói, “Có cần gọi Giản ca đến không?”

“Không cần,” Khẩu khí Tô Lương Mạt lạnh đậm, “những chuyện nhỏ nhặt này để mình xử lý là được rồi.”

Chiêm Đông Kinh chú ý tới Thụy đứng sau lưng Tô Lương Mạt, hẩn khó tránh có chút giật mình, sau khi Thẩm Tâm Lê chết hẩn muốn giao Nhất Trùng cho cô, nhưng Tô Lương Mạt lúc ấy lại giải tán bọn họ, bây giờ xem ra, cô là một lần nữa triệu hồi mấy cô gái kia trở lại, sau khi Tô Lương Mạt ra tù, rất nhiều hành động càng lúc càng khiến hẩn nhìn không thấu.

Đường Khả sau chuyện lần trước tức giận khó tiêu, sở trường của cô ta chính là đến sông bãi, Chiêm Đông Kinh thu hồi ánh mắt từ trên người Tô Lương Mạt, hẩn đứng dậy, “Đi.”

“Đông Kinh, anh không thấy bọn họ vu cáo em thế nào sao?” Đường Khả giữ chặt cổ tay Chiêm Đông Kinh.

Trên mặt người đàn ông bày rõ bức mình, “Cô đi hay không, hay là tôi để lại đây hai người tiếp tục xem trò vui với cô?”

Đường Khả nhận thấy hẩn không vui, vội vàng đứng dậy đuổi theo, Lý Đan thấy cô ta muốn đi, tiên lên ngăn cản, “Chuyện gian lận trong sông bãi còn chưa điều tra rõ ràng, cô đã muốn bỏ đi?”

Đường Khả quay người, đột ngột rút súng bên hông chĩa vào Lý Đan, “Tôi muốn tới thì tới muốn đi thì đi, ai dám cản tôi?”

Lý Tư đứng ngay gần đó dùng súng chỉ vào gáy Đường Khả, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh thấy thế, vội vàng rút súng.

Ở trong căn phòng này, tỉnh táo nhất chính là Chiêm Đông Kinh và Tô Lương Mạt, hai người nhìn mắt nhau, khí thế tranh phong đối nghịch đột ngột rút ra khỏi vỏ, muốn thu lại cũng không được.

Cô hiểu rõ, Đường Khả lần này gây hẩn không thành sẽ còn có lần sau, Chiêm Đông Kinh chỉ vì một chuyện nhỏ này mà đuổi tới sông bãi, đơn giản là sợ Đường Khả thua thiệt.

“Thu súng lại!” Tô Lương Mạt thành linh cất giọng.

Lý Tư rốt cuộc là kiên nhẫn, từ từ thu súng lại.

Đường Khả lại chĩa súng trên trán Lý Đan không nhúc nhích, Tô Lương Mạt đứng dậy, cô đi tới đè ép cổ tay Đường Khả, “Đừng nói cô không dám nổ súng, cho dù cô thực sự nổ súng bắn chết người của tôi cũng đừng hòng đi ra ngoài.”

“Hừ,” Đường Khả quét mắt về phía Chiêm Đông Kinh, “sau lưng tôi có người che chở, đừng nói tôi giết một tên thuộc hạ của cô, cho dù tôi có giết cô cũng không có ai dám quản.”

“Vậy sao?” Bàn tay Tô Lương Mạt dùng sức, đẩy cánh tay Đường Khả xuống thấp, “Không nên tùy tiện chĩa súng vào người khác, đặc biệt là khi cô xác định chính mình không dám nổ súng trước.”

Khóe mắt Đường Khả thoáng hiện uất hận, vung tay về phía Tô Lương Mạt muốn nổ súng, Tô Lương Mạt gạt một cái bẻ ngược cổ tay cô ta, cô thuận thế tháo rơi băng đạn trong súng Đường Khả, động tác nhanh nhẹn làm người ta lú lẫm, Tô Lương Mạt cầm súng trong tay giờ giờ lên, “Hôm nay coi như là hiểu lầm, cô đi đi.”

Mấy thứ bản lĩnh này của cô là lúc trước Chiêm Đông Kinh sai Tổng Các dạy cô, Tô Lương Mạt đem băng đạn ném cho Lý Tư bên cạnh, cô xoay người ngồi xuống ghế sofa.

Lý Đan nghe cô nói như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Đường Khả phẫn nộ thu súng lại, “Một câu hiểu lầm liền đuổi tôi đi? Thế nào, sông bãi của các người thua đến đây chịu không nổi nữa phải không?”

Chiêm Đông Kinh xoay người đi ra ngoài, Đường Khả kéo cánh tay của hẩn, “Em ra ngoài chơi vài ván bọn họ cứ như vậy đổ oan cho em, hôm nay nếu không cho em câu trả lời thỏa đáng em làm sao đi ra khỏi cánh cửa này?”

Khóe môi Tô Lương Mạt câu dẫn nụ cười lạnh nhạt, cô biết Chiêm Đông Kinh không chờ đợi mấy chuyện vụn vặt như vậy, Tô Lương Mạt nhìn gò má Đường Khả, lúc này phát động khí lực nói tiếp, “Kinh thiếu, nếu Đường tiểu thư đã cần mặt mũi như vậy, tôi hôm nay liền chừa mặt mũi cho cô ta, nếu chứng minh được cô ta không gian lận, tôi đích thân nói xin lỗi cô ta.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 90: Lương Mạt, cô hận tôi (hắn cũng lưu lại dấu vết trên người cô – đặc sắc nhất định phải xem)

Có người thấy có mùi JQ và tiếp xúc ở cự ly gần không a?

85. Chương 90: Lương Mạt, Cô Hận Tôi (hắn Cũng Lưu Lại Dấu Vết Trên Người Cô)

Chương 90: Lương Mạt, cô hận tôi (hắn cũng lưu lại dấu vết trên người cô – đặc sắc)

Gương mặt Chiêm Đông Kinh bị ánh mặt trời sắc sỡ rơi vào phát ra từng đạo từng đạo mỹ cảm không trọn vẹn, Đường Khả buông cánh tay Chiêm Đông Kinh ra, vẻ ung dung ngạo mạn trong mắt làm nổi bật đôi con ngươi màu nâu nhạt.

Tô Lương Mạt hướng Lý Đan nháy mắt một cái, “Mời Kinh thiếu nhập tọa.”

Đường Khả giữ chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, người dựa sát lại gần, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, “Chuyện lần trước cũng làm mặt mũi anh khó coi, lần này em muốn cô ta quỳ gối cầu xin em.”

“Đường Khả, gương mặt này của cô còn muốn vứt đi phần nào nữa?” Chiêm Đông Kinh bật ra cảnh cáo giữa kẻ rằng, nhưng Đường Khả không nghe lọt.

Cô ta đi đến trước mặt Lý Đan, “Không phải muốn kiểm tra sao? Có cần tôi cởi quần áo luôn không?”

Lý Đan cầm máy trong tay, quét quanh người Đường Khả, không phát hiện điều gì bất thường.

Đường Khả đứng trước ghế sofa, cô ta mở hai tay, bộ dạng mặc người khác chém giết, Tô Lương Mạt đoán chừng cô ta có chuẩn bị mới đến, nếu đã đưa tới cửa như vậy khẳng định không dễ dàng bị tra ra được gian lận.

Lý Đan lập lại lần nữa, sắc mặt ngưng trọng hướng Tô Lương Mạt lắc lắc đầu.

Đường Khả chấp hai tay trước ngực, “Thế nào, có không?”

Thụy đứng đằng sau ghế sofa Tô Lương Mạt đang ngồi, cô ta khấn trương quan sát thần sắc mọi người, Chiêm Đông Kinh lại ngồi về chỗ cũ, Tô Lương Mạt cũng không nói chuyện với hắn, không khí ngưng đọng trong căn phòng lớn như vậy, giống như muốn hít thở một hơi cũng không được.

Lý Đan nắm chặt máy dò trong tay, bị Đường Khả chặn không nói được gì.

“Tô Lương Mạt, chuyện này cô nói phải giải quyết thế nào?”

Tô Lương Mạt đứng lên, từng bước từng bước đến gần Đường Khả, trong mắt cô dần dần thấm đẫm rét lạnh, hai người đứng gần trong gang tấc, Tô Lương Mạt đối diện ánh mắt Đường Khả, lời nói lại hướng về phía Chiêm Đông Kinh, “Vì sự trong sạch của Đường tiểu thư, tôi hy vọng chuyện kể tiếp Kinh thiếu có thể để tôi làm.”

Đường Khả vừa nghe thấy giọng điệu này, lập tức không vui nhướn mày, “Tô Lương Mạt, cô muốn làm gì?”

Tô Lương Mạt kề sát mặt tới, hai mắt xem xét tường tận khuôn mặt Đường Khả, “Đường tiểu thư hôm nay đeo kính sát trong phải không?”

Trên mặt Đường Khả thoáng chút mất tự nhiên, “Đúng, vậy thì sao?”

“Nói vài lời đừng để bụng, tháo kính sát trong xuống đi.”

“Ý của cô là nói, tôi lợi dụng cái này gian lận?”

Tô Lương Mạt xoay đầu nhìn Lý Đan, Lý Đan lập tức tiếp nhận ý của cô, cô ấy cùng Lý Tư tiến lên cùng lúc, Đường Khả trông thấy hai người tiến sát tới gần, cô ta vung tay, “Tôi có tay, đừng đụng vào tôi.”

Cô ta quay lưng tháo kính sát trùng xuống, Lý Đan tiến lên kiểm tra, vẫn không có gì khác thường.

Đường Khả càng thêm kiêu căng, “Lần này thấy rõ ràng chưa?”

Thụy khấn trương nắm chặt hai tay, Tô Lương Mạt cầm lấy kính sát trùng nhìn nhìn, cô lại đi đến trước mặt Đường Khả, đi vòng vòng quanh cô ta, bước chân dừng lại sau lưng Đường Khả, cô duỗi ngón tay kéo chặt dây áo ngực Đường Khả, theo động tác thả bật lại, nghe thấy một hồi âm thanh nặng nề.

Sắc mặt Đường Khả thay đổi, né tránh, “Cô có ý gì?”

“Không có ý gì.” Tô Lương Mạt thu tay lại, “Cô đi đi, chuyện hôm nay tôi chỉ truy cứu đến đây thôi.”

Lý Đan nghe ra ý tứ trong lời cô nói, “Lương Mạt, cô ta rõ ràng quá phá sòng bài.”

Tô Lương Mạt vung tay, ra hiệu cô ấy im lặng.

Đường Khả đi tới cầm lấy kính sát trùng, “Nếu đã không có gì để giải thích, có phải cô nên đích thân xin lỗi tôi không?”

“Tôi lần này có thể để cô đi, nhưng sau này sòng bài không hoan nghênh cô.”

Hai người hình như nói chuyện hoàn toàn không liên gì đến nhau, Đường Khả thấy cô hỏi một đường trả lời một nẻo càng thêm tức giận, “Không chịu nhận thua phải không?”

Tô Lương Mạt nhìn cô ta chòng chọc, “Nhất định muốn tôi chỉ ngay tại trận phải không?”

Đường Khả thấy chú ý của cô rơi xuống trước ngực mình, cô ta cho dù chột dạ, nhưng vẫn cắn chặt răng, “Cô thử xem.”

Tô Lương Mạt vươn tay, lại bị Chiêm Đông Kinh đứng dậy nắm lấy, cô vung tay muốn tránh ra, lại bị người đàn ông nắm chặt hơn, “Đường Khả, chuyện này bỏ đi.”

Nói cho cùng, là muốn giữ mặt mũi cho Đường Khả, gắng gượng đảo ngược lập trường của hai bên.

Đường Khả tất nhiên cũng hiểu, Tô Lương Mạt đã nhìn thấu cô ta, tiếp tục gây chuyện chỉ khiến bản thân xấu mặt, cô ta cười cười nhìn Tô Lương Mạt không thể động đậy, “Được, lần này tôi không so đo với cô, nhưng chuyện này truyền đi chỉ sợ làm xấu thanh danh các người, sòng bài mới mở này của Lưu Giản có cơ hội thắng tiền, lại bị xem là gian lận, làm ầm ĩ nửa ngày cũng không tìm được chứng cứ gì, Lưu Giản thật sự là uống công nuôi cô rồi.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt không thể không rơi lên mặt người đàn ông bên cạnh, Chiêm Đông Kinh không có ý định buông tay, mu bàn tay của Tô Lương Mạt vì bị hấn ghì chặt mà đỏ bừng, năm đầu ngón tay gần như chết lạnh, cô dung sức vùng vẫy mấy cái cũng không thể nào rút tay lại được, “Lời này của cô lại nhắc nhở tôi, hôm nay tôi thực không thể để cho cô ra ngoài như vậy.”

“Đừng làm rộn.” Chiêm Đông Kinh trầm giọng, cũng không biết rốt là nói với người nào.

Lý Đan xông lên trước đè bả vai Đường Khả, Đường Khả muốn phản kháng bị Lý Tư bên cạnh dùng đầu gối hướng bên eo cô ta hung hăng nện tới, cô ta lập tức mềm oặt nằm sấp ở đó, hộ vệ của Chiêm Đông Kinh xông lên trước muốn ngăn cản, Lý Đan tay phải cực nhanh thăm dò áo ngực Đường Khả, một phát kéo rơi áo ngực Đường Khả.

Đường Khả thét chói tai, “Các người đều là đồ đàn, còn đứng đó!”

Mấy tên hộ vệ chen nhau tiến lên, đẩy Lý Tư với Lý Đan ra, Đường Khả tiến lên đoạt lại đồ của mình, Tô Lương Mạt trở tay thêm một quyền, khủy tay vừa vặn chống đỡ trước ngực Chiêm Đông Kinh, người đàn ông không tránh né cũng không đánh trả, vẫn cứ để yên như vậy, lúc Tô Lương Mạt giãy vung tay phải lên, không nghĩ tới Chiêm Đông Kinh đột nhiên buông ra, bàn tay sượt qua khuôn mặt tuần tú của người đàn ông, mang theo tiếng bạt tai không nặng không nhẹ.

Mọi người đều ngẩn ra.

Tô Lương Mạt quay người muốn đi, Chiêm Đông Kinh tiến lên một phát chế trụ cổ tay cô lôi cô ra ngoài, Tô Lương Mạt khí lực không bì được với hấn, đưa tay đánh từng phát một lên cánh tay Chiêm Đông Kinh.

“Đông Kinh!” Đường Khả đuổi theo gọi phía sau.

Lý Đan tiến lên ngăn cản cô ta, “Xảy ra chuyện gian lận còn chưa giải quyết, muốn đi? Lý Tư, gọi điện thoại cho Giản ca.”

Lý Tư gật gật đầu, thời gian đi gọi điện Chiêm Đông Kinh đã kéo Tô Lương Mạt ra ngoài rất xa.

Hắn mở cửa phòng của mình, Tô Lương Mạt giữ chặt cánh cửa, nhưng vẫn bị hắn đẩy một phát đi vào.

Tô Lương Mạt lảo đảo mấy bước mới đứng vững, xoa xoa cổ tay sưng đỏ đứng yên giữa phòng không nhúc nhích.

Chiêm Đông Kinh trở tay đóng cửa lại, hai người đứng cách chưa đến mười bước chân nhìn nhau.

Tô Lương Mạt nheo mắt, con ngươi lộ rõ đề phòng, “Anh thấy rồi đấy, tôi là muốn nhân nhượng cho qua chuyện.”

Chiêm Đông Kinh tựa lên cánh cửa, cũng trực tiếp lấp kín đường ra của Tô Lương Mạt, hắn nhàn nhã kiểng một chân lên, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Lương Mạt đột nhiên bật cười.

Gương mặt tuấn tú của hắn trầm xuống, hai vai lại giật giật, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, ánh mắt làm cô trở tay không kịp.

“Cô thật muốn nhân nhượng cho qua?”

Tô Lương Mạt nhìn bốn phía không có ai khác, “Tất nhiên.” Nơi này giống như không có cách nào khác để ra ngoài.

“Thật vậy không?” Chiêm Đông Kinh lại hỏi.

Thân ảnh Tô Lương Mạt chìm trong đôi con ngươi màu nâu đen của người đàn ông, Chiêm Đông Kinh ý cười khiêu khích, hắn hiếm khi lộ ra bộ dáng bất cần đời đó, “Lương Mạt,” Hắn gọi tên của cô, “cô nhằm vào Đường Khả, là vì tôi hả.”

“Lời này đảo lại, anh phải nói Đường Khả năm lần bảy lượt đến gây chuyện, là vì quan hệ lúc trước của tôi với anh mới phải?”

Chiêm Đông Kinh đứng thẳng người, cất bước đi về phía Tô Lương Mạt, cô bước lui ra sau hai bước, bấp chân đụng đến bàn trà, Tô Lương Mạt thầm nhắc bản thân trấn định, mũi chân Chiêm Đông Kinh gần như chạm vào giày của cô, hai vai hắn chùng xuống, tầm mắt bức bách cô không còn đường lui, “Tôi không tin trong lòng cô không để ý, Đường Khả kiếm chuyện, dựa vào cô lại không nhìn thấu? Cô từng bước từng bước đẩy cô ta lui về phía sau chẳng qua là muốn làm cô ta xấu mặt làm tôi xấu mặt, Lương Mạt, trong lòng cô xem tôi rốt cuộc có bao nhiêu sâu nặng?”

Tô Lương Mạt trong lòng nhảy dựng lên, toàn thân toát ra âm hàn lãnh khí, hắn cho rằng hắn liếc nhanh liền nhìn thấu cô, sau đó ung dung chờ xem cô trong mắt hắn lộ ra giây phút không đáng một đồng, đừng mơ tưởng!

“Chiêm Đông Kinh, chuyện Đường Khả đừng trách tôi, là cô ta từng bước ép sát muốn tôi khó xử, cô ta thực sự gian lận. Trong lòng tôi anh có bao nhiêu sâu nặng? Đương nhiên không chỉ có tôi thấy kiếm tiền là quan trọng, trong sòng bài của tôi xảy ra chuyện gian lận, nếu tôi dung túng, sau này làm thế nào quản lý người bên ngoài?”

“Lương Mạt, cô thật sự thích cuộc sống như vậy sao?”

Chiêm Đông Kinh nói rất nhẹ nhàng, không có chút lệ khí mà hắn nên có, trong giọng nói giống như tiếc hận và đau xót thay cô, Tô Lương Mạt kéo môi cười yếu ớt, “Anh biết không? Đây là câu chuyện cười đầu tiên mà tôi nghe được sau khi ra tù?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh hơi thay đổi, “Tôi không nói đùa.”

“Vậy anh nói cho tôi biết, tôi còn có thể làm cái gì? Ra ngoài tìm một công việc, sau đó ngày ngày bị người khác uy hiếp bị người khác đe dọa, lại không thể không mang theo Tô Trạch trốn chạy tứ phía phải không? Hay là để Lưu Giản cũng cho tôi một công ty để trông nom, lại để anh ấy vào thời điểm tôi trở tay không

kip đẩy tôi ra ngoài gánh tội thay?” Tô Lương Mạt khó có thể ức chế giọng điệu kích động của chính mình, cô nhìn thấy con người đen bóng thâm sâu của Chiêm Đông Kinh càng lúc càng sa sầm, cô kéo dài giọng nói, “Tôi sai rồi, Lưu Giản sẽ không như vậy, nhưng tôi đã quá sợ rồi, hơn nữa tôi đã sớm suy nghĩ thông suốt, khi đó xem ra tôi quá ngây thơ, còn thật sự cho rằng loại người như các người dưới tay còn có nơi nào đó trong sạch.”

“Cô hận tôi.” Chiêm Đông Kinh đọc thấy hận ý từ trong mắt cô.

“Đúng, tôi vì sao không thể hận anh?” Tô Lương Mạt hỏi ngược lại.

Đáy mắt Chiêm Đông Kinh phát ra đủ loại sắc thái không giống nhau, làm đôi con ngươi trầm lắng kia trong nháy mắt lóe sáng, hần dề hai vai Tô Lương Mạt, “Cô có thể hận tôi...”

Tô Lương Mạt cười lạnh, “Có phải anh muốn nói yêu càng đậm thì hận càng sâu hay không?” Cô đẩy hai tay Chiêm Đông Kinh ra, “Cho dù tôi không quen biết anh, cho dù tôi chưa bao giờ ngủ với anh, Chiêm Đông Kinh cho dù tôi với anh là người xa lạ tôi đều sẽ hận anh như vậy, chuyện này không liên quan đến tình cảm sâu hay cạn, là anh tự tay xé nát tất cả mọi thứ của tôi, theo lý mà nói, anh ngay cả một câu ‘hận hay không hận’ cũng không có tư cách nói ra khỏi miệng.”

Ý của cô, cùng với lời Lưu Giản nói lúc trước giống hệt nhau, hai tay Chiêm Đông Kinh rũ xuống bên người, cô che giấu vô cùng tốt, mặc kệ hần dò xét thế nào cũng không dò xét được đến đáy lòng Tô Lương Mạt.

“Nhưng ít nhất tôi cho rằng, chúng ta đã từng có tình cảm.”

“Chiêm Đông Kinh, bây giờ anh nói với tôi những lời này là có ý gì? Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, anh nói rõ ràng một lần đi.”

Chiêm Đông Kinh có chút giật mình chần chừ chú gườm mặt này, Tô Lương Mạt nghiêng người sang bên, tránh khỏi ánh mắt của hần, “Chúng ta là từng có tình cảm, ít nhất tôi đối với anh như thế nào anh là người rõ nhất, Chiêm Đông Kinh, anh nói nếu như không có lá thư đó của ba tôi, chúng ta bây giờ có phải là ở trong hoàn cảnh khác không?”

Hần không có mở miệng.

Tô Lương Mạt nói thẳng, “Lời này tôi ở trong tù không ngừng hỏi bản thân mình cả trăm lần, nhưng sau đó nghĩ thông suốt rồi, đừng tìm cho chúng ta lý do gì cả. Chuyện của công ty vẫn sẽ xảy ra, cho dù không phải lần này cũng sẽ có lần sau, tôi sớm muộn sẽ trở thành người chịu tội thay anh. Bởi vì Chiêm Đông Kinh anh quá ích kỷ, thế giới mà anh sống cuối cùng vẫn khác biệt với tôi, anh không sai, anh từ nhỏ ở trong hoàn cảnh đó mưa dầm thấm đất khiến anh vào thời điểm quan trọng sẽ đẩy từng người từng người bên cạnh đi, tôi bây giờ rất may mắn, những thứ mà tôi đáng nhận tôi sớm đã nhận xong cả rồi, tôi còn trẻ, tôi còn vốn liếng còn có thể đứng lên một lần nữa, đừng có nghĩ sẽ thông qua tôi tra được tin tức của ba tôi lần nữa, tôi sẽ không có lần thứ hai gánh trách nhiệm.”

Gương mặt cô lúc này khó tránh lộ vẻ sắc bén mà hần xa lạ, khuôn mặt tuấn tú của Chiêm Đông Kinh căng thẳng, “Hai năm tù, thực sự khó chịu như vậy sao? Ít nhất lúc cô ra ngoài vẫn rất tốt, không mất tay không gãy chân, bất quá chỉ là tiêu hao một năm rưỡi thời gian ở trong đó mà thôi...”

Chiêm Đông Kinh thật không nghĩ tới Tô Lương Mạt sẽ hận như vậy, mặc dù hần đẩy cô vào tù là không đúng, nhưng dựa vào tính tình của hần, đã xem như xuống tay nhẹ nhất.

Tô Lương Mạt lạnh lùng nhìn hần, hần không hiểu chính là, thứ tiêu hao trong tù không chỉ có thời gian, còn có mọi thứ của cô đều bị đốt sạch hết thấy, hủy hoại tất cả.

Chiêm Đông Kinh bị ánh mắt như vậy của cô điểm huyết đến nửa bước khó đi, Tô Lương Mạt đi sượt qua bả vai hần chuẩn bị ra ngoài, Chiêm Đông Kinh bắt lấy cổ tay của cô, hần vén ống tay áo của cô lên, lộ ra một thứ bên trong kích cỡ nhỏ giống như cái móng tay, “Cô vừa rồi là muốn gắn nó lên người Đường Khả phải không?”

Nếu đã bị vạch trần, Tô Lương Mạt cũng không tranh cãi, “Trước mặt mọi người cởi quần áo của cô ta cũng không tốt, tôi đã biết cô ta gian lận, tôi đem thứ này gắn lên người cô ta rồi mới khám xét, tất cả mọi người

đều có mặt như vậy, nhưng lúc đó anh lại bắt lấy tôi, Chiêm Đông Kinh, chúng ta vẫn là nên thương lượng chuyện bên ngoài nên giải quyết thế nào đi.”

Hắn đột nhiên đưa tay ôm cô, động tác bất ngờ làm Tô Lương Mạt vô thức vùng vẫy, hai tay cô đánh lên ngực Chiêm Đông Kinh, “Buông tôi ra!”

“Tôi chỉ muốn xem thử xem, thân thể của cô tim của cô có phải cũng giống như cô nói hận tôi hay không.” Hắn xòe tay chế trụ gáy của Tô Lương Mạt, cô vội vàng nghiêng mặt đi, nhưng vẫn không tránh được nụ hôn của Chiêm Đông Kinh rơi xuống, trong khoảnh khắc môi lưỡi tiếp xúc đụng chạm, Tô Lương Mạt cảm giác toàn thân đều cứng ngắc, giống như trằm mình vào một cái hồ sâu, nhiệt độ trong cơ thể đều đóng băng niêm phong trong kho lạnh. Chiêm Đông Kinh đẩy cô ngã lên ghế salon bên cạnh, cô vùng nắm đấm bị hắn bắt được nắm trong tay, hai chân đạp đá cũng bị Chiêm Đông Kinh dùng đầu gối đè ép, Tô Lương Mạt dần dần mất khí lực phản kháng, nhìn lồng ngực to lớn của người đàn ông dồn ép cô xuống địa ngục.

Bi thương vô ngần đánh úp vào lòng, Chiêm Đông Kinh chẳng qua là muốn xác định thân thể lạnh như băng này còn có thể động tình, hắn đẩy áo của Tô Lương Mạt, lộ ra phần bụng bằng phẳng, bên trên còn nhìn thấy mấy vết máu bầm vẫn chưa tán đi, bàn tay người đàn ông cầm lấy áo ngực của cô dùng sức kéo, từng dải từng dải ấn ký khoét sâu vào mắt hắn, hắn hừ lạnh lên tiếng, “Trước kia lúc ở trên giường cô đều bảo tôi nhẹ một chút, chẳng lẽ Lưu Giản như vậy cô có thể chịu được?”

Trước ngực Tô Lương Mạt phập phồng, dấu mai hồng lẫn với vết máu ứ đọng theo động tác của cô mà kích thích Chiêm Đông Kinh gấp bội, hắn xòe tay đè lại nơi đầy đặn của cô, nhiệt độ nóng bỏng như thiêu như đốt truyền tới, Tô Lương Mạt vừa xấu hổ vừa tức giận, “Anh muốn chứng minh cái gì? Chứng minh anh đối với một nữ tù vẫn có tình thú?”

Động tác trong tay Chiêm Đông Kinh dừng lại, “Lương Mạt, thời gian hai năm tôi có thể đền bù cô.”

“Lấy cái gì để đền bù?”

Chiêm Đông Kinh nhất thời bị cô hỏi khó, từ lúc này khi hắn kéo Tô Lương Mạt vào phòng mà nói, động tác hoàn toàn lộ rõ kim lòng không được, hắn đối với cô không có cách nào nói yêu, không thấy thì không sao, vừa nhìn thấy liền không cách nào dứt ra. Cái cảm giác kỳ quái này giày vò hắn đến khó chịu, lần trước cô tiếp quản sòng bài của Lưu Giản lúc cá cược ván bài kia, lột xác lộng lẫy làm Chiêm Đông Kinh chói mắt, cô không còn là Tô Lương Mạt trước kia núp sau lưng hắn cần hắn giải quyết mọi chuyện cho cô nữa rồi.

Mà Tô Lương Mạt như vậy, lại là kiểu Chiêm Đông Kinh yêu thích, hắn sẽ không yêu một cô gái mà chỉ dựa vào dung mạo hay tư thái, sợ nhất chính là bị loại phụ nữ này ăn mòn gặm nhấm, nếu như Tô Lương Mạt sau khi ra tù quay về một cách vô vị, Chiêm Đông Kinh có khi sẽ không để tâm đến cô nữa, là cô cố tử mạnh mẽ kiêu ngạo lại đâm trúng tâm khảm Chiêm Đông Kinh, cô từng chút từng chút lột xác trong mắt hắn, hắn cũng từng chút từng chút cảm giác không khống chế được tâm tình. Ánh mắt hắn trở về trước ngực Tô Lương Mạt.

Bàn tay nắm chặt dùng sức, Tô Lương Mạt rút tay phải ra hướng phía hắn vùng lên, Chiêm Đông Kinh né rất nhanh, hắn cúi người đè ép Tô Lương Mạt, mặt Chiêm Đông Kinh dán chặt vành tai của cô, trong tay đột nhiên dùng lực, Tô Lương Mạt đau đến hít ngược một hơi lạnh, môi mỏng của người đàn ông dán lên tai cô, “Biết đau vì sao còn muốn như vậy?”

“Chiêm Đông Kinh, anh buông tôi ra, tôi nhất định sẽ giết anh.”

Hắn lại lần nữa hung hăng xuống tay, Chiêm Đông Kinh nghiêng người dậy, nhìn xem vết màu đỏ hồng trước ngực Tô Lương Mạt, ngón tay hắn trước ngực cô lưu luyến chân chữ, “Vì sao lại để hắn đối với cô như vậy?”

Hắn cho rằng những dấu vết kia là Lưu Giản để lại.

Tô Lương Mạt bị hắn đè chặt rất đau, cô không lên tiếng, đôi mắt lại như muốn từ trên người hắn xuyên qua từng lỗ từng lỗ.

Lưu Giản lái xe chạy tới sông bài, đẩy cửa tiến vào liền thấy hai bên giường cung bạt kiếm rút súng chĩa nhau, anh đem theo người ập vào trong phòng, Lưu Giản tiến thẳng đến, Lý Đan chỉ Đường Khả ngồi trên sofa, “Cô ta gian lận, chứng cứ vô cùng xác thực, Lương Mạt bị Chiêm Đông Kinh lôi đi rồi.”

“Lôi đi đâu?”

“Phòng nghỉ của hân.”

Sắc mặt Lưu Giản u ám không rõ, Đường Khả thấy hân đi tới, đứng dậy định đi.

Lý Đan tiến lên cản đường đi của cô ta, Đường Khả trong bụng tức giận không có chỗ phát tiết, “Cút! Đừng có cản tôi.”

Lưu Giản trầm mặt đến trước mặt cô ta, “Càng ngày càng có bản lĩnh, dám ở trên địa bàn của tôi gian lận?”

“Đây là ám hại, tôi muốn gặp Đông Kinh.”

Lý Đan nhìn về phía Lưu Giản, “Xử lý cô ta thế nào?”

“Theo quy tắc của sông bài, chặt đứt ngón tay ném ra ngoài.”

Đường Khả nắm chặt nắm đấm, “Các người ai dám động đến tôi?”

Lưu Giản sốt ruột Tô Lương Mạt ở bên kia, thần sắc không kiên nhẫn vung tay, “Ném ra ngoài trước rồi nói sau, để lại đây ồn ào chết mất.”

“Đừng tới đây, tôi muốn gặp Chiêm Đông Kinh!”

Hộ vệ đứng trước cửa rút đi, bước nhanh về hướng phòng nghỉ của Chiêm Đông Kinh.

Một hồi tiếng gõ cửa dồn dập xuyên qua cánh cửa truyền vào tai người đàn ông, Chiêm Đông Kinh cũng không ngẩng đầu lên, “Nói!”

“Kinh thiếu, không xong, Đường tiểu thư xảy ra chuyện.”

Thần sắc trên mặt Chiêm Đông Kinh không đổi, “Cút ngay!”

“Lưu Giản đến rồi, Đường tiểu thư có khả năng...”

“Muốn chết phải không!”

Tô Lương Mạt nghe thấy bên ngoài không còn âm thanh gì nữa.

Đường Khả bị hai người kéo ra bên ngoài, một đường hùng hùng hổ hổ, hộ vệ hai bên dùng súng chĩa vào đối phương, tên đi báo tin kia sau khi trở lại hướng đồng bọn lắc lắc đầu, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy Đường Khả bị đẩy đi.

Lưu Giản cùng Lý Đan đứng trên lan can hình vòng cung trên tầng hai, anh dù gấp vẫn ung dung đứng nhìn xuống, không ít người vây sang đây xem náo nhiệt, Lý Tư ở phía sau tiến lên trấn an, “Không có việc gì không có việc gì, bắt được kẻ gian lận, mọi người tiếp tục chơi, chơi đến tận húng a.”

Đường Khả hét một tiếng chói tai, thật đúng là bị ném ra ngoài.

Đầu gối đập xuống đất lập tức rách da, cô ta quỳ rạp dưới đất bỏ nửa ngày mới đứng lên được, cử động một chút toàn thân đều đau nhức.

Lúc Lý Đan hoàn hồn đã thấy Lưu Giản sải bước bỏ đi, đang hướng về phía phòng nghỉ của Chiêm Đông Kinh tiến tới.

Đầu tóc Tô Lương Mạt rơi tán loạn dán lên trên mặt, ngón tay Chiêm Đông Kinh vén tóc của cô lên, mái tóc cắt ngắn bớt rồi, cũng nhuộm màu, Tô Lương Mạt gạt tay của hân ra.

Chú ý của người đàn ông tiếp tục rơi xuống ngực cô.

Hắn duỗi ra hai ngón tay, dùng đốt ngón tay bóp da thịt mềm mướt trước ngực cô, Chiêm Đông Kinh nghĩ tới động tác Lưu Giản có khả năng làm ra, dưới tay hắn dùng sức, phương thức ngược đãi giống nhau, cái này so với Tô Lương Mạt tự mình ra tay cảm giác đau nhức hơn nhiều.

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy một vết màu đỏ tím hiện ra, hắn không có khuây khỏa chút nào, tim ngược lại co rút đau đớn một hồi không cách nào xoa dịu.

Bên ngoài có tiếng đập cửa, “Lương Mạt, Lương Mạt em có trong đó không?”

Tô Lương Mạt muốn ngồi dậy, “Lưu Giản!”

Chiêm Đông Kinh đưa tay che miệng cô lại, cô phát ra mấy tiếng ngậm nga, âm thanh này truyền tới tai Lưu Giản lại vô cùng mờ ám, anh không có chìa khóa, tức giận nhắc chân dùng sức đá mấy cước lên cửa, “Mở cửa!”

Tô Lương Mạt há miệng cắn lên bàn tay Chiêm Đông Kinh, hắn tránh không kịp, thừa dịp hắn buông tay Tô Lương Mạt hét lên, “Chìa khóa trong tủ bảo hiểm trong phòng nghỉ của em, Lưu Giản cứu em!”

Chiêm Đông Kinh dùng môi hôn che miệng cô lại, đầu lưỡi linh hoạt nhân lúc cô không phòng bị chui vào, Tô Lương Mạt lại hung hăng cắn mạnh xuống, hắn vội vàng đẩy ra, vẫn bị cô cắn lên khóe miệng.

Chiêm Đông Kinh đưa tay quẹt một cái, vết máu không thể chờ được tuôn ra, đầu lưỡi hắn khê liếm miệng vết thương, sau đó đứng dậy.

Tô Lương Mạt được tự do, đẩy hắn một cái muốn đi.

Chiêm Đông Kinh lại đứng thẳng người trước mặt cô, “Vừa rồi cô nói, tôi buông cô ra, cô có thể giết tôi đúng không?”

Tô Lương Mạt cũng lau khóe miệng.

Cô sửa sang quần áo chỉnh tề, Chiêm Đông Kinh đi đến trước bàn làm việc, từ bên trong lấy ra thứ gì đó đưa về phía cô, “Còn nhớ khẩu súng này không?”

Cô đưa mắt nhìn, không lên tiếng.

“Đây là quà sinh nhật tôi tặng cô.”

Mùi máu trong miệng làm cô thấy khó chịu, thậm chí đầu óc cũng bắt đầu lơ đãng, Tô Lương Mạt nhìn bàn tay Chiêm Đông Kinh mở ra.

“Anh muốn thử xem tôi có dám hướng anh nổ súng không, đúng chứ?”

“Đúng.”

Tô Lương Mạt nhận lấy khẩu súng, cười lạnh một tiếng, “Từ khi nào Kinh thiếu cũng có thể đem mạng của mình giao vào tay người khác như vậy?”

Cô từ từ duỗi thẳng tay, hòng súng nhắm ngay Chiêm Đông Kinh.

“Tôi cũng đánh cược một lần, đánh cược cô có dám hay không, làm được hay không?”

Những lời này của Chiêm Đông Kinh, làm máu huyết vốn đã đóng băng của Tô Lương Mạt lại lần nữa kích động, lòng đầy phần nộ cùng bất lực, trước khi cô vào tù cũng đánh cược một ván như vậy, nhưng lại thua cuộc.

Cánh tay Tô Lương Mạt run rẩy, cô dùng tay trái nắm giữ tay phải, “Tôi thua trên người anh đến nát bấy, anh dựa vào cái gì muốn từ trên người tôi thắng trở lại?”

Bên ngoài truyền tới âm thanh rất nhỏ, ngón tay Tô Lương Mạt nắm chặt, đầu ngón tay cô nhún đi xuống, lực đạo từng chút đè nặng cò súng, lúc viên đạn ‘đoàng’ một tiếng vọt ra ngoài cũng nằm ngoài dự liệu của cô, Chiêm Đông Kinh đứng yên không nhúc nhích, màng nhĩ giống như bị viên đạn sượt qua đến rách vỡ, trên lỗ tai phải nói là một hồi nóng rát cùng đau đớn bén nhọn, vừa đúng lúc cửa bị Lưu Giản đẩy ra, viên đạn lao vút đến hướng thẳng về phía anh trực tiếp bắn tới!

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 91: Nước đổ khó hốt, hấn thua rồi

86. Chương 91: Nước Đổ Khó Hốt, Hấn Thua Rồi

Chương 91: Nước đổ khó hốt, hấn thua rồi

Tô Lương Mạt kinh hãi trợn to hai mắt, “Lưu Giản, cẩn thận!”

Lưu Giản nghiêng người một cái, nhưng cánh cửa vừa mở một nửa vẫn cản hạ động tác của anh, viên đạn sượt qua đầu vai Lưu Giản, găm vào bức tường khảm hoa văn đối diện.

Chiêm Đông Kinh đưa tay theo hướng gò má, sau khi đau đớn mới cảm nhận được, hấn cau mày, đưa bàn tay ra phía trước nhìn thử, có máu.

Trong lỗ tai lúc này vẫn còn tiếng ‘ong ong’, viên đạn sượt qua gáy, vài sợi tóc rơi vãi dưới chân.

Về mặt hấn tích tụ đầy mây mù vô chừng, máu tràn qua lòng bàn tay, giữa ngón tay cũng có.

Cô thực sự muốn giết hấn!

Lần này là Tô Lương Mạt tự mình ra tay, hấn không thấy được cô có chút do dự nào, nòng súng cũng là cô hướng phía hấn nhắm tới.

Chiêm Đông Kinh hô hấp nặng nề, bàn tay để bên người nắm chặt thành quyền, cánh tay Tô Lương Mạt rũ xuống, máu theo gương mặt của người đàn ông chảy xuống, nổi bật khuôn mặt với ngũ quan càng phát ra thâm sâu kinh người, hộ vệ đuổi theo sau cửa lần lượt chạy vào.

“Kinh thiếu!” Có người cầm khăn giấy đưa cho hấn, Chiêm Đông Kinh vo đồng giấy lớn thành một đoàn dè lên gáy.

Tô Lương Mạt vứt súng trong tay, khẩu súng kia đã từng được cô coi là trân bảo lúc này bị cô giẫm dưới chân, Tô Lương Mạt bước nhanh lên phía trước, lúc đi ngang qua người Chiêm Đông Kinh cũng không có chút chần chừ, vội vã như một làn gió không thể bắt kịp.

Giọng điệu khản trương của cô trong nháy mắt từ cửa truyền đến, “Lưu Giản!”

Lưu Giản dè lại bả vai, được người bên cạnh đỡ từ trên sàn ngồi dậy, Tô Lương Mạt thấy máu từ giữa kẽ tay anh ào ào chảy ra ngoài, “Có phải bắn trúng anh rồi không? Anh nói đi!”

“Nhưng mà không phải đã bắn trúng anh rồi sao?” Lưu Giản dựa lưng lên cánh cửa, “Chết tiệt, viên đạn không có mắt từ đâu bay tới!”

Sắc mặt Tô Lương Mạt nôn nóng, “Thực xin lỗi, là em không tốt.”

Lưu Giản bỏ bàn tay đang dè vết thương ra, dưới áo sơ mi bị bắn rách có thể nhìn thấy máu tươi mơ hồ, “Sớm biết em để nó bay lâu thêm một hồi thì tốt rồi, cũng cho anh chút thời gian phản ứng.”

Tô Lương Mạt thấy anh còn khí lực đùa giỡn, tâm tình buông lỏng, “Nhanh, em đưa anh đi bệnh viện.”

Chiêm Đông Kinh xoay người nhìn hai người, chỗ trên lỗ tai từng đợt từng đợt nóng rất đau nhức, hấn biết không nghiêm trọng, chỉ là bị rách lớp da, nhưng vừa rồi hòng súng của Tô Lương Mạt chỉ cần lệch sang dù chỉ một phân, hấn không dám nghĩ thêm nữa.

Lúc ấy cũng là hấn ầm đầu, mới có thể cho cô cơ hội nổ súng.

Bây giờ nghĩ lại, không thể không hoảng sợ một trận.

Tô Lương Mạt cầm khăn giấy người ngoài đưa tới dè lại bả vai Lưu Giản, “Đi, Tiểu Vương, sai người chuẩn bị xe.”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh không chỉ mỗi miệng vết thương, trên người còn có nơi nào đó cũng đau nhức không hiểu nổi.

Lưu Giản dè dặt tay Tô Lương Mạt, ánh mắt đối diện Chiêm Đông Kinh đứng đó không xa, “Kinh thiếu, anh chỉ là đặt trước ở đây một phòng nghỉ, nhưng tôi không có đem người của tôi cho anh thuê.”

Chiêm Đông Kinh bỏ đồng khăn giấy trong tay ra ném lên bàn trà, Tô Lương Mạt nhìn thấy một đồng máu.

“Tôi chỉ là xử lý một chút công chuyện với cô ta.”

“Xử lý công chuyện cần phải ở một mình trong phòng sao? Kinh thiếu, có câu khuyên anh, nước đổ khó hốt.”

Chiêm Đông Kinh hỏi hộ vệ bên cạnh, “Đường Khả đâu?”

Hộ vệ thấp thỏm nhìn hẩn, “Đường tiểu thư bị bọn họ sai ném ra khỏi sông bài rồi.”

Chiêm Đông Kinh cầm lấy thứ trên bàn trà, Lưu Giản hướng hẩn nói, “Quyền sử dụng căn phòng này tôi thay người lưu đến cuối tháng, thời gian tới Kinh thiếu vẫn là nên tìm nơi khác đi.”

“Mở cửa làm ăn còn có đuổi người?”

“Thật sự là nơi quá nhỏ, không cung kính được vị đại phật như ngài.”

Chiêm Đông Kinh nhận lấy băng gạc hộ vệ tìm tới, khoe môi hẩn tràn ra nụ cười lạnh, “Cái này cần để Tô Lương Mạt tự mình lựa chọn, là để lại chỗ này cho tôi, hay là muốn năm ngày ba bữa có người đến gây phiền phức.”

Tô Lương Mạt ngay cả hai mắt cũng không ngước lên, “Xe cũng sắp chuẩn bị xong rồi, mau đến bệnh viện.”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh tê dại theo đầu óc, cô từ đầu đến cuối cũng không thêm hỏi hẩn thương thế ra sao, thậm chí cả ánh mắt cũng lười cho hẩn, hẩn cất bước đi thẳng về hướng cửa, Tô Lương Mạt đỡ Lưu Giản ra ngoài trước, lúc người đàn ông đi ngang qua người cô, Tô Lương Mạt ngước mắt là nhìn thấy được trên tai hẩn còn vết máu chưa xử lý sạch sẽ.

Cả đám người đi theo sau lưng Chiêm Đông Kinh xuống lầu, hộ vệ thay hẩn vòng chiếc áo khoác tây trang màu đen lên đầu vai, máu trên mặt chảy xuống cổ, đường cong cần cổ càng lộ vẻ kiên cường gợi cảm, ánh mắt Chiêm Đông Kinh sắc lẻm như báo, người phía sau ai cũng không dám chọc hẩn, quanh thân người đàn ông tản ra khí thế lạnh lẽo giống như muốn ăn sống người khác. Có kẻ lại không biết sống chết, một tên cờ bạc khom lưng cúi đầu tiến lên, “Kinh thiếu.”

Chiêm Đông Kinh quét mắt, phất tay một cái đơn giản liền đem hẩn quét ra xa mấy bước, ‘phanh’ một tiếng bị đánh ngã trên chiếu bạc.

Đám người trong sông bài tự động tản ra, một đường mở tới tận cửa, trong đôi mắt của người đàn ông ngăm gọn sòng, đi ra ngoài cửa thấy Đường Khả ngồi xổm dưới đất, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh lập tức chạy đến, “Đông Kinh!”

Xe hơi màu đen đứng lúc dừng trước người Chiêm Đông Kinh, hẩn khom lưng muốn ngồi vào chỗ phía sau.

Đường Khả mặt mũi đầy ủy khuất, “Đông Kinh, anh xem tay với chân em.”

Chiêm Đông Kinh đột nhiên xoay người, một cước đạp trúng đầu gối cô ta, Đường Khả không kịp chuẩn bị ngã quỵ xuống, đầu gối đập lên mặt đường lạnh cứng như băng không dậy nổi. Chiêm Đông Kinh liếc nửa con mắt nhìn người quỵ dưới đất, “Cô mẹ nó còn gây thêm chuyện như vậy liền cút cho tôi!”

Đường Khả cắn răng quỳ ở đó không nhúc nhích.

Chiêm Đông Kinh lên thẳng xe, cửa sổ xe chậm rãi che đi gương mặt âm trầm của người đàn ông.

Đường Khả ngơ ngác nhìn theo đoàn xe gào thét kéo đi đến xuất thần, Tô Lương Mạt theo ngay phía sau dìu Lưu Giản ra ngoài, hai người chạm mắt nhau, rồi lập tức lên xe.

May mà viên đạn không lưu lại trong người, nhưng bị thương cũng không nhẹ, lên là ở trên vai, sau khi may lại bác sỹ sợ Lưu Giản lộn xộn làm rách miệng vết thương, liền dùng băng vải treo ngược cánh tay của anh ở trước ngực.

Lưu Giản nói gì cũng không đồng ý, nhưng Tô Lương Mạt cứ khẳng khẳng đòi như vậy, anh chỉ có thể làm theo.

Cần ở lại bệnh viện quan sát một đêm, Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt vội vàng rót nước ỉnh, “Để cái ly xuống đi, vết thương nhỏ vết thương lớn đều bị cả rồi, còn lo chịu không được cái này, đợi lát nữa anh cùng về với em.”

“Không được, bác sỹ bảo anh ở lại một đêm anh nhất định phải ở lại, như vậy đi, sòng bài bên kia em phải trở về một chuyến, bữa tối em cho người đưa tới được không?”

“Buổi tối em ở bên cạnh anh?”

“Ừ.” Thanh âm Tô Lương Mạt nhẹ nhàng, “Bất anh bị thương dù sao cũng nên chịu trách nhiệm.”

“Vậy được,” Lưu Giản nằm đó sung sướng như ông lớn, “đến sớm một chút, anh chờ em.”

Chiêm Đông Kinh trở lại Thanh Hồ Đường, để bác sỹ cầm máu vết thương trên đầu, may mà chỉ là rách da không có gì đáng ngại, hắn ngồi trong phòng trên tầng hai, toàn bộ rèm cửa đều kéo lại, còn chưa tới chạng vạng, mây đen đã giăng đầy, một trận gió thổi tới đập lên cửa sổ sát đất, cả căn phòng giống như đang rung chuyển kịch liệt.

Hắn vùi nửa người trên vào bóng đêm u ám, ngồi trên ghế sofa đối diện cửa sổ sát đất đang mở, đầu tóc bị thổi tung kích thích da đầu một hồi căng nhức đau đớn.

Chiêm Đông Kinh đau muốn nứt đầu, phóng tầm mắt về phía xa, tất cả đều đen kịt.

Hắn dường như nghe thấy có một âm thanh nói với hắn: ‘Chiêm Đông Kinh, anh có thể cho em một nơi ánh mặt trời có thể chiếu tới không?’

Trong lỗ tai lúc này vẫn còn dội lại tiếng ‘ong ong’, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ gõ.

Chiêm Đông Kinh một hồi lâu không có phản ứng.

Cũng chỉ là Hàn Tăng có gan, hắn đẩy cửa ra, ở bên ngoài lên tiếng, “Kinh thiếu.”

“Vào đi.”

Hàn Tăng đi vào, nhìn thấy khẩu súng nhỏ nhắn nằm trên bàn trà, Chiêm Đông Kinh cũng không ngẩng đầu lên, “Chuyện gì?”

“Trời mưa rất to, huynh đệ ở sòng bài bên kia nói, Đường tiểu thư vẫn còn quỳ ở đó.”

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn thời tiết bên ngoài, “Tổng Các bên kia sao rồi?”

“Mấy ngày nữa có thể xuất viện.”

“Đi đón Đường Khả lại, đừng làm mất mặt trước cửa lớn.”

“Cô ấy không chịu quay về.”

Hỏa khí của Chiêm Đông Kinh bốc lên, “Vậy để cô ta quỳ.”

Tô Lương Mạt trở lại sòng bài, vừa đúng lúc mưa xối xả như trút nước, cô không đem theo ô, tài xế nói đi vào lấy, Tô Lương Mạt để anh ta lái xe tới cửa, vẫn còn vài bước, lúc cô chạy đến cửa trên người cũng không thể không ướt.

Cô đưa tay phui phui nước đọng, nhìn thấy Đường Khả quỳ trước cửa, hai mắt cơ hồ không mở ra được, lại hướng về phía cô nhìn chăm chú.

Tô Lương Mạt gọi nhân viên ở bên cạnh đến, “Cứ quỳ ở đây làm khách khứa ra vào thế nào? Bảo cô ta quỳ sang bên cạnh đi.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt thu hồi tầm mắt xoay người lên tầng hai, mấy người Lý Đan đều ở đây, thấy cô đi vào, Lý Đan vội vã tiến lên, “Giãn ca không sao chứ?”

“Không có gì nghiêm trọng.”

Thụy đem khăn lông tới đưa cho Tô Lương Mạt, cô đưa tay nhận lấy, “Cảm ơn.”

“Lương Mạt, thực xin lỗi.” Lý Đan vẻ mặt áy náy, “Mình nên mắt nhắm mắt mở cho qua.”

“Chị, chị lại không làm sai.” Lý Tư ở bên cạnh nói.

Thụy dựa vào bàn làm việc, chêm vào một câu, “Tôi thấy chuyện hôm nay Lý Đan thực không nên xử lý như vậy, quan hệ của Đường Khả với Chiêm Đông Kinh tôi đã nhắc nhở cô, chuyện này cũng nhờ có Lương Mạt, nếu không cuối cùng không tìm được chứng cứ cô ta gian lận, thì thực sự là rắc rối lớn.”

“Thụy tỷ, không thể nói như vậy được?”

“Lý Tư, vậy cô cảm thấy chị của cô làm rất đúng à?”

“Được rồi,” Tô Lương Mạt ném khăn lông trong tay, “chuyện còn chưa ra sao, người một nhà lại cãi vã nhau trước.”

Lý Đan gật gật đầu nói, “Chuyện hôm nay mình thừa nhận, là mình lỗ măng.”

“Mình không cho là vậy,” Tô Lương Mạt chống hai tay lên mép bàn, “người sáng suốt đều có thể nhìn ra là Đường Khả cố ý đến khiêu khích, trị được thói ngạo mạn của cô ta cũng tốt, nhưng sau này đối phó với loại người như vậy chúng ta cần đặc biệt cẩn thận, bọn họ ỷ vào chỗ dựa sau lưng mình sẽ tùy ý làm bậy, chúng ta không thể nhu nhược, cũng không thể tự mình hành động. Giống như Thụy đã nói, hôm nay Đường Khả rõ ràng có chuẩn bị mà đến, vật dụng cô ta dùng để gian lận là kính sát trùng cùng với thiết bị thu tín hiệu giấu trong áo ngực, tất nhiên, chỉ một mình kính sát trùng thì máy đo không kiểm tra ra được. Lý Đan, nếu chuyện hôm nay không có cách nào giải quyết, cô ta tất nhiên sẽ cắn chúng ta không tha, sau này chuyện như vậy mình không dám bảo đảm sẽ không phát sinh, điều chúng ta cần làm là phân biệt, trong trường hợp bất lợi với chúng ta, chúng ta thậm chí phải tự tạo thời cơ.”

“Tự tạo như thế nào?” Thụy khó hiểu hỏi.

“Bọn họ biết sử dụng thủ đoạn, chúng ta thì không được?” Tô Lương Mạt kéo tay áo lên, lộ ra một thứ đồ nhỏ cỡ cái móng tay bên trong, “Nếu như tôi lục soát trên người Đường Khả không tìm thấy, tôi cũng có thể tạo ra cho cô ta một cái.”

Lý Đan vẻ mặt giật mình, “Cậu, cậu muốn giả họa cho cô ta?”

Tô Lương Mạt kéo môi cười, “Đừng nói khó nghe như vậy, cái này gọi là tự mình lưu lại đường sống.”

Mấy người nhìn mặt nhau, “Lương Mạt, không ngờ cậu biết sử dụng chiêu này.”

“Chúng ta không phải chính nhân quân tử gì đó, đây vốn là thế giới đen ăn đen, hơn nữa chỉ cần nhanh tay lẹ mắt, ai có thể nói thứ này không phải do cô ta mang vào? Mình nói là của cô ta, chính là của cô ta.”

“Đúng!” Lý Tư gật đầu, “Huống hồ chúng ta cũng không phải tùy tiện đổ oan người khác, nếu như đường đường chính chính vào sông bãi, ai lại nghi ngờ cô ta sẽ giở trò.”

Tô Lương Mạt tất nhiên đồng ý lời của Lý Tư, ngón trỏ của cô hướng lên huyệt thái dương day day nhẹ, “Đầu óc phải biết linh hoạt xoay chuyển mới được.”

Lý Đan bật cười, “Tà đạo.”

Thụy cũng không nhịn được cười, “Tôi vẫn cho là Lương Mạt làm việc nghiêm túc biết bao đấy.”

Tô Lương Mạt nhún nhún vai, “Không có cách nào, cũng là bị ép buộc, bây giờ chúng ta vừa mới bước đi, tất nhiên sẽ bị người khác chen ép trên đầu, đợi ngày nào đó chúng ta vàng thật không sợ lửa, liền không cần những thứ tà đạo này.”

Tô Lương Mạt không ở lại sông bài bao lâu, cô dặn dò mọi việc xong xuôi định đi mua cơm cho Lưu Giản rồi đến bệnh viện.

Mưa bên ngoài cũng không có chút dấu hiệu muốn ngừng, Tô Lương Mạt cầm lấy ô đi ra, đột nhiên nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ở bên ngoài.

Người đàn ông đứng trước mặt Đường Khả, có người đứng bên cạnh che dù cho hắn.

Đường Khả vẫn còn cúi kính, người khác khuyên cũng không đứng dậy, Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, Đường Khả cũng không biết nói câu gì, thân thể Chiêm Đông Kinh rõ ràng cứng nhắc, hắn cởi áo khoác bao lấy bả vai Đường Khả, Tô Lương Mạt mở ô đi ra ngoài, một ít nước đọng bắn lên thấm ướt giày của cô.

Đường Khả mượn lực đứng dậy, hai tay gắt gao ôm chặt cổ Chiêm Đông Kinh, “Đông Kinh, thật xin lỗi.”

Váy áo cô ta sớm đã ướt đầm, vài vóc mỏng manh dán chặt vào người, trước ngực tròn đầy ẩn giấu trước người Chiêm Đông Kinh, người đàn ông vỗ nhẹ lên lưng cô ta hai cái, “Lên xe.”

Hắn ôm cô ta xoay người, đôi mắt tĩnh lặng bất ngờ chạm phải thân ảnh của Tô Lương Mạt, cô cầm cái ô trong suốt, áo thun màu trắng mờ mờ có dính vết máu, trận mưa này đặc biệt lớn, phóng tầm mắt đi có loại ảo giác như mây mù lượn lờ, Chiêm Đông Kinh cảm giác như Tô Lương Mạt cách hắn rất xa, cái loại lãnh đạm cùng thờ ơ đó càng thêm làm người ta sợ hãi.

Đường Khả nhận thấy ánh mắt của hắn, cô ta lập tức vòng chặt cánh tay, “Đông Kinh, em lạnh quá.”

Tô Lương Mạt bước chậm chậm tới, xe đã dừng trước cửa, hơn phân nửa ống quần đều ướt, lúc đi ngang qua người Chiêm Đông Kinh cô vô thức ngẩng đầu, miệng vết thương của hắn chỉ được xử lý đơn giản, chỗ bị viên đạn cứa qua rách mất lớp da, một phần nhỏ chưa được băng kỹ có vẻ rất vụng về.

Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chú thân ảnh đi xa của cô, Tô Lương Mạt ngồi vào xe, “Lái xe.”

Tài xế không dám tăng tốc, lớp xe nghiền qua từng vũng nước to, nước tràn ra ngoài còn cách xa đám người Chiêm Đông Kinh, không đến mức bị bắn vào.

Tô Lương Mạt không nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mưa uốn lượn chảy xuống bóng dáng bên ngoài mờ nhạt rồi, thấp thoáng chỉ nhìn thấy hai chiếc ô màu đen ở trên đỉnh đầu Chiêm Đông Kinh.

Không biết là tầm mắt làm trái tim mơ hồ, hay là trái tim làm mơ hồ tầm mắt.

Chiêm Đông Kinh nhìn xe hơi lao vút đi, nơi bả vai lãnh lẽo, cúi đầu nhìn thấy cả đầu vai đều ướt.

Hộ vệ che dù theo tầm mắt của hắn nhìn lại, “Kinh thiếu, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Chiêm Đông Kinh đẩy Đường Khả ra, “Đi thôi.”

Tô Lương Mạt trước tiên đi mua ít thức ăn, lúc đến bệnh viện cũng chưa tính là muộn, Lưu Giản nằm trên giường đang xem tivi, một chút vết thương nhỏ này đối với anh mà nói thực không coi ra gì.

Cô để thức ăn lên tủ đầu giường, lại đưa cơm cho Lưu Giản.

Lưu Giản nhận lấy cái thìa trong tay Tô Lương Mạt, “Bên ngoài mưa lớn như vậy, em để người khác đưa đến cũng được.”

“Buổi tối còn phải truyền nước, vẫn là để em ở lại đây với anh đi.”

Tô Lương Mạt nhìn miệng vết thương nơi bả vai đã băng bó kỹ càng của người đàn ông, “Em thấy anh trúng đạn, hù chết em, còn tưởng đã bắn trúng anh.”

“Tại sao lại hướng hấn nổ súng?”

Cô cụp mi mắt, tay cầm cái chén bất động, “Em cũng không biết.”

“Em cần phải hạ quyết tâm lại, lệch đi một phân có khả năng hấn liền mất mạng.”

Tô Lương Mạt cầm đôi đũa chọc chọc cơm trong chén, “Anh ta nói dấu vết trên người em là anh làm ra.”

Lưu Giản cười giễu một tiếng, “Hấn để ý?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

Tô Lương Mạt bức dọc nóng nảy, chỗ bị véo trước ngực vẫn còn rất đau, “Anh ta muốn đánh cược một lần, thử xem em có dám hướng anh ta nổ súng hay không.”

“Đáng lẽ phải là có muốn hướng hấn nổ súng hay không chứ?”

“Chỉ cần nòng súng hướng đúng, còn muốn cái gì nữa? Anh ta thua rồi.”

Lưu Giản nhìn cô chằm chằm không lên tiếng, ăn cơm xong, Tô Lương Mạt thu dọn sơ qua, Lưu Giản thấy mặt cô đầy mệt mỏi, “Về nhà ngủ đi.”

“Đã nói ở lại với anh mà.”

Trận mưa này kéo dài mãi tới sau nửa đêm, Tô Uyển cũng không ngủ, tựa lên cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài.

Lưu Giản đến bây giờ còn chưa trở về, trước đây cũng có đêm không về nhà, nhưng Tô Uyển không đợi anh thì không an lòng.

Tổng Phương gõ cửa đi vào, chị ta còn buồn ngủ nhìn xem Đậu Đậu ngủ trên giường nhỏ, “Tô Uyển đừng chờ nữa, vừa rồi người của lão Nhị bên kia gọi điện thoại tới, nói cậu ấy bị thương đang ở trong bệnh viện.”

“Cái gì?” Tô Uyển cả kinh, “Ở bệnh viện nào, có nặng lắm không?”

“Không có gì đáng ngại, nói là bị đạn bắn sượt qua rách da.”

“Không được, em phải đến bệnh viện xem thử.”

“Em cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

“Chị dâu, em không đi trong lòng rất khó chịu, dù sao cũng không ngủ được.” Tô Uyển nhìn Đậu Đậu ngủ trên giường nhỏ, “Đậu Đậu bây giờ rất ngoan, có thể ngủ đến hừng sáng.”

“Ai, đi đi, chị ngủ ở đây.”

Tô Uyển vội vàng thay quần áo, Tổng Phương nói cho cô ta biết ở bệnh viện nào, lúc Tô Uyển đến đã gần ba giờ sáng.

Hộ vệ bên ngoài phòng bệnh nhận ra cô ta, Tô Uyển đẩy cửa đi vào, cô ta nhìn thấy có người nằm bên cạnh giường của Lưu Giản, Lưu Giản đắp cho người đó chiếc chăn mỏng, Tô Lương Mạt khẽ động bả vai, cái chăn rơi xuống dưới chân, Lưu Giản cố không làm ồn đánh thức cô, anh chống bả vai nhịn đau nhặt chăn lên, lại đắp lại cho cô.

Tô Uyển che miệng lại, trong ấn tượng của cô ta Lưu Giản có khi nào có thể đối xử với người khác tốt như vậy?

Cô ta không dám lên tiếng, đèn trong phòng bệnh đều tắt, chỉ dựa vào ngọn đèn đường bên ngoài chiếu vào rọi sáng một góc phòng, Lưu Giản gối cánh tay sau gáy, anh đưa tay dò xét vuốt vuốt đầu Tô Lương Mạt.

Tô Uyển đứng trước cửa, bên kia tối đen, không có ai nhìn thấy cô ta.

Cô ta ngồi xổm xuống, lại không dám phát ra một chút âm thanh.

Đường Khả tắm rửa xong thay quần áo đi ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng Chiêm Đông Kinh nhìn nhìn, cửa bị đóng chặt, hộ vệ ngăn cô ta nói Chiêm Đông Kinh đã nghỉ ngơi.

Cô ta lại xuống dưới lầu, vừa hay thấy Hàn Tăng định đi.

“Hàn Tăng.” Cô ta mở miệng gọi tên hắn.

Hàn Tăng xoay người, “Chuyện gì?”

Đường Khả đem ra cái hòm thuốc, “Bôi thuốc cho tôi.”

Hàn Tăng không tình nguyện ngồi lại, hắn tay chân vụng về, cũng không quan tâm trên tay trên chân cô ta nhiều chỗ bị rách da vô cùng thâm, bông y tế chấm thuốc sát trùng dùng sức ấn xuống.

“A! Nhẹ một chút!”

“Cô cũng không phải chưa từng bị thương.”

“Hàn Tăng, có phải Đông Kinh rất tức giận không?”

Nói đến chuyện này Hàn Tăng liền tức giận, “Đường tiểu thư, cô cũng đừng gây thêm phiền toái cho Kinh thiếu.”

“Tôi làm như vậy, là tôi muốn lấy lại thể diện cho anh ấy.”

Hàn Tăng lầm bầm vài tiếng, “Việc này bây giờ truyền ra ngoài, thể diện đều mất hết rồi.”

“Anh nói cái gì?”

“Tóm lại cô đừng đi chọc cô ta.”

“Vì sao?”

“Tôi cũng không biết, Tô tiểu thư người này rất thần bí, nói không ra, dù sao chọc tới cô ta đối với cô cũng không có gì tốt,” Hàn Tăng chỉ chỉ trán của mình, “nhìn thấy vết sẹo này không? Vì cô ta Kinh thiếu đích thân đánh đấy.”

“Đó là bởi vì anh da thô thịt dày.”

Hàn Tăng cũng lười nói nhảm với cô ta, “Cô ta là một tay Tổng Các dẫn dắt mà thành, tinh hoa đấy.”

Hôm sau, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, y tá tiến vào kỳ quái nhìn thấy Tô Uyển ngồi dưới đất, cô ta nghe động tĩnh lập tức đứng dậy, Tô Lương Mạt cũng tỉnh lại.

Lưu Giản còn ngủ, Tô Lương Mạt đẩy ghế ra, nhìn thấy Tô Uyển sải bước đi vào, “Giản, anh không sao chứ?”

Y tá đo nhiệt độ cho anh, đưa tay kiểm tra, “Sao lại nóng như vậy?”

Tô Uyển đẩy tay y tá ra, quả nhiên, “Giản, anh không sao chứ?”

Y tá vén băng gạc trên vết thương của anh lên, “Không ổn, có thể bị nhiễm trùng rồi.”

Sau nửa đêm Lưu Giản bắt đầu cảm thấy miệng vết thương đau nhức kịch liệt, anh thấy cô ngủ được rất sâu, nên không gọi cô, Tô Lương Mạt thấy anh khê khê mở mắt, “Thực xin lỗi, em ngủ say quá.”

Tô Uyển kéo tay Lưu Giản, thấy bả vai anh sưng đỏ không nhìn nổi, y tá đã ra ngoài gọi bác sỹ, Lưu Giản đầu óc còn mơ mơ màng màng, rút tay lại muốn ngồi dậy.

Tô Uyển nâng giường cao lên một chút, Lưu Giản nhìn đồng hồ, “Hôm nay anh còn có việc, bây giờ nhất định phải xuất viện.”

“Bộ dạng của anh thế này làm sao đi được?” Những lời này Tô Uyển không dám nói, Tô Lương Mạt lại chẳng kiêng nể.

“Có cuộc họp cần tiến hành, rất quan trọng.”

Tô Lương Mạt không đếm xỉa tới, “Các anh còn mở họp? Không đi một lần cũng không chết.”

Lưu Giản hiềm khi tâm trạng tốt, không có phát cáu, “Là chuyện quyền kinh doanh bốn bến tàu lớn, những chuyện này vốn là nhà ai mạnh thì giao cho nhà ấy, kiểu khuôn mẫu này vẫn là Chiêm Đông Kinh phá bỏ, anh cảm thấy hắn có khả năng có hành động lớn.”

Tô Lương Mạt nâng mi mắt, “Tương Hiếu Đường đối đầu với anh ta, nắm chắc phần thắng không?”

Lưu Giản kéo căng khóe miệng, Tô Lương Mạt lại nói, “Trên bàn họp liệu anh ta có đề xuất yêu cầu vô lý không?”

“Lương Mạt, em đi thay anh đi.”

“Em không đi.” Tô Lương Mạt từ chối lập tức.

“Không chỉ là bến tàu, lần này còn có chuyện phân quyền quản lý mấy sông bài lớn ở Ngự Châu.”

“Dựa vào cái gì? Sông bài là của anh, Chiêm Đông Kinh cũng quản quá nhiều chuyện rồi.”

Lưu Giản kéo cô đến bên cạnh, “Em trở về chuẩn bị một chút, mang theo vài người.” Anh ho khan vài tiếng, nếu không phải là lực bất tòng tâm cũng sẽ không đẩy chuyện này lên người Tô Lương Mạt.

Tô Uyển nhìn anh, “Anh ấy đã bệnh như vậy rồi...”

Tô Lương Mạt nhìn gương mặt tuần tú của Lưu Giản trắng bệch, những vẫn là đem lo lắng trong lòng nói ra khỏi miệng, “Em sợ những kẻ đó tìm không đủ rấn nuốt voi, lỡ như đề nghị muốn sát nhập thì làm sao?”

Điểm này Lưu Giản cũng sớm nghĩ tới, “Cũng không phải hắn nói thì liền đơn giản như vậy, mấy Đường hội lớn muốn dung hợp không phải là chuyện có thể giải quyết ngày một ngày hai, Chiêm Đông Kinh khuếch trương thế lực bên ngoài cũng cần nhượng bộ, sẽ không dễ dàng ở địa bàn của mình vội vàng như vậy.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Hy vọng chỉ là đi đến xem kịch.”

Tô Uyển bắt đầu chăm sóc Lưu Giản cẩn thận, Tô Lương Mạt cũng không tiện ở lại, cô đẩy cửa phòng bệnh đi ra ngoài, bên ngoài còn đang mưa, không khí âm u kéo dài không dứt, Tô Lương Mạt kém chút nữa đạp chân lên khoảng không, lúc lấy lại tinh thần đột nhiên hoảng hốt.

Cô đang vô thức tiến vào một cái vực sâu, đầu tiên là sông bài, tiếp theo là Tương Hiếu Đường của Lưu Giản, từng bước từng bước chìm vào thế giới phồn hoa hắc ám.

87. Chương 92: Thân Mật Hỗn Chiến (chiêm Đông Kinh, Anh Thực Buồn Nôn - Đặc Sắc)

Chương 92: Thân mật hỗn chiến (Chiêm Đông Kinh, anh thực buồn nôn – đặc sắc)

Tô Lương Mạt trước tiên đi đến sông bài, địa điểm là ở Hồ Đông cô quen thuộc, cũng mang theo đám Lý Đan phòng trường hợp kiểm đường thoát thân.

Lúc đi chỉ mang theo Thụy với Lý Tư, mang nhiều người hơn nữa cũng không vào được, tài xế một đường lái thẳng đến Hồ Đông, Lý Tư dè dặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước cổng Hồ Đông đậu không ít xe, Tô Lương Mạt đi vào bên trong, nhìn thấy mỗi chiếc xe đều có biển số xe đặc biệt vây quanh bể phun nước hình tròn, cô đẩy cửa xe đi xuống, Thụy cùng Lý Tư một trái một phải đi theo sau cô.

Tiến vào phòng họp ở trên tầng hai, ngay cả Hoắc lão gia tử cũng tham gia.

Lão Đại của các Đường hội cũng đều đến đông đủ, sau lần đánh cược lần trước phần lớn đều biết Tô Lương Mạt, Hoắc lão gia tử nhìn thấy cô liền giật mình, “Lão Nhị đâu?”

“Lưu Giản bị thương nhẹ, không tiện đến.”

Hoắc lão gia tử khẽ híp mắt, mặt không biến sắc nhìn Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư thật quyết đoán, mới thời gian ngắn như vậy đã khiến lão Nhị ngoan ngoãn nghe theo, kiểu đại hội này cũng để cho cô tham gia thay, xem ra chuyện tốt của Tô tiểu thư với lão Nhị cũng sắp đến rồi?”

Những lời này của Hoắc lão gia tử, vừa vắn lúc Chiêm Đông Kinh tiến vào thu lọt hết vào tai, Tô Lương Mạt cười trừ, Hàn Tăng thay Chiêm Đông Kinh kéo ghế, vị trí bên tay trái chính là an bài cho Tương Hiếu Đường.

“Lưu Giản đâu?” Chiêm Đông Kinh hướng Tô Lương Mạt hỏi.

“Anh ấy nhập viện rồi, không tiện đến.”

“Làm sao lại nhập viện rồi?”

Tô Lương Mạt nhìn hẩn, cho là Chiêm Đông Kinh biết rõ còn cố hỏi, “Bị thương.”

“Bị ai đã thương?”

Một loạt ánh mắt đông thời hướng về phía Tô Lương Mạt, cô mặt không đổi sắc mở miệng, “Tôi, không cần thận lau súng cướp cò.”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, tầm mắt Hoắc lão gia tử ở giữa hai người bắn khoắn, Chiêm Đông Kinh vào thẳng vấn đề, “Hôm nay triệu tập các vị, chính là thương lượng lại chuyện quyền kinh doanh bốn bến tàu lớn.”

Tô Lương Mạt nâng mắt lên, phòng hội nghị này cho dù cô không bước vào, cũng không hề xa lạ, lúc trước phát súng đầu tiên cô bắn người chính là ở cửa căn phòng này, Tô Lương Mạt nhìn bốn phía, bài trí bên trong cơ hồ không thay đổi, rèm cửa sổ màu vàng nhạt buông thõng ở trên điểm xuyết rất nhiều đóa hoa nhỏ tinh xảo, âm thanh trầm thấp của Chiêm Đông Kinh giống như từ dây đàn cổ cầm kéo ra bỗng bênh trầm ấm có thể chạm tay đến mọi nơi. Tô Lương Mạt ngơ ngẩn đến xuất thần, Hoắc lão gia tử nhìn cô chăm chăm, cuộc họp như vậy ông ta không nhất thiết phải xuất hiện, chỉ có điều ông ta cũng có chuyện muốn tìm Tương Hiếu Đường, cho nên liền không mời mà tới.

Giọng nói Chiêm Đông Kinh dần thấp xuống, cho người khác chút thời gian bàn bạc.

Nửa người trên của hẩn chìm vào trong ghế, hai tay bắt chéo nhìn về phía Tô Lương Mạt.

Liếc nhanh liền phát hiện được cô không tập trung.

Chiêm Đông Kinh gọi một tiếng, “Tô tiểu thư?”

Cô rất nhanh hoàn hồn, hai mắt đối diện Chiêm Đông Kinh.

“Đề nghị của tôi cô thấy thế nào?”

“Chuyện này tôi không làm chủ được, tôi cần bàn bạc lại với Lưu Giản sau.” Đây cũng là trước khi cô đi Lưu Giản dặn dò, dù sao chuyện ở bến tàu Tô Lương Mạt cũng không hiểu.

“Có thể,” Chiêm Đông Kinh cũng không đến đây buông xuôi, “Còn có chuyện này, tôi nghĩ có có thể làm chủ.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, câu đầu tiên Chiêm Đông Kinh mở miệng nói là có liên quan đến sông bài, “Tôi muốn mười phần trăm lợi nhuận sông bài của các cô.”

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc tôi muốn, điểm này đã đủ chưa?”

“Kinh thiếu còn có thể nhìn trúng chút tiền lẻ này?” Tô Lương Mạt đề nặng khẩu khí, Chiêm Đông Kinh đây làm gì thiếu tiền, hôm nay nhiều con mắt như vậy đều nhìn đến, hẩn rõ ràng là muốn đề đầu cưới cổ Tương Hiếu Đường.

“Có nhìn trúng hay không là chuyện khác.”

“Không thể nào,” Tô Lương Mạt quả quyết cự tuyệt, “trước giờ cũng không có quy định này, huống hồ sông bài là Tương Hiếu Đường quản lý, hôm nay Hoắc lão gia tử có ở đây, có mấy lời không phải Kinh thiếu mở miệng liền nhất định phải như vậy, dù sao ở Ngự Châu tất cả mọi người mỗi người quản lý một chuyện, nếu bây giờ tôi phá lệ, sau này các vị lão Đại còn không đến tìm tôi gây rắc rối?”

“Nói như vậy cũng không sai, nếu tôi đảm bảo sát nhập Tương Hiếu Đường vào một nhà, cô xem người khác còn có thể quản sao?”

Tô Lương Mạt nhìn lần lượt từng khuôn mặt cười trên nỗi đau người khác ở đây, “Cái gì cũng đều là anh nói tính toán, ai biết sau này đổi ý có phải cũng là anh hay không?”

Chiêm Đông Kinh nhàn nhạt giương cao ý cười, “Miệng mồm cũng thật thẳng.”

Hoắc lão gia tử quan sát thần sắc giữa hai người, Chiêm Đông Kinh đối với Tô Lương Mạt cũng coi như là khoan nhượng, nhưng hai năm trước chuyện hấn địch thân đem cô đẩy vào tù ở Ngự Châu không ai không biết, Tô Lương Mạt đối với chuyện này thái độ rõ ràng, “Kinh thiếu cũng đừng làm khó dễ tôi, hơn nữa nếu thực cần nhắc lại, Tương Hiếu Đường còn chưa đến mức mặc người khác tùy ý chèn ép. Ý của anh vừa rồi tôi cũng đều nghe rõ, chuyện quyền kinh doanh bốn bến tàu lớn đối với Tương Hiếu Đường không có chỗ nào tốt, chuyện này tôi sẽ khuyên Lưu Giản lui một bước, còn về chuyện sông bài, ‘ngài’ đừng nghĩ thay đổi chủ ý của tôi.”

Tô Lương Mạt đem chữ ‘ngài’ kia phát ra nặng cực kỳ, mà Chiêm Đông Kinh nghe vào trong tai rơi rớt âm tiết bị trùng lặp lại nghe ra hai chữ ‘chúng tôi’.

Gương mặt tuấn tú của hấn âm trầm, Hoắc lão gia tử chờ đúng thời cơ chen vào một câu, “Thực ra hôm nay tôi đến, cũng có chuyện muốn nhờ Đông Kinh chủ trì công đạo cho tôi.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh, “Lão gia tử, người nói lời này là có ý gì?”

“Bây giờ ai ở Ngự Châu không biết là cậu đang chưởng quản, tôi đây chỉ là lão già lợm khộm vô dụng nhưng mà từng trải muốn nhận định tình hình, tuổi của tôi cũng một xấp rồi, nói không chừng ngày nào đó liền không được gặp các vị, các vị cũng biết bạn đời của tôi đi sớm, khó khăn lắm hai năm trước nhìn trúng một cô gái, lại bị người khác nửa đường hại chết. Tôi muốn hỏi thử Đông Kinh, tôi hôm nay cuối cùng tìm được chút manh mối, việc này cậu có thể quản không?”

Chiêm Đông Kinh không ngờ Hoắc lão gia tử đến giờ còn nhớ chuyện của Thẩm Tâm Lê, “Lão gia tử, chuyện như vậy chỉ sợ tôi quản không nổi, huống hồ Thẩm Tâm Lê cũng không tính là vợ nhỏ của người, nếu hôm nay tôi ra mặt, sau này người khác cũng nháo ra chuyện như vậy, tôi cũng phải đến quản sao?”

“Được, nếu đã như vậy, tôi hôm nay liền cho cô ấy câu trả lời thỏa đáng.”

Tô Lương Mạt trong lòng phát tiếng cười lạnh, nhắc tới Hoắc lão gia tử thật đúng là già mà còn không nên nết, tuổi đã bảy tám chục thì nên ở nhà mà tĩnh dưỡng, lại cứ muốn ra ngoài chen chúc một cước, vì Thẩm Tâm Lê đòi công đạo tất nhiên chỉ là cái cớ, cũng không biết ai xúi quẩy bị ông ta kéo xuống nước.

Hoắc lão gia tử sai đem người vào, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn, cũng không quen biết.

Nhưng lời nói kế tiếp lại khiến cô giật mình cả kinh, “Hắn là thuộc hạ của Lưu Giản, hai năm trước lái xe tạt mất thấy Lưu Giản dùng súng bắn tía bắn chết Thẩm Tâm Lê, sau đó nói là Lưu Giản cho hắn một khoản tiền để hắn rời đi, tôi cũng là gần đây hao hết tâm tư mới tìm được hắn.”

Chiêm Đông Kinh nheo mắt quét qua, ánh mắt bình tĩnh rơi lên trên mặt Tô Lương Mạt.

Sắc mặt cô sa sầm, một câu cũng chưa nói.

Hoắc lão gia tử chống quải trượng đứng lên, “Tôi tiểu thư, tôi thấy cần phải để lão Nhị đến đây một chuyến, cho dù là hiểu lầm cũng nên ra mặt làm sáng tỏ mới được.”

“Hoắc lão gia tử, tôi nói một câu sợ làm ngài mất hứng.”

“Cô cứ nói.”

Giọng điệu Tô Lương Mạt không kiêu không nịnh, dứt lời có tiếng, “Thời gian hai năm này cũng qua rồi, không ngờ ngài vẫn còn trọng tình trọng nghĩa như vậy, kỳ thật chuyện năm đó nếu truy cứu, tôi cũng muốn giúp ngài chủ trì công đạo. Thắm Tâm Lê cho người hạ độc tôi, đây cũng là sau khi tôi tiếp quản Nhất Trùng thuộc hạ bên dưới mới nói với tôi, cũng coi như là giống với tình huống hiện tại của ngài, tìm được người làm chứng, hay là chúng ta từng món một tính rõ ràng đi?”

Sắc mặt Hoắc lão gia tử lập tức khó coi, “Tô tiểu thư, Thắm Tâm Lê người cũng đã chết hai năm, có một số chuyện cô nói thế nào cũng được.”

“Đúng vậy,” Tô Lương Mạt khê mở miệng, “cô ta chết hai năm, tất nhiên là nói gì cũng được, ngài có thể bảo đảm người ngài tìm tới là nói sự thật?”

“Im miệng!” Chen vào là Chiêm Đông Kinh, “Ai cho cô nói những lời như vậy với Hoắc lão gia tử?”

Tô Lương Mạt mím môi, bình thường Chiêm Đông Kinh cũng không để Hoắc lão gia tử vào mắt, người đàn ông nâng chân dài, “Chuyện Thắm Tâm Lê chết là nên tra xét, đã có nhân chứng, chúng ta liền nghe hẳn nói thế nào.”

Tên được gọi là thuộc hạ của Lưu Giản bị đẩy đến trước mặt mọi người, Hoắc lão gia tử gõ gõ quả trượng.

“Tôi lúc ấy là tạm thời bị lão Đại gọi ra ngoài, trên xe chỉ có hai người chúng tôi, xe ngừng trên đường đến nhà Hoắc lão gia tử khoảng chừng mười phút, sau đó lại một đường đi ra ngoài, xe của lão gia tử bị buộc dừng giữa đường cũng là lão Đại cho người làm, anh ta đem theo một cây súng bắn tỉa, một phát bắn trúng ngực Thắm Tâm Lê. Tôi lẩm miệng hỏi một câu vì sao phải tự tay giết cô ta, lão Đại chỉ nói cô ta đụng vào người không nên đụng.”

Tô Lương Mạt cảm thấy lời nói của người đàn ông, là từng câu từng chữ nện vào trong tâm khảm của cô.

Người không nên đụng đến này là ai, cô tất nhiên có thể nghĩ ra được.

Trước kia, Tô Lương Mạt đã từng nghĩ qua có phải là Lưu Giản hay không, nhưng khả năng này rất nhanh bị chính cô loại trừ, dù sao quan hệ của bọn họ cũng không tính là thắm thiết, Lưu Giản càng không đáng vì một người không liên can như cô mà đắc tội với Hoắc lão gia tử.

Tô Lương Mạt vốn chưa bao giờ suy nghĩ triệt để, hôm nay xem ra, Lưu Giản vì cô... lại không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Hoắc lão gia tử cười lạnh, “Căn nguyên cuối cùng, có phải là vì sự kiện mà Tô tiểu thư đã nói kia, chỉ là Thắm Tâm Lê đã chết rồi, chuyện hạ độc chết không đối chứng.”

Lời này rõ ràng là đổ hết toàn bộ lên đầu người chết, lại còn muốn lợi dụng người chết gây khó dễ cho người sống.

Chiêm Đông Kinh thấy Tô Lương Mạt bình tĩnh kinh ngạc, hẳn là nghĩ đến Lưu Giản vì cô làm những chuyện này, hẳn đứng dậy, vài bước đi đến trước cửa sổ, “Chuyện này tôi mặc kệ, lão gia tử ngài giải quyết thế nào thì giải quyết thế đó.”

Hoắc lão gia tử hướng người bên cạnh nháy mắt, bởi vì thân phận của ông ta đặc biệt, đem theo mười mấy người ở bên ngoài cũng không ai nói gì, Lý Tư đưa tay sờ hướng bên hông, nhưng súng khi đi vào đây đã sớm bị tước đi rồi, vài tên đàn ông dáng vẻ hung mãnh tiến lên, vây ba người các cô vào một chỗ.

“Mang đi, một đám như vậy ta không tin không mời được Lưu Giản đến đây một chuyện.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt xẹt qua, Chiêm Đông Kinh vẫn đưa lưng về mọi người, dáng người cao ngất bên cạnh ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ bằng kính càng có vẻ mỏng lung chói mắt, ba người lần lượt bị mang ra khỏi phòng, Tô Lương Mạt bị nhốt một mình ở tầng dưới, Lý Tư với Thụy đều bị đẩy lên tầng ba.

Căn phòng này cô quen thuộc, trước đây cô đã đi vào căn phòng chứa đồ này.

Tô Lương Mạt nhìn cửa nặng nề khép lại, cô đi đến trước cửa sổ, bên ngoài cách đó không xa là một vườn cây lớn, lúc trước cũng là nơi mà cô mạo hiểm tiến vào.

Hoắc lão gia tử rõ ràng là muốn nhắm vào Lưu Giản, Tô Lương Mạt lo lắng đẩy cửa sổ trước mặt, cô phải nghĩ cách thông báo cho Lưu Giản, không thể để anh đi tìm cái chết.

Ngoài cửa truyền tới âm thanh mở khóa, Tô Lương Mạt ổn định tinh thần, xoay người nhìn thấy Chiêm Đông Kinh một mình đi vào.

Cửa đằng sau lại bị đóng lại.

Người đàn ông tựa lên cửa không động dậy, “Bên ngoài có người canh gác, cô không ra được đâu.”

Tô Lương Mạt dựa vào cửa sổ, “Anh vào đây làm gì?”

“Nói chuyện với cô một chút.” Thân thể cao lớn của Chiêm Đông Kinh đứng thẳng lên một chút, phảng phất như dung nhập vào trong một bức họa, màu sắc vô cùng nồng đậm.

“Nói chuyện gì?”

“Không cần khẩn trương, cho dù Lưu Giản đến thật, hắn cũng không cần phải sợ một ông già.”

“Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, đó là châm ngôn.”

Chiêm Đông Kinh vòng hai tay trước ngực, “Kỳ thật cô nên sớm đoán được, cái chết của Thẩm Tâm Lê có liên quan tới Lưu Giản.”

“Tôi không tin.”

Chiêm Đông Kinh đối với thái độ của cô có chút hoài nghi, “Đây là chuyện không thể nào thay đổi được.”

“Lời nói của một bên, hơn nữa các người không phải cảnh sát, không thể dùng chuyện này để định tội anh ấy, nhốt tôi ở đây là có ý gì, đơn giản là muốn dụ anh ấy đến.”

“Vậy cô nói hắn có đến không?”

Tô Lương Mạt cười cười, quay mặt.

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh khó coi, “Đừng có cười như vậy với tôi!”

Về thờ ơ cùng mỉa mai trong mắt cô từng cái từng cái đâm vào mắt Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt thu hồi ý cười, “Thả tôi ra ngoài.”

“Cô không nhìn ra sao? Lưu Giản vì cô mà giết Thẩm Tâm Lê, sau đó không lâu Chu Chính của Tương Hiếu Đường bị người ta xô từ trên tầng ba khách sạn xuống bỏ mạng tại chỗ, quan hệ bên trong còn chưa rõ ràng?”

Tô Lương Mạt giật mình, “Anh nói chuyện này có liên quan đến Hoắc lão gia tử?”

“Đừng nói với tôi Lưu Giản chưa từng nghĩ đến phương diện này.”

“Anh ấy chưa từng nói với tôi.” Tô Lương Mạt cũng không ngờ Hoắc lão gia tử vì Thẩm Tâm Lê đó sẽ điên cuồng như vậy.

Chiêm Đông Kinh đứng thẳng dậy, từng bước từng bước đến gần Tô Lương Mạt, “Tôi có thể giúp cô.”

“Giúp thế nào?”

“Lão đầu tử ý mình có chút tuổi tác thì cây già lên mặt, nhưng ở Ngự Châu gốc rễ của ông ta đã sớm bị đào rỗng, nếu tôi đưa cô ra ngoài, ai cũng không dám cản tôi...”

Tô Lương Mạt cắt đứt lời của hắn, “Anh lẽ ra là người muốn Lưu Giản chết nhất?”

“Lương Mạt, tôi đang giúp cô.”

“Tôi không cần anh giúp.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh khóa chặt cô, “Cô nên biết, có khả năng bọn cô hôm nay tất cả đều phải chết ở đây.”

“Chuyện chưa tới lúc cuối, ai cũng không kết luận được,” Tô Lương Mạt lần nữa quay trở lại đề tài lúc này, “hơn nữa nếu Hoắc lão gia tử thật sự giết Chu Chính, món nợ này Lưu Giản sớm muộn cũng tính với ông ta.”

“Nếu hần có chứng cứ, hần đã sớm động thủ.”

Chiêm Đông Kinh đến gần bên cạnh Tô Lương Mạt, lần này cô rõ ràng không có né tránh, lời nói của Tô Lương Mạt mang theo dò xét, “Anh đem lời này nói dứt khoát như vậy, chẳng lẽ anh có chứng cứ?”

Chiêm Đông Kinh vừa muốn nói chuyện, thân thể Tô Lương Mạt hướng tới gần mép bàn, hần nghe thấy trong túi cô truyền ra hồi âm thanh ‘tút tut, sắc mặt Chiêm Đông Kinh dần thay đổi, “Vật gì đó?”

Tô Lương Mạt nghiêng người muốn tránh đi, Chiêm Đông Kinh đưa tay một phát chế trụ cổ cổ tay cô, tay kia đưa vào trong túi quần cô, là điện thoại di động.

Tô Lương Mạt cách một tầng vải vóc đề tay hần lại, “Buông ra!”

Chiêm Đông Kinh động chân một bước, hai chân thon dài kẹp lấy Tô Lương Mạt đẩy cô hướng lên mặt bàn, Tô Lương Mạt nằm sấp xuống, Chiêm Đông Kinh dán chặt cô, gần như không có khe hở, tay hần ở trong túi quần cô ra sức lôi kéo, Tô Lương Mạt then quá hóa giận, “Không có gì cả, là điện thoại của tôi, anh làm gì vậy?”

Hần rút điện thoại ra, Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn, gương mặt tuần tú nháy mắt liên u ám, hai tay Tô Lương Mạt khóa chặt trên mép bàn muốn nhấc lên, đành chịu bị Chiêm Đông Kinh đè ép sít sao, âm thanh của hần giống như tiếng sấm gầm nổ tung trên đỉnh đầu cô, “Cô lại dám ghi âm?”

“Nơi này mặc dù có thể làm nhiễu sóng tín hiệu điện thoại, nhưng vừa rồi anh nói chuyện đặc sắc như vậy, tôi dù sao cũng muốn lưu lại giúp anh.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ghì cứng bả vai Tô Lương Mạt, năm ngón tay dùng sức như muốn xuyên thủng xương bả vai của cô, “Cô ghi âm là muốn làm gì? Cho Hoắc lão gia tử nghe? Để chúng tôi đấu đá nhau cho Lưu Giản ngồi ngư ông đắc lợi? Lòng của cô cứ như vậy mà hướng về hần, hả?”

Tô Lương Mạt bị hần xô đẩy, bụng chống đỡ mép bàn, vài chỗ va đập đau nhức kịch liệt.

Chiêm Đông Kinh đem đoạn ghi âm kia phát ra, di động dán chặt bên tai Tô Lương Mạt, đầu cô ngọ nguậy, hần lại bóp mặt cô xoay lại.

Tô Lương Mạt vùng vẫy hai tay, lại liên tục cọ sát với người đàn ông phía sau, cô rõ ràng cảm nhận được hạ thân Chiêm Đông Kinh biến hóa chống đỡ cô hết sức căng thẳng, Tô Lương Mạt quay đầu, trong con ngươi lộ ra một tầng kinh bỉ, “Chiêm Đông Kinh, anh thực buồn nôn!”

“Cô nói cái gì?” Người đàn ông bị những lời này kích động phẫn nộ.

“Tôi nói anh, thực buồn nôn!” Tô Lương Mạt lặp lại từng câu từng chữ.

Chiêm Đông Kinh vẫn đề nặng cô như trước không có buông ra, cả người cũng liền dựa sát vào chỗ đó, hần không khỏi giương cao nụ cười lạnh lạnh, bàn tay mơn trớn bả vai cô hướng về phía xương quai xanh của Tô Lương Mạt, “Trước đây lại không nghe thấy cô nói tôi buồn nôn,” Hần khom lưng dùng lồng ngực to lớn đem thân thể đang giãy dụa của cô giam hãm trước ngực, “còn nhớ có một lần không? Tôi nói để cô chủ động, cũng là động tác này, là cô một trước một sau...”

“Câm miệng!” Thanh âm Tô Lương Mạt run rẩy, thật vất vả mới đề nén được, trong mắt cũng bị bức ra mấy vòng đỏ hồng rướm rướm. Chiêm Đông Kinh khẽ mở hạ đôi môi lương bạc, “Chúng ta đối với hai bên đều làm qua chuyện giống nhau, thân thể của cô tôi rất quen thuộc, thân thể của tôi cô toàn bộ đều đã hầu hạ qua, cho nên đừng nói buồn nôn với tôi, có một số việc không phải một hai câu liền có thể phủi sạch sẽ.”

Tô Lương Mạt nằm đó không động đậy.

Chiêm Đông Kinh nắm chặt cằm của cô, sắp lại gần, Tô Lương Mạt hất đầu tránh đi.

“Thật chê tôi buồn nôn?”

Cô nhìn hấn cầm di động, hai tay Chiêm Đông Kinh nâng eo Tô Lương Mạt, thân thể hấn khấn trương, chỗ bị cọ xát như thiêu như đốt càng thêm bành trướng, Tô Lương Mạt không ngăn được run rẩy, động tác của hấn chậm lại, tiếp theo lại cấp bách.

Cách không biết bao nhiêu lớp vải, cô nghe thấy tiếng người đàn ông thở dốc càng lúc càng gắng gượng kiềm chế, giống như có khả năng phóng thích bất cứ lúc nào.

Loại âm thanh này, Tô Lương Mạt biết rõ, cô trước kia biết rõ đến nỗi hấn còn bao lâu thì đến cô cũng có thể đoán được, Tô Lương Mạt nằm đó không nhúc nhích, cửa sổ mở ra một khe hở, gió thổi xuyên vào làm một góc rèm cửa lay động.

Hấn nắm bóp hông cô, còn ngại chưa tận hưởng, lại muốn kéo khóa quần của cô.

Bàn tay áp lên trước bụng cô, hai ngón tay theo mép quần chui vào trong, Tô Lương Mạt quay lưng lại tùy ý làm gì thì làm, động tác càng làm Chiêm Đông Kinh thêm đắc thế, bàn tay hấn toàn bộ đều chui vào, cách quần lột màu trắng...

Tô Lương Mạt hô hấp dồn dập, hai chân mềm nhũn vô lực, Chiêm Đông Kinh hoàn toàn chìm trong dục vọng khó tự thoát ra được, ngón tay thon dài của hấn trượt xuống dưới, Tô Lương Mạt dịch sang bên cạnh một bước, hấn cũng không cảm thấy có gì không ổn, bước chân vô thức hướng lên, bàn tay của hấn dán chặt vị trí trí não đó của cô. Bụng Tô Lương Mạt chống đỡ góc bàn cứng nhon, mạnh quá mức bình thường đánh tới!

Chiêm Đông Kinh hít ngược một hơi khí lạnh, Tô Lương Mạt nhanh chóng rút tay của hấn ra, khuỷu tay hung hăng nện lên trước ngực người đàn ông, cứ như vậy đẩy hấn lùi ra xa mấy bước.

Hai tay Chiêm Đông Kinh rủ xuống bên người, Tô Lương Mạt kéo khóa lại, nhìn thấy mu bàn tay Chiêm Đông Kinh một khối máu bầm, như muốn rỉ ra máu, nổi bật trên da thịt màu đồng thấy mà giật mình. Tay trái hấn nắm chặt cổ tay phải, hai bên thái dương gân xanh từng đạo kéo căng, lần này đụng phải không nhẹ, lại là đụng trúng góc bàn.

Người đàn ông nâng tầm mắt, liếc nhìn cô đầy phức tạp.

Ánh mắt Tô Lương Mạt cũng không ngó ngang, thấy di động rơi trên bàn, cô xông lên trước một bước, động tác của Chiêm Đông Kinh lại nhanh hơn cô, Tô Lương Mạt nhào tới vô ích, Chiêm Đông Kinh đưa tay ghim chặt cả vai của cô vậy cô giữa ngực, cô cúi đầu nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay của hấn.

“Cô...”

Hấn vừa dứt lời, Tô Lương Mạt nâng bàn tay của hấn chiếu theo mu bàn tay cắn một phát, vừa vặn là cắn trúng chỗ bị thương, Chiêm Đông Kinh bị đau, Tô Lương Mạt nhân cơ hội đưa tay, hấn nghiêng người một cái tránh đi, Tô Lương Mạt giẫm chân phải lên ghế, mượn lực đá về phía Chiêm Đông Kinh, hấn chế trụ cổ tay của cô, không ngờ cô lại tung người nhảy một cái ấn lên hai vai hấn tháo lui ra sau lưng hấn.

Hấn để Tống Các dạy cô đánh nhau, Chiêm Đông Kinh khi đó tuyệt đối không tưởng tượng được bản lĩnh Tô Lương Mạt học được toàn bộ lại dùng đối phó trên người hấn.

Hai tay cô giữ chặt cổ hấn, Chiêm Đông Kinh hướng bên eo cô dùng lực, khuỷu tay Tô Lương Mạt lại hung hăng đánh về phía cổ hấn, được lắm, chiêu nào cũng đều nặng tay, hấn lúi cô ném lên sofa ở gần đó, Tô Lương Mạt liền lập tức dùng năm ngón tay lực đạo thẳng tắp đâm bên cạnh sườn Chiêm Đông Kinh. Chiêu thức của cô từng cái từng cái xuất ra làm sao lại là đối thủ của hấn, hai ngón tay Chiêm Đông Kinh hướng xuống chỗ dưới nách cô mười phân nhéo một cái, cánh tay như mảnh xà quần lấy hai tay Tô Lương Mạt giam chặt cô lúi xuống dưới đất.

Một chiêu này, Tô Lương Mạt ném qua không ít thiệt thòi.

Lúc nửa người trên nghiêng sang một bên Tô Lương Mạt vùng nắm đấm đánh tới hạ thân hấn, Chiêm Đông Kinh thấy cô còn chưa từ bỏ ý định, lại từng bước từng bước không quan tâm ngó ngang tiếp sát chèn ép hấn, hỏa khí quanh thân đều bùng phát, hấn vươn tay ôm chặt cô ra sức áp cô lên mặt ghế sofa, “Tôi cho cô ngang bướng!”

Cô bị hấn đè một chút cũng không cự quậy được, hai mắt vẫn còn trừng hấn, Chiêm Đông Kinh cảm giác xương cốt giống như đang nứt vỡ, cũng chỉ có thể xuống tay với cô.

“Sờ một cái đánh một phát, ngược lại cũng đáng.”

Tô Lương Mạt rướn hai vai lên, lại bị hấn đẩy xuống.

Hộ vệ bên ngoài nghe thấy tiếng đánh đấm ầm ĩ bên trong, không yên tâm mở miệng hỏi thăm, “Kính thiếu, không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh buông tay ra, đứng dậy nhìn mu bàn tay của mình, Tô Lương Mạt cũng thuận thế ngồi dậy.

Người đàn ông dựa lên mép bàn, mi mắt rủ hướng đưa về phía Tô Lương Mạt, “Bọn họ lúc này đã báo cho Lưu Giản rồi, nếu hấn thật sự quan tâm nhất định sẽ đến, Hoắc lão gia tử đã sắp xếp xong tay bắn tĩa.”

Tô Lương Mạt không khỏi cười lạnh, “Quang minh chính đại giết anh ấy như vậy? Chuyện này truyền tới tai Tương Hiếu Đường, cũng không sợ lão đầu tử kia sống không đến ngày mai?”

“Ông ta dám động thủ, tất nhiên sẽ nghĩ đến điểm này, người dưới tay Lưu Giản không an phận đã lâu rồi, trừ khử hấn lập tức sẽ có kẻ khác thay thế, hơn nữa Hoắc lão gia tử nói rõ lời này với tôi, chẳng qua là muốn để tôi làm chứng, e là đến lúc đó Lưu Giản là chết vô ích rồi.”

Hừ.

Tô Lương Mạt hừ lạnh một tiếng.

“Chuyện như vậy nhìn thấy cũng không trách được, bắt quá giết người diệt khẩu không phải trò chơi quen thuộc trong thế giới này sao? Những chuyện này đều là anh nói qua với tôi,” Tô Lương Mạt xòe mở hai tay, “không có gì phải sợ, cứ xem bình thường như ăn cơm uống trà vậy.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nheo mắt, tầm mắt nhìn về phía Tô Lương Mạt mang theo mấy phần tìm tòi tra xét, có một số chuyện đều là đích thân hấn dạy, bây giờ những lời này lại thành vũ khí lợi hại cô dùng để đối phó hấn, cô ngồi đó tựa hồ cũng không có biểu hiện kinh hoảng, “Cô không lo lắng?”

Cô nhắm mắt lại không nói gì.

Thái độ mập mờ này làm Chiêm Đông Kinh nổi cơn tam bành, hấn đem di động trong tay ném một cái xuống đất, “Được, tôi hôm nay muốn xem xem cô có bản lĩnh gì ghê gớm!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại sải bước ra khỏi cửa.

88. Chương 93: Cầu Xin Tôi Thả Cô Đi (có Thể Trơ Mắt Nhìn Cô Chết Không?)

Chương 93: Cầu xin tôi thả cô đi (có thể trơ mắt nhìn cô chết không?)

‘Rầm’ một tiếng nặng nề đập tới, cả căn phòng giống như đang rung lên.

Tô Lương Mạt căn bản không đem lời của hấn để vào đầu, cô đi tới nhật điện thoại lên, pin bị ném rơi ra ngoài lăn xuống dưới chân, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống lắp vào lại, nhấn nút khởi động, vẫn còn dùng được.

Cô đi tới trước cửa, kéo tay cầm, vẫn là bị khóa trái.

Tô Lương Mạt lại tới bên cửa sổ lần nữa, ở đây có một con đường bị bịt kín, người bình thường sẽ không xuất hiện từ phía đó.

Nhưng con đường này cũng là do Tống Các nói cho cô biết, nói không chừng Chiêm Đông Kinh sẽ cản trở từ trong đó.

Quả nhiên không bao lâu, cô nhìn thấy hai gã hộ vệ từ đằng trước đi ra phía sau, cũng canh giữ phía dưới cửa sổ của cô.

Tô Lương Mạt tức giận đâm lên vách tường, Chiêm Đông Kinh đây là muốn chặt đứt toàn bộ đường đi có thể của cô.

Bây giờ, cô chỉ có thể tự dựa vào chính mình.

Lưu Giản ở bên kia, Tô Lương Mạt đã an bài tốt, cô sợ dĩ mang theo Lý Tư để lại Lý Đan bên ngoài, chính là nhìn thấy được Lý Đan thận trọng gặp nguy hiểm cũng không sợ hãi, Tô Lương Mạt trước khi đến Hồ Đông đã dặn dò Lý Đan, để cô ấy chuẩn bị tiếp ứng kỹ càng, nếu trong vòng một tiếng đồng hồ không có điện thoại gọi tới, Lý Đan có thể lường được đã xảy ra chuyện.

Tô Lương Mạt bất quá chỉ là thay Lưu Giản tham gia cuộc họp, nếu cô gặp chuyện, tất nhiên là có liên quan đến Lưu Giản, vậy anh chạy đến đây thì chín phần sẽ gặp nguy hiểm.

Lý Đan từ bệnh viện ra ngoài, đi thẳng đến Hồ Đông.

Tô Uyển vội vàng vàng đi về hướng phòng bệnh, vừa rồi Lý Đan tìm cô ta, nói là Tô Lương Mạt phân phó, muốn cô ta phối hợp làm chút chuyện.

Tô Uyển tỏ vẻ điềm nhiên như không trở lại phòng bệnh, vết thương của Lưu Giản nhiễm trùng đang sốt sao, cả người mơ mơ màng màng nằm trên giường bệnh, Tô Uyển đi tới, dè dặt lấy di động của anh trên tủ đầu giường đem tắt máy, lại dặn dò hộ vệ bên ngoài, cho dù có chuyện đại sự cũng không được vào quấy rầy.

Những chuyện này là Tô Lương Mạt dự liệu cho phép cô ta làm không có gì phải do dự, chỉ cần tốt cho Lưu Giản, Tô Uyển đều không chùn bước.

Chuyện bang hội Tô Uyển không hiểu, cô ta ngồi bên mép giường Lưu Giản, đôi môi người đàn ông khô nứt, hai mắt đóng chặt, cái ống truyền dịch dọc theo mu bàn tay kéo dài lên đến trên kệ, cô ta đưa tay sờ thử trán của anh, vẫn còn nóng.

Tô Uyển khom lưng đặt trán lên trán anh, muốn cho anh dễ chịu hơn chút ít, chuyện của Tô Lương Mạt cô ta mặc kệ, vì Lưu Giản, người trong nhà cô ta đều có thể từ bỏ, cô ta chỉ cần Lưu Giản không sao, là tốt rồi.

Tô Lương Mạt đứng trước cửa sổ nhìn xuống, cô nhất định phải nghĩ cách ly khai hai tên kia trước.

Nếu như thời gian chuẩn xác, một lát nữa Lý Đan sẽ đuổi đến đây, liếc nhìn một cái, hai tên này nhất định có thể phát hiện được cô ấy.

Tô Lương Mạt lo lắng đứng lẫn quần quanh một chỗ.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, đi vào là một tên hộ vệ, cầm trong tay cốc nước.

Tô Lương Mạt nhìn hẩn đi tới vài bước, "Kính thiếu sai chuẩn bị cho cô chút nước.

Hộ vệ để cốc nước lên bàn, ánh mắt hẩn quét qua Tô Lương Mạt có phần mập mờ, lúc này cô vừa vật lộn một trận quần áo không chỉnh tề, đầu tóc lộn xộn, Tô Lương Mạt trừng mắt nhìn hẩn, "Nhìn gì mà nhìn, ra ngoài!"

Nước Chiêm Đông Kinh đưa tới, cô làm sao dám uống.

Bên trong phòng họp, Chiêm Đông Kinh kéo cái ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, Tô Lương Mạt không cần hẩn giúp, hẩn cũng tò mò muốn xem thử cô rốt cuộc có bản lĩnh gì. Nho nhỏ thú có bản lĩnh, nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu quý, giữa ban ngày ban mặt nó không giúp được gì, Hồ Đông canh phòng nghiêm ngặt, mà nơi duy nhất có khả năng cũng bị hẩn chặt đứt.

Hoắc lão gia tử trông chừng động tĩnh trước cửa, mà cái con đường thoát thân kia, trừ Chiêm Đông Kinh ra không có ai biết.

Cho nên, hẩn chỉ phái hai gã hộ vệ, không quá công khai.

Có tay súng bắn tỉa bày trận chờ sẵn, Hồ Đông, ở đây chính là vùng một tấm lưới lớn, Chiêm Đông Kinh không chút quan tâm đến những thứ này, Hoắc lão gia tử cũng chỉ là chó cùng rứt giậu, gần đây Lưu Giản nhằm vào rất nhiều hành động của ông ta, ông ta dựa vào cái chết của Thẩm Tâm Lê cũng đủ hoang đường, chỉ có điều người ở đây đều hy vọng Tương Hiếu Đường xảy ra chút chuyện lớn, ngoại trừ Chiêm Đông Kinh, kẻ khác cũng liền châm ngòi thổi lửa.

“Lão gia tử, điện thoại không gọi được.” Thuộc hạ đưa di động cho lão ta.

Hoắc lão gia tử cũng không đưa tay nhận, “Gọi đến nhà hân, vợ của Chu Chính không phải là ở đó sao? Cô ta sẽ tìm cách báo cho hân.”

“Vâng.” Tên đàn ông kia nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Tống Phương nhận được điện thoại rất sốt ruột, vội vàng cho người chuẩn bị xe đến bệnh viện.

Tô Uyển ở cạnh giường bệnh, nhìn thấy Tống Phương giật mình đứng dậy, “Chị dâu, sao chị lại tới đây? Đậu Đậu ở nhà thì làm sao?”

Tống Phương kéo cô ta đến bên cạnh, “Vừa rồi có điện thoại gọi đến nhà, nói Tô Lương Mạt đã xảy ra chuyện, nhanh bảo Lưu Giản lập tức đến đó.”

“Chị dâu, chị xem anh ấy thế này, khi nào tỉnh lại còn chưa biết.”

Tống Phương hạ thấp giọng, “Tô Uyển, chuyện này em cũng biết trước rồi phải không?”

Tô Uyển cũng không lừa gạt chị ta, “Em tắt điện thoại di động của anh ấy đi, chị dâu, nếu anh ấy đi nhất định là chị chết.”

“Nhưng tính tình lão Nhị không phải em không biết, nếu sau này cậu ấy biết Tô Lương Mạt...”

Tất cả mọi khả năng Tô Uyển đều nghĩ qua rồi, cô ta cắt đứt lời nói của Tống Phương, “Chị dâu, nhưng em và chị tất cả đều dựa vào Lưu Giản, hơn nữa là Tô Lương Mạt sai người đến bệnh viện ngăn cản em không nói cho anh ấy biết.”

Tống Phương nhìn như đàn ông trên giường bệnh, “Cũng được...”

“Chị dâu, chị về trước đi, bên cạnh Đậu Đậu không thể không có ai.”

“Vậy em chăm sóc Lưu Giản thật tốt, cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi.”

Tô Uyển tiễn Tống Phương tới cửa, dặn dò hộ vệ bên ngoài, “Chuyện chị dâu đã tới, sau khi Lưu Giản tỉnh lại ai cũng không được lẩm miệng.”

“Vâng.”

Lý Đan leo lên cây, dùng cái ống nhòm nhỏ quan sát nhất cử nhất động bên trong.

Phía bắc theo lý là không có ai canh giữ, lần này lại có hai gã hộ vệ như môn thần đứng lì ở đó, cô dời ống nhòm lên trên một chút, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Tô Lương Mạt đẩy cửa sổ ra, hộ vệ canh gác phía dưới ngẩng đầu lên, “Làm gì đó?!”

“Mở cho thoáng gió không được à?” Tô Lương Mạt thò đầu ra, “Hơn nữa các người canh giữ ở đây, còn sợ tôi mọc cánh bay mất đi sao?”

Hai người cúi đầu xuống, cũng không để ý đến cô nữa.

Tô Lương Mạt nếu là đối phó một người còn nắm chắc, cô nhào người ra khỏi song cửa sổ, đem tất cả mọi biện pháp có thể nghĩ ra nghĩ hết thấy một lần.

Sau lưng lại truyền tới tiếng mở cửa, cô cũng không quay đầu lại, tiếng bước chân trầm ồm phá vỡ yên lặng, Tô Lương Mạt bực bội khó chịu liếc mắt nhìn, thấy Chiêm Đông Kinh dù đang gấp vẫn ung dung hướng ghế sofa ngồi xuống.

Thời gian hai năm chưa từng nhìn qua thật kỹ, Tô Lương Mạt ở trong tù nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả được từng đường nét ngũ quan của hắn, Chiêm Đông Kinh cho cô nhìn thấy một khía cạnh, có vài người diện mạo lạnh thấu xương, kỳ thật bên trong nhu hòa, nhưng Chiêm Đông Kinh mặc kệ nhìn từ góc độ nào, gần như không có góc chết nào ôn nhu. Sống mũi cao thẳng vô cùng chói mắt, làm nền cho đôi môi kia càng phát ra lương bạc, Tô Lương Mạt kéo tầm mắt về, trong lòng phảng phất không giấu kín được đau đớn dần dần lan tràn, giống như thật khó khăn vết thương mới từ từ khép miệng, lại đụng phải thuốc độc kịch liệt ăn mòn, cuối cùng lại bị rách ra.

Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ cốc nước trên bàn, “Sao không uống, để tôi cho người làm chút thức ăn mang vào nhé.”

“Đi ra ngoài.”

“Tôi ở đây gây trở ngại cô à?” Chiêm Đông Kinh tiện tay sửa sang lại đồ đạc trên ghế sofa ngay ngắn, vừa rồi hai người vật lộn làm căn phòng bữa bộn đầy cả sàn nhà, mấy tờ báo cũ đều tán loạn trên sofa.

Tô Lương Mạt không lên tiếng, muốn cư xử lạnh nhạt.

“Sợ tôi ở lại đây theo dõi cô phải không?”

Tô Lương Mạt đứng dựa lên cửa sổ, “Ngoài cửa sổ cũng có người, tôi còn có thể bay ra sao?”

“Cái này có thể nói không chừng,” Chiêm Đông Kinh vắt ngang chân dài lên sofa, cả người nằm ngang xuống, lại điều chỉnh tư thế thật thoải mái, “người bên dưới đều đang chờ Giản lão Nhị, tôi ở đây chờ.”

Tô Lương Mạt gấp đến độ sau lưng rỉ ra mồ hôi lạnh, “Tôi không muốn ở cùng một phòng với anh.”

Người đàn ông cũng không thèm giương mi mắt lên, “Vô dụng thôi, bây giờ phải bỏ sạch sẽ cũng không thay đổi được thực tế hai chúng ta trước kia đã ngủ với nhau, huống hồ ở dưới mái hiên người khác không thể không cúi đầu, dù thế nào không cam lòng cô cũng không đi ra được.”

Tô Lương Mạt xoay người, chú ý lần nữa hướng về khu vườn tươi tốt kín mít bên kia, bây giờ bên ngoài cửa sổ toàn bộ đều có người không nói, còn thêm một Chiêm Đông Kinh khó giải quyết nhất.

Lưu Giản đến bây giờ chưa tới, hẳn là Lý Đan đã nghĩ cách chặn lại.

Tô Lương Mạt không lo lắng chuyện gì khác, chỉ sợ đầu óc Lý Đan có vấn đề, không bỏ được cô với Lý Tư mà đến chịu chết.

Chuyện này nếu như kéo dài thêm nữa, Hoắc lão gia tử ắt cũng phải sử dụng chút thủ đoạn, cũng không biết Lý Tư với Thụy bị nhốt ở tầng ba ra sao.

Chiêm Đông Kinh gối hai tay sau gáy, hai mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Lương Mạt, cô chống hai tay bên người, cách đó không xa cảnh vật xuân ý dạt dào trở thành bối cảnh thiên nhiên đẹp nhất, không cần trang điểm chải chuốt thêm, thúy sắc trải dài, dải mây lụa bầy màu như hỏa như đồ nhẹ nhàng đáp lên hai vai thon gầy của cô, Chiêm Đông Kinh nhẹ nhắm mắt, thần sắc dần dần say mê.

Bao lâu rồi, chưa từng nhìn ngắm kỹ bóng lưng một người như vậy?

Tô Lương Mạt thỉnh thoảng xoay người, người đàn ông bối rối dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Chiêm Đông Kinh, tìm ra hung thủ sát hại ba anh chưa?” Lời nói của Tô Lương Mạt như xô nước đá quay lại hất lên Chiêm Đông Kinh, yên bình trong mắt cũng bị cô phá vỡ.

Tô Lương Mạt hai chân một trước một sau đứng thẳng, “Tìm được bằng chứng nói ba tôi giết người chưa?”

“Còn cần bằng chứng sao?”

Tô Lương Mạt vô thần vô sắc nói, “Đêm trước ngày anh đưa tôi vào tù, tôi lại nhìn thấy ba anh.”

Về mặt Chiêm Đông Kinh nhẹ biến, chờ Tô Lương Mạt nói câu tiếp theo.

”Tôi hỏi ông ta, cái chết của ông ta thật có liên quan đến ba tôi không, kết quả anh đoán ông ta phản ứng thế nào?

Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh đứng dậy, cô hé mở đôi môi trái tim, nhẹ giương cằm, “Ông ta lắc đầu.”

“Không thể nào!”

Chiêm Đông Kinh quả quyết nói.

Tô Lương Mạt không tranh cãi với hắn, cô tiếp tục nói, “Ông ta lắc đầu sau đó tôi lại hỏi, hiện trường tại sao lại có viên đạn thứ ba, có phải lúc ấy ba tôi cũng ở đó phải không, ông ta gật đầu, tôi liền nói vậy ba tôi qua đó vốn không phải muốn giết ông ta, ba anh lại gật đầu lần nữa, Chiêm Đông Kinh, anh sau này đừng hòng lại lợi dụng tôi để nghe bất cứ điều gì từ miệng ba anh, bởi vì tôi đã nói rõ ràng cho ông ta biết về sau cũng đừng xuất hiện nữa, cho dù tôi nhìn thấy, cũng sẽ không nói cho anh biết.”

Chiêm Đông Kinh tiến lên vài bước, “Nói dối ngay cả mắt cũng không chớp.”

Về mặt Tô Lương Mạt đầy vô vị, “Tin hay không tùy anh, tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, đừng cứ bám lấy việc ba tôi nợ anh một cái mạng. Hơn nữa không cần quan tâm là nên, hay là không nên, tôi có thể trả cũng đã gắng sức trả lại sạch sẽ rồi, Chiêm Đông Kinh, đừng có lại bày ra dáng vẻ đòi nợ người với tôi!”

“Tôi không có...”

“Tôi không quan tâm những thứ này.” Tô Lương Mạt xoay người.

Chiêm Đông Kinh lùi cô đến trước mặt, “Nếu thực sự có chuyện như vậy, tối hôm đó vì sao không nói với tôi?”

“Anh đã lựa chọn kết cục cho tôi, tôi chạy ra nói với anh tôi nhìn thấy ba anh, anh có thể tin được sao? Huống hồ ngoại trừ tôi, ai cũng không thấy được ba anh, anh nếu thực sự tin tưởng tôi như vậy, tôi nói hay không nói anh cũng sẽ không đẩy tôi vào tù cho bằng được chứ hả!”

Mặt cô đỏ lên, giọng nói cũng không khỏi kích động, Tô Lương Mạt rút tay về, lòng bàn tay che mặt lại rồi buông ra, vẫn là không làm được chuyện ẩn nhẫn, cái gai kia đâm vào quá sâu, dù là không bị nhiễm trùng hoại tử, nhưng nếu chưa thực sự rút ra, động vào một chút sẽ đau nhức.

Chiêm Đông Kinh cư cao ngạo ngễ, hắn không có cách nào phân biệt được thật giả trong lời nói của Tô Lương Mạt, ngực hắn bị người khác đục thủng một lỗ, khả năng như lời Tô Lương Mạt làm hắn đột nhiên hoảng loạn.

Người đàn ông xoay người đi ra ngoài, dường như trong nhất thời không có cách nào một mình đối mặt với cô.

Nhìn thấy cửa một lần nữa khép lại, luồng khí treo ngược trong ngực Tô Lương Mạt mới thoát ra, lời nói vừa rồi đều là cô bịa đặt gạt Chiêm Đông Kinh, thật vất vả mới lý khai được hắn, Tô Lương Mạt cũng không quan tâm những chuyện khác.

Người ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại quay vào trong nhìn quanh, lời của cô với Chiêm Đông Kinh ít nhiều cũng nghe được chút âm thanh mơ hồ, chỉ là nghe không rõ ràng.

Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh, Lý Đan nhảy vào khu vườn đang chuẩn bị tùy lúc mà hành động, cô lấy ra thứ gì đó giống như mặt kính điều chỉnh tiêu cự, nhắm ngay ánh mắt trời chiếu về phía cửa sổ của Tô Lương Mạt.

Hai mắt Tô Lương Mạt chợt lóe lên, cô thò nửa người trên ra, “Cho các người xem thứ này.”

Hai tên kia nghi ngờ nhìn vào mắt cô.

Tô Lương Mạt mở điện thoại di động ra, đoạn ghi âm vừa rồi của Chiêm Đông Kinh vốn chưa xóa đi, những lời này truyền rõ ràng vào tai bọn chúng.

Hai tên hai mặt nhìn nhau.

“Tôi muốn gặp Hoắc lão gia tử.” Tô Lương Mạt lên tiếng.

Một tên trong đó nhìn cô, “Không được!”

“Vì sao không được, nếu như Hoắc lão gia tử đã có phần giết lão Đại của Tương Hiếu Đường, vì sao tôi không thể tìm ông ta hỏi rõ ràng?”

Hộ vệ là thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh, tất nhiên biết rõ đoạn ghi âm này nếu công khai sẽ mang đến phiền toái cho hắn như thế nào, một tên vươn tay, “Đưa đi động cho tôi.”

Tô Lương Mạt vắt chéo hai tay sau lưng, “Không được, tôi muốn gặp lão gia tử lúc đó mới có thể giao ra.”

Hộ vệ rút súng nhắm thẳng Tô Lương Mạt, “Giao ra hay không?”

Cô do dự một chút, vẫn là giao điện thoại ra.

Tên đó cầm điện thoại trong tay, nói với đồng bọn, “Người ở đây canh gác, ta đi tìm Kinh thiếu.”

“Được.”

Tô Lương Mạt có tỏ vẻ tức giận bất bình mở miệng, “Khi nào thì thả tôi ra ngoài? Còn nữa các người dựa vào cái gì lấy điện thoại của tôi chứ?”

“Câm miệng, ngoan ngoãn đợi ở đây.”

Tên kia nhanh chóng rời khỏi, tên còn lại thấy cô nhồi nửa người trên ra ngoài cửa sổ, dùng súng chỉ chỉ Tô Lương Mạt, “Quay vào.”

“Ai, hộ vệ các người đều hung dữ như vậy sao? Anh đáng lẽ đã gặp qua tôi rồi, hai năm trước...”

Hộ vệ nhìn thật kỹ gương mặt Tô Lương Mạt, cô từ từ áp người xuống, ngón tay hướng hai mắt của mình chỉ chỉ, “Nhìn kỹ một chút, có ấn tượng không?”

Tên hộ vệ kia chợt cảm thấy một hồi choáng váng, thầm nghĩ những ngày này dễ dàng buồn ngủ, nhưng trường hợp như thế này nói gì đi nữa cũng không thể dễ dàng nhắm mắt được. Mới nghĩ như vậy, người liền mềm nhũn dựa lên vách tường ngã xuống.

Tô Lương Mạt nhanh chóng hướng đằng xa vẫy vẫy tay.

Lý Đan tận dụng thời cơ khẩn trương chạy đến bên cửa sổ, “Lương Mạt, các cậu không sao chứ?”

“Lý Đan, cậu nghe mình nói, thời gian không còn nhiều, bây giờ việc duy nhất phải làm là trừ khử một người.”

“Người nào?”

“Lúc mình đi ra thấy hắn ta cũng bị nhốt dưới tầng trệt, là hắn xác nhận Lưu Giản giết người, lại không nói thật hay là giả, hôm nay hắn không chết chúng ta đừng hòng đi ra ngoài.”

“Được!” Lý Đan gật gật đầu.

Tô Lương Mạt không thể che giấu sắc mặt ngưng trọng, “Thực xin lỗi, phải để cậu giết người.”

Lúc trước Lý Đan không chịu đi theo Thẩm Tâm Lê, nguyên nhân lớn nhất chính là cái này, không ngờ ngồi tù ra ngoài, lại giống như Tô Lương Mạt, vẫn phải trở lại nguyên bản ban đầu.

“Lương Mạt, đừng nói như vậy, Lý Tư cũng đã rơi sâu vào rồi, mình chỉ có đứa em gái này, mình không cứu nó chẳng lẽ nhìn nó chết sao?”

“Được, còn những lời khác mình không nói nhiều, Chiêm Đông Kinh có thể sẽ lập tức tới đây, Lưu Giản bên kia giải quyết xong chưa?”

“Rồi, mình đã tìm Tô Uyển.”

“Được, người đó mặc quần vàng nhạt áo thun màu xanh đậm, người cao khoảng 1m75, cậu phải phân biệt rõ ràng.”

“Được.”

Lý Đan nhanh chóng rời đi, Tô Lương Mạt đóng kín cửa sổ lại.

Nơi người kia bị giam giữ cách Tô Lương Mạt một căn phòng, rất dễ tìm, Lý Đan cẩn thận từng chút kéo cửa sổ ra một khe hở, cô cởi balo ở sau lưng, từ bên trong lấy ra một thứ nhỏ dài như chiếc đũa, bên ngoài được bọc kim loại sáng bóng. Người đàn ông lo lắng đi tới đi lui, Lý Đan rất khó nhắm trúng mục tiêu, cô tìm một cục đá dưới đất ném vào bên trong, cùng lúc ném vào hồn vía người đàn ông như đột nhiên đứng lại, hai mắt kính hải trợn tròn, kim châm thật dài bắn ra ngoài đâm vào cần cổ hắn.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cấp tốc rời đi.

Tô Lương Mạt ngồi ở trong phòng cũng không yên, nhưng cố sức làm ra bộ dạng điềm nhiên như không, ngoài cửa một hồi tiếng bước chân chạy nhanh tới, cửa bị người khác dùng sức đá văng ra, Chiêm Đông Kinh sải bước đi vào, con người sắc bén quét mắt nhìn quanh bốn phía, tên hộ vệ kia theo sát phía sau, Chiêm Đông Kinh lại đi thẳng đến trước cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy còn có một tên ngồi ngủ bên góc tường.

Tên hộ vệ theo tầm mắt của hắn nhìn ra ngoài, vừa nhìn một cái bị hù dọa không nhẹ, “Nhanh đứng dậy, người làm sao lại ngủ ở đây!”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh sắc nhọn như lưỡi dao quét về phía Tô Lương Mạt, cô đưa mắt nhìn lên giá sách mấy lần, giả bộ hoàn toàn chưa phát giác ra.

“Đi, lên tầng ba xem thử, còn nữa, phái người mỗi căn phòng đều phải lục soát hết.”

“Vâng!”

Chiêm Đông Kinh đứng tựa lên cửa sổ một hồi, “Ai đến đây?”

“Không hiểu anh đang nói gì.”

“Đừng giả vờ với tôi!” Chiêm Đông Kinh đè thấp giọng nói, hắn đáp một cước đi đến trước mặt Tô Lương Mạt, “Lối thoát thân kia là Tổng Các đích thân đưa cô đến, Tô Lương Mạt, tôi không nghĩ tới trước kia những thứ cô học qua toàn bộ nhất nhất đối phó trên người tôi.”

“Cái này gọi là ‘học ngay dùng ngay’, hay là ‘muốn dùng mới học’?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh xanh mét, môi mỏng lạnh lùng bật ra mấy chữ, “Tốt, rất tốt.”

“Không gọi người của anh tỉnh dậy sao? Thời gian dài đối với thân thể cũng không tốt.” Tô Lương Mạt cầm lấy quyển tạp chí lật lật, “Đúng rồi, khi nào thì thả tôi ra ngoài?”

“Tôi cảnh cáo cô, đừng có đối nghịch với tôi, Tương Hiếu Đường sớm muộn sẽ có ngày biến mất khỏi Ngự Châu không còn bóng dáng, đến lúc đó còn ai có thể cho cô một chỗ dựa vững vàng che gió che mưa đây?”

“Dù sao cũng không phải là anh.” Tô Lương Mạt nói trắng ra, “Tôi bây giờ ở trên cùng một con thuyền với Lưu Giản, anh ấy yên ổn tôi mới có thể yên ổn, anh ấy chính là chỗ dựa của tôi.”

Chiêm Đông Kinh vòng cánh tay quanh mép bàn, đem vây Tô Lương Mạt vào khoảng trống ở giữa, “Cô như vậy chỉ càng lún càng sâu, so với lúc đi theo tôi còn bị nhuộm đến vẩn đục đen tối hơn, cô muốn như vậy phải không?”

Ngoài cửa có tiếng bước chân huyền ảo âm ỉ, có người xông tới, “Kinh thiếu không xong rồi.”

Chiêm Đông Kinh đứng thẳng, cánh tay còn chưa thu hồi, sắc mặt hắn không vui, “Chuyện gì?”

“Người Hoắc lão gia tử đem tới bị giết rồi.”

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn thật sâu Tô Lương Mạt bên cạnh, cô thở ra, hai đầu lông mày vặn chặt toàn bộ tán đi.

Người đàn ông trầm giọng đi ra ngoài, cửa phòng cũng không đóng, Tô Lương Mạt nghe thấy âm thanh Hoắc lão gia tử nổi giận, “Canh chừng một người cũng không canh được, dùng các người còn có tác dụng gì?”

Tô Lương Mạt ra khỏi phòng, trước cửa tụ tập không ít người, cô đi tới liếc nhìn, người té ngã dưới giường, có kẻ đứng lên nói với Hoắc lão gia tử, “Trên người chỉ có một vết thương nhỏ trên cổ, nhưng lại có vết bầm ở bên ngoài, chắc chắn là trúng độc.”

“Trúng độc?”

Người của Chiêm Đông Kinh rất nhanh cũng trở lại trong phòng, “Đã kiểm tra qua, hai cô gái kia không ra ngoài một bước, hộ vệ ở cửa cũng xác nhận không có ai vào.”

Hoắc lão gia tử tức giận đến gân xanh trên trán nhảy lên thành thịch, đột nhiên nhìn thấy Tô Lương Mạt đứng trên hành lang, lão ta hung hăng gõ quả chuông trong tay, “Nhất định là cô ta!”

Ánh mắt của mọi người dồn dập phóng tới, Tô Lương Mạt không chút sợ sệt, cô đi tới cửa, “Tôi không có ra khỏi cửa, hộ vệ phía ngoài luôn canh chừng, tôi là nghe có động tĩnh mới ra xem một chút.”

“Trong đám người ở đây, e là chỉ có cô hy vọng hấn chết nhất.”

“Chẳng lẽ suy nghĩ của tôi có thể bay ra ngoài giết người à?”

Hoắc lão gia tử đá thi thể dưới đất, “Chuyện này không thể cứ như vậy là xong được.”

“Đúng, lá gan đủ lớn mới dám ở Hồ Đông giết người, còn là dưới mí mắt chúng ta.” Có kẻ trong bang hội đứng ra mở miệng.

“Kinh thiếu có thể làm chứng cho tôi, anh ta đã tới phòng trữ đồ hai lần, tôi đều ở trong đó.”

Chiêm Đông Kinh nhìn cô, không nói lời nào đi ra ngoài, Hoắc lão gia tử cho người đem Tô Lương Mạt trở vào phòng họp.

Thực ra không ít người đã bỏ đi, ai cũng không có hứng ở lại đây xem diễn tuồng, Chiêm Đông Kinh cũng chuẩn bị đi, Tô Lương Mạt không thấy Lý Tư với Thụy, “Có thể thả người của tôi ra chưa?”

Hoắc lão gia tử cười lạnh, Tô Lương Mạt giận tái mặt, “Lão gia tử, đây chính là người chết không đổi chứng, nếu Lưu Giản thực sự đến đây, khẳng định cũng muốn gặp người trước mới có thể nói chuyện, bây giờ ông còn giam giữ người của tôi như vậy, tính toán làm gì đây?”

“Tôi tiểu thư, đừng tưởng rằng miệng lưỡi bén nhọn có thể đổi trắng thay đen.”

Tô Lương Mạt nhìn bốn phía, đều là người của Hoắc lão gia tử, Lý Đan cũng đã báo tin rồi, nhưng người của Tương Hiếu Đường chạy tới toàn bộ đều bị ngăn ở ngoài Hồ Đông.

Cô nhìn Chiêm Đông Kinh đứng bên cạnh, “Anh đã sớm biết trước phải không? Muốn đem ba người chúng tôi nhốt ở đây? Được lắm, một đám người giam giữ ba người phụ nữ, thủ tiêu xong người không biết quý không hay.”

Hoắc lão gia tử tranh thủ trước khi Chiêm Đông Kinh mở miệng, “Đông Kinh, cậu không có gì nói thì đi trước đi, Lưu Giản này cũng không biết có tới hay không?”

“Lão gia tử, theo lý ngài nên thả người.”

“Đông Kinh, chuyện này tôi tự có chủ ý.”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, lại không nói gì nữa, dẫn theo người của mình đi thẳng ra ngoài, lúc đi ngang qua người Tô Lương Mạt hấn dừng chân, “Đi theo tôi?”

Ý tứ trong lời nói cũng chỉ có bọn họ hiểu, Hoắc lão gia tử sa sầm mặt mũi, Tô Lương Mạt lắc đầu, cũng không thèm nhìn Chiêm Đông Kinh.

Hấn bước đi ra ngoài, cũng không lên tiếng chào hỏi Hoắc lão gia tử.

Mất thấy Chiêm Đông Kinh rời đi, thân ảnh hấn ra khỏi sân viện, Hoắc lão gia tử lúc này mới kéo môi cười lạnh, “Tôi tiểu thư, còn cần cô ủy khuất ở đây thêm một lúc.”

“Người tôi mang tới đâu?”

“Yên tâm đi, trên tầng ba.”

Tô Lương Mạt nhìn nguyên một đám hộ vệ đứng chung quanh, “Lão gia tử, có câu tôi muốn hỏi ngài.”

“Câu gì?”

Tô Lương Mạt đi đến trước ghế sofa ngồi xuống, đề thấp giọng nói về phía Hoắc lão gia tử, “Cái chết của Chu lão Đại Tương Hiếu Đường có liên quan tới ngài không?”

Lão gia tử biến sắc, “Lời này của cô có ý gì?”

“Oh, là nghe Kinh thiếu nói.”

“Hừ, Tô tiểu thư không cần phải dùng kế ly gián này, Chu Chính chết tôi cũng rất đau buồn, chỉ là lúc ấy đối tượng bị nghi ngờ nhiều nhất không phải là Lưu Giản sao?”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Đúng,” Cô ngẩng đầu nhìn lão gia tử, “Chúng ta cũng không cần quanh co, hôm nay tôi có còn mạng đi ra ngoài không vẫn còn chưa biết, lão gia tử ngài để tôi chết thật minh bạch, để tôi thấu suốt ngọn nguồn đi.”

Hoắc lão gia tử tỷ mỉ đánh giá cô một hồi, sau đó cười cười, “Tô tiểu thư thật biết nói đùa, tôi lớn tuổi rồi, phản ứng chậm chậm, những lời này của cô suýt chút nữa dẫn dụ tôi vào khe rồi.”

Tô Lương Mạt nhin cười, lão hồ ly này.

Lưu Giản tỉnh lại đã là sau buổi chiều, anh đưa tay đề lại trán, “Lương Mạt?”

Tô Uyển đi tới gần, “Giản, anh tỉnh rồi.”

“Anh muốn uống nước.”

Tô Uyển cho anh uống hơn nửa ly nước, Lưu Giản lúc này mới tỉnh táo, “Một vết thương nhỏ lại bị lấn quan lấn lại thành như vậy, anh già rồi phải không?”

Tô Uyển thấy anh còn có thể nói giỡn, cười cười tiến lên, “Anh già rồi, em phải làm sao?”

Lưu Giản nghe thấy thật rất vui, lời này anh thích nghe, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt này không phải Tô Lương Mạt trong tưởng tượng, anh lúc này mới tái mặt, “Mấy giờ rồi?”

“Oh, hơn ba giờ rồi.”

“Lương Mạt về chưa?”

Tô Uyển quan sát nét mặt của anh, “Vẫn chưa, cô ấy không tới bệnh viện.”

“Đưa di động cho tôi.”

Tô Uyển lấy di động đã mở máy từ trên tủ đầu giường đưa cho Lưu Giản, anh bấm số của Tô Lương Mạt gọi đi, nhưng lại thấy không có tín hiệu.

Không ổn, nhất định vẫn còn ở Hồ Đông.

Nhưng theo lý chuyện như vậy đáng lẽ đã sớm giải quyết xong, trong lòng Lưu Giản dần nảy sinh bất an, anh vén chăn muốn đứng dậy, Tô Uyển vội vàng ngăn lại, “Giản, bác sỹ nói phải để anh nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đã có người đến bệnh viện phải không?”

Bàn tay Tô Uyển để sau lưng không khỏi nắm chặt, “Không, không có.”

Lưu Giản chống tay lên tủ đầu giường, từng đợt choáng váng đánh thẳng đến, vết thương trên bả vai đau như muốn rách ra lần nữa, Tô Uyển vội để anh nằm xuống lại.

Hồ Đông.

Xe của Chiêm Đông Kinh vốn chưa có rời đi, trước cửa tụ tập không ít người, hần ngồi trong cỗ xe màu đen, Hàn Tăng xuyên qua kính chiếu hậu nhìn vào mắt hần, “Kinh thiếu, muốn đi không?”

Chiêm Đông Kinh không nói gì, hai mắt nhìn chăm chăm phía trong, hần đi như vậy, người của Tương Hiếu Đường nhất định phải xông vào.

Cô rõ ràng tình nguyện đợi trong đó cũng không chịu đi với hần.

Tô Lương Mạt là hận hần, mỗi lần gặp mặt đều bài xích cực lực, thật khiến Chiêm Đông Kinh cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

Hàn Tăng chợt nghe âm thanh đập lên ngoài cửa xe, xoay người vừa nhìn, không có ai, hần vội đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Bước chân của Chiêm Đông Kinh cực kỳ cấp bách, xuyên qua sân viện đi vào phòng khách, bên trong yên ắng không có chút động tĩnh, hần hướng mắt lên cầu thang tầng hai nhìn xem, nhịp tim không khỏi tăng nhanh đột ngột, Hàn Tăng gần như không đuổi kịp hần, Chiêm Đông Kinh nhanh chóng đi lên lầu vào phòng họp lúc này, nhưng bên trong lại trống không.

“Kinh thiếu?” Hàn Tăng thở hồng hộc, “Sao lại không có ai, không phải đã bị giết, hay chôn đi rồi chứ?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn hần.

Hần quay người đi lên tầng ba, căn phòng nhốt Thụy với Lý Tư cửa bị mở rộng, Chiêm Đông Kinh bước nhanh đến đó, nhìn thấy đám Tô Lương Mạt bị người khác dùng súng chĩa vào, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, trên mặt có vẻ thống khổ cùng giãy dụa, Chiêm Đông Kinh cảm giác trong lòng bị hung hăng néo một cái, một tên trong đám người cầm súng đã mở chốt an toàn, ngón tay đang bóp cò!

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 94: Lương Mạt, cô có từng yêu tôi không?

89. Chương 94: Lương Mạt, Cô Có Từng Yêu Tôi Không?

Chương 94: Lương Mạt, cô có từng yêu tôi không?

“Dừng tay!”

Mở miệng chính là Hàn Tăng, gầm lên một tiếng làm Chiêm Đông Kinh thành linh thu hồi hồi vía, hần khẽ mở miệng, lại phát hiện vừa rồi trong tình cảnh khẩn trương căng thẳng như vậy, hần lại thất thanh nói không được lời nào.

Hoắc lão gia tử đưa mắt nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi, “Đông Kinh, sao cậu lại quay lại?”

“Lão gia tử, người muốn dùng tư hình sao?”

“Đâu có, tôi chỉ là để Tô tiểu thư mời lão Nhị đến một chuyến, nhưng nói gì cô ấy cũng không chịu phối hợp, cậu nói xem tôi cũng không làm gì hần, cô ấy bảo hộ cũng chặt quá đi?” Hoắc lão gia tử mới nhìn sắc mặt Chiêm Đông Kinh, tất nhiên cũng biết hần để ý cái gì.

Chiêm Đông Kinh thấy súng của tên kia còn chĩa lên trán của Tô Lương Mạt, “Người đều chết hết rồi còn cái gì có thể truy cứu đây?”

Lão gia tử nghe ra ý tứ trong lời nói của hần, “Đông Kinh, có chuyện tôi lại muốn hỏi cậu một chút, Tô tiểu thư nói cái chết của Chu Chính có liên quan tới tôi, cậu cũng cho là như vậy sao?”

Người phụ nữ này, vì khả năng thoát thân của mình, thật là không buông tha lấy một chút chút cơ hội mà cô có thể bắt lấy, nhưng có khi cũng thật không có tình cảm, mới có thể không quan tâm ngó ngàng đến hần dưới lòng bàn chân như vậy.

“Cô ta nói Lưu Giản không giết người, ngài cũng cho là vậy sao?” Chiêm Đông Kinh hỏi ngược lại.

Hần liếc mắt nhìn Tô Lương Mạt, đưa tay nín lấy cánh tay của cô rồi cô dậy, “Lão gia tử, ngài cũng lớn tuổi rồi nên yên lặng đi thôi, chuyện này bao nhiêu người mắt nhắm mắt mở nhìn thấy? Đây vốn không phải là thế giới coi trọng chứng cứ, huống hồ chỉ là một nhân chứng đã chết, ngài hôm nay động đến ba người này,

ngày mai truyền đi, ai cũng biết cô ta thay mặt Lưu Giản tới đây, đến lúc đó Tương Hiếu Đường còn không tìm ngài liễu mạng?”

“Lưu Giản không nói được lý lẽ...”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh, “Lý lẽ, đó là tiêu chuẩn đạo đức phải giải thích à?”

Thấy sắc mặt Hoắc lão gia tử kéo căng, Chiêm Đông Kinh đặc ý bổ sung thêm một câu, “Cứng đối cứng, thể lực của Hoắc lão gia tử có thể ăn qua Tương Hiếu Đường? Ngài là người thông minh, từ trước đến nay thích chơi trò mượn đao giết người, hôm nay sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Có phải do Lưu Giản dồn ép đến nóng tính rồi không?”

Hắn kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Đi.”

Thụy hất tay hộ vệ, đi tới đẩy tên còn lại ra, đỡ Lý Tư bị áp trên mặt bàn dậy, vừa rồi nếu không phải Chiêm Đông Kinh kịp thời chạy đến, người đầu tiên mất mạng chính là Lý Tư.

Hoắc lão gia tử nhìn bọn họ đi ra ngoài, Tô Lương Mạt đi theo sau lưng Chiêm Đông Kinh, cô rút tay lại, người đàn ông cũng không nói gì, ra ngoài Hồ Đông, người của Tương Hiếu Đường ủa lên, “Tô tỷ, chị không sao chứ?”

Tuổi của cô còn nhỏ như vậy, thực không kham nổi tiếng gọi này của người khác, Tô Lương Mạt cười cười lắc đầu.

Xe của Chiêm Đông Kinh dừng bên cạnh, “Cô qua đây, tôi có lời muốn nói với cô.”

Tô Lương Mạt hướng mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, nói với hai người sau lưng, “Lên xe, đi.”

Đến khi Chiêm Đông Kinh ngồi vào xe, cũng không thấy Tô Lương Mạt tới, gương mặt nhìn thấy mấy chiếc xe của Tương Hiếu Đường lần lượt rời đi, bên ngoài sân lớn trừ hắn ra làm gì còn thân ảnh của Tô Lương Mạt?

Hàn Tăng dè dặt nhìn mắt hắn, phân phó tài xế bên cạnh, “Đi theo đi.”

Chiêm Đông Kinh cũng không phản đối.

Tô Lương Mạt nhìn trong kính chiếu hậu thấy cỗ xe màu đen không nhanh không chậm đi theo phía sau, cô phiền lòng, cắn răng thở dài một hơi.

“Cô nói Hoắc lão gia tử bày Hồng Môn Yến, Thẩm Tâm Lê rốt cuộc có quan hệ gì với ông ta?”

“Chắc là con gái kiêm tình nhân đi?”

“Phi,” Thụy hướng mắt nhìn Lý Tư khinh bỉ, “rốt cuộc là thích khẩu vị nặng.”

“Lương Mạt, chị nói ông ta vì sao lại chịu thả người, là vì Chiêm Đông Kinh sao?”

Tô Lương Mạt không muốn nghe nhất chính là ba chữ này, “Người đều chết hết, chết không đối chứng.”

“Nhưng ông ta đến cuối cùng còn muốn giết chúng ta.” Lý Tư khẳng khái.

Vẫn là Thụy nhìn hiểu sắc mặt, cô mở xẻ vấn đề đúng lúc, “Đúng rồi, người của chúng ta căn bản không vào được, người làm sao mà chết?”

“Là Lý Đan giết.”

“Chị của em?” Lý Tư sợ hãi kêu lên.

Tô Lương Mạt nhắm chặt mắt không muốn nói thêm lời nào, Thụy hướng Lý Tư nháy mắt một cái, ra hiệu cô ấy im lặng.

Xe một đường lái về sông bài, xe của Chiêm Đông Kinh cũng theo phía sau, Tô Lương Mạt vừa định đẩy cửa xe đi xuống, ánh mắt lướt qua bóng xe kia cô lại ngồi ở trong không động đậy, “Hai người đi vào đi.”

“Được.”

Hàn Tăng vừa muốn mở cửa xe cho Chiêm Đông Kinh, lại thấy Tô Lương Mạt cũng không bước xuống xe, chiếc xe kia khởi động sau đó đi về hướng ngược lại.

Hàn Tăng lại cho người đi theo.

Tài xế nhìn Tô Lương Mạt ở phía sau, “Tô tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

“Bệnh viện.”

Tầm mắt của cô dán lên bóng xe phía sau, kỳ thật, hà tất phải như thế này?

Từng đợt hình ảnh phố xá quen thuộc lướt qua trước kính xe, vượt qua quảng trường trung tâm mua sắm cùng công viên trò chơi, không ít hồi ức trong lòng bị khơi dậy, Tô Lương Mạt tất nhiên sẽ khó chịu, tình cảnh cùng vật dụng là phương thức tốt nhất để thức tỉnh lạnh lẽo, thật giống như sống lại thêm một lần nữa. Nhưng rốt cuộc cũng không giống, trái tim cô vẫn còn đau nhức, cho dù được sưởi ấm thế nào cũng không thể tỉnh lại.

Hàn Tăng liếc mắt nhìn, “Tô tiểu thư muốn đi đâu?”

Chiêm Đông Kinh mím chặt môi, trong lòng hần đoán chừng, cô là muốn đến bệnh viện.

Mặc dù xe là Hàn Tăng bảo đi theo sau, nhưng nói cho cùng, Hàn Tăng cũng là nhìn sắc mặt hần mà làm việc, Chiêm Đông Kinh không biết hần như vậy thì tính là cái gì, biết rõ là sẽ uống công vô ích, nhưng lúc Hàn Tăng phân phó tài xế, hần không có ngăn cản.

Xe của Tô Lương Mạt quả nhiên là đi thẳng tới bệnh viện, Hàn Tăng lúc này mới hiểu, cô là đến thăm Lưu Giản.

Xe dừng trước cổng, Tô Lương Mạt đi bộ vào, từ đầu đến cuối cũng không có quay đầu, bước chân kiên định mà vội vã.

Hàn Tăng không biết làm sao, sau lưng có tiếng còi xe truyền tới, hần nhìn Chiêm Đông Kinh, người đàn ông thay đổi tư thế, “Đi thôi.”

Tô Lương Mạt vào thang máy dưới tầng trệt đi đến phòng Lưu Giản, mới đi đến cửa phòng bệnh, liền nghe thấy bên trong có tiếng đồ đạc rơi vỡ, hộ vệ bên ngoài vội vàng mở cửa cho cô, “Tô tiểu thư, cô mau vào đi thôi.”

Cô đi xuyên qua hành lang, đi vào phòng bệnh rộng rãi sáng sủa, Tô Uyển đang ngồi xổm dưới đất nhặt ly nước với bình hoa bị Lưu Giản đập vỡ, Tô Lương Mạt không khỏi nhíu mày, Lưu Giản thấy cô đi vào, hừ lạnh một tiếng, “Còn mạng trở về rồi?”

Tô Lương Mạt ngồi xuống giúp Tô Uyển nhặt nhạnh.

Lưu Giản thấy thế, hỏa khí quét đất phun thẳng lên, “Qua đây cho anh!”

Tô Lương Mạt ngồi đó không nhúc nhích, “Qua đó làm gì, để cho anh đánh hay để anh mắng? Đợi anh hết giận rồi hãy nói đi.”

Mu bàn tay Lưu Giản vẫn còn cầm kim truyền nước, bị cô nói một câu chặn họng tức đến thở hồng hộc, Tô Lương Mạt nhận lấy khăn giấy trong tay Tô Uyển, dọn dẹp sạch sẽ mảnh thủy tinh vụn, một lúc sau, mới nghe thấy giọng điệu hòa hoãn của Lưu Giản, “Để người khác tới dọn đi, em qua đây.”

Tô Lương Mạt phui tay đứng dậy.

Lưu Giản nửa ngồi nửa nằm, gối với chăn mền đều bị đá xuống đất, Tô Lương Mạt nhặt gối lên nhét sau lưng anh, Lưu Giản kéo tay cô sang, phía trước phía sau xem xét một lượt, “Làm sao bây giờ mới trở về?”

“Gặp chút chuyện khó giải quyết.”

“Anh sau đó mới nhận được điện thoại, nói người mang đến bị chặn ở ngoài không vào được, còn nữa, vì sao không có ai báo cho anh biết?”

Tô Uyển đứng trước giường bệnh, trên mặt không thể giấu được hoảng hốt với chột dạ, Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn cô, rồi đứng đưng mở miệng, “Không có chuyện gì lớn, là em bảo người khác đừng nói với anh.”

Lưu Giản tựa lên đầu giường, hướng Tô Uyển vung tay, “Cô ra ngoài trước đi.”

Tô Uyển lúc này cũng không dám ở lại lâu, không nói lời nào ra khỏi phòng bệnh.

Tô Lương Mạt ngồi xuống cái ghế bên cạnh, sắc mặt Lưu Giản hiểm ác, khẩu khí cũng không tốt, “Đừng gạt anh, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lưu Giản, Thẩm Tâm Lê thật là do anh giết?”

Thần sắc Lưu Giản vẫn chưa đổi, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Là vì em sao?” Tô Lương Mạt tiếp tục tra hỏi anh.

Lưu Giản dời ánh mắt đi chỗ khác, mặt không dao động, “Cô ta muốn em chết, chẳng lẽ cô ta không đáng chết à?”

“Nói như vậy, là thật.” Tô Lương Mạt đè nén một hơi trong cổ họng, cảm giác bất lực lập tức đánh úp lên toàn thân.

“Làm sao em biết được?”

Tô Lương Mạt cũng không gạt anh, dù sao chuyện này không bao lâu có lẽ sẽ truyền đi khắp nơi, “Hoắc lão gia tử tìm đến một nhân chứng, nói anh ra tay với Thẩm Tâm Lê, ông ta nhốt bọn em ở Hồ Đông.”

“Cái gì?” Lưu Giản giận tím mặt, vung tay một cái, di động trên tủ đầu giường lại gặp nạn lần nữa, Tô Lương Mạt hơi nhíu mày, “Anh ăn hoành thánh nóng rồi hả? Tính tình nóng nảy như vậy.”

Thanh âm Lưu Giản trầm đi, “Vậy bọn em làm thế nào trở về được?”

“Em bảo Lý Đan giết người kia đi.”

Lưu Giản nhìn cô rủ mi mắt xuống, “Đây là lần thứ hai em vì anh giết người.”

Lưu Giản không có hỏi chi tiết chuyện ở Hồ Đông, Tô Lương Mạt khom lưng nhặt điện thoại lên, “Em ở trong tù đã nói với Lý Đan, em không biết sau khi ra ngoài phải làm cái gì, cô ấy nói cô ấy muốn tìm một công việc an ổn, nhưng em lại khiến cô ấy giết người, sớm biết như vậy, không bằng lúc trước cô ấy đi theo Thẩm Tâm Lê, đau khổ mấy năm lao tù này cũng không cần chịu không.”

“Không giống như vậy,” Lưu Giản biết trong lòng cô khó chịu, “Lý Tư với Lý Đan, mặc dù là sinh đôi, nhưng tính tình hai người rõ ràng khác nhau, cũng chỉ vì từng có kinh nghiệm đặc thù như vậy, Lý Đan mới có thể đảm đương được phần lột xác cùng chín chắn này.”

Lưu Giản đưa tay đặt lên đầu vai Tô Lương Mạt, bàn tay dùng lực, “Nếu như lão đầu tử đã nhắm mũi dùi vào anh, nhất định sẽ tìm cách gọi anh đến đó, Lương Mạt, em giấu anh chuyện gì có phải không?”

Trong lòng Tô Lương Mạt lại lo lắng chuyện khác, cô nâng mắt nhìn Lưu Giản, muốn nói lại thôi, “Lưu Giản...”

Anh chống lại tầm mắt của cô.

Tô Lương Mạt lại đưa mắt nhìn sang chỗ khác, cô cúi đầu, thanh âm nghẹn ngào, “Anh có từng hoài nghi cái chết của Chu Chính không?”

“Em muốn nói gì?”

“Anh giết Thẩm Tâm Lê, rất có thể là Hoắc lão gia tử đã hạ thủ với Chu Chính.”

Lưu Giản nhớ đến lúc trước Chu Chính bị kẻ khác đẩy từ trên lầu xuống chết thảm, anh hô hấp căng thẳng, càng phát ra dồn dập, Tô Lương Mạt thấy anh không nói lời nào, cô cắn môi dưới vẫn còn ý định hỏi tiếp, “Em...”

“Anh biết,” Lưu Giản trước khi cô mở miệng lại nói, “anh tất nhiên sẽ hoài nghi ông ta, anh đã tra ra được Tứ Phong Đường, bây giờ còn thiếu nhân chứng máu chốt, mà lão đầu tử kia, rất có khả năng cũng chen vào một cước.”

“Sao anh không nói sớm với em?”

“Nói thế nào?” Khẩu khí Lưu Giản chậm rãi vô lực, “Nói Hoắc lão gia tử muốn Chính ca chết, tìm căn nguyên ngồi nổ lại là do anh giết chết Thẩm Tâm Lê? Lương Mạt, nếu quả thật là như vậy, anh phải làm sao, em phải nghĩ như thế nào?”

Tô Lương Mạt lập tức bị lời nói của Lưu Giản làm cho khiếp sợ, đúng vậy, đến lúc đó Lưu Giản sẽ không ngừng tự trách cùng hổ thẹn, còn cô thì sao? Chuyện này mặc dù là Lưu Giản xuống tay, nhưng là vì cô, Tô Lương Mạt lắp bắp, sợ nhất chính là hỏi ra được đáp án như vậy.

Cô cúi thấp mặt, giọng nói Lưu Giản trầm ám, “Anh đợi hai năm rồi, hôm nay Đậu Đậu cũng có thể gọi anh một tiếng ‘ba’, nhưng Chính ca nằm dưới đất chết không nhắm mắt.”

“Lưu Giản, em sẽ giúp anh.”

“Không phải chuyện của em!” Lưu Giản nhất quyết cự tuyệt.

“Bây giờ chuyện của anh cũng là chuyện của em.”

Anh nhếch môi quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Tô Lương Mạt thấy sắc mặt anh không vui, cô đứng dậy, “Em trở lại sông bài đây.”

Giọng điệu Lưu Giản rầu rĩ, “Sông bài có thể có chuyện gì lớn?”

“Nếu không ở lại đây à?” Tô Lương Mạt vỗ vỗ mép giường Lưu Giản, “Em ở lại đây nhìn sắc mặt anh sao?”

“Em còn lý sự phải không?” Những lời này của Lưu Giản gần như là căn răng nói ra, “Ai bảo em tự ý đem chuyện ở Hồ Đông bên kia giấu anh? Em muốn không ra được phải không? Có phải định tính chết ở trong đó để anh đến nhật xác em không?”

Tâm tình Lưu Giản không khỏi kích động lần nữa, Tô Lương Mạt biết nhất định phải làm anh tiêu bớt hỏa khí này, “Được rồi được rồi, em cũng không có chuyện gì, hơn nữa lúc em không nhận được nữa nhất định sẽ tìm anh.”

Lưu Giản duỗi tay về phía cô, Tô Lương Mạt nghi ngờ nhìn anh, “Làm cái gì?”

Tay phải người đàn ông vẫy vẫy về phía cô, Tô Lương Mạt đặt tay vào lòng bàn tay Lưu Giản, anh thuận thế kéo một cái, tay kia ôm eo Tô Lương Mạt kéo cô vào trong lòng, bởi vì Tô Lương Mạt đang đứng, cô chỉ có thể khễ khờ người, Lưu Giản môi mỏng dán bên tai cô, “Thực xin lỗi, là anh lần nữa dẫn em vào thế giới này.”

“Lưu Giản, sau này đừng vì em làm những chuyện như vậy nữa, em trả không nổi.”

Anh vì cô mê muội, Tô Lương Mạt ích kỷ hy vọng cái chết của Chu Chính không chút liên quan đến Hoắc lão gia tử, ít nhất, cũng muốn không có bất cứ quan hệ gì với cái chết của Thẩm Tâm Lê, chuyện chém chém giết giết trong hắc đạo cô sớm đã mưa dầm thấm lâu, nhưng nếu như Chu Chính thực sự bị kẻ thù giết chết, thì gánh nặng cô đeo sau lưng cũng nhẹ đi rất nhiều.

Lưu Giản kề sát mặt Tô Lương Mạt, cô không nói, nhưng anh cũng có thể đoán được cô ở Hồ Đông kinh sợ không ít, nếu không phải Tô Lương Mạt dựa vào chút vận khí như vậy, có lẽ lúc báo tin đến anh, anh thật sự chỉ có thể giúp cô đi nhật xác.

Lòng ngực Lưu Giản tắc nghẽn khó chịu, không dám nghĩ thêm nữa.

Tô Uyển đẩy cửa đi vào, Tô Lương Mạt tự giác tránh ra khỏi lòng ngực Lưu Giản, “Anh ở bệnh viện tính dưỡng thật tốt, sông bài bên kia không có chuyện gì quan trọng.”

Có Tô Uyển ở đây chăm sóc, Tô Lương Mạt ở lại không bao lâu, lúc đi ngang qua người Tô Uyển thần sắc trong mắt cô ta làm toàn thân Tô Lương Mạt khó chịu, Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt đi ra ngoài, Tô Uyển lập tức kéo căng miệng cười, “Giản, buổi tối anh muốn ăn gì?”

Một cái bóng đen bỗng nhiên đập tới, đâm sầm lên giữa trán cô ta.

Tô Uyển choáng váng gần như đứng không vững, di động của Lưu Giản lặn xuống dưới chân cô, Tô Uyển bụng đầy ury khuất, “Có phải vì em quấy rầy hai người không?”

“Hoặc lão gia tử muốn mạng của tôi, ông ta nhất định sẽ liên lạc với tôi, Tô Uyển, lúc ấy trong phòng bệnh chỉ có cô.”

Tô Uyển kiên quyết lắc đầu, “Em thật sự không biết, có phải Lương Mạt nói gì với anh rồi không? Em luôn ở bên cạnh anh căn bản không ngờ tới bên ngoài sẽ xảy ra chuyện gì?”

Lưu Giản tức ngực hụt hơi, miệng vết thương càng thêm đau nhức, “Đi ra ngoài.”

Tô Uyển không dám chọc anh, nhặt điện thoại lên để lại chỗ cũ sải bước rời đi.

Tô Lương Mạt đi vào sòng bài, làm ăn trước sau như nhau rất náo nhiệt, nhân viên thấy cô tiến đến vội vàng chạy tới, “Tô tỷ, nhiều khách nhân đều muốn mời chị lại chơi vài ván.”

“Nói rõ với bọn họ, nói hôm khác đi, bây giờ tôi còn có chuyện.”

“Được.”

Tô Lương Mạt vào thang máy đi lên tầng hai, cô gõ cửa phòng nghỉ, Lý Đan ra mở cửa, còn rũ rũi đầu tóc ướt nhẹp.

“Lương Mạt.”

Cô đi vào, đóng cửa lại, “Lý Tư đâu?”

“Trên tầng ba, bị mấy vị khách kéo đi.”

Lý Đan đến trước bàn trang điểm, Tô Lương Mạt đều sắp xếp cho các cô phòng nghỉ riêng biệt, trong phòng dán giấy dán tường màu sắc ôn hòa, vừa mới tiến vào, bên trong ấm áp làm lòng người cũng thoải mái.

Tô Lương Mạt đứng sau lưng Lý Đan, cầm lấy cái lược giúp cô ấy chải đầu.

Ánh mắt Lý Đan xuyên qua gương trang điểm nhìn Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, cậu đừng nói gì cả.”

Tô Lương Mạt cười cười, “Cậu biết mình muốn nói gì sao?”

“Chúng ta đi trên con đường này, cũng không bị ai ép buộc, mình nên thấy may mắn, mình là người đầu tiên có thể động thủ bảo vệ các cậu, chứ không phải chỉ có thể để người mình quan tâm chờ chết.”

Đường nét trên mặt Tô Lương Mạt đầy ý cười ôn nhuận, “Lý Đan, cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cô ấy đã không khóc lóc cuồng loạn, khiến trong lòng Tô Lương Mạt khó chịu, cảm ơn cô ấy rộng lượng như vậy, cũng kiềm chế giống như Tô Lương Mạt phải liên tục dè dặt cất giấu cảm giác tội lỗi.

Vết thương của Lưu Giản ngày một ngày hai không thể xuất viện được, Tô Lương Mạt từ phòng nghỉ đi ra ngoài, mang một đôi giày boots quá gối, quần ngắn bằng da hữu màu đen ôm trọn cặp mông đầy đặn nhỏ nhắn mà ưỡn cao ngạo nghễ, áo trên bó sát bao lấy dáng vẻ lung linh, một thân màu đen làm nền cho cô thu hút ánh mắt, không chút cố ý, lại mê hoặc đầy phong tình.

Tô Lương Mạt đến trước quầy phục vụ quan sát tình hình, công việc ở sòng bài bình thường cũng coi như nhẹ nhàng, từ lúc cô đưa đám người của Thụy vào đây, rất nhiều chuyện hoàn toàn không cần Tô Lương Mạt ra mặt.

Một nhân viên phục vụ bước nhanh lên trước, “Tô tử, vị khách đến hai ngày trước vẫn muốn mời chị sang đó.”

Tô Lương Mạt nghĩ hôm nay có thời gian, “Đi thôi.”

Đi lên tầng ba, đẩy cửa vào nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ngồi dựa lưng về phía cô, Tô Lương Mạt tránh đi tất nhiên không kịp nữa.

Một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi là khách quen, cũng là Ngô tổng của công ty kinh doanh thực phẩm nào đó, Tô Lương Mạt cười cười tiến lên, “Ngô tổng, cảm ơn ngài đã tới ủng hộ.”

Người đàn ông nhìn thấy Tô Lương Mạt mặc trang phục như vậy, hai mắt đều dựng thẳng lên, “Nên như vậy, nên như vậy.”

Đều là đàn ông, Chiêm Đông Kinh làm sao nhìn không ra ý đồ trong mắt ông ta, hẩn quay mặt sang, Tô Lương Mạt nhanh chóng đi ngang qua người hẩn, hẩn còn chưa kịp nhìn kỹ, Tô Lương Mạt đã đi tới bắt tay người đàn ông kia.

Ngô tổng lôi kéo tay của cô, một hồi lâu không thấy buông ra.

Ngón tay Chiêm Đông Kinh để dưới cằm, Tô Lương Mạt rút tay lại đứng trước chiếu bạc, “Chơi thì tôi không chơi rồi, mọi người chơi thật vui vẻ.”

Ngô tổng cũng không miễn cưỡng, “Tô tiểu thư hân hạnh thay chúng tôi mở bài được chứ?”

Tô Lương Mạt cũng sáng khoái, đồng ý.

Trình độ xáo bài của cô tiến bộ không ít, vừa nói đùa với người đàn ông, “Ngô tổng là muốn thua hay muốn thắng đây?”

“Tô tiểu thư thật biết nói đùa, đến sòng bài có ai lại không muốn thắng tiền?”

Cô lại nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu thì sao?”

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm động tác trong tay cô, “Thuận theo tự nhiên.”

Trước khi cô đến Chiêm Đông Kinh thắng không ít, chỉ nhìn thẻ bài trên chiếu bạc cũng biết, Tô Lương Mạt không quan tâm chia bài, vận may của Ngô tổng lại đảo ngược thuận lợi, người bên cạnh cũng phát tài theo, cả bàn chỉ có Chiêm Đông Kinh xui xẻo, một ván bài đánh ra tiền các thắng lại hơn phân nửa.

Ngô tổng cười khen thắng Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư đúng là thần tài a.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn cô, Tô Lương Mạt trong lòng chột dạ, bài này bị đảo ngược như vậy cũng không phải là cô cố ý, lại nói không liên quan gì đến lợi ích của cô, cô có thể đảm bảo cô tuyệt đối không có giở trò.

Ngô tổng nhất định lôi kéo cô tiếp tục.

Đánh được ba ván bài, Chiêm Đông Kinh bị chọc đến cùng, đẩy ghế ra không chơi nữa.

Không phải là không chơi nổi, rõ ràng thấy Tô Lương Mạt nhắm vào hẩn.

“Tôi đi nghỉ một lát.”

Tô Lương Mạt vẫn ở đó chia bài, Chiêm Đông Kinh lặp lại lần nữa.

Cô phát xong một ván lúc này mới nhìn về phía hẩn, “Kinh thiếu không phải là có chìa khóa sao?”

“Không đem.”

Tô Lương Mạt nói vài câu với mấy người trên bàn, lúc đi ra ngoài thấy Chiêm Đông Kinh đợi cô trước thang máy, cửa thang máy mở rộng, Tô Lương Mạt đi theo sau hẩn vào trong.

Trong không gian chật hẹp chỉ có hai người, kính bên trong thang máy có thể nhìn thấy gương mặt lãnh đạm của cả hai.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn con số đang tăng, “Sau này tôi giao chìa khóa cho Lý Đan vậy, cô ấy làm việc tôi rất yên tâm.”

Chỉ có một tầng, cơ hồ mới đứng vững thang máy liền mở ra, lúc Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài đựng nhẹ lên bả vai Tô Lương Mạt, “Cô không sợ tôi gây phiền toái cho cô ta, cô cứ đưa chìa khóa cho cô ta.”

Tô Lương Mạt hướng bóng lưng cao ngất của người đàn ông hung hăng trừng mắt, cô đến phòng nghỉ của mình lấy chìa khóa trước, đi đến trước cửa phòng Chiêm Đông Kinh thấy hắn ngồi trên ghế sofa bên ngoài, Tô Lương Mạt mở cửa ra, vừa muốn quay đầu gọi hắn, lại bị một cổ lực đẩy mạnh vào trong phòng.

Cô lão đảo mấy cái, nghe thấy âm thanh cửa khép lại.

Chiêm Đông Kinh đi thẳng về phía tủ rượu, từ bên trong lấy ra hai cái ly với một chai rượu, “Đêm nay tôi ở lại đây.”

Tô Lương Mạt kinh ngạc, “Cái này không được, sòng bài buổi tối không giữ người.”

“Phòng của tôi ở đây, tôi muốn ở liền ở.”

Tô Lương Mạt nén giận, “Sòng bài có quy định, hướng hồ anh không thể đem quá nhiều người đến đây, chúng tôi đối với an toàn của anh không chịu trách nhiệm.”

“Các người ở đây không phải là kinh doanh suốt đêm sao?” Chiêm Đông Kinh đi đến trước cửa sổ, ra hiệu Tô Lương Mạt đi đến.

“Kinh doanh là bởi vì đây là sòng bài, không phải là khách sạn.”

“Tôi nói đêm nay tôi ở lại đây, đừng dài dòng.” Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ vị trí đối diện, “Ngồi xuống đó.”

Tô Lương Mạt cất lại chìa khóa, “Được, nếu anh đã muốn ở lại thì ở lại đi, nhưng tôi cảnh báo anh trước, một khi xảy ra chuyện sòng bài của chúng tôi không chịu trách nhiệm.”

“Tôi xảy ra chuyện, nếu như vậy cô liền phải bỏ sạch sẽ, hả?” Chiêm Đông Kinh nghiêng bình rượu dọc theo mép ly rót xuống, chất lỏng màu đỏ trải ra, hắn cầm ly rượu trên ngón tay xoay một vòng, thấy Tô Lương Mạt chuẩn bị đi, “Lương Mạt.”

“Có lời gì nói dứt khoát một lần đi.”

“Lời cô nói với tôi ngày đó ở Hồ Đông, là thật sao?”

Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi trả lời, “Giả dấy, tôi không muốn nhìn thấy anh, cho nên lừa anh, anh cũng đừng để trong lòng, anh vẫn cứ nhận định cái chết của ba anh có liên can đến ba tôi đi, bởi vì như vậy, trong lòng tôi và anh đều có thể dễ chịu hơn chút ít.”

“Vì sao?”

“Nếu như trong chuyện này không có quan hệ, tôi không biết anh nghĩ thế nào, tôi nhất định sẽ không cam lòng, cho nên bây giờ nghĩ thử, coi như anh nhận định chính là sự thật đi, sau này xóa bỏ đi, cũng rất tốt.”

Chiêm Đông Kinh một hơi uống cạn sạch ly rượu đỏ trong tay, “Ngồi bên cạnh tôi một chút.”

“Tôi thực sự còn có việc.”

“Lương Mạt, trước kia lòng của cô rất mềm.” Ít nhất hắn yêu cầu cái gì, cô cho dù không làm được kiểu ‘nói gì nghe nấy’, nhưng thông thường Tô Lương Mạt cũng sẽ nghe hắn.

Cô cũng không tranh cãi hay trách cứ, mới ra tù gặp mặt Chiêm Đông Kinh mấy lần đều rơi vào cảnh tan rã không vui, là trong lòng phần hận cùng không cam tâm khiến Tô Lương Mạt giống như con nhím vậy, mà giờ khắc này, đối mặt với Chiêm Đông Kinh như vậy, Tô Lương Mạt lại lười nói chuyện. Phát tiết nhiều hơn nữa cũng không đổi được hai năm thanh xuân cùng niềm tin bị lãng phí, cô vén tóc, “Chiêm Đông Kinh, cứ như vậy đi, tôi thử không hận anh, anh cũng đừng làm khó tôi, dần dà, anh sẽ từ từ ở trong lòng tôi phai nhạt dần mà biến mất, đợi tôi ngay cả hận cũng đã quên rồi, chúng ta hai bên đều được giải thoát.”

Chiêm Đông Kinh ngây người, nếu quả thật ngay cả thứ gì đó để dính líu ở giữa cũng không còn, hắn và Tô Lương Mạt còn thừa lại cái gì?

“Cô còn có thể yêu người nào đó không?”

“Không biết.” Giọng điệu Tô Lương Mạt nhàn nhạt.

“Vậy, cô có từng yêu tôi không?” Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen bóng đột ngột chiếm lĩnh tầm mắt cô, Tô Lương Mạt giãy dụa muốn tránh đi, ánh mắt lại cố định trên gương mặt người đàn ông khó nhúc nhích, trong lòng Tô Lương Mạt một hồi chua xót kéo dài, “Anh cũng không cảm giác được, tôi còn có thể nói cái gì?”

“Nhưng tôi nhớ được, lúc đó cô nói hận tôi.”

Suy nghĩ của Tô Lương Mạt bay ra ngoài thật xa, lại không nhớ được là trong tình cảnh thế nào trong trường hợp thế nào cô nói ra những lời này, một chút ấn tượng cô cũng không có, xem ra có thể cô chỉ thuận miệng nói ra, cũng có thể là cô giống như làm nũng với người lớn, nhưng trong lòng Chiêm Đông Kinh, hẳn nghĩ là thật.

Cô đánh rơi cái chìa khóa, âm thanh thật vang phát ra kéo hồn vía vừa bay đi của Tô Lương Mạt trở về, “Sòng bài còn có việc, anh muốn ở lại đây, thì ở đó đi.”

Chiêm Đông Kinh nhìn bóng lưng dứt khoát đi ra ngoài của cô, có phải hay không, bọn họ đã từng bỏ lỡ cái gì?

Hắn bực bội đem cả hai ly rượu đều rót đầy, sau đó từng ly từng ly một hơi uống sạch.

Tầng hai là khu vực nghỉ ngơi, Chiêm Đông Kinh muốn ở lại đây, hộ vệ ngoài cửa chỉ có thể nâng cao tinh thần lên mười hai vạn lần, ở đây người bên ngoài đến đến đi đi rất đông, lại không thể ngăn cản toàn bộ.

Một tên hộ vệ trong đó thấp giọng nói với đồng bọn, “Kinh thiếu hình như uống rất nhiều rượu, không sao chứ?”

“Người dám đi vào?”

“Ta tất nhiên không dám.”

“Vậy thì đúng rồi, đừng hỏi nhiều.”

Cô gái đi ngang qua sắc mặt không đổi, cũng làm như hoàn toàn không nghe thấy gì.

Buổi tối bảy tám giờ, kinh doanh của sòng bài bắt đầu đến cao trào, trong đại sảnh chật kín cả người, tiếng huyền áo ẩm ỉ truyền tới hành lang trên tầng hai, hai gã hộ vệ đứng nghiêm.

Một cô gái đi gần đến trước, “Tầng ba có cơm tối, các anh vẫn chưa ăn tối phải không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Căn phòng này người khác không có chìa khóa, yên tâm đi.”

Hai gã hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, không nói câu nào.

Cô gái đưa ra gói thuốc lá, “Đây, nâng cao tinh thần đều cần đến chứ?”

Một tên đưa mắt nhìn, “Không cần.”

“Cất,” Cô ta móc ra điếu thuốc, tự mình châm lửa, “làm như các anh thật là mắt mặt, giống y như hai thần giữ cửa.”

Khói thuốc theo đầu ngón tay bốc cháy, tỏa ra dưới cánh mũi cô ta lộ ra khói mờ màu trắng, cô gái nhìn về mặt hoảng hốt của hai người, thân thể vô lực lung lay mấy cái, cô ta móc chìa khóa mở cửa ra, cúi dưới nách một tên đi vào trong.

Bên trong yên ắng không một tiếng động, cũng không có bật đèn, cô ta lại kéo tên còn lại vào, sau đó cố không phát ra tiếng động nào đóng cửa lại.

Mượn ngọn đèn bên cửa sổ, cô ta nhìn thấy Chiêm Đông Kinh nằm sấp trên quầy bar, chắc là thật sự uống say, chai rượu cùng với cái ly còn cầm trong tay, thân thể cao lớn áp lên mép bàn, gương mặt tuần tú sít sao vùi vào cánh tay.

Cô gái rút từ bên hông khẩu súng giảm thanh, bước nhẹ như mèo tiến lên, mở ngón tay ra rồi từ từ nắm chặt lại, đây là cơ hội hoàn hảo, cô ta không thể bỏ lỡ như vậy.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 95: Đàm phán (Hoàn toàn buông tay! Người đàn ông như vậy quá đáng sợ!)

90. Chương 95: Đàm Phán (hoàn Toàn Buông Tay! Người Đàn Ông Như Vậy Quá Đáng Sợ!)

Chương 95: Đàm phán (Hoàn toàn buông tay! Người đàn ông như vậy quá đáng sợ!)

Cô gái đi tới, cầm súng nhắm ngay Chiêm Đông Kinh.

Cô ta mở chốt an toàn ra, trong chớp mắt cổ tay bị người khác chế trụ, quanh thân còn mang theo mùi rượu nồng nặc, nhưng động tác của Chiêm Đông Kinh lại hung mãnh như báo, trở tay một cái hung hăng đem cô ta áp lên quầy bar.

Cô ta giãy giụa mấy cái, súng bị Chiêm Đông Kinh nắm trong tay, hắn đem nòng súng nhắm ngay giữa trán cô ta.

“Buông tôi ra!”

Chiêm Đông Kinh dùng báng súng cứng rắn đập lên lưng cô, cô ta mềm nhũn như vũng nước nằm ở đó bất động, hắn đi tới bật đèn lên, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là ngũ quan không xa lạ.

“Ai phái cô tới?”

“Là tự tôi tới,” Lý Tư muốn động dậy, nhưng xương bả vai đau đớn khó nhin, “anh giết Tư Thái, nếu không phải cô ấy vì muốn cứu tôi mà quay về lấy thuốc giải độc, cô ấy hoàn toàn có thể tránh bị các người đuổi giết.”

“Cho nên cô ta chết là nên oán hận trên người cô.” Chiêm Đông Kinh không nhanh không chậm đi tới, kéo tóc Lý Tư lôi cả người cô đi theo, hắn cầm di động bên cạnh gọi điện thoại, không bao lâu, vài tên hộ vệ canh giữ bên kia tiến vào.

“Mang đi!”

Lý Tư bị hắn ném xuống đất, cô nhìn thấy vài người tiến lên tới gần, trong mắt lộ ra hoảng sợ, “Các người muốn mang tôi đi đâu?”

“Bịt miệng cô ta lại.”

“Vâng.”

Hộ vệ tiến lên, một con dao chém vào cần cổ Lý Tư, cô đảo mắt liền mềm nhũn ngã xuống.

Lúc Chiêm Đông Kinh rời đi, đám người của Thụy đều bận trên lầu ba, Tô Lương Mạt đi thang máy xuống tầng trệt, nhìn thấy cả đám đang đi tới cửa, ở Ngự Châu, chỉ cần là nơi Chiêm Đông Kinh qua lại, ai cũng không dám nhìn nhiều hỏi nhiều, Tô Lương Mạt lơ mơ nhìn thấy hộ vệ phía trước hình như đang ôm một người, tây trang màu đen che giấu rất tốt, lại bị bức tường người cản trở không thể nhìn rõ ràng.

“Tô tỷ.” Có người tiến lên.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy âm thanh này quay đầu, hắn cho hộ vệ đi ra ngoài trước, Tô Lương Mạt thu hồi tầm mắt, cô nhú mày nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Kính thiếu chuẩn bị về sao?”

“Đúng, Thanh Hồ Đường bên kia còn có việc phải xử lý.”

Tô Lương Mạt cũng không suy xét nữa, kéo khóa môi bên ngoài thì cười còn trong lòng không phải vậy, nói qua loa vài câu sau đó xoay người đi theo nhân viên rời đi.

Chiêm Đông Kinh nhìn bóng lưng của cô, khoe miệng khơi lên ý cười khó hiểu, sau này sẽ có lúc cô cầu xin hẳn.

Tô Lương Mạt làm việc đến chín giờ tối, mới đi xuống nhà ăn chuẩn bị ăn tối.

Gọi điện thoại về nhà trước, bảo mẫu trong nhà nói Tô Trạch đã ngủ rồi, Tô Lương Mạt dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại, kể từ khi tiếp nhận việc kinh doanh của sông bài, thời gian cô ở cùng với Tô Trạch càng lúc càng ít.

Đám người của Thụy từ dưới nhà ăn đi đến, kéo ghế ngồi đối diện với Tô Lương Mạt.

Cô cầm đôi đũa khẩy khẩy đĩa thức ăn, ngẩng đầu nhìn bốn phía, “Lý Tư đâu?”

Thụy lơ đãng trả lời, “Có lẽ vẫn còn đang bận, đêm nay làm ăn thật tốt.”

Tô Lương Mạt nghĩ tới chuyện Tô Trạch, cô ăn tối xong cũng không nhìn thấy Lý Tư, “Buổi tối bên này giao cho các cô, trông chừng kỹ một chút, tôi về nhà.”

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

Tô Lương Mạt lái xe qua trung tâm thương mại, muốn đi mua cho Tô Trạch chiếc xe moto điện, thẳng nhóc quần lấy cô gần nửa tháng, nhưng cô nhiều chuyện cứ quên mất.

Chọn lựa xong đến quầy thanh toán tiền, lại vô tình nhìn thấy Vệ Tắc đứng cách đó không xa.

Hai năm qua, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Tô Lương Mạt thanh toán xong đi về phía trước, Vệ Tắc vừa vặn nhìn sang, cô vốn định giả vờ như không nhìn thấy tránh đi, lúc này chỉ có thể tự nhiên nghênh đón, “Vệ Tắc.”

Vệ Tắc so với cô lại giật mình hơn nhiều, “Lương Mạt!”

Cô nhìn bốn phía, “Chỉ có một mình anh?”

“Không phải, Triệu Kiều cũng tới.”

“Oh.”

Vệ Tắc cố nén rung động trong lòng, “Ra tù, vì sao không tới tìm anh lần nào?”

Tô Lương Mạt không biết nói thế nào, Vệ Tắc lại vội vàng nói tiếp, “Anh là nói, em cho dù chỉ coi anh như bạn bè bình thường, cũng có thể tới tìm anh.”

Tô Lương Mạt cười cười, “Vệ Tắc, anh sống có tốt không?”

Lúc không tìm được chuyện để nói, đây là lời dạo đầu tốt nhất.

Vệ Tắc lại lắc đầu, “Anh sống không tốt.”

Tô Lương Mạt đứng yên bên cạnh anh ta không biết nên nói thế nào, giọng nói Vệ Tắc khàn khàn, “Chuyện hai năm trước anh thủy chung không có cách nào để xuống được, là anh không giúp được em...”

“Vệ Tắc,” Tô Lương Mạt thở dài, “anh là cảnh sát, anh không sai.”

“Cảnh sát!” Vệ Tắc khẽ bật cười, trong đó chứa đầy bất lực cùng tự giễu hoàn toàn đắm chìm vào cảm xúc mãnh liệt lúc trước, “Em bây giờ ở sông bài của Lưu Giản phải không?”

“Vâng.”

Vệ Tắc trầm mặc một hồi lâu sau mới nói, “Anh thắng chức rồi.”

“Chúc mừng anh.”

Vệ Tắc còn muốn nói gì đó, cách đó không xa, một người phụ nữ ôm đứa trẻ chạy tới thật nhanh.

Triệu Kiều nhận ra là Tô Lương Mạt, mới vội vội vàng vàng như vậy, cô ta đưa đứa bé gái trong tay cho Vệ Tắc, “Mệt chết đi được, Nụ Nụ nhìn trúng bộ quần áo mới nhất định đòi mua, mới lớn một chút như vậy đã biết ăn diện.” Cô ta lướt tầm mắt qua, nhìn đến Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư? Cô ra tù khi nào vậy?”

Tô Lương Mạt cười cười, “Sinh con gái, thật tốt.”

Triệu Kiều vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức sa sầm, lúc trước cô ta đúng là dựa vào người khác mới tìm cách nghe ngóng là con trai, nhưng mà đợi đến khi cô ta sinh con gái, gạo sống đã sớm nấu thành cơm, Vệ gia không thừa nhận cũng không được.

Vệ Tắc ôm lấy con gái, không nói thêm nữa, “Đi thôi.”

Triệu Kiều đưa tay khoắc khủy tay Vệ Tắc, “Ông xã, trở về mua ẹ ít táo A Giao, của tiệm phía trước cũng không tồi.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn Vệ Tắc xoay người, thật là nhanh, cô ở trong tù uống phí thời gian, mà con gái của Vệ Tắc cũng đã lớn như vậy.

Thống khổ cùng không cam tâm trong mắt Vệ Tắc Tô Lương Mạt đều nhìn thấy được, nhưng đời người cũng giống như một con đường, sai một bước, thua cả ván bài.

Hôm sau, Tô Lương Mạt đi vào sông bài, còn chưa ngồi vào chỗ, liền thấy Lý Đan vội vội vàng vàng tiến đến, “Lương Mạt, nhìn thấy Lý Tư không?”

“Không có ở sông bài?”

“Không có, tối hôm qua cũng không để ý, sáng nay mình sang phòng nó tìm không thấy đâu, điện thoại còn ném ở trên giường, nó ngoài nơi này ra không có chỗ nào khác có thể đến.” Lý Đan lo lắng vạn phần, “Sẽ không phải tiếp nhận công việc lúc trước đi ra ngoài rồi chứ?”

“Chắc không đâu, những người khác đều có ở đây chứ?”

“Có.”

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế, cô ngẫm nghĩ mỗi sự việc đã trải qua ngày hôm qua, cô đột nhiên bật dậy, “Cậu đi với mình đến phòng giám sát một chuyến.”

Tô Lương Mạt cho người đem video giám sát tối hôm qua đến.

Hình ảnh dừng lại trên người hộ vệ Chiêm Đông Kinh, lúc ấy trong sông bài nhiều người, cũng không ai chú ý tới, lúc này nhìn kỹ mới phát hiện dưới áo khoác tây trang lộ ra một đôi chân, Tô Lương Mạt bất ngờ kinh hãi, Lý Đan bị hù đến ngơ ngác mất hồn.

Hai người trở lại phòng nghỉ.

“Tại sao lại như vậy? Người đó là Lý Tư sao? Nhưng Chiêm Đông Kinh tại sao phải làm như vậy?”

“Mình nghĩ có khả năng có liên quan đến Tư Thái,” Bàn tay Tô Lương Mạt để lên trán gõ nhẹ vài cái, không che dấu được bức bối, “lần đó mình cứu Lý Tư, cũng là bởi vì nó muốn giết Tổng Các, sau đó chuyện bị bại lộ, Tư Thái đi cùng với nó bị Chiêm Đông Kinh hạ lệnh bắn chết trên ngã ba đường, vì chuyện này nó náo loạn mấy lần, không ngờ lá gan lại lớn như vậy, nếu không phải nó đưa tới cửa, Chiêm Đông Kinh hoàn toàn không cần thiết gây phiền toái cho nó.”

“Đều tại mình,” Về mặt Lý Đan đầy áy náy, “mình tối hôm qua sao không phát hiện có điều bất thường, bây giờ đã trải qua một buổi tối rồi, Lý Tư vẫn còn mạng sao? Lương Mạt, bây giờ phải làm sao?”

Đầu óc Tô Lương Mạt hỗn loạn, “Cậu đừng nôn nóng.”

“Nói không chừng tìm đến cửa cả thi thể cũng không thấy, không được, Lý Tư không thể xảy ra chuyện...”

Tô Lương Mạt đẩy ghế ra, kéo ngăn kéo mới phát hiện chìa khóa không có bên trong, lúc ấy cô mở cửa cho Chiêm Đông Kinh sau đó chìa khóa còn chưa có bỏ vào tủ bảo hiểm, không ngờ lại bị người một nhà theo dõi.

Tô Lương Mạt lại đi về hướng phòng của Chiêm Đông Kinh, trước cửa để lại một tên hộ vệ, thấy Tô Lương Mạt đi tới đem cái chìa khóa đưa cho cô.

“Chìa khóa của tôi tại sao lại ở trong tay anh?”

“Là Kinh thiếu phân phó tôi ở lại đây, chỉ cần Tô tiểu thư đến căn phòng này liền giao lại chìa khóa cho cô.”

“Tối hôm qua, ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi có hai người bị hôn mê.”

Tô Lương Mạt lại hỏi tiếp, đối phương chỉ từ chối nói không biết gì nữa.

Tô Lương Mạt cất chìa khóa vào tủ bảo hiểm, Lý Đan che mặt ngồi trên ghế sofa, “Mình muốn đi cứu nó.”

“Cậu cứu thế nào?”

“Mình nghĩ Chiêm Đông Kinh tám chín phần là hướng về phía cậu, nhưng Lý Tư gây họa không thể để cậu ra mặt, hai năm cậu ở trong tù làm thế nào mà vượt qua được mình đều nhìn thấy, Lương Mạt, mình không thể một bên khuyên cậu buông tay, một bên thì trong lúc cậu đang nâng giấu vết thương lại tự tay vạch trần nó ra, mình làm không được.”

Tô Lương Mạt cầm lấy điện thoại nội bộ trên bàn, phân phó xuống, “Chuẩn bị cho tôi một valy tiền, đừng hỏi tôi cụ thể bao nhiêu, đây là được.”

Hai mắt Lý Đan đỏ bừng nhìn về phía cô.

“Mình đi.” Tô Lương Mạt nặng nề đặt điện thoại trở lại, “Nếu như chết rồi, mình chỉ có thể đem thi thể về cho cậu, cậu cần chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Dù sao người như Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt hoàn toàn không có cách nào dự liệu được, lại nói đây là lần thứ hai Lý Tư đụng đến hắn, nói không chừng hắn sẽ ra tay độc ác.

“Vậy mình đi cùng với cậu.”

“Không cần đâu, cậu trông chừng sông bài cho tốt.” Nếu như Lý Tư có chuyện ngoài ý muốn, Tô Lương Mạt thật không đành lòng để Lý Đan trực tiếp đối mặt.

Đường Khả một thân áo ngủ đứng trên ban công ngoài phòng, hôm nay người trông coi Bắc Viện* đặc biệt nhiều, tối hôm qua cô ta đợi Chiêm Đông Kinh trở về, nhìn thấy hộ vệ đem theo một người đi vào.

(Chipchip: Bắc Viện tức là căn phòng ở hướng Bắc nhưng mà mình cứ để nguyên cho hay)

Cô ta quay người đi vào phòng thay quần áo xong, bây giờ vẫn còn sớm, lúc này Chiêm Đông Kinh còn ở trong phòng chắc là chưa dậy.

Đường Khả đi xuống lầu đến Bắc Viện, hộ vệ ở cửa thấy cô ta tất nhiên không dám cản.

Cô ta đi vào cửa chính, lại đi vào một căn phòng nhỏ bên trong, “Trong đó nhất ai?”

“Là người tối hôm qua muốn ám sát Kinh thiếu ở sông bài.”

“Ai to gan như vậy?” Đường Khả nhìn cánh cửa khóa chặt, “Mở cửa ra.”

“Nhưng là Kinh thiếu đã phân phó...”

“Người không biết ta là ai sao?”

Hộ vệ suy tính năm lần bảy lượt, lấy chìa khóa mở cửa ra.

Đường Khả đi vào, Lý Tư bị trói hai tay hai chân, Chiêm Đông Kinh không có làm khó cô, ngoại trừ giam cầm mất tự do thì trên người không có chút ngoại thương.

Lý Tư nâng mi mắt nhìn cô ta, Đường Khả thấy bên cạnh có cái ghế tựa, cô ta đi tới ngồi trước mặt Lý Tư, “Vì sao muốn giết Đông Kinh?”

Lý Tư mở to mắt, hoàn toàn không để cô ta vào mắt.

“Lần trước ở sông bài, tôi còn nhớ rõ cô hung hăng đạp lên bụng tôi một cái.”

“Cô muốn như thế nào?”

Đường Khả kiên cố hất cằm, “Tô Lương Mạt cố đến cứu cô không?”

Lý Tư giãy giụa muốn đứng dậy, Đường Khả nhắc chân nhìn thân ảnh của cô dựa vào vách tường, “Đừng tưởng rằng chỉ có các người có bản lĩnh, cô có thì tôi cũng có, nhưng mà tôi có Đông Kinh làm chỗ dựa, không cần liều sống liều chết giống các người.”

Lý Tư mắt đẫm lệ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Khả đứng lên, ánh mắt nhìn cái ghế vừa ngồi kia.

Hộ vệ đứng ngoài cửa nghe thấy bên trong truyền tới một tràng tiếng kêu thảm thiết, hai tên hai mặt nhìn nhau, một tên đưa tay muốn đẩy cửa.

Tên còn lại ngăn cản, “Tính tình của Đường tiểu thư người cũng biết rồi.”

Âm thanh vật nặng đập xuống lọt vào tai, từng đợt từng đợt nặng nề cùng tiếng phụ nữ hét chói tai, lúc Đường Khả đi ra liếc mắt nhìn hộ vệ trước cửa, “Canh chừng cho kỹ, nếu như chạy trốn được coi chừng cái mạng nhỏ của các người.”

“Vâng.”

Cô ta nhắc người đi về lại phòng ngủ, thay xong quần áo đi ra ban công, nhìn thấy xe của Tô Lương Mạt dừng trước cửa.

Tài xế mở cửa xe cho cô, Tô Lương Mạt mang theo cái cặp da từ chỗ ngồi phía sau bước xuống.

Đường Khả vội vàng ra khỏi phòng ngủ, đi xuống cầu thang, vừa vặn thấy Tô Lương Mạt đứng trước phòng khách.

Chào hỏi cô vẫn là bảo mẫu hai năm trước ở đây, “Tô tiểu thư, cô ngồi trước một lát, Kinh thiếu vẫn chưa dậy.”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, không khỏi nhíu mày.

Đường Khả mặc một bộ áo ngủ tơ tằm khiêu gợi, màu đỏ sẫm điểm lệ, vòng một hình hoa mẫu đơn nở rộ trước ngực, hai dây áo mỏng manh giao nhau trên cần cổ, bộ ngực như ẩn như hiện thậm chí cả nội y cũng không mặc, Tô Lương Mạt ngồi trên ghế sofa chờ, Đường Khả đưa tay gầy gầy mái tóc xoăn, “Cho tôi một ly nước ép trước đi.”

“Vâng.”

Bảo mẫu lui xuống, Đường Khả ngồi vào đối diện với Tô Lương Mạt, “Cô tới thật là sớm, Đông Kinh vẫn còn chưa dậy.”

Tô Lương Mạt yên lặng ngồi đó, biệt thự ở Thanh Hồ Đường này, bài trí bên trong cơ hồ không đổi, Đường Khả thấy cô xem mình như người vô hình, “Cô tới tìm Đông Kinh là vì người phụ nữ kia sao?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt thay đổi, ánh mắt lúc này mới hướng về Đường Khả.

“Người của cô muốn giết Đông Kinh, cô còn không biết xấu hổ đến tìm anh ấy?”

“Người bây giờ đang ở đâu?”

Đường Khả cố ý xuyên tạc ý của cô, “Đông Kinh sao? Tối hôm qua quá mệt mỏi, vẫn còn đang ngủ đấy.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn về phía đầu cầu thang, tiếp tục chờ hần.

“Tôi không biết cô ta có còn sống hay không, tối hôm qua Đông Kinh ra lệnh, nghe nói là đánh gần chết, cả một đêm như vậy, chắc là lạnh ít dữ nhiều.”

Tô Lương Mạt đối với lời của Đường Khả chỉ là nửa phần tin tưởng, nhưng chỉ là một nửa này liền có thể làm cô sợ không còn hồn vía.

Bảo mẫu đi tới, đem hai ly nước ép riêng biệt đưa cho hai người.

Đường Khả nhìn nhìn, nhận cái ly đưa đến bên miệng, “Má Lý, bà đi lên gọi Kinh thiếu nhanh thức dậy.”

Bảo mẫu vừa nghe nào dám nhúc nhích, “Đường tiểu thư, cô đừng đùa giỡn với tôi.”

“Bà đối với Tô tiểu thư tốt như vậy, cam lòng để cô ta đợi ở đây sao?”

Bảo mẫu lập tức phát giác thâm ý trong lời nói của cô ta, bà đưa mắt nhìn ly nước trái cây Tô Lương Mạt nhất mực chưa động, chỉ đành phải cắn răng tiến lên, “Tô tiểu thư, tôi đổi ly khác cho cô nhé.”

Lúc quay lại, đổi một ly nước lọc.

Tô Lương Mạt cũng không cảm thấy có gì không ổn, cái ly để ở đó thủy chung không động tới.

Đến chừng mười giờ, mới nhìn thấy Chiêm Đông Kinh từ trên lầu đi xuống.

Tô Lương Mạt đứng dậy, cô hôm nay mặc chiếc áo da ngắn màu đen, đôi giày boots quá gối đem hai chân kéo ra thật dài, Chiêm Đông Kinh quét mắt qua, nhìn thấy trên salon bên cạnh bày một cái cặp da màu đỏ thẫm.

Đường Khả ngồi đó không động dậy, lười biếng gọi, “Đông Kinh.”

Tô Lương Mạt thì nhất mực cung kính, đoan đoan chính chính mở miệng, “Kinh thiếu.”

Chiêm Đông Kinh vén tay áo lên, Đường Khả nghiêng người ngồi đó, cả nửa bờ vai đến bộ ngực đều lộ ra, Chiêm Đông Kinh vô thức nhú mày, “Bộ dáng kiểu gì vậy, đi lên thay bộ đồ khác.”

“Làm sao chứ, em bình thường đều mặc thế này, anh cũng không có nói gì.”

Tầm mắt Tô Lương Mạt tận lực tránh đi hai người, Chiêm Đông Kinh đá chân Đường Khả, “Đi lên!”

Đường Khả cong môi, không cam lòng đứng dậy đi lên lầu.

“Có chuyện gì không?”

Lời của Chiêm Đông Kinh đập thẳng vào màng nhĩ Tô Lương Mạt, phản ứng của cả người cô toàn bộ chậm đi một nhịp, trong đầu tất cả đều là bộ dáng lung lay sinh động kia của Đường Khả, bộ ngực trắng nõn kích động Tô Lương Mạt tay chân đều lạnh buốt.

Người đàn ông ngồi vào chỗ của Đường Khả lúc này, ánh mắt Tô Lương Mạt thoáng nhìn một thân đồ sẫm kia biến mất ở đầu cầu thang. Cô cầm chiếc cặp đem theo mình mở ra bày trên mặt bàn, bên trong đồng tiền mệnh giá lớn sắp xếp ngay ngắn, Tô Lương Mạt đem cặp da đẩy tới.

“Đây là ý gì?” Chiêm Đông Kinh vất một chân lên.

“Chuyện tối hôm qua tôi cũng là sáng nay mới biết, Lý Tư không hiểu chuyện, anh xem như cô ấy tuổi còn nhỏ mà phân thượng.”

“Tuổi còn nhỏ? Nhưng theo tôi biết, cô ta giết người thủ đoạn tàn nhẫn không kém bất kỳ ai.” Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ trán của mình, “Tối hôm qua tôi uống nhiều rồi, nhưng nếu không phải tỉnh táo, lúc này cô sẽ có vẻ mặt gì? Là khóc hay là cười?”

Tô Lương Mạt nhìn cặp da trước mặt, “Những thứ này để chịu tội với anh, còn có hai vị huynh đệ đã đắc tội kia.”

Chiêm Đông Kinh giơ chân phải một cước đạp bay cặp da, tiền bên trong rơi lả tả, Tô Lương Mạt vẻ mặt trấn định, coi như là thời điểm tồi tệ nhất phải đến.

“Tiền, tôi con mẹ nó tham chút tiền lẻ này của cô?”

“Vậy anh muốn gì?” Tô Lương Mạt giương mắt nhìn hấn.

Chiêm Đông Kinh câu dẫn một bên khoe môi, ánh mắt không chút che giấu đảo quanh trên người Tô Lương Mạt, cô ngồi nghiêm chỉnh, chờ câu trả lời của hắn.

“Cô ta là gì của cô, đáng để cô như vậy?”

“Cô ấy là em gái của bạn tôi.”

“Bạn?” Chiêm Đông Kinh chần chờ, “Cô bây giờ còn có bạn?”

“Là tôi gặp được trong tù.” Tô Lương Mạt nhìn tiền rơi tứ tán dưới đất, “Lý Tư tôi đem về nhất định quản giáo thật tốt, tuyệt đối không có lần sau.”

“Nếu như tôi nhớ không lầm, lần trước ở sông bài cũng là cô ta, cô còn thiếu tôi một ván bài chưa trả xong.”

Thần sắc Tô Lương Mạt không khỏi lo lắng, “Anh muốn khi nào thực hiện cũng được.”

“Vậy còn lần này?” Chiêm Đông Kinh hỏi, “Cô lại muốn dùng cái gì để đổi?”

“Nếu như số tiền này không đủ, tôi có thể cho người mang tới thêm.”

Cách biệt hai năm, có một số việc đâu chỉ là biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, trong tòa biệt thự này, mỗi một cảnh Tô Lương Mạt quán quít hẳn dính lấy hắn còn chưa có biến mất hoàn toàn, hôm nay, bọn họ lại ở đây đứng ở hai bên đối lập trên bàn đàm phán đối chọi gay gắt.

“Tôi muốn một phần trăm cổ phần sông bài của các người.”

Tô Lương Mạt có chút kinh ngạc, “Kinh thiếu cũng thật vì lợi ích trước mắt.”

“Xã hội này còn có cái gì so với lợi ích có thể đánh động lòng người hơn không? Tình yêu tình bạn hay tình thân? Điều sẽ thay đổi.” Lúc Chiêm Đông Kinh nói ra những lời này ánh mắt cũng chưa rời khuôn khỏi mặt cô, trong mắt Tô Lương Mạt đầy châm chọc, “Đúng vậy, điều sẽ thay đổi, nhưng tôi chỉ phụ trách sông bài, chuyện cổ phần tôi không thể quyết định.”

Cô cắn răng, hình như đang ra quyết định, “Như vậy đi, mười phần trăm lợi nhuận của sông bài năm nay, đến cuối năm kết toán cho anh.”

“Tôi nói rồi, tôi không cần tiền.” Chiêm Đông Kinh từng bước ép sát, “Nếu ngay cả mười phần trăm lợi nhuận cũng có thể bỏ ra, một phần trăm cổ phần thì đã là gì?”

Yêu cầu của Chiêm Đông Kinh mặc dù không nhiều, nhưng nếu một khi cái miệng này mở ra, không những làm Lưu Giản cúi đầu, sông bài lại bị Chiêm Đông Kinh chen vào một cước, vậy sau này chuyện ở sông bài có thể không hoàn toàn do Lưu Giản quyết định.

“Không thể nào, lời này tôi nói không tính.”

“Có tôi đây không có cái gì không thể, hơn nữa Lưu Giản không phải là sủng ái cô sao? Cô mở miệng hẳn tất nhiên sẽ đồng ý.”

Tô Lương Mạt không muốn nợ Lưu Giản quá nhiều, “Một phần trăm cổ phần, đến lúc chia hoa hồng còn không có lợi bằng mười phần trăm lợi nhuận.”

“Phép toán này không cần cô dạy tôi,” Chiêm Đông Kinh một câu đánh thức cô, “bây giờ chỉ xem người phụ nữ kia có đáng giá con số này hay không.”

Tô Lương Mạt ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, trong đầu đều là yêu cầu của Chiêm Đông Kinh, cô muốn phải bỏ mọi chuyện với hắn, lại không ngờ luôn bị một đôi tay ở sau lưng đẩy về phía trước, Tô Lương Mạt cảm giác như mình là con rối gỗ, cho dù cố sức giãy giụa, lại không thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn.

“Kỳ thật cô hoàn toàn có thể để cô ta chết, tình người giá trị vốn không nhiều tiền như vậy.” Chiêm Đông Kinh ‘hảo tâm’ gợi ý.

Tô Lương Mạt không thể không cãi lại, “Đúng, giống như anh vậy cái gì cũng không cần cân nhắc có đáng giá hay không, e là ngoại trừ mạng của anh, những người khác trong mắt đều không đáng một đồng.”

Chiêm Đông Kinh vẫn thong thả nhìn xem cô, ý cười trong mắt giống như độc dược, “Nói như vậy, yêu cầu của tôi cô nên cân nhắc thật kỹ.”

Tô Lương Mạt trầm ngâm một hồi lâu, từ trong túi rút di động ra.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, âm thanh lười biếng của Lưu Giản từ bên kia truyền tới, “Chạy đi đâu vậy? Ném anh một mình ở bệnh viện?”

“Lưu Giản, em xảy ra chuyện rồi.”

“Cái gì?” Lưu Giản phủ đất từ trên giường bệnh bật dậy, “Em lại xảy ra chuyện gì rồi?”

Tô Lương Mạt rũ rèm mi xuống, trong mắt bị đồng tiền rơi tán loạn dưới đất kia đâm vào thấy đau nhức, “Lý Tư muốn ám sát Chiêm Đông Kinh, bây giờ em ở Thanh Hồ Đường, Lý Tư ở đây, em không biết cô ấy còn sống hay không, Chiêm Đông Kinh đề nghị muốn một phần trăm cổ phần của sòng bài.”

Cô không có tránh đi, cứ như vậy nói chuyện với Lưu Giản ngay trước mặt Chiêm Đông Kinh.

Hai mắt người đàn ông ngồi đối diện khóa chặt cô, kín đáo như bưng, sau khi Tô Lương Mạt nói xong liền im lặng.

Lưu Giản bên kia cũng không nói gì.

Tô Lương Mạt dừng một chút, đầu ngón tay cầm di động căng thẳng khê siết chặt, cô nghe thấy lời nói của Lưu Giản từ đối diện truyền tới, lời ít ý nhiều, lại rất có khí phách, “Cho hẩn!”

Chóp mũi cô bỗng nhiên chua xót, tiếng tim đập nặng nề đột nhiên nhảy lên hữu lực, trong lồng ngực lạnh như băng được rót vào dòng nước ấm áp, ấm đến nỗi làm Tô Lương Mạt trở tay không kịp.

“Nhưng mà?”

“Không có nhưng mà, em mở miệng anh nhất định sẽ đáp ứng.”

Chiêm Đông Kinh nhẹ giường cầm dưới, từ thần sắc lúc này của Tô Lương Mạt hẳn đã đoán được đáp án của Lưu Giản, kỳ quái là không có chút sung sướng nào, tâm tình ngược lại rất nặng nề.

Tô Lương Mạt còn muốn nói gì đó, Lưu Giản ngắt lời cô, “Xử lý xong đến bệnh viện bồi anh.”

“Được.” Giọng nói Tô Lương Mạt run rẩy, Lưu Giản giục cô, “Ngắt máy đi.”

Cô ngắt điện thoại, ánh mắt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh không gọn chút sợ hãi, hoàn toàn không như vẻ sống động vui vẻ vừa rồi, “Được, tôi đáp ứng anh, một phần trăm quyền kinh doanh.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh ở trên mặt cô chần chờ, muốn tìm ra một chút gì đó bộ dáng mà hẳn quá quen thuộc, Tô Lương Mạt bị hẳn nhìn cả người không tự nhiên, “Kinh thiếu chẳng lẽ còn có yêu cầu khác?”

“Tôi trong mắt cô chính là như vậy?”

Tô Lương Mạt cũng không trả lời trực tiếp, “Chúc mừng, có nhiều khi tôi thật sự rất khâm phục anh, vĩnh viễn biết cách lợi dụng điểm yếu của người khác để mưu cầu lợi ích lớn nhất cho bản thân, nhưng có lẽ đó cũng là nguyên nhân vì sao anh có thể đứng ở vị trí cao như vậy, chỉ là điểm này, tôi còn cần học hỏi anh nhiều nhiều.”

Dưới chân của hẳn, không biết đã đạp lên bao nhiêu người giống cô.

Tô Lương Mạt nheo mắt, đột nhiên cảm thấy người đàn ông ngồi đối diện này thật sự rất xa lạ.

Cô giống như vốn dĩ từ trước đến nay chưa bao giờ hiểu được rõ hẳn, Chiêm Đông Kinh đối với cô mà nói không chỉ xa lạ, còn rất đáng sợ.

Hắn nhìn thấu hết xa cách cùng lạnh lùng trong mắt cô, Chiêm Đông Kinh cảm thấy cực kỳ khó chịu, Tô Lương Mạt lên tiếng thúc giục, “Lý Tư đâu?”

“Đây là lần thứ hai cô từ trong tay tôi đem đi cùng một người, nếu như còn có lần sau, tôi có thể đến cả xác cô ta cũng không trả lại cho cô.” Tàn ác trong lời nói của Chiêm Đông Kinh tuyệt đối không phải chỉ là nói suông đơn giản như vậy.

Tô Lương Mạt trong lòng chỉ lo cho Lý Tư, “Tôi đảm bảo đây là lần cuối cùng.”

Chiêm Đông Kinh gạt đầu, “Ngày mai tôi đến sông bài, cô chuẩn bị hợp đồng cho tốt.”

Tô Lương Mạt đứng lên, “Được, bây giờ có thể thả người chưa?”

Ánh mắt người đàn ông tỉnh mạch rơi vào gương mặt cô, “Sao cô không hỏi xem tôi có bị thương chỗ nào hay không?”

Mà lời nói của Tô Lương Mạt lại dứt khoát cho hắn một kích, “Kính thiếu, một phần trăm cổ phần bồi thường tiền thuốc thang cho anh còn chưa đủ sao?”

Chiêm Đông Kinh chính là tự mình chuốc lấy hổ thẹn, lời vừa rồi cũng là buộc miệng nói ra, không nghĩ tới cô sẽ tự nhiên đón nhận như vậy, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, thấy hắn ngồi im một chỗ vẫn chưa thả người, “Lý Tư đâu?”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người dậy, hai tay giao nhau gối sau đầu, “Nhốt ở Bắc Viện.”

Cô xoay người định đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt nhớ còn chưa có cầm lại điện thoại di động, cô khom lưng lấy điện thoại ở trên bàn trà, tầm mắt lơ đãng nâng lên cùng Chiêm Đông Kinh chạm nhau, Tô Lương Mạt có loại cảm giác đau nhức kịch liệt khi hoàn toàn tỉnh ngộ, mỗi một việc mỗi một người trong tay hắn đều là một quân cờ hắn đã bày mưu tính kế, giống như cô, bị đẩy vào trong tù, thành một quân cờ vô dụng.

Chiêm Đông Kinh bị cô nhìn phải toàn thân khó chịu, Tô Lương Mạt đột nhiên kéo môi cười quái dị, cô đứng thẳng người cũng không quay đầu đi ra ngoài.

Chuyện thế này về sau, Tô Lương Mạt sẽ không tiếp tục lẩn trốn những sự thật mà cô không muốn tiếp nhận kia, cô cần phải nhìn cho rõ.

Chiêm Đông Kinh nhìn cô đi ra ngoài, bước chân kiên định lạ thường.

Tô Lương Mạt đến Bắc Viện, hộ vệ mở cửa cho cô vào, Tô Lương Mạt gọi Lý Tư không có ai trả lời, cô đá phải cái ghế tựa, thông qua khe cửa vừa mở chỉ nhìn thấy được một bóng người co lại trong góc tường, Tô Lương Mạt nhìn kỹ, lại bị hù dọa đến biến sắc.

Cô nhanh chóng ra khỏi phòng, gọi tài xế ngoài cổng cùng nhau vào.

Đến khi tài xế ôm Lý Tư ra ngoài, ngay cả hộ vệ canh trước cửa nhìn thấy cũng đều thất sắc, Lý Tư cúi gằm mặt hấp hối, toàn thân đều là máu, Tô Lương Mạt nắm chặt tay cô ấy, phát hiện bàn tay lạnh buốt.

“Lý Tư, Lý Tư em tỉnh lại!”

Hai người chạy nhanh ra khỏi biệt thự, tài xế ôm Lý Tư vào chỗ ngồi phía sau, Tô Lương Mạt đi ngồi theo sát bên cạnh để Lý Tư dựa vào vai mình.

Lý Tư cố sức mở mắt, “Tô tỷ, thực xin lỗi.”

“Đừng nói nữa,” Tô Lương Mạt nhanh chóng bảo tài xế đến bệnh viện, “Ai đánh em thành như vậy?”

Lý Tư ho mấy tiếng, miệng đầy mùi máu tươi, “Là người phụ nữ bên cạnh Chiêm Đông Kinh, Tô tỷ, chị sau này cần thận cô ta một chút, cô ta không đơn giản...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Tô Lương Mạt rút khăn giấy đè lại khóe miệng của cô.

Lý Tư thở dốc nặng nề, “Cô ta dùng cái ghế tựa ở trong đó đánh em thành như vậy, cô ta nói không cô ta không cần mạng của em, giữ lại đối với Chiêm Đông Kinh còn hữu dụng, nhưng cô ta sớm muộn sẽ giết em,” Lý Tư toàn thân đau đến run rẩy, tựa hồ chỉ có nói nhiều một chút mới có thể giảm bớt đau đớn, cô biết mình lúc này đã gây đại họa, Lý Tư suy nghĩ một chút, lần nữa lên tiếng, “lúc cô ta đánh em, Chiêm Đông Kinh chỉ đứng bên cạnh.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 96: Tắm rửa cộng thêm ‘làm’ đến giờ mới có bao lâu? – Trong mộng nhìn thấy vẫn là hân.

91. Chương 96: Trong Mộng Nhìn Thấy Vẫn Là Hân

Chương 96: Trong mộng nhìn thấy vẫn là hân

Tô Lương Mạt không có biểu cảm dư thừa.

Không đem Lý Tư đánh gần chết, hân làm sao có thể thuận lợi lấy được một phần trăm cổ phần kinh doanh sông bài đây?

Tài xế nhanh chóng đưa Lý Tư đến bệnh viện, Tô Lương Mạt ở trên xe liền gọi điện cho Lý Đan.

Loanh quanh trước cửa phòng cấp cứu, từ xa nhìn thấy Lý Đan hốt hải chạy đến, cô thở hồng hộc chạy tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Lý Tư, nó, nó sao rồi?”

“Bị thương không nhẹ.”

Lý Đan bước tới hai tay đập lên cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt, Tô Lương Mạt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Lương Mạt, cảm ơn cậu.”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, Lý Đan lo lắng chờ bên ngoài, cũng không bao lâu thấy Tô Lương Mạt đứng dậy, “Mình đi sắp xếp chi phí điều trị, cậu ở đây chờ đi.”

Thấy cô định đi, Lý Đan đuổi theo trước một bước, “Lương Mạt, xin lỗi, thực xin lỗi.”

Xảy ra chuyện như vậy, Lý Đan hiện tại thực không biết còn có thể nói gì.

Tô Lương Mạt hướng bả vai cô ấy vỗ nhẹ hai cái, xoay người đi ra.

Lưu Giản ở bên kia còn cần cô đến trông chừng, Tô Lương Mạt lại bảo tài xế chở đến bệnh viện của anh.

Đẩy cửa phòng bệnh đi vào, Tống Phương với Tô Uyển đều ở đây, Tô Lương Mạt biết không phải lúc, xoay người định nhẹ nhàng đi ra ngoài, lại bị Đậu Đậu đang chơi đùa trước cửa ôm lấy chân, “Dì ơi.”

Chú ý của mọi người đều hướng tới cô, Lưu Giản gọi, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt miễn cưỡng đi vào, “Chị dâu.”

Tô Uyển đi đến một tay ôm lấy Đậu Đậu, giống như sợ bị Tô Lương Mạt cướp mất, có mấy lời bây giờ không tiện nói, Tô Lương Mạt chỉ có thể đứng ở đầu giường.

Sức khỏe Tống Phương luôn không tốt, Lưu Giản thấy chị ta đến đây đã nửa ngày, “Tô Uyển, cô đưa chị dâu trở về đi.”

“Được.” Cho dù không tình nguyện, Tô Uyển vẫn đi tới cầm lấy túi xách.

Tống Phương ngồi trước giường, đưa mắt nhìn Tô Lương Mạt rồi lại nhìn Lưu Giản, “Lão Nhị, cậu với Tô Uyển khi nào thì kết hôn đi.”

Trên mặt Tô Uyển lộ rõ mong đợi, Tô Lương Mạt thì đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Chị dâu, em sẽ không kết hôn.”

“Vậy dù sao cậu cũng nên cho Tô Uyển bảo chứng, để các huynh đệ biết được chị dâu cả cũng tốt, sau này cô ấy cũng có thể danh chính ngôn thuận.” Từng lời của Tống Phương đều hướng đến Tô Uyển, Lưu Giản cũng thẳng thắn, “Muốn em thừa nhận cô ta là không thể nào, em đối với cô ta không có cảm giác.”

“Đây là lời gì vậy?” Giọng điệu Tống Phương lộ vẻ không vui.

“Nếu như cô ta thật sự có ý nghĩ như vậy, chị có thể để cô ta đi được rồi,” Sắc mặt Lưu Giản nghiêm túc, “chị dâu, em tìm cho Đậu Đậu một bảo mẫu thật tốt...”

“Không cần,” Tống Phương quả quyết cự tuyệt, “Đậu Đậu đã quen được Tô Uyển chăm sóc rồi, được rồi, việc này không vội, sau này từ từ nói, cậu dưỡng thương trước đi,” Chị ta quay sang Tô Uyển, “chúng ta đi thôi.”

Tô Uyển cố nén ủy khuất, ôm Đậu Đậu đi theo sau Tống Phương.

Tô Lương Mạt thấy hai người rời đi, lúc này mới thở ra.

Lưu Giản thấy cô đứng đó không nói lời nào, “Miệng đâu, bị người khác cướp đi mất rồi?”

“Không biết nói thế nào.”

Lưu Giản giật giật bả vai, “Nhặt những lời anh thích mà nói.”

“Không có lời nào anh thích có thể nói.”

“Không có em có thể tự biên mà?”

“Lưu Giản, xin lỗi.”

“Không thích nghe mấy lời này.” Lưu Giản đưa tay với ly nước trên tủ đầu giường, Tô Lương Mạt cầm lên đưa tới môi anh, người đàn ông dè môi mỏng uống hai hớp.

“Lý Tư em đã đưa ra, bây giờ còn đang cấp cứu ở bệnh viện.”

Lưu Giản đối với mấy chuyện này không quan tâm, “Hai ngày ngày nữa có thể xuất viện, ở lại đây buồn chết người mất.”

Tô Lương Mạt giương mắt nhìn anh, “Một phần trăm cổ phần kinh doanh đã bị em chấp tay đưa cho người ta.”

Lưu Giản kéo cô đến bên cạnh mình, lại đẩy Tô Lương Mạt xoay một vòng, Tô Lương Mạt không hiểu chuyện gì, “Sao vậy?”

“Anh xem thử người có làm sao không, không có bị ‘đầu sói đói’ kia chiếm tiện nghi chứ?”

“Em không có đùa giỡn với anh.” Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ bất động.

“Hắn muốn liện cho hắn, chút chuyện nhỏ này, hơn nữa hắn mở miệng chỉ muốn một phần trăm, còn không phải hướng tới em, sau này thuộc hạ em quản lý một chút, nếu Lý Tư còn như vậy,” Lưu Giản dừng lại một chút, lộ ra một mặt tàn nhẫn khác của anh, “em không thể giữ cô ta lại nữa.”

“Em biết.”

Tô Lương Mạt không muốn cho, dù là một phần ngàn cũng không muốn cho, nhưng cô cứu Lý Tư, lời nói là bát nước đổ đi.

Thanh Hồ Đường.

Bảo mẫu ngồi xổm trước bàn trà, nhặt một xấp tiền lên rồi xếp lại vào trong cặp, Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm chiếc cặp màu đỏ sẫm trước mặt đến xuất thần, Đường Khả thay xong đồ từ trên lầu đi xuống.

“Đông Kinh, anh thả người phụ nữ kia rồi?” Đường Khả khom lưng, khuôn mặt ngăn trở tầm mắt Chiêm Đông Kinh.

Mặt hắn lộ vẻ không kiên nhẫn, đưa tay đẩy cô ta ra.

“Đông Kinh, ít tiền này anh liền thả cô ta ra? Cô ta trước đây còn muốn giết em...”

Chiêm Đông Kinh giương mắt lên, ánh mắt lạnh thấu xương, nửa câu sau trong miệng Đường Khả đành gượng gượng nuốt ngược trở lại.

“Cô sáng sớm đến Bắc Viện làm cái gì?”

Đường Khả chột dạ, “Em chỉ muốn xem thử anh mang người nào trở về.”

“Đừng cho là tôi không biết, lúc đi ra trên người cô có máu.” Chiêm Đông Kinh đứng lên, Đường Khả đưa tay giữ chặt cánh tay hắn, “Đúng, là em đánh cô ta đến gần chết, nhưng trong tay em có chùng mực, nếu không Tô Lương Mạt đã sớm tới tìm anh tính sổ rồi, Đông Kinh, sau này có chuyện gì em đều có thể giúp anh, anh đưa em đi huấn luyện hai năm em cũng là đã vượt qua kiểm tra rồi mới có thể trở về, em có thể thay anh giết người thay anh làm chuyện anh muốn làm.”

Chiêm Đông Kinh quay đầu nhìn cô ta, “Đừng động một chút là đem hai chữ ‘giết người’ treo trên miệng.”

Về mặt Đường Khả cứng ngắc, “Đông Kinh, anh trước kia không phải như thế này, lúc đưa em đi anh nói rõ ràng em phải học được cách giết người mới không bị người khác giết.”

Chiêm Đông Kinh hất tay cô ta ra, không nói lời nào đi lên lầu.

Bảo mẫu sắp xếp đồng tiền xong, thấp thỏm định đi, Đường Khả nhìn thấy cái cặp da trên bàn trà chường mắt, cô ta vung tay đem cái cặp xóc ngược lên trên.

Bảo mẫu đứng im bên cạnh tất nhiên không dám nói gì, chỉ có thể đợi cô ta lên lầu rồi lại nhặt lại lần nữa.

Lý Đan hai ngày nay đều ở bệnh viện chăm sóc Lý Tư, đám Thụy muốn đến bệnh viện thăm, nhưng Tô Lương Mạt không cho.

Cô tựa lên lan can nhìn xuống đại sảnh ở tầng dưới, đây là thế giới phồn hoa hoạt sắc sinh hương, dùng tiền mua say, tiếng cười đùa sòng sau cao hơn sòng trước kích thích màng nhĩ Tô Lương Mạt, có vài người đắm chìm đến quên cả trời đất, cũng có người thua đến táng gia bại sản, thậm chí nhảy từ trên lầu xuống, kết thúc cái gọi là ‘cuộc sống hoang đường’.

Tô Lương Mạt nghĩ, cô đã không có lương tâm rồi, dù sao bước vào sòng bài, cũng không ai cầm súng bắt buộc được ai.

Có người đàn ông trung niên đêm nay vận khí tốt, hét lớn, thanh âm ở trên lầu hai cũng có thể nghe thấy, trên mặt gió xuân đắc ý, nhưng lại không thể che giấu được lòng tham càng lúc càng bốc cháy trong lòng.

Tô Lương Mạt đứng thẳng, thỉnh thoảng nuốt chút nữa đụng phải người đàn ông bên cạnh, cô bị dọa đến tim chậm một nhịp, Chiêm Đông Kinh đứng đó không động đậy, “Làm việc gì trái với lương tâm, sợ đến như vậy.”

Cô đặt tay lên lan can, nâng bước muốn rời đi.

“Hợp đồng chuẩn bị xong chưa?” Chiêm Đông Kinh cản trước mặt cô.

Tô Lương Mạt vô thần vô sắc, “Vẫn chưa.”

Chiêm Đông Kinh nhíu mày, “Cô muốn đổi ý?”

“Lý Tư bây giờ còn ở trong bệnh viện chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, các người đánh cô ấy bị thương thành như vậy còn đòi sư tử ngoạn, nếu như cô ấy có chuyện gì, chuyện cổ phần kinh doanh miễn bàn.” Tô Lương Mạt kiên quyết trả lời.

Chiêm Đông Kinh lại không cho là đúng, “Cô lúc ấy lại không nói như vậy.”

“Anh nói tôi dùng một phần trăm cổ phần kinh doanh đổi người chết, tôi có thể tính toán làm thế nào thì tốt?” Tô Lương Mạt vòng hai tay trước ngực, hoàn toàn là kiểu bộ dáng đàm phán, Chiêm Đông Kinh chú ý thần sắc của cô, hình như cảm thấy trong mắt của cô thiếu thứ gì đó, cái loại yêu hận triền miên đó dần dần tiêu tán, thay vào đó là vẻ yên ả hẳn không muốn nhìn thấy.

Chiêm Đông Kinh đứng nguyên tại chỗ không động, Tô Lương Mạt lại nói tiếp, “Anh yên tâm, tôi với Lưu Giản đều không phải người nói lời không giữ lời, chuyện đồng ý với anh sẽ không thay đổi.”

Tô Lương Mạt cất bước muốn đi, ánh mắt Chiêm Đông Kinh một lần nữa rơi xuống tầng trệt, “Nửa tháng sau, cô thay tôi đánh cược một ván.”

“Ở đâu?” Tô Lương Mạt đứng bên cạnh hắn.

“Thái Lan.”

“Cái gì?” Cô giật mình, “Phải đi xa như vậy?”

“Cô chuẩn bị sẵn sàng, tôi bất kỳ lúc nào cũng có thể đi, đến lúc đó sẽ cho người tới đón cô.”

Tô Lương Mạt nhìn đám người ra ra vào vào trước cửa, “Vốn dĩ ý của tôi, là ở sông bài tại Ngự Châu, tôi không muốn đi ra ngoài.”

“Nhưng đây là cô đã đồng ý với tôi.” Chiêm Đông Kinh vốn muốn nói là ‘nợ’ nhưng suy nghĩ lại vẫn là nên đổi từ.

Tô Lương Mạt không nói gì nữa, đẩy lan can một cái rồi rời đi.

Lưu Giản chưa đến mấy ngày đã xuất viện, Tô Lương Mạt nhận điện thoại của Lý Đan, nói cô sang đó một chuyến.

Đi vào phòng bệnh, kỳ thực Lý Tư đã sớm tỉnh, cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng, Lý Đan ngồi bên giường, thấy Tô Lương Mạt tiến vào liền đứng dậy.

Tô Lương Mạt nhìn Lý Tư trên giường bệnh, “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Lý Tư nghĩ muốn ngồi dậy, “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Lý Đan đứng bên cạnh không nói lời nào, thái độ Tô Lương Mạt lãnh đạm nói với Lý Tư mấy câu, Lý Tư cup mi mắt chỉ biết đáp lời, sợ Tô Lương Mạt vì chuyện lần trước khởi binh hỏi tội.

“Lương Mạt, cậu dùng bao nhiêu tiền cứu Lý Tư về?”

Tô Lương Mạt cũng không gạt cô ấy, “Tiền ngược lại là chuyện nhỏ, Chiêm Đông Kinh nhìn trúng là sông bài.”

Lý Đan mở to hai mắt, “Cậu đồng ý?”

“Cho hắn một phần trăm cổ phần kinh doanh.”

Sắc mặt Lý Đan trắng xanh lẫn lộn, thỉnh linh chụp cái ghế dưới đất nhắm trực tiếp Lý Tư đánh tới, Tô Lương Mạt động tác mau lẹ bắt lấy bả vai cô ấy, “Lý Đan!”

Lý Tư bị dọa hoảng sợ lật người rơi xuống dưới đất, hai tay chống hai bên người, “Chị, chị làm làm gì vậy?”

“Mày còn sống cũng là tại họa, sớm muộn sẽ hại chết bọn ta, còn không bằng bây giờ ta đưa mày lên đường.”

“Chị, chị có biết bây giờ chị đang nói gì không?” Lý Tư ngân ngấn nước mắt, giọng điệu đầy ủy khuất.

Tô Lương Mạt lấy cái ghế đặt xuống, đẩy Lý Đan ngồi vào mép giường, lực từ tay Lý Đan vừa rồi cô có thể nhìn ra được, nếu như cô không ngăn cản, một nhát này khẳng định đã đập xuống, nhưng vẫn chưa đến nỗi mất mạng.

Nhưng chính bởi vì Lý Đan đối với Lý Tư để ý như vậy, Tô Lương Mạt mới cứu Lý Tư.

“Nếu như cậu thật giết nó, mình coi như làm không được việc rồi.”

“Lý Tư,” Lý Đan ngồi đưa lưng về phía em gái, “chị không ngờ em lại thiếu kiên nhẫn như vậy, bản thân em đi tìm chỗ chết thì thôi đi, bây giờ liên lụy mọi người cũng chịu tội theo, Chiêm Đông Kinh muốn một phần trăm cổ phần kinh doanh đổi lấy mạng của em, em chỉ có một cái mạng rách, làm sao không chết trong đó đi?”

“Em...” Lý Tư ngồi dưới đất không dám đứng lên, “xin lỗi, em không ngờ có thể như vậy.”

Tô Lương Mạt nhìn cô ấy, Lý Tư thấy thế lập tức ngồi dậy kéo tay cô, “Tô tỷ, chị tha thứ cho em lần này, em đảm bảo không có lần sau, sau này chị nói cái gì thì là cái đó.”

“Đứng lên đi, vết thương của em còn chưa hồi phục hoàn toàn, đừng để lại di chứng gì về sau.”

Lý Đan không có đỡ cô dậy, Lý Tư khập khiễng đứng lên, lại dè dặt nhìn về phía Lý Đan, “Chị, em sai rồi.”

“Được.”

Lý Đan đi theo sau Tô Lương Mạt muốn đưa cô ra ngoài, Tô Lương Mạt kéo cửa ra, “Quay lại đi, không cần tiễn đâu.”

Hôm nay Lưu Giản xuất viện, điện thoại một cú trực tiếp gọi cho Tô Lương Mạt bảo cô đi làm thủ tục xuất viện.

Đến đó Tô Lương Mạt mới biết bác sỹ căn bản không đồng ý cho Lưu Giản xuất viện, nhưng anh chàng đợi trước cửa phòng bệnh đang ngang ngược châm thuốc lá, tiểu y tá khuyên anh, anh liếc mắt xa xa nhìn thấy Tô Lương Mạt đi tới, “Đừng có nói chuyện vắn miệng với tôi, nhìn không quen lão tử liền làm thủ tục xuất viện.”

Tiểu y tá nhẹ nhàng khuyên giải, “Không phải tôi không cho, là bác sỹ điều trị của chúng tôi cảm thấy anh còn chưa đủ điều kiện xuất viện.”

Lưu Giản dùng sức hút điếu thuốc, phun ra vòng khói lên trên mặt tiểu y tá, làm người ta sắc gần chết, “Được, vậy tôi đây đưa ở đây, các người mỗi ngày đổi cho tôi một y tá, phải đẹp đấy, cô không được, ngực 36D, nếu khác tôi nhìn sợ tiêu hóa không được.”

Tiểu y tá mặt sung huyết đỏ bừng, Tô Lương Mạt ba bước tiến lên trên, “Y tá, hay là cô liên lạc chuyển viện đi.”

“A?” Mặt mũi y tá lơ ngơ.

Tô Lương Mạt buồn cười nhìn Lưu Giản, “Đầu óc anh ta có khả năng không bình thường, liên lạc bệnh viện tâm thần cho anh ta.”

Lưu Giản tắt thuốc, đưa tay kéo Tô Lương Mạt vào trong ngực, “Đây là người mới của các người phải không, không đủ 36 a, nhưng nhìn thử cũng chấp nhận được.”

Sắc mặt y tá lúng túng, Tô Lương Mạt thu hồi ý cười, “Đi thôi, để anh lại đây không chừng sẽ gieo họa cho bao nhiêu người.”

Lưu Giản hướng y tá đứng gần đó búng tay một cái, “Đi đi, mắt đều thẳng đứng lên rồi.”

Anh ôm Tô Lương Mạt nghênh ngang rời đi, Tô Lương Mạt đẩy tay anh ra, Lưu Giản lại đặt xuống lại, “Đừng như vậy, dù sao anh vẫn là bệnh nhân.”

Xuống dưới lầu, Lưu Giản ngồi vào xe, Tô Lương Mạt thắt chặt dây an toàn, “Tô Uyển biết anh xuất viện không?”

“Em đừng có chuyện gì cũng đều lôi cô ta vào cùng chỗ với anh, cô ta ở nhà ôm con.”

Tô Lương Mạt buồn cười, “Lời này nghe qua thật có ý tứ.”

Lưu Giản kịp thời phản ứng, “Nhưng mà nói thật, Tô Uyển đối với Đậu Đậu thật biết cách lôi kéo.”

Đây là lý do duy nhất Tô Uyển có thể ở lại bên cạnh Lưu Giản, nếu như cô ta không lợi dụng triệt để, còn gì khác có thể trông cậy? Tô Lương Mạt cũng không khỏi xót xa dùm cô ta, hai người không có tình cảm phải dựa vào con cái đây đưa cùng một chỗ vốn dĩ đã là sai lầm, huống hồ còn không phải là con của mình.

Lưu Giản nghiêng chân, Tô Lương Mạt vừa muốn khởi động xe, “Thắt dây an toàn đi.”

“Cánh tay anh không động đậy được.”

“Không động đậy được liền tiếp tục ở lại trong đó.”

Lưu Giản đưa tay lên bả vai, “Bác sỹ nói không được động đến miệng vết thương nữa, hơn nữa là do đạn của em không có mắt bắn tới.”

Tô Lương Mạt nghĩ lại cũng đúng, cô nghiêng người sang thắt dây an toàn cho anh, Lưu Giản nhân cơ hội khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, Tô Lương Mạt phỉ phỉ đầu, “Không nghiêm chỉnh.”

“Em không biết, bệnh viện quả thật không phải là nơi cho người ở,” Lưu Giản duỗi khuỷu tay ra ngoài cửa sổ, “đúng rồi, Chiêm Đông Kinh có đến sông bài không?”

Nghe thấy cái tên này, Tô Lương Mạt lập tức giấu ý cười, “Mấy ngày nay không thấy.”

Ánh mắt Lưu Giản cố định trên mặt đường, đi tới đoạn đường phía trước Tô Lương Mạt hỏi, “Đưa anh về nhé.”

“Tới sông bài.”

Tô Lương Mạt đánh tay lái, đi về hướng sông bài bên kia.

Đường Khả theo chân Chiêm Đông Kinh đi vào sông bài, người đàn ông lên thang tầng hai, cô ta thì ở lại tầng dưới.

Lúc Tô Lương Mạt với Lưu Giản đi vào huyệt náo rất lớn, không ít thuộc hạ chạy đến ân cần hỏi thăm vết thương của Lưu Giản, Đường Khả trốn đến sau cái trụ La Mã trong đại sảnh, cô ta đưa tay móc ra khẩu súng nhỏ, Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Lưu Giản, đủ người tới tới lui lui qua lại.

Cô ta dùng mũ của mình để che khẩu súng lại, nhưng không tìm được cơ hội hạ thủ.

Tô Lương Mạt bảo mọi người đi làm việc của mình, sau đó cùng Lưu Giản đi về phía thang máy.

Đường Khả mở chốt an toàn, nhưng dù sao ở đây là sông bài, gần như luôn luôn có người ngăn trở tầm mắt của cô ta, hơn nữa nếu Tô Lương Mạt trúng đạn mà nói, cô ta cũng đừng hòng nghĩ chối tội, Đường Khả suy nghĩ một chút vẫn là nuốt xuống cơn tức này, cô ta dè dặt thả súng về chỗ cũ, đội mũ lên lần nữa quay lại chiếu bạc.

“Đưa anh đi nghỉ ngơi trước.”

Tô Lương Mạt vừa mới dứt lời, thang máy mở ra, cô đi đến trước phòng nghỉ định mở cửa, nhưng đầu đó lại cảm thấy toàn thân có loại cảm giác khó nói, cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ngồi đó không xa.

Hộ vệ nhắc nhở, “Kính thiếu, là Tô tiểu thư.”

Chiêm Đông Kinh ngồi im không động dậy.

Tên còn lại đi lên phía trước, “Tô tiểu thư, Kính thiếu cần chìa khóa tìm cô khắp nơi.”

Tô Lương Mạt liếc nhìn, Lưu Giản đưa tay đặt lên eo cô, “Mau mở cửa.”

Tô Lương Mạt mở cửa phòng nghỉ ra, Lưu Giản đưa tay đẩy Tô Lương Mạt cùng cô đi vào trong, “Sau này cái chìa khóa tự mình mang theo, cái chìa khóa của cô ấy đã sớm mất rồi.”

Nói xong, nặng nề đóng sầm cửa.

Tô Lương Mạt đi vào kéo rèm cửa sổ ra, Lưu Giản tựa trước cửa bất động, Tô Lương Mạt bận rộn xong rót cho anh ly nước, “Thuốc còn ở trên xe, đợi có người đưa lên nhớ phải uống.”

Lưu Giản vòng hai tay trước ngực, “Lương Mạt, anh nhìn hai người tại sao lại có cảm giác như vương vấn không dứt được?”

“Thật sự cần tìm một bác sỹ khám thử cho anh.”

“Đừng ra ngoài nữa, ở lại đây bồi anh.” Lưu Giản đứng thẳng dậy đi về phía Tô Lương Mạt, lôi kéo cánh tay cô dẫn cô đến trước ghế sofa.

“Sòng bài vẫn còn nhiều chuyện như vậy.”

Lưu Giản kéo cô áp ngồi lên ghế sofa, “Không nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ở bên ngoài sao? Anh nghĩ hẳn thật sự không mang chìa khóa, muốn đào góc tường của anh, anh cũng vậy phải làm cho hẳn thật khó chịu.”

“Anh ta sao lại khó chịu.” Tô Lương Mạt rút một quyển tạp chí, tùy ý lật nhìn vài cái.

“Anh với em đánh cược, không quá mười phút hẳn sẽ tới đập cửa,” Lưu Giản kéo môi không có hảo ý cười cười, “mười phút cũng gần đủ thời gian tắm rửa, anh xem hẳn có thể nhịn bao lâu.”

Lưu Giản lấy bộ quần áo đi vào phòng tắm, Tô Lương Mạt hướng bóng lưng của anh hét lên, “Anh đừng quá nhảm chán, em đi đây!”

Tiếng nước chảy tí tách xuyên qua cửa phòng tắm chưa khép kín truyền tới, Tô Lương Mạt đứng dậy đi ra ngoài, nhưng nhớ đến trên người Lưu Giản vẫn còn bị thương, cô đưa tay gõ gõ lên cửa, “Này, vết thương không được đụng nước, tắm rửa chú ý...”

Cánh tay hơi dùng sức, cửa trước mặt liền bị đẩy vào trong, Lưu Giản mặc cái quần lót đứng dưới vòi hoa sen, xuyên qua lớp kính có thể nhìn thấy da thịt rần rần chắc dính nước, Tô Lương Mạt vội quay lưng, lại nghe thấy bên trong truyền tới tiếng la í ới.

“Làm sao vậy?” Tô Lương Mạt che kín hai mắt hỏi.

Lưu Giản không lên tiếng, chỉ hừ hừ a a, Tô Lương Mạt thụt lùi ra sau mấy bước, Lưu Giản đưa tay túm cô đến dưới vòi hoa sen, “Nào, anh cũng tắm rửa cho em một chút.”

“A!” Cột nước ngập đầu tưới đầy lên mặt cô ướt đầm, ngay cả hai mắt cũng không mở ra được, Tô Lương Mạt đưa tay nện một đấm lên trên mặt Lưu Giản, anh kêu lên một tiếng lùi lại vài bước vọt tới vách tường, Tô Lương Mạt đưa tay lau sạch nước đọng trên mặt, thấy Lưu Giản ngồi xồm ở kia bất động.

“Sao vậy, có phải đánh trúng anh rồi không?”

Lưu Giản giương mắt, “Nói nhảm, em vung một đấm đi lên có đánh trúng người hay không cũng không cảm nhận được?”

“Ai bảo anh biến em thành như vậy.”

Lưu Giản lại kêu thêm hai tiếng, Tô Lương Mạt tắt vòi hoa sen ngồi xồm xuống đỡ anh đứng dậy, “Miệng vết thương không sao chứ?”

“Nhanh, đỡ anh dậy.”

Tô Lương Mạt bị anh đè ép lên bả vai, nhiệt độ cơ thể nóng hổi của người đàn ông xuyên qua tầng vải vóc không những mỏng manh mà còn ướt đầm truyền vào người Tô Lương Mạt, cơ ngực của anh lồi ra, chèn ép lên xương quai xanh của cô, cô không cần thiết bị đo đạc cũng có thể biết nhịp tim của Lưu Giản đập rất nhanh.

Tô Lương Mạt đỡ Lưu Giản tới ghế sofa, lại tìm chiếc áo choàng tắm cho anh mặc vào, Lưu Giản dùng khăn lông khô dừng dừng lau tóc, đôi mắt như có đồng lửa đang cháy, bất cứ lúc nào cũng có thể cháy lan ra cả đồng cỏ, Tô Lương Mạt bị nhìn chăm chăm cả người không tự nhiên, “Anh nghỉ ngơi một lát, em đi ra ngoài.”

“Thay bộ đồ khác đi, như vậy ra bên ngoài người khác sẽ nghĩ thế nào?”

Tô Lương Mạt nghĩ lại cũng đúng, cô đi đến trước tủ quần áo, lúc mở ra vẫn không quên dặn Lưu Giản, “Mấy ngày nữa đem đồ đạc của anh dọn ra ngoài đi, em đã bảo Thụy chuẩn bị cho anh một phòng nghỉ, đừng có lúc nào cũng chen lấn với em.”

Lưu Giản đi đến bên giường, vén chăn lên căn bản không phản ứng với cô.

Tô Lương Mạt thay xong quần áo đi ra ngoài, từ xa nhìn thấy Chiêm Đông Kinh vẫn còn ngồi ở đó.

Cô lấy di động gọi điện thoại cho Thụy, bảo cô ấy lấy chìa khóa đem tới.

Tô Lương Mạt đi đến trước căn phòng của Chiêm Đông Kinh, hai đường mày kiếm đen đậm của hắn gần như xoắn vào nhau, sắc mặt giống như tiết trời đầy mây đen u ám, Tô Lương Mạt thay bộ đồ khác, dầu tóc vẫn còn ướt. Trong mắt Chiêm Đông Kinh lộ ra chút miệt thị, “Lão Nhị có thể thỏa mãn sao?” Hắn nâng đồng hồ liếc mắt nhìn, “Tắm rửa cộng thêm ‘làm’ đến giờ mới có bao nhiêu lâu, hắn chỉ mới như vậy đã thả cô ra rồi?”

Không nghĩ tới hắn có thể nói ra những lời này, sắc mặt Tô Lương Mạt trắng bệch, càng nhiều hơn nữa là khuất nhục cùng phẫn nộ, nhưng nghĩ lại kỹ càng cũng chẳng có gì, xã hội này còn rất nhiều chuyện hiểu lắm với dừng dừng, hơn nữa cô càng không cần thiết phải giải thích với Chiêm Đông Kinh!

Hắn cho rằng hắn là ai?

Thụy chậm rãi đi đến, “Lương Mạt, chìa khóa.”

Tô Lương Mạt nhận lấy chìa khóa rồi thay Chiêm Đông Kinh mở cửa, cô đứng trước cửa phòng rộng mở, “Sau này kính xin Kinh thiếu nhớ mang theo chìa khóa, dù sao không phải bất kỳ ai cũng đều vây quanh anh, nếu như hôm nay không gặp được tôi như vậy, chẳng phải là để anh tay không đến đây một chuyến?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh vẫn như trước dính chặt trên bộ quần áo vừa mới thay kia của Tô Lương Mạt, hắn không nghĩ ra còn có khả năng nào khác, làm cô đến quần áo cũng thay hết như vậy.

Thụy đứng bên cạnh, thừa dịp không ai chú ý hướng Tô Lương Mạt giơ ngón tay cái lên.

Cô nháy mắt một cái, ra hiệu Thụy nhanh chóng rời đi.

Tô Lương Mạt cố ý nhìn vào bên trong, đồng hồ bấm giờ lần trước cô đã cho người quét dọn qua, thấy bên trong đã khôi phục lại sạch sẽ gọn gàng, Tô Lương Mạt hướng Chiêm Đông Kinh gật đầu, định rời đi.

“Ngày kia, tôi cho người tới đón cô.”

“Sao cơ?” Cô nhất thời không kịp phản ứng.

“Đi Thái Lan.” Chiêm Đông Kinh giải thích đơn giản.

Trong lòng Tô Lương Mạt phát run, lúc ấy vì cứu Lý Tư cũng không lo nghĩ nhiều, bây giờ ngẫm lại cũng có chút sợ hãi, “Đối phương là ai?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết,” Chiêm Đông Kinh khiêu mi nhìn cô, “sợ tôi lừa cô đến Thái Lan đem bán sao?”

Tô Lương Mạt biết mình đâm lao đành phải theo lao, “Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị trước.”

Tô Lương Mạt vừa nói chuyện này với Lưu Giản, Lưu Giản đánh chết cũng không đồng ý, “Cái này gọi là ‘đưa dê vào miệng cọp’ biết không? Đến cả người sống bên ngoài cũng không dám, Chiêm Đông Kinh muốn làm thì đi mà làm.”

“Anh thật vẫn coi em là dê đợi bị làm thịt? Huống hồ đây là lúc trước em đã đồng ý.”

Lưu Giản biết không còn cách nào khác, nhưng vẫn cực kỳ khó chịu, “Chuyện này anh thấy không có đơn giản như vậy, em mang theo nhiều người đi cùng, anh rất lo.”

“Nhiều người ngược lại không tốt, em mang theo Lý Đan thôi, cô ấy làm việc em yên tâm.”

Ánh mắt Lưu Giản lo lắng nhìn cô chăm chú, muốn nói lại thôi, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt thấy Lưu Giản nghiêm túc, “Có lời gì anh nói thẳng đi.”

“Anh lo em...”

“Đừng nói nữa.”

Trong lòng Lưu Giản buồn bực khó chịu, “Em dù sao cũng để anh nói hết câu.”

“Em biết anh muốn nói gì,” Tô Lương Mạt tiện tay thu dọn mấy bộ quần áo, “nhưng những lo lắng này hoàn toàn không cần thiết, anh giúp em trông chừng Tô Trạch thật tốt, trở về mang quà cho anh.”

Tô Lương Mạt thuận miệng nói như vậy, Lưu Giản lại chấp nhất truy vấn, “Quà gì, có giá trị đặc biệt sao? Thái Lan thì có cái gì hay?”

Ngồi ở khoang hạng nhất, Tô Lương Mạt còn đang nhắc nhở mình nhất định phải nhớ mang quà về cho Lưu Giản, tránh lúc trở về bị anh phiền chết, Chiêm Đông Kinh nhìn cô đang thất thần ngồi bên cạnh, hẳn nhẹ hắng giọng, Tô Lương Mạt hoàn hồn lại, tầm mắt nhìn xuống độ cao sáu ngàn thước trên không.

Chuyến này Chiêm Đông Kinh mang theo cũng không nhiều người, đi theo có Tổng Các cùng với mấy người bên ngoài, máy bay đến Thái Lan đúng vào quá trưa, nguồn nhiệt đập vào mặt làm Tô Lương Mạt thấy khó chịu, ở bên này nhiệt độ trung bình luôn ở mức trên 28 độ, mà bây giờ đang là tháng năm, lại vừa lúc thời điểm nhiệt độ cao nhất, có khi lên tới 40 độ.

Tô Lương Mạt đứng ở lối ra, Lý Tư thấy sắc mặt cô không tốt, “Làm sao vậy, không thoải mái à?”

“Thật oi bức,” Cô gần như thở không nổi, mặt trời treo trên đỉnh đầu tản ra ngọn lửa nóng mãnh liệt Tô Lương Mạt chưa bao giờ cảm thụ qua, mới hai ba phút như vậy, Tô Lương Mạt túa mồ hôi đầy người, quần áo mùa hè đơn bạc dán chặt sau lưng, đầu tóc cũng khó chịu dính bết lên trên cần cổ, xe đến đón bọn họ rất nhanh chạy tới bên cạnh, Chiêm Đông Kinh kéo cánh tay cô nhét cô vào xe.

Khí lạnh kích thích lỗ chân lông khắp người co rút càng nhanh, Chiêm Đông Kinh lấy từ trong tủ lạnh chai nước, vặn mở nắp đưa đến tay Tô Lương Mạt.

Cô liền uống hết nửa chai, trong mắt Chiêm Đông Kinh lộ rõ ân cần, “Còn khó chịu không?”

Tô Lương Mạt tựa đầu lên bả vai Lý Đan, “Còn bao lâu nữa mới đến?”

“Nửa tiếng.”

Cô gật gật đầu không trả lời.

Tô Lương Mạt mê man khó chịu, cô nhắm nghiền hai mắt, ở trên máy bay không có cách nào ngủ yên, lúc này cơn buồn ngủ đánh tới, cô muốn nghỉ ngơi một chút, Chiêm Đông Kinh thấy cô hô hấp trầm ổn, đoán chừng là cô thiếp đi rồi, hẳn đưa tay ôm lấy cô kéo sang. Lý Đan mặt mũi đầy đề phòng giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh lườm lườm Lý Đan, xoay mặt Tô Lương Mạt để cô gối lên đầu vai mình.

Lý Đan hạ thấp giọng, “Kính thiếu...”

Chiêm Đông Kinh hướng cô ném cho ánh mắt ‘chớ có lên tiếng’, Lý Đan lưỡng lự mấy lần, lại nhìn thử sắc mặt Tô Lương Mạt khó khăn lắm mới ngủ được trầm ổn, cuối cùng không đành lòng quấy rầy.

Xe đi đến trước khách sạn, Tô Lương Mạt ngủ được trầm tĩnh thoải mái lạ thường, cô mơ một giấc mơ rất đẹp, phảng phất trở lại hai năm trước, cô không phải là Tô Lương Mạt bây giờ, hẳn cũng không phải là Chiêm Đông Kinh tàn nhẫn đẩy cô vào trong tù đó.

Một cỗ chưa xót cùng khó chịu nẩy mầm mọc rễ từ đáy lòng, cô nhả hai hàng lông mày, ở trong mộng liền khóc thành tiếng, xe chậm chậm giảm tốc lắc lư mấy cái, Tô Lương Mạt đột nhiên thức tỉnh, trái tim suy sụp đến đỉnh điểm lại hung hăng rơi xuống, đập vào mặt chính là vừa rồi đã nhìn thấy trong mộng, gương mặt tuần tú mà tàn nhẫn.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 97: Nếu dám thua, trở về khách sạn lột sạch cô

92. Chương 97: Nếu Dám Thua, Trở Về Khách Sạn Lột Sạch Cô

Chương 97: Nếu dám thua, trở về khách sạn lột sạch cô

Trước cửa khách sạn năm sao, ba bức tượng điêu khắc voi trắng giương cao vòi bất ngờ hấp dẫn ánh mắt người khác, kiến trúc của tòa nhà này rất tiêu biểu, bầu trời xanh thẳm vô tận, phản chiếu trong hồ bơi to

như vậy, hai hàng cây dừa tươi tốt phân cách hai bên lối vào khách sạn, có người tiến lên giúp xách hành lý, Tô Lương Mạt đi theo Chiêm Đông Kinh vào trong khách sạn.

Ở phòng nghỉ trong đại sảnh, bên ngoài cửa sổ sát đất khổng lồ là cảnh biển, nước biển lại có màu lam khác thường, gần như có thể nhìn thấu, cảnh sắc như vậy Tô Lương Mạt chưa từng thấy qua.

Mọi người đi vào thang máy thẳng lên tầng cao nhất, Lý Đan đi theo bên cạnh Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh cầm thẻ ra vào mở cửa cho Tô Lương Mạt, “Nghỉ ngơi trước một lát, buổi tối lại đi.”

Tô Lương Mạt tiếp nhận hành lý đi vào trong, Tổng Các ra hiệu Lý Đan đi theo hẳn, Lý Đan liếc nhìn căn phòng sát vách, “Tôi muốn ở gần Lương Mạt một chút.”

Chiêm Đông Kinh đứng trước căn phòng đã mở cửa, Tổng Các tiến lên ngăn trước mặt Lý Đan, “Đi thôi, phòng của cô ở bên cạnh tôi.”

Lý Đan thấy thế, cũng không kháng kháng nữa.

Tô Lương Mạt trở về phòng như thế nào cũng không nhớ, tắm rửa trước, thay áo tắm xong ngã xuống giường ra sức ngủ một giấc.

Dưới ánh trăng mờ mờ nghe thấy tiếng chuông cửa găng sức vang lên, cô ngủ chết dí trên giường không dậy nổi, đầu óc đến giờ còn mơ mơ màng màng, tiếp theo là di động reo, rồi tới điện thoại bàn reo.

Tô Lương Mạt vuốt vuốt mặt, ngắt điện thoại rồi mới thức dậy.

Chuông cửa vẫn còn âm ỉ không dứt, Tô Lương Mạt ngồi dậy, từ từ tỉnh táo dần mới đi ra mở cửa.

Lý Đan xông vào đầu tiên, “Lương Mạt cậu không sao chứ, làm mình sợ muốn chết.”

Tầm mắt Tô Lương Mạt nhìn ra ngoài vẫn còn mơ hồ, chỉ thấy ngoài cửa có mấy bóng người, ánh đèn hành lang chiếu tới mờ mờ làm khoảng cách như bị ngăn trở thật xa, cô đưa tay dụi dụi mắt, một hồi âm thanh không nhanh không chậm truyền tới, “Thay quần áo đi, chúng ta phải đi rồi.”

Tô Lương Mạt cũng không biết bây giờ là mấy giờ, cô xoay người đi vào phòng tắm, vốc nước lạnh rửa mặt, Lý Đan giúp cô đem quần áo sạch tới.

Lúc mở cửa, Chiêm Đông Kinh đã đợi ở bên ngoài.

Tô Lương Mạt mặc chiếc quần short jeans, mép quần có điểm xuyết đủ màu sắc, đôi giày xăng đan màu trắng tinh, trên người là chiếc áo bó sát không tay, lộ ra cánh tay thon dài trắng nõn, Chiêm Đông Kinh tận lực nhìn kỹ, không có vết thương mới, nhưng mấy vết thương cũ vẫn chưa lành lặn hoàn toàn thì hiện lên dấu sẹo mờ màu vàng vàng. Ánh mắt Lý Đan nhìn về phía Chiêm Đông Kinh gần như trừng mắt chăm chăm, giống như là cầm thù đến tận xương tủy vậy.

Chiêm Đông Kinh tất nhiên không hiểu, dẫn đầu đám người Tổng Các đi xuống lầu.

Bữa tối được sắp xếp bằng buffet trong khách sạn, Tổng Các lôi kéo Lý Đan đến ngồi bên cạnh hẳn, Tô Lương Mạt tập trung giải quyết thức ăn trong tay, Chiêm Đông Kinh đem cánh gà nướng để vào trong đĩa của cô.

Cô một mực không động, “Thế này xem ra, tôi và Lý Đan ngày mai có thể trở về Ngự Châu.”

“Các cô về cùng với tôi, tôi còn phải ở lại Thái Lan thêm hai ngày tiến hành giao dịch.”

“Tôi chỉ đồng ý giúp anh đánh cược một ván.”

Chiêm Đông Kinh giống như không nghe lọt tai, “Nếu cô muốn an toàn trở lại Ngự Châu, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của tôi.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt xuyên qua Chiêm Đông Kinh nhìn đến Lý Đan ở bàn đối diện, sắc mặt cô ấy lo lắng nhìn qua bên này, Tô Lương Mạt để đĩa xuống, “Tôi no rồi.”

Chiêm Đông Kinh cũng không rầy rà mất thời gian, ngồi bên trong chiếc xe lúc trước, cảnh đêm phòng hoa trước mắt dày đặc, phong mạo con người hoàn toàn xa lạ cùng kỳ quan dị cảnh, xe chạy thẳng đến một biệt thự tư nhân độc lập trước mặt.

Người giúp việc trước cửa đi lên trước tiếp đón, Tô Lương Mạt với Lý Đan lần lượt xuống xe.

Thái Lan là quốc gia Phật giáo, số người theo đạo chiếm hơn chín mươi phần trăm dân số, chủ nhân của căn biệt thự này cũng không ngoại lệ.

Trước cửa là hai bức tượng Phật bằng vàng, so với ở Trung Quốc có chút khác biệt, mặt mũi hung dữ, trong tay cầm thứ gì đó giống thanh bảo đao, Lý Đan ngẩng đầu lên, hai bức tượng này khoảng chừng mười thước, mỗi bức tượng như răng tròng mắt, “Lương Mạt, chỗ này thực dọa người.”

“Suýt!” Tô Lương Mạt ra hiệu cô đừng nói lung tung.

Người giúp việc nói tiếng Thái Lan ở phía trước chỉ đường, đi lên con đường hơn một trăm bậc thềm đá, hai bên đều là tượng Phật muôn hình muôn vẻ, mỗi một tư thái cùng nét mặt mỗi cái một vẻ.

Biệt thự tư nhân ở Thái Lan, mỗi nhà đều có hồ bơi độc lập rộng rãi, cây cảnh nhiệt đới khổng lồ tạo thành màn che tự nhiên, từng đạo từng đạo hình ảnh phản chiếu dập dềnh trên mặt hồ.

Người giúp việc dẫn bọn họ đến trước một gian nhà, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn, nóc nhà hình mũi nhọn màu xanh, hộ vệ trước cửa dùng máy tra xét cẩn thận trên người từng người một, xác định không có vũ khí mới cho bọn họ đi vào.

Tô Lương Mạt từ bước đầu tiên đi vào, liền cảm giác rõ ràng có gì đó không ổn.

Bước chân của cô về phía trước dừng lại, Chiêm Đông Kinh quay đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

Tượng thần ngồi trên ghế ở phía nam, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn, bốn phía dán đầy bùa chú, trên mặt có bức họa màu đỏ gì đó cô xem không hiểu, nhưng Trung Quốc cũng là đại quốc Phật giáo, hơn nữa xem phim nhiều mưa dầm thấm đất, Tô Lương Mạt ít nhiều cũng đoán được chút ít.

Bước chân của cô không khỏi thả chậm, bất an trong lòng càng lúc càng nhiều.

Chiêm Đông Kinh trở lại bên cạnh cô, Tô Lương Mạt nghe thấy ở cửa truyền tới động tĩnh, đám người Lý Đan với Tổng Các đều bị ngăn ở bên ngoài không được vào, Tô Lương Mạt nắm chặt bàn tay, trong đầu đều là những thứ bùa chú kỳ quái này, cô cảm thấy như bị một đôi tay bóp chặt cổ hít thở không thông.

Một người đàn ông trung niên tiến lên tiếp đãi, dẫn Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh tới trước bàn, lại nói tiếng Trung, “Hai vị ngồi ở đây trước, Hàn tiên sinh lập tức tới đây.”

Hai tay Tô Lương Mạt để trên đầu gối gắt gao nắm thành quyền, Chiêm Đông Kinh duỗi tay đem bao vây trong lòng bàn tay, “Không phải sợ.”

Nhiệt độ cơ thể lạnh lạnh làm cô có chút tỉnh táo, Tô Lương Mạt rút tay lại, “Chiêm Đông Kinh, vấn đề này đối với anh mà nói rất quan trọng sao?”

“Tất nhiên.” Nếu không, hẳn cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi đưa cô tới Thái Lan.

Hai bên phòng đều là cửa sổ sát đất, có thể nhìn được nước biển màu lam ngọc bích bên ngoài, “Nhưng có thể tôi không giúp được anh.”

“Vì sao?”

Tô Lương Mạt hạ thấp giọng, “Chú ý thấy bố cục bên trong gian nhà này không? Nho nhỏ thú căn bản không vào được.”

Chiêm Đông Kinh lúc này mới đưa mắt nhìn về phía mấy thứ hình thù kỳ quái đó, cũng mơ hồ cảm giác được sự tình không ổn, Tô Lương Mạt trước giờ cũng không biết nho nhỏ thú kiêng sợ cái gì, nhưng thời khắc cô bước vào phòng đó, cô liền không cảm giác được nho nhỏ thú.

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh lạnh lẽo, hẳn đem vấn đề này đề lên người Tô Lương Mạt, không ngờ sẽ xảy ra rủi ro như vậy.

Khóe mắt hần u ám, ánh mắt từng chút quét về bốn phía, Tô Lương Mạt là muốn trả cho hần ván cược này, đánh thắng rồi sau này hai bên không thiếu nợ nhau, cô cũng không chịu thiệt. Nhưng lúc này thế nào lại trở tay không kịp, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra sau này Chiêm Đông Kinh sẽ vì chuyện này gây phiền phức cho cô.

Sau lưng truyền tới tiếng nói chuyện của hộ vệ, cùng với một hồi tiếng bước chân trầm ổn, Tô Lương Mạt quay đầu nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi một mình đi tới.

Người vẫn đứng ở bên cạnh bọn họ từ nãy khom lưng chào hỏi, “Hàn tiên sinh.”

Người đàn ông cùng lắm là ba mươi tuổi đầu, chắc là con lai, đôi mắt xanh biếc thâm sâu mê hoặc, dáng người cũng thừa hưởng sắc vóc cao lớn của quốc gia Âu Mỹ, Chiêm Đông Kinh đứng dậy bắt tay với anh ta, hai người đàn ông vậy mà ngang sức ngang tài, khí chất giống nhau không thua bất kỳ ai.

“Hàn tiên sinh.”

“Xin chào.” Người đàn ông nhất nhất nói tiếng Trung lưu loát, ngũ quan chạm khắc đặc biệt tỉ mỉ, anh ta đi tới ngồi đối diện với hai người, dưới quần tây hai chân thon dài thẳng tắp.

Tô Lương Mạt không khỏi đưa mắt nhìn bừa chú bốn phía, Hàn tiên sinh nhìn theo tầm mắt của cô, “Người xưa tương truyền, hề có chút liên quan đến đánh cược đều rất tà môn, đây là quy củ ở chỗ chúng tôi, bất cứ thứ gì ‘không được sạch sẽ’ tất cả đều phải ngăn lại bên ngoài, không để ý chứ?”

Chỉ bằng bốn chữ ‘không được sạch sẽ’, ấn tượng của Tô Lương Mạt đối với anh ta trong nháy mắt sụp đổ.

Chiêm Đông Kinh tất nhiên là nói không để ý rồi.

“Hàn tiên sinh nếu đã thành tâm kính Phật, chắc cũng tin tưởng trên đời này có quỷ, chỉ có điều bọn họ chỉ là đám vong hồn đã từ trần, không có thân thể nhưng có linh hồn, cũng không phải giống như lời ngài nói thứ gì đó ‘không được sạch sẽ’.”

Người đàn ông vốn là đối với cô cũng không để tâm, lúc này nghe thấy lời nói của Tô Lương Mạt, không nhịn được đưa tầm mắt đến trên người cô, “Vị này là?”

“Tô Lương Mạt, đánh cược đêm nay tôi đấu với anh.”

Hàn tiên sinh kéo miệng thoáng ý cười, “Thà tin là có không thể nghĩ không có, nhưng tôi còn chưa có u mê đến mức độ này như Tô tiểu thư.”

“Đây không phải là u mê, đây là tôn trọng xứng đáng với bọn họ.”

Chiêm Đông Kinh không ngăn cản cô, nếu những lời này rơi vào trong lỗ tai người khác, có thể sẽ cho rằng Tô Lương Mạt núp lấy những chuyện không cần thiết ở đó chấp nhất, nhưng Chiêm Đông Kinh biết rõ nhỏ thú tồn tại, Tô Lương Mạt bảo vệ cũng là chuyện nên làm.

Ánh mắt Hàn tiên sinh lộ ra mấy phần thâm ý, hai mắt tỷ mỉ xem xét Tô Lương Mạt một vòng, sau đó nghiêm túc nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, tôi nghĩ cô nói như vậy cũng đúng.”

Tô Lương Mạt không ngờ anh ta sẽ thay đổi 180 độ như vậy, “Hàn tiên sinh không cần như vậy, đó cũng chỉ là ý kiến cá nhân của tôi.”

“Không, cô nói rất đúng, chúng ta mỗi lần nói tới, đều không khỏi tránh được khinh miệt hoặc sợ hãi, thường quên mất kỳ thật con người đều có ngày sẽ như vậy.” Hàn tiên sinh đan mười ngón tay vào nhau để trên bàn, “Không ngại nói thật, tôi cũng là lần đầu tiên gặp được người còn trẻ tuổi nhưng Phật tính lại cao như cô.”

Tô Lương Mạt cười cười không lên tiếng, chỉ là cô có thể nhìn thấy thứ người khác không thể thấy, cho nên người khác cảm thấy khó tin, Tô Lương Mạt đều tin.

Cô cũng không biết lai lịch của vị Hàn tiên sinh này, nhưng chỉ nhìn hộ vệ đứng xếp hàng bên ngoài, Tô Lương Mạt ít nhất có thể biết, anh ta không phải chỉ người là người có tiền.

Chiêm Đông Kinh với anh ta nói chuyện rất khó hiểu, tựa hồ có giao dịch gì đó, nhưng lại không đề cập tới nội dung giao dịch ra khỏi miệng.

Ý cười nhàn nhạt của Hàn tiên sinh truyền vào tai Tô Lương Mạt, “Kính thiếu cũng biết rõ quy tắc của tôi rồi, mọi chuyện chờ sau khi đánh cược kết thúc lại quyết định, thế nào?”

Chiêm Đông Kinh khẽ kéo đôi môi lương bạc, “Đương nhiên.”

“Tô tiểu thư bình thường thích chơi cái gì?”

Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, nói thật, “Tôi làm việc ở sông bài tại Ngự Châu, bình thường cũng chơi vài ván nhỏ, nhưng tay nghề không thành thạo, căn bản là thua nhiều thắng ít, tôi vẫn hy vọng Hàn tiên sinh làm ra làm, chơi ra chơi, nếu không phần áp lực này đè lên đầu tôi, tôi thực không có cách nào tính tâm.”

Hàn tiên sinh cười cười điềm đạm, đôi con ngươi xanh biếc lại thâm sâu không thấy đáy, “Tô tiểu thư, Kính thiếu có thể đưa cô đến đây, tất nhiên là bởi vì cô có bản lĩnh hơn người.”

Tô Lương Mạt đâm lao đành phải theo lao, hơn nữa đây cũng là địa bàn của người ta, “Nếu đã như vậy, bắt đầu đi.”

“Thẻ bài của ai hết trước, người đó xem như thua.”

Tô Lương Mạt thâm cầu nguyện, ánh mắt bị mấy thứ bùa chú kia chiếu lóa mù mờ chua xót, cô thấy thần sắc Chiêm Đông Kinh tự nhiên ngồi ở đó, Tô Lương Mạt muốn nói chuyện với hắn, nhưng người đàn ông đến nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Bất đắc dĩ, Tô Lương Mạt đành phải tựa sát người tới, “Hay là anh tự mình đánh đi, tôi thật sự một chút nắm chắc cũng không có.”

“Nếu cô dám thua, trở về khách sạn xem tôi lột sạch đồ của cô!”

Tô Lương Mạt nghe vậy, không khỏi ảo não, “Chuyện như vậy tôi không có cách nào đảm bảo!”

Chiêm Đông Kinh mím chặt môi không nói, cô đành phải ngồi lại nghiêm chỉnh.

Ván bài thứ nhất.

Tô Lương Mạt nhận được một lá bài tốt, không có nho nhỏ thú hỗ trợ, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào vận khí, hướng hồ thua cũng là thua trên đầu Chiêm Đông Kinh, cô nghĩ như vậy, hy vọng mình có thể thả lỏng một chút.

Phong thái chơi bài của Hàn tiên sinh rất trầm ổn, hẳn là do thường ngày đã chơi thành thói quen, Tô Lương Mạt mở bài là lá số mười, còn đối phương lại là lá J đen.

Hàn tiên sinh bỏ tiền cược, Tô Lương Mạt tất nhiên muốn theo.

Lá bài thứ hai, Tô Lương Mạt lại là số mười, Hàn tiên sinh là lá năm đỏ.

Phần thắng là ở bên cô, thật ra đánh một ván bài chân chính không có gió tanh mưa máu giống như trên tivi, lá bài tốt tự nhiên hết thấy đều tốt.

Ván bài đầu tiên Tô Lương Mạt thắng, hai ván liên tiếp mới có thể khiến cho Hàn tiên sinh phân tán.

Tô Lương Mạt nặng nề thở ra một hơi, hai đầu lông mày Chiêm Đông Kinh cũng giãn ra không ít.

Nhưng ván bài thứ hai, Hàn tiên sinh thắng.

Nhìn thẻ bài trên bàn, khóe mắt Hàn tiên sinh nổi lên ý cười, “Thế này đi, chúng ta chơi ván cuối cùng, một ván quyết định thắng bại thế nào?”

Cả trái tim Tô Lương Mạt lại treo lên lần nữa, Chiêm Đông Kinh tiếp lời, “Được, toàn bộ dựa vào bản lĩnh mỗi người.”

Ván thứ ba, Hàn tiên sinh nhận được con A đen đầu tiên mở ra trước mặt, Tô Lương Mạt trong lòng càng lúc càng thêm bất an, lúc Hàn tiên sinh vung lá A đen thứ hai lên, Tô Lương Mạt cơ hồ nghe thấy tim mình rơi lộp bộp, thế này giống hệt trận quyết đấu đã từng phát sinh giữa cô với Đường Khả lần đó. Nhưng Tô

Lương Mạt lúc ấy mười phần nằm chắc, không như hiện tại, cô hoàn toàn thất thần, Chiêm Đông Kinh thấy sắc mặt cô khấn trương, đưa tay nắm bả vai cô vỗ nhẹ, “Không sao, không cần tạo áp lực quá lớn ình.”

Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm lá bài trong tay, theo lý cô không cần phải khấn trương, Chiêm Đông Kinh thắng hay thua không can hệ gì đến cô, Tô Lương Mạt cố hồi phục tâm tình, “Hàn tiên sinh thực xin lỗi, tôi muốn ra ngoài hít thở một chút được không?”

Người đàn ông nhìn cô, sau đó gật gật đầu.

Tô Lương Mạt đẩy ghế đứng dậy, Lý Đan đứng bên ngoài thấy cô đi ra thật nhanh, Lý Đan muốn đi vào, nhưng hộ vệ ở cửa ngăn cản cũng không cho cô cơ hội.

Đến khi Tô Lương Mạt ra khỏi phòng, Lý Đan mới giữ chặt cổ tay của cô, “Sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy.”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu không lên tiếng, đi thẳng qua trước mặt cô, Lý Đan lo lắng muốn đi theo, bị Tổng Các ngăn lại.

Lý Đan nhìn hẩn không mấy thiện cảm, người này từ khi ở trên máy bay cứ bám chặt lấy cô y như keo dán chó, thật sự là đi đâu hẩn cũng muốn cản.

Ánh mắt Hàn tiên sinh xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn ra phía ngoài.

Tô Lương Mạt hình như đang vội đi tìm người nào đó, cô đi dọc theo hồ bơi một vòng, lại đi ra sân bãi.

Khóe mắt Chiêm Đông Kinh lạnh cứng, bài của hai bên đã bị phong kín bảo toàn, hẩn nhìn chăm chăm hướng Tô Lương Mạt biến mất đến xuất thần.

“Kinh thiếu, cô gái anh đem tới này thật rất thú vị.”

Chiêm Đông Kinh kéo ý cười, “Anh nên nói cô gái của tôi thật là thú vị.”

Hàn tiên sinh khá bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu.

Cũng không lâu lắm, bọn họ nhìn thấy Tô Lương Mạt quay trở lại, cô đứng yên trước hồ bơi, sau đó lại ngồi xổm xuống.

Mặt hồ phản chiếu thân ảnh của cô co lại thành một đoàn, hai tay Tô Lương Mạt ôm chặt đầu gối, cô cũng không biết mình bị làm sao, nhưng ý nghĩ muốn cùng Chiêm Đông Kinh rời đi ngay lập tức làm cô phá lệ muốn thắng được ván bài này.

Áp lực trong lòng càng nặng, hơn nữa lại không biết làm thế nào, cô duỗi tay hướng mặt hồ, đầu ngón tay khua khua gây loạn ánh sáng phản chiếu trong hồ.

Hàn tiên sinh đáp nâng chân dài, “Cô ấy hình như rất coi trọng ván bài này.”

“Cô ấy đối với bất cứ chuyện gì cũng đều nghiêm túc.”

“Đây là chuyện tốt.”

Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm bóng người nhỏ nhắn kia, Tô Lương Mạt cong eo lên, cái bộ dạng gầy yếu vô lực kia bỗng nhiên đập vào mắt hẩn, “Xin lỗi không tiếp chuyện được, tôi đi xem cô ấy một chút.”

“Cứ tự nhiên.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi ra ngoài, Tô Lương Mạt thần thần bí bí ngơ ngác ngồi đó nửa ngày không đổi tư thế, Chiêm Đông Kinh bước chân thật nhẹ đi đến sau lưng cô, một cái bóng thật dài bao trùm lấy cô, Tô Lương Mạt hoàn toàn không phát hiện ra, Chiêm Đông Kinh lại ngồi xổm cạnh cô.

“Sao vậy?”

“Tôi cảm thấy tôi không thắng được.”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh đặt lên bả vai Tô Lương Mạt, cô giống như bị lực từ bàn tay này làm sụp đổ trong nháy mắt, “Thua thì thua, cũng không phải chuyện gì to tát.”

“Vừa rồi anh lại không có nói như vậy.” Tô Lương Mạt ngẩng đầu, hai người cách nhau rất gần, bóng mờ từ hai hàng mi của hai bên tỏa ra đều có thể thu vào trong mắt, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô, “Tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra, đừng tạo áp lực quá lớn ỉnh.”

“Vậy nếu tôi thắng thì sao?” Giọng nói Tô Lương Mạt vội vã, “Ván bài này coi như tôi trả xong cho anh rồi chứ?”

Chiêm Đông Kinh tựa hồ ý thức được lo lắng của cô từ đâu mà đến, nhưng dù biết rõ vẫn cố ý hỏi, “Lời này là có ý gì?”

“Tôi không muốn mắc nợ người khác, đặc biệt là anh, ván bài này nếu tôi có thể thay anh lấy được, Chiêm Đông Kinh, sau này chúng ta thật sự có thể đường ai nấy đi rồi.”

“Cô phải bỏ sạch sẽ được sao?”

Tô Lương Mạt nặng nề thở ra một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ngọn đèn chiếu lên ửng hồng, cô ngẩng đầu nhìn hướng Hàn tiên sinh cách cửa sổ sát đất, “Anh với anh ta có phải có giao dịch không muốn người khác biết được phải không?”

“Giả dụ là vậy, cô có thể chọn thua.” Chiêm Đông Kinh nhìn thấy được mâu thuẫn cùng do dự thoáng qua trên mặt cô, Tô Lương Mạt vỗ vỗ tay, “Có thể thắng tất nhiên muốn thắng, chuyện không muốn người khác biết được dù sao cũng không liên quan tới tôi.”

Tô Lương Mạt nghĩ rất đơn giản, cô không có dự liệu chuyện sau này, mà bây giờ là một ván cược của cô, có tác dụng thúc đẩy dã tâm từ từ khuếch trương thế lực của Chiêm Đông Kinh.

Cô đứng lên, nhỏ nhỏ thú không giúp được cô, cô chỉ thuận theo ý trời.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng nghĩ rằng ở trên địa bàn của người khác có phải ngay cả ông trời cũng muốn khi dễ người ngoại quốc này như cô không?

Đi vào phòng, Hàn tiên sinh ngồi tại chỗ đợi cô.

Tô Lương Mạt nói tiếng thứ lỗi, lại ngồi xuống.

“Có thể bắt đầu được chưa?”

Tô Lương Mạt gật đầu.

Phát đến lá bài thứ tư, Hàn tiên sinh là một lá A đen, một lá Q đỏ.

Lá bài thứ tư của Tô Lương Mạt không tẻ, cùng một lần có được J đỏ cùng Q đỏ.

Cô miết ngón tay trên lá bài, ý cười trên mặt lộ rõ, “Hàn tiên sinh, tôi thấy lá bài cuối cùng không cần nhìn đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì từ mấy lá bài trước, phần thắng của tôi khẳng định lớn hơn anh.” Tô Lương Mạt nói lời này là có nguyên nhân, lá bài tẩy đầu tiên của cô là cái gì trong lòng cô biết rõ.

Hàn tiên sinh cười vang, “Bây giờ có thể nhìn ra được cái gì? Hơn nữa một đôi A đen của tôi áp một lá J đỏ của cô, có lấy ở đâu lòng tin nói cô sẽ thắng?”

“Chẳng lẽ anh không sợ tôi có hai đôi liên tiếp?”

Hàn tiên sinh duỗi ngón tay thon dài, chỉ chỉ lá bài trước mặt mình, “Nếu lá bài tẩy của tôi là lá Q, cô chắc chắn phải thua.”

Tô Lương Mạt xem xét tường tận người đàn ông tuấn mỹ ngồi đối diện kia, đều nói màu xanh lam là biểu tượng sự thanh sạch, có thể liếc nhanh liền nhìn thấy đấy, thế nhưng hai mắt của Hàn tiên sinh giống như bị hắc ám che phủ hết vết nhơ từ lâu rồi, mặc cô muốn dò xét bao nhiêu lần đều không nhìn được đáy mắt anh ta.

Tô Lương Mạt là muốn để người đàn ông đến đây phải thu tay lại, nếu như lá bài cuối cùng phát ra, nguy hiểm của cô cũng nhiều thêm một phần.

Cô nắm chặt hai tay sau đó chống lên trán, trong mắt toàn bộ là ba lá bài của mình, Hàn tiên sinh dường như không có chút ý định từ bỏ.

Anh ta đem toàn bộ thẻ bài đẩy ra, Tô Lương Mạt do dự một chút, hất tay một cái.

Lá bài cuối cùng được lật ra.

Tô Lương Mạt đề xuống không nhìn, Hàn tiên sinh vén tay phải lên, thấy là lá bài số bảy.

Tâm tình lơ lửng của Tô Lương Mạt cuối cùng cũng đáp xuống, dây đàn kéo căng được thả lỏng, Tô Lương Mạt mở bài, là Q đen.

Tính cả lá bài tẩy của cô, Tô Lương Mạt phần khởi nắm chắc phần thắng!

Mà cho đến bây giờ trong tay Hàn tiên sinh chỉ có một đôi A đen, một lá bài Q cùng một lá số bảy.

Cho dù lá bài tẩy của anh ta may mắn là A đen, cũng chỉ có ba lá bài mà thôi, còn kém xa phần thắng của Tô Lương Mạt.

Khuôn mặt cô giãn ra, khóe miệng căng cứng cũng có ý cười, Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu nhìn gương mặt cô, khóe mắt cô như mảnh trăng rằm, Hàn tiên sinh lại không vội mở lá bài tẩy, “Xem ra Tô tiểu thư là cầm chắc phần thắng.”

“Tôi là có phần chắc chắn này.”

“Bên ngoài một nam một nữ là bạn của cô?”

Tô Lương Mạt không khỏi đề phòng, “Hàn tiên sinh hỏi chuyện này để làm gì?”

“Nếu như hôm nay ba người ở đây cô chỉ có thể mang đi hai người, cô sẽ chọn ai?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt lạnh xuống, “Hàn tiên sinh đây là nguyện đánh cược không chịu thua rồi?”

“Không, tôi chỉ là muốn tăng thêm tiền cược ỉnh mà thôi, chúng quý dùng tiền các theo khuôn phép tôi trước giờ vốn không thích, nếu như cô thắng, tôi để các người đi, hơn nữa hợp tác với Kinh thiếu tôi đảm bảo có thể thuận lợi tiến hành. Nếu cô thua, ba người bên trong bao gồm cả Kinh thiếu, cô chỉ có thể mang đi hai người.”

“Vậy còn một người thì sao?” Tô Lương Mạt cắn chặt răng.

Hàn tiên sinh làm động tác đưa tay lên huyệt thái dương, “Ngay cả cô cũng vứt bỏ, tôi còn giữ lại sao?”

“Tôi không đánh cược mạng người,” Khẩu khí Tô Lương Mạt cấp bách, tầm mắt dồn sang người đàn ông bên cạnh, “Chiêm Đông Kinh, trước khi đến chúng ta đã nói, tôi không đánh cược mạng sống!”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người qua, nép sát tai cô nói nhỏ, “Cô phải hiểu bây giờ đang ở Thái Lan.”

Tô Lương Mạt rất ghét loại cảm giác bị người khác chen ép đến cùng quá hóa liều này.

“Được, tôi chọn hai người bên ngoài!”

Hàn tiên sinh giật nảy mình, “Kinh thiếu, cô ấy không phải cô gái của anh sao? Rõ ràng ngay cả sống chết của anh cũng không đếm xỉa.”

Đối với quyết định này của Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh không thể nói là giật mình, nhưng có loại lạc lõng không che giấu được, đôi con ngươi sắc bén của Tô Lương Mạt bắt được chuyện gì đang xảy ra, cô thấy bộ dạng xem kịch vui của Hàn tiên sinh, “Mở bài đi.”

“Tôi thay đổi chủ ý rồi, nếu cô thua, trong hai người cô chọn vừa rồi, một người phải chết.”

Tô Lương Mạt phản ứng nhanh nhạy, cô cảm thấy cô giống như bức tượng gỗ máy móc, đối phương đưa ra yêu cầu gì với cô cũng có thể nhanh chóng đối ứng, không có chút tình cảm nào, “Vậy được, tôi đổi.”

“Đổi ai?”

“Tôi muốn Lý Đan, hai người còn lại tôi mặc kệ, tùy anh.” Có thể nói được đến nước này, Tô Lương Mạt cũng không khỏi bội phục chính mình!

Cô không có liếc mắt nhìn vẻ mặt Chiêm Đông Kinh lấy một cái, chỉ cần nghĩ cũng có thể biết được gương mặt của hắn lúc này sẽ có biểu cảm gì, thông minh như cô, không thể nào không phát hiện được vẻ khác thường bên trong.

Hàn tiên sinh không thể che được khóe miệng vui vẻ, “Đông Kinh, cô ấy chính là biến loạn muốn anh chết a.”

Chiêm Đông Kinh hừ lạnh một tiếng, một câu cũng chưa nói.

Nếu như đối phương thật muốn đánh cược mạng người, không thể nào năm lần bảy lượt cho cô lựa chọn, Hàn tiên sinh như muốn chơi trò mèo vờn chuột, chỉ muốn thử xem trọng lượng của Chiêm Đông Kinh trong lòng cô, dựa vào Tô Lương Mạt lúc này có thể kết luận, hai người bọn họ lúc trước khẳng định có quen biết.

Ngón tay Hàn tiên sinh ở trên chiếu bạc khảy khảy mấy cái, sau đó mở lá bài tẩy lên.

Tô Lương Mạt không thêm đếm xỉa quét tầm mắt qua, cô hạ tầm mắt xuống, lại thỉnh linh mở to hai mắt, lá bài tẩy của anh ta lại là lá Q đỏ!

Tô Lương Mạt vội vàng đem lá bài tẩy của mình vạch lên, từ khi nào, lại biến thành lá số ba.

Hàn tiên sinh đem hai đôi bài trùng đẩy về phía Tô Lương Mạt, “Cô thua rồi!”

Môi cô lạnh cóng, nhìn Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh, “Lúc anh đi ra, hiện trường có ai không?”

Hắn gật đầu, “Tôi để Hàn Tăng với Lý Đan ở đây canh chừng.”

Nói cách khác, trong khoảng thời gian này không thể nào có người giở trò.

Hàn tiên sinh buồn cười nhìn chằm chằm vẻ mặt Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư, thế này là thế nào?”

Lá bài tẩy của cô bị người khác đổi đi, sắc mặt Tô Lương Mạt biến ảo, Chiêm Đông Kinh cũng chờ xem phản ứng của cô, dựa vào tính tình của cô, chắc là sẽ đập bàn đứng dậy chứ?

Lại không ngờ, cô chỉ cười nhạt một tiếng, “Tôi thua rồi.”

“Chịu phục sao?”

“Phục, Hàn tiên sinh thật sự là thần bài tái thế, còn có một đôi tay rất tốt.”

Hàn tiên sinh bị một câu đơn giản mang theo ý châm biếm của cô nói đến bật cười, “Tô tiểu thư tuổi còn trẻ lại quyết đoán như vậy, tôi cũng rất bội phục.”

“Bây giờ, không còn chuyện của tôi nữa chứ?”

“Hai người đàn ông ở trong này giữ lại người nào cô còn chưa quyết định đấy.”

Tô Lương Mạt cũng lười ứng phó, “Để bọn họ tự mình thương lượng đi, tôi cũng muốn biết.”

“Thẳng thắn,” Hàn tiên sinh thu bài, ra hiệu người đàn ông bên cạnh tiến lên, “đưa Kinh thiếu đi gặp lão gia tử, tôi thua rồi.”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, bàn tay vòng lên bả vai Tô Lương Mạt, “Ồ đây chờ tôi.”

Mặt cô lộ vẻ chán ghét, hất vai sang một bên.

Chiêm Đông Kinh đi xa rồi, Hàn tiên sinh ra hiệu giúp việc mang hai ly nước trái cây lên, “Tô tiểu thư đừng nóng giận.”

Cô lạnh mặt không muốn nói chuyện với anh ta.

“Tô tiểu thư là người Ngự Châu chứ?”

Cô uống ngụm nước trái cây, nhìn qua thịt quả lẳng đọng dưới đáy ly.

“Thật ra hai ba năm trước tôi cũng có đến Ngự Châu,” Ánh mắt Hàn tiên sinh xa xăm, trong mắt chất chứa sâu xa vẻ hoang vắng cùng bi thương khó hiểu, “đó là lần đầu tiên duy nhất tôi đến, tôi lại đem con trai làm mất.”

Đầu lưỡi Tô Lương Mạt nếm chút chua xót, không khỏi ngẩng đầu nhìn anh ta, “Sao lại làm mất?”

“Đêm hôm đó tôi ở Ngự Châu có một ván đánh cờ phải thực hiện, tôi để thằng bé ở lại khách sạn, lúc tôi trở về hộ vệ với con trai đều không thấy.” Hàn tiên sinh không che giấu được tưởng nhớ trong mắt, “Trong thời gian gần ba năm này tôi một mực tìm kiếm, đến cảnh sát cũng huy động, nhưng đến giờ nửa điểm tin tức cũng không có.”

Tô Lương Mạt không biết phải an ủi anh ta như thế nào, “Nếu tôi có thể giúp được, tôi nhất định sẽ giúp.”

“Cô hôm nay vừa mới bắt đầu nói với tôi những lời này, thực sự tôi bị kích động rất lớn, tôi sợ con tôi cũng...”

“Sẽ không đâu,” Tô Lương Mạt ngắt lời anh ta, “thằng bé nhất định còn sống khỏe mạnh, chỉ là bây giờ không tìm được đường về nhà.”

“Lúc nó mất tích, mới bốn tuổi.”

Hàn tiên sinh cũng không biết tại sao lại nói những chuyện này với Tô Lương Mạt, anh ta nhìn cô ngồi đối diện, tâm tình che giấu vô cùng tốt, “Cô ngồi đây một lát, tôi xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng đi ra ngoài của người đàn ông, cô cũng đứng dậy theo, mới ra khỏi phòng không bao lâu liền thấy Chiêm Đông Kinh sai bước đi tới trước mặt cô, nín lấy cổ tay một phát kéo cô đi.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 98: Cường hôn, tận mắt nhìn thấy cô lưu lại dấu vết trên người! (đặc sắc)

93. Chương 98: Cường Hôn, Tận Mắt Nhìn Thấy Cô Lưu Lại Dấu Vết Trên Người! (đặc Sắc)

Chương 98: Cường hôn, tận mắt nhìn thấy cô lưu lại dấu vết trên người! (đặc sắc)

Lý Đan với Tổng Các theo sát phía sau.

Tô Lương Mạt vừa đi theo bước chân của Chiêm Đông Kinh vừa vùng vẫy, người đàn ông sai bước đi xuống bậc thang, tượng Phật bên cạnh hiện rõ tư thế hung dữ, Tô Lương Mạt bị hấn lùi đi rất xa.

“Đủ chưa? Bỏ tôi ra!”

Chiêm Đông Kinh nhét cô vào chỗ ngồi sau xe, ra hiệu cho tài xế lái đi.

Tô Lương Mạt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy thân ảnh chạy Lý Đan như bay tới, cô vung tay đập lên cửa sổ xe, ngồi trở lại không lên tiếng.

Vẫn là Chiêm Đông Kinh không nhịn được, “Vì sao không vạch trần anh ta gian lận?”

“Anh nhìn thấy sao?” Tô Lương Mạt ngửa đầu hỏi hần.

“Đây là chuyện rất rõ ràng.”

Tô Lương Mạt cười lạnh một tiếng, cảm giác phẫn nộ và bị bốn cột trong lồng ngực vọt thẳng lên, “Bàì là bị dối lúc tôi đi ra ngoài đúng không?”

Chiêm Đông Kinh chống lại tầm mắt của cô, “Cô hình như cũng quá xem thường anh ta rồi, Hàn tiên sinh là vua bài Thái Lan, từng liên tiếp đánh bại mấy tay bài Âu Mỹ, đều nói anh ta có đôi tay xuất quỷ nhập thần, nghĩ muốn lá bài nào liền lấy được lá bài đó, chút kỹ xảo này của cô trong mắt anh ta bất quá chỉ là chút tài mọn.”

“Vậy anh còn để cho tôi đánh cờ.”

“Tôi không biết nhỏ nhỏ thú không vào được.”

“Anh với anh ta trước đây quen biết đúng không?”

Chiêm Đông Kinh cũng không phủ nhận, “Hôm nay anh ta thắng rồi, đến cuối cùng lại nhận thua, hoàn toàn là vì cô.”

“Chiêm Đông Kinh, cho dù anh nói thế nào, tôi thắng.” Cô nhắc nhở hắn.

Người đàn ông vui mình vào chỗ ngồi sau xe, một hồi lâu không lên tiếng.

Lý Đan lo lắng nhìn theo đuôi xe phía trước, “Tài xế, có thể chạy nhanh hơn chút nữa không?”

Tổng Các chặn một câu, “Cô đừng lo lắng, Kinh thiếu sẽ không làm gì Tô tiểu thư đâu.”

“Hắn có thể đích thân tống cô ấy vào tù, anh cảm thấy hắn ta còn có chuyện gì là không làm được không?” Tâm tình Lý Đan kích động, hai mắt hung hăng nhìn chòng chọc lên mặt Tổng Các, cô vì Tô Lương Mạt hận Chiêm Đông Kinh, tự nhiên đối với cánh tay đắc lực của hắn cũng không có cảm tình tốt.

Tổng Các bị cô nói một câu chặn cho không cách nào mở lời được, Lý Đan lại chưa hả giận, “Tôi thực bội phục các người, anh cũng đâu biết hai năm này cô ấy làm sao mà vượt qua được!”

“Cô đừng quá kích động.”

“Hừ, đi theo loại chủ nhân gì, liên hình thành loại chó nuôi y như vậy.”

Kỳ quái là Tổng Các cũng không phát hỏa, đối với sự việc lúc trước của Tô Lương Mạt hắn thủy chung cũng cảm thấy có chút áy náy. Hai mắt Lý Đan vẫn nhìn chăm chăm phía trước, lúc này đứng vào buổi tối ở Thái Lan, cách đó không xa là một ngôi chùa, xung quanh bày đủ gian hàng hoạt động buổi đêm, mà giữa đầu có thể nhìn thấy nhà cao tầng san sát như nấm, xe hơi chạy không ngớt trên đường có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào bờ truyền tới.

Khuôn mặt Chiêm Đông Kinh lạnh lùng, không khí trong xe cũng vì lạnh khí của người đàn ông mà ngưng tụ một đoàn, hắn đột nhiên hướng tài xế phân phó, “Đi đến khu chợ trước dừng xe.”

Tô Lương Mạt lơ mơ nhận thấy có gì đó, “Sao vậy?”

“Khoản giao dịch kén sù này không biết bao nhiêu kẻ nhìn chăm chăm, thế lực ngầm ở Thái Lan bên này tất nhiên không muốn tôi nhúng tay vào.” Chiêm Đông Kinh giải thích đơn giản một câu, bàn tay đè ép đầu Tô Lương Mạt cúi xuống theo.

Lý Đan thấy xe chậm chậm đi về phía chợ, “Sao không phải trở về khách sạn?”

Tổng Các nhìn về phía kính chiếu hậu, hắn lấy điện thoại ra bấm bấm, “Chặn xe đi theo phía sau lại, không được để bất kỳ kẻ nào lại gần.”

Hắn cúp điện thoại rồi nhìn về phía Lý Đan, “Đem theo súng không?”

Valy của Lý Đan để lại khách sạn lúc trước, cô lắc đầu, Tổng Các từ dưới chỗ ngồi nẩy ra khẩu súng đưa cho cô, “Đã từng giết người chưa?”

Lý Đan thuận thực kiểm tra băng đạn, rồi đem súng giắt bên hông.

Hôm nay chắc là ngày họp chợ, trong chợ người đến người đi vô cùng náo nhiệt, xe vừa mới dừng hẳn, Chiêm Đông Kinh kéo cánh tay Tô Lương Mạt kéo cô xuống, rất nhanh hòa vào trong dòng người.

Trên phố có bán vòng hoa, hoa nhài màu trắng được kết thành một chuỗi, Chiêm Đông Kinh vớt lên một chuỗi ướm lên cần cổ Tô Lương Mạt, ánh mắt cô cảnh giác nhìn nhìn xung quanh, “Sao không trực tiếp về khách sạn?”

“Trên đường khẳng định bố trí không ít bẫy chết, để cho Tổng Các sắp xếp người quét dọn sạch sẽ trước đi.” Ánh mắt Chiêm Đông Kinh sâu thẳm xuyên qua đám người, hắn không dám đảm bảo trong đám đông cả trăm ngàn người này không có người của đối phương, Tô Lương Mạt bị hắn dắt tay khó chịu muốn rút về, Chiêm Đông Kinh đi tới trước một quầy hàng, chọn lấy một đầu tóc giả kiểu dáng rườm rà thật thích hợp đội thêm cho Tô Lương Mạt.

“Kỳ thật tôi vẫn thích dáng vẻ để tóc dài của cô.”

Tô Lương Mạt đưa tay muốn lôi xuống, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô lại, “Tổng Các chưa có dạy cô phương pháp tránh thoát nguy hiểm tốt nhất, là phải học cách trong từng hoàn cảnh che giấu bản thân sao?”

Hắn siết chặt tay của cô, không cho cô chút sơ hở để vùng vẫy.

Bên tai đều là tiếng Thái Lan Tô Lương Mạt nghe không hiểu, phía trước là bãi biển, bầu trời chạng vạng như đổ lửa thành một màu đỏ cháy, sóng biển vỗ vào bãi đá ngầm phát ra âm thanh rất to, Tô Lương Mạt không buông lỏng được khấn trương trong lòng, kể từ sau khi ra tù, cô lo cho Tô Trạch cũng lo lắng inh, càng là sợ hãi, càng phải đè nén kinh hoàng trong lòng để điền khuyết vào đó.

Tô Lương Mạt cuối cùng cũng biết thế nào là không quay về lúc đầu được.

Nếu muốn phòng tránh tổn thương, chỉ có thể càng đứng càng cao.

Ô che nắng màu xanh da trời được bài trí thành từng hàng dài trên bãi biển, Chiêm Đông Kinh cảm giác được cô căng thẳng, “Đừng sợ.”

Một câu nói thành khẩn quan tâm của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt cũng đều cảm thấy giả dối.

Lý Đan xuống xe đi theo cạnh Tổng Các, vào chợ lại không tìm thấy Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh, cô sốt ruột đưa tay muốn móc điện thoại.

Tổng Các đè tay cô lại, “Nhiều người như vậy, chúng ta tìm không được, điều đó có nghĩa Kinh thiếu với Tô tiểu thư vẫn còn an toàn, đừng gọi điện thoại.”

Lý Đan đẩy tay hắn ra, cất điện thoại trở về.

Tô Lương Mạt đi được mấy bước, trong giày toàn là cát, xúc cảm ầm ập từ lòng bàn chân một đường truyền thẳng lên, cho dù gió biển phe phẩy trên mặt, nhưng vẫn còn rất nóng, bóng đen từ cây dừa cao lớn tỏa ra từng đợt nặng nề, Tô Lương Mạt nhìn chăm chú đám người chạy băng băng trên bờ biển.

Cách đó không xa, đột nhiên truyền đến tiếng trẻ con khóc toáng lên.

Tô Lương Mạt quay đầu nhìn thấy một người phụ nữ đặt một đứa bé trai trên đầu gối dùng sức đánh, bên cạnh còn có vòng hoa bị quật ngã.

Cô khê vùng vẫy, Chiêm Đông Kinh càng dùng sức nắm chặt tay cô, Tô Lương Mạt dùng tay đẩy hắn một cái, tránh được trói buộc rồi bước nhanh tới.

Người phụ nữ là nói tiếng Thái Lan, Tô Lương Mạt một câu cũng không hiểu, nhưng chỉ cần dùng mắt nhìn đều có thể biết được là chuyện gì. Người xung quanh chỉ là đưa mắt nhìn, cũng không lên tiếng can ngăn, chuyện như vậy có lẽ ở trong mắt bọn họ là tập mãi thành thói quen rồi.

Tô Lương Mạt cúi người xuống, đứa bé khóc đến nước mắt mũi dính đầy mặt, tay chân nhỏ xíu không ngừng lau vuốt lung tung, trong miệng chắc là đang nói xin tha thứ.

Người phụ nữ chỉ chỉ vòng hoa trên mặt đất gấp đến độ vành mắt đỏ bừng, vòng hoa màu trắng rơi rụng vào bên trong hốc đá dưới đất, xem ra là không thể bán được nữa.

Trên người Tô Lương Mạt không có túi xách, cô nhìn Chiêm Đông Kinh đang đi tới gần bên cạnh, “Cho tôi mượn ít tiền.”

Chiêm Đông Kinh lấy ví tiền ra, bên trong có tiền Tổng Các đã chuẩn bị sẵn cho hắn, hắn đem ví da trực tiếp đưa cho cô.

Cô rút luôn một nửa, chìa tay tới.

Chiêm Đông Kinh chặn tay cô lại, Tô Lương Mạt hơi cúi, “Anh làm sao vậy?”

Hắn nhìn bộ dáng trừng mắt hiem gặp của cô, Chiêm Đông Kinh nhìn không được khẽ cười, hắn là nên cười.

Tô Lương Mạt dù thay đổi thế nào, lương thiện giấu trong lòng vẫn là còn đó, Chiêm Đông Kinh lên tiếng nhắc nhở, “Đừng quá tin tưởng người khác.”

“Chỉ là phụ nữ với trẻ con,” Giọng nói của cô có chút châm chọc, “anh hơi cẩn thận quá đấy.”

Chiêm Đông Kinh đứng bên cạnh cô không nói thêm gì nữa, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, đưa tiền tới trước mặt người phụ nữ. Chị ta nhìn nhìn, vẻ mặt đầy do dự, Tô Lương Mạt lại nhét tiền vào trong tay chị ta, đưa tay ôm đứa bé từ trên người chị ta xuống.

Người phụ nữ dùng tiếng Thái Lan ý nói cảm ơn, Tô Lương Mạt giúp đứa bé phủi phủi đất cát trên người.

Mái tóc giả che trên đầu cô tản ra, lộ ra gương mặt xinh đẹp long lanh cùng đôi mắt trong veo, người phụ nữ kéo đứa bé sang bên, rồi nhét hai cái vòng hoa rơi dưới đất, cẩn thận vỗ sạch hạt cát sau đó định đeo lên cho Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh.

Chiêm Đông Kinh trời sinh có tính cảnh giác mạnh, đưa tay cản trước mặt Tô Lương Mạt.

Người phụ nữ giật mình, dường như không ngờ bọn họ sẽ cự tuyệt, Tô Lương Mạt đẩy cánh tay ngăn cản trước ngực mình, người phụ nữ khom lưng để vòng hoa vào trong cái khay ở bên cạnh, khẽ giơ ột chút đưa về phía Tô Lương Mạt.

Viền mép cái khay lót một lớp dải lụa đựng đưa theo gió, Tô Lương Mạt nhìn thấy cảm kích và mong chờ trong mắt người phụ nữ.

Chị ta cầm cái khay hướng phía Tô Lương Mạt đưa đưa tới.

Chiêm Đông Kinh chen vào một câu, “Cho tiền xong thì được rồi, đi thôi.”

Đứa bé bên cạnh dựa sát vào người phụ nữ, vừa lau nước mắt, Tô Lương Mạt đưa tay cầm vòng hoa.

Bàn tay người phụ nữ để dưới cái khay động đậy, ánh mắt Chiêm Đông Kinh rét lạnh, hấn kéo mạnh bả vai Tô Lương Mạt lôi cô ra phía sau, một cổ lực đạo quen thuộc làm Tô Lương Mạt thốt nhiên nhào vào trong lòng hấn, Chiêm Đông Kinh vung rớt cái khay cản trước mặt, xuất hiện trong tầm mắt lại là nòng súng tối om trong tay người phụ nữ!

Tô Lương Mạt giật mình kinh ngạc, tim đập chậm đi một nhịp, người phụ nữ bị động tác của Chiêm Đông Kinh cản hạ cánh tay, viên đạn bắn ra khó khăn sượt qua mặt của Tô Lương Mạt.

Súng là được cách âm, Tô Lương Mạt vô thức che lỗ tai, Chiêm Đông Kinh một cước đá rơi súng trong tay người phụ nữ, lại hướng phía bụng cô ta hung hăng ột kích, sau đó kéo Tô Lương Mạt chạy nhanh về phía đám đông trên bãi biển.

Tô Lương Mạt vừa chạy, vừa quay đầu xoay qua chỗ khác nhìn lại.

Đứa bé trai kia đứng bên cạnh cũng không nhúc nhích, ánh mắt đều đờ đẫn.

Bước chân đạp lên trên bãi cát, một bước sâu một bước nông, Tô Lương Mạt bị trượt chân vấp ngã rất mạnh.

Người phụ nữ kéo cao giọng dùng tiếng Thái la to, “Ở bên này, chạy về phía bờ biển rồi, mau!”

Nguyên một đám người thân thủ trắng kiện vốn là hòa lẫn trong đám người thành linh xông ra ngoài, Chiêm Đông Kinh dừng bước kéo cô dậy, Tô Lương Mạt vung tay của hấn ra, “Anh đi đi, lúc này anh nên cố giữ lấy mạng của mình.”

“Đừng mẹ nó nói nhảm.” Cánh tay như gọng kìm của Chiêm Đông Kinh ôm chặt eo Tô Lương Mạt kéo cô đứng lên, bàn tay ấm áp bao trọn lấy cô rồi lại lôi kéo cô lần nữa trốn chạy.

Chính vì Tô Lương Mạt mang đôi xăng đan cao gót, bãi cát lại lún mềm, lại ngã quỵ thêm lần nữa sau đó Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, tháo khóa giày của cô xuống rồi thay cô cởi luôn giày ra.

Đám người truy sát không dám quá trắng trợn, nhưng khoảng mười mấy tên đang tuôn ra từ phía bên này.

Dây khóa giày xăng đan của Tô Lương Mạt lại giống như rong biển không chọn đúng thời điểm quấn chặt lấy chân cô, Chiêm Đông Kinh kéo vài cái, giày bên chân phải vẫn không cựa quậy.

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ kề sát bên cô, “Vì sao không đi, bây giờ ở đây với tôi diễn cảnh đồng cam cộng khổ?”

Chiêm Đông Kinh một câu cũng chưa nói, chuyên chú đối phó với dây kéo trong tay, hần dùng lực kéo mấy cái, gắng gượng cởi giày ra rồi túm cánh tay Tô Lương Mạt nâng lên.

Hần kéo cô chạy thẳng đến mặt biển phía trước, Tô Lương Mạt cố hết sức theo sát sau hắn, nước biển chưa tới đầu gối, trong bãi nước cạn sát bên cạnh toàn là người, lực nước ngăn cản bước chân hai người, đi được càng lúc càng chậm, Tô Lương Mạt nhìn thấy bãi biển mênh mông vô bờ, bước chân bị mắc kẹt cứng ngắc.

“Sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh nôn nóng nhìn lại phía sau.

Hai chân Tô Lương Mạt run rẩy, “Tôi sợ.”

Kể từ lần đó cô vì giúp Thẩm Tâm Lên cướp hàng của hắn, sau khi trở về bị Chiêm Đông Kinh nhện vào bồn tắm hết lần này đến lần khác, cô liền sợ.

“Đừng sợ, tôi ở bên cạnh cô.”

Tô Lương Mạt không kiềm được gấp gáp, những người kia sắp đuổi tới rồi, nhưng chân của cô căn bản bước không được, Chiêm Đông Kinh dắt cô tiếp tục bước lên trước, “Tại sao lại như vậy, không phải cô biết bơi sao?”

Đôi môi cô cổ không run rẩy, “Lúc anh ấn tôi vào bồn tắm suýt chút nữa thì chết ngạt, tôi liền sợ.”

Bước chân người đàn ông dừng lại đột ngột, Tô Lương Mạt tiến lên trước đâm sầm vào cánh tay hắn, Chiêm Đông Kinh nắm tay cô thật chặt, đôi con người bị hải quan rọi sáng tinh mịch mà phức tạp, chỉ trong giây phút đó tim hắn đập loạn nhịp, ngay lập tức lại kéo cô bước nhanh về phía trước.

Nước biển mỗi lúc một sâu thêm, phía trước có người đang lướt sóng nô đùa.

Một khi lẫn vào trong đám người, bọn chúng sẽ rất khó tìm được.

Nước biển ngập qua ngực, cảm giác hít thở không thông thốt nhiên bò lên trên, sắc mặt Tô Lương Mạt trắng bệch, đám người truy đuổi gắt gao cách phía sau chừng mười bước, Chiêm Đông Kinh không cho cô chút thời gian để dừng lại, bởi vì dừng lại chỉ có một khả năng là chết.

Nước dần dần qua cổ, Tô Lương Mạt bị hắn dắt tay biến thành nín chặt, cô sợ hãi lại không tránh được, chỉ có thể gắt gao nắm chặt tay, móng tay găm thật sâu vào mu bàn tay Chiêm Đông Kinh, hắn quay đầu lại nhìn cô, đưa tay ấn đầu của cô xuống, cả người nhanh chóng nhào lên phía trước.

Hai người cứ như vậy biến mất khỏi tầm mắt của những người ở đó, xung quanh tất cả đều là người, Chiêm Đông Kinh ôm eo Tô Lương Mạt, trong nháy mắt nín thở kéo cô sang một bên khác, hắn sớm đã nhìn thấy, phía trước có rặng san hô ngầm, chỉ cần lặn xuống dưới, núp ở đó chắc hẳn có thể tránh được truy sát.

Không khí trong lồng ngực Tô Lương Mạt hoàn toàn bị rút đi sạch sẽ, cái cảm giác khó chịu đó giống như muốn chết đi rồi, cô túm chặt áo sơ mi trước ngực Chiêm Đông Kinh, quả thật chịu không nổi nữa, cô liền đẩy người đàn ông ra trời lên khỏi mặt nước.

Mùi vị mặn chát ngập đầy trong khoang miệng, Tô Lương Mạt nôn khan không ngừng, cô ra sức hít thở, đầu tóc ướt đầm dính chặt trên cần cổ.

“Ồ bên kia!”

Đám người Thái Lan bơi vô cùng tốt, một tên hình như chui xuống dưới mặt nước.

Trong mắt Tô Lương Mạt lộ ra kinh hãi, nhìn lại đâu còn thấy bóng dáng tên kia nữa, loại tuyệt cảnh có khả năng bị người khác gần như ngấm trúng cơ hồ làm cô quân lính tan rã, Chiêm Đông Kinh kéo cô, “Mau!”

Cô hít sâu, lặn xuống.

Hai mắt bị nước biển đâm vào đau rát, cô cũng không giỏi nín thở, nhiều lắm là nửa phút sau liền giãy giụa trong ngực Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông giữ chặt cô, làm cô không thể cựa quậy, lồng ngực đang từ từ căng trướng, từng tắc từng tắc đau đớn như mũi dùi hung hăng đâm chọc cơ thể.

Cô đá động hai chân muốn trôi lên trên mặt nước.

Khuôn mặt đột ngột bị một đôi tay khổng lồ chế, đầu lưỡi Chiêm Đông Kinh cạy miệng của cô ra, đem không khí truyền vào trong, Tô Lương Mạt bám víu vào hô hấp làm ngọn cỏ cứu mạng, đau đớn trong ngực đã từ từ dịu đi, Chiêm Đông Kinh thật nhanh mang cô tới phía sau rặng san hô ngầm.

Hắn hình như còn ngại chưa thỏa mãn, trong khi truyền không khí sang, đầu lưỡi cũng duỗi ra len vào trong.

Chiêm Đông Kinh quấn chặt đầu lưỡi Tô Lương Mạt triền miên hôn hít nóng bỏng, cô nhất thời trốn không thoát, hai mắt nhắm chặt không có cách nào nhìn rõ tình cảnh dưới mặt nước, chỉ cảm thấy hình như có thể hít thở được, cũng không khó chịu như lúc này nữa.

Người đàn ông men theo bờ môi cô, trần trọc lưu luyến hôn lên, hắn mút lấy đầu lưỡi của cô cùng múa, nhiệt độ trong nước cũng vì một màn kịch liệt này là càng thêm sôi trào. Sau lưng Tô Lương Mạt đụng phải vật gì đó, thấy đau, mở mắt ra nhìn thấy cảnh biển cách đó không xa.

Ánh mắt của cô có thể nhìn thấy được vật ở trong nước?

Cô đột nhiên bình tĩnh, đưa tay dùng sức đẩy Chiêm Đông Kinh ra.

Lồng ngực người đàn ông lui về phía sau, hô hấp lộ vẻ không yên, Tô Lương Mạt hung hăng lau lau khoe miệng, bọn họ đã núp ở sau một rặng san hô, tạm thời mà nói là an toàn.

Cô chưa có động thủ với hắn, bây giờ phải giữ nguyên tình trạng yên lặng.

Chiêm Đông Kinh dựa lại gần Tô Lương Mạt, cô không muốn ở cạnh hắn quá gần, cách đó không xa, một tên đột nhiên từ dưới mặt nước nhảy lên.

Chiêm Đông Kinh nhanh tay lẹ mắt bắt lấy Tô Lương Mạt kéo vòng qua bên kia.

Tên đàn ông lau mặt, nhìn xung quanh, Tô Lương Mạt dựa lên đám san hô nhìn ra ngoài, tên kia nhìn quanh quất, thấy bên cạnh không có người lại đi qua bên kia.

Tô Lương Mạt cuối cùng cũng thở ra, thấy Chiêm Đông Kinh cách mình rất gần, lại dịch dịch sang bên cạnh.

Ở bên cạnh tay phải của cô, đột nhiên truyền tới một đạo âm thanh quái lạ.

Tô Lương Mạt vĩnh tai nghe.

“Đừng, bị người khác trông thấy không tốt.”

“Không ai trông thấy, chỗ này ban ngày anh đã nhìn kỹ rồi.”

Cô gái có chỗ kiêng dè, “Hay là trở về khách sạn đi, khó khăn lắm mới đi du lịch một chuyến, nếu bị người khác phát hiện thì xấu hổ chết mất.”

Nghe giống như vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật.

“Bà xã, không phải em luôn nói thích biển sao? Ở khách sạn ngày ngày đều có thể làm, nhưng ở dưới biển lại là lần đầu...” Người đàn ông càng nói càng càn rỡ, cô gái bị chặn miệng không có cách nào cự tuyệt, một hồi âm thanh mờ ám làm người ta mặt đỏ đến mang tai truyền vào tai Tô Lương Mạt.

Cô muốn rời đi, nghe lén lúc người khác không biết tình hình luôn không tốt, cô gấp đến độ đưa mắt ra chỗ xa, nhưng không đành lòng khó khăn lắm mới tìm được một chỗ lánh nạn như vậy lại tránh ra ngoài, cô ngẩng đầu nhìn Chiêm Đông Kinh, hắn tựa vào mặt đá, khí sắc nhàn nhã nhìn về phía xa xa.

Cảm giác được tầm mắt của cô, Chiêm Đông Kinh thoáng chút ý cười nhìn về phía Tô Lương Mạt.

“Ừm.”

“A.”

Mũi Tô Lương Mạt lạnh lạnh, muốn hắt xì, Chiêm Đông Kinh vươn tay ra định che miệng cô lại, lúc Tô Lương Mạt tránh ra bị trượt chân, phanh ngã vào trong nước biển.

Âm thanh phát ra làm cô gái kia nhanh chóng đẩy ông chồng ra, “Đều tại anh đều tại anh, có người! Mất mặt chết mất.”

“Không phải đâu, ở chỗ này làm sao còn có người nào nữa?” Người đàn ông muốn tiếp tục.

“Anh tránh ra!”

“Được được được, anh đi xem thử.” Tiếng nước người đàn ông chuyển động từ bên kia truyền tới, Chiêm Đông Kinh thuận tay đẩy Tô Lương Mạt lên hướng bãi đá, một cái hôn áp tới chặn lên gò má cô, người đàn ông cũng chỉ là len lén nhìn một chút, quay trở lại nói với vợ, “Là giống như chúng ta thôi.”

“Anh im đi!”

“Vậy bây giờ làm sao đây?”

“Còn không mau đi thôi?” Mạt mũi đều vút sạch.

Tô Lương Mạt lại lần nữa đẩy Chiêm Đông Kinh ra, hai người bên kia nhanh chóng bơi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh kéo cánh tay của cô.

Tô Lương Mạt tránh ra, “Đừng cử động.”

“Sang bên này, ở đây an toàn hơn.”

Cô đi theo sau lưng Chiêm Đông Kinh đến bên kia, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, “Khi nào có thể đi được?”

“Tổng Các chắc đang sắp xếp rồi.”

“Đi ra ngoài với anh luôn phải phập phồng lo sợ, giống như không có lúc nào được yên ổn.”

Chiêm Đông Kinh nhìn cô khoe miệng nâng lên ý mỉa mai, “Chẳng lẽ cô đi theo Lưu Giản không phải như vậy?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, hai mắt nhìn chăm chú phía trước.

Một hồi tiếng nước chảy róc rách đột ngột truyền tới, Tô Lương Mạt đứng đứng hai tai, bốn phía yên lặng không có động tĩnh, cho nên âm thanh này cực kỳ rõ ràng.

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh bỗng nhiên lạnh băng, hất rút con dao Thụy Sĩ đưa cho Tô Lương Mạt, cô liếc nhìn cũng không đưa tay nhận, Chiêm Đông Kinh vẫn cứ nhét vào trong lòng bàn tay cô.

Gần như cùng một lúc, hai tên đàn ông nhảy vọt lên khỏi mặt nước.

Chiêm Đông Kinh đánh đòn phủ đầu, tiến lên dùng cánh tay kẹp chặt cổ một tên trong đó, tên còn lại muốn báo cho đồng bọn ở xa, Tô Lương Mạt thấy thế cầm dao tiến lên.

Cánh tay Chiêm Đông Kinh dùng lực vừa đủ, tên đàn ông mềm nhũn gục xuống nước không cách nào dậy nổi.

Tên còn lại rút súng hướng về phía Tô Lương Mạt, bọn chúng là có chuẩn bị mới đến, dao nhỏ của Tô Lương Mạt còn chưa vung lên, trong chớp nháy, Chiêm Đông Kinh thuận tay đập bọt nước văng tung tóe lên mắt tên đàn ông, tên đàn ông nghiêng đầu híp mắt, Chiêm Đông Kinh tiến lên chế trụ cổ tay hắn, tên kia nâng cánh tay lên, muốn nổ súng thông báo cho đồng bọn. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tô Lương Mạt nhanh chóng tiến tới, dao Thụy Sĩ theo cánh tay tên đàn ông vẽ xuống một đường, cô đưa tay chụp lấy khẩu súng rơi xuống, Chiêm Đông Kinh thì dùng phương thức như cũ nhận hắn vào trong nước.

Hai người phối hợp gần như không cần đối phương nói một câu hay là một ánh mắt nào, Tô Lương Mạt cầm súng thở hồng hộc dựa lên tảng đá.

Hai người cứ nổi như vậy trên mặt nước, làm người ta nhìn thấy kinh hồn bạt vía.

Tô Lương Mạt dời tầm mắt đi chỗ khác, Chiêm Đông Kinh dựa đến bên cạnh cô.

“Tổng Các bọn họ khi nào mới đến?”

“Nhanh thôi.” Trên mặt Chiêm Đông Kinh không có chút lo lắng, dường như những thứ này chỉ là chuyện nhỏ nhặt thường ngày, Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn súng trong tay, “Người muốn giết anh thật nhiều.”

“Cô không phải là đang cười trên nỗi đau của người khác đấy chứ?”

“Nhưng bây giờ mạng của tôi và anh buộc chung một chỗ.”

Chiêm Đông Kinh bắt đầu dĩ phác thảo khoe miệng, hần nhoài người nhìn ra ngoài, “Nơi này xem ra cũng không an toàn, nhìn ra chỗ có thể ẩn nấp không được bao nhiêu, bọn chúng sớm muộn sẽ tìm được đến đây?”

“Vậy bây giờ làm sao?”

Vừa dứt lời, Chiêm Đông Kinh lại nhìn thấy hai tên đang hướng bên này mà đến, hần nín thở ngưng thần nhìn chăm chăm phía xa, Tô Lương Mạt đi đến phía sau hần, cả người dựng thẳng đề phòng, cô trả lại con dao cho Chiêm Đông Kinh, “Cho anh.”

Người đàn ông đưa mắt nhìn, “Cô giữ lại đi, ở đây không thể nổ súng, đến lúc đó chỉ dẫn những tên còn lại đến đây.”

Tô Lương Mạt ngấm lại cũng đứng, liền giữ con dao Thụy Sĩ lại.

Hai gã đàn ông Thái Lan lực lưỡng tận lực không phát ra động tĩnh, Chiêm Đông Kinh nhìn về phía Tô Lương Mạt, làm động tác một trái một phải ra hiệu, Tô Lương Mạt dựng thẳng ngón cái lên, chỉ chỉ hướng bên cạnh.

Chiêm Đông Kinh gật đầu, ánh mắt như cũ nhìn chăm chú về phía trước.

Người rất nhanh đi đến bãi đá ngầm phía trước, Chiêm Đông Kinh vờ về cục đá trong tay ném ra ngoài, đập lên tảng đá phát ra tiếng động ngọt ngào trống rỗng.

Hai tên đàn ông như sắp gặp đại địch, Chiêm Đông Kinh đập lên chỗ tảng đá nhô ra nhảy lên, tên đàn ông bên cạnh bổ nhào xuống nước, tên còn lại bị bọt nước đập lên văng đầy mặt, trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, người ở trong nước đã bắt đầu đánh nhau.

Tô Lương Mạt dán chặt lên tảng đá, nhìn thấy tên đàn ông đứng bên cạnh móc súng ra nhắm ngay mặt nước, nhưng nhất thời chưa biết nên ra tay như thế nào, sợ ngộ thương đồng bọn.

Tô Lương Mạt cố sức không phát ra động tĩnh, chân quẫy quẫy dưới mặt nước tiến ra, tên đàn ông nhảy cảm phát giác được gì đó, hần quay đầu, súng trong tay hần chĩa vào Tô Lương Mạt, cô đưa tay đập lên cả vai hần, nhấc dao lên chém xuống nhưng chưa đâm trúng chỗ trí mạng của đối phương, máu bị xé rách nhiễm đỏ mặt biển, Tô Lương Mạt muốn lần nữa tiến tới công kích.

Chân phải của tên đàn ông quét tới, nhưng vì lực cản nước biển mà động tác trở nên chậm chạp, Tô Lương Mạt chặn nửa người trên của hần, dao Thụy Sĩ nhanh chóng chém tới, dù sao hần thân thể cường tráng, cho dù là trầy trật tránh đi, nhưng lực đánh trả cũng làm Tô Lương Mạt chịu không nổi.

Phía bên kia, mặt biển cũng bắt tri bắt giác khôi phục về yên ả, Chiêm Đông Kinh với tên kia đều không thấy.

Tô Lương Mạt không thể che giấu được hoảng loạn, trong lòng có loại cảm giác khẩn trương không hiểu được, cô bắt đầu thất thần, nhưng dưới tình huống như hiện tại, một chút phân tâm cũng là vết thương trí mạng.

Tên đàn ông vung báng súng lên, chính giữa mặt của Tô Lương Mạt, cô đau đến thụt lùi lại, hần mở chốt an toàn muốn nổ súng.

Mặt nước lập tức chấn động, một cánh tay chế trụ cổ tay tên đàn ông tước súng của hần đi, lại từ con dao Thụy Sĩ Tô Lương Mạt đang ngơ ngẩn cầm trong tay xẹt qua cổ tên đàn ông.

Chiêm Đông Kinh gạt đi nước đọng trên mặt, kéo tay Tô Lương Mạt cùng cô lui lại một chỗ.

Tô Lương Mạt dựa lên tảng san hô đá bất động, tiếng thở dốc trầm trọng của Chiêm Đông Kinh truyền vào tai cô, cô ngừng đầu nhìn hẩn.

Ánh mắt của cô và người đàn ông chạm vào nhau, chú ý thấy bên gò má Tô Lương Mạt có máu ứ đọng, hẩn đưa tay muốn xoa lên, Tô Lương Mạt lại giật mình thối lui.

“Không sao chứ?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, cô không biết còn bao nhiêu tên nữa sẽ đến đây.

Hai người dựa ở đó lấy lại sức, Chiêm Đông Kinh hướng mắt ra ngoài nhìn, “Chắc sẽ nhanh thôi, lúc đi cũng biết không yên ổn, thể lực hắc bang ở Thái Lan từ trước đến nay không kiêng dè gì cả, đường cũ không thể đi được, hơn nữa lúc này trời cũng đã tối.”

Tô Lương Mạt động dậy khoe miệng, động đến miệng vết thương rất đau.

Xa xa, nhìn thấy một chiếc tàu nhỏ chạy vọt đến rất nhanh, đến chỗ khu nước cạn quanh quần như đang tìm người, Chiêm Đông Kinh nhìn kỹ, duỗi ngón tay huyết sáo vang lên một tiếng.

Tàu nhỏ hướng về phía bãi san hô chạy tới, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay Tô Lương Mạt, “Đi!”

Lý Đan ngồi phía trên đã sớm sốt ruột đến chết, cô đưa tay kéo Tô Lương Mạt lên trên, “Lương Mạt, làm mình sợ chết mất!”

Tổng Các giúp kéo Chiêm Đông Kinh lên, tàu nhỏ chạy một đường như bay, Lý Đan tìm khăn lông khô choàng thêm cho Tô Lương Mạt, “Không sao chứ?”

Cô lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy khắp người đều là mùi máu tươi.

Mãi sau mới về được đến khách sạn, trên người Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt đều ướt đầm, người đàn ông lúc đi qua đại sảnh phân phó Lý Đan, “Đi lấy chút thức uống nóng.”

Lý Đan chần chừ đưa mắt nhìn bóng lưng Tô Lương Mạt, “Tôi phải ở bên cô ấy, hơn nữa khách sạn năm sao còn cần tự mình làm ư?”

Tổng Các giữ chặt tay cô, “Nghe lời Kinh thiếu đi, trở về đây là an toàn rồi.”

Lý Đan hất tay hẩn ra, “Tôi thấy ở đây mới là không an toàn nhất.”

Trong lúc nói chuyện, Tô Lương Mạt đã đi vào thang máy, cô đi rất vội, trong thang máy không có một ai, cô tựa lưng vào mặt kính bên trong, trên người ướt át toàn thân đều khó chịu, đôi môi căng mọng màu đỏ hồng, cô ngẩng cao đầu, ánh mắt khê có vị chất chất.

Chiêm Đông Kinh sải bước đi theo, mắt nhìn thấy cửa thang máy trước mặt hẩn khép lại.

Tô Lương Mạt nhìn thân ảnh người đàn ông từng chút từng chút biến mất trước khe thang máy chật hẹp, cô nhớ đến nụ hôn vừa rồi, nhớ đến cảnh quần lấy nhau dưới mặt biển, lòng của cô lại lần nữa hung hăng tóm chặt, giống như luôn có một đôi tay chế ngự cô, khiến cô một chút khí lực để phản kháng cũng không có.

Cô đưa mắt nhìn cánh tay mình, kỳ thực cô đã buông xuống rồi, cũng không còn ngược đãi bản thân mình nữa, nhưng lúc này trong lòng rất khó chịu, tựa hồ không phát tiết cả người sẽ phát điên mất.

Chiêm Đông Kinh ra sức bấm nút thang máy, Tô Lương Mạt duỗi hai ngón tay hướng về phía cánh tay mình, sau đó bóp một ít da thịt mềm mại, hung hăng dùng sức.

Cửa thang máy vốn đang đóng không hề báo trước mở ra, Chiêm Đông Kinh đứng ở bên ngoài, vừa muốn mở miệng, ánh mắt cứ như vậy một chút chuẩn bị trước cũng không có rơi vào động tác cầu véo trên cánh tay mình của Tô Lương Mạt.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 99: Kịch liệt đau xé tâm (gọi cho hẩn một tên nhân yêu)

94. Chương 99: Kịch Liệt Đau Xé Tâm (gọi Cho Hẳn Một Tên Nhân Yêu)

Chương 99: Kịch liệt đau xé tâm (gọi cho hẳn một tên nhân yêu)

(Chipchip: Nhân yêu nôm na giống như ‘gay’ hay là chuyển giới gì đấy nhể...>>>)

Tô Lương Mạt buông ngón tay ra, trên cánh tay hiện lên dấu màu hồng hồng tím xanh. Cùng với dấu vết Chiêm Đông Kinh thấy trên người Tô Lương Mạt lần đầu tiên sau khi cô ra tù, rất giống.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, quần áo dán chặt trên người, thậm chí toàn thân đều lạnh như băng.

Tô Lương Mạt bị ánh mắt khó tin được đó của Chiêm Đông Kinh bao vây, cô rụt người trong thang máy không thể lui được nữa, dứt khoát đón lấy ánh mắt Chiêm Đông Kinh.

Lúc hai người đối mặt cửa thang máy đang từ từ khép lại, khi sắp chạm vào nhau Chiêm Đông Kinh tựa hồ mới phản ứng lại, hần đưa tay cản hạ, lúc cửa mở lại lần nữa thật chậm rãi đi vào.

Tô Lương Mạt khoác cái khăn lông lớn, trong không gian chật hẹp dường như có thể nghe được tiếng hít thở của hai bên.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh khóa chặt trên cánh tay Tô Lương Mạt, “Vì sao phải như vậy?”

Cô đưa hai tay vòng ra sau lưng, không nói một lời.

Người đàn ông một phát tóm lấy cánh tay cô, giật khăn lông ra, dấu vết kia ở trên da thịt trắng nõn càng thêm nổi bật nhìn thấy mà giật mình, trong đầu hần bỗng nhiên đập vào câu nói lúc trước của Lưu Giản, nói vết thương trên người Tô Lương Mạt là chính tay cô nhéo ra.

Chỉ là trong tình cảnh lúc đó, Chiêm Đông Kinh căn bản không có để trong lòng.

“Có gì hay mà xem?” Giọng điệu Tô Lương Mạt vốn cũng chẳng có chút gợn sóng, giống như ngược lại là hần có vẻ kinh ngạc thái quá rồi.

“Vết thương trên người cô lúc trước làm sao mà bị?”

Về mặt Tô Lương Mạt bực bội, “Anh quản nhiều quá rồi đấy.”

“Tôi hỏi cô vì sao phải đối xử với bản thân như vậy!” Chiêm Đông Kinh không kiềm chế được rống giận, khẩu khí kích động va chạm với thương tích trào lên trong lòng, kèm thêm hai mắt hiện lên đỏ ngầu không bình thường.

Tô Lương Mạt dùng tay phải đè lại cánh tay, “Có gì kỳ quái chứ, tôi nhéo bản thân tôi, cũng không có nhéo trên người anh.”

“Bắt đầu từ khi nào?” Hần chế trụ cánh tay của cô như trước.

Cô ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Chiêm Đông Kinh lôi kéo cô, “Nói đi!”

Trong mắt cô hiện lên vẻ hời hợt cùng bài xích làm Chiêm Đông Kinh thấy cái cảm giác đó lại trở lại, hần nhất định đã sai lầm chỗ nào đó, nếu không sẽ không phải đang nhìn quen cảnh sinh tử vô thường vừa nhìn thấy vết thương này trên người Tô Lương Mạt cũng khó chịu, nói thật, so với việc nghĩ rằng do Lưu Giản nhéo lên còn làm tim hần trĩu độn đau nhức hơn nhiều.

Tô Lương Mạt nhìn lên bảng số, một chút thời gian này, không thể nào còn chưa lên tầng.

Ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện vẫn còn đang ở tầng trệt, chắc là lúc đi vào quên bấm nút.

Cô muốn tiến lên, bị Chiêm Đông Kinh đẩy trở lại.

Tô Lương Mạt không khỏi phát cáu, hỏa khí phũ phất vọt thẳng lên, “Tôi nhéo chính tôi liên quan gì tới anh, anh hỏi khi nào thì bắt đầu có đúng không? Tôi cho anh biết, ở trong tù tôi khó chịu, bị nhốt ở nơi tối tăm ngột ngạt như vậy tôi còn có thể làm cái gì? Lúc mới bắt đầu thật sự rất khó sống, tôi cảm thấy không bằng chết quách đi cho xong, tôi biết vì một người đàn ông không đáng, nhưng cửa ải lúc đó tôi qua

không được, cho nên tôi liền cầu nhéo bản thân, mỗi lần nhéo càng đau nhức thì càng tốt, bởi vì những thứ này chỉ ít có thể thay đổi được, trên người tôi đau nhức, tim sẽ không đau nữa.”

Chiêm Đông Kinh khó tin được nhìn cô chăm chăm, đáy mắt tĩnh mịch bị lời nói này của Tô Lương Mạt hung hăng ột kích, hẳn thậm chí có thể cảm thấy lờ mờ nát vụn.

Thân ảnh cao lớn của hắn che khuất Tô Lương Mạt, nhưng trong lúc cô cần đến nhất, hẳn rốt cuộc không thể thay cô che chở một góc mưa gió.

Cửa thang máy đột nhiên mở ra, Tổng Các với Lý Đan không nghĩ tới bọn họ còn ở bên trong, Lý Đan gấp gấp tiến vào trước tiên.

Chiêm Đông Kinh đưa lưng về phía hai người, xuyên qua thân hình người đàn ông, Lý Đan liếc thấy vết thương mới trên cánh tay Tô Lương Mạt.

Giọng nói cô run rẩy, không kiềm chế được phần nộ và cả căm ghét, “Chiêm Đông Kinh, anh còn muốn như thế nào nữa, anh thật muốn bức chết cô ấy sao? Thời gian hai năm trong tù, trên người Lương Mạt không có chỗ da nào lành lặn, quần áo nói có phải cô ấy bị bắt nạt hay không, nhưng hại cô ấy thành như vậy rõ ràng là anh, anh vì sao còn có thể nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật?”

Tổng Các kinh ngạc đến biến sắc, đưa tay lôi kéo tay Lý Đan, “Bớt nói vài câu đi.”

“Dựa vào cái gì không thể nói!”

Tô Lương Mạt rũ rèm mi, “Lý Đan, cậu đừng nói nữa.”

Lý Đan ở trong tù cũng ngày ngày nhớ tới cái tên ‘Chiêm Đông Kinh’ này, “Bây giờ Lương Mạt đi theo Giản ca không phải rất tốt sao? Cô ấy buông anh xuống, anh nhìn tay cô ấy, đã không có vết thương nữa, nhưng anh vì cái gì lại muốn thành như vậy, Lương Mạt!” Lý Đan trừng mắt nhìn Tô Lương Mạt, “Không buông xuống được sao? Đối xử tốt với bản thân đi có được không?”

“Đi ra ngoài!”

“Tôi không đi!”

“Đi ra ngoài!”

Tô Lương Mạt nhìn thấy gân xanh trên trán người đàn ông thành thịch cuộn lên, giống như là đè nén đến giới hạn, bất cứ lúc nào cũng có khả năng phát nổ.

Khóe mắt Lý Đan ướm át, Tổng Các kéo cô đi ra ngoài, Lý Đan níu lấy tay vịn bên cạnh, “Chiêm Đông Kinh, anh nợ cô ấy, cả đời cũng trả không hết.”

Tổng Các thấy vậy, dứt khoát đưa hai tay ôm lấy Lý Đan cùng cô lùi ra ngoài.

Nhìn thấy cửa thang máy khép lại, Lý Đan ra sức tránh thoát, Tổng Các so với cô cao lớn lại cường tráng hơn, đến khi xác định cô không có cách nào vào trong, Tổng Các mới buông tay.

Lý Đan đưa khủy tay đập lên ngực Tổng Các, “Các người đều là bọn khốn kiếp!”

Tổng Các bị một quyền này của cô đẩy lui ra sau một bước, “Có một số việc, người ngoài như chúng ta khó nói được gì.”

Lý Đan hừ lạnh, “Chiêm Đông Kinh cho anh bao nhiêu lợi lộc, khiến anh một lòng quyết theo hắn như vậy?”

“Vậy Tô Lương Mạt thì cho cô bao nhiêu lợi lộc?”

Lông mày của cô vặn chặt, cũng không biết là vì xem Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt đồng dạng, hay là so sánh bản thân Tổng Các với cô, “Chúng tôi với các người không giống nhau, tôi đi theo Lương Mạt, là vì thứ cô ấy cho tôi là tình thân. Chiêm Đông Kinh làm được không? Cần thận sau này là người đầu tiên đẩy anh ra chết thay.”

Tổng Các đưa tay ấn lên thang máy bên cạnh, “Nếu thật sự có ngày đó, tôi cam tâm tình nguyện.”

Lý Đan cắn chặt răng phát ra hai chữ, “Đần độn.”

Chiêm Đông Kinh vây Tô Lương Mạt ở nguyên một chỗ, rất nhiều lời vọt tới cổ họng hần lại không nói ra khỏi miệng được.

Hần động động bước chân, đứng im dựa vào chiếc gương trước mặt Tô Lương Mạt.

Cô đi tới bấm nút, lần này Chiêm Đông Kinh không có ngăn cản cô.

Tô Lương Mạt đứng trước cửa thang máy, ánh mắt ở sau lưng kia làm cô đứng thẳng bất an.

“Làm như vậy, là vì hận tôi, hay là vì không quên được tôi?”

Tiếng nói thuần hậu của người đàn ông như kiểu làm người ta kiềm nén đau thương, chỗ đó trên cánh tay Tô Lương Mạt vẫn đang đau nhức, “Anh muốn nghe câu trả lời thế nào?”

“Muốn nghe lời nói thật lòng của cô.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, hai mắt bị dây số từ từ tăng lên kia hoa sáng, “Lúc đầu, là vì hận anh, ở trong tù không tìm được phương thức nào để thổ lộ, sau khi ra tù,” Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, “không, cũng không tính là sau khi ra tù, chắc hẳn là từ lúc còn ở trong tù, dần dần thành thói quen, bởi vì không vui vẻ lại được, cho nên cách này có thể làm bản thân dễ chịu hơn chút ít.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh đóng chặt trên tấm lưng gầy yếu của cô không dời đi, “Lưu Giản cũng biết sao?”

“Tôi không thấy cái này có gì mà không thể chịu được, anh ấy biết, nhưng tôi không nguyện ý nói, anh ấy cũng là không cần thận trọng thấy.”

Người đàn ông cảm thấy không khí trong này càng lúc càng loãng, một hơi cũng không thông, cảm giác khó thở càng lúc càng tăng lên.

Hần chưa từng nghĩ, trước giờ chưa từng khảo qua phương diện này.

Cửa thang máy mở ra, Tô Lương Mạt đi ra đầu tiên.

Chiêm Đông Kinh đi theo sau cô, đoạn đường ngắn có vài bước lại giống như đi thế nào cũng không tới, Tô Lương Mạt đi đến trước cửa, mới nhớ chìa khóa vẫn ở trên người Lý Đan.

Cô đứng trước cửa không xê dịch, Chiêm Đông Kinh liền dựa lên vách tường đối diện.

Cánh tay được cô dùng khăn lông phủ lên, Chiêm Đông Kinh lại nhớ tới ngày đó ở sông bài, nhìn thấy dấu vết trước ngực Tô Lương Mạt, hần còn dùng lực lớn hơn để lại một dấu trên người cô, hần lại bắt đầu thấy khó chịu, “Sau này đừng như vậy nữa.”

Cách đó không xa, Lý Đan với Tống Các đi ra.

Lý Đan thấy Tô Lương Mạt, sải bước chạy tới thật nhanh, cô móc thẻ ra vào mang theo mình, mở cửa rồi đẩy Tô Lương Mạt vào.

Tống Các đứng bên cạnh không nói câu nào, Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt hồi lâu, sau đó ra hiệu Tống Các mở cửa.

Lý Đan vào phòng tắm trước xả nước tắm cho cô, Tô Lương Mạt lại bị đẩy vào phòng tắm, “Nhanh nhanh tắm rửa, cẩn thận bị cảm lạnh.”

“Biết rồi, cậu mau đi nghỉ đi.”

“Mình ở bên ngoài đợi cậu.”

Tô Lương Mạt đưa tay muốn đóng cửa, “Không cần, mình không có chuyện gì, không phải vẫn ổn sao? Đêm nay tất cả đều mệt rồi, cậu đi nhanh đi.”

“Thật sự không sao?”

Cô nâng khóe miệng cười yếu ớt, “Không phải vẫn ổn à?”

“VẬY ĐƯỢC, CÓ CHUYỆN GỌI ỊNH.”

Tô Lương Mạt vẫy vẫy tay, sau đó khép cửa lại.

Trong phòng tắm, hương thơm phả lên mặt thấm đẫm chui vào mũi, hơi nước mờ mờ bao phủ mọi góc phòng, Tô Lương Mạt ngồi trong bồn tắm, trên tóc còn tỏa ra mùi vị của nước biển, mơ hồ còn có mùi máu tươi, Tô Lương Mạt chôn đầu vào trong nước, chỉ một thời gian ngắn đã nổi lên lại, loại cảm giác này cũng không tốt.

Chiêm Đông Kinh một mình trở vào phòng, trước tiên tắm rửa qua loa.

Hắn đứng trên ban công, đôi con người đen như mực ẩn trong bóng đêm, hắn cố ý tắt đèn trên ban công, ngón tay kẹp thuốc lá không khói chế được run lên, lời của Tô Lương Mạt trong thang máy từng câu từng chữ chui vào trong lỗ tai hắn.

Tiếng vọng của sóng biển cũng không ngăn được hắn nghĩ ngợi lung tung, trong đầu Chiêm Đông Kinh tưởng tượng ra cảnh trong tù giam, tưởng tượng cảnh Tô Lương Mạt vòng hai tay ôm lấy đầu gối co rúc thành một đoàn tự cào xé chính mình.

Một điếu thuốc lá rất nhanh cháy hết, hắn lại rút một điếu khác, khói trắng lại nhen nhóm.

Tay trái Chiêm Đông Kinh kẹp lấy điếu thuốc sắp sửa cháy đến đầu lọc, hắn chôn sâu gương mặt tuần tú giữa hai cánh tay, hai tay lại nghiêng ra ngoài lan can.

Hắn nghĩ, hắn sai rồi.

Cho dù là thế nào, hắn cũng không nên ném Tô Lương Mạt vào nơi như vậy.

Trong lòng cô hắn nhất định là tội ác tày trời, lúc Chiêm Đông Kinh đẩy cô đi, tự nhận thấy đầu óc mình rất tỉnh táo, hắn nghĩ, cảm giác của hắn với cô lúc đó vẫn chưa thể dùng ‘tình cảm’ để hình dung.

Vứt bỏ người phụ nữ ở bên cạnh, là một trong những quy tắc sinh tồn trong thế giới của bọn hắn, không biết bao nhiêu kẻ vì để bảo vệ bí mật ngay cả người bên gối cũng giết.

Chiêm Đông Kinh rơi vào trạng thái hỗn loạn, sau khi Tô Lương Mạt ra tù, tất cả tất cả mọi thứ dường như đều bị đảo lộn.

Không nói chuyện đêm nay làm hắn chấn động thế nào, mà vì cái loại hoảng hồn kia làm cảm xúc cùng thứ hắn cất giấu trong lòng nhanh chóng hồi tỉnh, lan ra khắp cơ thể làm Chiêm Đông Kinh trở tay không kịp.

Thuốc lá cháy đến hết điếu, làm đầu ngón tay bị phỏng.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy dí điếu thuốc vào gạt tàn.

Hắn nhìn sang phía bên cạnh, trong phòng ngủ của Tô Lương Mạt đến một ngọn đèn cũng không có.

Hắn hưng hăng hút điếu thuốc, vị nicotin đắng chát tràn đầy khoang miệng, nhả ra vòng khói giống như tầng sương mờ, Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm vòng trắng trước mặt, trong mắt bừng tỉnh không nói hết.

Tô Lương Mạt tắm rửa xong mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, cô bật đèn ngủ lên.

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh bị rọi sáng, Tô Lương Mạt kéo rèm cửa sổ sát đất đi ra ngoài, cô không nhìn thấy người đứng trên ban công gần đó, cô chống hai tay lên lan can, điện thoại trong túi reo vang, Tô Lương Mạt đưa tay lấy ra nhìn, là Lưu Giản.

Cô nhấn nút trả lời cuộc gọi rồi để bên tai, “Alo?”

Lưu Giản đang ở trong phòng nghỉ ở sòng bài, “Gọi điện thoại cho em sao liên tục không có ai nhận?”

“Đi đánh cược rồi.”

“Vẫn thuận lợi hử?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, cũng không biết phải hình dung như thế nào, “Vẫn ổn chứ?”

Lưu Giản nghe ra được cô không hứng thú lắm, “Khi nào thì về?”

“Chỉ hai ngày nữa, sòng bài vẫn ổn chứ?”

“Yên tâm đi,” Lưu Giản đẩy rèm cửa sổ, dừng một chút lại hỏi, “nhớ sòng bài à?”

Tô Lương Mạt giật mình, đây gọi là lời gì? Cô tiện đà kéo môi cười, âm thanh có phần thanh thúy ngọt lạnh, “Nhớ, rất nhớ rất nhớ.”

Lời này không may bay tới tai Chiêm Đông Kinh, cô nói nhớ, tất nhiên là nói với Lưu Giản.

Hắn đứng đó nhìn chăm chú gương mặt tươi cười của Tô Lương Mạt, cô đổi tay cầm điện thoại, giờ cánh tay lên một cái dấu vết kia hiện ra rất rõ.

Lưu Giản thỏa mãn kéo khoe môi, “Lời này anh có thể coi như em đang nói với anh.”

Tô Lương Mạt không có nói chuyện ngày hôm nay với Lưu Giản, tránh anh lại giậm chân lo lắng, “Đám của Thụy anh giúp em trông nom một chút.”

“Yên tâm đi, mấy người phụ nữ này có thể không áp bức nổi sao?” Lưu Giản áp tay lên hướng cửa kính, “Lương Mạt, anh nhớ em.”

“Đừng buồn nôn.”

“Là thật sự nhớ, nhớ đến miệng vết thương cũng đau.”

Ý cười trong mắt Tô Lương Mạt lại vô thức nhảy ra hiện rõ với Chiêm Đông Kinh, “Ai bảo anh cố ý muốn xuất viện, đau chết đáng đời anh.”

Cô nói với Lưu Giản mấy câu, Lưu Giản nghĩ nhất định cô là mệt rồi, “Nghỉ ngơi sớm một chút, lúc về gọi điện cho anh.”

“Được.”

Tô Lương Mạt ngắt điện thoại, cô nhìn về phía cách đó không xa, trước kia lúc xem phim Thái Lan chỉ thích cử chỉ văn nhân của người Thái, nhân vật nam chính trong phim có nhà đều giống như trang viên, cây nhiệt đới cao lớn che phủ hồ bơi xanh thẳm làm người ta đặc biệt có cảm giác mơ mộng viễn vông.

Cô xoay người, thành linh bắt gặp Chiêm Đông Kinh ở phía đối diện.

Người đàn ông chống tay hai bên, đứng ở đó hình như đã một lúc lâu, con người đen bóng sâu thẳm dung nhập vào bóng đêm u ám, bởi vì cách xa, Tô Lương Mạt không thể nhìn rõ vẻ phức tạp thắm đẫm trong đó.

Cô thả di động vào túi, xoay người vào phòng.

Một cái bóng kéo dài, sau đó bị ngăn cách rơi ngoài cửa sổ, Tô Lương Mạt kéo rèm cửa sổ lại.

Chiêm Đông Kinh đứng nguyên ở đó không nhúc nhích, Tô Lương Mạt của lúc trước cách hắn rất xa rất xa, hắn cũng nhìn không thấy bộ dạng cô vung tay múa chân tung tăng như chim sẻ gọi hắn là ‘Đông Kinh’.

Tô Lương Mạt trở lại phòng ngủ, đêm nay vừa đánh cược vừa chạy trốn truy sát, cô mệt mỏi rơi xuống giường không dậy nổi, xoay người đè lên cánh tay, đau đớn rõ rệt đánh tới, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, không bao lâu liền ngủ sưa.

Chắc là thời gian sau nửa đêm.

Cô mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng chuông cửa, liên tiếp không dứt đoạn, Tô Lương Mạt ảo não vạn phần, “Ai vậy?”

Ngoài cửa cũng không có người trả lời, Tô Lương Mạt kéo chăn đơn trùm lên đầu, nhưng tiếng chuông cửa vẫn là không tổn chút sức lực truyền vào tai, cô giãy nảy vài cái không thể không đứng lên, “Ai ở bên ngoài?”

Buổi tối trước khi đi ngủ Tổng Các đã điều hộ vệ đến, mà cả một tầng đều được Chiêm Đông Kinh bao trọn, theo lý không thể có người khác.

Tô Lương Mạt nghĩ có thể là Lý Đan, hơn nửa đêm cũng không biết có chuyện gì, cô xỏ đôi dép đi tới, tay vừa mới chạm tới nắm đấm cửa, lại rút về.

“Là Lý Đan à?”

Chuông cửa lại bị dè xuống không chịu buông ra, đầu óc Tô Lương Mạt bị âm ỉ đến lơ lơ, Lý Đan biết rõ cô đã nghĩ ngợi sẽ không tới quấy rầy cô như vậy, Tô Lương Mạt kinh hãi lạnh run, người đầu tiên nghĩ tới là Chiêm Đông Kinh.

“Có chuyện gì ngày mai lại nói.” Cô hét cao giọng.

Nhưng người ở bên ngoài vẫn chưa chịu bỏ qua.

Tô Lương Mạt xuyên qua mắt mèo nhìn ra ngoài, quả nhiên là Chiêm Đông Kinh.

Cô mệt mỏi toàn thân không có chút sức lực, hộ vệ đứng ở cửa bị làm ồn không dám giận càng không dám nói, Chiêm Đông Kinh lạnh mặt dè lên chuông cửa, rất rõ Tô Lương Mạt không mở cửa hẳn không có bỏ qua điều bộ này.

Cô dụi dụi đầu tóc, hỏa khí mười phần mở cửa ra, “Ngừng lại được chưa!”

Chiêm Đông Kinh đẩy bả vai cô một cái, lúc Tô Lương Mạt lùi ngược vào hẳn cũng đồng thời chen lấn tiến vào phòng, tiện tay đập cửa lại.

Tô Lương Mạt đứng vững, “Hơn nửa đêm không đi ngủ, anh làm gì vậy?”

Chiêm Đông Kinh vượt qua cô đi thẳng vào trong, Tô Lương Mạt chỉ đành phải đi vào theo.

Hắn ngồi lên mép giường của cô, toàn bộ thần kinh Tô Lương Mạt phòng bị, “Anh đừng có quá đáng quá.”

“Tôi còn chưa có làm gì cô đã quá đáng rồi, vậy nếu tôi làm thật thì thế nào đây?”

Tô Lương Mạt vòng tay đứng trước ghế sofa, cô lúc này mệt mỏi lợi hại, hai mắt nhìn chăm chăm giường lớn mấy người nằm cũng đủ kia, Chiêm Đông Kinh vỗ nhẹ lên chỗ bên cạnh, ra hiệu cô ngồi sang đó.

Tô Lương Mạt lại không ngồi, nào dám ngồi.

Trong mắt cô lộ rõ không kiên nhẫn, “Có chuyện gì anh nói thẳng đi.”

“Ngày mai Hàn tiên sinh muốn gặp cô.”

“Gặp tôi làm gì?”

“Cô nói chuyện với tôi một chút.” Khẩu khí Chiêm Đông Kinh không cho phép xen vào, Tô Lương Mạt lạnh mặt, “Anh gọi tôi dậy chỉ vì chuyện này?”

Chiêm Đông Kinh cup mi mắt, đôi con ngươi vô lực lại nâng lên, “Tôi muốn nghe một chút, hai năm qua cô làm thế nào qua được.”

“Gì cơ?” Tô Lương Mạt hình như hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề.

“Cô nói tôi nghe một chút đi.” Hắn ở trong phòng đã nghĩ qua, trước kia thật không cảm thấy gì, nhưng một màn ở trong thang máy đâm vào mỗi giây thần kinh Chiêm Đông Kinh đều đau nhức, cô có thể đối xử với bản thân như vậy, ở trong tù khẳng định rất khó chịu.

Cơn buồn ngủ của Tô Lương Mạt bị một câu nói này của người đàn ông quấy đến một chút cũng không còn dư, trong lồng ngực cô không kiềm được phần nộ vọt ra ngoài.

“Đi ra ngoài!”

Hắn ngồi im tại chỗ không rục rịch, đầu vai trút đầy ngọn đèn màu mặt ong.

“Cô nói cho tôi đi.”

“Nói cái gì?” Tâm trạng Tô Lương Mạt kích động, cô đi tới nắm lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh lôi kéo hắn ra ngoài, người đàn ông vẫn ngồi đó không nhúc nhích, mười ngón tay Tô Lương Mạt bóp cổ hắn, “Anh rốt cuộc muốn cái gì? Chiêm Đông Kinh, anh còn có mặt mũi đến hỏi tôi làm thế nào vượt qua hai năm đó.”

Chiêm Đông Kinh thuận theo lực đạo kéo ngược lại, bước chân Tô Lương Mạt không vững bỏ nhào về trước, bị cánh tay Chiêm Đông Kinh áp lên giường lớn.

Động tác mau lẹ đợi đến lúc cô kịp phản ứng, Chiêm Đông Kinh đã dùng thân thể đè ép chế trụ cô.

Tô Lương Mạt thở hổn hển nhìn lên trần nhà, Chiêm Đông Kinh vùi đầu trên cằm cổ cô, loại động tác thân mật như trong quá khứ này làm Tô Lương Mạt chán ghét.

“Anh tránh ra.”

Chiêm Đông Kinh đè nặng cô không động đậy, cũng đoán chắc Tô Lương Mạt không có khí lực đẩy hất ra.

Ánh mắt cô bị ngọn đèn trên đỉnh đầu kích thích chỉ có thể híp mở một đường khe, “Tất cả mọi người đều có thể quan tâm hay cười trên nỗi đau của tôi, cho dù là chân tình cũng được, giả vờ cũng chẳng sao, Chiêm Đông Kinh, chỉ có anh không có tư cách này.”

Hắn trầm mặc, cũng không phủ nhận.

Tô Lương Mạt cảm thấy nặng trĩu, lời nói tiếp theo đó mang theo chút khó khăn đè nén, “Ở cái nơi trong tù ngục đó, tôi bị người ta đánh, cũng bị người ta chửi, bởi vì tôi là tội phạm kinh tế vào đó, bọn họ nói chắc chắn tôi đã tham lam không ít tiền, còn trẻ như vậy bị tuyên án, lúc trước nhất định đã từng ngủ với rất nhiều đàn ông, nếu không làm sao có thể đứng ở vị trí cao như vậy? Lý Đan đã giúp tôi, cô ấy có thể vì tôi đánh nhau với những tù nhân khác, nho nhỏ thú cũng giúp tôi, ở nơi có âm khí nặng như trong tù, nó giúp tôi dọa nạt những kẻ đã giẫm tôi dưới chân kia, Chiêm Đông Kinh, mỗi một chi tiết tôi có cần nói với anh không? Anh thật sự có thể nghe tiếp được không?”

Chiêm Đông Kinh dán chặt lên ngực Tô Lương Mạt nơi trái tim đang sít sao căng thẳng, đúng, hắn là nghe không tiếp được nữa.

Hắn nâng người dậy, những cũng chưa hoàn toàn tránh ra, Chiêm Đông Kinh duỗi một bàn tay áp lên trước ngực Tô Lương Mạt.

Cô hoảng sợ vung tay tát một cái.

Âm thanh cứng rắn trong trẻo mà vang dội, hắn không tiếp tục động tác thêm nữa, chỉ là đặt tay ở nơi trái tim của cô.

Hắn muốn xem xem, chỗ này của Tô Lương Mạt có còn đang đập hay không, có còn cất giấu cho hắn một chút chút chỗ trống nào không?

“Buông ra!” Tô Lương Mạt vươn tay còn muốn đánh, Chiêm Đông Kinh đè ép cánh tay cô, hắn áp tới hôn miệng cô.

Nụ hôn này, không có xâm nhập, chỉ là lướt qua thì dừng, nhiều hơn nữa chỉ là muốn che đậy phần nhức nhối kia ở trong tim.

Ánh mắt cô lộ vẻ chán ghét, hai tay Chiêm Đông Kinh giữ chặt mặt cô, Tô Lương Mạt nhân cơ hội cong đầu gối lên hướng tới bụng của hắn, người đàn ông chịu đau căng cứng cả người, Tô Lương Mạt lại đẩy hất ra.

“Chiêm Đông Kinh, anh là chưa thỏa mãn dục vọng phải không?”

Cô giương cao cằm nhìn hắn.

Đầu ngón tay người đàn ông xẹt qua khóe miệng, “Đúng, tôi là chưa thỏa mãn dục vọng, cô muốn giúp tôi không?”

Sắc mặt Tô Lương Mạt biến đổi, “Đi tìm Đường Khả của anh đi.”

Trong mắt Chiêm Đông Kinh lúc này mới có chút vui vẻ lộ ra ngoài, hắn hiếm khi chịu giải thích, “Tôi với Đường Khả chẳng có gì, cô ta không phải phụ nữ của tôi.”

Tấm hình Lưu Giản đem vào trong tù kia, từ góc độ như vậy Tô Lương Mạt đến giờ còn nhớ rõ, cũng là từ ngày đó trở đi, số lần cô nhéo lên người mình càng hung hăng tăng lên nhiều.

“Tôi không có hứng thú với chuyện của các người.”

Chiêm Đông Kinh cúi người xuống, hai tay chống hai bên người Tô Lương Mạt, cô chỉ có thể ôm chặt thân thể.

“Đường Khả chỉ là ở chỗ của tôi.”

Tô Lương Mạt thấy buồn cười, “Những lời anh muốn tôi nói, tôi đều nói rồi, bây giờ có thể đi ra ngoài chưa?”

Đôi con ngươi âm u của Chiêm Đông Kinh chiếm lấy cô không buông, Tô Lương Mạt thở dài, “Tôi mệt, rất muốn ngủ.”

Thật hiếm có, Chiêm Đông Kinh đứng thẳng người dậy.

Tô Lương Mạt nhìn thấy dấu bàn tay trên gò má người đàn ông, cô nắm chặt tay lại, cúi đầu, Chiêm Đông Kinh trầm mặc một lát rồi mới nhấc chân bước ra ngoài.

Tầm mắt Tô Lương Mạt thoáng thấy hắt đi tới cửa, sau đó là tiếng đóng cửa nhẹ nhàng truyền đến.

Cô thở ra một hơi nặng nề, cảm thấy một đêm này quả thật là không ra làm sao cả.

Lúc này bị Chiêm Đông Kinh quấy phá đến buồn ngủ cũng không còn, Tô Lương Mạt liếc qua tủ đầu giường, nhìn thấy một thẻ bài dựng thẳng.

Cô vươn tay cầm lên xem xét tường tận, khách sạn năm sao lại có thể có loại đãi ngộ như vậy.

Trên mặt thẻ có giá thức ăn, còn có số hiệu mỹ nữ quy định, phía dưới chính là số điện thoại.

Tô Lương Mạt không quan tâm ném thẻ bài đi, cuối cùng cũng hiểu vì sao phụ nữ đều không yên tâm chồng của mình đi công tác bên ngoài, không cần nói đến loại hình cám dỗ, đến cả chỗ ngủ cũng có thể như vậy, không suy nghĩ bậy bạ mới là lạ.

Trong lòng Tô Lương Mạt đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, chính vì Chiêm Đông Kinh khuấy đảo mộng đẹp của cô.

Cô dựa theo số điện thoại trên thẻ bài gọi điện tới, “Alo, xin chào, phòng số 1010 cần được phục vụ, xin hỏi chỗ các người có...có ‘nhân yêu’ không? Thật sự có? Được, cảm ơn, tôi muốn người đắt nhất, đến lúc đó trực tiếp bảo hắt tới phòng 1010, nếu như hộ vệ ở cửa ngăn lại, cứ nói là Kinh thiếu tự mình gọi tới.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 100: Liệu pháp kinh người

95. Chương 100: Liệu Pháp Kinh Người

Chương 100: Liệu pháp kinh người

Một chiếc xe ẩn trong ngọn đèn bên ngoài khách sạn năm sao, toàn thân xe màu đen, bóng loáng tán ra tia sáng u tối.

Ngồi bên trong là vài tên đàn ông Thái Lan, ánh mắt xuyên qua cửa sổ xe nhìn chằm chằm khách sạn phía đối diện.

“Còn ở lâu chín, nhưng không tìm được cơ hội để hạ thủ.”

“Mẹ kiếp, vừa nảy để bọn chúng chạy thoát, còn giết chết mấy người của chúng ta.”

Tên đàn ông trên ghế lái phụ lấy ống nhòm nhìn về phía khách sạn gần đó, đột nhiên, một chiếc xe chạy ngang qua trước mặt.

Biển quảng cáo dán trên xe bọn chúng hiểu rất rõ.

“Mau mau, chặn chiếc xe kia lại!”

Chiếc xe màu đen cấp tốc chạy qua, cuối cùng vây chiếc xe có hình cặp chân thon dài trần trụi kia bức dừng ở ven đường.

Hai tên đi xuống nhanh chóng mở cửa chiếc xe kia ngồi vào, nhìn thấy chỗ ngồi phía sau một người đẹp quyến rũ lộ liễu, bộ ngực đầy đặn sống động, gương mặt trang điểm rất đậm, lần đầu mới nhìn thấy quả thực là đẹp mắt không gì bằng.

“Các người là ai? Muốn làm gì?”

Tên đàn ông dời tầm mắt xuống, nhìn thấy hầu kết ở cổ đối phương lộ ra, “Thì ra là tên nhân yêu.”

“Nhân yêu thì làm sao?”

“Câm miệng, mày vào khách sạn lên tầng mấy?” Tên đàn ông rút súng chĩa lên trán hắn.

Nhân yêu bị dọa sợ giơ hai tay lên, “Tầng mười, người ta vừa mới gọi.”

“Tầng mười?” Mắt tên đàn ông sáng lên, “Phòng nào?”

“1010”

Hai tên đồng bọn nhìn nhau, đây không phải là số phòng của Chiêm Đông Kinh mà bọn chúng dò la được sao?

Lại muốn tìm nhân yêu, khẩu vị thật nặng.

Tên đàn ông nháy mắt với đồng bọn, “Mau gọi Linh đến đây,” Hắn chĩa vũ khí vào đối phương, “mày, cởi sạch quần áo, còn nữa, là ai đã gọi điện thoại tìm mày? Đã dặn dò những gì?”

Hắn cuống cuống đem những lời Tô Lương Mạt nói trong điện thoại thuật lại không sót một chữ cho đối phương.

Rất nhanh, một chiếc xe khác lái tới.

Xuống xe là một người Thái Lan xinh đẹp, muốn giả trang tất nhiên phải cần kẻ có bản chất giống như vậy, tên Linh này cũng là nhân yêu, vốn đã được tiêm hooc-mon sau đó chuyên biểu diễn ở mấy hộp đêm, về sau được một lão Đại ở Thái Lan nhìn trúng, nhận làm thuộc hạ.

Nhanh chóng thay quần áo, lại cầm lấy thẻ từ trong tay tên kia, Linh mang giày cao gót trắng trợt nhấc mông từng bước từng bước đi về phía khách sạn.

Tô Lương Mạt đứng dậy rót ly nước, áp đôi môi lên dọc vành ly, nhiệt độ còn lưu lại từ nụ hôn như chuẩn chuẩn lướt nước vừa rồi lúc tiếp xúc với nước lạnh liền thiêu đốt mép ly nước đến nóng rực, cô không đi ra ban công nữa, chán ngán ngồi trên giường xem tivi, tầm mắt lại lướt qua số trên thẻ bài, thật ra cũng chẳng có ý nghĩ gì quá lớn, lúc ấy nhất thời xúc động, liền gọi cuộc điện thoại như vậy.

Hắn như vậy thật không sao hiểu được, cô buồn nôn hắn cũng không ngại.

Chiêm Đông Kinh trở về phòng trước tiên tắm rửa, hắn ngồi ở đầu giường hút thuốc, bởi vì cửa sổ đóng chặt, trong phòng ngửi đều nồng nặc mùi thuốc lá, hắn một tay chống cằm, khói thuốc thiêu đốt dọc theo sợi tóc.

Hắn khi đó cũng cho người chu toàn từ trong ra ngoài, cho nên mới có thể quyết định thi hành án cho Tô Lương Mạt hai năm, rốt cuộc cũng không nhẫn tâm khiến cô hao tổn cả một đời ở trong tù.

Nhưng chính là hai năm này...

Hắn ra sức hít một hơi.

Linh uốn éo cơ thể đi đến căn phòng số 1010, hộ vệ trước cửa cảnh giác đưa mắt nhìn hắn, “Cô là ai, mau chóng rời đi!”

Tên còn lại nhìn về phía cuối hành lang, “Cũng không biết bên kia làm sao lại cho cô ta vào đây?”

Linh xuất ra thẻ từ, trên mặt thẻ có bức hình quảng cáo làm người ta mơ màng, cùng với tên một hội quán nào đó, hai gã hộ vệ nhìn mặt nhau, lại nhớ tới lúc này Chiêm Đông Kinh khua gõ mở cửa phòng Tô Lương Mạt sau đó vội vàng vàng đi ra, khẳng định kìm nén khó chịu mới có thể gọi điện thoại tìm người.

Nhưng hai tên vẫn không tùy tiện cho hắn vào.

Linh thấy vẻ mặt bọn chúng do dự, vội vàng nói tiếp, “Là Kinh thiếu tìm tôi tới.”

Hai chữ ‘Kinh thiếu’ là nói đúng Tiếng Trung cứng nhắc.

Một tên hộ vệ trả thẻ từ lại cho hắn, “Hay là hỏi thử đi, lỡ như thật là Kinh thiếu phân phó, quấy nhiễu hứng thú của ngài ấy chúng ta ai cũng không gánh vác được.”

Đồng bọn nghe vậy, gật gật đầu.

Hộ vệ gõ cửa phòng ba cái.

Chiêm Đông Kinh vừa vặn đi ra khỏi phòng tắm, trên mặt còn dính nước đọng, nghe thấy tiếng động hắn thuận miệng hỏi, “Chuyện gì?”

“Kinh thiếu, người ngài gọi đến rồi.” Hộ vệ cẩn thận lựa lời.

Chiêm Đông Kinh đang đứng sau cửa, hắn mở cửa phòng ra, nhìn thấy mỹ nhân đứng bên ngoài, “Ở đâu đến?”

“Cô ta nói là ngài gọi điện thoại tới tìm.”

Chiêm Đông Kinh không khỏi nhíu hai đầu lông mày, “Tôi không gọi.”

Hai tên nghe vậy, trên mặt lập tức nghiêm túc, đưa tay muốn rút súng, Linh bị hù dọa ra sức khoát tay, Chiêm Đông Kinh ngẫm nghĩ rồi nói, “Dừng tay.”

Nhất định là có người gọi điện thoại, nếu không đối phương không thể nào nghĩ đến tầng thứ mười, mục tiêu như vậy tính ra quá lớn, Chiêm Đông Kinh không khỏi liếc mắt về phía căn phòng đóng chặt cửa ở bên cạnh kia.

Linh đưa hai tay xé mở cổ áo, lộ ra bên trong tròn trịa cân đối.

Hộ vệ sợ ngây người, người phụ nữ Thái Lan này thật cởi mở!

Chiêm Đông Kinh xoay người định đi vào, người bên ngoài mở miệng nói mấy câu tiếng Thái Lan, tiếng nói chuyện lại giống y như giọng đàn ông, Chiêm Đông Kinh kinh ngạc quay đầu, ánh mắt lúc này mới chú ý tới hầu kết ở cổ với hai cánh tay hắn.

Là yêu nhân?!

Linh chen lên trước một bước, lại kéo váy lên, sắc mặt Chiêm Đông Kinh biến hóa, nghĩ đến thứ cất giấu ở bên trong liền buồn nôn một hồi, hộ vệ không dám cản, nói thì chậm nhưng xảy ra lại nhanh, Linh nhanh chóng ra tay, Chiêm Đông Kinh phản ứng nhanh hơn hắn một bước, bàn tay móc chặt cổ tay hắn đẩy hắn vào vách tường. Linh vung tay kia theo hướng bả vai của hắn, Chiêm Đông Kinh dọc theo bụng hắn hung hăng ột cước, nháy mắt Linh liền xụi lơ trượt trên vách tường ngã xuống.

Hộ vệ trước sau xông tới, Chiêm Đông Kinh lạnh mặt xoay người, đột nhiên cảm thấy chỗ cánh tay có gì đó không ổn, cảm giác như bị muỗi chích một phát.

Tổng Các chạy tới rất nhanh, Tô Lương Mạt cũng nghe thấy động tĩnh bên cạnh, chỉ cho rằng người tới rồi.

Cũng không lâu lắm, cô vừa mới nằm dài trên giường, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Tôi tiểu thư, tôi là Tổng Các.”

Tô Lương Mạt đi ra mở cửa, “Chuyện gì?”

“Cô đi theo tôi sẽ biết ngay.”

Tô Lương Mạt thò đầu ra khỏi cửa phòng, thấy trước cửa căn phòng sát vách có thêm mấy tên hộ vệ, cô đưa tay khép hờ cửa, Lý Đan cũng chạy tới, Tô Lương Mạt đi tới cửa phòng của Chiêm Đông Kinh, nhìn thấy Linh ngồi liệt ở đó bên cạnh còn có khẩu súng rơi rớt.

Trong lòng cô lộp bộp mấy tiếng, nghĩ không có xui xẻo như vậy chứ?

Mặt mũi Tống Các lạnh lẽo, dùng chân hướng Linh đá đá, Chiêm Đông Kinh thì ngồi trên sofa bên trong.

Tống Các xoay người gầm lên với mấy tên hộ vệ, “Sao lại thành thế này, không phải bảo các người canh phòng nghiêm ngặt hơn sao? Lại để xảy ra chuyện như vậy, có muốn sống nữa không?”

“Tống ca, hẳn nói là Kinh thiếu gọi tới.”

Tống Các vung tới một quyền, “Nhân yêu với phụ nữ cũng không phân biệt được phải không?”

Tô Lương Mạt không khỏi đưa mắt nhìn người dưới đất, cô hoàn toàn không ngờ một cuộc điện thoại lại đem tay sát thủ đưa tới.

Chiêm Đông Kinh quét mắt một vòng, sau đó rơi xuống người Tô Lương Mạt, “Là ai đưa ra chủ kiến?”

Tống Các đương nhiên không tin là Chiêm Đông Kinh tùy tiện tìm phụ nữ, trong mắt hắn lộ vẻ nham hiểm ngoan độc ngày thường hiếm thấy, “Nói, ai để hắn vào đây trước?”

Bọn hộ vệ nguyên một đám tái mặt đứng như khúc gỗ cạnh tường, cả thở cũng không dám thở mạnh.

Lý Đan đứng sát cạnh Tô Lương Mạt, trong lòng nghĩ là đáng đời Chiêm Đông Kinh, nếu không phải là sắc đảm ngập trời làm sao sẽ đưa sát thủ tới?

Chỉ có điều nghĩ thấy như thế này cũng thật đáng thương, ở trên giường cũng không được an ổn, phải đề phòng từng khắc, nhìn gương mặt tuần tú của Chiêm Đông Kinh kéo căng, Lý Đan không khỏi cười trên nỗi đau người khác.

Tống Các rút súng, nhắm ngay một tên hộ vệ trong đó.

Tô Lương Mạt nhẹ kéo rèm mi, “Là tôi gọi tới.”

Tống Các khó tin nhìn cô, Lý Đan cũng kinh ngạc biến sắc, đẩy đẩy cánh tay Tô Lương Mạt, “Đừng nói lung tung.”

“Nhưng tôi là nhìn số điện thoại trên thẻ bài trong phòng mới gọi điện, không ngờ có người muốn giết anh.”

Chỉ có thể nói thế giới này quá đen tối, đi chơi một chút cũng có thể gặp phải sát thủ, không thể không nói Chiêm Đông Kinh rất mạnh mẽ.

Tống Các thu súng lại, cũng ra hiệu toàn bộ hộ vệ trở về chỗ cũ.

Linh xoa xoa bụng không thể động đây, xem ra là một chiêu này suýt chút nữa lấy mạng hắn.

Tống Các đá hắn một cái, “Ai phái mày tới?”

Hai bên không hiểu ngôn ngữ, Chiêm Đông Kinh đau đầu vung tay, “Mang đi chỗ khác, tìm một thông dịch viên hỏi cho rõ ràng.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt có chút xấu hổ, “Tôi không ngờ những kẻ này chỗ nào cũng lợi dụng được.”

Lý Đan cũng không nói được gì, chỉ đành đứng một bên.

Bóng lưng cao lớn của Chiêm Đông Kinh hơi khom, hai mắt liếc chéo sang, “Cô tìm phụ nữ cho tôi, còn tìm một tên nhân yêu?”

“Nhân yêu không phải là đại đặc phẩm của Thái Lan sao?”

Lý Đan thiếu chút nữa bật cười.

Tổng Các đi tới gọi cô ra ngoài, Lý Đan trừng mắt với hắn, hắn thật sự cứ dán mắt tới cô mà, “Tôi ở đây bên cạnh Lương Mạt.”

“Cô ta hại Kinh thiếu thành như vậy, lòng dạ độc địa.”

Lý Đan vừa nghe lập tức sầm mặt, “Nếu nói tới độc địa ai bì được với các người? Lương Mạt là độc địa, Chiêm Đông Kinh chính là ‘người độc’!”

Tim không được từ nào ác độc hơn, Lý Đan chỉ đành thuận miệng nói.

Tổng Các giữ chặt cổ tay cô kéo ra ngoài, Tô Lương Mạt cũng định đi ra.

Chiêm Đông Kinh hướng bóng lưng cô hét lên, “Đứng lại.”

“Làm gì?”

“Cái tàn cuộc này cô không nên ở lại thu dọn sao?”

Tô Lương Mạt tiến lên trước, Chiêm Đông Kinh ‘hảo hảo’ ngồi ở đó cũng không có bị thương, “Tôi xin lỗi, nếu quả thật xảy ra chuyện gì tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

“Cô chịu trách nhiệm thế nào?” Chiêm Đông Kinh ở tư thế rất dọa người.

“Anh bây giờ không phải rất ổn sao?” Tô Lương Mạt cho dù vẫn còn sợ, nhưng ngoài miệng vẫn ngang ngạnh, “Nếu anh có chuyện gì ngoài ý muốn, không cần anh nói, thuộc hạ của anh cũng sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Cô cũng đủ hung hãn, chiêu này cũng có thể nghĩ ra được.”

“Dù sao cho dù nhân yêu thực sự vào phòng của anh, cũng không lên trên giường anh được.”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh vờ vò cánh tay, “Ý của cô là, cô cố ý làm tôi buồn nôn phải không?”

“Không phải,” Tô Lương Mạt nói chân thành, “vì anh nói anh chưa thỏa mãn dục vọng, cho nên tôi muốn cho anh xem thêm nhiều thứ xinh đẹp.”

“Nói cho cùng, thì ra là vì tốt cho tôi.”

Buồn ngủ vốn là đánh tới Tô Lương Mạt lần nữa lại bị quấy đến nát bét, cũng trách cô tự làm tự chịu, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời ứng màu trắng bạc gõ lên cửa kính, cô muốn về phòng ngủ bù.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng bước chân Tô Lương Mạt đi ra, cũng không quay đầu lại, để tùy cô rời đi.

Tô Lương Mạt trở về phòng lại nằm lên giường, trời sáng mới chớp mắt được.

Cô ngủ thẳng giấc đến hơn chín giờ, vẫn là Lý Đan đến nhấn chuông gọi cô dậy.

Thay quần áo xong đi ra ngoài, hai người cùng nhau xuống nhà hàng ở tầng dưới dùng bữa, tầm mắt Tô Lương Mạt thoáng thấy cửa phòng Chiêm Đông Kinh đóng chặt, hộ vệ ở cửa từ hai người trang bị thêm lên bốn người.

Ai cũng không để tâm, chỉ là tối hôm qua làm loạn đến nửa đêm, lúc này Chiêm Đông Kinh vẫn còn ngủ.

Ăn xong bữa sáng, Tô Lương Mạt với Lý Đan đi về phía thang máy.

Lúc đi tới chạm mặt một người đàn ông, “Tô tiểu thư phải không? Hàn tiên sinh muốn gặp cô.”

“Hàn tiên sinh?” Tô Lương Mạt nhìn bốn phía, “Anh ta đâu?”

“Ở trong đại sảnh khách sạn.”

Tô Lương Mạt có chút lưỡng lự, “Nhưng mà Kinh thiếu vẫn chưa xuống.”

“Không sao, Hàn tiên sinh muốn gặp một mình cô.”

Lý Đan kéo cánh tay cô, “Đừng đi.”

Tô Lương Mạt không từ chối, cô dặn Lý Đan, “Cậu về phòng trước đi, mình đi rồi về ngay.”

Chỉ dựa vào việc Hàn tiên sinh đảo ngược ván bài cuối cùng tối hôm qua, cô có thể tin tưởng anh ta.

Tô Lương Mạt đi theo người đàn ông vào thang máy, đến đại sảnh ở tầng trệt, Tô Lương Mạt từ xa nhìn thấy Hàn tiên sinh đứng ở đó, áo sơ mi đơn giản xắn lên đến khuỷu tay, phía dưới là quần dài kiểu mẫu màu vàng nhạt thoải mái.

Tô Lương Mạt theo chỉ dẫn của người đàn ông tiến lên, “Hàn tiên sinh.”

Hàn tiên sinh xoay người, đôi con ngươi xanh biếc lộ ra loại mê mị làm người ta không thể dời mắt, anh ta ra hiệu Tô Lương Mạt ngồi xuống.

“Hàn tiên sinh gọi tôi tới có chuyện gì không?”

“Ván bài ngày hôm qua, lúc nhìn thấy lá bài cuối cùng giật mình không?” Người đàn ông cười cười, vẻ mỉa mai hoặc đặc trưng của con lai cùng với nhất cử nhất động của anh ta có vẻ phóng khoáng mà không bị ràng buộc.

Tô Lương Mạt gật đầu, “Là bị dọa đến giật nảy.”

“Vậy sao cô không vạch trần?”

“Nếu như Hàn tiên sinh muốn động tay động chân, khẳng định một chút dấu vết cũng không để lại, tôi nói ra cũng không ai tin,” Tô Lương Mạt nhẹ nhún vai, “đến cuối cùng, ngay cả bản thân tôi cũng không tin.”

Hàn tiên sinh gọi nhân viên phục vụ, mang cho Tô Lương Mạt ly nước trái cây.

“Thật ra hôm nay đến tìm cô, là có chuyện muốn thỉnh giáo cô.”

“Hàn tiên sinh không cần khách khí như vậy, có lời gì ngài cứ nói thẳng.”

Hàn tiên sinh đáp nâng chân dài, ánh mắt mang theo ý tìm kiếm rơi vào người Tô Lương Mạt, “Lúc nhìn cô chơi bài, liếc mắt liền nhìn thấy cô là theo quy củ sẽ không gian lận, nếu như chỉ dựa vào vận khí, tôi muốn hỏi Tô tiểu thư, cô làm thế nào đặt chân ở Ngự Châu.”

Câu hỏi này đủ thẳng thắn, cũng làm Tô Lương Mạt cười không thành tiếng.

Phục vụ bưng nước trái cây lên, lúc này Tô Lương Mạt mới mở miệng, “Nói không chừng lúc tôi giả trò, ngay cả Hàn tiên sinh cũng nhìn không thấy.”

Người đàn ông kéo cao khóe miệng, từ bên cạnh xuất ra một bộ bài xì phé.

Tô Lương Mạt nhìn Hàn tiên sinh mở hộp bài, tay phải cầm bộ bài kia, “Trong vòng ba giây tìm ra lá A đỏ, nếu như có bản lĩnh này, tôi liền tin lời cô nói.”

Tô Lương Mạt trải bộ bài ra, quét mắt một cái rất khó phát hiện lá bài kia.

Hàn tiên sinh cười cười thu bài lại, anh ta cầm bộ bài ngay ngắn để trong lòng bàn tay phải, ngón tay thon dài kiểm soát mép bài, đột nhiên, mỗi lá bài giống như là tự mình mọc cánh bay vọt ra ngoài, thành từng mảnh từng mảnh như hoa tuyết bay lên cao, người đàn ông nghiêng tai nghe tiếng gió, tay trái lập tức xuất kích, hai ngón tay thành linh kẹp được chính là lá A đỏ.

Tô Lương Mạt không cảm thấy kinh ngạc, anh ta là thần bài, tất nhiên có bản lĩnh của người từng trải.

Hàn tiên sinh cầm lá bài A đỏ đẩy về phía Tô Lương Mạt.

Cô nhìn một cái, trên mặt vui vẻ, “Hàn tiên sinh là đoàn tạp kỹ phải không?”

“Đoàn tạp kỹ?” Người đàn ông ngạc nhiên.

Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, “Là một môn nghệ thuật tao nhã ở Trung Quốc.”

“Đừng gạt tôi, cha tôi là người Trung Quốc.”

Tô Lương Mạt uống ngụm nước trái cây, “Tôi chỉ đùa một chút.”

“Bây giờ có thể nói sự thật với tôi được chưa?”

Tô Lương Mạt tất nhiên không thể nào nói rõ ngọn nguồn với anh ta, “Chỉ có thể nói, vận khí của tôi phi thường tốt.”

“Thật sự là vì vận khí, hay là bởi vì có thứ không nhìn thấy được đang giúp cô?” Hàn tiên sinh nói trắng ra một câu, đôi con ngươi Tô Lương Mạt che giấu kinh ngạc, “Lời này của anh tôi nghe không hiểu.”

“Có lẽ bởi vì ở tại Thái Lan, nguyên nhân mưa dầm thấm đất, chúng tôi ở đây tin tưởng Phật giáo, ai cũng biết lúc ở trên chiếu bài nếu chỉ dựa vào vận khí, khẳng định là cuộc mười thua chín, hơn nữa còn có lời cô nói tối hôm qua trước khi bắt đầu, bao gồm cả hành động bỏ ra ngoài nửa chừng của cô, đều không thể không làm tôi hoài nghi.”

Thì ra, anh ta sớm đã nhìn thấu cô.

Tô Lương Mạt thu lại ý cười, “Nhưng anh không thể không thừa nhận, hôm qua tôi thật sự là vận khí tốt.”

“Đó là bởi vì tôi cũng chỉ dựa vào vận khí, tôi không có ý nghĩ con người có thể thay đổi được gì.”

“Hàn tiên sinh muốn nghĩ như thế nào, là tự do của ngài.” Tô Lương Mạt không có ý định tiếp tục đề tài này.

Thật ra, sau khi Tô Lương Mạt đến Thái Lan liền không nhìn thấy nho nhỏ thú, từ đó nhận định, nho nhỏ thú không có cách nào xuất hiện.

“Cô đừng hiểu lầm,” Hàn tiên sinh thấy mặt mũi cô đầy phòng ngự, “tôi cũng chỉ là suy đoán, có điều tôi muốn khuyên cô một câu, nếu quả thật có chuyện như vậy, vẫn là càng sớm dừng tay càng tốt, người quý khác đường, sớm muộn sẽ có ngày phải tách ra.”

“Anh nói thật đơn giản.” Tô Lương Mạt không nói tiếp nữa, việc này không có xảy đến trên người anh ta, từ sau khi nhặt được nho nhỏ thú, Tô Lương Mạt đã coi nó như đứa em trai thứ hai.

Hàn tiên sinh nhìn cô, “Kính thiếu vẫn còn chưa dậy?”

“Phải.”

“Tối hôm qua lăn qua lăn lại quá sức à?”

Con mắt Tô Lương Mạt quả nhiên không nhìn lầm, Hàn tiên sinh này với cái gọi là ‘ôn tồn tao nhã’ một chút quan hệ cũng không nín kéo được. Cô nhếch miệng, “Cũng có thể.”

Hàn tiên sinh kéo ghế, “Tôi đi tìm anh ta.”

Tô Lương Mạt đứng dậy theo, lần lượt đi vào thang máy, lên đến tầng mười, từ xa nhìn thấy hộ vệ còn đứng ở đó.

Hàn tiên sinh bị ngăn lại trước cửa, hộ vệ đưa tay gõ cửa, “Kính thiếu, Hàn tiên sinh đến rồi.”

Bên trong một hồi lâu chưa có động tĩnh, Lý Đan vẫn đang đợi Tô Lương Mạt trở lại, cô ấy đứng trước cửa phòng Tô Lương Mạt, giúp cô mở cửa.

“Cái này...” Về mặt hộ vệ khó khăn, “Hàn tiên sinh, Kính thiếu có lẽ vẫn chưa dậy.”

Hàn tiên sinh lạnh mặt, “Vào xem thử!”

Dựa vào tính khí Chiêm Đông Kinh, không thể nào bỏ khách chờ bên ngoài, huống hồ giữa bọn họ còn có chuyện hợp tác cần bàn.

Tô Lương Mạt cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, “Mở cửa ra, tiếng động lớn như vậy không thể nào anh ta còn có thể ngủ được.”

Hộ vệ thấy thế, lấy thẻ mở cửa.

Hàn tiên sinh đi vào trước tiên, Tô Lương Mạt với Lý Đan đi theo sau, trong phòng, rèm cửa sổ tối màu cản trở ánh sáng muốn xuyên vào bên trong, Hàn tiên sinh đứng trước bàn trà, “Kính thiếu?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đưa lưng về phía bọn họ, hẩn duỗi ngón tay ra, thần sắc Hàn tiên sinh khẽ thả lỏng.

“Lý Đan, chúng ta ra ngoài trước.”

Trong lòng đột nhiên buông lỏng, không có chuyện gì là được rồi, đỡ phải cái gì cũng thối phòng đổ lên đầu cô, đương nhiên chuyện như vậy Tô Lương Mạt cũng rút ra được bài học, sẽ không có lần sau nữa.

Hai người xoay người đi ra ngoài, Hàn tiên sinh tiến gần lên trước, anh ta luôn cảm thấy không ổn, không có khả năng mọi người đều đi vào, Chiêm Đông Kinh còn nằm bất động ở đó.

Anh ta vòng qua cuối giường đi đến bên Chiêm Đông Kinh nằm, vừa nhìn một cái, đột nhiên giật mình.

Tô Lương Mạt với Lý Đan đã bước ra ngoài cửa, chợt nghe Hàn tiên sinh giương cao giọng, “Tô tiểu thư!”

Tô Lương Mạt dừng bước nhìn Lý Đan, hai người khá hiểu ý nhau lại lần nữa xoay người sải bước trở vào phòng.

“Sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh vẫn nằm ở tư thế kia, Hàn tiên sinh vén chăn lên, đưa tay đẩy đẩy bả vai hẩn, tay Chiêm Đông Kinh đung đưa mấy cái, vẫn không nói lời nào.

Hàn tiên sinh thấy Tô Lương Mạt vẫn còn đứng đó, “Đến đây đi!”

Cô tiến lên vài bước, thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh cũng không tốt.

Hàn tiên sinh hình như cảm giác được gì đó, “Có thể nói chuyện không?”

Chiêm Đông Kinh không trả lời, Hàn tiên sinh vén ống tay áo của hẩn lên, kiểm tra hết bên này rồi lại nâng cánh tay kia lên. Ở một chỗ trên cánh tay hẩn, phát hiện một dấu vết kích thước cỡ như đồng xu, anh ta đè ngón cái lên, quả nhiên là cứng cứng.

“Trúng xà độc.”

“Cái gì?” Tô Lương Mạt giật mình, “Xà độc?”

Hàn tiên sinh kéo Tô Lương Mạt, để cô giúp đỡ Chiêm Đông Kinh dậy, anh ta ngồi bên mép giường cẩn thận xem xét miệng vết thương, “Không có vết cắn, xem ra là bị kẻ khác tinh chế nọc rắn tiêm vào người.”

Tô Lương Mạt cảm thấy không có khả năng, “Ai có thể đến gần anh ta? Hơn nữa còn tiêm vào người, anh ta có thể ngay cả chút cảm giác cũng không có?”

“Cô không biết, ở đây chuyện gì cũng có khả năng, loại nọc rắn này sau khi chiết ra thường được giấu trong đồ trang sức, lúc tiêm vào chỉ cần ấn mở nút, cảm giác, có thể so với bị muỗi chích không khác nhau lắm, đại đa số lúc phát hiện ra, toàn thân đã chết cứng.”

Tô Lương Mạt nặng nề hô hấp không thông, cổ họng ngẹt thở, “Vậy bây giờ phải làm sao? Nhanh đưa đến bệnh viện đi.”

“Đến bệnh viện cũng vô dụng.”

Lý Đan nhìn Tô Lương Mạt, thấy sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, Chiêm Đông Kinh môi mỏng tái xanh, hơn nữa một nửa người đã bắt đầu tê liệt, ngay cả miệng cũng không mở được.

Tô Lương Mạt ý thức được, nhiều khả năng chính là tên nhân yêu tối hôm qua kia.

Hàn tiên sinh gọi điện thoại, dùng tiếng Thái Lan trao đổi, Tô Lương Mạt một chữ cũng nghe không hiểu.

Cô đứng trước giường, ánh mắt không khỏi đưa về phía Chiêm Đông Kinh ở trên giường, đôi con ngươi của người đàn ông cùng cô chạm nhau, Tô Lương Mạt vội vàng tránh né.

Người Hàn tiên sinh tìm tới rất nhanh, là người chuyên trị xà độc có tiếng ở Thái Lan, người nọ hăng hái nói bô bô về phía Chiêm Đông Kinh, vẻ mặt Hàn tiên sinh nặng nề đứng bên cạnh thúc giục.

Chỉ thấy người đàn ông trung niên lấy từ trong túi ra một con dao, một bình thuốc và một cái bật lửa.

Cánh tay Chiêm Đông Kinh cong lên, xem ra là rất khó chịu, người đàn ông trung niên nhìn vết thương khoa tay múa chân mấy cái, Tô Lương Mạt không nhìn được mở miệng, “Hàn tiên sinh, như vậy được không? Hay là chúng ta đến bệnh viện đi.”

“Cô yên tâm,” Hàn tiên sinh hướng về phía cô vẫy vẫy tay, “ông ta cần người giúp, cô đến đây.”

Tô Lương Mạt bị anh ta kéo đến bên cạnh, bảo cô dùng hai tay giữ chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, cô chỉ có thể ngồi bên mép giường của hắn, người đàn ông trung niên cầm con dao nhỏ hướng về phía miệng vết thương.

Tô Lương Mạt không nhìn được những thứ có máu tanh như vậy, cô quay mặt đi, ánh mắt lại lần nữa đọng phải Chiêm Đông Kinh.

Sắc mặt hắn ngược lại rất bình tĩnh, tựa ở đó, áo choàng tắm ở một bên bả vai trượt xuống, lộ ra xương quai xanh khêu gợi bên trong.

Người đàn ông trung niên nhấn mũi dao đi xuống, máu rỉ ra chảy đến đầu ngón tay Tô Lương Mạt, cô quay đầu nhìn lại, màu đen thẫm xuyên qua khe hở giữa ngón tay, thấy vậy trong lòng Tô Lương Mạt giống như bị bông vải nhét đầy, người đàn ông lần nữa nhấc dao, lưỡi dao rạch hình chữ thập, máu từ miệng vết thương chảy ra đầm đìa, hàm răng Tô Lương Mạt không ngừng run rẩy, “Như vậy là được rồi?”

Hàn tiên sinh đứng bên cạnh, cười cười đầy ý vị thâm trường, “Cái này làm sao tính là được rồi, trò hay còn ở phía sau.”

Vừa dứt lời, Tô Lương Mạt thấy người đàn ông trung niên đem gói thuốc bột đổ lên miệng vết thương của Chiêm Đông Kinh, cánh tay hắn bởi vì đau đớn mà thành linh cứng cứng, từng đường gân xanh lòi ra, người đàn ông cầm cái bật lửa, động tác lưu loát liền mạch, theo chỗ bột thuốc kia đốt lên.

Oanh!

Lửa cháy bùng lên làm con người Tô Lương Mạt đỏ bừng, cô khó có thể tin được nhìn về phía Chiêm Đông Kinh.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 101: Bất luận cam lòng hay không, đều khó vấn hồi.

96. Chương 101: Bất Luận Cam Lòng Hay Không, Đều Khó Vấn Hồi

Chương 101: Bất luận cam lòng hay không, đều khó vấn hồi

Chiêm Đông Kinh cực lực nhìn đau đớn, khóe miệng cắn cực kỳ chặt, khuôn mặt cũng kéo căng không hề buông lỏng.

Người đàn ông kia lập tức lấy ra một gói thuốc, rắc lên vết thương của Chiêm Đông Kinh.

Đến khi ông ta kéo lên, Tô Lương Mạt nhìn thấy chỗ cánh tay Chiêm Đông Kinh có vết thương bị cháy xém rõ ràng, một đoàn đen sì.

Luôn cảm thấy phương pháp như vậy cùng với mấy thầy lang trên giang hồ thời xưa không khác biệt lắm, không có chút căn cứ khoa học.

Tô Lương Mạt buông tay ra, người đàn ông trung niên đứng dậy, dùng một cái khăn lau máu trên dao, cũng không thấy ông ta khử trùng lại.

Ông ta hướng Hàn tiên sinh nói một tràng.

Hàn tiên sinh gật đầu, lệnh cho hộ vệ trước cửa tiễn ông ta ra ngoài, khóe miệng anh ta như có như không cười cười, “Có lẽ phải đến tối mới khôi phục tri giác, trong khoảng thời gian này, Tô tiểu thư phải chăm sóc anh ta thật tốt.”

Tô Lương Mạt sửng sốt, gần như từ mép giường bật dậy, “Dựa vào cái gì là tôi?”

“Nếu không còn có thể là ai, người ở bên cạnh cô đây sao?” Hàn tiên sinh nhìn về phía Lý Đan, hai mắt Lý Đan liếc Chiêm Đông Kinh, đầy đầm cười trên nỗi đau người khác vẫn còn rõ ràng như vậy. (Chipchip: Anh ăn ở thế nào vậy chứ Kinh thiếu *0*)

“Anh ta không cần người chăm sóc.” Tô Lương Mạt nhìn về phía Lý Đan, “Lý Đan, chúng ta đi.”

“Đợi chút,” Hàn tiên sinh gọi cô lại, “cô chỉ như vậy đã yên tâm, bên này cần phải có người ở lại trông chừng liên tục, từng giây từng phút theo dõi xem anh ta có từ từ chuyển biến tốt hay là chỗ tê cứng dần khuếch trương...”

Lý Đan không có nói chen vào, dù sao trường hợp như vậy cô cũng không cho được ý kiến gì.

Lý Đan quay đầu nhìn về phía Tô Lương Mạt, tưởng rằng sẽ nhìn thấy được mâu thuẫn và đấu tranh ở trên mặt cô, nhưng Tô Lương Mạt lại bình tĩnh khác thường, cánh tay Chiêm Đông Kinh đưa ra ngoài ga trải giường, tầm mắt cũng giương lên nhìn về phía Tô Lương Mạt.

“Hàn tiên sinh nếu đã quan tâm như vậy, anh ở lại chẳng phải càng tốt hơn sao?”

“Tôi là đàn ông.”

Tô Lương Mạt lôi kéo Lý Đan, “Tôi là phụ nữ, chăm sóc một người đàn ông càng bất tiện.”

Hàn tiên sinh chỉ vào thân ảnh Tô Lương Mạt sải bước ra ngoài, “Đây thật sự là phụ nữ sao? Tâm địa thật cứng rắn?”

Trong mắt Chiêm Đông Kinh xẹt qua tia tịch mịch âm u, hấn đuổi cánh tay có thể cử động kia, kéo cánh tay còn lại để cho ngay ngắn, Hàn tiên sinh cười nói, “Tôi thấy anh hôm nay là khó qua rồi, rốt cuộc bị kẻ khác ám toán thế nào? Theo lý anh đề phòng như vậy có được mấy kẻ có thể ra tay?”

Những lời này cuối cùng lên vào tai Tô Lương Mạt, cô với Lý Đan ra khỏi phòng, Lý Đan giơ tay nhìn đồng hồ, “Thời gian như thế này, chúng ta làm gì tiếp theo đây?”

“Ra ngoài đi dạo đi, cũng có thể mua cho đám cửa Thụy ít quà đem về.”

“Nhưng mà, có an toàn không?” Lý Đan không khỏi lo lắng.

“Ăn mặc cải trang còn sợ cái gì, hướng hồ mục tiêu của bọn chúng là Chiêm Đông Kinh, ước chừng còn đâu thời gian tinh lực dán mắt vào chúng ta.” Tầm mắt Tô Lương Mạt không hướng sang Lý Đan, “Đi hay không?”

“Đi, tất nhiên là đi.”

Lúc hai người ra khỏi khách sạn vào đúng giữa trưa, mặt trời nóng rát chiếu trên đỉnh đầu, trên người như bị nắng nóng lột đi một lớp da.

Xung quanh viên nón rộng vành có một sợi dây ren hồng phấn, buồng thông xuống trước ngực có thể che hết cả khuôn mặt, nghe nói như vậy có thể bảo vệ da không bị ăn nắng.

Lý Đan kéo Tô Lương Mạt đi, quan hệ của hai người rất tốt, đến cả quần áo cách trang điểm cũng không khác nhau lắm, đều là mặc chiếc váy bohemian dài. Tô Lương Mạt trước cửa khách sạn gọi một chiếc taxi, thẳng hướng tới khu phố đặc sản.

Đi đến đó mới phát hiện bên trong quả nhiên có đủ mọi thứ đủ sắc đủ dạng, một cái quầy phía trước chuyên bày bán hàng thủ công mỹ nghệ Thái Lan, có tượng điêu khắc gỗ, đồ sơn mài và đủ thứ đồ bạc. Lý Đan hí hoáy nghịch mấy thứ đồ chơi nhỏ nhỏ kia không chịu buông tay, cô đưa một đôi hoa tai bằng bạc tinh xảo đến trước mặt Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, đẹp không?”

Tô Lương Mạt không để ý nhìn nhìn, “Đẹp.”

Cô lại cầm lấy cặp vòng tay, “Cái này thì sao, đến lúc đó mình với Lý Tư mỗi người một cái.”

Tô Lương Mạt ngược mắt lên, “Cũng đẹp.”

“Lương Mạt, cậu có tâm sự à?” Lý Đan đem thứ trong tay thả lại chỗ cũ, cô thăm nghĩ hần Tô Lương Mạt đang lo cho Chiêm Đông Kinh, “Hay là chúng ta trở về đi.”

“Vừa mới đến chưa mua được gì hết mà.” Tô Lương Mạt bắt đầu lựa chọn, Lý Đan thấy thế, đi tới gần xem cùng cô, “Cái này đẹp thật, chắc là tượng Phật phải không?”

Tô Lương Mạt thả xuống lại, cô vốn không cần mấy thứ này, sợ nhỏ nhỏ thú nhìn thấy sẽ kinh hãi.

Lý Đan mua được không ít đồ, Tô Lương Mạt cũng mua ít đồ đặc sản mình thích, Lý Đan lôi kéo cô đi đến quầy hàng khác, ngẩng đầu nhìn thấy trên đó viết chuyên bán thuốc trị nọc rắn, “Nghe nói thuốc trị nọc rắn ở Thái Lan là một trong tam bảo ở Đông Nam Á,” Lý Đan dè dặt nhìn cô, “Lương Mạt, hay là chúng ta cũng mua một ít đi?”

“Ồ Ngự Châu tỷ lệ bị rắn cắn phải còn thua xa tỷ lệ bị đạn bắn trúng.” Bộ dạng Tô Lương Mạt hình như không hứng thú lắm.

“”Mình cho rằng...” Lý Đan nhìn chai chai ló ló ở bên trong, “Lương Mạt, cậu nói xà độc trên người Chiêm Đông Kinh có phải tối hôm qua bị tên nhân yêu kia tiêm vào không?”

Trong lòng Tô Lương Mạt kỳ thực đã biết đáp án, chỉ là không ai nói ra, cô cũng không thừa nhận.

“Chắc là vậy.”

“Tên nhân yêu kia thực sự là cậu gọi.”

Tô Lương Mạt ‘ừm’ một tiếng, Lý Đan dùng hai tay vây lấy cô, “Cậu được lắm, chiêu độc như vậy cũng nghĩ ra được.”

“Nhưng mình không ngờ nhân yêu còn có thể là sát thủ.”

Lý Đan kéo khéo mắt, “Mặc kệ hắn là sát thủ hay là nhân yêu, như thế này cũng thật sáng khoái.”

Tô Lương Mạt thấy trong tay cô ấy còn cầm bình thuốc rắn, “Mua không? Nếu mua thì tới tính tiền.”

“Cậu cũng mua một bình đi, ông thầy lang trên giang hồ kia không biết có hữu dụng không.”

“Không phải cậu nói sáng khoái sao? Còn nói mình mua thuốc đem về.”

Lý Đan phân biệt, “Đây là hai chuyện khác nhau, cậu nghĩ xem, gọi tên nhân yêu tới rõ ràng là cậu cố tình, nhưng chuyện sau đó là ngoài ý muốn, dù thế nào cũng nên bày tỏ thành ý.”

Tô Lương Mạt cầm bình thuốc rắn thả lại xuống quầy hàng, “Cũng không biết là loại rắn nào, mua cũng lãng phí, đi thôi.”

Lý Đan bị cô kéo lên phía trước, hai người lại lựa mấy thứ đồ, ở chỗ tính tiền, Lý Đan vô ý nói một câu, “Lương Mạt, cậu vẫn cố miễn cưỡng nhẹ nhõm.”

“Đến cậu cũng cảm thấy như vậy?”

“Không phải không phải,” Lý Đan vội vàng khoát tay, “nói thế nào nhỉ, trong lòng mình đồng ý và bái phục cậu lắm như vậy một trăm lần, có điều mình chỉ là không ngờ, bởi vì đã từng yêu sâu đậm như vậy, lúc nhìn thấy anh ta bị thương thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng, bản năng đầu tiên không phải là tạm thời bỏ thù hận qua một bên, mà bộc lộ cảm xúc chân thật nhất sao?”

Tô Lương Mạt bật cười, “Lý Đan, cậu có thể làm biên kịch phim truyền hình rồi.”

“Mình là nói thật.”

Về mặt Tô Lương Mạt cũng khôi phục nghiêm túc, “Lúc mình bị thương, cảm xúc chân thật nhất của anh ta ở đâu? Trong lòng không muốn dừng đây cho người khác, mình đã từng khó khăn như vậy cũng đều mà tự bản thân gắng gượng vượt qua, dựa vào cái gì vào lúc anh ta sống dở chết dở, mình phải xuất hiện đầu tiên ở bên cạnh anh ta?”

Lý Đan ngẫm lại lời của Tô Lương Mạt, cũng đúng, dù sao sự tình cũng không có phát sinh trên người cô, đứng ở xa tưởng tượng không dễ dàng như trực tiếp đối mặt.

Hai người trả tiền xong, Tô Lương Mạt cuối cùng vẫn không mua bình thuốc rắn kia.

Gọi xe trở lại khách sạn, đi thang máy lên tầng mười, vẫn là bị cảnh tượng lộng hành trước mắt dọa cho hoảng sợ.

Cả một hành lang dài đứng đầy hộ vệ, hình như cách một mét thì có một người, liên tục đến cuối hành lang, Tô Lương Mạt với Lý Đan cùng nhìn về phía trước, cửa phòng Chiêm Đông Kinh đóng chặt, cô không khỏi liếc mắt, Lý Đan lấy thẻ phòng từ trong túi xách ra.

Tổng Các từ căn phòng đóng kín ở sát vách bước ra, thấy Tô Lương Mạt với Lý Đan ăn mặc trang điểm như vậy, cùng với túi xách to trong tay, liền thuận thể nổi cơn tam bành, “Các cô lại còn có tâm tình đi dạo phố, thật xem như đến đây du lịch đúng không?”

Lý Đan lạnh mắt, “Liên quan gì tới anh, Lương Mạt đồng ý đánh cược cho anh ta một ván bài, giờ cũng đánh thắng rồi, chúng tôi muốn đi đâu thì đi đấy.”

Tổng Các mặt mũi xanh mét, “Không có chuyện của cô!”

“Cũng không có chuyện của anh,” Lý Đan cản trước mặt Tô Lương Mạt, “những lời này có bản lĩnh bảo Chiêm Đông Kinh tự mình đến đứng trước mặt Lương Mạt mà nói, anh cũng là thuộc hạ, không cần quản quá nhiều chuyện.” (Chipchip: Hai anh chị này chửi nhau phải bảo là quá hay :>>>)

Tô Lương Mạt cũng là lần đầu tiên phát hiện Lý Đan còn có loại khí thế hùng hổ dọa người thế này, lúc trước thấy cô ấy trầm ổn nội liễm, nói cũng không nhiều, lần này, chỉ mấy câu chặn Tổng Các á khẩu không trả lời được.

“Lương Mạt, chúng ta đi.”

Những lời này truyền vào phòng đến lỗ tai Chiêm Đông Kinh không rơi sót một chữ.

Lý Đan mở cửa ra, Tổng Các thấy các cô muốn vào trong, “Lẽ nào cô không muốn biết là kẻ nào hạ độc Kinh thiếu sao?”

Tô Lương Mạt dừng bước, “Anh muốn nói tên nhân yêu tối hôm qua?”

“Thì ra cô cũng biết.”

“Đúng, người là tôi tìm tới, nhưng trong lúc đó xảy ra chuyện gì tôi không biết, hơn nữa anh ta gặp phải chuyện như vậy không phải là chuyện thường ngày hay sao? Có gì đáng làm anh kinh ngạc như vậy.”

Lần này, ngay cả Tổng Các cũng bị sốc, hấn trở mắt nhìn Tô Lương Mạt với Lý Đan đi vào phòng.

Nếu như nói một người rồi cũng sẽ thay đổi, có phải tâm tính thay đổi đến cả con người cũng trở nên xà lạ hay không?

Lý Đan cũng không ở lại trong phòng Tô Lương Mạt, để đồ xuống liền ra ngoài.

Đóng cửa lại thấy Tổng Các vẫn còn đứng ở đó, “Thái độ của Lương Mạt anh cũng thấy rồi đấy, đây là Chiêm Đông Kinh đáng nhận lấy.”

Tổng Các nhìn cô.

“Anh nhìn tôi làm gì, nghĩ thử đi, thời gian hai năm, lãng quên ở phía sau còn có hy vọng của một con người.”

”Cô cũng từ trong tù ra phải không?”

“Ai cần anh lo!”

Tô Lương Mạt nghe được tiếng nói chuyện ở bên ngoài truyền vào, cô đi tới nhào cả người xuống giường lớn, lãnh khí thích hợp đem nhiệt độ cao quá mức trên người đè xuống lại, cô giơ tay vuốt ngang trên trán.

Tổng Các quay lại phòng của Chiêm Đông Kinh, người đàn ông tựa lên đầu giường, nhìn thấy Tổng Các cũng không có phản ứng gì.

“Kinh thiếu, khá hơn chút nào không?”

Chiêm Đông Kinh gạt đầu, giơ cánh tay bị thương kia lên, “Tổng Các, đừng có đi tìm cô ấy nữa.”

“Nhưng mà cô ta...”

Chiêm Đông Kinh nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy trong thang máy ngày đó, “Là tôi lúc đó chủ quan, không ngờ bọn chúng còn có thể cải trang thành tên bán nam bán nữ tiến vào.”

“Tôi là nghĩ, dù hận thế nào, nhưng hai năm trước Tô tiểu thư cũng xem như được ngài nâng niu trong lòng bàn tay.” Tổng Các nói tới nói lui, tất nhiên là thiên vị Chiêm Đông Kinh.

Giọng nói người đàn ông nặng trĩu, “Lúc đó tôi thực sự là đem cô ấy nâng niu trong lòng bàn tay ư?”

Tổng Các nghe vậy, đứng ở bên cạnh không lên tiếng.

Kỳ thực trong lòng rõ hơn bất kỳ ai khác, hễ là nhắc đến cái chữ ‘nâng niu cưng chiều’ này, Chiêm Đông Kinh đều không có khả năng đẩy Tô Lương Mạt vào tù hai năm.

Bên cạnh có nhân viên y tế Tổng Các mời tới, Tổng Các là nhìn không nổi cái bộ dáng này của Chiêm Đông Kinh, hẳn lúc nào không phải người cao cao tại thượng, hôm nay lời của Tô Lương Mạt không thể nghi ngờ là một đả kích nặng nề.

Tô Lương Mạt ở trong phòng cả buổi chiều cũng không ra ngoài.

Trước bữa tối Lý Đan đi tìm cô, hai người ra khỏi phòng chuẩn bị đến nhà ăn ăn chút gì đó, lúc Tô Lương Mạt đi qua cửa phòng Chiêm Đông Kinh, cửa mở, có thể nhìn tới mép giường ở bên trong.

Cô dừng bước, Lý Đan nhìn cô, “Sao vậy?”

“Chúng ta vào xem thử.”

Lý Đan cũng không nói gì, đi theo Tô Lương Mạt vào trong, Chiêm Đông Kinh còn nằm trên giường, Tổng Các ngồi trên ghế sofa bên cạnh, hai người hình như đang nói chuyện gì đó, Tô Lương Mạt nghe được tiếng nói chuyện của Chiêm Đông Kinh.

Tổng Các ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt có chút giật mình, “Tô tiểu thư.”

Chiêm Đông Kinh dựa lên đầu giường nhìn về phía Tô Lương Mạt.

“Tôi đến xem thử anh ta khá hơn chút nào chưa?”

Tổng Các thấy Chiêm Đông Kinh không nói lời nào, liền thay hẳn mở miệng, “Khá hơn nhiều rồi, chắc là không còn gì đáng ngại nữa.”

“Vậy thì tốt.” Tiếng Tô Lương Mạt nói chuyện không nhanh không chậm, “Lý Đan, chúng ta đi thôi.”

Cô xoay người định đi, Chiêm Đông Kinh cũng không có gọi cô lại, hai người ra khỏi phòng đi ăn tối.

Khẩu vị Tô Lương Mạt vốn không tốt, nhưng trên mặt lại không có chút lo nghĩ hay khổ sở, Lý Đan thỉnh thoảng nói với cô ít chuyện, vất vả đối phó xong một bữa tối.

Tô Lương Mạt là muốn nhanh chóng trở về, Chiêm Đông Kinh xem ra trong vòng một hai ngày phải ở lại Thái Lan, nhưng liên tiếp xảy ra chuyện khiến Tô Lương Mạt không thể không lo lắng an toàn cho của người thân của cô với Lý Đan.

Hai người lên lại tầng mười, hộ vệ trước cửa Chiêm Đông Kinh thấy các cô đi tới liền tiến lên, “Tô tiểu thư, mời đi đến phòng Kinh thiếu một chuyến.”

“Có chuyện gì không?”

“Cô đến thì sẽ biết.”

Tô Lương Mạt lại không kiên nhẫn, “Tôi không rảnh.”

“Là có người muốn gặp cô.”

Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ, có thể là Hàn tiên sinh, cô không tránh né đi theo sau hộ vệ vào phòng của Chiêm Đông Kinh.

Tiếng nói chuyện của hai người dần ông truyền tới tai Tô Lương Mạt, ngoại trừ Chiêm Đông Kinh, còn có một thanh âm quen thuộc, Tô Lương Mạt trong bụng mừng rỡ, vượt qua tên hộ vệ chạy lên phía trước, giọng nói mang theo thích thú ngay cả bản thân cũng không cảm nhận được, “Lưu Giản!”

Lưu Giản ngồi bên cạnh giường của Chiêm Đông Kinh, nghe Tô Lương Mạt gọi ngẩng đầu lên, “Đi đâu vậy, gọi điện thoại cho em cũng không nghe.”

“Xuống lầu ăn cơm với Lý Đan, di động có lẽ để quên ở trong phòng.”

Lưu Giản chỉ chỉ vết thương của Chiêm Đông Kinh, “Lúc đi ra anh đã dặn em khi ở Thái Lan cẩn thận bị răn cản, em xem, Kinh thiếu trúng chiêu rồi.”

“Sao anh lại tới đây?”

“Còn làm sao nữa, không yên tâm, tới đón em.”

Hai người hoàn toàn quăng Chiêm Đông Kinh sang một bên, cái này cũng không phải là phần khó coi nhất của hắn, vừa nãy lúc Tô Lương Mạt đi vào gọi một tiếng ‘Lưu Giản’ kia, vui sướng rục rịch, vô cùng trầm âm đập vào tâm khảm Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt kéo ôi cười, “Em cũng muốn nhanh chóng trở lại Ngự Châu, nhưng Kinh thiếu bị thương, vốn cho rằng phải trì hoãn.”

“Không sao,” Lưu Giản hướng phía cô câu dẫn khoe miệng mỉm cười, “bây giờ không phải có anh rồi sao?”

Tổng Các đứng bên cạnh thực sự là nhìn không nổi nữa, đây không phải là lấy dao đâm lên người người ta một nhát, còn vung thêm vài bả muối sao? (@-@ Khổ thân anh ý quá mà, ha ha)

“Thật ngại quá, Kinh thiếu cần phải nghỉ ngơi rồi.” Hắn chen vào một câu.

Lưu Giản gật đầu đứng lên, “Vậy không quấy rầy nữa,” Rồi lại quay sang Tô Lương Mạt vỗ tay, “đi, về phòng rồi nói.”

Chiêm Đông Kinh ho nhẹ hai tiếng, trong lồng ngực căng tức đau đớn, hắn giương mắt nhìn Tô Lương Mạt, “Tổng Các, đi sắp xếp cho lão Nhị một phòng.”

“Cần phòng làm gì a, anh cứ nằm ở đây dưỡng bệnh đi, đi, chúng ta về phòng.” Vừa dứt lời, nháy mắt liền đi tới bên cạnh Tô Lương Mạt, “Hôm nay muộn quá, bay chuyến sáng mai đi.”

“Được.”

Tổng Các xanh mặt nhìn hai người ra khỏi phòng, “Kinh thiếu.”

“Ra ngoài!” Chiêm Đông Kinh đột ngột hét lên một tiếng.

Lưu Giản nhún vai, cánh tay đặt bên đầu vai Tô Lương Mạt, Lý Đan ở phòng bên cạnh đợi, nhìn thấy Lưu Giản cũng giật mình, “Tôi đi về trước, không quấy rầy hai người nữa.”

“Không quấy rầy chúng tôi làm cái gì?” Lưu Giản không nhịn được ngậm miệng cười, “Lý Đan, vài ngày không gặp cũng biết cách nói đùa rồi.”

Lý Đan cười cười đi ra ngoài, nếu như Tô Lương Mạt với Lưu Giản có thể tu thành chính quả, tất nhiên là kết cục tốt nhất.

Đến khi cửa phòng bị khép lại, Lưu Giản nhìn quanh bốn phía, “Khách sạn ở Thái Lan cũng không tệ, dọc đường đến đây phong cảnh cũng rất đẹp.”

Bây giờ vẫn còn sớm, vừa đúng buổi đêm là thời khắc nóng nảy say mê nhất, Lưu Giản đứng trước cửa sổ sát đất cúi đầu nhìn xuống, Tô Lương Mạt rót cho anh ly nước, khuôn mặt tuần tú của anh không nhìn sang Tô Lương Mạt, Lưu Giản cũng không đưa tay đón ly nước, “Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh bị thương thành như vậy em không khó chịu sao?”

Trong mắt sớm đã không còn vẻ tùy tiện như lúc này.

Tô Lương Mạt nhíu mày, để ly nước lên bàn trà bên cạnh, “Ngay cả anh cũng muốn hỏi như vậy?”

Lưu Giản đi đến trước mặt cô, kéo cánh tay Tô Lương Mạt, vén áo của cô lên, Tô Lương Mạt ngăn động tác của Lưu Giản lại, “Anh làm gì vậy?”

Gương mặt anh tuấn của người đàn ông sa sầm, đem ống tay áo bên kia của Tô Lương Mạt kéo lên, có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết bị nhéo, hơn nữa còn là dấu mới, “Nếu đã không khó chịu, sao còn đối với bản thân như vậy?”

“Không liên quan gì đến chuyện này.” Tô Lương Mạt rút tay lại, lại bị Lưu Giản nắm chặt cổ tay kéo đến bên cạnh, “Em đã rất lâu không có hành động như vậy nữa.”

Tầm mắt cô rơi xuống vết thương ứ đọng máu kia, “Lưu Giản, thật sự không có gì, là anh suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Anh biết ngay là không thể nào để em ra ngoài một mình với hấn, thế này được tính là gì, một kẻ sống dở chết dở, một kẻ lại ngược đãi bản thân, các người đây là chơi trò gì? Chết vì tình hay là thà chết không khuất phục?”

Tô Lương Mạt thấy thần sắc người đàn ông kích động, đáy mắt khói mù xám xịt mà âm lệ lan ra từng mảng, “Lưu Giản, anh chạy đến Thái Lan xa xôi này chính là muốn dạy dỗ em sao?”

Lưu Giản nhìn cô, “Anh là phát bực với em.”

“Lần này thực sự không có gì.” Tô Lương Mạt giải thích lần cuối cùng.

Lưu Giản thở dài, “Ở lại Thái Lan chờ thêm hai ngày, hay là ngày mai về với anh.”

“Không phải lúc này đã nói ngày mai về rồi sao?”

“Những lời đó là nói cho Chiêm Đông Kinh nghe đấy, em muốn đi khi nào, anh đều nghe theo em.”

Tô Lương Mạt không khỏi cười ra tiếng, “Có gì mà phiền phức như vậy? Đã nói ngày mai đi thì ngày mai đi.”

Lưu Giản đi tới ghế sofa phía trước, “Khách sạn đầy người rồi, anh với em ở đây chen lấn nhau một buổi tối đi.”

Tô Lương Mạt tất nhiên không tin lời anh nói, nhưng cũng không nói gì nữa, Lưu Giản trước tiên vào phòng tắm rửa, vừa mới đi ra liền nghe tiếng chuông cửa reo inh ỏi, vừa lau đầu tóc vừa đi tới, “Tắm một cái cũng không được yên.”

Mở cửa ra, thấy Tống Các đứng đó.

“Có chuyện gì không?”

Tống Các đưa cho Lưu Giản tấm thẻ phòng, “Đây là Kinh thiếu thay ngài sắp đặt một phòng, mời ngài sang đó.”

Lưu Giản buồn cười nhìn đồ trong tay Tống Các, “Tôi ngủ ở đâu còn cần hấn an bài hay sao? Nói với hấn, không cần hao tâm tốn trí, tôi đêm nay có chỗ ngủ rồi.”

“Giản thiếu, như vậy không tốt.”

Đây được coi là lời gì vậy? Cánh tay Lưu Giản thon dài chống lên khung cửa, “Người ngược lại nói thử xem, thế nào gọi là không tốt.”

“Kinh thiếu là sắp xếp cho ngài phòng tổng thống.”

“Chẳng lẽ phòng tôi ở bây giờ không phải hả?”

Tô Lương Mạt từ bên trong đi ra, lời hai người nói cô cũng nghe được đại khái, cô tới trước cửa, “Nếu đã như vậy, Lưu Giản anh sang đó đi.”

Lưu Giản trừng mắt với cô một cái, “Anh không thích, chuyển cáo Kinh thiếu, đa tạ hảo ý của hân.”

Nói xong, cũng không đợi Tống Các có bất kỳ phản ứng nào, anh đập cửa phòng một cái bốp trước mặt Tống Các.

Tô Lương Mạt chau mày, “Anh ở cùng một phòng với em cũng không tốt, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Vậy em đừng coi anh như đàn ông là được rồi?” Lưu Giản thốt lên.

Khóe mắt Tô Lương Mạt kéo ra, Lưu Giản cũng ý thức có gì không đúng, “Cười gì mà cười!”

“Ha ha ha...” Cô dần dần khó có thể kiềm chế, “Anh chắc không phải cũng là nhân yêu chứ?”

“Em nói lại lần nữa.”

“Là anh tự nói mà, chẳng lẽ anh với em giống nhau?”

Lưu Giản đưa tay xuống thắt lưng, “Bên trong cái gì anh cũng không mặc, chỉ mặc chiếc áo tắm, hay là anh kéo ra cho em xem thử.”

“Bỏ đi bỏ đi, bộ dạng của nhân yêu có khi còn đẹp hơn anh nhiều.”

Tô Lương Mạt vung vẩy hai tay, cũng không có hứng thú.

Lưu Giản đi đến trước mặt cô, “Có thấy hứng thú hay không nhìn thử mới biết được.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy anh đi tới, thét lên một tiếng chói tai, “Đừng quậy!”

Mới chạy ra ngoài hai bước, tiếng chuông cửa bên ngoài lại truyền tới, Tô Lương Mạt vừa dừng bước bị Lưu Giản vọt theo lên trước, ngay lập tức, tiếng đập cửa lại vang lên dồn dập từng hồi, “Mở cửa!”

Vẫn là Tống Các.

Tô Lương Mạt nhún nhún hai vai, “Đừng phá nữa, khuya rồi.”

Lưu Giản chỉ chỉ cửa, “Thật đúng là âm hồn bất tán.”

Lưu Giản đi tới mở cửa, Tống Các lùi sang một bên, đứng bên ngoài lại là Chiêm Đông Kinh.

Về mặt người đàn ông bình tĩnh, tầm mắt bắn về phía Lưu Giản lại như một con dao sắc nhọn gay gắt, vẻ hung ác tàn nhẫn này làm người ta chóng đờ không được, nhưng Lưu Giản là ai chứ, trời sinh da mặt đã dày, “Yo, thế này khỏi bệnh rồi?”

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh xuyên qua bên tai Lưu Giản, thấy Tô Lương Mạt vẫn ‘hảo hảo’ đứng đó.

Hai người giương cung bạt biếm, tùy thời đều có khả năng bùng phát, Tô Lương Mạt đi tới, đột nhiên hướng bả vai Lưu Giản đẩy một cái, chỉ là đem anh chen ra khỏi cửa phòng, “Đã sắp đặt phòng cho anh cả rồi, đi ngủ đi.”

Lưu Giản lão đảo một cái thiếu chút nữa đụng vào Chiêm Đông Kinh.

Cửa bị người phía sau nhanh chóng đóng kín.

Sắc mặt Lưu Giản có chút xấu hổ, Tống Các đứng lúc tiến lên, đưa chìa khóa phòng cho người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh xoay người định đi, Lưu Giản mặc áo choàng tắm đuổi theo hai bước, “Anh khẩn trương như vậy làm cái gì? Anh là chưa nghĩ qua, chúng tôi sớm muộn sẽ có ngày sẽ như vậy? Huống hồ đêm nay là dưới mí mắt của anh, nếu vào lúc khác thì sao đây?”

“Lão Nhị, anh nói nhầm cũng thật nhiều, cô ấy nếu muốn giữ anh, có thể đẩy anh ra ngoài sao?”

Lưu Giản cũng không thấy có gì phải khó chịu, “Đẩy ra ngoài cũng chỉ là tạm thời, cũng tốt hơn anh đến cả cơ hội cũng không có, chết tâm đi, bất luận có cam lòng hay không, hai năm kia cô ấy cũng không phải mất trắng đâu.”

Chiêm Đông Kinh nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, cô liều chết phòng thủ như vậy, lời Lưu Giản nói cũng không phải không có lý, cái gì cũng có thể nghĩ ra cách bỏ khuyết, duy chỉ có chỗ trống thời gian hai năm trước, lại khó có cách vãn hồi.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 102: Hấn tàn nhẫn, là tùy từng người

97. Chương 102: Hấn Tàn Nhẫn, Là Tùy Từng Người

Chương 102: Hấn tàn nhẫn, là tùy từng người

Hôm sau.

Lưu Giản thức dậy đi sang phòng Tô Lương Mạt, cô đã dậy từ sớm, đồ đạc cũng đã thu dọn ổn thỏa, có thể xách túi đi ngay.

Lý Đan mang theo hành lý chờ bọn họ ở bên ngoài, Lưu Giản nói là muốn tới chào hỏi Chiêm Đông Kinh, kéo Tô Lương Mạt vào phòng hấn.

Tổng Các đang thay băng cho Chiêm Đông Kinh, Lưu Giản dắt theo Tô Lương Mạt đi tới trước giường, “Chúng tôi sáng nay bay về, đến nói với anh một tiếng.”

“Nói với tôi để làm gì?” Chiêm Đông Kinh cũng không ngẩng đầu lên.

“Để tránh anh tìm khắp nơi không thấy người, lại đem hộ vệ canh cửa đánh đến chết.” Lưu Giản hỏi Tô Lương Mạt ở bên cạnh, “Em còn lời gì muốn nói với hấn không?”

Hai người đều ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua khoảng không xa cách chạm đến nhau, Tô Lương Mạt lắc đầu, thấy tâm mắt Chiêm Đông Kinh vẫn khóa chặt trên người mình, “Cái đó, tôi đánh cược với Hấn tiên sinh xem như thắng rồi, hai chúng ta nên rõ ràng rồi chứ.”

Đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh không chút gợn sóng thành linh lóe lên phần nộ, cô từng giây từng phút nhắc nhở, chính là sợ hấn dây dưa không dứt đây?

“Nhưng cô đừng quên, hợp đồng một phần trăm cổ phần kinh doanh sông bài kia cô còn chưa ký với tôi.”

Sắc mặt Tô Lương Mạt thay đổi, kéo cánh tay Lưu Giản, “Đi thôi, không kịp lên máy bay mất.”

Lưu Giản nhếch miệng cười, “Được, chúng tôi đi trước, về Ngự Châu gặp lại.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt thấy Tô Lương Mạt định đi, hấn khế nhếch môi mỏng, mà một chữ cũng không thèm nói, nhưng nói thật, là không biết phải nói cái gì.

Lưu Giản tiếp nhận hành lý trong tay Tô Lương Mạt đi ra ngoài.

“Anh không đem người theo à?”

“Nếu đem người theo, mục tiêu càng lúc càng nguy hiểm.”

“Nhưng ở đây không thể so với Ngự Châu...”

Đi ra đại sảnh khách sạn, Tô Lương Mạt mới biết là cô lo lắng quá nhiều rồi, trước cửa một dãy xe màu đen, hộ vệ ở mỗi xe chia nhau đứng ở hai bên, Tô Lương Mạt với Lưu Giản và Lý Đan lên một chiếc xe ở giữa, đoàn xe nghênh ngang rời đi.

Chiêm Đông Kinh khép rèm cửa sổ lại, trong mắt đầy đen tối.

Trở lại Ngự Châu, hít thở không khí quen thuộc, Tô Lương Mạt hít vào một hơi thật sâu.

Trở về sông bài cùng với Lý Đan đem quà tặng phát cho tất cả mọi người, Tô Lương Mạt đi vào phòng nghỉ ngủ một giấc, cơm trưa cũng không dậy ăn.

Buổi chiều là bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tô Lương Mạt mở cửa, thấy Lý Đan tinh thần phấn chấn đứng ở ngoài, cô xoa xoa đầu, “Không phải bảo cậu nghỉ ngơi nhiều một chút sao?”

“Cái đồ Đường điên khùng kia đến đây, nói là muốn gặp cậu.”

Tô Lương Mạt đau đầu không thôi, “Cứ nói là mình đang ngủ.”

“Nếu có thể tổng cổ đi dễ dàng như vậy thì đã tốt, nhanh xuống xem thử đi, đang ở dưới đó làm loạn lợi hại.”

Tô Lương Mạt mở rộng cửa, “Đợi mình rửa mặt, thật đáng ghét.”

Thay xong quần áo đi xuống với Lý Đan, từ xa đã thấy Đường Khả ngồi trước chiếu bài, vừa nhìn thấy Tô Lương Mạt, cô ta cũng không thèm ngó ngang thể bài trước mặt, vài ba bước vọt tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Đồng Kinh đâu, vì sao cô trở về anh ấy vẫn chưa có tin tức.”

“Anh ta vẫn còn ở Thái Lan, có việc.”

“Đừng gạt tôi, dựa vào cái gì các người đi cùng nhau, chỉ một mình cô trở về trước.”

Tô Lương Mạt bực bội, “Cô muốn tìm sao không gọi điện cho anh ta đi?”

Đường Khả bị đâm trúng chỗ đau, cười lạnh rồi nói, “Đừng tưởng là tôi không biết cô đang toan tính cái gì, cô cùng đi đến Thái Lan, không phải là muốn níu kéo tình cũ sao?”

“Cô đừng tưởng rằng tất cả mọi người nhất định phải dôi mắt theo anh ta.” Tô Lương Mạt xoay người định bỏ đi, Đường Khả vọt tới trước mặt cô, “Cô nói cho rõ ràng.”

“Lý Đan, sau này Đường tiểu thư còn muốn vào sông bài cho người lục soát cô ta trước, chuyện lần trước quên rồi sao?”

Lý Đan gật đầu, “Được.”

Đường Khả còn muốn tiến lên trên, bị Lý Đan đưa tay ngăn cản, “Đường tiểu thư, Kinh thiếu chắc hai ngày nữa sẽ trở lại Ngự Châu thôi, cô vẫn nên bình tĩnh chờ anh ta trở về, đừng có gây ra chuyện gì nữa.”

“Cô dám dạy dỗ tôi?”

Lý Đan khề kéo môi, “Không dám.”

Tô Lương Mạt xoay người lên lầu, chỉ chừa lại cho Đường Khả cái bóng lưng, Lý Đan thì cản trước người Đường Khả, ngăn không cho cô ta đuổi theo.

Tô Lương Mạt đi lên tầng hai, Lưu Giản nhào người ra ngoài lan can quan sát phía dưới đánh bạc, Tô Lương Mạt tiến tới, anh cũng không ngăn đầu lên, “Cái đồ điên này lại tới tìm em gây chuyện.”

“Anh luôn nói cô ta là người điên, người điên nói chuyện từ trước đến giờ đều không đáng tin.” Tô Lương Mạt mặc một bộ đồ liền thân đứng gần bên cạnh Lưu Giản, anh nghiêng người đứng dậy, hướng ánh mắt về phía người con gái, “Sau khi Chiêm Đông Kinh trở lại, em đem phần hợp đồng kia chuẩn bị cho tốt.”

“Anh thật sự định cho anh ta?”

Lưu Giản nhắc cao chân mày, “Chẳng lẽ em muốn trốn nợ? Đây cũng không phải tác phong của chúng ta.”

“Có cái gì mà tác với chả phong, anh cho rằng anh là thanh quan sao.” Tô Lương Mạt không khỏi câu dẫn ý cười, “Hơn nữa lúc anh ta lấy đi cũng không có chính đáng.”

“Nhưng dù sao cũng phải có cách gì đó, trắng trợn nói không cho, Chiêm Đông Kinh có thể dễ yên như vậy?”

Tô Lương Mạt trầm mặc, Chiêm Đông Kinh nắm phần đuôi nhưng cũng không có dễ dàng không chế mọi thứ như vậy.

Đường Khả ở dưới lầu níu lấy Lý Đan không buông, hai người duy trì tư thế đại chiến, Tô Lương Mạt không quan tâm hỏi ra lời, “Anh nói, Đường Khả này đối với Chiêm Đông Kinh có phải rất quan trọng không?”

Lưu Giản vô thức nhú mày, điều đầu tiên nghĩ tới là trong lòng Tô Lương Mạt đang ghen, “Hỏi cái này làm gì?”

“Tùy tiện hỏi thử.”

Lưu Giản tức giận nói, “Có thể không quan trọng sao, hai năm này đều đi theo bên cạnh.”

Tô Lương Mạt một bụng tâm tư gật gắt đầu, Lưu Giản liền không nhìn được cái bộ dạng này của cô, hừ lạnh một tiếng đi thẳng ra ngoài.

Đường Khả bị Lý Đan cho người đuổi ra khỏi sông bài, cô ta cầm cốc trước cửa hướng phía Lý Đan nói, “Các người đừng có quên, sông bài này Đông Kinh cũng có một phần trăm cổ phần kinh doanh, của anh ấy chính là của tôi, đợi đến khi hợp đồng định xong, cô sẽ có quả ngọt để ăn!”

“Của anh ta chính là của cô?” Bất thành lời, một giọng nói từ bên trong truyền ra ngoài, Tô Lương Mạt vẫy tay với Lý Đan, ra hiệu cô ấy đi vào trước, đợi bóng lưng Lý Đan biến mất bên trong sông bài, Tô Lương Mạt lúc này mới đưa mắt nhìn sang Đường Khả, “Cô chắc chắn như vậy?”

“Lời này của cô là có ý gì?” Đường Khả bắt được manh mối trong lời nói của Tô Lương Mạt.

“Không phải cô hoài nghi tôi với Chiêm Đông Kinh ở Thái Lan xảy ra chuyện gì sao?”

Đường Khả cắn chặt răng, hai mắt dán chặt trên người Tô Lương Mạt không rời.

Cô cười lạnh thu hết khấn trương cùng ngoắc ngoải của Đường Khả vào mắt, “Thật ra ván bài kia thua cũng không hề gì, anh ấy dẫn tôi ra ngoài, chính là muốn dạo chơi hai ngày, chúng tôi ở trong khách sạn tốt nhất ở Thái Lan, anh ấy bao hết cả một tầng nói là không muốn để người khác làm phiền chúng tôi, không nhận điện thoại của cô cũng là chuyện bình thường, ai cũng hy vọng có thể chơi cho sảng khoái, cô sắp tới làm cái gì?”

Đường Khả không chờ đợi được nữa nói tiếp, “Nói như vậy, cô thật dự định nói lại tình cũ với anh ấy? Hừ, Tô Lương Mạt, hóa ra cô cũng chỉ đến như vậy, bị đích thân anh ấy tổng vào trong tù, bây giờ mới được bao lâu, vết thương mới lành sẹo liền quên đau?”

“Không cần cô nhắc nhở, tôi với anh ấy được hay không là một chuyện, anh ấy muốn tôi hay là muốn cô mới là chuyện cô nên quan tâm nhất.”

Hai tay Đường Khả rủ xuống bên người nắm chặt thành quyền, “Các người có phải đã lên giường rồi không?”

“Cô nói xem?” Tô Lương Mạt hást cằm, vẻ mặt đầy xem thường và coi khinh.

“Được!” Đường Khả dần dần lạnh mặt, cũng không làm loạn nữa, phần nộ cùng bi ai trong mắt từ từ lan tràn, để Tô Lương Mạt nhìn thấy rõ rành rành.

“Thực ra chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng đến việc cô ở bên cạnh anh ấy, nói cho cùng là đàn ông bình thường mà, nhu cầu sinh lý cũng cần phải giải quyết.”

Sắc mặt Đường Khả trắng bệch, cũng chỉ có bản thân cô ta rõ nhất, Chiêm Đông Kinh ngay cả thân thể cô ta cũng không đụng tới, chứ nói gì đến bước sâu hơn.

Tô Lương Mạt từ trên nhìn xuống cô ta, “Một phần trăm cổ phần kia của Đông Kinh, muốn hay không, có lẽ vẫn là để tôi định đoạt đi.”

Cô cũng không cho Đường Khả cơ hội mở miệng nói loạn, xoay người sải bước đi vào trong.

Đường Khả nhìn ngoại sảnh sông bài vàng son lộng lẫy, trong lòng phần nộ lại chưa xót từng hồi từng hồi cao thêm.

Nắm đấm cũng theo đó càng lúc càng chặt.

Tô Lương Mạt trở vào trong sông bài, dặn dò Lý Đan ít chuyện sau đó đám người đi xuống nhà ăn ăn tối.

Cô trở lại trong phòng, đóng cửa lại.

Nhìn thấy trước giường một bóng dáng nho nhỏ co rúc.

Tô Lương Mạt đi tới ngồi xổm trước người nó, vươn tay sờ sờ cái đầu nho nhỏ, “Nho nhỏ thú, cuối cùng em cũng xuất hiện.”

Đứa bé trai nghiêng nghiêng đầu, trong miệng nói gì đó Tô Lương Mạt không nghe được, “Lúc đi Thái Lan vốn dĩ muốn mang em theo, nhưng đến đó mới phát hiện, em biến mất rồi.”

Nho nhỏ thú đứng dậy muốn ôm Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt giang hai cánh tay, “Nhưng mà vận khí của chị rất tốt, đã thắng rồi.”

Tô Lương Mạt cọ cọ đầu nho nhỏ thú, “Sắp tới, có thể chị lại cần em giúp đỡ, nho nhỏ thú, em thật sự là phúc tinh của chị.”

Nho nhỏ thú là thích đi theo Tô Lương Mạt, cô xoa xoa tóc nó, “Lúc ấy thật hù chết chị, nhưng mà cũng may có Hàn...”

Cô ngẫm nghĩ, lắc đầu nói, “Bỏ đi, nói em cũng không hiểu.”

Đường Khả sau khi trở về thế nào cũng nuốt không trôi cục tức này, cô ta trăm phòng ngàn bị tính toán, cuối cùng vẫn là để Tô Lương Mạt tận dụng thời cơ.

Cô ta trở về phòng, từ trong tủ đầu giường móc ra khẩu súng.

Muốn trừ khử Tô Lương Mạt, thừa dịp Chiêm Đông Kinh không có ở đây là thời cơ tốt nhất.

Đường Khả nằm dài trên giường, đem khẩu súng nhét dưới gối.

Hôm sau, Tô Lương Mạt đưa Tô Trạch tới nhà trẻ, cô lái xe chạy trên đường, di động trong túi reo lên, Tô Lương Mạt bắt máy đưa đến bên tai, “Alo.”

“Mục tiêu liên tục đi theo đằng sau cậu ba trăm mét.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Được, mình biết rồi.”

Vì muốn cho Đường Khả cơ hội hạ thủ, Tô Lương Mạt lái xe đến một khu nông trang khá vắng vẻ, cô dừng xe rồi đi về phía một nhà hàng được xây dựng trước mặt hồ, tháo kính râm xuống, chọn một chỗ ngồi dưới ô che nắng.

Phục vụ tiến đến, Tô Lương Mạt gọi vài món ăn, giờ này cũng không phải thời gian dùng bữa, cho nên trong nhà hàng ngoài nhân viên phục vụ gần như không có vị khách nào.

Tô Lương Mạt nhìn về phía cái hồ kia đến xuất thần, Đường Khả âm thầm đi theo phía sau, chọn một bàn trong góc ngồi xuống.

Tô Lương Mạt hình như chưa phát hiện sau lưng có người, phục vụ nhanh chóng bưng thức ăn lên, cô cũng không động đũa, hẳn là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Đường Khả thấy đó là cơ hội tốt, cô ta từ từ lấy khẩu súng giấu kỹ trong túi ra.

Gần như cùng một lúc, Tô Lương Mạt cảm lấy túi xách ở bên cạnh, cô lấy ra cái gương, chắc là muốn trang điểm lại.

Đường Khả mở chốt an toàn, dùng cái khăn tay che khẩu súng lại, để đề phòng bị người khác phát hiện.

Tô Lương Mạt xuyên qua gương nhìn thấy Đường Khả ở phía xa, đây vốn không phải là chiếc gương trang điểm như bình thường, cô đem một khẩu súng cỡ nhỏ đã chuẩn bị trước cầm ngược trong lòng bàn tay, xuyên qua mặt kính có thể ngắm chuẩn xác đối phương, hai mắt Đường Khả rét lạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng.

Tô Lương Mạt hỏi, “Nho nhỏ thú, thế nào rồi?”

Cô thấy nho nhỏ thú động động cánh tay, Tô Lương Mạt bóp cò.

Gần như đồng thời, cô lập tức tung người một cái nhảy ra ngoài, viên đạn bắn trúng lên bàn phát ra tiếng vang kịch liệt.

Ngay gần đó, Đường Khả ôm lấy cánh tay nằm sấp trên bàn.

Xung quanh đột nhiên tuôn ra không ít người, ý định tháo chạy của Đường Khả bị chặn đứt ở đây.

Tô Lương Mạt xoa bả vai bị té đau, Lý Đan chạy tới đỡ cô đứng dậy.

Đường Khả trợn mắt, “Các người, các người là đặt bẫy trước?”

Lý Đan giúp Tô Lương Mạt phủi bụi đất trên người, “Thế nào thế nào, có bị thương ở đâu không?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Minh không sao, cậu bên kia thế nào?”

Lý Đan giơ giờ đồ trong tay, “Toàn bộ đều thu hết, một màn cô ta hướng phía cậu nổ súng mình đều ghi lại hết rồi.”

“Tốt, dẫn cô ta đi!” Tô Lương Mạt nhìn về phía đám người dưới cái ô che nắng đang tròng lớn mắt, cầm lấy súng trả tiền xong rời khỏi khu nông trang.

Chiêm Đông Kinh vừa mới xuống phi cơ, còn chưa trở về ngủ lấy một giấc, thì biết được tin Đường Khả bị trúng bẫy đang ở sông bài.

Tổng Các tự mình lái xe, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, chúng ta cần đến đó không?”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, “Đến, cũng không thể để cô ta chết trong đó.”

Vừa tới sông bài, mới phát hiện Tô Lương Mạt với Lưu Giản đã sớm chờ hẵn.

Chiêm Đông Kinh đi vào phòng của mình, Tô Lương Mạt phân phó người bưng nước rót trà cho hẵn, Lưu Giản ngồi bên cạnh, bày ra ý cười không rõ, trong mắt lại hớn hỏ không che đi được.

Tô Lương Mạt đem sự việc đã xảy ra nói đại khái một lần cho Chiêm Đông Kinh, cánh tay Chiêm Đông Kinh còn quần băng, gương mặt anh tuần âm trầm nhìn Tô Lương Mạt, “Cô ta đâu?”

“Trước khi mọi chuyện được giải quyết, anh không thể gặp cô ta.”

Tô Lương Mạt đây là học theo hẵn, Chiêm Đông Kinh rút điều thuốc châm lửa, “Sao cô ta lại muốn giết cô?”

“Có thể là vì có liên quan tới anh, hôm qua cô ta ở sông bài còn náo loạn một hồi, nói tôi với anh cùng đi Thái Lan đều là vì có ý định khác, lại nói hành động cô ta nổ súng sau lưng tôi, có video có thể làm chứng.”

“Các người như vậy là tính kế trước cả rồi đúng chứ?” Nếu không, làm sao có thể dưới tình huống khẩn cấp như vậy còn có thể ghi hình lại?

Tô Lương Mạt cười cười, cuộn mình trên ghế sofa, “Kinh thiếu nói như vậy thì không đúng rồi, Đường Khả là người của anh, tính tình cô ta thế nào, anh còn không biết sao?”

“Để cô ta ra đây gặp tôi.” Chiêm Đông Kinh nhất quyết.

Tô Lương Mạt hướng Lý Đan phân phó, “Đem người lên đây.”

Lý Đan rút điện thoại, không bao lâu, Thụy với Lý Tư liền mang Đường Khả đang bị thương đi vào, cô ta bị thương trên bả vai, miệng vết thương chỉ được xử lý cầm máu đơn giản, sắc mặt Đường Khả trắng bệch, đi một bước hình như cũng rất khó khăn, nhìn thấy bóng lưng Chiêm Đông Kinh, thanh âm cô ta mềm nhũn, “Đông Kinh.”

Tô Lương Mạt chỉ chỉ Đường Khả, “Viên đạn trong người cô ta còn chưa lấy ra, mỗi một phút đều có khả năng tàn phế, Kinh thiếu, bên nặng bên nhẹ anh cân nhắc cho kỹ đi.”

“Cô muốn cái gì?” Chiêm Đông Kinh giương mắt nhìn cô.

Tô Lương Mạt mỉm cười, “Thật ra cũng không tính là muốn, chỉ là lần trước anh lợi dụng Lý Tư yêu cầu một phần trăm cổ phần kia tôi nghĩ nên lấy lại, anh yên tâm, những thứ khác tôi không cần.”

Chiêm Đông Kinh hừ lạnh một tiếng, “Cô uy hiếp tôi?”

“Tôi nào dám.”

Hai mắt Chiêm Đông Kinh bị tia sắc bén lạnh lùng của Tô Lương Mạt xẹt qua bị thương, bọn họ không ngừng đối chọi gay gắt, cô còn học được cách từng bước từng bước tính kế với hắn, từ trên người hắn đục da khoét thịt.

“Nếu như tôi không cho thì sao?”

“Đây là lựa chọn của hai bên, giống như lúc trước tôi vì Lý Tư, còn không phải là nhịn đau bỏ thứ mình thích sao? Hơn nữa, cổ phần kinh doanh kia trên thực tế chỉ là thứ trống rỗng, so với việc ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực không phải tốt hơn nhiều ư?” Tô Lương Mạt không có chút ý định nhân nhượng, cũng không cần Lưu Giản dạy cô bất kỳ kỹ xảo đàm phán nào.

Chiêm Đông Kinh cúi đầu trầm mặc, Đường Khả sốt ruột, “Đông Kinh, vai em đau quá, có khi nào thực sự tàn phế không?”

Lưu Giản chen vào một cước, “Biến thành tàn phế có khi còn thú vị hơn đây, yêu quái một tay? Yêu quái ba chân?”

Sắc mặt Đường Khả xám trắng, chỉ vào Tô Lương Mạt mà nói, “Là cô ta hãm hại em, em nổ súng về phía cô ta trước vì sao cô ta vẫn yên ổn không bị gì? Ngược lại em trúng một phát đạn? Đông Kinh, bọn họ dựng bẫy để em chui vào.”

Hai mắt Lưu Giản sáng rực, “Vậy sao, đến cô cũng tự mình thừa nhận là cô nổ súng trước.”

Đường Khả hận không thể cắn rơi đầu lưỡi, hai mắt sắc bén của Chiêm Đông Kinh càng thêm sa sầm, Tô Lương Mạt thì vẫn trầm mặc ngồi ở đó, “Kinh thiếu, chỉ cần một câu nói của anh, dù sao hợp đồng kia đến bây giờ chúng ta vẫn chưa ký.”

Chiêm Đông Kinh nghiêm mặt, hai mắt vẫn nhìn chòng chọc Tô Lương Mạt, “Từ lúc bắt đầu, cô cứ kéo dài thời gian ký hợp đồng, chính là vì chờ ngày này phải không?”

Tô Lương Mạt không kiêng kỵ, “Anh nói đúng, tôi không muốn ký, nhưng lần này bắt đầu là vì cô ta đụng vào họng súng.”

Đường Khả dè dặt bả vai, “Đông Kinh.”

Thực ra, Tô Lương Mạt cũng muốn xem xem, Chiêm Đông Kinh sẽ đối xử với Đường Khả như thế nào, sẽ từ bỏ lợi ích của hắn, hay là bỏ rơi cô ta.

Tô Lương Mạt bảo Lý Đan đi đến, phát video lên tivi.

Đường Khả thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh sa sầm, lập tức đổi giọng, “Cái này có thể chứng minh được gì, công nghệ cao bây giờ làm cái gì không được? Hơn nữa, ở đây toàn bộ là người của các người, tôi nói gì cũng không có ai tin, rõ ràng là các người bắt tôi tới đây đả thương tôi...”

Tô Lương Mạt ngắt lời cô ta, “Lúc trước Lý Tư bị mang đi, camera giám sát của chúng tôi đều ghi lại toàn bộ, nhưng Kinh thiếu nói cô ấy đi vào ám sát anh ta, cũng không phải là từ miệng các người nói ra sao?”

“Cô!”

Chiêm Đông Kinh bị làm cho đau đầu, “Câm miệng!”

Hắn quét mắt về phía Tô Lương Mạt, “Được, yêu cầu của cô tôi đồng ý.”

Tô Lương Mạt đột ngột thả lỏng, nhưng trong lòng cũng không có cảm giác dễ chịu như tưởng tượng, quả nhiên, hắn tàn nhẫn cũng là tùy từng người.

Đường Khả cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn, cô ta từ lúc bắt đầu đã chắc chắn Chiêm Đông Kinh sẽ không bỏ mặc cô ta không quản, “Đông Kinh chúng ta mau đi thôi, em rất khó chịu.”

Lưu Giản kéo miệng cười, “Bác sỹ tôi đã mời tới rất giỏi, có cần tới xem thử cho cô không?”

Đường Khả trừng mắt với Lưu Giản, Chiêm Đông Kinh đứng dậy.

Tổng Các đứng nguyên một bên không nói lời nào, có vài người, thật sự là đứng với câu châm ngôn kia, ‘thành sự chưa tới bại sự có thừa’.

“Đợi chút,” Tô Lương Mạt gọi bọn họ, “cuộc trao đổi này tôi còn có phần lợi nhuận ngoài lề cho cô, không phải cô hỏi tôi với Chiêm Đông Kinh ở Thái Lan có phát sinh chuyện gì không sao? Bây giờ tôi có thể nói thật với cô, chúng tôi cái gì cũng không có phát sinh, Đường tiểu thư cứ yên tâm, lời nhắc nhở của cô rất đúng, tôi ngồi tù hai năm không thể nào còn muốn quay lại đường cũ. Con đường này, tôi đã sớm lấp kín rồi, cho nên cô không cần lo lắng, đừng nói Chiêm Đông Kinh vì cô mà không chịu, cho dù anh ta chịu, tôi cũng tuyệt đối không bước ngược trở lại, những lời này tặng cho cô, cô có thể yên tâm rồi chứ?”

Lưu Giản nghe vậy, vỗ vỗ tay, “Đúng, lại nói tôi cũng không chịu đâu đấy.” (Chipchip: Nãy giờ cái lão Giản lắm rồi nhóe, chỉ được cái bon chen, nhưng mà mình thích, hể hể :v)

Chiêm Đông Kinh hiểu, những lời này là nói cho hắn nghe, hắn liếc mắt nhìn Đường Khả bên cạnh, sau đó không thêm quay đầu đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt chậm rãi thở ra một hơi, Lý Đan đóng cửa lại, cô hướng Lý Đan giơ ngón cái lên, “Xong!”

Lưu Giản đưa tay vỗ cái bốp, đập lên đầu vai Tô Lương Mạt, “Bây giờ chúng ta đóng cửa tính nợ!”

Tô Lương Mạt xoa bả vai, “Đau, vừa rồi chính là bị té ở chỗ này.”

Lưu Giản nhìn nhìn, vẻ mặt cứng rắn, nhưng trong lòng lại không bỏ được, thần sắc anh ôn hòa, “Để bác sỹ xem thử cho em.”

“Không cần, không có gì đáng ngại.”

Lưu Giản ra hiệu Lý Đan tiến đến, “Các cô bây giờ nguyên một đám đều cứng cánh cả rồi, làm chuyện gì cũng không thương lượng với tôi, coi tôi như người chết rồi có phải không?”

“Nào dám chứ,” Lý Đan cười trừ, “một người còn sống cao lớn như Giản ca đứng ở đây, chúng tôi đều nhìn thấy trong mắt.”

Lưu Giản sầm mặt, “Lúc đó nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?”

Lý Đan nghe nói, lập tức hoảng hồn, “Cái này cũng đúng, tôi thực bị hù dọa không nhẹ, hai người gần như đồng thời nổ súng, tôi còn sợ Lương Mạt tránh không được.”

Tô Lương Mạt lại không nghĩ như vậy, “Yên tâm đi, người hiền có trời phù hộ.”

“Những chuyện ma quỷ này anh lại không tin!” Lưu Giản dựa người ra sau, Lý Đan thấy anh không vui, lại nói đỡ cho Tô Lương Mạt, “Giản ca, bây giờ tốt biết bao, lấy lại được cổ phần kinh doanh, còn nhân cơ hội giáo huấn luôn cái Đường điên khùng kia, thật là hãnh diện!”

“Nhưng nếu lúc đó Chiêm Đông Kinh không đồng ý thì sao đây?”

“Trừ phi hắn ta muốn nhìn Đường Khả chết ở đây.” Lý Đan đáp.

“Nếu như hắn vừa muốn người, vừa không chịu buông thứ trong tay ra? Các cô nắm chắc cái gì có thể vây hắn ở đây?”

Tô Lương Mạt không nghĩ nhiều như vậy, “Dù sao hợp đồng cũng chưa ký, vậy thì hai bên đều không thừa nhận là được rồi, đối phó với người như Chiêm Đông Kinh không phải nên dùng chút thủ đoạn sao?”

Lưu Giản nhìn nhìn bả vai của cô, “Vậy cũng không thể làm bản thân mình bị thương.”

Tô Lương Mạt bảo Lý Đan đi ra ngoài trước, cô thần thần bí bí dựa gần Lưu Giản, “Quên em đã nói gì với anh rồi? Em có người giúp mình.”

“Người nào?”

“Dù sao anh cũng không nhìn thấy.”

Sau lưng Lưu Giản chui lên một trận ớn lạnh, trong nháy mắt cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều co lại.

Chiêm Đông Kinh ra khỏi sòng bài, Đường Khả đuổi theo không kịp, “Đông Kinh, anh đợi em một chút.”

Chiêm Đông Kinh dẫn đầu ngồi vào chỗ phía sau xe, Đường Khả khom lưng muốn vào theo.

“Tổng Các, trực tiếp đưa cô ta đến bệnh viện.”

“Vâng.”

Đường Khả giữ chặt cửa xe, “Đông Kinh, anh không đi cùng với em sao?”

Chiêm Đông Kinh hất tay cô ta ra, sau đó đập mạnh cửa xe.

Cổ xe hơi màu đen cơ hồ sượt qua người cô ta gào thét phóng về phía trước, Đường Khả cũng bất chấp miệng vết thương đau nhức, cô ta kéo cửa chiếc xe đằng sau ngồi vào, “Đi!”

Lái thẳng về Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh đi ở đằng trước, Đường Khả lao vào phòng khách thấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, “Đông Kinh, em thực sự không phải cố ý.”

Chiêm Đông Kinh thấy bả vai cô ta chảy máu ra ngoài, nhưng một chữ cũng không nói, sau đó Tổng Các vào theo, Đường Khả chạy đến giữ chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Là do cô ta nói rất nhiều lời mập mờ quá lạ kích động em.”

“Ai cho cô hướng cô ấy nổ súng?”

Đường Khả bị hỏi đến ngẩn người, đột ngột, không có cách nào phản ứng.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy cầm lấy cái cốc trên bàn trà dùng sức nện xuống đất, “Ai cho phép cô hạ thủ với cô ấy!”

Đường Khả há hốc miệng, “Ồ trong lòng anh cô ta thực sự rất quan trọng sao?”

Tổng Các lắc lắc đầu, thật sự không hiểu rõ tình huống này, hần tiến lên khuyên can, “Đường tiểu thư, tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Không cần anh lo, cút ngay!” Đường Khả kích động, “Đông Kinh, nếu cô ta thực sự quan trọng như vậy, lúc trước vì sao anh còn để cô ta vào tù?”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, trong con ngươi giống như châm lên ngòi lửa, gân xanh trên thái dương đều kéo căng lên, Đường Khả chưa bao giờ thấy Chiêm Đông Kinh như vậy, cô ta bị hù dọa lập tức lui ra sau, Chiêm Đông Kinh chỉ ngón tay ra ngoài cửa, “Cút!”

Đường Khả lắc đầu, Chiêm Đông Kinh đẩy bả vai cô ta một cái, cô ta thành linh ngã phịch xuống đất, lúc Chiêm Đông Kinh còn muốn tiến lên, cô ta khóc tê tâm liệt phế, “Đông Kinh, anh quên chị gái của em là chết như thế nào rồi phải không? Anh quên là chị ấy chết trong tay ai rồi phải không?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 103: Tô Lương Mạt bị hạ được

98. Chương 103: Tô Lương Mạt Bị Hạ Được (hay)

Chương 103: Tô Lương Mạt bị hạ được (hay)

Động tác của Chiêm Đông Kinh đột ngột cứng đờ, toàn thân giống như hóa đá đứng yên tại chỗ, Đường Khả khom lưng nửa người trên gần như dán xuống sàn, “Anh cũng chưa bao giờ đối xử tốt với em, đưa em ra ngoài cũng là vì muốn bồi dưỡng em thành công cụ giết người, là bản thân em ngốc, mới muốn đi theo anh.”

Hai chân Chiêm Đông Kinh chống đỡ mép ghế sofa, rồi nặng nề ngồi xuống.

Tổng Các tiến đến, ngồi xổm trước người Đường Khả, “Đường tiểu thư, cánh tay này cô thật không cần nữa sao?”

Đường Khả che miệng khóc, Chiêm Đông Kinh bực bội vung tay, “Đi, đưa cô đến bệnh viện.”

Tổng Các lôi kéo cánh tay Đường Khả, bị cô ta dùng sức hất ra, “Đừng đụng vào tôi.”

Tổng Các nhẫn nại, động tác nín cánh tay cô ta càng thêm chặt, “Chẳng lẽ cô muốn bị đuổi đi sao? Nhân lúc này để Kinh thiếu suy nghĩ lại thật kỹ càng.”

Đường Khả nghe vậy, lúc này mới để Tổng Các đỡ dậy.

Tổng Các đưa Đường Khả ra ngoài, cho người đích thân hộ tống cô ta tới bệnh viện, lúc Tổng Các trở lại phòng khách Chiêm Đông Kinh vẫn ngồi ở vị trí lúc nãy, hần không nhanh không chậm tiến lên, “Kinh thiếu, cái chết của Đường Tâm năm đó, ngài không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Sao tôi lại không thấy,” Chiêm Đông Kinh thở dài một hơi, “cô ấy bình thường cũng coi như là nhu thuận, lại dính đến ma túy, nếu không phải có người cố ý dụ dỗ, cũng không xảy ra chuyện sau đó.”

“Đúng vậy, Đường Tâm tiểu thư thế nhưng lại khá hơn vị Đường tiểu thư này nhiều, hai chị em này quả thật là một ở trên trời, một ở dưới đất.”

Chiêm Đông Kinh chống hai tay lên trán, cô ấy tốt, nhưng lại chết trong tay người đàn ông cô ấy yêu nhất.

Ký ức phủ đầy bụi của Chiêm Đông Kinh giống như hồng thủy vỡ đập, muốn ngăn cản cũng không được, cảm giác thân thể gầy yếu chỉ còn mỗi khung xương kia nằm trong lồng ngực hần trước lúc chết, hần đến giờ vẫn không quên được.

Đường Khả ở trong bệnh viện nửa tháng, lúc xuất viện gọi điện thoại cho Tổng Các, từ trong ngữ khí của hần không nghe thấy bất kỳ ý tứ nào muốn để cô ta rời đi, lúc này cô ta mới yên tâm.

Tô Lương Mạt luôn ở trong sòng bài, lúc nhận được điện thoại của Tô Uyển cô thấy bất ngờ, cô không nghĩ Tô Uyển sẽ gọi điện thoại cho cô.

Trong điện thoại, Tô Uyển hình như rất gấp, nói là Lưu Giản xảy ra chuyện, bảo cô nhanh đến đó.

Tô Lương Mạt chỉ nghe được đại khái, không kịp nghĩ ngợi liền cầm lấy chìa khóa xe chạy đến biệt thự chỗ Lưu Giản ở.

Mới đi vào phòng khách, liền nghe thấy trên lầu truyền đến âm thanh đồ đạc bị đập phá, Tô Uyển với Tổng Phương đều ở dưới lầu, Đậu Đậu bị hù dọa nằm trên vai Tô Uyển không dám động đậy. Thấy cô tới, Tô Uyển vội vàng bước đến, “Lương Mạt, cô mau đi xem thử anh ấy, chúng tôi ai cũng không khuyên được.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cũng không biết, buổi sáng có người đến đây, ở trên lầu nói chuyện với anh ấy rất lâu, sau đó anh ấy liền nổi điên như vậy, ai cũng không khuyên can được.”

Tô Lương Mạt nhìn về phía đầu cầu thang, dè dặt đi lên trên.

Đi đến phòng của Lưu Giản, có thể nhìn thấy trước cửa một đồng hồ loạn, thứ có thể đập được xem ra cũng không còn bao nhiêu, mảnh thủy tinh vụn tung tóe ra bên ngoài, ngay cả hộ vệ cũng đều bị Tổng Phương rút đi hết.

Tô Lương Mạt đi vào, Lưu Giản nhặt lên một cái ghế ném tới, cô vội vàng nghiêng người, mới may mắn tránh được, cái ghế kia đập trúng vách tường văng ra lại, Tô Lương Mạt chưa hoàn hồn, cái ghế kia văng ra liền rơi xuống dưới chân cô.

Lưu Giản nhìn thấy cô, bước nhanh tới phía trước, xác định cô không bị thương sau đó trở lại trước giường không nói một lời nào.

Tô Lương Mạt theo Lưu Giản đi vào, lúc này mới phát hiện cô phán đoán không sai, quả nhiên trong phòng bị đập phá chỉ còn lại cái vỏ trụ lõi, ngay cả ghế sofa với giường cũng không may mắn trốn thoát.

Lưu Giản ngồi bên mép giường, hai tay cắm sâu vào mái tóc dày đậm, động tác khom lưng khiến cơ bụng và da thịt trước ngực căng cứng.

Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh anh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Giản không mở miệng, cũng không xua đuổi cô, vẫn chìm đắm trong thế giới của mình, Tô Lương Mạt khom lưng định thu dọn, ánh mắt Lưu Giản dán lên hai tay của Tô Lương Mạt.

“Người hại chết Chính ca, quả nhiên là Hoắc lão gia tử.”

Động tác của Tô Lương Mạt cứng nhắc, cho dù đã từng phỏng đoán đến phương diện này, nhưng trong lòng luôn hy vọng có thể may mắn, “Là vì Thảm Tâm Lê sao?”

Lưu Giản trầm mặc, Tô Lương Mạt đứng lên, trời đất xoay chuyển, “Nói như vậy, cái chết của anh ta có liên quan tới em.”

“Không, không liên quan gì tới em,” Lưu Giản gạt cô ra ngoài, “là anh, Thảm Tâm Lê là anh giết, Hoắc lão gia tử cũng là nhắm tới anh.”

Trong lòng Tô Lương Mạt càng thêm khó chịu, “Nhưng anh là vì em, Lưu Giản, anh đừng như vậy, anh càng nói những lời thế này em ngược lại càng khó mà dễ chịu.”

Một hồi bước chân từ cửa truyền tới, Tống Phương nước mắt tràn mi nhìn hai người, “Các người nói, đều là sự thật?”

Lưu Giản buông tay, thỉnh linh bật dây, “Chị dâu!”

Ánh mắt Tống Phương lạnh thấu xương, như mũi dao nhọn sắc bén hiện rõ, chị ta hung hăng trừng mắt nhìn Tô Lương Mạt với Lưu Giản, “Chu Chính lại thành kẻ chết thay các người?”

“Chị dâu, không phải như vậy,” Lưu Giản cuống cuống muốn giải thích, “chuyện nay Lương Mạt vốn không biết, Thảm Tâm Lê cũng là em giết.”

Tống Phương đưa tay che miệng, nhưng tiếng khóc không kìm nén được vẫn truyền ra giữa kẽ tay, “Lão Nhị, Chu Chính bình thường đối với cậu không tốt sao?”

“Chị dâu, chị đừng như vậy.”

“Tôi như thế nào?” Tống Phương tiến lên chỉ vào Tô Lương Mạt, “Anh ấy lại vì cô ta mà chết, Đậu Đậu đáng thương vẫn còn ở trong bụng, đến cả ba cũng chưa được gặp, lão Nhị, cậu thật sự bị mê muội rồi, loại phụ nữ như thế này cậu còn dám lưu lại?”

Tô Uyển ôm Đậu Đậu cũng vội vội vàng vàng chạy lên, đứa nhỏ vốn đã bị kinh hãi, lúc này thấy Tống Phương khóc, càng gào thét vỡ giọng.

Cổ họng Tô Lương Mạt giống như bị nhúm bông vải chặn ngang, bộ dạng Đậu Đậu khóc đỏ cả mặt rất tội nghiệp, gần như khóc đến thở không ra hơi, Lưu Giản ngồi xuống lại mép giường, “Tô Uyển, đưa chị dâu ra ngoài trước đi.”

Tô Uyển giữ chặt cánh tay Tống Phương, vừa rời ở ngoài cửa cũng nghe đại khái, “Chị dâu, chị bình tĩnh lại trước, đừng quá đau khổ, Giản vẫn luôn truy tìm hung thủ đã hại chết Chính ca, bây giờ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, một tên cũng sẽ không bỏ qua.”

Tống Phương khóc lóc bị đưa ra ngoài, Tô Lương Mạt đứng trước giường anh, Lưu Giản từ từ nắm chặt tay thành quyền, “Lão đầu tử đáng chết, anh sẽ không bỏ qua cho lão ta!”

“Vì sao chuyện hai năm trước bây giờ mới tra ra được?”

“Kẻ động thủ gần đây mới bị tra ra, nếu không có mười phần nắm chắc, chỉ dựa vào suy đoán cũng vô dụng, anh đã sớm nghĩ đến chuyện lão đầu tử kia có liên can, nhưng nếu trả thù không thành Tương Hiếu Đường không đưa ra được lý do thích hợp, sau đó liền xong đời.” Lưu Giản trầm trọng lên tiếng, giọng nói có chút cảm giác khàn đặc, nghe vào tai làm người ta cảm thấy nặng nề khác thường.

“Lưu Giản, anh muốn làm cái gì, em giúp anh.”

Người ngoài nhìn vào thấy các bang hội dường như không có kỵ gì, cái gì cũng có thể làm, thực tế cũng giống như bước trên băng mỏng, bởi vì Tương Hiếu Đường không có cách nào thống trị được toàn bộ, một khi các bang phái bên ngoài vì lý do nào đó mà liên hợp với nhau, đây chính là hậu hoạn khôn lường.

Lưu Giản nghe thấy lời Tô Lương Mạt, ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chăm, ánh mắt mang theo tàn khốc cùng cảnh báo Tô Lương Mạt chưa từng thấy qua, “Anh không cần em giúp, em nhớ kỹ, chuyện này không can hệ gì tới em, Thẩm Tâm Lê là chính tay anh giết chết, hưởng hồ cho dù không phải vì cô ta, Hoắc lão gia tử muốn ra tay với Tương Hiếu Đường cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Lưu Giản, anh đừng an ủi em, tự em có khả năng phán đoán.”

Người đàn ông đứng dậy, đá cái gối ở dưới chân, “Không phải anh an ủi em, anh là tự an ủi chính mình.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, chớp mũi tràn ra chua xót, “Lưu Giản, anh đối với em như vậy không đáng.”

“Có đáng hay không anh tự biết.”

Tô Lương Mạt đi vòng ra đằng sau lưng người đàn ông, anh rất cao, bả vai rộng lớn có thể cản trở hoàn toàn tầm mắt của Tô Lương Mạt, cô từ phía sau ôm eo anh, Lưu Giản rõ ràng ngăn người, không nghĩ tới Tô Lương Mạt sẽ hành động như vậy.

“Lưu Giản, là do bản thân em bất động, em luôn đứng nguyên một chỗ không chịu nhìn thử ra đằng sau, chuyện Chu Chính anh đừng gánh vác một mình, em giúp anh, thật đấy, anh muốn giết Hoắc lão gia tử, em giúp anh.”

Hô hấp Lưu Giản ngưng trọng, cô tùy ý ôm chặt eo của anh, mặt Tô Lương Mạt dán chặt sau lưng Lưu Giản, một lúc lâu sau, người đàn ông kéo cô tới trước mặt, anh nhìn thấy tự trách và áy náy trong mắt cô, dần dần tràn đầy vào lòng Lưu Giản, anh đưa tay đẩy tóc dính bên gò má Tô Lương Mạt ra, “Anh để em quản lý sông bài, chính là không muốn trên tay em lại dính máu, Lương Mạt, trả thù là chuyện của đàn ông, đừng dễ dàng nhắc đến hai từ ‘giết người’ nữa.”

Lưu Giản với Chiêm Đông Kinh rốt cuộc là khác nhau, đối xử với cô, hai người họ là hai thái độ hoàn toàn bất đồng.

Tô Lương Mạt để bàn tay Lưu Giản tùy ý dán chặt gò má mình, “Đây không phải là cảm kích hay mặc cảm, Lưu Giản, anh có chuyện gì, em thực sự muốn giúp anh.”

Lưu Giản sắp tới gần, tỉ mỉ cầm trên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Đừng lo cho anh, thời gian hai năm còn có thể đợi, nếu không có kế hoạch chu đáo, anh không thể nào tự mình đi chịu chết.”

Tô Lương Mạt sợ nhất đúng là anh kích động, “Được, đây là anh đồng ý với em.”

“Ừ.” Lưu Giản nhẹ giọng đáp.

Tô Uyển trở lại trước phòng, rón rén đi vào nhìn thấy hai người ôm nhau, cô ta siết chặt tay, lại im lặng không một tiếng động đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt muốn thu dọn trong phòng, Lưu Giản cầm tay cô, “Đừng động vào, đợi chút nữa anh sai người giúp việc lên dọn, em về trước đi.”

“Ừ, được.”

Cô ra khỏi phòng ngủ đi tới đầu cầu thang, nghĩ tới những người có khả năng phải đối mặt, Tô Lương Mạt không tránh được có chút hồi hộp, đại sảnh dưới lầu có thể nghe thấy tiếng Tống Phương khóc, Tô Lương Mạt chân chừ một chút sau đó vẫn nhấc chân.

“Lương Mạt.” Lưu Giản đuổi theo cô, “Anh tiễn em ra ngoài.”

Anh là sợ cô bị khó xử và chỉ trích, trong lòng Tô Lương Mạt âm ỉ, đi theo bên cạnh Lưu Giản xuống lầu.

Tô Uyển ngồi bên cạnh Tống Phương, Đậu Đậu thì được người giúp việc bế vào trong phòng chơi.

Nghe thấy tiếng bước chân hai người đi xuống, Tống Phương ngược hai mắt đỏ bừng, trong mắt toát ra cừu hận cũng phần nộ làm Tô Lương Mạt thật lòng có loại ảo giác chính cô là người giết Chu Chính, là cô hại bọn họ sinh ly tử biệt.

Lưu Giản đưa Tô Lương Mạt đi ra ngoài, Tống Phương đứng dậy, “Lão Nhị, cậu đi đâu?”

“Tôi tiễn cô ấy về.”

“Cậu không báo thù cho Chu Chính sao?” Tống Phương kìm nén tiếng khóc nức nở, Tô Uyển ở bên cạnh không dám nói gì, Tô Lương Mạt càng không biện minh gì được, trầm mặc chốc lát mới định mở miệng nói tiếng xin lỗi, liền nghe Lưu Giản nói, “Chị dâu, Thảm Tâm Lê là tôi giết, nếu như muốn truy rõ căn nguyên mà nói, có phải tôi nên lấy cái chết tạ tội không?”

“Cậu!” Tống Phương tức giận chỉ thẳng tay run rẩy, “Được, lão Nhị, cậu cứ như vậy bênh vực cô ta!”

Lưu Giản đẩy Tô Lương Mạt, “Em đi trước đi.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, chỉ đành phải đi thẳng.

Sau lưng, truyền tới tiếng Tống Phương đập phá đồ đạc, Tô Lương Mạt tăng nhanh bước chân về phía trước, bực bội trong lòng thủy chung không gạt đi được.

Mấy ngày tiếp theo, Lưu Giản trở nên trầm mặc ít nói, Tô Lương Mạt biết trong lòng anh có chuyện, nhưng mấy lần cô nói bóng nói gió, Lưu Giản đều nói chỉ là chuyện trong bang hội quá bận.

Cho đến nửa tháng sau.

Tô Lương Mạt rõ ràng cảm nhận được trạng thái tinh thần của Lưu Giản không giống với trước kia, người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng trong lòng Tô Lương Mạt vẫn để ý, lúc cô ở gần bên Lưu Giản, có thể cảm thấy rõ rệt trong mắt Lưu Giản có thứ gì đó bắn ra tung tóe, giống như cơ hội mà anh tìm kiếm lâu ngày, cuối cùng phải từ bỏ trước mắt.

Lưu Giản không nói với cô, Tô Lương Mạt cũng không hỏi.

Trong lòng hai người lại đè nặng cùng một vấn đề.

Hôm nay, Tô Lương Mạt từ sông bài đi ra, tìm một vòng cũng không thấy Lưu Giản, cô kéo Lý Đan sang một bên, “Nhìn thấy Lưu Giản không?”

“Không thấy, từ buổi sáng đã mất tăm rồi.”

Tô Lương Mạt gật đầu, bảo Lý Đan tiếp tục làm việc.

Cô tìm đến vài tên thuộc hạ của Lưu Giản, cũng đều nói không nhìn thấy anh đâu, Tô Lương Mạt luôn cảm thấy có gì đó không ổn, “Gần đây có tin tức gì về Hoắc lão gia tử không?”

“Thực sự là có,” Người đàn ông thường ngày đi theo Lưu Giản nói, “nghe nói đêm nay bến tàu ở Tứ Phong Đường có một lô vũ khí đạn dược cập bến, là Hoắc lão gia tử cầm cổ toàn bộ gia sản mới lấy được, có khả năng là muốn làm ra chuyện gì đó.”

“Ông ta không phải là gác kiếm rồi sao? Còn mua bán vũ khí?”

“Cắt, lão bất tử kia là bị dồn ép đến mất đài mới nói là muốn gác kiếm, kỳ thực dã tâm lão ta rất lớn.”

Tô Lương Mạt cho bọn họ rời đi trước, “Chuyện hôm nay đừng nói với ai cả.”

“Vâng.”

Hôm nay vừa vặn là ngày trời đầy mây, Tô Lương Mạt trở về phòng thay bộ đồ khác, áo thun bó sát còn bên ngoài là một chiếc áo khoác dài màu đen, che quá gối, cô lại đổi đôi giày boots cổ thấp sau đó mới ra khỏi cửa.

Cô đem theo mình một cái rương để ở chỗ ngồi phía sau xe, cô định liệu Lưu Giản cho dù thực sự muốn động thủ cũng sẽ chọn lúc trời tối, Tô Lương Mạt canh đúng thời gian, tới khoảng sáu giờ lúc này mới lái xe xuất phát.

Bến tàu ở Ngự Châu Tô Lương Mạt gần như đều biết rõ, cô không lái xe vào, xách theo cái rương đi một đoạn, lúc này trời bắt đầu mưa, mưa không lớn lắm, nhưng rơi trên đầu vai không bao lâu liền cảm thấy ướt át.

Tô Lương Mạt ngồi xổm trước cửa một nhà kho, bây giờ vẫn chưa nhìn ra được gì, ước chừng nửa giờ sau, một tiếng còi rất to từ mặt biển phía xa truyền tới.

Là tàu sắp cập cảng.

Tô Lương Mạt mở cái rương, từ bên trong lấy ra một khẩu súng bắn tỉa.

Toàn bộ mấy kho hàng đột nhiên đều bị người bên ngoài khóa trái, Hoắc lão gia tử xuất hiện trong tầm mắt Tô Lương Mạt, cô nhìn cánh cửa bị khóa kín, lo lắng trong lòng bị tiếng còi truyền tới che lấp.

Lão gia tử được một đám người hộ tống đi về phía bến tàu, gần như cùng một lúc, một loạt tiếng súng vang lên, ngay sau đó, cục diện giống như bị mất không chế, hộ vệ hộ tống lão gia tử nhanh chóng rút lui về gần kho hàng, Tô Lương Mạt nhìn thấy người của Tương Hiếu Đường từ trong chỗ ẩn nấp tràn ra, dẫn đầu rõ ràng là Lưu Giản.

Cô không vội đi ra ngoài, Tô Lương Mạt cầm súng bắn tỉa, địa hình bên này cô đã sớm quan sát hết, cô lặng lẽ đi đến dưới một gốc cây đại thụ, vừa mới định trèo lên cây, lại nhìn thấy một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt, Tô Lương Mạt dán chặt cả lưng lên thân cây, ngẩng đầu nhìn phía trên.

Đây chắc chắn cũng là tay súng bắn tỉa.

Cách đó không xa, vài người của Tương Hiếu Đường bị bắn chết.

Xem ra đây là do Hoắc lão gia tử đã sắp đặt từ sớm.

Tô Lương Mạt thấy Lưu Giản sốt ruột trả thù, cô rút khẩu súng ở bên hông, nhắm vào chân tên đàn ông.

Tên đàn ông bị bắn trúng rơi từ trên cây xuống, Tô Lương Mạt bồi thêm trên người hắn một phát, sau đó kéo thi thể của hắn sang một bên, cô quan sát bốn phía, xác định không có người nào, lúc này mới trèo nhanh lên cây.

Tô Lương Mạt chọn một chỗ khá cao, lại có vài người Tương Hiếu Đường bị bắn chết, tay bắn tỉa phân bố ở nhiều hướng khác nhau, cũng may lúc này Tô Lương Mạt tiến vào không có chọn chỗ lớn, nếu không đã sớm bị nhắm trúng.

Lưu Giản dẫn người xông vào kho hàng Hoắc lão gia tử lần trốn, Tô Lương Mạt vừa lo vừa sốt ruột, cô dựa vào tiếng súng bắn tỉa phát ra mà phán đoán vị trí, nhưng mục tiêu xem ra quá nhỏ, cô chỉ gắng gượng bắn rơi hai tên, Tô Lương Mạt nghĩ tới Lưu Giản, biết không thể ở đây lãng phí thêm thời gian, cô vác súng bắn tỉa nhảy xuống khỏi cây, đi xuyên thẳng qua lối đi hẹp giữa thùng đựng hàng, không để đối phương có cơ hội hạ thủ.

Tô Lương Mạt khom lưng chạy đi, trong kho hàng một chút động tĩnh cũng không có, yên lặng làm người ta cảm thấy không thích hợp.

Nhưng cho dù như vậy, Tô Lương Mạt vẫn nhắc chân nhẹ nhàng bước vào.

Cánh cửa sau lưng bị đập mạnh xuống, âm thanh rùng rợn như khúc nhạc dạo đầu mở màn phim kinh dị vào mười hai giờ đêm, trong kho hàng bày đủ thứ loại máy móc phế liệu, còn có mấy gian phòng thông với nhau.

Tô Lương Mạt đi vào, bên trong không có một người nào, cô không dám lên tiếng, nơi này cũng không coi như trống trải, bằng không bị người khác nhắm trúng thể nào cũng không biết.

Tô Lương Mạt tìm một vòng, sau đó tiến vào gian phòng thứ hai.

Cô bước thật nhẹ nhàng, chỉ thấy cái bóng của mình bị kéo dài sau đó đập lên mấy thùng vật liệu hình trụ được sắp xếp ngay ngắn, cô càng đi về phía trước càng cảm thấy rùng mình, cánh tay bị người khác mạnh mẽ níu lại, Tô Lương Mạt lão đảo một cái, đã bị kéo vào một ngách nhỏ.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy Lưu Giản, “Anh không sao chứ?”

Trên mặt Lưu Giản có máu, con người đỏ tươi hất tay cô ra, “Em tới đây làm gì?”

“Em không yên tâm.”

Về mặt anh nghiêm nghị, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy những người theo Lưu Giản đi vào đây, “Những người kia đâu?”

“Không biết.”

Tô Lương Mạt để súng bắn tĩa xuống, “Đây là cái bẫy, Lưu Giản, chúng ta phải nghĩ cách đi ra ngoài.”

“Lão đầu tử kia vẫn còn ở đây, đêm nay anh nhất định phải giết chết lão.”

Tô Lương Mạt hạ thấp giọng, “Cửa ra cùng với lối thoát hiểm ra ngoài toàn bộ đều bị chặn hết rồi, Lưu Giản, chúng ta nghĩ cách thông báo cho người khác đi.”

Lưu Giản nhìn động tác cầm điện thoại của Tô Lương Mạt, “Em cho rằng lão ta sẽ không dự liệu trước được chuyện này? Đừng phí sức.”

Cô nhìn thấy màn hình điện thoại di động hiện lên không có tín hiệu, Tô Lương Mạt nhét điện thoại lại vào túi.

“Bây giờ phải làm sao?”

Lưu Giản cho dù nôn nóng trả thù, nhưng vẫn chưa đến mức đánh mất lý trí, “Nơi này có camera, nhất cử nhất động của chúng ta đều phơi bày dưới mắt kẻ khác, chẳng khác nào chúng ở trong tối chúng ta ở ngoài sáng.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, thấy ở mỗi góc đều có gắn camera, ở hướng bắc vách tường còn có một cái tivi, một hồi tạp âm đột ngột truyền tới tai, tivi lóe sáng, xuất hiện hình ảnh.

Là Hoắc lão gia tử.

Lưu Giản không chế không xông ra ngoài, Tô Lương Mạt theo ngay bên cạnh anh, Hoắc lão gia tử cười xảo quyệt, “Lão Nhị ơi lão Nhị, hôm nay là ngày tốt của tôi, cậu nói cậu có thâm thù đại hận gì mà không chịu buông tha cho lão đầu tử tôi đây?”

“Lúc trước ông hại chết Chính ca, có nghĩ tới trong bụng chị dâu tôi còn đang mang một đứa trẻ không?”

“Tôi biết ngay chuyện này cậu sớm muộn cũng sẽ tìm được ta, muốn trách thì trách người của Tứ Phong Đường kia quá ngu xuẩn, nếu sớm biết như vậy tôi nên chọn người thông minh một chút để hợp tác, để cậu cả đời này cũng không tìm được cơ hội trả thù.”

Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm khuôn mặt già nua xấu xí trên màn hình, Hoắc lão gia tử nói xong cười to ha ha hai tiếng, “Nhưng mà bây giờ cũng không sao cả, những kẻ tới đây với cậu cậu đừng tìm nữa, có thể Chu Chính ở dưới lòng đất đã gặp được chúng, các người nếu đã huynh đệ tình thâm, vậy cậu ‘hảo hảo’ đi theo hắn đi.”

“Ông chỉ vì Thảm Tâm Lê?” Tô Lương Mạt hỏi một câu.

Ánh mắt Hoắc lão gia tử dừng trên người cô, “Tô tiểu thư cũng ở đây, thật đúng là duyên ương khổ mệnh. Chuyện Thảm Tâm Lê chính là một cơ hội, Chu Chính vẫn luôn không để tôi vào mắt, lão Nhị, tôi gián tiếp giúp cậu một lần, nói gì đi nữa cậu cũng không nên đối với tôi như vậy.”

Lưu Giản nhắc súng, đem họng súng nhắm ngay màn hình.

Hoắc lão gia tử đêm nay đã chuẩn bị một trò chơi dài vô cùng thú vị, lão ta cười cười nhìn động tác của Lưu Giản, “Lão Nhị, chuyện cậu cần cảm ơn tôi kỳ thực còn chưa dừng lại ở đây, bây giờ Tô Lương Mạt đi theo cậu, thực ra cũng có công lao của tôi.”

Trong mắt Lưu Giản lộ vẻ nghi hoặc, “Lời này của ông có ý gì?”

“Nếu không phải vì cái chết của Chiêm Tùng Niên, cô ta với Chiêm Đông Kinh cũng không dây dưa với nhau đến hôm nay, như vậy các người cũng không thể nào quen biết, có mấy lời tôi không ngại nói rõ, cái chết của Chiêm Tùng Niên... Hùng thủ rất cuộc là ai, tôi nghĩ nói ra Chiêm Đông Kinh cũng không tin.”

Tô Lương Mạt nheo mắt, “Ông biết?”

“Những chuyện này, các người sẽ lập tức có cơ hội hiểu rõ, đương nhiên, trước lúc đó tôi còn có một phần đại lễ muốn tặng cho các người.”

Lưu Giản kéo cánh tay Tô Lương Mạt một phát giấu cô ra sau lưng, trên màn hình nụ cười của Hoắc lão gia tử càng lúc càng quỷ dị, Tô Lương Mạt nhạy cảm nghe thấy có tiếng bước chân đến gần phía bên này, cô hô lên, “Lưu Giản!”

Lưu Giản đẩy cô vào trong góc hẹp bên cạnh, tiếng súng truy kích ở bên tai, Tô Lương Mạt che hai tai lại, thấy Lưu Giản xoay người bắn mấy phát súng.

Hoắc lão gia tử là nay không giết chết hai bọn họ ở đây là không bỏ qua, Tô Lương Mạt cảm thấy khói súng đuổi theo xẹt qua bên tai, cô vươn cánh tay cản lại. Lưu Giản xử lý liên tiếp mấy tên, anh thụt người lại gần bên cạnh Tô Lương Mạt nhanh chóng đổi băng đạn.

Hai người phối hợp chặt chẽ, nhưng mỗi một cử động đều nằm trong mắt kẻ khác, Lưu Giản giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt đứng dậy, “Đi, tìm xem có còn đường ra khác hay không.”

Tô Lương Mạt đi theo sau lưng Lưu Giản, người đàn ông xoay người bắn một phát, Tô Lương Mạt cảm giác thấy có chút đau đốn trên cổ, Lưu Giản kéo cô vào trong kho hàng bên cạnh, Tô Lương Mạt sờ lên cổ, rút ra một cây kim tiêm.

Lưu Giản cầm lấy thứ đó, “Đây là thứ rác rưởi gì?”

Tô Lương Mạt cầm trong tay đưa đến trước mắt nhìn, có dính chút máu, “Em cũng không biết.”

Lưu Giản dẫn cô đến một góc nào đó yên lặng, tiếng bước chân sau lưng đột nhiên biến mất, Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần dựa vào vách tường, Lưu Giản vác súng đi ra ngoài, vẫn không nhìn thấy một kẻ nào.

Một hồi âm thanh nặng nề của cửa sắt lọt vào tai, lối đi hai bên rõ ràng đã bị bịt kín, hai người họ cứ như vậy bị bao vây trong không gian đơn độc, cũng không có kẻ đuổi giết, Lưu Giản đang cảm thấy kỳ quái, anh quay trở lại bên cạnh Tô Lương Mạt. Vừa ngồi xuống cạnh cô nhìn sang, đã thấy hai gò má cô đỏ hồng, ánh mắt có chút mơ màng, bộ dạng hình như rất khó chịu.

Lưu Giản vươn tay, “Sao vậy, bị thương ở đâu rồi?”

Anh kéo cánh tay Tô Lương Mạt cẩn thận xem xét, cô cắn khước miệng, nhưng vẫn không khống chế được âm thanh vỡ vụn trong miệng truyền ra.

Hai mắt Lưu Giản sa sầm, “Có phải rất khó chịu không?”

Tô Lương Mạt hất tay Lưu Giản ra, mười ngón tay siết chặt lấy cổ áo, hai chân khép lại, nhưng vẫn khó nhịn ma sát.

Lưu Giản trầm mắng một tiếng, “Mẹ kiếp, hạ được hạ lưu như vậy.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 104: Muốn cô ! – Giúp em một chút!! (hay)

99. Chương 104: Giúp Em Một Chút!! (đặc Sắc)

Chương 104: Giúp em một chút!! (đặc sắc)

Tô Lương Mạt cũng tự mình đoán được, thứ thuốc này không phải thuốc độc, so với thuốc độc còn tàn phá tâm trí con người hơn.

Hai chân cô không ngừng đập lung tung, sau lưng thấm đầy mồ hôi, mười ngón tay khó chịu xoắn chặt một chỗ.

Lưu Giản giắt súng lại bên hông, “Có chịu đựng được không?”

Tô Lương Mạt lúc này đến lời nói của người đàn ông cũng không nghe được, cô gập cong hai chân, mồ hôi từng giọt từng giọt như vòi nước đã mở van trượt qua gò má nhỏ giọt xuống cần cổ, Lưu Giản cũng không dám đụng vào cô, “Mẹ kiếp, lão cầm thú này.”

“Lưu Giản, anh đi đi.”

“Đi, anh bây giờ có thể đi đâu?” Lưu Giản chán nản dựa ở bên cạnh, “Em đừng có đợi lát nữa chịu đựng không nổi liền nhào về phía anh.”

Tô Lương Mạt lúc này còn có thể nói được vài câu hoàn chỉnh, “Yên tâm, em có thể không chế được, anh trước đó tìm xem có lối ra hay không, nếu không em thật khó chịu đến chết ở đây.”

Lưu Giản nhìn quanh bốn phía, anh đứng dậy đi tới trước hai cánh cửa sắt, lại tìm kiếm khắp nơi, chỉ tìm thấy một cái cửa sổ, “Bên ngoài đều được hàn lan can sắt, cho dù có bò cũng không bò ra được.”

“Xem ra là nhốt chúng ta như chim để chơi rồi.”

Lưu Giản nuốt chút nữa bật cười, “Những lời này của em, có thể ở trong không khí căng thẳng thế này chọc anh cười, cũng chỉ có mình em.”

Tô Lương Mạt không nói gì nữa, một đợt lại tiếp một đợt sóng khô nóng cuốn tới, thân thể càng lúc càng hư không, cổ như bị người ta bóp nghẹt vô cùng khó chịu, cô chưa bao giờ biết loại thuốc này còn có tác dụng mạnh như vậy.

Cô bắt đầu xuất hiện phản ứng khó chịu, khom lưng nôn khan không ngừng, Lưu Giản lúc này mới luống cuống hoang mang, “Xem ra đây không phải là thuốc bình thường.”

Huống hồ là tiêm vào trong cơ thể, so với uống bằng miệng còn kịch liệt hơn.

Tô Lương Mạt che miệng lại, càng nôn, thân thể càng nóng cháy, Lưu Giản đứng bên cạnh không giúp được bất cứ việc gì.

Tivi treo ở trên cao lại lần nữa hiện lên hình ảnh, Hoắc lão gia tử xem ra vẫn còn rất yên ổn xuất hiện, trên mặt lão ta vẫn bày ra nụ cười như trước, “Tô tiểu thư, được tính phát tác rồi chứ?”

Lưu Giản muốn đứng dậy, bị Tô Lương Mạt kéo lại.

Hoắc lão gia tử thật ra nhìn thấy hai người, “Tô tiểu thư, cô cũng đừng gắng gượng chống đỡ nữa, được tính của thuốc này không phải cứ gắng nhịn một chút liền có thể qua được, nó nhất định phải được phóng thích mới được, cho dù bây giờ tôi thả các người ra ngoài, cho dù đến bệnh viện cũng không có tác dụng, cô với lão Nhị cũng nên ‘tình đầu ý hợp’ chứ? Sao không dứt khoát thành toàn chuyện tốt này, hơn nữa ở sau lưng rốt cuộc có làm hay chưa cũng không có ai nói tiếng nào.”

Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh, thấy cô ôm chặt hai vai hai cánh tay không ngừng run rẩy, Hoắc lão gia tử nói tiếp, “Chờ công dụng của thuốc này phát huy đến mức cường liệt nhất, nếu như cô ta còn không phóng thích mà nói, Lưu Giản, cậu liền nhìn cô ta chết trước mặt cậu đi.”

Tô Lương Mạt rút súng, bắn liên tục mấy phát lên màn hình tivi.

Lưu Giản tiếp nhận súng từ trong tay cô, nhắm ngay camera ở bốn góc, bắn trúng hết toàn bộ sau đó lại bắn vỡ hết đèn trong kho hàng.

Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt nhàn nhạt từ ngọn đèn bên ngoài chiếu qua cửa sổ, ý thức Tô Lương Mạt bắt đầu không rõ ràng, Lưu Giản nhìn đến gò má cô, cô giương nhẹ cái cằm, khó khăn nuốt nước bọt, đưa tay giống như muốn kéo quần áo, Lưu Giản lưỡng lự một hồi, vẫn là vương tay đè tay Tô Lương Mạt lại, “Nếu không gắng gượng được nữa, em cứ nói với anh.”

“Lưu Giản...” Thanh âm Tô Lương Mạt như đang thì thầm, rất nhẹ rất nhẹ, “Em, em rất khó chịu.”

“Cách có thể giúp được em chỉ có một, em có thể để anh giúp em không?” Giọng nói Lưu Giản không khỏi khàn đặc, “Có lẽ, lão đầu tử kia cũng chỉ là gạt chúng ta.”

Tô Lương Mạt gập cong hai chân, Lưu Giản ngồi ở bên cạnh không nói gì nữa.

Ước chừng khoảng mười phút sau, Tô Lương Mạt lật người ngã mạnh xuống một bên, Lưu Giản vội vàng đứng lên kéo cô dậy, “Sao rồi?”

Môi cô tái xanh, “Khó chịu quá, thân thể trưởng quá.”

Ngoài bến tàu, một đoàn xe lái đến gần cổng sắt khóa chặt.

Hàn Tăng với Tống Các lần lượt xuống xe, hai người nhìn cổng sắt khóa chặt, bên trên còn có xích sắt quấn quanh mấy vòng.

Tống Các trở lại trước xe, khom lưng nói với người đàn ông bên trong, “Kính thiếu, cửa khóa rồi.”

“Phá đi.” Chiêm Đông Kinh không nhanh không chậm trả lời.

Tống Các gọi người đến bắt đầu hành động, hấn chống cánh tay lên mũi xe, “Kính thiếu, chúng ta như vậy có quá trắng trợn không?”

“Lão đầu tử mượn bến tàu của Tứ Phong Đường chuyển hàng, sao không nói lão ta trắng trợn, lúc trước trên bàn họp nói hay lắm, lão an an định định ở nhà không nhúng tay vào chuyện bang hội, cũng không cho phép dùng bến tàu chuyển hàng, lão được lắm, còn muốn lộ vũ khí này, ta thấy lão là ngại mạng của mình quá dài đi!” Giữa kẻ rằng Chiêm Đông Kinh phát ra âm lệ, Tống Các gật gật đầu, “Ngài nói đúng.”

Tiếng xích sắt rơi xuống đất truyền đến, Hàn Tăng cho người đẩy mở cổng.

Hắn nhanh chóng trở lại trước xe. “Kính thiếu, làm xong rồi.”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, Tống Các với Hàn Tăng ngồi vào hai bên xe, một đường lái thẳng vào trong.

Hai chân Tô Lương Mạt không ngừng quẫy đạp loạn xạ, lại hao phí chút khí lực cuối cùng sót lại, bộ dáng như vậy không khác nào vũng vầy giầy chết, Lưu Giản kéo một cái thùng gỗ chuyển đến bên cạnh cô, đạp lên mép thùng gỗ nhìn ra ngoài.

Xe của Chiêm Đông Kinh dừng lại, Hàn Tăng với Tống Các xuống xe trước, Hoắc lão gia tử vốn không ngờ Chiêm Đông Kinh sẽ chen vào trong này một cước, nghe trước cửa có động tĩnh lập tức có kẻ đi mật báo, Hoắc lão gia tử liền vội vàng vàng chạy tới.

“Đông Kinh, ngọn gió nào thổi cậu tới đây vậy.”

“Lão gia tử, chúng ta cũng dừng quanh co, tôi đến xem thử hàng.”

Sắc mặt Hoắc lão gia tử rõ ràng rất khó coi, “Hàng gì?”

“Hoắc lão gia tử, bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, sao ông lại đến đây?”

“Tôi, tôi đến bến tàu xem xét, mấy ngày nữa có nhóm thương buôn bên ngoài đến đây, tôi cũng muốn học hỏi người ta chút việc buôn bán, cậu cũng biết, chuyện bang hội tôi sớm đã không quản.”

Chiêm Đông Kinh không chút che dấu nụ cười lạnh lẽo trên mặt, tầm mắt quét qua từng kho hàng một, “Vậy sao tôi lại nghe nói, đêm nay có lộ vũ khí phải cập bến?”

Cũng không biết là kẻ nào tiết lộ tin tức, Hoắc lão gia tử vốn là muốn dụ Lưu Giản vào lưới, cho nên che giấu tin tức cực kỳ cẩn mật, “Lại là có kẻ nào ở đầu đó nói mò, đêm nay Tứ Phong Đường thật có mấy lô hàng, nhưng mà có phải là vũ khí đạn dược hay không thì tôi không biết, hơn nữa bến tàu này lúc trước cậu cũng đã phân cho Tứ Phong Đường rồi, trong mắt cậu giao dịch vũ khí cũng là chuyện nhỏ nhặt bình thường, Đông Kinh, mở một mắt nhắm một mắt bỏ đi.”

Lời bọn họ nói, bởi vì cách xa, một chữ Lưu Giản cũng không nghe được.

Lưu Giản chỉ nhận ra thân ảnh của Chiêm Đông Kinh.

Tâm tình Lưu Giản nặng nề ngồi xuống lại bên cạnh Tô Lương Mạt, anh nghiêng đầu nhìn Tô Lương Mạt đang khó chịu, “Chiêm Đông Kinh tới rồi.”

Tô Lương Mạt không có chút phản ứng nào, chỉ còn lại khí lực thở dốc.

Lưu Giản rũ cánh tay chạm xuống mặt đất, nền xi măng lạnh lẽo có vết sắt rỉ loang lổ chạm lên mu bàn tay anh, người đàn ông từ từ siết chặt tay, cực lực ẩn nhẫn, Lưu Giản nghe thấy âm thanh của mình, xa lạ mà quen thuộc, lại giống như không phải từ trong miệng mình nói ra, “Lương Mạt, hay là tìm cách cho Chiêm Đông Kinh biết.”

Tô Lương Mạt hình như nghe không hiểu lời của anh, cũng không còn khí lực dư thừa, cô chớp chớp mắt, muốn hỏi cho rõ lời này của Lưu Giản là có ý gì.

Lưu Giản không nhẫn tâm nhìn vào mắt cô, “Anh không muốn nhìn em khó chịu như vậy đến chết, Lương Mạt, hay là... để hân tới đây đi.”

Nói xong, tự mình cắn chặt răng sít sao, anh không nhìn thấy phản ứng của Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt nghe vậy, chỉ cảm thấy buồn cười, cô khẽ cong khoe miệng, cô biết Hoắc lão gia tử không có nói dối, hiện giờ ngọn lửa ở trong người gần như đốt cô sắp chết rồi, nhưng chính cô là không có cách nào phóng thích.

Khổ sở hai năm như vậy cô cũng qua được, Tô Lương Mạt không muốn chết ở đây.

Cô dùng sức đập đầu lên vách tường, Lưu Giản nghe thấy tiếng động, vươn tay ra che đầu cô lại, “Em điên rồi!”

Tầm mắt Tô Lương Mạt lơ mơ, cũng không thể nhìn rõ gương mặt trước mắt này, “Em khó chịu.”

Thấy Lưu Giản không nói lời nào, Tô Lương Mạt lại nói, “Nếu như... nếu như là anh ta, em, em tình nguyện chết.”

Khoe miệng Lưu Giản run rẩy, nhìn thấy bộ dạng của cô so với chính bản thân mình bị còn khó chịu hơn.

Giọng nói Tô Lương Mạt lộ ra mê hoặc vô cùng, thanh êm dịu mềm mại, “Giúp em.”

Lưu Giản cả kinh, toàn thân giật mình cứng ngắc tại chỗ!

Không được đáp lại, lời nói Tô Lương Mạt mang theo chút thiếu kiên nhẫn, “Giúp em một chút.”

Chút phòng tuyến cuối cùng mà Lưu Giản cố giữ vững bị thanh âm của cô đánh sụp, “Anh là ai?”

“Lưu Giản.”

Anh cơ hồ có thể cảm giác được tế bào toàn thân vui mừng nhảy lên, Lưu Giản vươn tay kéo tới một cái, để cho Tô Lương Mạt ngồi dán chặt lên trên thắt lưng mình.

Thân thể cô càng thêm không kiên nhẫn vặn vẹo, hai tay Lưu Giản cố định trên eo cô, “Lương Mạt, em không hối hận chứ?”

Tô Lương Mạt đưa tay ôm chặt cổ anh, “Em không muốn chết.”

Lưu Giản đẩy cô ra một chút, môi mỏng áp lên môi Tô Lương Mạt, đây không thể nghi ngờ là một kiểu thuốc độc kích thích khác, lý trí còn sót lại của Tô Lương Mạt toàn bộ bị nghiền nát, nụ hôn này là cô chủ động, khoe môi run rẩy biến thành cắn xe, bàn tay Lưu Giản trượt đến khóa quần của cô.

Đã có thể chạm đến đầu khóa kéo, anh do dự một chút, sau đó kéo xuống dưới.

Tô Lương Mạt thở dốc nồng đậm, được tính đang đến lúc vùng vẫy giãy chết cực hạn, mồ hôi cô rơi như mưa, đầu tóc dính ướt áp chặt lên gò má, cũng dán lên gò má Lưu Giản, hơi thở Tô Lương Mạt nóng hổi, bàn tay trần trụi bên ngoài càng thêm nóng cháy làm người ta khiếp đảm.

Lưu Giản dần dần không thể không chế được, giống như chính mình cũng trúng thuốc kích dục.

Chiêm Đông Kinh cho Tổng Các dẫn theo thuộc hạ tới bến tàu lục soát đến cùng, phần lớn người đều rời đi, chỉ còn lại thân ảnh của hắn trong khoảng sân to như vậy, có vẻ trống vắng mà thừa thớt.

Dường như cảm thấy có gì đó khác thường, Chiêm Đông Kinh giương mắt nhìn về phía kho hàng ở đằng xa, bên trong một màu đen kịt, ngọn đèn lộ ra chỉ nhìn thấy cánh cửa sổ.

Hoắc lão gia tử căng thẳng nhìn chằm chặp bến tàu, vừa rồi lão cho người nhanh chóng chuyển hàng hóa xuống, chỉ là còn chưa kịp chở ra ngoài, Chiêm Đông Kinh đã tới.

“Đông Kinh, lẽ nào trong tay cậu còn thiếu chút hàng này sao?”

“Lão gia tử, ông rốt cuộc muốn làm cái gì?” Chiêm Đông Kinh nhìn về phía lão.

Da mặt Hoắc lão gia tử co rúm lại, “Những lời này của tôi là nói thay cho Tứ Phong Đường, phân biện cho người cũng là phân biện cho bản thân.”

“Lão gia tử, nếu như những lô hàng kia không phải của ông, vậy tôi cũng ngả bài với ông, tôi nhìn trúng.” Chiêm Đông Kinh kéo môi cười, trong mắt hiện lên sắc mặt khó coi của Hoắc lão gia tử.

Lưu Giản sau cùng, vẫn là đem khóa kéo của Tô Lương Mạt kéo lên.

Hai tay anh để hai bên đùi chân Tô Lương Mạt lại, rồi sau đó lần lượt động động thất lưng.

Bọn họ thân mật dán chặt lại một chỗ, Tô Lương Mạt có thể cảm giác được phần kia thuộc về người đàn ông cương cứng, trán Lưu Giản cùng tựa lên trán cô, đến cả lông mi Tô Lương Mạt cũng đều ướt đầm, anh nghĩ, anh cần phải đợi lúc cô trong trạng thái hoàn toàn thanh tỉnh mới có thể muốn cô.

Anh tăng nhanh động tác, cọ sát cách một tầng vải vóc, lúc này đối với Tô Lương Mạt mà nói đặc biệt có tác dụng kích thích y như vậy, hai tay cô mềm nhũn rũ xuống sau lưng Lưu Giản, tư thế như vậy, cũng giống hệt như hai người chân chính hợp lại làm một.

Tiếng rên rỉ của Tô Lương Mạt bị nghiền nát vụn, Lưu Giản cũng không chịu nổi, hai tay anh siết chặt eo của cô, môi mỏng áp tới gần cắn cắn vành tai nhạy cảm của cô.

Tô Lương Mạt bấu chặt mười ngón tay lên bắp vai người đàn ông, cảm giác trống rỗng đột sau cao hơn đột trước bị đẩy lên đến tầng cao nhất, đột nhiên kéo căng rồi nổ tung, cảm giác choáng váng đánh tới, ngón tay Lưu Giản bóp chặt da thịt của cô, cũng không cầm giữ được vượt qua đỉnh điểm.

Cả người cô run rẩy một hồi, sau đó không nhúc nhích nằm trên người Lưu Giản.

Anh lui người tựa ra sau, phần lưng chống lên vách tường, từng hồi từng hồi tiếng thở dốc rõ rệt trộn lẫn nhau, mái tóc Tô Lương Mạt che mờ tầm mắt, sau khi phóng thích, cảm giác trống rỗng càng lớn trong người lưu luyến trần trọc không muốn rời, Lưu Giản vòng hai tay ôm chặt cô, “Để chịu hơn chút nào không?”

Tô Lương Mạt vẫn ngồi trên thất lưng người đàn ông, cô gật gật đầu, một câu cũng không nói được.

Lưu Giản giúp cô vuốt đầu tóc gầy toàn bộ ra phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng của Tô Lương Mạt, cô nhắm hai mắt lại, “Để em dựa một lúc.”

Lưu Giản không quên đề phòng, hai mắt thi thoảng nhìn bốn phía, toàn thân Tô Lương Mạt ướt át khó chịu, nhưng bây giờ mạng sống đều là tham vọng xa vời, càng không cần trên người sạch sẽ thoải mái.

Hai người ai cũng không lên tiếng, khô nóng trong cơ thể Tô Lương Mạt cũng từ từ có thể rút bớt, cô lui người, từ trên người Lưu Giản trượt xuống, hai người sóng vai dựa vào nhau, Tô Lương Mạt nhìn quanh, “Chúng ta phải nghĩ cách đi ra ngoài.”

“Anh đã xem xét qua rồi, nếu không có công cụ, chỉ dựa vào súng trong tay căn bản không mở được cửa.”

Tô Lương Mạt chỉ ngồi một lát, đợi thể lực khôi phục lại rồi đứng lên.

Cô ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, “Bên này cũng bị bịt kín?”

“Ừ.”

Tô Lương Mạt trèo lên thùng gỗ, phải nhón chân lên mới có thể nhìn ra ngoài.

Phóng tầm mắt ra bên ngoài rộng lớn như vậy, vừa vặn có thể nhìn thấy Chiêm Đông Kinh với Hoắc lão gia tử đứng ở đằng xa.

Hai tay Tô Lương Mạt chống lên bệ cửa sổ, “Lưu Giản, anh nói Hoắc lão gia tử có biết Chiêm Đông Kinh sẽ đến không?”

“Có lẽ là không biết, lão ta mua bán vũ khí là chuyện có thật, khẳng định không muốn Chiêm Đông Kinh chen vào một cước.”

Tô Lương Mạt nhìn xung quanh, bây giờ Hoắc lão gia tử tập trung đối phó với Chiêm Đông Kinh, chờ lão trì hoãn thời gian đến đây thì cơ hội sống của bọn họ không còn nữa.

Lưu Giản đứng trên thùng gỗ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Có cách nào không?”

“Lấy súng bắn tĩa ra.”

Lưu Giản liếc nhìn, nhảy xuống thùng gỗ cầm súng bắn tĩa nhắm vào đằng xa, “Nếu như sớm muộn cũng phải chết, thế nào cũng phải giết chết lão đầu tử kia.”

Tô Lương Mạt đề súng lại, cô tiếp nhận súng bắn tĩa từ tay Lưu Giản, “Bây giờ vẫn chưa phải lúc chờ chết, lão đầu tử kia sau này còn nhiều cơ hội.”

Tổng Các với Hàn Tăng đều trở lại đứng cạnh Chiêm Đông Kinh, hình như đang nói chuyện gì đó, trong lòng Tô Lương Mạt hiểu rõ, giả dụ cô một phát bắn chết Hoắc lão gia tử, vừa vặn thỏa mãn ý định của Chiêm Đông Kinh, hẳn cũng sẽ không tiến tới kho hàng. Càng không thể đả thương Chiêm Đông Kinh, đến lúc đó Tương Hiếu Đường sẽ càng thêm phiền toái, biện pháp tốt nhất, là đả thương người bên cạnh hẳn, dựa vào tính tình của Chiêm Đông Kinh, nhất định không lòi cho bằng được kẻ nổ súng kia ra thì không bỏ qua.

Tô Lương Mạt dùng súng nhắm vào mục tiêu, vòng chữ thập nhắm chuẩn về phía Hàn Tăng.

Hàn Tăng đứng ở hướng có lợi cho cô nổ súng, ngón tay Tô Lương Mạt ấn theo đường cò súng, do dự một lát, sau đó lại quay khẩu súng về phía Tổng Các.

Tất cả mọi kỹ năng của cô toàn bộ đều do Tổng Các dạy, như vậy tính ra, hẳn cũng gần như là thầy của cô.

Nhưng Tô Lương Mạt rất thù dai, những lời nói của Tổng Các vào buổi tối trước khi cô vào tù Tô Lương Mạt đến giờ vẫn không quên, cô nhắm khẩu súng ngay cánh tay Tổng Các, chờ đúng thời cơ sau đó bắn một phát! (Chipchip: Đã bảo chị nghe lầm rồi mà lị, mà thôi bắn chú nào cũng như nhau, hí hí)

Phịch một tiếng, Tổng Các bị đau đè lại cánh tay, sắc mặt Chiêm Đông Kinh đại biến, Hàn Tăng ở bên cạnh lập tức rút súng nhìn bốn phía, “Có tay bắn tĩa!”

Hoắc lão gia tử vừa nghe, thôi rồi, chuyện người của Chiêm Đông Kinh bị đả thương chỉ e là khó mà giấu giếm cho qua.

Mặt mày Chiêm Đông Kinh âm trầm quét về phía Hoắc lão gia tử, “Được lắm, ông lại dám ra tay với người của tôi.”

“Không phải, tuyệt đối không thể nào.” Người của lão không có mệnh lệnh, kẻ nào dám nổ súng, đầu óc Hoắc lão gia tử lờ mờ, nhất định là Tô Lương Mạt với Lưu Giản bị nhốt ở trong nhà kho.

Hàn Tăng nhìn ra đằng xa, “Kinh thiếu, dựa vào phương hướng mà đoán, chắc chắn ở bên kia.”

Chiêm Đông Kinh cắn răng, “Lục soát cho ta!”

“Đừng!” Hoắc lão gia tử muốn ngăn cản, nhưng Chiêm Đông Kinh làm sao chịu nghe lão ta, đám người lập tức kéo về phía kho hàng.

Hoắc lão gia tử chỉ đành sa sầm mặt mũi đi theo.

Tô Lương Mạt thu hồi súng bắn tỉa, Lưu Giản nhận lấy sau đó nhảy xuống khỏi thùng gỗ.

Người của Chiêm Đông Kinh nhanh chóng tìm được kho hàng kia, Hàn Tăng chịu trách nhiệm lục soát kho hàng ở bên này, hần thấy cửa kho hàng đóng chặt, “Kinh thiếu?”

Hoắc lão gia tử ra hòa giảng, “Bên trong chỉ là một đồng hàng hóa.”

Nếu để bọn họ phát hiện Lưu Giản, có lẽ sau này sẽ rất khó cơ hội cho lão diệt trừ Lưu Giản.

“Đây không phải là kho hàng của Tứ Phong Đường sao?” Chiêm Đông Kinh hỏi ngược lại, “Lão gia tử lại hiểu rất rõ thì phải?”

Tô Lương Mạt ở bên này có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, Lưu Giản cầm súng bắn về phía cánh cửa sắt hai phát.

Hàn Tăng phân phó thuộc hạ, “Đem dụng cụ tới đây, cạy cửa ra!”

“Vâng.”

Hoắc lão gia tử thấy không còn cách nào cứu chữa, lão gọi một tên bên cạnh tới, bảo hắn đi lấy thứ đồ gì đó.

Tên kia thừa dịp Chiêm Đông Kinh đặt chú ý vào kho hàng, hần lặng lẽ lui ra một bên, lách mình đi ra ngoài.

Cửa bị phá ra, thuộc hạ của Hàn Tăng kéo cánh cửa sắt lên.

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy hai đôi chân xuất hiện trong mắt, theo tầm mắt mở rộng, thân ảnh của Lưu Giản và Tô Lương Mạt dần hiện ra toàn bộ.

Chiêm Đông Kinh kinh ngạc.

Chiếc áo khoác qua đầu gối của Tô Lương Mạt dính đầy vệt rỉ kim loại màu vàng, đầu tóc có vẻ lộn xộn, sắc mặt tái nhợt, Lưu Giản nắm chặt súng trong tay, trong mắt đầy tàn ác như muốn ăn tươi nuốt sống Hoắc lão gia tử.

“Các người sao lại ở đây?” Chiêm Đông Kinh hỏi.

Tô Lương Mạt cùng Lưu Giản đi ra ngoài, Tô Lương Mạt nhìn về phía Hoắc lão gia tử, “Ông ta hại chết Chu Chính.”

Hoắc lão gia tử cười lạnh một tiếng, “Ăn nói bừa bãi!”

Cánh tay Lưu Giản cầm súng rú xuống bên người, tùy thời đều có khả năng cho lão một phát đạn, nhưng Lưu Giản hiểu, bên cạnh đều là người của Hoắc lão gia tử với Chiêm Đông Kinh, có thể anh còn chưa mở súng, đã bị bắn chết.

“Vừa rồi ở trong nhà kho, chính miệng ông đã thừa nhận.” Tô Lương Mạt không thấy Tống Các, chắc là đã được đưa đến bệnh viện.

“Tô tiểu thư, cô thật biết nói đùa.”

Chiêm Đông Kinh nhìn khẩu súng trong tay Tô Lương Mạt, “Là cô nổ súng về phía Tống Các?”

“Đúng, tôi với Lưu Giản bị nhốt ở trong này, nếu tôi không nghĩ cách ra ngoài, chúng tôi sẽ chết.” Tô Lương Mạt nói thật.

Khẩu khí Chiêm Đông Kinh không tốt, “Muốn sống, cô liền đem người khác khai đao?”

Tô Lương Mạt trầm mặt một lúc, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với Chiêm Đông Kinh, “Những thứ này là Tống Các đã dạy tôi.”

Hoắc lão gia tử vốn không ngờ Chiêm Đông Kinh lại đột ngột đến đây, kế hoạch chặt chẽ như vậy, lão càng không ngờ Tô Lương Mạt với Lưu Giản còn có thể sống sót đi ra ngoài, sợ Tô Lương Mạt nói ra chuyện không nên nói lão ta giành lời trước, “Tôi thấy các người là hướng về hàng của Tứ Phong Đường mà tới đúng chứ? Làm thế nào lại bị nhốt ở trong này, nói không chừng là tìm nơi nào đó kích thích.”

Về mặt Chiêm Đông Kinh xẹt qua tia tàn khốc, “Lão gia tử, nói không thể nói bừa.”

“Đông Kinh, cậu cũng là đàn ông, cậu xem xem cảnh tối lửa tắt đèn bên trong, lại nói bọn chúng bình thường không phải tình cảm rất tốt sao? Cậu dám đảm bảo bọn chúng không có lúc kiêu lòng không đậu?”

Tô Lương Mạt tiếp lời, “Chúng tôi không có hứng thú với hàng hóa của ông, Lưu Giản, chúng ta về thôi.”

Chiêm Đông Kinh do dự, “Lão gia tử, chuyện của Chu Chính ông che giấu cũng đủ kín kẽ rồi.”

“Không, chuyện đó tuyệt đối không liên quan tới tôi, Đông Kinh, tôi không có lý do hại chết Đoan Chính, chẳng lẽ cậu hoài nghi là vì Thảm Tâm Lê? Cô ta được tính là gì, chỉ là một người đàn bà mà thôi.”

Tên đàn ông lúc này đi ra ngoài nhanh chóng quay trở lại, “Giản lão Đại, ngài muốn tiêu điều tự tại tại sao không tìm một khách sạn thật thoải mái, lại nghĩ tới kho hàng rách nát của chúng tôi vậy?” Trong tay hắn cầm một thứ đồ, “Lần này hay rồi, không hiểu chuyện còn tưởng rằng bến tàu này của chúng tôi là nơi để yêu đương vụng trộm đây.”

Chiêm Đông Kinh mắt phượng hẹp dài quét qua, hắn đưa tay nín lấy cổ áo tên kia lôi tới bên cạnh, “Nói cho rõ ràng!”

“Kinh thiếu, trong kho hàng của chúng tôi đều có camera cùng máy ghi âm, ngài thấy bên trong đen kịt như vậy, vừa rồi tôi đi tra tìm một hồi, không ngờ lại vô tình phát hiện một đoạn ghi âm.”

Hoắc lão gia tử đứng bên cạnh, may mà lão đã tính trước.

Tô Lương Mạt tỉnh ngộ, thì ra lão trăm phương ngàn kế như vậy, là vì sau này không cần phải phiền phức tìm cớ.

Nghĩ đến việc nội dung ở bên trong có khả năng phơi bày, sắc mặt Tô Lương Mạt trắng bệch như tờ giấy, cho dù không có dính líu gì tới Chiêm Đông Kinh, nhưng xung quanh một vòng toàn bộ đều là đàn ông. Lòng bàn tay Tô Lương Mạt rỉ đầy mồ hôi, phản ứng như vậy rơi vào trong mắt Chiêm Đông Kinh nghiêm nhiên là đang chột dạ, hai mắt hắn gắt gao dán chặt thứ trong tay tên kia.

Lưu Giản tiến lên muốn lấy đi, lại bị Hàn Tăng đứng bên cạnh cản lại, Chiêm Đông Kinh siết chặt rồi thả lỏng bàn tay, “Nói cho tôi biết, đây là cái gì?”

“Anh thật muốn nghe sao?” Thân hình Lưu Giản cao lớn đứng trước mặt Chiêm Đông Kinh, bụi bẩn trên người trên mặt cho dù nhìn có vẻ nhếch nhác lại không thể che hết khí chất mạnh mẽ của anh, Chiêm Đông Kinh bị những lời này của Lưu Giản chọc giận, “Còn có thứ tôi không thể nghe sao?”

Thanh âm Lưu Giản tĩnh mịch, “Tôi khuyên anh đừng nên nghe.”

Hai người đối chọi gay gắt, Lưu Giản lui trở lại bên cạnh Tô Lương Mạt, “Cô ấy bị hạ được.”

Chỉ mấy câu đơn giản, làm Chiêm Đông Kinh trong nháy mắt con ngươi bị đốt cháy đỏ, bị kẻ khác hạ được?

Vậy đã phát sinh chuyện gì, nghĩ cũng biết.

Ánh mắt của hắn như cây đinh sắt ghim chặt lên Tô Lương Mạt, “Tôi đến đây một lúc lâu rồi, vì sao không cầu cứu sớm hơn một chút?”

“Cầu cứu cũng vô dụng,” Giọng điệu Tô Lương Mạt bình thản, “hơn nữa đây là lựa chọn của tôi, không liên quan tới anh.”

Chiêm Đông Kinh nhìn chòng chọc thứ trong tay, Lưu Giản lên tiếng, “Nếu như anh muốn nghe, ít nhất cũng đừng nghe trước mặt kẻ khác.”

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn Lưu Giản, sải bước đi ra ngoài, đứng trước cửa kho hàng tối mờ, Chiêm Đông Kinh hít một hơi thật sâu, trước giờ chưa từng cảm thấy mình lại có thời điểm phải e sợ.

Hắn điều chỉnh hơi thở, sau đó nhấn nút ‘play’.

Từng tiếng thở dốc kiêu mị của phụ nữ như một cây kim nhỏ, không ngừng đâm vào màng nhĩ Chiêm Đông Kinh, đây không thể nghi ngờ là cực hình tra tấn tàn khốc nhất.

“Giúp em một chút...”

“Anh là ai?”

“Lưu Giản.”

Giọng nói của Tô Lương Mạt, nói cho Chiêm Đông Kinh rõ ràng, cô biết người sắp trở thành người đàn ông của cô rốt cuộc là ai!

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương105: Trong cơn giận dữ, bắn chết!

100. Chương105: Trong Cơn Giận Dữ, Bắn Chết!

Chương105: Trong cơn giận dữ, bắn chết!

Tiếp theo đó, là từng đợt từng đợt thở dốc cao dần.

Chiêm Đông Kinh siết chặt động tác cầm máy ghi âm, hai mắt như muốn tròng ra thật lớn, gân xanh trên huyết thái dương nổi lên, mỗi một hơi thở mỗi một ánh mắt đều đầy tràn căng thẳng cùng phần nộ, giống như một cung tên đã lên dây, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra giết chết người!

Tất nhiên Chiêm Đông Kinh cũng nghe được câu nói kia.

“Nếu như...nếu như là anh ta, em tình nguyện chết.”

Thật hay!

Thật là một chuyện nực cười!

Trong thang máy ở khách sạn tại Thái Lan, lúc hần nhìn thấy Tô Lương Mạt tự mình nhéo ra những dấu vết kia trong lòng vừa hoảng vừa đau, nhưng trước sau lại không thể che dấu được bộ dáng tung tăng mừng rỡ, hần nghĩ, Tô Lương Mạt với Lưu Giản chắc hẳn là trong sạch, cho nên Lưu Giản đuổi tới tận Thái Lan, hẳn mới trăm phương ngàn kế ngăn cản bọn họ ở chung một phòng.

Nhưng Tô Lương Mạt đã không phải là người của hần nữa, Chiêm Đông Kinh cho dù muốn đề phòng, cũng khó ngăn được người khác tận dụng thời cơ, càng đừng nói là bị kẻ khác cố ý bỏ thuốc.

Tô Lương Mạt nhìn ra ngoài, thấy được bóng lưng cứng ngắc của Chiêm Đông Kinh.

Cô với Lưu Giản nhìn mắt nhau, Hoắc lão gia tử kéo khóe miệng cười vui vẻ, từ phản ứng của Chiêm Đông Kinh không khó nhìn ra, Lưu Giản lúc này đã chọc vào đồng rắc rối lớn.

Chiêm Đông Kinh tắt máy ghi âm đi, bước chân trở lại chầm chậm thông thả.

Hoắc lão gia tử không quên thêm mắm thêm muối, “Đông Kinh, nghe thấy chưa, hai người bọn chúng thực sự là biến nơi này thành khách sạn.”

Chiêm Đông Kinh ném thứ kia xuống đất, “Cô bị kẻ khác đánh thuốc?”

Hoắc lão gia tử chen miệng vào, “Tô tiểu thư thật biết thoái thác, nơi này lấy đâu ra thuốc?”

“Ồng câm miệng!” Chiêm Đông Kinh gầm lên một tiếng cắt đứt lời Hoắc lão gia tử.

Sắc mặt lão hết xanh lại trắng, không ngờ Chiêm Đông Kinh có thể trước mặt nhiều người như vậy thay đổi sắc mặt với lão, Hoắc lão gia tử giận đến tay chống quai trượng cũng run rẩy, Tô Lương Mạt vén tóc lên, lộ ra trên cổ một điểm màu đỏ, có dính chút máu.

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn, đường nét trên gương mặt càng phát ra lạnh lẽo.

Thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh từ bên ngoài tiến đến, “Kính thiếu, tìm được rồi, một lô vũ khí lớn, có loại súng bắn tia kiểu mới, còn có đạn pháo.”

Người đàn ông nheo mắt, “Lão gia tử, ông thủ khoản lớn đấy.”

Huyết sắc trên mặt Hoắc lão gia tử hoàn toàn không còn, Lưu Giản liếc nhìn bốn phía, đêm nay không giết được Hoắc lão gia tử sẽ rất khó tìm lại được cơ hội.

Tô Lương Mạt quan sát hai bên, từ trong lời lẽ của Chiêm Đông Kinh không thể đoán ra, hắc trắng trộn tiến vào như vậy, nhất định là muốn nuốt trọn lô hàng này, cô đưa tay đề lên cần cổ, “Em muốn đi bệnh viện, thật khó chịu.”

Lưu Giản tin là thật, cánh tay tự nhiên vòng lên bả vai Tô Lương Mạt, “Còn khó chịu sao?”

Những lời này chẳng khác nào cầm kim đâm vào tim Chiêm Đông Kinh, hắc cơ hồ không khống chế được, giờ súng trong tay lên chĩa thẳng vào trán Lưu Giản.

Lưu Giản không chút hoang mang, hai mắt bình tĩnh nhìn Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt đề lên nòng súng, “Anh dựa vào cái gì chĩa súng vào anh ấy?”

Đúng vậy, động tác lưu loát của Chiêm Đông Kinh sau đó, liền một chữ cũng không nói ra tiếng, hắc bị những lời này của Tô Lương Mạt hỏi đến đứng hình hoàn toàn.

Hoắc lão gia tử nháy mắt với người bên cạnh, mấy tên lần lượt bao vây lên trước, vậy Tô Lương Mạt với Lưu Giản vào giữa.

“Đông Kinh, Lưu Giản hôm nay là muốn giết tôi, hắc ngộ nhận cái chết của Chu Chính có liên quan tới tôi, không ngờ ở trên địa bàn của Tứ Phong Đường còn làm ra chuyện như vậy, theo lý chuyện nam nữ hoan ái tôi không nên quản nhiều, nhưng theo tôi thấy, đêm nay không thể thả bọn chúng ra ngoài.”

Chiêm Đông Kinh vô thần vô sắc, “Ý của ông là?”

“Chẳng lẽ cậu không muốn thu phục Tương Hiếu Đường vào tay?” Hoắc lão gia tử biết rõ lô vũ khí này không thể giữ được, “Thêm đồng vũ khí tối nay của Tứ Phong Đường, đối với cậu mà nói như hổ mọc thêm cánh.”

Tô Lương Mạt cẩn trọng nhìn bốn phía, ánh mắt lập tức rơi về phía Chiêm Đông Kinh.

Hoắc lão gia tử nhìn thứ bị Chiêm Đông Kinh ném vỡ, “Hơn nữa, Tô Lương Mạt trước kia là phụ nữ của cậu, bây giờ lại cùng Lưu Giản trộn chung một chỗ, loại không sạch sẽ này...”

Đoàng!

Tô Lương Mạt giật mình, người ở hiện trường cũng hoàn toàn thất kinh, hoàn toàn không đoán được là người nào nổ súng, có chuyện gì xảy ra dẫn tới nổ súng.

Đến khi nghe Hoắc lão gia tử la hét đau chân, nguyên một đám lúc này mới phản ứng.

Người nổ súng lại là Chiêm Đông Kinh.

Hàn Tăng đặc biệt nhảy bèn, người Hoắc lão gia tử dẫn theo toàn bộ đều bị khống chế hết.

Chiêm Đông Kinh giờ súng lên, hướng hòng súng thổi nhẹ, động tác kia so với quỷ sa tăng giống hệt nhau, Hoắc lão gia tử khiếp đảm, trong mắt còn chưa hết sốc, “Cậu, cậu lại dám nổ súng với tôi?”

“Hoắc lão gia tử, ở Ngự Châu tôn trọng ông nên mới gọi ông một tiếng như vậy, sớm nói ông gác kiếm đừng quản thêm nhiều chuyện, nhưng ông chuyện gì cũng muốn chen vào một cước, ông nói ông có nên chết không?”

“Cậu!” Hoắc lão gia tử nhìn quanh bốn phía, mặt mũi đầy hoảng sợ, “Cậu muốn thế nào?”

“Xin lỗi,” Chiêm Đông Kinh khẽ mở môi mỏng, “vì sự an toàn của Ngự Châu sau này, không thể giữ ông lại.”

Những lời này nói ra thật sự rất dễ nghe.

Chiêm Đông Kinh từ từ nâng cánh tay cầm súng, Hoắc lão gia tử hoảng loạn vạy phần, “Các người đều chết hết rồi? Cứu, cứu ta!”

Tô Lương Mạt không còn thần sắc, Lưu Giản nhìn cô, vừa muốn mở miệng, bị Tô Lương Mạt ném cho ánh mắt cản lại.

Chiêm Đông Kinh bắn một phát giữa ngực Hoắc lão gia tử.

Lão cũng coi như là nửa đời quá tháo, cuối cùng lại gián tiếp chết trong tay mình, trước khi Hoắc lão gia tử tới bến tàu đêm nay, thế nào cũng không tưởng tượng được kết quả sẽ như vậy. Thuộc hạ của lão một tên cũng không dám rục rịch, Chiêm Đông Kinh thu súng lại, nói với Hàn Tăng ở bên cạnh, “Giải quyết hàng hóa đi.”

“Vâng.”

Người đàn ông không nhìn Lưu Giản với Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt cũng không dám đảm bảo Chiêm Đông Kinh sẽ bỏ qua cho bọn họ, chuyện này xem ra những người ở đây ngoại trừ người Chiêm Đông Kinh đích thân đem tới, đều sẽ bị giết khẩu, tay cô cầm súng siết thật chặt, bất cứ khi nào cũng có khả năng bóp cò.

Động tác của cô tất nhiên không tránh thoát ánh mắt Chiêm Đông Kinh, hẩn kín đáo nhìn về phía cô, Chiêm Đông Kinh không hỏi một câu.

Hẩn cũng không có lý do để hỏi. Cho dù hẩn bỏ xuống tự tôn cùng kiêu ngạo.

“Các người đi đi.” Chiêm Đông Kinh bỏ lại một câu.

Tô Lương Mạt giữ chặt cổ tay Lưu Giản, “Đi mau.”

Hai người đi ra khỏi kho hàng, cách đó không xa nghe thấy tiếng súng nổ, Tô Lương Mạt nhìn ra đằng xa, “Xem ra mấy tay bắn tỉa đang ẩn nấp cũng bị xử lý.”

Hai người sải bước đi ra khỏi kho hàng, Lưu Giản trầm mặc, lúc vào trong xe, Lưu Giản phát động cơ lái xe ra ngoài.

Lái được một đoạn, Lưu Giản dừng xe ở ven đường.

Tô Lương Mạt thở dài một hơi, toàn thân mệt mỏi dựa vào ghế ngồi.

“Còn khó chịu không?”

Cô lắc đầu.

“Vừa rồi sao không cho anh mở miệng, Hoắc lão gia tử nói cái chết của Chiêm Tùng Niên không liên quan tới ba em, huống hồ rất có thể lão ta biết ai là hung thủ.”

Tô Lương Mạt chớp chớp mi mắt, “Để anh ta vĩnh viễn không biết không phải càng tốt hơn sao?”

“Nhưng chuyện này có liên quan tới ba em.” Lưu Giản không khỏi kinh ngạc.

Tô Lương Mạt xoay đầu nhìn anh, “Lúc trước khi Chiêm Đông Kinh khẳng định là ba em, anh ta cũng không có kiểm chứng thật chắc chắn, anh ta chỉ dựa vào thứ gọi là ‘chứng cứ’ kia để cho em ngồi tù, bây giờ thời gian cũng qua hai năm, em đắc tội với anh ta thanh toán xong rồi, nếu đã như vậy, hung thủ giết cha anh ta thì có liên quan gì tới em?”

“Anh cho rằng, em sẽ nói cho hẩn biết.”

Tô Lương Mạt cười lạnh, “Sau đó để anh ta áy náy, rồi để em với anh ta bắt đầu lại lần nữa phải không?”

Lưu Giản nhìn ngoài cửa xem một màu đen u ám, Tô Lương Mạt khẽ lắc đầu, “Lưu Giản, anh thích hợp đi đóng phim truyền hình.”

Lưu Giản lần nữa khởi động xe, “Anh chỉ nghĩ Chiêm Đông Kinh một lòng muốn tìm ra hung thủ giết chết Chiêm Tùng Niên, lời của Hoắc lão gia tử em cũng nghe thấy đấy.”

“Vĩnh viễn không tìm được cũng không có liên quan tới em,” Tô Lương Mạt không khỏi có ác ý, “hơn nữa anh ta kiên trì với ý nghĩ của mình không phải rất tốt sao? Ba em cũng không quan tâm chịu nổi oan khuất này.”

“Vậy em có tin ba em không liên quan gì tới chuyện này không?”

“Tất nhiên em tin,” Tô Lương Mạt chắc chắn, “mặc dù viên đạn thứ ba ở hiện trường giống của ba em, nhưng cũng không chắc chắn tuyệt đối, hơn nữa ba em khẳng định không có dính líu gì với người trong các bang hội.”

Lưu Giản gật đầu, “Anh vẫn nên đưa em đến bệnh viện thôi.”

“Em thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Chân tướng kỳ thật có đôi khi xuất hiện lúc người ta không kịp chuẩn bị, đối với Chiêm Đông Kinh thế nào, đối với Tô Lương Mạt cũng như thế ấy.

‘Khẳng định’ không chắc chắn đã là sự thật, cho nên mới có cách nói là ‘trở tay không kịp’.

“Vẫn nên đi đi.”

Tô Lương Mạt không lay chuyển được người đàn ông, cuối cùng vẫn bị Lưu Giản trực tiếp đưa tới bệnh viện.

Tiếng súng từng đợt chui vào tai Chiêm Đông Kinh, hắn đứng trước bến tàu nhìn ra đằng xa, Hàn Tăng đi đến bên cạnh hắn, “Kinh thiếu, gần như xong rồi, nggaivề trước đi.”

Chiêm Đông Kinh ném nửa liều thuốc trong tay xuống mặt biển, hắn đứng dậy đi ra khỏi kho hàng.

Trong lòng phát ra ý vị chua xót, từng vệt ánh sáng màu vàng ố rơi vãi trên đỉnh đầu, hắn bước đi khó khăn, một đoạn đường ngắn vốn chưa từng vượt qua gian nan như hôm này.

Tô Lương Mạt thật sự là hoàn toàn vứt bỏ hắn sạch sẽ.

Hàn Tăng ở đằng sau nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Chiêm Đông Kinh, hắn không hiểu được ‘tình cảm’ từ miệng bọn họ nói ra, cũng chưa từng nói qua chuyện yêu đương, hắn chỉ biết bộ dạng này của Chiêm Đông Kinh nhìn vào mắt, đến hắn cũng thấy khó chịu.

Tô Lương Mạt từ bệnh viện đi ra, kiểm tra nói không có vấn đề gì.

“Xem ra thuốc kia cũng chẳng có gì hơn thế này.”

“Nhưng mà ai lúc này khó chịu như vậy thiếu chút nữa chịu không nổi?” Lưu Giản cười tiếp lời.

Hai người đồng thời nghĩ đến một màn phát sinh trong kho hàng, nhiệt độ trong ô tô chật hẹp lập tức tăng cao, nay cả Lưu Giản da mặt dày như vậy cũng có chút lúng túng, “Vây, anh đưa em về nhà.”

“Ồ.” Tô Lương Mạt thì quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Dù sao chỉ còn kém một bước cuối cùng, cảm giác nên có, quả thật là có.

Nghĩ tới đây, được tính trong cơ thể dường như muốn thức tỉnh, Tô Lương Mạt luôn cảm thấy kiểm tra trong bệnh viện hình như có sai sót, Tô Lương Mạt điều chỉnh lại tâm trạng, cảm thấy ổn rồi, cũng không để tâm.

Hôm sau.

Tô Lương Mạt hồi phục tinh thần đến sông bài.

Lưu Giản thay xong quần áo từ trên lầu đi xuống, Tống Phương với Tô Uyển đều ở trong phòng khách, thấy anh xuống, Tống Phương đứng dậy trước tiên, “Lão Nhị, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lưu Giản cài khuy tay áo, “Chị dâu, chuyện gì?”

“Hoắc lão gia tử chết rồi?”

“Đúng.”

Tống Phương khó nén mừng rỡ, “Lão bắt tử đó, đáng chết từ sớm rồi.”

Lưu Giản đi về phía bàn ăn, Tống Phương với Tô Uyển cùng đi theo, “Lão Nhị, những người khác...”

“Chị dâu, tôi nói lại một lần nữa, chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với Tô Lương Mạt, lúc trước tôi giết Thẩm Tâm Lê cô ấy cũng không biết.” Lưu Giản cầm đôi đũa, tầm mắt rơi vào trong chén, “Chị dâu, tôi có lỗi với Chính ca, người chị cần trách là tôi.”

Tống Phương nghe vậy, giọng điệu hòa hoãn, “Chuyện này, tôi là nên trách cậu, nhưng hai năm qua tôi sớm đã xem cậu như em trai, làm sao có thể hận cậu? Chỉ có thể nói đây là số mạng, hơn nữa, nếu muốn trách, người đầu tiên nên trách là tôi, nếu không phải tôi khẳng khẳng muốn đến Vọng Thiên Lâu ăn cơm...”

Vành mắt Tống Phương ửng đỏ, ghen ngào lên tiếng.

Tô Uyển vội vàng khuyên nhủ, “Chị dâu, đừng như vậy, đều đã qua rồi.”

Lưu Giản để đôi đũa trong tay xuống, “Tô Uyển, cô ôm Đậu Đậu lên lầu trước đi, tôi có lời muốn nói với chị dâu.”

Tô Uyển nhìn Tống Phương, chỉ đành đứng dậy.

Cô ta bước chậm rãi lên lầu, mơ hồ cảm giác được chuyện Lưu Giản muốn nói có liên quan tới mình.

Lưu Giản ngẩng đầu liếc cô ta, Tô Uyển chỉ đành phải tăng nhanh bước chân lên trên.

Chỉ là, cô ta không có lên thẳng lầu hai, sau khi lên cầu thang, đứng đằng sau bồn hoa chỗ khúc quanh.

“Lão Nhị, có chuyện gì cần phải tránh Tô Uyển?”

“Chị dâu, vẫn là chuyện kia.”

Tô Uyển nghe đến đó, không nhịn được hoảng hốt, cô ta biết Lưu Giản chưa bao giờ bỏ đi ý nghĩ kia.

Tống Phương suy nghĩ một chút, nhất thời không hiểu, “Chuyện gì?”

“Em muốn đưa Tô Uyển đi.”

“Cậu...” Tống Phương nhìn vẻ kiên định trên mặt Lưu Giản, “Cô ấy dù sao cũng theo cậu hai năm, Đậu Đậu cũng là cô ấy nuôi lớn, không nói tới tình cảm giữa hai người, cậu nói, hai năm thanh xuân của một người con gái, cô ấy không vì cái gì khác, còn không phải là vì yêu cậu sao?”

Những thứ này Lưu Giản đều hiểu, “Chị dâu, nhưng tôi không yêu cô ta.”

Tống Phương nhìn bữa sáng trên bàn, “Ai, cậu thật sự đã hạ quyết tâm rồi.”

“Vâng.”

“Cậu không phải thật sự có tình cảm với Tô Lương Mạt kia chứ?”

“Chị dâu, mặc kệ sau này thế nào, Tô Uyển tôi nhất định phải đưa đi, tôi sẽ cho cô ta một khoản tiền, ít nhất để cô ta nửa đời sau vô lo vô ưu...”

Lưu Giản không chỉ một lần đề cập chuyện này với chị ta, Tống Phương cũng đã cân nhắc kỹ càng, cứ tiếp tục dây dưa như vậy đối với Tô Uyển cũng không tốt, hai người vẫn luôn phân phòng ngủ, Lưu Giản chịu giữ Tô Uyển, chính là xem cô ta như bảo mẫu của Đậu Đậu, mỗi tháng đều cho sinh hoạt phí, nhưng tới bây giờ chưa từng nói chuyện với Tô Uyển nhiều hơn một câu, chứ nói gì tới chủ động thân mật.

Phụ nữ không phải sợ nhất chính là theo lầm người sao?

Suốt hai năm qua, Tống Phương cũng coi như Tô Uyển là người trong nhà, tất nhiên nên vì cô ta mà cân nhắc, “Cậu đã quyết định, tôi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là phía Tô Uyển...”

“Tôi sẽ nói chuyện với cô ta.”

Tô Uyển ngồi xổm ở chỗ kia, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển không gượng dậy nổi.

Cô ta khổ sở đợi hai năm, rốt cuộc đến cuối cùng vẫn không chạy khỏi số mệnh.

Lưu Giản chờ Tô Lương Mạt, cô ta cũng chờ bên cạnh anh như vậy, cô ta bình thường tìm đủ cách nịnh nọt Tống Phương, chính là vì vào thời điểm mấu chốt Tống Phương có thể nói giúp mình vài lời.

Không ngờ, bây giờ cả Tống Phương cũng cảm thấy cô ta nên rời đi.

Nước mắt che đi tầm mắt mờ nhạt của Tô Uyển, trái tim tắc nghẽn ngay cả khóc cũng không được, Lưu Giản hạ quyết tâm, trước kia còn có Tống Phương khuyên can, lúc này cô ta còn có thể dựa vào ai?

“Lão Nhị, vậy để Tô Uyển ở lại đây chừng mười ngày đi, tôi bảo cô ấy giao Đậu Đậu cho bảo mẫu, đợi Đậu Đậu thích ứng được rồi, thì hãy để cô ấy đi.”

Lưu Giản suy nghĩ một chút, “Được.”

“Đừng bạc đãi Tô Uyển, cô ấy dù sao cũng vì cậu có nhà không thể về, tiền đồ cũng bị hủy hoại.”

Lưu Giản không có cảm giác gì quá lớn lao, con người đi đường nào cũng đều do bản thân tự chọn, không trách trên đầu người khác được.

Tô Uyển về phòng, Đậu Đậu ngồi trước tivi gần đó đang nghịch đồ chơi nho nhỏ, “Mẹ nuôi, mẹ nuôi.”

Tô Uyển ôm thẳng bé để lên đầu gối, đôi con người ngơ ngác không biết nhìn về đâu.

Lưu Giản tinh thần sáng khoái đi tới sông bài, Tô Lương Mạt gặp anh trước cửa thang máy, hai người nhìn nhau, Tô Lương Mạt nhướn miệng cười, hai người đối với chuyện tối hôm qua ai cũng không nói, cũng chưa ai quên được.

Cửa thang máy mở ra, Tô Lương Mạt bước vào trước, Lưu Giản theo sau đứng bên cạnh cô.

“Anh tính đưa Tô Uyển đi.”

“Chị ta đồng ý không?” Tô Lương Mạt nhìn chăm chú phím số đang tăng lên.

“Không đồng ý cũng phải đi, hơn nữa anh cũng không có cách nào cho cô ta hạnh phúc.”

Cửa thang máy ‘đỉnh’ mở ra, Tô Lương Mạt đi thẳng ra ngoài, “Chuyện của anh anh tự mình quyết định là được rồi.”

Đi lên tầng ba, Tô Lương Mạt đi quanh chiếu bạc một vòng trước, cô tới trước lan can, nhìn cảnh tượng náo nhiệt dưới tầng hai, từ sau khi cô ra tù cũng chưa từng nghĩ tới chuyện tình cảm, Chiêm Đông Kinh không thể nào, nhưng cô cũng chưa thật sự cân nhắc tới Lưu Giản.

Lý Đan tìm quanh, mới tìm thấy cô ở nơi yên ắng này.

“Lương Mạt, có người xưng là Tô Uyển, nói là chị của cậu.”

Tô Lương Mạt đứng im không động đậy, Lý Đan không đợi được câu trả lời của cô, “Lương Mạt?”

“Cậu đưa cô ta tới phòng nghỉ đi.”

“Được.”

Tô Lương Mạt bước nặng nề trở lại tầng hai, con người có đôi khi chính là như vậy, muốn tránh xa rắc rối, nhưng rắc rối hết lần này tới lần khác cứ tự tìm tới cửa.

Lý Đan với Tô Uyển tới rất nhanh, đưa Tô Uyển vào phòng nghỉ, Lý Đan biết ý đóng cửa rồi đi.

Tô Lương Mạt ngồi trên ghế sofa, chỉ chỗ ngồi đối diện, “Ngồi đi, chị tìm tôi có việc gì không?”

“Lưu Giản bảo tôi rời đi, cô biết không?”

“Anh ấy vừa rồi có nói với tôi.”

Vành mắt Tô Uyển ửng đỏ, “Lương Mạt, chuyện này có liên quan tới cô không?”

Tô Lương Mạt không dám chối bỏ sạch sẽ, Lưu Giản hành động như vậy hơn phân nửa cũng là vì cô, “Tô Uyển, tôi vốn dĩ chưa từng yêu cầu.”

“Đúng, cô chưa từng yêu cầu, nhưng Lưu Giản vì cô chuyện gì cũng có thể làm, chứ nói gì là đuổi tôi đi.” Tô Uyển không che giấu được tâm trạng kích động, “Cô muốn chối bỏ? Nhưng từ khi bắt đầu cô đã làm mọi thứ đảo lộn lên rồi.”

“Tô Uyển, đi theo anh ấy hai năm chị vẫn chưa nhìn ra sao? Nếu anh ấy yêu chị, chị bây giờ sẽ không tới tìm tôi.”

Tô Uyển kích động đứng phắt dậy, “Nhưng nếu không có cô chần ở giữa, Lưu Giản chắc chắn sẽ tiếp nhận tôi.”

Tô Lương Mạt lắc đầu, so với hành động của Tô Uyển, cô lại điềm tĩnh lãnh đạm hơn, “Vậy tôi nói với chị, nếu như tôi với Lưu Giản không ở bên nhau, anh ấy sớm muộn cũng để chị đi, nếu như tôi muốn ở lại bên cạnh anh ấy, Tô Uyển, chị lại càng không phải là chướng ngại giữa chúng tôi. Tôi nói ra như vậy, có lẽ chị sẽ khó tiếp nhận, nhưng sự thật là vậy. Chị yên tâm, Lưu Giản để chị đi, nhất định sẽ trả lại cho chị tiền đồ sáng sủa, từ nay về sau trở lại thế giới mà chị từng ở đi, chị với bác trai bác gái máu mủ ruột thịt, bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho chị, chị không giống tôi, chị còn có cơ hội quay lại. Cũng không có bao nhiêu người biết quan hệ của các người...”

“Im đi!” Tô Uyển lạnh giọng cắt đứt lời của Tô Lương Mạt, “Để tôi rời đi, sau đó thuận tiện cho cô nhảy vào chỗ đó phải không?”

“Chẳng lẽ chị cảm thấy cuộc sống hiện tại như vậy, là chị mong muốn sao?”

Tô Uyển á khẩu không trả lời được, Tô Lương Mạt cầm ly nước trên bàn trà uống một ngụm, cổ họng Tô Uyển khô khan, “Có hạnh phúc hay không, đều là do tôi lựa chọn.”

“Ngu ngốc mê muội.” Tô Lương Mạt nghĩ, nếu như đổi lại là cô giống Tô Uyển, cô nhất định không chút do dự mà rời khỏi, khi vẫn còn kịp quay đầu.

“Lương Mạt, cô yêu anh ấy không?”

Tô Lương Mạt đóng chặt môi trái tim không nói một lời.

“Tôi yêu anh ấy nhiều thế nào, chắc chắn cô biết.”

Tô Lương Mạt thở dài, “Đừng như vậy, chúng ta cho rằng đó là thứ đáng quý, trong mắt đàn ông có khi còn không đáng một đồng.”

Tô Uyển hai tay che mặt, “Tôi cho rằng chờ đợi hai năm, sẽ không uổng phí...”

Lại là hai năm, nước lợ vô vị trong miệng Tô Lương Mạt tùy ý lan tràn, “Nhưng mà may là, cuộc sống còn có rất nhiều cái hai năm.”

Tô Uyển kinh ngạc nhìn cô, “Tô Lương Mạt, tim của cô là lạnh phải không?”

“Nếu không muốn tôi như thế nào, giúp chị khuyên Lưu Giản? Tô Uyển, chúng ta không thể thay người khác đưa ra bất kỳ quyết định nào.”

Tô Uyển nghe vậy, cũng biết rõ thái độ Tô Lương Mạt, cô ta giống như bóng bay xì hơi ngồi liệt trên ghế sofa.

Tổng Các là vừa mới trốn bệnh viện ra ngoài, loại vết thương này đối với hắn mà nói bất quá chỉ là bình thường.

Đi vào phòng khách, thấy Hàn Tăng ngồi đó, nghe tiếng bước chân Hàn Tăng ngẩng đầu, “Sao cậu lại xuất viện?”

Tổng Các giờ giờ cánh tay bị thương lên, “Chỗ đó có cái gì tốt chứ, đúng rồi, tối hôm qua thế nào?”

“Không quá tốt.”

Tổng Các khấn trương nhìn bốn phía, “Kính thiếu bị thương?”

Hàn Tăng ‘ừm’ một tiếng.

Tổng Các đành mặt tiến lên, “Ồ đâu?”

“Trên người thì không việc gì, đoán chừng trong lòng lại rất khó chịu, không phải có câu vết thương trong tim còn đau hơn vết thương trên thân thể sao chứ?”

Tổng Các ngồi xuống cạnh Hàn Tăng, “Đầu óc cậu từ khi nào thì học được quanh co vòng vèo vậy?”

Hàn Tăng một bụng phần nộ, đem chuyện tối hôm qua kể từ đầu tới cuối cho Tổng Các.

Chiêm Đông Kinh vốn chưa từng có thói quen thức dậy trễ, nhưng hôm nay lại nằm trên giường không chịu dậy, hẳn cảm thấy rất mệt, mệt đến nỗi tay chân cứng nhắc không muốn động dậy.

Bảo mẫu không dám lên lầu, Hàn Tăng với Tổng Các hai người đều luôn chờ dưới lầu.

Chiêm Đông Kinh liều mạng nhiều năm như vậy, sau khi Chiêm Tùng Niên chết, người khác đều cho rằng hẳn là thái tử gia lên ngôi là chuyện rất nhẹ nhàng, dù sao căn cơ của Chiêm Tùng Niên vẫn còn đó. Nhưng chỉ có vài chuyện trong lòng Chiêm Đông Kinh rõ nhất, mưa bom bão đạn thập tử nhất sinh, hẳn đều ném qua cả, cũng luyện thành tâm địa sắt đá.

Nhưng lần này, viên đập thép cứng bất quá xuyên qua tim, kết quả làm hắn đau đớn kịch liệt.

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn trần nhà, những lời Tô Lương Mạt nói thành công không xóa đi được dấu vết, in sâu trong trí nhớ của hắn khó mà mờ đi.

Theo lý, bên cạnh hắn có Đường Khả, cô cũng có Lưu Giản, lẽ ra bình thường mỗi bên nên đi một hướng, nhưng hắn luôn không nhận được quay đầu lại nhìn thử, càng muốn nhìn, càng phát hiện Tô Lương Mạt như vậy thu hút hắn không cách nào rời mắt.

Chiêm Đông Kinh mệt mỏi nhắc người dậy, đứng lên lại cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn kéo ngăn tủ, từ bên trong lấy ra khẩu súng.

Đây là quà sinh nhật bị Tô Lương Mạt vứt bỏ trong lúc đánh cược, sau đó hắn vẫn nhặt trở về.

Tin Hoắc lão gia tử bị giết, hôm sau truyền đi sôi sục cả Ngự Châu, ngay cả cảnh sát cũng xuất mã, người chết ở bến tàu của Tứ Phong Đường, Tứ Phong Đường đương nhiên không chối được can hệ.

Mặc dù bình thường không có mấy người để lão gia tử vào mắt, nhưng cơ hội tốt như vậy, bang hội ở Ngự Châu vẫn tập hợp một chuyến, nói muốn đòi lại công đạo cho lão.

Lưu Giản đến đó rồi trở về, gọi Tô Lương Mạt tới cạnh, “Tứ Phong Đường công món nợ oan này, lão Đại bọn họ bị bắn chết, toàn bộ địa bàn cũng bị Chiêm Đông Kinh thu vào túi.”

“Đây cũng là chuyện sớm muộn, Chiêm Đông Kinh muốn thôn tính cả Ngự Châu, tất nhiên muốn ra tay từ bến tàu trước, Tứ Phong Đường lần này tự chuốc rắc rối, sau này chúng ta càng nên cẩn thận.”

Lưu Giản chống hai tay ra ngoài lan can, “Ngự Châu này, không biết sẽ có một ngày đồng nhất hay không?”

“Lòng người rệu rã, Chiêm Đông Kinh cũng không thể bảo đảm nắm người tay chân dưới Tứ Phong Đường không làm ra chuyện mờ ám, cho nên anh ta muốn bước từng bước, nếu không sẽ không kịp tiêu hóa.”

“Sòng bài bên này làm ra tiền, anh rót vào vũ khí, còn nữa, nhà kho tối hôm qua chúng ta bị nhốt, bị Chiêm Đông Kinh mất quả lựu đạn phá nổ rồi.”

Tô Lương Mạt trầm mặc không nói gì nữa.

Nơi đó, từ đầu tới cuối là cái gai trong lòng Chiêm Đông Kinh, hắn thu trọn bến tàu ở Tứ Phong Đường, nếu như đã muốn dùng, vậy ít nhất không thể lưu lại cái kho hàng này.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 106: Lương Mạt, tha thứ cho tôi (chân tướng từ miệng Mạc Thanh)

101. Chương 106: Lương Mạt, Tha Thứ Cho Tôi (chân Tướng Từ Miệng Mạc Thanh)

Chương 106: Lương Mạt, tha thứ cho tôi (chân tướng từ miệng Mạc Thanh)

Lưu Giản nhìn chăm chăm gò má Tô Lương Mạt đến xuất thần.

Cô xoay đầu lại, ánh mắt bất ngờ chạm vào anh, rất nhiều lần Tô Lương Mạt đều phát hiện được Lưu Giản cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, mặt cô nóng lên, lại quay đầu lại lần nữa.

Lý Đan đứng lúc đi qua, hai người đi tới khúc quanh ở hành lang, Thụy kéo tay Lý Đan, “Cô có phát hiện thấy, hai người này có gì đó không ổn.”

“Không ổn chỗ nào?”

“Cô nhìn ánh mắt bọn họ, dù sao cũng không giống lúc trước, cô nói xem tối hôm qua có phải đã phát sinh chuyện gì không?” Thụy mười phần bát quái.

Lý Đan quan sát thân ảnh đằng xa, “Nhìn không ra được, Giản ca với Lương Mạt không phải vẫn luôn chung đụng như vậy sao?”

“Tôi nói đây là sự khác biệt giữa phụ nữ với thiếu nữ mà, dù thế nào tôi nhìn ra được không giống, cho dù không có gì, nhưng nhất định là có chuyện.” Thụy chắc nịch mười phần.

Lý Đan nhìn nhìn lại, “Có sao?”

Thụy nói với Lý Đan cô cũng không hiểu, “Mau đi làm việc đi, cô đấy, sau này nên ‘hảo hảo’ học tập rèn luyện thêm.”

Hai ngày sau, Chiêm Đông Kinh dẫn người ra phi trường.

Mạc Thanh mang theo không ít hành lý, sau khi Chiêm Tùng niên chết bà ta liền ra nước ngoài, lần này tính định ngụ cư ở Ngự Châu, nhà cửa ở Mỹ trước tiên cứ để đấy, lúc quyết định trở về đã tính như vậy.

Hai mẹ con không có ôm hôn thăm thiết hay là hàn huyên, hai người ngồi vào chỗ sau xe, một đường thẳng tới nghĩa trang.

Mạc Thanh thắp hương cho Chiêm Tùng Niên, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm trước mộ của ông, “Ba, con vẫn sẽ nghĩ cách tìm bằng được Tô Khang, hỏi rõ ràng cái chết của ba rốt cuộc có liên quan tới ông ta hay không?”

Mạc Thanh dừng động tác, nén hương trong tay cháy đoạn ngắn rơi xuống chân, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn, “Mẹ?”

“Không việc gì, con đưa mẹ thêm một nén.”

Chiêm Đông Kinh đem nén hương đã chuẩn bị đưa cho bà ta, Mạc Thanh nhìn ảnh chụp trên bia mộ, không nói nửa lời, bái lạy xong rồi đi.

Đợi đến khi Chiêm Đông Kinh đi vào theo trong xe, Mạc Thanh lập tức mở miệng, “Con biết Tô Khang?”

“Ông ta có liên quan tới cái chết của ba.”

Mạc Thanh lạnh mặt, “Làm sao nhìn ra được?”

Chiêm Đông Kinh đem chuyện lúc trước từng việc kể lại cho bà ta, Mạc Thanh nghe vậy, khuôn mặt căng thẳng, xe trở lại Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh thấy sắc mặt bà ta kỳ lạ, “Mẹ?”

Mạc Thanh đi thẳng lên phòng, phòng ở tầng hai đã sửa sang lại, bà ta đứng ở đầu cầu thang xoay người về phía Chiêm Đông Kinh nói, “Con lên đây với mẹ.”

Người đàn ông nhắc chân bước lên.

Đi vào trong phòng, Chiêm Đông Kinh đóng cửa lại.

Mạc Thanh nhìn bốn phía không có người, lúc này mới vội vã hỏi, “Rốt cuộc Tô Khang chết hay chưa?”

“Chưa chết, ra nước ngoài rồi.”

Mạc Thanh cuối cùng cũng thả lỏng, “Vậy thì tốt.”

“Mẹ, mẹ biết ông ta?”

Mạc Thanh tránh né một lúc, bà ta tránh đi tầm mắt Chiêm Đông Kinh, “Ông ta quen biết ba con, mẹ chỉ gặp qua một hai lần, ấn tượng không sâu.”

Chiêm Đông Kinh đi tới trước ghế sofa, ngồi xuống khoanh hai tay trên đầu gối, “Hai năm trước mẹ về đây, nhìn thấy Tô Lương Mạt ở cạnh con, chính là con gái của ông ta.”

“Cái gì?” Mạc Thanh giật mình.

Chiêm Đông Kinh nghi hoặc nhìn bà ta, Mạc Thanh căng thẳng nói tiếp, “Không phải con bé nói ba nó chết rồi sao?”

“Với người ngoài, cô ấy luôn nói như vậy.”

“Bây giờ con bé đâu rồi?”

Mạc Thanh lần trước trở về chỉ là để tẩy mộ, lại nói bên cạnh Chiêm Đông Kinh chỉ là một cô gái, hơn nữa muốn đối phó Thẩm Tâm Lê, hấp tấp mấy ngày bà ta cũng không có thời gian điều tra lại lịch của Tô Lương Mạt.

Thấy Chiêm Đông Kinh ngồi ngẩn ra ở đó không nói gì, Mạc Thanh bước lên trước, “Mẹ đang hỏi con đấy.”

“Hai năm trước xảy ra chuyện, cô ấy đã vào tù rồi, bây giờ quản lý sòng bài cho Tương Hiếu Đường.”

Mạc Thanh không có hỏi lại, Chiêm Đông Kinh nhìn về phía bà, “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nói cái gì?”

“Con hiểu lắm rồi.”

Mạc Thanh còn chưa kịp nói câu kế tiếp, chỉ bốn chữ này làm Chiêm Đông Kinh như rơi vào hầm băng, tay chân lạnh buốt đến chết lặng.

“Mẹ cũng là nghe ba con nhắc tới Tô Khang, một người làm quan một người trong hắc đạo, nhưng giao tình lén lút của bọn họ cũng không tệ, Tô Khang là bạn của ba con, chỉ có điều lại vướng mắc chỗ đơn vị công tác của Tô Khang, cho nên bên ngoài ít người biết được. Trước khi ba con xảy ra chuyện nhận được cuộc điện thoại, trước lúc đi đem di động khóa lại trong tủ bảo hiểm, nhưng từ nội dung cuộc điện thoại mẹ có thể đoán ra được là Tô Khang. Ông ta cảnh báo ba con có cấp trên muốn động tới ông ấy, sau đó ba con đi ra ngoài, cũng chính là ngày hôm đó ông ấy xảy ra chuyện.”

Chiêm Đông Kinh kéo căng gương mặt, “Cho nên viện đạn thứ ba ở hiện trường...”

“Là của Tô Khang,” Mạc Thanh nói ra nhẹ nhàng, “sau khi xảy ra chuyện, Tô Khang có tìm mẹ, nói ông ta muốn đi cứu ba con, nhưng vẫn là chậm một bước, ông ta ở hiện trường cũng có nổ súng, sau đó ông ta khó tự bảo toàn tính mạng, cũng không kịp nói thêm gì khác, mẹ cũng đáp ứng nguyện vọng của ông ta đối với chuyện của ông ta không nghe không hỏi, ông ta không hy vọng liên lụy tới người nhà của mình.”

Nếu như Mạc Thanh can thiệp, tất nhiên sẽ khiến hắc đạo và cả cảnh sát để ý.

Chiêm Đông Kinh đột nhiên ngẩng đầu lên, “Sao mẹ không sớm nói cho con biết?”

“Mẹ làm sao biết đằng sau còn có những chuyện gì, Đông Kinh, con vẫn còn quá trẻ, hiện tại Tô Khang lưu lạc bên ngoài chưa rõ sống chết, nhìn cảnh tượng của ba con, con chiếu cố thật tốt con gái của ông ta đi.”

Những lời này nói ra thật đơn giản, Chiêm Đông Kinh lần đầu tiên cảm nhận được sâu sắc cái gì được gọi là ‘ý trời trên người’.

“Sau này con có cùng Tô Lương Mạt tìm được Tô Khang, nhưng ông ta không chịu tiếp nhận giúp đỡ của con.”

“Ông ta đương nhiên muốn phải bỏ sạch sẽ với chúng ta, chẳng lẽ sau này ông ta cũng muốn bước chân vào hắc đạo sao? Huống hồ ai cũng không thích người nhà của mình cũng bị liên lụy theo.”

Chiêm Đông Kinh lui người tựa ra đằng sau, trầm tư suy nghĩ, hẳn phái người điều tra, lại không ngờ Tô Khang để lại đủ dấu vết không phải vì hại Chiêm Tùng Niên, hơn nữa còn vì hai người là bằng hữu, xuất hiện trước đó còn muốn cứu ba hắn.

Điểm này, Chiêm Đông Kinh thế nào cũng không ngờ được.

Mạc Thanh lại hỏi thêm một câu, “Cô gái kia làm sao lại vào tù?”

Một câu nói, không khác gì một con dao hung hăng đâm một nhát trong lòng Chiêm Đông Kinh, hắn hít thở cũng cảm thấy đau buốt, không khí trong lồng ngực bị một đôi tay từng chút từng chút tước đi sạch sẽ, còn lại chỉ có đau đớn vô tận cùng cảm giác hít thở không thông.

“Là bị con đưa vào.”

“Cái gì?” Mạc Thanh kinh hãi.

Chiêm Đông Kinh khoanh hai tay chống đỡ cái cằm, “Con lúc đó vừa đúng lúc tra ra được Tô Khang có liên quan tới cái chết của ba...”

Mạc Thanh thở dài, “Như vậy tính ra, cũng bị phán quyết hai năm rồi.”

Chiêm Đông Kinh không lên tiếng gật đầu.

“Con thật là!”

“Tô Khang người này đáng tin không? Có khi nào có khả năng lời ông ta nói không đáng tin?” Chiêm Đông Kinh nhớ tới lá thư, “Còn có trong lá thư ông ta gửi cho Tô Lương Mạt, con lại không nhìn ra được ông ta với ba có bao nhiêu giao tình sâu đậm, thậm chí còn đem chứng cứ đưa cho bạn của ông ta...”

“Đông Kinh,” Mạc Thanh cắt ngang lời hắn, “người không vì mình trời chu đất diệt, con không thể trách Tô Khang chưa lại cho bản thân một đường lui, nhưng với chuyện của ba con, ông ta quả thật chưa từng có tâm tư đó, có lẽ ông ta lúc đó cũng muốn muốn cân nhắc cho chính mình, nhưng chuyện trước đó thì... Đối với Tô gia, chúng ta có lẽ đã mắc nợ rồi.”

Chiêm Đông Kinh ra khỏi phòng, hai vai bị hai chữ ‘mắc nợ’ đè ép đến suy sụp.

Hắn thật sự không có cách nào rũ bỏ được ý nghĩ kia, bước chân hắn nặng nề, lái xe ra khỏi Thanh Hồ Đường.

Mercedes-Benz Biome màu xám bạc như tia chớp lạnh lẽo phá vỡ không trung, Chiêm Đông Kinh gần như nhấn chân ga đến cùng, sự thật này đánh hắn đến quân lính tan rã.

Cây xanh hai bên đường theo tiếng gió lao vút qua phát ra tiếng vọng rầm rì, khẩu súng Chiêm Đông Kinh để trên hộp số rơi xuống chân, hắn đánh tay lái một cái, quẹt qua chiếc xe Toyota màu đỏ đâm tới trước dải phân cách, Chiêm Đông Kinh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, vẫn tiến lên phía trước.

Đêm nay, cỗ xe Mercedes-Benz Biome trở thành xe âm linh, không ít xe đều không may khó thoát thân, giao thông trên đường bị tắc nghẽn hoàn toàn, còn nối tiếp nhau tông vào đuôi xe, nghiêm trọng hơn còn bị xe của Chiêm Đông Kinh đá bay thẳng hai ba thước.

Hắn nghĩ, hắn điên rồi.

Hắn không có chỗ trút bỏ, không có biện pháp nào có thể làm tâm tình đang mâu thuẫn cũng thống khổ bình tĩnh trở lại.

Con người âm lệ của người đàn ông phản chiếu lên gương chiếu hậu, khuôn mặt như được chạm khắc tỷ mỹ, hai tay hắn nắm chặt vô lăng, đi khắp nơi không mục đích xuyên qua màn đêm phồn hoa náo nhiệt.

Hai bên là kiến trúc cao tầng lạnh lẽo, trong đầu Chiêm Đông Kinh không khỏi nhớ tới lời Lưu Giản đã nói.

Nếu có một ngày, chân tướng hắn tin tưởng tan vỡ, hắn định dùng cái gì trả lại hai năm cho Tô Lương Mạt?

Chiêm Đông Kinh cảm thấy hai mắt khê chua chát, ngay cả đầu lưỡi trong miệng cũng đắng ngắt, lúc qua cầu vượt không kiêng nể gì quẹo rẽ lung tung, đâm đầu tới một chiếc xe vừa vận lái tới, Chiêm Đông Kinh lấn lướt đường của đối phương, lại không có chút ý định tránh đi.

Đối phương nhần còi ầm ỉ, chỉ thấy xe phía trước giống như là tảng đá khổng lồ vọt nhanh lên trước, liền vội vã tránh đi, đèn xe phía trước đâm vào lan can.

Chủ xe chưa hoàn hồn, một hồi lâu sau mới mắng ra tiếng, “Mẹ kiếp, gặp quỷ rồi!”

Xe Chiêm Đông Kinh lên đường cao tốc, hướng thẳng tới sông bài của Tương Hiếu Đường.

Thời tiết hai ngày nay không tốt, lúc này mưa bụi mù mịt hắt lên trên kính chắn gió, cần gạt nước đang đưa, tầm mắt Chiêm Đông Kinh cũng mờ ảo.

Hắn đậu xe ở một bên, thấy Tô Lương Mạt từ sông bài đi ra, hôm nay cô thay đổi cách ăn mặc, áo khoác da thắt eo màu đen, bên dưới là quần jean xanh đậm.

Tô Lương Mạt ôm trong tay cái máy tính, vừa mới định đi về phía bãi đỗ xe, Chiêm Đông Kinh lại thấy Lưu Giản từ sông bài chạy ra, cầm cái ô mở ra.

Tô Lương Mạt nhìn nhìn, “Mưa cũng không to lắm, chạy vài bước là tới rồi.”

“Vẫn cứ mang theo đi, không phải tối nay đưa Tô Trạch đi ăn cơm sao? Nhóc con quậy phá lợi hại, đừng để hai người đều bị ướt.”

Cô suy nghĩ một chút, vẫn là nhận lấy cái ô, “Anh nói cũng đúng.”

Lưu Giản vốn không có ý định đi vào, “Hay anh đi cùng với em nhé.”

“Đêm nay không phải có hai mối lớn sao? Yên tâm đi, đối phó Tô Trạch dùng thức ăn là được rồi.”

Lưu Giản bật cười, “Nào có ai làm chị như em.”

Tô Lương Mạt khoát khoát tay, “Nhanh vào đi, mưa lớn rồi.”

Một màn này rơi vào mắt Chiêm Đông Kinh, biến thành cảnh tượng lưu luyến bịn rịn không nỡ chia tay, Lưu Giản xoay người sải bước vào trong sông bài, Tô Lương Mạt đi vào bãi đậu xe, không bao lâu, Chiêm Đông Kinh liền thấy xe của cô lái ra.

Trời mưa đường không dễ đi, Tô Lương Mạt lái xe không nhanh được, mấy phút sau, cô nhạy cảm phát hiện có gì chút không ổn, nhìn kỹ, nhận ra xe của Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt hơi cáu, không biết hắn lại có ý gì với cô.

Cô đi về hướng nhà trẻ của Tô Trạch, vòng qua một con phố, thấy xe Chiêm Đông Kinh vẫn còn theo phía sau.

Tô Lương Mạt không che giấu được bức bối trong đôi con người, nhưng biển chỉ dẫn đại lộ cũng không có ai quy định Chiêm Đông Kinh không được đi bên này, cô tăng tốc lái nhanh tới nhà trẻ của Tô Trạch, cách giờ tan học còn năm phút, Tô Lương Mạt ngồi trong xe, Chiêm Đông Kinh cũng không xuống xe.

Đám trẻ con theo hướng dẫn của cô giáo xếp hàng đi về phía cổng trường, Tô Lương Mạt đẩy cửa xe đi xuống, Tô Trạch ở trong đám nhóc không ngừng ngoắc ngoắc tay với cô.

“Tô Trạch Tô Trạch, chị của cậu đến rồi.”

“Mình biết rồi, tối nay chị mình đưa mình đi ăn kem Haagen-Daz với thịt nướng, mình ngủ trưa cũng nằm mơ thấy.”

Tiểu cô nương bên cạnh quệt miệng cười, “Chả trách buổi trưa cậu không chịu ăn cơm, thì ra là muốn để bụng.”

“Suyt!” Tô Trạch rụt cổ lại, “Mỹ Mỹ, những lời này đừng để chị mình nghe thấy, nếu không lần sau mình sẽ không được ăn.”

“Vậy cậu bảo chị cậu đưa mình đi cùng đi.”

“Nhưng mẹ cậu đến đón cậu mà.”

“Cậu không đồng ý, vậy chuyện lần trước đã nói xong không tính nữa...”

Cổng trường mở ra, cô giáo dẫn dò mấy bạn nhỏ đi ra ngoài, trước cổng đầy phụ huynh đến đón con, Tô Lương Mạt đi tới nắm tay Tô Trạch.

Mỹ Mỹ bỏ nhào vào lòng mẹ, lúc đi đến gần Tô Trạch hung dữ nói, “Hừ, mình không muốn gả cho cậu nữa, ngày hôm qua Tiểu Cường cũng nói với mình rồi, ngày mai mình sẽ nói với Tiểu Cường sau này mình gả cho cậu ấy.”

Tô Trạch chu miệng lên, Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Mỹ Mỹ, “Tô Trạch, em thích tiểu cô nương kia?”

“Chị, chúng ta đi đâu ăn đi, em rất đói.”

Đúng là cái đồ háu ăn!

Tô Lương Mạt dắt Tô Trạch tới trước xe, xe của Chiêm Đông Kinh dừng ngay phía sau cô, người đàn ông cũng xuống xe, Tô Trạch ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh.

Khóe miệng hần mấp máy, “Tô Trạch.”

Tô Trạch thân thể nhỏ nhỏ trốn sau lưng Tô Lương Mạt, chỉ lộ nửa cái đầu nhỏ, con người đen trắng phân minh rõ ràng đang sợ hãi, “Chị, là người xấu.”

Tô Lương Mạt đưa tay vỗ vỗ nhẹ vai Tô Trạch, “Tô Trạch không sợ, có chị ở đây.”

Hai tay thằng bé ôm chặt chân Tô Lương Mạt, hoảng đến độ sắp khóc, “Chị, người xấu có phải lại muốn đưa chị đi không? Em không muốn!”

Đầu vai Chiêm Đông Kinh bị nước mưa làm ướt nhẹp, trên gương mặt anh tuần ớt át lạnh lẽo, Tô Trạch hoảng sợ hần nhìn thấy được, thằng bé đáng thương trốn sau lưng Tô Lương Mạt, không phải là đứa trẻ nhìn thấy hần sẽ nhào tới trước gọi hần là ‘chú’ kia nữa.

Tô Lương Mạt mở cửa xe, cho Tô Trạch ngồi vào trong, cô vốn là muốn nói với Chiêm Đông Kinh vài lời, nhưng trước cổng trường đậu đây xe, Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút vẫn là lên xe.

Lái đi được một đoạn đường, Tô Lương Mạt thấy xe của Chiêm Đông Kinh vẫn ở phía sau.

Cô dừng xe ở ven đường, “Tô Trạch, chờ chị năm phút nhé.”

“Chị, em sợ.”

Tô Lương Mạt vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, “Đừng sợ, sẽ không có người nào có thể đem chị đi cả.”

Cô xuống xe đập mạnh cửa xe một cái.

Chiêm Đông Kinh tựa lên trước xe của mình, Tô Lương Mạt tiến lên vài bước, vẻ mặt nghiêm túc, “Anh muốn cái gì?”

“Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt chờ nửa câu tiếp theo của hần.

“Tha thứ cho tôi.” Chiêm Đông Kinh khó khăn thốt ra ba chữ.

Hần nâng tầm mắt, lại nghe thấy tiếng cười lạnh của Tô Lương Mạt truyền vào tai, “Không thể nào.”

Chiêm Đông Kinh cắn chặt răng, “Thực xin lỗi.”

Tô Lương Mạt đợi hai năm, đợi được câu nói này thì còn có tác dụng gì?

Mưa bụi mờ mịt như chuỗi hạt trên châu bị cắt đứt, Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, có nước mưa chảy vào mắt, chua xót đến đau nhức, cô đưa tay chỉ vào xe của mình, “Đến cả Tô Trạch thấy anh cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ nhớ tới cảnh tượng tôi bị bắt đi hai năm trước, nó còn nhỏ như vậy, huống hồ là tôi, Chiêm Đông Kinh, đừng tiếp tục quấy rầy với tôi nữa, tha thứ anh là không thể nào, lời xin lỗi của anh, tôi chấp nhận, như thế được rồi chứ?”

“Tôi phải làm thế nào?” Chiêm Đông Kinh thực sự không biết, lúc này hẳn còn có thể nói cái gì nữa.

“Cái gì anh cũng đều không phải làm, bởi vì đây chính là anh, Chiêm Đông Kinh!” Tô Lương Mạt tự thấy lời mình nói đủ rõ ràng.

Hắn cũng không có đến một phần nắm chắc, trước kia còn có thể ỷ vào Tô Lương Mạt yêu hắn.

Đầu tóc Chiêm Đông Kinh toàn bộ đều ướt sũng, áo sơ mi trắng dán chặt lên người, có thể nhìn thấy cơ bắp rắn chắc trước ngực, nước mưa lạnh lẽo chui vào cổ Tô Lương Mạt, cô cũng không có chỗ nào thấy thoải mái hơn đôi chút.

Nếu như lúc trước đã tàn nhẫn như vậy, vì sao bây giờ còn muốn dây dưa khổ sở?

Chiêm Đông Kinh tiến lên trước, mặt đất đã tích tụ một tầng ướt ỳ, theo động tác bước chân, có thể nghe được tiếng nước bị dẫm đạp, Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh bước càng lúc càng nhanh, cô vô thức muốn trở vào xe, lại bị Chiêm Đông Kinh bắt được cánh tay trước khi cô mở cửa.

“Anh làm gì vậy?!”

“Tôi muốn nhìn thử xem, trong tim em có còn tôi hay không!” Chiêm Đông Kinh chế trụ hai vai Tô Lương Mạt đè cô lên thân xe, cô vùng vẫy một hồi, vẫn không nhúc nhích được, “Không có, không có! Anh nhìn xem cho kỹ càng, anh còn chỗ nào đáng để tôi lưu lại trong lòng?”

Chiêm Đông Kinh lấn người sát lại, gần như áp vào mặt Tô Lương Mạt, “Tha thứ cho tôi, chúng ta để những chuyện kia trở thành quá khứ...”

“Tha thứ cho anh, sau đó thì sao?” Tô Lương Mạt hỏi ngược lại.

Nước mưa trên mặt Chiêm Đông Kinh chảy xuống, hiện ra đôi con ngươi sâu thẳm, giọng nói hẳn khản đặc, mang theo lưu luyến Tô Lương Mạt quá quen thuộc, “Quên đi quá khứ có được không?”

Tô Trạch thấy Tô Lương Mạt bị Chiêm Đông Kinh áp trên xe, hoảng sợ đẩy cửa xe chạy xuống, thẳng bẻ dùng hai tay ra sức đẩy Chiêm Đông Kinh, khí lực thực sự quá nhỏ, lại nhấc chân lên đá, từng dấu giày đầy bùn đất dính lên ống quần Chiêm Đông Kinh, “Buông chị ra, cái tên xấu xa này, hu hu, chị, chị...”

Khí lực Tô Lương Mạt không bằng Chiêm Đông Kinh, cô ngửa mặt tựa lên mui xe, bởi vì trời mưa, không thể không nhắm hai mắt lại, “Nhìn thấy chưa? Đây chính là đáp án của tôi.”

Tô Trạch cắn một phát vào chân Chiêm Đông Kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì dùng sức mà sung huyết đỏ bừng, hai tay vẫn còn trên người hắn không ngừng cào cào.

Chiêm Đông Kinh giống như không cảm thấy đau, hắn đưa tay che hai mắt Tô Lương Mạt, lau đi nước đọng trên mặt cô sau đó chế trụ hai vai kéo về phía mình, “Mở mắt ra nhìn tôi.”

Cô khẽ mở mắt, tận lực nhìn hắn.

Trong đôi con ngươi điềm tĩnh không chút gợn sóng, càng nhiều hơn xa cách cùng lạnh nhạt.

Chiêm Đông Kinh từ từ buông lỏng tay, Tô Lương Mạt nhìn về phía Tô Trạch, cô cúi người ôm hai vai Tô Trạch.

Thằng bé sống chết cắn chặt Chiêm Đông Kinh không chịu thả.

Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ mặt Tô Trạch, “Tô Trạch ngoan, em xem chị không phải vẫn còn ở đây sao?”

Tô Trạch nghe nói, lúc này mới nhả miệng ra.

Tô Lương Mạt để ý thấy trên ống quần Chiêm Đông Kinh có vết răng cắn dính máu, cô ôm Tô Trạch trước người, Tô Trạch hai mắt ngấn nước, giơ nắm đấm nhỏ đỏ đỏ đánh về phía Chiêm Đông Kinh, “Bại hoại!”

Tô Lương Mạt cầm tay Tô Trạch, “Tô Trạch ngoan.”

Chiêm Đông Kinh khẽ nhếch môi, sắc mặt đáng sợ, Tô Trạch ngẩng đầu liếc nhìn, chỉ khí vừa rồi toàn bộ chạy mất dạng, lại lần nữa trốn ra sau lưng Tô Lương Mạt.

Trên người đều ướt sũng, Tô Lương Mạt định dẫn thằng bé rời đi.

Phía sau truyền tới tiếng còi xe cảnh sát dồn dập.

Có cảnh sát giao thông đi tới, nhìn nhìn xe của Chiêm Đông Kinh đậu ở lề đường, trên mặt xe có vết trầy xước va đập rõ ràng, tên cảnh sát kia bước lên trước, “Chiếc xe này...”

Chiêm Đông Kinh quay đầu lại, cảnh sát nhận ra hắn, nhưng sự việc lần này quá ồn ào, hơn nữa ở trên đường lúc đó vừa vặn có tay săn tin tức đi ngang qua, chuyện này cũng sẽ bị truyền đi, “Kinh thiếu, mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến, vừa rồi ngài chạy quá tốc độ, làm uối mấy người bị thương, vi phạm luật giao thông nghiêm trọng.”

“Bảo bọn họ gửi hóa đơn chữa trị đến cho tôi, tôi trực tiếp thanh toán.”

Cái giọng điệu nói chuyện này.

Tên cảnh sát cũng không dám đắc tội, “Nhưng theo trình tự, ngài vẫn nên đi theo chúng tôi một chuyến.”

Chiêm Đông Kinh mắt phượng hẹp dài liếc sang một cái, tên cảnh sát kia cả kinh ngậm chặt miệng.

Chiêm Đông Kinh đi trở lại trước xe của mình rút chìa khóa xe rồi dùng sức ném xuống đất, “Xe ở đây, đem đi đi, tùy cả sở cảnh sát giao thông của các người muốn xử lý thế nào, kẻ bị thương phí chữa trị tôi trả, xe tôi bồi, còn muốn thế nào nữa?”

Tô Lương Mạt kéo tay Tô Trạch, “Lên xe.”

Tô Trạch bước từng bước ngắn đi tới trước cửa ghế phụ, mở cửa xe ngồi vào.

Tô Lương Mạt đóng cửa xe, lúc thắt dây an toàn tầm mắt lơ đãng liếc qua kính chiếu hậu, tên cảnh sát kia không dám ngăn cản, Chiêm Đông Kinh cũng không lái xe, hắn vội bước đi về phía của Tô Lương Mạt.

Cô giật mình hoảng sợ, vội vàng khóa cửa xe.

Lúc Chiêm Đông Kinh đi ngang qua cô không hề dừng lại một bước, Tô Lương Mạt xuyên qua cửa xe nhìn thấy thân ảnh người đàn ông hướng về phía trước.

Bóng lưng thẳng tắp, kiên nghị, mà lại cô đơn hiu quạnh rơi vào mắt Tô Lương Mạt, tầm mắt Tô Lương Mạt nhìn theo bóng Chiêm Đông Kinh càng lúc càng xa đập vào kính chắn gió, cuối cùng hình ảnh kia ở trong mắt dần mờ hồ, rồi cách rất xa.

Hốc mắt Tô Lương Mạt bất chợt nóng lên khó hiểu, chớp mũi chua xót khó nhin, cô cực lực ấn nhãn, Tô Trạch dè dặt nhìn cô, “Chị, chị khóc rồi.”

“Chị không có khóc.”

“Chị khóc.” Tô Trạch khẳng khẳng.

Giọng nói Tô Lương Mạt khó tránh gay gắt, “Chị không khóc!”

Tô Trạch ầm ức meo máo, nhưng vẫn muốn nói thật, “Vành mắt chị đỏ lên, bên trong còn ướt ướt.”

Cần gạt nước đang đưa vài cái, bóng hình kia lại xuất hiện trong tầm mắt, Chiêm Đông Kinh có lẽ cũng không biết bản thân nên đi đâu, Tô Lương Mạt ngơ ngẩn mất hồn, cô nghĩ, Chiêm Đông Kinh như vậy càng làm cô thấy xa lạ.

Cô từng chứng kiến hần quyết đoán sát phạt, hần ra khỏi cửa luôn có hộ vệ đi theo, một người thận trọng như vậy, hôm nay lại giống một kẻ lang thang đi khắp nơi không mục đích, Tô Lương Mạt dời tầm mắt đi chỗ khác, nói với Tô Trạch. “Chị thật sự không khóc, chỉ là thấy hơi lạnh, chị dẫn em đi mua bộ quần áo thay ra, sau đó chúng ta đi ăn thức ăn ngon có được không?”

“Được chứ!” Hoảng sợ cùng khó chịu vừa rồi, sớm đã bị quăng ra sau đầu.

Tô Lương Mạt khởi động xe, hướng về phía Chiêm Đông Kinh biến mất mà đi, xe chạy chậm rãi, dường như cả xe chạy bằng điện với xe đạp còn đi nhanh hơn cả cô.

Tô Lương Mạt không cố ý muốn làm gì cả, chỉ là lúc đi tới đầu đường vô ý liếc mắt, lại nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng trước biển quảng cáo màu xanh lam của mộ tòa nhà, một màu trắng làm nền khiến ánh sáng kia càng nổi bật về bị thương cùng trống trải, từ xa nhìn vào, lại thêm một trận mưa, thương cảm làm người ta muốn rơi nước mắt.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 107: Hần có thể chịu trách nhiệm với cô, chứ không phải vì yêu?

102. Chương 107: Hần Có Thể Chịu Trách Nhiệm Với Cô, Chứ Không Phải Vì Yêu?

Chương 107: Hần có thể chịu trách nhiệm với cô, chứ không phải vì yêu?

Tô Lương Mạt không dừng lại, cũng không liếc nhìn, cô thu hồi tầm mắt, đánh tay lái, để thân ảnh Chiêm Đông Kinh lại đằng sau.

Đưa Tô Trạch đến nhà hàng buffet, Tô Lương Mạt ngồi bên cửa sổ, một chút khẩu vị cũng không có, nhìn bộ dáng ăn thỏa thích của Tô Trạch cô cũng rất thỏa mãn, mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, Tô Lương Mạt cởi áo khoác ra để bên cạnh.

“Chị.” Tô Trạch nhét thịt nướng đầy miệng, trong tay còn cầm một cây kem Haagen-Daz.

Tô Lương Mạt rút khăn giấy lau miệng cho nó, “Thích ăn không?”

“Thích,” Tô Trạch mở to đôi con ngươi đen bóng, “sau này đưa anh rể theo cùng ăn được không?”

“Ai là anh rể của em?”

“Chú ạ.” Người ở trong miệng Tô Trạch này tất nhiên không phải là Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt có đôi khi thật khâm phục cái đầu nhỏ của Tô Trạch, “Ai bảo em gọi chú ấy là anh rể?”

Tô Trạch hạ thấp giọng, chạy tới lén la lén lút nói nhỏ bên tai Tô Lương Mạt, “Chú dạy đấy, chú dùng mười ly kem để lấy lòng em, chị, em đoán chú à bảo em gọi trước mặt chị thành thói quen, sau đó chú có thể làm anh rể của em.”

“Tiểu quỷ đầu,” Tô Lương Mạt đẩy đẩy cái trán của nó, “đừng nói lung tung.”

“Vốn dĩ là vậy mà...”

Ăn tối xong, Tô Lương Mạt lái xe đưa Tô Trạch về, tắm rửa sạch sẽ cho thằng bé xong thì dỗ ngủ, cô về phòng, ngồi trước máy tính muốn xem lại các khoản thu nhập gần đây của sông bài một lượt, nhưng trước mắt đều là hình ảnh bóng dáng màu trắng lẳng lẽ kia, Tô Lương Mạt lắc đầu, vẫn không có cách nào tỉnh tâm được, Chiêm Đông Kinh hành động kỳ quái, cô thật muốn nói hần là kẻ điên.

Trong người truyền tới một đợt khô nóng, Tô Lương Mạt dè tay phải trước ngực, cô cảm thấy có gì đó không ổn.

Cảm giác này rất giống với lần trước ở bến tàu, Tô Lương Mạt cảm ly nước trên bàn trút vào miệng.

Nhưng khó chịu cùng khô nóng cứ bốc lên không cách nào dập tắt, cô thấy kỳ quái, theo lý hôm nay không có ai có cơ hội bỏ thuốc cô, cô đưa tay sờ trán, không dám chần chừ, cầm điện thoại lên người đầu tiên nghĩ tới là Lưu Giản.

Lưu Giản lập tức chạy tới chỗ ở của cô, lấy bảo mẫu mở cửa cho anh, người khác vẫn không biết Tô Lương Mạt đã xảy ra chuyện gì, anh vội bước đi tới phòng ngủ của Tô Lương Mạt, đẩy cửa đi vào thấy cô khó chịu lăn lộn trên giường, Lưu Giản tiến lên ôm cô, “Sao vậy?”

“Em cũng không biết, giống như được tính lại phát tác.”

“Đi, anh đưa em đến bệnh viện.” Lưu Giản ôm cô ra khỏi phòng, bảo mẫu đi theo, Lưu Giản dặn dò bảo mẫu, “Đi ở nhà trông nom Tô Trạch, cũng đừng nói cho nó bất kỳ chuyện gì.”

“Vâng.”

Vào thang máy đi xuống dưới lầu, Lưu Giản ôm Tô Lương Mạt vào trong xe, khởi động xe chạy thẳng tới bệnh viện, Tô Lương Mạt níu chặt cổ áo, mồ hôi trên mặt nhỏ giọt xuống cổ.

Mặt mày Lưu Giản căng thẳng, “Sao còn có thể như vậy? Không phải nói phóng thích ra là được rồi sao? Huống hồ sau đó kiểm tra cũng không có gì khác thường?”

“Em cũng không biết, vừa rồi ở trong phòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.” Tô Lương Mạt thở không ra hơi, Lưu Giản mở cửa sổ, xe chạy đến bệnh viện rất nhanh, anh lại ôm cô đi vào trong.

Bác sĩ sau khi kiểm tra xong, ánh mắt mập mờ nhìn hai người, “Là vợ chồng à?”

Lưu Giản lắc đầu.

“Người yêu?”

Lưu Giản mặt mũi hung hăng, “Khám bệnh thì khám bệnh đi, lấy đầu ra nhiều lời nhảm nhí vậy!”

Bác sĩ đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, “Cái này à, thực ra cùn đơn giản, chỉ cần có một lần ‘thực sự’ là tốt rồi, nói thật thì xuân dược không phải là thứ dễ sắm khoai sao? Lần trước mặt dù đã coi như phóng thích ra rồi, nhưng rốt cuộc vẫn chưa hoàn toàn trừ tận gốc,” Bác sĩ nhìn Tô Lương Mạt nói, “tôi thấy có thể đưa cô đến đây, quan hệ khẳng định không bình thường, chuyện này hai người tự mình bàn bạc xử lý xem.”

Lưu Giản ngồi bên cạnh Tô Lương Mạt không lên tiếng, ở bên tàu là vì cô không thể kiềm chế được, cũng không thể ra ngoài, Lưu Giản không muốn, không ngờ vẫn còn chưa được cái hồ kia.

Đúng, anh là bị kích thích muốn chết, cũng đã sớm nghĩ rằng biến Tô Lương Mạt thành của mình, khác biệt giữa ‘yêu’ với ‘không yêu’, thực ra nó làm người ta kiềm nén đến nghẹn, giả sử anh không có tình cảm với Tô Lương Mạt, anh ngược lại sẽ không nói hai lời mà muốn cô.

Lưu Giản cảm thấy bản thân mình chính là muốn rút tội, có khả năng trời sinh ngược một cái đầu với người khác.

Mà lần này, anh thật hy vọng Tô Lương Mạt nghe theo đề nghị của bác sĩ, nếu như cô gật đầu, chính là chứng tỏ quan hệ của bọn họ đã nước chảy thành sông.

Tô Lương Mạt không nhìn Lưu Giản, vẫn còn thấy ngấm ngấm khó chịu, “Bác sĩ, còn cách nào khác không?”

“Thật ra có, tiêm hai mũi, hôm nay tiêm xong ba ngày sau lại đến lần nữa, nhưng tác dụng phụ của loại thuốc này trước mắt vẫn chưa biết rõ, tất nhiên, đây cũng là nghĩa vụ nhắc nhở một tiếng, chỉ là làm theo cách truyền thống bác sĩ sẽ nói với hai người...”

Bác sĩ kia nói đặc biệt nhiều, Lưu Giản chỉ quan tâm đến thái độ của Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt hình như suy nghĩ một chút, sau đó vẫn không thèm nhìn anh, “Bác sĩ, tôi tiêm thuốc.”

Bác sĩ lại lần nữa đẩy đẩy mắt kính, “Ai da, lãng phí thời gian với tiền bạc, cách tôi đề xuất tốt biết bao a?”

Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt chăm chú, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Nhưng lần trước lúc tôi đến kiểm tra, không có ai nói với tôi những thứ này.”

“Ai, mỗi bác sỹ đều không giống nhau mà, hơn nữa lần trước kiểm tra báo cáo thấy rõ cô không làm sao cả...”

Tô Lương Mạt tiêm thuốc xong vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi hai giờ, Lưu Giản sắp xếp cho cô một phòng bệnh riêng, anh ở trước giường bệnh, gương mặt tuấn lãng giấu sắc âm mật, Tô Lương Mạt xem tivi, hai mắt cũng không nhìn về phía người đàn ông, “Hoắc lão gia tử này thật sự biết gạt người, em lúc ấy thật cho rằng không giải thuốc được chỉ có chết.”

“Nếu biết sớm, anh ở bên tàu đã giải cho em rồi.” Lưu Giản thỉnh thoảng nặn ra một câu.

Tô Lương Mạt không nhin được kéo miệng cười, “Có phải hối hận rồi không?”

Lưu Giản hừ một tiếng, “Chích kim sướng không?”

“Nếu không còn có thể thế nào?” Tô Lương Mạt hỏi ngược lại.

“Anh cũng là đàn ông.”

“Em đâu có nói anh không phải đàn ông,” Ý cười trên Tô Lương Mạt chưa giảm, “nhưng mà Lưu Giản, giả dụ hôm nay em nghe theo đề nghị của bác sỹ, anh không thấy quá nhanh sao?”

“Vậy nếu như đêm đó ở kho hàng, anh muốn em thì sao?” Lưu Giản mặt không thần sắc nhìn cô.

Tô Lương Mạt nói thật lòng với anh, “Em lúc đó thật sự cho rằng anh sẽ muốn em, em cảm thấy dựa vào anh, không thể nào chịu đựng được hơn em, huống hồ anh trước đây không phải chưa từng có phụ nữ bên cạnh, muốn phóng túng còn không phải là chuyện anh nói một câu thôi sao, đó là dự kiến xấu nhất của em. Nhưng em thật không ngờ...” Tô Lương Mạt nhìn vào mắt anh, “cho nên, Lưu Giản, chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không?”

Lưu Giản giật mình, “Em?”

Tô Lương Mạt cắn cắn môi, dời tầm mắt đi chỗ khác.

Lưu Giản đủ nhận thức được ý tứ trong lời nói của Tô Lương Mạt, anh cầm tay cô, “Nhưng nếu như đêm đó anh muốn em rồi?”

“Vậy đơn giản, anh làm tốt lão Đại của anh, em làm tròn bổn phận của em.”

Lưu Giản mở miệng khẽ cười, cười đến khom lưng, mặt chôn vào lòng bàn tay rộng mở của Tô Lương Mạt, cô rút tay lại, “Cười gì chứ.”

Một lúc lâu sau, Lưu Giản mới ngẩng đầu lên, ý cười rục rịch trong mắt vẫn chưa giảm, “Anh thật may mắn, anh sống đến khi to đầu như này lần đầu tiên làm quân tử, lại đổi được phúc lợi như vậy, xem ra con người vẫn nên làm nhiều chuyện tốt.”

Lưu Giản nghĩ, trong chuyện này không thể nói là anh không bị động tâm, bây giờ nhìn lại, anh quả nhiên là hiểu rõ Tô Lương Mạt, nhất cử nhất động của cô, thậm chí cả suy nghĩ trong nội tâm của cô, anh đều hiểu.

Cũng chính vì như vậy, anh cuối cùng đưa ra lựa chọn khó khăn nhưng lại có lợi nhất ình.

Tô Lương Mạt tiêm thuốc xong có chút mệt mỏi, cô dựa vào đầu giường, lúc ra tù cô đã từng nói không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm nữa, nhưng đối diện với một người đàn ông đợi cô hai năm rồi lại tiếp tục chờ, cô không nghĩ ra được lý do gì để từ chối.

Huống hồ, ai cũng có quyền tiếp nhận cuộc sống mới, vì một Chiêm Đông Kinh mà vẫn còn chần chừ chưa tiến lên, thực sự không đáng.

Chiêm Đông Kinh là được Hàn Tăng đón về Thanh Hồ Đường, lần theo chiếc Mercedes-Benz Biome kia, lại phát hiện đã bị kéo về đồn cảnh sát giao thông, bọn thuộc hạ đều quýnh lên, rốt cuộc cuối cùng tìm thấy Chiêm Đông Kinh ở đâu đường.

Hắn cũng không cởi giày, toàn thân ướt sũng đi vào phòng khách, Mạc Thanh thấy bộ dạng hắn như vậy kêu lên một tiếng, “Xảy ra chuyện gì, biến thành như vậy?”

Chiêm Đông Kinh không nói một câu nào, Mạc Thanh để tách trà trong tay xuống, “Má Vương, mau đi pha nước tắm cho Đông Kinh, nấu thêm một chén trà gừng đến đây.”

“Mẹ, vừa rồi con gặp được Tô Lương Mạt.”

“Thật không?” Mạc Thanh nhận lấy khăn lông bảo mẫu đưa tới, bà ta tiến lên lau tóc cho hắn, “Con cũng đã lớn như vậy rồi, còn đem mình biến thành bộ dạng này.”

“Mẹ, Tô Khang có phải còn một đứa con trai.”

“Đúng rồi, thì sao?”

Chiêm Đông Kinh vốn dĩ còn nghi hoặc, có khi nào là trùng tên, cho dù hy vọng mong manh đến hắn cũng thấy buồn cười, nhưng hắn vẫn mở miệng hỏi.

Mạc Thanh nhớ tới quan hệ trước kia của hắn với Tô Lương Mạt, “Con với nha đầu lúc trước tình cảm rất tốt phải không?”

Chiêm Đông Kinh không lên tiếng.

Mạc Thanh đem khăn lông khoác lên đầu vai hắn, “Chỉ có điều việc con đã làm xem ra là không có lối thoát, có một số chuyện đã định trước là không có cách nào vãn hồi được, xem như là duyên phận đi.”

“Không có lối thoát?” Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, “Mẹ là nói chuyện con giết chết gian phu của mẹ đúng không?”

Sắc mặt Mạc Thanh đại biến, đôi môi tức giận đến run rẩy, “Đông Kinh, mẹ tốt xấu gì cũng là mẹ con!”

“Lúc mẹ làm ra cái chuyện đó, có từng nghĩ tới con và ba không?” Chiêm Đông Kinh hai mắt chiếu tướng thẳng vào Mạc Thanh, “Lúc ông ấy có Thâm Tâm Lê, mẹ lại nghĩ đủ mọi cách để Thâm Tâm Lê chết, nhưng mẹ đừng quên, là mẹ đi quá giới hạn trước!”

Trước ngực Mạc Thanh kịch liệt đập phồng, đưa tay chỉ Chiêm Đông Kinh, “Sớm biết như vậy, còn không bằng mẹ tiếp tục định cư bên Mỹ, đỡ cho con suốt ngày mặt nặng mày nhẹ với mẹ.”

“Mẹ, nói những lời này còn ý nghĩa sao? Sau khi ba chết, mẹ trở lại được mấy lần? Lúc mẹ đến viếng mộ ông ấy chẳng lẽ không cảm thấy tội lỗi sao?”

Mạc Thanh ngồi lại xuống ghế, “Con định vì chuyện này mà thù oán mẹ đến bao giờ?”

“Con vẫn luôn cho rằng tình cảm của ba mẹ không tệ.”

“Kỳ thực bắt đầu từ khi ba mẹ kết hôn đã bằng mặt không bằng lòng, mẹ không yêu ông ấy, ông ấy cũng không yêu mẹ...”

Chiêm Đông Kinh bắt chéo hai tay sau gáy, “Mẹ, mẹ với hắn có tình yêu không?”

Chiêm Đông Kinh khó hiểu dùng một chữ ‘hắn’ thay cho kẻ được gọi là ‘gian phu’ kia, người đàn ông cúi thấp đầu, không nhìn thấy vẻ mặt Mạc Thanh. Hai tay Mạc Thanh để trên chân không khỏi nắm chặt, trong mắt bi thương có một mặt tàn phá. Bà ta ẩn giấu rất nhanh, giọng điệu không nhanh không chậm, “Không có, mẹ với ông ta cũng không có tình yêu?”

“Vậy các người vì cái gì?”

“Chắc là cô đơn, Đông Kinh, con đừng trách mẹ, mẹ cả đời chưa từng gặp gỡ yêu thương một người đàn ông, ở cùng một chỗ với ba con, dù rằng hai người tương kính như tân, ba con đối xử với mẹ cũng không tệ, nhưng cuộc sống không có tình yêu đó, trôi qua thật sự vô vị. Trước kia cảm thấy có tiền có quyền rất quan trọng, dần dần tâm tính thay đổi, đặc biệt là từ sau khi có con, bận rộn hơn cũng không thể ngăn được phần cô đơn kia càng lúc càng lớn. Càng cách trở xa xôi với tình yêu, lại càng thêm khao khát.” Lời nói của Mạc Thanh bình ổn, bên trong lại lộ ra mất mát.

Chiêm Đông Kinh đột nhiên có cảm giác sợ hãi khó hiểu, tình yêu cái thứ này, xem ra hẳn cũng không có được, có khi nào sau này hẳn cũng sẽ trải qua những ngày tìm kiếm rồi đấu tranh không biết phải đi đâu?

Hẳn hiện tại cho dù là vượn tay, dù là dốc hết toàn lực muốn vãn hồi, Tô Lương Mạt cũng không còn ở một chỗ chờ hẳn.

Có những việc, có những người, đã sớm bỏ lỡ vượn tay bắt lấy cũng không nắm được.

Mạc Thanh khẽ nheo hai mắt nhìn ra phía ngoài, mưa to tầm tã như chậu nước đổ trực tiếp từ trên đầu đổ xuống, bà ta nghĩ tới cảnh tượng Chiêm Đông Kinh bắn chết người kia, trong lòng hung hăng nhú chặt, hai mắt không tự chủ được phát ra chua xót, bà ta cái gì cũng không để lộ ra ngoài, “Đông Kinh, nhanh đi lên tắm rửa đi.”

Chiêm Đông Kinh cả người ứa ướt nhẹp, bước chân vô lực, đi từng bước từng bước cứng nhắc như con rối gỗ.

Nhà không ra nhà, càng đừng nói tới sự ấm áp nên có.

Có lẽ, trên đời này chuyện một mối nhất không ai tránh được, chính là khi muốn nắm lấy một đôi tay, lại phát hiện chủ nhân của nó đã nắm tay người khác rồi.

Ba ngày sau, Lưu Giản lại đưa Tô Lương Mạt đi tiêm thuốc lần nữa.

Mọi chuyện trong nhà, Tống Phương một tay ôm đồm, sợ Lưu Giản không biết ăn nói lại làm tổn thương Tô Uyển.

Tô Uyển ngồi trên ghế sofa, Đậu Đậu cả tuần nay cũng không ở gần cô ta, trước kia buổi tối đều ngủ chung với cô ta, cô ta biết rõ, Tống Phương đây là muốn làm cho Đậu Đậu mau chóng thích ứng.

Lúc mới đầu Đậu Đậu khóc lóc không thôi, Tống Phương thấy vậy cũng không nỡ, chị ta có tìm Lưu Giản nói chuyện, nhưng Lưu Giản đã hạ quyết tâm, Tống Phương bất đắc dĩ chỉ có thể đứng nhìn.

Tống Phương thấy Tô Uyển cúi đầu, chị ta khẽ thở dài khuyên cô, “Tô Uyển, em còn trẻ, đừng như vậy.”

“Chị dâu, chị biết em cái gì cũng không cần.”

“Chị biết, hành động của em chị biết rõ,” Tống Phương nhìn tấm chi phiếu trên bàn với hành lý Tô Uyển để bên cạnh, “nhưng còn có cách nào đây, lúc trước khi em đi theo Lưu Giản nên dự liệu được kết quả xấu nhất, nhân lúc còn có thể quay đầu lại được, nhanh trở lại cuộc sống bình thường lúc trước của em đi.”

Tô Uyển kéo môi cười lạnh, lời Tống Phương nói giống y đúc ý tứ của Tô Lương Mạt, “Em không muốn đi.”

Tô Phương lắc đầu, “Đừng như vậy, đeo bám một người đàn ông không yêu em, không đáng đâu.”

“Có đáng hay không trong lòng em rõ ràng hơn ai khác.”

Tống Phương có chút bức bối, “Em làm sao cứ cố chấp như vậy? Chẳng lẽ chị có thể hại em sao?”

“Chị dâu, em biết chị tốt với em,” Tô Uyển ngẩng đầu, “nhưng tình cảm của em với Lưu Giản, mọi người không hiểu được.”

Tống Phương đau đầu không thôi, Tô Uyển gằn giọng lên thật sự có chút vô lý, “Vẫn nên đi đi, đợi đến khi lão Nhị trở về thấy em vẫn còn ở đây... Ai, em hà tất phải huyền ảo thành như vậy.”

Tô Uyển vành mắt ửng đỏ, giọng nói run rẩy, “Chị dâu, nói cho cùng chị vẫn đứng về phía Lưu Giản.”

Một câu nói kia trực tiếp chặn họng Tống Phương á khẩu không trả lời được, Tô Uyển nghĩ mình vì Đậu Đậu mà bỏ ra hai năm, rốt cuộc vẫn là phí công phí sức.

Lúc Lưu Giản trở về, thấy Tô Uyển với Tống Phương đều ngồi trên sofa, tầm mắt lướt qua chi phiếu để trên bàn, “Chê ít?”

Hai chữ này làm tim Tô Uyển nhức nhối, cô ta ngẩng đầu nhìn anh, “Em không cần tiền.”

“Cô tự mình cân nhắc cho kỹ đi,” Lưu Giản đi đến trước bàn trà, “không lấy một xu ra đi, hay là cầm theo tiền đi?”

Tô Uyển gần như khóc nức lên, “Không có lựa chọn nào khác sao?”

Tống Phương ở bên cạnh không đành lòng nghe tiếp, Lưu Giản đã cứng tim lên quả thật so với đá tảng còn cứng hơn, “Không có.”

“Là vì Tô Lương Mạt sao?”

“Phải, cũng không phải?”

Anh đưa ra hai đáp án lấp lửng, Tô Uyển nhìn ánh mắt người đàn ông lạnh như băng, cô ta hé miệng, nước mắt trượt xuống môi nếm thấy mặn đắng, “Được, em biết rồi.”

Lưu Giản ngồi trên ghế sofa, cầm lấy tờ chi phiếu kia đưa cho cô ta, “Cầm lấy, đủ cho cô mua một căn nhà trong thành phố, tiền còn lại, hiểu kính với ba mẹ cô.”

Anh nói ra thật sự rất nhẹ nhàng, con số trên chi phiếu Tô Uyển nhìn qua, đâu chỉ đủ mua một căn nhà nhỏ, cho dù cả một biệt thự cũng dư.

Cô ta không đưa tay nhận lấy, Lưu Giản đứng dậy, nhét chi phiếu vào tay cô ta, “Xe tôi đã sắp xếp xong cho cô rồi, cha mẹ cô bên đó, thấy cô trở về nhất định sẽ vui mừng.”

Tô Uyển liếc mắt nhìn Tống Phương, xem ra bây giờ Đậu Đậu lớn rồi, Tống Phương cũng chê cô ta vô dụng, mới có thể cùng với Lưu Giản đuổi cô ta đi.

Tô Uyển muốn ném tám chi phiếu kia đi, nhưng nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn là nắm chặt trong tay.

Lưu Giản nhìn bốn phía, “Đậu Đậu đâu?”

Tống Phương chỉ ra ngoài, “Bảo mẫu dẫn nó đi chơi.”

“Vài ngày chưa ôm, tôi đến đùa với nó.” Lưu Giản nói xong, sải bước đi ra ngoài.

Tô Uyển nghẹn lời, bỏ chi phiếu vào túi xách sau đó kéo valy đi.

Tống Phương dù sao cũng có giao tình với cô ta, “Tô Uyển, sau này có gì khó khăn, cứ tới tìm chị.”

Tô Uyển miễn cưỡng kéo khóe miệng, “Chị dâu, yên tâm, nói không chừng sau này em sẽ còn trở lại.”

Nói xong, liền xách valy cũng không quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Tô Lương Mạt đang ở sòng bài, nghe nói có người tìm cô, cô đi xuống nhà ăn mới nhìn thấy là Mạc Thanh.

Cô giật mình, đi tới ngồi vào chỗ đối diện Mạc Thanh, “Bác gái, chào bác.”

“Lương Mạt.”

Mạc Thanh đột nhiên thân thiết, Tô Lương Mạt sinh ra đề phòng.

“Đừng thận trọng như vậy, hôm nay chỉ là muốn nói chuyện với cháu một chút.”

Tô Lương Mạt gọi ly nước trái cây, Mạc Thanh nhìn cô rủ rờ mi, “Lương Mạt, tôi cũng vừa mới trở lại Ngự Châu, chuyện của cháu với Đông Kinh tôi cũng mới biết được, hai năm kia... Tôi thay nó nói lời xin lỗi với cháu.”

Cô không có cách nào làm thánh mẫu nói không có gì, Tô Lương Mạt nắm chặt cái ly, “Anh ta đã nói với cháu, cháu cũng tiếp nhận rồi.”

“Chuyện này là Đông Kinh hồ đồ, thực ra ba của cháu và Tùng Niên là bạn bè.”

“Gì cơ?” Tô Lương Mạt khó tin nhìn Mạc Thanh.

“Đông Kinh cũng không tin, nhưng thực sự là vậy, ba cháu không có hại Tùng Niên, viên đạn ở hiện trường là ba cháu bắn để cứu người, tóm lại... Bây giờ Đông Kinh đã biết rồi, tôi hy vọng hai đứa còn cơ hội bắt đầu lại lần nữa.”

Những lời này của Mạc Thanh không khác nào đánh phủ đầu Tô Lương Mạt, cô đột nhiên cảm thấy, đến cả Tô Khang cũng đều xa lạ làm cô nhìn không thấu, đây chính ra cha ruột của cô.

Cô luôn cho rằng Tô Khang trong sạch, nhưng theo lời Mạc Thanh mà nói, xem ra ông ấy thực sự có quan hệ với các bang hội?

“Lương Mạt?” Mạc Thanh thử mở lời, “Lúc Đông Kinh vừa mới biết cũng không có cách nào tiếp nhận, nó muốn tìm cháu, thậm chí muốn dùng mọi thứ để bù đắp.”

Cái này đủ để lý giải được, vì sao ngày đó Chiêm Đông Kinh lại hành động kỳ quái như vậy.

Tô Lương Mạt thấy buồn cười, bây giờ Chiêm Đông Kinh biết cái chết của Chiêm Tùng Niên không liên quan tới Tô Khang, liền muốn văn hồi với bù đắp? Cô nâng ly nước, một ngụm nước trái cây đi xuống vẫn không cách nào khắc chế được bị thương trong lòng, thời gian hai năm của cô, nếu như nói vì Tô Khang mà chuộc tội, vậy thì cứ để nó qua đi, nhưng bây giờ nhìn lại, là dựa vào cái gì?

Mạc Thanh quan sát tỷ mỉ thần sắc Tô Lương Mạt, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, tay phải bóp chặt mép ly, đầu ngón tay nổi lên màu trắng bạch, Mạc Thanh mở miệng lần nữa, “Cháu cũng đừng để trong lòng nữa, lời Đông Kinh nói cũng không sai, thời gian hai năm, nó sau này sẽ đền bù cho cháu, lại nói lúc đó nó xuống tay cũng xem như là nhẹ rồi, cháu nên thấy may mắn.”

“Là anh ta nói như vậy?”

“Không cần quan tâm có yêu hay không yêu cháu, bây giờ ít nhất nó muốn chịu trách nhiệm, đây là chuyện tốt, cháu trở lại bên cạnh nó, cũng xem như cho nó cơ hội để bù đắp.”

Tô Lương Mạt có tự trấn tĩnh, không dễ dàng kiềm nén oán giận trong lòng, “Cháu vốn không cần anh ta chịu trách nhiệm!”

Mạc Thanh thở dài, “Có lẽ cháu cũng biết, lần đầu tiên Đông Kinh giết người là một cô gái đối với nó mà nói tình cảm rất sâu đậm, tôi nghĩ là nó không thể nào nói chuyện yêu đương với một ai khác nữa, như vậy không phải càng tốt sao? Đàn ông đã chết tâm càng dễ dàng khống chế.”

Những lời này nghe vào tai Tô Lương Mạt, làm cô toàn thân đều có loại cảm giác khó chịu không nói ra được, Mạc Thanh hình như muốn cô với Chiêm Đông Kinh tiếp tục, nhưng trong lời nói lại tiết lộ ra bây giờ Chiêm Đông Kinh muốn bắt đầu lại lần nữa với cô, lại không phải vì yêu cô, mà là áy náy muốn bù đắp cho cô.

Tô Lương Mạt nhìn người phụ nữ đối diện, “Bác gái, cháu không cần anh ta chịu trách nhiệm, đường cháu đã đi qua, mặc kệ là đúng hay sai, cháu đều sẽ tự gánh vác.”

Mạc Thanh không nói thêm gì nữa, “Hai đứa còn trẻ tuổi tự có tính toán của mình, tôi là sợ cháu có gánh nặng trong lòng, cho nên mới muốn nói rõ chân tướng với cháu.”

Tô Lương Mạt đi ra khỏi nhà ăn, trong đầu vẫn luôn có hai thanh âm liên tục cấu xé cô, cô không biết nên tin ai, cô rất muốn tìm được ba, nhưng Tô Khang với Tống Tử Căng hai năm nay không hề có tin tức, cô muốn tìm cũng không được.

Trở lại sòng bài, cô lơ đãng đi lòng vòng dưới tầng trệt, đi vào thang máy lên tầng hai, Lưu Giản nghiêng người đang nhìn xuống lầu.

Tô Lương Mạt đi ngang qua bị anh gọi lại, “Không phải cho em ở nhà nghỉ một ngày sao?”

“Cũng không có chuyện gì, ở nhà rảnh rồi quá cũng chán.”

Lưu Giản kéo tay cô tới gần để cô đứng bên cạnh mình, anh từ trong túi móc ra một hộp trang sức, mở ra ở bên trong là dây chuyền bạch kim mỏng được khảm kim cương tinh tế, kim cương không lớn, nhưng lại quý hiếm tinh xảo, chất liệu lại tốt, anh vâng về sợi dây chuyền trên đầu ngón tay, “Nhìn trúng từ lâu rồi, nhưng luôn không có cơ hội tặng em.”

Tô Lương Mạt nhìn nhìn, vén tóc lên, Lưu Giản vươn tay đeo lên cho cô.

Cần cổ cô thon dài, thích hợp đeo kiểu này, “Thích không?”

Tô Lương Mạt có chút lơ đãng gật gật đầu, Lưu Giản tiến tới gần hôn lên trán cô.

Cô nhét dây chuyền vào trong cổ áo, “Em đi nghỉ một lát.”

“Được.”

Tô Lương Mạt đi về phía trước, cũng không quay đầu lại, Lưu Giản ngẩng đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng ở đó, vừa rồi lúc hắn đi vào sông bài Lưu Giản đã thấy được.

Chiêm Đông Kinh mặt mày lạnh băng, Lưu Giản cười cười nhìn hắn tiến lại gần, lúc tới cạnh Lưu Giản, Chiêm Đông Kinh dừng bước.

Lưu Giản châm điếu thuốc, nghiêng người nhìn về phía sông bài, “Chiêm Đông Kinh, anh cũng thấy đấy, Lương Mạt nói với tôi muốn bắt đầu lại từ đầu, bọn tôi dự định nói chuyện yêu đương thử xem.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 108: Cô bán đứng hắn!

103. Chương 108: Cô Bán Đứng Hắn!

Chương 108: Cô bán đứng hắn!

Chiêm Đông Kinh cho rằng tim hắn đã đủ cứng rắn, nhưng lúc nghe thấy những lời này của Lưu Giản, vẫn thỉnh thoảng bị một kích.

Ngẩng đầu lên nhìn lại, thân ảnh Tô Lương Mạt đã sớm biến mất trong tầm mắt.

Lưu Giản mân điếu thuốc, khói thuốc màu trắng giấu kín gương mặt tuấn lãng tà mị phía sau, Lưu Giản không nói thêm gì nữa, chỉ một câu nói kia liền có thể đánh bại Chiêm Đông Kinh hoàn toàn.

Nếu như, Chiêm Đông Kinh là quan tâm đến Tô Lương Mạt giống như những gì anh thấy được.

Tình cảm cũng thật là, người ngoài cuộc thường thấy rõ ràng hơn so với người trong cuộc.

Chiêm Đông Kinh dựa lên lan can, cũng không lập tức rời đi ngay.

Lưu Giản nhìn chằm chằm sông bài phía dưới, hai người ai cũng không nói một lời, đúng hơn là không cần nói.

Lưu Giản đứng một lúc, thấy người rời đi, để Chiêm Đông Kinh một mình ở lại đó.

Tô Lương Mạt trở lại phòng nghỉ, thời điểm này cũng không ngủ được, thay bộ quần áo liền đi một vòng quanh sông bài xem xét, cô đến chỗ tầng trệt, trong đại sảnh to như vậy lại có không ít người, nhân viên phục vụ đi đến, “Bên kia có một vị khách, nói muốn mời chị sang đó.”

Tô Lương Mạt nhắc chân, là mấy tên lão Đại của vài bang hội nhỏ nào đó, nghe nói là gần đây mới phát lên, cô kéo miệng cười đi lên trước, lại bảo phục vụ mở vài bình rượu, “Chúc mừng các vị lão Đại, rượu hôm nay tính cho Tương Hiếu Đường của chúng tôi.”

“Tô tiểu thư, đã sớm nghe nói sông bài này có cô trấn giữ, làm ăn có thể nói là càng lúc càng tốt, mấy người chúng tôi hôm nay liền chơi đến tận hứng, cho nên gọi cô đến cùng chơi chung.”

“Tôi làm gì có bản lĩnh như vậy, chỉ là vận khí tốt một chút mà thôi.” Tô Lương Mạt ngày thường không dễ dàng nhận đánh cược, hưởng hồ là đối phương lại là người trong bang hội.

Một tên đàn ông cao gầy đem ly rượu tới để bên cạnh, “Hôm nay tôi chỉ muốn chơi một ván thật sảng khoái, Tô tiểu thư, chúng tôi mấy người đều là huynh đệ một nhà, có thắng tiền hay không cũng chẳng sao, cô mở màn một ‘đầy đồng hoa’ cho chúng tôi, thế nào?”

Tô Lương Mạt không khỏi cau mày, “Đánh bài thế này được hay không toàn bộ dựa vào vận khí, tôi cũng không cách nào cho các vị bài các vị muốn.”

“Lừa ai đó?” Tên cao gầy rõ ràng thấy không vui, “Chuyện lúc trước cô thắng Chiêm Đông Kinh có kẻ nào không biết? Có bao nhiêu người tin cô là dựa vào vận khí? Hôm nay cô không mở cũng phải mở, không mở cũng phải mở.”

“Các vị lão Đại, các vị vừa mới phát lên không lâu, ở trong sòng bài của người khác gây chuyện chỉ e không hay lắm?”

“Cô dám uy hiếp bọn tôi?”

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn chằm chằm động tĩnh phía dưới, vóc người Tô Lương Mạt mảnh khảnh, đứng ở đó giữa một đám đàn ông có vẻ yếu ớt mỏng manh, nhưng liếc nhìn năm lần bảy lượt, cô chính là rực rỡ lóa mắt, nguyên đám phụ nữ một thân sườn xám làm khách ở sòng bài cũng từng người từng người đều bị cô lấn chìm.

Tô Lương Mạt đối với loại chuyện như vậy gặp phải cũng không thể trách, sòng bài vốn là nơi vàng thau lẫn lộn.

“Xin lỗi, tôi thực sự không có cách nào.”

Chiêm Đông Kinh gác hai tay bên ngoài can can, Hàn Tăng ở gần đó đi tới, đưa mắt nhìn xuống, “Kinh thiếu, cần ra mặt không?”

Chiêm Đông Kinh nhớ đến câu nói lúc nãy của Lưu Giản, hai mắt vẫn như cũ dán chặt lên người Tô Lương Mạt, “Đừng quên, nơi này là địa bàn của Tương Hiếu Đường.”

Hàn Tăng nghe vậy, đứng bên cạnh Chiêm Đông Kinh không nhúc nhích.

Tên cao gầy nghe Tô Lương Mạt nói như vậy, mắt mặt không nhịn được, hất đẩy thẻ bài ra, “Tôi chỉ muốn mở mang khả năng chơi bài của cô, cô mở ‘dây đồng hoa’ tôi ngó thử xem, số tiền này tôi hôm nay liền tặng cho cô.”

Trên mặt Tô Lương Mạt vẫn treo nụ cười như cũ, “Tôi không biết.”

“Mẹ nó rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Tên đàn ông nện cái điện thoại di động tới.

Tô Lương Mạt nhanh tay lẹ mắt tránh sang bên cạnh, điện thoại đập xuống đất mỗi một linh kiện rơi tứ tán vung vãi, tên cao gầy duỗi ngón tay chỉ về phía cô, “Đừng tưởng rằng có Tương Hiếu Đường làm chỗ dựa, cô liền không biết sợ cái gì.”

Tô Lương Mạt đá xác cái di động rơi xuống cạnh chân cô, cô che dấu ý cười, ánh mắt hiển lộ rõ lạnh lẽo, “Các vị nếu đến ủng hộ, tôi rất hoan nghênh, nhưng nếu là có chủ tâm đến phá sòng bài, mời các vị rời đi.”

“Thế nào? Mở cửa làm ăn còn có đạo lý chối khách?”

Tô Lương Mạt gọi nhân viên phục vụ ở bên cạnh, bảo cô ta thông báo với quản lý trấn an khách trong sòng bài.

Đám của Thụy với Lý Tư Lý Đan nghe tin cũng đi đến.

Trong đại sảnh tập trung một đám người, chuyện như vậy Tô Lương Mạt có thể giải quyết, cho nên cũng không cần kinh động Lưu Giản.

“Đường hội của các vị với Tương Hiếu Đường chúng tôi từ trước đến nay là nước sông không phạm nước giếng, chuyện ngày hôm nay mỗi người đều lui một bước,” Tô Lương Mạt quét mắt sang đồng thẻ bài trên chiếu bạc, “thế này vậy, vì sau này có thể kết giao bằng hữu, rượu của các vị tính cho tôi, tiền thua cho đến giờ cũng tính cho tôi, thắng thì coi như của các vị, thế nào?”

“Ai tham mấy đồng lẻ của các người?”

Tô Lương Mạt tất nhiên là muốn ‘tiên lễ hậu binh’, nhưng đối phương rõ là đến để gây chuyện, cô lạnh mặt, “Nếu đã như vậy, chỉ có thể mời các vị ra ngoài.”

(‘Tiên lễ hậu binh tức’ là nói chuyện đàng hoàng trước rồi mới nghĩ đến chuyện động tay động chân sau nhé :>>>)

“Cô dám!” Tên cao gầy móc súng nhắm ngay Tô Lương Mạt, cô đứng đó không nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh trên lầu hai nhìn xuống, càng lúc càng nhiều người xúm tới, Hàn Tăng lo lắng liếc nhìn Chiêm Đông Kinh, nhưng người đàn ông chỉ nghiêng người tới cũng không hề động đậy vẫn khoanh tay đứng nhìn.

Chiêm Đông Kinh chỉ là đang tìm kiếm trong ký ức, Tô Lương Mạt rốt cuộc là từ lúc nào, chính là từ cái đoạn thời gian kia bắt đầu biến thành như vậy?

Đối mặt với súng đạn cùng kẻ hung thần ác sát trong bang hội, cô có thể thần thái ung dung, xuyên qua đám người hắc ám, cô chính là hạc giữa bầy gà.

Tô Lương Mạt không chút hoang mang, Thụy với Lý Tư hai bên tiến lên, súng trong tay một trái một phải chống đỡ thất lưng tên kia.

“Hôm nay tôi với các vị vận may đều không coi là quá tốt, hay là lần sau lại đến chơi đi.”

Tên cao gầy kia không có thu súng lại, “Ta cũng không tin các người dám nổ súng, đây chính là chỗ của Tương Hiếu Đường các người.”

Tô Lương Mạt nhẹ giương cằm, “Tôi sẽ không nổ súng, chỉ là muốn mời các vị ra ngoài mà thôi.”

Súng trong tay Lý Tư hướng bên thất lưng tên đàn ông hung hăng chọc chọc, “Đi.”

Thụy đưa tay đoạt lấy súng của tên cao gầy, “Khóc lóc cũng không nhìn thử đây là đầu, sau này ra cửa nhớ mang kính cẩn thận.”

Hộ vệ trong sông bài cũng đi đến, người tên cao gầy mang theo còn ở bên ngoài, lúc này bị súng chĩa vào chỉ có thể xoay người, hấn giận dữ hướng đồng bọn nói, “Đi.”

Thụy với Lý Tư một trái một phải ‘tiền’ hấn ra ngoài, tên cao gầy đi hai bước liền đẩy các cô ra, đưa ngón tay giữa hướng Tô Lương Mạt nói, “Cho dù ta có cho cô một trăm lá gan, cô cũng không dám nổ súng, Tương Hiếu Đường dù thế lực lớn thế nào đi nữa, cô cũng không dám nổ súng, cô dám giết người không?”

Đoàng...

Một hồi tiếng súng nổ tung tại hiện trường, tiết tiết chói tai nương theo đám đông bắt đầu sôi sục, Tô Lương Mạt thấy đám khách nhân trong sông bài rối rít cúi người ngồi xổm xuống, hiện trường một mảnh hỗn loạn, Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ, liếc nhìn thấy tên cao gầy kia bị bắn giữa ngực nằm bất động dưới đất.

Thụy với Lý Tư đưa mắt nhìn nhau, Lý Đan vội vàng vàng vàng tiến lên, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết nữa, chúng tôi chỉ dùng súng đẩy hắn ra.”

Đồng bọn tên cao gầy kia khó tin nhìn chằm chằm người nằm dưới đất, “Các người, các người lại dám công khai giết người?”

Tô Lương Mạt gọi quản lý đến, “Khẩn trương lên, đưa hết khách ở hiện trường sắp xếp trên tầng ba, cho người khóa cửa lại, ai cũng không được rời đi.”

“Vâng.”

Một dãy hộ vệ lần lượt tiến đến, đem người lên tầng ba, Tô Lương Mạt đi tới nhìn thi thể tên cao gầy kia, phần lưng trúng đạn, kẻ nổ súng khẳng định ở phía của Tô Lương Mạt, Thụy với Lý Tư dùng súng đẩy đồng bọn tên cao gầy đưa chúng lên tầng ba.

Lưu Giản nghe thấy tiếng súng vội vàng chạy đến, quét mắt về phía mặt đất, dưới thân tên cao gầy đó một bãi máu lớn vẫn còn đang lan ra.

Lưu Giản tiến lên kiểm tra hơi thở với động mạch, “Chết rồi, xảy ra chuyện gì?”

Tô Lương Mạt cũng không nói nên lời sao lại ra như vậy, “Thụy với Lý Tư áp giải bọn chúng ra ngoài, cũng không biết là người nào đột nhiên nổ súng.”

Lưu Giản ngồi xổm bên cạnh thi thể tên kia, “Đưa người xuống đây.”

Tô Lương Mạt xoay người, ngược mắt nhìn lên lầu hai, người xuống xem náo nhiệt làm thành một vòng cung, nhưng cô liếc nhanh liền thấy được Chiêm Đông Kinh, cùng với Hàn Tăng đứng bên cạnh.

Một ý nghĩ trong đầu Tô Lương Mạt vọt lên, liền không cách nào dập tắt đi được.

“Lương Mạt?” Lưu Giản gọi.

Cô hoàn hồn nhìn anh, Lưu Giản nheo mắt đi lên theo Tô Lương Mạt, “Sao vậy?”

Cô không nói câu nào, chợt nghe thấy lầu ba truyền tới tiếng của Thụy, “Lương Mạt, có người chạy rồi!”

Lưu Giản kéo cô qua một bên, “Mau lên tầng trên đi, anh đến phòng giám sát một chuyến, trong tay những kẻ đó còn có súng, cẩn thận một chút.”

“Được.”

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn vết máu dưới đất, trong lòng bài nhiều người như vậy, cô biết muốn giấu chuyện này cho qua khẳng định rất khó.

Tô Lương Mạt cũng không rời khỏi tầng trệt, một khi có người đi ra ngoài, tất sẽ đưa tới phiền toái cho sòng bài, nếu như chuyện hôm nay có thể dùng tiền để giải quyết, thì lập tức không thể gọi là ‘chuyện’.

Lý Đan đi tìm người, Tô Lương Mạt thì đứng trong sảnh dưới tầng trệt, hộ vệ bên cạnh tự động trấn giữ bên người cô, sợ có kẻ đục nước béo cò.

Chiêm Đông Kinh vẫn còn đứng tựa ở vị trí ban đầu.

Lưu Giản rất nhanh từ phòng giám sát đi ra, thấy Tô Lương Mạt còn ở dưới lầu, anh sai bước đi tới kéo cánh tay cô, “Không phải là bảo em lên lầu hả?”

“Có manh mối không?”

“Kẻ nổ súng chắc hẳn là ở tầng hai, những nơi khác đều đã tìm, không thấy khả nghi, chỉ có tầng hai là không có camera giám sát.” Lưu Giản thở hổn hển, đi rất gấp, tay kéo Tô Lương Mạt không khỏi nín chặt, anh đưa tay chỉ quanh bốn phía, “Em ngốc à, đứng ở đây làm bia cho người ta ngắm có phải không?”

“Tìm được kẻ chạy trốn chưa?”

“Lý Đan dẫn người đi rồi, hơn nữa có camera, chạy không khỏi Ngũ Chỉ Sơn đâu.”

Tô Lương Mạt giấu đi xao động trong lòng, “Lưu Giản, anh trước tiên đến phòng giám sát trực tiếp theo dõi đi, em lên tầng ba đi trấn an khách khứa, em bảo Thụy đưa khách ở tầng trệt lên hết trên tầng ba, vốn dĩ khách ở tầng ba còn chưa biết xảy ra chuyện gì.”

“Đi đối phó trước đi, nếu như truyền ra ngoài rồi, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

“Được.” Tô Lương Mạt gật đầu, nhìn Lưu Giản một lần nữa đi về phía phòng giám sát trên lầu ba.

Cô nhấc súng trong tay, sai bước hướng tầng hai mà lên, Tô Lương Mạt nhấn nút mở cửa thang máy, đi lên tầng hai từ đằng xa nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng đó, cô cố nén giận dữ, vài ba bước tiến lên trước, Hàn Tăng thấy cô, mặt không đổi sắc lên tiếng, “Kinh thiếu.”

Chiêm Đông Kinh xoay mặt sang, Tô Lương Mạt đón đầu bỏ một câu về phía hắn, “Đạt được mục đích rồi?”

Đầu mày Chiêm Đông Kinh giấu đi biến hóa ở giữa, “Có ý gì?”

“Đợi lát nữa có lẽ ngay cả cảnh sát cũng sẽ kinh động, Chiêm Đông Kinh, người ở đây trừ anh ra còn ai có thể làm được chuyện như vậy?” Tô Lương Mạt ẩn nhẫn hết sức, nhưng lời nói vẫn là rơi xuống rất nặng, mang theo tức giận bất mãn, Hàn Tăng dựng hết cả lông mày lên, “Ý của cô là chúng tôi làm?”

“Ở đây không có chuyện của anh! Đừng có chen vào!”

Bị Tô Lương Mạt quát một câu, Hàn Tăng vốn là ăn nói vụng về, một hồi lâu không nói lại được nửa chữ.

Tô Lương Mạt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trực tiếp đối diện Chiêm Đông Kinh, “Chuyện của tôi không cần anh nhúng tay vào, huống hồ mục đích của anh không trong sạch, tưởng người khác đều nhìn không ra phải không? Chiêm Đông Kinh, anh có dã tâm của anh, chúng tôi có phương thức sinh tồn của chúng tôi, vậy thì trước khi anh chưa nuốt trọn được chúng tôi, xin anh có thể giơ cao đánh khề hay không?”

Trong đôi con ngươi trầm tĩnh Chiêm Đông Kinh không giấu được chút tức tối, “Có phải bây giờ em cảm thấy, phàm là chuyện xấu hoặc chuyện bất lợi với Lưu Giản, thì đều là do tôi gây ra?”

“Cho dù oan uổng cho anh, nhiều một món hay thiếu một món anh cũng sẽ không để trong lòng chứ?”

Hàn Tăng nhin không được lại chen miệng vào, “Cô, cái người này sao có thể nói như vậy, tôi với Kinh thiếu vẫn luôn đứng ở đây, nhưng chúng tôi ai cũng không động thủ, tôi còn nghĩ có nên đi xuống giúp cô hay không, sao cô không biết tốt xấu như vậy chứ.”

“Kẻ nổ súng chính là ở tầng hai, tầng hai tất cả đều là khu nghỉ ngơi, có thể có mấy người?” Tô Lương Mạt khẳng định chuyện này có liên quan tới Chiêm Đông Kinh, “Huống hồ, ở địa bàn của Tương Hiếu Đường ngoài anh ra còn có ai dám?”

Hàn Tăng tức đến cắn chặt răng, “Nói với cô không thông.”

“Nói với anh mới không thông.” Tô Lương Mạt một câu chửi lại.

Khóe miệng lạnh cứng của Chiêm Đông Kinh càng mãn thành một đường thẳng tắp, “Được, em nói là tôi thì chính là tôi, tôi liền đứng ở đây, em có thể làm gì được tôi?”

“Tôi là không thể làm gì được anh,” Tô Lương Mạt quét mắt xuyên qua gò má người đàn ông nhìn về phía vũng máu dưới đại sảnh, có nhân viên phục vụ đang chuẩn bị lau dọn, “loại chuyện nổ súng sau lưng người khác này, Kinh thiếu cũng có hứng làm theo.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương mạt một hồi, vốn định rời đi, nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng hỏi một câu, “Vì sao em không nghi ngờ kẻ khác?”

Tô Lương Mạt nhìn bốn phía, “Kính xin Kinh thiếu sang phòng nghỉ ngơi một lát, bởi vì một khi kinh động tới cảnh sát mà nói, anh cũng không thoát khỏi liên can.”

“Cô đừng quá phận!” Hàn Tăng thực bị chọc tức không nhẹ.

Tô Lương Mạt thu hồi súng, định đi lên tầng ba xem thử.

Đỉnh chân mày Chiêm Đông Kinh nơi kín đáo có tức giận như ẩn như hiện, “Tô Lương Mạt, ai cho em lá gan dám nghi ngờ lên trên đầu tôi?”

Tô Lương Mạt thu hồi bước chân định đi, cô nâng tầm mắt về phía Chiêm Đông Kinh, chỉ là nhìn một cái liền kéo khóe miệng, “Đúng, tôi quên mất, là tôi nhất thời nóng không có cân nhắc đến thân phận của ngài.”

Giọng điệu âm dương quái khí như vậy, làm cả gương mặt Chiêm Đông Kinh đều lạnh tái đi, Tô Lương Mạt nghiêng người muốn đi, trên tầng hai vốn cũng không có nhiều người, ngoại trừ hộ vệ của Chiêm Đông Kinh, cũng chỉ có mấy người ở bên ngoài.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, thỉnh linh nhìn thấy có kẻ núp sau bồn hoa cao cỡ một con người ở chỗ khúc quanh hành lang, nâng cánh tay lên sau đó, Chiêm Đông Kinh liếc nhìn thấy súng trong tay đối phương, hần thật nhanh đưa tay chế trụ bả vai Tô Lương Mạt kéo cô ra sau, Tô Lương Mạt còn không biết đã xảy ra chuyện gì, tầm mắt cô thấy động tác Chiêm Đông Kinh rút súng rồi nổ súng lưu loát liền mạch. Lúc nhìn lại hướng đằng xa, chỉ thấy một tên đồng bọn của tên cao gầy ngã gục xuống hành lang.

Viên đạn từ trong súng của tên đó bắn ra sượt sát qua vành tai cô, thật có thể nói là hiểm hiểm yếu yếu, Tô Lương Mạt hít một hơi lạnh, người còn đứng sau lưng Chiêm Đông Kinh.

Hai tiếng súng này vang lên, cũng chẳng khác lúc này làm hiện trường lần nữa lâm vào hỗn loạn.

Đôi con ngươi kín đáo của Tô Lương Mạt lóe lên tia hoảng loạn, Chiêm Đông Kinh đã cất súng lại, Tô Lương Mạt thấy Lý Đan với Thụy từ nơi gần đó chạy đến.

Thụy đá đá tay của tên kia, hai người một trước một sau tiến lên, “Lương Mạt, cậu không sao chứ?”

Tô Lương Mạt lắc đầu.

Ngoài cửa, tiếng còi xe cảnh sát không xa không gần, sắc mặt Tô Lương Mạt ngưng tụ, vẫn có người báo cảnh sát.

Nếu đã tra đến trên đầu, Lưu Giản không thể không cho người mở cửa.

Dẫn đội lại là Vệ Tắc, Tô Lương Mạt với đám người Lý Đan đều đi xuống dưới lầu.

Vệ Tắc cho người thăm dò hiện trường, thi thể bị người ta động qua, hiện trường mặc dù có bị phá hỏng, nhưng không ít dấu vết vẫn có thể phục hồi lại như cũ.

Thi thể ở tầng hai kia vì liên quan tới thời gian vẫn còn ở đó.

Vệ Tắc ngồi xổm xuống nhìn, lúc đứng dậy nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng không biết, lúc đó hai người này quấy rối sông bài, em cho người đưa bọn họ ra ngoài, nhưng có người ở sau lưng hấn nổ súng.”

Lưu Giản rất nhanh đi vào hiện trường, “Camera đều giao cho cảnh sát, nhưng lúc này tôi đã tra xét, không có bất kỳ manh mối nào.”

Vệ Tắc ngẩng đầu nhìn hướng hành lang, “Nơi này không có camera giám sát sao?”

“Đúng vậy, chỉ có tầng hai không có.”

“Vậy phạm vi có thể rút nhỏ, thông qua camera thang máy tra thử đến tất cả những người trên tầng hai, mỗi người đều phải tra.” Vệ Tắc nhìn về phía Tô Lương Mạt, trong mắt toát ra ân cần rất rõ ràng, “Lúc ấy em ở đâu?”

“Em chính là ở trong đại sảnh, người là ngã xuống cách em không xa.”

Thần sắc Vệ Tắc rõ ràng buông lỏng, “Nhưng mà vẫn phải cùng anh về đồn lấy lời khai.”

Tô Lương Mạt gật đầu, Vệ Tắc cho cấp dưới đem những người ở đây tất cả đưa theo về đồn.

Vệ Tắc chỉ thi thể dưới đất, “Người này thì sao? Nhìn thấy là ai nổ súng không?”

Tô Lương Mạt không lên tiếng, Lưu Giản không khỏi liếc nhìn cô, cô rũ rèm mi xuống, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng gần đó, Tô Lương Mạt khẽ cắn cánh môi, “Hắn ta muốn nổ súng bắn em, Chiêm Đông Kinh kéo em một cái, cũng là anh ta nổ súng.”

Hai đầu lông mày Hàn Tăng đều dựng đứng lên, nhưng trong tình cảnh như vậy rốt cuộc vẫn một câu không nói được.

Vệ Tắc gật đầu, bảo pháp y tiếp tục ở lại hiện trường.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Tô Lương Mạt được đãi ngộ so với những người khác tốt hơn không ít, Vệ Tắc tự mình lấy khẩu cung của cô, lại rót cho cô ly cà phê.

Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông đối diện cúi đầu lật xem tài liệu, “Vệ Tắc, có phải bây giờ anh cảm thấy em rất xa lạ không?”

“Lương Mạt, những nơi như vậy không hợp với em.”

“Em là tìm không được nơi thích hợp với em, em mới lựa chọn sông bài.”

Vệ Tắc thu tập văn kiện trong tay lại, “Em cũng từng giết người rồi chứ.”

Tô Lương Mạt trầm mặc, khoảng cách một cái bàn nhìn Vệ Tắc, một người là cảnh sát, một người là người bị tình nghi, Tô Lương Mạt cũng từng nghĩ đến, cô với Vệ Tắc sớm muộn cũng sẽ có ngày đối chọi nhau thế này.

Niềm tin nơi sân trường đã sớm không còn tồn tại, Tô Lương Mạt thu hồi cảm giác mất mát, “Em dám ở trước mặt người khác nói em từng giết người sao?” Cô cười cười, “Vệ Tắc, đừng nói đùa, hay là nói chuyện sông bài hôm nay đi.”

Thời gian trôi qua hai năm, Vệ Tắc từ trên người Tô Lương Mạt thấy được khéo léo đưa đẩy cùng am hiểu chu toàn, cô biến hóa như thế này hẳn cũng không biết là đáng mừng hay đáng tiếc.

“Hai kẻ kia lúc trước có ân oán với Tương Hiếu Đường không?”

“Không có, sông bài mở cửa kinh doanh, cũng không làm chuyện gì kết thù.”

“Vậy Chiêm Đông Kinh sao lại ở trong sông bài?” Nhắc đến cái tên này, Vệ Tắc không khỏi ngẩng mặt lên nhìn cô.

Tô Lương Mạt ngược lại có vẻ trấn tĩnh, “Tầng hai có một phòng nghỉ là của anh ta, lúc trước khi sông bài khai trương anh ta đã đặt trước với Lưu Giản rồi.”

Bên cạnh Vệ Tắc không có người, bản ghi chép cũng là chính bản thân hắn tiến hành, “Vậy Lưu Giản thì sao, hắn có khả năng không?”

“Sẽ không,” Tô Lương Mạt nói chắc chắn, “sông bài là của anh ấy, hơn nữa anh ấy hoàn toàn không cần thiết làm như vậy.”

Vệ Tắc nhìn cô, “Vậy em cho rằng, ai có khả năng nhất?”

Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, cái tên đó cuối cùng vẫn bị nuốt trở lại, “Không biết, đây chắc hẳn là chuyện của cảnh sát các anh.”

“Chiêm Đông Kinh thì sao, hắn có phải có khả năng nổ súng không? Hẳn là người có khả năng phù hợp nhất, vốn là kẻ thù sống chết với Tương Hiếu Đường, lại là trên địa bàn của Lưu Giản, lúc ấy hắn lại ở tầng hai.” Vệ Tắc liên tiếp ép hỏi làm Tô Lương Mạt gần như hoảng hồn, cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Vệ Tắc, em không nghĩ tới em cũng có ngày bị anh ép hỏi như vậy.”

Vệ Tắc giạt mình, tiện đà cười khỏ, “Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp.”

Tô Lương Mạt là người đầu tiên được thả ra, cô đi theo Vệ Tắc ra bên ngoài, mấy căn phòng còn lại bên cạnh đều đóng kín cửa, “Lưu Giản khi nào thì ra ngoài?”

“Theo quy trình thủ tục xong xuôi, nếu như hắn không gây án, có thể ra ngoài rất nhanh.”

Tô Lương Mạt đi theo sau lưng Vệ Tắc, đi ngang qua một căn phòng, nhìn thấy phía trên ba chữ ‘phòng thẩm vấn’.

Xuyên qua khe cửa khép hờ, tầm mắt Tô Lương Mạt đối diện Chiêm Đông Kinh ngồi bên trong.

Trước một cái bàn có mấy người cảnh sát, mà Chiêm Đông Kinh như một cái bóng cô đơn ngồi bên trong đối diện với bọn họ.

Vách tường thô lương trắng toát đánh ra lạnh lẽo hiu quạnh quanh thân người đàn ông, một người cảnh sát nặng nề đập bàn, Chiêm Đông Kinh nhẹ vén mi mắt, đôi con ngươi tuần lãng thoáng gọn sáng, Tô Lương Mạt nhìn Chiêm Đông Kinh lúc này, không khỏi nghĩ đến giao long trong quần cảnh nơi nước cạn, nhưng dù trong bộ dáng thế nào, cũng không thể che đi một thân lệ khí cùng quyết đoán của người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh tất nhiên cũng nhìn thấy cô.

Vệ Tắc trở lại trước mặt cô, “Đi thôi, ở nơi này có gì hay mà đợi.”

Tô Lương Mạt cùng Vệ Tắc rời đi, không khỏi giật giật khóe miệng, “Đây chính là nơi mỗi ngày đều dính dáng đến anh.”

“Lương Mạt, anh cũng mệt mỏi rồi.” Vệ Tắc đột nhiên bật ra một câu.

Tô Lương Mạt không nói thêm gì nữa, cô đi ra khỏi đồn cảnh sát rồi cũng không rời đi, Lưu Giản là người phụ trách sông bài, cho nên nhất định phiền phức.

Cô dựa vào cửa xe nhìn về phía đồn cảnh sát, Hàn Tăng với Tổng Các đưa luật sư của Chiêm Đông Kinh đến, lúc đi ngang qua trước mặt cô, Hàn Tăng nhìn cô hung hăng trừng mắt, “Sói kiêu ngạo!”

Tô Lương Mạt nghe chỉ muốn cười, ‘sói kiêu ngạo’?

Rất nhanh, thuộc hạ của Lưu Giản cũng dẫn theo luật sư đến.

Cho đến nửa đêm, Lưu Giản mới được thả ra.

Tô Lương Mạt từ đằng xa nhìn thấy Lưu Giản đuổi cái lưng mỗi, mặt mũi tràn đầy bộ dạng xúi quẩy, Chiêm Đông Kinh gần như là đi ra cùng lúc với Lưu Giản.

Lưu Giản phân phó thuộc hạ vài câu, sau đó bước về phía Tô Lương Mạt, xe tới đón Chiêm Đông Kinh chỉ dừng ở sau xe Tô Lương Mạt, đám người tầng tầng lớp lớp đi tới cửa.

Lưu Giản đi tới, cánh tay tự nhiên đáp lên vai cô, “Sao không đi về trước?”

“Em định đi trước rồi, như này nhàm chán bao nhiêu.”

“Cũng đúng.”

Tô Lương Mạt từ đầu đến cuối không có nhìn Chiêm Đông Kinh, “Thế nào rồi, rắc rối không?”

Lưu Giản tựa vào cửa xe, “Cũng như bình thường thôi, dù sao cũng không có chứng cứ nói chuyện này có liên quan tới sông bài, hướng hồ kẻ khác muốn động thủ, chúng ta cũng không thể thay người chết chọn chỗ đứng không.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, “Về phía sông bài thì sao?”

“Ngừng kinh doanh, vài ngày kế tiếp cho em nghỉ.”

Hai người nói chuyện từng câu từng chữ truyền tới tai Chiêm Đông Kinh, Hàn Tăng tính tình nóng nảy, định tiến lên, Tổng Các kéo cánh tay hắn lại, trầm giọng hỏi, “Cậu muốn làm cái gì?”

“Tôi muốn hỏi cô ta sao lại nói những lời đó với cảnh sát.”

Tổng Các liếc hắn, “Tôi thấy cậu là ăn no muốn nghe chửi.”

Bên này, tài xế đã mở cửa xe cho Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt nâng tầm mắt khẩn trương mà ôn nhuận rơi lên mặt Lưu Giản, cô thậm chí cả một cái liếc nhìn cũng không cho Chiêm Đông Kinh, “Đi thôi, buổi tối đi ăn một bữa thật ngon, tâm tình đều bị phá hỏng cả.”

Lưu Giản ‘ờ’ một tiếng, khom lưng ngồi vào xe.

Chiêm Đông Kinh chỉ trơ mắt nhìn xem chiếc xe từ từ chạy thật xa trong tầm mắt mình.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 109: Xa cách cùng thấy như không thấy, chính là cái gai đâm sâu nhất.

104. Chương 109: Xa Cách Cùng Thấy Như Không Thấy, Chính Là Cái Gai Đâm Sâu Nhất

Chương 109: Xa cách cùng thấy như không thấy, chính là cái gai đâm sâu nhất

Giống như, là muốn để Chiêm Đông Kinh từ từ quen dần loại cảm giác bị coi thường vứt bỏ này.

Tổng Các đứng bên cạnh, “Kinh thiếu, đi thôi, phu nhân biết chuyện ở nhà rất lo lắng cho ngài.”

Lưu Giản ngồi bên cạnh ghế lái, Tô Lương Mạt lái xe, anh mở rộng cửa sổ xe rồi nheo đôi con ngươi lười biếng, “Lương Mạt, anh phát hiện ra em đối phó Chiêm Đông Kinh càng lúc càng biết tìm đúng phương pháp.”

“Không biết anh nói cái gì.” Tô Lương Mạt chuyên tâm nhìn đường phía trước.

“Thật ra em chắc hẳn cũng có thể nhìn ra đúng chứ, ánh mắt hẳn nhìn em...”

Tô Lương Mạt cắt đứt lời Lưu Giản, “Em cũng là bây giờ mới biết, càng là quan tâm, rồi bị người ta xa cách cùng thấy như không thấy mới càng giống như một cái gai đâm sâu vào lòng đến khó chịu, không phải em nói Chiêm Đông Kinh quan tâm đến em nhiều thế nào, ít nhất em cảm thấy em nên làm như vậy.”

“Bộ dáng này của em, ngược lại so với dùng dao súng đâm chọc lên người còn đau hơn nhiều.” Lưu Giản nửa đùa nửa thật nói.

“Anh ta mới không biết đau nhức, anh ta không có tim.”

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn chằm chặp khuôn mặt Tô Lương Mạt, “Em thực cảm thấy là hẳn nổ súng?”

“Trừ anh ta ra còn có thể là ai?” Ánh mắt cô xuyên qua kính chiếu hậu đối diện Lưu Giản, “Chẳng lẽ là anh?”

Lưu Giản áp sát người lên, “Em nhìn thử cho kỹ xem, anh giống không?”

Tô Lương Mạt đẩy mặt anh ra, “Đừng làm rộn, đang lái xe mà.”

Chiêm Đông Kinh trở lại Thanh Hồ Đường, vừa vặn hôm nay Đường Khả xuất viện, cô ta so với Tổng Các được nuông chiều hơn nhiều, đều là bị súng bắn bị thương, vẫn cứ nằm viện đến hôm nay mới chịu ra, là không muốn lưu lại chút di chứng nào.

Trước đó ai cũng không nói với cô ta Mạc Thanh đã trở lại, cho nên lúc cô ta đang ở trong phòng khách nhìn thấy vị phu nhân này, sợ hãi kêu lên.

Chiêm Đông Kinh chỉ vào Đường Khả, “Em gái của Đường Tâm.”

Trong mắt Mạc Thanh hiển lộ phức tạp, bà ta cười cười đi đến cạnh Đường Khả, “Thì ra là em gái Đường Tâm à, đến đây, ngồi cạnh tôi nào.”

Đường Khả thấy thái độ Mạc Thanh ôn hòa, thấp thỏm lúc trước cũng liền bị quét sạch, “Bác gái, chào bác.”

Chiêm Đông Kinh nhìn về phía Tổng Các, “Sắp xếp cho Đường Khả một chỗ ở khác.”

Đường Khả vừa nghe liền khấn trương, “Không cần, em chỉ muốn ở lại đây.”

“Sau này ít chọc đến phiền phức cho tôi, nếu không liền cắt khỏi Ngự Châu, cũng đừng mong trở lại.”

Mạc Thanh nghe ra được Chiêm Đông Kinh hôm nay hỏa khí cực đại, bà ta vỗ vỗ tay Đường Khả, “Đông Kinh, con cũng đừng nói như vậy, dù sao lúc trước Đường Tâm là...” Mạc Thanh dừng lại một chút, “Em gái duy nhất của con bé, con nói gì đi nữa cũng nên chiều cổ thật tốt.”

Đường Khả lập tức khoát tay Mạc Thanh, “Vẫn là bác gái tốt nhất.”

Mạc Thanh trong lòng không khỏi cười lạnh, trên mặt lại không hề để lộ ra, “Cứ để nó ở lại đi, cũng hay để mẹ có một người bầu bạn.”

“Tôi không muốn thấy cô gây chuyện, đặc biệt là mấy chuyện ngu xuẩn.” Chiêm Đông Kinh lên tiếng cảnh cáo.

Mạc Thanh hướng mắt nhìn người đàn ông, “Đồn cảnh sát bên kia sao rồi?”

“Không sao cả, đi vào đi ra thành thói quen rồi.” Chiêm Đông Kinh lơ đãng nói.

Mạc Thanh đối với thái độ của hẳn đã sớm nhìn đến quen, “Má Vương, mau dọn cơm đi, đã mấy giờ rồi.”

Chiêm Đông Kinh bảo Tổng Các với Hàn Tăng đều ở lại.

Mà Tô Lương Mạt bên kia, Tống Phương bởi vì cái chết của Chu Chính đối với cô thủy chung canh cánh trong lòng, chị ta không trách Lưu Giản, nhưng trong lòng luôn ghi nhớ Tô Lương Mạt.

Lưu Giản muốn đưa Tô Lương Mạt về, nói thế nào Tống Phương cũng coi như một trong số ít những người thân của anh, Tô Lương Mạt nghĩ cũng nên đến gặp mặt, dù sao cái chết của Chu Chính, nói cho cùng cô khó chối tội này.

Cô với Lưu Giản mua ít đồ dùng trẻ con với thực phẩm dinh dưỡng ở trung tâm thương mại, Lưu Giản tự mình lái xe, Tô Lương Mạt người đầy mồ hôi ngồi vào ghế lái phụ.

“Nhìn bộ dạng em này, sao lại xấu xí chẳng khác nào con dâu gặp bố mẹ chồng vậy?”

“Anh mới xấu xí.”

Tô Lương Mạt rút khăn ướt lau mặt, “Hôm nay còn nóng như vậy.”

Lưu Giản đánh tay lái, Tô Lương Mạt giạt mình một cái giống như nhìn thấy thân ảnh Tô Uyển trong kính chiếu hậu, nhưng lúc định nhìn kỹ lại, đã không còn.

Hai người đi đến biệt thự của Lưu Giản, Tống Phương ôm Đậu Đậu ở trong phòng khách cùng xem tivi, thấy Tô Lương Mạt đến, vốn dĩ muốn chào hỏi, nhưng trong lòng thủy chung có vướng mắc, cuối cùng vẫn ngồi đó không động đậy.

“Chị dâu.”

Tô Lương Mạt theo Lưu Giản gọi một tiếng ‘chị dâu’.

Tống Phương thái độ lãnh đạm, “Đến rồi.”

Tô Lương Mạt đem đồ đạc đã mua để lên bàn trà, Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn thấy cô, “Dì ơi.”

Tô Lương Mạt mỉm cười, “Đậu Đậu thực ngoan.”

Trẻ con luôn không có tâm phòng bị ai, lại cúi đầu chơi mấy món đồ chơi trên bàn trà.

Thuộc hạ của Lưu Giản đến, nói có một số việc muốn xin chỉ thị, Lưu Giản cùng thuộc hạ lên thư phòng trên tầng hai.

Tô Lương Mạt đứng nguyên trong phòng khách, cũng không tiện theo lên trên, cô không khỏi có chút lúng túng, Tống Phương thái độ không nóng không lạnh, thấy cô đứng đó, một lúc sau mới mở miệng, “Cô đến đây ngồi đi.”

Tô Lương Mạt tiến lên, ngồi trên ghế salon bên phải Tống Phương.

“Cô cũng biết đấy, tôi luôn không thích cô, huống hồ cái chết của Chu Chính lại không thoát khỏi liên can tới cô, nhưng không có cách nào, lão Nhị kia tính khí cổ chấp, đến cả Tô Uyển tốt như vậy cậu ta cũng không cần...”

Tô Lương Mạt một chữ không nói chỉ ngồi nghe.

“Đậu Đậu cũng thích Tô Uyển, Tô Uyển học hành cũng có bằng cấp, nhưng nếu lão Nhị thật tâm chân thành muốn ở bên cô, tôi cũng không ngăn cản, chỉ hy vọng sau này cô vì cậu ấy suy nghĩ nhiều một chút, giúp cậu ấy chống đỡ Tương Hiếu Đường.”

“Chị dâu, tôi sẽ.” Tô Lương Mạt cũng chỉ có thể nói như vậy.

Tống Phương để Đậu Đậu xuống ghế sofa, “Cô giúp tôi trông chừng, tôi xuống lấy cho thằng bé ít nước quả.”

“Hay là để tôi lấy cho.” Tô Lương Mạt đứng dậy, ngồi ở đây phải câu nệ mệt chết, cô nhấc chân đi về phía phòng bếp, bảo mẫu chuẩn bị xong xuôi, đưa cho Tô Lương Mạt một cái khay, “Đây là nước ép kiwi, còn có nước cam cho Đậu Đậu.”

Tô Lương Mạt cẩn thận nhận lấy, đem nước ép kiwi cho Tống Phương, lại để nước cam ở bên cạnh chị ta.

Lưu Giản rất nhanh xong việc từ trên lầu đi xuống, trở lại trước sofa, Tống Phương uống hết ly nước để xuống bàn trà, “Ăn cơm thôi.”

“Được.”

Lưu Giản đưa tay vỗ nhẹ bả vai Tô Lương Mạt, ra hiệu cô thả lỏng chớ khẩn trương.

Người giúp việc tiến lên giúp bọn họ kéo ghế, Lưu Giản ngồi bên cạnh Tô Lương Mạt, chờ thức ăn dọn xong đầy đủ thỉnh thoảng còn hỏi cô muốn ăn cái gì, Tống Phương ngược lại thực sự là lần đầu tiên thấy Lưu Giản đối xử với một cô gái như vậy, “Nếu hai người đã muốn dắt đầu, thì nhanh nhanh ổn định.”

“Chị dâu, tôi biết.”

Tống Phương giao Đậu Đậu trong tay cho bảo mẫu, chị ta nhận lấy chén canh má Vương đã múc, kè mặt tới vừa mới uống một ngụm, đột nhiên ho khan.

Tô Lương Mạt vội rút tờ khăn giấy đưa tới, “Chị dâu.”

Tống Phương nhận lấy khăn giấy, còng ho dữ dội, Tô Lương Mạt gấp rút đẩy cái ghế ra đứng dậy, vươn tay vỗ nhẹ hai cái lên lưng chị ta, “Không sao chứ, chị dâu?”

Phốc!

Một vòng màu đỏ đột nhiên tràn ra giữa chén canh vừa múc, Tô Lương Mạt giật mình đến dừng động tác trong tay, Lưu Giản uống một hớp rượu, cũng chưa phát hiện bất thường, ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc Tô Lương Mạt kinh hãi, lập tức nhíu mày, “Sao vậy?”

Tô Lương Mạt cất giọng hô ‘chị dâu’.

Chén trong tay Tống Phương bị đẩy rơi xuống chân, nửa người trên mềm nhũn nằm sấp xuống bàn.

Ly rượu của Lưu Giản cũng bị đẩy ngã, anh thành linh bật dậy, “Xảy ra chuyện gì? Chị dâu!”

Lưu Giản tiến lên vài bước, đẩy Tô Lương Mạt ra, cô loạng choạng đứng vững, sau đó nhìn thấy gò má Tống Phương tái nhợt, một dự cảm xấu trong lòng từ từ dâng lên, Lưu Giản hét, “Lái xe!”

Bảo mẫu bên cạnh cũng kinh hãi, Đậu Đậu khóc toáng lên, “Mẹ, mẹ.”

Tim Tô Lương Mạt thành thịch nhảy loạn, Lưu Giản khom lưng ôm Tống Phương lên, lúc sắp ra khỏi biệt thự phân phó hộ vệ, “Người ở đây một kẻ cũng không cho rời đi, đồ đạc trong biệt thự cũng vậy không cho ai chạm vào!”

“Dạ.”

Tô Lương Mạt đi theo sau lưng Lưu Giản bước nhanh ra ngoài, lên xe, Lưu Giản liên tục vỗ vỗ mặt Tống Phương, “Chị dâu, chị dâu chị tỉnh lại đi.”

Khóe miệng Tống Phương có vết máu đỏ uốn lượn, tâm tình Tô Lương Mạt lúc này không cách nào bình ổn được.

Xe rất nhanh lái vào bệnh viện, Tống Phương lập tức được đưa vào phòng cấp cứu.

Tô Lương Mạt ngồi bên cạnh Lưu Giản, sắc mặt Lưu Giản ngưng trọng, hai tay giao nhau chống trán, Tô Lương Mạt cũng không biết nên nói cái gì, “Lưu Giản, đừng gấp.”

“Nếu như đến chị dâu cũng xảy ra chuyện, anh làm thế nào ăn nói với Chính ca?”

“Không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Tô Lương Mạt cho dù ngoài miệng an ủi, trong lòng lại không có chút chắc chắn.

Cũng không lâu lắm, cửa phòng cấp cứu liền mở ra, một kiểu diêm xấu trong nháy mắt liền lan tràn quanh thân Tô Lương Mạt, Lưu Giản xông lên trước, “Thế nào rồi?”

“Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực rồi.” Bác sỹ tháo khẩu trang xuống.

Lưu Giản dù thế nào cũng khó mà tiếp nhận, “Không thể nào, lúc nãy ăn cơm chị ấy vẫn còn khỏe mạnh.”

“Chúng tôi thật sự đã tận lực, cũng đã làm tới đa mọi cách cứu chữa.”

Tô Lương Mạt khó tin nhìn xuyên qua cửa phòng cấp cứu đến giường bệnh bên trong, một người mới vừa rồi còn sống sờ sờ, nói là muốn cô ở bên cạnh giúp đỡ Lưu Giản, làm thế nào bây giờ nói không còn là không còn nữa?

Lưu Giản dựa lên vách tường, vì Tống Phương cùng Đậu Đậu, anh nguyện ý dùng tính mạng để bảo vệ họ, bởi vì anh hổ thẹn với Chu Chính, cũng xem hai người họ như người thân của mình.

Lưu Giản đưa hai tay xuyên qua đầu tóc, từ từ ngồi xổm xuống, hai cánh tay người đàn ông run rẩy, bác sỹ đứng bên cạnh không dám rời đi, hai mắt Tô Lương Mạt không khỏi ướt át, cô ngồi xuống cạnh Lưu Giản, người đàn ông đưa tay ôm cô, vùi mặt trước ngực cô.

Tô Lương Mạt ôm chặt đầu anh, một câu cũng không nói.

Thậm chí đến cả vai Lưu Giản cũng run rẩy, Tô Lương Mạt nâng tầm mắt nhìn về phía phòng cấp cứu, cô khẽ ngước cằm, đem cảm giác ứa ý bức trở về.

Lưu Giản cũng không lâu lắm liền đứng dậy, “Sao lại như vậy?”

“Nhận định ban đầu là do trúng độc, nguyên nhân cụ thể còn cần giải phẫu.”

Hai chữ cuối cùng làm Lưu Giản càng thêm khó tiếp nhận, vành mắt anh phát ra chút mờ mịt, “Loại độc gì mà mạnh như vậy? Từ lúc trúng độc đến giờ, đường đến bệnh viện cũng chưa tới mười phút.”

“Cái này, còn cần giải phẫu sau đó mới có thể biết đáp án.”

Lưu Giản dựa lên vách tường không động dậy nữa.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, Tô Lương Mạt đưa tay ôm chặt Lưu Giản, bác sỹ với y tá toàn bộ lui vào trong phòng cấp cứu.

Lúc đi ra khỏi bệnh viện, thần sắc Lưu Giản lơ ngơ, Tô Lương Mạt kéo anh vào trong xe, hai người trở lại biệt thự, bảo mẫu ôm Đậu Đậu đứng trước cửa không ngừng nhìn quanh, thấy bọn họ trở lại, bảo mẫu chạy đến, vội vàng mở miệng, “Giản thiếu, chị Tống đâu?”

Khuôn mặt Lưu Giản kéo rất căng, Đậu Đậu ở trong ngực bảo mẫu không ngừng khóc nỉ non, tiểu hài tử còn nhỏ như vậy dù không hiểu chuyện, nhưng hình như cũng ý thức được gì đó, Lưu Giản đưa tay tiếp nhận Đậu Đậu.

“Ba trẻ, mẹ, mẹ...”

Nước mắt Tô Lương Mạt tràn mi, Lưu Giản cũng nhịn không được, anh ôm lấy Đậu Đậu đi như chạy trốn lên lầu hai.

Cô đứng trong phòng khách, trong nhà ăn mấy món kia vẫn chưa dọn đi, thật ra con người Tống Phương rất tốt, cho dù trong lòng có vướng mắc, nhưng dù sao cũng là người Lưu Giản đón về đến tận cửa, chị ta vẫn sai bảo mẫu chuẩn bị cả một bàn đầy thức ăn.

Tô Lương Mạt ở phía dưới chờ một lúc, trên lầu truyền đến tiếng khóc không ngừng của Đậu Đậu.

Cô do dự liếc nhìn, cuối cùng vẫn là đi lên.

Hộ vệ trước cửa phòng Lưu Giản đều bỏ chạy, Tô Lương Mạt thấy cửa mở rộng, cô đi vào thấy Lưu Giản dùng sức ôm Đậu Đậu ngồi bên mép giường, Đậu Đậu giãy giụa hai tay khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tô Lương Mạt bước nhanh lên trước, “Lưu Giản.”

Người đàn ông dán mặt vào thân thể Đậu Đậu, Tô Lương Mạt đi tới, đưa tay ôm anh vào lòng.

Lưu Giản không giấu được nước mắt, trong lòng khó chịu giống như bị người ta khoét rơi một miếng thịt.

“Lương Mạt, anh nợ Chính cả đời này cũng trả không nổi.”

Tô Lương Mạt hiểu tâm tình của anh, nhưng một câu an ủi cũng không cách nào nói ra được, “Đừng như vậy, anh làm Đậu Đậu sợ rồi.”

Lưu Giản nghe vậy, lúc này mới buông lỏng tay một chút.

Tô Lương Mạt nhân cơ hội nhận lấy Đậu Đậu, nhưng Đậu Đậu làm loạn rất dữ, cũng không muốn cô ôm, Lưu Giản nâng lên vành mắt đỏ bừng, đưa tay nhận lại Đậu Đậu.

“Mẹ, mẹ.” Đậu Đậu nhìn quanh bốn phía, nhất mực tìm kiếm Tổng Phương, nó còn nhỏ như vậy, nó chỉ nhớ vừa rồi rõ ràng mẹ còn ở trong phòng khách ôm nó bú nó uống nước trái cây.

Lưu Giản tựa trán vào Đậu Đậu, đứa nhỏ khỏe mạnh kháu khỉnh, bình thường mất đi tình thương của Chu Chính, Lưu Giản đối xử với nó như con ruột, nhưng bây giờ ngay cả Tổng Phương cũng mất, Lưu Giản còn có thể đi đâu tìm một phần tình thương của mẹ cho nó?

Đậu Đậu vịn hai tay lên bả vai Lưu Giản, khóc đến thở không ra hơi, bộ dáng kia nhìn thấy làm người ta đau lòng.

Lưu Giản vẫn nhớ dưới lầu còn chuyện cần giải quyết, anh ôm Đậu Đậu đi xuống dưới, Tô Lương Mạt cũng theo sau.

Bảo mẫu cùng với những người khác trong biệt thự đều ở phòng khách, hộ vệ giữ trước cửa một người cũng không cho ra ngoài.

Má Vương tiến lên ôm lấy Đậu Đậu, Lưu Giản suy nghĩ một chút, vẫn là tự mình ôm trong tay.

Lưu Giản đi đến trước bàn ăn, mỗi món trên bàn đều có người lấy mẫu đi xét nghiệm, Tô Lương Mạt suy nghĩ kỹ càng nửa ngày, cũng không lưu tâm Tổng Phương đã ăn những món gì, hơn nữa bọn họ là cùng dùng cơm trên một cái bàn, khả năng duy nhất chính là chén canh kia.

Đám người bảo mẫu cũng biết Tổng Phương xảy ra chuyện, nguyên một đám đều đỏ ửng hai mắt đứng bên cạnh.

“Trước đó chị dâu còn ăn uống những thứ gì?”

Bảo mẫu trong phòng bếp lúc này nhớ lại nói, “Chỉ một ly nước kiwi, là tôi mới ép xong, cùng lúc với nước cam của Đậu Đậu.”

“Nước kiwi?” Lưu Giản quét mắt qua.

Bảo mẫu sợ chuyện này liên lụy đến mình, “Dạ, là Tô tiểu thư mang ra, Giản thiếu, tôi là trong sạch, tôi cái gì cũng không có làm.”

“Cái ly đâu?”

Bảo mẫu liếc nhìn lên bàn trà, vẫn may còn chưa kịp thu dọn, chị ta bước nhanh tới cầm cái ly đưa tới tay Lưu Giản.

Lưu Giản nhận lấy đưa lên mũi ngửi thử.

Tô Lương Mạt không ngờ tới mũi nhọn sẽ hướng sang mình, nhưng lúc này nói cái gì cũng vô dụng, Lưu Giản cũng cho người mang cái ly đưa đi.

Vài bảo mẫu đã làm việc lâu năm ở bên cạnh khóc suốt mướt, Tổng Phương ngày thường đối đãi với mọi người cũng coi như ôn nhu, cũng không biết sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy.

Bảo mẫu thường chăm Đậu Đậu tiến lên nhận lấy Đậu Đậu, hai mắt không khỏi quét về phía Tô Lương Mạt. Hôm nay ra vào biệt thự có khả năng nhất chính là Tô Lương Mạt.

Bởi vì có quan hệ, kết quả kiểm tra rất nhanh đến tay Lưu Giản.

Thức ăn với nước canh đều không có vấn đề gì, ly nước trái cây kia cũng không phát hiện có gì khác thường.

Sắc mặt Lưu Giản càng phát ra xanh mét.

Lưu Giản gọi bảo mẫu đến bên cạnh, Tô Lương Mạt nghĩ tới một câu, “Bình thường chị ấy có dùng thực phẩm dinh dưỡng không? Hoặc là vitamin gì đó?”

“Có,” Một bảo mẫu trong đó tiếp lời, “hình như là đặt mua trên mạng, tôi từng thấy chị Tổng dùng.”

“Đi lấy thứ đó tới đây.”

“Vâng.” Bảo mẫu chạy lên tầng ba, lúc trở lại trong tay cầm thêm cái hộp nhỏ, “Chính là cái này.”

Trên thân hộp đều là chữ nước ngoài, Tô Lương Mạt nhìn nhìn, đại khái ý tứ là thực phẩm chức năng, chủ yếu dùng cho thân thể suy yếu tổn thương, “Chị dâu bắt đầu dùng từ khi nào?”

“Cũng không lâu, cũng chỉ được nửa tháng thôi.”

Tô Lương Mạt giao cái hộp cho Lưu Giản, Lưu Giản lại giao lại cho thuộc hạ.

“Sao lại nghĩ đến mua trên mạng?”

“Hình như là Tô tiểu thư mua hộ chị Tống, nói trong nhà có người dùng qua rất tốt, chị Tống sinh con xong sức khỏe luôn rất kém.”

Lưu Giản nghe vậy, cả khuôn mặt sa sầm hung tợn, một ý niệm đáng sợ xoay quanh trong đầu anh không chịu tản đi, Tô Lương Mạt cũng nhìn ra sắc mặt anh không tốt, cô tiến lên đưa tay áp lên bả vai người đàn ông, “Sẽ không đâu, Tô Uyển dù thế nào cũng sẽ không làm hại chị ấy, lại nói chỉ là một hộp thực phẩm dinh dưỡng mà thôi.”

Đậu Đậu lại bắt đầu khóc toáng, trẻ con thiên tính nhạy cảm, lúc này chỉ muốn tìm Tống Phương, Lưu Giản chỉ phải lần nữa ôm nó vào ngực.

Buổi tối, Tô Lương Mạt ở lại không rời đi.

Kết quả xét nghiệm hộp thuốc dinh dưỡng, không có độc.

Tô Lương Mạt không khỏi thở ra, ít nhất cũng đừng có kéo thêm Tô Uyển vào đây nữa.

Đậu Đậu được bảo mẫu dỗ ngủ, Tô Lương Mạt đi lên lầu hai, cửa phòng Lưu Giản vẫn mở rộng, bên trong mất trật tự không chịu nổi, cô lại nhớ tới lần đó Lưu Giản biết Chu Chính bị ám hại, cũng bất lực và phần nộ như thế này, tâm tình của anh cô hoàn toàn có thể lý giải. Lưu Giản là muốn đối đãi với Tống Phương và Đậu Đậu tốt gấp bội, thậm chí có thể tốt hơn so với cả con ruột của mình sau này, như vậy mới có thể không phụ Chu Chính chết thảm, nhưng mà hôm nay, Tống Phương lại từ dưới mí mắt anh mà đi.

Tô Lương Mạt giúp anh nhặt lại chăn mền với gối dưới đất, cùng với điện thoại di động, cô đi ra sân thượng, nhìn thấy Lưu Giản đứng đưa lưng về phía cô.

Trên bàn công có ba điều thuốc lá chỉ còn một nửa.

Tô Lương Mạt đứng trước cửa không động đậy.

Lưu Giản nghe thấy tiếng bước chân, xoay người hướng phía cô vẫy vẫy tay.

Tô Lương Mạt đi tới, Lưu Giản đưa tay ôm cô chen chúc trong ngực, hai người cái gì cũng không nói, cho đến khi ba điều thuốc kia cháy hết.

Hôm sau, Tô Lương Mạt từ phòng khách đi ra, Lưu Giản đã thay xong quần áo chuẩn bị đến bệnh viện.

Đậu Đậu dậy từ sớm, lại khóc nháo đòi gặp Tống Phương, Lưu Giản không thể nào đưa thằng bé đến bệnh viện, chỉ có thể để lại cho bảo mẫu.

Tô Lương Mạt cùng anh đến bệnh viện, tìm vị bác sỹ Lưu Giản quen biết kia.

Báo cáo xét nghiệm mới ra, xác nhận là trúng độc chết.

Tống Phương hai ngày nay cũng không đi ra ngoài, nói cách khác, đồ ăn nhất định là ở trong nhà.

Lưu Giản về đến nhà kiểm tra kỹ lại một lượt, đối phương dường như làm việc đến một giọt nước cũng không lọt, không có chút sơ hở nào.

Tô Lương Mạt giúp Lưu Giản đỡ Đậu Đậu, Lưu Giản ngồi trên sofa phòng khách, má Vương trù trù không dám tiến lên, “Giản thiếu.”

Lưu Giản cũng không ngẩng đầu lên, “Chuyện gì.”

“Có mấy lời tôi không biết có nên nói không.”

Giọng điệu Lưu Giản lãnh đạm, “Dì muốn nói gì cứ nói.”

“Chuyện xảy ra hôm qua quá đột ngột, nhưng quả thực chỉ có một mình Tô tiểu thư tới lui, lúc chị Tống ho cũng là cô ấy đứng dậy vỗ lưng cho chị Tống, hơn nữa ly nước kiwi kia cũng là qua tay cô ấy, cho dù xét nghiệm nói không có vấn đề, nhưng có khả năng đã bỏ sót cái gì không?” Má Vương ở đây cũng coi như có thâm niên, Chu Chính chết rồi, Tống Phương lại đi, bây giờ thế này bà ta nhìn cũng thấy khó chịu.

Lưu Giản ngẩng đầu lên, một cái quét mắt này làm má Vương bị hù dọa giật mình tại chỗ, bà ta chưa từng thấy ánh mắt Lưu Giản như vậy.

“Má Vương, sau này đem miệng đóng chặt một chút, đừng để những lời thất tình bát đạo không tìm thấy đường lọt ra ngoài.”

Má Vương chỉ đành gật đầu lia lịa, “Dạ dạ dạ.”

Cách đó không xa, Tô Lương Mạt ôm Đậu Đậu đang đi về phía bên này, nhưng Đậu Đậu sợ người lạ, tìm không được Tống Phương đến cả bảo mẫu thường ngày chăm nó nó cũng không muốn, nó khóc lóc đòi Lưu Giản, đến cổ họng cũng ách rồi.

Lễ truy điệu của Tống Phương, là ba ngày sau đó.

Tô Lương Mạt cũng tham dự, hôm nay thời tiết lại đặc biệt tốt, ảnh chụp của Tống Phương bày ở giữa nội đường, Đậu Đậu một thân áo sơ mi với quần ôm màu đen, lúc được ôm tới còn không biết, vừa thấy ảnh chụp giống như hiểu cái gì đó, gào thét khóc âm lên.

Có người của bang hội khác tới viếng, Lưu Giản nhìn ảnh chụp Tống Phương trong lòng càng thêm chua xót.

Bảo mẫu gần như ôm không nổi Đậu Đậu, đành phải để thằng bé xuống đất, Đậu Đậu chạy như bay đến trước vòng hoa, kiễng chân nhỏ muốn với lên ảnh chụp Tống Phương, “Mẹ, mẹ...”

Nó cũng không có gọi ra lời nào khác, chỉ là ra sức khóc xé rách.

Tô Lương Mạt tiến lên ôm lấy thằng bé, lại bị nó đưa tay đẩy ra, Lưu Giản một tay kéo nó lại, Đậu Đậu đập động hai chân càng thêm hung hãn.

Bảo mẫu cố gắng chế ôm nó vào trong ngực, nhưng Đậu Đậu lại giống như bị nhéo rơi một miếng thịt, hai tay cào cào cổ bảo mẫu, một hồi tiếng khóc tiếng sau cao hơn tiếng trước nghe vào tai càng phát ra đau xót khó nhịn.

Tô Lương Mạt đứng trước cửa, vừa ngẩng đầu nhìn thấy một thân ảnh màu đen tiến vào.

Tô Uyển trên mặt đầy lệ từ bên ngoài đi tới, cô ta hình như cũng không thấy Tô Lương Mạt, Tô Uyển huých qua bả vai cô đi vào trong, trước linh đường Tống Phương oa oa khóc thành tiếng, “Chị dâu, chị dâu!”

Bảo mẫu thấy cô ta đến đây, trong lòng buồn lòng, quả nhiên, Đậu Đậu nhìn thấy Tô Uyển giống như người chết đuối vớ được cọc cứu mạng, cả người nó rướn về phía Tô Uyển bên kia, vươn hai tay ra, khóc tê tâm liệt phế, “Mẹ trẻ, mẹ trẻ.”

Tô Uyển thấp hương cho Tống Phương xong, cô ta lau sạch nước mắt quay đầu, vài bước vọt tới trước mặt Đậu Đậu, ra sức ôm chặt thằng bé, “Đậu Đậu.”

Hai tay Đậu Đậu quần lấy cổ cô ta thế nào cũng không chịu buông ra, Tô Lương Mạt nhìn ra được, ngoại trừ Tống Phương, Đậu Đậu e là có cảm tình với Tô Uyển còn tốt hơn cả Lưu Giản.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 110: Tô Lương Mạt, em lại cùng với Chiêm Đông Kinh thiết kế anh!

105. Chương 110: Tô Lương Mạt, Em Lại Cùng Với Chiêm Đông Kinh Thiết Kế Anh!

Chương 110: Tô Lương Mạt, em lại cùng với Chiêm Đông Kinh thiết kế anh!

Chiêm Đông Kinh không đến, Tổng Phương không phải Chu Chính, nhưng cũng phải có người tới coi như phúng viếng.

Lưu Giản không có phát hỏa ở đây, Đậu Đậu ôm Tô Uyển không cho cô ta rời đi, đến khi lễ tang kết thúc người đến viếng về hết, đã là buổi tối.

Tô Lương Mạt cùng Lưu Giản trở lại biệt thự, Đậu Đậu trong ngực Tô Uyển đã ngủ say, cô ta xuống xe đứng bên ngoài không đi vào, “Giản, em về trước.”

Lưu Giản hướng bảo mẫu liếc mắt, bảo chị ta tiến lên.

Bảo mẫu cẩn thận ôm Đậu Đậu, không ngờ như vậy lại đánh thức thằng bé, Đậu Đậu mở hai mắt đầy nước, ý thức được bảo mẫu là muốn ôm nó đi, bị hù dọa vòng chặt cổ Tô Uyển, “Mẹ trẻ, mẹ trẻ!”

Hốc mắt Tô Uyển đỏ bừng, “Đậu Đậu ngoan, nghe lời, cùng đi đi vào.”

“Oa! Mẹ, mẹ trẻ...” Đậu Đậu càng khóc tê tâm liệt phế, lúc bị bảo mẫu ôm lấy hai tay kéo thẳng, mười đầu ngón tay nín lấy cổ áo Tô Uyển không chịu buông, “Muốn mẹ trẻ, ô ô ô...”

Một màn này nhìn vào mắt, làm người ta vô cùng không dễ chịu. Lưu Giản sa sầm mặt mày tiến lên, đưa tay cương chế ôm lấy thằng bé, Đậu Đậu khóc lóc hung hãn, cả mặt đều đỏ bừng, núp trong ngực Lưu Giản thở không ra hơi khóc thút thít.

Tô Lương Mạt thấy như vậy cũng không phải là cách, cô đi đến cạnh Lưu Giản, “Hay là để Tô Uyển ở lại đi, Đậu Đậu như vậy...”

Cô còn chưa dứt hẳn lời, Lưu Giản liền ôm Đậu Đậu xoay người rời đi.

Đậu Đậu kinh hãi giẫy nảy thân thể nhảy lên nhảy xuống, bản tay nhỏ hướng Tô Uyển mở ra, “Mẹ trẻ!”

Tiếng khóc đứa nhỏ bị bảo mẫu bắt đắc dĩ khóa bên trong cánh cửa, Tô Uyển đứng ngoài cửa lau nước mắt, Tô Lương Mạt nhìn về phía cửa, cuối cùng không nói gì quay đi.

Lưu Giản cố kị gì cô biết, nói cho cùng vẫn là vì cô mà cân nhắc.

Đậu Đậu là Lưu Giản tự mình dỗ ngủ, Tô Lương Mạt luôn ngồi chờ trong phòng khách, tiếng khóc của Đậu Đậu thỉnh thoảng từ trong phòng truyền ra, Lưu Giản mệt mỏi không chịu nổi đi ra ngoài, nhìn đến quãng thâm dưới hai mắt Tô Lương Mạt tự nhiên đau lòng không thôi, “Đi thôi, anh đưa em về nghỉ ngơi.”

“Không cần, em tự lái xe là được rồi.”

Lưu Giản kéo tay cô lại cố ý muốn đưa về, “Anh không thể lại để em xảy ra chuyện, đi thôi.”

Tô Lương Mạt đi theo phía sau người đàn ông ra ngoài, Lưu Giản lấy xe, lúc lái qua cổng biệt thự thấy Tô Uyển vẫn còn đứng đó.

Lưu Giản lạnh mặt dừng xe cạnh cô ta, anh kéo cửa sổ xe xuống, “Sao còn chưa đi?”

“Em nghe thấy Đậu Đậu khóc, để cho em vào xem thằng bé thử xem.” Bị Lưu Giản nhìn chằm chằm như vậy, Tô Uyển chân tay luống cuống.

“Nó khóc cũng không có chút liên can gì tới cô, đi đi, sau này đừng có xuất hiện trước mặt Đậu Đậu nữa.” Lưu Giản nói xong, xoay thẳng tầm mắt.

Tô Uyển ủy khuất đỏ mắt lên, Tô Lương Mạt ngồi ở bên ghế lái phụ cũng không khỏi lúng túng, Tô Uyển ngược lại không nói lời gì khó nghe, Lưu Giản đánh tay lái đi ra ngoài, liếc mắt nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh, “Sau này em cũng ít gặp cô ta thôi.”

“Sao vậy?”

Lưu Giản từ kính chiếu hậu nhìn chằm chằm thân ảnh Tô Uyển đứng đó, “Không nói ra được cảm giác.”

“Lưu Giản, có phải anh còn nghi ngờ Tô Uyển không?” Tô Lương Mạt có chút khó tin ngồi thẳng dậy, “Không thể nào, Tô Uyển cho dù thế nào, cũng sẽ không ra tay với chị dâu.”

“Triệu Kiều lúc trước thì sao?” Lưu Giản lại không cho rằng Tô Uyển không làm ra được, nếu đã từng có ý nghĩ như vậy, đối với người nào còn không phải đều như nhau?

Huống hồ, Tống Phương là bị hại ở nhà, những người giúp việc kia tất cả đều được lựa chọn kỹ càng mới xác định có thể dùng, Lưu Giản bây giờ không tìm ra được lý do khác, mà hôm nay Tô Uyển xuất hiện, lại cho anh một đòn đốn đầu.

Hôm sau, sòng bài bởi vì vụ án mạng mà bị cảnh sát tạm thời đóng cửa, Lưu Giản vì cái chết của Tống Phương đổ bệnh nặng một đợt, cho nên khi cảnh sát muốn tìm hiểu tình hình, là Tô Lương Mạt đến đồn cảnh sát.

Không ngờ tới bên trong lại đụng phải Chiêm Đông Kinh.

Vệ Tắc đối với Chiêm Đông Kinh vẫn luôn không thể nói lỏng, lần này lại dính đến án mạng, tóm lại là một cơ hội có thể vận ngã Chiêm Đông Kinh, cảnh sát đều sẽ không bỏ qua.

Vẫn là những vấn đề cũ kia, lúc Tô Lương Mạt ra khỏi đồn cảnh sát nhìn thấy Chiêm Đông Kinh tựa lên cửa xe, xe của hắn đậu ngay trước cửa đồn cảnh sát.

Cô nhìn thẳng phía trước muốn đi, lúc đi ngang qua Chiêm Đông Kinh hắn gọi cô lại, “Đợi chút.”

Tô Lương Mạt dừng hẳn bước chân.

“Tống Phương chết rồi, bên ngoài đồn đại là có liên quan tới em.”

Cô xoay người, lúc này mới nhìn chính diện Chiêm Đông Kinh, “Anh đây là có ‘ý tốt’ nhắc nhở à?”

“Ở bên cạnh Lưu Giản, cũng không dễ dàng phải không?” Chiêm Đông Kinh chấp hai tay trước ngực nhìn cô, trong mắt mang theo hắc ám khó dò, Tô Lương Mạt xoay tầm mắt, “Lời đồn đại mà nói, tôi chưa bao giờ coi là thật.”

“Nói cách khác, em muốn nhìn chứng cứ nói chuyện?”

Tô Lương Mạt cũng không suy nghĩ, “Đúng.”

“Vậy em nói tôi nổ súng trong sòng bài, chứng cứ đâu?” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh hùng hổ rất có khí thế dọa người.

Tô Lương Mạt bị hắn cản bên cạnh không có cách nào rời đi, “Chuyện này đã giao cho cảnh sát, tìm chứng cứ cũng là chuyện của bọn họ, anh có ý kiến đi tìm bọn họ đi.”

“Lương Mạt, cho dù em không có cách nào tha thứ cho tôi, cũng đừng đem tất cả chuyện xấu xa trên đời đều nhận định lên trên đầu tôi.”

Tô Lương Mạt vốn không muốn nói nhiều với hắn, nhưng suy nghĩ một chút, cô vẫn lên tiếng, “Không phải là tôi nhận định, mà là có một số việc bản thân mình làm, trong lòng nên hiểu rõ.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, “Vậy sao tôi phải nổ súng? Là muốn gây phiền phức cho Lưu Giản?”

“Cái này nên hỏi bản thân anh ấy.”

“Em đã chắc chắn như vậy, sao không để cho tôi nhận một tội danh khác xem, tôi đây là thấy em bị khi dễ nên khó chịu, tôi mới ra tay, Lương Mạt, tôi là vì em mới giết người.”

Tô Lương Mạt nghe thấy câu này, tâm trạng bình tĩnh không chút dao động đột nhiên nổi sóng, “Chiêm Đông Kinh, đừng có chuyện gì cũng nhắc lên đầu tôi, anh lấy tôi làm lý do cho anh giết người, buồn cười không?”

“Đúng thật buồn cười, nếu em cho rằng chuyện này là không có khả năng, dựa vào cái gì tới buộc tội tôi?”

Hắn lạnh lùng liếc nhìn cô, Tô Lương Mạt nhin một hơi trong lồng ngực, muốn phản bác, nhưng đầu óc đang ngu ngơ đột nhiên trở lại thanh tĩnh, cô ở đây tranh cãi với hắn làm gì? Thực là lãng phí thời gian.

“Tôi không có buộc tội anh, cảnh sát làm theo quy trình sẽ hỏi, giống như anh cũng có thể nói, anh nghi ngờ Lưu Giản hoặc là tôi, đây là quyền phát ngôn của anh.”

“Lương Mạt, tôi nợ em, cho nên mặc kệ em nói cái gì, tôi đều phải trả lại?”

Tô Lương Mạt buồn cười kéo cánh môi, “Tôi không nghe lắm chứ, anh muốn trả?”

Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm đôi mắt cô, từ đáy mắt ấy nhìn không ra một chút dao động, Tô Lương Mạt lạnh lùng đối diện hắn, “Là vì anh biết cái chết của ba anh không liên quan đến ba tôi à? Trả? Anh có thể quay ngược thời gian trở lại hai năm trước không?”

“Tôi không thể, nhưng tôi có thể cho em khoảng thời gian khác, tôi đảm bảo có thể làm em quên đi hai năm đã qua.”

“Anh nói thật nhẹ nhàng.” Giọng điệu Tô Lương Mạt bình thản đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng không ngờ được.

Cả người Chiêm Đông Kinh dựa vào cửa xe đứng thẳng dậy rồi đi về phía Tô Lương Mạt, “Chỉ cần bù đắp rồi, mới có thể quên đi, nếu như tôi cái gì cũng không làm, như vậy, hai năm kia vẫn cứ vắt ngang giữa chúng ta.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt quyết tuyệt, “bù đắp của anh với tôi bây giờ không đáng giá một đồng, càng không cần thiết.”

“Vậy phải như thế nào mới đáng giá?”

“Cách tôi càng xa càng tốt.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt chòng chọc hồi lâu không nói nên tiếng, tài xế phía trước nhàn còi xe, Tô Lương Mạt tránh Chiêm Đông Kinh đi lên phía trước.

Đến chỗ Lưu Giản mới biết, tối hôm qua Đậu Đậu phát sốt cả đêm, Lưu Giản mời bác sỹ tới, lúc này Đậu Đậu còn đang truyền nước trong phòng.

Tô Lương Mạt đẩy cửa phòng ra, thấy Lưu Giản ngồi bên mép giường, tiếng bước chân nhẹ nhàng rơi xuống, cô tiến lên trước, ông tiêm cắm trên trán Đậu Đậu, đứa nhỏ buồn ngủ nằm ở đó không có chút sức lực, nhìn thấy Tô Lương Mạt khẽ nâng mí mắt.

Cô vươn tay đặt lên bả vai Lưu Giản, “Đi nghỉ một lúc đi, em ở đây trông chừng.”

Lưu Giản cầm tay Tô Lương Mạt, để cô ngồi đến bên cạnh mình, Đậu Đậu ở trên giường hai mắt sưng đỏ, chớp mũi Tô Lương Mạt cũng chưa xót theo, “Có phải muốn chị dâu không?”

“Tối hôm qua nó cứ liên tục khóc đòi Tô Uyển.”

Tô Lương Mạt nhìn gò má Lưu Giản, “Vậy, anh định như thế nào?”

Trên mặt Lưu Giản có do dự, “Anh định để Đậu Đậu từ từ thích ứng dần.”

“Nếu như chị dâu vẫn còn, có lẽ rất dễ dàng, nhưng bây giờ cả hai người nó nhận định là ‘mẹ’ đều...” Tô Lương Mạt hiểu Lưu Giản băn khoăn điều gì, cô duỗi tay nắm chặt đầu ngón tay người đàn ông, “Anh đừng chỉ lo cho em, Đậu Đậu còn nhỏ, nếu vạn nhất lại có chuyện gì, anh với Tô Uyển đã qua rồi, nếu như Tô Uyển đồng ý chúng ta để chị ấy quay về giúp đi, em sẽ không nghĩ ngợi nhiều.”

Lưu Giản đưa tay kia cầm tay Đậu Đậu, đem mu bàn tay của đứa nhỏ áp lên trán mình.

Ngoài cửa có người gõ gõ, Tô Lương Mạt nói ‘vào đi’.

Là má Vương.

Ánh mắt má Vương xẹt qua Tô Lương Mạt, “Giản thiếu, Tô Uyển tiểu thư đến đây.”

Lưu Giản nâng lên đôi con ngươi hẹp dài rồi rơi xuống mặt Đậu Đậu, Tô Lương Mạt liếc nhìn, tự mình mở miệng, “Để chị ấy vào phòng khách đợi một lát.”

“Vâng.”

Lưu Giản khẽ nheo mắt, Tống Phương vừa chết, Tô Uyển liền không thể chờ đợi được hiện ra trước mắt anh, đơn giản là ý vào tình cảm của Đậu Đậu, ý nghĩ trong lòng anh thủy chung vẫn chưa từng dập tắt, Lưu Giản cũng cảm thấy đáng sợ, cảm thấy khó mà tưởng tượng được, nhưng sau khi mọc rễ nảy mầm, càng lúc Lưu Giản càng cảm thấy có khả năng.

Lưu Giản để bảo mẫu ở lại trong phòng với Đậu Đậu, anh đứng dậy đi sang phòng khách với Tô Lương Mạt.

Tô Uyển trông thấy hai người đi đến, khúm núm đứng dậy, “Giản, Lương Mạt.”

Lưu Giản không nói lời nào ngồi xuống sofa, ánh mắt mang theo soi xét tỷ mỉ, Tô Uyển khẩn trương nắm chặt hai tay, “Nghe nói Đậu Đậu bị sốt, bây giờ sao rồi?”

Tô Lương Mạt trả lời, “Đang truyền nước ở trên.”

“Tôi muốn xem thử một chút.”

“Tô Uyển,” Lưu Giản ngồi sâu trong ghế sofa lúc này mới mở miệng, “sao lại muốn trở lại?”

“Em, em không yên tâm Đậu Đậu.”

“Đậu Đậu là gì của cô?”

Đối mặt với câu hỏi liên tục của Lưu Giản, Tô Uyển có vẻ rất trấn định, “Em dù sao đã chăm sóc thằng bé từ khi nó vừa sinh ra đến giờ, chị dâu xảy ra chuyện, em thật sự không bỏ được Đậu Đậu.”

Tô Lương Mạt sợ Lưu Giản lại nói ra lời nào khác, “Đậu Đậu không cần người khác...”

“Nó cần em,” Tô Uyển mở miệng chắc chắn, “em là mẹ nuôi của nó, để em chăm sóc nó.”

Ánh mắt Lưu Giản thâm trầm khóa chặt trên mặt Tô Uyển, “Vây được, tôi mời cô quay lại giúp đỡ, nhưng mà,” Lưu Giản chỉ chỉ bảo mẫu đứng gần đó, “thân phận của cô với bọn họ là giống nhau, mỗi tháng tôi đều trả lương cho cô, cũng phải ở dưới tầng dưới, có điều Tô Uyển, một nghiên cứu sinh như cô đi làm việc như vậy, cam tâm sao?”

“Anh quên rồi sao? Vì anh, em đã sớm bị trường học khai trừ rồi.”

Lưu Giản hất cằm lên, tầm mắt mang theo mấy phần ngạo nghễ, “Tiền tôi cho cô, cũng đủ để cô an nhàn nốt nửa đời sau.”

“Em thích Đậu Đậu,” Tô Uyển đón ý, “lý do như vậy còn chưa đủ sao?”

Lưu Giản trầm mặc một lát, sau đó gật gật đầu.

Trong lòng Tô Uyển cũng theo đó buông lỏng, cô ta đứng dậy, “Em muốn đi xem Đậu Đậu.”

Má Vương ở bên cạnh nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của bọn họ, bà ta vội vàng tiến lên, “Đi theo tôi, Đậu Đậu tối hôm qua vẫn luôn khóc đòi mẹ trẻ.”

Tô Uyển đi theo sau má Vương lên lầu.

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn bóng lưng cô ta, “Có lẽ đây cũng là duyên phận của Đậu Đậu với Tô Uyển, nếu không thì sao người khác chăm nó đều không chịu chứ?”

Lưu Giản cúi người xuống, hai tay bịt mắt, người giúp việc trong biệt thự đi tới đi lui cũng không dám phát ra một tiếng động.

Có người từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm phần tài liệu, “Lão Đại, đây là thứ ngài cần.”

Lưu Giản cũng không đưa tay nhận, “Điều tra thế nào rồi?”

“Cửa hàng này vẫn luôn kinh doanh rất tốt, đường dây nhập hàng cũng không có vấn đề, hướng hồ thuốc cũng đã được kiểm tra xét nghiệm, bởi vì sợ lúc chuyển phát xảy ra vấn đề gì, sau khi máy bay hạ cánh đều tự mình nhận hàng, theo lý sẽ không xảy ra sai sót.”

Tô Lương Mạt suy nghĩ kỹ càng một lượt, cũng không thể nói là lạ ở chỗ nào, giống như mỗi mắc xích đều phối hợp vô cùng ăn ý, “Có lẽ, vấn đề không phải là ở những viên thuốc kia.”

“Nhưng từ báo cáo phân tích những thứ còn lưu lại dạ dày, những thứ chị dâu ăn hôm đó cũng không bao nhiêu, thức ăn trên bàn anh và em cũng đều động đến, cái ly cũng không có vấn đề gì.” Lưu Giản nóng lòng muốn tìm ra đáp án, anh bực bội ném tập tài liệu lên bàn trà, “Tiếp tục điều tra, còn nữa, gọi Dương Lộ đến đây tôi.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt nhìn tập tài liệu kia, “Lưu Giản, anh cũng đừng quá nóng vội.”

“Chị dâu cũng mất rồi, chẳng lẽ em còn muốn anh đợi thêm hai năm nữa sao?” Lưu Giản nói chuyện giọng điệu có chút nặng nề, sắc mặt nghiêm nghị, Tô Lương Mạt giật mình, “Em không phải có ý này, chỉ là muốn gấp cũng không gấp được.”

Lưu Giản nặng nề thở ra một hơi, “Lương Mạt, anh xin lỗi.”

Tô Lương Mạt biết tâm tình anh không tốt, cô không nói gì nữa, vươn tay đặt lên mu bàn tay Lưu Giản.

Có Tô Uyển chăm sóc Đậu Đậu, Đậu Đậu quả nhiên vui vẻ không ít, thỉnh thoảng quần lấy đòi Tống Phương, nhưng đều bị Tô Uyển nói vài ba câu gạt quên đi.

Dù sao chỉ là trẻ con, hướng hồ bình thường Tô Uyển lại gần gũi nó nhất.

Mấy ngày kế tiếp, Tô Lương Mạt đều đến đây, sòng bài bên kia vẫn chưa mở cửa, cô cũng không có việc gì, Lưu Giản cũng bỏ qua chuyện trong bang hội, suốt ngày ở nhà với Đậu Đậu.

Trẻ con là dễ quên nhất, cho dù người trong nhà có bị thương thế nào, nó cũng không hiểu là vì mẹ mình không còn nữa.

Tô Uyển ôm Đậu Đậu ngồi trong sân, Lưu Giản cũng ở đây.

Tô Lương Mạt xuống xe từ xa nhìn vào, đuôi mắt Tô Uyển đầy ý cười, vỗ hai tay Đậu Đậu chỉ hướng Lưu Giản, “Đậu Đậu, gọi ba đi.”

Đậu Đậu gọi giòn tan một tiếng, “Ba.”

Lưu Giản đưa tay xoa mặt Đậu Đậu, “Gọi ba trẻ đi.”

Tô Uyển ý thức được bị thương cùng không vui trong mắt Lưu Giản, vội vàng mở miệng, “Đúng rồi, Đậu Đậu phải gọi là ba trẻ, ngoan nhé.”

Tô Lương Mạt vô tình đứng đằng sau Lưu Giản, tầm mắt Tô Uyển quét sang hướng đó, cũng không biểu hiện ra cái gì, cô ta tiếp tục đùa nghịch đứa bé trong ngực, “Đậu Đậu, con gọi mẹ là gì?”

“Mẹ trẻ.”

Ba trẻ, mẹ trẻ, cỡ nào xứng đôi.

Tô Lương Mạt ho nhẹ một tiếng, Lưu Giản xoay đầu lại thấy cô đứng đằng sau mình, ánh hướng cô vẫy vẫy, trong tay Tô Lương Mạt còn cầm theo đồ chơi cho Đậu Đậu.

Cô đi tới ngồi xồm trước mặt Đậu Đậu, “Xem này, dì mua cho con cái gì?”

Đậu Đậu nhìn nhìn, lại tránh mặt đi chỗ khác, “Không cần.”

“Không thích à?”

“Không cần.”

Lưu Giản tiến lên giữ cổ tay Tô Lương Mạt, “Để nó và Tô Uyển chơi một lúc.”

Tô Lương Mạt bị anh kéo vào phòng khách, “Xem ra Đậu Đậu vẫn là ở cạnh Tô Uyển tốt hơn.”

“Tốt cái gì,” Lưu Giản tức giận sắc mặt, khuôn mặt trong nháy mắt cũng căng thẳng, anh đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, “Lương Mạt, em đừng nói với anh em nhìn không ra tâm tư Tô Uyển, cô ta đây là ý vào Đậu Đậu muốn cô ta, bắt buộc quay lại, em nhìn thử xem cô ta dạy Đậu Đậu thành cái bộ dáng gì.”

Tô Uyển rất nhanh ôm Đậu Đậu đi vào, thấy Tô Lương Mạt với Lưu Giản ở cùng một chỗ, lại để cho Đậu Đậu đòi Lưu Giản.

Bộ não nhỏ bé của cô ta, Tô Lương Mạt há lại nhìn không thấu.

Ăn cơm xong, Tô Uyển mang Đậu Đậu lên tầng ba đi ngủ, mặc dù phòng của cô ta ở tầng hai, nhưng Lưu Giản nói Đậu Đậu chỉ có thể ngủ trên tầng ba, Tô Uyển chỉ đành phải chờ thằng bé ngủ rồi mới ôm nó vào phòng mình.

Cô ta dỗ Đậu Đậu nằm trên giường ngủ một lúc, không nghĩ tới quá mệt mỏi, lại ngủ say sưa một giấc.

Tô Lương Mạt định lên tầng ba xem thử Đậu Đậu, tầng ba từ sau khi Tống Phương chết liền không có một bóng người, cô đi trên hành lang trống rỗng không khỏi cảm thấy có chút ớn lạnh.

“Chị dâu, đừng trách tôi, tôi cũng không có cách nào khác...” Đột nhiên, một hồi âm thanh bén nhọn truyền tới tai Tô Lương Mạt, cô tăng nhanh bước chân đi vào phòng Tống Phương, đi vào liền nhìn thấy Tô Uyển ngồi bệt dưới đất, “Đừng, tôi sẽ chăm sóc Đậu Đậu thật tốt chuộc tội...”

Đậu Đậu bị giật mình, hai tay hai chân vùng vẫy khóc rống lên, Tô Uyển cũng hoàn hồn tỉnh lại.

Cô ta giơ tay lau mồ hôi lạnh trên mặt, ôm Đậu Đậu vào ngực dỗ dành, lơ đãng ngẩng đầu lên lại thấy Tô Lương Mạt đứng trong phòng, cô ta tròn tròn hai mắt, “Sao cô lại ở đây?”

“Tô Uyển, những lời vừa rồi của chị là có ý gì?”

Sắc mặt Tô Uyển trắng bệch, “Tôi đã nói cái gì?”

“Cái chết của chị dâu có liên quan tới chị?” Hai mắt Tô Lương Mạt dần dần lạnh lẽo.

“Không hiểu cô nói cái gì.” Tô Uyển vỗ vỗ sau lưng Đậu Đậu, tìm lại tăng tốc đập kịch liệt, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Những lời vừa rồi của chị, tôi nghe thấy rõ ràng.”

Tô Uyển ôm Đậu Đậu đứng dậy, “Tô Lương Mạt, tôi biết cô không muốn tôi ở lại đây, nhưng tôi chỉ là muốn tới chăm sóc Đậu Đậu không có tâm tư gì khác, cô không cần nhắm vào tôi, hướng hồ chị dâu đối với tôi tốt như vậy, tôi... dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể hại chị ấy.”

“Nhớ kỹ những lời của chị hôm nay.” Tô Lương Mạt lại cảm giác thấy không có đơn giản như vậy, “Hay là sau này bảo Lưu Giản để chị ở lại căn phòng này đi, chị với chị dâu quan hệ tốt, chị ấy chắc chắn cũng đồng ý cho chị ở lại.”

Tô Uyển ôm lấy Đậu Đậu, cũng không quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng cô ta mau chóng biến mất trước cửa, suy đoán của Lưu Giản cô luôn không tin, nhưng lúc này tâm tình lại như bị tảng đá khổng lồ đè ép.

Lưu Giản bên kia, cũng đang tra xét nguyên nhân cái chết của Tống Phương, những thứ trong nhà có thể đưa đi xét nghiệm cơ hồ đều đưa đi hết cả, Tống Phương là xảy ra chuyện ngay trong nhà, Lưu Giản cũng không tin không còn lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Vài ngày sau, Lưu Giản bị một cú điện thoại gọi ra ngoài.

Tô Lương Mạt có hỏi xảy ra chuyện gì, Lưu Giản mơ hồ nói một câu có khả năng đã tìm ra manh mối.

Nói xong, liền lái xe vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt nhìn Đậu Đậu chơi với Tô Uyển ở trong sân mà sợ run, kể từ ngày hôm đó, Tô Uyển luôn vô tình hoặc cố ý tránh cô.

Di động trong túi quần đổ chuông, Tô Lương Mạt hoàn hồn bắt máy, “Alo?”

“Lương Mạt,” Thanh âm Lưu Giản như không thể chờ đợi được từ trong điện thoại truyền tới, “Tô Uyển có ở đó không?”

“Có, đang chơi với Đậu Đậu.”

“Em tìm cách mang Đậu Đậu rời khỏi cô ta, giữ cô ta ở lại đây đừng cho cô ta đi đâu.”

Tim Tô Lương Mạt khẽ rơi lộp bộp, “Lưu Giản, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Em làm theo lời anh dặn dò, có gì trở lại rồi nói.”

Nói xong, điện thoại đã bị cắt đứt.

Tô Lương Mạt mơ hồ ý thức được sắp có gì đó, cô ngoắc tay ra hiệu má Vương đi đến, “Đưa Đậu Đậu lên trên lầu, cứ nói phải đi ngủ.”

“Nhưng những chuyện này không phải vẫn luôn do Tô Uyển lo sao?”

“Đây là Lưu Giản dặn dò, đi đi.”

Má Vương ậm ờ một tiếng, đi tới ôm Đậu Đậu.

Tô Uyển kỳ quái liếc mắt nhìn Tô Lương Mạt ở phía trước, Tô Lương Mạt thấy má Vương ôm lấy Đậu Đậu rồi, lúc này mới ngồi xuống cái ghế đối diện Tô Uyển, “Chị thành thật nói cho tôi biết, cái chết của chị dâu có phải có liên quan tới chị không?”

“Tô Lương Mạt, cô có ý gì?!”

“Tôi không muốn phí lời với chị, Lưu Giản hình như đã biết rồi, anh ấy bảo tôi giữ chị ở đây, khẩu khí trong điện thoại có khả năng giết người bất cứ lúc nào, chị tự mình suy nghĩ kỹ đi, mấy thứ thực phẩm dinh dưỡng đặt mua trên mạng kia là chị giới thiệu cho chị dâu, anh ấy vẫn luôn cảm thấy có vấn đề, đang nắm lần bảy lượt điều tra.”

Khóe môi Tô Uyển run rẩy, “Tôi, tôi nên làm gì bây giờ?”

“Thật là chị làm?”

Tô Uyển từng đi theo cạnh Lưu Giản, mặc dù trong lòng có lúc cũng hung ác, nhưng dù sao chưa từng chính thức tiếp xúc với cảnh tượng đại náo, bị Tô Lương Mạt dọa đến giật nảy người, sắc mặt cô ta hết xanh lại trắng, “Lưu Giản liệu có giết tôi không?”

“Chị nói xem!” Tô Lương Mạt tức giận đến run rẩy hai tay, “Chị dâu đối với chị thế nào chẳng lẽ chị nhìn không hiểu?”

“Nếu chị ta thực sự đối xử tốt với tôi, cũng sẽ không cùng Lưu Giản bảo tôi rời đi, bây giờ Đậu Đậu lớn rồi, bọn họ đều không cần tôi.”

“Chị ấy cũng là muốn chị có cuộc sống của riêng chị.”

“Nhưng chị ta biết rõ tôi rất yêu Lưu Giản!”

Tô Lương Mạt thấy cô ta là tự chui vào ngõ cụt, “Đó là một mạng người, chị nhìn Đậu Đậu thử xem, nó không còn ba rồi bây giờ cả mẹ cũng bị chị hại chết, chị còn mặt mũi để nó gọi chị một tiếng ‘mẹ trẻ’ sao?”

Vành mắt Tô Uyển nóng lên, “Tôi chưa từng làm.”

“Vậy được, chị ở đây chờ Lưu Giản trở lại, xem anh ấy nói thế nào!” Tô Lương Mạt cuối cùng vẫn không đành lòng, mới có thể nói cho Tô Uyển, dù sao vẫn là máu mủ ruột thịt.

Tô Uyển từ sắc mặt Tô Lương Mạt nhìn ra, Tô Lương Mạt không có lừa cô ta, dựa vào tính tình Lưu Giản, xảy ra chuyện lại là Tống Phương, kể tiếp xảy ra chuyện gì Tô Uyển thật sự không dám tưởng tượng.

Cô ta đứng bật dậy, nhanh chóng trở về phòng cầm túi xách vội bước rời đi.

Tô Lương Mạt nhìn thân ảnh hốt hoảng bỏ chạy của cô ta đến xuất thần, suy nghĩ một hồi, vẫn là có ý định cùng đi theo.

Tô Uyển lái xe rất nhanh, trong lòng Tô Lương Mạt phức tạp vạn lần, Lưu Giản ở bên này cô là không có cách nào giải thích, chuyện đến nước này, cô chỉ có thể dựa vào bản năng mà hành động, cô ích kỷ, nhưng lại không có biện pháp nhìn Lưu Giản thực sự một phát súng bắn chết Tô Uyển.

Xe một trước một sau xuyên qua đường lớn rộng rãi, xe của Lưu Giản từ hướng ngược lại phóng như bay tới, Lưu Giản liếc nhìn thấy xe của Tô Uyển ở bên cạnh lao ngược qua, theo sau, còn có xe của Tô Lương Mạt.

Lưu Giản đánh tay lái khẩn cấp, cũng không lo quản cái quy tắc giao thông gì đó, hết thấy như gặp quỷ vậy, thần sắc người đàn ông âm lãnh, Tô Uyển xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe đang đuổi theo phía sau, cô ta bị dọa hoảng đạp chân ga tới cùng.

Lưu Giản không thèm để ý ngó ngang, dùng xe trực tiếp tông thẳng, rất nhanh thân xe uốn lượn ra hai bên, Tô Uyển biết một khi dừng lại chắc chắn chết không thể nghi ngờ, cô ta miễn cưỡng tiếp tục chạy về phía trước, Lưu Giản tăng tốc sau đó một lần nữa xông tới, đem xe của Tô Uyển cứng rắn ép dừng lại bên đường.

Tô Lương Mạt vội vàng đạp thắng xe, cô thấy Lưu Giản đẩy cửa xe đi xuống, tay phải đang dò xét hướng thất lưng rút súng.

Tô Uyển kinh hãi trốn trong xe không dám ra, Lưu Giản tiến lên đập cửa sổ xe, “Ra đây!”

Tô Lương Mạt lập tức chạy đến bên cạnh anh, “Lưu Giản, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lưu Giản sầm mặt không nói lời nào, ngón tay chỉ vào Tô Uyển bên trong, khuôn mặt âm lãnh xanh xám, “Cút ra đây cho tôi!”

Tô Uyển co rúm lại thành một đoàn, “Em không có làm cái gì cả.”

“Tôi con mẹ nó đạp chết cô!” Lưu Giản nhắc chân nặng nề đạp một cước lên cửa xe, tiếng vang kịch liệt khiến Tô Uyển ở bên trong càng thêm hoảng loạn không dám chui ra.

Lưu Giản hướng phía cửa sổ nổ hai phát súng, Tô Uyển ôm đầu núp trong ghế lái, Lưu Giản giống như phát điên, cửa kính bị vỡ lộ ra một góc, anh đưa tay đập vỡ, máu chảy ra uốn lượn trên cửa kính xe cũng không nhận ra.

Lưu Giản vươn tay vào mở cửa xe ra, một phát núp lấy Tô Uyển lôi cô ta ra ngoài.

Tô Uyển ngã ngồi dưới đất, kinh hoảng nước mắt đầy mặt, “Chuyện này không liên quan đến em, đừng giết em.”

Lưu Giản mở chốt an toàn, Tô Lương Mạt nhào tới ôm lấy cánh tay người đàn ông, “Có chuyện gì làm rõ ràng trước rồi nói có được không?”

“Còn chưa đủ rõ ràng sao? Tô Uyển, cô chán sống rồi phải không? Cô lại dám ra tay với cả chị dâu!”

Tô Uyển ôm đầu, Lưu Giản đẩy tay Tô Lương Mạt ra, anh nhắm ngay Tô Uyển bóp cò, Tô Lương Mạt vọt người tới níu lại cánh tay Lưu Giản, viên đạn khó khăn cạ sát qua vành tai Tô Uyển, cô ta thét lên một tiếng sợ hãi, sau đó liền không nhúc nhích ngồi ngây ngốc ở đó.

Tô Lương Mạt dùng chân đá đá cô ta, “Ngồi ngây ra đó làm gì, đi đi!”

Tô Uyển đột nhiên hoàn hồn, co cẳng chạy.

Cô ta quên luôn lái xe, nhưng trên đường lui tới rất ít xe cộ, Tô Uyển cũng không quay đầu lại bỏ chạy, Lưu Giản một phát dùng sức đẩy Tô Lương Mạt ra, cô đụng vào cửa xe, ôm cánh tay nhìn Lưu Giản.

“Lương Mạt, em lại bao che cho cô ta!”

“Lưu Giản, chúng ta bình tĩnh lại trước có được không?”

“Anh không có cách nào bình tĩnh được!” Lưu Giản dứt lời, nhấc chân đuổi theo phía trước.

Một chiếc xe con chạy qua, Tô Uyển vẫy vẫy cánh tay cầu cứu, “Cứu mạng, cứu mạng!”

Chiếc xe có biển số đặc biệt dừng lại ven đường, Tô Uyển đưa tay kéo kéo tay cầm, “Cứu tôi, cứu tôi.”

Cửa sổ xe bị kéo xuống, Tô Uyển nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trong, Tô Lương Mạt đuổi theo Lưu Giản, khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt người kia đột nhiên dừng chân lại.

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn về hướng phía bên kia, cũng nhìn thấy súng trong tay Lưu Giản.

Tô Uyển vẫn cầu xin một bên, “Cứu tôi với, cứu tôi với.”

Chiêm Đông Kinh nhận ra, đây là chị của Tô Lương Mạt.

Đỉnh chân mày Chiêm Đông Kinh nhăn lên, “Sao tôi phải cứu cô?”

“Lưu Giản muốn giết tôi.”

Chỉ nhìn lướt qua, Chiêm Đông Kinh liền đoán ra ẩn tình bên trong, hần câu dẫn ý cười nơi cánh môi, đến bây giờ mới được bao lâu, Lưu Giản với Tô Lương Mạt liền xảy ra chuyện như vậy, hần nhìn về phía Tô Uyển, “Lên xe.”

Cửa xe bị đập mạnh, Tô Lương Mạt nhìn chiếc xe tuyệt trần rời đi đến mất hồn, trên đời này lại có thể có chuyện trùng hợp đến như vậy.

Lưu Giản hướng về phía kia bắn mấy phát súng, phần nộ với thất vọng trong lòng không có chỗ nào phát tiết, Tô Lương Mạt thấy Lưu Giản nắm chặt hai tay, cô tiến lên, cũng không biết có thể nói cái gì, “Lưu Giản.”

Lưu Giản đột ngột xoay người, đôi mắt mang theo phần nộ tùy ý, “Anh không ngờ tới, em lại cùng Chiêm Đông Kinh thiết kế anh!”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 111: Tiến thoái lưỡng nan (chỉ cần em mở miệng)

106. Chương 111: Tiến Thoái Lưỡng Nan (Chỉ Cần Em Mở Miệng)

Chương 111: Tiến thoái lưỡng nan (chỉ cần em mở miệng)

Gân xanh trên trán Lưu Giản có thể thấy rõ bị kéo căng, tầm mắt thì gắt gao dán lên người Tô Lương Mạt.

Cô càng không ngờ Lưu Giản sẽ nói ra lời như vậy, lồng ngực Tô Lương Mạt phảng phất như bị thứ gì đó đè nén khó chịu, “Lưu Giản, em đối với Chiêm Đông Kinh thế nào người khác không biết, còn anh lại không hiểu sao? Anh lại nói em thiết kế anh?”

Lưu Giản nhìn thấy đôi con ngươi Tô Lương Mạt dần trầm xuống, cảm xúc tức giận trong người lại không cách nào phát tiết, anh cầm khẩu súng lục nặng nề nhìn Tô Lương Mạt chăm chăm, “Sao lại thả cô ta đi?”

“Lưu Giản, chúng ta tra xét rõ ràng sự việc rồi hãy nói.” Lúc nói ra lời này, Tô Lương Mạt là không có chút sức lực.

“Còn tra cái gì mà tra?” Lưu Giản tức giận quát một tiếng, đi vài bước tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Trên cái hộp thuốc tìm thấy một thành phần hóa được, cô ta chắc hẳn chỉ bỏ một viên vào bên trong, cho nên chị dâu chỉ cần uống phải viên thuốc đó chắc chắn mất mạng, như vậy tính ra, Tô Uyển mấy ngày kia đã rời đi rồi, tự nhiên cũng có thể thoát khỏi nghi vấn.”

“Nếu đã nói như vậy, anh cũng không có cách nào nhận định là Tô Uyển.”

“Vậy em nói cho anh biết, còn có thể là ai?” Ánh mắt Lưu Giản ẩn hàm bi thống, “Chị dâu vừa mất, cô ta biết Đậu Đậu chỉ muốn cô ta, mượn lễ tang lộ diện, Đậu Đậu quần lấy cô ta như thế nào em cũng nhìn thấy đấy, Tô Uyển người phụ nữ này không có đơn giản như vậy!”

Tô Lương Mạt không có cách nào nói ra bất cứ lời giải thích nào, “Chẳng lẽ anh định cứ như vậy đánh chết chị ta sao?”

“Vì sao không được?” Trong thế giới của Lưu Giản, hình như chưa từng gặp qua chuyện ‘không thể được’.

Tô Lương Mạt cũng không có suy nghĩ, cô bật thốt lên, “Nhưng Tô Uyển dù sao trước kia cũng là người của anh.”

Sắc mặt Lưu Giản từ từ khôi phục lại bình tĩnh, cả người đang trong trạng thái phần nộ cùng mất không chế cực độ, tâm tình với hành vi cũng sẽ ngoài dự liệu của bản thân, có đôi khi chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì, nhưng lời nói cứ như vậy mà thoát ra ngoài.

“Em rất để tâm chuyện lúc trước Tô Uyển là người của anh?”

Tô Lương Mạt biết, không thể tiếp tục như vậy nữa, chỉ sẽ đổi lấy tranh cãi mà thôi.

Cô mím chặt khóe môi không nói lời nào.

Lòng ngực Lưu Giản phập phồng kịch liệt, anh đi đến trước xe nâng lên chân dài hung hăng đạp lên cửa xe mấy cái, mắt thấy cửa xe bị đá đến lõm vào một cục, người đàn ông lại dùng súng trong tay đập cửa sổ xe.

Tô Lương Mạt đứng ở bên cạnh cũng không có khuyên can, hỏa khí này nếu không phát ra mà nói, anh chỉ sẽ càng khó chịu.

Sau một hồi, cô nhìn Lưu Giản từ từ ngồi xổm xuống dưới đất, ngón tay thon dài dùng sức cắm vào mái tóc nâu để rồi hung hăng nín chặt da đầu, Tô Lương Mạt hô hấp khó khăn, cô tiến lên ngồi xổm bên cạnh Lưu Giản.

“Không phải em để tâm chuyện Tô Uyển từng theo anh, Lưu Giản, đừng như vậy.”

Lời Tô Lương Mạt nói như một cơn gió thổi nhẹ nhàng vào tai Lưu Giản, nhưng anh không cảm giác được ôn nhuận như ngọc, ngọn gió này vô cùng lạnh, thổi vào lòng Lưu Giản, cả trái tim đều bị đóng băng cứng lại.

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn Tô Lương Mạt bên cạnh, cô ở bên cạnh anh, rất khéo hiểu lòng người, có đôi khi cũng có thể cân nhắc cho anh, nhưng thái độ cùng giọng điệu vừa rồi của Lưu Giản, bọn họ không phải chính là một cặp uyên ương gần gũi nhất sao? Lưu Giản nghĩ, nếu như đổi lại những lời này thành của Chiêm Đông Kinh nói trước kia, Tô Lương Mạt chắc hẳn đã sớm làm loạn với hắn.

Ít nhất sẽ nói, ‘vì sao không để tâm? Tôi dựa vào cái gì mà không để tâm?’

Mà Tô Lương Mạt ở bên cạnh anh, cô quá tỉnh táo.

Lưu Giản vươn tay, ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, “Xin lỗi, chỉ là trong lòng anh rất khó chịu.”

“Em biết.” Tô Lương Mạt vòng tay qua lưng Lưu Giản, Chu Chính là bị anh gián tiếp làm hại, Tống Phương cũng vậy, cái hồ sâu này trong lòng Lưu Giản bất luận thế nào cũng không vượt qua được.

Tô Uyển ôm chặt hai tay núp trong chỗ ngồi sau xe khóc, Chiêm Đông Kinh ngồi cách cô ta rất xa, gần như là dựa hẳn sang một bên.

Tô Uyển thút tha thút thít rủ đầu xuống, Chiêm Đông Kinh nghe thấy đến đau đầu, “Câm miệng.”

Cô ta nhin xuống tiếng nước nở, hai tay gắt gao che miệng, Chiêm Đông Kinh khẽ ngẩng đầu lên, những vằn không thềm nhìn cô ta, “Lưu Giản sao lại muốn giết cô?”

Nhớ đến vẻ mặt kinh người của Lưu Giản vừa rồi, Tô Uyển vẫn còn hoảng sợ, “Tôi, tôi không biết.”

“Lặp lại lần nữa.” Giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông xuyên qua lỗ tai Tô Uyển, cô ta ngẩng đầu nhìn đến gò má Chiêm Đông Kinh, đường cong ngũ quan được chạm khắc sâu sắc, tướng mạo tất nhiên lại không càng nói, chỉ là hơi thở quanh thân quá mức u ám rét lạnh, sợ là không có mấy người có thể chống đỡ được.

Tô Uyển ngậm chặt miệng.

Chiêm Đông Kinh khẽ thu lại mi mắt, “Đến đồn cảnh sát, nhét cô ta vào cồng.”

Tô Uyển đỡ đầu, ý thức được tài xế đang quay đầu, cô ta hoảng loạn kêu lên, “Đừng, cứu tôi với.”

“Nói!”

“Lưu Giản nói tôi hại chết chị dâu, anh ấy muốn giết tôi.” Giọng Tô Uyển nghẹn ngào không thôi.

“Là cô giết à?”

“Tôi...” Tô Uyển dè dặt nhìn Chiêm Đông Kinh, “Không phải là tôi, là Lưu Giản hiểu lầm...”

Chiêm Đông Kinh có vẻ không quan tâm mấy thứ này, “Thái độ Tô Lương Mạt thế nào?”

“Gì cơ?” Tô Uyển nhất thời không kịp phản ứng.

Trên mặt người đàn ông bày ra không hài lòng rõ ràng, Tô Uyển lúc này mới ý thức được ý tứ trong lời nói Chiêm Đông Kinh, “Lúc ở nhà Lương Mạt liên nhắc nhở tôi bảo tôi mau đi đi, sau đó Lưu Giản nổ súng muốn giết tôi, cũng là Lương Mạt cản lại,” Tô Uyển nghĩ, Chiêm Đông Kinh trước kia ở cạnh Tô Lương Mạt rất cuộc là có tình cảm, nếu vừa rồi đã cứu cô ta, chắc chắn sẽ không bỏ cô ta giữa đường, “anh cứu tôi với.”

Chiêm Đông Kinh cũng có tính toán của mình, xem thái độ Lưu Giản, là nhất định muốn lấy mạng Tô Uyển.

Nhưng Tô Uyển lại là con gái một của bác cả Tô Lương Mạt, có tầng quan hệ này bên trong, xem ra bọn họ còn phải chung đụng với nhau.

“Cô yên tâm, cô là chị của Lương Mạt, bởi vì quan hệ này, tôi như thế nào cũng sẽ cứu cái mạng này của cô.”

Tô Uyển nghe vậy, nặng nề thở ra một hơi.

Thanh Hồ Đường là một khu biệt thự, bên trong đều thuộc sở hữu của Chiêm Đông Kinh, hẳn an bài cho Tô Uyển một nơi đơn độc, mà lại có không ít hộ vệ thay nhau canh giữ, “Trước khi có sự đồng ý của tôi, cô đừng dễ dàng rời khỏi nơi này.”

Tô Uyển đứng trước cửa biệt thự, “Đợi một chút.” Thấy Chiêm Đông Kinh xoay người định rời đi, cô ta đuổi theo mấy bước, “Ba mẹ tôi?”

Chiêm Đông Kinh cũng không quay đầu lại, “Cô yên tâm, Tô Lương Mạt vẫn còn ở chỗ của Lưu Giản, cho dù hẳn thực sự muốn đối phó với ba mẹ cô, cô ấy cũng không chịu, dựa vào quan hệ của Tô Lương Mạt với người nhà cô, Lưu Giản ít nhất sẽ không động đến ba mẹ cô.”

Tô Uyển vẫn là không yên lòng, nhưng lời Chiêm Đông Kinh nói đã thẳng thừng như vậy, cầu xin tiếp chắc có lẽ cũng không có kết quả, chỉ đành tạm thời ở lại đây trốn một thời gian trước đã.

Tống Các đối với Tô Uyển này ấn tượng cũng không sâu, “Tôi nhớ đã từng nhìn thấy, chỉ là một sinh viên, thì ra thủ đoạn lại độc ác như vậy.”

Chiêm Đông Kinh lơ đãng, chỉ là nhếch miệng khẽ cười, “Người đi theo Lưu Giản có thể có được chỗ nào tốt, không phải nói ‘gần mực thì đen gần đèn thì sáng’ sao? Chỉ là lá gan của cô ta đã bị mài đến mòn rồi, làm ra chuyện không có đầu óc, bằng không cũng sẽ không đến nỗi Tống Phương vừa mới chết, đã bị Lưu Giản tóm được.”

“Nhưng Lưu Giản bên kia nháo nhào lên, đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt,” Tống Các nói tiếp, “hơn nữa với Tô tiểu thư với Tô Uyển này, cho dù Tô tiểu thư sau khi ra tù có thay đổi, nhưng ai có thể nhìn chị gái của mình bị đuổi giết mà không hợp tác đây?”

Chiêm Đông Kinh ngược mắt nhìn lên Tống Các, “Cậu đi đến Tô gia một chuyến, đem tin tức này tiết lộ đúng lúc cho ba mẹ Tô Uyển, bọn họ sẽ biết phải làm gì.”

“Vâng.”

Một khoảng thời gian dài như vậy, Tống Các hiếm khi thấy vẻ mặt Chiêm Đông Kinh sáng lạn, nói Chiêm Đông Kinh có ý xấu cũng được, nói hần cười trên nỗi đau của người cũng chẳng sao, có một số việc chính là chờ đợi quá lâu rồi.

Tô Lương Mạt lái xe của mình, cũng không chở Lưu Giản về nhà, trở lại cái nhà kia cũng chỉ thêm khó chịu trong lòng.

Hơn một giờ lái xe, Lưu Giản ngồi ở vị trí ghế lái phụ từ đầu đến cuối không nói một lời nào, Tô Lương Mạt đưa anh đến bờ biển, xe dừng hẳn rồi vẫn thấy Lưu Giản không nhúc nhích.

Cô vươn tay đẩy đẩy Lưu Giản, “Xuống xe với em đi.”

Lưu Giản là bị cô kéo xuống xe.

Hai người đi ra bãi biển, nơi này không phải địa điểm du lịch, nhưng bình thường người sống ở xung quanh cũng đến tắm bộ, Tô Lương Mạt cởi giày ra đạp lên bãi cát bước từng bước một tiến lên phía trước, quay đầu lại thấy Lưu Giản cách cô chừng khoảng mười bước chân.

Cô cầm giày đi ngược trở lại, “Lưu Giản, chúng ta đừng tranh cãi nữa được không?”

Lưu Giản đưa tay phủ ra sau gáy Tô Lương Mạt, nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, “Em bảo anh phải làm thế nào?”

“Anh nói rõ ràng lại sự tình với em một lần nữa được không?”

Lưu Giản kéo cánh tay Tô Lương Mạt ngồi xuống một tảng đá lớn, “Những thứ thuốc kia lúc được gửi đi, kiểm tra xét nghiệm đều không có độc, cho nên trước tiên liền bị loại trừ, mặc kệ như thế nào, nếu như một viên trong đó bị đổi lại thành có chứa độc, những viên thuốc xung quanh nhất định là có lưu lại dấu vết, dù chỉ có một chút cũng sẽ bị kiểm nghiệm ra. Ở điểm này, Tô Uyển là có dụng tâm, cô ta chắc hẳn là đã tìm cách bọc ở bên ngoài nhiều lớp vỏ nhộng trong suốt. Nhưng anh không tin trên đời này thật sự có chuyện hoàn hảo không có kẽ hở như vậy, trực giác cho anh biết, hộp thuốc kia nhất định là có vấn đề, anh cho người tra xét nhiều lần, sau đó là ở miệng hộp thuốc phát hiện ra chút vết tích còn sót lại. Tô Uyển muốn ra tay tất nhiên trước đó có do dự, cũng nghĩ đến làm trắng trợn như vậy là muốn tìm chết, cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô ta không có bỏ thuốc độc vào trong, mà là lấy đi một viên trong đó. Nhưng là ở trên cái hộp, liền để lại một chút dấu vết duy nhất.”

Tô Lương Mạt không khỏi thấy kinh ngạc cùng hãi hùng, Tô Uyển không phải không đủ thông minh, mà là bỏ quên một chút chi tiết rất nhỏ đó.

Trước đó cô ta động tâm tư ra cái ý nghĩ này, tất nhiên muốn sau này phải mang theo Đậu Đậu cùng Lưu Giản sống thật tốt, cho nên cô ta xử lý hết sức tinh vi, nhưng người tính không bằng trời tính, trên đời này không có chuyện ‘may áo không thấy đường chỉ’.

Mà ngày đó Tô Lương Mạt nghe thấy, cũng có thể chứng minh đầy đủ trong lòng Tô Uyển có quỷ.

Lúc trước cô chỉ cảm thấy Tô Uyển là có tâm cơ biết vì chính bản thân mình mà cất nhắc, thật không ngờ, Tô Uyển có ngày sẽ biến thành như vậy.

Lưu Giản lúc này cũng từ từ thanh tĩnh lại.

Tô Lương Mạt vươn tay cầm tay người đàn ông, “Em che chắn cho Tô Uyển như vậy, là em thật sự không có cách nào nhìn chị ta cứ như vậy bị anh bắn chết trước mắt em, Chiêm Đông Kinh xuất hiện em cũng không hề ngờ tới. Lưu Giản, cho dù em có muốn cứu người như thế nào, em cũng sẽ không nghĩ đến hẳn.”

Lưu Giản nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngẩng cao của Tô Lương Mạt, anh thở dài, “Anh biết, chỉ là lúc đó tức giận như vậy làm gì còn dư thời gian đi suy xét.”

Tô Lương Mạt ngồi bên cạnh anh, nhìn Lưu Giản ngẩng mặt lên nhìn về phía xa xa.

“Lương Mạt, em có phát hiện ra không?”

“Gì cơ?” Cô không hiểu ý tứ trong lời Lưu Giản.

Người đàn ông nói ra một câu vô tận bi thương, “Bởi vì anh gặp gỡ Tô Uyển, anh dẫn cô ta vào nhà, mới làm hại chị dâu.”

“Lưu Giản,” Tô Lương Mạt nắm chặt tay anh, “anh đừng nghĩ như vậy.”

“Lúc trước Chính ca khuyên anh, nói bên cạnh anh cũng cần một người phụ nữ, anh thật không có nghĩ nhiều, sớm biết có một ngày như vậy, anh...” Lưu Giản gần như nói không được, “Lúc Chính ca chết, anh đã thề rằng, nhất định phải bảo vệ tốt Đậu Đậu với chị dâu.”

Tô Lương Mạt không có vì Tô Uyển mà nói thêm một câu nào nữa, vào lúc này nhắc tới Tô Uyển, Lưu Giản thực có khi nào lại mất khống chế.

Sòng bài của Lưu Giản đã khôi phục hoạt động lại bình thường, dù sao cũng là chuyện mạng người, nhưng lại không thể chứng minh chuyện này có liên quan tới Lưu Giản.

Tô Lương Mạt vẫn đến sông bài, Lưu Giản mấy ngày nay cũng không quản chuyện bên này, dù sao còn có đám của Lý Đan ở đây, cũng sẽ không quá vất vả.

Tổng Phương chết rồi, Tô Uyển lại rời khỏi Đậu Đậu, nghe Lưu Giản nói hai ngày nay Đậu Đậu lại phát sốt, anh không yên tâm giao cho người khác, cho nên đều tự mình chăm sóc. Tô Lương Mạt từ sông bài đi ra ngoài, vừa mới đi đến bãi đỗ xe, đã bị hai người chặn lại.

Cô nhìn lại rõ ràng, lại là bác trai với bác gái.

Tô Lương Mạt còn chưa kịp nói gì, liền thấy hai người đồng loạt quỳ gối xuống.

Bác gái lôi kéo ống quần Tô Lương Mạt khóc ra thành tiếng, “Lương Mạt, bất luận thế nào cháu cũng phải cứu Tô Uyển, dù sao nó cũng là chị của cháu.”

Tô Lương Mạt bị níu lấy chân không thể động đậy, cô khom lưng muốn đỡ họ dậy, “Bác trai bác gái, hai người đừng như vậy, có chuyện gì đứng lên rồi nói.”

Bác gái gấp đến độ vành mắt đỏ bừng, quỳ gối ở đó không nhúc nhích.

Lý Đan từ trong sông bài đi ra, còn tưởng rằng xảy ra chuyện, bước lên trước, “Lương Mạt, sao vậy?”

Tô Lương Mạt hươ hươ tay, “Không có việc gì, mình tự giải quyết được.”

Lý Đan có vẻ nghi hoặc, ánh mắt ở trên hai người kia quét một vòng, lúc này mới sải bước rời đi.

“Bác gái, có chuyện chúng ta đi vào trong nói, ở đây nhiều người lăm miệng.”

Người đàn ông trung niên vừa nghe, vội vàng dắt díu bà ta đứng dậy.

Tô Lương Mạt đưa bọn họ vào trong sông bài, chỉ có chỗ này là an toàn nhất, cô không ngờ tới bác trai bác gái luôn luôn kiêu ngạo tự nhận mình cao cao tại thượng lại trước mặt bao nhiêu người quỳ gối trước cô, xem ra chuyện của Tô Uyển bọn họ chắc chắn đã rõ.

Tô Lương Mạt dẫn bọn họ vào trong phòng nghỉ, vừa mới đóng cửa lại, bác gái lại muốn quỳ xuống.

Tô Lương Mạt sa sầm mặt mày, “Có chuyện nói rõ ràng, ở đây không có người ngoài.”

“Lương Mạt, Tô Uyển giết người rồi.”

Tô Lương Mạt mặt không đổi sắc, “Các bác làm sao mà biết được?”

“Ngoài cổng nhà mỗi ngày đều có người tới lui lui trông chừng, bên ngoài chỗ làm việc của bác trai cháu cũng có, bây giờ theo sát đến nỗi không có cách nào đi làm bình thường. Cháu nói thử xem Tô Uyển...” Bác gái khàn cả giọng, “Còn không bằng lúc trước chết đi cho xong, gieo họa đến người nào đây!”

Tô Lương Mạt trầm mặc không lên tiếng.

Bác trai thở dài, “Bây giờ nói những cái này còn có ý nghĩa gì, Lương Mạt, bác trai biết cháu khá lên rồi, cũng biết chuyện cháu với đối tượng của cháu, cháu xin người ta giờ cao đánh khẽ, buông tha Tô Uyển đi, các bác đưa nó rời đi cũng không bao giờ quay trở lại Ngự Châu có được không?”

“Bác trai, bác nên rõ ràng đây là một mạng người, không phải cháu có thể định đoạt được.” Tô Lương Mạt khéo léo từ chối.

“Tô Uyển cũng là nhất thời hồ đồ, hướng hồ hai bác đến bây giờ còn chưa gặp được nó, cũng không biết chuyện này rốt cuộc là có đúng sự thật hay không, Lương Mạt, cháu giúp đỡ, để hai bác gặp mặt Tô Uyển một lần đi.”

Tô Lương Mạt không khỏi khó xử, Tô Uyển bị Chiêm Đông Kinh đưa đi là chính mắt cô nhìn thấy, Lưu Giản hai ngày nay thiếu chút nữa dẫn người xông vào Thanh Hồ Đường, nhưng đó là địa bàn của Chiêm Đông Kinh, ngay cả Lưu Giản với cảnh sát đều không có cách nào, hướng hồ là cô?

“Hai người yên tâm đi, Tô Uyển bây giờ rất an toàn.”

Bác gái ở bên lai nước mắt, “An toàn hay không trong lòng hai bác một chút cũng không chắc chắn, bác không tin Tô Uyển sẽ giết người, nó nhất gan như vậy, trong đó nhất định là có hiểu lầm, Lương Mạt, cháu nghĩ thử cách để hai bác gặp nó một lần được không?”

Bác trai cúi gầm mặt, “Ba cháu chết rồi, hai bác chính là người thân cận nhất nhất, Lương Mạt, bác chỉ có Tô Uyển một đứa con gái...”

Tô Lương Mạt cũng không đành lòng, nhưng vẫn là hạ tâm sắc đá, “Cháu thật sự không có cách nào.”

“Cháu nói với Lưu Giản một chút, để anh ta giữ lại cho Tô Uyển một cái mạng, cái gì khác cũng được, muốn bác bán xe bán nhà bác đều đồng ý.”

Nếu như việc này có thể dùng tiền để giải quyết, còn phải đợi bọn họ tìm đến cửa cầu cứu sao?

Hướng hồ Lưu Giản bên kia, là muốn chắc mạng Tô Uyển.

“Hai người về trước đi, cháu không giúp được gì khác, chỉ có thể nghĩ cách để các người gặp mặt một lần.”

“Được được được.” Người đàn ông nghĩ, có chuyện gì dù sao cũng nên gặp mặt hỏi rõ ràng rồi nói.

Tô Lương Mạt đưa hai người ra khỏi sông bài, nhìn thấy Tống Các đứng tựa trước cửa sổ chiếc xe cạnh xe của cô.

Cô nhắc chân đi tới, Tống Các làm động tác mời, “Kính thiếu muốn gặp cô.”

Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng bác trai bác gái đã đi xa, “Chuyện này không thoát khỏi quan hệ với anh ta chứ?”

“Tô tiểu thư, không thể nói lời như vậy, Kính thiếu rõ ràng là đang vì cô sắp xếp giải quyết vấn đề.”

Sắp xếp cái mạng nhện, chỉ là không có dính anh vào!

Tô Lương Mạt thiếu chút nữa chửi tục hần.

Nhưng lời nói lòng vòng trong miệng, vẫn bị nuốt trở về, “Sao không gặp ở trong sông bài?”

“Kính thiếu đúng lúc ra ngoài làm việc.”

Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, vẫn là chui vào chỗ ngồi sau xe.

Nơi gặp mặt chỉ ở một tiệm cà phê bình thường, sáng sủa sạch sẽ, Tống Các dẫn cô đi vào, Tô Lương Mạt từ xa nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ngồi cạnh cửa sổ.

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, vài bước đi tới ngồi xuống ghế salon đối diện với Chiêm Đông Kinh.

“Anh tìm tôi có việc gì?”

Động tác Chiêm Đông Kinh ưu nhã khuấy cà phê trong cốc, “Tôi không tìm em, em cũng không tìm tôi?”

“Tôi không có chuyện gì cần tìm anh cả.”

Nhân viên phục vụ đem cà phê Chiêm Đông Kinh đã gọi cho cô lên, Tô Lương Mạt đoán cũng có thể đoán được mục đích của Chiêm Đông Kinh.

Chiêm Đông Kinh cũng không quanh co lòng vòng với cô, “Tô Uyển ở chỗ của tôi.”

Tay Tô Lương Mạt cầm cốc cà phê khựng lại, “Anh muốn thế nào?”

“Lời này nên là tôi hỏi em.” Chiêm Đông Kinh chứa ý cười nhìn người con gái ngồi đối diện, “Mất đi bảo hộ bên kia của tôi, Tô Uyển đi ra ngoài chính là tìm chết, bây giờ người của Lưu Giản vây ở ngoài Thanh Hồ Đường chặt như nêm cối, chỉ kém không hạ lệnh truy sát.”

Chiêm Đông Kinh thấy tay Tô Lương Mạt cầm cái cốc căng thẳng, “Những cái đó không liên quan gì đến tôi, tôi với Tô Uyển cũng chẳng có tình cảm gì sâu sắc.”

“Đúng vậy, lời này không phải giả, bằng không em cũng sẽ không thể duy trì bình thản như vậy.” Chiêm Đông Kinh hợp ngum cà phê, hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Tô Lương Mạt cũng không có dũng khí lập tức đứng dậy rời đi, “Bác trai bác gái tôi muốn gặp Tô Uyển.”

“Gặp làm gì?” Chiêm Đông Kinh vẽ mặt lơ đãng.

“Không phải anh nói người ở chỗ anh sao?”

Chiêm Đông Kinh áp hai tay lên mép bàn, “Lương Mạt, tôi nghĩ muốn cái gì không phải em không hiểu chứ?”

Tô Lương Mạt cùng hần bốn mắt chạm nhau, con ngươi lại từ từ chuyển lạnh, “Chiêm Đông Kinh, anh đưa Tô Uyển đi là muốn tồn lấy cái tâm tư gì, đừng tưởng tôi không biết, nhưng anh nghĩ rằng tôi sẽ vì Tô Uyển mà bị anh áp chế sao? Có phải anh muốn mượn chuyện này bảo tôi đáp ứng anh tách ra khỏi Lưu Giản? Tôi cho anh biết, Tô Uyển giết người thì đền mạng là đạo lý hiển nhiên.”

Chiêm Đông Kinh nhìn cô, đôi con ngươi không hiển lộ ra chút hỉ nộ, “Hay, lời này nói ra thật hay.”

Tô Lương Mạt mở to mắt, cảm giác này giống như là bị hần ăn chắc một nửa rồi, Chiêm Đông Kinh nhìn cà phê ở bên tay cô, giúp cô mở túi đường bỏ vào đó, “Em có thể bảo đảm, bác trai bác gái của em sẽ không giống như hôm nay đến cầu xin em nữa?”

“Tôi cũng biết việc này là có liên quan đến anh.”

Chiêm Đông Kinh không thềm giải thích, “Tôi thấy em cũng không quan tâm sống chết của Tô Uyển, em cũng đã như vậy rồi, tôi thay em che giấu cũng chẳng còn ý nghĩa, tôi trở về bảo Tống Các thả người ra ngoài, em yên tâm, cô ta không tìm được tới em đâu, nhiều lắm là mới ra khỏi Thanh Hồ Đường liền bị bắn chết, dù sao không chết trước mắt em, em cũng không cần quản. Như vậy đã thành toàn cái em gọi là ‘giết người đền mạng’, cũng không khiến em bị kẹt giữa tình thế khó xử của Lưu Giản với Tô Uyển.”

Tô Lương Mạt cắn cánh môi, trừng mắt nhìn về phía hần.

Chiêm Đông Kinh cười như không cười chú ý thần sắc của cô, “Thế nào? Như vậy cũng không được?”

Trong lòng Tô Lương Mạt phức tạp vạn phần, Chiêm Đông Kinh vẫn cười cợt, “Được rồi, có chuyện gì ghé thăm đâu.”

Cô lại không mở miệng được, luôn cảm thấy giữ Tô Uyển lại là có lỗi với Lưu Giản.

Tô Lương Mạt nhíu chặt hai hàng mi thanh tú, Chiêm Đông Kinh ngược lại ưa thích nhìn xem bộ dáng mẫu thuẫn vùng vẫy của cô, “Rất cuộc giữ hay không giữ, em ột câu chắc chắn.”

“Chiêm Đông Kinh, anh có phiền hay không?” Tô Lương Mạt ném lại một câu.

Người đàn ông càng cười tươi, lâu như vậy đến giờ, đây là câu đầu tiên Chiêm Đông Kinh chưa nghe được nhưng lại rất quen thuộc.

“Tôi là phiền, nhưng tôi nhìn bộ dáng này của em, một giây trước còn nói không liên quan đến em, bây giờ lại ảo não gì chứ? Em nói đúng, tôi giữ lại Tô Uyển hoàn toàn là vì em, em lại không ngó ngang gì, tôi cũng không cần thiết giữ mạng cô ta lại.”

Tô Lương Mạt bị người ta bắt được thóp, Chiêm Đông Kinh biết rõ cô đang do dự, cũng chính là lợi dụng do dự này của cô mới đâm cô như vậy.

“Tôi không muốn giúp Tô Uyển, nhưng mà, tôi cũng không muốn nhìn chị ta chết như vậy, nếu anh không muốn giữ chị ta, anh đưa chị ta đến đồn cảnh sát đi, về phần cưỡng ép hay là tự thú, để tự chị ta chọn.”

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất Tô Lương Mạt có thể nghĩ ra, “Nhưng trước khi đưa đến đồn cảnh sát, tôi muốn để bác trai bác gái gặp chị ta một chút.”

Cô vừa dứt lời, Chiêm Đông Kinh liền bật cười, “Em biết cô ta đây là tội cố ý giết người không?”

“Tôi biết.”

“Tự thú? Đồn cảnh sát?” Chiêm Đông Kinh lui người tựa ra sau, “Em đừng có giỡn với tôi, tôi nói rõ ràng với em nhé, hoặc là ở lại chỗ của tôi, hoặc là ném thẳng ra ngoài, nhưng sau khi rời khỏi Thanh Hồ Đường sống hay chết không liên quan gì đến tôi, Lương Mạt, em nên hiểu cho rõ.”

Tô Lương Mạt rất không thích cảm giác như thế, nhưng mỗi một việc đều không có cách nào biết trước, cô nghĩ cô cần phải học cách luyện tim cứng như sắt, cũng từng nhìn thấy nhiều chuyện sống sống chết chết, người một khắc trước còn đang nói chuyện với cô, một khắc sau nói không chừng có thể chết ngay trước mặt cô. Cô ở trong lòng cũng từng lần từng lần tự thuyết phục mình, không phải là chuyện của mình thì đừng nhúng tay vào, Tô Lương Mạt suy nghĩ đến xuất thần, Chiêm Đông Kinh nhẹ vén mi mắt, nhìn về phía xa xa, sau đó nghiêng người tới, duỗi tay nắm chặt tay Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, chỉ cần em mở miệng, tôi nhất định giúp em.”

Đầu ngón tay người đàn ông quét qua lòng bàn tay cô, một đạo run rẩy âm thầm đâm thủng bàn tay, Tô Lương Mạt giật mình lập tức muốn rút lại, thậm chí đứng bật người dậy, Chiêm Đông Kinh vẫn không có buông tay, buồn cười nhìn xem ‘đại’ động tác này của cô, “Tôi chỉ là cầm tay của em, em cần thiết phải như vậy không?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 112: Đêm đó của tôi với Lưu Giản, anh thật có thể quên sao?

107. Chương 112: Đêm Đó Của Tôi Với Lưu Giản, Anh Thật Có Thể Quên Sao?

Chương 112: Đêm đó của tôi với Lưu Giản, anh thật có thể quên sao?

Tô Lương Mạt dùng sức kéo thẳng tay ra sau, “Buông ra.”

“Vậy em ngồi xuống đây nói chuyện đằng hoàng với tôi.”

Tô Lương Mạt nhìn nhìn bốn phía, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về phía bên này, chỉ đành không tình nguyện ngồi trở lại.

“Thật ra biện pháp càng tốt hơn, là đưa cô ta đi, em cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy.”

Tô Lương Mạt hất tay, Chiêm Đông Kinh buông lỏng đầu ngón tay.

“Đưa đi?”

“Chọn một nơi Lưu Giản không tìm ra được...”

“Quả thực là ý kiến hay.”

Chiêm Đông Kinh gạt đầu, “Tôi có thể sắp xếp giúp em.”

“Sau đó thì sao?” Ngờ ngợ Tô Lương Mạt bình tĩnh, Chiêm Đông Kinh nghe vậy, tất nhiên cũng có thể phân biệt được bên trong còn có vài phần nghiêm túc vài phần lãnh đạm.

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt người đàn ông, “Tôi nói rồi, tôi chỉ là không muốn Tô Uyển chết trong tay Lưu Giản, dù sao sau này nếu tôi với Lưu Giản vẫn muốn ở chung một chỗ, chuyện này mỗi lần nhớ lại tất sẽ thành trở ngại lớn, nhưng Tô Uyển giết người là sự thật, một mạng đền một mạng rất bình thường.”

“Lương Mạt, em thì chưa từng giết người sao?” Chiêm Đông Kinh thành linh bật ra một câu.

“Ít nhất tôi không có chủ động giết người, người khác muốn mạng của tôi, tôi chỉ có thể đánh trả. Nhưng Tô Uyển không giống tôi.” Tống Phương là đối với cô ta thế nào, cô ta đã quên toàn bộ.

Câu trả lời này không có quá xa so với dự trù của Chiêm Đông Kinh, “Em muốn để cảnh sát nhúng tay vào, em cũng không nghĩ thử xem sự việc sẽ đơn giản như vậy chứ?”

“Những cái này tôi không có cách nào suy đoán trước.”

Cuộc nói chuyện này, có chút cảm giác kết thúc không được vui vẻ.

Tô Lương Mạt sau đó liền rời đi, Chiêm Đông Kinh nhìn bóng lưng Tô Lương Mạt thẳng tắp rời đi, cô không có làm loạn, cũng không có cầu xin hân, tỉnh táo đến mức làm hân có ảo giác khó mà nắm bắt được.

Kỳ thật, Chiêm Đông Kinh cũng hiểu rõ, Tô Lương Mạt đã sớm không còn ở trong lòng bàn tay của mình.

Đậu Đậu mấy ngày nay đều bệnh, truyền nước xong đã bị Lưu Giản ôm đến bệnh viện, Tô Lương Mạt xuống xe nhìn thấy Lưu Giản tay phải ôm Đậu Đậu ngồi trên xích đu, hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ cô đơn tựa cùng một chỗ, làm người ta nhìn vào đến đau lòng.

Cô đi về phía hai người, nhìn thấy má Vương ở trong sân, ánh mắt má Vương nhìn cô rất kỳ quái, trong lỗ mũi còn phát ra một tiếng ‘hừ hừ’.

Tô Lương Mạt làm như không thấy, cô đi đến bên cạnh xích đu Lưu Giản đang ngồi.

Lưu Giản nghe thấy tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại, “Đến rồi à.”

“Đậu Đậu đỡ hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Lưu Giản kéo cô đến bên cạnh, để cho Tô Lương Mạt ngồi xuống, Đậu Đậu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ lên nhìn cô, “Muốn mẹ trẻ, muốn mẹ trẻ.”

Lưu Giản vừa nghe, sắc mặt xanh mét, ngoắc tay ra hiệu bảo mẫu ở gần đó đến ôm Đậu Đậu đi.

Tô Lương Mạt đến bên cạnh Lưu Giản, Lưu Giản hướng tầm mắt về phía xa, “Hôm nay ở sông bài cả ngày à?”

“Không có,” Tô Lương Mạt cũng không có chút giấu giếm, “bác trai bác gái em hôm nay tới tìm em, còn có Chiêm Đông Kinh cũng tìm em.”

Lưu Giản nghiêng mặt nhìn về phía cô.

Đôi con ngươi Tô Lương Mạt chân thành, “Lưu Giản không phải, anh không hiểu, Chiêm Đông Kinh đưa Tô Uyển đi chỉ là muốn bắt em cúi đầu mà thôi, anh ta không có tốt bụng như vậy.”

Lưu Giản một hồi lâu không lên tiếng, Tô Lương Mạt tiếp tục mở miệng, “Hôm nay anh ta nói với em, có thể nghĩ cách để Tô Uyển rời khỏi Ngự Châu, nhưng em biết trong lòng anh có ý nghĩ gì, hướng hồ Tô Uyển đã làm ra chuyện gì em biết rõ, em không có đồng ý, Lưu Giản, dù bên ngoài hỗn loạn thế nào, em hy vọng anh có thể cho em tín nhiệm của anh.”

Một cánh tay vươn ra vòng qua bả vai Tô Lương Mạt, “Chuyện của Tô Uyển, em cũng đừng để ý.”

“Lưu Giản, không cần để chị ta chết trong tay anh, em biết anh không tin vào cái pháp luật pháp chế gì kia, em cũng không nghĩ sẽ nói giúp Tô Uyển cái gì, nhưng lần này, xem như em cầu xin anh, chúng ta giao chị ta cho cảnh sát đi, nên phán hình nặng thế nào, đó đều là chị ta đáng nhận lấy.”

Lưu Giản trầm mặc không nói gì, anh cũng biết Tô Lương Mạt nói ra như vậy, đã rất không dễ dàng, nhưng anh muốn chính là Tô Uyển đền mạng, cô ta thêm một giây chưa chết, cảnh tượng Tổng Phương chết thảm lúc trước là thêm một giây lưu lại trong tâm trí anh.

Đâu Đâu ở gần đó lại khóc, Lưu Giản đứng dậy, Tô Lương Mạt nhìn thấy một phong thư từ trên xích đu rơi xuống.

Lưu Giản đưa tay định nhặt, ảnh chụp bên trong đã rơi vãi đầy đất.

Đều là lúc cô ở quán cà phê với Chiêm Đông Kinh bị người ta chụp được, có tám hai người nói chuyện, còn có ảnh Chiêm Đông Kinh cầm tay cô, Tô Lương Mạt cầm những tấm hình kia trong tay, “Ai đưa cho anh?”

“Chuyển phát nhanh gửi tới đây.”

Không trách được về mặt má Vương vừa rồi lại như vậy, bà ta cũng là lúc Lưu Giản mở thư chuyển phát ra không cẩn thận nhìn thấy, Tô Lương Mạt đem ảnh chụp nhét vào lại phong thư rồi đưa trả Lưu Giản, người đàn ông chỉ liếc nhìn, “Đưa anh làm cái gì, vứt đi.”

“Không cần em giải thích rõ ràng với anh à?”

“Có gì hay mà giải thích,” Lưu Giản một lần nữa ngồi trở lại xích đu, “Chiêm Đông Kinh có ý đồ gì, anh còn có thể không hiểu? Mấy trò xiếc khỉ này anh đã sớm dùng tám trăm năm trước rồi, Lương Mạt, nếu như có ngày anh với em không được tốt đẹp, sẽ chỉ là vấn đề xảy ra giữa hai người chúng ta.”

Tô Lương Mạt phác thảo ý cười nơi khóe miệng.

Lưu Giản lại cười không nổi, đâm chọc của kẻ khác anh đều không để vào mắt, anh sợ nhất, là cảm giác của Tô Lương Mạt, nếu như hết thấy tình cảnh bọn họ gặp phải đều không phải là trở ngại, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không cách nào có được một phân tình cảm mãnh liệt, vậy anh có thể kiên trì được không?

Tô Lương Mạt thấy người đàn ông không nói lời nào, cô đặt tay lên bả vai Lưu Giản, “Tô Uyển bây giờ ở Thanh Hồ Đường, trừ phi chính chị ta tự đi ra, nếu không chúng ta khó mà đi vào được, Lưu Giản, chuyện này để em nghĩ cách, em dụ chị ta ra ngoài.”

Lưu Giản khẽ nhăn mày kiếm, “Em thật sự muốn làm như vậy?”

Tô Lương Mạt khom đầu gối, ngồi trở lại bên cạnh Lưu Giản, “Có lẽ trong mắt của chúng ta, sớm đã không còn cảm giác giết người đền mạng cơ bản nhất rồi, em với anh đều từng nổ súng, không phải là em ích kỷ, là em nhận định chuyện của Tô Uyển với chúng ta không giống nhau, chị dâu là vô tội, nếu như muốn bỏ quy tắc trong thế giới của chúng ta qua một bên để định đoạt, thì giao Tô Uyển cho luật pháp xử trí đi được không?”

Lưu Giản chống lại tầm mắt cô, anh không tự chủ được khẽ gật đầu.

Tô Lương Mạt mừng rỡ, “Cảm ơn anh, Lưu Giản.”

Đợi bác trai bác gái lại đến cầu cạnh cô lần nữa, Tô Lương Mạt liền tự mình dẫn bọn họ đến Thanh Hồ Đường.

Địa chỉ là Chiêm Đông Kinh cho cô, Tô Lương Mạt dừng xe trước cửa biệt thự, hộ vệ phía ngoài lại ngăn đón không cho bọn họ đi vào.

Tô Uyển ở trên sân thượng tầng hai nhìn thấy bọn họ, mang dép chạy thẳng xuống, cô ta băng qua khoảng sân đi đến trước cửa sắt, “Ba, mẹ, sao hai người tới được?”

Tô Lương Mạt bất đắc dĩ gọi điện thoại cho Chiêm Đông Kinh, hộ vệ nhận lệnh xong lập tức cho đi vào, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, cũng may đây là một biệt thự độc lập, xung quanh cũng không có người nào ở, cô theo sau đám người đi vào, vào đến phòng khách, thấy bác trai một bạt tai tát thẳng lên mặt Tô Uyển.

“Mày nói rõ ràng mọi chuyện cho tao!”

Tô Uyển che mặt khóc nức nở, Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ, thấy hai đầu vai Tô Uyển không ngừng run rẩy, Tô Lương Mạt không cảm thấy cô ta có bao nhiêu đáng thương, nếu như có thể, cô muốn nhìn thử xem tim của Tô Uyển có phải là màu đen hay không.

Bác gái khóc không thành tiếng, ngồi khom lưng trên ghế sofa.

Tô Uyển bị đánh đến nghiêng mặt sang bên, bác trai một phát lôi cô ta đến bên cạnh, “Mày nói lại đằng hoàng với tao, người có phải là mày hại chết?”

“Ba, con không có làm.”

Bác trai tiến lên lại muốn đánh, bị bác gái giữ chặt lại, “Được rồi, khó khăn lắm mới gặp được một lần, có phải ông đến cả thời gian nghe con gái nói mấy câu cũng không chịu cho nó?”

Tô Uyển khóc sụt sùi, Tô Lương Mạt tiến lên nói thẳng, “Tô Uyển, Lưu Giản lúc này chỉ nghĩ làm thế nào giết được chị, chị còn ở đây không chịu nói thật sao? Thuốc độc chính là giấu bên trong hộp thực phẩm dinh dưỡng phải không? Hơn nữa, chỉ có một viên chị dâu uống phải ngày hôm đó là có độc.”

Tô Uyển đẩy tóc rơi lòa xòa trước trán, “Anh ấy cũng biết rồi?”

“Đều đã đi đến bước này rồi, chị còn không chịu nói thật?”

“Tôi nói tôi không có giết người, các người cũng sẽ không tin tôi.” Tô Uyển xòe mu bàn tay lau nước mắt, “Bây giờ Chiêm Đông Kinh chịu cứu tôi, Lương Mạt, cô giúp tôi nói rõ thử xem, sau này tôi tránh thật xa Lưu Giản còn không được sao?”

“Sao tao lại sinh ra một đứa con gái như mày, vì một thằng đàn ông mà làm được tới mức độ này, Tô gia chúng ta có được một nghìn cứu sinh, lại đọc sách đọc đến nỗi trong đầu đều là cớ!”

“Ba!” Tô Uyển hét lên một tiếng, “Con cũng sắp chết rồi, ba bây giờ vẫn còn muốn những thứ này phải không? Ba rốt cuộc có quan tâm đến con hay không?”

Bác trai vừa nghe, vành mắt đỏ bừng, ngồi chồm hổm dưới đất một hồi lâu không đứng lên được.

Tô Lương Mạt không khỏi nắm chặt hai tay rũ xuống bên người, cô nghe thấy thanh âm của mình từ trong cổ họng lan tràn, “Tô Uyển, tôi nghĩ cách đưa chị xuất ngoại, sau khi rời khỏi đây thì đừng có trở lại nữa.”

“Thật sao?” Tô Uyển mặt mũi đầy khó tin, đến bác trai với bác gái cũng ngẩng đầu lên, “Lương Mạt, cháu thật sự đồng ý giúp đỡ?”

Chiêm Đông Kinh sau khi đi vào đứng trước cửa ra vào một lúc, hần dựa lên vách tường, nghe thấy lời của Tô Lương Mạt truyền đến tai mình, hần nghĩ đi nghĩ lại, nhưng đoán không ra trong lời nói của cô rốt cuộc có giấu mấy phần chân ý gì.

Đôi con ngươi Tô Uyển đầy mong chờ, “Cảm ơn cô, Lương Mạt, tôi không ngờ cô sẽ đồng ý giúp tôi.”

“Nếu tôi không chịu giúp, lúc Lưu Giản nổi súng muốn giết chị tôi cũng sẽ không thay chị cản lại phát súng đó.”

Tô Uyển nghe vậy, lòng đầy cảm kích, cô ta tiến lên bắt lấy tay Tô Lương Mạt, “Trước kia tôi luôn nghĩ rằng Lưu Giản thích cô, là bởi vì cô anh ấy mới không để tôi vào mắt, nhưng đột ngột tôi lại nhìn ra rồi, lúc anh ấy hướng tôi mà nổ súng không có chút do dự, một chút tình cảm cũng không lưu, tôi yêu anh ấy hai năm, tình cảm bỏ ra lại không có được một chút hồi đáp.”

Tô Lương Mạt nhìn cánh tay bị Tô Uyển nắm lấy, bây giờ Tô Uyển coi cô là cọng cỏ cứu mạng, nhưng nếu cô ta biết được ý nghĩ thật sự của cô, còn có thể đối với cô cảm động đến rơi nước mắt như vậy không?

Chiêm Đông Kinh nhắc chân bước vào, bác trai bác gái biết người này, hai người liếc nhìn nhau, đứng ở bên cạnh không ai dám nói câu nào.

Tô Lương Mạt nghe thấy phía cửa truyền tới động tĩnh, cô giữ chặt tay Tô Uyển kéo cô ta đến trước bàn trà, “Chờ tin tức của tôi, tôi sắp xếp xong liền dẫn chị ra ngoài.”

Chiêm Đông Kinh đi đến ghế sofa trước mặt, ngồi thẳng xuống, “Em muốn để cô ta rời khỏi Thanh Hồ Đường?”

“Đề nghị của anh không sai, tôi nên đưa Tô Uyển đi.” Trên mặt Tô Lương Mạt cất lực giả vờ bình thản.

“Đưa đi,” Tầm mắt Chiêm Đông Kinh khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lương Mạt, “em có thể đảm bảo Lưu Giản sẽ không nhận được tin tức này, Tô Uyển một khi rời khỏi đây, chẳng khác nào chịu chết, điểm này không phải em không biết.”

“Cái này tôi sẽ an bài tốt,” Tô Lương Mạt nắm chặt tay Tô Uyển, sợ Tô Uyển đổi ý hoặc do dự, “chuyện này tôi giấu Lưu Giản, Kinh thiếu, hy vọng anh có thể để chị ấy ở đây thêm vài ngày, cho tôi chút thời gian chuẩn bị.”

Bác gái đẩy đẩy bác trai, bác trai hạ thấp tư thái tiến lên, “Cảm ơn Kinh thiếu đã giúp đỡ, sau này chúng tôi nhất định tìm cơ hội báo đáp.”

Chiêm Đông Kinh giơ ngón tay chỉ chỉ Tô Uyển, “Em có thể đưa cô ta đi ngay bây giờ.”

Tô Lương Mạt biết hẳn là cố ý làm khó, “Tô Uyển, chị với bác trai bác gái chắc chắn còn nhiều lời muốn nói, chị dẫn hai bác lên lầu trước đi.”

Tô Uyển nghe vậy, vội vàng đưa ba mẹ đi lên lầu.

Tô Lương Mạt xoay người nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa, Chiêm Đông Kinh cố gắng tìm ra chút manh mối từ trong mắt cô, “Em một khắc trước còn nói muốn đưa Tô Uyển vào đồn cảnh sát, bây giờ lại ở đây nói với tôi muốn cứu cô ta, Lương Mạt, em đang tồn cái tâm tư gì?”

Tô Lương Mạt không khỏi liếc mắt nhìn về hướng đầu cầu thang trên lầu hai, động tác này lại không tránh thoát được ánh mắt Chiêm Đông Kinh, hẳn giống như bình tĩnh đại ngộ lui người tựa ra sau, “Tôi có thể giữ cô ta lại vài ngày, nhưng đưa cô ta rời đi, để tôi sắp xếp.”

Tô Lương Mạt giật mình, “Không cần anh hao tâm tổn trí, tôi tự mình làm được.”

“Tôi không sợ, vì em tôi cam nguyện lao tâm tổn lực.” Chiêm Đông Kinh giương cao khoe môi lương bạc.

Lời này nghe vào tai Tô Lương Mạt, làm gì có nửa điểm ý tứ cảm động, Chiêm Đông Kinh quả thực là thích quẩn chuyện của người khác, một khi hẳn nhúng tay đưa Tô Uyển rời đi, thì giữa cô với Lưu Giản, há không thành bọt biển?

“Chiêm Đông Kinh, anh đang đánh cái chủ ý gì?”

“Lương Mạt, nếu như em lén đưa Tô Uyển đi, em cho rằng Lưu Giản sẽ giống như tôi lúc trước à, dễ dàng bỏ qua cho em? Trên người Tô Uyển chính là công một cái mạng của Tống Phương.”

“Điểm này không cần anh nhắc nhở tôi, nếu tôi với anh ấy loạn lên, không phải vừa hay làm anh thỏa mãn ý nguyện sao?” Tô Lương Mạt thi thoảng lại nhìn lên đầu cầu thang, “Tóm lại, chuyện này tự tôi sẽ sắp xếp.”

“Em đem người gửi lại đây, dù thế nào cũng phải cho tôi chút lợi tức chứ?”

Tô Lương Mạt cũng biết Chiêm Đông Kinh không có lòng tốt như vậy.

Cô cũng không để Chiêm Đông Kinh cảm thấy dễ chịu hơn phần nào, “Trước kia sao tôi không phát hiện, cao cao tại thượng như anh lại vì một người phụ nữ còn muốn sử dụng loại thủ đoạn này, anh giấu Tô Uyển đi là muốn tôi với Lưu Giản xảy ra nội chiến, sự tình bây giờ đang hướng về hy vọng của anh từng bước từng bước phát triển tới, anh còn có gì mà phiền muộn nữa?”

Nội chiến?

“Em thật còn coi Lưu Giản với em trở thành hai ‘tuy hai mà một.’” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh âm lệ, đưa tay túm Tô Lương Mạt lôi cô đến bên cạnh, đầu gối của cô dựa nhẹ lên ghế sofa, cả người không kịp chuẩn bị ngã ngửa xuống ghế, hai tay Chiêm Đông Kinh đè chặt bả vai Tô Lương Mạt khiến cô càng lún xuống sâu hơn.

“Anh tốt nhất nên lập tức buông tôi ra.”

“Nếu không thì sao đây?”

Tô Lương Mạt thở hổn hển, khuôn mặt người đàn ông càng lúc càng áp lại gần, sống mũi thẳng tắp gần như chong dờ mặt cô, Tô Lương Mạt nhìn thấy nơi đáy mắt Chiêm Đông Kinh dâng lên dục vọng mãnh liệt, cổ họng hần khê cuộn, ánh mắt cũng càng lúc càng sâu, Tô Lương Mạt quen thuộc thân thể của hần hơi thở của hần, cũng biết sắp phải đối mặt có khả năng là cái gì.

Cô kháng cự dùng hai tay ngăn cản trước lồng ngực Chiêm Đông Kinh, “Còn nhớ đêm Hoắc lão gia tử chết đó không? Tôi với Lưu Giản ở trong nhà kho đã phát sinh chuyện gì, anh thật có thể quên sao?”

Làm thế nào nhanh chóng tìm được điểm yếu của đối phương, hơn nữa một kích phải trúng, Tô Lương Mạt sớm đã vận dụng bản lĩnh này rất tự nhiên.

Chiêm Đông Kinh đè ép cô không động đậy, hồ sâu trong đôi con ngươi mơ hồ phát ra đau đớn, rả rích tí tách rơi đầy trong tầm mắt Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh bị một câu nói đơn giản chặn ngang đến nửa ngày không thoát ra được, một hơi bị chèn ép nơi lồng ngực.

Tô Lương Mạt mượn cơ hội muốn đẩy hần ra, không ngờ Chiêm Đông Kinh lại không nhúc nhích vẫn cứ đè cô như cũ.

“Nếu như tôi nói với em, tôi có thể quên thì sao?”

Lời của Chiêm Đông Kinh, là từng câu từng chữ nện vào lỗ tai Tô Lương Mạt, bởi vì lời nói này trong ấn tượng của cô không phải là những lời Chiêm Đông Kinh có thể nói ra được.

Tầm mắt cô rơi xuống gương mặt gần trong gang tấc này.

Chiêm Đông Kinh lại sợ cô không tin, hần đưa tay vuốt ve gương mặt Tô Lương Mạt, cái xúc cảm mềm mịn nhẵn nhụi đó, là hần quen thuộc, cô không khỏi co rúm lại, cau mày thật chặt, đầu ngón tay Chiêm Đông Kinh thường luyện súng có vết chai sần cào qua bên gò má Tô Lương Mạt, “Thật đấy, tôi có thể quên, chỉ cần em vẫn là Tô Lương Mạt, tôi...”

“Nhưng tôi đã không phải là Tô Lương Mạt trước kia.”

Chiêm Đông Kinh cố gắng muốn thức tỉnh lại những ký ức về hần đã bị cô chôn vùi trong tâm trí, giọng nói lưu luyến, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy đáy mắt thâm thúy kia của hần đang tiến tới gần, cô cắn cắn cánh môi, chống lại tầm mắt Chiêm Đông Kinh.

Đôi con ngươi của Chiêm Đông Kinh lọt vào trong đáy mắt của cô.

Đáy mắt của Tô Lương Mạt giống như một vũng nước hồ sâu thăm, rõ ràng là bị mưa gió lay động rồi lại trong suốt không thấy đáy, hần muốn nhìn sâu đến tận cùng, lại không ngờ sa chân vào vũng bùn. Ánh mắt Chiêm Đông Kinh hoảng loạn, thuật nhiếp hồn của Tô Lương Mạt đối với hần mà nói hình như không có tác dụng, nhưng Chiêm Đông Kinh cũng sẽ có thời điểm buông lỏng cảnh giác, người đàn ông cúi thấp đầu xuống, môi mỏng áp lên đôi mắt Tô Lương Mạt, cô không thể không khép mi mắt lại.

Chiêm Đông Kinh hoàn hồn, hai tay bóp eo Tô Lương Mạt.

“Tôi đã sớm nói với em, trò này của em đối với tôi vô dụng.”

Lúc hắn nói chuyện hơi thở nóng rẫy phun đốt lên mặt Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh chú ý tới tóc trước trán của cô khá dài, thêm chút nữa sẽ che kín tầm mắt cô, hắn duỗi tay vén tóc cô đẩy ra hai bên, Tô Lương Mạt đề phòng hắn cực kỳ, đôi mắt phòng bị tùy thời dõi theo hắn, Chiêm Đông Kinh cảm giác thấy bản thân mình trong mắt cô chính là một tên cướp.

Một cổ tức giận vọt thẳng lên, hắn không nói hai lời trực tiếp che miệng cô lại.

Cô cũng không nghĩ hắn đột nhiên sẽ làm như vậy.

Phản ứng đầu tiên của Tô Lương Mạt là cắn chặt răng, đầu lưỡi người đàn ông ở bên ngoài dò xét mấy lần cũng không vào được, tay trái Chiêm Đông Kinh giữ chặt cằm Tô Lương Mạt, hai ngón tay ở hai bên gò má cô dùng lực, hàm răng cứng rắn bị cạy mở, đầu lưỡi linh hoạt tất nhiên cũng tiến quân thần tốc, ướt át triền miên đã quá lâu chưa có được khiến Chiêm Đông Kinh thiếu chút nữa không khống chế nổi.

Một hồi tiếng bước chân truyền đến, Tô Uyển ở đầu cầu thang hét lên.

Chiêm Đông Kinh vẫn chưa thỏa mãn, giống như còn chưa có nếm đủ thêm tư vị thâm nhập đã bị phá đám, Tô Uyển chỉ bọn họ, “Các người...”

Cô ta kinh ngạc đứng ở đó.

Tô Lương Mạt nhẹ vén đầu tóc, thấy Chiêm Đông Kinh còn không có ý định ngồi dậy, “Tránh ra.”

Chiêm Đông Kinh thu hồi hai chân thon dài.

Tô Lương Mạt sửa soạn lại tóc tai, bác trai bác gái đang từ trên lầu đi xuống, cô đi tới nói với Tô Uyển, “Chờ điện thoại của tôi, tôi sắp xếp xong liền tới tìm chị.”

“Được.”

Bác trai bác gái mặc dù bị tức đến sắp chết, nhưng dù sao cũng là con gái ruột thịt, cũng không thể nhìn Tô Uyển đi chịu chết.

Tô Lương Mạt không có thêm liếc đến Chiêm Đông Kinh, dẫn theo hai người họ liền rời đi.

Tô Uyển nhìn người đàn ông trong phòng khách, cô ta thu bước chân muốn lên lầu.

“Đứng lại.”

Tô Uyển không thể không xoay người.

“Cô thật sự tin tưởng lời của Tô Lương Mạt?”

Tô Uyển lộ vẻ mặt nghi hoặc, “Anh có ý gì?”

“Nói không chừng cô ấy là muốn dụ cô ra khỏi Thanh Hồ Đường.” Chiêm Đông Kinh nói nửa đùa nửa thật.

Tô Uyển thể mà lại lắc đầu, “Lúc Lưu Giản hướng tôi nổ súng, quả thật là Lương Mạt giúp tôi đẩy súng của anh ấy ra, hơn nữa, tôi là chị cô ấy.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, cũng không nói cái gì nữa.

Đường Khả cũng là vô tình biết được Tô Uyển đang ở đây, từ sau khi xảy ra chuyện bị đả thương lần trước về sau, cô ta luôn tiết chế tính khí ở nhà với Mạc Thanh, coi như là ở nhà an tâm dưỡng thương.

Họ về trước cửa đều biết cô ta, Đường Khả tất nhiên cũng được ra vào tự do.

Tô Uyển đối với Đường Khả ấn tượng không sâu, nhìn Đường Khả đang quanh co lòng vòng trong phòng khách, “Đông Kinh đem cô giấu ở đây rất kỹ đấy, lúc trước không phải cô theo chân Lưu Giản à?”

“Cô đến đây rốt cuộc có chuyện gì không?”

Tầm mắt Đường Khả vòng vo trên người Tô Uyển, “A,” Cô ta ý vị thâm trường nói, “tôi hiểu rồi, Lưu Giản vì Tô Lương Mạt mà đuổi cô ra ngoài, lại còn đang đuổi giết cô khắp nơi.”

Sắc mặt Tô Uyển một hồi khó coi, “Là Chiêm Đông Kinh để tôi ở lại đây, mời cô đi ra ngoài.”

“Hừ, cũng không thử nhìn lại thân phận của mình xem,” Đường Khả đi tới ngồi xuống ghế sofa, “có hỏa khí đừng có hướng phía tôi bùng phát, là Tô Lương Mạt hại cô thành như vậy.”

Tô Uyển không nói lời nào, tất nhiên cũng có thể nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Đường Khả.

Đường Khả quan sát tường tận sắc mặt người đối diện, “Thật đúng đừng nói, nhìn cô an an tĩnh tĩnh vậy, không ngờ thủ đoạn so với tôi còn cay độc hơn, còn có thể giết người,” Cô ta vất một chân lên, “cô có muốn đối phó Tô Lương Mạt không?”

“Cô có biện pháp gì?”

Đường Khả vẽ mặt mừng rỡ, “Cô là chị của cô ta, có một số việc chắc chắn cô biết, cái sòng bài Tô Lương Mạt quản lý kia là của Lưu Giản, cô chỉ cần nói cho tôi biết cô ta vì sao có thể nắm chắc thắng thua, tôi bảo đảm thay cô giải tỏa hỏa khí này.”

Chuyện của Tô Lương Mạt, Tô Uyển cũng có nghe qua, nhưng huyền cơ trong đó cô ta nào có biết.

Đường Khả thấy Tô Uyển không nói gì, cho là Tô Uyển đang do dự, “Cô ta cũng đoạt người đàn ông của cô đi rồi, cô còn che chở cho cô ta làm gì?”

“Cô rất hận Lương Mạt?”

“Đương nhiên,” Đường Khả cong khóe miệng, “cũng giống như cô vậy.”

Tô Uyển biết, nếu hôm nay mình không nói ra cái gì đó, e là Đường Khả này sẽ không ngừng tìm mình gây phiền phức, “Cụ thể tôi cũng không biết, nhưng mà cô ta thường xuyên đeo sợi dây chuyền, có lần tôi tình cờ nghe được, nói là giây chuyền này có thể đem đến cho cô ta vận khí tốt, nghĩ muốn có lá bài nào thì sẽ có lá bài đó.”

Đường Khả như có điều suy nghĩ, “Tôi đã nói, một người không thể nào có vận khí tốt đến mức như cô ta vậy, thì ra là còn có huyền cơ bên trong.”

Tô Uyển cũng là tùy tiện bịa ra một lý do, “Cô định làm gì?”

“Chuyện tiếp theo cô đừng để ý,” Đường Khả khẽ nheo mắt lại, cô ta đứng dậy nhìn Tô Uyển, “nếu như chuyện này thật sự giống như cô nói vậy, tôi trở lại chắc chắn cảm tạ cô thật tốt.”

Tô Uyển chỉ muốn, đừng đến tìm mình gây rắc rối là được.

Đường Khả trước khi đến đã sớm điều tra rõ ràng chuyện của Tô Uyển, đương nhiên cũng biết hai chị em Tô gia này từ trước đến nay không có tình cảm gì, sau đó lại vì chuyện của Lưu Giản, lúc này là hoàn toàn quyết liệt.

Nhưng nếu bàn về hiểu rõ Tô Lương Mạt, Đường Khả còn kém xa Tô Uyển.

Lúc này xem như có đại thu hoạch, mới lần đầu tiên liền giải đáp thắc mắc vẫn chưa được khai thông trong lòng Đường Khả.

Tô Uyển nhìn cô ta đi ra ngoài, sau khi xác định cô ta đã rời đi, Tô Uyển cầm lấy điện thoại di động nhấn một tin cho Tô Lương Mạt, đem chuyện nói dối vừa rồi kể lại rõ ràng.

Từ lần Tô Lương Mạt giúp cô ta đẩy súng của Lưu Giản ra, lại nói là giúp đỡ an bài đưa cô ta ra ngoài, thời khắc đó, Tô Uyển đối với Tô Lương Mạt chính là tin tưởng.

Tô Uyển để điện thoại di động xuống, nhìn xem nơi này hết thấy đều xa lạ, không khỏi buồn bã.

Tô Uyển đời này cũng coi như trải qua vô cùng nhẹ nhàng, nhưng sai lầm lớn nhất, là yêu một người đàn ông mình không nên yêu.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 113: Đau đớn của hắn lúc đó, cô có thể cảm nhận được không?

108. Chương 113: Đau Đớn Của Hắn Lúc Đó, Cô Có Thể Cảm Nhận Được Không?

Chương 113: Đau đớn của hắn lúc đó, cô có thể cảm nhận được không?

Tô Lương Mạt nghe tiếng chuông điện thoại, cầm lấy nhìn thử phát hiện là tin nhắn Tô Uyển gửi tới.

Cô đối với Tô Uyển ôm lấy rất ít tín nhiệm, Tô Lương Mạt mở tin nhắn đọc lướt nhanh qua, cô suy nghĩ sâu xa một lát, nghĩ thấy Tô Uyển chắc sẽ không cố ý lừa cô.

Đi đến chỗ ở của Lưu Giản, má Vương đối với cô thái độ vẫn không tốt, Tô Lương Mạt cũng không để ý, cô nghe nói lại Lưu Giản ở trên tầng ba, liền đi lên.

Ở bên ngoài phòng của Tống Phương, Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng Lưu Giản nói chuyện với Đậu Đậu.

“Ba trẻ, mẹ, mẹ...”

“Phải, đây là phòng của mẹ.” Lưu Giản ôm Đậu Đậu để xuống dưới đất, Đậu Đậu đưa hai tay quần lấy chân anh, “Muốn mẹ...”

Tô Lương Mạt đứng trước cửa, bóng lưng hai người từng cái từng cái rơi vào trong mắt, tịch mịch mà cô đơn.

Cô hít một hơi thật sâu đi tới sau lưng Lưu Giản, Lưu Giản liếc nhìn thấy cô, khom lưng ôm Đậu Đậu vào trong tay.

Tô Lương Mạt biết anh vẫn nghĩ đến chuyện của Tô Uyển, “Em đã gặp Tô Uyển, chị ta rất tin tưởng em, em nói sau khi sắp xếp ổn thỏa sẽ tìm chị ta, em nghĩ để qua vài ngày nữa đi, nếu không chị ta sẽ nghi ngờ, đến lúc đó đi ra khỏi Thanh Hồ Đường là ổn rồi.”

Lưu Giản ngẩng đầu lên, ánh mắt dán lên khuôn mặt Tô Lương Mạt.

“Đến lúc đó, bác trai bác gái em ở bên kia em ăn nói thế nào?”

Tô Lương Mạt không có cách nào nghĩ được nhiều như vậy, “Không ăn nói được cũng không có cách khác, chị ta hạ thủ được, nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy.”

Lưu Giản giao Đậu Đậu trong tay cho Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt mấy ngày nay thường xuyên đến đây, Đậu Đậu cũng dần dần không còn bài xích cô như trước nữa.

Cô ôm Đậu Đậu xuống dưới lầu chơi một lúc, Lưu Giản cũng không lập tức đi xuống, anh đứng dậy đi vào thư phòng ở tầng ba, bên trong bày biện ảnh chụp của Chu Chính với Tống Phương, Lưu Giản thấp một nén hương, xuyên qua làn khói lượn lờ, tầm mắt mông lung hướng về phía hai vợ chồng, “Chính ca, chị dâu, Đậu Đậu tôi sẽ chăm sóc thật tốt, về phần Tô Uyển, tôi sẽ đưa cô ta xuống cùng với hai người trước.”

Anh nhắm mi mắt hẹp dài, cách giải quyết Tô Lương Mạt nói anh lúc này thật không thể thực hiện được.

Trong tầm mắt của những người lẫn vào hắc bang như Lưu Giản mà nói, giết người thì đền mạng, đưa vào trong tù nhận hình phạt có lẽ rất ít, đến lúc đó lại giảm hình phạt, ngồi tù mười năm hai mươi năm lại đi ra, vậy Tống Phương chẳng phải là chết oan uổng sao?

Đường Khả đã đồng ý với Chiêm Đông Kinh không đi trêu vào Tô Lương Mạt nữa, mấy ngày nay cũng coi như an phận, nhưng sau khi biết được tin tức trong miệng Tô Uyển này, cô ta thế nào cũng ngồi không yên.

Cô ta mượn có cùng Mạc Thanh ra ngoài đi mua đồ, lại ở giữa đường nhận được điện thoại, nói có người bạn gọi cô ta đến một chuyện.

Mạc Thanh tất nhiên không nói gì, Đường Khả tự do liền chạy tới sông bài của Tô Lương Mạt.

Sau khi nhận được tin nhắn của Tô Uyển, Tô Lương Mạt liền lưu tâm, lúc Lý Đan đi lên nói Đường Khả lại tới, trong lòng cô đã sớm có chủ ý.

Đường Khả cũng không còn dám quá trắng trợn, Tô Lương Mạt đưa cô ta tới một phòng bao đơn độc cô ta cũng không nói gì. Dù sao cũng sợ Chiêm Đông Kinh sẽ đến đây, đến lúc đó thấy cô ta quây ở đây, không chừng lại muốn lạnh nhạt với cô ta thế nào nữa.

Tô Lương Mạt hôm nay mặc chiếc áo cổ thấp, lộ ra dây chuyền Lưu Giản tặng cô.

Đường Khả liếc mắt liền thấy sợi dây chuyền này.

Tô Lương Mạt thấy cô ta nhìn cổ áo mình chằm chằm, “Hôm nay đến đây là muốn chơi vài ván à?”

Đường Khả chống má, con mắt vẫn chưa chịu dời đi, “Tô Lương Mạt, hôm nay tôi đến là chơi đàn hoàng, nhưng tôi có một yêu cầu, tôi ở nước ngoài nhiều năm như vậy trò gian lận nào từng thấy qua chứ, tôi cảm thấy dây chuyền của cô có khả năng có vấn đề, cô dám lấy xuống rồi cùng tôi đánh cược hai ván không?”

Trong phòng cũng không có người khác.

Tô Lương Mạt sáng khoái tháo dây chuyền xuống rồi giao vào tay Lý Đan ở bên cạnh, “Giúp mình để trong phòng nghỉ đi.”

“Được.”

“Chơi cái gì?”

Đường Khả suy nghĩ một lát, “Hay là xì phé đi.”

Hai ván bài này, Tô Lương Mạt không có ý định thắng.

Dựa vào tính khí Đường Khả, nếu như biết Tô Uyển lừa cô ta, trở về nhất định sẽ nghĩ cách đối phó với Tô Uyển.

Tô Lương Mạt đan mười ngón tay vào nhau rồi chống cằm, không hề chớp mắt nhìn mặt bài chằm chằm.

Lá bài đầu tiên của Đường Khả rất tốt, Tô Lương Mạt mở lá bài, hợp với ba lá bài đã phát ra, đã thành thua cuộc.

Lá bài cuối cùng, Tô Lương Mạt không có theo.

Đường Khả nhìn thẻ bài đẩy tới tay mình, “Chẳng lẽ dây chuyền của cô...”

“Chỉ là hôm nay vận khí của tôi kém mà thôi.” Tô Lương Mạt trả lời.

Đường Khả trong lòng lại tựa như gương sáng, xem ra Tô Uyển không có gạt mình, nhưng Đường Khả cũng coi như có chừng mực, không có tiếp tục gây chuyện nữa, sợ đánh rần động cỏ.

Trong nhà còn có một Tô Uyển, sau này còn lo không có cơ hội sao?

Tô Lương Mạt cho người thanh toán hết thẻ bài thành tiền cho Đường Khả.

Đường Khả trước khi ra cửa còn nói, “Chuyện của tôi với cô lúc trước đều là hiểu lầm, sông bài mở cửa còn không phải là vì để làm ăn sao? Cô yên tâm, sau này tôi nhất định chơi sông phẳng, không gây thêm phiền toái cho các người.”

Tô Lương Mạt cười cười không lên tiếng.

Đường Khả cầm lấy chi phiếu, cao hứng ra khỏi phòng bao.

Cô ta đi thang máy xuống tầng trệt, mới ra khỏi cửa thang máy suýt chút nữa đụng phải Chiêm Đông Kinh vừa tới.

Chiêm Đông Kinh thấy cô ta, ánh mắt lạnh lẽo, “Sao cô lại ở đây?”

Đường Khả vô thức đem chi phiếu dấu ra sau lưng, “Em tới chơi một chút.”

“Những lời tôi nói với cô toàn bộ quên hết?”

Cô ta ngẫm nghĩ, đem chi phiếu trong tay đưa tới trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Nhìn thấy không? Là em thắng từ trong tay Tô Lương Mạt.”

Những lời này, thật đúng làm Chiêm Đông Kinh giật mình.

Thái độ của Tô Lương Mạt với Đường Khả không phải Chiêm Đông Kinh không biết, lại nói dựa vào Tô Lương Mạt có nho nhỏ thú hỗ trợ, lại là ở địa bàn của cô, có thể để cho Đường Khả thắng dễ dàng như vậy?

Chiêm Đông Kinh đưa ngón tay tiếp nhận tờ chi phiếu kia, lại ở trong tay giơ giơ lên, “Làm sao mà thắng được?”

Đường Khả nghe vậy, cong khóe miệng, “Đương nhiên là thắng bằng bản lĩnh của em.”

Chiêm Đông Kinh trả tờ chi phiếu kia lại cho cô ta, “Chỉ bằng cô?”

“Sao chứ?” Đường Khả vừa nghe, mắt hững, “Lúc trước cô ta đánh cực kỳ năng tốt như vậy toàn bộ đều dựa vào gian lận, hôm nay bị em bắt phải hiện hình, dựa vào bản lĩnh của cô ta đương nhiên không phải là đối thủ của em.”

“Gian lận?”

“Đúng vậy, sợi dây chuyền trên cổ cô ta có vấn đề, hôm nay em bảo cô ta tháo xuống, sau đó một ván cô ta cũng không thắng được em.”

Chiêm Đông Kinh như có điều suy nghĩ, ở đây nhất định là có vấn đề, người cẩn thận như Tô Lương Mạt vậy, sẽ bị Đường Khả dễ dàng nắm được cán?

“Cô làm thế nào phát hiện cô ấy gian lận?”

Đường Khả kéo khóe mắt, “Em quá thông minh.”

Chiêm Đông Kinh nhìn cửa thang máy lần nữa mở ra, “Cô tự đi về đi.”

Đường Khả ngăn trước mặt hần, “Vì sao lời em nói một câu anh cũng không chịu tin?”

“Đường Khả,” Chiêm Đông Kinh từ trên cao ngạo nghễ nhìn cô ta, “cô đã đến biệt thự chỗ Tô Uyển đang ở đúng chứ?”

“Vậy, vậy thì làm sao?” Đường Khả khề nhếch cằm.

“Từ nay về sau không được phép đến đó.”

“Đông Kinh, em cũng ở trong Thanh Hồ Đường, anh chẳng lẽ đến cả tự do của em cũng muốn hạn chế sao? Hơn nữa em không có làm gì cô ta cả, được rồi, em nói thật với anh là được chứ gì, là Tô Uyển nói cho em biết, cô ta nói dây chuyền Tô Lương Mạt có huyền cơ, lần trước chúng ta thua thảm như vậy, anh không ngờ đến không phải sao?”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía Tổng Các ở bên cạnh, nhấc chân đi vào thang máy, Đường Khả muốn đi theo lên trước, bị Tổng Các đưa tay cản lại, “Đường tiểu thư, hôm nay cô là cùng với phu nhân đi ra ngoài, vẫn nên nhanh chóng trở lại đi.”

Chiêm Đông Kinh nhìn cửa thang máy khép lại, chuyện này dù thế nào cũng nói không thông, Tô Lương Mạt thắng bài cùng với dây chuyền của cô sẽ có quan hệ gì?

Lại là sau khi Tô Uyển tiết lộ cho Đường Khả, Tô Lương Mạt cởi dây chuyền ra thì thua thật.

Chiêm Đông Kinh đi lên tầng hai, đứng ở trước lan can nhìn qua đám người dưới tầng trệt.

Tô Lương Mạt vẫn ngồi trong phòng bao không có đi ra ngoài, Lý Đan đẩy cửa ra thấy cô vẫn ngồi tại chỗ, “Lương Mạt?”

Tô Lương Mạt khẽ ngẩng đầu, “Đường Khả đi rồi?”

“Đi rồi, đi vô cùng cao hứng.”

Cô khẽ cong cánh môi, “Đúng vậy, sao có thể mất hứng chứ?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Lương Mạt luôn coi Lý Đan là tâm phúc, cô ra hiệu cho Lý Đan ngồi xuống chỗ bên cạnh mình, “Lần này là mình cố ý, nhưng chuyện của Tô Uyển lại khiến mình có chút ngoài ý muốn.”

Lý Đan cũng biết tin Lưu Giản đuổi giết Tô Uyển khắp nơi, “Không phải cô ta đang ở Thanh Hồ Đường sao?”

Tô Lương Mạt đem những lời ngày đó nói với Tô Uyển ở Thanh Hồ Đường cùng với chuyện đã thương lượng cùng Lưu Giản đều nói hết cho Lý Đan, Lý Đan trầm mặc một lát, ngẩng đầu dè dặt nhìn Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, có phải lần này Tô Uyển nhắc nhở, khiến cậu cảm tâm địa thấy cô ta thực sự không xấu, ít nhất hiện tại toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu, lòng của cậu có chút không nở xuống tay như vậy, phải không?”

Tô Lương Mạt nhìn Lý Đan, cô cũng khó khăn nói rõ mâu thuẫn trong lòng, lại bị Lý Đan một câu vạch trần, “Tàn nhẫn của Tô Uyển, chỉ là vì chị ta yêu Lưu Giản quá sâu đậm.”

“Lương Mạt, mấu chốt là bây giờ cậu phải làm sao? Cậu bị kẹp ở giữa khẳng định rất khó khăn.”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm ván bài còn chưa thu dọn trên bàn cô thở dài một hơi, “Lưu Giản đồng ý với mình đem Tô Uyển giao cho cảnh sát, anh ấy đối với mình đã lui bước lớn nhất rồi, nếu như lúc này mình còn do dự hoặc là muốn đối xử nhân từ với Tô Uyển mà nói, mình liền có lỗi với phần tâm tư Lưu Giản dành ỉnh này.”

Lý Đan nghe vậy, cười cười gật đầu, “Mình chính là thích cái sáng khoái này của cậu, nói thì dễ làm thì khó, nhưng mình tin cậu có thể xử lý tốt.”

Tô Lương Mạt cùng Lý Đan một trước một sau ra khỏi phòng bao, Tô Lương Mạt đi về phía khu nghỉ ngơi trên tầng hai, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng ở đó dựa lên lan can.

Cô làm như không thấy rút cái chìa khóa muốn vào cửa, Chiêm Đông Kinh tất nhiên so với động tác của cô nhanh hơn một bước, hần đi tới đứng trước mặt Tô Lương Mạt, “Giữa em với Tô Uyển rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì xảy ra chuyện gì?”

“Khi nào thì biến thành chị em tốt tình thâm ý trọng vậy?”

Tay Tô Lương Mạt rơi trên quả đấm cửa, “Chúng tôi vốn là chị em.”

“Tôi bây giờ càng lúc càng hiểu kỳ chuyện này nên tiếp tục tiến triển như thế nào, nếu em là giữu Lưu Giản muốn đưa Tô Uyển ra ngoài, chuyện sau này em làm sao sắp xếp?”

“Chiêm Đông Kinh, anh thật đúng là quan tâm tôi.”

“Đây là tất nhiên.”

Tô Lương Mạt biết rõ chuyện này càng kết thúc sớm càng tốt, nếu không theo như Chiêm Đông Kinh cứ tiếp tục suy đoán, sớm muộn cũng lộ, “Hai ngày tới tôi liền sắp xếp đưa Tô Uyển đi, mấy ngày này đã làm phiền anh rồi.”

“Không phiền,” Lời Chiêm Đông Kinh nói nhẹ nhàng đơn giản, “chuẩn bị đi từ đâu? Bến tàu của Tương Hiếu Đường chắc chắn không được, nơi khác cũng có tai mắt của Lưu Giản...”

“Tự tôi sẽ nghĩ cách.” Tô Lương Mạt một lòng muốn đẩy Chiêm Đông Kinh ra ngoài việc này.

Người đàn ông dựa trước cửa, không có chút ý tứ nào định cho cô đi vào, “Tôi nhớ hình như tôi đã từng nói với em, muốn đưa Tô Uyển rời đi, nhất định phải thông qua tôi.”

“Không cần...”

“Không cần, hay là không dám? Tô Lương Mạt, em vẫn còn đang tính cái chủ ý quỷ quái gì?”

“Không có,” Về mặt Tô Lương Mạt vô tội, “tôi là không muốn kéo anh vào theo.”

Chiêm Đông Kinh thầm cười một tiếng, “Thì ra em còn là vì tốt cho tôi.”

Ánh mắt người đàn ông tường tận rơi xuống gương mặt Tô Lương Mạt, cô dời tầm mắt đi, “Chuyện này không liên quan đến anh, tôi là không muốn anh liên lụy vào đây.”

Chân tình cũng được giả vờ cũng chẳng sao, Chiêm Đông Kinh coi như là nghe lọt rồi.

Chỉ là muốn nhìn thử xem trong hồ lô của Tô Lương Mạt bán thuốc gì, thử một lần thì biết ngay.

Đường Khả cao hứng bừng bừng trở về, còn tìm đến Tô Uyển nói chuyện ngày hôm qua, Tô Uyển trước đó có báo với Tô Lương Mạt, tất nhiên biết rõ Tô Lương Mạt là có chuẩn bị.

Nếu muốn ở Thanh Hồ Đường bình yên vô sự đợi được đến ngày Tô Lương Mạt đến đón mình đi, Tô Uyển đối với Đường Khả nhất định phải tiếp tục lấy lệ.

Hôm nay là chủ nhật, Tô Lương Mạt mang theo Tô Trạch đi đến chỗ của Lưu Giản.

Đậu Đậu thích chơi cùng Tô Trạch, một nhóc con chưa lớn hẳn mang theo một tiểu tử vừa mọc tóc, Đậu Đậu còn vươn tay muốn ôm Tô Trạch, Tô Trạch khí lực cũng thật lớn, ôm Đậu Đậu dưới nách quay vòng vòng, đến mức cả mặt đỏ bừng.

Ăn cơm tối xong, Tô Lương Mạt cùng Lưu Giản ngồi trong sân, Tô Trạch nằm sắp làm bài tập, Đậu Đậu ở bên cạnh lại sử dụng toàn bộ sức mạnh quấy rối.

Điện thoại trong túi quần đổ chuông, Tô Lương Mạt lấy ra nhìn một cái, hiển thị gọi tới lại là Tô Uyển.

Cô liếc nhìn Lưu Giản, đứng dậy đi đến bên cạnh nghe điện thoại, “Alo.”

“Alo, Lương Mạt.”

“Có chuyện gì không?”

“Chiêm Đông Kinh sắp xếp đêm nay đưa tôi đi, chuyến tàu 11 giờ, anh ta nói tôi đến nơi đó rất an toàn, Lương Mạt, cảm ơn cô chịu giúp tôi.”

Tô Lương Mạt giật mình, “Cái gì? Đêm nay đi?”

“Đúng, anh ta có thể giúp tôi an bài cũng là vì nể mặt cô, nhưng nơi tôi đi ngay cả chính tôi cũng không biết, anh ta nói anh ta sẽ thay tôi sắp xếp...”

Tô Lương Mạt một chút cũng không biết nên phản ứng thế nào, “Tô Uyển chị không thể đi, chị nghe tôi nói, lời Chiêm Đông Kinh nói không thể tin!”

Điện thoại ở đầu dây bên kia truyền tới tiếng ‘tút tut’, Tô Lương Mạt kinh ngạc nắm chặt điện thoại trong tay.

Lưu Giản ở gần đó đi tới, đứng sau lưng Tô Lương Mạt, “Điện thoại của ai vậy?”

Tô Lương Mạt vô thức lắc đầu, “Sòng bài bên kia, Lý Đan bảo em đến đó một chuyến.”

Xảy ra chuyện như vậy, Tô Lương Mạt cũng thất kinh, cô cố gắng bình ổn tâm trạng, “Giản, em để Tô Trạch ở lại đây trước, nếu như em trở lại trễ quá anh để thằng bé ở lại đây một đêm đi được không?” (Chipchip: Ồ ồ, chị gọi anh là ‘Giản’ thôi đấy nhé, như này thì Kinh thiếu còn gì là cơ hội, hế hế @-@)

“Tất nhiên không thành vấn đề.”

Tô Lương Mạt không có ở lại lâu, bình thần đang duy trì trên mặt lúc ngồi vào trong ghế lái tích tắc liền sụp đổ, cô khởi động xe nhanh chóng lái đi, hướng về phía Thanh Hồ Đường.

Hai tay gắt gao nắm chặt tay lái, hai mắt Tô Lương Mạt đông lạnh, cỗ xe màu đen xuyên qua màn đêm đồng dạng, nếu như Tô Uyển cứ như vậy bị Chiêm Đông Kinh đưa đi, vậy cô có khác gì đích thân cô tự tay đưa Tô Uyển đi?

Nghĩ đến ban ngày Đậu Đậu còn quần lầy Lưu Giản đòi Tống Phương, áy náy cùng phần nộ trong lòng Tô Lương Mạt càng lúc càng dâng cao, cô dẫm mạnh chân ga, đèn đường gào thét vụt qua lưu lại một dải sắc màu vàng cam thanh lãnh, xe một đường xuyên qua khu dân cư huyền ảo, tốc hành đến Thanh Hồ Đường.

Đứng trước cánh cửa quen thuộc kia, Tô Lương Mạt nhìn thấy đèn đuốc bên trong sáng rực, cô cũng không cố kỵ Mạc Thanh với Đường Khả có thể có ở bên trong hay không, Tô Lương Mạt xuống xe tiến lên mấy bước, “Tôi muốn gặp Chiêm Đông Kinh.”

Hộ vệ giống như là đã biết trước chuyện này, trực tiếp mở cửa cho cô vào.

Tô Lương Mạt cũng không còn thời gian ngẫm nghĩ, nhắc chân đi vào.

Liếc nhìn lại, có thể nhìn thấy phòng khách to như vậy lại không có một bóng người, cửa là mở rộng rồi, Tô Lương Mạt đi vào, lúc này mới nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đang ngồi trên ghế sofa, bên trong lạnh lẽo, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, “Tô Uyển đâu?”

Chiêm Đông Kinh cầm điều khiển tivi trong tay, Tô Lương Mạt vừa vặn ngăn trở tầm mắt của hắn, hắn nghiêng đầu, hướng Tô Lương Mạt khoát khoát tay, “Đừng cản trở tầm mắt tôi.”

“Tôi hỏi anh Tô Uyển đâu?” Tô Lương Mạt kích động cất giọng.

Chiêm Đông Kinh lúc này mới lười biếng giương mắt lên, “Tôi đưa đi rồi.”

“Bây giờ chị ta ở đâu?”

“Chắc sắp lên tàu.”

Tô Lương Mạt hít một hơi lạnh, một cỗ nộ khí bỗng nhiên xông vào lồng ngực, cô vươn tay chỉ thẳng Chiêm Đông Kinh, “Ai bảo anh xen vào việc của người khác? Tôi khi nào thì đồng ý cho anh đưa Tô Uyển rời đi?”

“Đây không phải là ý định của chính em sao?” So với Tô Lương Mạt đang mất khống chế, Chiêm Đông Kinh thì tỉnh táo hơn nhiều, “Tôi là vì tốt cho em, đỡ cho em ngày nào cũng phải nghĩ nên làm thế nào đưa Tô Uyển an toàn trốn đi dưới tầm mắt Lưu Giản, bây giờ người xấu tôi cũng thay em làm rồi, em nên cảm kích tôi mới đúng.”

“Tôi cảm kích anh cái X!” Tô Lương Mạt không thể nhịn nổi nữa, ở trong phòng khách đi lòng vòng mấy bước, cô tức đến sắc môi tái nhợt run rẩy, tựa hồ đến hô hấp cũng không đủ dưỡng khí, một cỗ mồ hôi lạnh từ sau lưng rùng rùng chảy ra, cô chỉ cảm thấy hai mắt đều nổ đom đóm, một mối lửa không có chỗ phát tiết.

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy hai tay cô rũ xuống bên người không khỏi nắm chặt, ngữ điệu hắn không nhanh không chậm, lại mang theo âm điệu khiến người ta không thể bỏ qua, “Lương Mạt, em nhớ kỹ loại cảm giác này, lúc trước em lên đưa ba em rời khỏi Ngự Châu, sau đó tôi lầm tưởng ông ta hại ba tôi, tâm tình của tôi lúc đó, em có thể cảm nhận được không?”

Tô Lương Mạt giống như bị người ta thỉnh linh ột kích, cô giật mình đứng sững tại chỗ, ớn lạnh từ dưới lòng bàn chân vọt thẳng lên đỉnh đầu, đến cả phần nộ vừa rồi cũng bị dẹp đi không ít.

“Sao anh phải làm như vậy? Tôi nói rồi chuyện này không có liên quan gì đến anh.”

“Lương Mạt, trong lòng em rốt cuộc là có cái ý nghĩ gì, em chưa từng đề cập qua với tôi, tôi tất nhiên tin tưởng lời em nói ngoài miệng, tôi giúp em một vấn, tôi không cần em cảm kích, nhưng tôi không ngờ thái độ em sẽ là như thế này.”

Cả người Tô Lương Mạt mềm nhũn, ngã người ngồi liệt trên ghế sofa.

Cô đuổi hai tay ra che mặt.

Chiêm Đông Kinh đi tới ngồi xuống cạnh cô, đưa ngón tay thon dài nắm lấy bờ vai Tô Lương Mạt, cô dùng sức đẩy ra.

Chiêm Đông Kinh thờ ơ, “Lương Mạt, em nói với tôi muốn đưa Tô Uyển rời đi, thực tế là em muốn giao cô ta cho cảnh sát đúng chứ?”

“Mắc mớ gì đến anh!” Khuôn mặt Tô Lương Mạt đầy phần nộ lại lần nữa bốc cháy.

“Em không quan tâm cô ta là chị gái của em nữa?”

“Nhưng chị ta giết người, cho dù là chị ruột của tôi, tôi cũng không có cách nào che chở cho chị ta.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh cùng cô tương giao, Tô Lương Mạt không nói ra được lời nào.

“Chị ta thật sự đã lên tàu?”

“Bây giờ em đuổi theo cũng vô dụng, Tô Uyển đúng là coi em thành em gái rồi.”

“Chiêm Đông Kinh, đủ rồi!” Tô Lương Mạt giao khẩu mười ngón tay, “Còn có thể đưa chị ta trở lại không? Nếu như là anh sắp xếp, anh nhất định có cách.”

“Em cho tôi một lý do xem.”

“Chuyện này tôi muốn tự mình giải quyết.” Tô Lương Mạt nhìn về phía đồng hồ treo tường, 10 giờ rưỡi.

Cô đứng bật dậy, “Tô Uyển nói là chuyến tàu 11 giờ, vậy bây giờ chị ta vẫn chưa đi, chị ta ở đâu, ở đâu?!”

Chiêm Đông Kinh một câu không thêm nói, cầm lấy gói thuốc lá trên bàn trà rút một điếu châm lửa, Tô Lương Mạt gấp đến độ trên trán đều là mồ hôi, Tô Uyển đi lần này, thật có thể lại không còn tin tức gì nữa.

Bến tàu ở Ngự Châu có đến mấy cái, cho dù bây giờ lái xe đi ngăn cản cũng không kịp.

Cổ họng Tô Lương Mạt cuộn cuộn, bị khói thuốc làm sặc khó chịu, thái độ Chiêm Đông Kinh lại không rõ ràng, hần nhắc một chân thon dài, bàn tay kẹp điếu thuốc rơi xuống đầu gối, anh mắt ngạo ngễ tà khí nhìn Tô Lương Mạt, “Em nói với tôi một lời thật lòng, tôi lập tức giúp em bắt người trở lại.”

“Anh muốn nghe lời nói thật thế nào?” Tô Lương Mạt hỏi ngược lại.

“Ý nghĩ chân thật nhất trong lòng em, có lẽ tôi đã đoán ra được rồi, vậy tôi muốn em cho tôi một đáp án chính xác.”

Tô Lương Mạt không khỏi nắm chặt tay, “Chiêm Đông Kinh, trong lòng anh có chủ ý gì tưởng rằng tôi sẽ không biết sao? Anh muốn khiến tôi nói với anh, tôi sẽ đem Tô Uyển giao cho cảnh sát, một khi tôi mở miệng, anh nhất định sẽ không thả Tô Uyển ra khỏi Thanh Hồ Đường, chỉ khi chị ta bị đưa đi, mâu thuẫn giữa tôi với Lưu Giản mới có thể càng lúc càng kéo căng. Chiêm Đông Kinh, anh hà tất uống phí tâm cơ, chuyện của tôi với Lưu Giản chúng tôi sẽ đóng kín cửa tự giải quyết, tôi tin anh ấy có thể hiểu cho tôi.”

“Nếu như tôi cho em biết, những lời vừa rồi của em một chữ đều bị Tô Uyển nghe thấy không sót, cô ta chính là ở trong phòng khách tại đây, em còn có thể có cách đưa cô ta ra khỏi Thanh Hồ Đường không?”

Tô Lương Mạt nghe vậy, vội vàng nhìn quanh bốn phía, Chiêm Đông Kinh tiện đà nhận định suy đoán của mình không sai.

Tô Lương Mạt cũng không tìm thấy thân ảnh Tô Uyển, Chiêm Đông Kinh hạ chân dài xuống, “Nếu như tôi có lòng, tôi sẽ để cô ta nghe thử mấy lời vừa rồi của em, nhưng tôi không có làm như vậy, Lương Mạt, chuyện của em tôi để em tự mình giải quyết, tôi xem em có thể tự mình giải quyết xong được không.”

Nói xong, hần liền đứng dậy.

Tô Lương Mạt truy hỏi, “Tô Uyển đâu?”

“Đi theo tôi.”

Tô Lương Mạt đi theo sau hần ra ngoài.

Hai người đi đến căn biệt thự Tô Uyển ở lúc trước, Tô Lương Mạt nhìn thấy đèn bên trong sáng rực, cô theo sau lưng Chiêm Đông Kinh đi vào, giữa phòng khách bày một valy hành lý, Tô Uyển cuống cuống ngồi trên sofa chờ tin tức, nhìn thấy bọn họ đi vào lập tức đứng dậy.

Tô Lương Mạt thấy cô ta còn chưa đi, cô bước nhanh đến giữ chặt tay Tô Uyển.

“Lương Mạt, sao cô lại tới đây?”

Tô Lương Mạt liếc nhìn Chiêm Đông Kinh ở phía sau, cô kéo Tô Uyển đến bên cạnh, “Bây giờ chị vẫn không thể đi.”

“Vì sao? Chiêm Đông Kinh nói đã sắp xếp xong mọi thứ rồi.”

Chiêm Đông Kinh nhìn xem bộ dáng hai chị em thăm thì to nhỏ, hần dút khoát ngồi xuống ghế sofa, xem Tô Lương Mạt tự biên tự diễn cái vai diễn này thế nào.

“Lời anh ta nói chị có thể tin được sao?”

Tô Uyển cầm lấy điện thoại di động nhìn thời gian, “Tôi còn không phải là sợ cô ở bên đó không xong sao? Hơn nữa Giản chắc chắn theo sát cô chăm chăm, nếu để anh ấy biết được là cô đưa tôi đi, sau này cô cũng không dễ sống, bây giờ đã có người chịu giúp tôi, tôi vẫn nên tận dụng cơ hội này đi thôi.”

Ánh mắt Tô Uyển hết sức chân thành, một lần này lại làm Tô Lương Mạt á khẩu không trả lời được, cô một hồi lâu không có mở miệng.

Tô Uyển nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Sắp 11 giờ rồi, khi nào tôi mới có thể đi?”

Chiêm Đông Kinh xòe mở ra hai tay, “Bất cứ lúc nào.”

Tô Lương Mạt đứng sững tại chỗ, “Tô Uyển, chẳng lẽ chị không để ý tôi với Lưu Giản ở chung một chỗ sao?”

“Lương Mạt, tình huống ngày đó cô cũng thấy đấy,” Tô Uyển khổ sở nhếch miệng, “anh ấy có thể hướng tôi mà nổ súng, còn không có chút do dự nào như vậy, thậm chí một câu cũng không chịu nghe tôi nói, anh ấy đã nhận định rồi, tôi yêu anh ấy hai năm, không đổi được anh ấy chờ tôi nói một câu, cho dù để ý thì thế nào, tôi không có tư cách đó.”

Tô Lương Mạt dè dặt mu bàn tay Tô Uyển, “Mặc kệ như thế nào, chị không thể nghe theo sắp xếp của Chiêm Đông Kinh, hai năm trước anh ta là đối xử với tôi thế nào không phải chị không biết, Tô Uyển, chị dám để anh ta sắp xếp đường lui cho chị sao?”

Ánh mắt Tô Uyển nhìn về phía Chiêm Đông Kinh nổi lên sợ hãi, người đàn ông nghe thấy lời Tô Lương Mạt nói, lạnh mặt ngẩng đầu lên.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 114: Sao anh lại đến (đặc sắc)

109. Chương 114: Sao Anh Lại Đến (đặc Sắc)

Chương 114: Sao anh lại đến (đặc sắc)

Tô Uyển ngẫm nghĩ lại lời của Tô Lương Mạt, lập tức kinh hãi một trận.

Cô ta làm sao có thể dễ dàng tin tưởng lời Chiêm Đông Kinh nói? Lúc trước Tô Lương Mạt đi theo hần, hần cũng có thể đẩy cô vào tù, một Tô Uyển trong mắt hần thì tính là gì?

Trong lòng Chiêm Đông Kinh trăm ngàn nhức nhối, những lời này của Tô Lương Mạt cũng đủ phán tội tử hình cho hần, Tô Uyển trong mắt lộ rõ hoảng sợ như vậy, Tô Lương Mạt cũng là bắt được điểm này, khiến Tô Uyển không dám dễ dàng rời đi.

Chiêm Đông Kinh ở trong mắt bọn họ, lại không phải chính là kẻ tội ác tày trời nhất sao?

Tô Lương Mạt nói những lời này cũng không có sai.

Cô nhìn valy hành lý gần đó, kéo tay Tô Uyển muốn rời đi, “Tôi ở bên kia cũng đã sắp xếp khá ổn thỏa rồi, Tô Uyển, chúng ta đi.”

Tô Uyển gật đầu, theo Tô Lương Mạt định rời đi.

Chiêm Đông Kinh giương mắt lên, “Đợi chút, cô ta không thể đi.”

Tô Lương Mạt gần như cắn nát hàm răng, “Vì sao?”

“Tô Uyển, cô nên suy nghĩ cho kỹ càng, ra ngoài rồi cô liền chờ chết đi thôi, cô có thể đảm bảo Tô Lương Mạt nhất định sẽ đưa cô ra ngoài an toàn?”

Tô Uyển có chút tiến thoái lưỡng nan, nhưng liếc nhìn Tô Lương Mạt, cũng chỉ biết đi theo phía trước.

Dù nói thế nào, Tô Lương Mạt cũng là em của Tô Uyển, đặt những việc trước kia sang một bên không nói, một bên là Chiêm Đông Kinh ân hiểm, một bên là Tô Lương Mạt, kẻ ngốc cũng sẽ chọn Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt đi tới nhắc hành lý lên, nghe thấy tiếng bước chân đi theo phía sau, trong lòng cô không khỏi thêm nặng nề, tín nhiệm của Tô Uyển giống như một lưỡi cưa đang từ từ dần xéo lòng của cô, Tô Lương Mạt buộc chính mình phải hạ quyết tâm, Chiêm Đông Kinh thấy cô nhắc chân định đi.

“Đứng lại.”

Tô Lương Mạt không khỏi hoảng hốt một trận, nếu như không phải là Chiêm Đông Kinh ở giữa cản trở, chuyện cũng sẽ không phiền phức như vậy.

Cô nắm chặt tay kéo valy nhìn về phía hần.

“Ai cho phép em dẫn cô ta đi như vậy? Tôi cảm thấy ở nơi này của tôi tương đối an toàn, tôi nguyện ý cho cô ta ở lại đây.”

Tô Lương Mạt đề xuống phần nộ, “Không làm phiền Kinh thiếu, huống hồ tự Tô Uyển muốn đi, anh như vậy so với giam cầm tự do của người khác có gì khác biệt?”

“Không có khác biệt, vậy em báo cảnh sát, nói chỗ của tôi có tội phạm giết người.”

Tô Uyển không khỏi lôi kéo ống tay áo Tô Lương Mạt, cô ta cũng không ngờ đi vào Thanh Hồ Đường nghĩ muốn ra ngoài lại khó như vậy, Tô Uyển tiếp nhận valy từ trong tay Tô Lương Mạt, “Hay là cô đi về trước đi, yên tâm, tôi sẽ không để anh ta sắp xếp đưa tôi đi.”

Tô Lương Mạt nghe nói, lòng càng lúc càng nặng nề, cô trả valy lại cho Tô Uyển, an ủi thêm vài câu, “Tôi sẽ tiếp tục nghỉ cách, nhưng mà Thanh Hồ Đường này cũng may người khác không vào được, chị đợi ở đây vẫn là an toàn.”

Tô Uyển gật gù đầu, chỉ là mất tự do, nhưng mấy ngày nay cô ta cũng có thể cảm nhận thấy vương mắc trong lòng hai năm qua rốt cuộc cũng có đáp án.

Không thể rời đi được, Tô Uyển cũng không có biểu hiện ra bao nhiêu thất vọng, cô ta kéo hành lý đi lên trên lầu, Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Người đàn ông đi theo cô ra đến bên ngoài biệt thự, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, nhìn thấy cửa sổ sát đất trên tầng hai đánh ra một đạo bóng người mơ hồ, gió nhẹ từ từ kéo tấm rèm lên che đi tầm mắt, cô thu hồi ánh mắt, cặp mắt thanh lãnh nhìn sang Chiêm Đông Kinh, lời nói cũng rất lạnh, “Anh đừng có quản lắm chuyện của người khác.”

Đối với hần, phần lớn thời gian cô đều là dùng loại giọng điệu trách mắng này.

Chiêm Đông Kinh xòe hai tay ra, “Tôi không có quản.”

Tô Lương Mạt đạp giày cao gót đi ra ngoài, lúc đi ngang qua một đoạn đường nhỏ rải đá cuội không cẩn thận trượt chân, lảo đảo thiếu chút ngã khụy.

Chiêm Đông Kinh tiến lên đỡ eo cô, “Em cũng không thấp, mang giày thế này cho khổ thân.”

Hắn đỡ cô sang cái ghế dài bên cạnh ngồi xuống, Tô Lương Mạt không coi ai ra gì cởi giày ra, xoa xoa mắt cá chân bị đau, vẫn ổn không quá nghiêm trọng, cô cũng không thích mang giày cao như vậy, nhưng làm việc ở sòng bài, chẳng lẽ có thể mang một đôi giày thấp lệt đệt đi tới đi lui? Cho dù không phải là nghề nghiệp gì quá ghê gớm, nhưng quy củ cần thiết vẫn nên tuân thủ.

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn đôi giày của cô, lại là giày cao gót, độ cao bảy tám phân chỉ dựa vào cái gót giống như một cây kim chống đỡ, giày bị uốn thành độ cong không thể tưởng tượng nổi, cũng may là cô mang nó còn có thể đi đường được.

“Anh đi đi.”

“Thanh Hồ Đường này là địa bàn của tôi, tôi còn có thể đi đâu?”

Tô Lương Mạt nghĩ lại cũng đúng, đứng dậy định đi, Chiêm Đông Kinh giữ chặt cổ tay cô, “Chuyện của em tôi đảm bảo không quản...”

“Vậy bây giờ tôi đưa Tô Uyển rời đi.” Tô Lương Mạt muốn rèn sắt khi còn nóng.

Chiêm Đông Kinh cũng không nhượng bộ cô, hần cười cười nói, “Không được.”

Tô Lương Mạt đau chân, lại ngồi trở lại, muốn cầm giày mang vào lại, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy khom lưng giữ cổ tay cô lại, “Đừng mang nữa, như vậy không phải là tự đi chịu tội à?”

“Anh quản được thật rộng.” Tô Lương Mạt bỏ tay ra, giày rơi xuống đất sau đó cô duỗi chân mang vào trong, bàn chân trắng nõn bị cong thành một góc gần bốn lăm độ, cô thử giật giật mắt cá chân.

Xác định có thể đi lại được, Tô Lương Mạt lúc này mới cầm lấy túi xách rời khỏi Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh cũng không có ngăn đón.

Giờ này cũng khuya quá rồi, Tô Lương Mạt về nhà một mình, Tô Trạch ở lại chỗ của Lưu Giản cô cũng yên tâm.

Tắm rửa xong nằm trên giường ngủ to như vậy, Tô Lương Mạt ôm chặt chăn đơn lăn lộn, chuyện Tô Uyển hôm nay dọa cô đến chảy mồ hôi lạnh, Chiêm Đông Kinh chuyện gì mà làm không được, lên đưa người đi còn không phải giống như giỡn chơi.

Chuyện này Lưu Giản vẫn chưa biết, Tô Lương Mạt đưa tay vuốt mặt, cô cố gắng giữ vững tinh thần, đem sự việc kia lướt qua trong đầu một lần.

Thái độ Chiêm Đông Kinh rất rõ ràng, hắn sẽ không chủ động thả Tô Uyển đi, mà Thanh Hồ Đường Lưu Giản lại vào không được.

Biện pháp duy nhất, là khiến Tô Uyển tự mình rời đi dưới tình huống Chiêm Đông Kinh không hề biết.

Tô Lương Mạt đưa tay phủ lên dây chuyền trên cần cổ, đột nhiên chợt lóe lên một ý nghĩ.

Cô sao lại quên mất Đường Khả.

Tô Lương Mạt gọi điện thoại cho Tô Uyển, dặn dò cô ta vài chuyện.

Đường Khả sau khi thắng tiền tinh thần sảng khoái, lại chỉ muốn tìm cách đối phó Tô Lương Mạt, cô ta mượn cơ hội đến trước biệt thự của Tô Uyển, hộ vệ trước cửa ngăn lại không cho cô ta vào.

“Mấy cái đầu các người, ngay cả tôi cũng dám cản?”

Một tên hộ vệ trong đó nói, “Đây là ý của Kinh thiếu.”

Đường Khả không có xông vào, hơn nữa dựa vào bản lĩnh cô ta ra ngoài hai năm học được, tường rào bị lấp kín còn có thể ngăn được cô ta?

Cô ta vỗ vỗ hai tay đánh bụi đất, xuyên qua khoảng sân xanh tốt sải bước đi vào trong, Tô Uyển vừa đứng lúc ở trong phòng khách, thấy Đường Khả đến cũng không khỏi giật mình.

Đường Khả giống như chủ nhà đi đến trước ghế sofa, “Rót cho tôi ly nước.”

Tô Uyển lấy cái ly rót cho cô ta ít nước.

Đường Khả đem một tờ chi phiếu ném lên mặt bàn, “Cô nói không sai, Tô Lương Mạt thắng tiền thì ra là dựa vào trò gian lận, sợi dây chuyền kia quả thật có vấn đề.”

“Lúc trước tôi đã cảm thấy kỳ quái, làm gì có người có thể đánh mười ván thắng hết cả mười chứ?”

Đường Khả ngoắc tay ra hiệu Tô Uyển ngồi sang đây, “Tôi thấy con người cô không tệ, chúng ta kết giao bằng hữu, thế nào?”

“Tất nhiên là được.”

“Cô nói cho tôi nhiều chuyện của Tô Lương Mạt một chút.”

Trong tay Tô Uyển đang cầm ly nước, “Kỳ thật tôi cũng không biết nhiều, quan hệ của chúng tôi luôn không tốt, ai cũng không muốn để ý tới ai.”

“Nhưng cô cũng coi như là hiểu rõ cô ta, ví dụ như bình thường cô ta thích làm cái gì, thích đi đâu?”

Tô Uyển vẽ mặt đầy vẻ phòng, “Cô muốn làm gì?”

“Cô có muốn cho cô ta biết tay thử xem không?” Đường Khả kề tới gần Tô Uyển.

Tô Uyển do dự, “Không được, chuyện giết người tôi không làm.”

“Cô không phải cũng vì giết người mới trốn ở Thanh Hồ Đường à?” Đường Khả thấy vẻ mặt Tô Uyển lộ rõ sợ hãi, trong mắt cô ta bắn ra tia khinh thường, “Tôi không giết cô ta, chỉ là giáo huấn cô ta một trận thôi, để xả giận.”

“Vậy cô muốn làm thế nào?”

“Bình thường Tô Lương Mạt luôn trốn ở trong sông bài, tôi muốn tìm một cơ hội có thể hạ thủ được.”

Tô Uyển suy nghĩ một lát, “Mỗi tháng cô ta đều phải đến nghĩa trang cúng tế ba cô ta, ngày kia là đến ngày rồi.”

“Thật không?” Đường Khả mừng rỡ, nghĩa trang lại là nơi thanh tĩnh, dễ ra tay.

“Nhưng mà chỗ đó quá vắng vẻ, có lần tôi vô tình nghe Tô Lương Mạt nói, mộ của chú tôi rất khó tìm, cô ta còn thích đi buổi tối.”

“Buổi tối?” Đường Khả không khỏi hoài nghi, “Vì sao?”

“Chú tôi chết không minh bạch, lại từng phạm tội, dù sao là thầy phong thủy chọn mộ cho ông ấy lúc trước nói...”

Đường Khả nghe vậy, nghĩ thầm buổi tối tốt hơn, hạ thủ càng thêm thuận tiện.

“Cô nói cho tôi biết địa chỉ, tôi đi.”

Tô Uyển uống ngụm nước, giọng điệu bình tĩnh, “Tôi cũng đi.”

“Cô đi làm cái gì?”

“Một là mộ của chú tôi ở đâu cô không biết, hai là, tôi cũng muốn tận mắt nhìn thử xem cô là thế nào khiến Tô Lương Mạt không được yên ổn.”

Đường Khả suy nghĩ một lát, cuối cùng gật gật đầu.

Cô ta cũng có tính toán của mình, lần này đi ra ngoài một khi diệt trừ được Tô Lương Mạt, còn giữ lại Tô Uyển làm cái gì?

“Nhưng mà bên ngoài chỗ này có hộ vệ...”

“Cô yên tâm, tối mai tôi đến đưa cô đi ra ngoài.” Đường Khả bổ sung thêm một câu, “Chuyện này, không thể để cho Đông Kinh biết.”

Tô Uyển khẽ cong khóe miệng, “Đó là tất nhiên.”

Chờ Đường Khả đi rồi, Tô Uyển gửi tin nhắn cho Tô Lương Mạt, nói cho cô biết mọi chuyện đều thuận lợi.

Tô Lương Mạt đặt điện thoại di động để xuống bàn bếp, người đàn ông từ bên ngoài đi vào, đưa tay từ phía sau ôm eo Tô Lương Mạt, cô đang hầm canh, hạ nhỏ lửa, “Đừng như vậy, bị người ta nhìn thấy.”

“Anh ôm phụ nữ của anh, làm sao chứ, bọn họ nhìn thấy thì cho nhìn.” Lưu Giản gối cằm lên cần cổ Tô Lương Mạt.

“Giản,” Tô Lương Mạt cầm lấy điện thoại di động xoay người, “có chuyện này em muốn nói với anh, tối mai Đường Khả đưa Tô Uyển rời khỏi Thanh Hồ Đường, đến lúc đó em sẽ đưa Tô Uyển đến đồn cảnh sát.”

Con người Lưu Giản chuyển lạnh, “Đều sắp xếp xong cả rồi?”

“Ừ, em mượn tay Đường Khả, cô ta cũng không phải người đơn giản, muốn tránh người của Chiêm Đông Kinh đưa Tô Uyển ra ngoài không khó lắm, Lưu Giản, xin lỗi, chúng ta lại chờ một ngày, đến lúc đó anh cuối cùng có thể cho chị dâu một câu trả lời thỏa đáng.” Tô Lương Mạt biết chuyện này không có cách nào khác kéo lại nữa, Lưu Giản đưa tay áp lên mặt cô, “Tô Uyển có thể tin tưởng em không?”

Tô Lương Mạt phác họa cánh môi có phần khổ sở, “Có thể.”

“Có phải cảm thấy rất khó xử không?”

Cùng một câu hỏi, lúc Chiêm Đông Kinh hỏi cô không muốn trả lời, còn mắng ngược lại hấn, nhưng Lưu Giản không được, cho dù Tô Lương Mạt vẫn là muốn tránh đi cái đề tài này, nhưng cô lại không thể không miễn cưỡng mở miệng, “Khó xử cũng không còn cách nào, đây đã là giữ lại cho Tô Uyển con đường tốt nhất rồi.”

Lưu Giản đưa tay kéo cô vào lòng ngực, chống cằm lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, hai cánh tay ôm lấy cô từ từ vòng chặt, anh giữ những lời giải thích lại đến tối mai, qua tối mai, cái gì cũng đều xong rồi.

“Giản, ngày mai em tự mình đi, anh ở lại đây chờ tin tức của em đi.”

“Địa điểm chọn ở đâu?”

Tô Lương Mạt nói cặn kẽ địa chỉ cho Lưu Giản, Lưu Giản nghe xong gật đầu, “Vậy cái Đường điên kia là ngày mai có ý định muốn diệt trừ em mới đưa Tô Uyển ra ngoài, em mang nhiều người chút, phải chú ý an toàn.”

“Yên tâm đi, trong lòng em đã có tính toán.”

Lưu Giản nhìn về phía nồi nước sôi sau lưng Tô Lương Mạt, “Đang nấu gì vậy?”

Tô Lương Mạt cười khẽ một tiếng đẩy anh ra, “Suýt nữa thì quên mất, em thấy anh gần đây khẩu vị không tốt, nhưng dù sao vẫn nên đảm bảo dinh dưỡng, anh lại không ăn cơm đảng hoàng vậy em nấu canh cho anh ra sức uống.”

Khóe mắt Lưu Giản kéo ý cười, “Lương Mạt, đợi chuyện này giải quyết xong rồi, chúng ta kết hôn đi.”

Tô Lương Mạt mở nắp nồi canh ra, “Lưu Giản, em vẫn còn trẻ mà.”

Ý tứ trong lời nói của cô, không phải anh nghe không hiểu, Lưu Giản lại dựa lên bàn bếp cố ý nói, “Chẳng lẽ anh vẫn còn nhỏ à?”

Tô Lương Mạt đẩy nắp vung lại, ngón tay chọc chọc lên ngực Lưu Giản, “Đàn ông già nên có một tâm hồn trẻ trung.”

Lưu Giản nắm chặt tay cô, lại lần nữa kéo cô vào trong ngực, “Rốt cuộc anh già bao nhiêu?”

“Không già không già...”

Lưu Giản làm động tác muốn hôn, má Vương đi vào rất vội, căn bản không thấy bên trong này còn có người, lúc này vừa nhìn thấy bị hù dọa không nhẹ vội quay lưng lại, “Ai u, tôi cái gì cũng không thấy, thực không nhìn thấy.”

Tô Lương Mạt vội vàng tắt bếp đi, cởi tạp dề ra nhét vào tay Lưu Giản.

Màn đêm buông xuống, Đường Khả ở trong phòng không yên lòng cứ nhìn đồng hồ, cách thời gian cô ta hẹn với Tô Uyển còn chưa đến một tiếng đồng hồ.

Cô ta thay xong quần áo xuống lầu, nhìn thấy Mạc Thanh với Chiêm Đông Kinh đều ở đây, Đường Khả kéo miệng cười, “Bác gái, Đông Kinh, cháu hẹn với bạn rồi định đi ra ngoài một chuyến.”

Mạc Thanh cũng không ngăn đầu lên, “Đi đi.”

Chiêm Đông Kinh chuyên chú nhìn tờ báo trong tay, Đường Khả thở ra, bước nhanh đi ra ngoài.

Đồ cần chuẩn bị cô ta ban ngày đã đặt sẵn trong cái rương sau xe ô tô, Đường Khả lái xe đi ra ngoài đón Tô Uyển, sắp đến thời gian hai người hẹn trước, hai gã hộ vệ trước cửa đã bị đuổi đi, Đường Khả đón Tô Uyển sau đó nhanh chóng lái xe rời đi.

Người Tô Lương Mạt mang theo cũng không nhiều, Lý Đan Lý Tư với Thụy núp trong một chỗ bí mật trong nghĩa trang, Tô Lương Mạt nhìn thời gian, chắc hẳn sắp đến rồi.

Tô Uyển nôn nóng ngồi bên ghế lái phụ, xe dừng bên ngoài nghĩa trang, Đường Khả nhận ra còn có một chiếc xe nữa là của Tô Lương Mạt.

Cô ta nhắc súng trong tay, nháy mắt với Tô Uyển, “Đi.”

Trong nghĩa trang không có ai, nơi u ám rùng rợn như vậy cũng không có ai nghĩ đến đây cũng té vào buổi tối, chỉ có ánh trăng hiển lộ, Tô Uyển đi phía trước dẫn đường Đường Khả, rẽ qua một khúc ngoặt, chỗ này quả thực khó tìm, Tô Uyển từ xa nhìn thấy có người đứng trước mộ.

Đường Khả đưa tay trái nắm lấy cổ tay phải, lúc này ánh sáng không đủ, cần phải đến gần hơn chút nữa mới có thể động thủ.

Hai người khẽ thấp tiếng bước chân đi về phía trước.

Ở chỗ cây bách thụ xanh tốt bên cạnh, đột nhiên nhảy ra hai người, Lý Đan nhanh chóng chìa súng lên thất lưng Đường Khả, Lý Tư thì đoạt đi súng trong tay cô ta.

Cô ta ý thức được không ổn, Tô Uyển bên cạnh bước về phía trước, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt xoay người đi đến, liếc nhìn Đường Khả, “Cuối cùng cũng đến, đi thôi, tôi đã sắp xếp xong rồi.”

“Được.”

“Tô Uyển, cô lại dám gạt tôi!”

Lý Tư vớ lấy súng trong tay hung hăng cho Đường Khả một kích ngay bụng, “Liệu hồn mà đảng hoàng, đi.”

Đám người thần sắc vội vã đi xuyên qua nghĩa trang, Đường Khả bị kéo đi về phía trước, Tô Uyển đi theo cạnh Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, tôi đi vội như vậy ba mẹ tôi còn chưa biết...”

“Không sao, sau này sẽ biết.”

“Lương Mạt, tôi đêm nay đi liền sao?”

Tô Lương Mạt cũng không quay đầu lại, “Đúng.”

Lý Đan đẩy mạnh Đường Khả vào trong xe, Tô Lương Mạt dừng bước, mới định quay đầu lại giải thích rõ ràng đầu đuôi cho Tô Uyển, chợt thấy đằng xa có mấy ngọn đèn pha xe hơi đánh tới, ánh sáng chói mắt khiến người ta không kịp chuẩn bị lập tức giơ cánh tay lên che kín mi mắt, đến khi xe dừng lại trước mặt, Tô Lương Mạt thấy Lưu Giản dẫn đầu đi xuống.

Cô không khỏi kinh hãi một trận.

Tô Uyển lui ra sau mấy bước, trong tay Lưu Giản còn cầm theo súng, nhanh chóng mở chốt an toàn, đem nòng súng nhắm nhay Tô Uyển.

Tô Uyển tất nhiên hiểu rõ sắp xảy ra chuyện gì, cô ta một câu không kịp nói, co cẳng chạy.

Lưu Giản bắn ra một phát, bắn trật, viên đạn cạ sát qua cánh tay Tô Uyển, cô ta tuyệt vọng chạy về phía nghĩa trang, lại bị một phát đạn đột ngột của người đàn ông bắn ra chặn ngay nơi cô ta sắp chạy đến.

Tô Lương Mạt khó tin nhìn Lưu Giản từng bước ép sát tới, “Sao anh lại đến?”

“Đợi lát nữa anh giải thích với em.”

Lưu Giản bước vài ba bước xuyên qua bên người Tô Lương Mạt, súng trong tay chĩa thẳng lên trán Tô Uyển, cô ta ngẩng đầu lên, trong mắt bình tĩnh cực hạn, tất cả sợ hãi đều hóa thành tuyệt vọng, Lưu Giản dùng súng hung hăng chọc lên trán cô ta, “Hôm nay tôi liền tiễn cô đi chết!”

Tô Uyển hiếm khi không khóc không nháo, Tô Lương Mạt tiến lên giữ chặt cánh tay Lưu Giản, “Không phải chúng ta đã nói rõ cả rồi sao?”

Tầm mắt Tô Uyển hướng qua phía cô, đứng ở đó không nhúc nhích, Lưu Giản thần sắc phần nộ, ngón tay giữ cò súng đang run rẩy, chỉ cần ấn thêm một chút lực xuống, viên đạn liền có thể xuyên qua trán Tô Uyển, “Lương Mạt, chuyện này nên theo quy tắc giết người đền mạng mà làm, em đừng quẩn.”

“Quy tắc, quy tắc của ai chứ?” Tô Lương Mạt kéo cánh tay Lưu Giản không chịu buông ra.

Tô Uyển gắt gao cắn chặt hàm răng, nâng tầm mắt nhìn Lưu Giản, đây là người đàn ông đầu tiên của cô, cô biết anh vào lúc cô đẹp đẻ nhất lẽ ra nên tỏa sáng rực rỡ nhất, từ đó liền vạn kiếp bất phục, cô yêu thương anh yêu đến hèn mọn không cần địa vị, thậm chí từ bỏ tất cả.

Tô Uyển đến giờ phút này mới ý thức được, phụ nữ nhất định phải có một phương diện nào đó không giống với mọi người, phải có thứ người khác vĩnh viễn không cướp đi được, chỉ có như vậy người đàn ông mới nhớ kỹ mình.

Đám Lý Đan cũng không ngờ Lưu Giản sẽ đột ngột xuất hiện, Đường Khả ngồi ở trong xe, ngay sau đó liền thấy một đoàn xe từ hướng phía xa lái tới, cô ta thừa dịp mọi người không chú ý đẩy cửa xe ra, chạy vào rừng cây bên cạnh biển mất.

Đền pha cực đại đánh tới, Tô Lương Mạt nheo mắt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh xuống xe, trong lòng cô khẽ rơi lộp bộp, thật sự là ở đâu cũng có thân ảnh của hắn tham gia náo nhiệt.

Sau lưng Chiêm Đông Kinh Hàn Tăng với Tống Các một trái một phải đi theo, Tô Lương Mạt lôi kéo cánh tay Lưu Giản không nhúc nhích.

Chiêm Đông Kinh vài bước đi lên phía trước bọn họ, “Tô tiểu thư, cô muốn đi cũng không chào hỏi tôi tiếng nào, thật là một chút phép tắc cũng không có.”

Tô Uyển khẽ động động khóe miệng, “Chờ sau khi tôi chết, lúc đầu thai nhất định cố gắng học hỏi cái gì gọi là ‘phép tắc’.”

Người đàn ông hé mở đôi môi lương bạc, “Đừng có nói giỡn với tôi chứ, Lương Mạt lại từng bảo đảm rằng Lưu Giản sẽ không giết cô, cô ấy làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Tô Lương Mạt ở bên cạnh khuyên, “Giản, để súng xuống.”

Lưu Giản lại không hề nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh đứng bên cạnh không nói thêm gì nữa, hai người đứng sau lưng cũng đang xem náo nhiệt, Tô Uyển nhìn quanh đám người vây bốn phía, biết rõ tối nay là lạnh ít dữ nhiều, cô ta cũng nghe ra được chuyện này có liên quan tới Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, xem ra không giết chết tôi, anh ấy đời này cũng không cách nào ngủ an giấc được, cô là chân tâm thật ý muốn giúp tôi, tôi biết, tôi chỉ có thể xưng với cô một tiếng ‘chị’, những cái khác không có cách nào báo đáp cô.”

Tô Lương Mạt căng thẳng, “Tô Uyển, thực xin lỗi, thật ra tôi...”

“Lưu Giản, em ở cạnh anh hai năm, anh đến cuối cùng xem em là cái gì vậy?”

Lưu Giản không chút do dự trả lời, “Cô ở trong mắt tôi cái gì cũng không phải, giữ lại cô chính là để cô chăm sóc Đậu Đậu, trong lòng cô không phải không rõ ràng sao, Tô Uyển, là chính cô muốn chết.”

Tô Uyển gật gật đầu, thắm đẫm ý cười, cũng mang theo quyết tuyệt nhẹ nhõm, “Không trách được lúc anh hướng em nổ súng một chút do dự cũng không có, Lưu Giản, em so với một con chó anh nuôi còn không bằng.”

“Cô biết là tốt rồi!”

Mấy câu đối thoại này từng lời từng chữ truyền vào lỗ tai Tô Lương Mạt, cánh tay cô giữ Lưu Giản vô lực buông ra, cô suyết chút thì quên Lưu Giản là lão Đại của Tương Hiếu Đường, lúc Lưu Giản đồng ý với cô, đồng ý để cô giao Tô Uyển cho cảnh sát, Tô Lương Mạt hoàn toàn không có nghĩ nhiều, nhưng cô quên mất, Lưu Giản rốt cuộc vẫn là người trong thế giới này.

Anh có thủ đoạn của mình, có liều lĩnh quyết đoán của mình!

Lưu Giản không nhìn ánh mắt Tô Lương Mạt, anh biết cô đối với anh có bao nhiêu thất vọng, nhưng Lưu Giản nhất định phải làm, sẽ không vì Tô Lương Mạt mà thay đổi.

Chiêm Đông Kinh vòng hai tay trước ngực, chân tựa lên nắp mui xe, điều chỉnh tư thế nhàn nhã.

Tô Uyển cắn chặt môi, Tô Lương Mạt nhìn thấy trong cánh môi Tô Uyển tràn ra vệt máu.

Đằng xa, tiếng còi xe cảnh sát thành linh xé rách bầu trời đêm, chẳng ai ngờ rằng chỗ này còn có thể có cảnh sát đến, Vệ Tắc dẫn theo người rất nhanh tới trước nghĩa trang, hất xuống xe rồi quét mắt về phía đám người, cuối cùng dừng lại trên mặt Tô Lương Mạt.

Tầm mắt Tô Lương Mạt hướng sang Chiêm Đông Kinh, cái này nhất định là có phần của hắn, cô vốn dĩ định thuyết phục Tô Uyển sau đó đưa cô ta đến đồn cảnh sát tự thú, cho nên cũng không có thông báo cho Vệ Tắc.

Vệ Tắc mang theo mấy người cảnh sát tiến đến, “Cảnh sát chúng tôi nhận được trình báo, nói nơi này tiến hành giao dịch bất chính.”

Lúc này, súng của Lưu Giản còn đè nặng đầu Tô Uyển.

Vệ Tắc bước nhanh lên phía trước, “Lưu Giản, anh muốn làm cái gì? Thật coi thế giới này không có vương pháp có phải không?”

“Cút sang một bên, bằng không hôm nay ta liền cho người chôn cất ở đây, đỡ cho người phải ra ngoài tìm nơi khác!”

Cảnh sát sau lưng Vệ Tắc tiến lên quát, “Anh lại dám uy hiếp...”

“Câm miệng!” Lưu Giản tức giận thét lên một tiếng, súng trong tay chọc lên trán Tô Uyển.

Tô Lương Mạt vội vàng giữ chặt anh, “Lưu Giản, anh bình tĩnh một chút.”

Cảnh sát bình thường vẫn nhìn chòng chọc Tương Hiếu Đường, Lưu Giản cũng là làm việc cẩn thận, hôm nay nếu quả thật xúc động mà nổ súng vào Tô Uyển, cái này với tự tìm đường chết có khác gì nhau?

Nhưng Lưu Giản bây giờ đang nóng nảy, chỉ sợ rất khó hồi tâm chuyển ý.

Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm gò má Tô Lương Mạt, ánh mắt cô khấn trương, cánh tay lôi kéo Lưu Giản đang dùng lực, Vệ Tắc đứng cách Lưu Giản có hơn ba bước, “Anh đừng xúc động, có chuyện gì giao cho cảnh súng chúng tôi xử lý.”

Lưu Giản nhìn chăm chăm Tô Uyển trước mặt, “Cô nói, tôi sẽ bỏ qua cho cô chứ?”

Tô Uyển cười, thân ảnh người đàn ông trong mắt đang từ từ nhạt nhòa, cô lắc đầu, “Sẽ không, em hiểu rõ anh.”

Lưu Giản hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn bất chấp cảnh sát đang ở đây, ngón tay đang ấn cò.

Tô Uyển nhìn thấy Vệ Tắc với mấy người cảnh sát lần lượt giơ súng lên, người đàn ông này, cô đã yêu hai năm, lại giống như là yêu cả đời, Tô Uyển rốt cuộc vẫn là không nhẫn tâm.

Cô nuốt xuống chua xót trong cổ họng, nước mắt chảy xuôi theo khóe mắt xuống gương mặt, cô dùng sức thở ra một hơi, dùng thanh âm nặng nề mở miệng, “Lưu Giản, chuyện cho tới bây giờ em cũng không muốn lừa gạt anh nữa, chị dâu không phải em giết, anh chưa từng nghe qua em giải thích một câu...”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 115: Có một loại tình yêu gọi là tin tưởng, là anh không cách nào cảm nhận được

110. Chương 115: Có Một Tình Yêu Là Tin Tưởng, là Anh Không Cách Nào Cảm Nhận Được

Chương 115: Có một loại tình yêu gọi là tin tưởng, là anh không cách nào cảm nhận được

“Câm miệng!” Lưu Giản hận không thể dùng súng trong tay đập tới, bây giờ có cảnh sát ở đây, Tô Uyển tất nhiên sẽ nói như vậy.

Vệ Tắc cầm súng tiến lên hai bước, đột nhiên không biết từ chỗ nào bắn ra một viên đạn, một kích trúng ngay súng trong tay Vệ Tắc, cổ tay hắn bị đập trúng tê dại đến phát run, súng cũng bị hất xa ra ngoài.

Mấy cảnh sát sau lưng lần lượt định tiến lên, bị Vệ Tắc giơ tay cản lại.

Trán Tô Uyển bị súng của Lưu Giản chọc lên hiện ra dấu, cô ta nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh, “Lương Mạt, cảnh sát là cô gọi tới à?”

Tô Lương Mạt muốn gạt đầu, đồng thời Lưu Giản ở bên cạnh cũng nói, “Không phải.” Ánh mắt cô có phần do dự, vẫn là hướng Tô Uyển nói thật, “Nhưng tôi không muốn đưa chị rời đi, tôi định dẫn chị ra khỏi Thanh Hồ Đường sau đó khuyên chị đi tự thú.”

Tô Uyển cười nhẹ, nói không ra là oán hận hay là nhẹ nhõm, sắc mặt cô ta bình tĩnh, nhìn Tô Lương Mạt, “Vẫn là Chiêm Đông Kinh hiểu rõ cô, nhưng tôi tin cô.”

“Tô Uyển, chuyện này tôi không thể giúp chị, chị hại chết chị dâu, tôi chỉ có thể đưa chị ra tự thú.”

Tô Uyển giơ tay lên, nắm chặt súng của Lưu Giản, cô chuyển ánh mắt sang bên cạnh, “Vệ Tắc, tôi muốn tự thú.”

Lưu Giản hung hăng hất tay cô ta ra, Chiêm Đông Kinh ung dung nhìn xem, Tô Lương Mạt tiến tới gần như ôm lấy cánh tay Lưu Giản, Tô Uyển đứng ngoài bọn họ một bước, “Em thực sự không có giết người, thuốc kia cũng không phải là em bỏ.”

“Cô cho rằng tôi sẽ tin cô?” Lưu Giản âm ngoan nhả ra mấy chữ.

Tô Uyển nhìn anh chằm chằm, không để người khác vào mắt dù chỉ một chút, “Em biết anh sẽ không tin, cũng không hy vọng anh tin, lúc ấy khi Lương Mạt bảo em bỏ chạy em cái gì cũng không nghĩ tới, em biết rõ dựa vào tính tình của anh nhất định một câu không nói giết chết em. Sau đó, quả nhiên giống như suy nghĩ của em, lúc anh hướng em nổ súng một chút thần sắc do dự cũng không có, em thật muốn để cho chân tướng này vĩnh viễn chìm xuống, cho nên em mới đồng ý rời đi...”

Câu kế tiếp Tô Uyển không có nói ra, nếu như không phải là có cảnh sát ở đây, lại sợ Lưu Giản ngay trước mặt cảnh sát nổ súng bắn mình, cô thật muốn đem cái sự việc kia nuốt thẳng vào bụng.

Tô Lương Mạt nghe ra manh mối trong lời của Tô Uyển, “Tô Uyển, nếu như chị dâu không phải là chị giết, vì sao chị không nói rõ ràng? Chị có cơ hội mà.”

“Tôi không có cơ hội,” Tô Uyển hướng tầm mắt về phía xa xa, “cô cũng nhận định là tôi không phải sao?”
Quả thật, vừa xảy ra chuyện, Tô Lương Mạt với Lưu Giản không hẹn mà cùng nghĩ đến chính là Tô Uyển.
“Nhưng ngày đó chị rõ ràng...”

“Đúng, tôi làm sai rồi,” Tô Uyển nói tiếp, “nhưng đó không phải là vì tôi đã hại chị dâu, trước khi rời đi, có một ngày tôi nhìn thấy má Vương lén lút ở trong phòng của chị dâu, tôi là tận mắt thấy bà ta bỏ thuốc vào trong hộp thuốc của chị dâu. Lúc đó tôi liền kêu lên, nhưng bị má Vương phát hiện, bà ta kéo tôi xuống dưới lầu, nói tôi sắp sửa bị đuổi đi, chuyện này nói thế nào cũng sẽ không nghi ngờ đến trên đầu tôi, còn bảo tôi chớ có xen vào việc của người khác...”

“Chẳng lẽ chỉ vì lý do như vậy, cô có thể trở mặt nhìn viên thuốc kia cuối cùng bị chị dâu uống vào?” Lưu Giản tất nhiên là không tin.

Tô Uyển cắn khóe môi, dùng sức lắc đầu, thần sắc cô ta thống khổ, hình như có mâu thuẫn cùng giấy giũa, nhưng chuyện tới bây giờ không thể không đối mặt, “Giản, xin lỗi.”

Lưu Giản lạnh lùng chăm chăm cô ta.

Tô Uyển lùi lại hai bước, “Còn nhớ đêm Chính ca chết không? Anh nói anh không về nhà ăn cơm, lúc anh thay quần áo em vô tình nhìn thấy điện thoại di động của anh, phát hiện là tin nhắn xác nhận của Vọng Thiên Lâu, lúc em ở trong phòng bếp không cẩn thận có nhắc tới với má Vương, sau đó Chính ca liền xảy ra chuyện. Em cũng vậy không có nghĩ đến trên người mình, nhưng sau khi chị dâu xảy ra chuyện, má Vương nói lúc đó cảm ơn em đã cung cấp tin tức cho bà ta, bà ta nói thực sự hại chết Chính ca chính là em, tên tài xế kia chỉ là con dê thế tội, em thật sự sợ đến choáng váng, sau khi rời khỏi chỗ của anh cũng không dám về nhà, sau đó nghe được tin chị dâu chết, em nghĩ Đậu Đậu ỷ lại em, em sợ bị những người kia đuổi giết, em muốn trở lại, ít nhất má Vương không dám trảng trợn ra tay làm gì em...”

Những lời này từng chữ từng chữ không rơi khỏi tai Lưu Giản, Tô Lương Mạt cảm giác được cánh tay cô đang ôm trong ngực đang giãy giụa muốn giật ra ngoài.

“Lưu Giản!” Cô gọi một tiếng.

Lưu Giản đột nhiên giống như nổi điên rút cánh tay ra, “Tôi giết cô!”

Tô Uyển liền tiếp lùi lại mấy bước, Tô Lương Mạt đưa tay ôm thắt lưng Lưu Giản, “Lưu Giản, đừng như vậy!”

Chân Tô Uyển đạp lên nền đá bị vấp, nặng nề ngã nhào xuống đất, cô ta khóc lóc nhìn Lưu Giản kích động muốn xông lên phía trước, Tô Uyển cũng biết, so với cái chết của Tống Phương, chân tướng này sẽ càng làm anh thêm đau đớn đến suy sụp.

Đây là là nguyên nhân Tô Uyển luôn không dám nói ra.

Tất cả ảo tưởng cùng mong chờ của Tô Uyển cũng theo giờ khắc này bị nghiền nát không còn gì, từ nay Lưu Giản chỉ nghĩ làm thế nào mà giết cô, đừng nói là một chút yêu thương hay hối tiếc, e là lúc nào trong đầu nghĩ đến là cảm giác đáng chán cùng ghét bỏ.

Tô Uyển ôm chặt đầu gối ngồi dưới nền đá, Lưu Giản đẩy Tô Lương Mạt ra đuổi theo, cô lao đảo ngã sang hướng bên cạnh, Chiêm Đông Kinh đưa tay đúng lúc đỡ lấy, Tô Lương Mạt nhào vào lòng ngực hắn, vất vả trụ vững lại cơ thể sau đó dùng sức đẩy hắn ra.

Vệ Tắc lao tới một cái, kéo Lưu Giản bỏ nhào xuống dưới đất.

Tô Lương Mạt lập tức tiến lên trước, mấy người đồng nghiệp còn lại của Vệ Tắc kéo Tô Uyển dậy.

Lưu Giản thấy Tô Uyển bị nhét vào xe cảnh sát, Vệ Tắc ngăn cản bên cạnh anh, “Chuyện này cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu như lời Tô Uyển nói là thật, còn phải mời anh đi theo chúng tôi một chuyến, anh có liên quan đến mưu sát, mới vừa rồi còn ở trước mặt người thường nổ súng giết người, Lưu Giản, cái tội danh này cũng đủ anh ngồi tù rồi.”

Súng trong tay Lưu Giản nặng nề nhấc lên, ánh mắt anh rét lạnh dính chặt vào Tô Uyển ngồi trong chiếc xe cảnh sát kia, “Mưu sát? Giết người? Cảnh sát Vệ, cậu thật biết nói đùa, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi giết người?”

Xung quanh vây đầy người của Tương Hiếu Đường với Chiêm Đông Kinh, Tô Uyển đẩy cửa xe ra, nói với Vệ Tắc, “Tôi chưa từng nói anh ấy muốn giết tôi, hơn nữa anh ấy chưa từng nổ súng về phía tôi.”

Vệ Tắc nắm chặt quả đấm, “Tô Uyển, cô kẻ ngốc này!”

Không chỉ ngốc, mà còn điên nữa!

Vệ Tắc thu súng lại, liếc nhìn Tô Lương Mạt, thấy vẻ mặt cô tràn đầy lo lắng, liền rút người đi, hẩn lại lần nữa nhìn sang Lưu Giản, xoay người đi về phía Chiêm Đông Kinh, “Quá nửa đêm rồi vì sao đều tụ tập ở đây?”

Chiêm Đông Kinh mở hai tay ra, “Cảnh sát Vệ, tôi là một công dân tốt, lại nói ở đây là nghĩa trang, chúng tôi muốn đi viếng huynh đệ, không phạm pháp chứ?”

“Đừng có làm rộn, nếu không hôm nào đó lại đến các người gặp rắc rối!”

Chiêm Đông Kinh lần này thật là chỉ là đến xem náo nhiệt.

Vệ Tắc đi đến trước mặt Tô Lương Mạt, “Tô Uyển anh đưa đi, có tin tức gì anh sẽ kịp thời thông báo cho em.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu.

Vệ Tắc đi trở lại trước xe, sau khi ngồi vào một dãy xe cảnh sát lần lượt rời đi, Lưu Giản đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, một thuộc hạ tiến lên, “Lão Đại, đi thôi?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh từ đầu đến cuối đều dán lên người Tô Lương Mạt, hẩn đoán trước không sai, Lưu Giản là người như thế nào, vì cái chết của Tống Phương tuyệt đối không có buông tha Tô Uyển dễ dàng như vậy, mà lúc trước Lưu Giản đã đồng ý với Tô Lương Mạt, như vậy ngoài sáng một mặt trong tối một mặt, Tô Lương Mạt trước giờ là trong mắt không chứa được một hạt cát.

Lúc ấy Chiêm Đông Kinh đẩy cô đi hai năm, sau khi trở lại Tô Lương Mạt hận không thể bới da róc thịt hẩn, Lưu Giản làm chuyện như vậy, Tô Lương Mạt chắc hẩn là sẽ không ở lại bên Lưu Giản nữa.

Chiêm Đông Kinh dựa lên nắp động cơ, tầm mắt nhìn về phía đằng xa.

Tô Lương Mạt thấy Lưu Giản còn đứng ở đó, cô đi đến trước xe, Lý Đan khom lưng nhìn một cái, “Đường Khả chạy rồi.”

Tô Lương Mạt cũng không có để trong lòng, “Chúng ta đi thôi.”

Cô cúi người ngồi vào chỗ phía sau xe, Lý Tư thấy thế, đi tới mở cửa xe của Tô Lương Mạt.

Lưu Giản thu hồi tầm mắt, thấy Tô Lương Mạt định đi một mình, anh không chút do dự tiến lên, kéo nhẹ thân thể Lý Đan định ngồi vào trong, “Cô ngồi đằng trước.”

“Được.”

Lưu Giản nhìn vào trong chỗ ngồi phía sau, rồi khom người ngồi vào.

Tô Lương Mạt cũng không đuổi anh, xe nhanh chóng khởi động rời đi, Chiêm Đông Kinh rử tầm mắt chạm đến khuôn mặt Tô Lương Mạt ở trong xe, nhìn thấy thần sắc cô bình tĩnh như thường, cũng không có dấu hiện phát hỏa, xe cứ như vậy lướt qua trước mắt hẩn, không giống chút nào với trong tưởng tượng của hẩn.

Tống Các vài bước đi đến bên cạnh hẩn, “Kinh thiếu, chúng ta cũng đi thôi.”

Thân ảnh vắng lặng của Chiêm Đông Kinh bị cây tùng bách trước cổng nghĩa trang chiếu rọi cao ngất mà thon dài, hẩn thu hồi chân phải, “Đi.”

Tô Lương Mạt ngồi trong xe không nói tiếng nào, ánh mắt Lưu Giản rơi vào bóng đêm thâm trầm hắc ám, anh nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Tô Uyển, Lý Đan dè dặt nhìn xuyên qua kính chiếu hậu quan sát hai người, Lưu Giản gấp gấp muốn về nhà, anh không ngờ từ trước đến giờ lâu như vậy, anh lại liên tục đưa Đậu Đậu vào trong tình thế nguy hiểm.

Lưu Giản phân phó người ngồi phía trước, “Về nhà.”

Tô Lương Mạt trầm mặc này giờ cuối cùng mở miệng, “Em với Lý Đan xuống trước cửa sông bài.”

Tài xế liếc nhìn Lưu Giản.

Người đàn ông hướng chỗ ngồi phía sau tài xế gõ nhẹ, tài xế ngẫm hiểu, đem không gian trước sau ngăn cách, Lưu Giản thấy tầm mắt Tô Lương Mạt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, anh tiến người lại gần một chút, “Lương Mạt, anh biết em đang tức giận.”

“Lưu Giản, chuyện này ngay từ khi bắt đầu anh đã không có ý định để em giao Tô Uyển cho cảnh sát đúng không?”

“Đúng,” Lưu Giản cũng không giấu giếm, “giao vào trong tay cảnh sát với buông tha cô ta có gì khác nhau chứ?”

“Lúc em đã nói với anh, em nghĩ cách đưa Tô Uyển ra khỏi Thanh Hồ Đường, anh liền bắt đầu chuẩn bị cho chuyện này đúng chứ?” Tô Lương Mạt quay đầu, ánh mắt đối diện Lưu Giản.

“Lương Mạt, em nói thế nào cũng được, anh là chưa từng nghĩ đến cho Tô Uyển một con đường sống.”

Tô Lương Mạt nói không ra lúc này tâm tình của mình rốt cuộc nên coi là gì, không tính là thất vọng, càng không phải là thương tâm, “Anh suýt chút nữa giết chị ấy, nhưng sự thật lại không phải giống chúng ta nghĩ.”

Lưu Giản áp mặt lại gần Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, có phải em đối với anh rất thất vọng không?”

Cô dõi theo gương mặt tuần tú của anh một hồi lâu, vô lực nói không ra cái gì.

“Từ trước đến nay, anh chính là con người như vậy, anh so với Chiêm Đông Kinh không có thiện lương hơn, so với hắn càng không có bao nhiêu lương tâm hơn, anh chỉ là đối với em không giống, nhưng anh không thể dung thứ để cho kẻ làm tổn hại đến người anh yêu thương nhất vẫn được sống yên ổn như vậy, Lương Mạt, có lẽ sau đêm nay em sẽ cảm thấy anh rất tồi tệ, anh cùng với người trong tưởng tượng của em hoàn toàn khác nhau, thực xin lỗi.”

Tô Lương Mạt khẽ nhấp khóe miệng, từ trước đến giờ, là cô đem sự việc nghĩ quá đơn giản rồi.

Cô thậm chí hoàn toàn quên mất, Lưu Giản cũng là dựa vào thủ đoạn đi đến một bước ngày hôm nay.

Anh gạt cô, từ trong thế giới tình cảm nhìn lại mà nói, rất khó để người khác tiếp nhận, nhưng đổi một góc độ khác mà nghĩ, đó bất quá chỉ là chuyện rất bình thường.

Tô Lương Mạt thở dài, tựa đầu lên cửa sổ xe.

Lưu Giản kề sát bên cạnh cô, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, không có tranh cãi, cũng không có trách cứ hùng hổ, Tô Lương Mạt cảm thông cùng an định cũng ngoài dự liệu của Lưu Giản.

Tô Lương Mạt nghĩ, so với tổn thương năm đó Chiêm Đông Kinh đích thân đẩy cô ra ngoài, chút ít này của Lưu Giản thì tính là gì chứ?

Cho dù trong lòng không thoải mái, nhưng cô cuối cùng vẫn nuốt ngược lại một hơi.

Lưu Giản lui người lại, tưởng tận quan sát người trước mặt, anh đưa ngón tay thon dài nâng mặt Tô Lương Mạt lên, làm động tác muốn hôn, môi mỏng chạm đến khóe miệng cô, mi mắt Tô Lương Mạt run lên nhẹ, lúc Lưu Giản cạy răng của cô ra muốn tiến thêm một bước, Tô Lương Mạt vươn tay đẩy đẩy lên lồng ngực anh.

Lưu Giản thấy thế, cũng đành buông tha nụ hôn chưa xong này.

Xe rất nhanh đi đến trước cửa sông bài, Tô Lương Mạt nhìn ra bên ngoài, “Em với Lý Đan đi trước, chuyện trong nhà anh xử lý xong rồi gọi điện cho em.”

“Được.”

Lưu Giản nhìn cô đẩy cửa xe ra cùng Lý Đan rời đi.

Tài xế lần nữa phát động xe, Lưu Giản quét mắt qua kính chiếu hậu, chỉ có thể nhìn thấy được bóng lưng Tô Lương Mạt.

Trong lòng, một cỗ chua xót cùng bất đắc từ chỗ sâu nhất dâng lên, nếu như là chính Lưu Giản gặp chuyện như vậy, anh nhất định sẽ phẫn nộ, sẽ không bình tĩnh giống như Tô Lương Mạt. Lưu Giản trước đó đã nghĩ đến rất nhiều lời nói, anh cũng thử giả thuyết ra không dưới một trăm loại phản ứng Tô Lương Mạt có thể có, nhưng cô cái gì cũng không có nói, cũng không có làm loạn...

Như thế này lẽ ra Lưu Giản nên thấy hài lòng, nhưng anh cảm thấy rất mâu thuẫn.

Dường như chỉ có chưa đủ quan tâm, mới có thể có đủ cảm thông.

Chuyện này nhìn ở ngoài thì thấy cứ vậy mà qua, trên thực tế một lỗ hổng lại ở giữa trái tim hai người càng lúc càng bị kéo rộng.

Tô Lương Mạt trở lại sông bài cũng không yên lòng, cô không trách Lưu Giản, chỉ là trong lòng rất khó chịu, cảm giác nói không ra lời.

Cô không có hẹp hòi đến mức vì chuyện này mà rời đi, thông cảm cô dành cho anh đã là vượt quá dự liệu của chính cô.

Hôm sau Tô Lương Mạt đến nhà Lưu Giản, cũng không trông thấy má Vương, mấy người giúp việc cũng không hề nhắc tới chuyện này, giống như bà ta từ đó liền biến mất, nhưng Tô Lương Mạt thỉnh thoảng sẽ ngẩn ngơ, trong lòng có ngăn cách, thủy chung khó hồi phục.

Lưu Giản không phải là không nhìn ra, thật ra chuyện của Tô Uyển còn lâu mới kết thúc, cảnh sát dẫn cô ta đi, Tô Uyển ở trong chuyện này cũng không được tính là có tham dự thật sự, không đủ cấu thành tội án khởi kiện, nhưng cái chết của Chu Chính xác thực là vì cô ta trong lúc vô tình nói ra, chuyện này không tính lên trên đầu cô ta, Lưu Giản thực tại khó tĩnh tâm.

Đường Khả chặt vật tháo chạy về, sau đó liền trốn trong phòng không dám ra ngoài, cô ta sợ Chiêm Đông Kinh sẽ tìm mình tính sổ, chỉ đến ngày thứ hai không thấy động tĩnh gì, Đường Khả lúc này mới dám đề đặt xuất hiện như kẻ vô hình trước mắt người khác.

Tô Lương Mạt vừa mới đến sông bài không lâu, liền nhận được điện thoại của Vệ Tắc, bảo cô đến đồn cảnh sát một chuyện.

Tô Uyển còn chưa có đi ra, Tô Lương Mạt đi vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy tinh thần Tô Uyển rất kém, Tô Lương Mạt ngồi đối diện cô ta, Tô Uyển nghe thấy động tĩnh vô lực ngẩng đầu lên.

“Tô Uyển?”

“Cô đến rồi.”

“Vệ Tắc nói lập tức có thể thả chị ra ngoài.”

Tô Uyển lắc lắc đầu, “Lương Mạt, cô có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Chị nói đi.”

“Hy vọng cả đời này của ba mẹ tôi đều đặt trên người tôi, tôi có lỗi với họ, chuyện này truyền ra ngoài rồi, nhất định rất nhiều kẻ sẽ không bỏ qua bọn họ, tôi biết sau lưng má Vương không có đơn giản như vậy, Lưu Giản bây giờ cũng sẽ không giữ lại tôi, tôi cầu xin cô, cô giúp tôi chiếu cố tốt ba mẹ có được không?” Tô

Uyển tiến lên cầm tay Tô Lương Mạt, "Lưu Giản nói thế nào cũng đều nghe theo cô, tôi không yêu cầu gì khác, chỉ là bọn họ là bác trai bác gái của cô..."

"Chuyện này tôi đã sắp xếp xong rồi, chị yên tâm đi."

"Thật sao?"

"Ngược lại là chị, sau này có tính toán gì không?" Nếu Tô Uyển không giết người, cái thuyết pháp đền mạng gì đó cũng không tồn tại nữa.

"Tôi chưa nghĩ tới."

Tô Lương Mạt nhìn Tô Uyển, "Muốn rời đi không?"

Tô Uyển lắc đầu, "Cô giúp tôi an bài tốt chuyện ba mẹ là được, sau khi rời khỏi đây tôi không cần xin gì khác, hơn nữa trong tay tôi vẫn còn ít tiền."

"Nếu như không được mà nói, hay là xuất ngoại đi, rời khỏi Ngự Châu sẽ tốt hơn."

Tô Uyển miễn cưỡng kéo miệng, "Lương Mạt, cô nói Lưu Giản còn có thể giết tôi không?"

Một câu nói, làm Tô Lương Mạt á khẩu không trả lời được, cô suy nghĩ một lát rồi nói, "Sẽ không đâu."

Trong mắt Tô Uyển phát ra đau khổ vô tận, "Lương Mạt, là cô hiểu anh ấy nhiều hơn, hay là tôi hiểu anh ấy hơn đây?"

Giọng điệu như vậy, có chăng chỉ là buồn bã, mà cũng không có chút khiêu khích nào, Tô Lương Mạt lắc đầu.

"Chuyện này cô đừng tranh cãi với tôi, tôi hiểu rõ Lưu Giản hơn cô, cho nên tôi biết, anh ấy sẽ không bỏ qua cho tôi." Tô Uyển lui người tựa ra phía sau, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn trần nhà, "Nhưng mà cũng chẳng có can hệ gì, nếu anh ấy đã không có cách nào yêu tôi sâu đậm như vậy, vậy thì có thể căm hận tôi sâu sắc, cũng là chuyện tốt."

"Tô Uyển, đừng như vậy."

"Mặc kệ như thế nào, cuối cùng muốn nói một tiếng cảm ơn cô, tôi cũng không nghĩ tới chúng ta có một ngày có thể bình tâm hòa khí nói chuyện như vậy."

Tô Lương Mạt đi ra khỏi đồn cảnh sát, không có nơi nào khác để đi, chỉ có thể trở lại sông bài.

Trong lòng bị đè nặng tích tụ khó tiêu, một hơi nén trong lồng ngực không cách nào tản đi được.

Cô muốn vào phòng nghỉ nằm một lát, không ngờ tới lại thấy Tống Các đứng trước cửa, Tô Lương Mạt móc cái chìa khóa làm bộ như không thấy hắn.

"Tô tiểu thư, Kinh thiếu muốn gặp cô."

"Không gặp."

"Ngài ấy đang ở trong phòng nghỉ."

"Chuyện này liên quan gì tới tôi!" Tô Lương Mạt cầm cái chìa khóa vào, Tống Các không có ý định cho cô mở cửa, "Kinh thiếu nói, không có ý định gì khác, chỉ muốn nói với cô mấy câu."

"Tôi không rảnh!"

"Tô tiểu thư, đừng làm khó dễ tôi."

"Tôi cứ làm khó dễ anh đấy, thế nào?" Tô Lương Mạt hung hăng kéo cái chìa khóa, hướng phía Tống Các nói, "Đừng giả nhân giả nghĩa đứng trước mặt tôi, Tống Các, chủ nhân của anh là Chiêm Đông Kinh, đừng có lịch sự với tôi như vậy, tôi bảo anh tránh ra có nghe không?"

Tống Các không giận mà cười, "Cô vẫn nên đi gặp thử đi, vẫn tốt hơn là ngài ấy tự mình xông qua đây."

Tô Lương Mạt nhắc người đi về hướng phòng nghỉ của Chiêm Đông Kinh, "Tôi lại muốn xem thử xem anh ta muốn nói cái gì."

Hộ vệ trước cửa nhìn thấy cô liền tự động mở cửa, Tô Lương Mạt đi vào, thấy Chiêm Đông Kinh đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cô.

Tô Lương Mạt nhin một hơi, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Cửa bị đóng lại, cô thấy Chiêm Đông Kinh đột nhiên xoay người, người đàn ông tiến lên mấy bước, Tô Lương Mạt vô thức lui người ra sau, Chiêm Đông Kinh một phát bắt lấy bả vai cô đẩy cô lên vách tường, “Đầu óc em bị ngớ ngẩn rồi phải không? Lưu Giản đối với em thế nào không phải em không rõ, lúc trước hề có chút chuyện gì là em lại đòi sống đòi chết với tôi, bây giờ như vậy thì tính là gì?”

“Tôi biết ngay mà, anh bây giờ đang chờ xem kịch vui đúng không? Chiêm Đông Kinh, chuyện sẽ không tùy theo ý anh đâu, tôi không trách Lưu Giản, anh cho rằng tôi không biết những chuyện kia là do anh làm ra?”

Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay thành quyền chống đỡ hướng mặt tường, “Ý của tôi là, tôi không ngờ em lại kiêu chể lòng mình mạnh mẽ như vậy.”

Tô Lương Mạt dùng sức xô đẩy lồng ngực hấn ra, “Chiêm Đông Kinh, tôi đã nói với anh, chuyện của tôi anh đừng có quản, anh được coi là gì của tôi chứ!”

Tâm trạng cô kích động vạn phần, lồng ngực cũng phập phồng kịch liệt, ngoài miệng nói không trách Lưu Giản, nhưng phần nộ hiển lộ trong mắt trong miệng toàn bộ lại hướng phía Chiêm Đông Kinh mà phát tiết ra, thân thể người đàn ông cao lớn đứng trước mặt Tô Lương Mạt, cô thì sít sao dựa sát vách tường, động tác của cô như vậy, cũng làm trong lòng Chiêm Đông Kinh dễ chịu hơn chút ít.

“Lương Mạt, em hà tất miễn cưỡng bản thân nhân nhượng người khác, nên có tâm trạng như thế nào, nên có hỏa khí như thế nào, muốn phát tiết thì phát tiết đi, chuyện của Tô Uyển không phải là tôi thiết kế, em lợi dụng Đường Khả đưa cô ta ra ngoài, nếu như không phải là tối hôm qua tôi báo cho Vệ Tắc, chân tướng trong miệng Tô Uyển vĩnh viễn sẽ không nói ra được. Nếu không phải là tôi giúp em nhóm một mối lửa này, hôm qua Tô Uyển đã sớm mất mạng trong tay Lưu Giản.” Chiêm Đông Kinh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt rủa mi mắt xuống, “Nhưng chuyện hấn làm tối hôm qua, em rõ ràng một chút cũng không phát giác ra.”

“Anh không cần nói nữa, Chiêm Đông Kinh, đừng nói lại những lời vô ích này nữa,” Tô Lương Mạt tự mình tạo thành một bức tường cứng nhắc, đem lời Chiêm Đông Kinh nói hết thảy ngăn trở bên ngoài, “tôi với Lưu Giản cho dù có loạn như thế nào, cũng không liên quan tới anh.”

“Thật sự không liên quan?” Chiêm Đông Kinh tiến lên, bắt chập Tô Lương Mạt giãy giụa dùng sức kéo cô khóa chặt trong lòng, ngực áp ngực, có thể cảm giác được nhịp tim đập thành thịch của nhau, bả vai Tô Lương Mạt không ngừng lắc động, hai tay Chiêm Đông Kinh quán chặt, “Em có thể đối với hấn nhẫn nại như vậy, vì sao đối với tôi chính là không được?”

“Bởi vì anh ấy không giống với anh.”

Tô Lương Mạt bị vây giữa vách tường cùng lồng ngực cứng rắn của người đàn ông, hơi thở tức giận của Chiêm Đông Kinh áp lên đỉnh đầu, “Không giống thế nào?”

Tô Lương Mạt cắn chặt cánh môi.

Hai tay Chiêm Đông Kinh đè chặt bả vai cô kéo cô ra, lúc nhìn đến biểu tình trên khuôn mặt Tô Lương Mạt, hấn có loại cảm giác đột nhiên tỉnh ngộ, người đàn ông kéo miệng khẽ cười, “Nếu như là người yêu bình thường, loại chuyện thế này làm sao có thể tha thứ dễ dàng như vậy? Lương Mạt, em từng hỏi thử lòng của em chưa? Em thật sự quan tâm Lưu Giản, thật sự yêu hấn sao? E là lúc phát hiện ra những chuyện này, em đã thay hấn tìm ra một lý do rồi, đây chính là cái mà em gọi là ‘thông cảm’? Em đối góc độ khác nghĩ xem, đây hoàn toàn là bởi vì em yêu chưa đủ...”

Tô Lương Mạt hoảng loạn một hồi, bả vai rộng lớn mà mạnh mẽ trước mắt này, cô đã từng vì nó mà có thể ỷ lại, hai cánh tay rủa xuống bên người khẽ cử động, thật sự có một chút chỉ trong chớp mắt như vậy, cô muốn liều lĩnh xông tới mà tựa lên đó.

Không phải bởi vì hấn là Chiêm Đông Kinh, mà chỉ bởi vì tim cô rất mệt mỏi.

Nhưng cái suy nghĩ này rất nhanh bị Tô Lương Mạt đánh vỡ, nguyên nhân đơn giản như vậy, chính là vì bà vai này là thuộc về Chiêm Đông Kinh.

Cô nhìn thấy nơi đáy mắt Chiêm Đông Kinh toát ra sao quang cùng vui mừng, Tô Lương Mạt lại lạnh mặt, chậm rãi mở miệng, “Có một loại tình yêu gọi là tin tưởng, là anh vĩnh viễn không cách nào cảm nhận được.”

Người đàn ông nghe vậy, gương mặt tuấn tú đột nhiên xanh mét.

111. Chương 116: Hắn Trong Mắt Cô Còn Được Coi Là Gì?

Chương 116: Hắn trong mắt cô còn được coi là gì?

Cô nói với hắn ‘yêu’.

Nói đùa gì vậy!

Chiêm Đông Kinh lui ra sau hai bước, “Tình yêu ở trong miệng em thật đúng là khiến người ta cảm động.”

“Bất luận giữa tôi với Lưu Giản yêu nhau bao sâu, mặc dù chúng tôi thật sự có hiềm khích, người khác cũng không nhúng tay vào được, Chiêm Đông Kinh, anh ấy gạt tôi, nhưng so với thủ đoạn của anh hai năm trước, thì đã tính là cái gì chứ? Tôi có vết xe đổ, so với bây giờ, tất cả những gì Lưu Giản làm đều không bị được với anh, cho nên tôi đều có thể tha thứ, lời này anh nghe hài lòng chưa?”

Chiêm Đông Kinh nhìn cô một hồi lâu, nhặt bình hoa ở bên cạnh lên nện xuống đất.

Hắn chỉ tay một cái, “Đi ra ngoài!”

Tô Lương Mạt cũng không chần chừ thêm chút nào, cô xoay người kéo cửa phòng đi ra ngoài cũng chẳng hề ngoái đầu lại.

Chiêm Đông Kinh nhìn qua cánh cửa lớn bị Tô Lương Mạt hung hăng đập mạnh kia, một cảm giác vô lực nháy mắt ập vào trong lòng, hắn làm gì đi nữa ở trong mắt cô cũng đều là vô dụng, Tô Lương Mạt đã dán lên cho hắn một cái mác, dùng hành vi của hắn làm chuẩn, chỉ cần Lưu Giản không phá vỡ đến ranh giới cuối cùng này, Tô Lương Mạt đều có thể tha thứ.

Hắn cảm thấy thật buồn cười, hắn ở trong mắt cô rốt cuộc được coi là gì?

Tô Lương Mạt trở lại phòng nghỉ, trong lòng uất ức khó nhịn cực kỳ, cầm lấy ly nước trên bàn trà đập nát vụn mới đỡ hơn chút.

Cô không chế bản thân không nghĩ đến những lời kia của Chiêm Đông Kinh, nhưng mỗi câu mỗi chữ khác sâu bén nhọn, đâm Tô Lương Mạt khiến cô không thể không đối diện thẳng thắn.

Buổi chiều, Tô Lương Mạt đi xuống sông bài dưới tầng trệt, một nhân viên phục vụ tay ôm bó hoa hồng đi về phía cô.

“Tô tỷ, là tiệm hoa đưa tới.”

Tô Lương Mạt liếc nhìn, bên trong có tấm thiệp viết hai chữ ‘Lưu Tô’.

Cô lập tức biết là Lưu Giản tặng.

Trên tấm thiệp không có một chữ nào, chỉ riêng hai chữ đơn giản liền nói hết những gì Lưu Giản muốn nói.

Đối với chuyện của Tô Uyển, anh là muốn xin lỗi, chỉ là thông cảm cùng lãnh đạm của Tô Lương Mạt khiến anh không biết nên nói như thế nào.

Lý Đan với Thụy cùng tiến lên, “U, không hổ là Giản ca à, đủ lạng mạn nhé.”

“Nói nhảm gì vậy.”

Hai người cũng biết chuyện đêm đó, bọn họ ít nhiều trong lòng cũng sẽ có suy nghĩ riêng, Lý Đan nhìn bó hoa hồng đỏ rực, “Thật ra Giản ca làm như vậy cũng không sai, vợ chồng Chu lão Đại đối với anh ấy mà nói còn hơn cả người thân, mặc dù không phải là chính Tô Uyển ra tay, nhưng cái chết của hai người lại không tránh khỏi liên can tới cô ta, Lương Mạt, cậu cũng đừng trách anh ấy.”

“Ai trách anh ấy chứ?”

“Phải.” Lý Đan vòng hai tay lên bả vai Tô Lương Mạt, “Cậu là không trách Giản ca, nhưng biểu tình bày ra trên mặt cậu ai cũng có thể nhìn ra được.”

Tô Lương Mạt nheo nhéo mắt của mình, “Mình biểu tình thế nào?”

Thụy cười cười lấy gương trang điểm, “Tự mình soi cho kỹ xem.”

Tô Lương Mạt đẩy cái gương ra, “Ấu trĩ.”

Lý Đan nheo mắt lại, “Thơm thật, Lương Mạt, cậu nói Giản ca khi nào thì cầu hôn cậu đây?”

“Mình lại không muốn kết hôn.”

Thụy hướng Lý Đan nháy nháy mắt, “Tầng ba còn rất nhiều chuyện phải xử lý, đừng đứng ở đây hâm mộ người ta nữa, đi nhanh lên thôi.”

Lý Đan ‘ờ’ một tiếng, vội đuổi theo trước.

Đi vào thang máy rồi, Lý Đan lúc này mới hỏi, “Tôi đã nói sai cái gì?”

“Lăn vào hắc bang có mấy người kết hôn chứ? Giống như Giản ca đoán chừng càng thêm xa vời, trước kia Chu lão Đại tàn nhẫn thế nào a, sau đó có vợ có con cũng không muốn trông nom chuyện trong bang hội, cuối cùng kết thúc thảm khốc như vậy, tôi cảm thấy Giản ca chắc chắn sẽ không nghĩ tới phương diện này, cô nghĩ xem, một câu nói kia của cô bảo Lương Mạt trả lời thế nào?”

Lý Đan hoàn toàn không có nghĩ tới phương diện này, nghe Thụy nói mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Xem ra sau này thật sự nên đi theo cô học tập đảng hoàng.”

“Không cần, tìm một người đàn ông nói chuyện yêu đương, đem cái lớp màng mỏng kia phá đi cô liền hiểu ngay.”

“Thụy tỷ, nên gắn một cái chốt cửa vào miệng cô đi.”

Tô Lương Mạt cầm lấy bó hoa trở lại phòng nghỉ, cũng không lâu lắm, Lưu Giản gọi điện thoại tới.

“Thích không?”

Tô Lương Mạt đem hoa cắm vào cái lọ bên cạnh, “Thích.”

“Buổi tối cùng ăn cơm?”

“Được.”

Cô cho nước vào lọ, ngắt điện thoại rồi để sang bên cạnh, Tô Lương Mạt chống hai tay lên mép bàn nhìn những mấy nụ hoa đang từng đóa từng đóa chớm nở, những cái này đều là trong lúc đang xinh đẹp mỹ lệ mà yếu ớt nhất bị cắt đi, cô suy nghĩ xuất thần, nhớ đến lát nữa còn phải đến chỗ hẹn với Lưu Giản, liền đi thay bộ quần áo.

Hai người hẹn gặp nhau tại một nhà hàng, lúc Tô Lương Mạt đến Lưu Giản đang đợi cô, cô bỏ túi xách lên bàn, “Không ngờ vẫn là đến trễ hơn anh.”

“Anh cũng mới đến chưa lâu.” Lưu Giản nhìn quanh bốn phía, ra hiệu nhân viên phục vụ dọn món lên.

“Sòng bài bên kia không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, rất tốt.”

Tầm mắt Lưu Giản rơi xuống người Tô Lương Mạt, “Bắt đầu ngày mai anh lại quay trở lại sòng bài.”

“Vậy Đậu Đậu thì làm sao?”

“Cũng không thể lúc nào cũng mang nó theo cạnh anh, trong nhà có người, có thể chăm sóc tốt nó.”

Nhân viên phục vụ dọn món lên rất nhanh, Lưu Giản giữa bữa ăn nhận được điện thoại, vẫn là tránh Tô Lương Mạt đi sang chỗ khác nhận điện, cô mơ hồ cảm thấy không ổn, Lưu Giản sau khi trở lại ngồi xuống đối diện cô, Tô Lương Mạt thấy sắc mặt anh đông lạnh, “Sao vậy?”

“Không có gì.”

“Là chuyện trong bang hội phải không?”

Bình thường Tô Lương Mạt ít nhiều gì cũng trông quản bên kia, Lưu Giản không có gạt cô, “Bị cuốn mất mấy lô hàng.”

Có thể động đến Tương Hiếu Đường, Tô Lương Mạt không cần hỏi cũng biết là ai, “Đúng rồi, nghe nói Sâm Mẩu tiên sinh muốn tới Ngự Châu, chúng ta có thể nghĩ cách hợp tác với ông ta.”

“Nói thì dễ, đều nói Sâm Mẩu tiên sinh người này rất kỳ quái, hướng hồ phía trước còn có Chiêm Đông Kinh, lần trước đi Thái Lan gặp Hàn tiên sinh, thật ra là dẫn thông cho hắn một tuyến đường vũ khí, mà Tương Hiếu Đường muốn ngang giữa với hắn, nhất định phải có vũ khí đạn dược riêng của mình, anh nghĩ, Sâm Mẩu tiên sinh bên này có thể thử xem, có được hay không lại là chuyện khác.”

“Ừ.” Tô Lương Mạt gật đầu, nói đến Hàn tiên sinh lần đó, cũng là cô gián tiếp thúc đẩy.

Lưu Giản đưa đồ uống đến trong tay cô, “Bầu trời ở Ngự Châu là càng ngày càng đen.”

“Nếu ngày nào đó chúng ta chỉ mở sòng bài không thì thật tốt, kinh doanh cũng đủ ăn đủ tiêu rồi.”

Lưu Giản cười cười hướng cô khẽ nâng ly, “Đằng sau sòng bài nếu không có ai chống lưng, em cho rằng có thể mở cửa được?”

Tô Lương Mạt mân cánh môi, “Vậy cũng chính là không có đường quay lại rồi.”

“Anh từ bước đầu tiên đạp vào đến bây giờ, thì chưa từng nghĩ sẽ quay lại.”

Tô Lương Mạt không có lảng nhảng cái đề tài này nữa.

Mà cô rất hiếu kỳ về Sâm Mẩu tiên sinh, hôm sau liền bị Lưu Giản gọi tới sòng bài.

Là một người đàn ông trung niên, tướng mạo xấu xí, vóc dáng thấp bé, cổ tay phải đeo một chuỗi hạt châu giống Phật pháp gì đó, đầu tóc thưa thớt, mặc một bộ quần áo thường ngày màu sắc lòe loẹt, theo chỉ dẫn của Lưu Giản đi lên tầng ba.

Tô Lương Mạt tự mình đến phòng bao, chỉ để Lý Đan với Thụy ở bên trong.

Lưu Giản đưa khách quý đến, Tô Lương Mạt không cần hỏi cũng có thể biết quy củ, tất nhiên là phải để ông ta chơi đến tận hứng mới thôi.

Nếu muốn hợp tác, điều kiện tiên quyết là tiền cược phải đủ nhiều, muốn thua tiền còn không đơn giản sao? Tô Lương Mạt nhìn Lưu Giản một ván vùng tiền các thẻ bài đi, Sâm Mẩu tiên sinh hút xì gà, hai mắt như mắt cá khe neo lại, ông ta là người Mỹ gốc Hoa, nói giọng lại na ná như người Quảng Đông, “Không cần như vậy, muốn chơi nên chơi thật, tôi không thích người khác nhường tôi, bài hôm nay nếu như thắng, chúng ta mới có cơ hội thương lượng.”

Tô Lương Mạt nhìn Lưu Giản, “Để em.”

Lưu Giản gật đầu, hai người ăn ý đổi chỗ ngồi, Sâm Mẩu tiên sinh hí mắt nhìn phía đối diện, “Trước khi tôi đến Ngự Châu nghe nói ở đây có một nữ thần bài.”

“Không dám nhận.” Tô Lương Mạt không dám quá trắng trợn, cơ bản bảo trì thể thượng phong, nhưng không phải mỗi ván đều thắng, như vậy vừa bảo toàn mặt mũi của đối phương, lại để Lưu Giản có thể nói chuyện làm ăn.

Sâm Mẩu tiên sinh cũng là tay bài lão luyện, “Nghe nói Tô tiểu thư còn từng thắng Hàn tiên sinh ở Thái Lan?”

“Đó chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi, là Hàn tiên sinh hạ thủ lưu tình.”

“Có thể khiến Hàn tiên sinh hạ thủ lưu tình thật không đơn giản a, anh ta từ trước đến nay thích không cho đối phương đường thoát, tôi chính là không thích điểm này của anh ta, tuổi còn trẻ danh tiếng quá nổi trội, chỉ có điều anh ta thật sự có tư cách đó.”

Trong lời nói của người đàn ông không nghe ra là chê bai hay là khen ngợi Hàn tiên sinh, Tô Lương Mạt cẩn thận ứng đối, cho đến khi Sâm Mẩu tiên sinh dứt hết mấy điều xì gà mang theo, “Tốt tốt tốt, thật không tồi, lần sau nhất định phải chơi đến tận hứng.”

Lưu Giản ngộ ra ý tứ trong lời nói của ông ta, anh nhìn Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, em đưa bọn họ ra ngoài trước đi, anh với Sâm Mẩu tiên sinh còn việc cần nói.”

“Được.”

Tô Lương Mạt dẫn theo Lý Đan với Thụy đi ra ngoài.

Lưu Giản cùng với Sâm Mẩu tiên sinh ở trong phòng bao nói chuyện khoảng chừng hai tiếng đồng hồ, lúc tiễn ông ta ra ngoài, Lưu Giản liên tục giữ lại, nhưng đối phương nói là có chuyện, Tô Lương Mạt với Lưu Giản không thể không đưa ông ta ra khỏi sòng bài.

Cái này vừa nhìn là không ổn rồi, bên ngoài sòng bài có đến mười mấy cỗ xe hơi màu đen vây quanh, biển số chiếc xe đi đầu lại quá quen thuộc, Sâm Mẩu tiên sinh cười cười quay đầu lại nói với hai người, “Tôi với Kinh thiếu cũng đã sớm hẹn trước rồi, xin lỗi không tiếp được, về phần dự định của hai người, tôi sẽ cân nhắc thật kỹ.”

Tổng Các tiến lên nghênh đón, đưa Sâm Mẩu tiên sinh vào trong chiếc xe dẫn đầu kia.

Tô Lương Mạt liếc nhìn đoàn xe nghênh ngang rời đi, “Chiêm Đông Kinh cũng có ý định giống y hệt, chuyện sẽ không đơn giản như vậy phải không?”

“Đi một bước nhìn một bước thôi, dù sao điều kiện chúng ta đặt ra cũng không tệ.”

Tô Lương Mạt cười cười gật đầu, “Cũng đúng.”

Kỳ thật đối với Chiêm Đông Kinh mà nói, nhiều thêm một người hay bớt đi một người hợp tác không khác nhau là bao, nhưng Tương Hiếu Đường lại phải dựa vào đường dây dẫn đầu này, Lưu Giản ngoài miệng không nói, Tô Lương Mạt cũng hiểu tầm quan trọng của chuyện này.

Tô Lương Mạt thông qua Dương Lộ là tâm phúc thân cận của Lưu Giản biết được khách sạn Sâm Mẩu tiên sinh đến ở, Thụy nghe nói xong, vỗ vỗ lồng ngực, “Chuyện này cứ thần đến lên người tôi.”

“Đừng làm loạn,” Tô Lương Mạt một câu dẹp bỏ ý nghĩ của Thụy, “loại chuyện đó tôi sớm đã không cho các cô đi làm nữa.”

“Thật ra cũng chẳng có gì, Lương Mạt, không thể phủ nhận đây là phương pháp trực tiếp tốt nhất.”

Lý Tư đứng bên cạnh không lên tiếng, Lý Đan tất nhiên cũng không đồng ý, “Thụy, mấy tên đàn ông kia có bao nhiêu thứ biến thái, cô đừng suy nghĩ lung tung, tôi cảm thấy vẫn nên nói chuyện đằng hoàng tốt hơn, hoặc là Tương Hiếu Đường bên này có thể ra giá cao hơn.”

“Các cô thật đúng là chết não,” Thụy chẳng thèm ngó ngang, “Lương Mạt, cô hỏi Giản ca thử đi, nhất định anh ấy cũng sẽ đồng ý làm như vậy.”

“Anh ấy sẽ không đồng ý.” Tô Lương Mạt nói như đinh đóng cột, “Tôi cũng không đồng ý.”

“Thôi thôi thôi, ra sức là tôi, nhìn một đám các cô so với tôi lại còn không vui vẻ gì hơn.” Thụy vung tay xuống, không tham dự vào cái đề tài này nữa.

Tô Lương Mạt dự định đi nói chuyện thăm dò trước, cô dẫn theo Thụy với Lý Đan đến khách sạn, nhưng tiếp tân căn bản không cho bọn họ đi vào, Tô Lương Mạt nói là tìm Sâm Mẩu tiên sinh, cũng đưa danh thiếp ra, tiếp tân gọi điện thông báo sau đó nói, “Xin lỗi, Sâm Mẩu tiên sinh hôm nay không tiếp khách.”

Tô Lương Mạt nghĩ thăm chuyện này xem ra là rắc rối, “Nhờ cô nói với ông ấy, tôi chờ ông ấy dưới đại sảnh khách sạn, tôi có thể chờ đến khi ông ta có thời gian mới thôi.”

Thụy chán ngán ngồi trên ghế sofa, “Một lão già thối tha, bày ra dáng vẻ trịch thượng như vậy.”

“Không phải ông ta mới trung niên thôi à?” Lý Đan chen vào.

“Cô nhìn thử xem tóc trên đầu lão ta còn lại mấy sợi chứ?”

“Được rồi,” Tô Lương Mạt cắt đứt cuộc đối thoại của hai người, “tôi thấy hai người thật là nhám chán, đến lúc có người đi qua nghe thấy, chuyện làm ăn có còn muốn nói nữa không đây?”

Vừa dứt lời, nhìn thấy cửa một cái thang máy trước đại sảnh kéo mở ra, Sâm Mẩu tiên sinh cùng với Chiêm Đông Kinh vừa cười vừa nói đi ra, hai người tất nhiên cũng phát hiện đám Tô Lương Mạt đang ngồi trong đại sảnh, Chiêm Đông Kinh liếc nhìn phía trước, Sâm Mẩu tiên sinh cũng không có nhìn nhiều, cứ như vậy đi tới.

Thụy chỉ chỉ bóng lưng bọn họ, “Nhìn đi, có nhìn thấy chưa, cái này gọi là không coi ai ra gì.”

Tô Lương Mạt mân cựa môi trái tim, “Chúng ta cứ chờ xem.”

Nhưng chờ thẳng đến giữa đêm, cũng không thấy Sâm Mẩu tiên sinh trở lại.

Hỏa khí của Thụy bộc phát thẳng cánh, “Còn chờ gì nữa, đi thôi!”

Tô Lương Mạt cầm lấy túi xách, cũng không nói gì, bước đi ra ngoài.

Làm ăn không thành cũng không có cách nào, Tô Lương Mạt vốn là không ôm hy vọng, nhưng lái xe trở về sông bài, lại thấy người của Sâm Mẩu tiên sinh chờ trước cửa.

Đối phương giao cho cô một phong thư, “Sâm Mẩu tiên sinh nói vừa rồi có người ngoài ở đại sảnh, không tiện nói nhiều chuyện với Tô tiểu thư, ở trong này có lời ngài ấy muốn nói với cô, cũng xin cô nhất định phải đi một chuyến.”

Tô Lương Mạt mở phong thư ra, thấy bên trong là hai vé vào cửa Ôn Tuyền Hội Sở.

Thụy xung phong nhận việc, “Lương Mạt, tôi đi với cô.”

Tô Lương Mạt nhét hai tấm vé vào lại phong thư, “Tôi vẫn là đi với Lý Đan thôi, cô trông chừng coi sông bài cho tốt, Lý Tư ở trong đó tôi không yên tâm.”

“Như vậy cũng được.”

Tô Lương Mạt đưa lại vé vào cửa cho Lý Đan, “Chúng ta đi.”

Tô Lương Mạt tự mình lái xe, Lý Đan ngồi ở ghế lái phụ cũng không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lương Mạt, Sâm Mẩu tiên sinh muốn gặp cậu, có phải có hy vọng hợp tác không?”

“Mình cũng không biết.” Tô Lương Mạt suy nghĩ một chút, lấy di động trong túi xách ra.

Cô cũng chỉ biết gọi điện thoại cho Lưu Giản, nói cho anh địa điểm muốn đến, Lưu Giản nghe xong phũ phất từ ghế salon bật dậy, “Không cho phép đi!”

“Giản, không sao đâu.”

“Tên đàn ông kia là biến thái, lúc này hơn nửa đêm lại gọi em đến cái gì mà Ôn Tuyền Hội Sở, nhanh quay lại cho anh!” Lưu Giản đặt Đậu Đậu ở trong tay xuống, chỉ thiếu không có lập tức bay ra ngoài. (Chipchip: Ôn Tuyền Hội Sở nói nôm na thì giống như mấy chỗ spa, tắm hơi hay suối nước nóng ấy nhé, thế nên anh mới không cho chị đi :)))...))

Tô Lương Mạt một tay nắm chặt tay lái, “Gi vậy, anh cứ như sợ ông ta ăn thịt em không bằng? Yên tâm, em không dễ đối phó như vậy.”

“Im miệng!” Lưu Giản hung hăng, “Đừng có cợt nhả với anh, chuyện này lại không phải là chuyện đùa, em nếu thật dám đi trở lại xem anh xử lý em thế nào, nhanh lẫn về lại đây cho anh!”

Lý Đan nghe thấy âm thanh đầy nộ khí từ đầu dây bên kia truyền tới, cô cười cười đưa tay bịt lỗ tai, Tô Lương Mạt tùy tiện trấn an mấy câu sau đó vội vàng cúp điện thoại.

“Giản ca thật đúng là quan tâm cậu, mấy nhiệm vụ lúc trước còn nguy hiểm hơn thế này nhiều ấy chứ.”

“Nhưng mà lần này chúng ta đến đó không thể quá tùy ý, mình luôn cảm thấy không ổn, muốn đàm phán ban ngày có rất nhiều thời gian, không cần hơn nửa đêm gọi chúng ta đi đến một chỗ xa như vậy, nói không chừng Sâm Mẩu tiên sinh kia thật sự là biến thái, đợi lát nữa vào đó rồi tùy theo hoàn cảnh mà hành sự vậy.”

“Yên tâm, mình biết mà.”

Xe rất nhanh đi đến trước Ôn Tuyền Hội Sở, Tô Lương Mạt với Lý Đan cùng nhau đi vào trong, trước cửa có nhân viên phục vụ, nhận lấy tấm vé sau đó cho bọn họ vào, mỗi bồn nước nóng đều tản ra hơi nóng mờ mờ, lại có bụi cây che lấp, rất khó nhìn rõ bên trong rốt cuộc có người hay là trống không.

Tô Lương Mạt bước chân nhẹ nhàng, từng đợt hơi nước đập vào thắm ướt cả khuôn mặt, hai người lần lượt tìm khắp cả một bên suối nước nóng cũng không phát hiện một bóng người.

“Có lẽ đang ở trong khu nghỉ ngơi.”

Tô Lương Mạt cùng Lý Đan nhìn về phía một dãy nhà trệt ở gần đó, thiết kế là theo phong cách Nhật Bản, hai người đi tới trước một căn trong dãy nhà đang mở rộng cửa, ngược mắt có thể nhìn đến sàn trải chiếu tatami bên trong, Tô Lương Mạt định đi vào trong, Lý Đan lo lắng khẽ kéo cổ tay cô, “Lương Mạt, hay là chúng ta trở về đi.”

“Nhưng nếu Sâm Mẩu tiên sinh thực thật sự có ý định nói chuyện hợp tác thì sao?”

Lý Đan ngẫm nghĩ lại cũng đúng, lại nói làm gì có ngày nào không liếm máu trên đầu lưỡi đao sống qua ngày, dần lòng đi theo vào trong.

“Sâm Mẩu tiên sinh?” Tô Lương Mạt gọi một tiếng, chỉ nghe thấy vài hồi âm thanh, cô hướng Lý Đan bên cạnh nói đùa, “Giống y như chiếu phim ma, không khí này dưng nên rất tốt.”

Lý Đan cũng bội phục cô, thời điểm khẩn cấp như vậy còn có thể cười được.

Bên trong mỗi căn phòng đều thông nhau bởi một dãy cửa liên tiếp, bây giờ mỗi cánh cửa đều mở rộng, Tô Lương Mạt liếc nhanh không nhìn thấy điểm đến, nhưng nghĩ ở nơi này rốt cuộc có bao nhiêu căn phòng, cô gọi mấy tiếng không thấy có ai trả lời.

Lý Đan vẫn đi theo phía sau cô.

Hai người một trước một sau đi cùng về một phía, Tô Lương Mạt không quay đầu lại, “Lý Đan, theo sát mình, đừng để lạc nhau.”

“Được.”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy một hồi tiếng động cửa bị đóng lại truyền đến từ phía sau, Tô Lương Mạt vội vàng xoay người, Lý Đan đằng sau bị ngăn cách ở ngoài cửa, Tô Lương Mạt thử kéo mấy cái vẫn không nhúc nhích, “Lý Đan?”

Phía đối diện một chút động tĩnh cũng không có, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ tiếp tục đi vào mấy cánh cửa bên trong, căn bản không có nơi nào khác có thể đi ra ngoài.

Cô cố tự trấn định, sau đó đi vào trong.

Lý Đan bị mắc kẹt bên trong không gian kín mít, trên người trên mặt đều là hơi nước nóng vừa rồi phải lên ướt át, cô dựa lên vách tường nhìn quanh bốn phía, vươn tay sờ hướng khẩu súng nhét bên thắt lưng, lại không ngờ mới cầm vào trong tay, khẩu súng đột nhiên không nghe theo sai bảo của lòng bàn tay nặng nề rơi xuống chân.

Cô kỳ quái liếc nhìn, lúc này mới phát hiện toàn thân mình cũng không còn sức lực.

Mấy cái bóng đen phát qua cửa sổ màu trắng tinh, Lý Đan nín thở ngưng thần, nhìn thấy cánh cửa lúc này làm cách nào cũng không kéo ra được bị kẻ khác mở ra, hai tên đàn ông tiến lên không cần tốn chút sức lực đè bả vai cô lại, cô gắng sức giãy giụa, “Các người muốn làm gì?”

Bọn chúng không nói hai lời mang cô rời đi.

Lưu Giản nhận được điện thoại lập tức lái xe lao đi, anh dùng một tay nắm lái, tay kia bấm điện thoại gọi Tô Lương Mạt.

Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi quần, đưa tay móc điện thoại ra để đến bên tai, “Alo.”

“Lương Mạt, em ở đâu?”

“Em đến Ôn Tuyền Hội Sở rồi, nhưng mà ở đây một người cũng không có.” Tô Lương Mạt cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Lưu Giản gấp đến độ tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, “Bây giờ anh qua đó, em nhanh quay trở lại!”

“Em không ra được...”

Tay phải Tô Lương Mạt khẽ run rẩy, không khống chế được cánh tay, di động rơi xuống đập lên nền đất bên chân, cô cúi người định nhặt, nhưng toàn thân đều không còn khí lực.

Lưu Giản lập tức biết không ổn, “Lương Mạt, em ở đó đừng đi đâu xa, anh lập tức tới tìm em.”

“Đừng, nhất định là cái bẫy, Lưu Giản!”

Bên kia không còn tiếng nói của người đàn ông, nhưng điện thoại vẫn chưa tắt, Tô Lương Mạt gắng gượng hết sức lực mới nhặt được di động nhét vào lại túi quần, cô khẽ cử động ngón tay mấy cái, từ lúc tiến vào khi này đến giờ, cô nhớ rõ ràng mình cũng chưa có tiếp xúc với bất kỳ vật gì khác.

Một ít nước đọng theo mép tóc chảy xuống dưới, lúc này cô mới có cảm giác bừng tỉnh, là mấy thứ nước nóng kia có vấn đề.

Bây giờ nghĩ những cái này cũng vô dụng, Tô Lương Mạt tăng nhanh bước chân đi lên phía trước.

Trong một gian nhà khác, Sâm Mỗ vẽ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm màn hình tivi, đưa một tay dùng sức xoa nắn, lão ta kê thân thể lại gần màn hình, lòng bàn tay dán lên gương mặt trong đó.

Tô Lương Mạt vươn tay chống lên cửa gỗ, tay Sâm Mỗ xuyên qua hình ảnh trên màn hình từ trên mặt cô trượt một đường xuống dưới eo, tiện đà xuống thêm chút nữa.

“Tặc tặc, hàng tốt, đúng lúc thật!”

Hai con mắt híp chặt của lão ta dán chặt màn hình tivi không nhúc nhích, khóe miệng cong quắp động đậy, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Lão ta cũng không ngẩng đầu lên, “Chuyện gì?”

“Sâm Mỗ tiên sinh, Kinh thiếu đến rồi.”

“Chuyện gì mà nhất định đòi đến đây nói, không phải nói là có thứ đồ tốt à?” Chiêm Đông Kinh nhắc một chân bước vào, Sâm Mỗ tiên sinh đóng cửa lại, lão ta đi tới chỉ chỉ màn hình, “Nhìn thấy không, người này cậu biết không?”

Chiêm Đông Kinh vươn tay nắm lấy chỉ sáo màu đen trên ngón út, “Lời này ông nên hỏi Lưu Giản.”

“Làm sao?”

“Cái gì làm sao?”

“Kính thiếu, đều là ra ngoài vui chơi, cần gì phải giả vờ hồ đồ, cùng đến đây còn có thuộc hạ của cô ta, đến lúc đó tôi với cậu mỗi bên một người, thế nào?” Sâm Mầu tiên sinh nóng lòng không kịp đợi, Chiêm Đông Kinh đi thẳng tới ngồi xuống, nâng mi mắt lên rơi xuống gương mặt Tô Lương Mạt trên màn hình.

“Được, vậy tôi muốn cô ta.”

Sâm Mầu tiên sinh ngẩn người, “Cậu cũng vừa ý cô ta?”

“Nữ thần bài nổi danh ở Ngự Châu, còn chưa hưởng qua thử là tự vị gì đây.” Ánh mắt Chiêm Đông Kinh dừng lại trên mặt Tô Lương Mạt, vẻ mặt cô khấn trương xáo động đang nhìn quanh bốn phía, người đàn ông neho mắt nâng lên đôi con ngươi hẹp dài, cái ương bướng cổ tử này của cô đến chết vẫn không thay đổi, thực là nơi nào cũng dám xông vào, hấn nhắm mắt lại cũng có thể đoán được Sâm Mầu là dùng lý do gì dụ cô tới đây.

Lại là Lưu Giản!

Sâm Mầu lộ vẻ mặt tiếc nuối, “Nếu đã như vậy, tôi chỉ cần người còn lại cũng được rồi, nhưng mà vị Tô tiểu thư này khó đối phó đây.”

“Vì sao?”

“Lúc trước khi đánh cuộc trong sông bài tôi cũng cảm giác được, mặc dù cô ta chỉ thắng tôi mấy ván bài, nhưng tôi nhìn ra được, cô ta muốn thắng liền có bản lĩnh thắng,” Sâm Mầu hạ thấp giọng, “cậu đừng cho rằng tôi gạt cậu, tôi có thể cảm giác được, thật đấy.”

Chiêm Đông Kinh nhìn lão ta thần kinh loạn loạn, ngày thường thì không bình thường, nếu không phải là làm ăn giao dịch loại người này Chiêm Đông Kinh nhìn cũng lười nhìn.

“Tôi cảm thấy lúc cô ta ở trong sông bài, có khả năng bị ma nhập.”

Chiêm Đông Kinh cong lên một bên khóe miệng, “Ma nhập?”

“Cậu không tin, đợi lát nữa cậu nhìn xem.”

Tô Lương Mạt đi lên phía trước mấy bước, đột nhiên nhảy ra mấy tên đàn ông kéo cô lùi lên trước, cô không có uống phí sức lực kêu la, cho đến khi có kẻ mở cửa ra, lại ở sau lưng nặng nề đẩy cô, thân thể cô vô lực ngã vào bên trong.

Quét mắt một cái, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ngồi ở đó, trái tim không hiểu sao lại an định, hoảng hốt lúc này cũng không biết làm sao lại biến mất không còn sót lại gì.

“Mấy người các người giữ lấy cô ta!” Sâm Mầu tiên sinh nói.

Hai tay Tô Lương Mạt bị kẻ khác giữ ra phía sau, chỉ thấy phía trước có cái gì đó lóe sáng, Sâm Mầu giống như một thằng hề đem bùa chú một đạo dán lên mặt với lên người Tô Lương Mạt.

112. Chương 117: Đính Hôn!

Chương 117: Đính hôn!

Trong miệng lão đàn ông niệm cái thần chú gì đó không rõ.

Một bên vừa hướng sang Chiêm Đông Kinh nói, “Đợi tôi thu phục được quỷ trong người cô ta, cậu có thể thưởng thức rồi.”

Thưởng thức?

Tô Lương Mạt quét mắt về phía Chiêm Đông Kinh bên cạnh.

Hai tên đàn ông sau lưng đè bả vai cô, Sâm Mầu nhắm mắt lại, bùa chú trong tay hươu hươu vòng quanh đỉnh đầu, sau đó chiếu theo chính giữa trán Tô Lương Mạt dán lên.

Cô đứng ở đó không nhúc nhích.

Sâm Mầu nín thở ngưng thần, hướng hai gã thuộc hạ kia phát tay, bọn chúng từ từ buông lỏng cánh tay ra, Tô Lương Mạt đứng nguyên một chỗ như cũ.

Chiêm Đông Kinh phóng tầm mắt nhìn sang, thấy ánh mắt Tô Lương Mạt đăm đăm, hẳn muốn ngăn cản Sâm Mầu, nhưng lúc này xem ra Tô Lương Mạt không cần giúp đỡ.

Sâm Mầu chấp tay trước ngực, thối lui mấy bước đến bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Có phải bị tôi chế trụ rồi không?”

“Có lẽ vậy.”

“Bùa phép này là tôi cố ý đi học đấy, chuyên đối phó những kẻ bị ma quỷ nhập vào, đôi mắt này của tôi, tôi liếc một cái liền thấy cô ta không ổn, Kinh thiếu, tôi đã nói với cậu, cậu là người bình thường, bị che đậy cũng là khó tránh, nhưng tôi không giống...”

Chiêm Đông Kinh nghe Sâm Mầu diên khùng lắm nhảm, cả người Tô Lương Mạt lúc này như nhũn ra, cứng đối cứng nhất định sẽ thua thiệt, huống hồ súng cũng bị Sâm Mầu cho người tước đi, còn có Lý Đan, lúc này còn chưa biết có gặp nguy hiểm hay không.

Trong đầu Tô Lương Mạt xoay chuyển cực nhanh, sau lưng truyền đến tiếng động cửa bị kéo ra, Lý Đan bị kẻ khác đẩy vào trong, Sâm Mầu xoa xoa mười ngón tay đi lòng vòng quanh Lý Đan, “Hàng này cũng không tồi, hay lắm, hay lắm.”

Sâm Mầu kéo người áp lên trên bàn, gò má Lý Đan dán sát mặt bàn, Chiêm Đông Kinh rũ rèm mắt xuống liền có thể nhìn thấy vẻ mặt cô đang giãy giụa.

“Buông cô ấy ra!” Tô Lương Mạt định tiến lên, Sâm Mầu nghe thấy hoảng sợ ngẩng đầu, “Con quỷ này lại lợi hại như vậy?”

Tô Lương Mạt xoay người, đưa tay xé toang lá bùa, Sâm Mầu cả kinh từ dưới đất nhảy dựng lên, lại móc ra mấy lá bùa dán lên trán cô.

Chiêm Đông Kinh nhìn Lý Đan, nói với lão ta, “Ông vẫn là nên đưa cô ta ra ngoài trước đi, đỡ để con quỷ kia lại tìm kẻ thể thân.”

“Đúng đúng, cậu nói không sai!” Sâm Mầu gọi hộ vệ trước cửa đến, “Đưa cô ta vào trong phòng, lát nữa ta sẽ tới.”

Hộ vệ trước cửa mở cửa ra, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy Tổng Các đứng bên ngoài, Chiêm Đông Kinh cũng không nói cái gì, khẽ quét mắt về phía Lý Đan, Tổng Các ngẫm hiểu, bọn hộ vệ tiến đến kéo Lý Đan đi ra ngoài, chú ý của Sâm Mầu bây giờ tất cả đều ở trên người Tô Lương Mạt.

Cửa lại bị khép lại lần nữa, lão ta đi quanh Tô Lương Mạt hai vòng.

Sâm Mầu đi về phía Chiêm Đông Kinh, “Chế trụ rồi chế trụ rồi.”

“Ông chắc chắn?”

Sâm Mầu hướng hộ vệ ngoắc tay một cái, “Các người, đi qua xem thử xem.”

Tên hộ vệ dẫn đầu dè dặt, nói cho cùng đối với mấy cái lời quỷ quái này là không tin, bọn chúng đều tự cảm thấy đầu óc Sâm Mầu tiên sinh có vấn đề, trên đời này làm gì có ma quỷ?

Hộ vệ tiến lên xem xét, Sâm Mầu bị hù sợ núp sau lưng Chiêm Đông Kinh.

Hai tay Tô Lương Mạt rũ xuống bên người giật giật, vẫn còn có chút tê nhức.

Hộ vệ đẩy lá bùa ra, từ từ kề mặt tới gần.

Tô Lương Mạt nhanh trí cử động một cái, nâng mi mắt lên đối diện hẳn, Sâm Mầu tiên sinh là nhìn thấy cả người hộ vệ mềm nhũn ngã ngửa ra sau.

Đáy mắt Chiêm Đông Kinh tối sầm mờ mịt, Sâm Mầu tiên sinh bị dọa đến không dám mở miệng, lão ta chỉ chỉ tên thuộc hạ còn lại ra hiệu tên kia tiến lên.

Lý Đan giãy giụa mấy cái không có kết quả, bọn chúng đi rất nhanh, hai chân cô buông thõng trên mặt đất bị kéo lê lên phía trước, Tống Các lặng lẽ đuổi theo, rút súng bên hông ra, thừa dịp đối phương không có chuẩn bị, dùng báng súng đánh ngất hai gã hộ vệ.

Cả người Lý Đan mềm nhũn ngã xuống, Tống Các không chút nghĩ ngợi đưa tay đỡ lấy.

“Cô không sao chứ?”

Lại không ngờ, mặt Lý Đan sung huyết đỏ bừng, “Bỏ tôi ra.”

“Cô chắc chắn cô có thể tự đi được?” Tống Các muốn dìu cô đứng dậy, “Hay là tôi đưa cô đi khỏi đây đã.”

“Anh không có mắt à? Anh nhìn thử xem tay anh để ở đâu đi?”

Tống Các nghe vậy, lúc này mới cảm giác thấy xúc cảm mềm mại nơi lòng bàn tay, “Xin lỗi.”

Lý Đan cũng thấy xấu hổ, cô dựa lên vách tường muốn đứng dậy, “Chuyện này, là các người với Sâm Mẫu tiên sinh bắt tay làm ra phải không?”

“Cô không cần phải nghĩ Kinh thiếu thành như vậy, mặc dù ngài ấy đã từng nhấn tâm với Tô tiểu thư, những cũng không có nghĩa là mỗi một việc đều nhất định có liên quan tới ngài ấy. Những thứ nước nóng kia có vấn đề, cô cho rằng Kinh thiếu sẽ dùng cách như vậy tổn hại Tô tiểu thư à?”

Lý Đan gắng hết sức chống hai chân, “Anh là người của hắn ta, đương nhiên sẽ nói giúp hắn ta.”

“Cô ở cạnh Tô tiểu thư thời gian hai năm, rốt cuộc là ai khiến cô ấy đau lòng ai mới là người cô ấy không thể bỏ được, cô thật sự nhìn không ra?”

“Giản ca rất tốt.” Lý Đan nói tiếp.

“Tốt với quan tâm là hai chuyện khác nhau.”

“Anh biết cái gì?”

Tống Các đưa tay giữ eo Lý Đan mang cô đi ra ngoài, “Tình yêu có đôi khi không phải là sự khoan dung không giới hạn, ngược lại, là tính toán từng chút một.”

“Đừng nói với tôi mấy cái này, đau khổ hai năm qua của Lương Mạt các người không nhìn thấy, mới có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy.”

Tống Các không tranh cãi với cô, “Tôi dẫn cô rời khỏi đây trước.”

“Cho dù anh đã cứu tôi, sau khi trở về tôi cũng sẽ không nói giúp Chiêm Đông Kinh một lời nào tốt đẹp đâu.”

“Không dám nhờ cô nói tốt, cái miệng này của cô tôi còn có thể trông cậy có câu nào dễ nghe sao?” Tống Các kéo cửa ra, Lý Đan bị gió lạnh bên ngoài thổi tới, cảm thấy thanh tỉnh không ít.

Cho đến khi gã hộ vệ thứ hai ngã xuống đất bất tỉnh, Sâm Mẫu mới biết xảy ra chuyện lớn rồi.

Lão ta bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đổi lại người khác có khả năng chỉ sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng lão ta không giống vậy, lão vốn là tin tưởng, không khí lúc này bị Tô Lương Mạt quây cho đến căng phát ra âm trầm kinh khủng, Sâm Mẫu tiên sinh kéo kéo cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, gặp quỷ rồi, thật sự gặp quỷ rồi!”

Chiêm Đông Kinh là biết rõ huyền cơ trong này, Sâm Mẫu cầm lấy ly nước trên bàn ném về phía kẻ nằm dưới đất.

Lần này vừa vịn ném trúng trán tên hộ vệ, tên kia giật mình bừng tỉnh, xoa xoa đầu không biết làm sao nhìn quanh bốn phía.

Sâm Mẫu tiên sinh cũng không dám lớn tiếng, đè thấp giọng nói gọi tên hộ vệ, “Xảy ra chuyện gì?”

Tên họ vệ lắc lắc đầu, làm gì nói được rõ ràng.

“Xong rồi, con quỷ này quá lợi hại, không trấn áp được.”

Tô Lương Mạt giơ hai tay lên, thẳng tắp hướng Sâm Mẩu tiên sinh mà đi tới, lão ta kinh hãi ôm đầu ngồi chồm hổm xuống dưới đất, Chiêm Đông Kinh hoàn toàn không đếm xỉa đến bộ dạng của hắn, chỉ nhìn chăm chăm thân ảnh Tô Lương Mạt càng lúc càng gần, Sâm Mẩu núp sau lưng Chiêm Đông Kinh không dám đứng lên.

Tô Lương Mạt vòng qua bàn trà đi đến trước người Sâm Mẩu tiên sinh, lão ta mở mắt nhìn thấy hai chân Tô Lương Mạt, cả người lão ta giật nảy một cái, “Ta không muốn mạo phạm ngươi, là ta không đúng, sau này ngươi muốn ở trong cơ thể cô ta bao lâu thì cứ ở bấy lâu, ta không xen vào việc của ngươi nữa.”

Nếu không làm sao có thể nói trong lòng có quỷ mới biết sợ quỷ chứ? Tô Lương Mạt từ từ ngồi xổm xuống, Sâm Mẩu ngược đầu lên nhìn, nhìn thấy cô đưa tay lên giật lá bùa dán trên trán ra, chỉ thấy sắc mặt Tô Lương Mạt trắng bệch thần sắc lơ ngơ, rõ ràng là bộ dạng bị quỷ nhập vào.

Sâm Mẩu chấp tay trước ngực, “Tha mạng tha mạng, ta không muốn làm gì ngươi cả,” Lão ta chỉ chỉ Chiêm Đông Kinh, “là hắn muốn ở trên cô, nói muốn ném thử cảm giác mất hồn của thân xác cô, không liên quan tới tôi.”

Tô Lương Mạt trừng mắt nhìn Chiêm Đông Kinh, khoe miệng người đàn ông không giấu kín được đường cong nâng lên ý cười.

Nhưng cô tất nhiên là không dọa được hắn, ánh mắt Tô Lương Mạt lại lần nữa bức sang phía Sâm Mẩu, lão ta kéo kéo chuỗi hạt châu trên tay, hướng phía trước mắt Tô Lương Mạt lắc lư mấy cái, thấy cô vẫn bình yên vô sự đứng cạnh mình, Sâm Mẩu kinh hoàng chửi thề, “Mẹ, tốn mấy vạn đồng bạc ta đi xin bùa.”

“Giúp ta...”

“A? Giúp ngươi, giúp ngươi cái gì?” Sâm Mẩu cắn trúng đầu lưỡi, nói chuyện lắp bắp, “Ngươi, ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi.”

“Ta muốn cái gì ngươi còn không rõ sao?” Tô Lương Mạt thả chậm tốc độ, hai cánh tay vẫn còn giơ thẳng.

“Ta, ta thật không biết mà.”

“Thân xác của ta được yên ổn, ta mới có thể yên ổn...”

“Ô, ta hiểu rồi, ngươi yên tâm, chuyện hợp tác với Tương Hiếu Đường lập tức tiến hành, ngươi nhanh đi đi.” Sâm Mẩu nhắm mắt phát phát hai tay, Tô Lương Mạt làm gì nghĩ tới rốt cuộc là vì một màn hài kịch như vậy mà xong việc, cô gần như không nhịn được cười, hai mắt không khỏi nhìn sang Chiêm Đông Kinh ngồi bên cạnh, người đàn ông liếc nhìn tay cô, “Em có thể thả tay xuống được rồi.”

Cái này cũng thật đúng là trò hề buồn cười nhất Chiêm Đông Kinh nhìn tận mắt từ trước tới giờ.

Sâm Mẩu đưa tay lôi kéo cổ tay Chiêm Đông Kinh xin giúp đỡ, “Kinh thiếu, mau đưa cô ta đi đi, mau đưa đi đi.”

Chiêm Đông Kinh lạnh lùng liếc nhìn lão ta, “Sâm Mẩu tiên sinh, trò tìm quỷ vốn cũng không dễ chơi, coi chừng nhóm lửa tự thiêu.”

“Dạ dạ dạ.”

Đoàng đoàng!

Trước cửa đột nhiên truyền tới hai tiếng súng, tay nắm cửa ‘rầm’ một tiếng mở ra, Lưu Giản cầm theo súng vội vàng xông vào.

Tô Lương Mạt thấy không còn cách nào giả vờ được nữa, dứt khoát ngồi bệt xuống đất, Lưu Giản vài bước tiến lên trước ôm vai cô, “Lương Mạt, không sao chứ, em sao rồi?”

Sâm Mẩu tiên sinh hận không thể vui đầu xuống đất, “Ngươi nói yêu cầu đi toàn bộ ta đều đáp ứng, nhanh đi đi.”

Lưu Giản đưa súng về phía Sâm Mẩu, liếc thấy anh muốn nổ súng, Tô Lương Mạt khấn trương dè lại cổ tay Lưu Giản, “Giản, Sâm Mẩu tiên sinh đồng ý hợp tác với chúng ta rồi, sao anh đột nhiên lại thay đổi chủ ý?”

Lưu Giản cũng mặc kệ mấy thứ này, khoe mắt sắc bén của anh quét qua đồng bùa chú đầy dưới mặt đất, Tô Lương Mạt ôm lấy cánh tay anh, “Mau đỡ em dậy, Lý Đan vẫn chưa biết đang ở đâu, chúng ta đi ra ngoài rồi nói.”

“Anh không thể bỏ qua cho lão ta!”

“Không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì cả,” Tô Lương Mạt lôi kéo tay Lưu Giản, “chân em không có sức, anh đỡ em dậy.”

Lưu Giản ngẩng đầu lên, nhìn thấy màn hình tivi phía đối diện, vừa rồi một đường chạy đến đây gần như làm trái tim của anh muốn vọt ra ngoài, lúc này thấy Tô Lương Mạt không bị làm sao, cảm xúc căng thẳng của anh rốt cuộc cũng được thả lỏng, Lưu Giản đưa tay ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, “Ai cho em một mình đi đến đây hả? Lời của anh nói sao một chữ cũng không chịu nghe? Em rốt cuộc có từng nghĩ anh lo lắng cho em bao nhiêu không?”

“Lưu Giản?”

Tô Lương Mạt bị anh dùng sức khảm vào trong ngực, đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Lưu Giản quét tầm mắt qua Chiêm Đông Kinh, anh chặn ngang ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Lý Đan nghe thấy tiếng súng từ nơi mình đang ẩn náu, nhìn thấy Lưu Giản ôm Tô Lương Mạt, cô bước nhanh về phía trước, “Lương Mạt, không sao chứ?”

Tổng Các trở lại căn phòng, Chiêm Đông Kinh từ bên trong đi ra, Tổng Các đưa mắt nhìn bóng lưng ba người rời đi, “Kinh thiếu, ngài cũng là che chở bọn họ, nhưng đến lúc rời đi, Tô tiểu thư cũng không nói với ngài một tiếng cảm ơn.”

“Tổng Các, cậu nói Lưu Giản dựa vào cái gì mang Tô Lương Mạt rời đi trước mắt tôi?”

Hỏi như vậy, làm Tổng Các nhất thời không biết nên trả lời thế nào, “Tô tiểu thư...”

“Đúng, bởi vì là Lương Mạt tự nguyện, những chẳng lẽ thế này liền có nghĩa cô ấy là của Lưu Giản à?”

“Kết hôn rồi vẫn còn có thể ly hôn.”

Chiêm Đông Kinh gật gật đầu, “Tôi sẽ không để bọn họ đến được một bước kia đâu.” (Chipchip: Mặc dù anh rất cảm thú nhưng mà em rất kết câu này, công nhận trình độ phá đám của anh rất ‘đỉnh’ cảm thú à *O*)

Lưu Giản ôm Tô Lương Mạt ngồi vào chỗ phía sau xe, Lý Đan ra bên ngoài rồi mới cảm giác lạnh lạnh, trí giác đang từ từ khôi phục lại, cô xoa xoa ngón tay nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thật là nguy hiểm.”

Tô Lương Mạt nhìn Lý Đan, ra hiệu cô ấy đừng tiếp tục chủ đề này nữa, Lý Đan ngược mắt nhìn về phía Lưu Giản trên ghế lái, thấy gương mặt tuấn tú của anh khấn trương, lại không nói tiếng nào, biết rõ chuyện này chắc chắn chọc giận anh rồi.

Tô Lương Mạt thử khuấy động bầu không khí, “Mình nằm mơ cũng không ngờ tới còn có chuyện như vậy, lúc ấy mình thiếu chút nữa lăn ra cười, Lý Đan, cậu là không nhìn thấy.”

“Chuyện gì mà cậu còn cười được?” Lý Đan không khỏi hiếu kỳ.

Tô Lương Mạt đem chuyện đã xảy ra kể lại chi tiết, “Tên Sâm Mẩu tiên sinh kia vừa nhìn liền biết là nhất gan, lại còn muốn làm ăn mua bán vũ khí, hắn cho là mình bị quỷ ám, cuối cùng quỷ dưới đất cầu xin mình rời đi, lúc ấy mình bị bắt vào trong nghĩ thậm là tiêu rồi, ai có thể ngờ còn có thể nghịch chuyển như vậy.”

Lý Đan cũng không nhịn được bật cười, “Lão đàn ông chết dẫm kia còn tin trò này? Mình thấy lão ta là làm nhiều việc trái với lương tâm quá rồi.”

Tô Lương Mạt tựa vào cửa sổ xe bật cười, sau đó ngẫm lại cảm thấy thật hoang đường, lại có chuyện nực cười đến như vậy, trên mặt Lưu Giản lại không có chút vui vẻ nào, giọng điệu anh lạnh lùng, “Nếu như lão ta không tin ma quỷ, sau khi dụ các em vào trong đó rồi muốn làm gì các em thì thế nào? Lương Mạt, chuyện kho hàng ở Tứ Phong Đường đó em còn muốn thực nghiệm lại một lần nữa?”

Lý Đan không chút nghĩ ngợi mở miệng nói, “Giản ca anh yên tâm, Chiêm Đông Kinh cũng ở đó, hẳn ta sẽ không nhìn Lương Mạt bị xâm phạm.”

Lời này vừa thoát ra khỏi miệng, cô liền đuổi theo cắn lấy đầu lưỡi của mình, nhưng mà không kịp nữa, Lý Đan hướng mặt ra ngoài cửa sổ, Tô Lương Mạt nâng nửa người trên dậy, dựa người sang phía Lưu Giản, “Không phải là chưa tới một bước kia sao? Vận khí của em luôn tốt.”

Lưu Giản nắm chặt vô lăng, nắm tay lúc này vẫn không khống chế được run rẩy, anh vốn không hề dừng lại trước khu suối nước nóng, sau khi đến Ôn Tuyền Hội Sở là chạy thẳng về phía khu nghỉ ngơi, thanh âm của Tô Lương Mạt trong điện thoại cũng không ổn, anh đến bây giờ vẫn chưa có cách nào thoát ra khỏi sợ hãi lúc đó.

“Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt dựng thẳng hai lỗ tai lên, “Em đảm bảo không có lần sau đâu.”

Lưu Giản lại không thèm nghe lời cam đoan của cô, “Chúng ta đính hôn đi.”

“Gì cơ?”

Lý Đan cũng xoay đầu lại.

“Chúng ta đính hôn đi.” Lưu Giản lặp lại.

Tô Lương Mạt ngồi dựa trở lại, “Lưu Giản, có phải quá nhanh rồi không?”

“Em có muốn ở cùng một chỗ với anh không?”

Tầm mắt Lưu Giản xuyên qua kính chiếu hậu đập vào khuôn mặt Tô Lương Mạt, cô chỉ là cảm thấy đột ngột, Tô Lương Mạt còn đang từ từ tiếp nhận, phần tình cảm này vốn là bất ngờ xuất hiện, cho dù Lưu Giản đợi cô hai năm, nhưng tình cảm từ trước đến giờ vốn không cách nào công bằng, cô chưa từng nghĩ đến chuyện đính hôn.

Ánh mắt Lý Đan bắn khoắn giữa hai người, thật ra hai chữ ‘đính hôn’ này ý nghĩa rất đặc biệt, lẫn vào hắc bang rất ít người kết hôn, mà đính hôn thực ra cùng với kết hôn trong hiện thực là có ý nghĩa giống nhau.

Lưu Giản hoàn toàn coi Lý Đan là người vô hình, “Đồng ý với anh, chuyện tối nay anh không muốn phát sinh thêm lần nào nữa.”

“Giản, em đảm bảo, sau này sẽ không như vậy.”

Tô Lương Mạt tránh đi lời của Lưu Giản, anh không phải là nghe không hiểu, “Em còn do dự cái gì?”

“Em cảm thấy bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt nhất, Tương Hiếu Đường cần phát triển vững vàng, Sâm Mẩu tiên sinh con đường này mới đã thông, Lưu Giản?”

Lưu Giản ngắt lời cô, “Những chuyện này đều giao cả cho anh.”

“Để em suy nghĩ một chút.”

Lưu Giản không có ép cô, anh đưa Tô Lương Mạt với Lý Đan trở lại sông bài, Lý Đan nhìn thân ảnh Lưu Giản lái xe rời đi, “Lương Mạt.”

“Có phải cậu muốn khuyên mình không?”

“Mình cũng không biết, cậu nghĩ thế nào?”

Tô Lương Mạt đứng trước ngọn đèn neon màu hồng trước cửa sông bài, liếc nhìn lại, phồn hoa vạn trường, lại không thể che giấu hết tịch tịch trong lòng, “Thật ra vừa rồi từ lúc ở trên xe trở về mình đã nghĩ xong rồi, mình đồng ý.”

Lý Đan có phần ngạc nhiên, “Vậy sao cậu không nói với Giản ca?”

“Đột nhiên mình nói không nên lời.”

Lý Đan liếc nhìn gò má Tô Lương Mạt, “Có phải cảm thấy đây là con đường tất nhiên phải đi không?”

Cho dù không có ai ép buộc cô, nhưng Tô Lương Mạt đã sớm vô thức bị dẫn dắt đến con đường trước mặt này.

Cô vòng hai tay trước ngực, sắc mặt đến lúc này vẫn tê cứng, “Cậu không nhìn thấy bộ dáng kia của Lưu Giản lúc anh ấy xông tới ôm lấy mình, ngay cả mình cũng kinh ngạc, bản thân mình cũng không nghĩ tới hậu quả rồi cuộc sẽ đáng sợ đến mức nào, cho đến khi lồng ngực run rẩy của anh ấy ôm chặt mình, máu toàn thân mình lúc đó mới bắt đầu sôi trào, Lý Đan, Chiêm Đông Kinh, mình là không thể nào yêu lại nữa rồi, cậu hiểu rõ chưa?”

Lý Đan há hốc miệng, cô nhìn Tô Lương Mạt xoay người đi vào trong sòng bài.

Một câu cuối cùng này, xen lẫn đau đớn cùng bị thương vô tận, cô không nói là không yêu, mà là ‘không thể yêu lại’.

Bốn chữ này, Tô Lương Mạt ở trong tù đã từng một lần rồi lại một lần tự nói với mình, sau khi ra tù, cô cũng làm rất tốt, nhưng nói cho cùng, cây kim kia cắm vào sâu như vậy, lại thủy chung vẫn lưu lại trong tim, không có cách nào phải bỏ sạch sẽ.

Ngày hôm sau, Sâm Mẩu tiên sinh phái người đến đàm phán, nghe nói tối hôm qua bị đả kích không nhẹ, lúc này vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Tô Lương Mạt buồn cười, cho Thụy chuẩn bị đồ đến bệnh viện thăm hỏi, khoản giao dịch này nói là cực kỳ thuận lợi, giá cả cũng hợp lý, xem ra Tương Hiếu Đường là có đại hỷ.

Lúc Tô Lương Mạt nói với Lưu Giản cô nguyện ý đính hôn, tâm trạng rất bình tĩnh.

Lưu Giản kích động ôm chặt cô, “Lương Mạt, từ nay về sau chúng ta cùng nhau sống thật tốt, xem Tương Hiếu Đường như một ngôi nhà hoàn chỉnh trọn vẹn của em.”

Đồng thời, một tấm thiệp mời đưa đến Thanh Hồ Đường.

Chiêm Đông Kinh mở tấm thiệp ra, nhìn nội dung bên trong có chút khó có thể tin, hẳn thậm chí còn nhìn lại một lần thứ hai nữa, cho đến khi xác nhận từng từ từng chữ ở bên trong đập vào mắt.

Tổng Các với Hàn Tăng nhìn nhau, chuyện này đã sớm truyền ra, không cần nhìn cũng có thể biết là Tô Lương Mạt muốn đính hôn với Lưu Giản.

Hàn Tăng liếc mắt xem xét thần sắc Chiêm Đông Kinh, thứ trong tay người đàn ông nặng nề ném cái ‘bịch’ về phía bàn trà.

“Kinh thiếu, bọn họ có ý gì, còn gửi thiệp mời đến cho ngài.”

“Tương Hiếu Đường có hỷ sự, các bang hội khác là cần phải tham dự, đây là quy củ.” Tổng Các hướng Hàn Tăng nháy mắt, cái miệng Hàn Tăng vốn là đáng đánh lại còn đi nhắc nhở bậy bạ.

Chiêm Đông Kinh một câu không nói, Hàn Tăng không nói gì nữa, không khí trở nên nặng nề cứng ngắt.

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn tấm thiệp mời kia, cầm lên sau đó từ từ xé nát trong tay.

Thiệp mời bị xé thành từng sợi từng sợi mảnh, sau đó ném xuống dưới chân.

Đôi con ngươi người đàn ông u ám thâm trầm, cũng theo cái màu đỏ kia mà trở nên quỷ quyệt khó dò.

Đính hôn, cũng chính là hai người muốn hoàn toàn dung nhập chung sống với nhau.

Hắn vung tay xuống, cho Hàn Tăng với Tổng Các lui ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, mũi chân niền tới niền lui đạp lên thiệp mời bị xé thành từng mảnh nhỏ, hẳn nhắc chân bước đến trước cửa sổ sát đất, bầu trời ngoài cửa sổ trong vắt, người đàn ông lạnh mặt, một chiếc

lá rụng bị gió thổi chậm rãi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, giống như tim của hắn, sau khi trống rỗng, rõ ràng cái gì cũng không còn thừa lại, nhưng vẫn có thể cảm giác thấy đau nhức.

Hắn chỉ hỏi bản thân mình một câu, có thể nhìn Tô Lương Mạt từ đây phải bỏ hắn sạch sẽ không?

Đáp án, là không thể.

Ngày đính hôn đến rất nhanh, Tô Lương Mạt bên này không có thân thích, mời đến đều là người trong các bang hội ở Ngự Châu, tất nhiên cũng không có quy củ hay nghi lễ gì phiền phức.

Cô ngồi trang điểm trước gương, Lý Đan với Lý Tư ngồi bên cạnh, hai tay Lý Đan đặt lên đầu vai Tô Lương Mạt, cô đứng sau lưng Tô Lương Mạt, “Căng thẳng không?”

“Không căng thẳng.”

Lý Tư cười nói, “Em cũng không nhìn ra chị Lương Mạt có chỗ nào căng thẳng, bình tĩnh giống như là tới tham gia tiệc đính hôn của người khác vậy.”

Lý Đan hướng Lý Tư liếc mắt, “Ra ngoài giúp đỡ đi, ngồi ở đây chỉ được cái nói nhiều.”

“Vốn dĩ là vậy mà,” Lý Tư đứng dậy, “làm gì có dáng vẻ của tân nương chứ, dù sao em cũng nhìn không thấy.”

Lý Đan xoay người, ánh mắt xuyên qua mặt gương nhìn Tô Lương Mạt, từ lúc đồng ý đính hôn với Lưu Giản đến hôm nay, thời gian gấp gáp không thôi, nhưng mà nếu bàn lại cũng không có gì cần chuẩn bị.

“Lương Mạt, cậu thật nghĩ thông suốt rồi?”

Tô Lương Mạt nhìn mặt gương tự trang điểm ỉnh, “Mình nghĩ thông suốt hơn bất kỳ ai khác, nếu mình cùng Lưu Giản đi đến một bước này từ sớm, Sâm Mẩu tiên sinh có lẽ cũng không dám ra tay trắng trợn với chúng ta như vậy.”

“Nhưng...”

Tô Lương Mạt kéo cong bờ môi, “Lý Đan, đừng nói nữa, mình không muốn nghe bất kỳ lời nào làm mình dao động.”

“Mình cũng vậy, hy vọng cậu ở một chỗ với Giản ca, không phải có một câu nói rất đúng sao? Tìm người đàn ông yêu mình luôn tốt hơn tìm người đàn ông mình yêu.”

“Có lẽ có một ngày, mình sẽ yêu anh ấy.”

Lưu Giản tốt như vậy, Tô Lương Mạt tự hỏi, cô vì sao lại không thể yêu?

Lý Đan giúp Tô Lương Mạt thu dọn mấy thứ trong tay, thời gian hai năm tối tăm âm u kia quá khó khăn, Tô Lương Mạt cần ánh dương quang thích hợp soi rọi làm dịu, cùng là hai người đàn ông đen tối cực hạn, Lý Đan cảm thấy Lưu Giản so với Chiêm Đông Kinh còn có trái tim ấm áp hơn.

Tô Lương Mạt trang điểm xong xuôi đi ra khỏi phòng thay đồ, đại đa số người nhận được thiệp mời đêm nay đều đến.

Cô mặc váy cưới màu trắng đứng trước đầu cầu thang, liếc nhìn đồng hồ, Lưu Giản vẫn còn chưa tới.

Trường hợp quan trọng như vậy, Lưu Giản sẽ không cố ý đến trễ, nhưng chỉ chưa đến nửa tiếng nữa là bắt đầu.

Tô Lương Mạt mang giày cao gót đi xuống dưới lầu, Lý Đan đi lòng vòng, cô ấy đi đến trước mặt Tô Lương Mạt, “Chiêm Đông Kinh với thuộc hạ của hắn ta một người cũng không đến.”

“Không đến càng tốt.”

“Lương Mạt, cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Tương Hiếu Đường có chuyện lớn như vậy, nhìn chung mà nói tất cả đều phải tham gia, Chiêm Đông Kinh cho dù trong lòng không thoải mái thế nào, dựa vào thủ

đoạn của hắn ta cũng sẽ cho thuộc hạ đến, sao mình lại cảm thấy không ổn?” Lý Đan liếc thấy Lưu Giản còn chưa xuất hiện, cũng dừng xảy ra chuyện gì mới tốt.

Tô Lương Mạt nghe lời Lý Đan nói, cũng thấy có dự cảm bất thường.

Cô nhấc làn váy đi ra ngoài, định gọi điện thoại cho Lưu Giản, ngược mắt lại thấy một tên thuộc hạ của Lưu Giản vội vàng vàng từ bên ngoài chạy tới, Tô Lương Mạt nắm chặt điện thoại di động trong lòng bàn tay.

“Tô tỷ, không xong rồi.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hôm nay là ngày giao nhận hàng hóa với Sâm Mẩu tiên sinh, nhiều vũ khí như vậy, thật không ngờ ở hiện trường lại có một chiếc xe tải xông tới, phát nổ tại chỗ, bây giờ bến tàu bị hủy rồi, hàng của chúng ta cũng không còn, càng chết người hơn mà đến cảnh sát cũng đã xuất động.”

Tô Lương Mạt cả kinh, không nghĩ tới chuyện lại bị phá rối ra ồn ào như vậy, “Vậy Lưu Giản đâu?”

“Lão Đại tự mình đi nhận hàng, lúc tôi trở lại các huynh đệ vẫn còn đang tìm, cũng không liên lạc được với ngài ấy.”

113. Chương 118: Chiêm Đông Kinh chết rồi, Lương Mạt, Em Có Vui Không?

Chương 118: Chiêm Đông Kinh chết rồi, Lương Mạt, em có vui không?

Những lời này nghe vào tai, không khỏi làm người ta sợ đến mất hồn mất vía.

Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy váy cưới ở trên người càng lúc càng chặt cứng khiến cô hít thở cũng khó khăn, cô đứng ở đầu cầu thang, tầm mắt nhìn ra ngoài mông lung bị phá thành từng mảnh nhỏ, Lý Đan ở bên cạnh cô ra sức gọi, “Lương Mạt!”

Tô Lương Mạt hoàn hồn kéo làn váy lên sải bước chạy ra ngoài.

Lý Đan với Thụy theo sát phía sau, Tô Lương Mạt cũng không đợi ai, ngồi vào trong xe liền phát động cơ tự mình lái đi, người phía sau chỉ đành phải lên chiếc xe khác.

Xe chạy thẳng một đường về hướng bến tàu, từ xa liền nhìn thấy từng đạo từng đạo đèn xe cảnh sát màu đỏ lập lòe vây quanh bến tàu khiến người khác đau mắt, còn bị phong tỏa, Tô Lương Mạt mở cửa sổ ra, mùi khói và thuốc súng gay nồng chưa kịp tán đi, phóng tầm mắt nhìn ra có thể thấy được nhiều chỗ bị cháy, vụ nổ rất nghiêm trọng, đèn đường đều bị đánh vỡ thành mảnh nhỏ.

Cô dừng xe bên ngoài bến tàu.

Ngón tay run rẩy bấm số điện thoại của Lưu Giản, không có người nhận máy.

Tô Lương Mạt đẩy cửa xe, trong bến tàu toàn là cảnh sát, cô không kiềm nén được lo lắng trong lòng, Vệ Tắc đang phụ trách hiện trường, lúc cầm lấy bộ đàm chỉ huy nhìn thấy Tô Lương Mạt thất thần ngơ ngác đang đi tới.

Vệ Tắc nhìn váy cưới ở trên người cô, bước lên trước vài bước, “Lương Mạt, sao em lại đi đến bên này?”

Trong giọng nói hàm chứa run rẩy đè nén.

Tô Lương Mạt tất nhiên sẽ không để lộ nội tình, “Em, em đi ngang qua đây, đây là bến tàu của Tương Hiếu Đường, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Nguyên nhân cụ thể vẫn còn đang điều tra,” Vệ Tắc nhìn cô kỳ quái, “Lương Mạt, em mặc lễ phục như thế này vừa đúng lúc đi ngang qua đây?”

Tô Lương Mạt nắm chặt làn váy, nhìn thấy nhân viên cảnh sát đem mấy cỗ thi thể đặt xuống mặt đất, cô không đành lòng nhìn tiếp, rồi lại khẩn trương muốn biết được tin tức Lưu Giản, “Vệ Tắc, hôm nay em đính hôn với Lưu Giản.”

Trên mặt Vệ Tắc không giấu được kinh hãi, “Em với hắn?”

Nhìn thấy bộ dạng Tô Lương Mạt thất thần, Vệ Tắc thay đổi ngữ khí, “Vệ hắn đâu rồi?”

Tô Lương Mạt đi đến trước mấy cỗ thi thể, tro bụi bám trên mặt có chút khó nhìn rõ khuôn mặt, trong lòng Tô Lương Mạt siết chặt từng trận nói tiếp, Vệ Tắc nhìn chăm chăm bóng lưng cô, “Không ngờ sẽ xảy ra chuyện trắng trợn như vậy, mua bán vũ khí đúng là chuyện lớn, lát nữa nhất định sẽ kinh động tới báo giới, Lương Mạt, em mau mau rời khỏi đây đi.”

Tô Lương Mạt quét mắt quanh một vòng, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

“Lương Mạt,” Vệ Tắc từ phía sau gọi cô, “vì sao em càng đi càng xa?”

Tô Lương Mạt dừng bước chân, không lên tiếng, mép váy cười màu trắng quét qua đồng xi măng bừa bộn không chịu nổi, lộ ra loại mỹ cảm trong trẻo vắng lặng giữa bầu trời đêm màu đen, cô đi ra ngoài bến tàu, Lý Đan với Thụy cũng chạy tới.

“Lương Mạt, điện thoại của cậu đâu?”

Tô Lương Mạt chỉ chiếc xe dừng ở lề đường.

“Giản ca không sao, dùng điện thoại di động của người khác gọi cho cậu cũng không được.”

“Không sao? Anh ấy ở đâu?” Tô Lương Mạt vội vàng hỏi.

Lý Đan giữ chặt tay Tô Lương Mạt dẫn cô sang một bên, “Chỉ ở gần đây thôi, chúng ta đi.”

Lưu Giản cùng mấy tên thuộc hạ bây giờ đang ở một kho hàng mới xây cách đó không xa, Dương Lộ mang theo người từng giây từng phút quan sát tình hình ở bến tàu bên kia.

Tô Lương Mạt vội vàng tiến đến, Lưu Giản đứng trước lan can bên bờ biển hút thuốc, cô thở ra một hơi rồi nhẹ nhàng bước lên trước, “Đã không có việc gì, sao anh vẫn không trở lại?”

Lưu Giản hưng hăng hít một hơi thuốc, xoay đầu nhìn Tô Lương Mạt, anh vẫn mặc bộ quần áo lúc ra khỏi cửa kia, dự định nhận xong hàng chạy đến buổi lễ đính hôn thay lễ phục, lúc này áo sơ mi màu trắng nhăn nhúm dán lên người, vết bẩn màu xám tro gần như làm gương mặt tuần lãng tà mị của người đàn ông bị vùi bên trong, “Cảnh sát nhất định sẽ tra được đến trên người anh, buôn bán vũ khí, một khi định tội...”

“Sẽ không đâu, anh làm việc cẩn thận như vậy,” Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Lưu Giản, để gió biển tùy ý tấp vào mặt, “lần này là lần hợp tác đầu tiên với Sâm Mẩu tiên sinh, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, sau này e là ông ta sẽ đề phóng chúng ta, Lưu Giản, việc này nhất định là Chiêm Đông Kinh cho người làm ra.”

Lưu Giản nhìn xuống mặt biển tĩnh lặng, không nói gì.

Tô Lương Mạt biết trong lòng anh không dễ chịu, “Không sao cả, sau này sẽ còn có cơ hội khác, huống hồ nếu như Chiêm Đông Kinh thật sự cố ý phá hoại, chúng ta phòng cũng không phòng được.”

“Đúng, đúng là hắn làm.”

“Em đã nói mà, người như anh ta chuyện gì mà không làm được, đừng để ở trong lòng.”

Ngón tay Lưu Giản kẹp điếu thuốc, nửa người trên nhào ra khỏi rào chắn, chiếc cẩu thon gọn quay về phía Tô Lương Mạt, “Tối nay là Chiêm Đông Kinh đích thân ra tay, một chiếc xe tải như vậy, lúc xông vào bến tàu đánh bay cả cửa sắt, phía trên tràn đầy dầu hỏa, đám thuộc hạ chỉ dám nổ súng về phía lớp xe, Chiêm Đông Kinh với người của hắn cũng ở trên biển, chấn động lúc nổ tung quá mạnh. Người Dương Lộ mang theo chỉ có thể ném từng hộp thuốc súng lên trên tàu của hắn, sau đó, cả con tàu của hắn đều bốc cháy thành tro!”

Cho đến khi Tô Lương Mạt nghe xong chữ cuối cùng, trên mặt mới hiện lộ vẻ khiếp sợ.

Ánh mắt Lưu Giản không hề chớp nhìn cô chăm chăm.

Tô Lương Mạt khẽ động động khóe miệng chết lặng, “Giản, đừng nói đùa nữa, gieo họa lưu lại ngàn năm, nếu như anh ta thực sự chết rồi thì tốt, sau này chúng ta cũng có thể thuận buồm xuôi gió.”

“Anh không có gạt em, lúc ấy trên mặt biển còn bị đốt đến cháy đỏ hừng hực, lúc em chạy đến không phát hiện thấy sắc trời đã thay đổi một nửa rồi sao?”

Tô Lương Mạt lúc ấy chỉ lo lái xe, hướng hồ lúc cô đuối tới bến tàu ngọn lửa kia đã sớm tắt, cô quay đầu lại, Lưu Giản ném tàn thuốc trong tay xuống mặt biển mênh mông, phía trên đầu lọc còn mang theo khói trắng, bị sóng biển lăn tăn cuốn một vòng, nháy mắt biến mất không còn gì.

Tô Lương Mạt không biết còn có thể có phản ứng gì khác, cô gật gật đầu, “À.”

Tâm tình Lưu Giản bắt đầu bực bội, lại rút một điều thuốc châm lửa, “Người hấn mang theo không nhiều, nếu không Dương Lộ cũng sẽ không thuận lợi, bây giờ tốt rồi, chết không toàn thây, đến lúc đó cứ đem chuyện vũ khí đổ lên người hấn, cảnh sát cũng sẽ không tra ra được anh bên này.” Lưu Giản đứng thẳng, quét tầm mắt về phía cô, “Lương Mạt, chúng ta đi thôi.”

“Tổng Các đầu, Hàn Tăng đầu, bên cạnh anh ta không phải còn có bọn họ sao?”

Lưu Giản chỉ tùy ý dừng bước chân xoay người nói, “Cũng không biết rõ rốt cuộc hấn có đem theo bọn chúng không, theo đó mà nói, cũng là cùng chết.”

Hai tay Tô Lương Mạt không biết phải để ở đâu, mười ngón tay nắm chặt lan can sau đó buông lỏng, cô hướng Lưu Giản cười cười, sau đó xoay người.

Sắc mặt Lưu Giản cũng không tốt, hung hiểm mà nặng nề, anh tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Chợt nghe thấy một hồi âm thanh từ phía sau truyền đến, “Giản.”

Lưu Giản xoay người, nhìn thấy Tô Lương Mạt không nhúc nhích đứng ở đó.

“Sao vậy?”

Hai chân Tô Lương Mạt dưới làn váy cố gắng bước về phía trước, nhưng vẫn đi được rất chậm, Lưu Giản quay trở lại trước người cô, Tô Lương Mạt nắm chặt cánh tay anh, “Em đi không được.”

Lưu Giản lạnh mặt, “Là bởi vì nghe được tin này sao?”

“Không phải vậy.” Ngoài miệng Tô Lương Mạt từng câu từng chữ thậm chí cũng không hề nhắc đến Chiêm Đông Kinh, “Có thể là trên đường đến đây liên tục đạp chân ga quá gấp.”

Lưu Giản rũ rèm mắt nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn của Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, em nói hấn có phải rất đang chết không?”

Cô một lúc lâu không lên tiếng, sau khi cô ra tù có khi nào chưa từng muốn khiến Chiêm Đông Kinh chết?

Nơi cổ họng Tô Lương Mạt lan tràn vị đắng ngắt, giống như không cẩn thận ném phải mật đắng, Lưu Giản vẫn chờ câu trả lời của cô, Tô Lương Mạt dùng một loại thanh âm gần như là tuyệt tình nói ra, “Phải.”

“Vậy tốt, chúng ta đi.”

Lưu Giản trở tay nắm chặt bàn tay Tô Lương Mạt, tốc độ bước chân cực kỳ nhanh, gần như lôi Tô Lương Mạt đi thẳng một đường, hai chân cô thực sự không giữ vững được, ngón tay bị Lưu Giản gắt gao nắm chặt phát ra màu trắng xanh. Lưu Giản cũng không hề quay đầu lại, Tô Lương Mạt ngửi được hơi gió biển mang theo mùi máu tươi làm người ta muốn nôn mửa, cô quay đầu lại liếc nhìn, mặt biển vẫn cực kỳ tĩnh lặng êm ả như thường, bất thành tình, lại giống như mãnh thú há to cái miệng đầy máu mà nhào tới, Tô Lương Mạt rùng mình một cái, lại không có dũng khí nhìn thẳng.

Lý Đan với Thụy nói lỏng đứng trước cửa kho hàng nói chuyện, thấy hai người đi đến, Lý Đan nhìn Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy?”

“Không có gì.” Tô Lương Mạt cố gắng trấn định, nói với Lưu Giản ở bên cạnh, “nếu anh đã không sao, bây giờ chúng ta đến buổi lễ vẫn còn kịp.”

Thụy nói thêm một câu, “Lương Mạt, bây giờ cũng sắp mười giờ rồi, hơn nữa tin tức bên này truyền đi rất nhanh, buổi lễ bên đó nhất định đã giải tán rồi.”

“Ồ.” Tô Lương Mạt không có cân nhắc đến cái này, nghĩ đến cái gì liền nói cái đó, tốc độ suy nghĩ của đầu óc vẫn cần không nổi cái miệng.

Lưu Giản lại biết cô khác thường như vậy là vì cái gì, “Chuyện đính hôn trước hết để đó đã.”

Lý Đan với Thụy nhìn nhau, “Lễ đính hôn cũng đã bố trí xong rồi, có cần dứt khoát chuyển sang ngày mai luôn không?”

“Sắp tới có khả năng sẽ gặp phải phiền phức, hay là từ từ rồi tính đi.” Về mặt Lưu Giản nghiêm túc, nói xong câu này rồi ngẩng đầu nhìn về phía đằng xa, Lý Đan chú ý đến thần sắc Tô Lương Mạt, lại thấy cô giống như không hề để tâm, không chỉ một câu chưa nói, cô đứng ở đó cả người lại càng có vẻ không ổn, Lý Đan tiến lên đi đến cạnh cô, “Nếu bên này đã không sao rồi, chúng ta đi về trước thôi.”

Lưu Giản buông bàn tay nắm tay Tô Lương Mạt, “Các cô đưa cô ấy trở về, tôi còn phải ở lại đây xử lý chút chuyện.”

“Được.”

Lý Đan cùng Thụy đưa Tô Lương Mạt rời đi, cho đến khi ngồi trên xe, lái đi được một đoạn rồi, Lý Đan mới dè dặt mở miệng, “Lương Mạt, cậu làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt khẽ ngẩng đầu, “Cái gì làm sao?”

“Cậu rất không ổn, thật sự rất không ổn.”

“Nói mò.”

Thụy ngồi ở bên cạnh Tô Lương Mạt, “Ngay cả chúng tôi cũng có thể nhìn ra, chứ nói gì đến Giản ca, những chuyện này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến chuyện đính hôn, hơn nữa lúc Giản ca nói muốn để từ từ rồi tính, cô lại không nói một câu nào cả.”

Tô Lương Mạt vô lực tựa đầu vào cửa xe, “Chiêm Đông Kinh chết rồi.”

“A?”

“Cái gì?” Phản ứng đầu tiên của Lý Đan là không tin, “Không thể nào, hẳn nếu có thể chết dễ dàng như vậy thì tốt rồi.”

“Ai nói vậy?”

“Lúc ấy trên biển có một con tàu phát nổ, anh ta chính là ở trên đó.”

Thụy trầm tư một lát, “Lúc tôi vừa mới đến, quả thật nghe nói hiện trường rất thê thảm, mấy cái tàu trên biển đều nổ.”

“Mình vẫn cảm thấy khả năng này rất nhỏ.” Lý Đan xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Tô Lương Mạt, “Cứ chờ thử xem, ngày mai nhất định liền có tin tức.”

“Lý Đan, anh ta chết thì cứ chết đi, mình cũng chẳng có gì khổ sở.”

Thụy với Lý Đan nhìn mắt nhau, ai cũng không nói lời nào, Tô Lương Mạt cũng muốn miễn cưỡng đến nước này rồi, đau đớn đến thương tâm tuyệt vọng, bộ dáng của cô ngay cả lời Lưu Giản nói cái gì cũng không nghe lọt, còn nói không khổ sở?

Lý Đan nắm chặt tay lái, “Lương Mạt, chúng ta đi đâu?”

“Trở về sông bài đi.”

Xe một đường theo đêm tối trở về, sau khi trở lại sông bài, không khí huyền ảo ồn ào bên trong nháy mắt ập đến, Lý Đan đẩy Tô Lương Mạt cho cô lên lầu, “Chuyện bên này để bọn mình xử lý.”

Cô cứng ngắc trở lại phòng nghỉ, cởi hết áo váy đứng dưới vòi hoa sen, Tô Lương Mạt đóng chặt hai mắt, ngược mặt nghênh đón từng đợt nước hữu lực mà lạnh như băng.

Cô ngược lại không có khóc, lý trí quẩn lấy đau đớn cùng khó chịu đang dâng lên trong lòng, hai tay Tô Lương Mạt đè ép mi mắt, cả người rơi thẳng lên vách tường.

Hai mắt cùng cánh mũi đều mỗi nhừ căng trướng khó chịu, cô khẽ nức nở, lại gắt gao cắn chặt môi.

Chiêm Đông Kinh có chết hay không có liên quan gì đến cô?

Cô hận hắn, ở trong lòng đã từng nói không hề yêu hắn, cô có thể đối với hắn thấy mà như không thấy, tổn thương quá sâu, đối với bù đắp cùng cường ngạnh của hắn cô cũng có thể tiêu điều cự tuyệt, bởi vì những cái đó là hắn đáng nhận lấy, cô đem thống khổ cùng hành hạ trả lại cho hắn không có gì sai.

Nhưng mà, hắn chết rồi, thì bây giờ không còn người này nữa.

Cô hận cũng không còn cách nào hận tiếp được nữa, theo thời gian, loại cảm giác đục xương khoét tim này sẽ từ từ biến mất chứ?

Tô Lương Mạt nắm chặt tay thành quyền, hung hăng đánh tới phía vách tường.

Cô đã không còn yêu nữa, bây giờ đến hận cũng không còn nữa rồi, cô nỗ lực bước ra ngoài muốn bắt đầu lại lần nữa còn có ý nghĩa gì?

Tô Lương Mạt cắn chặt môi dưới, không cảm giác thấy được đau nhức lan tràn nơi khóe mắt cánh môi, cô nghẹn ngào ngồi bệt dưới sàn nhà, thì ra, cuộc sống mới mà cô với Lưu Giản từng nói, cũng phải được dựng nên từ phần thù ghét Chiêm Đông Kinh thủy chung vẫn luôn tồn tại trong lòng kia.

Cô ngược đầu, nước mắt dung nhập chảy qua khuôn mặt.

Toàn thân cô không còn chút sức lực nào, yêu thì không thể, mà hận cũng không thể, cô bất quá chỉ là một cái xác không hồn, linh hồn cùng tâm trí của cô cho dù có bị chính cô giam cầm, nhưng cũng sẽ có lúc không khống chế được, Tô Lương Mạt ngồi dưới sàn đất hồi lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng đập cửa truyền đến không ngừng.

Cô dùng áo choàng tắm tùy tiện bao lấy thân thể, cố gắng chống người dậy từng bước một đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt mở cửa ra, Lý Đan chen lấn tiến đến, “Gọi cậu cả nửa ngày...”

Lý Đan sờ sờ lên người cô, “Lạnh như vậy, cậu không muốn sống nữa rồi.”

Tô Lương Mạt dùng khăn lông lau tóc, “Không còn sớm nữa, sao cậu vẫn chưa ngủ?”

“Cậu như vậy mình có thể ngủ yên được không?”

“Mình cũng không có việc gì.”

Lý Đan cùng cô đi đến trước giường, “Lương Mạt, cậu không cần gạt mình, chúng ta cùng chung sống hai năm rồi, như hình với bóng, cậu có thể gạt được tất cả mọi người nhưng không gạt được mình, đừng như vậy.”

Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường không nhúc nhích, Lý Đan đi đến lau tóc cho cô, “Hắn đã chết rồi, không phải nên như vậy sao? Huống hồ sau khi cậu ra tù, có nhiều lần nhìn thấy hắn và thần chết thoáng lướt qua nhau.”

“Mình không biết.” Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, “Cậu đừng hỏi mình nữa.”

Lý Đan thở dài, “Ngủ một giấc đi, chuyện ngày mai ngày mai hãy nói.”

Tô Lương Mạt không muốn có người khác ở đây lúc này, “Cậu đi ra ngoài đi, mình buồn ngủ.”

“Được.”

Trước khi Lý Đan rời đi, nhìn về phía căn phòng, cô thấy Tô Lương Mạt cuộn tròn chăn đơn co rúc một góc giữa giường lớn, cái bộ dáng đó rất bất lực.

Lý Đan không hề do dự đi ra khỏi phòng, lái xe thẳng đến Thanh Hồ Đường.

Tổng Các với Hàn Tăng đều ở đây, Chiêm Đông Kinh ngồi trong phòng ở biệt thự, Tổng Các đang nói chuyện tối nay, “Phía chính quyền nhất định sẽ tạo áp lực, địa điểm lựa chọn mặc dù là bến tàu, nhưng bên cạnh vẫn có một toà điện tháp bị liên lụy, truyền thông đã lập tức đưa tin, Kinh thiếu, Tương Hiếu Đường bên này sẽ phiền toái không ít.”

“Lưu Giản bên kia động tâm tư chủ ý gì tôi còn không biết sao? Dã tâm của Tương Hiếu Đường không phải nhỏ...”

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Lời Chiêm Đông Kinh bị cắt đứt, Hàn Tăng hướng phía ngoài rống lên, “Chuyện gì, không phải là bảo các người không có việc gì đừng có quấy rầy sao?”

Tổng Các nhắc chân đi ra ngoài, “Tôi đi xem thử.”

Hắn kéo cửa ra, nhìn thấy một tên hộ vệ đứng ngoài, “Xảy ra chuyện gì?”

“Có một cô gái nói muốn gặp Kinh thiếu.”

Chiêm Đông Kinh đi tới trước cửa, phản ứng đầu tiên của hắn là Tô Lương Mạt, “Để cô ấy vào đi.”

Tương Hiếu Đường xảy ra chuyện lớn như vậy, lại quấy rối lễ đính hôn của cô, Chiêm Đông Kinh đã tính trước cô sẽ đến khởi binh vẫn tội.

Chiêm Đông Kinh và Hàn Tăng ở lại trên lầu, để cho Tổng Các đi xuống trước.

Tổng Các đi vào phòng khách, mới phát hiện lại là Lý Đan.

“Sao cô lại đến đây?”

“Chiêm Đông Kinh đâu?” Lý Đan nhìn quanh bốn phía, nơi này làm gì có chỗ nào giống như có người vừa mới chết, Tổng Các tiến lên mấy bước, “Bây giờ đã hơn nửa đêm cô chạy tới, chỉ vì tìm Kinh thiếu?”

“Không liên quan đến anh.”

Tổng Các ra hiệu cô ngồi xuống, hai người còn chưa nói được mấy câu, Chiêm Đông Kinh với Hàn Tăng đi xuống.

Lý Đan nhìn thấy hắn về mặt liền kích động, “Anh quả nhiên chưa chết.”

Một câu không đầu không đuôi này, trong nháy mắt nhen nhóm tính khí nóng nảy của Hàn Tăng, “Mẹ, giờ này chạy đến đây lại còn nói loại lời này, cô muốn chết à.”

Lý Đan hừ lạnh, xoay người định rời đi.

“Cản cô ta lại.” Chiêm Đông Kinh đi thẳng đến ghế sofa trước mặt.

Hộ vệ trước cửa đưa tay cản đường đi của Lý Đan, cô không thể không xoay người nhìn về phía đám người trong phòng khách.

“Cái gì gọi là ‘tôi quả nhiên chưa chết’?”

“Lúc tôi với Lương Mạt chạy đến bến tàu, có người nói với cô ấy, anh ở trên con tàu bị nổ, còn nói anh bị nổ chết rồi.”

Chiêm Đông Kinh trầm ngâm một lát, “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Lý Đan suy nghĩ một chút, “Cô ấy đang ở sông bài.”

“Cô ấy biết cô tới đây không?”

Lý Đan đoán không ra ý tứ trong lời nói của Chiêm Đông Kinh biểu đạt cái gì, cô lắc lắc đầu.

“Có phải cô ấy cũng tưởng rằng tôi chết rồi?”

Lý Đan cảnh giác nhìn Chiêm Đông Kinh không nói thêm gì nữa, trực giác đang mách bảo cô, nói thêm một chữ dường như sẽ có chuyện gì đó sắp phát sinh, Lý Đan nhìn hộ vệ cản trở bên cạnh, đối phương hiển nhiên không có ý tứ cho cô rời đi theo lời của Chiêm Đông Kinh.

“Muộn như vậy đến quấy rầy Kinh thiếu, là tôi cần nhắc chưa chu toàn, nhìn thấy anh không sao thì tốt rồi.” Lý Đan nói lời khách sáo.

Chiêm Đông Kinh lướt qua bàn trà đi về phía cô, “Không đúng, cô chắc hẳn cũng ước gì tôi có thể chết sớm, nếu không có chuyện gì, cô sẽ không chạy đến Thanh Hồ Đường xác nhận rốt cuộc tôi có còn sống không.”

Một ý niệm bỗng dưng quét qua đầu hần, khẩu khí nói chuyện của Chiêm Đông Kinh ngay lập tức kích động, “Có phải Tô Lương Mạt, bây giờ cô ấy rất không dễ chịu?”

“Không có!” Lý Đan đáp lại dứt khoát, “Cô ấy biết anh xảy ra chuyện sau đó không có phản ứng gì, cô ấy rất ổn.”

Chiêm Đông Kinh vài ba bước tiến tới gần Lý Đan, khí thế dọa người làm Lý Đan không khỏi lùi lại một bước dài.

“Nếu như cô ấy thật sự như cô nói vậy, cô vì cái gì hơn nửa đêm xông tới đây?”

“Tôi...” Lý Đan á khẩu không trả lời được, là cô quá kích động rồi, “tôi chỉ là muốn xác nhận thử.”

“Cô dựa vào cái gì đến xác nhận tin tôi chết hay chưa? Lại nói không cần chờ bao lâu, nhiều lắm là mấy tiếng đồng hồ, nếu tôi thật chết rồi, ngày mai cả Ngự Châu sẽ truyền đi sôi sục, nếu không phải người cô quan tâm đang bị cái gì đó giày vò, cô sẽ chạy đến chỗ này?”

Lý Đan nói không ra lời, chỉ là lắc đầu.

Chiêm Đông Kinh cầm lấy chìa khóa xe trên bàn trà đi ra ngoài, Lý Đan không tự chủ được đi lên kéo cánh tay hần, “Anh đừng có chen vào làm xáo trộn cuộc sống của cô ấy nữa được không?”

Chiêm Đông Kinh hất tay cô một cái, “Là cô ấy không có lúc nào không ở đây chen vào trong cuộc sống của tôi, tránh ra!”

Lý Đan lão đảo mấy cái, Tổng Các vừa vặn ôm lấy eo cô.

Nhìn thân ảnh Chiêm Đông Kinh sải bước rời đi, Lý Đan còn định tiến lên đuổi theo, Tổng Các kéo tay cô lại, “Chuyện đã đến nước này rồi, cô đuổi theo còn có tác dụng sao? Cho dù bị một ngọn núi đè lên trên người, Kinh thiếu cũng vẫn cứ xông đi, cô bớt tốn khí lực đi.”

Lý Đan tức đến nghiêng răng ken két, nhưng lại nhớ đến bộ dáng khó chịu của Tô Lương Mạt, bây giờ xác định Chiêm Đông Kinh không chết, có được xem là một tin tức an ủi tốt không?

Lý Đan chưa từng nói qua chuyện yêu đương, cô nào biết bên trong này thì ra cũng phức tạp lắm lẫn, mâu thuẫn cực hạn.

Hàn Tăng uống hộp nước, ánh mắt rơi vào cánh tay Tổng Các đang ôm Lý Đan, “Khụ khụ, cái kia, Tổng Các, hơn nửa đêm rồi, hay là cậu tiễn người ta trở về đi?”

Lý Đan trừng mắt với hần, không ra làm sao cả.

Hàn Tăng rút cổ một cái, hần một tên đại què màu cũng chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng mà cái đề nghị này cũng không có tệ mà.

Tổng Các tự nhiên thu tay lại, “Tôi đưa cô về.”

“Không cần!”

“Kinh thiếu nhất định đến sông bài, tôi cũng muốn đi qua đó.”

Nghe hần nhắc nhở một câu, Lý Đan liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tô Lương Mạt cuộn người trong chăn không phát ra chút động tĩnh, bên ngoài thì thoảng có tiếng bước chân qua lại, cô trợn tròn mắt, trong phòng ngủ không có bật đèn, bốn phía tối đen như mực đưa tay không thấy năm ngón.

Mà lúc này Chiêm Đông Kinh, chỉ thực sự muốn gặp cô, về phần phải nói những cái gì nên có phản ứng như thế nào hết thấy hần đều không hề để tâm. Trái tim của hần bởi vì khẩn trương mà nhảy lên lơ lửng, vốn là hy vọng không thể bắt được lúc này lại nằm đầy tràn trong lòng bàn tay, tốc độ xe cũng theo đó càng lúc càng nhanh, đến cửa sông bài, đánh đuôi xe một cái trực tiếp dừng thẳng, cũng không quản rút cuộc ngăn cản bao nhiêu cái xe đằng sau.

Tô Lương Mạt đầu đầu muốn nứt ra, nghe thấy từng trận tiếng đập cửa nối tiếp truyền tới, cô không muốn để ý, nhưng tiếng đập cửa này thủy chung không chịu ngừng nghỉ, Lý Đan chắc là vẫn không yên lòng về cô, Tô Lương Mạt gắng sức chống người dậy, vén chăn lên đi tới.

Cô không có nghĩ nhiều, đưa tay kéo cửa ra.

Ngọn đèn trên hành lang đâm vào đôi con mắt sưng đỏ của cô, cô không kịp thích ứng đưa tay cản lại ánh sáng, mi mắt bị đè ép nhìn thấy một đôi chân thon dài, được bao bọc trong chiếc quần tây đen thẳng tắp mà khuôn mẫu, Tô Lương Mạt trừng mở hai mắt, chờ đến khi có thể thích ứng được chút ít mới lần nữa ngẩng đầu lên.

Lần này, liền nhìn rõ ràng rãnh mạch người bị ngăn cách trước cánh cửa.

Ngũ quan, hình dáng, khuôn mặt.

Nước mắt không khống chế được rơi xuống, hần biến thành quỷ rồi.

Tô Lương Mạt khê mở miệng, khổ sở khó nhìn, “Vì sao vẫn còn muốn quần lấy tôi, không chịu buông tha cho tôi?”

“Em muốn tôi buông tha em sao?” Giọng nói người đàn ông trầm mạch, mang theo hơi thở hầm hập lúc sắp bước chạy đến.

“Muốn.”

“Đừng mơ tưởng!” Chiêm Đông Kinh đưa tay đẩy, cả người Tô Lương Mạt ngã ra sau, thân thể người đàn ông cao lớn cường tráng theo đó tùy ý tiến lên, “Tôi có thành quỷ cũng sẽ không buông tha em đâu!”

Tô Lương Mạt đập lưng vào vách tường, lực va đập cứng rắn làm cô đau đến nhú máu, ý thức cũng từ từ khôi phục thanh tỉnh lại, cô có thể nhìn thấy nho nhỏ thú, nhưng không thể động chạm tiếp xúc thân thể với nó, nhưng Chiêm Đông Kinh đẩy nhẹ cô một cái kia cảm giác rất thật, đau đớn sẽ không gạt người.

Cô đưa tay muốn bật đèn, Chiêm Đông Kinh trước cô một bước, hần móc chân một cái, cánh cửa không cần bao nhiêu lực đóng lại, hần đưa tay phải chế trụ gáy Tô Lương Mạt, nụ hôn cấp bách làm Tô Lương Mạt bị vây trong lồng ngực hần không có chỗ nào né tránh, hai tay cô chống cự trước ngực hần, Chiêm Đông Kinh cường ngạnh vặn bung hai tay cô ra để cho cô ôm chặt thắt lưng của hần, thân thể càng không khiêng nề gì mài sát Tô Lương Mạt, môi của hần nụ hôn của hần đều nóng hổi, hần cạy đôi môi run rẩy của Tô Lương Mạt quần lấy cô, bên trong có chứa cả khao khát thăm dò cùng chiếm đoạt.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 119: Cường hôn mạnh sờ (yêu là hành hạ)

114. Chương 119: Cường Hôn Mạnh Sờ (yêu Là Hành Hạ)

Chương 119: Cường hôn mạnh sờ (yêu là hành hạ)

Lý trí từng chút từng chút thức tỉnh, Tô Lương Mạt mở to hai mắt, đã có thể chắc chắn Chiêm Đông Kinh không chết.

Nụ hôn của hắn gần như cắn xé, vừa giống như xem cô là kẻ có mối thâm thù huyết hải, đầu lưỡi bị cắn đến đau đớn, Tô Lương Mạt ‘ưm’ thành tiếng, bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Chiêm Đông Kinh đè cô cực kỳ chặt, phần lưng cô bị đè ép thành một đường thẳng tắp, không thể lui được nữa, Chiêm Đông Kinh dùng hai vai của mình chống giữ cô, hai tay hung hăng bóp chặt eo cô, Tô Lương Mạt đập đập hai chân mấy cái, người đàn ông này là quyết tâm không buông tay, hai tay hắn từ sau lưng ôm lấy thân thể gầy yếu của cô dung nạp chặt chẽ vào trong lồng ngực rắn chắc.

Hơi thở nóng rực thân mật lưu luyến chảy xuôi bên vành tai, chọc vào lòng người khác ngứa ngáy khó nhịn, sau khi bị thương suy sụp, khí lực toàn thân Tô Lương Mạt như bị rút tận, hô hấp cũng ở trong nụ hôn cuồng nhiệt bá đạo của Chiêm Đông Kinh dần dần thêm yếu ớt, cô nắm chặt nắm tay đánh đắm ở sau lưng hắn, Chiêm Đông Kinh khó tán dục vọng, nhưng vẫn là buột thân thể của mình kéo lui ra chút ít.

Tô Lương Mạt thở hổn hển, trong bóng tối ai cũng nhìn không rõ thần sắc của đối phương.

Cô dán chặt vách tường, nhưng hai tay Chiêm Đông Kinh vây hai bên người cô, không để cho cô cơ hội lui lại dù chỉ một bước.

“Sao anh lại đến đây?”

“Lý Đan đến Thanh Hồ Đường xác nhận rốt cuộc có phải tôi chết rồi hay không, tôi còn không biết tin tôi đã tử vong, cho đến lúc này khi em mở cửa, trong nháy mắt tôi nhìn thấy em...”

Tô Lương Mạt vô thức nhắm chặt hai mắt lại, bộ dạng này của cô, cho dù là ai đi nữa cũng có thể nhìn ra trước đó đã khóc.

Chiêm Đông Kinh vươn hai tay bưng mặt cô, “Lương Mạt, bây giờ em đã nhìn thấy rõ ràng chưa?”

Tô Lương Mạt đẩy tay của hắn ra, “Anh vì sao không dứt khoát chết đi cho xong?”

Bên tai một hồi trầm lặng, nường theo bốn chữ ‘khẩu thị tâm phi’ phát ra từ miệng Chiêm Đông Kinh, môi của hắn lại lần nữa che môi cô lại, Tô Lương Mạt lại bị thiêu đốt trong không khí kích tình và nóng rẫy như vậy mà từ từ tỉnh táo lại.

Cô giãy giụa phản kháng vô lực, cả người liền mềm nhũn tựa ở đó.

Chiêm Đông Kinh cho là cô buông lỏng, lòng hắn tung tăng như chim sẻ có phần không kiềm nén được hướng bên trong vật áo cô tìm kiếm.

Bên kia, Lý Đan lo lắng ngồi trên xe, thì thoảng nhìn đường phía trước.

Tổng Các quét mắt về phía cô, “Chỉ một đoạn đường ngắn như vậy thời gian cũng nhanh thôi, cô không cần lo lắng Kinh thiếu sẽ làm gì Tô tiểu thư.”

Một câu nói của Tổng Các ngược lại cảnh tỉnh cô, Lý Đan vội vàng ấn số điện thoại Lưu Giản gọi đi, “Alo, Giản ca.”

Cô nói mấy câu đơn giản, sau đó ngắt máy.

“Cô đây là càng giúp càng rối.”

“Đừng tưởng rằng Lương Mạt sẽ còn khó chịu, Chiêm Đông Kinh có thể dùng cái này khiến cô ấy hồi tâm chuyển ý, không có cửa đâu.”

“Nói chuyện với người ta không cần sắc như vậy, nghe tên cô rất điềm đạm nho nhã mà.” Tổng Các nói một câu.

Ở trong mắt Lý Đan, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh đương nhiên là cá mè một lứa với hắn, “Tôi nghe tên anh còn tưởng rằng là văn nhân mặc khách đấy, Tổng Các, đình viện lâu các, còn rất có hơi thở thời đại.”

Tổng Các mâm môi mỏng thành một đường thẳng, không nói thêm gì nữa.

Lý Đan thực hận không thể cản rơi đầu lưỡi của mình, cô nên đợi đến ngày mai, nếu như Chiêm Đông Kinh thực chết rồi, tin tức sớm muộn sẽ truyền đi, bây giờ thì hay rồi, hắc trắng trộn tằm tới cửa, mà tin hắc chết lại là Lưu Giản tiết lộ cho Tô Lương Mạt, Lý Đan nhìn chằm chằm đường đi phía trước, thật sự loạn đến thất tình bát đảo.

Bên ngoài phòng nghỉ có tiếng bước chân rời rạc đi qua, tầng hai vốn cũng không có nhiều người, bàn tay Chiêm Đông Kinh lướt qua da thịt mềm mại của Tô Lương Mạt hướng lên trên, toàn thân cô run rẩy, thấy lạnh lẽo từ trong cơ thể thẩm ra ngoài, có trời mới biết hắc đã nhịn bao lâu, động tác trong tay bắt đầu không thể chờ đợi được, ngón tay Tô Lương Mạt nhéo tay hắc, “Anh dựa vào cái gì cho là tôi đã có thể tiếp nhận anh?”

“Chỉ dựa vào đôi mắt này của em.” Chiêm Đông Kinh nói như đinh đóng cột.

“Đôi mắt tôi làm sao? Tôi trước kia vốn là mắt mù, gần đây mới đỡ hơn.”

“Lương Mạt, em nhất định phải nói như vậy với tôi sao?” Chiêm Đông Kinh một tay giữ chặt đầu Tô Lương Mạt.

“Đúng, tôi là nghe anh chết rồi, nhưng tôi không vì cái gì khác mà khó chịu, tôi hận anh, anh chết rồi sau này tôi không tìm được người nào có thể phát tiết, dựa vào cái gì anh có thể ra đi nhẹ nhàng như vậy? Chiêm Đông Kinh, đừng tưởng rằng một cái tin anh chết rồi có thể tiêu tan thù hận của tôi với anh, tha thứ cho anh? Kiếp sau đi, tôi nói rồi, lời xin lỗi của anh tôi chấp nhận, nhưng tha thứ cho anh tôi làm không được, trả nợ như vậy thì anh quá thoải mái rồi, dựa vào cái gì, anh dựa vào cái gì?”

Một loạt câu hỏi liên tiếp của Tô Lương Mạt đem trái tim mới ấm lại một chút của Chiêm Đông Kinh đánh cho đóng băng lại tại chỗ, “Chúng ta phải hành hạ lẫn nhau như vậy đến khi nào?”

“Tôi rất thích như vậy, Chiêm Đông Kinh, có lẽ tình yêu của chúng ta ngay từ lúc bắt đầu liền định trước nhất định phải hành hạ lẫn nhau, không chết không thôi, không có tha thứ hay là sau cơn mưa trời lại sáng gì đó, anh đối với tôi không yêu thì tốt hơn, anh tốt nhất nên cầu nguyện sẽ không có một ngày nào đó lại yêu tôi, nếu không, tôi sẽ khiến anh khó chịu, làm cho anh đau nhức, cho anh vĩnh viễn không có một ngày có được tha thứ của tôi!” Tô Lương Mạt hướng người đàn ông trước mặt mà gào thét.

Chiêm Đông Kinh giống như bị người ta đón đầu xối ột chậu nước lạnh như băng, hắc bây giờ đang khó chịu đang đau nhức, cái này... có phải yêu hay không?

Hắc vốn tưởng rằng, lời nói dối này có lẽ sẽ trở thành một cơ hội kéo khoảng cách của bọn họ lại gần, không ngờ tới cô vẫn kiên trì như lúc ban đầu.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới âm thanh vụn vụn mở cửa, ngay sau đó cánh cửa bật mở, ánh sáng xuyên qua không gian rộng mở chiếu về phía hai người đang giằng co, ánh mắt Lưu Giản như âm hàn, đưa tay đập mở đèn trong phòng.

Chiêm Đông Kinh cầm lấy tay Tô Lương Mạt muốn đi ra ngoài, Lưu Giản cản lại bên cạnh, “Sao anh lại ở đây?”

Ánh mắt Tô Lương Mạt lưỡng lự giữa hai người, muốn tránh đi, lại bị Chiêm Đông Kinh càng dùng sức giữ chặt trong tay, “Cô ấy vì tin tôi chết khó chịu đến chết đi sống lại, tôi đương nhiên muốn đến xem.”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

“Lưu Giản, đừng có đi theo tôi đến bước này, chuyện bến tàu còn chưa đủ khiến anh bận bịu có phải không?”

“Lương Mạt, em qua đây.” Lưu Giản hướng phía Tô Lương Mạt nói.

Tô Lương Mạt vùng vẫy mấy cái không tránh ra được, Lưu Giản lạnh mặt nhìn sang Chiêm Đông Kinh, “Vẫn chưa cảm ơn anh đang hoảng, tại tiệc đính hôn của tôi gửi đến một lễ vật lớn như vậy.”

“Lão Nhị, chúng ta cũng đừng khách khí tới khách khí lui nữa, anh với tôi ai cũng chẳng phải kẻ tốt, người dưới tôi bị anh làm chết bao nhiêu, cũng không cần ở đây tính toán, anh muốn đả thông con đường vũ khí này, tôi cho anh biết không có cửa đâu! Hoặc là quản lý Tương Hiếu Đường của anh cho đảng hoàng, kết cục của Tứ Phong Đường không cần tôi nhắc nhở lại anh chứ?”

“Bây giờ chuyện này ồn ào đến cảnh sát cũng xuất động, anh cho rằng anh có thể phủi bỏ sạch sẽ?” Lưu Giản không chút lung lay, “Muốn ăn đứt Tương Hiếu Đường, anh cũng không sợ không tiêu hóa nổi.”

“Hừ, vậy thì nhìn thử xem.”

Tay Chiêm Đông Kinh khẽ dùng sức, kéo Tô Lương Mạt dắt cô ra hướng cửa, Lưu Giản đột nhiên rút súng bên thắt lưng, động tác Chiêm Đông Kinh rất mạnh, đá chân một cái trúng ngay cánh tay Lưu Giản, súng trong tay Lưu Giản thiếu chút nữa bay ra ngoài, Tô Lương Mạt thấy hai người muốn đánh nhau, cô ngay lập tức rút tay ra, đứng ngăn cản giữa hai người, “Đừng cãi nữa, chuyện giữa các bang hội ai cũng không tránh được can hệ, lần này chúng tôi tự nhận mình xúi quẩy.”

Cô còn muốn làm ‘chúng tôi’ với Lưu Giản?

Hai người giương cung bạt kiếm, tùy thời có khả năng đánh nhau, Tô Lương Mạt mở rộng cánh cửa hoàn toàn rồi chỉ ra bên ngoài, “Anh đi đi.”

“Cùng tôi đi khỏi đây.”

“Tôi không đi.”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh chuyển biến vô cùng hung ác hiểm hoặc, “Em tình nguyện đi theo một kẻ chưa từng có tình cảm, cũng không chịu cho tôi một câu tha thứ?”

“Anh nói đúng rồi đấy,” Tô Lương Mạt cắn chặt răng, “tôi đã nói không tha thứ rồi, thì cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh, anh đi đi.”

“Em muốn nhìn cục diện rối rắm này của Lưu Giản không cách nào thu dọn được, em cứ tiếp tục ở lại đây.”

“Anh đừng uy hiếp tôi.”

Lưu Giản tiến lên nắm chặt tay Tô Lương Mạt, một câu ‘tình nguyện đi theo một kẻ chưa từng có tình cảm’ vừa rồi của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt tiếp lời nhanh như vậy, hoàn toàn không nghĩ tới cảm thụ của Lưu Giản, “Chúng ta giao đấu cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, đã tâm muốn chiếm Tương Hiếu Đường của anh không phải tôi nhìn không ra. Lương Mạt sẽ không đáp ứng yêu cầu của anh đâu,” Lưu Giản đưa tay vòng quanh bả vai Tô Lương Mạt, “cô ấy là phụ nữ của tôi, anh bớt đánh chủ ý lên cô ấy đi.”

Chiêm Đông Kinh ‘hừ’ lạnh một tiếng, không khỏi nhìn Tô Lương Mạt trước mặt, “Có đi hay không?”

Cô đã sớm khôi phục lại phần tỉnh táo kia, “Không đi.”

Chiêm Đông Kinh không nói hai lời, hất bả vai của cô đi ra khỏi phòng nghỉ.

Ra khỏi cửa chính sòng bài, vừa vặn Lý Đan với Tổng Các đuổi tới, Lý Đan thấy sắc mặt hắc khó coi, Tổng Các vài bước tiến lên trước, “Kính thiếu?”

“Trở về!”

“Dạ.”

Bên trong phòng nghỉ, Lưu Giản đưa tay đóng cửa lại, giương mắt lên nhìn về phía giường lớn trong phòng ngủ, phía trên chăn đơn mắt trật tự lộn xộn vùi vào một chỗ, nhìn lại Tô Lương Mạt, hai mắt sưng đỏ, môi cũng sưng, lúc anh xông vào nhìn thấy rõ ràng thân sắc cô ngơ ngẩn, Lưu Giản chỉ nhìn thoáng qua, cả trái tim đều vỡ nát theo.

Anh cái gì cũng không nói, đi đến trước quầy bar, lại từ bên trong tủ rượu lấy ra chai rượu brandy Hennessy Richard Cognac, ngón tay Lưu Giản thon dài cắm miệng chai, rót vào cái ly sau đó một hơi uống sạch.

Tô Lương Mạt khoác chiếc áo mỏng, quầy bar này vốn là lúc Lưu Giản xây dựng sòng bài cố ý cho người lấp đặt, vốn dĩ căn phòng này cũng là giữ lại cho anh.

Tô Lương Mạt ngồi xuống đối diện Lưu Giản, “Sao phải gạt em Chiêm Đông Kinh chết rồi?”

Lưu Giản ngược mắt lên nhìn cô, đưa ly rượu đã rót đầy vào tay Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, hôm nay vốn dĩ là ngày chúng ta đính hôn.”

“Là anh không đồng ý, nếu không ngày mai chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa.” Tô Lương Mạt khép chặt áo khoác trên cánh vai.

Đôi mắt Lưu Giản thâm thúy đối diện với cô, Tô Lương Mạt không đợi được câu trả lời của anh, “Anh nói với em Chiêm Đông Kinh chết rồi, muốn dò xét cái gì? Lưu Giản, chúng ta đều muốn đính hôn, anh đối với em vẫn không yên tâm phải không?”

“Em đối với chính bản thân em có yên tâm không?” Lưu Giản hỏi ngược lại.

“Tất nhiên.”

“Lương Mạt, em không cần cần nhắc chút nào liền trả lời sao?”

Tô Lương Mạt có chút tức giận, “Lưu Giản, anh hoài nghi em?”

“Có một số việc, thử một lần liền thử ra được ngay, Chiêm Đông Kinh sao phải chạy đến sòng bài? Sao lại biết em ở đây thương tâm khổ sở?”

“Là Lý Đan đến Thanh Hồ Đường xác nhận tin anh ta tử vong.”

“Lý Đan là tâm phúc của em, nếu như không phải là nhìn thấy bộ dáng này của em, cô ấy sẽ xúc động mà chạy đến đó sao?” Ngữ điệu Lưu Giản không khỏi lên cao.

“Cho nên đêm nay anh mới thử dò xét có phải không?”

“Đây không phải là thử dò xét, là lúc anh nghe em nhắc đến cái tên ‘Chiêm Đông Kinh’ này, vô thức nói ra khỏi miệng một câu đó.”

Đầu Tô Lương Mạt càng lúc càng đau, “Em không muốn tranh cãi gì với anh nữa, chuyện này cứ như vậy mà cho qua đi, ngày mai anh còn phải xử lý chuyện bến tàu, cũng về sớm nghỉ ngơi thôi.”

“Sao có thể cứ như vậy mà cho qua? Lương Mạt, em đối với anh có phải quá khoan dung không?”

Tô Lương Mạt nhíu mày, cảm giác thấy Lưu Giản cố tình gây sự, nghĩ thầm có thể là anh uống nhiều rượu rồi, “Giản, đừng uống nữa, em cho người đưa anh trở về.”

“Rốt cuộc em có bao nhiêu quan tâm anh? Mới có thể hết lần này tới lần khác nói với anh ‘bỏ qua’?”

“Giản,” Tô Lương Mạt trên mặt không vui, “em cho anh tin tưởng của em không tốt sao?”

“Đây không phải là tin tưởng, đây là áp lực.”

Tô Lương Mạt từ từ đứng dậy, “Có cần em đi hay không, mới có thể khiến lòng anh dễ chịu hơn một chút?”

Lưu Giản vươn cánh tay nắm chặt tay cô, “Mặc kệ như thế nào, anh đều không để em đi.”

Tô Lương Mạt ngồi trở lại, không khí giăng co, ai cũng không biết phải nói cái gì, Lưu Giản nhận được điện thoại của Lý Đan lập tức xông tới, anh vốn là chờ Tô Lương Mạt nổi đóa lên chất vấn, giống như cô hướng sang Chiêm Đông Kinh mà nói: ‘Đã nói không tha thứ thì sẽ không tha thứ, đời này đừng mơ tưởng’. Về quyết tuyệt đó phải là chân chính thực sự mới có thể bộc lộ ra ngoài.

Lý Đan ở bên ngoài gõ cửa, chìa khóa của Lưu Giản còn cắm trên ổ khóa chưa rút ra, tầm mắt Tô Lương Mạt theo đó nhìn ra ngoài, “Ai?”

“Lương Mạt, là mình.”

“Có chuyện gì không?”

Lý Đan nghe thấy tiếng nói của cô, liền yên lòng, “Không sao, mình đi làm việc trước đây.”

Lưu Giản uống thêm hai ly rượu, hai mắt đều ửng đỏ, anh ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt phía đối diện, ly thủy tinh trong tay bị siết chặt phát ra tiếng ‘kin kít’, anh đột nhiên đứng bật dậy, giữ chặt tay Tô Lương Mạt sải bước đi đến trước giường.

Người Lưu Giản đầy mùi rượu, hai tay giữ lấy ly rượu của Tô Lương Mạt, “Hối hận đính hôn với anh không?”
Cô lắc lắc đầu.

“Tốt,” Nơi cổ họng Lưu Giản khê cuộn, “mặc dù lễ đính hôn của chúng ta bị phá rồi, nhưng mà Lương Mạt, anh bây giờ vẫn muốn em.”

Nói xong, anh liền đẩy Tô Lương Mạt xuống giường. Phía sau lưng cô đè lên chân đệm mềm mại rồi bật ngược lại, hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ hai bên, Lưu Giản đưa tay cởi cúc áo, cô ngồi bên mép giường nhìn động tác trong tay người đàn ông càng lúc càng khẩn trương, bây giờ trong cơ thể không có mê dược gì khống chế cô, cũng không có thân bất do kỷ, Tô Lương Mạt hiểu cô với Lưu Giản sớm muộn sẽ đi đến bước này.

Nếu quả thật muốn cùng nhau chung sống một chỗ, chuyện vợ chồng là tất nhiên.

Lưu Giản đè lên trên, áp Tô Lương Mạt lên giữa giường lớn, anh đưa tay vén áo ngủ của cô lên, bàn tay chạm đến áo ngực bên trong, cả người Tô Lương Mạt không kiềm nén được bắt đầu phát run, cảm giác run rẩy xa lạ mang theo bài xích quen thuộc đang kêu gào muốn trốn đi, Tô Lương Mạt đè nén, tay kia của Lưu Giản nhẹ nhàng đưa vào trong quần ngủ của cô.

Cô không có phản đối, Lưu Giản cũng bất chấp tối nay Tô Lương Mạt là đồng ý hay là có gì khác, anh muốn cô, có lẽ chỉ có sau khi hoàn toàn đi vào, chính thức dung nhập làm một cô mới có thể toàn tâm toàn ý nghĩ đến anh.

Tô Lương Mạt trợn tròn mắt nhìn chiếc đèn Italy ở trên trần nhà rủ xuống, ánh mắt gợn sóng làm nổi bật bộ dáng của cô lúc này, Lưu Giản hôn mi tâm rồi đến sống mũi của cô, lại từng tắc dịu dàng mà bá đạo hôn khắp cổ cô, xương quai xanh của cô lộ ra bên ngoài, đầu lưỡi anh ở nơi đó trần trọc tới lui, Tô Lương Mạt không khỏi rụt hai vai lại. Thân thể Lưu Giản cường tráng đè ép làm cô không có khả năng cự quây, cô cảm thấy bức bối trong lòng, nhưng lại không thể đẩy anh ra.

Lưu Giản nhìn ra được cô khó chịu, anh tiến lại gần cùng cô hôn môi, hai người ai cũng không có nhắm mắt, cô không giãy giụa, nhưng trong mắt dù là một chút ý loạn tình mê cũng không thấy hiển lộ ra ngoài, anh thử trêu chọc thăm dò, Tô Lương Mạt muốn phối hợp, nhưng tiếc là trái tim so với thân thể lại thành thực hơn nhiều.

Động tình hay không, rõ ràng cũng cần phân biệt người.

Tô Lương Mạt không khỏi thất thần, cô thật sự tưởng rằng đối với người đàn ông khác cũng có thể có cảm giác giống nhau.

Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa kịch liệt truyền tới, Lưu Giản chống hai tay bên người Tô Lương Mạt, cô nhìn thấy sắc mặt người đàn ông xanh mét, liền thẳng thắn lên tiếng, “Ai?”

“Lão Đại, không xong rồi, cảnh sát đã tìm tới cửa.” Là thuộc hạ của Lưu Giản, xem ra là thấy anh đi vào đây.

Lưu Giản liếc nhìn người dưới thân, “Để cho bọn chúng chờ!”

“Nhưng người đã xông lên đến tầng hai rồi.”

Ngón tay Lưu Giản cắm sâu vào mái tóc Tô Lương Mạt, cô không có ngăn cản, lúc người đàn ông đang muốn tiến thêm một bước, Tô Lương Mạt nghiêng người dậy quay sang bên tai Lưu Giản nói, “Sau này đừng hoài nghi em nữa, em có thể làm như vậy, là vì luôn muốn quyết tâm đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với Chiêm Đông Kinh, có lẽ vẫn có đôi khi ngẫu nhiên bộc lộ cảm xúc, nhưng anh tin em, em chưa từng nghĩ rằng sẽ cùng anh ta bắt đầu lại lần nữa, cho dù lúc trong lòng có khó chịu tới cực điểm em cũng chưa từng có ý nghĩ như vậy.”

Lời này nghe vào tai Lưu Giản, trở thành một cái có cô dùng để đồng ý lên giường với anh, tiện đà phải bỏ luôn quan hệ với Chiêm Đông Kinh.

Lồng ngực trần trụi của Lưu Giản liên tiếp phập phồng mấy cái, anh vươn tay vuốt ve gò má Tô Lương Mạt, ngón cái ở trên má cô lưu luyến bồi hồi.

Yêu nhau dễ chung đụng khó, huống hồ giữa bọn họ còn chưa có tình yêu.

Lưu Giản đứng dậy, nhặt quần áo lên trông vào người, trước kia đều là anh theo đuổi, thật vất vả mới cùng Tô Lương Mạt đi đến bước này, mâu thuẫn lại từng bước từng bước chia rẽ, anh không muốn nhìn thấy cái cục diện này, mối quan hệ anh cần thận che chở nếu như có một ngày thật sự trở lại nguyên điểm...

Chỉ còn lại kiên trì, thì có lợi ích gì?

Tô Lương Mạt ngồi dậy, đem quần áo mất trật tự sửa sang lại chỉnh tề, Lưu Giản vừa cài cúc áo vừa đi tới cửa, anh đưa tay mở cửa ra, sảnh sát đã chờ ở bên ngoài.

Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh Lưu Giản, nhìn thấy Vệ Tắc đứng trước mặt anh, “Vệ Tắc, hơn nửa đêm rồi, có chuyện gì không?”

“Chuyện vụ nổ ở bến tàu, muốn mời Lưu Giản về hỗ trợ điều tra.”

Chuyện xảy ra ở địa bàn của Tương Hiếu Đường, tất nhiên không thể trốn tránh.

Lưu Giản xoay người lại dặn dò Tô Lương Mạt, “Em đi nghỉ trước đi, anh không sao đâu.”

Sự tình trước mắt vẫn chưa sáng tỏ, Tô Lương Mạt cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể nhìn Lưu Giản theo chân bọn họ rời đi.

Chiêm Đông Kinh một đường đi xe về thẳng Thanh Hồ Đường, sắc mặt hẩn u ám dập mạnh cửa xe sau đó đi thẳng lên trên tầng hai, cởi quần áo trên người xuống, lại đi lên phòng tập thể thao trên tầng ba. Chiêm Đông Kinh không có giống như thường ngày đeo bao tay quyền anh, hẩn để tay trần từng cái từng cái đánh tới bao cát cứng rắn. Bao cát theo lực trong tay quay tròn trước mặt, âm thanh ngọt ngào nường theo tiếng thở dốc nồng đậm của người đàn ông vang vọng trong căn phòng.

Hẩn nóng lòng phát tiết, khớp ngón tay lòi ra ngoài bị rách da, đau đớn bén nhọn không ở trên da thịt, mồ hôi Chiêm Đông Kinh như mưa, tóc ngắn cắt tỉa gọn gàng hoàn toàn ướt đầm, hẩn nâng lên chân dài, một cước hung hăng đá tới, bao cát sau khi kịch liệt đàn hồi, lại một quyền tiến lên nghênh đón.

Dường như đau đớn nơi đầu ngón tay dần dần thức tỉnh trí nhớ của hẩn, Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm bao cát, cả người đi đến bức tường trước mặt, xuyên qua tấm gương dài nhìn chính mình.

Nửa người trên để trần, mỗi khối da thịt được tôi luyện thích hợp đẹp mắt, khuôn mẫu rõ ràng.

Mồ hôi trượt qua mí mắt, làm mờ đi tầm mắt Chiêm Đông Kinh, thì ra còn có một loại tình yêu gọi là ‘hành hạ lẫn nhau’!

Tô Lương Mạt cũng không có phủ nhận yêu hẩn, nhưng cho dù phần tình cảm này vẫn còn mãnh liệt như xưa, nếu muốn ở bên nhau là không thể nào.

Chiêm Đông Kinh vươn tay chống đỡ mặt gương, hẩn ngẩng đầu nhìn chăm chú bản thân mình bên trong, hẩn nghĩ hẩn nên đối diện với hai năm kia của Tô Lương Mạt. Nếu như không phải là tuyệt vọng cùng thống hận ngập đầu, cô sẽ không thể cảm nhận rõ dù yêu thương nhưng vẫn không thể tha thứ, Chiêm Đông Kinh luôn luôn dùng nguyên tắc làm việc của mình suy xét cái sự kiện kia, nhưng kể từ khi Mạc Thanh nói ra chân tướng, hẩn muốn vấn hồi đã sớm không kịp nữa.

Tay hẩn mơn trớn mặt kính, nhìn thấy khuôn mặt của mình bị phản chiếu rõ rệt.

Chiêm Đông Kinh một quyền nện tới, mặt kính vỡ thành hình mạng nhện, một vết máu cũng theo đó uốn lượn chảy xuống.

Hai năm?

Hắn phải như thế nào hoàn trả lại hai năm kia, hắn muốn Tô Lương Mạt tha thứ, vốn cũng không phải bởi vì trong lòng có bao nhiêu áy náy, hắn không phải thánh nhân, mà bởi vì tìm một ngày so với một ngày lại càng đau dữ dội, tình yêu không nhất thiết phải đến thật nhanh chóng thật mãnh liệt, sợ nhất chính là từng chút từng chút rớt vào trong, đợi đến lúc mình muốn ngăn lại, đã sớm hòa vào máu thịt người ta thành một thể, không cách nào rút tróc ra được.

Một lúc sau, Chiêm Đông Kinh mới đi ra khỏi phòng tập, hắn lấy hộp thuốc, cũng không kinh động đến người khác, xử lý đơn giản miệng vết thương rồi, đem băng gạc từng lớp bao lấy bàn tay, hắn rất dùng sức, phẳng phất như không biết đau, Tô Lương Mạt không chịu thỏa hiệp, hắn liền muốn nghĩ cách buộc cô phải thỏa hiệp.

Đêm nay ở trong sông bài, Tô Lương Mạt cũng không hề chớp mắt, trong đầu cô hỗn loạn, hơn nữa chuyện của Lưu Giản lại rắc rối, trời vừa hừng đông cô liền thay quần áo ra khỏi cửa.

Vệ Tắc bọn họ quả nhiên là thẩm tra cả đêm, Tô Lương Mạt chờ ở bên ngoài đồn cảnh sát.

Vệ Tắc cả người mệt mỏi đi ra, nhìn thấy cô không nói hai lời bước ra ngoài, chỉ đến khi đi khá xa mới quay đầu lại, “Em còn dám đến đồn cảnh sát?”

“Sao vậy?”

“Chuyện này rất phiền phức, không thể so với chuyện hắc bang sống mái với nhau trước đây, đây chính là tổn hại nghiêm trọng đến tài sản quốc gia, còn kéo theo mạng người vào.”

Tô Lương Mạt nhú mày, “Nhưng việc này không phải là Lưu Giản làm.”

“Lương Mạt, em đừng nói giúp hắn nữa, cấp trên luôn bảo bọn anh phải theo sát mấy bang hội ở Ngự Châu, đây là một cơ hội tốt, cấp trên sẽ không bỏ qua đâu, văn kiện vừa sáng sớm đã đưa đến phòng làm việc, Tương Hiếu Đường bây giờ mồn chối bỏ sạch sẽ gần như là không thể nào.”

Tô Lương Mạt vừa nghe, khó có thể che lấp hoảng hốt trên mặt, “Vệ Tắc, anh giúp em một chút, chuyện này phải giải quyết như thế nào? Nếu như tiền có thể giải quyết mà nói, muốn bao nhiêu bọn em đưa bấy nhiêu.”

“Lương Mạt, đây không phải là buôn bán kinh doanh.” Khẩu khí Vệ Tắc cứng rắn.

“Em biết, nhưng có tiền so với không có vẫn dễ xử lý hơn, huống hồ anh chắc hẳn cũng có thể tra ra được, Tương Hiếu Đường lần này cũng là bị tổn hại nặng nề.”

“Đây là án buôn bán vũ khí, án tử cũng không phải do anh định đoạt,” Vệ Tắc nhìn Tô Lương Mạt gấp đến không chịu được, “em cũng biết còn dính dáng đến Chiêm Đông Kinh, em chắc cũng đã nghĩ đến, là hắn không muốn để Tương Hiếu Đường sống yên ổn.”

Tô Lương Mạt bị một câu đánh thức, “Chiêm Đông Kinh bên kia sẽ gặp rắc rối chứ? Xe cùng với tàu đều là hắn phái đến, nếu như có thể chứng minh là hắn đã hạ thủ, Lưu Giản có thể phải bỏ được không?”

“Làm sao có thể phải bỏ sạch sẽ, nhưng bây giờ vẫn còn một mắc xích quan trọng, cảnh sát vẫn chưa tìm được chứng cứ trực tiếp chứng minh lô vũ khí kia là của Lưu Giản, chỉ là mượn bến tàu của Tương Hiếu Đường mà thôi,” Vệ Tắc chỉ có thể nhắc nhở đến đây, “chuyện kế tiếp, anh tin em chắc hẳn biết phải làm thế nào.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, cảm kích nhìn Vệ Tắc, thời gian hai năm trôi qua quá nhanh, ai cũng đều thay đổi, biện pháp tiếp theo trong miệng Vệ Tắc chính là ‘tìm kẻ chết thay’.

Sự tình đi đến một bước này, Vệ Tắc vẫn là nói ra lo lắng trong lòng, “Theo anh thấy, Chiêm Đông Kinh không giống như là chỉ đơn giản muốn hủy đi lô vũ khí kia, nếu như trong tay hắn nắm chứng cứ tư liệu nguồn hàng của Lưu Giản, một khi giao vào tay bọn anh bên này, Lưu Giản thật có thể xong rồi.”

115. Chương 120: Đùa Chết Em Còn Không Đơn Giản Sao?

Chương 120: Đùa chết em còn không đơn giản sao?

Tô Lương Mạt trong lòng cả kinh, cô hoàn toàn không nghĩ tới việc này, cho rằng Chiêm Đông Kinh có lẽ chỉ là không muốn cho Lưu Giản tham dự vào chuyện buôn bán vũ khí, Vệ Tắc thấy sắc mặt cô mệt mỏi lạnh lẽo, “Lương Mạt, giống như em nói, có tiền so với không có dễ giải quyết chuyện hơn, thay vì ở đây tốn thời gian còn không bằng nhanh về nghĩ cách thử xem.”

“Được, Lưu Giản bên này, vẫn nhờ anh chiếu cố một chút.”

Vệ Tắc thấy cô xoay người định rời đi, liền mở miệng gọi cô lại, “Lương Mạt?”

Tô Lương Mạt dừng bước, “Sao vậy?”

“Em có yêu Lưu Giản không?”

Cô khẽ mở miệng, từng tia nắng mặt trời bắn ra xuyên qua kẽ hở giữa tán lá cây rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế mỹ lệ của Tô Lương Mạt, cô nhìn Vệ Tắc một lúc lâu, “Anh hỏi cái này để làm gì?”

“Năm đó lúc em vì Chiêm Đông Kinh không ngại dấn thân bước vào vùng nước bùn này, anh nhớ anh cũng đã từng hỏi em câu hỏi giống như vậy, em đã từng quật cường nói với anh rằng em yêu Chiêm Đông Kinh, vì sao hai năm trôi qua, em lại rút lui?” Trong tay Vệ Tắc còn cầm theo ly cà phê lúc đi ra ngoài, lúc này ngón tay dùng sức, ly giấy bị bóp đến biến dạng, Tô Lương Mạt ý vị thâm trường nhìn sang phía Vệ Tắc, “Vệ Tắc, em và anh là bạn bè, Chiêm Đông Kinh đã từng là sai lầm của em, mà Lưu Giản, là em nghĩ muốn bắt đầu lại lần nữa.”

Vệ Tắc thả tay xuống bên người, “Anh biết rồi, em đi đi.”

Tô Lương Mạt trở lại trước cửa đồn cảnh sát, sau đó lái xe rời đi.

Vệ Tắc bóp méo ly cà phê ném xuống dưới chân, mối quan hệ tay ba này, người không có khả năng can hệ đến nhất không phải là bạn bè sao.

Tô Lương Mạt trở lại sòng bài, bảo Lý Đan đi điều tra nguồn tài chính, bây giờ Lưu Giản bị mắc kẹt ở đồn cảnh sát không ra được, chuyện bến tàu vẫn còn hậu quả, Sâm Mẫu tiên sinh đã sớm gọi điện thoại tới, nói sau chuyện này rồi sẽ không hợp tác lại nữa, chuyện bị quấy ra lớn như vậy, may mà lão ta là người Mĩ, hơn nữa trong giọng điệu còn hết lần này tới lần khác cảnh cáo Tô Lương Mạt không được kéo lão xuống nước, tất nhiên, ra mặt nhất định không phải là chính lão ta, lão ta không có gốc đến mức có thể để Tô Lương Mạt nắm lấy thóp của mình.

Bây giờ quan trọng nhất là, nghĩ cách đưa Lưu Giản ra ngoài.

Tô Lương Mạt hai tay ôm đầu nhìn chằm chằm máy tính trên bàn, cảnh sát bên kia chỉ có thể dựa vào Vệ Tắc, cô nhớ gần đây Lưu Giản vừa mới gọi Dương Lộ trở về, Tô Lương Mạt nhắc điện thoại bảo Lý Đan đi gọi Dương Lộ đến.

Tương Hiếu Đường nếu đã có thể đặt chân ở Ngự Châu, sau lưng khẳng định cũng có người che chở.

Sau đó Tô Lương Mạt từ miệng Dương Lộ cũng biết được một chút ít tin tức hữu dụng, việc này không nên chậm trễ, trước lúc chuyện còn có thể挽回 đường sống, Tô Lương Mạt nhất định phải tìm được người giúp đỡ, tiền vốn dĩ không đủ vạn năng, còn cần phải có đủ quan hệ.

Tô Lương Mạt lúc này là hết cách phân thân, lại không yên tâm Tô Trạch, Lý Đan sau khi xử lý xong chuyện sòng bài sau đó đến nhà Tô Lương Mạt đưa Tô Trạch đi học.

Cả đêm Lý Đan không ngủ, đẩy đẩy mí mắt thâm quầng nặng nề, đưa Tô Trạch đến trường học rồi, Lý Đan đi vào quán gà rán KFC gần đó tùy tiện đối phó bữa sáng.

Lý Đan không nghĩ tới ở nơi này gặp phải hắn.

Người đàn ông kéo cái ghế ngồi đối diện Lý Đan, nhìn ngó mấy bạn nhỏ đang dùng bữa sáng bốn phía, lại thử nhìn gương mặt đỏ của Tống Các, Lý Đan nuốt nửa thì phun ra cháo trứng thịt nạc trong miệng.

Cô lạnh mặt, “Anh đến làm cái gì?”

“Tối hôm qua mất ngủ à?”

Lý Đan nhìn cà phê trong tay hắn, “Các người tối hôm qua cũng cao hứng đến mất ngủ chứ nhỉ?”

“Nếu tôi là cô, tôi liền khuyên Tô tiểu thư chịu thua.”

“Chịu thua, với Chiêm Đông Kinh? Dựa vào cái gì!”

Tổng Các khẽ nhú lông mày, “Khẩu khí như vậy lại không hay.”

“Anh không phải tôi, chẳng lẽ anh muốn làm phụ nữ?” Lý Đan múc một muỗng cháo đưa vào trong miệng, “Nếu Chiêm Đông Kinh thực sự muốn ép Lương Mạt, chỉ sẽ đem cô ấy càng đẩy càng xa.”

“Nhưng không ai có cách nào nhìn người phụ nữ mình yêu càng lúc càng không nắm giữ được.”

“Yêu? Không phát hiện ra.”

Hết lần này tới lần khác chuyện như vậy đều cần Tổng Các ra mặt, có đôi khi cũng thật hâm mộ cái đầu gối Hàn Tăng kia, nghĩ không ra, tất nhiên cũng không cần quan tâm thôi.

“Cô đừng vướng mắc chuyện hai năm đó mãi, không chịu buông ra như vậy, làm thế nào nói chuyện sau này?”

“Tôi không phải Lương Mạt, anh không cần nói với tôi mấy thứ này, anh theo tôi đến đây có mục đích gì, nói thẳng đi.”

“Chuyện Lưu Giản, nếu như cần giúp đỡ, bảo Tô tiểu thư đến Thanh Hồ Đường tìm Kinh thiếu.” Tổng Các nhìn bữa sáng trong tay Lý Đan, “Các cô thường xuyên thức đêm ở sông bài như vậy, nên đặc biệt chú ý sức khỏe.”

Lý Đan lại chỉ nghe lọt nửa câu đầu, “Không cần, tự chúng tôi sẽ nghĩ cách, lại nói Tương Hiếu Đường cũng không phải chỉ biết ngồi không.”

“Nói chuyện đừng quá tự mãn, lời này cô chỉ cần nhớ nói lại với Tô tiểu thư là được.”

Lý Đan ngược mắt nhìn hắn, “Còn chuyện gì nữa không?”

Cái này rõ ràng là đang đuổi khách, Tổng Các lại không đi, hai tay hắn áp lên mép bàn, Lý Đan làm gì còn muốn ăn, đẩy cái chén ra đi thẳng.

Trở lại sông bài, ngẫm nghĩ một hồi vẫn là đi nói cho Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt nghe xong, trầm ngâm giây lát, “Có lẽ là hắn ta nói đúng, nếu như không phải Chiêm Đông Kinh đang nắm trong tay chúng cứ hữu lực, Tổng Các cũng sẽ không nói với cậu những lời này.”

“Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ thật sự phải tìm tới cửa?”

Tô Lương Mạt khoanh hai tay trước ngực, cô khẽ lắc đầu, “Bỏ đi, đợi đến khi thử qua hết mọi cách đã nghĩ, xác định không có tác dụng rồi hãy nói.”

Dương Lộ đã hẹn người trước, Tô Lương Mạt cùng Lý Đan đi tới.

Bọn họ cố ý chọn một phòng bao riêng biệt, theo Dương Lộ nói người đến là cấp cao của Bộ, lúc trước đã từng nhận không ít lợi ích từ Tương Hiếu Đường, đối phương đến trễ, Tô Lương Mạt thật vất vả đợi đến khi ông ta lộ diện, mới nói được hai câu, đối phương lại khăng khăng đòi đi.

“Chuyện này e là tôi không có cách nào giúp được, cấp trên ép rất căng, Lưu Giản là dụng phải hòng sủng, sau này các cô cũng đừng tìm tôi nữa, vạn nhất bị kẻ khác để mắt đến ngay cả tôi cũng gặp rắc rối.”

Ngữ điệu Tô Lương Mạt nhún nhường, “Ngài xem, Lưu Giản với ngài cũng có giao tình bấy lâu, ngài chỉ cần dàn xếp một chút.”

Tô Lương Mạt lấy ra tờ chi phiếu đẩy tới, không ngờ tới ông ta nhìn cũng chưa nhìn lấy một cái, đưa tay đề lấy một góc tờ chi phiếu, “Thật không phải là tôi không chịu giúp, nếu đổi lại lúc trước, không cần các cô mở miệng tôi cũng sẽ không thoái thác, nhưng lần này thật là không được, các cô cũng đừng làm khó dễ tôi, cứ như vậy đi.”

Người đàn ông đẩy tờ chi phiếu lại sau đó vội vàng rời đi.

Lý Đan nhìn qua thức ăn trên bàn vẫn chưa hề động đũa, “Thật đúng là lòng người dễ đổi, mình cũng không tin thực sự không còn cách nào, hơn nữa không phải là vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp sao?”

“Bây giờ ai cũng không muốn lợi vào vũng bùn, huống hồ trước kia ông ta từng giao dịch với Lưu Giản, nhất định càng lo sợ hơn.” Tô Lương Mạt thở dài, chỉ chỉ thức ăn trên bàn, “Ăn đi, đừng lãng phí.”

“Mình cũng thật bội phục cậu, vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn.”

“Mình là nói thật, một bàn thức ăn với rượu cộng lại hết mấy vạn đấy, cũng không thể trả lại,” Tô Lương Mạt nhắc đôi đũa lên, “bây giờ đang là lúc thiếu tiền, hơn nữa nếu chúng ta suy sụp rồi, đi dựa vào ai đây?”

Lý Đan nghe vậy cũng đúng, “Bất kể hần là cái gì Chiêm Đông Kinh cái gì Tống Các, đều cút sang một bên.”

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn Lý Đan, “Liên quan gì đến Tống Các?”

“Hần, hần không phải là cánh tay đắc lực của Chiêm Đông Kinh à?”

Tô Lương Mạt cắn đũa đầu, cười cười không nói gì nữa.

Nhờ quan hệ với Vệ Tắc, Tô Lương Mạt vẫn là gặp được Lưu Giản.

Tinh thần Lưu Giản cũng không tốt, cả ngày lẫn đêm đều không chớp mắt, Tô Lương Mạt ngồi xuống đối diện anh, bốn phía đều có camera cùng thiết bị nghe lén, Tô Lương Mạt ngoài trừ liếc mắt với anh một cái, không thể nói thêm gì khác.

Lưu Giản đưa tay kéo Tô Lương Mạt qua cùng tựa lên trán cô, hơi thở hai người quấn quanh, “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Khi nào bọn họ mới thả anh ra?”

“E là anh phải ở đây thêm vài ngày nữa.”

“Thời gian thẩm vấn không phải là không thể vượt quá 24 tiếng đồng hồ sao?” Tô Lương Mạt đề thấp giọng nói.

“Chuyện là xảy ra ở bến tàu của Tương Hiếu Đường, còn chết người, anh là có trách nhiệm,” Lưu Giản nắm chặt tay Tô Lương Mạt, “nhưng bọn họ không có chứng cứ trực tiếp, không có cách nào khác định tội anh được.”

“Em là sợ có người cố ý hãm hại anh.”

Lưu Giản nghe ra ám hiệu trong lời của Tô Lương Mạt, “Anh chưa từng làm, bọn họ cũng không thể nói được chuyện gì xảy ra.”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay Lưu Giản, dán mắt lên mu bàn tay người đàn ông, “Nếu như có cách có thể khiến kẻ khác bỏ qua cho anh, Lưu Giản, anh bảo em phải làm như thế nào?”

Ánh mắt Lưu Giản cùng cô tương đối một hồi, “Anh cái gì cũng sẽ không cho em làm, chúng ta không cầu xin kẻ khác, nên thế nào thì như thế ấy, là anh phải gánh chịu thì để anh gánh chịu.”

“Được, em hiểu ý của anh.”

Tô Lương Mạt rời khỏi đồn cảnh sát tiếp tục nghĩ cách, lúc Tống Các lần nữa tìm tới cửa, cầm theo một cuộn băng ghi hình.

Tô Lương Mạt đưa hần vào phòng nghỉ, nửa giờ sau hai người mới đi ra.

Cô cũng không ngồi xe của Tổng Các, lấy xe của mình đi thẳng về hướng Thanh Hồ Đường.

Lúc Tô Lương Mạt đi vào, lại không nhìn thấy Chiêm Đông Kinh.

Mạc Thanh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thấy cô tiến vào, kéo miệng thoáng cười, “Lương Mạt, cháu qua đây.”

“Chiêm Đông Kinh đâu?”

“Trong bang hội tạm thời có chút việc, Đông Kinh đi ra ngoài rồi.” Mạc Thanh ra hiệu Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh mình, Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, ngay cả một người giúp việc cũng không thấy, Mạc Thanh chú ý tới ánh mắt của cô, “Bây giờ ở đây chỉ có tôi với cháu.”

“Băng ghi hình là bác bảo Tổng Các đưa đến cho cháu?”

Mạc Thanh không trực tiếp trả lời, “Lương Mạt, tôi biết trong lòng cháu luôn hận Đông Kinh, nhưng tôi là vì tốt cho cháu, lần này gọi cháu tới, là có một tin muốn cho cháu biết.”

Tô Lương Mạt dứt khoát ngồi xuống ghế sofa, “Tin gì?”

“Tôi biết ba cháu đang ở đâu?”

“Bác nói cái gì?” Tô Lương Mạt rõ ràng kinh ngạc, “Ông ấy ở đâu?”

“Cháu yên tâm đi, ông ấy an toàn rồi.”

Về mặt Tô Lương Mạt đầy do dự, “Nếu phải liên lạc mà nói, ông ấy sẽ không thể nào liên lạc với bác, làm sao bác biết được ông ấy ở đâu?”

“Nếu như tôi nói tôi vẫn luôn biết thì sao?” Mạc Thanh kéo ý cười nơi khóe miệng.

“Chẳng lẽ sau khi ba cháu xuất ngoại...”

“Ba cháu ở nước ngoài, bởi vì mẹ cháu gọi điện thoại cho cháu mà bị lộ hành tung, sai đó ma xui quỷ khiến thế nào bị người của tôi tìm ra được, chỗ ở bây giờ của ông ấy cũng là tôi an bài.” Giọng điệu Mạc Thanh bình thản, Tô Lương Mạt từ trong ánh mắt của bà ta không phân biệt được thật giả, cô ngẫm nghĩ hết thấy mọi khả năng có thể, “Việc này Chiêm Đông Kinh biết không?”

“Vẫn chưa biết.”

“Bác nói cho cháu biết là muốn cháu làm thế nào?”

“Lương Mạt, cháu đừng quá khẩn trương,” Bộ dáng Mạc Thanh bí hiểm, mặc dù bên ngoài có mang theo ý cười, nhưng Tô Lương Mạt thủy chung nhìn không thấu trong lòng bà ta được, “cháu là con gái của Tô Khang, quan hệ giữa Tô Khang với ba của Đông Kinh luôn rất tốt, tôi sẽ không hại cháu.”

“Ba cháu, ông ấy có ý định về nước không?”

“Là tôi khuyên ông ấy đừng trở về, Ngự Châu nơi này vàng thau lẫn lộn, làm sao tốt bằng nước ngoài, hơn nữa không phải là còn mẹ cháu bên cạnh sao?”

Tô Lương Mạt không nói gì thêm, Mạc Thanh tiến đến gần cô thêm một chút, “Nghe nói cháu đính hôn với Lưu Giản rồi?”

“Vâng.”

“Thật đáng tiếc, tôi vẫn luôn thích cháu.”

“Bác gái, chuyện của cháu với Chiêm Đông Kinh đều đã qua rồi.”

Mạc Thanh phủ tay lên bàn tay Tô Lương Mạt, “Cháu còn hận nó không?”

“Bác còn có chuyện gì nữa không?”

“Đông Kinh lần này là làm không đúng, đây không phải là muốn đem các cháu bức đến tuyệt lộ sao? Lương Mạt, Đông Kinh từ nhỏ đi theo cha của nó, tính tình cũng giống cha nó như đúc, lòng dạ thâm sâu khó dò, tôi vẫn luôn muốn kiềm hãm nó, nhưng không may nó vốn không nghe tôi.” Lời Mạc Thanh nói, Tô Lương

Mạt là càng nghe càng không hiểu, “Có khi tôi thật sự nghĩ rằng, nếu như nó không đứng trên vị trí cao như vậy, có phải có thể dễ dàng hơn một chút không?”

Tô Lương Mạt cẩn thận xem xét sắc mặt Mạc Thanh, “Nhưng vị trí của anh ta đã trải dài ra đến đây rồi, Tương Hiếu Đường căn bản cũng không phải đối thủ của anh ta.”

“Có thể đi lên tất nhiên cũng có thể rơi xuống, nếu nói ‘việc do người làm’, Lương Mạt, cháu chắc hẳn hiểu được đây là khổ tâm của người làm mẹ như tôi chứ?”

Nếu như Tô Lương Mạt không lý giải sai, Mạc Thanh đây là đang lôi kéo cô, mà người bà ta muốn đối phó lại là con đẻ của mình?

“Bác gái, lời này không phải sai, ai cũng không thể thuận buồm xuôi gió cả một đời, hơn nữa chuyện bang hội, gió mưa vẫn vũ cũng là bình thường.”

Mạc Thanh cười cười gật đầu, “Cháu quả nhiên rất thông minh.”

Nếu như Mạc Thanh đã vì chính bản thân bà ta tìm ra một cái cớ nói là vì Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt còn có thể nói gì nữa?

“Vậy chuyện Lưu Giản lần này, bác có cách nào không?”

“Chuyện này quả thực rất khó giải quyết, tôi sẽ tận lực giúp đỡ.”

Tô Lương Mạt mỉm cười, ngẩng đầu nhìn phòng khách rộng lớn, trước kia chỉ biết một phần quan hệ giữa Mạc Thanh với Chiêm Đông Kinh, lại không ngờ sẽ căng thành như vậy.

Ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, nương theo còn có tiếng Chiêm Đông Kinh nói chuyện, “Chuyện này không thể lại có sai sót, phải tự mình theo sát, không được giao cho thuộc hạ đi làm.”

Hắn dường như mới phát hiện Tô Lương Mạt ở đây, Chiêm Đông Kinh dừng trước bàn trà, quét mắt sang phía Mạc Thanh, tiện đà hướng Tô Lương Mạt mở miệng, “Em theo tôi lên lầu.”

Tô Lương Mạt theo hắn đi lên thư phòng trên tầng ba, người đàn ông cởi khuy tay áo, đi tới kéo rèm cửa sổ ra, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tô Lương Mạt thử mở miệng dò xét, “Hai ngày nữa Lưu Giản được thả ra rồi.”

“Không phải là chuyện tốt à?”

“Vậy băng ghi hình...”

Chiêm Đông Kinh xoay người, “Em muốn lấy không?”

“Tất nhiên muốn.”

“Rời khỏi hắn.”

Tô Lương Mạt không cảm thấy bất ngờ, “Làm không được.”

“Vậy thì cứ nhìn hắn chết.”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm thân ảnh người đàn ông tiến lên trước, nghĩ đến những lời vừa rồi Mạc Thanh nói trong phòng khách, tâm tình bị đè nén của cô lại dễ chịu hơn không ít, Chiêm Đông Kinh e là có nằm mơ cũng không đoán được tâm tư của Mạc Thanh, hắn thấy cô từ từ kéo khóe miệng, người đàn ông nhú chặt đầu lông mày, “Em điên rồi có phải không?”

Quả nhiên là càng hành hạ càng khắc sâu, Tô Lương Mạt nghĩ đến Chiêm Đông Kinh trước sau đều có địch, cô không mở miệng nhắc nhở hắn, nhìn hắn càng khó chịu, cô mới có thể càng thêm khuây khỏa.

“Không có gì, Chiêm Đông Kinh, đây là quân bài tốt nhất để anh vận ngã Tương Hiếu Đường, tôi biết anh sẽ không dễ dàng từ bỏ, nếu đã như vậy, cũng chẳng có gì cần nói.”

“Em không thử mở miệng, làm sao em biết?” Chiêm Đông Kinh đi tới ngăn trước mặt Tô Lương Mạt.

Hắn nghĩ muốn cái gì, Tô Lương Mạt là không thể không rõ hơn.

Cô bình tĩnh lạ thường, “Chẳng lẽ tôi chỉ giá trị một cuộn băng ghi hình?”

“Đừng có ương bướng với tôi.” Chiêm Đông Kinh đi tới mở máy tính ra, “Thứ này giao ra ngoài, Lưu Giản chỉ có thể định tội chết.”

“Tôi xem qua rồi, đơn giản là lúc Lưu Giản giao dịch với người ta bị ghi hình lại, mua bán vũ khí là tội lớn, nhưng nếu không có chứng cứ mười mười ai cũng không thể định tội anh ấy.”

“Có định được hay không không phải em nói liền xong.” Chiêm Đông Kinh đưa tay tới, Tô Lương Mạt tránh tay của hắn ra, “Tôi sẽ dốc hết mọi thứ cứu anh ấy, nếu Lưu Giản thật sự cái gì cũng không còn nữa, tôi liền theo anh ấy ra đường xin ăn!”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh cứng đờ, sau đó thu về.

“Em nói hai người chúng ta đã định trước là phải hành hạ nhau đến chết đúng không?”

“Chiêm Đông Kinh, vậy cũng không liên quan đến chuyện Lưu Giản.”

Người đàn ông khẽ câu dẫn cánh môi lương bạc, ánh mắt âm lệ mị hoặc, mang theo vẻ quyền rũ dụ hoặc như hoa anh túc Tô Lương Mạt quá đỗi quen thuộc, “Em hành hạ tôi một lần, tôi liền hành hạ hắn một lần, em càng muốn bảo vệ hắn, tôi càng muốn đem hắn lăng trì đến chết, Tương Hiếu Đường ở trong mắt tôi bất quá chỉ là một mảnh đất cỏ cũng được mà không có cũng chẳng sao, lúc em dùng giọng điệu ngang ngạnh này nói chuyện với tôi, có từng nghĩ tới sẽ mang lại rắc rối thế nào cho hắn không? Được, em muốn ở lại thì cứ ở lại đi, chỉ cần em còn ở bên cạnh Lưu Giản, hắn cả đời này đều sẽ khổ não làm thế nào giải quyết phiền toái cứ từng đám từng đám lũ lượt kéo nhau tới, một lần hai lần còn được, nếu như mười lần một trăm lần thì sao đây? Tôi cũng không tin hắn có nhân lực cùng nhẫn nại như vậy, chỉ sợ em còn chưa hành hạ chết tôi, ngược lại đã hành hạ hắn chết rồi.”

“Anh!” Bình tĩnh vừa rồi của Tô Lương Mạt hoàn toàn bị đánh vỡ, cô chỉ thẳng tay về phía Chiêm Đông Kinh, “Anh hèn hạ!”

“Đây không phải là hèn hạ, kẻ ở trên cao trời sinh đã có năng lực khống chế như vậy, trong tay tôi nắm giữ vận mạng Tương Hiếu Đường, đây chính là tư cách tôi có thể ném ra những lời này!” Theo từng âm tiết cuối cùng rõ ràng rành mạch, lời Chiêm Đông Kinh quả nhiên là mười phần quyết đoán, Tô Lương Mạt cắn chặt răng, Chiêm Đông Kinh lại không nóng không lạnh, “Cho nên, chuyện của hai người chúng ta hà tất phải kéo người không liên quan dính vào?”

Tô Lương Mạt trả lại hắn một câu, “Chiêm Đông Kinh, anh thật sự có khả năng ngày nào đó chết thế nào cũng không biết.”

Người đàn ông không khỏi hừ lạnh, “Không phải nói sẽ bị em hành hạ đến chết sao?”

“Tôi thật sự mỗi mất chờ mong.”

Tô Lương Mạt hỏa khí bừng bừng đi xuống lầu, Tống Các đứng trước ghế sofa, Mạc Thanh ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy sắc mặt cô khó coi, Mạc Thanh phân phó Tống Các, “Đưa Tô tiểu thư về.”

“Không cần đâu,” Tô Lương Mạt lên tiếng, “cháu tự mình đi được.”

Cô liếc nhìn Mạc Thanh, manh mối trong thần sắc cũng chỉ có hai người hiểu được, Tô Lương Mạt không quay đầu đi thẳng ra ngoài, trở về sòng bài, Lý Đan lo lắng tiến lên, “Thế nào?”

“Chuyện bảo cậu điều tra tiến hành thế nào rồi?”

“Tra ra rồi, ông ta nuôi một bà vợ hai ở vịnh Ngọc Hồ, tối hôm qua còn đi đến chỗ đó qua đêm.”

“Không dám nhận tiền của chúng ta, ngược lại còn dám chơi phụ nữ.” Tô Lương Mạt cười lạnh một tiếng.

“Bây giờ phải làm sao?”

Đôi con người Tô Lương Mạt sáng lên, “Trối lại!”

Thuộc hạ của cô nói một chút đều có năng lực, đừng thấy đám của Thụy đều là phụ nữ, lúc làm chuyện xấu đến con mắt cũng không thèm nháy.

Tên đàn ông kia lần thứ hai đến lại cúi thấp đầu.

Tô Lương Mạt đối với ông ta khá lịch sự, xếp đặt một bàn tiệc rượu, nói chuyện, “Thật ra cũng không cần ông xuất lực, tiền chúng tôi bên này chi ra, hơn nữa bây giờ đang là thời kỳ đặc biệt, nếu như chuyện ông bao dưỡng tiểu tam lộ ra ngoài, mũ cánh trên đầu ông chỉ sợ cũng khó giữ được.”

“Tôi nói rồi chuyện này rất khó giải quyết.”

“Khó giải quyết cũng có cách của khó giải quyết.” Tô Lương Mạt không nghe lọt tai lời ông ta, “trong điện thoại vợ nhỏ của ông cũng không ít cảnh giường chiếu của các người, chơi cũng thái quá rồi đấy.”

Khuôn mặt tên đàn ông không khỏi chuyển sang màu gan heo.

Tô Lương Mạt đem chi phiếu đẩy tới, “Đây là cho ông, tôi biết chuyện này rắc rối, chỗ nào cần tiền ông cứ việc nói.”

Có quả tạ này, tên đàn ông ngược lại không đẩy ra nữa, Tô Lương Mạt cuối cùng có thể thở ra một hơi.

Sau khi tên đàn ông rời đi, Lý Đan từ bên ngoài tiến vào, thấy Tô Lương Mạt ngồi đó suy nghĩ đến xuất thần, “Đừng lo, nếu đã nhận tiền thì có hy vọng rồi.”

Tô Lương Mạt lại rót ỉnh ly rượu, sau đó một hơi uống cạn, “Thứ trong tay Chiêm Đông Kinh lại giống quả bom hẹn giờ, một ngày chưa hủy đi, lòng mình liền không yên được, mình không biết lúc nào nó sẽ phát nổ, nghĩ đến đầu óc đều tưởng đau.”

“Nếu như hấn muốn đưa ra ngoài mà nói, còn cần chờ đến bây giờ sao? Lương Mạt, hấn có phải ra điều kiện gì với cậu không?”

Tô Lương Mạt cũng không trực tiếp trả lời, “Mình bây giờ chỉ hy vọng trước khi Lưu Giản ra ngoài, nó đừng phát nổ.”

Mấy ngày nay tin tức ở Ngự Châu đều là về vụ nổ ở bến tàu, sau khi bị thổi phồng, Tô Lương Mạt ra cửa liền nghe thấy có người nghị luận, “Những kẻ này thật không cần mạng nữa rồi, cậu nói sống thật tốt không chịu, lại hại chết người.”

Chiêm Đông Kinh bên kia không có động tĩnh gì, nhưng càng là yên ắng, Tô Lương Mạt càng cảm thấy không ổn, Chiêm Đông Kinh không phải người thiện lương gì, càng sẽ không vì vài ba câu nói của cô mà buông tha ý niệm trong đầu.

Tô Lương Mạt với Lý Đan đi ra khỏi sông bài, chợt thấy một đồng ký giả chen chúc tiến lên, dẫn đầu là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Cô ta nhào tới muốn giữ chặt chân Tô Lương Mạt, bị Lý Đan ngăn lại, “Các người làm gì đó?”

Người phụ nữ bỏ nhào xuống đây, dứt khoát ngồi bệt dưới đất không chịu dậy, “Chồng tôi cũng là người của Tương Hiếu Đường, đêm hôm đó nói muốn đi đón hàng, nói là giao dịch lão Đại mới tiếp nhận, tôi nghe nói là mua bán vũ khí còn khuyên anh ấy không nên đi, lần này hay rồi, người bị nổ chết, con của tôi mới năm tuổi a...”

Sắc mặt Tô Lương Mạt chuyển lạnh, hạ thấp giọng, “Chuyện giải quyết hậu quả không phải đều xử lý hết rồi sao?”

“Đúng vậy, sao còn có người chạy đến gây rối?” Lý Đan đưa hai tay che chở Tô Lương Mạt, “Cậu mau trở lại sông bài đi.”

“Không được đi, không được đi,” người phụ nữ đứng dậy định xông vào, “các người phải giải quyết cho tôi, đừng tưởng rằng có tiền có thể xong việc, chồng tôi không thể chết vô ích, Tương Hiếu Đường buôn lậu vũ khí còn hại chết người, có phải không cần đền mạng hay không?!”

Tô Lương Mạt với Lý Đan lui thẳng vào trong sông bài, hộ vệ bên trong lần lượt xuất động, chuyện này một khi truyền ra, phiền phức của Lưu Giản có thể càng lớn thêm.

Nhưng bên ngoài nhiều ký giả như vậy, muốn chặn lại từng cái miệng của bọn họ nào có đơn giản như vậy.

Tô Lương Mạt đi vào trong phòng nghỉ, kéo rèm cửa sổ ra nhìn xuống dưới lầu.

Lý Đan đứng bên cạnh cô, “Mình cảm thấy chuyện này có liên quan đến Chiêm Đông Kinh, mình đã hỏi Dương Lộ, gia đình của người chết theo lý đều đã sắp xét xong xuôi hết cả, chúng ta bồi thường cũng không ít.”

Tô Lương Mạt đã sớm đoán sẽ như vậy, lá bài chủ lực Chiêm Đông Kinh vẫn vờ trong tay còn chưa có xuất ra, chỉ hé ra một lá cờ thí liền đánh bọn họ không còn năng lực chống đỡ, “Không sao, đây bắt quá chỉ là chuyện nói ngoài miệng, dù sao cũng không có chứng cứ thực sự.”

“Đúng vậy.”

“Lý Đan, mình đã nghĩ rồi, thay vì lo lắng ngồi ở đây chờ chết, còn không bằng chủ động xuất kích.”

Lý Đan giật mình, “Cậu muốn làm gì?”

“Cậu đừng có làm vậy, Thanh Hồ Đường chỗ đó không phải ai cũng có thể ra vào.” Lý Đan tất nhiên hiểu rõ ý của Tô Lương Mạt, đây lại không phải quang minh chính đại đi vào như ngày hôm qua. “Huống hồ, cậu cũng không biết hắn ta cất đồ ở đâu.”

“Không thử xem làm sao biết được chứ? Thanh Hồ Đường mình rất quen thuộc, mình nhất định phải đi!”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 121: Anh dám đi sâu vào một phân, tôi liền đâm vào anh một tấc.

116. Chương 121: Anh Dám Đi Sâu Vào Một Phân, Tôi Liền Đâm Vào Anh Một Tấc

Chương 121: Anh dám đi sâu vào một phân, tôi liền đâm vào anh một tấc

Tô Lương Mạt cũng không phải nhất thời xúc động, thay vì bị Chiêm Đông Kinh vờ uy hiếp như vậy, còn phải từng giây từng phút lo lắng khi nào hắn sẽ ra tay, kể từ khi biết được có cuộn băng ghi hình kia, đến tối Tô Lương Mạt hầu như không thể chợp mắt, chỉ sợ ngày hôm sau tỉnh giấc thứ này đã bị truyền đi.

Lý Đan thấy cô không phải là tùy tiện nói chơi, “Vậy mình cùng đi với cậu.”

“Không cần đâu, nhiều người ngược lại càng thêm phiền toái.” Tô Lương Mạt đi đến trước phòng thay đồ, “Cậu giúp mình trông coi sông bãi, bây giờ Lưu Giản còn bị giam giữ, nhất định có không ít kẻ sẽ tùy thời đến đây gây rối, ở đây cũng không thể loạn thêm nữa.”

“Cậu yên tâm đi, vậy cậu phải tự mình cẩn thận.”

“Ừ.”

Mặc dù đã xuất động hộ vệ, nhưng mỗi ngày vẫn có tin tức bị tuồn ra ngoài, người bình thường đối với bang hội vốn là thông hận, nhận định là thủy hỏa bất dung, lúc này lại thêm chuyện mua bán vũ khí, trên màn hình lại có một người phụ nữ khóc lóc thảm thiết, có thể nói đem không khí đẩy đến đỉnh cao nhất.

Tô Lương Mạt tắt tivi đi, lần này còn chịu thêm áp lực dư luận, chuyện càng lúc càng bị nháo lớn, không sớm giải quyết, chỉ khiến Lưu Giản bị hãm sâu trong đó càng lúc càng khó thoát ra.

Đối với Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt tự nhận là quen thuộc, hơn nữa lúc cô đến Thanh Hồ Đường tìm Chiêm Đông Kinh còn tận lực để ý, hai năm qua, thói quen của Chiêm Đông Kinh gần như không đổi, cô chỉ cần tránh đi mấy cái camera giám sát lặt vặt kia, lẩn vào không coi như quá khó.

Tô Lương Mạt tự mình thay quần áo, nói đến cũng vừa khéo, lúc cô theo Tổng Các đào tạo, Tổng Các dựa theo phân phó của Chiêm Đông Kinh, dạy cô nhiều nhất chính là làm như thế nào lên vào mỗi một nơi nguy hiểm không giống nhau, cho nên mỗi một đường tháo thân ở Hồ Đông cô đều biết. Mấu chốt nhất cũng chằm chọc nhất là, Tổng Các còn lấy Thanh Hồ Đường ra làm địa điểm thí nghiệm, đích thân đưa cô lên vào trong một lần, cho nên chỉ cần Chiêm Đông Kinh còn giữ thói quen như trước, vậy thì không khó.

Tô Lương Mạt thay xong bộ quần áo bó sát người, kéo một cái valy xách tay giấu trong tủ quần áo ra, bên trong chứa thiết bị cần thiết, cô ở trong phòng nghỉ đợi đến nửa đêm, lúc ra khỏi cửa mặc chiếc áo khoác kín mít, cũng không ai nhìn ra khác thường, cô cầm đồ trực tiếp đi thẳng đến Thanh Hồ Đường.

Cô dừng xe ở bên ngoài Thanh Hồ Đường, cả địa bàn đều là cơ sở của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt cởi áo khoác ra ném vào trong xe, lấy một cái balo kiểu nhỏ đi về phía trước.

Nếu muốn trắng trợn đi vào như vậy, đoán chừng mới đi vài bước sẽ bị đánh thành tổ ong vò vẽ, Tô Lương Mạt đi đến bên hồ nước, cô nhìn quanh bốn phía, bên này có một dãy cây ngô đồng khổng lồ che chở, cô tìm trong đó một gốc cây bên trên có khắc chữ tiếng Anh, sau đó nhắm mắt lại, đặt cánh tay một góc chín mươi độ rồi đi về phía trước mười bước.

Dưới chân có thể cảm giác thấy bị lún xuống, Tô Lương Mạt mở mắt ra, sau đó ngồi xổm xuống, cô kéo thảm cỏ bao phủ ở phía trên lên, lộ ra một cái giếng thông với ống nước ngầm có nắp đầy bằng sắt.

Tô Lương Mạt mở miệng nắp lên, thân thể linh hoạt nhảy xuống dưới, lại thuận tay kéo nắp đóng lại.

Cô kẹp cái đèn pin nhỏ trước miệng, trong bóng đêm hắc ám mò mẫm chừng mười phút sau mới tìm được phần đáy, Tô Lương Mạt đẩy cái nắp trên đỉnh đầu, gắng sức cả nửa ngày mới đẩy ra được.

Sau khi bò ra khỏi chỗ này, Tô Lương Mạt phúi phúi bụi tro bám trên vai, xoay người liên tiếp mấy cái mới đến được trước vòng đai xanh trước biệt thự.

Kế tiếp là phải nghĩ cách làm thế nào tránh đi camera giám sát, hộ vệ trước cửa ngược lại dễ dàng đối phó.

Tô Lương Mạt lấy balo xuống, từ bên trong lấy ra một thứ, lại móc ra một khẩu súng ghép vào, cô vắn về thứ trông giống như bả kẹo cao su gắn lên trên nòng súng, nhắm vào tiêu cự sau đó bắn trúng một trong số mấy cái camera ở ngoài biệt thự, đây là máy làm nhiễu, trước khi gỡ xuống ít nhiều có thể che đi mấy 'con mắt' lặt vặt này.

Tô Lương Mạt xử lý ba cái liên tiếp, từ bên này đi vào, đứng trước mặt camera cũng không quay được đến cô.

Cô tháo đồ ra rồi xếp lại vào trong balo.

Tô Lương Mạt cúi người đi về phía trước, đi đến trước lan can sắt của biệt thự. Đừng nghĩ mấy cái lan can này nhìn vào mắt có vẻ vô hại, kì thực có nguồn điện cực mạnh nối thẳng với nhau, một khi chạm vào có thể bị thiêu cháy thành tro ngay tại chỗ.

Tô Lương Mạt tìm được một cây trụ có kí hiệu, lại đếm đến mười ba, mặc dù đã qua hai năm, nhưng có một số việc vẫn là ghi nhớ trong lòng chưa từng quên, cô đeo cái bao tay, đưa tay từ từ chạm vào bề mặt một cây trong đó.

Nếu như Chiêm Đông Kinh cho người sửa lại rồi, thì lần này cô đã quá sức rồi.

Tô Lương Mạt nhắm hai mắt lại, bao tay từng chút từng chút nắm chặt lan can, trong lòng cô buông lỏng, nó không có phản ứng.

Cô lấy dụng cụ ra, đem hai đoạn lan can duy nhất không có nguồn điện vắt vào nhau, lúc nhảy vào trong cũng phải đặc biệt cẩn thận, không thể gấp gấp nóng nảy, nếu không chạm đến mấy cái lan can bên cạnh thì rắc rối.

Đến khi Tô Lương Mạt tiến vào trong biệt thự, toàn thân đều là mồ hôi. Bây giờ vẫn không thể thả lỏng, cô cúi người đi đến vách tường trước mặt, dựa vào đó nghỉ ngơi chừng năm phút, chờ thể lực khôi phục lại một chút mới lấy ra dây thừng an toàn.

Đồ của Chiêm Đông Kinh hẳn là giấu trong thư phòng, thư phòng lại ở trên tầng ba, Tô Lương Mạt quấn chặt sợi dây thừng ném lên tầng ba, lại buộc chắc sợi ở bên hông, móc hai sợi dây với nhau, thử lại sau đó lúc này mới từ từ leo lên.

Mở cửa sổ sát đất bên thư phòng bò vào trong, bên trong cũng không có người, Tô Lương Mạt mở cái đèn pin nhỏ, bố cục là cô quen thuộc, cô mò mẫm đi tới trước máy vi tính, trên mặt bàn đặt một xấp văn kiện chỉnh tề, Tô Lương Mạt thấy ngăn kéo cũng không khóa, liền kéo mở từng ngăn một, nhưng bên trong không có thứ cô cần tìm.

Cô gần như lật hết những nơi có thể tìm được một lần, nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Tô Lương Mạt tắt đèn pin ngồi bệt xuống đất, cô đột nhiên nhớ tới, trước kia Chiêm Đông Kinh có thứ gì quan trọng cũng sẽ mang theo bên người, cơ bản đều đặt trong tủ đầu giường ở phòng ngủ, cô thử nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hai giờ sáng.

Nhưng đi vào phòng ngủ của hắn tính ra mười phần nguy hiểm, lấy không được lại dễ bị phát hiện.

Tô Lương Mạt chần chừ, cô ôm chặt hai đầu gối, mặt cũng theo đó vùi sâu vào giữa hai cánh tay, cân nhắc hết lần này đến lần khác vẫn là có ý định thử xem, dù sao khó khăn lắm mới len vào được Thanh Hồ Đường, nếu cứ tay không mà về như vậy, nỗ lực lúc trước toàn bộ coi như uổng phí.

Tô Lương Mạt đứng dậy, dò dẫm đến phía trước cửa sổ, thư phòng ở tầng ba vừa vặn cùng một hướng với phòng ngủ của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt cẩn thận bám vào dây thừng đi xuống, cô nắm lấy bệ cửa sổ, đạp chân lên vách tường bên cạnh di chuyển sang bên phải, rất nhanh liền đi đến ban công bên ngoài phòng ngủ của Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt buộc dây thừng lại rồi ném xuống, đợi lát nữa hành động xong còn có thể tiết kiệm chút thời gian chạy trốn.

Cô vươn tay cẩn thận từng chút một đẩy rèm cửa ra, trong phòng ngủ tối đen một mảnh, ngay cả đèn ngủ cũng không mở, Tô Lương Mạt ngồi xổm xuống, bật người nhảy vào trong, thân thể áp lên mép giường sau đó khom người muốn di chuyển sang phía bên kia.

Bên tai truyền đến âm thanh xột xoạt, người đàn ông trên giường lật người, Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần, đợi xung quanh khôi phục lại yên tĩnh rồi lúc này mới từ từ đến gần tủ đầu giường phía bên kia Chiêm Đông Kinh.

Căn phòng này, sợ là nơi Tô Lương Mạt quen thuộc nhất trong cả căn biệt thự này, cô nắm chặt cái đèn pin nhỏ trong tay, đầu gối quỳ trên mặt thảm trải sàn mềm mại chậm rãi tiến về phía trước, bất thành linh, vừa mới quay người chiếc chăn đơn theo động tác của Chiêm Đông Kinh bị đá một cái vừa vặn phủ lên đầu cô, chân người đàn ông còn đá trúng mặt của cô. Tô Lương Mạt cắn khóe miệng, lúc này mới đem tiếng hét kinh hãi nuốt ngược trở lại, tưởng ngủ cũng chẳng ra làm sao, Tô Lương Mạt lại nằm rạp xuống mặt đất, trái tim gần như đặt ngay giữa cổ họng, chỉ sợ hắn đột nhiên tỉnh lại thì phiền toái.

May mà một lúc lâu sau, tiếng hít thở của người đàn ông lại lần nữa trầm ổn.

Tô Lương Mạt đem chăn đơn kéo ra, cô nhích tới gần tủ đầu giường trước mặt, vươn tay sờ lên, cảm giác đầu tiên chạm phải là thứ gì đó lạnh như băng, Tô Lương Mạt sờ sờ, hẳn là súng của Chiêm Đông Kinh, vì phòng ngừa vạn nhất, cô đưa tay cầm súng của hắn nhét ngay bên hông mình.

Tô Lương Mạt tận lực không phát ra động tĩnh mở ngăn tủ ra, thò tay vào trong, bên trong sắp xếp mấy thứ đồ, nhưng cụ thể bằng ghi hình có ở trong đó hay không Tô Lương Mạt cũng không thể xác định, cô nắm chặt đèn pin, sau khi mở ra, bởi vì bàn tay dùng sức che lại, chỉ có vài tia sáng yếu ớt từ giữa kẽ tay rọi ra ngoài, nhưng muốn nhìn rõ mọi thứ cất trong tủ đầu giường là cái gì thì như vậy cũng đủ sáng.

Cô để sát vào nhìn kỹ, nhìn thấy có phong thư để ở trong ngăn kéo, Tô Lương Mạt cầm nó lên, ngón tay kéo mở miệng phong thư, nhìn thấy bên trong cất hai chiếc đĩa CD.

Chắc chắn là đây, không sai.

Tô Lương Mạt cũng chỉ có thể đánh cược vận khí.

Cô đẩy ngăn kéo trở lại, nắm chặt phong thư định rời đi.

Xoay người cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào, lại nghe thấy một hồi âm thanh từ nơi nào đó đột nhiên bay tới, “Lấy được đồ rồi?”

Tô Lương Mạt thót tim một cái, cô nằm sấp nguyên tại chỗ không động dậy, không dám thở mạnh.

Giường ngủ bởi vì dùng sức chống người dậy mà phát ra tiếng kéo kẹt, Tô Lương Mạt cũng sẽ không vui mừng đến mức cho rằng Chiêm Đông Kinh là đang nói mớ, nhưng cô vẫn giữ lấy chút hy vọng mỏng manh, người đàn ông cười khẽ một tiếng, đưa tay dập sáng đèn tường trên đỉnh đầu.

Ánh sáng cho dù không đủ, nhưng vẫn là làm Tô Lương Mạt ở trong đôi con ngươi u ám không chút gọn sáng không có chỗ nào ẩn trốn, cô nắm chặt thứ trong tay, ánh mắt Chiêm Đông Kinh cũng theo đó mà rơi xuống tay cô, “Không ngờ em vì hấn đầm rỗng hang hổ cũng dám xông vào.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn hấn, đoán chừng cứ như vậy lao ra ngoài cũng không nhanh bằng động tác của Chiêm Đông Kinh, hướng hồ dưới lầu còn có nhiều hộ vệ như vậy, trong lòng Tô Lương Mạt có tính toán, “Anh quá xem thường bản thân rồi, Thanh Hồ Đường của anh so với đầm rỗng hang hổ còn muốn ăn tươi nuốt sống người ta hơn.”

Chiêm Đông Kinh khoanh chân ngồi giữa giường, áo choàng tắm màu trắng bao bọc thân thể tinh trắng, hấn vẫn ung dung nhìn cô, “Tôi đã sớm nói với em rồi, em muốn cái gì cứ nói với tôi một tiếng là được, không đáng phải đến trộm.”

Tô Lương Mạt vất chéo hai tay sau lưng.

Chiêm Đông Kinh thì vươn tay ra, “Đưa ra đây.”

“Nói như vậy, bên trong là băng ghi hình tôi muốn lấy?”

Chiêm Đông Kinh không có gạt cô, “Đúng.”

Tô Lương Mạt càng thêm nắm chặt.

Người đàn ông vén chăn đứng dậy. Dưới áo choàng tắm cái gì cũng không mặc, không chỉ nửa người trên, ngay cả hạ thân cũng...

Tô Lương Mạt mở to mắt, đồng thời cả người vọt nhanh chạy ra hướng sân thượng bên ngoài, nhưng vẫn là chậm một bước, Chiêm Đông Kinh chế trụ cổ tay cô, chỉ dùng sức một cái liền đem Tô Lương Mạt ném ra giữa giường lớn.

Cô bật người dậy, đầu tóc tán ra phủ lên mặt, Chiêm Đông Kinh tay mắt lanh lẹ, dặng chân dài kẹp hai bên người Tô Lương Mạt, hai tay thì đè hai vai cô lại áp cô ngược trở lại giường lớn, “Cho tôi xem xem, em có thể vì hấn hy sinh đến mức nào.”

Tô Lương Mạt cong eo lên, đem phong thư nhét ra phía sau mình.

Chiêm Đông Kinh chú ý động tác mờ ám của cô, hấn kéo khoe miệng ra, ánh mắt lộ vẻ tà tứ, “Không phải nói thứ này đối với Lưu Giản không tạo thành uy hiếp à?”

“Thế này còn đỡ hơn để anh tìm đủ diễn viên tới đòi hỏi trách nhiệm.”

“Em nói chuyện bên ngoài sòng bài?” Chiêm Đông Kinh như cũ ấn lấy hai vai cô không chịu buông ra, “Lương Mạt, em thật đúng là lòng dạ sắt đá, người phụ nữ kia vừa mới mất chồng, không phải do lỗi của Tương Hiếu Đường sao? Tiền không mua được mạng người sống lại, những lời cô ta đứng ra nói cũng có tình có lý, hướng hồ em không thấy báo cáo sao, cô ta còn đưa con mới năm tuổi, Lương Mạt ơi Lương Mạt, sau khi em theo Lưu Giản lương tâm chạy đi đâu rồi?”

Trống ngực Tô Lương Mạt đập liên hồi, “Thủ phạm vụ nổ là anh, đừng có đem trách nhiệm gì đó đổ hết lên người Lưu Giản.”

Chiêm Đông Kinh đưa ngón tay móc vào cổ áo của cô, lòng bàn tay theo đó trượt xuống phủ lên ngực Tô Lương Mạt, “Nếu tôi là em, tôi liền quang minh chính đại đến lấy.”

“Đừng động vào tôi.”

“Tôi có muốn động hay không, chưa tới lượt em nói chuyện.”

Chiêm Đông Kinh đè ép lên trên, thứ Tô Lương Mạt dấu phía sau đập vào thắt lưng, cô nhú chặt mào, “Có phải thứ ở trong chén người khác vĩnh viễn ngon hơn so với trong nhà?”

Chiêm Đông Kinh giương mắt nhìn cô.

Lúc cô còn ở đây, hần vốn chưa từng quý trọng cô, bây giờ sau khi biết rõ một đêm kia cô với Lưu Giản ở trong kho hàng, hần lại vẫn còn muốn, Tô Lương Mạt thấy hần bắt vi sở động, cô kéo dây khóa bộ đồ bó sát, rút khẩu súng nhét ở phía sau chống đỡ trước ngực Chiêm Đông Kinh, “Đừng tay!”

Chiêm Đông Kinh chỉ khe liếc mắt, “Cho dù em nổ súng, tiếng súng vang lên một cái, hộ vệ phía ngoài liền lập tức tiến vào, em cũng đi không được, đến lúc đó Lưu Giản vẫn phải chết.”

Trong mắt Tô Lương Mạt có giẫy giụa, Chiêm Đông Kinh duỗi tay nắm chặt nòng súng, chỉ thoáng dùng sức liền lấy lại súng của hần nhét lên tủ đầu giường.

Tầm mắt từ trên cao nhìn xuống như vậy làm toàn thân Tô Lương Mạt khó chịu, hơn nữa lại là động tác đầy khuất nhục, hai mắt cô nhìn chăm chăm lên trần nhà, Chiêm Đông Kinh đem dây khóa của cô kéo xuống dưới cùng, hần tiến sát lên, Tô Lương Mạt có thể cảm giác rõ ràng thứ cứng rắn thuộc về người đàn ông.

“Cho dù hôm nay anh muốn được tôi rồi, nên đối với anh thế nào tôi vẫn sẽ đối với anh như vậy.”

“Tôi không quan tâm,” Chiêm Đông Kinh kéo mép quần lót của Tô Lương Mạt ra, “ít nhất tôi đến được rồi, thân thể của tôi lòng của tôi sẽ thỏa mãn.”

Tô Lương Mạt cười lạnh một tiếng, “Có phải anh dùng thủ đoạn uy hiếp người khác đã thành thói quen rồi không?”

Chiêm Đông Kinh kéo dây lưng áo choàng tắm của hần ra, vạt áo màu trắng phía trước ngực tản ra hai bên, hần cùng cô dán sát với nhau không một kẽ hở gần như thật sự muốn cùng dung nhập vào, Tô Lương Mạt vùng tay tới, lại bị Chiêm Đông Kinh đè lại rồi hung hăng áp trên đỉnh đầu.

“Em muốn mang thứ đó đi, em phải nghe theo tôi.”

“Chiêm Đông Kinh, tôi sẽ không cùng anh tiến hành khoản giao dịch bẩn thỉu này!”

Chiêm Đông Kinh không giận mà cười, “Dù sao cũng đang nằm dưới thân tôi rồi, dựa vào khí lực của em, tôi đi vào hay là giữ lại bên ngoài em có thể cản được sao?”

“Đúng, dù sao cũng hận anh rồi, cũng không cần để ý hận anh nhiều thêm chút nữa, Chiêm Đông Kinh, tôi không có cách nào tha thứ cho anh, đối với anh, tôi thật sự là chán ghét cực hạn.”

Chiêm Đông Kinh vốn muốn bình tĩnh nhu hòa, nhưng Tô Lương Mạt lại không để hần được dễ chịu, vẻ mặt hần hung ác nham hiểm vạn phần, động tác trong tay cũng liên gia tăng, không quan tâm ngón tay Tô Lương Mạt có tình nguyện hay không, cô cũng có thể cảm giác được động tác người đàn ông đang chen vào bên trong.

Tô Lương Mạt cắn chặt miệng đến nỗi có thể nghe thấy được chút ít mùi máu tươi, cô vươn tay sờ đến một chỗ, chạm tới con dao găm mang theo tùy thân, rút vỏ dao rồi đem mũi nhọn chống ngay bụng Chiêm Đông Kinh.

Hần cúi đầu nhìn chăm chăm động tác trong tay Tô Lương Mạt, “Em muốn giết tôi?”

“Nếu anh dám tiến vào thêm một bước, tôi không đảm bảo nó sẽ không đâm thủng anh.”

Chiêm Đông Kinh không có đẩy tay của cô ra, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm trầm rơi xuống gương mặt Tô Lương Mạt, “Nếu tôi nhất định muốn thì sao?”

“Đúng, tôi với anh khí lực cách xa nhau, tôi không phải là đối thủ của anh, thân thể là của tôi, tôi có quyền nói một chữ ‘không’.”

“Chẳng lẽ tôi chưa từng làm cho em thoải mái à?” Chiêm Đông Kinh đối với Tô Lương Mạt bây giờ dù lòng dạ có sắt đá thế nào, hẳn luôn cảm thấy cô dù sao cũng là con người, là người thì sẽ có máu huyết có cảm nhận, nên tất cả ký ức trước đây không thể nào thực sự biến mất không còn tăm hơi, hẳn mượn lần này muốn gọi những thứ đó trở về, con dao lạnh như băng trong tay Tô Lương Mạt chống lên người hắn, Chiêm Đông Kinh chỉ cần động nhẹ một cái, âm hàn sắc bén liền xuyên qua làn da yểu ớt đi vào trong cơ thể hắn.

“Đừng có cố gắng từ trên người tôi tìm lại cách phá vỡ nữa, trừ phi anh có thể đem thời gian quay ngược lại hai năm trước.”

Chiêm Đông Kinh lại nhất quyết không tin, hắn đè ép thân thể lên trước, dục vọng chống đỡ cô đang muốn tiến vào bên trong dò xét, đồng thời, mũi nhọn dao găm cũng xé rách da thịt đâm vào giữa bụng hắn, Tô Lương Mạt cảm thấy trên bụng chợt nóng lên, cô ngẩng đầu liếc nhìn, nhìn thấy màu máu đỏ tươi đẹp dễ hoang dại từng giọt từng giọt chảy xuống dưới, hai tay cô nắm chặt con dao kia, không có chút ý định buông tay. Đồng thời hai chân dùng sức khép lại, Chiêm Đông Kinh nhận ra được cô đang giãy giụa, hai tay hắn đè chặt chân Tô Lương Mạt, dục vọng đang run rẩy, kêu gào muốn đòi chiếm hữu, ngón tay Tô Lương Mạt phát run, cô thậm chí có thể cảm giác được âm thanh truyền tới lúc dao găm đâm rách da thịt Chiêm Đông Kinh, rung động mà tàn nhẫn như vậy, máu chảy xuống tay cô, giữa ngón tay sền sệt khó chịu.

Đối với hắn cô có thể xuống tay được, hắn muốn thử dò xét, nhưng cho dù là dò xét cả trăm lần, Tô Lương Mạt vẫn là xuống tay được.

Chiêm Đông Kinh nhìn qua con dao găm cắm trước bụng kia, hắn dường như chưa từ bỏ ý định, lại lần lên thăm dò lần nữa.

Lại lần nữa đẩy vào một bước, máu tung tóe chảy ra ngoài.

Cánh tay Tô Lương Mạt run rẩy, cô ngược mắt lên nhìn Chiêm Đông Kinh chăm chăm, một chút vết thương nhỏ này hắn vẫn chưa chết được, “Đủ chưa? Có phải muốn tôi thực sự đâm nó vào tim anh không?”

Người đàn ông nghe vậy, thân thể thẳng tắp lui ra phía sau, hắn đưa tay che miệng vết thương đứng bên mép giường, phản ứng đầu tiên của Tô Lương Mạt là động tác đem phong thư lần nữa nắm chặt trong tay.

Máu theo bắp đùi Chiêm Đông Kinh chảy xuống mặt đất, Tô Lương Mạt liếc nhìn, vẻ mặt không hợp tác.

“Em nói tôi và em phải hành hạ nhau đến chết, em hà tất phải kéo Lưu Giản liên lụy vào đây?”

“Chiêm Đông Kinh, tôi là chân tâm thật ý muốn ở bên cạnh Lưu Giản, tôi muốn chung sống cùng anh ấy.”

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, trong lời nói có mang theo trào phúng, “Em như thế này không phải đang hành hạ hắn à?”

“Lưu Giản đáng để tôi ở bên cạnh anh ấy.” Tô Lương Mạt vẫn không quên thêm vào một câu, “Tôi đối với anh ấy, có thứ tình cảm anh căn bản là không có cách cảm nhận được.”

Cánh môi Chiêm Đông Kinh trắng bệch, mặc dù bị đâm không sâu, nhưng vẫn miệng vết thương vẫn là chảy máu, áo choàng tẩm màu trắng cũng bị nhuộm một màu máu đỏ thẫm.

Tô Lương Mạt yên lặng ngồi dậy, cầm quần áo mặc vào lại, cô nhìn Chiêm Đông Kinh, thấy hắn một câu không nói, Tô Lương Mạt cầm lấy phong thư muốn đi, cô nhất định phải đi ngang qua bên người Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt khấn trương rủ rờ mắt xuống, cô sợ lại bị Chiêm Đông Kinh tóm trở về.

Nhưng người đàn ông giống như mất hồn đứng ở đó, Tô Lương Mạt đi tới, Chiêm Đông Kinh nhìn chăm chăm thân ảnh cô bước vội vã về phía sân thượng, Tô Lương Mạt càng chạy càng nhanh, lờ như lúc này hộ vệ của Chiêm Đông Kinh tiến vào, cô chính là mồi cánh cũng khó bay được.

Cô bước nhanh đi đến sân thượng, lúc nhảy xuống dưới cũng không khỏi xoay người liếc nhìn về phía phòng ngủ.

Chiêm Đông Kinh vẫn giữ nguyên động tác vừa rồi lúc cô rời đi, đứng ở đó hệt như một bức tượng điêu khắc, Tô Lương Mạt nhảy khỏi ban công, đem phong thư nhét vào trong người.

Thứ đặc biệt quan trọng như vậy, hắn lại để cô cứ thế mà cầm đi?

Tô Lương Mạt cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng bây giờ không có cách nào nghĩ nhiều như vậy, có thể bảo toàn bản thân rút lui đã là kết quả tốt nhất, trước mắt cô phải làm chính là nhanh chóng rời khỏi Thanh Hồ Đường.

Tô Lương Mạt theo đường cũ quay về, pháp phòng lo sợ Chiêm Đông Kinh sẽ gọi người đến, nhưng đến khi cô an toàn ra ngoài, cũng không kinh động bất kỳ kẻ nào. Cô không thể không hoài nghi thứ lấy được có phải là có vấn đề hay không, Tô Lương Mạt lặng lẽ trở lại trước xe của mình, thở một hơi rồi lập tức lái xe rời đi.

Chuyện Tô Lương Mạt đến Thanh Hồ Đường Lý Đan không nói với bất kỳ ai khác, cô lo lắng ở sòng bài chờ tin tức, đến khi thấy Tô Lương Mạt trở lại, lúc này mới thở dài một hơi.

“Lương Mạt, chuyện thế nào rồi?”

“Vào phòng nghỉ với mình.”

Lý Đan không nói hai lời đi theo sau Tô Lương Mạt.

Trở vào phòng nghỉ, Tô Lương Mạt giao đồ cho Lý Đan, “Cậu xem thử có phải cái này không.”

Lý Đan nhét đĩa CD vào trong đầu máy, không bao lâu, cảnh tượng Tô Lương Mạt quá quen thuộc kia liền hiện ra trước mắt. Lo lắng của Lý Đan cuối cùng cũng tiêu tan, “Làm sao cậu lấy được vậy? Nơi đó nghe nói ngay cả cảnh sát cũng không vào được.”

“Quang minh chính đại đương nhiên không có cách đi vào.” Tô Lương Mạt cởi quần áo trên người, nhưng Lý Đan vẫn có lo lắng, “Đây là bản gốc à? Sẽ không còn bản sao chứ?”

“Có lẽ không.” Chiêm Đông Kinh nếu đã có thể trộm mất nhìn cô mang đi, dựa vào tính khí của hắn sẽ không làm trò gì mờ ám nữa.

Lý Đan nhận lấy quần áo của cô, “Vậy là tốt rồi, không có phần chứng cứ này, tin rằng Giản ca có thể nhanh được thả ra.”

“Cảnh sát khó khăn lắm mới bắt được cơ hội này chắc chắn sẽ không dễ dàng thả anh ấy, xem ra có lẽ muốn kéo dài tới cùng, nhưng mà không sao, bây giờ bên chúng ta đường lui gì cũng đều chuẩn bị tốt, còn sợ bọn họ không thả người sao?”

“Đó là tất nhiên.”

“Chuyện bến tàu bảo Dương Lộ theo sát, chuyện như hôm nay không thể để phát sinh nữa.”

Tầm mắt Lý Đan rơi xuống tay Tô Lương Mạt, “Aiya,” cô cắt đứt lời Tô Lương Mạt, “tay cậu làm sao vậy, sao cả hai tay đều là máu?”

Tô Lương Mạt giơ cao hai tay lên trước mặt, vết máu đã khô cứng lại, cô thờ ơ nói, “Không phải của mình.”

“Lương Mạt, cậu đã thương kẻ nào vậy?”

Tô Lương Mạt đi vào toilet, “Lý Đan, cậu ra ngoài trước đi, cũng nghỉ ngơi một chút, hai ngày nay làm cậu vất vả rồi.”

Lý Đan nghe vậy, không có hỏi nhiều, kéo cửa đi ra ngoài.

Chuyện của Lưu Giản rất nhanh nhận được tin tức, mặc dù nghi ngờ vụ nổ ở bến tàu cùng buôn bán vũ khí có liên quan đến anh, nhưng chỉ dựa vào bằng chứng của một người phụ nữ không giải thích được cái gì, hơn nữa Tô Lương Mạt đã đã thông quan hệ, cảnh sát ở bên kia không tìm được chứng cứ mới, chỉ có thể thả người.

Mấy ngày nay, Tô Lương Mạt giống như là sợi dây cung bị kéo căng, từng giờ từng phút, lo sợ chuyện của Lưu Giản lại phát sinh bất lợi, lúc tin này truyền tới, không khác gì dùng hai tay đẩy hết toàn bộ khối mìn trên đỉnh đầu.

Hôm nay là ngày Lưu Giản ra ngoài, Tô Lương Mạt một mình đi đón, cô không cho bất kỳ ai đi theo.

Xe nghênh ngang dừng trước cổng đồn cảnh sát, từ xa nhìn thấy Lưu Giản đi ra, Tô Lương Mạt tiến lên đón mấy bước, người đàn ông ngẩng đầu lên, tất nhiên cũng phát hiện ra cô.

Mấy ngày nay, trên người Lưu Giản có chút sa sút tinh thần, lại hoàn toàn không che hết được vẻ cương quyết dũng mãnh của anh, Lưu Giản sải bước đi đến trước mặt Tô Lương Mạt, cô cười cười nhìn khuôn mặt anh, giọng nói ôn hòa, đưa tay phủ lên gò má anh tuần của Lưu Giản, “Không cho anh cạo râu à? Già rồi này.”

Lưu Giản đưa tay dùng sức kéo một cái, đem Tô Lương Mạt ôm vào trong ngực, thân thể này có phần gầy guộc, đụng phải Lưu Giản làm tâm can anh đều đau.

117. Chương 122: Yêu Khao Khát

Chương 122: Yêu khao khát

Nếu như lúc trước trong đầu Lưu Giản thực sự có ý niệm gì đó, vậy thì bây giờ trong nháy mắt này liền hoàn toàn dứt bỏ.

Hạnh phúc đây tràn mang theo một chút chua xót này làm anh không đành lòng buông tay, cũng chỉ có anh không đẩy Tô Lương Mạt ra, cũng chỉ có Tô Lương Mạt ở lại bên cạnh anh, anh mới có thể có tư cách ôm cô như vậy.

“Lên xe đi, những người khác vẫn còn đang ở sông bài chờ anh.”

Lưu Giản cũng không lập tức buông cô ra, “Những ngày qua em cực khổ rồi.”

“Em không thấy cực khổ.” Tô Lương Mạt chống cái cằm giữa cằm cổ Lưu Giản, “Đợi đến khi anh trở về, thì không cực khổ nữa.”

Lưu Giản khẽ hôn đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Đi, về nhà.”

“Ừ.”

Mặc dù Lưu Giản được thả ra, nhưng bất kỳ lúc nào cũng phải tiếp nhận lệnh mời đến đồn, vụ án này vẫn còn đang điều tra, Tương Hiếu Đường tất nhiên là một chút thư giãn cũng không thể có.

Sông bài làm ăn càng lúc càng hưng thịnh, cũng không vì chuyện của Lưu Giản mà bị ảnh hưởng bao nhiêu, trong mắt khách nhân làm gì quan tâm đến mấy cái này, tiêu khiển giải khí không có tội, có ai dám tìm bọn họ gây rắc rối.

Tô Lương Mạt đã sớm đặt khách sạn, đón Lưu Giản trở về sông bài chỉnh đốn sạch sẽ, đoàn người liền đến khách sạn ăn cơm, đều là người trong nhà, là thuộc hạ của Lưu Giản với Tô Lương Mạt.

Lưu Giản bị rót ấy ly rượu rồi, đám của Thụy đều ngồi trên cùng một cái bàn, “Giản ca, lúc này may nhờ có Lương Mạt, vì chuyện của anh người cũng gầy rộc đi rồi.”

Lưu Giản câu nệ nhẹ chạm ly với Tô Lương Mạt, khoe miệng anh mang theo ý cười, ánh mắt đầy thâm ý, “Tôi với cô ấy không cần nói cảm ơn, những gì cô ấy làm vì tôi, tôi đều ghi nhớ trong lòng.”

Tô Lương Mạt theo đó thoáng cười nhẹ, Thụy ở bên ồn ào, “Yo, ngọt ngào như vậy, thật làm chúng tôi ghen tỵ chết đi.”

Mọi người cũng bật cười ha hả, Tô Lương Mạt cũng để mặc bọn họ quây phá, mấy ngày nay mỗi người đều mệt mỏi, tinh thần bị kéo căng vất vả lắm mới được thả lỏng chút ít, hơn nữa thời gian nhàn nhã như vậy Tô Lương Mạt cũng rất hưởng thụ, hai tay cô không khỏi nắm chặt, nghĩ đến lúc đó đâm Chiêm Đông Kinh một dao kia.

Tô Lương Mạt không nhịn được thất thần, nếu như tình yêu thật như lời cô nói là hành hạ lẫn nhau như vậy, sớm muộn tinh thần cô sẽ có ngày hỏng mất, cái loại nồng nặc mùi máu tươi đó vẫn còn quanh quẩn

trước cánh mũi không chịu tán đi, cô khẽ ngẩng đầu thấy Lưu Giản đang tiếp nhận rượu mời, Tô Lương Mạt cảm thấy những ngày tháng này thật tốt, nếu như, nếu như có thể cứ tiếp tục duy trì như vậy, không có người nào ác ý phá hoại, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy...

Lý Đan đưa tay huých nhẹ cánh tay cô, “Sao vậy?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Uống ít rượu, đầu óc có chút lơ mơ.”

Suy nghĩ vừa rồi bị Tô Lương Mạt thu lại ngay lập tức, con người lúc còn sống, làm gì có khả năng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?

Lưu Giản cạn một ly rượu, sau đó ngồi trở lại bên cạnh Tô Lương Mạt.

Thụ lại bắt đầu ồn ào, “Uống ly rượu giao bôi đi? Hôn lễ chưa hoàn thành, hôm nay bổ sung nghi thức, thế nào?”

“Thụ, đừng làm loạn.” Tô Lương Mạt cười cười nói một câu, nhưng cũng không có tận lực cản trở, Lý Đan rót đầy ly rượu cho hai người, “Uống một ly đi, gần đây thật nhiều chuyện xúi quẩy, xung hỉ xung hỉ.”

Lưu Giản nghiêng người qua, đôi mắt đào hoa mỉm cười liếc nhìn Tô Lương Mạt trước mặt, anh giơ tay lên, Tô Lương Mạt cũng cầm lấy cái ly, cánh tay hai người giao nhau, đều tự đưa ly rượu tới bên miệng mình, Tô Lương Mạt uống ít rượu, sắc mặt đỏ hồng, lúc này thật giống hoa mai đào rực rỡ, Lưu Giản một hơi uống cạn rượu trong ly, vết rượu trượt qua miệng Tô Lương Mạt, sắc môi lấp lánh.

Anh kiềm nén không được tiến lại gần khẽ hôn nhẹ lên miệng cô, Tô Lương Mạt không có tránh đi, đáy mắt tràn đầy ý cười bình thản.

Lý Đan dẫn đầu vỗ tay, “Thành lễ, đưa vào động phòng.”

Tô Lương Mạt hất tay cô ấy ra, “Lộn xộn.”

Lưu Giản đặt cái ly xuống bàn, “Anh đi toilet chút.”

Trong phòng bao quá ồn ào, Lưu Giản đi ra ngoài muốn hút điếu thuốc, đứng tựa ở nơi rộng rãi vắng người nhìn xuống cảnh đêm dưới lầu, anh suy nghĩ xuất thần, cho đến khi có người đến gần bên cạnh mình, lúc này mới phát giác.

Nghiêng đầu vừa nhìn lại là Tống Các.

Dáng vẻ Lưu Giản lười biếng, ánh mắt vẫn ném về phía đằng xa, “Đi cùng Chiêm Đông Kinh đến à? Thật trùng hợp.”

“Không, đêm nay là tự tôi tới đây, Kinh thiếu bị thương nhẹ.”

Lưu Giản cười lạnh một tiếng, “Hắn cũng có lúc bị thương?”

“Đó là tất nhiên, Kinh thiếu cũng là người, chỉ có điều người bình thường không đến gần ngài ấy được, lần này lại bị thua thiệt.”

Lưu Giản không phải nghe không hiểu thâm ý trong lời Tống Các, anh giương mắt nhìn về phía Tống Các.

“Vốn dĩ chúng tôi là có cơ hội vận ngã ngài, nhưng Tô tiểu thư vì giúp ngài lấy lại cuộn băng ghi hình kia mà đâm Kinh thiếu bị thương, lại là trong tình huống Kinh thiếu hoàn toàn không có phòng bị, dao găm còn gần như đâm thẳng bụng, ngài nói Tô tiểu thư có phải rất hung ác không?” Tống Các nói đến đây, có chuyện gì có thể khiến một người đàn ông không hề đề phòng? Lại là trong tình huống như thế nào, nơi khác không đâm, lại đâm vào bụng Chiêm Đông Kinh?

Thanh âm Lưu Giản mang theo khí lạnh, “Băng ghi hình gì?”

“Đương nhiên là thứ bất lợi với ngài,” Tống Các nhớ lại cảnh tượng vừa rồi đi ngang qua cửa phòng bao, vì ăn mừng Lưu Giản trở lại, những người này lại chơi đùa thỏa sức, mà Chiêm Đông Kinh lúc này hành động vẫn còn bất tiện, “là toàn bộ quá trình Tương Hiếu Đường giao dịch mua bán vũ khí, Tô tiểu thư cũng xem qua rồi.”

“Cậu nói với tôi những lời này là có ý gì, muốn cho tôi biết, tính mạng của taôi là Lương Mạt bán đứng thân thể đổi về được?”

Tổng Các cảm thấy được đáy mắt Lưu Giản cuộn cuộn nộ khí, hần khê lắc đầu, “Cũng không phải vậy, Tô tiểu thư có nguyên tắc làm việc của mình, vì vậy mới đâm Kinh thiếu bị thương không phải sao? Nhưng ngài cũng đừng hiểu lầm, Kinh thiếu không có dùng thủ đoạn gì kịch liệt, cô ấy đến Thanh Hồ Đường, quả thật là vì ngài mà cam tâm tình nguyện.”

Lời đã nói đến nước này, Tổng Các cũng không cần nói thêm gì nữa, “Tôi còn có khách, xin lỗi không tiếp được nữa.”

Lưu Giản nhìn thân ảnh hần rời đi, đầu thuốc trong tay anh đưa đến bên miệng, tay phải chống cằm nhìn chăm chăm phía đằng xa một hồi lâu, vui mừng lúc nhìn thấy Tô Lương Mạt khi ra ngoài giờ đây hoàn toàn bị đánh nát, Lưu Giản gảy nhẹ tàn thuốc, cửa sổ đối diện mở rộng, khói thuốc thừa thớt bay ra ngoài rồi lại bổ nhào ngược về phía anh, Lưu Giản bóp tắt thuốc lá, vỗ vỗ hai vai với đầu tóc rồi không hề quay đầu đi thẳng trở lại phòng bao.

Lúc Lưu Giản ra khỏi khách sạn uống đến say mềm, Tô Lương Mạt đỡ anh một đường đi ra ngoài, tài xế giúp đưa Lưu Giản vào chỗ ngồi sau xe.

Lưu Giản kéo một bên cổ áo, Tô Lương Mạt ra hiệu tài xế mở cửa sổ, cô ngang nhiên chồm tới giúp anh cởi bỏ cúc áo trên cùng, “Ai bảo anh uống nhiều như vậy.”

Lưu Giản nheo mắt phượng hẹp dài, một hồi lâu sau khê kéo mi mắt nhìn Tô Lương Mạt trước mặt, “Anh vui.”

“Đều là anh em thuộc hạ, cũng không biết ý tứ rót cho anh như vậy.”

“Còn chưa có kết hôn mà, em đã đau lòng rồi?” Lưu Giản xoa từng đầu ngón tay Tô Lương Mạt, anh vươn cánh tay ôm cô vào trong ngực, “Lương Mạt, những ngày anh không có ở đây, không có ai làm khó dễ em chứ?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không có.”

“Anh không ngờ rằng mình có thể ra ngoài nhẹ nhàng như vậy, thật sự đã làm khổ em.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn anh, “Bây giờ bị làm sao à, đột nhiên khách khí như vậy?”

Bàn tay Lưu Giản nhẹ vỗ trên vai cô mấy cái, “Anh cho rằng một cơ hội tốt như vậy, Chiêm Đông Kinh chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha.”

Tô Lương Mạt thấy trong đôi con ngươi Lưu Giản hần lên tia máu, ở trong đồn cảnh sát mấy ngày khăng định chịu không ít tội, mọi chuyện dù sao cũng đã qua, cứ làm cho anh bớt phiền lòng một chút đi, “Việc này anh ta không dám trắng trợn xen vào, bây giờ tất cả mọi người tránh không kịp, vụ nổ vốn chính là anh ta gây ra, anh ta còn không phiền dây lửa vào người mình sao.”

Lưu Giản không nói gì nữa, gổi đầu lên vai Tô Lương Mạt nhắm mắt lại.

Tài xế đưa anh về nhà, Tô Lương Mạt đỡ anh dậy định đi vào, Lưu Giản chống cửa xe tự mình đi xuống, “Em cũng về nghỉ sớm đi, anh vẫn chưa có say đến đường cũng không đi được.”

Tô Lương Mạt giữ chặt tay Lưu Giản, “Cứ để em đưa anh vào đi.”

Lưu Giản đứng lúc rút tay ra, “A Sâm, đưa Lương Mạt về.”

“Dạ.”

Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng anh thấp thoáng đi vào biệt thự, tài xế gọi cô, lúc này cô mới hoàn hồn ngồi vào xe.

Thanh Hồ Đường.

Chiêm Đông Kinh mặc đồ ở nhà rộng thùng thình từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống, Mạc Thanh đang ở trong khách xem tivi, nghe thấy tiếng bước chân của hắn ngẩng đầu lên, “Bác sĩ Trần nói con bị thương?”

“Chút vết thương nhỏ.”

“Vết thương nhỏ mà cần phải khâu lại, con là phải thấy tận xương mới biết lợi hại.”

Đường Khả ở bên cạnh ném trái cây mới gọt được một nửa xuống, “Đông Kinh, anh không sao chứ? Ai đâm anh bị thương?”

Mạc Thanh tức giận nói, “Hơn nửa đêm có kẻ xông vào cũng không biết, cho dù có thần thông quảng đại thế nào, đối phương có thể dễ dàng dùng dao đâm lên người con sao?”

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống ghế sofa, bàn tay không khỏi xoa nhẹ miệng vết thương, Đường Khả thấy thế vội vàng tiến lên, đưa tay thò sang thăm dò phía dưới phần bụng hắn, mặt mày Chiêm Đông Kinh lạnh lẽo, lúc hất tay cô ta ra động chạm đến miệng vết thương, sắc mặt người đàn ông càng phát ra xanh mét, “Cô là phụ nữ, làm cái gì đó?”

“Em chỉ muốn nhìn xem anh bị thương ở đâu.”

Mạc Thanh buồn cười nhìn hai người, “Được rồi được rồi, mẹ thấy thương thế kia tám phần là con cam tâm tình nguyện nhận lấy, nếu đã như vậy liền nhịn ẹ.”

“Thấy Hàn Tăng với Tống Các không?”

“Không phải nói Tống Các thay con đi nói chuyện làm ăn à?”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, giống như bừng tỉnh đại ngộ không nói thêm gì nữa.

Mạc Thanh vừa xem tivi, vừa lơ đãng mở miệng, “Đông Kinh à, gần đây trong bang hội có phải có vài khoản giao dịch lớn không?”

“Mẹ, mẹ đã sớm không quản chuyện trong bang hội rồi.”

“Đó là lúc ba con vẫn còn, bây giờ mẹ nhìn con như vậy cũng đau lòng, sau này mỗi chuyện trong Đường khẩu để mẹ giúp con quản lý vậy.”

Chiêm Đông Kinh lui người ra sau, vùi mình lên ghế sofa mềm mại, “Mẹ, mẹ ở nhà hưởng thanh phúc thật tốt, có thời gian đi ra ngoài chơi bài với người khác, đừng vương mắc cái tâm tư này nữa.”

“Mẹ là sợ con kiệt sức.”

“Con còn trẻ, càng cần phải rèn luyện.”

Đường Khả cũng nhảy vào nói chuyện, “Đúng vậy bác gái, sau này bác thấy nhàm chán cháu có thể cùng bác đi dạo phố.”

Mạc Thanh chuyên chú nhìn màn hình tivi, cũng không có đáp lời.

Trên tin thời sự đang phát tin tức Lưu Giản được thả ra, Chiêm Đông Kinh chỉ cảm thấy miệng vết thương bị rách ra hình như càng đau, cảm giác bén nhọn nhói nhói liên tục khuếch tán vào trong cơ thể, không có cách nào tiêu trừ.

Tô Lương Mạt ngày hôm sau đến sông bài đợi tới chín giờ vẫn là không thấy Lưu Giản đến.

Ra khỏi phòng nghỉ lại thấy Tống Các.

Tô Lương Mạt xoa người rồi đi.

Tống Các đuổi theo hai bước, “Tô tiểu thư.”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn nói lời xin lỗi với cô.”

Tô Lương Mạt dừng bước, “Xin lỗi cái gì?”

“Hôm qua ở khách sạn tôi nhìn thấy các cô vì Lưu Giản ăn mừng, cô cũng biết đấy, cô đâm lão Đại của chúng tôi một dao kia cũng không nhẹ, tôi thấy các người vui vẻ như vậy, cho nên tôi nói với Lưu Giản mấy câu.”

Sắc mặt Tô Lương Mạt lập tức ảm đạm thâm trầm, “Anh đã nói gì?”

“Cô đừng khẩn trương, tôi chưa nói gì khác, chỉ nói chuyện cô đâm Kinh thiếu bị thương thôi.”

“E là không chỉ vậy.” Nếu nói Tống Các không có ở bên trong thêm chút mắm dặm chút muối, đánh chết cô cũng không tin.

“Tôi là nghĩ ngay cả lão Đại của chúng tôi cũng không truy cứu, chuyện này tôi là nên giấu giếm không cần nói cho Lưu Giản, nhưng lúc đó nhất thời không nhịn được.” Tống Các nói một cách hoàn toàn vô tội, Tô Lương Mạt nhớ đến tối hôm qua Lưu Giản hỏi cô những lời kia, rốt cuộc, anh vẫn không có trực tiếp hỏi thẳng cô.

“Chiêm Đông Kinh sao rồi?”

Tống Các không ngờ Tô Lương Mạt sẽ có lòng tốt nhắc tới Chiêm Đông Kinh như vậy, “Khâu mấy mũi, miệng vết thương không sâu, ngài ấy không nói là do cô đâm, nhưng trừ cô ra còn có thể là ai?”

“Vì sao?” Tô Lương Mạt nghiêng đầu nhìn hắn.

“Thanh Hồ Đường nơi đó nếu không phải là cực kỳ quen thuộc không có người nào có thể vào được, có thể đâm ngài ấy một dao, còn có thể khiến ngài ấy không nói một tiếng, cũng không còn người nào khác.” Tống Các phân tích đạo lý rõ ràng, cũng chỉ có Hàn Tăng kia đại què mùa, nghe thấy Chiêm Đông Kinh bị đâm bị thương lại nghĩ đến có phải do bên kia phải đặc công tới hay không.

Vừa rồi Tô Lương Mạt hỏi thương thế Chiêm Đông Kinh, thực tế là muốn đâm Tống Các mấy câu, không ngờ bị hấn ngắt lời một phen như vậy, Tô Lương Mạt ngay cả bản thân mình muốn nói cái gì cũng đều quên hết.

“Đừng có chuyện gì cũng tính lên trên đầu tôi, sao anh không nói là kẻ thù của anh ta quá nhiều đi?”

Tống Các cười khẽ, “Có lẽ vậy.”

Tô Lương Mạt xoay người đi xuống sông bài, cho đến giữa trưa mới thấy Lưu Giản đến, cô đi tới đứng bên cạnh anh, “Tình rệu rồi?”

Lưu Giản đưa ngón tay ấn đầu lông mày, “Anh đầu uống bao nhiêu.”

“Còn nói nữa, đi đường cũng không ra hình thù gì cả.” Tô Lương Mạt cùng Lưu Giản đi lên tầng hai, cô nhìn chằm chằm gò má người đàn ông hồi lâu, “Lưu Giản, có phải anh biết chuyện băng ghi hình rồi không?”

Lưu Giản nhìn cô, “Em không muốn anh biết, thì anh cũng không biết.”

“Không phải không muốn anh biết,” Tô Lương Mạt đối diện tầm mắt anh, “nhưng nếu như anh đã biết, vì sao không mở miệng hỏi em?”

“Anh tin em.”

“Cho dù là tin tưởng, đã xảy ra chuyện gì anh không muốn biết sao? Huống hồ hôm qua anh hỏi những lời đó rõ ràng là muốn khơi gợi đề tài này để em nói với anh, Lưu Giản, quan hệ của anh với em như thế nào, có gì anh không thể hỏi thẳng em sao?” Ngữ điệu Tô Lương Mạt chân thành, Lưu Giản buông thõng mi mắt, “Anh không hỏi, không phải là tốt nhất ư? Một khi hỏi ra miệng, phần tín nhiệm kia liền bị phá hỏng.”

“Nhưng em không muốn anh phải nhẫn nhịn như vậy.”

Trong lòng Lưu Giản phảng phất như bị một tảng đá lớn đè lên, “Vậy em đối với anh thì sao? Chuyện Tô Uyển chẳng lẽ em một chút cũng không giận anh? Nhưng em lại nói bỏ đi, còn không phải vì sợ anh không vui sao?”

Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, nhưng lại á khẩu không trả lời được.

Hai người đều trầm mặc, hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt lan can nhìn xuống dưới lầu, Lưu Giản thở dài, sau đó ôm cô vào trong ngực, “Không tranh cãi nữa, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, hơn nữa em là vì tốt cho anh.”

Cho dù Lưu Giản cũng đã nhận ra rằng, lúc hai người chính thức ở bên cạnh nhau không có giống như tưởng tượng lúc trước của anh vậy, lúc trước chưa ở cùng một chỗ, luôn cho rằng muốn thiên trường địa cửu ở cạnh nhau lâu dài rất dễ dàng, anh bị Tô Lương Mạt hấp dẫn, vì vậy tất cả hào quang trên người cô anh đều thích. Anh lại không ngờ rằng có nhiều thứ lại do trời sinh, lúc chưa thân mật sẽ nhìn không thấu, cũng là bởi vì chung đụng, những mâu thuẫn cùng không phù hợp kia mới có thể lộ rõ, nhưng cho dù là như vậy, Lưu Giản vẫn là lựa chọn nắm chặt tay Tô Lương Mạt.

Nguyên nhân rất đơn giản, anh chờ đợi gần hai năm, bây giờ lại nói rằng không thích hợp, hình như cũng đã quá muộn.

Không có cách nào hòa hợp, anh sẽ nghĩ cách mài sát cho vừa khít.

Tô Lương Mạt vốn là muốn đem chuyện đêm đó nói lại mười phần nguyên vẹn cho Lưu Giản biết, bây giờ thấy thái độ cùng giọng điệu anh như vậy, cô cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng không lên tiếng.

Bến tàu của Tương Hiếu Đường bên này bị phong tỏa, hơn nữa trong thời gian ngắn không thể vận hành lại bình thường, mặc dù dưới Đường khẩu còn mấy bến tàu, nhưng Lưu Giản lúc này là đối tượng hoài nghi trọng điểm của cảnh sát, gần như là anh đi đến đâu cũng có người bám đuôi theo tới đó, vì tránh đi tai mắt, nhiều chuyện làm ăn giao dịch chỉ có thể tạm thời để qua một bên.

Nhưng lỗ hổng mấy ngày nay đã làm Tương Hiếu Đường tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa thêm áp lực của dư luận, khi Tô Lương Mạt biết được có lộ hàng không thể đi qua, không khỏi lo lắng.

Lưu Giản suy tính đủ đường, nói với Dương Lộ, “Nghĩ cách chuyển đi.”

“Lão Đại, vận chuyển bằng đường bộ nguy hiểm rất lớn, gần như mỗi trạm kiểm soát đều bị tra xét, khả năng duy nhất chỉ có đường biển.”

“Đường biển cũng không được, nếu như lại có một bến tàu xảy ra chuyện, Tương Hiếu Đường muốn thoát thân thật rất khó khăn, ai sẽ tin những thứ này đều là trùng hợp?”

“Vậy bây giờ làm thế nào?”

Đầu Lưu Giản cũng là muốn nổ tung, anh nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi, “Tôi thấy chỉ có thể mượn địa bàn của kẻ khác.”

“Lão Đại, Chiêm Đông Kinh bên kia là tử địch của chúng ta, Tứ Phong Đường bị hấn nuốt trọn, còn lại ai chịu cho chúng ta mượn đường?” Dương Lộ cảm thấy Tương Hiếu Đường đã đi vào ngõ cụt, lúc này cho dù là Lưu Giản đã ra mặt, nhưng chuyện trên phương diện làm ăn cũng bị kẻ khác chèn ép sát sao.

“Em có một ý kiến, không biết có được hay không.” Tô Lương Mạt trầm mặc hồi lâu chen vào một câu.

“Ý kiến gì?”

“Cứ tiến hành trên địa bàn của Chiêm Đông Kinh, chúng ta hoạt động bí mật, lúc trước em từng trông coi bến tàu cho anh ta, không có ai quen thuộc nơi đó hơn em, kể cả quá trình hàng hóa đưa vào cảng cùng với xe vận tải xuất phát từ đâu em đều biết, chúng ta chỉ cần cho người tìm cách ở trên tàu của anh ta đem hàng hóa đánh tráo trước, rồi nhớ kỹ biển số xe, đến lúc đó cướp đi, nơi xảy ra chuyện cũng là địa bàn của anh ta, không cần chúng ta phải gánh trách nhiệm.” Như vậy xem ra, những gì Chiêm Đông Kinh đã từng dạy dỗ cô, cô quả nhiên đều nhất nhất dùng tới.

Dương Lộ vừa nghe, lời nói thống khoái, “Tôi thấy được!”

“Không được!” Lưu Giản lại phản đối, “Quá nguy hiểm.”

“Làm việc gì mà không có nguy hiểm chứ, mở sòng bài còn mạo hiểm nữa là.” Tô Lương Mạt biết rõ Lưu Giản cố kỵ điều gì, “Yên tâm, bình thường Chiêm Đông Kinh rất hiếm khi đích thân đến bến tàu, ngay cả khi gặp phải, em cũng có cách ứng phó, nhiều người như vậy anh ta không thể nào nhận ra em được.”

“Em cho rằng đây là chuyện nhỏ chỉ nói chơi? Chỗ đó có thể để em nói vào là vào được?”

Tô Lương Mạt lại có mười phần nắm chắc, cô đi tới bên cạnh Lưu Giản, “Lúc đó khi ba em vẫn còn ở trại an dưỡng, em với Thẩm Tâm Lê đã thực hiện giao dịch, cô ta bảo em giúp cô ta trộm một xe hàng của Chiêm Đông Kinh, em nghĩ cách trà trộn vào đó, cũng thành công trộm hàng đi.”

Tô Lương Mạt không có nói với Lưu Giản, một khắc cuối cùng, cô bị Chiêm Đông Kinh nhận ra được, khiến cô thất bại trong gang tấc.

Nhưng cô tin lần này mình sẽ không có đen đủi như vậy, hơn nữa chỉ cần chuẩn bị thật đầy đủ, chắc hẳn không có vấn đề.

Cho dù như vậy, Lưu Giản vẫn là không đồng ý.

Tô Lương Mạt liếc mắt sang Dương Lộ, ra hiệu hẳn đi ra ngoài trước, đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tô Lương Mạt lúc này mới mở miệng, “Tương Hiếu Đường không kéo nổi rồi, mặc dù tiền không là vấn đề, nhưng hàng hóa từ trước đến giờ còn quan trọng hơn tính mạng, chúng ta cứ trốn tránh như vậy, người bên ngoài thật sẽ cho rằng Tương Hiếu Đường là không tránh khỏi sụp đổ.”

“Nó quan trọng hơn nữa cũng không quan trọng bằng em.” (Chipchip: Êm sẽ coi như anh đang nói với êm dza!!! -_-)

“Em sẽ cẩn thận mà, nếu như em không thể thay anh giải quyết vấn đề, sau này làm sao có thể hy vọng chúng ta có thể nương tựa lẫn nhau? Em không muốn anh từng giây từng phút điều nghĩ đến đầu tiên là bảo vệ em, em muốn chính là vào lúc anh khó khăn em có thể cùng anh đối mặt.”

Sắc mặt Lưu Giản đông lạnh, anh ngược mắt lên nhìn, cuối cùng bị những lời này của Tô Lương Mạt thuyết phục, “Anh sẽ tiếp ứng em đầu tiên.”

“Được.”

Sự việc tất nhiên cũng không đơn giản giống Tô Lương Mạt nói, trước khi tiến hành còn cần lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, đêm đó hành động, Tô Lương Mạt chỉ dẫn theo Lý Đan, sợ bị thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh nhận ra, Tô Lương Mạt với Lý Đan còn phải hóa trang thật tỷ mỉ.

Tô Lương Mạt lái xe theo đoàn xe đi vào bến tàu, Lý Đan thì ngồi bên ghế phụ.

Phía trên đồng hồ xe có đặt giấy thông hành, trên cổ hai người cũng đeo thẻ ra vào.

Lý Đan nhìn quanh bốn phía, liếc mắt liền nhìn thấy Tổng Các.

Cô vội vàng thu hồi tầm mắt, Tô Lương Mạt hạ thấp mi mắt, “Đừng sợ, trấn định một chút.”

Lý Đan gạt đầu, bến tàu bên này đã đâu vào đấy đang bắt đầu chuẩn bị dỡ hàng chuyển đi, có mấy chiếc xe tải đều của của Tương Hiếu Đường lẫn vào, Tô Lương Mạt nắm chặt tay lái, chợt nghe thấy một hồi tiếng còi xe từ bên ngoài truyền đến.

Cô vô thức nhìn ra bên ngoài, lại nhìn thấy xe của Chiêm Đông Kinh đang thông thả chạy ngang qua, sau khi dừng hẳn tài xế xuống mở cửa xe cho hẳn, Tổng Các vội vàng từ đằng xa đi tới, “Kinh thiếu, sao lại tới đây, vết thương của ngài...”

“Tôi đi ngang qua, đến xem thử.”

Vết thương của Chiêm Đông Kinh rõ ràng vẫn chưa lành hẳn, đi đường không nhanh giống như bình thường, Tổng Các chỉ vào hàng trên tàu, “Đang kiểm tra, xác định không sai thì bắt đầu dỡ xuống.”

Chiêm Đông Kinh gạt đầu, “Tất cả đều bình thường chứ?”

“Yên tâm, đều bình thường.”

Tô Lương Mạt thấy có người cạy cái rương ra kiểm tra, bình thường hàng hóa đều chỉ là kiểm tra bên ngoài, xe xếp thành hàng dài chờ chờ hàng, Chiêm Đông Kinh đi đến trước bến tàu, tên tiểu đệ phía trước hướng về phía Tống Các, “OK.”

Tống Các gật đầu, “Chuẩn bị chuyển hàng đi.”

Lý Đan thở ra, cửa đầu tiên xem như qua.

Cũng không ngờ, thanh âm của Chiêm Đông Kinh đột nhiên xuất hiện, “Hay là cứ mở hết ra xem thử đi, dù sao thời gian cũng không gấp.”

Tô Lương Mạt giật mình, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dáng này của Chiêm Đông Kinh cũng không giống là phát hiện ra cái gì khác thường, chẳng lẽ đêm nay chỉ có thể coi là bọn họ xúi quẩy?

Tống Các cũng không ngờ Chiêm Đông Kinh sẽ nảy ra ý định này, “Kinh thiếu, như vậy quá mất thời gian.”

Tô Lương Mạt đột nhiên nhớ tới, lần đó lúc cô giúp Thẩm Tâm Lê cướp hàng Chiêm Đông Kinh gọi điện thoại cho cô, cô đưa tay rút điện thoại trong túi áo ra, không nghĩ ngờ ẩn lấy số điện thoại Chiêm Đông Kinh gọi đi.

Di động của người đàn ông đột nhiên vang lên, Chiêm Đông Kinh lấy ra vừa nhìn, rõ ràng không tin Tô Lương Mạt sẽ gọi điện thoại ỉn, thần sắc hân hờn, sau đó khoát khoát tay với Tống Các, “Nhanh chuyển hàng đi.”

Hắn nhận máy rồi đi lên phía trước, “Lương Mạt.”

Tiếng nói Chiêm Đông Kinh xuyên qua, truyền tới lỗ tai hai người trong ghế lái, Tô Lương Mạt lại duỗi tay cắt đứt điện thoại.

Chiêm Đông Kinh alo mấy tiếng, phát hiện điện thoại đã bị ngắt.

Hắn đưa mắt nhìn chằm chằm màn hình, chẳng lẽ Tô Lương Mạt là gọi nhầm?

Nhưng trong tình huống thế nào có thể khiến cô bấm số điện thoại của mình?

Chiêm Đông Kinh gọi lại, Tô Lương Mạt trước đó đã chuyển sang chế độ im lặng, điện thoại di động ở trong lòng bàn tay phát ra màu xanh lam u ám, Tô Lương Mạt cũng không thèm liếc nhìn, cô giương mắt lên khẩn trương nhìn đồng hàng hóa kia chằm chằm, Lý Đan thì đưa mắt nhìn thân ảnh Chiêm Đông Kinh đứng dưới đèn đường.

Bi thương, cô tịch, dường như lại mang theo một chút chờ mong rồi lại hiển lộ cả khao khát.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 123: Bức đến đường cùng

118. Chương 123: Bức Đến Đường Cùng

Chương 123: Bức đến đường cùng

Lúc này gần như không thể phân tâm, Lý Đan quay tầm mắt lại, nhưng cuối cùng vẫn là liếc nhìn Chiêm Đông Kinh lần nữa.

Đều nói phụ nữ dễ mềm lòng, trước giờ Lý Đan vẫn luôn nhớ rõ hai năm đó của Tô Lương Mạt, thống khổ của cô sai lầm của cô chung quy đều khởi nguồn từ người đàn ông cô yêu sâu sắc cũng thống hận nhất, Lý Đan là người ủng hộ Tô Lương Mạt nhất, bởi vì lúc cô bị giày vò chỉ có Lý Đan nhìn thấy hết trong mắt.

Nhưng mặc dù như vậy, khi Lý Đan nhìn thấy bóng lưng này của Chiêm Đông Kinh, ít nhất là trong nháy mắt, cô có mềm lòng.

Cô liếc nhìn Tô Lương Mạt, thấy ánh mắt Tô Lương Mạt từ đầu đến cuối rơi trên đồng hàng hóa kia.

Lý Đan nghĩ, người đứng ngoài rốt cuộc không có đích thân tự mình trải nghiệm, cho nên Tô Lương Mạt không hợp tác, cô cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Chiêm Đông Kinh thủy chung không gọi được cho Tô Lương Mạt, cô không khóa máy, cho nên vẫn là có hy vọng, người đàn ông thử đi thử lại mấy lần, cuối cùng đem đi động nhét trở lại túi quần, trên mặt rõ ràng hiển lộ thất vọng cùng ngỡ ngàng, hẳn không hiểu cú điện thoại này của Tô Lương Mạt đã gọi đến rồi lại không nói lời nào là có ý gì.

Hắn rút điều thuốc, tựa lên đèn đường châm lửa.

Tổng Các phân phó người tiến lên chở hàng, chiếc xe tải dần dần đánh tay lái rời đi, Tô Lương Mạt theo ánh mắt Lý Đan nhìn lại, nhìn đến Tổng Các đang dùng bộ đàm chỉ huy, Tô Lương Mạt khẽ đẩy tay Lý Đan, “Tập trung một chút.”

Lý Đan hoàn hồn, “Mình hơi sợ, lỡ như bị Tổng Các nhận ra thì làm sao đây?”

“Đừng hoảng, hoảng lên càng dễ bị nhận ra hơn,” Tô Lương Mạt không khỏi đùa một câu, “bộ dáng của cậu bây giờ, ngay cả mình muốn phân biệt còn khó, cậu với Tổng Các quan hệ có thân thiết đến mức đó sao?”

Hai người đều hóa trang thành bộ dạng đàn ông, trên đầu đeo tóc giả, trên mặt cũng được trang điểm tỹ mỷ, Tô Lương Mạt thấy xe phía trước rời đi, cô phát động xe tiến lên, Lý Đan thì dè mi mắt xuống.

Hàng hóa bắt đầu được dỡ xuống xe, Tô Lương Mạt cảm giác thấy xe bị một cỗ trọng lực đè ép rồi sau đó khẽ chấn động, Tổng Các hướng mắt nhìn sang bên này, sau đó đi tới.

Hắn gõ gõ ghé lại phụ, Lý Đan căng thẳng, Tô Lương Mạt ra hiệu cô tùy hoàn cảnh mà hành sự.

Lý Đan kéo cửa sổ xe xuống, Tổng Các ngẩng đầu nhìn cô, người bên cạnh nói, “Có hiểu quy củ không, xuống ký tên.”

Lý Đan đẩy cửa xe đi xuống, nhận lấy bút với hóa đơn chuyển hàng, vẫn may lúc đi đến kịp nhớ họ tên tài xế cùng phụ xe, Lý Đan múa bút mấy cái vẽ lên trên tờ giấy, Tổng Các nhận lấy nhìn nhìn, “Chữ thật đủ thanh tú đấy.”

Lý Đan nghe vậy, vòng hai tay ra đằng sau rồi xoay người định rời đi.

“Đợi chút.” Tổng Các gọi cô lại.

Tô Lương Mạt xuyên qua cửa kính nhìn thấy Lý Đan dè mặt xuống, Tổng Các đi đến bên cạnh Lý Đan, “Ngẩng đầu lên, người từ đâu tới?”

Lý Đan không thể không ngẩng ặt, “Người địa phương.”

Tổng Các nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, cũng không biết là đã nhìn ra hay là vẫn chưa ra, Lý Đan lại bị hắn dọa sợ, tầm mắt cô chống lại Tổng Các, nhìn thấy đáy mắt người đàn ông cất giấu ý cười kín như bưng, Lý Đan lại vội vàng xoay tầm mắt.

“Đi đi.”

Tổng Các vung một tay lên, không hỏi gì nữa.

Lý Đan vội vàng xoay người trở lại xe, Tô Lương Mạt thấy người phía trước phất phất tay, cô lập tức phát động cơ rời đi.

“Không sao chứ?”

“Mình cũng không biết hắn ta có nhận ra không.”

“Nếu đã không vạch trần, vậy nhất định là không nhận ra.” Tô Lương Mạt đánh tay lái, chỗ này không thể ở lâu, Lý Đan không khỏi liếc mắt về phía bên ngoài cửa sổ, thấy ánh mắt Tổng Các vẫn như cũ dán chặt lên mặt cô, cô khẩn trương làm ra vẻ như không có chuyện gì thu hồi tầm mắt.

Chiêm Đông Kinh hút xong thuốc đi tới, hẳn đi đến chỗ nào cũng vượt ngang, cũng không quan tâm có cần nhường xe đi qua trước hay không, ai chặn đường của hắn chính là đường sống nữa.

Tô Lương Mạt chửi một tiếng, chỉ đành phải phanh gấp xe, lúc Chiêm Đông Kinh đi ngang qua trước xe của cô không khỏi dừng bước chân, vô thức quét mắt qua một cái.

Cô cũng chột dạ, nào dám đối diện ánh mắt Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông đứng sững tại chỗ bất động, con đường phía trước bị chặn lại, Tô Lương Mạt đành phải từ từ đánh tay lái, Tổng Các đi tới nói với Chiêm Đông Kinh mấy câu, người đàn ông đi lên phía trước vài bước, Tô Lương Mạt thở ra, xe chạy hướng về phía cửa lớn mà đi.

Lý Đan vỗ ngực, “Lương Mạt, cũng may mà mặt cậu không đổi sắc, mình đây đến tim cũng bị dọa sắp nhảy ra rồi, mình cuối cùng có thể lĩnh hội được ‘đem đầu dắt ngay lưng quần’ là có ý gì.”

Bây giờ chắc không còn vấn đề gì nữa, thần sắc kéo căng trên mặt Tô Lương Mạt cuối cùng được thư giãn chút ít, “Nghe lời cậu, chuyện như thế này về sau có khả năng còn đụng tới nhiều, phần lớn không phải dựa vào là vận khí à?”

“Cậu từng nghĩ qua chưa, nếu như bị vạch trần thì làm sao?”

“Vạch trần thì vạch trần, vậy thì chỉ có thể bị bắt lại, sau đó cả người với hàng, toàn bộ đều xong đời.”

Lý Đan xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô, “Mình vẫn cứ cảm thấy Tổng Các hình như đã nhận ra mình.”

Tô Lương Mạt cũng thấy kỳ quái, bộ dáng Tổng Các nhìn Lý Đan chăm chăm xem xét cô tưởng tận không thể không nhận ra, theo lý khoảng cách gần như vậy, hơn nữa Tổng Các là ai chứ, đôi mắt còn lợi hại hơn cả mắt làm bằng hợp kim titan, “Có lẽ hắn ta nhìn thấy mặt của cậu, tha cho chúng ta một lối thoát.”

“Nói bậy gì vậy, mình với hắn làm gì có giao tình đó.” Lý Đan lập tức cãi lại.

Tô Lương Mạt vừa mới cười ra tiếng, liền thấy đằng sau hình như có mấy chiếc con đuổi theo, nhìn cái hướng này là hướng về bọn họ mà tới. Sắc mặt cô khê biến, “Không ổn, không lẽ bọn họ đã nhận được tin tức gì.”

“Nhanh nhanh lên một chút, mình chặn cho cậu.”

Lý Đan ngồi thẳng dậy, kéo đệm ghế ra từ dưới rút ra hai khẩu súng.

Tô Lương Mạt kéo tốc độ xe chạy về phía trước, xe tải chất đầy một đồng hàng hóa vốn là chạy không nhanh, mới ra khỏi cổng chưa lâu, thì có xe bắt kịp đuổi theo.

Lý Đan đẩy súng bắn tĩa ra, bắn nổ một lớp xe trong đám xe của đối phương, “Lương Mạt, coi chừng nhanh thêm chút.”

“Con rùa tòi tàn này, mình bò còn nhanh hơn nó nữa.” Tô Lương Mạt dẫm đạp, “Chân ga bị đạp đến bẹp dí rồi.”

“Nếu như lớp xe của chúng ta cũng bị bắn thủng, vậy thì chỉ có thể chờ chết ở đây.”

“Đừng gấp, Lưu Giản đã nói sẽ tới tiếp ứng.” Tô Lương Mạt quẹo tay lái một cái, Lý Đan bị đạp vào đầu, “Bà cô à, muốn đem đầu mình thành làm banh đá phải không?”

“Mình nào dám chứ, mau ngồi vững, đừng bị người ta bổ thành dưa hấu.”

Lý Đan ngồi trở lại, hai mắt dán chặt vào kính chiếu hậu, “Thực kích thích, cậu nói Giản ca bọn họ có phải luôn sống qua ngày như thế này không?”

“Cuộc sống kết hôn sinh con e là càng lúc càng cách xa chúng ta rồi.”

Lý Đan cười cười, không làm Tô Lương Mạt phân tâm nữa.

Lưu Giản ngồi trong chiếc xe mui trần màu đen, tay trái cầm thứ gì đó không ngừng gõ xuống lòng bàn tay từng nhịp từng nhịp, cổ áo rộng mở, mái tóc cắt tỉa kỹ lưỡng dưới ánh trắng soi rọi phát ra màu đỏ khiêu

gọi dụ hoặc, tay áo sơ mi đen nhánh vén lên đến khuỷu tay, người đàn ông thể mà lại nghênh ngang đứng trên ghế, một chân còn đạp thẳng lên lưng ghế.

Đằng xa, đèn pha xe quét tới, xe tải dừng tốc độ không nhanh không chậm hướng về phía anh mà đến, Lưu Giản chăm chú nhìn kỹ, “Mẹ, sớm biết thế này đã gắn cho cái xe rách này mười tám cái bánh.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy xe của Lưu Giản, cô ần vang còi xe, Lưu Giản ra hiệu cô nhanh đi đến.

Lúc xe của Tô Lương Mạt chạy ngang qua cũng không hề dừng lại, nơi này cách bến tàu của Chiêm Đông Kinh cũng không xa, Lưu Giản nhìn thấy mấy chiếc xe đang đuổi theo, động tác gõ vào lòng bàn tay dừng lại, anh móc ngón tay đưa tới bên miệng huyết sáo một cái, sau đó dùng sức lôi cái móc kéo ra, cánh tay phải hữu lực vung ra ngoài, “Đi chết đi!”

Thứ đó rơi xuống đất, gần như phát nổ ngay lập tức, Lưu Giản lại dùng động tác y chang ném ra cái thứ hai, liếc mắt thấy mặt đường bị phá hủy, anh tung người một cái ngồi trở lại vào ghế lái, phát động cơ rồi tăng tốc, động tác lưu loát liền mạch rồi thẳng đi.

Tô Lương Mạt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng dội, Lý Đan thò đầu ra ngoài cửa sổ, “Lại nổ rồi.”

“Nổ quá tuyệt, dù sao nơi này là của Chiêm Đông Kinh, cũng để cho anh ta ném thử phiền toái tìm tới cửa là có tư vị thế nào.”

“Đoán chừng là tư vị muốn bóp chết cậu.”

Tô Lương Mạt thoáng cười khê, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lý Đan, vẻ mặt vô tội vô hại, “Sao lại muốn bóp chết mình? Đêm nay mình đã làm gì à?”

Lý Đan ngẩn ra, tiện đà bật cười, “Phải phải, chúng ta cái gì cũng không làm, hai chúng ta đang ngủ ở sông bài mà.”

“Vậy không phải là xong rồi?”

Tô Lương Mạt lái xe đi thêm đoạn ngắn, xe Lưu Giản rất nhanh đuổi kịp hai người, Lưu Giản cùng chạy song song với cô, hướng phía Tô Lương Mạt huyết sáo vang dội.

Tô Lương Mạt kéo cửa sổ xuống, khóe mắt không giấu được ý cười, “Giải quyết rồi?”

“Tất nhiên,” Tầm mắt Lưu Giản chuyển sang cô, “người đẹp, cùng nhau ăn khuya, thế nào?”

“Đại gia, em không có rảnh.” Tô Lương Mạt chạy đến chỗ trống trải phía trước, có người chịu trách nhiệm tiếp ứng, cô nhảy khỏi ghế lái, nhìn một nhóm người chen chúc tiến lên phân loại hàng hóa rồi chuyển sang mấy cái xe tải nhỏ đã chuẩn bị đầy đủ, Lý Đan tháo bộ tóc giả xuống, “Làm mình ngộp muốn chết.”

Xe Lưu Giản cũng dừng lại, một cánh tay lười biếng đáp bên ngoài cửa kính xe, nói với Tô Lương Mạt, “Lên xe.”

Tô Lương Mạt cởi tóc giả ra, “Lý Đan, cậu cũng mau trở lại sông bài đi, đi đường cẩn thận.”

“Được.”

Tô Lương Mạt ngồi vào xe Lưu Giản, “Đi thôi.”

Xe mũi trần của Lưu Giản lướt qua bóng đêm đi về phía trước, anh nhìn khuôn mặt Tô Lương Mạt còn chưa tẩy trang, “Còn rất ra dáng đàn ông.”

Tô Lương Mạt nhìn vào kính chiếu hậu bắt đầu tẩy trang, mặt mày Lưu Giản vui vẻ, “Hình như anh nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đi qua đó.”

“Ừ, ở bến tàu đã nhìn thấy, may mà không bị nhận ra, dù sao cũng khó mà tưởng tượng được.” Tô Lương Mạt đem cặp lông mày bị tô vẽ dày đậm khôi phục thành chân mày lá liễu, vẫn là như vậy nhìn thoải mái hơn, “Đổi tới đổi lui, giọng nói không cách nào thay đổi được, may mà không phải nói chuyện.”

“Cái này gọi là đổi trắng thay đen, còn là dưới mí mắt Chiêm Đông Kinh, Lương Mạt, em đã từng nghĩ nếu lỡ như thất bại thì phải làm sao chưa?”

“Em thì không nghĩ tới sẽ thất bại,” Tô Lương Mạt lau sạch sẽ khôi phục khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, “cùng lắm là hai mắt trợn ngược, chết không thành hình.”

Lưu Giản cười cười vươn tay, giúp cô gầy gầy đầu tóc, “Đi, đi ăn mừng một trận.”

Tô Lương Mạt duỗi cái lưng mỗi, “Cảm giác này thật sự là vừa mạo hiểm vừa kích thích, em phát hiện em còn rất hưởng thụ.”

“Đừng,” Một tay Lưu Giản đặt trên tay lái, “em không biết anh ở bên ngoài chờ, chờ đến nỗi tim sắp vọt ra ngoài rồi, sau này chuyện như vậy để cho người khác đi đi.”

Cô kê tới gần gối mặt lên bả vai Lưu Giản, da thịt người đàn ông căng thẳng, Tô Lương Mạt nhắm hai mắt lại, “Biết rồi biết rồi mà, đại gia!”

Chiêm Đông Kinh với Tống Các đi tới chỗ xảy ra chuyện, mấy chiếc xe bị đánh ngã ở ven đường, cũng có xe bị tông vào đuôi. Kính chắn gió phía trước vỡ nát, bên trên rơi vãi đầy đá tảng lớn nhỏ đủ loại, có tảng đá bị bể nát bươm, còn có mấy cái xe vướng vào nhau thành một tảng như cái mạng nhện chằng chịt, ngược lại không có bao nhiêu người bị thương vong, có mấy tên bị thương đã được đưa đi chữa trị lập tức. Chiêm Đông Kinh đứng trước cái hồ khổng lồ, “Có thấy rõ là ai không?”

“Lúc đó tên kia dừng xe ngay rặng cây trước mặt, chúng tôi chỉ lo đuổi theo chiếc xe tải đang chạy, lúc ý thức thấy có chuyện không ổn thì liền nổ tung.” Một tên thủ hạ trong đó thành thật trả lời.

“Tống Các, lúc đó cậu có nhìn ra được cái gì bất ổn không?”

Tống Các nhớ đến gương mặt mà hắn nhìn qua đó, “Không có, tôi cũng không nhìn ra, nghĩ thầm chắc sẽ không phạm sai lầm.”

“Nếu không phải là kho hàng bên kia gọi điện tới, chúng ta cứ như vậy bị bọn chúng trắng trợn qua mặt?”

“Kinh thiếu, ngài cảm thấy sẽ là ai?”

Chiêm Đông Kinh nắm chặt di động trong lòng bàn tay, phương thức giống hệt, còn có cú điện thoại không đầu không đuôi kia, “Còn có thể là ai?”

“Ý ngài nói...”

“Mau rời khỏi đây, để vài người ở lại giải quyết hậu quả, may mà xảy ra chuyện không phải ở bến tàu của chúng ta, chúng ta đi.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt giúp Lưu Giản vận chuyển hàng hóa an toàn ra ngoài, đối với Tương Hiếu Đường mà nói đương nhiên là chuyện tốt, Lý Đan cũng lấy được một khoản tiền thưởng phong phú.

Lưu Giản nhìn thân ảnh Tô Lương Mạt vẫn như trước đang bận rộn dưới tầng trệt, chỉ cần không xảy ra chuyện gì, loại phương thức chung đụng giữa anh với Tô Lương Mạt thế này là anh thích, cô không phải là nữ lưu yếu ớt nhu nhược, cũng không cần anh dốc lòng che chở, cô tự có cách sinh tồn của mình.

Lưu Giản từ trước đến nay không phải luôn muốn tìm một cô gái như vậy sao?

Huống hồ, người con gái này lại là người anh yêu.

Tô Lương Mạt giống như là cảm giác được bắt thường, cô xoay người ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, hai người nhìn nhau cười cười, Tô Lương Mạt lại xoay người đi làm việc của mình.

Lưu Giản chợt cảm thấy toàn thân đều thanh thản dễ chịu, nếu như có thể tiếp tục như vậy mãi, thì tốt biết bao?

Mà lúc này đây, Tô Uyển lại như một du hồn đi băng qua đường cái, cô không có nhà để về, sợ liên lụy đến ba mẹ, lại không có nơi nào khác để đi, sắc trời dần dần âm u tối tăm, cô bụng đói kêu vang muốn tìm một chỗ nào đó ăn cơm, cứ đi cứ đi cũng không biết đã đi đến đâu.

Bất thành lĩnh, đối diện một chiếc đèn pha xe hơi bay vụt qua, cô chỉ cảm thấy tốc độ của đối phương rất nhanh, Tô Uyển thậm chí còn chưa kịp có phản ứng gì, cả người liền như bao cát bị đùng văng ra ngoài.

Cô cố sức muốn mở mắt, chỉ cảm thấy giống như có đi đến, ngay sau đó dùng chân hươu bên hông cô đá mấy cái.

Tô Uyển đau đến toàn thân chết lặng, khẽ mở miệng, nhưng trong miệng lại đầy mùi máu tươi.

Lúc Tô Lương Mạt nhận được điện thoại, đang cùng đám của Lưu Giản ăn cơm ở khách sạn.

Đầu dây bên kia, bác gái khóc đến nửa ngày mới nói ra được một câu rõ ràng, Tô Lương Mạt hỏi rõ bệnh viện nào, lúc này mới vội vàng ngắt máy, “Mọi người ăn trước đi, tôi đi ra ngoài một chuyến.”

Lưu Giản nín chặt cổ tay cô, “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Lương Mạt cũng không có gạt anh, cô ngồi trở lại vị trí, “Tô Uyển bị xe đụng, bị thương rất nặng, mới được đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

Lưu Giản nghe vậy, lực đạo cầm tay cô lại nín căng, “Vậy em đến đó làm gì?”

“Bác trai bác gái cũng không biết làm sao cả, em đi xem thử.”

“Không được đi!” Lưu Giản vậy mà đến cả khẩu khí cũng cứng ngắt.

Tô Lương Mạt giật mình, “Giản, anh sao vậy?”

“Chuyện của Chính ca, em cũng nghe rồi đấy, là Tô Uyển tiết lộ tin tức mới khiến anh ấy chết thảm, anh có thể không giết cô ta, nhưng tuyệt đối không cho phép em đi cứu cô ta!” Lưu Giản kéo tay Tô Lương Mạt lôi cô đến trước mặt, “Ăn cơm!”

Đám người Lý Đan ngồi trên bàn dè dặt nhìn sang, Tô Lương Mạt dè thấp giọng nói, “Anh đừng như vậy, bây giờ mạng người quan trọng.”

“Mạng người quan trọng, trong tay Tô Uyển lại nắm đến hai cái mạng người đấy! Lương Mạt, em đại khái có thể mất nhắm mắt mở, cũng không có ai nói em thấy chết không cứu.” Lưu Giản cố ý, thậm chí còn đem đôi đũa nhét vào trong tay Tô Lương Mạt, “Ồ lại đây.”

Tô Lương Mạt bỏ đôi đũa xuống bàn, “Lưu Giản, chúng ta đừng vì chuyện này mà tranh cãi nữa được không?”

“Em nhất quyết muốn đi phải không?”

“Em nhất định phải đi.”

Lưu Giản gật đầu, cánh tay lôi kéo cô từ từ thả lỏng, Tô Lương Mạt không nói gì thêm nữa, cầm túi xách đứng dậy rời đi.

Lý Đan thấy vậy, dặn dò Thụy mấy câu rồi cùng đi theo sau.

Tô Lương Mạt đi vào bệnh viện, bác trai bác gái còn ở bên ngoài phòng cấp cứu, Lý Đan theo Tô Lương Mạt bước nhanh đến.

“Lương Mạt,” Bác gái hai mắt đỏ bừng, tiến lên giữ chặt tay Tô Lương Mạt, “cuối cùng cháu cũng tới rồi.”

“Thế nào rồi?”

“Vẫn đang cấp cứu.”

“Có phải không đủ tiền không, cháu bên này có.”

“Không không,” Bác gái dè tay cô lại, “tiền các bác có, bác gọi cháu đến đây là muốn nhờ cháu giúp đỡ, cháu quen biết nhiều, có biết bác sỹ nào tốt một chút không, cháu là không nhìn thấy bộ dạng Uyển Uyển, bị thương không nhẹ a.”

Bác gái luôn miệng khóc thút thít, Tô Lương Mạt vội an ủi vài câu, “Để cháu nghĩ cách, bác đừng vội.”

“Cháu nói ai có thể xuống tay như vậy chứ, nếu Uyển Uyển xảy ra chuyện gì, đời này của bác còn cái gì để níu giữ?”

Lý Đan thấy đèn cấp cứu tắt lịm, “Bác sỹ ra rồi.”

Tô Lương Mạt theo bác trai bác gái bước nhanh về phía trước, “Bác sỹ, sao rồi?”

Bác sỹ tháo khẩu trang xuống lắc lắc đầu.

Tâm can Tô Lương Mạt nháy mắt nguội lạnh nửa đoạn, bác gái trợn ngược hai mắt, thiếu chút nữa ngất xỉu, bác sỹ thấy thế lại nói tiếp, “Các vị hay là chuyển viện đi.”

“Chuyển viện?” Tô Lương Mạt ra hiệu Lý Đan đỡ bác gái, “Không phải là đang cấp cứu sao? Sao còn phải chuyển viện?”

Về mặt bác sỹ có phần khó khăn, “Đây là ý của phía trên, tôi cũng không có cách nào khác.”

Tô Lương Mạt giật mình, lời này quả thực làm người ta nghe không hiểu, “Chỗ của các người đây là bệnh viện lớn nhất Ngự Châu, đến các người cũng muốn bỏ mặc giữa chừng, chúng tôi còn có thể đi đâu?”

“Tóm lại, không thể tiến hành phẫu thuật, tôi khuyên các vị hay là nhanh chóng sắp xếp chuyển viện đi, bệnh nhân bị thương rất nặng, hơn nữa bên trong còn bị xuất huyết não, lãng phí thêm một phút có khả năng dẫn đến hậu quả khó lường.”

Tô Lương Mạt ngăn cản bác sỹ muốn rời đi, “Biết nguy hiểm các người còn bảo chị ấy đến bệnh viện khác, nói, ai bảo các người làm như vậy?”

“Đừng hỏi nữa, cụ thể tôi cũng không biết.”

“Bác sỹ, van cầu ông cứu lấy con gái tôi, nó còn trẻ như vậy, không phải nói thầy thuốc từ tâm sao? Chẳng lẽ ông nhẫn tâm như vậy? Van cầu ông...” Bác gái xông lên trước quỳ gối ôm hai chân bác sỹ, bà gào khóc, tất nhiên cũng hiểu cuộc phẫu thuật này mới tiến hành một nửa bị lùi lại chẳng khác nào vứt bỏ nửa cái mạng.

Về mặt bác sỹ khó khăn, “Nếu tôi cứu cô ta, tôi liền mất mạng, các người đi nhanh đi, khẩn trương đi thôi.”

Tô Lương Mạt mơ hồ ý thức được đang xảy ra chuyện gì, cô liếc mắt thấy y tá với hộ sỹ đang trốn chạy, cô vươn tay vào trong túi xách, nhưng tối nay cô là đi ra ngoài ăn mừng, cô với Lý Đan cũng không ai mang theo súng, bằng không cô thật có khả năng dùng súng trực tiếp chia lên gáy mấy người kia.

Bác sỹ với y tá giống như bỏ trốn rời đi, bác trai bác gái xông vào phòng cấp cứu, Tô Lương Mạt nghe thấy một hồi tiếng khóc oa oa truyền đến.

Cô với Lý Đan đi vào, Tô Uyển hôn mê nằm trên bàn phẫu thuật, quần áo đầy máu trên người đều bị cắt bỏ, dụng cụ gắn trên người cũng bị rút đi toàn bộ, Lý Đan trước kia đối với Tô Uyển không có ấn tượng gì tốt, lúc này nhìn thấy cũng không khỏi nhú mày, “Lương Mạt, vậy bây giờ phải làm sao?”

Bác trai đưa tay ôm lấy Tô Uyển, Tô Lương Mạt vội vàng tiến lên trước, “Bác trai, bác làm gì vậy?”

“Chẳng lẽ muốn để Uyển Uyển ở đây chờ chết sao? Nếu bệnh viện này đã không nhận, chúng ta liền đến bệnh viện khác.”

“Bác có thể đảm bảo bệnh viện khác dám nhận sao?”

Bác gái đi tới ôm đầu Tô Uyển, “Chúng ta đây là đã đắc tội với ai chứ? Nhất quyết không đưa con bé vào chỗ chết thì không được sao?”

Bác trai hạ quyết tâm, “Không quản được nhiều như vậy, vẫn phải thử xem, chúng ta đi!”

Tô Lương Mạt thấy thế, đi theo bọn họ ra ngoài.

Bác trai ôm Tô Uyển lên xe, Tô Lương Mạt tự mình lái xe, đi đến đầu tiên là bệnh viện Đồng An gần đây nhất, nhưng vừa mới đem người tới, liền bị từ chối.

“Thực xin lỗi, chúng tôi không thể nhận.”

Bác gái quỳ xuống ngay tại chỗ, nhưng căn bản vẫn lung lay được, Lý Đan cũng gấp đến độ mặt mũi đầy mồ hôi, “Lương Mạt, như vậy không được đâu.”

Tô Lương Mạt đi lên phía trước, “Các người không sợ tôi đem chuyện này công bố ra bên ngoài, bệnh viện Đồng An dù gì cũng là bệnh viện hàng đầu.”

“Đi đi, đi đi, chúng tôi thực sự không cứu được cô ta.”

Tô Lương Mạt nhìn bác trai vẫn luôn cường đại kiêu ngạo lúc này ôm Tô Uyển quỳ xuống, “Van xin các người, cứu con gái của tôi.”

Xung quanh đều là người vây đến xem, “Thật đúng là lần đầu tiên gặp phải, bệnh viện còn có từ chối cứu người nữa?”

“Bệnh viện không phải là nơi cứu người sao? Cô gái này bị thương không nhẹ đâu, nếu không cứu sẽ chết đấy.”

“Đây là do các người không hiểu rồi, vừa nhìn là đã thấy hết đường cứu, bây giờ nếu nhận vào không phải là tự đập biển hiệu bệnh viện đi sao...”

Bác gái dập đầu xuống nền đất xi măng cứng rắn, nhưng thủy chung không có ai để ý, sau đó bác trai nghĩ tới một cách, báo cảnh sát, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm khuôn mặt Tô Uyển không một chút huyết sắc, thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, nhưng không ai có thể giúp được bọn họ dù chỉ là một chút ít.

Cảnh sát phái người đến, nhưng cũng chỉ rất nhanh liền bỏ đi.

Đường như là thật muốn ép Tô Uyển đi đến đường cùng.

Bác trai lại ôm Tô Uyển trở lại bệnh viện lúc trước, thiết bị cứu chữa bên đó cũng là tốt nhất, ông nói cho dù chết cũng phải chết ở đó.

Bệnh viện không chịu nhận, bác trai liền đặt Tô Uyển ngay trước cửa phòng cấp cứu, cuối cùng thật là sợ ảnh hưởng quá xấu, có người đồng ý sắp xếp cho bọn họ một phòng cấp cứu, nhưng chỉ là xử lý cầm máu tạm thời, vẫn như cũ không có người đến cứu chữa.

Lý Đan nhìn vào bên trong, “Lương Mạt, chuyện này có liên quan đến Giản ca phải không?”

Tô Lương Mạt mím chặt cánh môi.

“Cậu thử nói chuyện thẳng thắn với anh ấy xem sao.”

“Chuyện khác anh ấy có thể thỏa hiệp, chuyện này thì tuyệt đối không thể nào.” Tô Lương Mạt dựa vào vách tường, trong lỗ tai đều là tiếng bác trai bác gái gào khóc, đối với Lưu Giản mà nói, anh làm không sai, anh không đích thân giết chết Tô Uyển đã là cho Tô Lương Mạt mặt mũi, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội này có thể khiến Tô Uyển đền mạng cho Chu Chính và Tống Phương, anh làm sao có thể dễ dàng buông tha?

“Vậy cũng chỉ có thể...” Lý Đan liếc mắt nhìn trong phòng giải phẫu, không nói thêm gì nữa.

Tô Lương Mạt nhìn thấy bác gái đang cẩn thận lau máu trên đầu Tô Uyển, đó là con gái duy nhất của bọn họ, là đứa con gái bọn họ hao tổn tâm huyết cả đời.

“Lý Đan, cậu nói Tô Uyển có đáng chết không?”

“Mình không biết.”

“Cậu nói thật lòng đi.”

“Tô Uyển có lỗi, đây nhất định là không thể phủ nhận, từ không cẩn thận tiết lộ tin tức Chính ca đến Vọng Thiên Lâu đến việc chị dâu bị đánh tráo thuốc mà chết sau này cũng có liên quan đến Tô Uyển, nhưng mình cảm thấy vẫn chưa đến bước phải chết, cho dù có dựa vào luật pháp, cũng không có cách nào bắt chị ta vào tù cả?”

Tô Lương Mạt thở dài, gật đầu, “Nhưng hết lần này tới lần khác, trong thế giới của Lưu Giản, pháp luật cùng quang minh đều bị phân ly bên ngoài.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 124: Là em muốn ở cùng một chỗ với anh

119. Chương 124: Là Em Muốn Ở Cùng Một Chỗ Với Anh

Chương 124: Là em muốn ở cùng một chỗ với anh

Tô Lương Mạt là muốn tận sức một lần cuối cùng, cô thật không muốn nhìn Tô Uyển cứ như vậy mà chết. Chính là giống như lời Lý Đan, trong lòng cô cũng nhận định như vậy, tội của Tô Uyển vẫn chưa đáng chết. Theo Tô Lương Mạt thấy, kết quả tốt nhất của Tô Uyển với Lưu Giản, là cả đời không qua lại với nhau, nếu như Tô Uyển yêu Lưu Giản đủ sâu, đây cũng chính là loại hành hạ tốt nhất.

“Lý Đan, cậu ở lại bệnh viện trông chừng, mình trở về một chuyến.”

“Được, cậu mau đi đi.”

Tô Lương Mạt lái xe nhanh chóng trở lại sông bài, cô đi thẳng lên tầng hai, nhưng trong phòng nghỉ không có người, cô lại tìm được Thụy, “Nhìn thấy Lưu Giản không?”

“Cô đi rồi Giản ca cũng bỏ đi, không có trở về sông bài.”

Tô Lương Mạt không kịp nói gì nhiều, nơi Lưu Giản có thể đi hoặc là sông bài hoặc chính là nhà anh, cô lại lái xe đi đến biệt thự của anh.

Trước đây cô ra ra vào vào làm gì có lần nào là không lập tức thông suốt, Tô Lương ở bên ngoài ấn còi xe, cửa sắt vẫn là đóng kín, cô kéo cửa sổ xe xuống, nhìn thấy hộ vệ đang đi tới, “Tô tiểu thư.”

“Lưu Giản có ở đây không?”

“Lão Đại không có ở đây?”

“Anh ấy đi đâu rồi?”

“Xin lỗi, chúng tôi cũng không biết.”

Tô Lương Mạt thấy hộ vệ vẫn chưa mở cửa, “Tôi muốn đi vào.”

Hộ vệ lại lộ vẻ mặt khó xử, “Cái này, Tô tiểu thư, lão Đại thực không có ở đây.”

“Tôi không tin, lẽ nào đến cánh cửa này tôi cũng không thể đi qua?”

“Cô đừng làm khó dễ chúng tôi.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn về phía căn biệt thự, nói cái gì mà để cô xem nơi này thành nhà, cánh cổng này vĩnh viễn vì cô mà rộng mở, nhưng hôm nay, còn không phải cứng rắn ngăn cách cô ở bên ngoài? Lúc cô muốn tìm anh, thậm chí muốn cầu xin anh, anh lại đem cô cự tuyệt ở ngoài cửa.

Mười ngón tay Tô Lương Mạt nắm chặt vô lăng, cô vùi mặt vào giữa khuỷu tay, hộ vệ thấy vậy, lại mở miệng nói, “Tô tiểu thư, hay là cô đi đến chỗ khác tìm thử xem.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, “Nếu anh ấy ở bên trong, tôi tiếp tục tìm còn có tác dụng không?”

Hộ vệ ngăn ra, sắc mặt lúng túng, Tô Lương Mạt miễn cưỡng câu dẫn miệng cười, “Khi nào anh có thể gặp anh ấy...” Cô suy nghĩ một chút, lại lắc đầu, “Thôi, anh cũng đừng nói với anh ấy tôi đã tới.”

Hộ vệ cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn gật đầu, “Vâng.”

Tô Lương Mạt lùi xe ra phía sau, cũng nhìn xem ngôi biệt thự phong cách châu Âu ở trong mắt từng chút từng chút thu nhỏ thành một tòa nhà xa lạ, phẳng phất như đây bất quá chỉ là một trong ngàn vạn căn nhà mà thôi, trước cổng của nó không có biểu ngữ đề tên gia chủ, cho nên Tô Lương Mạt nhận không ra.

Cho đến khi xe của cô lái đi thật xa, hộ vệ lúc này mới đi vào.

Lưu Giản đang ôm Đậu Đậu ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chơi đùa, hộ vệ dè dặt tiến lên, “Lão Đại, Tô tiểu thư đi rồi.”

“Cô ấy có nói gì không?” Lưu Giản cũng không ngẩng đầu lên.

“Cô ấy bảo tôi đừng nói với ngài cô ấy đã tới.”

Bàn tay Lưu Giản đang bắt lấy món đồ chơi khựng lại, ánh mắt có phần xuất thần, nhưng cũng chỉ trong giây lát, Lưu Giản vung tay xuống, “Biết rồi, cậu đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Tô Lương Mạt lái xe ra ngoài đi một đoạn rồi đỗ lại ở ven đường, cô từng giây giành giật cũng vô dụng, nếu Lưu Giản đã làm, đoán chừng ngay cả giấy giữa đường sống cũng sẽ không có.

Thật ra anh cũng là cường thế, bất kể là lúc trước Tô Uyển suýt chết dưới họng súng của anh, hay là lần này không nghe không hỏi không cho phép cứu, chuyện anh nhất định làm chắc chắn không có cách nào vặn hỏi, mà ngay cả Tô Lương Mạt cũng vô dụng.

Lúc hai bên không có mẫu thuẫn, Lưu Giản có thể đối với Tô Lương Mạt ngàn nghe trăm thuận, nhưng một khi dính đến cùng một chuyện, anh cũng có thể không quan tâm ngó ngang đến cảm thụ của cô, nhất quyết cứng rắn đến cùng.

Có lẽ đây chỉ là phong cách thói quen làm việc của Lưu Giản mà thôi.

Tô Lương Mạt nhìn thời gian trên điện thoại di động, sợ là đến gọi điện thoại cũng dư thừa, cho dù như vậy, Tô Lương Mạt vẫn là muốn in hình một cơ hội.

Cô ấn số điện thoại Lưu Giản, đang kết nối, lúc Tô Lương Mạt cho rằng không có người nhận định ngắt máy, lại nghe thấy thanh âm của Lưu Giản từ bên kia truyền tới, “Alo.”

“Em muốn gặp anh.”

“Em ở đâu?”

“Em ở bên ngoài cổng nhà anh.”

Lưu Giản không lên tiếng, Tô Lương Mạt cũng không quanh co vòng vèo, “Bệnh viện đều từ chối Tô Uyển trước cổng, có phải anh cho người làm không?”

“Phải,” Anh đáp dứt khoát, “anh sẽ không để ai cứu cô ta.”

“Lưu Giản, anh thật nhẫn tâm.”

“Sao lại không nhẫn tâm, anh mong cô ta nhanh chết còn không kịp, qua không được đêm nay càng tốt.” Ngữ điệu người đàn ông lạnh lùng, từng câu từng chữ thấu đến tận tim Tô Lương Mạt.

“Vậy anh muốn em phải làm thế nào?” Tô Lương Mạt cảm giác thấy môi của mình đang run rẩy.

“Bốn chữ, làm như không thấy.”

“Nhưng nếu em làm không được thì sao?”

“Vậy được thôi, em muốn giúp thế nào thì cứ giúp thế ấy, nhưng đừng hy vọng anh sẽ ra tay.”

Ngón tay Tô Lương Mạt nắm chặt điện thoại, tiếng hít thở từ từ nồng đậm, lần đầu tiên ý thức được tim Lưu Giản cũng có thể băng lạnh thành như vậy, đến cả khẩu khí nói chuyện với cô cũng không có lấy một chút ôn tồn hay nhu hòa.

“Anh chịu nhận điện thoại của em, chính là muốn nói với em những điều này sao?”

Đậu Đậu ngồi trên đùi Lưu Giản, đang ngẩng đầu lên nhìn anh gọi điện thoại, “Lương Mạt, chúng ta tiếp tục ở cạnh nhau thật tốt không được sao? Bây giờ em trở lại, cánh cửa căn nhà này vẫn vì em mở rộng.”

Tô Lương Mạt không có âm ỉ, nếu như không phải là Tô Uyển, nếu như không phải là chút hành động cuối cùng kia của Tô Uyển khiến Tô Lương Mạt biết bản thân cô vẫn chưa có thói nát đến tận xương tủy, nếu như Lưu Giản đối với một người không có liên can như vậy, Tô Lương Mạt thực sự có thể cứ thế mà khoanh tay đứng nhìn.

Cô cúp điện thoại, một mỗi ngược mắt nhìn ngôi nhà đằng sau lưng trong mặt kính chiếu hậu.

Tiếp tục ở cạnh nhau thật tốt, cô cũng muốn.

Nhưng cuộc sống không phải là cứ lên kế hoạch xong xuôi thì có thể thuận buồm xuôi gió tiến hành, nó có đá ngầm cũng có cuộn trào, thi thoảng sẽ đụng vào, nhẹ thì chỉ là đá thương tình cảm mà thôi, nặng thì chính là cả người trên thuyền cũng lật ngửa.

Tô Lương Mạt không kịp nghĩ thêm gì khác, cô phát động xe thẳng hướng bệnh viện mà đi.

Lý Đan thấy cô chạy đến, liền bước nhanh tới, “Lương Mạt...”

“Sao vậy?”

“Người của Giản ca đến rồi.”

“Thật sao.” Tô Lương Mạt mừng thầm trong bụng, “Bắt đầu phẫu thuật chưa?”

Về mặt Lý Đan khó xử, “Cậu tự mình đi xem đi.”

Tô Lương Mạt đi đến bên ngoài phòng cấp cứu, thấy hai tên đàn ông trấn giữ ngoài cửa, cô muốn đi vào, đối phương lại đưa tay ngăn cản.

“Các người có ý gì?”

“Tô tiểu thư, đây là ý của lão Đại.”

Bác trai bác gái khóc đến ách cổ họng, ở bên trong không ra ngoài được.

Tô Lương Mạt lần nữa bị cản lại bên ngoài, “Lão Đại nói, không cho bọn họ rời khỏi đây một bước, càng đừng nghĩ mang người đến nơi khác chữa trị, chúng tôi chỉ cần cầm kết quả báo cáo chứng minh cô ta đã tử vong trở về là được.”

Lý Đan nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Tô Lương Mạt, cô quát lên một tiếng, “Câm miệng! Giản ca làm sao có thể làm như vậy?”

Bác gái muốn đi ra, bà nắm lấy cánh tay một tên trong đó, “Tại sao lại đối xử với chúng tôi như vậy, còn có vương pháp hay không? Cứu mạng, cứu mạng...”

Từng từ từng chữ như một cây kim bén nhọn, đâm vào màng nhĩ Tô Lương Mạt, vẫn còn đang liều mạng len lỏi chui vào tận bên trong.

Cô khom lưng, vùi mặt vào giữa hai tay, cô rất bất lực, nếu quả thật muốn nhìn một cái mạng từ từ biến mất trong cô sự thờ ơ của cô, cô làm không được, nhưng còn có thể có cách nào đây?

Lý Đan ngồi bên cạnh Tô Lương Mạt, có thể cảm nhận được Tô Lương Mạt khó chịu, Lý Đan nắm chặt hai tay cô, “Lương Mạt.”

“Lý Đan, nói cho cùng vẫn là chúng ta không đủ mạnh, chúng ta phụ thuộc người khác để tồn tại, nên lúc muốn cầu khẩn một con đường sống, người ta đương nhiên là có quyền từ chối.”

“Lương Mạt, cậu đừng nghĩ quẩn,” Lý Đan đưa tay vòng quanh bả vai Tô Lương Mạt, “bây giờ không được, cậu tìm Chiêm Đông Kinh đi.”

Cô không có mở miệng, tầm mắt rũ xuống xuyên qua kẽ hở bàn tay nhìn chằm chằm chân mình.

Lý Đan thở dài, đứng dậy.

Cả một hành lang gần như rất ít người qua lại, hai tên hộ vệ trấn ngoài cửa giống như thần chết hắc bạch, là tới lấy mạng.

Ghế chờ ở bệnh viện là nối liền cùng một dãy, bên cạnh có người ngồi xuống, Tô Lương Mạt tất nhiên là cảm giác được, cô tưởng là Lý Đan, buông lỏng hai bàn tay che mặt, Tô Lương Mạt vẫn cong người, ngẩng đầu lên bỗng nhiên đối diện gương mặt một người đàn ông.

Tô Lương Mạt thật không nghĩ tới sẽ gặp được Chiêm Đông Kinh ở đây.

Trên mặt cô có kinh ngạc, hai mắt Chiêm Đông Kinh dán chặt phòng cấp cứu kia.

Bác gái lôi kéo tay hộ vệ, vừa hướng Tô Lương Mạt gọi, “Lương Mạt, cháu cứu Tô Uyển đi, con bé không chống đỡ nổi nữa rồi, cháu không thể nhìn có cứ như vậy đi chết a.”

Khóe mắt Tô Lương Mạt có giấu ướm ý, chuyện này nói cho cùng là huyền não rất lớn, thuộc hạ thông báo với Tổng Các, Tổng Các lại lập tức nói với Chiêm Đông Kinh, hắn vừa đến đây liền nhìn thấy chiếc bóng cô đơn của cô ngồi trên ghế, ánh đèn trên hành lang bao bọc thân hình gầy yếu kiều diễm của cô, khắp người lại cô tịch không có chỗ che giấu.

Hắn ngồi ở đây, biết rõ có thể đưa tay chỉ có hắn, Tô Lương Mạt cũng không mở miệng với hắn.

Bác trai bác gái cùng kêu lên cầu khẩn, Tô Lương Mạt dựa lên thành ghế, tầm mắt Chiêm Đông Kinh cũng rơi xuống gương mặt cô, lông mi cong dày khẽ chiếu thành bóng mờ, Tô Lương Mạt nhếch môi, hắn ngồi một lúc, sau đó đứng dậy.

Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn cô.

Tô Lương Mạt chống lại ánh mắt của hắn, cái nhìn kia bao hàm bất đắc dĩ cùng chua xót làm tâm khảm Chiêm Đông Kinh đều theo đó nhảy dựng lên, cô là không có mở miệng, nhưng cần cái gì muốn cầu xin hắn cái gì, dường như một ánh mắt đã nói toàn bộ với hắn.

Cô bình tĩnh nhìn chằm chằm, ánh mắt yêu kiều có chứa ướm ý mơ hồ.

Lý Đan ở bên cạnh cũng theo đó mà cuống lên, nhìn Tô Lương Mạt đến mất hồn, cô tiến lên vài bước.

“Lý Đan,” Không đợi cô mở miệng, Tô Lương Mạt đã nói trước, “cậu đừng ở lại đây nữa, đi về trước đi.”

“Nhưng mà bên này...”

“Không sao đâu, cậu ở lại đây cũng vô dụng thôi.”

Lý Đan đưa mắt nhìn Chiêm Đông Kinh, người đàn ông thu hồi tầm mắt, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lý Đan luống cuống ngồi xuống cạnh Tô Lương Mạt, “Sao cậu không mở miệng? Cơ hội tốt như vậy.”

“Mình thử rồi, mở miệng không được.” Sắc mặt Tô Lương Mạt đầy mệt mỏi, Lý Đan thở dài nặng nề, “Haiz...”

Bên này còn giằng co, Tô Lương Mạt không nhìn tiếp được nữa, Lý Đan mở miệng nói, “Hay là cậu đi trước đi.”

Không nhìn, có lẽ cũng sẽ không khó chịu như vậy.

“Tình hình như vậy bảo mình phải đi thế nào?”

Hai người ngồi gần cùng một chỗ, thời gian từng giây từng phút trôi qua, một lúc sau, đầu hành lang bên kia đột nhiên truyền tới từng đợt tiếng bước chân, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, thấy mười mấy người hùng hùng hổ hổ tiến đến.

Bảo vệ trước cửa hai mặt nhìn nhau, Tô Lương Mạt cũng không không rõ rốt cuộc là người ở bên nào, đám người kia tiến lên, súng trong tay trực tiếp chống đỡ hai gã hộ vệ sau đó kéo bọn chúng đi.

Lý Đan giật mình, đây là tình huống gì vậy?

Nhân viên y tế đằng sau tiến lên đi vào phòng cấp cứu, vẫn là những người chữa trị lúc này, bọn họ đẩy bác trai bác gái ra ngoài, “Đừng làm ảnh hưởng đến chúng tôi cứu chữa bệnh nhân, ra ngoài đi.”

Bác trai bác gái vừa nghe, cũng không kịp ngoảnh lại nhìn, lập tức chạy ra, liếc nhìn cửa phòng cấp cứu bị khép lại.

Cửa một lần nữa có người canh giữ, Tô Lương Mạt có thể đoán ra được những chuyện này là ai sắp xếp.

Không phải là Lưu Giản, cả Ngự Châu ngoại trừ Chiêm Đông Kinh cũng không tìm được người thứ hai.

Phẫu thuật kéo dài mấy tiếng liên tục, giữa chừng cũng có hộ tá ra ra vào vào bận rộn không ngừng, đợi đến khi bác sỹ đi ra thông báo đã thoát khỏi nguy hiểm, bác trai bác gái ngay lập tức túm tụm ôm nhau, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm bóng lưng bọn họ cũng không nói ra lời, phảng phất như già đi không ít.

Tô Uyển bị đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt, bác gái nghĩ là nhờ Tô Lương Mạt nghĩ cách, ngàn vạn cảm tạ, lúc Tô Lương Mạt với Lý Đan đi ra khỏi bệnh viện đã là rạng sáng.

Trở về là Lý Đan lái xe, Tô Lương Mạt vùi mình bên ghế lái phụ, Lý Đan nhìn cô, thấy cô nhắm mắt dưỡng thần, “Lương Mạt, là Chiêm Đông Kinh sắp xếp.”

“Ừ.” Cô hừ nhẹ một tiếng.

“Haiz.”

“Cậu thử dài gì chứ?”

“Không biết phải nói thế nào, hôm nay cũng là lần đầu tiên mình gặp phải tình cảnh như vậy.”

Tô Lương Mạt không nói thêm gì nữa, Lý Đan lái được một đoạn đường lại nhin không được, “Trong lòng cậu có oán Giản ca không?”

Lý Đan thấy Tô Lương Mạt lắc đầu, không khỏi giật mình, “Đến mình cũng cảm thấy không thoải mái, chẳng lẽ cậu không có cảm giác sao?”

“Chuyên tâm lái xe đi.”

Lý Đan đưa Tô Lương Mạt về sông bài, cô không có về nhà, sông bài ở gần bệnh viện, Tô Lương Mạt kiệt sức đi vào phòng nghỉ, cắm đầu ngã xuống giường cũng không muốn nhúc nhích.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Tô Lương Mạt nhận được điện thoại của bác gái, nói là Tô Uyển tỉnh rồi muốn gặp cô.

Tô Lương Mạt thừa dịp sắc trời còn sớm liền ra cửa, Lưu Giản bảo cô khoanh tay đứng nhìn, vậy thì cô chỉ có thể tận lực tránh mặt anh.

Cô lái xe đi đến bệnh viện, còn mua bữa sáng đến cho bác trai bác gái.

Tô Uyển đã được chuyển đến phòng bệnh thường, vết thương được cứu chữa kịp thời cũng không coi như quá nặng, Tô Lương Mạt đi vào phòng nhìn thấy Tô Uyển nằm trên giường, cô đi tới giao bữa sáng cho bác trai bác gái, “Cháu đến xem Tô Uyển.”

Về mặt Tô Uyển vô thần vô sắc nhìn cô, Tô Lương Mạt kéo cái ghế ở bên giường ngồi xuống, “Còn có chỗ nào khó chịu không?”

“Ngoại trừ trên người đau, trong lòng đau, không còn chỗ nào khác cả.”

Tô Lương Mạt đặt túi xách lên tủ đầu giường, “Chị nhìn thấy kẻ tông chị không?”

“Lúc ấy tốc độ xe rất nhanh, làm gì thấy được.” Tô Uyển nằm trên giường không thể động đậy, “Lương Mạt, cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn tôi.”

Tô Uyển không khóc cũng không nháo, giống như bị cướp mất hồn, “Mẹ tôi đã kể lại với tôi rồi, tôi biết là không ai chịu cứu mạng tôi, Lương Mạt, tôi nhìn thấy đầu gối quần ba mẹ tôi đều bị mài đến mòn cả.”

Tô Lương Mạt nghe được cổ họng Tô Uyển tắc nghẹn, “Đừng suy nghĩ nhiều, cứu được mạng về là tốt rồi.”

“Tôi không ngờ tới anh ấy có thể nhẫn tâm như vậy,” Tô Uyển nhìn sang phía trước, bác trai bác gái đang ăn điểm tâm, “đều trách bản thân tôi, nghĩ lại thực giống như là nằm mơ vậy, tôi làm sao lại rơi đến một bước này?”

“Sau này chị có tính toán gì không?”

“Trước tiên dưỡng thân thể thật tốt, tiếp tục sống thật tốt, sau đó là học cách quên Lưu Giản đi, cho dù có đau cũng phải đem anh ta từ trong cuộc sống của tôi từ từ loại bỏ ra ngoài, tôi thật muốn tỉnh lại liền phát hiện mình mất trí nhớ.” Tô Uyển vươn tay phủ lên đầu, “Mạng tôi thật lớn, đến như vậy còn có thể sống sót.”

“Đúng vậy, vì vậy nên sống thật tốt đi.”

“Mẹ tôi nói với tôi, tất cả bệnh viện đều không chịu chữa trị cho tôi, tôi có thể cảm nhận được tuyệt vọng trong giọng nói của bà, Lưu Giản không xuống tay với tôi là vì nhìn sắc mặt cô, ngăn cản không cho ai cứu tôi cũng là nhìn sắc mặt cô, tôi trong lòng anh ta không phải là cái gì cả.”

Nếu đã như vậy, còn có gì mà không buông tay ra được?

Tô Lương Mạt ở trong phòng một lúc, cô đi ra ngoài khép cửa lại.

Tô Uyển đã từng mê luyến gần như đến cổ chấp và biến thái như vậy, hôm nay cũng không thể không dứt ra, có thể thấy thời gian thực sự là liều thuốc tốt nhất.

Cô ra khỏi bệnh viện, ở bên ngoài nhìn thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh đi về phía xe, Tô Lương Mạt không nghĩ tới hần lại ở chỗ này, đối với việc lần này hần ra tay cũng là cảm thấy bất ngờ, dựa vào thủ đoạn của hần, Tô Lương Mạt vốn cho là hần sẽ mượn lần này uy hiếp cô, nhưng không ngờ hần thậm chí ngay cả cái liếc mắt cũng không xuất hiện lại trước mắt cô nữa.

Xe của Chiêm Đông Kinh chạy đi khỏi, Tô Lương Mạt nhìn đến bên cạnh có người đi qua, định thần nhìn lại đúng là Tống Các.

“Tống Các.”

Người đàn ông dừng bước quay đầu lại, “Tô tiểu thư.”

“Các người cũng ở đây.”

Tống Các cười cười không rõ ý tứ, “Đúng vậy.”

Tô Lương Mạt chỉ chỉ khu nội trú, “Chuyện Tô Uyển, là anh ta an bài đúng không?”

“Cô đã hỏi đến trên đầu tôi rồi, vậy tôi nhất định phải nói thật, đúng, vừa nãy tôi đã nhìn thấy cô rồi, nhưng vì sợ cô cho rằng Kinh thiếu lại là có ráp tâm gì khác, cho nên tôi không có chào hỏi cô.” Khẩu khí Tống Các cứng nhắc, lời đã nói đến nước này, Tô Lương Mạt cũng không nói cái gì nữa.

Tống Các xoay người sải bước rời đi, Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, phải nhanh chóng trở lại sông bài.

Mặc dù cô dè dặt cẩn thận muốn tránh đi một khoảng thời gian này, nhưng vừa mới dừng hần xe, liền nhìn thấy Lưu Giản đứng trước cửa sông bài.

Hình như anh đang đặc biệt chờ riêng cô.

Tô Lương Mạt kiên trì tiến lên, Lưu Giản đứng ở chỗ cao, Tô Lương Mạt mới định mở miệng, Lưu Giản thế mà lại quay người đi thẳng vào trong.

Trong lòng cô trầm xuống, nhưng cũng chỉ có thể đi theo phía trước.

Hai người đi lên tầng hai, Lưu Giản cũng không thèm nhìn cô, anh hướng tầm mắt xuống tầng dưới, “Người giúp, là Chiêm Đông Kinh?”

“Ừ.”

“Em tìm hần?”

“Không có.”

“Hần sẽ có lòng tốt như vậy?”

“Em cũng cảm thấy bất ngờ,” Tô Lương Mạt kỳ thật không muốn làm rối rắm cái đề tài này, “Giản, chuyện đó bỏ đi thôi, sau này Tô Uyển sẽ đi thật xa, anh xem như chị ấy chết rồi cũng được.”

“Nhưng cô ta cần bản không chết.” Lưu Giản nghiêng đầu qua nhìn cô, vẻ mặt Tô Lương Mạt có phần khó khăn, nhưng thủy chung không nói với anh một câu nào nặng lời.

Lưu Giản nhìn cô chăm chú, “Chiêm Đông Kinh giúp em, cho nên em vui vẻ tiếp nhận phải không? Em không sợ ngược lại hần sẽ cần em một chút, hướng về phía em mà nói vài cái yêu cầu em làm không được?”

Tô Lương Mạt giật mình, cô là không nghĩ tới Lưu Giản sẽ nói ra những lời này, “Không phải là em vui vẻ tiếp nhận, là em không thể nào cự tuyệt, nếu như anh không có tuyệt tình như vậy, em phải cần tới Chiêm Đông Kinh đưa tay sao?”

“Anh tuyệt tình?” Lưu Giản đứng thẳng hai chân, “So với cô ta, anh có tội ác tày trời như vậy không?”

“Em không có nói như vậy...”

“Lương Mạt, anh ở trong mắt em, chỉ là kẻ không biết vì em mà cân nhắc như vậy à? Anh nói rồi chuyện khác anh đều có thể dung thứ nhận, chỉ riêng chuyện này không được.” Lưu Giản giương cao âm điệu, tàn độc trong mắt đã từ từ hiển lộ.

Tô Lương Mạt bức bách đè xuống hỏa khí trong lòng, cô nỗ lực khiến lời nói bình tĩnh, “Lưu Giản, chúng ta không âm ỉ được không? Theo việc mà nói, em không cho anh làm gì Tô Uyển, anh làm cũng đã làm rồi, bây giờ chị ấy mạng lớn nhất về được một cái mạng, chúng ta đừng vì chị ấy mà cãi vã nữa được không?”

“Vì sao không cãi?” Lưu Giản tiến lên một bước, “Trong lòng em có cái gì em đều có thể nói ra hết, em có hỏa khí cũng có thể phát ra đi.”

“Em không có nói anh làm như vậy là sai, nếu như đổi lại là em, có lẽ cũng có khả năng... chúng ta đừng quần chuyện trước đây được không?”

Lưu Giản nhìn qua gương mặt trước mắt này, một loại cảm giác vô lực trong lòng lập tức nảy lên, Tô Lương Mạt đối với anh chỗ nào cũng tốt, cô chưa bao giờ gây gổ với anh, Lưu Giản xoay người, một chưởng đánh vào trên lan can.

“Lương Mạt.” Anh nhẹ mân môi mỏng, nhưng lời nói đến bên miệng vẫn là nuốt trở lại.

“Anh muốn nói cái gì?”

Trong mắt Lưu Giản có đấu tranh, nhưng anh không nói nên lời, Tô Lương Mạt ở trong tù hai năm, anh cũng khó chịu, anh tự nói với mình chỉ cần vượt qua được là tốt rồi, vượt qua được bọn họ liền có hy vọng.

Nhưng hôm nay những ngăn trở khó khăn lắm mới vượt qua được đều mất cả, lại có cảm giác đã thay đổi rồi, cụ thể là gì Lưu Giản nói không nên lời, rốt cuộc là không cam lòng, không cảm thấy rằng tình cảm của bọn họ yếu ớt như vậy, chịu không được một chút gió mưa tàn phá.

Anh từng nghĩ qua cả trăm loại khả năng, nếu như đời này anh vì Tô Lương Mạt mà chết, mà tàn phế, cũng là nguyện ý, nhưng ai nghĩ rằng, bọn họ sẽ có một ngày vì chính bản thân mình không thích hợp mà chia tay?

Chẳng lẽ thật sự chung đụng lại khó như vậy?

Tô Lương Mạt còn đang chờ câu trả lời của anh, Lưu Giản ổn định trạng thái, “Không có gì.”

Cô tiến lên cầm tay anh, “Anh không muốn em quản, vậy em không quản, bệnh viện bên kia em sẽ không đến lại nữa, từ nay về sau Tô Uyển cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“Vì sao lại thay anh nghĩ như vậy?”

“Trước kia là anh muốn em ở cùng một chỗ với anh, bây giờ là em muốn ở cùng một chỗ với anh, chúng ta đừng tranh cãi, cũng đừng xích mích với nhau nữa, được không?” Tô Lương Mạt tựa bên người Lưu Giản, chỉ là sau khi trải qua chuyện tối ngày hôm qua, vốn không phải bởi vì Tô Uyển đối với cô có bao nhiêu thân tình, chỉ là cái quyết tuyệt cùng thủ đoạn đó của Lưu Giản cũng khiến Tô Lương Mạt sợ hãi, cô nói ra như vậy, là vì muốn nỗ lực lần cuối cùng, bọn họ đều cảm thấy có thể ở cùng một chỗ với nhau không hề dễ dàng hơn bất cứ cái gì, nếu như có thể vượt qua, tất nhiên tốt hơn so với tách ra.

Lưu Giản đưa tay ôm cô vào trong ngực, dường như là không có lời nào để nói.

Tim Tô Lương Mạt cũng là nặng nề, lúc ấy cô đồng ý ở một chỗ cùng Lưu Giản, cũng không ngờ tới mọi chuyện sẽ tiến triển thành như vậy.

Luôn cho rằng mọi người đều có lý do dụng tâm, tất nhiên là có thể ở cùng một chỗ.

Bàn tay Lưu Giản ôm vai cô siết chặt, kỳ thật anh vẫn nhớ bộ dáng Tô Lương Mạt trước khi vào tù, cô sẽ mắng anh, không thềm để anh vào mắt một chút nào, tất nhiên là muốn nói cái gì thì nói cái đó, cô như vậy tươi tắn mà tràn đầy sức sống, Lưu Giản không khỏi cúi đầu nhìn cô gái ở trong ngực. Anh có loại sợ hãi dường như đã tồn tại từ rất lâu, từ lúc bắt đầu, anh thật sự thích cô, lại đang từ từ trở nên xa lạ?

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 125: Lưu Tô chia tay (đặc sắc)

120. Chương 125: Lưu Tô Chia Tay (đặc Sắc)

Chương 125: Lưu Tô chia tay (đặc sắc)

Tô Uyển ở trong bệnh viện từ từ khôi phục, Tô Lương Mạt đã nói không tới nữa, kể từ đó thật sự một lần cũng không đến lại đó nữa.

Cô ở trong sòng bài, sòng bài này cũng vì có Tô Lương Mạt trấn giữ mà làm ăn càng lúc càng tốt, Lưu Giản kéo kéo ống tay áo từ trên tầng hai đi xuống, chuyện Tô Lương Mạt đồng ý với anh cô đều làm được, gần một tháng qua, cô hầu như đều ở sòng bài, chưa từng đến bệnh viện nữa lần.

Lý Đan thì ngược lại, gần đây thời gian ở sòng bài cũng không nhiều. Giống như đang bận chuyện khác, Lưu Giản cũng không hỏi nhiều.

Thời tiết càng lúc càng trở nên nóng nực, làm người ta cơ hồ chống đỡ không nổi.

Ngày hôm nay Tô Uyển xuất viện, bác gái gọi điện thoại đến.

Tô Lương Mạt với Lưu Giản vừa đứng lúc đang tra xét các khoản thu chi của sòng bài gần đây, Tô Lương Mạt liếc nhìn màn hình điện thoại, do dự nhìn về phía Lưu Giản, cuối cùng vẫn là nhận điện, “Alo?”

“Lương Mạt, cháu có rảnh không?”

“Bác gái, chuyện gì vậy ạ?” Tô Lương Mạt không khỏi dè dặt giọng nói.

“Hôm nay Uyển Uyển xuất viện, mấy ngày nay bận rộn quá, cũng không cảm ơn cháu đằng hoàng, Uyển Uyển nói là sau này cơ hội gặp mặt sẽ ít, muốn ăn với cháu bữa cơm.”

Tô Lương Mạt biết, Tô Uyển đã nói rằng sau này sẽ không xuất hiện trước mắt Lưu Giản nữa, cô ấy là rất muốn ra đi, lần gặp mặt tiếp theo không biết là khi nào, Tô Lương Mạt nhìn Lưu Giản, thấy ánh mắt anh vô thần vô sắc nhìn mình chằm chằm, “Không được,” Cô cũng chỉ biết cự tuyệt nói, “bác gái, cháu không có ở Ngự Châu, nhất thời cũng không về được.”

Bác gái không thể che giấu hết thất vọng, “Vậy được rồi, còn nữa, Lương Mạt, chuyện trước kia đừng để trong lòng, gặp được mẹ cháu thay bác nói một câu xin lỗi, chúng ta vốn dĩ là người một nhà.”

“Được rồi.”

Tô Lương Mạt ngắt điện thoại di động.

Lưu Giản sau đó liền nói, “Sao lại phải nói dối?”

“Em không tìm được lý do gì khác để từ chối.”

“Em muốn đi có thể đi.”

“Giản, em không muốn đi.” Tô Lương Mạt hướng tay về phía con chuột, “Anh xem khoản chi này...”

Tâm tư Lưu Giản cũng không ở trên giấy tờ, “Anh muốn bảo em làm gì, em đều đang nỗ lực làm, Lương Mạt, anh bảo em quên đi Chiêm Đông Kinh, em làm có được không?”

Tô Lương Mạt dừng tay lại, hướng ánh mắt về phía Lưu Giản, “Quyết tâm muốn ở bên anh của em, anh nhìn vẫn chưa hiểu sao?”

“Anh muốn không phải là cái quyết tâm đó.”

“Vậy anh muốn cái gì?”

Lời trong miệng Lưu Giản không nói ra được, bởi vì ngay cả anh cũng không biết rốt cuộc anh muốn cái gì?

Người đàn ông đứng dậy đi ra ngoài, Tô Lương Mạt nghe được tiếng đóng cửa truyền đến, tay cô ở trên con chuột ra sức nhấn, trong lòng buồn bực đến cực hạn, nhưng không có chỗ phát tiết, cô đẩy con chuột ra, hai tay chen vào mái tóc.

Vết thương của Chiêm Đông Kinh cũng hồi phục khá ổn rồi, vốn dĩ Tô Lương Mạt đâm vào không sâu, chút lực đạo này là tự bản thân hấn đè xuống, không bắt Tô Lương Mạt thử ra được cái gì, ngược lại khiến bản thân mình bị thương.

Tổng Các từ bên ngoài đi trở lại, thấy Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, “Kinh thiếu, tra ra được rồi.”

“Nói thế nào?”

“Ngài đoán không sai một điểm.”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh mở mồm không rõ, bảo mẫu tiến lên đưa trà cho Tổng Các, Chiêm Đông Kinh cũng không ngẩng đầu lên nói, “Đi gọi Đường Khả xuống đây.”

“Vâng.”

Bảo mẫu lên lầu, rất nhanh Đường Khả liền đi theo xuống, “Đông Kinh, anh tìm em có chuyện à?”

Chiêm Đông Kinh đáp nâng chân dài, ra hiệu Đường Khả ngồi xuống đối diện, hấn châm thuốc lá, “Tô Uyển là cô cho người tông?”

Hắn đi thẳng vào vấn đề khẩu khí quả thực làm Đường Khả chống đỡ không được, cô ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Ai nói chứ, em mắc gì phải tông cô ta.”

“Tên tài xế lái xe kia cũng đã bị Tổng Các tìm ra rồi, cô còn không chịu nói thật?”

Đối mặt với người khác còn được, nhưng đối phương là Chiêm Đông Kinh, Đường Khả ở trong mắt hắn từ trước đến giờ là không qua mặt được chuyện gì, “Đông Kinh, anh không tin em sao?”

“Tôi không tin.” Chiêm Đông Kinh nói kiên quyết dứt khoát.

Đường Khả ngược mắt lên nhìn hấn, “Tô Uyển với anh là có quan hệ thế nào, cô ta bị đụng xe cũng không tới phiên anh khó chịu, sao anh lại phải giúp cô ta tìm ra kẻ tông cô ta là ai?”

“Nếu như tôi đoán không sai, hấn là chuyện ở nghĩa trang kia, cô biết Tô Uyển đã lừa cô.”

“Đúng thì sao, ai dám bán đứng bản thân mình, kẻ đó liền chết không tử tế, những thứ này không phải đều là anh từng dạy em sao?” Đường Khả dứt khoát ngắt bài, “Lại nói em không có làm gì Tô Lương Mạt cả, tính nợ trên đầu Tô Uyển, không quá phận chứ?”

“Tổng Các, đưa cô ta đi.” Chiêm Đông Kinh nói xong, bóp tắt điều thuốc chỉ mới hít một hơi rồi đứng dậy. Đường Khả thấy Tổng Các tiến lên, cô ta nghiêng người tránh đi, “Đưa em đi đâu?”

“Đi rồi cô sẽ biết.”

“Em không đi!” Đường Khả hất tay Tổng Các ra, “Em không có làm sai, huống hồ Tô Uyển kia cũng không có chết, Đông Kinh, anh đây là muốn dẫn em đi đâu?”

“Xảy ra chuyện gì vậy, ầm ầm ỉ ỉ?” Mạc Thanh vừa vặn mới ngủ trưa dậy, Đường Khả thấy thế muốn đứng lên, lại bị Tổng Các đè bả vai lại, “Bác gái cứu cháu.”

“Đông Kinh, sao vậy?”

“Mẹ, chuyện này mẹ đừng quản.” Chiêm Đông Kinh nói xong, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Đường Khả hướng Mạc Thanh không ngừng cầu khẩn, Tổng Các níu cánh tay cô ta lại kéo ra ngoài, vẻ mặt Mạc Thanh giống như lực bất tòng tâm, bà ta đi đến sofa ngồi xuống, “Ồn ào chết mất, so với chị nó còn lần qua lần lại nhiều hơn.”

Bảo mẫu đứng ở bên cạnh chen miệng vào, “Đường tiểu thư so với cô ấy tốt hơn nhiều, Đường Khả tiểu thư làm loạn quá.”

Mạc Thanh hướng mắt sang bảo mẫu quét một vòng, “Đã sớm bảo bà quản tốt cái miệng.”

Bảo mẫu nghe vậy, đưa tay vỗ nhẹ lên miệng, “Dạ dạ, lần sau không dám nữa.”

Tổng Các nhét Đường Khả vào trong xe, cho đến khi tới nơi, cô ta mới phát hiện lại bị đưa đến sông bài của Tương Hiếu Đường.

Lúc xuống xe Đường Khả còn kéo lại cửa xe, mặt mũi đầy khó tin, “Đông Kinh, anh dẫn em đến đây là có ý gì?”

“Đi vào.”

“Em không muốn!”

Tổng Các giữ chặt cô ta lôi vào trong, Thụy vừa nhìn điệu bộ này, tưởng rằng lại là tới quây sông bài, vừa vặn Lưu Giản với Tô Lương Mạt đều ở đây, Thụy vội vàng chạy lên lầu hai thông báo.

Hai người trước sau đi ra khỏi phòng nghỉ, đối diện nhìn thấy Chiêm Đông Kinh dẫn theo người đến, Tổng Các mở cửa phòng Chiêm Đông Kinh ra, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh thì đi tới mời Lưu Giản với Tô Lương Mạt vào.

Hai người mắt nhìn mắt, ai cũng không nói một lời, đi theo vào trong.

Chiêm Đông Kinh đi vào ngồi xuống ghế sofa, đợi đến khi Tô Lương Mạt hoàn toàn đi vào giữa phòng rồi đứng lại, lúc này hấn mới chỉ vào Đường Khả nói, “Kẻ muốn giết Tô Uyển tôi mang đến cho em rồi đây, là cô ta vì phần hận chuyện ở nghĩa trang lần trước mới có thể hạ độc thủ.”

Tô Lương Mạt đứng sững ngay tại chỗ, không thể không lúng túng, bên này còn có Lưu Giản đứng đó, ngữ điệu Chiêm Đông Kinh thâm thiết giống như vì cô làm những việc này đều là chuyện rất đương nhiên, mà nghe được tin tức này, Tô Lương Mạt không thể không kích động, “Cô lại muốn tông chết chị ấy?”

Đường Khả lúc này nản lòng thoái chí, “Đúng, chẳng lẽ cô ta không nên chết à? Lưu Giản, anh tốt nhất cũng nên để cô ta chết đi, nghĩ muốn thế nào liền như thế ấy, anh cần gì vì Tô Lương Mạt mà nhân nhượng chứ, bây giờ tốt rồi, lần này là tôi giúp anh một chuyện lớn.”

Lưu Giản cười lạnh, khoe miệng hiện lên một tia tàn ác, “Nếu cô thực muốn giúp, thì cô đừng tìm mấy thứ phế vật, sao không dứt khoát trực tiếp tông chết cô ta đi?”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn anh, lời nói này của Lưu Giản, dường như lại khiến cô không còn chút chỗ đứng.

Đường Khả nghe vậy, đột nhiên bật cười, “Anh xem xem, hai người chúng ta ngược lại đều muốn Tô Uyển chết, nhưng hai người bên ngoài thì sao, liệu mạng muốn bảo vệ, thật là một trò hề.”

Chiêm Đông Kinh ngồi ở đó không lên tiếng, hẳn đã có thể nhìn ra giữa Tô Lương Mạt với Lưu Giản đã hình thành một khoảng cách ranh giới không có cách nào vượt qua được, đây không phải là một tay hấn thúc đẩy ra, mà vốn dĩ là hai người họ không thích hợp bên nhau.

Ánh mắt Lưu Giản chống lại Chiêm Đông Kinh, “Anh đưa cô ta tới là có ý gì?”

“Người tôi giao cho Tô Lương Mạt, muốn xử trí như thế nào tùy cô ấy.”

Không khí chung quanh lâm vào nặng nề rồi trầm trọng đông lạnh, Đường Khả nếu đã có thể vào ở Thanh Hồ Đường, quan hệ với Chiêm Đông Kinh tất nhiên không đơn giản, Tô Lương Mạt làm sao ngờ tới hẳn sẽ đích thân áp giải cô ta đến đây.

Tầm mắt Lưu Giản ở giữa hai người bắn khoản, đột nhiên rút súng ra nhắm ngay trán Đường Khả, “Xử trí thế nào, tôi thay Lương Mạt lựa chọn vậy, trực tiếp một phát bắn bỏ thôi.”

“Này, Lưu Giản!” Đường Khả bị dọa đến mắt cũng không chớp, “Anh đừng có cấn loạn người, chẳng lẽ anh không muốn Tô Uyển chết à? Tôi cũng chỉ là giúp anh thôi.”

“Câm miệng cho tôi!” Nòng súng Lưu Giản nhắm ngay trán cô ta hung hăng chọc chọc mấy cái.

Chiêm Đông Kinh hướng Tống Các nháy mắt, Tống Các tiến lên đề súng của Lưu Giản lại.

“Lão Nhị, người là tôi muốn tự tay giao cho Lương Mạt, có giết hay không phải nhìn cô ấy, nhưng nếu anh nổ súng, thì khoản nợ này tôi có thể tính trên đầu anh.” Ý tứ của Chiêm Đông Kinh chỉ có điều quá trắng trợn, ân huệ này, hẳn là tặng không cho Tô Lương Mạt.

Đường Khả vừa nghe, lập tức hoảng lên, “Đông Kinh, anh không thể như vậy!”

Nên biết Tô Lương Mạt cũng là người cái gì cũng có thể làm ra được, hơn nữa Tô Uyển lại là chị của cô, bây giờ Chiêm Đông Kinh không bảo hộ Đường Khả, nói không chính xác được Tô Lương Mạt sẽ làm ra chuyện gì.

Vấn đề nan giải này đẩy trở lại vào tay Tô Lương Mạt, cô cắn chặt răng, tầm mắt không khỏi hướng về phía Lưu Giản, khuôn mặt người đàn ông hung hiểm, căn bản không có nhìn cô.

Cô là không muốn ra tay với Đường Khả, Chiêm Đông Kinh người này âm tình bất định, nếu như nói vì báo thù thay Tô Uyển, cô thực giết Đường Khả rồi, nói không chừng về sau sẽ hẳn mượn cái lý do này mà đến đòi nợ dây dưa không dứt, hơn nữa bây giờ Tô Uyển đã hồi phục, Tô Lương Mạt là muốn chuyện này nhanh chóng trôi qua đi.

Nhưng thái độ của Lưu Giản lại trái ngược, vừa rồi anh dùng súng nhắm ngay Đường Khả, chắc hẳn là vì câu nói ‘tùy cô ấy xử trí’ của Chiêm Đông Kinh khiến anh nhất thời xúc động.

Hôm nay đâm lao phải theo lao, nếu cô không động thủ, như vậy cùng với hành động của Lưu Giản vừa rồi muốn giết Đường Khả là bất đồng, Tô Lương Mạt rốt cuộc là vẫn muốn đứng bên phía Lưu Giản.

Đường Khả thấy cô đang do dự, “Tô Lương Mạt, tôi chưa từng làm chuyện gì tổn hại tính mạng của cô, cho dù cô thật muốn giết tôi, cô cũng nên thử lương tâm của mình, cô dù sao cũng không được coi là kẻ đại ác...”

Chiêm Đông Kinh gập cong ngón tay chống lên gò má, Tô Lương Mạt không khỏi nhìn về phía Lưu Giản, thấy ánh mắt hai người đàn ông chạm nhau, ý tứ hàm xúc đối chọi gay gắt rất căng thẳng.

“Lúc cô muốn giết Tô Uyển, cô cũng không có nghĩ qua, chị ấy chẳng qua là gạt cô một lần lại phải trả giá bằng mạng sống của mình.”

“Đó là cô ta đáng đời!”

Tô Lương Mạt tất nhiên cũng cho rằng, Chiêm Đông Kinh đưa Đường Khả đến, còn không phải vì muốn ly gián cô với Lưu Giản sao?

Cô rút súng từ bên hông, nhanh chóng kéo mở chốt an toàn, bước ba bước tiến lên trước, Đường Khả kinh hãi lui thẳng ra sau, nòng súng Tô Lương Mạt đề lên hướng trán cô ta, Lưu Giản nhìn thấy ngón trỏ của cô đang bóp cò súng, trong mắt Tô Lương Mạt có đấu tranh giãy giụa, cô nhắm hai mắt lại, nghiêng mặt đi không đành lòng nhìn, cắn răng từ từ ấn ngón trỏ xuống.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh xuất thần nhìn chằm chằm cảnh tượng này, Đường Khả phía đối diện hét chói tai không chịu được.

Vào lúc Tô Lương Mạt cho rằng tiếng súng vang lên, cánh tay của cô bị người khác đẩy mạnh ra, ngay tiếp đó bước chân cũng loạng choạng, cô mở mắt, lại nhìn thấy Lưu Giản sắc mặt xanh mét đứng trước mặt cô, “Chiêm Đông Kinh đem người đưa tới cửa cho em, bảo em giết em liền giết, có phải em cho rằng như vậy rất đương nhiên đúng hay không? Em có nghĩ qua rằng hắn vì sao lại làm như vậy? Hắn dựa vào cái gì đem phụ nữ của mình đến tặng cho em?”

Tô Lương Mạt không chỉ một lần nhìn thấy bộ dáng Lưu Giản nổi giận, gân xanh nơi cần cổ anh bị kéo căng, ngũ quan tuần láng kiệt xuất lại càng vụn vụn, Tô Lương Mạt tròn tròn mắt hạnh, đáy mắt tràn ra ủy khuất cùng mờ mịt, đây không phải là kết quả cô nghĩ rằng mình sẽ nhận được, “Anh không muốn em giết cô ta?”

Nếu đã như vậy, thì tại sao lúc này anh muốn giết Đường Khả?

Lưu Giản nghe thấy những lời này của Tô Lương Mạt, giận quá hóa cười, “Em hiểu được trong lòng anh đang nghĩ gì sao?”

Nhiều người nhiều cặp mắt như vậy đang quét tới, Tô Lương Mạt kiên cường tự kiểm chế khó chịu, càng không muốn ở trước mặt mọi người ầm ĩ với anh.

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh xuyên qua bên người Lưu Giản, khuôn mặt Tô Lương Mạt nhỏ nhắn ẩn dưới ánh sáng tối tăm không rõ trắng đen, ở trước mặt hắn, cô chưa bao giờ ẩn nhẫn như vậy, cô luôn có cái tính khí phát điên ngay tại chỗ, Chiêm Đông Kinh neoh nhẹ mi mắt, trong lòng chợt thấy khó chịu, hắn vốn nên bảo hộ che chở cô thật tốt, để cô không phải dè dặt xét nét như vậy, khóe miệng của hắn mím căng, đau lòng vô cùng.

Cánh tay Tô Lương Mạt cầm súng rủ xuống bên người, Đường Khả trải qua một phen kinh hãi này, không dám mở miệng nữa, tốt nhất để bọn họ quên đi sự tồn tại của cô ta mới tốt.

Lưu Giản thấy cô không nói lời nào, hỏa khí trong lòng lại càng không có chỗ phát tiết, “Hắn đưa Đường Khả tới, sau đó em giết rồi, Lương Mạt, em có từng nghĩ tới em đem anh đặt ở chỗ nào hay không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, nhưng căn bản vô lực giải thích, “Em cũng là bởi vì nghĩ đến anh...”

“Nếu trong lòng em có anh, sẽ không vì muốn thay Tô Uyển báo thù mà nôn nóng tiếp nhận giúp đỡ của Chiêm Đông Kinh, em ngay cả một câu cự tuyệt cũng không có, cho dù lần này không giết Đường Khả, chúng ta gạt bỏ quan hệ với Tô Uyển qua một bên, chỉ cần là chuyện em muốn làm, anh vẫn như cũ cũng có thể giúp em đem Đường Khả đưa tới trước mặt em, nhưng mà em,” Tình cảm không cách nào hòa hợp được cuối cùng bùng phát, cái loại không cam lòng và đem tình yêu tưởng tượng quá mức tuyệt đẹp bắt đắ dĩ làm Lưu Giản đau lòng vô hạn, “Lương Mạt, em cứ không đếm xỉa đến anh mà nôn nóng như vậy.”

Súng trong tay Lưu Giản nện một cái hướng tới mặt tường, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt giật mình đứng chết trân một chỗ, nhiều lời muốn nói bị cô chặn ngang giữa cổ họng, giữa cô với Lưu Giản đã đi lệch nhau quá xa, không phải một hai câu giải thích là có thể đã thông.

Tổng Các liếc nhìn Chiêm Đông Kinh, Lý Đan cũng ở đây, cô tiến lên nhận lấy súng trong tay Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt ngược mắt lên, trong mắt có tầng mờ mịt, “Chiêm Đông Kinh, anh hài lòng chưa?”

“Tôi chỉ là đem người giao cho em, không nghĩ tới giữa em với Lưu Giản lại như vậy... không chịu nổi một kích.”

Tô Lương Mạt không lưu lại một lời nào, cô xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Cô bảo Lý Đan đừng đi theo cô, Tô Lương Mạt lao ra khỏi sông bài, mùa hè là âm tình bất định nhất, mặc dù vẫn chưa mưa, nhưng lúc này cuồng phong gào thét, khí trời mờ mịt, ngay cả đèn đường cũng được bật sáng trước giờ, Lưu Giản lái xe thể thao tuyệt trần rời đi, bão cát tùy ý cuốn bay, một dòng hung ác nóng nảy đối diện gào thét mà đến, Tô Lương Mạt chợt cảm thấy hai mắt đau nhức đến không mở ra được.

Cô đưa tay ngăn trở tầm mắt, vạt áo cũng bị thổi cuốn bay lên cao.

Hai mắt không mở ra được, nước mắt không khống chế nổi chảy ra ngoài, trong mắt đau rát, hạt cát bay vào trong rồi.

Cô không dám mở ra, động một chút sẽ rơi lệ đến chết.

Một bàn tay rơi xuống bờ vai cô, Tô Lương Mạt đưa tay nắm lấy, “Lý Đan, cậu nhanh thôi ỉnh một chút, thật khó chịu.”

Người đó đứng đối diện Tô Lương Mạt, dè dặt nâng mặt cô lên.

Đây đã là lần thứ hai Lưu Giản đối với cô chẳng hề quan tâm, một lần, đem Tô Lương Mạt ngăn trước cổng nhà anh, còn lần này, là quyết tuyệt bỏ rơi cô mà rời đi.

Trong lòng cô so với bị một tảng đá lớn đè lên còn nặng nề khó chịu hơn, chớp múi Tô Lương Mạt chua xót, “Lý Đan, mình muốn nỗ lực, nhưng tâm tư Lưu Giản mình thực sự không có cách nào đoán định được, mình vẫn luôn tự nói với bản thân, cuối cùng cứ thử xem, mình không cần tình yêu, mình chỉ muốn tình cảm, nhưng mà...”

Mí mắt bị người ta đẩy ra, một luồng gió dịu dàng ôn nhu thổi vào mắt, Tô Lương Mạt muốn nhắm lại, nước mắt càng chảy dữ dội, đau đớn trong mắt cũng đồng thời được giảm bớt, cô đưa tay khẽ xoa xoa, cũng nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh mình.

Cô lùi lại hai bước, giống như nhìn thấy thú dữ.

Chiêm Đông Kinh tiến lên kéo cô vào trong ngực, “Nếu như đã hành hạ nhau như vậy vì cái gì còn muốn ở cùng một chỗ với hắn? Không cần tình yêu? Cả đời này em muốn cứ như vậy mà tiêu tán đến chết sao?”

Tô Lương Mạt vươn hai tay đẩy thẳng lên bụng hắn, rốt cuộc vẫn là có cảm giác đau đớn, Chiêm Đông Kinh buông cánh tay ra, Tô Lương Mạt chỉ vào hắn nói, “Tôi với Lưu Giản cho dù có rối rắm đến không còn gì cũng không đến phiên anh, Chiêm Đông Kinh, cho dù sau này tôi có cô độc một mình, cho dù tôi có tùy tiện tìm một người nữa, tôi cũng sẽ không cần anh!”

Tô Lương Mạt nói xong những lời này, cũng không quay đầu lại muốn bỏ đi.

Chiêm Đông Kinh đứng nguyên tại chỗ nói, “Em cứ như vậy mà cho rằng, tất cả mọi thứ tôi làm đều là có mục đích?”

“Đúng!” Cô nặng nề bỏ lại một chữ.

Đám người Tổng Các đi ra, Chiêm Đông Kinh đứng giữa bầu trời âm u giăng đầy gió bụi, Tổng Các đi đến bên người hắn, “Kinh thiếu, chuyện này Tô tiểu thư nhất định sẽ cho là ngài cô ý, ngài cũng đừng để trong lòng.”

Hắn không khỏi cười nhạo một tiếng, “Trước mặt cô ấy, da mặt của tôi cũng luyện thành tường đồng vách sắt rồi, có dễ trong lòng hay không, cô ấy cũng sẽ không có cảm giác.”

Tô Lương Mạt trở lại sông bài, có người chào hỏi cô, cô ngoảnh mặt làm ngơ, một đường đi thẳng lên tầng hai.

Lý Đan đứng trước cửa chờ cô trở lại, Tô Lương Mạt nhìn thấy Lý Đan, cô gần như chạy đến ôm chặt lấy cô ấy.

Lý Đan biết rõ trong lòng cô khó chịu.

“Thật sự là mình đã làm sai điều gì rồi sao?”

Lý Đan lấy chìa khóa của cô, mở cửa mang Tô Lương Mạt vào trong, Tô Lương Mạt ôm cái gối tựa mệt mỏi ngã xuống sofa, “Mỗi lần mình đều tự nói với bản thân, cứ nỗ lực thêm lần cuối cùng một chút một chút....”

Lý Đan đưa cho cô ít nước, “Mình cũng không biết cậu với Giản ca sẽ trở thành thế này, sau khi ra tù chúng kiến anh ấy đối tốt với cậu, vẫn luôn cảm thấy nên như thế, người đàn ông như vậy mới xứng với cậu, sau này sẽ không còn tổn hại cùng thống khổ, mặc dù mình chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng mình hiểu trong sinh mệnh của con người tình yêu luôn chiếm một vị trí quan trọng, Lương Mạt, cậu suy nghĩ kỹ càng lại đi.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, không để cho nước mắt chảy xuống, “Mình với Lưu Giản ở bên nhau, không phải là mình ích kỷ muốn lợi dụng anh ấy để quên đi Chiêm Đông Kinh, Lý Đan, mình là thật sự muốn ở cùng một chỗ với anh ấy.”

Lý Đan đưa tay vòng quanh bả vai Tô Lương Mạt, “Mình biết.”

Cô dừng một chút, nghe thấy Tô Lương Mạt giọng mũi nồng đậm, Lý Đan tiếp tục mở miệng, “Mình cảm thấy tình huống của cậu với Giản ca bây giờ chính là, hai người đều chân tâm thật ý muốn ở bên nhau cùng nhau chung sống, cũng đã nỗ lực đã thực hiện qua rồi, nhưng có cái gọi là ở bên nhau dễ, chung đụng sống qua ngày lại khó. Nhưng cả hai người đều không cam lòng, Giản ca không cam lòng yêu cậu mà đến cuối cùng lại phát hiện, hai người là vì không thích hợp nên không thể ở cùng một chỗ, cậu là không cam lòng đã nhảy ra khỏi một bước này lại phải trở về một lần nữa.”

Lời này của Lý Đan, lại đem điều khó xử ngăn cách giữa hai người họ phân tích thấu đáo triệt để, Tô Lương Mạt đem lời của Lý Đan thầm nhẩm một lần trong đầu, không phải chính là như vậy sao?

Lý Đan lại nói tiếp, “Nếu cậu hỏi mình phải làm gì, mình là muốn khuyên hai người nên tách ra đi, như vậy không phải là cố gắng níu giữ, là cậu với Giản ca đều đang hành hạ lẫn nhau, hai người cũng thử qua rồi, cũng đã cho nhau cơ hội rồi, nhưng không thích hợp chính là không thích hợp, chuyện đã không còn cách nào khác.”

Tô Lương Mạt uống hớp nước, “Để mình tĩnh tâm nghĩ lại đi.”

Lưu Giản cho đến ba ngày sau mới xuất hiện, chuyện ngày đó phát sinh trong phòng của Chiêm Đông Kinh cũng không có bao nhiêu người biết.

Tô Lương Mạt nhìn thấy anh, cô cũng không có chủ động nói gì cả, cô là nghĩ Lưu Giản không nói, cô cũng sẽ không nói.

Thụỵ đi đến gọi cô lên, nói là Lưu Giản đang ở trong phòng làm việc đợi cô, Tô Lương Mạt theo Thụỵ đi lên tầng ba, đi vào phát hiện bên trong cũng chỉ có một mình Lưu Giản.

Thụỵ đứng trước cửa, “Tôi đi xuống trước.”

“Đợi chút,” Lưu Giản ngẩng đầu nhìn về phía hai cô, “Thụỵ, cô cũng vào đây đi.”

Thụỵ đi theo Tô Lương Mạt vào phòng làm việc, Lưu Giản đang ngồi làm việc trên ghế, hai mắt nhìn chăm chăm về phía Thụỵ, “Gần đây cô đang làm cái gì?”

Thụỵ nhất thời không kịp phản ứng, “Chỉ làm việc của sông bài thôi.”

Lưu Giản giao khẩu mười ngón tay, sau khi có được câu trả lời cũng không có phản ứng gì, anh gật đầu, “Đi ra ngoài đi.”

Thụy chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng Tô Lương Mạt nghe ra được ý tứ bên trong. Chờ sau khi Thụy ra khỏi phòng, Tô Lương Mạt liền mở miệng nói, “Gần đây em bảo Lý Đan với Thụy đi tìm thuê một chỗ, muốn bọn họ mang vài người theo em.”

“Làm cái gì?”

Ánh mắt như vậy làm Tô Lương Mạt hết sức khó chịu, “Em muốn có một vài người của riêng em, nếu là vạn nhất có chuyện gì, cũng không đến mức luống cuống tay chân.”

“Lương Mạt, người của anh bên này em cũng có thể sai khiến bất cứ lúc nào.” Lưu Giản đứng dậy, vòng qua bàn làm việc đi về phía Tô Lương Mạt.

“Em muốn mang một vài...”

Lưu Giản biết, sau khi xảy ra chuyện của Tô Uyển, Tô Lương Mạt cũng không tin anh nữa, lần trước bị buộc đến đường cùng, nói cho cùng vẫn là vì sau lưng Tô Lương Mạt không có người cùng nhà. Anh đi đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra rồi nhìn về phía đằng xa.

Tô Lương Mạt đi đến bên người anh, khuôn mặt Lưu Giản như ngọc, lúc yên lặng cũng tự có một cỗ mị lực tĩnh tại, “Lương Mạt, em là muốn thoát ly khỏi anh rồi phải không?”

“Không, em chưa từng nghĩ như vậy.”

Lưu Giản nghiêng đầu nhìn cô, “Nếu như anh cho người chấm dứt huấn luyện của các cô ấy thì sao? Anh hy vọng em một lòng theo anh, người của anh em có thể dùng, nhưng không cho phép em mang theo tâm phúc của mình.”

Lưu Giản chuyện chú nhìn Tô Lương Mạt chằm chằm, không buông tha dù chỉ một chút mâu thuẫn trong mắt cô, vẻ mặt Tô Lương Mạt có phần khó khăn, cô nghĩ đến lời của Lý Đan, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu, “Em đồng ý với anh.”

Thật sự, thật sự là lần cuối cùng cho nhau một cơ hội.

Tô Lương Mạt đờ mi mắt xuống.

Lưu Giản không biết là nên cười, hay nên khóc đây, anh vươn tay chống đỡ mặt kính thủy tinh, tầm mắt ném về phía xa xôi, “Lương Mạt, hay là chúng ta tách ra đi.”

Tô Lương Mạt trong nháy mắt cho rằng là mình đã nghe nhầm, cô đi đến trước mặt Lưu Giản, “Lưu Giản, anh nói cái gì?”

“Chúng ta tách ra đi.”

Tầm mắt của anh trở về gương mặt Tô Lương Mạt, Lưu Giản nắm chặt bàn tay rồi rũ xuống bên người, trong mắt tràn đầy hối tiếc vô hạn cùng khó nhịn, Tô Lương Mạt không có làm loạn cũng không có phản ứng gì quá lớn, Lưu Giản rũ đầu xuống, một hồi lâu sau vẫn không nâng lên, ánh mắt lại có chút phiếm hồng, phát ra ướm ý làm Tô Lương Mạt trong nháy mắt có loại xúc động muốn khóc.

Trong lòng cô, Lưu Giản không phải là như vậy.

Trong lòng anh, anh lại là yêu Tô Lương Mạt sâu đậm.

Đều đã như vậy rồi, vì sao vẫn không thể ở cùng một chỗ bên nhau chứ?

Lưu Giản đưa tay kéo Tô Lương Mạt ôm vào trong ngực, cho dù khoảng trống hư không trong lòng có thể được một vòng ôm điển khuỷết, nhưng mà phần nhiệt độ này Lưu Giản tham luyện không nổi.

Anh chôn mặt thật sâu vào cần cổ Tô Lương Mạt, cánh tay ôm lấy cô cũng càng thu chặt hơn.

Lời tác giả:

Bà con thân mến, tôi biết không ít người là nhìn trúng Lưu Giản cái nhân vật này, giống như ngay từ đầu rất nhiều tình yêu đã suy đoán, nói Lưu Giản là nam thứ, cuối cùng đoán chừng là vì Tô Tô mà chết hoặc là bị Chiêm Đông Kinh đoạt trở lại.

Kỳ thật, tôi chỉ muốn viết một kiểu trạng thái tình cảm thật tự nhiên, yêu nhau dễ nhưng chung đụng khó, cho dù trong lòng không nở thể nào đi chăng nữa, sau khi nỗ lực vẫn là phát hiện ra không thích hợp, vậy phải làm sao? Đương nhiên chính là tách ra thôi. Bà con cũng đừng kích động, tôi cảm thấy Tô Tô không có làm gì sai, càng không có tồn tại cái gì gọi là vì Chiêm Đông Kinh tổn thương cô, cô liền đến tổn thương Lưu Giản, ý tưởng này khiến tôi phải một lần oán thán ông trời.

Có tiếp nhận được hay không, đoạn này cũng đã qua rồi, ai thích Lưu Giản mời xem tiếp, thích Chiêm Đông Kinh cũng mời xem tiếp, thích Tô Tô càng mời xem tiếp.

Chipchip: Nghĩ mãi vì sao má Yêu dùng từ ‘tách ra’ chứ không phải là ‘chia tay’, đọc những lời này của má thì chắc các gái cũng hiểu rồi hể, thôi từ nay tạm biệt đoạn tình cảm tuyệt đẹp của Lưu Tô... Thứ lỗi các gái, Chipchip đang tìm khăn giấy... 3 chấm :v

121. Chương 126: Chỉ Vì Chính Mình Mà Sống

Chương 126: Chỉ vì chính mình mà sống (Chiêm Đông Kinh anh thích hợp làm bình chữa cháy)

Hai tay Tô Lương Mạt lập tức rơi xuống thắt lưng Lưu Giản, cả hai bọn họ đều muốn ôm chặt đối phương hòa tan vào trong cơ thể nhau, nhưng rồi cuộc là ngăn cách quá sâu, cảm thấy cho dù là cố cố gắng hơn nữa cũng vô dụng.

Tô Lương Mạt vốn dĩ cho rằng sẽ vẫn tiếp tục xích mích, cũng không ngờ tới Lưu Giản sẽ nhịn đau giải quyết dứt khoát.

Anh lui người, tựa trán chống đỡ Tô Lương Mạt, “Xin lỗi.”

Nước mắt của cô thoáng chốc liền không kiềm nén được chảy xuống, “Lời này nên là em nói.”

Bọn họ đều đã từng nỗ lực, chỉ là cho tới bây giờ chưa có đạt đến tình yêu sâu sắc, Lưu Giản đưa ngón tay lau qua viền mắt Tô Lương Mạt, “Đừng khóc, ai cũng không sai cả.”

Cô gật gật đầu, cánh tay ôm Lưu Giản càng xiết chặt không chịu thả ra.

“Trước kia anh cho rằng Chiêm Đông Kinh là chướng ngại lớn nhất giữa chúng ta, sau này mới ý thức được, nếu như hai người không có cách nào cùng nhau chung đụng đến cùng, như vậy mới là đáng sợ nhất.”

Tô Lương Mạt rủ rèm mi, Lưu Giản lại lần nữa ôm cô chen vào trong lồng ngực, “Em vẫn luôn muốn ở cùng một chỗ với anh thật tốt, Lưu Giản.”

“Anh biết,” Anh vỗ nhẹ bờ vai Tô Lương Mạt, “chỉ là cứ tiếp tục kéo dài như vậy, anh sợ là ấn tượng tốt đẹp còn lưu lại trong lòng em cũng sẽ dần dần biến mất đến không còn gì.”

Tô Lương Mạt nhẹ giọng nức nở, Lưu Giản ngược lại không có khó chịu như trong tưởng tượng của mình, tim sớm đã đau nhức, thỉnh thoảng một đao đâm xuống, cũng không có tê tâm liệt phế như vậy.

“Sau này, vẫn cứ ở lại sông bài của anh đi.”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không, em muốn tự mình mang theo một nhóm người, sông bài bên này em tạm thời trông coi hộ anh, cũng sẽ giúp anh dẫn dắt nhân viên tiếp nhận, nếu như có người còn muốn tìm em đánh cược, anh có thể gọi em đến bất cứ lúc nào.”

Cô thực sự muốn tự mình cố gắng tự lập, không thể luôn ỷ dựa vào người khác.

Lưu Giản không có nín giữ thêm nữa, “Được.”

Tô Lương Mạt miễn cưỡng thoáng kéo ý cười, “Lưu Giản, mặc kệ như thế nào, sau này em sẽ vì anh ra vào nước sôi lửa bỏng.”

Một hồi chia tay, đau đến tận xương cốt, trái tim run rẩy đến chết lặng, Lưu Giản nghe đến những lời này của Tô Lương Mạt, lại lần nữa áp lên trán cô, “Lời này nên là anh nói mới đúng.”

Tô Lương Mạt nhẹ giã khoe miệng, sau khi cô ra tù, là Lưu Giản cho cô ngàn vạn vinh hoa, lại nâng cô lên đến độ cao rực rỡ chói mắt như vậy, trong lòng cô còn có cảm kích, nhưng những lời này Tô Lương Mạt không nói ra, bởi vì cô ở cùng một chỗ với anh, cho tới bây giờ cũng không phải là vì nguyên nhân này.

Tô Lương Mạt đi ra khỏi phòng làm việc, Lưu Giản nhìn bóng lưng của cô, từ lúc đầu mới quen biết bị cô hấp dẫn trên chộc cho đến giờ đây bất đắc dĩ chia tay, thời gian lưu chuyển, tốt đẹp trong lòng vẫn còn đó, anh không phủ nhận tình cảm của bản thân mình đối với Tô Lương Mạt, cũng chỉ có chính thức chung đụng rồi mới hiểu được cảm giác bất quá chỉ là muối bỏ biển.

Lý Đan đứng chờ trước cửa thang máy tầng ba, từ xa nhìn thấy Tô Lương Mạt hồn bay phách lạc đi ra.

Cô sải bước lên đón, “Thụ nói Giản ca tìm cậu, chuyện gì vậy?”

Tô Lương Mạt đi thẳng đến trước cửa thang máy, cô nhấn nút đi xuống, ánh mắt cô suy nghĩ xuất thần, cho đến khi cửa thang máy sắp mở ra, Lý Đan mới nghe thấy Tô Lương Mạt mở miệng, “Lý Đan, sau này mình cũng không cần nói chuyện yêu đương nữa, tốt hay xấu gì cũng vậy, tình yêu thứ này, mình cũng không cần nữa đâu.”

“Lương Mạt, Giản ca với cậu đã nói những gì vậy?”

Lý Đan theo sau Tô Lương Mạt đi vào thang máy, cô ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm mấy phím số đơn giản kia, “Không nói gì cả, cũng là mình nên sớm nghĩ đến rồi.”

Lý Đan đến gần cô, “Đừng như vậy, đau dài không bằng đau ngắn.”

Ướt ý nơi đáy mắt Tô Lương Mạt chưa tan, cô duỗi tay gạt đi nước mắt, “Sau này mình chỉ chuyên tâm mang theo các cậu, chúng ta chỉ dựa vào chính bản thân mình, hai nhân vật lớn nhất ở Ngự Châu mình đều đã trên chộc qua, một người làm mình tổn thương sâu vô cùng, một người khác, che chở mình yêu thương mình, lại bị mình liên lụy đến mức này, có lẽ cả đời này của mình đã định trước là cô độc một mình rồi.”

“Lương Mạt, cậu cần gì đem tất cả trách nhiệm liên lụy đến trên người mình chứ?”

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, phần lưng chống đỡ tường thang máy không nói thêm gì nữa.

Lúc cô rời khỏi sòng bài mang đi Lý Đan Lý Tư còn có Thụ, những thuộc hạ còn lại đều để lại cho Lưu Giản, Lý Đan lúc trước là đã tìm được một chỗ tốt, mua trọn một căn hộ một tầng, đẩy cửa đi vào trong, mọi chỗ trong nhà liên kết với nhau đều được đảm thông, hiện ra không gian tới mấy trăm mét vuông.

Đám của Thụ cũng biết gần đây tâm tình Tô Lương Mạt không tốt, “Lương Mạt cô yên tâm, chuyện bên này giao cho chúng tôi đi.”

Tô Lương Mạt đi về phía sofa, “Thụ, lúc tôi đưa các cô theo đã nói rõ ràng với cô rồi, sẽ không để cho các cô dùng thân thể đổi lấy cuộc sống tiền tài nữa, tôi bên này cũng không thiếu tiền, cũng đủ sống qua một khoảng thời gian rồi.”

“Địa điểm mấy ngày trước mình đã chọn xong rồi, trước mắt còn đang sửa chữa,” Lý Đan mang theo Lý Tư ngồi xuống ghế sofa, “Thụ, cô chịu trách nhiệm mang thêm người đi, thuộc hạ theo Lương Mạt chỉ có mấy người chúng ta, chắc chắn không ổn.”

“Có đường tốt nào phát tài sao? Thần thần bí bí.”

Tô Lương Mạt cũng không giấu giếm, “Tôi muốn mở Ngu Nhạc Thành...”

Hai mắt Thụ phát sáng, “Cái này chúng ta đang làm mà, có phải là câu lạc bộ, đánh bạc ngồi chờ rỗng?”

“Trong Ngu Nhạc Thành không có bài bạc.”

“Vì sao? Đây chính là cửa kiếm tiền tốt nhất a.” Thụy nói xong liền ý thức được cái gì đó, đưa tay lên vỗ vỗ miệng mình, “Được được, cô nói cái gì chính là cái đó, thật ra không có đàn ông thì phụ nữ vẫn có thể sống tốt, chúng ta chỉ cần đưa ra quy tắc là được.”

Những ngày tiếp theo cơ hồ bận tới mảy tới mặt, Ngu Nhạc Thành là hai tháng sau khai trương. Địa điểm được nhượng lại lúc trước cũng đã sửa sang lắp đặt qua, sau khi Tô Lương Mạt tiếp nhận thì chỉ cần động vào một chút phần cơ bản, cho nên phần trùng tu này rất nhanh không có tốn bao nhiêu tâm tư.

Ngày hôm nay khai trương, Lưu Giản tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Thụy mang theo một nhóm người cùng vào theo trấn giữ Ngu Nhạc Thành, Tô Lương Mạt mặc sườn xám ngắn màu đỏ, một đôi giày cao gót màu nude làm nổi bật hai chân thon dài tinh tế, mái tóc được búi sau gáy, dùng trâm vài bạc cố định, trang dung quyến rũ động lòng người.

Nếu muốn đặt chân ở Ngự Châu cũng không phải là chuyện dễ dàng, hướng hồ phía trên còn có mấy cái bang hội đề nặng, Tô Lương Mạt đã sớm nhận thức rõ một chuyện, nếu muốn sống sót chỉ có thể đón đầu tiến thẳng lên.

Lưu Giản mang người tới đang chơi trong phòng bao, Tô Lương Mạt giao lại chuyện xã giao cho Thụy, cô đứng do dự trước cửa sau đó vẫn là đẩy cửa đi vào.

Lưu Giản ngồi trong góc, một cô gái trẻ tuổi đang rót rượu cho anh, hai người hình như đang nói gì đó, Lưu Giản một câu nói chọc cho đối phương phấn kích lên, dưới ánh đèn mờ mờ cũng có thể nhìn thấy nơi cần cổ cô gái ửng đỏ.

Tô Lương Mạt không khỏi buông lỏng, ngọn đèn sắc sỡ đánh tới gương mặt Lưu Giản, cô phảng phất lại nhìn thấy cái vẻ ngang tàng bất tuân kia, trong giọng nói còn lộ ra một chút hư hỏng của Lưu Giản, cái loại ngạo ngạo này, vẫn còn như lúc ban đầu gặp gỡ.

Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh Lưu Giản, hướng cô gái kia nói, “Cô đi xuống trước đi.”

“Dạ.”

Lưu Giản bưng ly rượu lên, ánh mắt liếc xéo qua, “Ăn mặc đủ xinh đẹp nhỉ, chân này cũng lộ ra nhiều quá rồi chứ?”

Tô Lương Mạt cũng không che đậy, “Cái này gọi là thiết kế hiểu không, nơi nên lộ thì lộ ra, nơi không nên lộ em cũng không lộ một phần.”

Lưu Giản đáp nâng chân dài, vùi người vào ghế sofa, “Làm ở nơi như thế này liệu có cảm thấy quá sức không?”

“Đó là chắc chắn, em tin sau khi đi vào quỹ đạo sẽ tốt hơn nhiều.”

Lưu Giản ngẩng đầu nhìn quanh, “Lương Mạt, sau khi em đi, anh rất không quen.”

“Ngày mai em liền tới sông bài của anh.”

Lưu Giản dựa tới gần vòng tay ôm vai cô, “Gần đây có vất vả không?”

“Vẫn ổn.” Tô Lương Mạt nhớ lại khoảng thời gian trước, cô gầy đi mất 5 cân, khuôn mặt vốn là nhỏ nhắn chỉ cỡ một bàn tay lúc này càng thêm nhỏ hơn.

Bàn tay Lưu Giản ở trên bả vai cô vô nhẹ, “Nếu lúc trước đã chọn rời khỏi sông bài rồi, sau này lại gặp khó khăn thì đừng để cho anh biết, khi thật sự không vượt qua được, anh có thể để em trở lại.”

Nếu cô muốn càng đi xa hơn, nhất định phải hoàn toàn thoát ly khỏi người khác, học được ứng đối, mới có thể ung dung.

Ánh mắt Tô Lương Mạt đối diện Lưu Giản, trịnh trọng gật đầu.

“Anh đi đây.” Lưu Giản thả cái ly trở lại.

“Không ngồi thêm chút nữa?”

Lưu Giản khẽ cười, nhìn thật sâu vào mắt cô, “Không được, sòng bài bên kia còn có chuyện.”

Tô Lương Mạt tiễn Lưu Giản ra ngoài, người đàn ông lái xe rời đi, tầm mắt hướng về phía kính chiếu hậu, anh che giấu đi khổ sở trong mắt, Tô Lương Mạt thấy thân ảnh chiếc xe biến mất, lúc này mới trở lại Ngu Nhạc Thành.

Đêm nay khai trương, làm ăn đặc biệt tốt, Lý Đan với Thụy tất cả đều bận rộn chuẩn bị, Tô Lương Mạt tựa ở cuối hành lang thở ra một hơi, đi giày cao gót đến một chỗ, cô khom người liếc nhìn, nghe thấy một trận tiếng bước chân chạy chậm chậm đến, “Bà chủ, trên Hoàng Các Nhị Lầu có mấy vị khách rất khó chịu, nhất định đòi chị đến đó.”

“Có thể đến Hoàng Các Nhị Lầu cũng không thể đắc tội được, đi thôi.” Tô Lương Mạt đứng tại chỗ đập đập chân hai cái, lúc này mới theo cô gái đi lên.

Trước khi đi vào phòng bao, gương mặt cứng nhắc của cô kéo giãn ra ý cười, người bên cạnh giúp cô mở cửa phòng, Tô Lương Mạt đi vào liền nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ở ngay đối diện cửa chính.

Nói thật, cô thật không nghĩ tới Chiêm Đông Kinh sẽ đến, cô cũng không có bảo Lý Đan gửi thiệp mời đến cho hẳn, vừa rồi loay hoay bận bịu, gần như không có cân nhắc qua vấn đề này.

Về mặt Tô Lương Mạt cứng nhắc, nhưng vẫn là đi lên trước, “Cảm ơn các vị đến ủng hộ.”

Giữa một vòng người, Chiêm Đông Kinh cũng được coi như cá tính trầm ổn, cho dù hai năm trước cũng chơi bởi, nhưng dù sao trời sinh có tính cảnh giác cao, không giống đám người xung quanh hồ nháo bậy bạ như vậy, bên cạnh mỗi người đều có hai cô gái xinh đẹp, một tên đàn ông trung niên trong đó còn đưa tay xuyên qua trước ngực cô gái, “Bà chủ Tô, tất cả mọi nơi lớn nhỏ ở Ngự Châu tôi đều đã chơi qua rồi, nhưng nếu nói chỗ nào có nhiều mỹ nhân nhất, vẫn là nơi của cô a.”

Tô Lương Mạt đi lên trước, ra hiệu nhân viên phục vụ đi mở vài chai rượu, nếu muốn đặt chân ở đây, bang hội không được chọc tới, còn có chính là người trong chính quyền cũng không chọc vào được.

Tô Lương Mạt nhận chai rượu đã mở, nghiêng người qua rót cho bọn họ từng người một, bối cảnh của Tô Lương Mạt những người này ít nhiều gì cũng biết chút đỉnh, cũng liền không làm khó cô, Tô Lương Mạt đi đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, hẳn là người cuối cùng, cô vốn định đi vòng qua hẳn hoặc là làm bộ như không thấy. Nhưng người đàn ông da mặt dày, ly rượu trống không đã đưa đến trước mặt cô.

Tô Lương Mạt che giấu thần sắc, rót cho hẳn nửa ly.

Mùi thơm tinh khiết của chất lỏng màu nâu nhạt tràn qua mép ly, cách lớp thủy tinh trượt qua ngón tay Chiêm Đông Kinh, một vòng bong bóng cũng theo mấy viên đá nhấp nhô vài cái, Tô Lương Mạt thu chai rượu lại, lại không ngờ rằng Chiêm Đông Kinh vươn một tay ra đưa tới, sờ lên mu bàn tay cô.

Cô giật mình, gần như ném luôn cái chai đi.

Người bên cạnh ồn ào cười nói, “Kinh thiếu, thì ra ngài nhìn trúng là bà chủ cơ à, không tồi không tồi, ngài nói sớm thì được rồi, còn lãng phí hai cô nương xinh đẹp này.”

Chiêm Đông Kinh vắt chéo chân, chống tay lên tay vịn ghế sofa, nửa người trên theo đó nghiêng đi, khoe miệng hẳn chứa ý cười nhìn Tô Lương Mạt chăm chăm, “Đúng vậy, tôi nhìn trúng rồi kể nào cũng đừng hòng tranh với tôi.”

“Đâu có đâu có, bà chủ Tô, xem ra cô phải uống với Kinh thiếu hai ly mới được.”

Tô Lương Mạt cũng không thích xưng hô thế này, nhưng so với để bọn họ gọi tên cô thì càng miễn cưỡng hơn, Chiêm Đông Kinh một bộ dạng thân thiết với cô, hướng Tô Lương Mạt vẫy vẫy tay, hơn nữa còn giới thiệu từng người một trong phòng cho Tô Lương Mạt.

Đều là những người cô không quen, nhưng xây dựng Ngu Nhạc Thanh, những quan hệ này xác thực là cương quyết mà cần thiết.

Tô Lương Mạt có thể đắc tội với Chiêm Đông Kinh, nhưng ở đây nguyên một đám người nếu cô nhẫn nhỏ trước mặt bọn họ, sau này cũng đừng mong lẫn lộn, Tô Lương Mạt chỉ đành cười cười mời rượu từng người một.

Mời đến Chiêm Đông Kinh bên này, cô né đi một cách tự nhiên, Chiêm Đông Kinh lại đột nhiên hướng bên cạnh vỗ vỗ, “Em mở Ngu Nhạc Thành này, thủ tục đầy đủ hết chưa?”

Tô Lương Mạt khẽ động khóe miệng, “Đều đã trải qua phê duyệt rồi, khẳng định đầy đủ hết, nếu không tôi nào dám mở chứ.”

Chiêm Đông Kinh không có ý định ngồi yên, “Cũng không phải cái thủ tục này, ý của tôi là, em có xin phép qua tôi chưa?”

“Có ý gì?” Tô Lương Mạt không khỏi nhíu mày.

“Nếu muốn ở Ngự Châu này xây dựng bất cứ trò ăn chơi giải trí to nhỏ nào, đều phải thông qua tôi, nhưng mà cho tới bây giờ, tôi chưa có nghe thấy em theo tôi chào hỏi một câu.” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh bình thản, ở trong hoàn cảnh huyền ảo ồn ào như vậy lại có loại khí phách ngông cuồng.

Tô Lương Mạt khẽ cười cười, nhìn về phía mấy người kia, trong lời nói mang theo đùa bỡn, “Nhìn thử xem, tôi đây làm ăn kinh doanh đứng đắn, chẳng lẽ bây giờ còn phổ biến thu phí bảo hộ à?”

Người ngồi bên phải Chiêm Đông Kinh chen vào một câu, “Đúng vậy, bây giờ còn phí bảo hộ gì chứ, hai người nên thương lượng ở đâu thì cứ đến đó thương lượng đi, thế này không phải bảo chúng tôi làm việc thiên vị trái phép tắc sao?”

“Kính thiếu, uống rượu đi.” Một cô gái trẻ tựa bên cạnh Chiêm Đông Kinh sát tới gần, âm thanh của một người khác cũng truyền vào tai Tô Lương Mạt, “Mới vừa rồi là ai nói bà chủ Tô sẽ không vào căn phòng này, Kính thiếu, ngài thua rồi.”

“Đúng,” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh như mây trôi nước chảy, cầm lấy ly rượu đã rót đầy trên bàn một hơi cạn sạch, “tôi nhận phạt.”

“Nào có đơn giản như vậy.” Một người đàn ông trẻ tuổi đến gần hướng Tô Lương Mạt mở miệng, “Tôi thấy thế này vậy, ngài xem mỹ nữ này hầu hạ ngài này giờ lâu như vậy, ngài nhìn cũng không thèm nhìn một cái, hay là yêu cầu này để cô ấy làm thay, thế nào?”

“Hay!” Xung quanh có người phụ họa.

Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ, cô gái kia cùng lắm cũng chỉ mới 20 tuổi, mặc đồng phục theo quy định trong Ngu Nhạc Thành, lúc này nghe thấy đề nghị của bọn họ cười cười khoát cánh tay Chiêm Đông Kinh. Vốn dĩ chỉ là chơi đùa một vòng, không tránh khỏi bày trò.

“Tôi thấy hay là yêu cầu tiền đi, thiết thực.”

“Hay là yêu cầu người cho hấp dẫn, bảo Kính thiếu bồi cô một đêm, chúng tôi làm chủ cho cô.”

Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn Tô Lương Mạt, cô thì dời ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

“Tôi muốn một cái hôn của Kính thiếu,” Cô gái tiến đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, “người của ngài ấy tôi không hưởng thụ nổi.”

Cô nàng rõ ràng là mới tới Ngự Châu, cũng không biết Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh đã mừng có khúc mắc, ai cũng muốn leo lên vị tôn đại phạt này, nhưng dù sao cũng phải từng bước từng bước tiến đến, cô ta áp cánh tay lên bả vai Chiêm Đông Kinh, nghiêng người sang, hướng phía bên tai hân nhẹ thổi, “Yêu cầu này không quá phận chứ?”

Chiêm Đông Kinh xoay mặt qua, chớp mũi để cùng một chỗ với mũi của cô nàng, “Không quá phận.”

Hắn không cần tán tỉnh, một ánh nhìn lơ đãng liền có thể khiến người ta thần hồn điên đảo, về mặt Tô Lương Mạt không đoán ra được tâm tình, chuyện như vậy ở Ngu Nhạc Thành không có gì mới mẻ, từng giây từng phút đều có thể phát sinh.

Đuôi lông mày Chiêm Đông Kinh mườì phần hấp dẫn, hắñ đột nhiên kéo cô nàng kia tới, nghiêng người áp xuống.

Khỏe miệng Tô Lương Mạt vẫn như cũ duy trì ý cười, không tránh khỏi có chút cứng ngắc cùng lúng túng, tầm mắt cô dán lên ly rượu, rượu đã uống hết, còn lại vài viên đá, in lên làm nổi bật từng gương mặt huân tâm ham muốn.

Chiêm Đông Kinh hôn rồi buông ra, cô gái cười cười che miệng lại, “Ngài cũng thật xấu.”

Tô Lương Mạt nhân cơ hội nói, “Còn không rót rượu cho Kinh thiếu.”

Thân thể cô nàng mềm nhũn, tựa người lên mép bàn, Tô Lương Mạt thấy thời gian cũng không còn sớm, cô bưng ly rượu lên hướng phía mọi người, “Các vị chơi thật tận ứng, tôi xin lỗi không tiếp được, hôm nay khai trương, thực tại bận đến tối mất.”

“Được được.”

Tô Lương Mạt cạn ly rượu, lúc đi ra khỏi phòng bao trong dạ dày từng đợt nóng rực thẳng hướng vọt lên, cô vịn lấy vách tường, ánh đèn đủ màu trên đầu đánh vào mặt, cô lảo đảo đi đến trước bồn rửa tay, dùng nước lạnh rửa mặt mấy lần mới cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn chút ít.

Cô đưa hai ta chống lên thành bồn, ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh nghiêng người tựa trước cửa.

Đều nói nhà vệ sinh là nơi có tần số JQ thường xuyên, quả nhiên là vậy. (Chipchip: JQ là gì chắc không nói các gái cũng hiểu nhé, đại khái như mấy trò mờ mờ ám ám ý... :>>>)

Tô Lương Mạt rút khăn giấy lau đi nước đọng trên mặt, xuyên qua mặt gương nhìn Chiêm Đông Kinh chăm chăm, cô vò khăn giấy thành một cục rồi ném vào thùng rác, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh cũng không có cản cô, chỉ là vừa mới đi ra ngoài nhìn một cái, phát hiện trước cửa bị mấy tên hộ vệ chặn lại, không ít khách nhân muốn vào toilet, vừa nhìn cảnh tượng thế này đành phải xoay đầu rời đi.

Tô Lương Mạt đi lên phía trước, bị hộ vệ đưa tay cản lại bên trong.

Chiêm Đông Kinh một phát kéo cô qua, đêm nay Tô Lương Mạt mang giày cao gót, gót nhọn mỏng manh, loạng choạng một cái liền ngã ra sau, Chiêm Đông Kinh đưa ngón cái dè cánh môi cô lại, hắñ đem cô chống đỡ trên vách tường, nghiêng đầu một cái, hơi thở nóng rực phun đốt trên mặt Tô Lương Mạt, môi hắñ dán lên ngón tay của chính mình.

Tô Lương Mạt tròn mắt hạnh, người đàn ông nheo mắt lại, gương mặt tuần lăng lạnh lùng cách cô gần như vậy, ước chừng mười giây sau, hắñ mới lui người, đôi con ngươi như đá hắc diệu thạch trơn bóng mở ra nhìn cô chăm chăm, “Đây chính là nụ hôn tôi cho cô ta.”

Tô Lương Mạt kịp thời phản ứng, chắc là hắñ đang nói tới chuyện trong phòng bao.

Cô đẩy tay Chiêm Đông Kinh ra, “Anh rốt cuộc được hôn rồi, cô nương này là mới tới, vẫn còn tươi non đấy.”

Chiêm Đông Kinh vừa nghĩ, khê nở nụ cười, chống cánh tay lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Quá non cũng không được, gừng càng già càng cay.”

Tô Lương Mạt khí định thần nhàn, ngạo nghễ cười lạnh nói với hắñ, “Phải, Kinh thiếu thích chơi vừa già lại vừa cay, hôm nào tôi bảo Thụy tìm cho anh mấy cô đã về hưu rồi, đảm bảo đúng khẩu vị của anh.”

“Tô Lương Mạt!”

Tô Lương Mạt dời tầm mắt đi chỗ khác, “Đừng tưởng rằng tôi rời khỏi Lưu Giản rồi, thì anh có thể có cơ hội lợi dụng, xếp hàng dài ra đến sân bay Ngự Châu cũng không tới lượt anh đâu.”

“Em chính là không hiểu thế nào là tâm bình khí hòa nói chuyện có phải không?” Chiêm Đông Kinh ngăn cô giữa bồn rửa tay, dây nút áo nơi cần cổ Tô Lương Mạt lúc đi ra khỏi phòng bao cô đã cởi bớt ra một nút, nếu không thì thít chặt cổ quá khó chịu, lúc này bởi vì nói chuyện, có thể nhìn thấy mạch máu bị giấu dưới làn da nổi lên, lại lộ ra một mảng da thịt trắng tuyết thật lớn, vô thức làm dâng lên dục vọng của đàn ông.

Cô chú ý tới biến đổi nơi đáy mắt Chiêm Đông Kinh, dầu gì cũng đã từng sớm chiều chung đụng với người đàn ông này, hẳn có cái ý nghĩ tư tưởng xấu xa gì cô còn không biết sao?

Tô Lương Mạt đưa tay phủ lên cần cổ, cũng che lại một mảnh làm người ta phải tưởng tượng miên man kia, cô cài lại nút áo, hai tay Chiêm Đông Kinh chống hai bên người cô, Tô Lương Mạt đứng thẳng lên, “Tránh ra.”

“Dáng điệu này lại phối thêm cái giọng điệu này, tôi thích.”

Tô Lương Mạt đưa tay đẩy lồng ngực hẳn, Chiêm Đông Kinh nhân thể tránh người ra một bên, lúc cô đi ra ngoài chỉ vào một thứ, “Anh càng thích hợp với cái này hơn.”

Là một bình chữa cháy.

Hộ vệ trước cửa để cô đi, Tô Lương Mạt đi ra ngoài hai bước, nghe thấy âm thanh Chiêm Đông Kinh truyền đến, “Phòng VIP trên Hoàng Các Nhị Lầu để lại cho tôi, tôi bao rồi.”

Còn muốn dùng cái cách ở sòng bài đến đây bao cô?

Tô Lương Mạt xoay người, nghiêm mặt nói, “Anh nghĩ rằng tôi không có cách nào ngăn cản anh, nhưng về phần có chỗ hay không sẽ phải xem vận khí của anh, ở đây không phải là khách sạn, không có cái dự định này.”

Chiêm Đông Kinh thấy cô ngênh ngang rời đi, hẳn phác thảo khoe miệng, “Được, chờ đó cho tôi.”

Ba giờ sáng, một đám người mệt mỏi nằm sắp trong phòng bao riêng không dậy nổi, Tô Lương Mạt vút giày cao gót nằm ngửa trên ghế sofa, Lý Đan với Lý Tư dựa vào nhau đến tròng mắt cũng không mở ra được, tài vụ bút toán lại sổ sách, “Phải nói vẫn là kiểu sản nghiệp đen này kiếm ra tiền a, chúng ta đêm nay doanh thu cao như vậy.” Cô ta giơ giơ mấy ngón tay ra.

“Thật sao?” Lý Đan kéo miệng cười, “Cực khổ hơn nữa cũng đáng.”

“Cái này là còn chưa tính tiền boa cho các chị em, tôi hỏi qua rồi, làm gì có cô nào không cảm đến mềm cả tay chứ?”

Tô Lương Mạt nghe vậy, mở miệng cười, “Những cái này đã đảm bảo trước với bọn họ rồi, nhiều tiền boa hơn nữa chúng ta cũng không lấy một xu.”

“Lương Mạt, chúng ta ăn mừng một trận đi?”

“Còn ăn mừng nữa, hôm khác đi, cũng không nhìn thử xem mấy giờ rồi.”

Ngu Nhạc Thành ban ngày cũng có chuyện làm ăn của ban ngày, nhưng không cần đám của Tô Lương Mạt trông coi, hoạt động đều vào buổi chiều, mọi người cũng đều tự giải tán.

Tô Lương Mạt ngủ một giấc, lại ở nhà cùng ăn cơm tối với Tô Trạch xong, khoảng chừng 9 giờ mới đến Ngu Nhạc Thành.

Làm ăn vẫn rất tốt, đến chừng 11 giờ, toàn bộ phòng bao trên Hoàng Các Nhị Lầu đều chật kín, đều là mấy nhân vật vùng tiền như rác, bằng không cũng sẽ không nhìn trúng vị trí hoàng kim này.

Lý Đan canh giữ trên tầng hai, bên kia có một phòng nghỉ ngơi riêng biệt, cô ngồi trên chiếc ghế chân cao, thừa dịp nhàn rỗi uống miếng nước.

Từ xa nhìn thấy một đám người đi đến, lúc Lý Đan nhận ra, Tống Các đã đứng trước mặt cô, “Dành lại một phòng bao đi.”

Tầm mắt Lý Đan xuyên qua bên cạnh gò má hẳn, cũng biết Chiêm Đông Kinh không dễ chọc, cô nhảy khỏi chiếc ghế chân cao, “Thật sự không còn nữa, bắt đầu từ thời điểm này vừa vặn là giờ cao điểm, hay là đổi lên phòng trên tầng ba đi?”

Tổng Các liếc nhìn cô, hần dề thấp tiếng nói, cánh tay đặt lên mặt bàn, “Mau chóng nghĩ cách, tối nay Kinh thiếu là thật sự có việc, cô phối hợp một chút, tiền chúng tôi bỏ ra.”

Lý Đan cầm lấy danh sách, bên trên đều có ghi chép, cô thấy Chiêm Đông Kinh đứng bên ngoài căn phòng vệ mặt tựa hồ có phần nóng nảy, cô chỉ đành phải thử xem, nhưng lúc này mọi người đang chơi cao hứng, có thể đi vào Hoàng Các Nhị Lâu nguyên một đám đều là tâm cao khí ngạo, ai thêm đem tiền để vào mắt chứ?

Trực giác Lý Đan cho biết sắp có chuyện, trước khi ra khỏi phòng bao tranh thủ gọi điện thoại cho Tô Lương Mạt.

Cô tiện tay kéo cửa phòng bao lại, lắc đầu, “Xin lỗi, Kinh thiếu, hay là ngài đổi sang...”

“Ở Ngự Châu còn có thời điểm có thể khiến tôi nhắm mắt chấp nhận?” Chiêm Đông Kinh từ trên cao ngạo nghễ.

Lý Đan khẽ cắn khước môi, Tổng Các đưa tay một động tác kéo Lý Đan đến bên cạnh, đỡ bị lửa cháy lan tới gần.

Tô Lương Mạt vội vàng đi lên tầng hai, lời còn chưa nói được một câu, liền nhìn thấy thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh đẩy cánh cửa một căn phòng bao đi vào, rất nhanh, bên trong truyền tới âm thanh đập phá, Lý Đan muốn đi vào ngăn cản, bị Tổng Các giữ cánh tay lại.

Tô Lương Mạt tiến lên vài bước, “Làm gì đó?!”

Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu, một bộ dạng tình ngay lý thẳng, “Bảo em giữ lại một chỗ cho tôi em không giữ, tôi không có chỗ nào đến, tất nhiên phải tự mình nghĩ cách.”

Đang nói, cửa phòng bao vốn là đóng chặt lại lần nữa bị đẩy mở, hộ vệ một tay kéo theo cổ áo một vị khách, như xách con gà con ném một đám người ra ngoài.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 127: Uống xuân được

122. Chương 127: Uống Xuân Được

Chương 127: Uống xuân được

Đầu mấy vị khách đụng vào nhau, đầu hoa mắt váng dựa vào vách tường, Tổng Các cho người ra ngoài dọn dẹp.

Chiêm Đông Kinh giơ tay trái đeo chỉ thủ màu đen ra trước, “Tổn thất bên này tôi sẽ bồi thường cho em.”

“Anh bồi thường được không? Anh như vậy sau này tôi còn mở cửa làm ăn thế nào?”

“Em sớm nghe lời tôi, sẽ còn xảy ra chuyện như vậy?”

Một tia lửa giận trong người Tô Lương Mạt thẳng hướng vọt lên, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh đi ra, “Kinh thiếu, thu dọn sạch sẽ rồi.”

Tổng Các cũng buông cổ tay Lý Đan ra, hộ vệ nhường đường cho Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt nhìn xem cả đám đi vào trong, cô nắm chặt hai nắm đấm, Lý Đan thì tiến lên thứ tội với người ta, “Thực xin lỗi, xin lỗi...”

“Xin lỗi cái mông ấy, lão tử dùng tiền đến tiêu pha, Ngu Nhạc Thành các người làm thế nào, mới khai trương liền đuổi người có phải không?”

Về mặt Lý Đan khó khăn, “Hay là như vậy, tôi tìm ọi người một căn phòng khác, chi phí đêm nay tính cho chúng tôi, còn nữa...”

“Cô cho rằng lão tử thiếu mấy đồng bạc lẻ này?”

Tô Lương Mạt tiến lên trước, Chiêm Đông Kinh vốn là đã đi vào trong phòng, bỗng nhiên lại xoay người lui tới cửa, “Tôi là Chiêm Đông Kinh, có chuyện tới tìm tôi, nhưng phải đợi tôi xử lý xong chuyện trước rồi nói.”

Hai tên đàn ông nhìn mặt nhau, Chiêm Đông Kinh sau đó cũng không quay đầu đi thẳng vào trong phòng.

Một tên trong đó nháy mắt, “Đi thôi, tôi thấy cậu là uống nhiều quá rồi, cũng không nhìn thử xem chộc lên đầu ai đi.”

Tô Lương Mạt thấy thế, đúng lúc tiến lên ngăn đón, “Thật là có lỗi, Lý Đan, còn không mau đi an bài.”

“Được được.”

Nhân viên phục vụ rót rượu xong toàn bộ đều bị đẩy ra ngoài, Tô Lương Mạt nhìn cửa phòng bao đóng chặt, rất nhanh thấy Tống Các đi ra ngoài đón một đám người vào trong, Tô Lương Mạt cũng không muốn Ngụ Nhạc Thành mới khai trương liền xảy ra chuyện.

Cô ngồi trước chỗ nghỉ ngơi cách đó không xa, không bao lâu, nghe thấy một hồi âm thanh quái dị truyền đến.

Tô Lương Mạt gần như lập tức nhảy xuống chiếc ghế chân cao chạy đến, tay cô đập lên cánh cửa, bốn phía đều có âm nhạc ồn ào náo động, Tô Lương Mạt vịn tay cầm, mở không ra.

Lý Đan bên này cũng lo lắng, “Lương Mạt, sao vậy?”

“Chìa khóa tầng này đâu?”

“Mình đi lấy.”

Lý Đan vừa mới xoay người, cửa đã bị mở ra.

Tống Các đứng chắn trước cửa nhìn cô, “Ô tiểu thư, có chuyện gì không?”

Tô Lương Mạt tiến lên trước một bước, một tay Tống Các đè chặt cánh cửa, người thì đứng chắn trước mặt cô, cũng che đi tầm mắt Tô Lương Mạt.

“Các người đang làm gì trong đó?”

“Kinh thiếu có chuyện làm ăn cần bàn bạc.”

Lý Đan cố nhìn vào bên trong, nhưng vóc người Tống Các cường tráng, đứng ở đó giống như một cây đại thụ, hơn nữa trong phòng lại tối, căn bản không nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Nhưng một hồi tiếng kêu thảm thiết lại truyền tới rõ ràng vào lỗ tai hai người, thần sắc Tô Lương Mạt bỗng nhiên hoảng hốt, “Để tôi vào!”

“Ô tiểu thư, chúng tôi chỉ là mượn chỗ của cô dùng một chút, yên tâm, Kinh thiếu đã dặn dò, sẽ không gây thêm bất cứ phiền toái nào cho cô, cô cứ coi như ở bên này chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.” Tống Các ngăn trước cửa, không có chút ý tứ tránh né.

Tô Lương Mạt thấy không vào được, “Được, nếu đã như vậy, tôi hy vọng các anh đừng chộc tới bất kỳ rắc rối nào cho tôi.”

“Yên tâm, sẽ không đâu.”

Lý Đan theo Tô Lương Mạt xoay người, sau khi đi ra ngoài vài bước, Lý Đan mới mở miệng, “Chúng ta cứ như vậy mà đi?”

“Nếu anh ta đã nói không có việc gì, chúng ta cũng đừng tự tìm phiền phức.”

“Nhưng lỡ như làm loạn ra chuyện gì, xui xẻo vẫn là Ngụ Nhạc Thành.”

Tô Lương Mạt đi đến cuối hành lang, cô nói lời chắc chắn, “Yên tâm, Chiêm Đông Kinh sẽ không gây rắc rối ỉn.”

Mặc dù cô có thể khẳng định, nhưng trong lòng vẫn là có lo lắng, quá nửa đêm, Tô Lương Mạt đi lên Hoàng Các Nhị Lầu, phòng bao mở cửa, Tô Lương Mạt giả vờ như lơ đãng đi ngang qua, bên trong hình như cũng không có gì khác thường, đám người Tống Các lại không có ở đây, chỉ để lại Chiêm Đông Kinh, cũng không thấy còn lại người nào cả.

Trong lòng Tô Lương Mạt khe buông lỏng, cuối cùng không có ồn ào ra chuyện gì.

Cô nhìn thấy Chiêm Đông Kinh nằm trên ghế salon, dường như uống rất nhiều rượu, cũng không biết là say hay tỉnh, Tô Lương Mạt không có ở lại, vì chuyện này mà thần kinh căng thẳng đến bây giờ, cô muốn đi xuống nhà ăn ăn chút gì đó, lúc đi ngang qua cửa một phòng bao, thấy hai nhân viên phục vụ lén lút lút tùm tùm một chỗ.

“Bán cho tôi, cô nói bao nhiêu tiền?”

“Cô mua để làm gì? Đây không phải là vấn đề tiền...”

“Bớt nói nhảm, nhanh lên, được chuyện rồi không quên phần cô đâu.”

Tô Lương Mạt đến gần sau đó cảm thấy một người trong đó nhìn quen quen, không phải là cô nhân viên phục vụ muốn một nụ hôn của Chiêm Đông Kinh kia sao? Cô lạnh mặt trầm giọng nói, “Tự tập ở đây làm cái gì?”

Hai người vừa nhìn, lập tức đứng thẳng, “Tô tỷ.”

“Túm tùm ở đây làm mẫu à?”

“Dạ dạ.”

Hai người vội vàng tách ra, sau đó mỗi người hướng một phòng bao mà đi tới.

Tô Lương Mạt xoay đầu lại, không có để trong lòng, bên trong Ngu Nhạc Thành vốn là loạn, hơn nữa có thể vào đây, còn lại người nào là thanh thanh bạch bạch chứ?

Cô nâng đồng hồ lên nhìn thời gian, không còn sớm, lại đợi thêm nửa tiếng nữa cô chuẩn bị đi, chờ sau khi Ngu Nhạc Thành đi vào quỹ đạo, cô cũng dự định giao bên này cho Lý Đan.

Ăn qua bữa tối, Tô Lương Mạt đi xuống lầu, ở chỗ rẽ cầu thang nhìn thấy hai bóng người từ phía đối diện đi tới.

Toàn bộ nửa người trên người đàn ông gần như đè lên bà vai cô gái, cô ta đập giày cao gót, đi đường giống như đang khiêu vũ không ra hình dáng gì, Tô Lương Mạt đợi đến khi hai người tới gần nhìn một cái, cô liền giật mình, “Đi đâu đó?”

Cô nàng kia ngẩng đầu lên, đúng là người Tô Lương Mạt vừa đụng phải lúc nãy, “Tô tỷ, là ngài ấy bảo ra ngoài, đêm nay tôi định về sớm một chút.”

Tô Lương Mạt định thần nhìn lại, vừa rồi không phải là ảo giác của cô, thực sự là Chiêm Đông Kinh, “Cô có biết quy định của Ngu Nhạc Thành không?”

“Tôi biết, tôi biết rõ, chúng ta chỉ bồi rượu không bán thân, nhưng đây là tôi với Kinh thiếu hai bên tình nguyện, không có một chút liên quan với Ngu Nhạc Thành, hơn nữa phòng bao tôi phục vụ kia khách nhân đều về hết rồi, tôi có thể tan ca.”

Tô Lương Mạt tận dụng ánh đèn nhìn thấy Chiêm Đông Kinh vui sâu khuôn mặt, bộ dáng như vậy vừa nhìn liền biết chính là uống quá nhiều, đoán chừng thần trí còn không rõ, nhưng nếu hần có thể đi cùng cô ta, Tô Lương Mạt căn bản không thể phản đối, “Cô biết lai lịch người này không?”

“Tô tỷ, chị yên tâm, vừa rồi ngài ấy nói với tôi bảo tôi đi thuê một căn phòng, những lời này tôi còn có thể lừa chị sao?” Cánh tay cô ta quấn lấy eo lưng Chiêm Đông Kinh, “Tôi có chừng mực, sẽ không chơi đến mức xảy ra chuyện.”

Tô Lương Mạt hướng ánh mắt về phía Chiêm Đông Kinh, cô tránh người sang một bên, cô nàng kia lộ vẻ mừng rỡ, “Tô tỷ, tôi đi a.”

Trong lòng Tô Lương Mạt có loại chua xót không giải thích rõ được, cô nhìn quanh bốn phía, đám người Tống Các không hề có ở đây, thậm chí ngay cả hộ vệ cũng không thấy một tên, Tô Lương Mạt nhìn cô gái kia dắt díu Chiêm Đông Kinh xuống lầu, cô vẫn cảm thấy là lạ, Tô Lương Mạt liếc nhìn đồng hồ, cô cũng phải đi, dứt khoát đi theo phía sau bọn họ.

Cô gái kia mang theo Chiêm Đông Kinh đi ra đại sảnh, bên ngoài chính là bãi đậu xe, Tô Lương Mạt nhìn thấy người của Chiêm Đông Kinh đứng bên ngoài, Tống Các đang sắp xếp tiễn người đi, cô nằng đỡ lấy Chiêm Đông Kinh vừa nhìn thấy Tống Các, lập tức lùi kéo hẳn tránh đi.

Tô Lương Mạt càng cảm thấy không ổn, cô gái đó dẫn Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, trước cửa đã có xe đậu đó chờ sẵn, cô ta tránh đi đám người, nâng đỡ Chiêm Đông Kinh vào chỗ ngồi phía sau rồi chiếc xe lao vút đi.

Tô Lương Mạt thấy đám Tống Các đang trở về, cô cố tự trấn định, Tống Các đi đến trước mặt cô vẫn không quên lên tiếng chào hỏi, “Tô tiểu thư.”

Cô gật gật đầu, mím môi thật chặt đến căng cứng, thậm chí còn có chút run rẩy.

Tống Các dẫn người đi đón Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt nhìn về phía thân ảnh bọn họ sải bước rời đi, cô vào gara lấy xe, lái đi một đoạn đường liền nhìn thấy chiếc xe taxi kia ở ngay trước mặt không xa, Tô Lương Mạt nhớ rõ biển số xe này.

Phía trước có một khách sạn hạng sang, xe taxi dừng hẳn, Tô Lương Mạt đứng ở làn đường chờ đèn đỏ, nhìn thấy cô gái kia gần như là ôm Chiêm Đông Kinh đi vào trong.

Sau lưng truyền đến tiếng còi xe, Tô Lương Mạt vừa nhìn, đã hết đèn đỏ.

Cô phát động xe đi về phía trước, hai mắt không tự chủ được nhìn về phía kính chiếu hậu, thân ảnh hai người nhanh chóng thu lại thành một chấm đen, thuê phòng cũng chẳng phải là tin tức gì mới, hơn nữa Chiêm Đông Kinh là người thế nào? Tô Lương Mạt nghĩ như vậy, cô giẫm chân ga chạy nhanh về phía trước, nhưng chưa đến năm phút đồng hồ, cô liền dừng xe ngay lề đường.

Vì sao lúc ở trong phòng bao Chiêm Đông Kinh say mềm, Tống Các cũng không lưu lại cho hẳn dù chỉ một tên hộ vệ?

Đây cũng không giống tác phong của Tống Các, trong lòng Tô Lương Mạt bắt đầu mâu thuẫn, cô đánh tay lái, hướng về phía khách sạn mà đi.

Nhưng lỡ như là cô nghĩ nhiều, cô đuổi tới như vậy, thì được coi là gì?

Tô Lương Mạt đấu tranh năm lần bảy lượt, vẫn là quyết định đánh cuộc một lần, hướng hồ còn liên quan đến người của Ngu Nhạc Thành.

Cô đi vào khách sạn, lại hỏi Lý Đan tên của cô gái kia, Tô Lương Mạt đi về bàn tiếp tân phía trước, nhưng đối phương không chịu tiết lộ nửa điểm tin tức, Tô Lương Mạt lấy ra một cái ví tiền, “Tôi là đưa tiền cho cô ta, nếu bây giờ cô không tiện, gọi điện thoại bảo cô ta xuống lấy cũng được.”

Nhân viên trẻ tuổi nghe vậy, quả nhiên là cầm điện thoại lên gọi đi.

Tô Lương Mạt nhìn thấy ngón tay cô ta chỉ ra số gian phòng, thừa dịp đối phương cúi đầu, cô bước nhanh đi về phía thang máy bên cạnh.

Đi lên tầng mười, Tô Lương Mạt tìm được căn phòng của bọn họ, cô không chút do dự nhấn chuông cửa.

“Ai vậy?”

Tô Lương Mạt không đáp lại, ngón tay dè lên chuông cửa không buông.

Cửa rất nhanh bị mở ra, đối phương quần khăn tắm quanh người, lúc nhìn thấy cô thì ngớ ra, “Tô tỷ, sao chị lại tới đây?”

Tô Lương Mạt chú ý tới cặp chân trần trụi của cô ta lộ ra ngoài khăn tắm, “Chiêm Đông Kinh đâu?”

“Tô tỹ, chị có ý gì vậy?” Cô ta tựa trước cửa, “Tôi cũng không có vi phạm quy định nào của Ngu Nhạc Thành...”

“Tôi hỏi cô người đâu?” Tô Lương Mạt lặp lại một lần nữa.

Cô nàng kia tránh người ra, “Ồ bên trong ấy.”

Tô Lương Mạt đi vào, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh nằm ngửa trên giường, hai chân thon dài đạp lên hai bên mép giường, áo sơ mi nửa người trên bị ném ở một bên, lồng ngực màu đồng cổ tím trắng nhìn một cái không sót gì, nửa người dưới ngược lại vẫn ổn. Cô nàng kia sắc mặt rõ ràng bày ra không vui, “Tô tỹ, chị nhìn đủ rồi chứ?”

Tô Lương Mạt thở ra, “Đưa anh ta về?”

“Tôi không nghe lầm chứ.”

“Cô không nghe lầm, nhanh mặc quần áo vào đưa anh ta trở lại Ngu Nhạc Thành.”

“Vì sao, là ngài ấy muốn dẫn tôi ra ngoài.” Cô ta khó chịu dựa vào tủ đầu giường, “Chị cũng quản quá nhiều chuyện rồi.”

“Tôi đây là vì tốt cho cô, cô muốn tìm chết cũng đừng có liên lụy đến trên người tôi.” Tô Lương Mạt đi lên trước, cẩn thận xem xét sắc mặt Chiêm Đông Kinh, “Thừa dịp anh ta say lợi hai, cô nhanh lên.”

“Tôi mới không đưa ngài ấy trở về, dựa vào cái gì chứ?”

Tô Lương Mạt cũng không rảnh tranh cãi với cô ta, “Cô xem anh ta say đến nỗi cô đem anh ta lột sạch cũng không tỉnh, anh ta sẽ bảo cô dẫn anh ta đến thuê phòng? Anh ta là biến mất ở Ngu Nhạc Thành, lúc này bọn người Tổng Các đoán chừng đều muốn lật tung đáy Ngu Nhạc Thành lên trời, nên biết cô mang anh ta ra ngoài lại còn đi đến cái chỗ này, không róc trụi xương của cô ra thì không được.”

“Vậy tôi cứ róc anh ta ra cho vào bụng trước.”

Tô Lương Mạt nhặt áo sơ mi của Chiêm Đông Kinh lên nhét vào tay cô ta, “Nhanh mặc vào cho anh ta.”

“Tôi không muốn, muốn mặc chị mặc đi.”

Tô Lương Mạt không nói hai lời kéo cánh tay Chiêm Đông Kinh, cô đem ống tay áo luồn vào tay phải của hắn, nhưng Chiêm Đông Kinh là đang nằm, mặc vào được một bên rồi, sang bên kia nhất định phải xuyên qua lưng hắn, Tô Lương Mạt đè đầu gối lên mép giường, vừa mới vươn cánh tay sang bên kia lần nữa, chợt thấy Chiêm Đông Kinh mở mắt ra.

Tô Lương Mạt quả thực bị dọa hết hồn, Chiêm Đông Kinh duỗi một bên cánh tay vừa tròng vào áo, hắn nhân thể lười kéo, cả người Tô Lương Mạt ngã nhào xuống, đập trán vào lồng ngực cứng rắn của Chiêm Đông Kinh, hắn đưa tay giữ chặt eo Tô Lương Mạt, đôi con ngươi sau khi khôi phục thanh tỉnh nhìn quanh bốn phía, “Đây là đâu?”

Tô Lương Mạt nghe thấy mùi rượu tỏa ra trên người hắn, “Khách sạn.”

Đầu óc Chiêm Đông Kinh hỗn độn, mà lại rất đau đầu, “Em đưa tôi tới?” Hắn nheo mắt lại, trong giọng nói mang theo chút khuây khỏa, “Em muốn làm gì? Muốn khiến tôi say rượu thất thân?” (Á ha haha... mắc cười quá, thân anh còn gì đâu mà thất chứ :>>>)

Tô Lương Mạt hung hăng nện một quyền lên lồng ngực hắn, Chiêm Đông Kinh bị đau, cô cũng nhân cơ hội ngồi dậy.

Chiêm Đông Kinh duỗi ngón tay ra xoa xoa huyết thái dương, hắn khẽ chống khuỷu tay phải bên người, lúc ngồi dậy liếc nhìn cô nàng trước mặt Tô Lương Mạt, đôi con ngươi anh tuần của Chiêm Đông Kinh bỗng nhiên xẹt qua tia lạnh thấu xương, lại cúi đầu nhìn thấy bản thân mình đang ở trần, miệng hắn cong lên một vòng cung hung ác hiểm hoặc, âm thanh nói chuyện ngay tiếp theo cũng có chứa tàn ác, “Cô là ai, sao lại ở đây?”

Cô nàng kia nín chặt chiếc khăn tắm vật che đậy duy nhất trên người, “Tôi...”

Chiêm Đông Kinh quét tầm mắt về phía Tô Lương Mạt, tiện đà lại nhìn thấy một ly nước trên tủ đầu giường, cùng để bên cạnh ly nước là hai viên thuốc màu đỏ.

Tô Lương Mạt muốn đứng dậy, Chiêm Đông Kinh nín cổ tay cô lại, “Em làm sao lại ở đây?”

“Tôi,” Tô Lương Mạt liếc nhìn hắn, “anh thực sự say đến cái gì cũng không nhớ?”

Chiêm Đông Kinh khẽ nheo khóe mắt, “Cái này còn phải xem em có nói thật hay không.”

Tô Lương Mạt nhìn hắn chăm chăm, nhưng làm thế nào cũng nhìn không ra hắn đến cuối cùng là say thật hay giả say, cô nàng bên cạnh thấy thế, chen vào một câu, “Kinh thiếu ngài quên rồi sao? Ở Ngu Nhạc Thành là ngài bảo tôi đưa ngài ra ngoài, ngài nói muốn cùng tôi tìm một nơi yên tĩnh.”

“Tôi?”

Cô ta gật gật đầu.

Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, “Nếu tôi đã cùng cô ta thuê phòng, em chen vào làm cái gì?”

Tô Lương Mạt bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cô nàng kia tiến lên ngồi vào bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Kinh thiếu, Tô tỷ là đến đưa đồ cho tôi.”

“Oh, đồ gì vậy?”

Cô ta thấy chuyện không gặt được, hướng hồ Chiêm Đông Kinh lại là người khôn khéo như vậy, bây giờ chỉ có thể nói là hắn bảo cô ta dẫn hắn ra ngoài, nếu không truy cứu ra, thật không xong việc, “Tiền, Tô tỷ là đến đưa tiền cho tôi.”

Cô ta nhớ đến cú điện thoại vừa rồi nhân viên khách sạn gọi ỳnh.

Chiêm Đông Kinh càng nghe càng cảm thấy sai sót chồng chất, hắn lại thấy cũng có vài phần sáng tỏ, hắn gơ cánh tay lên không coi ai ra gì cầm áo mặc vào lại, rồi từng cái từng cái cài nút áo lại.

Tô Lương Mạt hướng cô gái kia nháy mắt, cô ta cầm lấy quần áo của mình để bên cạnh, chạy vào toilet thay.

Chiêm Đông Kinh liếc mắt qua ly nước kia, “Có phải lo lắng cô ta ăn mất tôi, em liền chạy tới?”

“Không phải .”

“Vậy là cái gì?”

Đối diện với Chiêm Đông Kinh đang nhú đầu mày, Tô Lương Mạt phát hiện lý do này chắc hẳn là tốt nhất, bởi vì cô quả thực không tìm được cái nào càng có sức thuyết phục hơn.

“Anh chắc chắn là uống nhiều rồi, nói cái gì bản thân mình cũng quên, hơn nữa ấn tượng của anh với cô ta cũng không tồi, anh dẫn cô ta đến đây thuê phòng cũng không kỳ quái, tôi quả thực là vội tới đưa tiền cho cô ta.”

Chiêm Đông Kinh gõ gõ đầu, “Em giỡn chơi cái gì vậy, tôi sẽ dẫn cô ta đến đây thuê phòng?”

Cô nàng kia thay xong quần áo từ trong toilet đi ra, Chiêm Đông Kinh giương mắt lên nhìn sang cô ta, lời nói lại là hướng về phía Tô Lương Mạt, “Cô gái này là ở trong Ngu Nhạc Thành của em à?”

“Ừ.”

Chiêm Đông Kinh hướng tay về bên hông, mới phát hiện dây đai thắt lưng cũng bị cởi ra rồi, sắc mặt hắn rõ ràng hiện vẻ không vui, “Còn sờ qua chỗ nào rồi?”

“Không có, không có, tôi chỉ cởi quần áo cho ngài.”

Tô Lương Mạt đứng trước giường, không khí như vậy thực tại lúng túng, Chiêm Đông Kinh theo đó đứng dậy, đem vạt áo sơ mi nhét vào lưng quần, rồi lại đem thắt lưng mang vào, “Bà chủ Tô, chuyện này em muốn chịu trách nhiệm thế nào đây?”

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt của hắn, “Chịu trách nhiệm gì?”

“Người của em dẫn tôi đến khách sạn, nên nhìn đều nhìn rồi, không nên sờ cũng sờ hết toàn bộ rồi, em còn hỏi ngược lại tôi chịu trách nhiệm gì?” Chiêm Đông Kinh đi về phía Tô Lương Mạt, cô thấy cô nàng kia co lại một góc, “Đây là chuyện giữa các người hai bên tình nguyện, đã ra khỏi Ngu Nhạc Thành, không liên quan gì đến tôi cả.”

“Hai bên tình nguyện?” Chân Chiêm Đông Kinh dài, hấn tựa vào tủ đầu giường nhìn Tô Lương Mạt, “Khách của em gặp chuyện ở chỗ của em, thế này suýt nữa gây chuyện cường gian, em còn không quan?”

“Không không không,” Cô nàng kia cuống quýt khoác tay, “Tô tỷ, thật sự là Kinh thiếu bảo tôi đưa ngài ấy ra ngoài.”

Chiêm Đông Kinh ném tới ánh mắt tàn khốc, “Câm miệng!”

Tầm mắt Tô Lương Mạt lưỡng lự giữa hai người, “Tôi thật không hiểu, phải tin lời ai trong các người.”

“Em sẽ không hiểu? Đừng có giả ngốc với tôi,” Chiêm Đông Kinh đưa tay tóm cô nàng kia tới, vôn về mấy viên thuốc trên bàn, “đây là cái gì?”

Cô ta lắc lắc đầu, “Vi, vitamin.”

Hai ngón tay Chiêm Đông Kinh chế trụ gò má cô ta, nhẹ dùng lực liền cạy hàm răng cô ta ra, cô ta bị dọa lắc đầu nguầy nguậy, “Không, tôi, tôi không thể uống!”

Chiêm Đông Kinh đem một viên thuốc nhét vào miệng cô ta, đưa tay che miệng cô ta lại rồi bắt cô ta phải nuốt xuống, “Nói đây là cái gì, nếu không vẫn còn một viên tôi cũng nuốt cho cô uống nốt.”

Cô ta tránh đi rồi muốn phun ra, Chiêm Đông Kinh cười cười, “Nói!”

“Là thuốc kích thích, mạnh, loại mạnh, nhưng là để cho đàn ông uống.”

Việc đã đến nước này, Tô Lương Mạt chỉ có thể im lặng.

“Nếu quả thật là tôi muốn dẫn cô ta ra ngoài, còn cần chuẩn bị thứ này?”

Tô Lương Mạt không muốn thừa nhận chuyện này có liên can tới Ngu Nhạc Thành, “Cái này không nói chính xác được.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người, “Tôi có cần phải dùng thứ thuốc này không, em còn không biết rõ à?” (Ái, anh đang nói đến vấn đề nào dzậy, nói nho nhỏ chứ, có người ngoài mà @_@)

“Tôi làm sao biết chứ!” Tô Lương Mạt giương cao âm điệu, tức giận bên trong hết sức rõ ràng.

Cô nàng kia cũng nghe ra ý tứ mập mờ trong lời nói của Chiêm Đông Kinh, cô ta không khỏi nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Tô tỷ, thuốc này đều là tôi mang theo bên mình, cái này cũng không phải là mê được gì cả.”

Tô Lương Mạt bị cô ta một câu đánh thức, “Bỏ đi, ồn ào thêm cũng không phải chuyện gì vẻ vang, hơn nữa thanh danh của phụ nữ so với đàn ông quan trọng hơn nhiều, Kinh thiếu, Tống Các bọn họ chắc chắn đang tìm anh khắp nơi, có cần tôi thông báo cho bọn họ đến đây không?”

“Đến đây xem cái gì? Một nam hai nữ à?”

“Anh nói chuyện đừng có quá phận!”

Chiêm Đông Kinh vòng hai tay trước ngực, “Nếu em muốn trốn tránh trắng trợn như vậy, sau này Ngu Nhạc Thành của em làm sao tiếp tục được, thưởng phạt không phân minh, mấy em gái trong nhà em nhìn trúng người đàn ông nào, tùy tiện mấy câu là có thể đưa đi ra ngoài, em đem nơi đó của em biến thành cái gì, kỹ viện à?”

“Chiêm Đông Kinh, anh để iệng anh sạch sẽ chút đi.” Tô Lương Mạt không khỏi quét mắt về phía cô nàng kia, đối phương thì có rúm cổ lại không dám nói chuyện.

Chiêm Đông Kinh đưa tay ấn ấn cổ, chuyển động cái đầu mấy cái, “Đây là chưa có làm gì tôi, nếu như thực đem tôi làm xong rồi, em nói tôi nên bắt em làm thế nào?”

Ngữ khí Tô Lương Mạt nặng nề, “Bây giờ anh muốn thế nào?”

Chiêm Đông Kinh vâng ve một viên thuốc, “Hai người mỗi người uống một viên, việc này cứ vậy là xong thôi.”

Hắn mở lòng bàn tay ra, Tô Lương Mạt không khỏi nuốt ngụm nước bọt, những thứ này mặc dù là nhằm vào đàn ông, nhưng một khi uống vào có thể có cái gì tốt chứ?

Cô liếc nhìn, Chiêm Đông Kinh bày ra thế đứng nhàn nhã, “Nếu muốn đặt chân ở Ngự Châu, rất nhiều người em không thể đắc tội, ví dụ như tôi.”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay phải lại, sau đó vươn ra.

Thấy cô sắp cầm lấy viên thuốc, Chiêm Đông Kinh nắm chặt lòng bàn tay lại, hắn đưa mắt liếc xéo cô nàng bên cạnh, “Cô, đi.”

Cô ta còn đang nghĩ làm thế nào phun viên thuốc kia ra, lúc này nghe thấy lời của hắn, càng giống như là được phóng thích, không ngừng gật đầu lia lịa, “Dạ dạ dạ.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy cô ta giống như chạy trốn rồi đi, vẫn không quên đóng cửa, Chiêm Đông Kinh đưa lưng về phía cửa, sau khi nghe thấy âm thanh đóng cửa, lại làm ra hành động khiến Tô Lương Mạt phải ghen hòng nhìn trần trời.

Hắn vươn tay hướng đến miệng vỗ vỗ, hình như là nuốt mất viên thuốc kia rồi.

Hai mắt Tô Lương Mạt lộ vẻ kinh ngạc, “Đồ điên.”

Chiêm Đông Kinh mím môi cười không thành tiếng, Tô Lương Mạt cũng không dám lè mề, cô lướt qua bên người Chiêm Đông Kinh muốn đi, người đàn ông đưa tay bắt lấy bả vai cô, Tô Lương Mạt vùng tới một chướng, hai người ở trong phòng đánh đá, cô không phải là đối thủ của hắn, nhưng cũng sẽ không đưa tay chịu trời.

Tô Lương Mạt cong đầu gối lên hướng về phía hắn, Chiêm Đông Kinh lại đè đầu gối cô lại nhân thể đem cô ném lên giường, hai tay cô lập tức níu chặt đè lên cổ áo Chiêm Đông Kinh, “Tôi cho anh biết, anh đừng tưởng rằng tôi rời khỏi Lưu Giản rồi thì thật sự là cá nằm trên thớt, cái gì khác cũng đều không thay đổi đâu, Chiêm Đông Kinh, anh tôn trọng tôi một chút.”

“Hai chữ ‘tôn trọng’ viết thế nào?” Người đàn ông để cô tùy ý xô đẩy, “Hôm nay là người của em dẫn tôi ra ngoài muốn làm vài chuyện gì đó, không phải là do tôi dâng tới cửa.”

Tô Lương Mạt thử mấy lần không đẩy hắn ra được, “Tôi là có ý tốt, anh đừng có không phân biệt tốt xấu cần loạn.”

“Em cho rằng tôi nhìn không ra trong lòng em đang nghĩ gì? Tôi xảy ra chuyện ở chỗ của em, người đầu tiên không thoát khỏi liên can là em, còn có cô nàng kia...”

Tô Lương Mạt nắm tay thành quyền, thừa dịp hắn không chuẩn bị hướng mạnh một quyền vào bụng hắn, hắn hít một hơi lạnh, Tô Lương Mạt tìm cơ hội, xoay người đè Chiêm Đông Kinh xuống ngay giữa giường, thần sắc người đàn ông lúc này thoáng hiện lên chút giãy giụa, Tô Lương Mạt nâng tay lên, động tác cực nhanh, hướng phía lồng ngực hắn nện thêm một quyền.

Chiêm Đông Kinh ho khan một tiếng, giống như bị thứ gì đó làm cho sặc, hắn đưa tay đẩy Tô Lương Mạt ra rồi vội vàng ngồi dậy, khom lưng nôn khan, thử lại mấy lần không có kết quả, Tô Lương Mạt lạnh mặt nhìn động tác của hắn, Chiêm Đông Kinh chống một tay lên tủ đầu giường, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hắn lộ ra thâm ý, đưa mu bàn tay lau lau khóe miệng.

Tô Lương Mạt lơ đãng, “Mấy chiêu này của tôi đánh lên người anh còn không phải là khoa tay múa chân à? Đừng có giả bộ làm ra bộ đáng bị trọng thương nặng như vậy.”

“Đúng, công phu quyền cước này của em chẳng có gì là đặc sắc,” Chiêm Đông Kinh cầm lấy ly nước trên bàn, đổ vào trong miệng, “vừa rồi viên thuốc kia tôi không có nuốt vào, chỉ là ngậm trong miệng, tôi vốn là

định dọa em một chút, không nghĩ tới em một quyền đánh trúng ngực tôi, bây giờ hay rồi, thực nuốt xuống rồi, đợi lát nữa được tính phát tác, em nói nên làm thế nào?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 128: Em không nên chịu trách nhiệm với tôi sao?

123. Chương 128: Em Không Nên Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Sao?

Chương 128: Em không nên chịu trách nhiệm với tôi sao?

Tô Lương Mạt nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống như đang nói giỡn, hơn nữa viên thuốc vào miệng của hắn rồi, cũng không thấy phun ra nữa.

Chiêm Đông Kinh đưa tay chùi khóe miệng, mới vừa rồi là bị sắc nuốt vào, cho nên căn bản không có cách nào phản ứng kịp, hắn ngẩng đầu nhìn đến động tác của Tô Lương Mạt đang từng bước từng bước lên ra ngoài, “Lúc được tính của nó phát tác thì như thế nào?”

“Tôi làm sao biết được,” Tô Lương Mạt nhớ đến lần đó ở kho hàng, thật sự là không chết cũng mất nửa cái mạng, “hay là anh mau mau đến bệnh viện đi.”

“Uống thứ thuốc này không phải là nên lập tức nghĩ cách dập lửa à? Sao phải đến bệnh viện.”

Tô Lương Mạt đang dời bước tới phía cửa, thành linh thấy Chiêm Đông Kinh đứng bật dậy, cô kinh hoảng dán sát người lên vách tường chỉ về phía hắn, “Đừng tới đây!”

“Em không nên chịu trách nhiệm với tôi hả?”

Tay Tô Lương Mạt đã sờ đến tay cầm cánh cửa, “Chiêm Đông Kinh, có phải bây giờ anh cảm thấy tôi mở Ngu Nhạc Thành, đó lại là nơi anh có thể gây sự, cho nên anh nói cái gì chính là cái đó, đừng nói là ở Ngự Châu, cho dù là ở nơi khác, chỉ cần bị anh đề mắt tới cũng đừng mong có cơ hội chạy thoát, anh mượn thể lực một tay che trời của anh muốn làm gì thì làm, nhưng tình cảm không phải là anh muốn thì tôi nhất định phải đưa cho anh, anh càng tìm tôi gây chuyện, tôi lại càng xem thường anh, tôi cũng có thể đối với anh kính cẩn, nhưng muốn tôi tiến đến gần anh, không có cửa đâu!”

Chiêm Đông Kinh đứng bên mép giường, thâm thúy trong đáy mắt gần như là bao phủ cả người cô, thân thể bắt đầu có phản ứng, được tính của thuốc này thật mẹ nó mãnh liệt!

Nhưng những lời này của Tô Lương Mạt, không khác gì một chậu nước dội tới, vẫn là lạnh băng đến thấu xương, hắn bây giờ nếu thật cứ miễn cưỡng vẫn còn muốn tiếp tục, hắn thật sự chính là cảm thú!

Đánh rần phải đánh dập đầu, Tô Lương Mạt cũng nắm đúng ý nghĩ trong lòng Chiêm Đông Kinh, hắn nhìn cô, sắc mặt có phần giãy giụa mâu thuẫn, “Tôi chỉ hỏi em nên chịu trách nhiệm thế nào, em có cần phải phản ứng mạnh như vậy không?”

Tô Lương Mạt đưa tay muốn vặn mở tay cầm, Chiêm Đông Kinh đưa tay đè lên bụng mình, không cho cô thời gian từ chối, “Chuyện này truy đến cùng là người của em quậy ra, tôi như bây giờ, xin em đưa tôi đến bệnh viện một chuyến không quá đáng chứ?”

“Tôi có thể giúp anh gọi Tổng Các bọn họ tới.”

“Em muốn để cho bọn thuộc hạ của tôi đều biết, tôi là bị sắc nuốt phải một viên xuân dược, sau đó còn phải đi bệnh viện rửa ruột phải không?”

Tô Lương Mạt không muốn cùng hắn dây dưa lằng nhằng, “Tôi sẽ không đưa anh đi đâu.”

“Em không đưa tôi đến bệnh viện, tôi đây liền đến Ngu Nhạc Thành, mấy em gái kia của em không phải là công khai hành động sao? Đêm nay tôi liền khiến bọn họ phá bỏ quy tắc này.”

“Đi thôi,” Tô Lương Mạt mở cửa, tức giận đi ra ngoài, “anh đến bãi đậu xe chờ tôi.”

Lúc Chiêm Đông Kinh lên xe, liền xuất hiện phản ứng, Tô Lương Mạt mở cửa xe ra, cũng tận lực xem nhẹ biến hóa xuất hiện trên người hắn, lái xe đến bệnh viện gần nhất, bác sĩ điều trị liếc mắt nhìn hai người, “Vừa nãy cũng có người đến đây khám, nói là ăn nhầm đồ,” Sau đó ngẩng đầu sang nhìn Tô Lương Mạt, “cô là gì của cậu ta?”

Thần sắc Tô Lương Mạt tự nhiên, “Tôi là tài xế của anh ta.”

Chiêm Đông Kinh cũng không bận tâm mấy cái này, bác sĩ bảo hắn đi vào, vẫn không quên lăm bầm thêm một câu, “Bây giờ áp lực của con người ta càng ngày càng nhiều phải không, đều phải dựa vào thuốc để duy trì năng lực, uống thì uống rồi, còn muốn đến bệnh viện.”

Tô Lương Mạt không cần biết rốt cuộc là điều trị như thế nào, thật ra cùng một loại xuân dược, chắc hẳn chỉ cần phóng thích ra là được, Chiêm Đông Kinh cũng không phải không có phụ nữ, lại còn ở đây giả vờ làm xử nam ngày thơ ơ gì chứ?

Tô Lương Mạt nghĩ tới đây, nháy mắt sau khi Chiêm Đông Kinh đi vào trong, cô liền tự lo đi ra ngoài.

Trở lại Ngu Nhạc Thành, đám Tống Các quả thực thiếu chút nữa lộn ngược đáy bên trong lên trời.

Tô Lương Mạt mới dừng hẳn xe, liền nhìn thấy cửa lớn Ngu Nhạc Thành có không ít hộ vệ đứng trấn giữ, nhìn thấy cô, một tên trong đó cầm điện thoại gọi cho Tống Các.

Người của Ngu Nhạc Thành toàn bộ bị tập trung trong đại sảnh, Lý Đan sắc mặt xanh mét nhìn xem tỷ muội của mình bị người ta dùng súng chĩa lên đầu tra hỏi, “Các người như thế này là có ý gì đây?”

“Người là biến mất ở chỗ này, cô ngược lại nói thử xem, tôi còn có thể tìm ai?” Tống Các lúc này thần sắc cũng lạnh lẽo.

Lý Đan tiến lên trước mấy bước, “Anh ta có tay có chân, tôi làm sao biết được?”

Hộ vệ cầm súng, vẻ mặt hung hăng tiến lên, Tống Các ném qua một ánh mắt, hắn dè dặt tiếng nói, “Cô đừng làm miệng, nhanh liên lạc với Tô tiểu thư.”

Lý Đan nhìn quanh bốn phía, cô cũng coi như là được đối đãi đặc biệt, “Các người như vậy cũng quá khi dễ người khác rồi.”

“Tôi cũng không có khi dễ cô.”

Lý Đan liếc hắn, “Hừ, khẩu Phật tâm xà.”

“Cô đây là đang khen người sao?”

Lý Đan không có nói thêm gì nữa, cúi đầu thử gọi điện thoại cho Tô Lương Mạt lần nữa.

Lúc Tô Lương Mạt đi vào đại sảnh, nhìn thấy trận chiến này, cô còn may là không có để cô nàng vừa rồi tùy ý làm bậy, bằng không phải kéo bao nhiêu người chôn cùng cô ta.

“Kính thiếu của các người ở trong bệnh viện.”

Tống Các vừa nghe, ngũ quan lập tức lạnh thấu xương, “Ngài ấy bị làm sao?”

Tô Lương Mạt nhìn xem đám hộ vệ này đem thuốc hạ của cô vấy lại thành một vòng, có vài tiểu cô nương thực cái gì cũng không hiểu, lúc này bị dọa đến nguyên một đám ôm chặt nhau run rẩy bầy, trong lòng cô không khỏi tuôn lên một hơi nóng, ánh mắt Tô Lương Mạt chống lại Tống Các, “Oh, không cần gấp, không có chuyện gì lớn, anh ta uống xuân dược, có lẽ bây giờ đang rửa ruột.”

“Cái gì?” Hàn Tăng ở bên cạnh quát lên một tiếng, “Lời này của cô có ý gì?”

Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh Lý Đan, nói về phía Tống Các với Hàn Tăng, “Anh ta cũng không cho tôi gọi điện cho các người, nói anh ta uống thứ đồ chơi kia, vốn là muốn dẫn một cô ở Ngu Nhạc Thành của tôi ra ngoài thuê phòng, không ngờ là người ta không nguyện ý...”

Tô Lương Mạt là không có nói rõ ‘người ta’ ở đây là ai, nhưng đám Tổng Các lại tưởng rằng là cô gái kia không nguyện ý, làm gì nghĩ đến là Chiêm Đông Kinh chứ?

Cô nói cho Tổng Các biết tên bệnh viện, Hàn Tăng đem tất cả đám người rời đi, cả bọn cứ như vậy tăng tầng lớp lớp chạy hết đến bệnh viện.

Chiêm Đông Kinh đi trên hành lang, giương mắt nhìn một cái, ngoại trừ một hàng ghế trống rỗng, ngay cả một bóng người cũng không có.

Hắn khó tin chống người lên vách tường, hắn thật là không ngờ tới Tô Lương Mạt sẽ đem hắn một mình lẻ loi nhốt ở bệnh viện, cô dù hận hắn, nhưng dưới tình cảnh như vậy, cô lại chuồn mắt, Chiêm Đông Kinh cố nén khó chịu, ngồi xuống ghế một lát mới nghiêng người đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này đã quá nửa đêm, trong bệnh viện hiếm có người qua lại, hắn đứng trước cổng lớn, nhìn thấy cái bóng của mình dán trên dây bậc thang, bị gãy khom thành từng đoạn một, đầu tóc đập lên trán, Chiêm Đông Kinh nhếch môi mỏng, trong đôi mắt của hắn rất hiếm khi toát ra cô tịch như đêm nay, ngày thường bị che dấu vô cùng tốt. Lúc này một khi bị kích thích, khắp người đều là buồn bã như thế, bao trùm hai đầu vai, ánh trăng chiếu đến thân ảnh của hắn cũng vỡ tan dưới nền đất u ám.

Chiêm Đông Kinh giơ tay lên, hướng lên trán gõ vài cái.

Hắn cũng không có lái xe, đi ra khỏi bệnh viện chưa được mấy bước, lại nhìn thấy một đoàn xe dài tít tắp đang từ đằng xa tốc hành mà đến, hắn tất nhiên là nhận ra, chiếc xe dẫn đầu dừng hẳn, Tổng Các với Hàn Tăng cuống cuống tiến lên, “Kính thiếu, không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh vừa nhìn tình cảnh này, không cần đoán cũng có thể biết được là Tô Lương Mạt nói cho bọn họ biết hắn ở đây.

“Không việc gì, về thôi.”

Tổng Các không nói lời nào đi theo bên cạnh hắn, Hàn Tăng thể nhưng lại thẳng ruột ngựa, “Kính thiếu, ngài uống xuân dược gì vậy, thứ này có phải cần rửa ruột không? Ngài sớm liên lạc với tôi cùng Tổng Các, tôi nhất định tìm một nữ nhân xinh đẹp ở bên ngoài đến cho ngài, cũng không đáng đến bệnh viện chịu cái tội này a.”

Tổng Các muốn chặn những lời đã đến bên miệng, bắt đắc dĩ cái miệng Hàn Tăng quá nhanh, bước chân đi ra ngoài của Chiêm Đông Kinh chỉ đơn giản là dừng lại, sắc mặt một hồi rét lạnh ngó qua Hàn Tăng, “Ai nói với cậu?”

“Tô Lương Mạt nói, không tin ngài hỏi Tổng Các đi, các huynh đệ lúc ấy đều ở đó, tất cả đều nghe thấy.”

Tổng Các ngược hai mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, chỉ có thể câm nín.

Chiêm Đông Kinh gật gật đầu, cười lạnh một tiếng rồi đi thẳng ra xe.

Hàn Tăng vỗ đầu một cái, “Tổng Các, tôi thấy Kính thiếu là vẫn chưa tan hết thuốc này.”

“Cậu nói sai rồi, là cậu nên đi uống thuốc.”

Chiêm Đông Kinh ngồi vào trong xe, Hàn Tăng mở cửa ra cũng muốn đi vào, người đàn ông không thèm ngẩng đầu lên, “Ra xe đằng sau ngồi.”

Hàn Tăng liếc mắt thấy Tổng Các đã ngồi vào trong rồi, nhưng lời Chiêm Đông Kinh nói lại không thể không nghe, chỉ có thể thu hồi một chân lại.

Sau khi xảy ra chuyện này, Tô Lương Mạt lập tức bảo Thụy đi tìm cho ra cô gái kia, Ngu Nhạc Thành là không thể giữ lại cô ta, Chiêm Đông Kinh có câu nói rất đúng, thưởng phạt không phân minh, thì sau này càng không quản được.

Người cũng là do Thụy mang tới, Tô Lương Mạt liền giao lại cho Thụy.

Chiêm Đông Kinh mấy ngày không thấy xuất hiện ở Ngu Nhạc Thành, Tô Lương Mạt theo thường lệ mười giờ tối lại đến Ngu Nhạc Thành.

Kể từ sau chuyện của Chiêm Đông Kinh, Ngu Nhạc Thành càng lúc càng thất chặt quy củ.

Tô Lương Mạt đi qua Hoàng Các Nhị Lâu, thấy có người từ trong một phòng bao đi ra, cô cũng không có để ý, chỉ là lơ đãng liếc mắt một cái, cảm thấy người ngồi bên trong có vài phần quen mắt.

Cô không phải là người thích xen vào chuyện người khác, Tô Lương Mạt nhắc chân định đi, mới đi khỏi vài ba bước đã bị người khác gọi lại, “Lương Mạt.”

Cô xoay người, nhìn thấy Mạc Thanh đứng trước cửa.

Tô Lương Mạt có chút kinh ngạc, “Bác gái.”

“Có thời gian không? Cùng tôi nói chuyện một chút.” Mạc Thanh nói xong, xoay người đi vào trong phòng.

Tô Lương Mạt đi theo sau lưng bà ấy, bên trong cũng không có người nào khác, nhưng những người vừa rời đi lúc này, vừa nhìn liền biết không hề đơn giản.

“Ngồi đi.”

Tô Lương Mạt cười cười ngồi xuống, “Đã trẻ thế này, hơn nữa cháu tưởng bác không thích những nơi như thế này.”

“Mấy người bạn cũ, hẹn nhau ra gặp mặt.”

“Không nên tìm vài phòng trà hoặc là nhà hàng sao?”

Mạc Thanh cười cười rót cho Tô Lương Mạt ly rượu, “Hai ngày nay Đông Kinh không có ở Ngự Châu, tôi mới có thể ra ngoài buổi tối, đã sớm nghe nói cháu mở một Ngu Nhạc Thành, đến góp vui náo nhiệt.”

Tô Lương Mạt kéo miệng cười không thành tiếng, đối với bà ta cũng chỉ có đề phòng.

Ngón tay Mạc Thanh mơn trớn mép ly, “Lương Mạt, một cô gái làm ăn kiểu này không phải dễ dàng, Đông Kinh không có làm khó dễ cháu chứ?”

Cô dẫn đo nói, “Vấn ớn.”

“Vấn ớn vậy là có rồi, cũng không biết chuyện lần trước tôi nói với cháu, cháu suy nghĩ thế nào?”

Xem ra Mạc Thanh vẫn chưa buông tha sự việc kia, Tô Lương Mạt không muốn bị cuốn vào, “Bác gái, bác là nói tới chuyện gì? Gần đây Ngu Nhạc Thành của cháu bận không làm hết việc, hận không thể phân thân mỗi người ra mà làm.”

“Lương Mạt, mấy ngày trước ba cháu có gọi điện thoại cho tôi.”

Tô Lương Mạt không giấu được khản trương trong mắt, “Ba mẹ cháu có khỏe không?”

“Rất khỏe, ông ấy ngược lại muốn trở về, chỉ là sợ Đông Kinh, cho nên vẫn dây dưa kéo dài.”

“Chiêm Đông Kinh không phải là đã biết chân tướng sao? Vì sao còn phải sợ anh ta.”

Mạc Thanh dựa vào ghế sofa, “Lời này không phải giả, nhưng ba cháu là khó khăn lắm mới trốn ra ngoài được, năm đó ngay cả cháu bị ngồi tù ông ta cũng không trở lại, ông ta cẩn thận đến vậy, lại nói Ngự Châu bây giờ bị Đông Kinh nắm trong tay, ông ta lại càng không dám, Lương Mạt, tính ra người nhà các cháu cũng đã hai năm không gặp mặt?”

“Vâng.”

“Nếu nói không muốn nhất định là giả, biện pháp duy nhất...”

Tô Lương Mạt nhìn Mạc Thanh, sau lần trước bà ta thử dò xét, Tô Lương Mạt trở về có ngẫm nghĩ qua, nhưng nếu Mạc Thanh với Chiêm Đông Kinh là quan hệ mẹ con, dù có hiềm khích thế nào, cũng không thể làm ra loại chuyện như cô đã suy đoán, “Ý của bác là, Chiêm Đông Kinh không có cách nào cầm quyền, ba cháu liên an toàn?”

“Cháu nghĩ thế nào?”

“Bác gái, cháu không hiểu.”

Trong mắt Mạc Thanh chợt lóe lên tia đau thương, “Tôi đã từng tiết lộ với cháu, tôi chỉ có đứa con trai này, tôi không muốn nó càng đi càng xa, Đông Kinh so với cha của nó đã tâm còn lớn hơn nhiều, làm mẹ ai không hy vọng con mình bình bình an an qua cả một đời chứ?”

“Là như vậy.”

“Còn có chuyện có lẽ cháu không biết, Đường Khả có một chị gái tên là Đường Tâm, trước kia đi theo Đông Kinh, sau đó là chết trong tay Đông Kinh, nó đối với Đường Tâm cũng coi như là tốt, nhưng dù vậy vẫn có thể hạ thủ được, sau này ba nó mất rồi tôi cũng không quản nó nữa, nhưng rốt cuộc vẫn là con trai mình, ngẫm lại không thể bỏ nó như vậy, tôi vẫn là trở về đó thôi.”

Thì ra là Chiêm Đông Kinh từng nói người đầu tiên hãm giết là người phụ nữ đầu tiên của hắn, chính là chị gái của Đường Khả.

Xem ra đây là chuyện rất lâu trước đây.

Mạc Thanh thấy cô thất thần, lại nói tiếp, “Tôi cho rằng hai năm nay nó có thể bớt phóng túng một chút, sau này mới biết được cháu bị nó đẩy vào tù, cháu nói thử xem, Đông Kinh có hỗn đản không?”

“Con người anh ta đã như vậy, thì có ai dám chọc vào?”

Mạc Thanh biết rõ lo lắng trong lòng Tô Lương Mạt, “Cháu không cần sợ, cũng không tra đến trên đầu cháu đâu.”

Bà ta nói một đồng đạo lý cao cả, Tô Lương Mạt làm gì nghe lọt tai được, nếu như nói là vì tốt cho Chiêm Đông Kinh, lý do như vậy không khỏi quá gượng ép đi.

Nhưng Tô Lương Mạt không có vạch trần Mạc Thanh, đây đều là nội chiến giữa bọn họ, hơn nữa bên nào cô cũng không đắc tội được.

“Bác gái, cháu là thực không giúp được gì.”

“Lương Mạt, suy nghĩ trong lòng cháu tôi cũng có thể đoán được, nhưng cháu nghĩ thử xem, tất cả suy tính trong lòng tôi cháu đều đã biết, nhưng cháu không giúp tôi, bo bo giữ mình chỉ e không có đơn giản như vậy chứ?”

Tô Lương Mạt không khỏi nhẹ nhéo khóe mắt, Mạc Thanh nhìn bộ dáng này của cô, cười cười nói, “Đừng khấn trương, tôi chỉ là nói đùa với cháu một chút, lại nói quan hệ của tôi với ba mẹ cháu không tệ, cũng thường xuyên liên lạc, làm sao sẽ làm cháu khó xử chứ?”

Ý tứ trong lời nói này, chỉ có điều lại quá rõ ràng.

Cửa phòng bao là khép hờ, Lý Đan đi ngang qua, thấy Tô Lương Mạt ở bên trong, cô đẩy ra rồi mới nhìn thấy Mạc Thanh.

“Lương Mạt?”

“Lý Đan, mình ở đây có chút chuyện, đêm nay cậu vất vả một chút.”

“Được.” Lý Đan liếc mắt nhìn Mạc Thanh, lúc đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Tô Lương Mạt đứng dậy rót cho Mạc Thanh ly rượu, “Vậy bác muốn cháu làm thế nào?”

“Không cần cháu động thủ, tôi chỉ cần cháu giúp một chuyện nhỏ từ bên trong là được, đến lúc đó tôi sẽ cho người thông báo với cháu.”

Tô Lương Mạt chống lại ánh mắt bà ta, “Bác gái, cháu có một câu không biết có thể hỏi không.”

“Cháu nói xem.”

“Thật sự chỉ là đơn giản như vậy?”

Mạc Thanh bật cười, “Lương Mạt, cháu cho rằng còn có thể thế nào, chẳng lẽ tôi muốn mạng của con trai tôi sao?”

“Cháu chỉ là không nghĩ ra được, phải như thế nào mới có thể đạt được mục đích mà bác nói, liếm máu trên đầu lưỡi đao không tránh khỏi nguy hiểm, nếu như vạn nhất có chuyện gì thì sao?”

Khóe miệng Mạc Thanh hàm chứa nụ cười ý vị thâm trường, “Cháu vẫn còn lo lắng cho nó.”

“Cháu là lo cho bản thân mình, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, cháu không muốn bị chôn cùng anh ta.”

“Tôi nói rồi, chuyện này tôi sẽ sắp xếp, cháu chỉ cần phối hợp tốt là được.”

Mạc Thanh liếc nhìn đồng hồ không còn sớm nữa, cũng không có ở lâu.

Mạc Thanh đi rồi, trong phòng chỉ còn lại mình Tô Lương Mạt, cô nhìn về phía mấy thứ ly chén mất trật tự trên bàn, tâm tình cũng phiền loạn vạn phần, Mạc Thanh là cố ý lôi kéo cô, nếu như từ chối, sau này nhất định sẽ không ngừng phiền toái.

Cô nhắc ly rượu lên uống một ngụm, ánh mắt từ từ lộ ra hoang mang.

Ước chừng một tiếng sau, Lý Đan mới gõ cửa đi vào.

Tô Lương Mạt hoàn hồn bảo cô ấy đi vào, Lý Đan tiện tay đóng cửa lại, “Lương Mạt, không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tô Lương Mạt ra hiệu Lý Đan ngồi xuống bên cạnh, “Lý Đan, cậu nói sẽ có người mẹ nào muốn đổi phò với con trai mình không?”

“Có ý gì,” Lý Đan suy nghĩ một chút, “chẳng lẽ?”

“Mình có chút nghĩ không thông.”

“Không thể nào, không phải bà ta vẫn luôn không quản chuyện trong bang hội sao?”

“Chưa từng nghe qua phu nhân còn có người con trai khác chứ?” Tô Lương Mạt hỏi.

“Chưa từng có.”

Lý Đan với Tô Lương Mạt nhìn mắt nhau, chuyện này tất nhiên cũng không thể nói cho người khác biết, “Lương Mạt, cậu cần phải suy nghĩ kỹ, mặc dù trước kia Chiêm Đông Kinh đối với cậu như vậy, nhưng cái này dù gì cũng là đại sự liên quan tới mạng người.”

“Liên quan tới mạng người?”

“Chẳng lẽ không phải sao? Nếu không còn có thể thế nào, người trong hắc đạo có kẻ nào không phải cẩn thận sống qua ngày, xảy ra một chút chuyện đều dính đến mạng người, cậu xem Chính ca, trước kia nhiều phong quang vẻ vang, cũng cho rằng không ai có cách nào đụng vào anh ta, nhưng đến cuối cùng thì sao, có đôi khi chỉ là trong một cái nháy mắt.”

Lý Đan nói một hồi, đúng lúc làm Tô Lương Mạt thức tỉnh, “Cậu nói cũng đúng, cũng không có cách nào khác, đến lúc đó xem lại thử xem.”

Hai ngày sau, là Tổng Các cùng Chiêm Đông Kinh đến, Chiêm Đông Kinh tìm Tô Lương Mạt, đem đồ từ Thái Lan về cho cô.

“Đây là Hàn tiên sinh nhờ tôi mang về cho em.”

Tô Lương Mạt đưa tay nhận lấy, đứng dậy định đi.

Chiêm Đông Kinh gọi cô lại, “Em cũng không hỏi xem sau khi tôi uống thuốc có bị di chứng gì hay không?”

“Nếu thực sự có di chứng, bây giờ đã mấy ngày trôi qua rồi, cũng nên tiêu hết thuốc rồi.”

“Em ngồi xuống, tôi nói với em chút chuyện của Hàn tiên sinh.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, ấn tượng của cô đối với Hàn tiên sinh cũng không tệ, hơn nữa người ta còn cố ý gửi đồ tới, cô ngồi lại xuống ghế, “Hàn tiên sinh làm sao?”

“Anh ta có đứa con trai bị mất tích, em biết không?”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Chẳng lẽ vẫn không có tin tức?”

Chiêm Đông Kinh lắc đầu, “Mấy năm nay tôi luôn cho người đi tìm, không ngoại trừ hai khả năng này, hoặc là thật sự mất tích, hoặc là...” Chiêm Đông Kinh không nói tiếp nữa, “Nhưng thủy chung không có tin tức, nếu như chỉ là mất tích thì còn được, cơ hội dù mong manh còn coi như là có hy vọng, bản thân Hàn tiên sinh cũng sợ...”

Tô Lương Mạt giao khẩu hai tay, “Chắc sẽ không ai ra tay với một đứa bé đâu? Huống hồ nó còn nhỏ như vậy.”

“Cái đó cũng nói không chắc, có nhiều kẻ thủ đoạn hung ác, hơn nữa mấy ván bài kia của Hàn tiên sinh cũng đắc tội không ít người.”

Trong lòng Tô Lương Mạt không khỏi co rút đau đớn, cô nghĩ đến nho nhỏ thú đi theo cô, con trai của Hàn tiên sinh chắc hẳn cũng lớn bằng nho nhỏ thú, cũng không biết là đã biến thành cô hồn dã quỷ, hay là lưu lạc bên ngoài, nếu như chỉ là mất tích, vẫn còn có ngày đoàn viên, nhưng nếu như là bị hại thì sao?

Tô Lương Mạt không dám nghĩ tiếp, không hiểu sao vì một đứa trẻ con lại đau lòng không thôi.

Lý Đan tựa trước cửa, Tống Các đứng đối diện, hai người cách nhau rất gần, hộ vệ thì đều canh giữ cách chừng mười bước chân.

Lý Đan mở to hai mắt, “Nhìn gì mà nhìn!”

“Cô không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn cô?”

“Ấu trĩ.”

Tống Các nghiêng người tỳ lên trên khung cửa, “Lý Đan, cô với em gái cô rất không giống nhau.”

“Thôi bớt đi, có phân biệt được hay không cũng là vấn đề.”

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng nhận lầm cô.”

Lý Đan cảm thấy trên mặt nóng ran khó hiểu, cô rử rèm mi xuống, nghe thấy tiếng cười khê của Tống Các từ trên đỉnh đầu truyền đến, “Tôi rất thích em.”

“Nói nhăng cuội cái gì đấy!” Lý Đan ngẩng đầu, thanh âm không khỏi giương cao, “Miệng chó không nhả được ngà voi.”

“Vậy miệng người thì có nhả được ngà voi không?”

Lý Đan làm gì nghĩ rằng Tống Các sẽ đột ngột nói ra những lời này, tiếp theo đó sau tai cô đều nóng như bị thiêu cháy, “Nhàm chán.”

Tống Các cười cười nhìn cô chằm chằm, cũng không nói gì thêm, Lý Đan bị hấn nhìn như vậy, chợt cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cô muốn dời đề tài, “Anh cảm thấy con người Chiêm Đông Kinh thế nào?”

“Đương nhiên là tốt, tôi mới luôn đi theo ngài ấy.”

“Anh ta cũng được coi là người tốt?” Lý Đan khinh thường nhổ toẹt một cái.

“Kinh thiếu không có xấu như em nghĩ, ngài ấy rất trọng tình nghĩa, đã cứu mạng của tôi với Hàn Tăng.”

Lý Đan không khỏi bị đả động bởi lời nói nghiêm túc chân thành của Tống Các, cô không tiếp tục nữa, hướng ánh tầm nhìn về phía phòng bao, “Anh đã cảm thấy anh ta tốt, vậy nếu anh ta xảy ra chuyện mà nói, anh nên làm thế nào?”

“Sẽ không có chuyện như vậy phát sinh, tôi sẽ dùng tính mạng của tôi bảo vệ Kinh thiếu.”

Lý Đan ngẩng đầu nhìn Tống Các, “VẬY MẤY NGÀY GẦN ĐÂY ANH CẦN THẬN MỘT CHÚT.”

“Lời này có ý gì?”

Cô mở to mắt, tiện đà nổi giận nói, “Không có ý gì.”

Tô Lương Mạt ở trong phòng bao một lát, Chiêm Đông Kinh còn có khách cần hẹn gặp, hai người nói chuyện về con trai của Hàn tiên sinh một lúc, Chiêm Đông Kinh dựa cả người vào trong ghế sofa, “Cô nàng đưa tôi ra ngoài mấy đêm trước sao rồi?”

“Đưa đi rồi.”

“Cứ như vậy để cô ta đi?”

“Thụ hung hăng dạy dỗ cô ta một trận, huống hồ huyện này nói cho cùng cũng không biết là cố ý câu dẫn hay là là lấp lửng nửa đùa nửa thật.”

Chiêm Đông Kinh hạ chân dài xuống, “Ý của em tức là, vẫn muốn phải bỏ Ngu Nhạc Thành của em ra ngoài, Lương Mạt, có đôi khi em rất ích kỷ.”

“Nói chuyện đừng có ngạo mạn như vậy,” Tô Lương Mạt cầm lấy đồ đứng lên, “tôi bây giờ chỉ có Ngu Nhạc Thành này, cái khác đối với tôi mà nói đều không đáng tin tưởng.”

“Em có thể thử tin tưởng tôi.”

Tô Lương Mạt ngược đầu, nghĩ thầm, đây có lẽ là lời nói đùa đáng cười nhất mà đời này cô được nghe qua.

Cô đi ra ngoài phòng bao, giao đồ cho Lý Đan, chạm mặt một nhóm người đi đến, Tống Các tiến lên trước chào hỏi, Tô Lương Mạt liền dẫn Lý Đan rời đi.

Đêm khuya sau 11 giờ, Ngu Nhạc Thành vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, cũng chính là thời điểm cường thịnh phồn hoa nhất, Tô Lương Mạt lẻ loi một mình đứng trước khu nghỉ ngơi, ăn ít thức ăn nhẹ Hàn tiên sinh gửi Chiêm Đông Kinh mang về cho cô, Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm một chỗ đến xuất thần, lúc này một giọng nói truyền vào trong lỗ tai cô.

“Tô tiểu thư.”

Tô Lương Mạt nghiêng đầu, thấy là một cô gái xa lạ.

“Cô là?”

“Phu nhân bảo tôi tới.”

Toàn thân Tô Lương Mạt căng lên, “Có chuyện gì không?”

Cô gái nhìn quanh bốn phía, đem một vật nhét vào lòng bàn tay Tô Lương Mạt, “Phu nhân nói, bảo cô nghĩ cách đặt nó vào trong người Kinh thiếu, chuyện khác phu nhân không cần cô làm, tin rằng chút chuyện nhỏ này Tô tiểu thư sẽ không khiến phu nhân thất vọng, phải không?”

Tô Lương Mạt mở lòng bàn tay ra, thấy là thứ gì đó màu đen, cũng không phân biệt được rốt cuộc là đồ chơi gì.

124. Chương 129: Vẫn Sẽ Bảo Vệ

Chương 129: Vẫn sẽ bảo vệ

Cô gái kia sáp lại gần Tô Lương Mạt, cô nắm chặt lòng bàn tay, “Là cái gì?”

“Yên tâm, phu nhân chỉ muốn biết nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ mà thôi.”

“Nói như vậy, là máy nghe lén.”

Cô ta mỉm cười, “Lúc này mọi người đều đến đông đủ rồi, cô nghĩ cách đi vào, phu nhân nói, sau khi làm ổn thỏa mọi chuyện, phu nhân sẽ cho cô xem một đoạn băng ghi hình của ba mẹ cô, để cô biết cuộc sống của bọn họ có tốt hay không.”

Đây không thể nghi ngờ là lực hấp dẫn cực lớn, ít nhất có thể xác định, Tô Khang với Tống Tử Căng vẫn yên ổn, mà giống như Mạc Thanh đã nói, là có liên quan đến cô.

Tô Lương Mạt nhìn về phía cửa phòng bao đóng chặt, trước cửa mười tên hộ vệ coi chừng, người bình thường e là rất khó đi vào.

Cô gái kia rời đi rất nhanh, trang phục như vậy xuất hiện ở Ngu Nhạc Thành cũng không có ai hoài nghi cô ta.

Tô Lương Mạt nắm vật kia ở trong tay sau đó cẩn thận xem xét, xác thực là kiểu đồ như máy nghe lén, cô xiết chặt lòng bàn tay, đứng dậy đi về phía phòng bao.

Hộ vệ ngăn cô ở bên ngoài, “Kính thiếu đã phân phó, ai cũng không thể đi vào.”

“Tôi là Tô Lương Mạt.”

Hai hộ vệ canh chừng hai mặt nhìn nhau, một tên trong đó gõ cửa phòng bao, “Kính thiếu, bà chủ Tô có việc muốn đi vào.”

“Để cô ấy vào đi.”

Hộ vệ đẩy cửa phòng bao, Tô Lương Mạt xuyên qua không gian rộng mở nhìn thấy Chiêm Đông Kinh an vị trên ghế sofa đối diện cửa, cả căn phòng cũng yên tĩnh lại, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt có phần dò xét, cô bình thường hận không thể tránh hẳn thật xa, hôm nay thế nào lại đưa đến cửa?

“Có chuyện gì không?”

Tô Lương Mạt nghĩ làm thế nào mới có thể đến gần Chiêm Đông Kinh. Không ngờ rằng người đàn ông lại vươn tay về phía cô vậy vậy, Tô Lương Mạt đi tới, đến gần bên cạnh Chiêm Đông Kinh ngồi xuống.

Chiêm Đông Kinh giới thiệu với người đàn ông đối diện, “Đây là bà chủ của Ngu Nhạc Thành, Tô Lương Mạt.”

“Hân hạnh hân hạnh.”

Tô Lương Mạt không quen giao thiệp, nhưng vẫn là đứng dậy bắt tay đối phương.

Tống Các ngồi ở giữa Chiêm Đông Kinh với người đàn ông kia, lúc này Tống Các cùng đối phương nói chuyện, Chiêm Đông Kinh có thời gian với Tô Lương Mạt, hẳn nghiêng đầu nhìn cô, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tô Lương Mạt bây giờ tìm không được một lý do nào chính đáng, “Tôi là sợ các anh ở địa bàn của tôi gây ra chuyện gì đó, nên xem thử vẫn tốt hơn.”

“Đơn giản như vậy thôi sao?”

Cô tựa bên cạnh Chiêm Đông Kinh cũng không phải quá gần, Tô Lương Mạt thủy chung nắm chặt tay phải, ánh đèn trong phòng mờ nhạt, chiếu vào trên mặt cũng không thể làm người ta nhìn rõ gương mặt mỏng lung của cô, Chiêm Đông Kinh xoay đầu đi, chuyên chú nghe Tống Các cùng người đàn ông kia nói chuyện.

Tô Lương Mạt thì rử rèm mi xuống, cô chú ý thấy vạt áo sơ mi của Chiêm Đông Kinh nhét trong quần tây, hướng hồ mùa này cũng không cần mặc áo khoác, nếu muốn đem máy nghe lén giấu ở một nơi an toàn, ngoại trừ túi áo chính là bên trong mếp áo.

Ánh mắt Tô Lương Mạt rơi xuống dưới, nhìn đến túi quần Chiêm Đông Kinh, cô dịch người hướng tới gần hẳn thêm chút ít, Chiêm Đông Kinh không khỏi quay đầu lại, “Đêm nay em rất không bình thường.”

“Chuyện lần trước, tôi nghĩ tới nghĩ lui cần phải nói với anh một tiếng xin lỗi, dù sao cũng là do người của tôi bên này, tôi mời anh một ly nhé.” Tô Lương Mạt đứng dậy rót một ly rượu đầy, ánh mắt Chiêm Đông

Kính hiển lộ chút mơ màng, khẽ nghiêng đầu nhìn chăm chăm cử động của Tô Lương Mạt, “Nghĩ thông suốt rồi?”

Cô ngược lại sảng khoái một hơi uống cạn, Chiêm Đông Kinh nâng ly rượu lên áp đến bên môi, hai mắt không hề chớp khóa chặt Tô Lương Mạt rồi mới chậm rãi ngẩng cao cổ.

Cô nghiêng ly rượu hết sạch, sau đó ngồi trở lại bên cạnh Chiêm Đông Kinh.

Tổng Các với người đàn ông kia dường như đạt thành thỏa thuận, Tô Lương Mạt thừa dịp trong tích tắc Chiêm Đông Kinh quay đầu, cô nhẹ nâng vật kia lên đặt về phía chỗ túi quần Chiêm Đông Kinh, vừa thả tay ra, thứ đó vừa vụn liền theo động tác Chiêm Đông Kinh đứng dậy trượt xuống.

Chiêm Đông Kinh cùng người đàn ông bắt tay.

Hợp tác dường như phải nói rất thuận lợi, Tổng Các bảo hộ vệ gọi vài cô nương xinh đẹp tiến vào, Tô Lương Mạt thấy mục đích của mình cũng đạt được rồi, cô đứng dậy muốn đi.

Chiêm Đông Kinh níu cổ tay cô lại, “Đi đâu?”

“Tôi còn có việc.”

Chiêm Đông Kinh quan sát cô tỷ mỉ, dùng lực một cái liền kéo Tô Lương Mạt trở lại bên cạnh mình, hần nhân thể áp đến gần, lồng ngực cơ hồ muốn đè lên cánh tay Tô Lương Mạt, “Tôi càng nhìn em càng thấy không bình thường.”

Người đàn ông đối diện ôm mỹ nữ, làm ăn cũng cơ bản hoàn thành, tiếp theo có thể buông lỏng tâm tư vui chơi.

Tô Lương Mạt nỗ lực không để mình lộ ra sơ suất, “Có gì không ổn chứ.”

“A!” Cô gái trẻ tuổi kêu lên một tiếng, che mặt mình lại, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái đã đứng bật dậy, người đàn ông kia thì mất hứng một phát lòi cô trở lại, “Hôn một cái làm sao chứ? Còn không cho ta đụng vào có phải không?”

Cô gái vung tay tránh ra, Tô Lương Mạt nhìn thấy mặt cô ấy đỏ rần lên, mặc dù ánh đèn mờ mờ không nhìn rõ lắm, nhưng có thể có phản ứng mạnh như vậy, nhất định là bởi vì tên đàn ông đó chủ động quá mức.

Tên đó đưa cánh tay vòng quanh bả vai cô gái, tiến tới gần lại muốn hôn, ánh mắt Tô Lương Mạt đông lạnh, mặc dù biết mở Ngu Nhạc Thành, bình thường các cô gái ở đây bị người ta ăn đậu hũ là chuyện thường, nhưng bị khi dễ trắng trợn như vậy trước mặt cô, Tô Lương Mạt nhất thời vẫn có chút không chịu được.

Chiêm Đông Kinh thấy ánh mắt cô giống như là con dao đâm về phía đối phương, hần dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy mở miệng, “Không đáng vì một cô gái mà đắc tội người ta, chỉ cần sau này người ta muốn tìm em làm phiền, Ngu Nhạc Thành của em cũng đừng mong tiếp tục an toàn làm ăn.”

Tô Lương Mạt đương nhiên hiểu đạo lý này, cô gái kia hẳn nhiên là bị dọa sợ, lúc bị ôm vào trong ngực rõ ràng đang tránh né, tên đàn ông sáp lại gần ở trên mặt cô ấy hung hăng cắn một cái.

Cô gái kia cũng chỉ tầm 20 tuổi, đau đến mức nhảy dựng lên, che mặt thần sắc thống khổ nhìn về phía Tô Lương Mạt ở đối diện, “Tô tỷ...”

Trong ngày thường quan hệ giữa các cô cũng không tồi, tiểu cô nương vài ba bước chạy đến trước mặt Tô Lương Mạt, buông tay ra, Tô Lương Mạt mượn ánh đèn nhìn một cái, trên má phải cô ấy có hai dấu răng rất sâu, vẫn còn rướm máu ra ngoài, Tô Lương Mạt nổi giận, làm gì còn nhịn được nữa.

Tên đàn ông ỷ có Chiêm Đông Kinh ở đây, hần đuổi theo chế trụ bả vai tiểu cô nương, “Giả bộ trình tiết liệt nữ cái gì chứ, cần mặt mũi còn phải tới chỗ như thế này?”

Tô Lương Mạt từ trên ghế salon đứng dậy, “Thật ngại quá, nhân viên của tôi ở đây chỉ bồi rượu, không thâu mấy tiết mục giải trí khác, còn nữa ngài như vậy, tôi chỉ có thể kiện các người cố ý đả thương người khác!”

“Yo, còn muốn kiện tôi?”

Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt, bị cô dùng sức hất ra, “Tình Quân, em ra ngoài trước đi.”

“Không cho phép đi, tôi xem hôm nay ai dám rời khỏi đây!” Tên đàn ông giống như bị người ta tát ột cái, vẻ mặt có phần khó khăn, “Kính thiếu ngài nói, Ngu Nhạc Thành này mở ra ở đây không phải là để người ta đến tiêu khiển à? Ngài nghe thử xem, mỗi một em gái đều giả bộ trình tiết, vậy còn lẫn vào đây làm cái gì?”

Tên đàn ông không lựa lời nói, nay cả hai chữ ‘trình tiết’ cũng đều ném ra khỏi miệng.

Tình Quân che mặt trốn ra sau lưng Tô Lương Mạt, hay lắm đến khuôn mặt cũng bị cản thành như vậy, Tô Lương Mạt vừa định mở miệng, liền nghe tiếng nói lười biếng của Chiêm Đông Kinh chen vào, “Ông nói không sai, chẳng lẽ mấy năm nay ông vẫn chưa nhận thức rõ thực tế này sao?”

Tô Lương Mạt cũng không nghĩ đến Chiêm Đông Kinh sẽ giúp cô, cho nên nghe thấy hắn nói như vậy, cũng chưa đến mức thất vọng, chỉ là thần sắc có phần ảm đạm, “Cho dù thật sự là để người ta tiêu khiển, cũng có quyền nói từ chối, huống hồ ông ta còn ‘ra miệng’ đả thương người khác.”

Tô Lương Mạt chỉ thiếu đem chữ ‘chó’ ném ra ngoài.”

Tên đàn ông vừa nhìn là biết chẳng phải người ôn nhu, nghe thấy lời này của Tô Lương Mạt thiếu chút nữa là động thủ, hắn liền tiến tới gần, Chiêm Đông Kinh lại đứng dậy ngăn trước mặt hắn, “Đây là phụ nữ của tôi, đêm nay, nể mặt tôi, tôi trở về khẳng định dạy bảo cô ấy thật tốt.”

Tên đàn ông vừa nghe, sắc mặt cũng thay đổi, “Ngu Nhạc Thành này là của ngài?”

Chiêm Đông Kinh khẽ bật cười, “Cứ xem là như vậy đi, cô ấy đúng là của tôi.”

Tô Lương Mạt thấy thần sắc tên đàn ông co rụt, thế gian này, quả nhiên là có người che chắn thì chuyện gì cũng có thể ổn thỏa, Tình Quân kéo căng tay áo cô, hiển nhiên là bị dọa sợ, Tô Lương Mạt cũng sẽ không vào lúc này thể diện khí thế ngạo nghễ, cô giữ chặt cổ tay Tình Quân. Tên đàn ông nghe mấy lời này, tất nhiên chỉ có thể gật đầu, “Nếu là phụ nữ của Kinh thiếu, tôi không dám.”

Tô Lương Mạt thấy thế, vội vàng lôi kéo Tình Quân đi ra ngoài.

Cô kéo Tình Quân đến khu nghỉ ngơi, Lý Đan vừa nhìn, sợ hãi kêu lên, “Sao lại biến thành như vậy?”

“Bị chó biến thái cắn.”

Tình Quân đưa tay che mặt không chịu buông ra, “Đan tỷ, có khi nào em bị hủy dung không?”

“Sẽ không sẽ không đâu, còn chưa nghiêm trọng tới mức đó.” Lý Đan đi tới gần, trong lòng cũng là tức đến nghiến răng kén két, bị cắn thực đủ nặng.

Tô Lương Mạt xử lý đơn giản cho Tình Quân, “Hay là cứ đến bệnh viện đi, vết thương trên mặt không thể xem thường.”

“Mình bảo Lý Tư đưa con bé đi.”

Tình Quân không dám nhìn vào gương, “Có phải rất xấu không?”

“Không có, chỉ là có chút sưng.” Tô Lương Mạt hướng mắt sang Lý Đan, “Cậu gọi Lý Tư đến đây, Tình Quân, mấy ngày tới không cần đến làm, ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt.”

“Dạ.”

Lý Tư đến rất nhanh, mang theo Tình Quân đi bệnh viện, Tô Lương Mạt không khỏi đau đầu, cũng không còn tinh thần, “Lúc ấy mình xây dựng Ngu Nhạc Thành, cũng nghĩ đến sẽ có nhiều phiền toái, nhưng chúng ta lại không thể làm được mấy việc làm ăn chân chính.”

“Lương Mạt,” Lý Đan đặt tay lên bả vai Tô Lương Mạt, “đừng nghĩ như vậy, làm việc gì cũng vậy, đều phải gặp kẻ tồi tệ nhất.”

“Có khi mình cảm thấy thực sự rất mệt, có khi lại cảm thấy bản thân mình lại thích hợp với cuộc sống như vậy.”

Lý Đan ngồi bên cạnh cô, “Vì vậy nên con người đều có hai mặt tính cách, vừa rồi mình nhìn thấy có một cô gái tới đây.”

“Ừ, nói là bảo mình đem một thứ đặt lên người Chiêm Đông Kinh?”

“Là thứ gì?”

“Là máy nghe lén.”

Thần sắc Lý Đan có phần không hiểu, “Hai mẹ con này thật kỳ quái.”

Tô Lương Mạt cũng có hoài nghi, “Sau khi mình ra ngoài đã nghĩ, nếu như muốn đặt máy nghe lén, bà ta có thể nghĩ cách ra tay ở Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh dù sao cũng là con trai bà ta, dù thế nào cũng sẽ không đề phòng bà ta chứ?”

Lý Đan do dự, “Lương Mạt, kỳ thật, cậu có từng nghĩ qua rằng nên nhắc nhở Chiêm Đông Kinh một chút, ít nhất nhắc hẩn nên cẩn thận, phu nhân làm như vậy, hẩn có thể dự liệu được không?”

“Chưa từng,” Thần sắc Tô Lương Mạt trấn định, “chúng ta có thể chen vào được sao? Đắc tội hai bên đều là tử lộ, đến lúc mẹ con người ta lại nói rằng không hề có thù hằn gì, mấy người chúng ta ‘châm ngòi ly gián’ còn không phải là hồng bút rồi?”

Lý Đan thở dài, “Thôi, cứ coi như là một việc vớ vẩn đi, không quan nữa.”

Lưu Giản đêm nay cũng tới, Tô Lương Mạt sắp xếp cho anh một phòng trên tầng hai, đối với anh, cô dường như rất khó cười ra một tiếng, Tô Lương Mạt đẩy cửa đi vào, Lưu Giản cùng uống rượu với vài người cũng không đông lắm, nhìn thấy cô gật đầu một cái, cũng không có nói lời dư thừa.

Tô Lương Mạt bảo nhân viên phục vụ đem rượu đặt lên bàn trà, Lưu Giản đứng dậy đi về phía sofa ngồi xuống, Tô Lương Mạt tiến lên, “Ghi chép của sông bài hôm qua em xem qua rồi, làm ăn vẫn không tồi.”

“Có em thỉnh thoảng đến trấn giữ, đương nhiên sẽ tốt.”

Hai người trò chuyện vài câu mấy chuyện làm ăn, Lưu Giản ghé sát vào cô nhìn nhìn, “Gầy đi rồi.”

“Gầy chỗ nào?” Tô Lương Mạt đưa tay sờ lên mặt.

“Hay là cứ trở về đi, anh nuôi em.”

Trống ngực Tô Lương Mạt đập loạn, lời này làm người ta có loại cảm giác quen thuộc từng biết, “Vậy em có thể coi lời anh nói là thật nhé.”

Lưu Giản mím môi cười, hai đầu lông mày hiển lộ sáng khoái trong trẻo mà Tô Lương Mạt quen thuộc, “Được chứ,” Anh giang rộng hai cánh tay, “đến đây đi, lồng ngực của anh luôn vì em rộng mở.”

“Đừng giỡn nữa,” Tô Lương Mạt ngồi lại gần Lưu Giản chút ít, “nói chuyện nghiêm túc đi, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

“Vừa rồi em có nhìn thấy một thứ đồ vật, cảm thấy là loại mới xuất hiện, giống như máy nghe lén không khác biệt nhiều lắm, nhưng mà trên mặt có chữ cái B.”

“B?” Thần sắc Lưu Giản không khỏi nghiêm túc.

Tô Lương Mạt thấy vậy, nín thở nói, “Đúng vậy, B.”

“Nếu như anh đoán không lầm, đó chắc hẳn không phải là máy nghe lén, em nhìn thấy ở đâu, thứ đồ đó bây giờ không có ở trên người em chứ?” Lưu Giản lộ vẻ mặt lo lắng, nghiêng người qua kéo tay Tô Lương Mạt.

“Không có,” Tô Lương Mạt bị Lưu Giản làm hết hồn, “em chỉ là thấy qua một lần, không có ở trên người em.”

Lưu Giản thở ra, buông tay Tô Lương Mạt ra sau đó lại dựa trở vào ghế sofa, “Thứ này là gần đây mới xuất hiện, B có nghĩa là nút phát nổ, bởi vì dễ bị nhầm lẫn với máy nghe lén, vì vậy bên trên có thêm nút chữ B làm biểu thị.”

“Nút phát nổ gì cơ?” Ba chữ này vừa nghe là đã giật mình.

“Thứ này một khi để trên người, cũng giống như một khối thuốc nổ vậy, chỉ cần đụng phải hơi lửa liền phát nổ.” Lưu Giản biết rõ đồ là không có ở trên người Tô Lương Mạt, cũng liền lãnh đạm nói.

“Phát nổ.” Tô Lương Mạt nghiền ngẫm hai chữ, khó có thể tin được nhìn chằm chằm một chỗ đến xuất thần.

“Ừ, nhưng thứ này có ưu điểm cũng có nhược điểm, uy lực thì rất mạnh, nhưng nhất định phải đặt lên trên người đối phương mới được, em nói sẽ có kẻ dằn nào tự mình ôm cái thứ này rồi đợi một đám người đến bắn chết? Nói chung cũng sẽ không để ai lại gần.”

Lời của Lưu Giản từng câu từng chữ chui vào tai Tô Lương Mạt, thấy sắc mặt cô khó coi, Lưu Giản kể sát vào trước mặt cô nhìn nhìn, “Thế này là sao đây?”

“Chỉ là không nghĩ tới, còn có thứ như vậy.”

“Chỉ có em không nghĩ tới, chứ không có gì bọn chúng làm không được, còn có một loại bom áo ba lỗ nghe qua chưa? Làm giống hệt như cái áo chống đạn, chỉ khi nào gặp phải hơi lửa, bùm...” Lưu Giản làm động tác giống như nổ tung, Tô Lương Mạt đột nhiên lại hoảng hồn, phảng phất như thể kinh hãi vạn phần.

Nổ tung, cũng chính là xương cốt không còn?

Nếu như nói là máy nghe lén, cô còn có thể tin, Tô Lương Mạt làm thế nào cũng đều không nghĩ tới Mạc Thanh có thể xuống tay như vậy.

Cô đứng bật dậy, Lưu Giản khó hiểu ngược mắt lên, Tô Lương Mạt thấy đám người bên cạnh đều chơi đến tận hứng, “Anh ngồi đây thêm một lát, khoản tối nay cứ tính cho em.”

“Em đi đâu?”

“Đi ra ngoài hít thở một chút.” Tô Lương Mạt nói xong, đã nghiêng người đứng dậy đi ra ngoài.

Cô kéo cửa phòng bao, bước chân gần như dồn dập về phía trước, lúc này trái tim trống rỗng, trong đầu lẫn lộn một màn nổ tung kia, cô đi vào phòng bao lúc này của Chiêm Đông Kinh, lại phát hiện trước cửa không có một người, đẩy cửa đi vào, làm gì còn nữa bóng người?

Sau lưng có người tiến đến, là nhân viên chịu trách nhiệm thu dọn.

“Khách ở trong này đâu?”

“Oh, đi rồi.”

Sắc mặt Tô Lương Mạt thoát cái trắng bệch, “Đi bao lâu rồi?”

“Được một lúc rồi, khoảng nửa tiếng.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 130: Đã là lúc nào rồi, vẫn còn tâm tư ở đây sờ mó

125. Chương 130: Đã Là Lúc Nào Rồi, Vẫn Còn Tâm Tư Ở Đây Sờ Mó

Chương 130: Đã là lúc nào rồi, vẫn còn tâm tư ở đây sờ mó

Tô Lương Mạt xoay người đi ra ngoài, trước cửa đụng phải Lý Đan.

“Lương Mạt, vội vàng như vậy định đi đâu?”

“Nhìn thấy đám người Chiêm Đông Kinh không?”

Lý Đan đứng bên phải Tô Lương Mạt, “Rời đi một lúc lâu rồi, lúc đi còn hỏi cậu nữa.”

“Không xong rồi, thứ mình đặt trong túi của anh ta không phải là máy nghe lén, Lưu Giản nói có khả năng sẽ dẫn tới phát nổ.”

“Phát nổ?” Lý Đan kinh hô một tiếng, “Sao lại như vậy, nghiêm trọng như vậy.”

“Trở về rồi nói, mình đi ra ngoài một chuyến.”

Lý Đan đuổi theo vài bước, “Mình đi với cậu.”

Tô Lương Mạt cũng không quay đầu lại, “Cậu ở lại Ngu Nhạc thành đi.”

Khẩu khí Lý Đan lại hiếm khi quyết tuyệt, “Không, mình phải đi.”

Tô Lương Mạt cũng không có nghĩ nhiều, hai người một trước một sau bước nhanh ra ngoài.

“Nói chuyện làm ăn xong chắc sẽ về thẳng Thanh Hồ Đường,” Tô Lương Mạt phát động cơ, “đến lúc đó nếu thấy không có chuyện gì, cũng đừng nói toạc ra, mình tìm cách lấy lại thứ đó về.”

“Được.”

Cô giẫm chân ga lái xe về phía trước, xe xuyên qua giữa cảnh đêm mờ ảo, lúc này tim Tô Lương Mạt lại như gương sáng, hai tay cô nắm chặt vô lăng, xuyên qua kính chiếu hậu lại nhìn đến khuôn mặt khấn trương của Lý Đan.

Lúc Chiêm Đông Kinh đi ra có nói chút chuyện với người hợp tác cùng hân, cho nên làm trễ nải chút thời gian, Tô Lương Mạt lái xe vọt qua, Lý Đan không khỏi đưa tay nắm chặt tay vịn, phía trước là một đoạn đường tối, cũng là nơi thường xảy ra tai nạn, Tô Lương Mạt thả chậm tốc độ một chút, cô mở đèn pha xe hơi, Lý Đan thấy rõ ràng, “Ồ phía trước!”

Bên tai truyền đến mấy hồi tiếng súng, đôi mắt tuyệt đẹp của Tô Lương Mạt xuyên qua kính chắn gió, “Thật đúng là khéo, nói cái gì mà máy nghe lén, thì ra là động tâm tư thế này đây.”

Cô dừng xe ở ven đường, không ít kẻ mai phục, xe là không có cách nào lái lên phía trước được, Lý Đan từ dưới chỗ ngồi móc ra súng với băng đạn, đợi sau khi xe dừng hẳn, hai người lần lượt xuống xe.

Xe của Chiêm Đông Kinh hẳn là bị ép dừng, lúc này xiên xiên vẹo vẹo đậu giữa đường.

Hai bên đường đủ loại cây cối bị lấn từ trên núi xuống, Tô Lương Mạt với Lý Đan xông thẳng vào trong rừng, Lý Đan hạ thấp giọng, “Lương Mạt, chúng ta chia nhau ra hành động đi.”

“Được.” Tô Lương Mạt đẩy bụi cây trước mặt ra, “Nếu như cậu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh trước, cậu cứ nói với anh ta trong túi của anh ta có một thứ đồ, bảo anh ta mau chóng vứt bỏ nó.”

“Được.”

Tô Lương Mạt đứng dậy đi ra ngoài, người Chiêm Đông Kinh mang theo đang giao chiến với đối phương, Tô Lương Mạt đến gần thêm một chút mới phát hiện chiếc xe Chiêm Đông Kinh thường ngồi kia bị kẻ khác bắn trúng lốp xe, lúc này một bên bị hãm sâu xuống đất.

Cô khom người đi vào vòng trong, có viên đạn bay sượt qua, cô cúi thấp đầu, mượn thân cây khổng lồ che chở, Tô Lương Mạt bước một chân, thò đầu ra nhìn thấy Tống Các mang theo người ở phía trước, chỉ là không thấy Chiêm Đông Kinh đâu.

Từ dấu vết hiện trường cho thấy, Chiêm Đông Kinh ít nhất vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Tô Lương Mạt nắm chặt súng, bất ngờ bị người khác vỗ từ phía sau, cô xoay người một cái đem súng nhắm thẳng, người đàn ông đè cổ tay cô lại, “Sao em lại ở đây?”

Tô Lương Mạt thấy là Chiêm Đông Kinh, cô hạ súng xuống, “Tôi đi ngang qua...”

“Cẩn thận!” Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ chặt gáy của cô, áp đầu Tô Lương Mạt xuống dưới, một hồi tiếng súng đồng thời vọt qua, Tô Lương Mạt thuận thế che lỗ tai lại.

Cánh tay Chiêm Đông Kinh rơi trên nắp động cơ, bắn trúng một tên cách đó không xa.

Tô Lương Mạt thấy hân nửa ngồi, cô đưa tay xuống, muốn lấy thứ ở trong túi quần của hân ra.

Nhưng động tác Chiêm Đông Kinh rất nhanh, hần đứng dậy, quay đầu lại nói với Tô Lương Mạt, “Em đợi ở đây đừng đi đâu.”

“Anh...”

Người đàn ông nói xong nhảy ra bên ngoài, Tô Lương Mạt bắt lấy cổ tay hần, “Đừng đi!”

Chiêm Đông Kinh hướng phía sau cô nổ súng, một tên chỉ cách bọn họ có hơn vài bước chân, Tô Lương Mạt cũng không quản được nhiều như vậy, cô đưa tay nhét vào túi quần Chiêm Đông Kinh, người đàn ông mặc quần tây được cắt may khéo léo, bàn tay cô nóng ran, cách vền vền một tầng vải vóc đơn bạc dán chặt bắp chân hần, Chiêm Đông Kinh chế trụ động tác của cô, “Đã là lúc nào rồi, còn có tâm tư ở đây sờ mó.”

Tô Lương Mạt đẩy tay hần ra, thò tay đến tận cùng, rốt cuộc cũng sờ đến thứ bên trong.

Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, cũng ý thức được động tác kỳ quái này của Tô Lương Mạt, hần giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt sau đó kéo tay cô ra, Tô Lương Mạt hít sáo nắm chặt lòng bàn tay, hai mắt Chiêm Đông Kinh lác định thâm trầm, “Là thứ gì?”

Tô Lương Mạt rút tay lại, không lên tiếng.

Lý Đan từ xa thấy Tô Lương Mạt đã tìm được Chiêm Đông Kinh, cô hướng sang phía khác mà đi.

Lúc Tống Các phát hiện thấy có người núp ở bên cạnh, lấy làm kinh hãi, “Sao em lại ở đây?”

Lý Đan bắn một phát súng, không thể nghĩ ra được lý do hay hơn, chỉ nghĩ được cái dở nhất, “Tôi đi ngang qua.”

Tống Các kéo cô trốn sang bên cạnh, “Nơi này rất nguy hiểm, chỉ có mấy tên như vậy chúng tôi có thể ứng phó.”

“Tôi đâu có nói là tới giúp anh, anh kích động vợ vẫn cái gì vậy chứ.” Lý Đan nhìn ra ngoài, xác thực thế cục đã nghiêng về một bên, cô cũng không thèm nhìn tới Tống Các, người đàn ông nghe vậy, nhin không được bật cười thành tiếng, “Vậy em chạy đến cạnh tôi làm cái gì?”

“Cẩn thận.” Lý Đan đẩy Tống Các ra, đồng thời ngã người ra phía sau, một tay cô chống đỡ mặt đất, tay phải nhắm về phía đằng xa nổ súng.

Đầu gối Tống Các đập xuống nền đất, hần tiến lên kéo cô đứng dậy, trong giọng điệu lộ ra ân cần, “Không sao chứ, không bị thương ở đâu chứ?”

Lý Đan vỗ vỗ trên người, “Không việc gì.”

Người rất nhanh đều được giải quyết hết, Chiêm Đông Kinh lôi kéo Tô Lương Mạt đứng dậy, cô chỉ là nắm chặt bàn tay không nói lời nào, Tống Các mang theo Lý Đan đi tới trước mặt hai người, “Kinh thiếu, ngài không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh khẽ lắc đầu, “Nơi này không thể ở lại lâu, nhanh trở về.”

Tống Các cho người lái xe đến đây, Chiêm Đông Kinh giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt kéo cô về phía trước, Tô Lương Mạt giẫy giụa mấy cái, “Bỏ tôi ra.”

“Đi về với tôi!”

Tô Lương Mạt vừa nghe là phải về Thanh Hồ Đường, đây không phải là đưa tới cửa tìm chết sao? “Tôi không đi!”

Chiêm Đông Kinh nắm chặt bàn tay cô đưa đến trước mặt, “Em đã đem thứ gì thả trong túi tôi?”

“Tôi không có.”

“Nếu đã không có, trong tay em siết chặt là cái gì?” Chiêm Đông Kinh thu hẹp năm ngón tay, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà thêm trắng bệch, “Đừng nói với tôi trước đó em không biết, em là thành nhân quan thông thiên rồi chứ hả?”

Lý Đan muốn tiến lên, Tống Các vừa thấy Chiêm Đông Kinh bây giờ đang phát hỏa, ai đụng hòng súng kẻ đó liền xúi quẩy, Tống Các giữ Lý Đan lại giấu cô ra sau lưng.

Chiêm Đông Kinh tự mình mở cửa xe, Tô Lương Mạt duỗi chân ra đạp thân xe không chịu vào, Chiêm Đông Kinh vòng cánh tay qua bên eo cô, nhẹ nhàng nhấc lên một cái liền đem cô nhét vào bên trong.

Tô Lương Mạt lão đảo bò dậy, người đàn ông đã ngồi vào trong xe cũng kéo cả cửa xe lại, Lý Đan hất tay Tống Các ra đuổi theo trước, “Lương Mạt!”

Hai tay Chiêm Đông Kinh ôm chặt Tô Lương Mạt không để cho cô chạy ra, “Lái xe!”

Tài xe phía trước nghe nói, cúi đầu lái xe chạy về phía trước.

Tô Lương Mạt vùng vẫy cũng không ra, chỉ là nắm chặt quả đấm thế nào cũng không chịu buông ra.

Chiêm Đông Kinh thì cầm lên đỉnh đầu cô, “Em ương bướng với tôi, tôi luôn có cách khiến em phải mở miệng.”

“Tôi không có bỏ thứ gì lên người anh cả.”

“Vậy em thò tay vào trong túi quần của tôi làm gì?”

Tô Lương Mạt vốn dĩ định lấy được thứ đó rồi liền vứt bỏ ngay, cũng không ngờ Chiêm Đông Kinh tính cảnh giác cao như vậy, hấn khiến cô nắm chặt quả đấm, đồ vẫn còn ở trong tay cô, Chiêm Đông Kinh cũng không tin hấn còn có thể không tra ra được là cái gì.

“Là tôi đoán thế.”

“Nói như vậy là em còn có thể đoán?” Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, “Vậy em đoán thử xem khi nào thì tôi có thể muốn em?”

“Biến thái!”

Hai người giằng co, phía trước có cột đèn giao thông, Tô Lương Mạt hất cánh tay Chiêm Đông Kinh ra, tên tài xế vươn tay về phía thất lưng, Tô Lương Mạt chú ý tới động tác của hấn, “Cẩn thận!”

Chiêm Đông Kinh nhanh chóng phản ứng, đưa tay ghì chặt cổ tên tài xế, cả người tài xế bị lôi ngược lên không, hấn vươn chân giẫm chân ga, xe bắt đầu từ từ tăng tốc, Chiêm Đông Kinh xiết chặt cổ hấn dùng lực căng cứng, vừa hướng Tô Lương Mạt quát lên, “Xuống xe!”

Tô Lương Mạt đẩy cửa xe ra, nhưng nhìn thấy thân xe mài sát với mặt đường càng lúc càng nhanh, nói không chừng sẽ đâm vào xe đi theo hướng ngược lại, Chiêm Đông Kinh đoạt lấy súng trong tay đối phương, tiếc rằng không gian bên trong chật hẹp không duỗi tay ra được, Tô Lương Mạt do dự một chút, một chân cô đã bước ra ngoài.

Quay đầu lại nhìn Chiêm Đông Kinh, thấy thần sắc hấn căng thẳng, ngay cả gân xanh trên huyết thái dương cũng kịch liệt nẩy lên, Tô Lương Mạt nghe thấy cách đó không xa truyền đến từng hồi tiếng còi xe, quả nhiên đối diện có chiếc xe tải đang lao tới, nếu như đâm vào nhau, hậu quả thực tưởng tượng không nổi.

Tô Lương Mạt không chút ngần ngại tiến lên trợ giúp, cô đoạt lấy súng trong tay tên kia, vung báng súng hướng lên đầu hấn hung hăng đập mấy cái, Chiêm Đông Kinh vừa dùng lực, tên đàn ông liền mềm nhũn người lão đảo ngã xuống bên cạnh.

Chiêm Đông Kinh đánh tay lái một cái, xe khó khăn xẹt qua cổ xe tải kia, nhưng cánh cửa xe Tô Lương Mạt mở ra kia va chạm với chiếc xe tải, ‘rầm’ một tiếng cả cánh cửa bị đánh bay, phát ra tiếng va chạm xé rách lịch liệt.

Chiêm Đông Kinh vươn tay kéo Tô Lương Mạt vào trong lòng ngực, cửa xe cà sát với mặt đất bắn ra tia lửa tung tóe, may mà cô bị Chiêm Đông Kinh kéo vào trong, nếu không hậu quả như thế nào Tô Lương Mạt cũng không dám nghĩ.

Xe cong vẹo lao đi cuối cùng dừng lại, Tống Các dẫn người tiến đến, cuống cuồng mở cửa xe phía bên Chiêm Đông Kinh kia ra, “Kinh thiếu, ngài không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía tên đàn ông ngã lệch bên ghế lái phụ, “Xem thử là người của mình sao?”

Tổng Các tiến lên nhìn kỹ, sắc mặt đột nhiên chuyển lạnh, “Không phải.”

“Không phải thì hẳn vào bằng cách nào?”

Tổng Các vịn tay lên mui xe, phóng mắt nhìn đi, trên mặt bày ra nghiêm túc cực kỳ, vừa đi đến trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Xin lỗi Kinh thiếu, vừa rồi quá loạn, hẳn là bị kẻ khác trà trộn vào.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt, thấy cô rút cuộc không bị làm sao, “Tổng Các, đây là cách thức cậu làm việc?”

Tổng Các dè mi mắt xuống, “Tôi sai rồi.”

Lý Đan ở ngay phía sau Tổng Các, không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn Tổng Các, Tô Lương Mạt vẫn chưa hoàn hồn, bàn tay nắm chặt muốn thả lỏng ra, lúc này mới ý thức tới tình cảnh vừa rồi quá khẩn cấp, cô vẫn còn nắm chặt thứ đồ kia.

Tô Lương Mạt không khỏi ảo não, cô căn bản có cơ hội ném hết đi, Tô Lương Mạt hướng tầm mắt liếc sang phía bên trái, cô vươn tay ra, nhưng Chiêm Đông Kinh nhìn cô chăm chăm, “Em làm gì đó?”

Tô Lương Mạt chỉ có thể tiếp tục siết chặt, “Không gì hết.”

Chiêm Đông Kinh xuống xe, vươn tay lôi kéo Tô Lương Mạt, “Xuống.”

Tô Lương Mạt co lại trong xe không nhúc nhích, “Anh muốn mang tôi đi đâu?”

“Em nói xem?”

Tô Lương Mạt liếc nhìn Lý Đan, nhưng các cô chỉ có hai người, trừ phi chấp cánh mới có thể bay ra ngoài được, cô bị Chiêm Đông Kinh cưỡng chế kéo xuống xe, Tô Lương Mạt thấy không có cách nào tránh đi được, chỉ đành phải buông lỏng bàn tay nắm chặt, nhưng bởi vì nắm một thời gian quá dài, năm ngón tay cảm thấy mỗi nhừ tê dại, “Tôi cũng không biết đây là thứ gì.”

Chiêm Đông Kinh cầm lên liếc nhìn, “Là em bỏ vào?”

“Không phải.”

“Vậy là kẻ nào?”

Tô Lương Mạt thu tay lại, “Anh đừng hỏi nữa.”

Tổng Các đi qua người Lý Đan tiến đến, “Tôi tiểu thư, cô biết đây là cái gì không?”

Tô Lương Mạt che giấu căng thẳng, “Nhìn bên ngoài giống như là máy nghe lén hay thiết bị theo dõi gì đó.”

“Nếu như cô không biết, thứ này bây giờ sao lại ở trong tay cô?”

Đối mặt với chất vấn của Tổng Các, Tô Lương Mạt không nói một tiếng, Chiêm Đông Kinh bảo Tổng Các đi sắp xếp một chiếc xe khác, “Em có tin hay không, em một ngày không nói thật với tôi, tôi liền nhốt em ở Thanh Hồ Đường một ngày không cho em đi ra ngoài.”

“Tôi tin, sao tôi lại không tin chứ, anh có cái gì là làm không được?”

Chiêm Đông Kinh lạnh mặt xuống, một hồi lâu sau đổi phương thức thuyết phục, “Lương Mạt, em đây là đang giúp kẻ khác hại tôi.”

Lý Đan liếc nhìn Tô Lương Mạt, cô im lặng, Lý Đan tất nhiên cũng không thể nói gì, sợ lại nói lộ ra thêm cái khác.

“Đồ tôi đã đưa cho anh xem rồi, anh hỏi tôi thêm nữa, tôi cũng không biết.”

Chiêm Đông Kinh giữ chặt cánh tay cô mang cô đi về phía chiếc xe, hẳn liếc nhìn bên cạnh Tổng Các, “Đưa Lý Đan về.”

“Vâng.”

Lý Đan vẫn muốn đi theo phía trước, “Tôi không về.”

Chiêm Đông Kinh lạnh lùng liếc Lý Đan một cái, liền kéo Tô Lương Mạt đi, Tổng Các đứng chắn trước mặt Lý Đan, dùng âm lượng Chiêm Đông Kinh không nghe thấy được nói với Lý Đan, “Em đi về trước đi, Tô tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, em chưa thấy Kinh thiếu nói giận đâu, em đến Thanh Hồ Đường cũng vô dụng.”

“Tôi không thể nhét một mình cô ấy vào chỗ đó được.”

“Em đi theo ngược lại càng không tốt.” Tổng Các lời kéo Lý Đan đi về phía một chiếc xe, “Đi, tôi đưa em về.”

Tô Lương Mạt lần nữa bị nhét vào chỗ ngồi sau xe, thứ kia bây giờ đang ở trong tay Chiêm Đông Kinh, người đàn ông quan sát tỷ mỉ, Tô Lương Mạt cũng không mở miệng, Chiêm Đông Kinh dường như cũng không nhận thấy được cái gì, lại nhét thứ đó trở vào túi quần.

Hai người rất nhanh trở lại Thanh Hồ Đường, Mạc Thanh đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, nhìn thấy hai người liền ngăn ra.

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn đồng hồ treo tường, “Mẹ, mấy giờ rồi mẹ còn chưa ngủ?”

“Mẹ đột nhiên không ngủ được, đi ra hít thở không khí,” Mạc Thanh tự ép mình tỉnh táo, “sao con lại đem con bé trở lại?”

“Con có chút việc với cô ấy.”

Mạc Thanh hướng hai mắt nhìn sang Tô Lương Mạt, “Đã trễ thế này rồi, có chuyện không thể để hôm khác nói sao?”

Chiêm Đông Kinh từ trong túi quần móc thứ đó ra ném lên bàn trà, “Em nói thật cho tôi, thứ này là ai bảo em đặt lên người tôi?”

Trong ánh mắt Mạc Thanh nhìn Tô Lương Mạt hiển lộ tia phức tạp, Tô Lương Mạt trầm mặc không nói gì, Mạc Thanh che giấu thần sắc, cẩn thận cầm lấy thứ kia, “Đây là cái gì?”

“Cái đó nên hỏi cô ấy.”

Tô Lương Mạt đứng giữa phòng khách, ánh mắt Chiêm Đông Kinh bắn về phía Mạc Thanh, “Mẹ, mẹ hiểu biết rộng, mẹ nhìn thử xem đây là thứ gì?”

Mạc Thanh cẩn thận xem xét, “Chắc là máy nghe lén.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn bà ta, thấy thần sắc Mạc Thanh mờ mịt đang nhìn cô chăm chăm, Chiêm Đông Kinh vòng hai tay trước ngực, trầm tư một lúc rồi nói, “Con cũng thấy vậy, nhưng mà Lương Mạt, sao em lại phải đem thứ này đặt lên người tôi?”

Ánh mắt Tô Lương Mạt lộ ra vài phần lơ mờ, nếu nói Mạc Thanh là đang tự bào chữa, vậy bây giờ thứ đó đã bị lộ rồi, chẳng lẽ Chiêm Đông Kinh cũng không nhận ra?

Hay là hắn vẫn chưa biết chợ đen đã bắt đầu mua bán thứ này?

Thấy Tô Lương Mạt vẫn như cũ mím chặt môi không chịu nói gì, đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh co lại, nín chặt tay cô kéo cô hướng lên lầu hai, Mạc Thanh ở phía sau hét một câu, “Con lại muốn làm chuyện hỗn đản gì nữa?”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 131: Cường bức

Haiz, Kinh thú con như vậy rất không tốt, phải nói con lại hư hỏng rồi!

Chipchip: Xin xác nhận với các nàng chương sau Kinh thú quả thật rất hư hỏng, bonus thêm vài câu ‘hot’ nhất chương sau:

- “Bốn trăm vạn, bốn trăm vạn! Tôi con mẹ nó trong mắt em chỉ đáng giá bốn trăm vạn?”
- “Không phải muốn trả sao? Tôi một lần trả đủ cho em.”
- “... hôm nay, cho dù em có lấy cái cơ em là ‘con gái’ của tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho em!”

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, xin hết!!! :>>

126. Chương 131: Cường Bức

Chương 131: Cường bức

Tô Lương Mạt bị Chiêm Đông Kinh lôi kéo một đường lên thẳng tầng hai, Mạc Thanh cũng đi theo phía sau, “Đông Kinh, hai năm trước con đẩy Lương Mạt vào tù còn chưa tính, nếu bây giờ đã biết quan hệ của ba con với Tô Khang, khoản nợ này con nên từ từ hoàn lại mới phải.”

“Mẹ đây là chuyện giữa con với cô ấy.”

Mạc Thanh liếc nhìn Tô Lương Mạt, bà ta ngăn cản trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Nghe mẹ một câu, cho dù thứ này thật sự là do Lương Mạt đặt lên, rốt cuộc đối với con cũng không có gì tổn thất.”

“Mẹ, mẹ đừng quản.” Chiêm Đông Kinh không nghe lọt lời của Mạc Thanh một chút nào, hất đưa tay mở cửa, Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn Mạc Thanh, thấy bà ta như cười như không nhìn cô chăm chăm, ý tứ hàm xúc trong mắt rất rõ ràng, Chiêm Đông Kinh mở cửa ra rồi dùng sức một cái liền lôi cô đi vào trong.

Mà Mạc Thanh, tất nhiên bị chặn lại ngoài cửa.

Tô Lương Mạt xoa cổ tay bị siết đến đau nhức, quan hệ của hai mẹ con này từ trước đến giờ không thân mật, Chiêm Đông Kinh mới có thể không thềm nghe lời của Mạc Thanh như vậy.

Người đàn ông cầm thứ mang theo kia ném lên tủ đầu giường, Tô Lương Mạt tiến lên mấy bước, “Rốt cuộc đây là cái gì?”

“Em đặt lên em thật không biết?”

Tô Lương Mạt trước tiên muốn xác định, thứ này rốt cuộc là máy nghe lén, hay là giống như lời Lưu Giản nói, “Tôi chỉ là muốn nghe xem nội dung của các anh trong phòng bao, đồ là tôi đặt lên.”

Cô nói gì cũng không dám chỉ ra Mạc Thanh.

“Em có Ngu Nhạc Thành của em, việc làm ăn của tôi chẳng lẽ em cũng thấy hứng thú, Lương Mạt, bản lĩnh nói dối của em ngược lại càng ngày càng lợi hại.”

“Không phải, là người khác bảo tôi làm như vậy.”

Đỉnh chân mày Chiêm Đông Kinh nhướn lên, “Là ai?”

“Tôi không biết, buổi tối ở Ngu Nhạc Thành có người đưa cho tôi chi phiếu bốn trăm vạn, còn có vật này, nói chỉ cần đặt vào người anh, số tiền kia liền cho tôi, tôi tra qua, chi phiếu là thật.”

“Lại vì bốn trăm vạn, em bán đứng tôi?!” Người đàn ông tức giận đến mức thanh âm cơ hồ muốn xuyên thủng vách tường.

Tô Lương Mạt ngược lại rất tỉnh táo, “Đối với anh mà nói đây chỉ là số tiền lẻ, nhưng đối với tôi lại không phải con số nhỏ, lại nói tôi đây cũng không tính là bán đứng anh, tôi với anh vốn không phải là cùng một phe, vì lợi ích của mỗi người mà thôi.”

Tô Lương Mạt gần như có thể xác định, đây chẳng qua chỉ là máy nghe lén bình thường, về phần lời nói của Lưu Giản, chắc hẳn là một thứ khác.

Chiêm Đông Kinh vì một hành động lần này của cô mà cứng rắn đem lạnh lòng biến thành nóng nảy, “Bốn trăm vạn, bốn trăm vạn! Tôi con mẹ nó trong mắt em chỉ đáng giá bốn trăm vạn?”

Tô Lương Mạt hạ mi mắt xuống, “Nếu nói là bán đứng, so sánh thế nào cũng còn kém lúc đó anh đối với tôi, không phải là anh muốn trả món nợ này sao? Thời gian một năm rưỡi đó của tôi, cứ tính sáu trăm ngày là được rồi, mỗi một ngày bị dày vò ở trong tù chỉ đủ cho anh trả một lần, như vậy tính ra, anh còn thiếu nợ tôi năm trăm chín mươi chín lần, Chiêm Đông Kinh, khoản này anh muốn tính cho tôi thế nào?”

Hắn tức giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, nói cho cùng vẫn là nợ Tô Lương Mạt, “Nếu ngày nào đó em hại chết tôi rồi, em vẫn còn muốn tính nợ với tôi sao?”

Tô Lương Mạt là đang ở hang sói, những lời nào nên nói lời nào không nên nói cô vẫn là biết rõ.

Sau khi cô ra tù, chuyện cô đối phó với Chiêm Đông Kinh đây cũng không phải là lần đầu, còn có lần ở kho hàng vì để thu hút chú ý của người khác mà đã thương Tống Các, Chiêm Đông Kinh có thể nhin đều nhin hết, trong lòng cũng nghĩ là nợ cô, cần phải như vậy.

Hắn cầm cái ‘máy nghe lén’ nhỏ xíu kia lên, “Em có biết không, em hại mất không chỉ là tiền của tôi, còn có thể là mạng của tôi?”

Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh liếc nhìn thứ trong tay, giống như là vừa mới phát hiện ra cái gì đó cầm lấy đưa đến trước mắt, trái tim cô vốn dĩ là đã yên định lại lần nữa bị treo lên, Chiêm Đông Kinh phất ngón tay qua, sắc mặt đột nhiên đại biến, “Đây rốt cuộc là cái gì?”

“Tôi, tôi không biết.”

Nghĩ đến vẻ kỳ quái của Tô Lương Mạt vừa rồi, Chiêm Đông Kinh cũng là không có để ý kỹ, nên chỉ coi nó như là cái máy nghe lén, hắn nâng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm về phía Tô Lương Mạt, “Tôi hiểu rồi, em vội vội vàng vàng chạy đến muốn lấy thứ này đi, cũng bởi vì nó không phải là máy nghe lén.”

“Không biết anh đang nói cái gì.”

“Được.” Chiêm Đông Kinh giữ chặt cô kéo ra sân thượng, hắn lại trở vào phòng tắm lấy ra một đồng khăn lông bọc lại, hắn xách súng đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt, Chiêm Đông Kinh ném khăn lông ra phía đằng xa, lúc ném lên đến chỗ cao nhất, hắn nổ súng.

Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần, trước khi còn chưa kịp có phản ứng gì ra hồn, một đợt tiếng nổ mạnh ngọt ngọt truyền vào lỗ tai, khăn lông biến thành một khối lửa, từ giữa không trung rơi thẳng xuống.

Chiêm Đông Kinh thu súng lại, hai mắt trực tiếp mọc thẳng về phía đằng xa.

Uy lực này cũng đủ đem con người nổ chết tại chỗ, lòng bàn tay Tô Lương Mạt tất cả đều là mồ hôi, toàn thân lạnh buốt, cánh môi cô run rẩy, tâm tình lại càng thay đổi nhanh.

Hai mắt bị mấy thứ lửa khói kia đâm vào rất đau, một khi chính thức nghiệm chứng lại, làm thế nào cũng khó mà tin chỉ đơn giản như vậy?

Ngoài cửa phòng truyền tới tiếng đập cửa vang dội, Chiêm Đông Kinh rút súng lại, vài bước đi tới.

Lúc Tô Lương Mạt đi vào phòng trông thấy Mạc Thanh đang tiến đến, “Xảy ra chuyện gì, là tiếng gì vậy?”

Chiêm Đông Kinh đặt khẩu súng lên tủ đầu giường, Mạc Thanh nhìn quanh bốn phía, “Nói chuyện đi chứ!”

“Mẹ, ở đây không có chuyện của mẹ.”

“Cái gì gọi là không có chuyện của mẹ?”

Tô Lương Mạt thật không ngờ tới còn có người có thể giả vờ thành cái bộ dáng hoàn toàn không liên quan đến mình, cô từ trong mắt Mạc Thanh không nhìn ra một chút hoang mang hay thấp thỏm lo lắng, cô thật hoài nghi, nếu như Chiêm Đông Kinh chết rồi, lúc này bà ta nhất định có thể khóc lóc thương tâm hơn bất kỳ người nào khác, “Vật kia không phải máy nghe lén, sẽ phát nổ.”

“Cái gì?” Mạc Thanh giật mình kinh ngạc, “Lương Mạt, thứ đó cô rốt cuộc là từ đâu có được?”

Tô Lương Mạt thật muốn cứ nói toạc ra, Chiêm Đông Kinh nghe thấy câu trả lời của cô, cũng cảm thấy bất ngờ, Chiêm Đông Kinh là không muốn kéo thêm Mạc Thanh vào đây, dù sao mọi chuyện được phơi bày ra, làm gì có người mẹ nào đối với việc con trai mình bị hại có thể ngồi nhìn không quản?

Mạc Thanh tất nhiên cũng vậy, cho nên vẻ mặt đầy lo lắng cùng phần nộ, “Lương Mạt, có phải có người bảo cô làm như vậy không?”

Tô Lương Mạt không giấu được nụ cười lạnh lẽo cong lên nơi cánh môi, “Phải, là có người bảo tôi đem cái thứ đó đặt lên người Chiêm Đông Kinh.”

“Là ai?”

Lời nói trên cánh môi Tô Lương Mạt xoay tới xoay lui mấy vòng, Mạc Thanh chặn tầm mắt Chiêm Đông Kinh lại, bà ta đứng trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Tôi cũng không ngờ, dựa vào quan hệ của ba cô với Tùng Niên, vẫn luôn muốn chiều cô thật tốt, nhưng cô hiển nhiên lại muốn hại con trai duy nhất của tôi, tôi đây là không biết tin tức của ba cô, bằng không tôi nhất định hỏi thử ông ta, ông ta là thế nào dạy ra được đứa con gái như cô?”

Tô Lương Mạt ghen một hơi ngay giữa cổ họng, Mạc Thanh đã nói đến nước này, cũng chỉ có chính bản thân hai người họ là hiểu rõ ràng nhất.

Tô Lương Mạt giấu đi thần sắc, “Người đó cho tôi bốn trăm vạn, bà ta nói là máy nghe trộm, tôi để ý nhìn kỹ, phát hiện trên mặt có chữ cái B, sau khi tôi bỏ vào người Chiêm Đông Kinh tôi gặp Lưu Giản, tôi thử hỏi một tiếng, anh ấy nói với tôi thứ này là mới xuất hiện ở chợ đen, gặp phải hơi lửa sẽ phát nổ, tôi ý thức thấy tính nghiêm trọng của chuyện này, lúc đó mới đuổi theo định lấy nó về lại.”

Mạc Thanh đứng đối diện Tô Lương Mạt, sau khi cô nói xong những lời này, có thể nhìn thấy trong mắt Mạc Thanh tỏa ra tia âm hạ, Mạc Thanh bây giờ là nhận định cô làm hỏng chuyện tốt của bà ta, nhưng nếu như Tô Lương Mạt không nói như vậy, Chiêm Đông Kinh làm sao buông tha cô được?

“Thật không ngờ, vì chút tiền đó cô có thể hạ thủ được.”

Thần sắc Chiêm Đông Kinh lúc này đã khôi phục lại chút thanh tĩnh, hần ngồi bên mép giường nhìn sang, “Mẹ, mẹ ra ngoài trước đi.”

“Con định giải quyết chuyện này thế nào?”

“Tự con có cách của mình.”

Mạc Thanh đưa mắt nhìn Tô Lương Mạt, lúc này mới đi ra khỏi cửa.

Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh đứng dậy, “Tôi đã nói rõ ràng hết mọi chuyện rồi, cùng lắm thì ngày mai tôi đưa bốn trăm vạn đó cho anh, chuyện này là tôi sai rồi, tôi không ngờ tới cách thức người ta ra tay.”

“Em cho rằng chuyện thực sự đơn giản như vậy?” Chiêm Đông Kinh vài bước tiến lên, “Tôi đối với em dung túng hết lần này đến lần khác, nói cho cùng là em nói không sai, là muốn đền bù cho em, cho dù có trả không hết, tôi lại không ngờ có một ngày em muốn đến hại mạng của tôi, nếu như lúc mới ra tù em đối với tôi căm thù đến xương tủy, tôi cũng tưởng rằng bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng tôi phát hiện tôi làm cái gì cũng vô dụng, tim của em đã sớm đóng băng thành đá, vì tôi mà mở ra thêm một chút chút cơ hội nữa cũng không cho tôi. Nếu như đã không thể quay đầu lại, Tô Lương Mạt, tôi còn dung túng em như vậy còn đền bù tổn thất cho em như vậy làm cái gì? Sáu trăm lần, e là đến kiếp sau em vẫn còn hận tôi, nếu đã như vậy, có trả hay không cũng vô dụng.”

Tô Lương Mạt bị hần dồn đến góc tường, “Tôi vốn chưa từng bảo anh phải trả, cũng chưa từng nói với anh, anh trả sạch rồi thì có thể quay lại từ đầu, Chiêm Đông Kinh, kiếp này vẫn còn chưa trả xong, chuyện kiếp sau ai biết được chứ?”

“Em cố tình chọc tức tôi phải không?”

“Còn có một cách, anh vĩnh viễn đừng có xuất hiện trước mặt tôi...”

Chiêm Đông Kinh hung hăng hôn tới, chỉ đơn giản là đem câu nói kế tiếp của Tô Lương Mạt chặn ngay giữa cổ họng cô, nói cái gì làm hần không chấp nhận được, hần liền quen dùng chiêu này, Tô Lương Mạt bị hần giữ chặt đầu không thể cự quấy, hai người dây dưa như sắp bắt đầu ẩu đả, Chiêm Đông Kinh nhắc Tô Lương Mạt lên rồi mang về hướng giường lớn, “Không phải muốn trả sao? Tôi một lần trả đủ cho em.”

“Cút ngay.”

Phần lưng Tô Lương Mạt áp vào mặt giường, thân thể lập tức kinh hãi giật nảy lên, Chiêm Đông Kinh đè chặt lên trước, “Tôi đối với em mềm không được, dụ dỗ cũng không được, khuyên cũng không được, xem ra nhất định phải dùng sức mạnh, phải không?”

“Anh dám cưỡng bức tôi!”

“Nói thật, vẫn chưa có chuyện tôi không dám làm,” Chiêm Đông Kinh xé mở quần áo Tô Lương Mạt, “cách gì tôi cũng đều thử qua, chỉ còn lại cách này, chúng ta bây giờ đi cũng đủ xa rồi, tôi không còn gì để sợ nữa.”

Nếu như nói Chiêm Đông Kinh trước kia còn chịu đựng, vậy thì lần này Tô Lương Mạt rõ ràng cảm giác được lực đạo trong tay hắn rất lớn, áo bị xé rách cởi ra, hai tay Tô Lương Mạt liều lĩnh đánh đấm, “Anh cặn bã!”

“Tôi nếu không phải là cặn bã, cũng là cảm thú, tùy em thích nói thế nào, nhưng dù sao vẫn nên làm chút chuyện không phụ lòng cái danh xưng này.”

Tô Lương Mạt vươn một tay ra mò về phía thắt lưng, Chiêm Đông Kinh trước một bước bắt được súng của cô, Tô Lương Mạt xoay người nhổm dậy, tay trái Chiêm Đông Kinh nắm ngực cô hung hăng dùng sức, cô đau đến ngã nằm trở lại.

Nếu như hắn muốn, cho dù cô liều mạng cũng không có cách nào ngăn cản, lần này không có may mắn như lần trước, Tô Lương Mạt không mang dao găm, Chiêm Đông Kinh cũng là quyết tâm.

Súng bị ném xuống dưới đất, Tô Lương Mạt không quên giãy giụa lần cuối cùng, “Anh còn có thể muốn tôi sao? Đem đó ở kho hàng anh là thấy rất rõ ràng rồi đây.”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh xanh mét, từ trên cao nhìn Tô Lương Mạt chòng chọc, “Tôi không quan tâm, tôi cho em biết, tôi muốn khiến em quay đầu lại, trước giờ cũng sẽ không vì chuyện này mà buông tha em, tôi muốn em, năm lần bảy lượt buông tha em cũng không phải là vì mấy cái lý do này của em, nhưng hôm nay, cho dù em có lấy cái cớ em là ‘con gái’ của tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho em!”

Tô Lương Mạt nghẹn hong nhìn trần trời, Chiêm Đông Kinh đến những lời như vậy là cũng đã phun hết ra rồi.

Lúc hắn đi vào, Tô Lương Mạt có loại cảm giác xé rách đau đớn, cô gấp cong hai đầu gối, loại run rẩy chỉ ở trong mộng mới có được này làm Chiêm Đông Kinh gần như mất khống chế, hai tay hắn kim chặt kéo căng đầu gối Tô Lương Mạt, bao lâu không làm dịu, khô khốc khó mà tin được.

Tất nhiên cũng là từng bước gian nan, gặp phải khó khăn, Tô Lương Mạt giơ tay lên che kín mi mắt, Chiêm Đông Kinh muốn làm cho cô nhớ lại cái loại hòa hợp đó, hắn nỗ lực làm chuyện lấy lòng cô, Tô Lương Mạt lại giống như khúc gỗ nằm trên giường, nơi này có hồi ức hai người từng thủy nhũ giao hòa, hắn ra sức ‘cày cấy’ vận động, đè người xuống, khó có thể tự kiềm nén tiếng nói lượn lờ quanh tai Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, em gọi tên của tôi một tiếng đi.”

“Cảm thú!”

Chiêm Đông Kinh liếm hôn vành tai của cô, Tô Lương Mạt nhịn không được toàn thân run lên, Chiêm Đông Kinh lại khê cắn cắn cổ của cô, một hồi tê dại từ nơi đó tản ra, người đàn ông cảm nhận được biến đổi của cô, “Em vẫn là nhạy cảm như vậy.”

“Anh muốn làm thì làm đi, đừng nói nhảm nhiều như vậy!”

Chiêm Đông Kinh cũng là muốn mặc sức thỏa thích một lần, thanh âm ngọt ngào của Tô Lương Mạt từ dưới người hắn truyền đến, “Mang mũ đi.”

“Chỗ tôi đây không có đồ chơi đó.”

Thân thể của cô ở phía dưới nơi bị hắn dồn ép đang đưa kịch liệt, đến khi điểm nào đó trong cơ thể chặt cứng, Chiêm Đông Kinh chợt cảm thấy một hồi hư không đánh tới, hắn đè ép Tô Lương Mạt, cắn cổ dán chặt nhau, Tô Lương Mạt có thể nghe được tiếng hít thở của người đàn ông, cô đưa hai tay đẩy nhẹ, “Được rồi chứ, có thể tránh ra chưa?”

Chiêm Đông Kinh nhân thể lật người sang một bên.

Áo sơ mi trên người hần cũng không cởi, quần là kéo xuống một mảng lớn, Tô Lương Mạt đứng dậy cũng không thèm quần trên người mình có bao nhiêu chật vật, cô đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra mặc bộ quần áo lúc đến kia, Chiêm Đông Kinh thì cởi không một mảnh vải che thân chuẩn bị đi về phía phòng tắm.

Tô Lương Mạt đứng ở đó, đầu tóc sau khi tắm chưa sấy khô, ướt nhẹp dán chặt trên cần cổ, cô hướng tầm mắt sang Chiêm Đông Kinh, “Trước kia tôi chỉ là không muốn thấy mặt anh, nhưng mà đêm nay, anh làm tôi cảm thấy rất buồn nôn.”

Chiêm Đông Kinh khóa chặt đầu lông mày, Tô Lương Mạt không đợi hần trả lời, kéo cửa ra cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Có giọt nước trượt khỏi hốc mắt, Tô Lương Mạt lau đi mấy cái, cô giống như chạy trốn đi xuống phòng khách, Mạc Thanh tất nhiên vẫn chưa ngủ, lúc này đang xem tivi, âm lượng điều chỉnh vô cùng lớn, nhìn thấy Tô Lương Mạt xuống, hướng về phía cô cười cười nói, “Phải đi rồi?”

Tô Lương Mạt bước chân đi về phía ngoài, Mạc Thanh cũng không có ngăn cản, “Tôi dự liệu không hề sai, cho dù cô có như thế nào, Đông Kinh cũng sẽ không giết cô, đây này, vẫn còn có thể yên ổn rồi đi?”

“Tôi cũng thật không ngờ, bác gái, tôi xem như được linh giáo rồi.”

Mạc Thanh không có nói thẳng ra, Tô Lương Mạt cũng biết đạo lý tai vách mạch rừng, cô bước nhanh ra ngoài, cô không lái xe, bình thường xe taxi chắc là không thể tiến vào Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt đứng ở đầu đường, vươn tay dụi dụi mắt rồi ngồi xổm xuống.

Trong lòng rồi thành một nùi gai, cô muốn gọi điện cho Lý Đan, nhưng vội vã đi ra ngoài không có mang theo điện thoại.

Một hồi tiếng còi xe truyền đến, gần như là ở ngay bên tai, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, hai mắt bị ánh đèn pha xe hơi đâm vào không mở ra được, cô nheo mắt lại, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đi xuống.

Người đàn ông đã thay một thân y phục thoải mái, lúc đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt, cô có thể nghe thấy được mùi hương sữa tắm tươi mát trên người hần giống hệt cô, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, “Tôi đưa em trở về.”

“Đừng giả mù sa mưa, tôi không cần.”

Chiêm Đông Kinh vươn tay, lại thấy Tô Lương Mạt giống như gặp quỷ lùi lại mấy bước, bởi vì cô đang ngồi xổm, động tác lui người này lại quá nhanh, cô thiếu chút nữa ngã xuống, Tô Lương Mạt đứng dậy đi lên phía trước, Chiêm Đông Kinh đuổi theo mấy bước, “Ở đây căn bản không bắt xe được, em muốn đi bộ về à?”

Tô Lương Mạt hoàn toàn mất điếc tai ngơ, Chiêm Đông Kinh thấy cô càng chạy càng xa, hần ngồi vào trong xe lái đi theo bên người cô, hần kéo cửa sổ xe xuống, “Có lẽ là tôi đã quá kích động, ít nhất em thật sự không muốn hại chết tôi, nếu không cũng sẽ không đến lúc cuối cùng lại đến ngăn cản.”

Bước chân Tô Lương Mạt cứng ngắc đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh âm lệ đáng sợ, “Tôi tưởng rằng vật kia chỉ là máy nghe lén, nếu như anh thật chết rồi, Tống Các rất nhanh sẽ tra ra được đến trên người tôi, đến lúc đó tôi cùng Ngu Nhạc Thành đều không thoát khỏi liên can, anh có chết hay không không liên quan tới tôi, nhưng chuyện tổn hại đến lợi ích của bản thân mình như vậy tôi tuyệt đối sẽ không làm.”

Cô nói xong, cứ như vậy mà đi.

Chiêm Đông Kinh giật mình, lúc kịp phản ứng cô đã đi xa mười mấy thước, tay hần giữ vô lăng không khỏi níu chặt, bóng dáng Tô Lương Mạt từ đằng xa hắt xuống mặt đường, Chiêm Đông Kinh thật muốn đánh tay lái trực tiếp rồi đi, nhưng bây giờ trời tối đen như mực, hơn nữa mới vừa rồi ở trên đường còn bị đánh úp, Chiêm Đông Kinh nói gì đi nữa cũng không yên tâm.

Hần chỉ phải lái xe đi theo phía trước.

Hai người dây dưa nửa ngày, Tô Lương Mạt đem những lời nào khó nghe toàn bộ nói ra hết, ‘heo chó không bằng’, ‘cầm thú’, ‘không phải là người’, Chiêm Đông Kinh nghe cho bằng hết, ngược lại miễn dịch rồi, mắng cứ mắng đi, cũng không bị mất miếng thịt nào.

Hắn lợi dụng khí lực của mình từ trước đến giờ luôn lớn hơn so với Tô Lương Mạt dùng cái ưu điểm này khiêng cô lên xe, trực tiếp lái thẳng đưa cô về Ngu Nhạc Thành, lúc này sớm đã không còn người, Tô Lương Mạt đẩy cửa xe đi xuống, Chiêm Đông Kinh thấy cô muốn đi, “Chuyện tối nay...”

“Tôi không bài xích tình một đêm, nhưng cảnh ngộ làm người ta buồn nôn như vậy, có lẽ cả đời này tôi cũng khó mà quên được.”

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm thân ảnh Tô Lương Mạt đi vào sông bài, tay hắn vô lực đặt lên vô lăng, hắn chỉ là không tìm được một phương pháp chính xác, tựa hồ làm cái gì cũng đều vô dụng, hắn không muốn nhìn thấy Tô Lương Mạt càng lúc càng xa, chỉ cần gần như vậy, mà thôi.

Tổn thương sâu vô hạn, hắn cũng không tìm được phương thức nào có thể hoàn trả lại sạch sẽ.

Nếu như có thể, hắn cũng không muốn hai người nợ nần gì nhau rồi bắt đầu thêm một lần nữa, nhưng có lẽ khả năng được như vậy còn không bằng loại xúc động một đêm này của hắn.

Lý Đan vẫn chưa ngủ, lo lắng chờ Tô Lương Mạt trở lại, cô cũng không biết Tô Lương Mạt rốt cuộc là sẽ trở về Ngu Nhạc Thành hay là về nhà, cô ngồi trong đại sảnh, mệt mỏi nhìn về phía cửa, chợt nghe thấy tiếng đẩy cửa, Lý Đan phải đất đứng dậy, “Lương Mạt!”

Thần sắc Tô Lương Mạt mệt mỏi, “Lý Đan, sao cậu vẫn còn ở đây?”

“Mình không yên tâm cậu, thế nào, không làm gì cậu chứ?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Không có.”

Lý Đan kéo cô ngồi xuống ghế sofa, “Mình thấy cậu dứt khoát nói thật với Chiêm Đông Kinh đi, để hai mẹ con bọn họ đi đấu với nhau.”

“Lý Đan, Mạc Thanh nói là ba mình có liên lạc với bà ta, nhưng mình có dự cảm xấu, lỡ như ba mình là bị bà ta không chế thì sao? Mình càng nghĩ càng thấy bất thường, lúc ấy mình ngồi tù, ba mẹ mình cũng không thể trở về, mặc dù mình không trách ba mẹ, nhưng trong lòng luôn thấy lạc lõng, ba mình trước giờ luôn thương yêu mình, không nỡ để mình chịu ủy khuất, Chiêm Đông Kinh năm đó là muốn dùng vụ án của mình ép ba mình xuất hiện, đến như vậy ông ấy vẫn không trở về, chẳng lẽ, từ hai năm trước ba mình đã mất đi tự do?”

Lý Đan nghe vậy, sắc mặt theo đó ngưng trọng, “Cậu vừa nói như vậy, cũng thật sự có khả năng, nếu không cho dù nguy hiểm thế nào, ba cậu chắc hẳn cũng không đến mức một chuyến cũng không trở về Ngự Châu.”

Tô Lương Mạt đưa hai tay che kín mặt, Lý Đan nghiêng đầu, thỉnh thoảng nhìn thấy dấu vết trên cổ cô, trong lòng Lý Đan khẽ rơi vỡ lộp bộp, nhìn lại vẻ mặt Tô Lương Mạt thất thần, Lý Đan khó chịu ôm lấy bả vai cô, “Đi nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt Lý Đan, nhìn thấy thương yêu trong mắt cô ấy, “Lý Đan, trước kia mình có rất nhiều bạn bè, nhưng kể từ khi mình bước lên con đường này, toàn bộ đều cắt đứt, mình không dám liên lạc với bọn họ, sợ sẽ đem tai họa đến cho bọn họ, ở trong tù hai năm là cậu ở bên cạnh giúp đỡ mình, mình vẫn còn rất may mắn, còn có người bạn như cậu.”

“Mình cũng vậy,” Lý Đan cùng tựa đầu vào cô, “cho nên cậu phải kiên cường, chỉ khi cậu kiên cường, nhiều người đi theo cậu như vậy mới không bị lay động.”

Tô Lương Mạt đêm nay không về nhà, là ngủ lại trong phòng nghỉ của Ngu Nhạc Thành, Lý Đan từ lúc bắt đầu cũng không có hỏi dấu vết trên cổ cô là làm sao mà có, nếu Tô Lương Mạt không nói, nhất định là vì không muốn nói.

Lý Đan chỉ ở trên ghế sofa trong phòng nghỉ trông chừng Tô Lương Mạt cả đêm, hôm sau Tô Lương Mạt thức dậy, bàn giao lại cho Lý Đan một ít chuyện của Ngu Nhạc Thành rồi liền về nhà.

Mấy ngày liên tiếp, Tô Lương Mạt cũng không đến Ngu Nhạc Thành, Lý Đan lường trước là tâm trạng cô không tốt, nghĩ thông suốt là ổn rồi.

Tổng Các là cùng Chiêm Đông Kinh đến Ngu Nhạc Thành, Chiêm Đông Kinh cũng không trông thấy thân ảnh Tô Lương Mạt, bảo Tổng Các đi hỏi một tiếng.

Tổng Các có thể tìm tất nhiên chỉ có Lý Đan.

Lý Đan đối với thái độ của Tổng Các lại kém ngoài dự liệu của hắn, cô cũng không ngẩng đầu lên trả lời luôn, “Không biết.”

“Sao em lại không biết được?”

Lý Đan đem sổ sách hung hăng hất lên trên bàn, “Tôi làm sao mà biết được? Anh muốn hỏi đi hỏi Chiêm Đông Kinh đi, đêm đó ở Thanh Hồ Đường rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Sắc thuốc súng rồi?”

“Anh đừng tìm tôi hỏi nữa, cô ấy không đến mấy ngày rồi.”

Tổng Các là thật không biết chuyện đêm đó, nhưng nghe qua lời Lý Đan nói như vậy, đại khái cũng có thể đoán được chút ít, “Sao em không nói Tô tiểu thư hành động như vậy, vốn là rất tổn thương người khác chứ?”

“Đằng trước là vách núi, đằng sau là hồ sâu, anh bảo cô ấy phải lựa chọn thế nào?”

Tổng Các nhảy cảm phát giác ra chút manh mối, “Lời này của em có ý gì?”

“Anh tự mình đoán đi, nếu không phải là vì không thể trêu vào thế lực phía sau Chiêm Đông Kinh, tôi tin Lương Mạt cũng nhất định để mặc Chiêm Đông Kinh nổ chết đi, các người mạnh các người có quyền có thế, chúng tôi tự động đứng sang một bên được chưa?”

“Lý Đan, đừng nói như vậy.”

Lý Đan kích động đến viền mắt phỉm hồng, “Tôi bây giờ nhìn thấy anh cũng rất chán ghét!”

Tổng Các thấy cô là tích tụ hỏa khí không nhẹ, “Được, tôi không chọc giận em, tôi đi, đừng tức giận.”

“Đợi chút,” Lý Đan thấy Tổng Các định đi, “bỏ đi, chuyện này cũng không thể trách anh, là tâm tình tôi không tốt.”

Tổng Các tiến lên nắm chặt tay cô, “Không sao.”

Lý Đan giật mình rút tay lại, “Anh làm cái gì!”

Tổng Các cười cười, “Tôi đi tìm Kinh thiếu trước, em ở đây chờ tôi.”

“Hôm nay tôi rất bận.”

“Vậy tôi cũng sẽ chờ.”

Tổng Các trở lại phòng bao, Chiêm Đông Kinh thấy hắn một thân một mình tiến lên, “Người đâu?”

“Lý Đan nói Tô tiểu thư mấy ngày rồi không có tới Ngu Nhạc Thành, chắc là ở nhà.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, không nói hai lời đứng dậy, Tổng Các đi theo phía sau hắn, Chiêm Đông Kinh ra khỏi phòng bao, “Đừng theo tôi.”

“Ngài đi đâu?”

Chiêm Đông Kinh không trả lời, Tô Lương Mạt không đến Ngu Nhạc Thành nhất định là muốn tránh mặt hắn, quan hệ giữa hắn và cô cũng không vì tiếp xúc thân thể gần gũi mà kéo lại gần hơn, quả nhiên, trước mặt tình cảm, thân thể cùng trái tim là có thể tách rời.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 132: Hai người phụ nữ yêu thương nhất bắt tay.

127. Chương 132: Hai Người Phụ Nữ Yêu Thương Nhất Bất Tay

Chương 132: Hai người phụ nữ yêu thương nhất bất tay

Chiêm Đông Kinh lái xe đến chỗ Tô Lương Mạt ở, bảo vệ trước cổng ngăn lại không cho hấn vào.

Hấn không có xông vào, hôm nay là thứ tư, Tô Trạch chắc hấn vẫn đang lên lớp.

Tô Lương Mạt mặc bộ quần áo đơn giản lái xe ra ngoài buổi chiều, mấy ngày nay Tô Trạch đều là cô tự mình đưa đón, lúc trước bận rộn sòng bài với Ngu Nhạc Thành, luôn không có thời gian chăm sóc em trai thật tốt, mượn mấy ngày này vừa vặn có thể đền bù lại.

Tô Lương Mạt đi đến trường học, còn chưa có tan học, trước cổng lại có không ít phụ huynh đang chờ đón con.

Một cỗ xe thể thao màu đen ngênh ngang đỗ thẳng trước cổng, tư thái hiên ngang, Tô Lương Mạt không cần nhìn biển số cũng có thể nhận ra là xe của ai.

Hai mắt Chiêm Đông Kinh dán chặt vào kính chiếu hậu, quả nhiên là chặn được cô ở đây, hấn đẩy cửa xe ra, thẳng hướng Tô Lương Mạt mà đi tới.

Lông tơ khắp người cô gần như đều theo đó dựng thẳng lên, Chiêm Đông Kinh mỗi một bước tiến đến gần, trí nhớ đêm đó liền giống như sóng biển cuộn tới, khiến Tô Lương Mạt ngụp lặn trong nước biển mặn chát, ngay cả khí lực giữa giũa cũng không phát ra được.

“Em vì sao lại tránh tôi?”

Tô Lương Mạt hừ nhẹ một tiếng, “Tôi chỉ là ở nhà nghỉ ngơi, không phải trốn tránh ai cả.”

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy dấu vết nơi cần cổ cô còn chưa có tán đi hết, “Vậy em nói cho tôi biết, nếu tôi lại xuất hiện ở chỗ của em, em có thể thần nhiên đối mặt với tôi không?”

“Chiêm Đông Kinh, anh đừng quá coi trọng bản thân, nếu như tôi có thể, tôi nhất định cấm anh phải cách tôi thật xa, nhưng mà tôi không có quyền đó, anh muốn xuất hiện ở chỗ nào là chuyện của anh.”

Chiêm Đông Kinh thấy cô là quyết tâm.

Tô Lương Mạt nghe được tiếng chuông tan học vang lên, cô nâng bước chân đi về phía trước, Chiêm Đông Kinh thấy Tô Trạch chạy ra rất nhanh, Tô Lương Mạt hòa vào giữa đám người, Chiêm Đông Kinh bước nhanh lướt qua cô đi tới trước mặt Tô Trạch, Tô Trạch nhìn thấy hấn trên mặt thẳng bé rõ ràng hiển lộ hoảng sợ, nó gọi to một tiếng ‘chị’, nhanh chân chạy về phía Tô Lương Mạt.

Chiêm Đông Kinh khom người, một tay ôm lấy Tô Trạch, Tô Lương Mạt kinh ngạc không thôi, vài bước đuổi theo trước, Tô Trạch bị hù dọa bắt đầu khóc rống lên, hai tay cào cấu cổ áo Chiêm Đông Kinh, hấn mở cửa xe nhét Tô Trạch vào trong, Tô Lương Mạt nhào cả người tới trước lại bị cánh tay Chiêm Đông Kinh cản lại đẩy ra, “Em theo tôi đến đây.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy hấn đi về phía ghế lái, cô đưa tay mở cửa xe muốn ôm Tô Trạch xuống, nhưng dây an toàn bị mắc kẹt, không có cách nào mở ra, Chiêm Đông Kinh ngồi vào ghế lái xoay người ra phía sau gạt tay của cô, “Đi ra lái xe.”

Tô Lương Mạt liếc mắt thấy hấn phát động cơ, cô trở lại xe của mình trước, lái xe đi theo hấn.

Chiêm Đông Kinh một đường đi thẳng đến một nhà hàng ở trung tâm thành phố, Tô Trạch lúc này còn khóc nháo, lúc này cặp hai cái chân mập mạp rũ xuống không nói tiếng nào.

Chiêm Đông Kinh dừng hấn xe sau đó nhìn sang nó, “Tô Trạch muốn ăn gì, chú dẫn cháu đi ăn.”

“Hừ,” Tô Trạch ngẩng mặt lên, “bại hoại, thả tôi đi xuống, chú lại khi dễ chị, tôi sẽ không bỏ qua cho chú.”

“Cháu ngược lại làm thế nào không bỏ qua cho tôi?” Chiêm Đông Kinh thiếu chút nữa thì quên, tiểu gia hỏa này còn có hàm răng miệng lưỡi bén nhọn.

Tô Lương Mạt dừng xe lại chạy đuổi lên phía trước, cô mở cửa xe rồi cởi dây an toàn cho Tô Trạch ôm chặt nó trong tay, Chiêm Đông Kinh xuống xe, “Đi vào ăn cơm.”

“Đừng có quần lấy tôi,” Tô Lương Mạt đột nhiên tăng cao âm lượng, sắc mặt cô trắng bệch, trên mặt không che dấu hết được tức giận, “Chiêm Đông Kinh, không phải anh là nói một lần trả đủ cho tôi sao? Hơn nữa, có trả hay không cũng như nhau, đây cũng là anh nói, nếu đã như vậy tôi không muốn có một chút dính dáng nào với anh, anh đừng đến làm phiền tôi, đừng đến làm phiền tôi nữa anh có nghe không?”

Tô Lương Mạt tức giận hét lên, người đi ngang qua bên cạnh không khỏi chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chiêm Đông Kinh từ khi nào thì bị người ra ghét bỏ mắng chửi như vậy chứ, lúc này sắc mặt đầy nghiêm trọng.

Tô Lương Mạt nhìn thấy vẻ mặt hẩn như vậy, vẫn không quên thêm dầu vào lửa nói tiếp, “Phải, anh có quyền thế, có thể cưỡng bức tôi, cho dù tôi là trốn đến chân trời góc bể cũng trốn không thoát, tôi vốn dĩ là hận anh, trải qua đêm đó tôi chán ghét anh, anh có biết chán ghét là loại tâm thái thế nào không? Chính là ngay cả một cái liếc mắt cũng không muốn nhìn phải, một câu nói cũng không muốn nghe tới, hối hận vì đã gặp gỡ người như anh, càng hối hận đã từng yêu anh, hối hận nhất là lúc trước tại sao tôi lại bước vào trong thế giới của anh.”

Tô Trạch vòng hai tay ôm cổ Tô Lương Mạt, có mấy lời nó nghe không hiểu, chỉ là mở to hai mắt hoảng sợ nhìn Chiêm Đông Kinh.

Trẻ con chắc chắn sẽ không gạt người, thích là thích, ghét chính là ghét.

Mà hôm nay một cặp chị em, ánh mắt nhìn về phía hẩn rõ ràng bao hàm cả trách cứ cùng căm phẫn, Chiêm Đông Kinh giống như bị cuốn vào giữa một xoáy nước sâu, đôi con ngươi Tô Trạch đen bóng gắt gao nhìn hẩn chòng chọc, môi cũng bị cắn chặt, nếu như hẩn dám bước lên trước, khẳng định lại muốn giống như lần trước hung hăng cắn hẩn mấy cái.

Trời nắng gay gắt, hẩn đứng nguyên một chỗ có loại ảo giác như rơi vào hầm băng.

Tô Lương Mạt thật sự là đem tất cả những lời nên nói không nên nói toàn bộ nói hết một lần, nếu như nói lúc trước không thể, vậy thì trải qua một đêm đó, lại càng không thể nào rồi.

“Tô Trạch, chúng ta đi.” Cô ôm lấy Tô Trạch xoay người đi về phía xe của mình.

Chiêm Đông Kinh nhìn bóng lưng trống vắng của cô, hẩn cũng ý thức được chuyện đêm hôm đó đem khoảng cách giữa bọn họ kéo ra xa nhất, nhưng hẩn lúc đó cũng không phải chỉ là xúc động mà thôi, hẩn nghiêng người tựa hướng cửa xe, cái loại tuyệt vọng không thể văn hồi đó không phải bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được, nếu như hẩn không cần Tô Lương Mạt nữa, Chiêm Đông Kinh cảm thấy ngay cả một chút hy vọng cuối cùng hẩn cũng không cách nào nắm chặt.

Vẫn cứ như vậy thì sau này, chờ đợi hẩn vẫn là vực sâu.

Tô Lương Mạt đặt Tô Trạch vào trong xe, phát động cơ rồi đi.

Tô Trạch dè dặt mở miệng, “Chị, chị có thể không để ý cái bái hoại kia, nhưng thức ăn trong nhà hàng đó rất ngon, sao chị lại đưa em đi a, chúng ta vẫn có thể lên vào trong đó, vừa ăn vừa làm chú ấy thềm chết.”

Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, “Nhìn thấy chú ta em còn nuốt trôi à?”

“Vì sao không nuốt trôi chứ chú ấy cũng không phải là ruồi nhặng.”

Tô Lương Mạt đưa tay xoa đầu Tô Trạch, “Tô Trạch, em nhớ ba mẹ không?”

Ánh mắt của cô rơi xuống đường đi đằng trước, một hồi lâu không đợi được Tô Trạch đáp lời, vừa nghiêng đầu lại thấy thằng bé cúi gằm mặt, hai vai không ngừng co rúm, “Chị, ba không còn nữa, mẹ ở đâu vậy? Em rất rất nhớ ba mẹ.”

Cảm xúc của Tô Lương Mạt cũng bị nó lay sang, tâm tình cô thêm nặng nề, “Yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ trở về.”

“Vậy ba thì sao, ba còn có thể trở về không?”

Tô Lương Mạt nắm thật chặt tay lái, thế giới của người lớn Tô Trạch còn chưa hiểu được, Tô Lương Mạt thả chậm tốc độ xe, “Nhà hàng thịt nướng ở phía trước Tô Trạch còn nhớ không?”

Tiểu tử dựa vào cửa sổ xe hai mắt trông ngóng nhìn ta ngoài, “Em đã lâu không có tới đây ăn, chị, lần trước chị nói muốn dẫn em tới, em đợi đến hôm nay cũng chưa nghe thấy mùi thịt.”

Tô Lương Mạt cười cười lái vào bãi đậu xe, “Được, hôm nay để em ăn thưởng thức mùi thịt thật thịnh soạn.”

Ngày hôm sau cô liền đến Ngu Nhạc Thành, Lý Đan là muốn để Tô Lương Mạt nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, nhưng mà Ngu Nhạc Thành mới khai trương không lâu, Tô Lương Mạt cũng sợ gánh nặng này đè lên người Lý Đan, một mình cô ấy sẽ chịu không nổi.

Lý Đan thấy tinh thần cô vẫn ổn, cũng yên lòng.

Mười một giờ tối là thời điểm làm ăn náo nhiệt, Tô Lương Mạt với Lý Đan đang bận, chợt thấy Lý Tư từ đằng xa chạy đến, “Không xong rồi không xong rồi.”

Lý Đan bỏ rơi động tác trong tay, “Xảy ra chuyện gì, vội vội vàng vàng?”

“Cảnh sát đến.”

Lý Đan lơ đãng, “Vậy cũng không cần gấp gáp như thế, chúng ta mở Ngu Nhạc Thành, người ta đến kiểm tra đột ngột cũng là chuyện bình thường.”

“Em cảm thấy rất nguy hiểm, mấy cảnh sát kia đi vào liền mở miệng nói muốn gặp chị Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, “Người đâu?”

Đang nói, liền nhìn thấy vài tên cảnh sát đang hướng phía này mà đến.

Dẫn đầu là một khuôn mặt lạ lẫm, lần trước đến vẫn là Vệ Tắc dẫn đội, Tô Lương Mạt đi ra khu nghỉ ngơi, “Xin hỏi, có chuyện gì không?”

“Chúng tôi nhận được đề báo, ở đây có người sử dụng, buôn bán ma túy.”

“Không thể nào,” Sắc mặt Tô Lương Mạt nghiêm trọng, “những thứ này ở Ngu Nhạc Thành là bị cấm rõ ràng.”

“Vậy thì mời cô đi theo chúng tôi một chuyến, xem thử là có người báo án giả hay là các cô muốn giấu giếm.” Cảnh sát dẫn đầu nói xong, đi thẳng lên phía trước.

Tô Lương Mạt thấy hần nói nói chuyện bài bản đằng hoàng, hơn nữa căn phòng cụ thể kia ở đâu cũng biết, trong lòng cô không khỏi lo lắng, những nơi thế này trước giờ vốn loạn, cho dù cô đã dặn dò Thụy bảo cô ấy theo dõi sát sao, thế nhưng không loại trừ khả năng sẽ có cá lọt lưới.

Một đám người đi đến trước phòng bao, cảnh sát tiến lên muốn mở cửa, lại phát hiện bị khóa trái.

Tô Lương Mạt liếc nhìn căn phòng, “Lý Đan, đi lấy chìa khóa.”

“Không cần.” Cảnh sát sợ các cô kéo dài thời gian, “Hai người các cậu phá cửa đi.”

Tô Lương Mạt còn chưa kịp ngăn cản, hai người đàn ông cao lớn tiến lên nhất nhất dùng sức, thuận thực đập cửa bật mở.

Tô Lương Mạt mượn ánh đèn nhìn thấy từng vòng khói trắng lượn lơ tràn ngập, sắc mặt Lý Đan ngưng trọng đưa tay che mũi, vài tên cảnh sát xông vào, Tô Lương Mạt đem toàn bộ đèn lớn bên trong mở lên, thấy ngoại trừ hai tên đàn ông trung niên đang hít nhả khói trắng, còn có một nhân viên phục vụ.

Ba người rõ ràng không có ngờ cảnh sát sẽ đến, lúc kịp phản ứng liền chạy tán loạn, bị cảnh sát đè lên ghế sofa.

Cảnh sát dẫn đầu cho người lục soát, lại có hai người khác tiến lên, đem thứ trên bàn trà lật lật xem qua một lần, thấy không có gì cả, liền đi lục soát ghế sofa.

Một người trong đó nhét tay vào trong ghế sofa cách tầng, “Tìm được rồi.”

Tô Lương Mạt thấy trong tay người đàn ông cầm lấy vài gói bột màu trắng, Lý Đan dè dặt đưa mắt nhìn Tô Lương Mạt, cảnh sát tiếp nhận sau đó hướng phía Tô Lương Mạt giờ giờ, “Đây là cái gì?”

“Tôi không biết.”

“Cô không biết?” Người đàn ông xé miệng túi, Tô Lương Mạt đã ý thức thấy chuyện không ổn, “Đây là ma túy, cũng là ở chỗ của cô lục soát ra, cô nói với tôi cô không biết?”

Cảnh sát áp giữ hai tên đàn ông trung niên kéo người chúng lên, “Nói, đồ làm sao mà có?”

“Không, không dính dáng tới chúng tôi, tôi thật đến uống rượu, là người phục vụ kia nói cô ta có hàng tốt, giá lại rẻ...”

Ánh mắt Tô Lương Mạt với Lý Đan không khỏi hướng sang người nhân viên phục vụ kia.

Cảnh sát tiến lên, mở thứ trong tay ra, “Từ đâu lấy được?”

“Tôi, tôi cũng là theo người khác lấy được.”

Lý Đan tiến lên mắng, “Ai cho cô mang thứ đó vào đây, cô không biết Ngu Nhạc Thành không thể có mấy chuyện này sao? Quý cử dạy các người lúc vào đây quên hết rồi phải không?”

Nhân viên phục vụ ngẩng đầu, hai mắt đối diện Tô Lương Mạt, khóe miệng đột nhiên kéo lên cười quái dị, “Tôi không biết, không có ai từng nói qua với tôi, bà chủ Tô rõ ràng đã nói chỉ cần không quá trắng trợn, thứ này là có thể mang vào, đến lúc đó lợi nhuận đạt được chia nửa với Ngu Nhạc Thành.”

Lý Đan nghe vậy, hung hăng tát một cái, “Tôi cho cô nói bậy!”

Cảnh sát hướng phía bà vai Lý Đan đẩy ra, “Còn làm cản nữa tôi liền kiện cô cản trở thi hành công vụ.”

Tô Lương Mạt tiến lên kéo Lý Đan lại, hướng cô lắc lắc đầu.

Cảnh sát thu thập đồ lại, nói với Tô Lương Mạt, “Đi thôi, theo chúng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến.”

Lý Đan trở mắt nhìn Tô Lương Mạt bị đưa đi, nhưng mà không có cách nào làm khác được.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Tô Lương Mạt mới biết được Vệ Tắc gần đây đang phụ trách một vụ án lớn, đã đi Hồ Bắc, nhất thời cũng không về được.

Bây giờ cảnh sát nhận định, nói là nhân chứng vật chứng đều có, thậm chí còn muốn đem tội danh buôn bán ma túy kéo lên trên người cô, nói là một nhân viên phục vụ nếu không phải do cô bày mưu tính kế, lấy ma túy ở đâu ra?

Tô Lương Mạt tất nhiên là tuyệt đối không nhận tội, Lý Đan bên ngoài cũng gấp muốn chết, Lý Đan nghĩ đến trước tiên không phải là Lưu Giản, mà là Tống Các.

Hai người hẹn nhau trong quán cà phê, Lý Đan đến sớm hơn Tống Các, Tống Các trên đường đến đây liền biết là chuyện gì, hần đi vào quán cà phê ngồi xuống đối diện với Lý Đan, “Sao vậy?”

“Anh nghĩ cách cứu Lương Mạt đi.”

“Mở mấy nơi vui chơi tiêu khiển sợ nhất là chuyện như vậy, nhiều người nhiều miệng ai cũng nói không chính xác, em nói lại cho tôi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lý Đan đem chuyện phát sinh tối hôm đó kể rõ mười mười cho Tống Các, Tống Các nghe xong, sắc mặt càng phát ra nghiêm trọng, “Nếu nhân viên phục vụ đã một mực chắc chắn chuyện này có liên quan đến Tô tiểu thư, vậy thì khó giải quyết rồi, huống hồ cạnh tranh trong nghề này khốc liệt như vậy, Ngu Nhạc

Thành của các em gần đây từng bậc từng bậc nhảy lên tốc độ cũng rất mãnh liệt, khó tránh khỏi bị người khác ám toán.”

“Vậy bây giờ nên làm gì đây?” Lý Đan gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Thật ra em cũng không cần quá lo lắng, chuyện này tôi đã biết, vậy thì Kinh thiếu khăng định cũng biết, ngài ấy sẽ không ngồi nhìn không quản.”

“Chiêm Đông Kinh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Đan suy sụp.

Tổng Các nhìn bộ dáng này của cô cảm thấy buồn cười, “Sao vậy?”

“Tôi không muốn tìm anh ta nhờ giúp đỡ.”

“Không cần em tìm, em đương nhiên không biết, Kinh thiếu sẽ thay Tô tiểu thư giải vây.”

Lý Đan không nói lời nào, Tổng Các nhìn cô, đuổi tay nắm chặt tay cô, “Đừng lo lắng.”

Lý Đan nhịn không được cả mặt đỏ ửng, dùng sức rút tay lại, Tổng Các lại càng nắm càng chặt thêm, “Chuyện của hai người bọn họ, em đừng làm liên lụy đến trên người chúng ta, tôi chưa từng làm tổn thương em.”

“Ai thành ‘chúng ta’ với anh rồi chứ?” Lý Đan thấy tránh không được, cũng đành thôi, chỉ có thể mặc Tổng Các nắm tay, chỉ là hai mắt cũng không dám nhìn vào mắt hắn, nhìn sang trái rồi ngó sang phải, chính là không dám rơi xuống mặt Tổng Các.

“Lý Đan, chúng ta qua lại đi.”

“Anh nói cái gì vậy!” Hai tay Lý Đan bị lòng bao tay Tổng Các bao trọn, nóng đến độ bên trong toàn là mồ hôi, “Bây giờ Lương Mạt còn không biết như thế nào, anh nói với tôi những lời này...”

“Nếu Tô tiểu thư có thể bình an ra ngoài, em liền đồng ý với tôi chứ.”

Lý Đan thấy không đúng, “Vừa rồi anh nói Chiêm Đông Kinh sẽ xử lý, vậy nhất định Lương Mạt cũng sẽ không có việc gì.”

“Phải,” Tổng Các sấn tới trước, “cho nên tôi nói, em cũng nhất định phải đồng ý với tôi.”

Lý Đan lần đầu được người ta thổ lộ như vậy, còn giữ chặt tay của cô, cô luống cuống, “Tôi ghét Chiêm Đông Kinh.”

“Đây cũng không phải là Kinh thiếu muốn qua lại với em, em ghét ngài ấy cũng đừng kéo theo tôi vào chứ.” Lý do này nghe vào rõ là khiên cưỡng nhất.

Lý Đan muốn rút tay lại, nhưng Tổng Các bất luận thế nào cũng không chịu bỏ ra, “Em nói, có phải lý do này không.”

Lý Đan da mặt mỏng, “Anh không buông ra thì tôi không đồng ý với anh.”

Tổng Các nghe nói, vội vàng nói lỏng tay, “Được được, em yên tâm, Tô tiểu thư ra ngoài rồi tôi lập tức tới tìm em.”

“Không cần, tôi không muốn tất cả mọi người đều biết,” Lý Đan thu hai tay lại rồi để lên trên đầu gối, ngẩng đầu lên trừng mắt với hắn, “huống hồ chuyện còn chưa có chắc chắn đâu đấy.”

Tổng Các tâm tình vui vẻ, “Chờ Kinh thiếu bên kia có tin tức, tôi sẽ mau chóng nói cho em biết.”

Tô Lương Mạt ngay đêm ngày hôm sau liền được thả ra ngoài, lý do là chứng cứ không đủ, cảnh sát bắt cô về sau đó cũng chỉ là cảnh cáo cô đôi ba câu, chuyện này cũng liền không giải quyết được gì.

Cô trở lại Ngu Nhạc thành, cũng từ miệng Lý Đan biết được thay cô giải vây chắc hẳn là Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt nghỉ ngơi một lúc, một cú điện thoại gọi tới di động của cô.

Cô tận lực ổn định tâm trạng, dặn dò Lý Đan vài câu rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

Đi đến địa điểm đã hẹn trước với đối phương, Tô Lương Mạt vào phòng bao, một mình Mạc Thanh ngồi trước bàn, bà ta đã gọi xong một bàn tràn đầy thức ăn, thấy Tô Lương Mạt tới, bà ta nhiệt tình vẫy tay, “Nào, Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt hận không thể xé rách lớp da người đối trá này ra.

“Bữa cơm này là vì cô đặc biệt chuẩn bị.”

“Bác cũng không sợ Chiêm Đông Kinh phái người đi theo?”

Mạc Thanh cười cười lắc đầu, “Cho dù có người theo đến đây thì thế nào, tôi với cô cùng lắm là ăn bữa cơm mà thôi, tôi cũng không làm gì cả.”

Tô Lương Mạt ngồi xuống đối diện Mạc Thanh, “Chuyện Ngu Nhạc Thành của tôi, là bác cho người làm đúng chứ?”

Mạc Thanh cũng không phủ nhận, “Lần trước vốn dĩ là cơ hội tốt như vậy, được việc chính là cô, hồng việc cũng là cô, tôi đây là cho cô chút cảnh cáo, cũng không có gây ra chuyện gì lớn, chỗ đó của cô vàng thau lẫn lộn, nói không chừng ngày nào đó còn có thể phát sinh án mạng.”

Tô Lương Mạt nhin xuống một hơi, “Tôi không đụng chạm người khác, là muốn an toàn kiếm cơm.”

“Lương Mạt, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, lần này là Đông Kinh giải vây cho cô, cũng là tôi lường trước rồi, nhưng cô nên biết, cô xảy ra chuyện một lần, nó giúp cô, vậy nếu là mười lần một trăm lần thì sao đây? Lần này cô có thể xem như nó xen vào chuyện người khác, không cần nhớ cái ân tình này, nhưng mà dần dà, nó năm lần bảy lượt khác giúp cô, đó chính là cô mắc nợ nó, cô không hy vọng như vậy phải không?”

“Tôi chỉ là không hiểu nổi, các người không phải mẹ con sao? Bác vì cái gì nhất định đưa anh ta vào chỗ chết?” Tô Lương Mạt nhớ đến cái cơ lúc trước của Mạc Thanh, không khỏi tức cười.

Mạc Thanh nghe vậy, thần sắc khê biến đổi, “Những cái này cô không cần biết.”

“Bác không sợ tôi nói với anh ta?”

Mạc Thanh mỉm cười, “Tôi thấy cô nên hỏi thử ba mẹ cô xem, bọn họ có đồng ý cô làm như vậy hay không.”

Sống lưng Tô Lương Mạt nháy mắt liên lạnh toát, “Rốt cuộc ba mẹ tôi ở đâu?”

“Đừng nóng vội, tôi hôm nay chính là đến cho cô gặp bọn họ.”

Mạc Thanh lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, mở máy rồi đưa cho Tô Lương Mạt.

Cô không nói hai lời nhận lấy, bên trong có một đoạn video, cho dù màn hình rất nhỏ, nhưng Tô Lương Mạt vẫn là nhìn thấy được Tô Khang rõ ràng, bối cảnh là một biệt thự phong cách Châu Âu kiểu nhỏ, Tô Khang ngồi ở trước cái bàn màu trắng, bên cạnh phía sau đứng đầy hộ vệ, Tống Tử Căng ngồi bên tay phải, Tô Lương Mạt không nhận được hốc mắt ướt át.

Cô nghe thấy Tô Khang mở miệng nói, “Lương Mạt, chuyện hai năm trước, ba xin lỗi, đến tình cảnh như vậy ba cũng không thể trở về,” Tô Khang nói xong câu đó, liếc nhìn ra đằng sau, “ba và mẹ con đều rất khỏe, hai năm qua cũng là Mạc Thanh sắp xếp chỗ ở cho ba mẹ, Lương Mạt, chăm sóc Tô Trạch thật tốt...”

Tống Tử Căng ngồi bên cạnh đột nhiên bổ nhào tới, “Lương Mạt!”

Video đột nhiên khê tắc lư, sau đó liền hiện ra đã phát hình xong, Mạc Thanh lấy điện thoại di động lại, nhấn phím xóa, bà ta cười nhẹ nhàng nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Nghe thấy chưa? Lời này là chính miệng ba cô nói, là tôi chiếu cố ba mẹ cô hai năm, cô không nên báo đáp tôi cái gì đó sao?”

Tô Lương Mạt biết rõ còn cổ hủ, “Bác muốn tôi làm gì?”

“Được, tôi cũng không gạt cô, chuyện tôi muốn làm, lần trước đã bảo cô làm qua rồi.”

Tô Lương Mạt nhìn Mạc Thanh gấp thức ăn cho cô, “Tôi muốn biết, khi nào tôi có thể gặp ba mẹ tôi.”

“Chuyện này thì, cô muốn gặp, đương nhiên có thể gặp bất cứ lúc nào, nhưng mà gần đây chắc hẳn cô rất bận, chờ khi nào nhàn rỗi, tôi sẽ sắp xếp.”

Thức ăn trên bàn Tô Lương Mạt một mực không động.

Mạc Thanh ngồi thẳng ngay cạnh Tô Lương Mạt, bà ta nghiêng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt Tô Lương Mạt, mặc dù cô còn trẻ tuổi, nhưng trong mắt vẫn luôn có loại thâm trầm ngay cả Mạc Thanh cũng nhìn không rõ, càng đoán càng không thấy được rốt cuộc trong lòng Tô Lương Mạt đang nghĩ cái gì, “Kỳ thật đêm đó đã phát sinh chuyện gì, tôi cũng biết.”

Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt bà ta, trong mắt có đề phòng cùng khó tin, “Bác ở ngoài cửa?”

“Hôm đó Đông Kinh rút hết tất cả hộ vệ trên tầng hai, tôi cũng là không yên tâm, cho nên mới lên trên xem thử, tôi biết cô không tình nguyện, nó cũng có thể đối với cô như vậy rồi, cô còn gì mà lưu luyến không chịu hạ thủ, một người đàn ông nếu như thực sự yêu một cô gái, nói gì chẳng nữa cũng sẽ không dùng thủ đoạn sức mạnh. Chính là vì không quan tâm, cho nên bất chấp ý nguyện của cô, đau khổ hai năm tù tội cô còn chưa có nếm đủ sao? Phương thức chung đụng với nó tốt nhất, chính là bắt đầu từ nay không còn vướng mắc nữa, cô phải hiểu, giữa người với người, cho dù có sinh sống ở hai nơi khác nhau, vĩnh viễn cũng không có cách nào làm được một phần nhỏ những gì tôi nói với cô đây.”

Tô Lương Mạt phảng phất như bị người ta bóp chặt cổ uy hiếp không có lối thoát.

Không phải là vì cái gì khác, mà là nghĩ đến một người mẹ có thể đối với con trai mình ra tay như vậy, trên đời này còn có cái gì đáng để tin tưởng nữa?

Thấy cô không nói lời nào, Mạc Thanh liền thuyết phục tiếp, “Một người đàn ông muốn đưa cô vào chỗ chết, với một người nuôi cha mẹ cô, cô chọn bên nào?”

Trống ngực Tô Lương Mạt đập liên hồi, cô hoàn hồn, trong lời nói hiển lộ lạnh lùng cực điểm, “Tôi tất nhiên là chọn ba mẹ tôi.”

Mạc Thanh hài lòng gật gật đầu.

“Bác nói đi, khi nào thì ra tay lần nữa?”

Mạc Thanh ngược lại rót cho cô ly rượu, “Không vội, tính tình của Đông Kinh tôi hiểu rõ nhất, sau chuyện này nhất thời sợ là khó tìm được cơ hội, chúng ta phải từ từ.”

Trong lòng cô âm thầm cười lạnh, hai mươi mấy năm cũng chờ qua được rồi, chỉ kém một kích cuối cùng, bà ta còn sợ chờ sao?

Mạc Thanh ẩn nhẫn đến giờ, chưa từng biểu lộ ra, Tô Lương Mạt nghĩ không ra được, Chiêm Đông Kinh tất nhiên cũng sẽ không ngờ tới.

“Nhưng bác vì cái gì hết lần này đến lần khác muốn tìm tôi, Đường Khả không phải càng có cơ hội ra tay hơn sao?”

“Cô ta? Cô ta chỉ là cái gổi thêu hoa không có đầu óc, nếu tôi lộ ra với cô ta một câu, vậy so với tìm chết có gì khác nhau?” Mạc Thanh cười cười, “Có câu tôi nhất định phải nhắc nhở cô, chỉ có đến gần nó mới có thể có cơ hội ra tay.”

Tô Lương Mạt đến lúc rời đi vẫn một mực không động đũa, cô làm gì nuốt trôi được.

Lái xe trở lại Ngu Nhạc Thành, Lý Đan nhìn ra được cô không yên lòng, Tô Lương Mạt tránh né nói không có việc gì, chuyện này cô không muốn kéo Lý Đan liên lụy vào, cô ấy biết càng ít đối với cô càng tốt.

Không ngoài dự liệu, đêm đó Chiêm Đông Kinh lại tới, Tô Lương Mạt nhìn sổ sách trong tay, Tổng Các mở một phòng bao lại thấy Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài, người đàn ông đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Ra ngoài lúc nào vậy?”

Nơi cổ họng Tô Lương Mạt phảng phất như bị một nhúm bông gòn chặn lại, cô vốn là không muốn nói chuyện, nhưng việc đã đến nước này, làm gì còn cho cô quyền lựa chọn.

Cô miễn cưỡng khẽ mở miệng, “Hơn năm giờ.”

Đối với câu trả lời của cô, Chiêm Đông Kinh đã cảm thấy khó có được, cây bút trong tay Tô Lương Mạt dùng sức vạch lên trên tờ giấy, lúc hai người giằng co được vài ba phút, cô tối nghĩa mở miệng, “Cảm ơn anh.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 133: Cho anh ta hy vọng, bắt đầu thêm lần nữa.

128. Chương 133: Cho Anh Ta Hy Vọng, Bắt Đầu Thêm Lần Nữa

Chương 133: Cho anh ta hy vọng, bắt đầu thêm lần nữa

Chiêm Đông Kinh còn tưởng rằng chính mình đã nghe lầm.

Tô Lương Mạt thả cây bút xuống, trong lòng dân lên một loại vô lực, cô nghĩ muốn miễn cưỡng gượng cười, nhưng khóe miệng cứng nhắc không có cách nào kéo lên được.

Cô biết Mạc Thanh nói không sai, nếu muốn ra tay chỉ có thể lại gần Chiêm Đông Kinh, nhưng trong lòng đều đang bài xích, phải như thế nào mới có thể hành động một cách tự nhiên nhất mà sẽ không bị người khác nhìn thấu.

“Sau này cẩn thận một chút, gặp phải loại chuyện như vậy bảo Lý Đan đến tìm tôi.”

Bàn tay Tô Lương Mạt rơi trên bắp đùi nắm chặt, “Được.”

Chiêm Đông Kinh nhìn nhìn Tô Lương Mạt, cô chống lại tầm mắt hần, trong đáy mắt không có cảm hận cùng xa cách hần từng thấy, khóe mắt đầu mày cô nhu hòa, làm Chiêm Đông Kinh có loại ảo giác đột nhiên trở lại thời gian trước đây.

Tô Lương Mạt nhìn đến xuất thần, chợt nghe ở đằng xa có một hồi âm thanh.

“Lương Mạt, Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt giật mình, tưởng rằng lại xảy ra chuyện gì.

Thụy với Lý Tư hai người từ đầu hành lang bên kia chạy tới, đều mang giày cao gót, lại chạy cực nhanh, Tô Lương Mạt đứng bật dậy, “Xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Chiêm Đông Kinh không khỏi cau đỉnh chân mày lên, Tô Lương Mạt đổi sắc mặt, “Sao vậy? Từ từ nói.”

“Bọn, bọn họ...” Lý Tư chỉ ra sau lưng, “Hai người bọn họ từ khi nào lại đi cùng với nhau?”

Tô Lương Mạt theo hướng Lý Tư chỉ nhìn lại, thấy Tống Các lôi kéo Lý Đan đang từ chỗ gần đó đi tới, cô nhìn nhìn, mặc dù từng có dự cảm, nhưng thật không ngờ tới hai người họ sẽ ở cùng một chỗ.

Lý Đan tất nhiên là không có quen ở trước mặt nhiều người như vậy bị kéo tay, vừa đi vừa giãy giụa, Tống Các lại nắm chặt không chịu bỏ ra, hai người cứ như vậy đi tới trước mặt mọi người, Lý Tư tiến lên huých bả vai Lý Đan một cái, “Chị được lắm, gạt em gạt lâu như vậy.”

“Chị không có gạt em.” Lý Đan bật thốt lên.

“Còn nói không có, anh rẽ người ta cũng đã tìm đến cửa rồi, có phải là đợi ôm thêm một đứa nhỏ đến đây mới định nói cho bọn em biết?”

Lý Đan vùng vẫy tránh tay ra, “Nói bậy bạ gì vậy, chị với anh ta không có quan hệ gì cả.”

Tống Các thấy Chiêm Đông Kinh ở đây, tiến lên gọi một tiếng ‘Kính thiếu’.

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh lưỡng lự giữa hai người, “Chuyện khi nào?”

“Cũng chính là ngày hôm nay.”

“Hôm nay?”

Lý Đan đỏ mặt đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt, Tống Các liền đem trọn chân tướng mọi chuyện nói cho bọn họ nghe, “Lúc ấy chúng tôi đánh cuộc, nếu Tô tiểu thư có thể bình an ra ngoài, chúng tôi liền ở bên nhau.”

Lý Đan chen vào nói, “Anh rõ ràng là biết Lương Mạt sẽ không có việc gì, tôi lúc đó căn bản không có nghĩ nhiều mới đồng ý với anh.”

Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, lần trước Lý Đan cố ý muốn cùng cô đi ra ngoài, sau đó Tô Lương Mạt nhìn thấy cô ấy với Tống Các, khi đó cô liền có một ý nghĩ, không ngờ rằng chuyện lại tiến triển nhanh như vậy, “Cậu giấu giếm cũng đủ giỏi, hôm nay cứ như vậy đánh bọn mình trở tay không kịp.”

Mặt Lý Đan vẫn đỏ lựng lên, dè dặt liếc nhìn Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, nếu như cậu không vui, mình sẽ không qua lại với anh ta.”

Trái tim Tống Các vốn là vừa được hâm nóng lên lúc này phảng phất như bị móc ra ném vào hầm băng, vừa đau lại vừa vội, hẩn thỉu nhìn Chiêm Đông Kinh, lại nhìn sang Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư, chuyện trước kia cô cũng đừng so đo, Kinh thiếu sau này nhất định cũng sẽ không đối xử không tốt với cô, cô cũng đừng giận chó đánh mèo đánh lên trên người tôi.”

“Tôi đây là giận chó đánh mèo sao? Tống Các, anh ở sau lưng tôi đã từng làm ra chuyện gì từng nói những lời nào, tôi đều rất rõ ràng.”

Lý Đan vừa nghe, đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt đứng đó, sắc mặt cô ảm đạm, tầm mắt cũng theo đó rơi xuống mặt đất.

Lý Tư với Thụy hai mặt nhìn nhau, các cô cũng biết Tô Lương Mạt hận Chiêm Đông Kinh, lúc mới biết được tin tức này cũng toát mồ hôi thay Lý Đan, không ngờ tới một cửa ải này của Tô Lương Mạt thật sự là khó qua.

Hai người cũng không dám mở miệng, Tống Các hướng tầm mắt lên mặt Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư, tôi đối với Lý Đan là chân thành.”

Tô Lương Mạt hòa hoãn thần sắc, thấy Lý Đan ở bên cạnh gấp đến độ xoay vòng, cũng không nên trêu chọc bọn họ nữa, “Chuyện yêu đương là chuyện giữa hai người với nhau, chỉ cần hai người cảm thấy thích hợp ở bên nhau là được rồi, Lý Đan, không cần vì mình mà cả nể cái gì hết.”

Thụy dùng cánh tay huých huých Lý Tư.

Lý Tư ngẫm hiểu, tiến lên ôm cổ Lý Đan, “Được a, em bị chị thông đồng với người ta không nói cho em biết.”

Lý Đan tâm tình vốn đang khàn trương vung tay một cái, cô đẩy tay Lý Tư ra, “Vương vù chết chị, nói khó nghe như vậy, ai thông đồng chứ?”

“Chính là hai người, lúc trước cũng không báo hiệu một chút nào a.”

Tống Các tiến lên giữ chặt tay Lý Đan, “Chúng tôi là sớm đã có cảm giác, chỉ là hôm nay mới ở một chỗ cạnh nhau mà thôi.”

Lý Đan cũng chưa từng phát hiện ra, thì ra là da mặt Tống Các dày như vậy.

Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh cũng không nói gì, Lý Tư giữ chặt cánh tay Lý Đan, “Em mặc kệ, trước kia đã nói rồi, ai có bạn trai phải mời mấy người chúng ta ăn tôm hùm, chị chưa quên chứ?”

“Chưa quên,” Lý Đan bị quấy đến hết cách, “hôm nào có thời gian mời mọi người.”

“Không được, chị muốn trốn nợ phải không?”

Tống Các nghe nói, cơ hội tốt như vậy đương nhiên phải nhanh chóng nắm lấy, “Tôi mời tôi mời, bây giờ có thể bớt chút thời gian không?”

“Đương nhiên,” Thụy hô một tiếng, “Ngu Nhạc Thành có rất nhiều người, cũng không thua mấy người chúng tôi.”

“Vậy được, địa điểm tùy các cô chọn.”

Lý Đan kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Đi cùng đi.”

“Mình thì khỏi, các cậu đi đi.”

“Nếu cô không đi, Lý Đan nhất định sẽ giết tôi không chừng,” Tống Các nói chen vào, “đi đi, cũng để tôi vì chuyện trước kia nói tiếng thứ lỗi với cô, bắt quá chỉ là một bữa cơm.”

Lý Tư ở bên cạnh cũng khuyến khích, “Đúng vậy đúng vậy, đây chính là chứng nhân mối tình đầu của chị em đó.”

Lý Đan một cước đá qua, “Thật nhiều chuyện.”

Tô Lương Mạt khê cười, “Vậy thì đi thôi.”

Tống Các mời cơm, nói sao cũng phải mời Chiêm Đông Kinh, một đám người cùng nhau đi ra ngoài, Tống Các cười hì hì đi bên cạnh Lý Đan, “Tôi còn là mối tình đầu của em?”

Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt đi cuối cùng, nhìn thấy đôi vợ chồng son gần bên cạnh, Chiêm Đông Kinh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Trước kia bảo Tống Các cũng tìm một người phụ nữ, vẫn nói còn chưa tới lúc, không ngờ lại âm thầm thích Lý Đan.”

Phía sau chỉ có hai người họ, lời này tất nhiên là nói với Tô Lương Mạt, chẳng qua là cô làm như không nghe thấy.

Đoàn người đi ra ngoài, Tống Các sắp xếp xe rồi, đám Lý Tư cũng là lười lái xe, liền nghe theo ý Tống Các, tài xế lái xe của Chiêm Đông Kinh đến trước cửa Ngu Nhạc Thành, Chiêm Đông Kinh đi xuống, mở cửa xe, Tô Lương Mạt do dự một chút, cuối cùng vẫn khom lưng ngồi xuống.

Trên đường đi, hai người vẫn gần như không lên tiếng.

Thụy với Lý Tư thực biết chọn địa điểm, lái xe chừng nửa tiếng đồng hồ mới đến nơi, Tô Lương Mạt đi xuống, ngẩng đầu lên, không khỏi thất thần.

Cô cũng đến hai năm rồi chưa tới đây, trước kia có lần đi cùng Chiêm Đông Kinh, hôm ấy ở đây là nổi danh khắp cả nước, cả Ngự Châu cũng chỉ có một nhà hàng như vậy.

Tô Lương Mạt đi theo đám người vào trong, Tống Các cho người ghép một cái bàn thật dài, cùng góp vui náo nhiệt, Hàn Tăng là đang muốn ăn nhờ một bữa, vừa đến liền nói nhiều, “Tống Các, tôi cứ nói cậu không ổn, lần trước nhìn ra các người có gì đó mờ ám, cậu còn không cho tôi nói, cậu xem xem, lại muốn giấu biệt đi, có phải đến đứa nhỏ cũng có thể có đây rồi không?”

“Này, tên đại ngốc!” Lý Tư vẩy vẩy tay về phía hắn, “Anh đừng có ăn cắp lời thoại của tôi chứ.”

“Ai là đại ngốc, cô mới ngốc.” Hàn Tăng thở hồng hộc ngồi xuống bàn.

Tống Các trình trọng rót cho Tô Lương Mạt ly rượu, lôi kéo Lý Đan đứng dậy, không khí khô hàn vừa rồi cũng vì động tác lần này của người đàn ông nên xuống, hắn đoan chính kính rượu, “Tô tiểu thư, trước kia có chỗ đắc tội với cô, tôi ở đây nói với cô một tiếng xin lỗi, cô là người thân của Lý Đan, sau này tất nhiên cũng là người thân của tôi, tôi chắc chắn cũng sẽ không làm chuyện tổn thương đến cô.”

Tô Lương Mạt nhìn ly rượu trong tay mình, “Xem ra là tôi không uống không được,” Cô đưa tay nâng ly rượu lên, tầm mắt không khỏi lướt qua Chiêm Đông Kinh ngồi bên tay phải, “nhưng nếu như là anh ta bảo anh làm tôi tổn thương thì sao? Tống Các, anh không có lựa chọn, đúng chứ?”

Câu này hỏi ra lời, ngay cả người trước giờ ăn nói khéo léo như Tống Các cũng có chút lẩn lộn, Chiêm Đông Kinh lại không làm Tống Các khó xử, liền không nhanh không chậm nói, “Em yên tâm, tôi sẽ không làm em tổn thương nữa, từ nay về sau tôi cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt phức tạp vạn phần dõi theo hắn, Lý Tư đúng lúc mở miệng, “Thật tốt, này, hay là hai người uống rượu giao bôi đi?”

Lý Đan hướng Lý Tư trừng mắt một cái.

Tô Lương Mạt thu hồi ánh mắt, nâng ly rượu trong tay đứng lên, “Vừa rồi tôi chỉ là đùa một chút, đừng để trong lòng, tôi chúc hai người mãi mãi hạnh phúc.”

Lý Đan bật cười, “Làm như là mời rượu kết hôn ấy.”

Tô Lương Mạt uống cạn ly rượu, “Lý Đan, cảm ơn cậu ở bên cạnh mình hai năm, nếu như không phải là cậu, mình khi đó không có cách nào tiếp tục chống đỡ, cho nên cậu nhất định phải hạnh phúc, cũng hay phúc thay mình nữa.”

“Lương Mạt, không cần mình thay, hạnh phúc của cậu chính cậu cũng có thể chờ được mà.” Hốc mắt Lý Đan không khỏi nóng lên.

“Ngốc, không được khóc.”

Lời Tô Lương Mạt nói từng câu từng chữ khắc sâu vào tim Chiêm Đông Kinh, người khác nghe, có lẽ sẽ thổn thức, sẽ thương cảm, nhưng đau đớn thật sự đều không bằng một phần ngàn của hắn, bởi vì lúc ấy là đích thân hắn đẩy cô vào địa ngục vô biên, cho nên cô có thể tha thứ cho Tống Các, có thể tặng lời chúc phúc, cô lại không cách nào tha thứ cho hắn tên đầu sỏ gây ra chuyện này.

Lúc đó Chiêm Đông Kinh vốn dĩ chưa từng nghĩ qua chuyện sau này, hắn cho rằng hắn với Tô Lương Mạt là không có sau này.

Quyết tuyệt như vậy, cũng không ngờ tới hôm nay lại chuyển thành đau đớn của chính bản thân mình.

Tô Lương Mạt ngồi xuống lại, Tống Các giữ chặt tay Lý Đan, cũng rót rượu mời Chiêm Đông Kinh.

Hàn Tăng vẫn ung dung nhìn xem, cũng từ trong lòng vui mừng thay huynh đệ nhà mình, Tống Các giờ cao ly rượu, “Kinh thiếu, mạng của tôi là ngài cứu, tôi vẫn nhớ rõ.”

Lý Đan tay cầm ly rượu lại đang run rẩy, lúc Chiêm Đông Kinh đứng dậy, cô mở miệng nói, “Tống Các, tôi đồng ý ở bên cạnh anh, người thân của anh tôi có thể xem như người thân của mình, nhưng mà Chiêm Đông Kinh, tôi làm không được.”

Tống Các nghiêng đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

“Có vài loại đau đớn khổ sở, chỉ có cùng nhau trải qua rồi, tận mắt chứng kiến mới hiểu được, tôi chính là không làm được.”

Cả đám hai mắt nhìn nhau, Tô Lương Mạt vô thần vô sắc ngẩng đầu nhìn Lý Đan, “Lý Đan, sau này những lời như vậy không cho phép cậu nói, đó là chuyện của mình, hơn nữa đều đã qua rồi, mình không muốn nhắc lại nữa.”

Lý Đan hơi có chút kinh ngạc, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt rũ rèm mi xuống, “Mình muốn quên, cho nên sau này đừng ở trước mặt mình nhắc lại nữa.”

Lý Đan đặt ly rượu xuống, trong lòng có ý nghĩ vui mừng đang lan tràn, “Được, mình sau này nhất định không nhắc tới nữa, chỉ cần cậu vui vẻ, cái gì cũng được.”

Chiêm Đông Kinh nghe được câu này cũng thấy giật mình, hắn uống rượu, sau đó ngồi trở lại.

Ngồi rất gần Tô Lương Mạt, gần như cũng có thể chạm đến cánh tay của cô, tôm hùm rất nhanh được dọn lên, nói thế này cũng không có chút khoa trương, đây ập mấy đĩa to, màu sắc đỏ hồng phối hợp với vị cay mùi hương mê người, làm người ta muốn động đậy ngón trỏ.

Thực làm như mình là người mời kêu gọi mọi người ăn, Tô Lương Mạt mang cái bao tay dùng một lần, cô sợ nhất là bóc vỏ, ngại phiền phức.

Tôm hùm phối liệu rất cay, nuốt xuống vài miếng mùi vị cực kỳ dễ chịu, nhưng cũng cay đến đỏ bừng cánh môi.

Chiêm Đông Kinh giữa chừng đứng lên, lúc trở lại cầm cho Tô Lương Mạt ly nước đá, cô thấy trong ly vẫn còn mấy viên đá nhấp nhô, trong lòng cô lại khẽ co rút, có vài thói quen của cô hẳn là vẫn còn nhớ.

Tô Lương Mạt vội vàng hớp một ngụm, vị cay bị đè xuống không ít.

Tổng Các nhanh nhẩu bóc vỏ cho Lý Đan, lựa ra miếng thịt tôm bên trong đưa đến bên miệng Lý Đan, cô xấu hổ, “Anh cứ ăn đi, tôi có tay mà.”

“Ăn đi, quan hệ cũng công khai rồi, đây không phải là tôi nên làm ư?”

“Phải đấy, ăn đi ăn đi.”

Lý Đan cười cười kè tới gần, Tô Lương Mạt nhìn đến xuất thần, không cẩn thận bị cửa một đường, cô đau đến rút cả con tôm trong tay, Chiêm Đông Kinh nghiêng người tiến đến, “Sao vậy?”

“Không việc gì, đâm vào tay.”

“Tôi xem thử.” Chiêm Đông Kinh kéo tay của cô đến bên cạnh, giúp cô lấy cái bao tay xuống, “Em đừng bóc.”

Sau đó hẳn bóc sạch con tôm hùm bỏ vào trong đĩa của cô, tầm mắt Lý Đan liếc tới, giống như thấy Tô Lương Mạt khẽ do dự, sau đó gấp lên bỏ vào miệng.

Hành động tối nay của cô thực là hoàn toàn ngoài dự liệu của Lý Đan, nếu đổi lại là trước kia, Tô Lương Mạt ngay cả cùng ngồi trên một cái bàn ăn với Chiêm Đông Kinh cũng là điều không tưởng.

Chiêm Đông Kinh thấy cô ăn, liền bóc cho cô không ngừng.

Hàn Tăng thành linh ném ra một câu, “Tôi lúc nào đó cũng phải tìm một cô bạn gái, tôi bảo cô ấy bóc cho tôi ăn.”

Lý Tư cắt ngang vào, “Chỉ có anh mới không biết yêu thương phụ nữ như vậy, ai chịu theo anh chứ, đi theo người ta học tập cho đảng hoàng đi, còn muốn tìm bạn gái hầu hạ mình nữa chứ.”

“Thế nào, không được à?”

Lý Đan nghe hai người khắc khẩu, cùng Tổng Các ngồi bên cạnh nhìn mắt nhau, cô là người hy vọng Tô Lương Mạt có thể bước ra ngoài nhất, hai bên nếu như có thể thì thoải mái ra ngoài ăn cơm, nghe chút âm thanh cãi cọ, thật tốt.

Lúc mọi người rời khỏi nhà hàng đã rất trễ, Tổng Các lôi kéo Lý Đan đi ra trước cửa, lại an bài người đưa đám Lý Tư về.

Chờ Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt đi ra, phát hiện trước cửa chỉ còn xe của Chiêm Đông Kinh, cùng với hộ vệ đi theo phía sau.

“Em đi đâu? Ngu Nhạc Thanh hay là về nhà.”

“Tôi muốn đi bộ một chút.”

Chiêm Đông Kinh đi theo cô ra ngoài, mấy chiếc xe ở phía sau lại đi theo bọn họ.

Tô Lương Mạt đi được một đoạn sau đó quay đầu lại, “Anh đừng đi theo tôi được không, để tôi yên tĩnh một lát.”

Cô thấy Chiêm Đông Kinh vài ba bước tiến lên đây, hẳn đưa tay giữ chặt cánh tay cô, dùng lực siết chặt làm cô thấy đau, “Lương Mạt, chúng ta đều bước qua một bước kia rồi, vì sao không thể thử bắt đầu lại lần nữa.”

Bước qua một bước kia?

Trong mắt Tô Lương Mạt xẹt qua một tia u ám, cô thật muốn tát cho hẳn một cái, lúc ấy hẳn dùng thủ đoạn gì, sợ là hẳn đều đã quên hết.

Tô Lương Mạt rút tay lại, “Bắt đầu lại lần nữa, anh dùng cái gì bảo tôi bắt đầu lại lần nữa với anh?”

“Tôi không quản được nhiều như vậy.”

Rốt cuộc là quen thói bá đạo rồi.

Tô Lương Mạt mặt không chút biến sắc, “Vẫn là dùng sức mạnh phải không?”

“Em cũng chưa từng cho tôi hy vọng.”

Tô Lương Mạt xoay người tiếp tục đi lên phía trước, sau lưng vẫn có thể nghe được tiếng bước chân đi theo, vị tê tê cay cay trong miệng vẫn còn rất nồng, đúng, cô là chưa từng cho Chiêm Đông Kinh cơ hội, đó là bởi vì cô căn bản chưa từng nghĩ sẽ cho.

Đi được một đoạn đường rất xa, Tô Lương Mạt chợt dừng bước.

Xoay người lại thấy Chiêm Đông Kinh đi cách cô chừng mười bước, ánh đèn bên này mờ mịt, ngọn đèn đường mờ lung phát ra một vòng rồi lại một vòng, cũng đem cái bóng của cô kéo ra thật dài.

Toàn bộ kí ức thuộc về đoạn đường đơn độc này lại hiện ngược về.

Tầm mắt cô có chút mờ lung, Chiêm Đông Kinh mặc áo sơ mi màu trắng, cùng quần tây đen tạo ra đối lập mãnh liệt rõ nét, hẳn không phải là thiên sứ của cô, nhưng lại là ác ma cô từng tâm tâm niệm niệm mà yêu.

Hắn rất nhanh đi đến trước mặt cô, Tô Lương Mạt ngược mắt lên nhìn hắn, một vòng ánh sáng đèn đường cũng bị Chiêm Đông Kinh che khuất.

“Tôi cho anh hy vọng, anh sẽ nắm lấy thật chắc chứ?”

Điểm sáng trong con ngươi Chiêm Đông Kinh từ từ lớn dần, giọng nói mang theo run rẩy, “Sẽ, nhất định sẽ.”

“Vậy được, anh làm cho tôi xem.”

Hai người trầm mặc đối diện nhau, Chiêm Đông Kinh nắm lấy tay cô, “Em cho tôi hy vọng, tôi sẽ không khiến em thất vọng nữa.”

“Nói được làm được?”

“Nói được làm được.”

Tô Lương Mạt không cảm thấy, ngày này tới quá nhanh, bởi vì cô không phải là thật tâm.

Chiêm Đông Kinh cũng không cảm thấy, ngày này là tới quá nhanh, bởi vì hắn đợi đã đủ lâu rồi, ném trái đủ tuyệt vọng khiến hắn không thể không lựa chọn phương thức cuối cùng quyết tuyệt nhất, bây giờ Tô Lương Mạt nói với hắn có thể xoay chuyển, mặc cho đã từng trải qua dày vò cùng chờ đợi dài đằng đẳng, nhưng hết thảy đều đáng giá.

Hắn cúi người xuống muốn hôn môi, ánh mắt Tô Lương Mạt khóa chặt gương mặt tuấn tú đang hạ xuống thấp, hai tay cô rũ xuống bên người theo động tác của Chiêm Đông Kinh mà càng lúc càng siết chặt, cuối cùng đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay truyền đến đau nhức kịch liệt.

Lúc Chiêm Đông Kinh áp môi vào Tô Lương Mạt, cô nhanh chóng quay đầu đi, “Chiêm Đông Kinh, tôi còn chưa nói muốn tha thứ cho anh.”

Đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh u ám, nhưng vẫn là vui sướng đè ép thất vọng, hắn kéo tay cô, “Đêm khuya rồi ở bên ngoài nguy hiểm, về nhà thôi.”

“Tôi muốn đến Ngu Nhạc Thành, đêm nay còn nhiều việc.” Cô rốt cuộc vẫn là đề phòng hắn, Ngu Nhạc Thành nhiều người, đoán chừng Chiêm Đông Kinh cũng không dám bắt bí làm gì cô.

Hai người lên xe, Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt đến Ngu Nhạc Thành, “Tôi chờ em, khi nào em về tôi đón em.”

“Không cần đâu,” Tô Lương Mạt từ chối, “anh không cần vì tôi làm như vậy, hơn nữa hôm nay tôi không định về nhà.”

Chiêm Đông Kinh nghĩ thầm, cũng không thể mong đợi ở gần nhau thái quá, cũng liền tự mình trở về.

Tô Lương Mạt đi vào khu nghỉ ngơi, liền nhìn thấy Lý Tư với Thụy lôi kéo Lý Đan rõ ràng chưa chịu buông tha cho cô ấy, “Đừng tưởng rằng ăn một bữa tôm hùm rồi có thể lừa gạt vượt qua kiểm tra, trở về mới ‘hảo hảo’ xử lý cô được.”

“Tôi làm gì mọi người chứ.”

“Ai yo yo, biết yêu đương rồi rồi cuộc không như trước nữa, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi!”

Tô Lương Mạt thoáng cười tiến lên, “Thừa dịp tôi không ở đây lưỡi biếng có phải không, nhanh đi làm việc hết đi.”

“Ai ya, cũng thật là, trong tay tôi còn một đồng chuyện đây.” Thụy kéo Lý Tư đi rồi, Tô Lương Mạt ngồi xuống cạnh Lý Đan, “Kỳ thật thì, Tổng Các người này cũng được, lão luyện, về sau mình cũng không cần vì cậu mà lo lắng nữa.”

Lý Đan nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng lên, “Đều đến đây chọc phá mình.”

“Mình cũng không có, thật sự là vui mừng cho cậu.”

Lý Đan cười đến hai mắt thành hình trăng lưỡi liềm, ngẩng đầu lên thấy Tô Lương Mạt xuất thần nhìn về phía đằng xa, “Lương Mạt, những lời đó của cậu đêm này có ý gì?”

“Mình đã nói cái gì cơ?”

“Cậu nói cậu muốn quên đi.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Mình là muốn quên, không muốn lại nhớ đến những chuyện không vui trước kia nữa.”

“Đúng, mình cũng hy vọng cậu sẽ như vậy.”

Tô Lương Mạt đột nhiên ngồi thẳng dậy, “Lý Đan, cậu giúp mình một chuyện đi.”

“Cậu nói đi.”

“Hôm đó Mạc Thanh ỉnh xem một đoạn video, mình nhìn thấy ba mẹ mình, bọn họ sống ở căn biệt thự nào đó rất lạ, mình nhìn thấy rất nhiều gian nhà chưa bao giờ thấy qua, nếu như mình có thể tra ra đây là đặc trưng của quốc gia nào, nói không chừng có thể tìm được ba mẹ.”

“Mạc Thanh? Bà ta cho cậu xem video gì?” Lý Đan nhớ đến những gì Tô Lương Mạt nói đêm nay, “Bà ta muốn cậu đối phó Chiêm Đông Kinh sao?”

“Bà ta sẽ không buông tha đâu.”

“Lương Mạt,” Giọng điệu Lý Đan nghiêm trọng, “có phải bà ta lấy ba mẹ cậu uy hiếp cậu không?”

“Lý Đan, cậu chỉ cần giúp mình tra ra tư liệu là được rồi, cái khác cậu đừng quản.”

“Lương Mạt, đừng như vậy.” Lý Đan hiểu rõ Tô Lương Mạt, cũng đoán được tám chín phần.

“Cậu yên tâm, không đến một bước cuối cùng mình tuyệt đối không để loại chuyện như vậy phát sinh, Mạc Thanh cũng phải tìm được cơ hội mới có thể động thủ, chúng ta còn có thời gian, mình chỉ cần tìm được tung tích của ba trước khi bà ta ra tay, thì mình không phải chịu sự sắp xếp của bà ta nữa.”

Lý Đan cả đêm tâm tình tốt, bị vài ba câu của Tô Lương Mạt xuyên phá không còn gì.

Cô tiến lên vỗ nhẹ bả vai Tô Lương Mạt, “Cậu nói mình nghe thử những thứ đó là như thế nào, mình lập tức đi điều tra tư liệu.”

Tô Lương Mạt chỉ là hy vọng Chiêm Đông Kinh đừng xem những chuyện nói ngày hôm qua là thật, kỳ thật cô rất mâu thuẫn, không nói đến phương diện tình cảm, chỉ nói Mạc Thanh với Chiêm Đông Kinh, hai bên cô đều không đắc tội được, cho nên Tô Lương Mạt mới nghĩ cách dựa vào khả năng của mình cứu Tô Khang ra ngoài.

Thụy ở bên kia cũng không buông lỏng, mang đến không ít người thân thủ giỏi, Tô Lương Mạt ngày hôm sau đi đến Ngu Nhạc Thành, nhìn thấy xe của Chiêm Đông Kinh đậu ngay gần đó.

Cô đi vào đại sảnh, thấy Chiêm Đông Kinh ngồi đó, ngược với vẻ lười biếng lúc trước, tinh thần có vẻ sáng khoái, Tô Lương Mạt không hề liếc mắt định đi, Chiêm Đông Kinh ba bước tiến đến trước mặt cô, “Đi với tôi đến một nơi.”

“Không rảnh.”

Chiêm Đông Kinh cản lại không cho cô đi, “Em ngay cả lời cũng đều đã nói ra miệng rồi, có vài chuyện cũng nên làm đến cùng chứ?”

“Tôi thực sự rất bận!”

“Có chuyện gì dặn dò thuộc hạ của em đi làm đi, nếu không nuôi bọn họ làm cái gì?”

“Không ra sao cả.” Tô Lương Mạt nghĩ, địa bàn của cô làm gì cần hấn đến khoa tay múa chân.

Cô muốn đi lên trước, nhưng bất luận hướng sang phía bên nào Chiêm Đông Kinh cũng cản đường lại, Tô Lương Mạt thử mấy lần, chỉ có thể dừng bước lại, lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị Chiêm Đông Kinh kéo tay hướng ra phía cửa lớn mà đi, cô hét lên, “Buông ta!”

Gần như không theo kịp bước chân của hấn, tài xế đã mở cửa xe ra, Tô Lương Mạt vung tay một cái, xoay người mới đi được hai bước, lại bị Chiêm Đông Kinh đuổi theo ôm lấy eo nhấc bổng lên.

“Anh làm gì vậy, bỏ tay ra!”

“Dừng hét nữa, mắt mặt chính là bản thân em đấy.”

Hai chân Tô Lương Mạt không thể chạm đất, cứ như vậy bị hấn cứng rắn mang đi.

Lời tác giả: Ngày mai báo trước đặc sắc – Chương 134: Tạm biệt, đời này chỉ từng yêu duy nhất người đàn ông này

129. Chương 134: Tạm Biệt, Đời Này Chỉ Từng Yêu Duy Nhất Người Đàn Ông Này

Chương 134: Tạm biệt, đời này chỉ từng yêu duy nhất người đàn ông này

Chiêm Đông Kinh dường như càng thêm bạo gan, Tô Lương Mạt bị hấn nhét vào trong chỗ ngồi sau xe, lúc muốn đứng dậy vì tài xế đột ngột tăng tốc mà ngã trở về, Chiêm Đông Kinh áp lại gần đỡ cô dậy, “Em phải ngoan ngoãn đi theo tôi, tôi cũng không cần như thế này.”

“Anh rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu, Ngu Nhạc Thành của tôi bên kia còn một đồng chuyện.”

“Ngày ngày căng thẳng như vậy, tôi cho em thư giãn một chút.”

Tô Lương Mạt cảm thấy khó hiểu, có thư giãn được hay không cũng không phải hấn quyết định là xong.

Bởi vì Ngu Nhạc Thành đều mở cửa vào buổi tối, thời gian Tô Lương Mạt làm việc nghỉ ngơi cũng hoàn toàn bị đảo ngược, lúc này tinh thần thật tốt, nhìn qua ngoài cửa sổ toàn bộ đều là cảnh đêm u tối, phù hoa bắt đầu khởi động, Tô Lương Mạt thế nhưng lại có ảo giác đắm chìm trong đó không cách nào kiềm chế được.

Tô Lương Mạt cho là hấn lại đưa cô đi đến nhà hàng hoặc là đâu đó, mà mùa này địa điểm đến tốt nhất, không đâu khác ngoài bãi biển.

Lúc còn ở trong xe, Tô Lương Mạt đã nghe thấy tiếng cười nói rộn rã từ bãi biển truyền đến, Chiêm Đông Kinh dẫn đầu xuống xe, lúc kéo cửa xe phía bên Tô Lương Mạt kia ra, cô liền nói, “Cũng chẳng phải chỗ nào đặc biệt, còn không bằng ở nhà ngủ một giấc sướng hơn.”

Chiêm Đông Kinh cũng không có đem lời cô nói để trong lòng, Tô Lương Mạt đi theo sau hần, gió biển mang theo mùi vị mặn sấp đặc thù thổi đến trên mặt, bên tai ồn ào gay gắt, cô nhớ đến lần đó ở Thái Lan, đều là du ngoạn chỗ vui chơi công cộng, lại giấu giếm sát khí khắp nơi.

Hộ vệ của Chiêm Đông Kinh luôn không gần không xa theo sát, Tô Lương Mạt nhìn về phía đằng xa, không ít người đang lướt sóng, kỳ thật cô rất hâm mộ như vậy. Không cần phập phồng lo sợ sẽ có người tới đuổi giết, lúc vui chơi cứ nên vô ưu vô lo.

Chiêm Đông Kinh dẫn cô đi tới dưới một cái ô che nắng khổng lồ trên đỉnh đầu, bên này bày biện một gian hàng ngoài trời, có hải sản vừa mới bắt lên, Chiêm Đông Kinh mở nắp chai bia ra, dưới chân là cát mềm, trong tay lại là cái khay đầy tràn đủ loại hải sản khác nhau với nước tương, Chiêm Đông Kinh cầm lấy chai bia hướng phía Tô Lương Mạt chạm một cái, “Sau này đừng chỉ chú ý đến Ngu Nhạc Thành kia của em, có thời gian thì ra ngoài vui chơi nhiều chút.”

“Tôi lại không được tốt số giống như anh.”

Tô Lương Mạt kê lên miệng chai hớp một ngụm bia lạnh, tầm mắt không khỏi quét sang người đàn ông trước mặt, thấy hần đang nhìn cô chăm chú, Tô Lương Mạt đem chai bia nặng nề đặt xuống bàn, Chiêm Đông Kinh chẳng qua là khê hoàn hồn, ánh mắt vẫn như cũ rơi lên trên người cô, “Trước kia không cảm nhận được.”

“Gi cơ?”

“Em nói hai người yêu nhau là cảm giác như thế nào?”

Nước đá trong miệng Tô Lương Mạt tựa hồ còn chưa tan hết, “Tôi không biết.”

Trước kia, cô cho rằng cô với Chiêm Đông Kinh là một đôi, không ngờ rằng hần cũng không có để tâm lên trên người cô, cho nên nếu nói đến loại cảm giác đó, sớm đã quên mất rồi, thứ duy nhất còn nhớ rõ chính là những lời tuyệt tình mà Chiêm Đông Kinh từng nói, tim Tô Lương Mạt đau nhói, thấy hần lại càng thêm khó chịu, “Lời này nên hỏi anh, anh hiểu rõ nhất.”

Chiêm Đông Kinh khê lắc đầu, “Tôi cũng chưa từng thử qua, hôm nay lúc ra khỏi cửa nghe thấy Tổng Các gọi điện thoại đặt hoa, tôi cảm thấy có lẽ tôi già rồi, tôi cũng chưa từng hỏi thử em thích loại hoa gì, có phải cũng giống như những cô gái khác, cũng cần phải dỗ dành.”

Tô Lương Mạt nghe những lời này, có chút hoảng hốt, cảm thấy Chiêm Đông Kinh thật giống như là không cách cô quá xa, hần thật sự là ở nơi cô chỉ cần đuổi tay là có thể chạm vào được, “Quan tâm với không quan tâm, đây chính là khác biệt. Giống như Tổng Các, trước kia không có người trong lòng, tất nhiên sẽ không nghĩ đến những chi tiết này.”

“Vậy sau này tôi cũng giống như Tổng Các được không? Chúng ta trước kia chưa từng chân chính hưởng thụ quá trình này, từ hôm nay trở đi, chúng ta cũng nói chuyện yêu đương.”

Chiêm Đông Kinh chiếm lấy tầm mắt Tô Lương Mạt, nơi đáy mắt có chân thành cùng nghiêm túc, cô khê cắn cánh môi, dụng tâm của hần, cô sẽ không hoài nghi nữa, hôm nay, Tô Lương Mạt đã không còn cái gì Chiêm Đông Kinh có thể lợi dụng nữa rồi, có một số việc chính là đáng cười như vậy, lúc cô yêu hần sâu đậm, đối lấy lại là tổn thương sâu sắc, cô không còn yêu nữa rồi, hần lại muốn trăm phương ngàn kế khiến cô yêu thêm lần nữa, Tô Lương Mạt cầm lấy chai bia, lúc ngửa đầu nuốt xuống, hai mắt nhìn chằm chằm bầu trời đêm đen, hốc mắt khê tràn ra chua xót.

Hai người ngồi một lúc, Tô Lương Mạt là không muốn chung đụng với hần quá lâu, “Đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh đi tới dắt tay cô, ngón tay thon dài cùng ngón tay mảnh khảnh đan xen, Tô Lương Mạt nắm chặt tay muốn tránh ra, Chiêm Đông Kinh dùng sức một cái kéo cô hướng về phía bờ biển.

“Này, anh đi đâu vậy?”

Dưới lòng bàn chân đã có thể cảm giác thấy ẩm ướt, một đợt bọt sóng đánh tới làm ướt ống quần Tô Lương Mạt, “Thì ra là anh muốn kiểm người tự tử vì tình à?”

“Nếu tôi nhảy thật, em có nhảy không?”

Tô Lương Mạt không tình nguyện đi sát theo phía sau hắn, giọng nói mang theo vài phần oán giận, “Tôi nhất định nhìn anh nhảy.”

Tâm tình Chiêm Đông Kinh vui sướng tiếp tục lôi kéo cô đi, nước biển chưa qua đầu gối hai người, Chiêm Đông Kinh dùng sức một cái kéo cô đến trước người, hai tay hắn vòng quanh cô trước ngực, cố định cô vào giữa lòng ngực mình, từ cảm lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, ánh mắt người đàn ông hướng về phía xa, “Nghe thấy âm thanh gì không?”

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, “Tiếng sóng biển, còn có tiếng người náo nhiệt.”

“Nghe lại thử xem.”

Vòng tay ôm này đã bỏ trống quá lâu, hôm nay bị hắn ôm, Tô Lương Mạt cảm thấy rất không quen, cô mở mắt ra, lại bị một tay Chiêm Đông Kinh che lại.

“Anh nói đi, anh muốn cho tôi nghe cái gì?”

Chiêm Đông Kinh cảm thấy được không kiên nhẫn trong giọng nói của cô, hắn buông tay ra, Tô Lương Mạt nhìn thấy một chiếc thuyền mô tô biển từ đằng xa lái tới, hắn nắm chặt tay cô, lúc mô tô dừng lại đánh bọt sóng dâng lên gần như tấp vào mặt, Chiêm Đông Kinh nghiêng người một cái, Tô Lương Mạt nhìn thấy nửa người trên của hắn đều ướt đầm, người lái mô tô đi xuống, “Kinh thiếu.”

Chiêm Đông Kinh không nói hai lời lôi kéo cô đi lên.

Đây là loại mô tô biển bình thường nhất, phía trước có tay cầm lái, đằng sau có chỗ ngồi, ngay cả phòng hộ cơ bản cũng không có, Tô Lương Mạt không khỏi lùi bước, “Rất cuộc anh muốn làm gì.”

“Tôi đưa em đi một vòng.”

Chiêm Đông Kinh tự lo vén tay áo lên.

“Tôi không đi!”

“Yên tâm, có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không để em rơi xuống biển.”

“Tôi chính là không đi,” Tô Lương Mạt lui về sau một bước, lỡ như bị rơi ra ngoài mà nói, đoán chừng ngay cả một bóng người cũng không thấy, “tôi không tin anh.”

Chiêm Đông Kinh xoay người, nhìn chăm chú về phía cô, hắn vươn tay, “Tôi đảm bảo.”

Cô không nuốt nổi thể loại này, quay đầu bước đi, Chiêm Đông Kinh tiến lên móc ngoặt một cái khiêng Tô Lương Mạt lên, cô bắt lấy vạt áo sau lưng hắn, “Bỏ tôi xuống!”

Chiêm Đông Kinh thả Tô Lương Mạt lên trên mô tô, hai tay hắn rơi xuống tay lái, Tô Lương Mạt nghe thấy vài tiếng ‘ầm ầm’, cô là muốn nhảy xuống, chỉ là trước khi làm ra động tác này, mô tô đã vọt lên nhảy ra ngoài.

Nửa người trên của Tô Lương Mạt ngã ra sau, chỉ đành phải đưa hai tay giữ chặt thắt lưng Chiêm Đông Kinh, đợi hắn ổn định được một chút, Tô Lương Mạt thở hổn hển đưa tay ở sau lưng hắn hung hăng ột đấm, “Anh đảm bảo, anh đảm bảo cái gì chứ? A... chậm một chút!”

Giữa biển cạn có không ít người lái cano, Chiêm Đông Kinh lái càng lúc càng nhanh, bọt nước vẩy lên làm ướt cả người sáng khoải vô cùng, Tô Lương Mạt nấp sau lưng Chiêm Đông Kinh, nhìn thấy mặt biển bị cắt ra thành một đường thủy lộ, bọt sóng tản ra hai bên, Chiêm Đông Kinh ở khúc phía trước bẻ lái một cái, Tô Lương Mạt lần này có kinh nghiệm, hai tay vòng chặt lấy eo lưng rắn chắc của người đàn ông, hai chân cũng khẹp vào cực chặt, thể này mới không bị hất rơi.

Cô hướng người đàn ông phía trước hét lên, “Về đi!”

Tư thế kỹ thuật Chiêm Đông Kinh thành thạo, khoái cảm cực hạn làm hân càng tăng tốc thêm, “Em đừng sợ, trông em như vậy lúc nào cũng căng thẳng, thả lỏng một chút, đây là chơi, cần phải hưởng thụ.”

Tô Lương Mạt nắm chặt quần áo của hân, lúc mô tô lái về phía trước bay vọt lên, quả tim treo lơ lửng giữa không trung, không trọng lực, Tô Lương Mạt nhân cơ hội ngẩng đầu lên, bên tai truyền đến từng đợt tiếng reo hò âm ỉ kích thích mạo hiểm, có mỹ nữ mặc bikini ngồi ở đằng sau người tình, trong tay vung vẩy quần áo vừa cởi xuống.

Phía trước là vùng biển không rõ tên, sâu không lường được, cô vô thức dán chặt lấy Chiêm Đông Kinh, ánh mắt lướt qua bề vai hữu lực của hân, trong thời khắc này cô không cảm thấy quá sợ hãi nữa, nếu quả thật phải tan xương nát thịt, cô cũng không lẽ loi một mình.

Chiêm Đông Kinh tiếp tục lái mô tô về phía trước, Tô Lương Mạt thò đầu ra, xung quanh đã mất đi âm thanh huyền ảo, ánh đèn bốn phía ảm đạm, gần như không nhìn thấy bóng người, Chiêm Đông Kinh dừng mô tô, Tô Lương Mạt ngồi thẳng lại, thi thoảng chỉ có vài ánh đèn từ ngọn hải đăng chiếu đến trên mặt.

Xung quanh yên tĩnh chỉ có tiếng sóng vỗ, Tô Lương Mạt buông tay ra, nơi này không khí mát lạnh, cô xoay đầu, xa xa nhìn thấy chỗ biển cạn nguyên một đám đầu người đang xoay động, cũng không thấy rõ khuôn mặt.

Cô khẽ với chân xuống dưới, gầy gầy nước biển phát ra tiếng vang nhỏ.

“Đưa tôi đến đây làm gì?”

Chiêm Đông Kinh buông tay ra, từ trên mô tô đứng lên, Tô Lương Mạt cảm thấy mô tô lắc lư, “Anh đừng lộn xộn.”

Hân đổi vị trí, cùng cô ngồi đối mặt nhau, một động tác vừa rồi cũng khiến mô tô duy trì quán tính mà chuyển động, Chiêm Đông Kinh vươn tay ôm lấy cô, “Tôi muốn hôn em.”

“Thì ra là anh dẫn tôi đến đây, là nghĩ muốn làm gì thì làm.”

Chiêm Đông Kinh bật cười, “Tôi chỉ là muốn hôn em một chút, thế nào lại biến thành ‘muốn làm gì thì làm’?”

Hân dịch người, hai tay phủ lên khuôn mặt Tô Lương Mạt, cô đưa tay dùng sức đẩy, đây không phải là trên mặt đất bằng phẳng, mô tô lắc một cái, cả người Tô Lương Mạt khẽ nghiêng ra sau, Chiêm Đông Kinh ôm eo của cô kéo cô trở lại, đồng thời nụ hôn nóng bỏng cũng theo đó hạ xuống, cô khom người, chỗ ngồi lại nhỏ, làm gì có khả năng chống đỡ.

Hân khẽ cắn cánh môi của cô vừa lướt qua thì ngừng, đầu lưỡi tham lam tiến vào cùng cô giao triền, nửa người trên của Tô Lương Mạt hoàn toàn bị uốn cong, ngọc ngậy đầu không cách nào tránh đi được cướp đoạt của hân, bên tai có tiếng gió biển nhẹ nhẹ, thổ lộ phát làm nhiệt độ trên mặt nước cũng từ từ giảm lạnh.

Sau một hồi, Chiêm Đông Kinh mới kết thúc nụ hôn này, Tô Lương Mạt ngửa mặt nhìn về phía hân, Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ lấy cổ tay cô, “Nói cho tôi biết, có cảm giác hay không?”

Cô mở to hai mắt nhìn lên bầu trời đêm, “Không có cảm giác.”

“Nói thật lòng.”

“Tôi nói chính là thật lòng.”

Chiêm Đông Kinh cũng không giận, “Em có còn muốn trở về đến bờ hay không?”

“Anh có ý gì?” Tô Lương Mạt chống lại tầm mắt hân.

“Nếu em không chịu nói thật với tôi, đêm nay chúng ta liền ở lại chỗ này.”

Tô Lương Mạt không nghĩ tới là lúc này hân còn có thể chơi xấu, “Sao anh không dứt khoát dùng súng đẩy tôi luôn đi?”

“Súng? Khẩu súng nào?”

Tô Lương Mạt là ngẩn người ba giây đồng hồ sau mới phản ứng kịp, cô giơ chân lên, “Tôi...”

Cả người hướng ra ngoài lật mạnh, thiếu chút nữa nhào xuống biển, Chiêm Đông Kinh khom người kéo cô lên, “Muốn một câu nói thật lòng của em cũng khó như vậy.”

“Cút đi!”

Chiêm Đông Kinh để cho cô ngồi vào trước người mình, hai tay đưa tới giữ chặt eo Tô Lương Mạt, cô cũng chưa từng lái qua mô tô biển, nhưng lúc này bị hãm sâu trong hang sỏi, tự động tay động chân tốt hơn chờ kẻ khác, cô vươn tay thả tới trên vô lăng xoay tròn một cái, tốc độ lao vọt ra làm cô suýt chút nữa thét lên chói tai.

Lúc trở về đến bờ biển, hai người toàn thân đều ướt đầm.

Tô Lương Mạt quay đầu nhìn lại, tóc Chiêm Đông Kinh bị gió biển thổi mất trật tự, cô ôm bụng cười lớn, người đàn ông tiện tay gãi gãi mấy cái, Tô Lương Mạt ý thức thấy cái gì đó, lập tức thu hồi miệng cười, không nói tiếng nào đi về phía trước.

Chiêm Đông Kinh đuổi theo, nắm tay cô không chịu buông ra.

Hai người trở lại Ngụ Nhạc Thành, lúc Tô Lương Mạt thay quần áo trong phòng nghỉ, Chiêm Đông Kinh cũng không có ở lại, đưa cô đến rồi rời đi ngay.

Tô Lương Mạt gần như không gặp mặt Mạc Thanh, nếu như không phải Mạc Thanh thú nhận mọi chuyện với cô, cô thật sự là một chút cũng không nhìn ra được chân tướng của bà ta, không trách được ngay cả Chiêm Đông Kinh bị bưng bít trong bóng tối, một người có thể nhẫn nại từng ngày một đến hai mươi năm không bộc phát, thủ đoạn âm lạt như thế này, tất nhiên là bọn họ không thể bì lại được.

Ước chừng một tuần sau, Lý Đan đi vào phòng làm việc của Tô Lương Mạt.

“Lương Mạt.”

“Tra được rồi?”

“Cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được.”

Tô Lương Mạt đặt cây bút kí tên trong tay xuống, “Sao vậy?”

“Nơi đó chắc chắn chính là ở Thái Lan, bởi vì mấy loại kiến trúc kia là biểu tượng Phật giáo Thái Lan, còn có, những hoa văn cậu mô tả kia mình tìm ra được rồi, có phải cái này không?” Lý Đan đưa một bản vẽ vừa mới in cho Tô Lương Mạt.

“Đúng, chính là cái này!”

“Vậy thì càng dễ tìm rồi, nghe nói ở Thái Lan, hễ là tòa nhà nào có thể có được hoa văn này, đều sẽ được ghi chép lại, chúng ta loại trừ từng cái là được.”

Tô Lương Mạt tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bản vẽ, “Được, bây giờ chúng ta liền bắt đầu tra.”

Thái Lan bên kia không thân thuộc, người đầu tiên Tô Lương Mạt có thể nghĩ đến tất nhiên là Hàn tiên sinh.

Cô từ Chiêm Đông Kinh biết được phương thức liên lạc của Hàn tiên sinh, trước tiên nói chuyện qua video với đối phương.

Tô Lương Mạt nhìn thấy Hàn tiên sinh ngồi trước bàn máy tính, bộ dáng gần như không thay đổi so với lần trước cô gặp.

“Lương Mạt, hình ảnh cô gửi tới tôi đã xem rồi, tôi sẽ tận lực giúp cô tìm được vị trí chính xác.”

“Được, vậy cảm ơn anh trước Hàn tiên sinh.”

Người đàn ông cười cười nghiêng người tiến lên, “Tại sao lại muốn tìm nơi này?”

“Chuyện này rất quan trọng, trước mắt vẫn chưa thể nói cho anh biết được, Hàn tiên sinh, anh có thể đồng ý với tôi một chuyện không?”

“Cô nói đi.”

“Đừng nói với Chiêm Đông Kinh, chuyện này trước tiên giấu đi hộ tôi.”

“Vì sao?”

“Tôi là vì tốt cho anh ta.”

Cho dù ở gần cách một khoảng cách rất xa, nhưng kiên nghị trong mắt Tô Lương Mạt vẫn là đả động người đàn ông ở máy tính bên kia, anh ta gật đầu, “Có thể, tôi chỉ phụ trách giúp cô tìm nơi đó, chuyện khác tôi vẫn không quản.”

“Cảm ơn.”

Tô Lương Mạt khép máy tính lại, lúc Mạc Thanh cho cô xem video, cô còn chưa kịp liếc nhìn Tô Khang cùng Tống Tử Căng, cô lợi dụng thời gian vồn vện muốn tìm được càng nhiều manh mối càng tốt, trí nhớ cô rất tốt, cho nên mới có thể đem cảnh tượng bên trong từng cái từng cái khắc trong đầu.

Nhiều chi tiết nhỏ bé như vậy được cô tổ hợp vào cùng một chỗ, cũng đến ngày hôm nay mới phát hiện được.

Tô Lương Mạt thở ra một hơi, hai năm, cô vui thân trong lao tù, lại không ngờ rằng ba mẹ của mình cũng bị người khác giam cầm, không có tự do.

Hại cô là Chiêm Đông Kinh, hại ba mẹ cô lại là Mạc Thanh, thật sự là trớ trêu.

Hàn tiên sinh đã nói giúp cô, tất nhiên là sẽ giúp, trong khoảng thời gian này Tô Lương Mạt thường xuyên ra ngoài cùng nhau ăn cơm với Chiêm Đông Kinh, lúc ở trong khách sạn nhìn thấy Mạc Thanh, cô lễ phép tiến đến, “Chào bác gái.”

Bên kia còn có trưởng bối của Chiêm Đông Kinh, hần sang đó chào hỏi.

“Xem ra tình cảm của hai người rất tốt, gần đây thường xuyên thấy Đông Kinh ra ngoài buổi tối ở cạnh cô.”

“Đúng, rất tốt,” Tô Lương Mạt hướng ánh mắt về phía xa, “bác yên tâm, trước khi bác còn chưa tìm được cơ hội, chúng tôi sẽ vẫn tiếp tục tốt như vậy.”

Mạc Thanh hài lòng gật đầu, “Chưa có trăm phần trăm nắm chắc, thì chưa phải là cơ hội.”

Mạc Thanh rất cẩn thận, lời này Tô Lương Mạt là nghe thấu đến tận tim, cô thở ra, vậy thì có nghĩa là cô vẫn còn cơ hội.

Hai người cũng không nói chuyện gì khác, Chiêm Đông Kinh từ đằng xa đi tới, nói với Tô Lương Mạt, “Nói cái gì vậy?”

“Nghe bác gái khen anh đấy.”

Chiêm Đông Kinh khẽ cười, “Đi thôi, chọn xong chỗ rồi.”

Tô Lương Mạt cùng Mạc Thanh nhìn mắt nhau, nghiêng người đi qua.

Nửa tháng sau, Hàn tiên sinh có tin tức.

Tô Lương Mạt thấy được bản đồ vị trí cụ thể của tòa nhà kia, còn có ảnh chụp Hàn tiên sinh cho người gửi tới, cùng với hình ảnh ngày đó Tô Lương Mạt nhìn thấy trong video là giống nhau như đúc.

Cô khó nén kích động, lần lượt rút tài liệu ra xem rồi lại nhét vào.

Lý Đan thử dò hỏi cô, “Lương Mạt, cậu sẽ nhờ người đến giúp chứ?”

“Giúp? Tìm ai giúp.”

“Giản ca thì sao, cậu không có ý định nói cho anh ấy biết?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Người gần đây Thụy đưa tới mình đã xem qua rồi, thân thủ cũng không tệ, đây không phải là đến cướp người, càng ít người đi càng tốt, huống hồ mình không muốn người khác cảm thấy, mình xảy ra chuyện một cái mới biết nhớ đến Lưu Giản, lỡ như chuyện này thất bại, Mạc Thanh sau này sẽ để mắt đến Tương Hiếu Đường.”

“Lương Mạt, vậy cậu cứ việc phân phó, tất cả bọn mình đều sẽ theo cậu.”

Tô Lương Mạt hướng hai tay lên mép bàn, “Lý Đan, lần này cậu đừng đi.”

“Vì sao?”

“Lần này không thể so với trước kia, mình không biết chúng ta đi rồi còn có thể sống sót trở về hay không, Lý Đan, nhìn thấy cậu với Tống Các ở bên nhau, mình thật sự rất vui mừng, nếu như mình không trở về được, cậu giúp mình quản lý Ngu Nhạc Thành thật tốt.”

Hốc mắt Lý Đan ướt át, hai mắt lại càng đỏ bừng, “Nói cái gì vậy, mình không đồng ý, mình không thể để cậu một mình mạo hiểm, đám Thụy với Lý Tư mình đều không yên tâm, mình nhất định phải đi theo cậu.”

“Lần này cậu nghe mình đi.”

“Không, trước đây mình mỗi lần đều nghe theo cậu hết, duy chỉ có lần này đây, cậu phải nghe mình!”

Tô Lương Mạt chống hai tay lên trán, “Cậu có nghĩ tới hay không, cậu có người yêu, cậu với bọn mình không giống nhau?”

“Nếu như mình không đi, nếu như các cậu tất cả đều xảy ra chuyện, mình còn cần người yêu làm cái gì?”

Tô Lương Mạt nghe vậy, tâm tình càng thêm nặng nề. Lý Đan đi tới đỡ bả vai cô, “Lương Mạt, chuyện này mình sẽ giúp cậu an bài, càng hành động sớm càng tốt, chúng ta cứ chờ hai ngày nữa.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu.

“Mình muốn nói lời từ giả đằng hoàng với Tống Các, cậu yên tâm, mình cũng sẽ không nói với anh ấy bất cứ điều gì,” Lý Đan nắm đầu vai Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, nếu đều đã xem như đây là lần cuối cùng, cậu cũng cùng với Chiêm Đông Kinh nói một lời thẳng thắn đi, không vì cái gì khác, chỉ vì đời này của cậu chỉ từng yêu duy nhất một người đàn ông này.”

Tô Lương Mạt dựa người qua, Lý Đan miễn cưỡng kéo miệng cười, “Xem hai người chúng ta này, chuyện vẫn còn chưa tới bước đó mà.”

Tô Lương Mạt đem bản đồ cùng với vị trí cụ thể Hàn tiên sinh gửi cho cô đưa ổi người ghi nhớ một lần, còn phải dự liệu hết sức cẩn thận đường trốn lối đi, sau khi xác định mọi phương án cần đề phòng đều chuẩn bị tốt, Tô Lương Mạt định ngày mai đi Thái Lan.

Lý Đan miệng nhạt như nước ốc nhai thức ăn, Tống Các thấy cô không yên lòng, hẩn cắt xong bò bít-tết đưa tới tay Lý Đan, “Sao vậy?”

Lý Đan hoàn hồn, “Không sao hết.”

“Đây là vị hạt tiêu đen em thích.”

Lý Đan khó khăn nuốt trôi miếng bò bít-tết trong miệng, cô để dao nĩa xuống, tầm mắt giăng cô trên mặt Tống Các, “Em chỉ là không yên tâm anh, cả ngày lẫn đêm đều ở bên ngoài lo chuyện bang hội.”

“Yên tâm đi, cũng chỉ có hai năm trước cực khổ một chút, gần đây đỡ hơn nhiều rồi, cũng có thể có thời gian ở bên cạnh em.”

“Tống Các, anh nhìn trúng em cái gì?”

Người đàn ông uống rượu vang, trên mặt có ngờ vực, “Đêm nay em làm sao vậy?”

“Nhìn trúng em cái gì, anh nói cho em biết đi.” Lý Đan lặp lại.

“Đơn giản.”

“Đơn giản?” Lý Đan vô lực cười nói, “Lời này là không nên dùng trên người em nhất.”

“Nhưng anh cảm thấy rất thích hợp với em.”

“Sau này anh nhất định có thể thực sự tìm được một cô gái đơn giản.”

Tống Các duỗi tay nắm chặt tay cô, “Không đúng, em có chuyện giấu anh.”

Lý Đan nhìn không được, dù là có nguy trạng thế nào cũng nhìn không được sinh ly tử biệt, cô biết còn chưa tới một bước kia, nhưng lần này đi Thái Lan đường xá hung hiểm, hốc mắt cô ướt át, kéo tay Tống Các qua dán chặt mặt của mình, “Anh đồng ý với em, nếu ngày nào đó em chết rồi, anh đừng khổ sở, nhất định là vì duyên phận của chúng ta vẫn chưa đủ, anh phải tiếp tục sống thật vui vẻ hạnh phúc biết không?”

Tống Các nâng mặt Lý Đan lên, “Rốt cuộc làm sao vậy? Em muốn làm chuyện gì?”

Lý Đan lắc đầu không trả lời, “Em chỉ là đột nhiên nghĩ đến, cảm thấy khó chịu, có lẽ chung quy sẽ có một ngày như vậy, không phải là em rời khỏi anh, thì là anh rời khỏi em.”

“Không cho phép em nói lời như vậy.” Tống Các tiến tới giữ chặt bả vai cô, “Có phải gần đây Tô tiểu thư có chuyện gì không?”

“Không phải!” Lý Đan lau nước mắt, “Tống Các, cho dù chúng ta ở bên nhau chưa được bao lâu, nhưng cảm ơn anh, có anh bên cạnh em rất vui.”

Tống Các là người có bao nhiêu khôn khéo, lập tức liền nghe ra được bất ổn bên trong, nhưng hắn biết rõ tính tình Lý Đan, đánh chết cô cũng sẽ không để lộ ra nửa chữ.

“Đừng suy nghĩ lung tung, không phải anh vẫn luôn ở bên cạnh em sao?”

Lý Đan đưa tay ôm chặt hắn, nếu như có thể, cô thật muốn kết thúc kiểu cuộc sống này, sau khi có người thương mới hiểu được cuộc sống an bình là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Tô Lương Mạt đứng một mình trong phòng nghỉ trước mặt cửa sổ, rèm cửa kéo sang một bên, trong phòng cũng không có bật đèn.

Màn đêm bao phủ cả thân ảnh của cô ở bên trong, điện thoại trong lòng bàn tay bị cô nắm chặt đến nóng lên, Tô Lương Mạt giật giật chân, lúc này mới phát hiện hai chân đã tê cứng, cô dựa lên vách tường đi đến trước sofa.

Ngón tay không khống chế được ấn lên bàn phím điện thoại di động.

Đêm nay Lý Đan là được Tống Các đón ra ngoài, cô biết tâm tình Lý Đan lúc này chắc chắn không dễ chịu hơn cô, ngón tay Tô Lương Mạt khẽ chạm nhẹ lên màn hình điện thoại, ánh sáng đột nhiên đâm vào mắt làm cô đau nhói, cô gọi vào số của Chiêm Đông Kinh.

Qua một hồi lâu, lúc Tô Lương Mạt cho rằng không có người nhận, âm thanh của người đàn ông từ bên kia truyền đến, “Alo.”

Đầu bên kia nghe thấy rất ồn ào, giống như tiếng bốc dỡ hàng cơ khí.

Tô Lương Mạt ‘alo’ một tiếng, “Anh đang ở đâu?”

“Bến tàu,” Chiêm Đông Kinh nâng tay lên làm động tác ra hiệu, sau đó cầm lấy điện thoại đi đến bên kia, “sao vậy, có chuyện à?”

“Ăn tối chưa?”

“Chưa, đợi lát nữa chắc phải ở chỗ này tùy tiện ăn một chút cho qua.”

Cú điện thoại cô chủ động gọi tới này, hoàn toàn ngoài dự liệu của Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt ‘ừ’ một tiếng, cũng không biết cần phải nói cái gì nữa, nhưng nghĩ đến những lời Lý Đan đã nói với cô lúc trước, cô cũng chỉ biết mở miệng, “Vây chờ anh hết bận rồi đến Ngu Nhạc Thành đón tôi nhé, tôi muốn ra ngoài ăn cơm.”

“Được,” Giọng nói Chiêm Đông Kinh có phần vui sướng, “bên này cũng không có chuyện gì lớn, tôi bây giờ liền đến đó.”

Tô Lương Mạt khẽ đáp lại, giọng điệu hiềm khi ôn hòa, như một dòng nước ấm, chảy đến đáy lòng Chiêm Đông Kinh.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 135: Cứu nguy, cạm bẫy! (Mạo hiểm kích thích)

130. Chương 135: Cứu Nguy, Cạm Bẫy! (mạo Hiểm Kích Thích)

Chương 135: Cứu nguy, cạm bẫy! (Mạo hiểm kích thích)

Tô Lương Mạt ở Ngu Nhạc Thành chờ Chiêm Đông Kinh, cũng không lâu lắm liền đến rồi.

Chiêm Đông Kinh là tự mình lái xe đến, Tô Lương Mạt ngồi vào ghế lái phụ, người đàn ông kề tới gần thắt dây an toàn cho cô, “Muốn ăn cái gì?”

Cô làm gì có khẩu vị, “Anh muốn ăn cái gì? Hôm nay tùy anh chọn.”

Tay trái Chiêm Đông Kinh nắm chặt vô-lăng, liếc nhìn cô, xe chậm rãi lái đi, hắn chọn lấy một nhà hàng có sân thượng lộ thiên, mở một chai rượu đỏ, tránh khỏi nơi ồn ào náo động, bên tai lại có nhạc nhẹ chậm rãi, Chiêm Đông Kinh trái lại chọn được một nơi tốt, ít nhất có thể khiến Tô Lương Mạt rốt cuộc được nhẹ nhõm một đêm.

Chiêm Đông Kinh có vẻ khá mệt, hai đầu lông mày giấu đi vẻ uể oải, hắn thành thực khế lỵ rượu trong tay, “Lương Mạt, chúng ta quen biết cũng mấy năm rồi.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn hắn, “Cũng không phải mấy thập niên.”

“Cuộc sống sau này không phải là còn dài sao?”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người dậy, đem mái tóc đã mọc dài của Tô Lương Mạt gảy ra sau tai cô, “Sau này tôi sẽ thường xuyên dành thời gian ở cạnh em.”

Tô Lương Mạt muốn nói ‘không cần’, bởi vì cho dù cô có trở về được hay không, đều sẽ không cùng Chiêm Đông Kinh có sau này.

Nếu như cô còn có thể trở về được, cô sẽ nói với Chiêm Đông Kinh chuyện của Mạc Thanh, sau khi hắn biết rồi tất nhiên cũng sẽ vứt bỏ cái ý nghĩ ‘sau này’, tất cả Tô Lương Mạt đều đã suy nghĩ kỹ, có thể cứu ba mẹ ra, trước tiên cô cũng sẽ không đưa bọn họ trở về Ngự Châu, mà Mạc Thanh sau khi biết chắc chắn cũng sẽ không tha cho cô, cho nên cô có thể làm, là đem chân tướng nói cho Chiêm Đông Kinh biết, khiến bà ta trước mặt sau lưng đều có địch.

“Ngày mai tôi với đám Lý Đan muốn đến xem thử nơi Thụy đưa người đến, buổi tối cũng sẽ không trở lại Ngu Nhạc Thành.”

“Được.” Chiêm Đông Kinh không có để ở trong lòng.

Tô Lương Mạt nghe một đoạn nhạc đến thất thần, cô nhìn chằm chằm Chiêm Đông Kinh đang dùng bữa phía đối diện, “Đông Kinh.”

Tay người đàn ông rơi xuống cạnh đó, ánh mắt có phần giật mình ngênh đón ánh mắt của cô, Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, lần đầu tiên không có dùng giọng điệu kịch liệt như vậy nói chuyện với hắn, “Chúng ta ăn một bữa cơm thật ngon, có lẽ không thể giống như trước đây, nhưng tôi có thể tại thời khắc này không hận anh nữa.”

“Lương Mạt, chỉ cần em cho tôi thời gian, tôi có thể trở lại giống hệt như trước kia.”

Tô Lương Mạt không có tranh luận với hắn nữa, nếu như lần này cô còn có thể sống sót trở về, cô vẫn sẽ tiếp tục hận hắn, loại hận này chỉ có thể theo tính mạng của cô mà tan biến, cô đã từng nói rằng món nợ của cô Chiêm Đông Kinh cả đời này cũng không trả hết được, cô chưa chết, vậy thì tất phải cùng hắn hành hạ nhau đến chết.

Đây là phân ly giữa yêu và hận, không cách nào tha thứ được!

Tô Lương Mạt nâng chén rượu lên cùng Chiêm Đông Kinh khẽ chạm nhẹ, hương rượu đỏ tinh khiết thơm ngát lướt qua cổ họng, cô nhẹ nhấp khẽ môi.

“Tôi đã phải người đang tìm tung tích của ba em, một khi có tin tức, tôi sẽ lập tức báo cho em biết.”

Tô Lương Mạt siết chặt đầu ngón tay cầm ly rượu, cô hoàn toàn có thể dựa vào thể lực của Chiêm Đông Kinh nhờ hắn cứu Tô Khang ra, nhưng đó là ở Thái Lan, cách xa như vậy, sợ là Chiêm Đông Kinh bên này có một chút động tĩnh, mạng của Tô Khang với Tổng Tử Căng liền không giữ được, “Được, tôi chờ tin tốt của anh.”

Hai người chung đụng vẫn là không nóng không lạnh, ăn tối xong xuống lầu, Chiêm Đông Kinh dắt tay Tô Lương Mạt đi lên phía trước, cô biết nguyên nhân là ở trên người cô, cô không cách nào chân chính mở cửa lòng mình tiếp nhận, cho nên ở giữa hai người vẫn là một tầng khoảng cách khá xa này.

Đi đến bể phun nước trước khách sạn, Tô Lương Mạt đã uống vài ngụm rượu, lại cảm giác thấy ngà ngà say, gò mà phơn phớt màu hồng nhuận, Chiêm Đông Kinh đẩy lọn tóc rơi trên trán cô ra, kéo cô vào trong lồng ngực.

Hai tay Tô Lương Mạt vòng chặt thắt lưng hắn, cảm giác trọn vẹn mà lại thỏa mãn làm cô không nhận được khe cọ cọ cảm lên đầu vai người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh siết chặt vòng tay, hai người đứng dưới ánh trăng tĩnh lặng ôm nhau, người đàn ông cúi người hôn lên trán Tô Lương Mạt, “Đã lâu rồi chưa nghĩ đến, tôi còn có thể ôm em như vậy.” (Oa, dịch đến đoạn này thật là cảm xúc dâng trào, cảnh này mà lên phim thì đẹp bik mấy các nàng nhĩ :>> nào thì bể phun nước nào thì bầu trời đêm trắng, thế này thì chúng em chết mất anh chị ạ, hu uuuuu...)

Tô Lương Mạt ôm chặt hắn, nhưng cũng chỉ là một lúc, cô buông tay ra lui người về phía sau, “Đi thôi.”

Dọc theo đường đi cô cũng không có mở miệng, thu hồi ánh mắt xuất thần từ bên ngoài cửa sổ, Chiêm Đông Kinh đối diện tầm mắt cô, “Làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao?”

“Đêm nay là lạ.”

“Thật sao,” Tô Lương Mạt đưa tay sờ sờ mặt, “lạ chỗ nào.”

Chiêm Đông Kinh kéo tay cô nắm trọn trong lòng bàn tay, kéo tới thả đến bên môi khẽ hôn, “Hôm nào đó dẫn em trở lại Thanh Hồ Đường.”

Tô Lương Mạt khẽ rút tay lại, cô xoay người nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Quan hệ của anh với mẹ anh có tốt không?”

“Không thể nói được.” Chiêm Đông Kinh chuyên chú nhìn đường đi phía trước, “Mẹ tôi với tôi cũng không được coi là quá gần gũi, nhưng đối với tôi cũng được, khi còn nhỏ quan hệ tốt hơn chút, chỉ có điều chuyện của tôi bà ấy nhất thiết muốn quản, có lẽ mỗi một người làm mẹ đều như vậy.”

Lòng bàn tay của Tô Lương Mạt cùng hắn giao nhau, “Người gần gũi cũng có thời điểm xa cách, không phải là có câu nói rất hay sao? Càng là người thân cận, thì càng nhìn không thấu được lòng.”

“Vậy lòng của em, có thể cho tôi nhìn thấu không?”

Tô Lương Mạt cười cười trả lời, “Nếu như có cơ hội.”

Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt đến tầng trệt, cô đẩy cửa xe đi xuống, Chiêm Đông Kinh sau đó theo cô xuống xe, “Lương Mạt, tôi lên đó nhé.”

Tô Lương Mạt do dự một chút, cuối cùng lắc đầu, cô ngay cả một cơ hội phóng túng lần cuối cùng cũng không ỉn, “Tô Trạch còn ở phía trên, đợi sau này đi.”

Chiêm Đông Kinh dựa lên nắp mui xe, không khỏi bật cười, “Không biết vì sao, hình như rất không nỡ để em lên trên.”

Khóe mắt Tô Lương Mạt phát ra một hồi chua xót, “Ngày mai gặp.”

Tô Lương Mạt đứng ở đầu hành lang, không muốn lại kích động thêm lần nữa, nếu như ngay cả ẩn tượng cuối cùng cũng không thể trọn vẹn, đời này của cô có phải sống quá thất bại rồi không.

Chiêm Đông Kinh đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô xoay người đi vào bên trong, một cái bóng bị gãy ngoặt nhiều khúc, cuối cùng biến mất trong tầm mắt hần.

Tô Lương Mạt đi đến trên lầu, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy xe của Chiêm Đông Kinh vẫn còn ở dưới lầu.

Cô lại đi vào phòng ngủ, khẽ hôn Tô Trạch đã sớm ngủ say, Tô Lương Mạt đứng dậy đi vào một căn phòng khác.

Bảo mẫu đã đi ngủ từ sớm, nghe thấy tiếng gõ cửa, mặc vội bộ quần áo đi ra, “Tô tiểu thư? Đã trễ thế này có chuyện gì sao?”

Tô Lương Mạt đưa cho chị ta một tấm danh thiếp, “Ngày mai sau khi Tô Trạch tan học, tôi sẽ bảo lái xe đón hai người đi đến một nơi, chị đem tấm danh thiếp này đưa cho người ở bên trên, anh ấy sẽ biết phải làm gì.”

Bảo mẫu do dự đưa tay tiếp nhận, nhìn thấy trên tấm danh thiếp in hai chữ ‘Lưu Giản’.

Đợi đến ngày mai sau khi Tô Trạch tan học, các cô đã sớm đi Thái Lan rồi, nếu như không trở về được, người duy nhất cô nghĩ đến chỉ có Lưu Giản, Tô Lương Mạt biết làm như vậy có thể sẽ rất ích kỷ, nhưng ba mẹ của cô cô không thể không cứu.

Lúc Tô Trạch mở mắt ra, Tô Lương Mạt đã dẫn người lên một chuyến bay hướng đến Thái Lan.

Đoàn người mặc quần dài, đội mũ, sau khi đến Thái Lan thì thuê hai chiếc xe.

Lý Đan ngồi trên ghế lái, “Địa điểm kia rất vắng vẻ, trước tiên chúng ta bố trí ổn thỏa khu vực xung quanh, buổi tối sẽ hành động.”

Tô Lương Mạt thấy hai mắt Lý Đan sưng đỏ, “Tối hôm qua đã khóc à?”

“Không có, chỉ là ngủ không ngon mà thôi.”

Xe một đường chạy nhanh về phía trước, trải qua thành thị Thái Lan phồn hoa, Lý Tư ở phía sau mở bản đồ điện tử ra, “Trung tâm thành phố yên lành không chịu, lại phải đi đến nơi quỷ quái như vậy.”

“Chính là khó tìm, nên ngay cả Chiêm Đông Kinh cũng bị giấu giếm hai năm.” Thụy sáp tới gần chỉ vào một điểm màu đỏ, “Cô xem thử xem, đằng sau là một cánh rừng rất lớn, phía trước lại là hải vực mênh mông, cô nói nếu có ai đó bị nhốt bên trong, còn có thể chạy hướng nào?”

Xe đi qua đoạn đường gấp ghe, đi vào một địa điểm ở một trấn nhỏ cách đó không xa.

Tô Lương Mạt dẫn đầu xuống xe, bên trong đã sắp xếp một căn phòng. Tô Lương Mạt mang theo cái rương đi vào, đi theo còn có một cô gái biết tiếng Thái, cô an bài xong chỗ nghỉ ngơi ọi người, Tô Lương Mạt không thể chờ đợi được nhìn đồng hồ, thời gian bên này chênh lệch với Trung Quốc một tiếng, lúc này cũng chỉ có thể chờ trời tối.

Tổng Các là càng nghĩ càng thấy rất không ổn, làm xong chuyện bang hội liền đến Ngu Nhạc Thành.

Nhưng người bên trong nói với hắn, Lý Đan cũng không có ở đây.

“Tô tiểu thư đâu?”

“Có việc với Thụy tỷ, hai ngày nay sẽ không đến Ngu Nhạc Thành.”

Bất an trong lòng Tổng Các càng lúc càng rõ ràng, hắn lái xe trở lại Thanh Hồ Đường, đem chuyện này nói cho Chiêm Đông Kinh biết.

Người đàn ông nghĩ đến những lời Tô Lương Mạt nói tới qua, nhưng lúc nghe đến tin tức này trong lòng vẫn là giật nảy, “Lý Đan đã nói với cậu cái gì sao?”

“Tôi hôm qua chúng tôi ra ngoài ăn cơm, cô ấy... cô ấy nói là nếu cô ấy chết, bảo tôi phải sống thật tốt, quên cô ấy đi.”

“Cái gì?” Ánh mắt Chiêm Đông Kinh ngưng trọng, “E là xảy ra chuyện rồi?”

“Kính thiếu, Tô tiểu thư đưa những người có thể đem đi được toàn bộ đều đem đi hết rồi.”

Chiêm Đông Kinh không nói hai lời đứng bật dậy, “Đi, đến Ngu Nhạc Thành.”

Lúc Tô Lương Mạt sắp đi đã phân phó người trông giữ Ngu Nhạc Thành nhất định phải đối ứng cẩn thận, nếu có ai hỏi, thì nói cô có việc đi ra ngoài, nhất thời không trở về được.

Nhưng mắt thấy Chiêm Đông Kinh dẫn người xông vào, quản lý tạm thời lại bị Tổng Các xách đến trước mặt Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông chỉ vào cánh cửa đóng chặt kia, “Mở cửa ra.”

“Đây là phòng nghỉ của Tô tỷ, chúng tôi không có chìa khóa.”

Về mặt Chiêm Đông Kinh rõ ràng không kiên nhẫn, “Nếu cô ấy đã giao Ngu Nhạc Thành cho cô, vậy tài liệu kinh doanh quan trọng khẳng định còn ở bên trong, cô sẽ không có chìa khóa?”

“Tôi thật không có.”

“Được,” Lời nói Chiêm Đông Kinh đột nhiên lộ ra tàn ác, “Tổng Các, vặn gãy từng ngón tay cô ta cho tôi, cho đến khi cô ta giao chìa khóa ra đây mới thôi.”

Trong lòng Tổng Các chỉ lo cho Lý Đan, làm gì còn nghĩ đến thương hoa tiếc ngọc, hắn vươn tay cầm lấy tay đối phương dùng sức.

“A! Tôi nói tôi nói, chìa khóa ở chỗ tôi!”

Đi vào trong phòng nghỉ, bên trong cũng có thư phòng, là Tô Lương Mạt dùng để làm việc, Tổng Các mang người theo bắt đầu tìm kiếm, bất kỳ dấu vết nào để lại đều không buông tha.

Ngăn kéo cũng bị mở ra, Tổng Các đem một xấp tài liệu sắp xếp trật tự bên trong đưa tới tay Chiêm Đông Kinh, “Kính thiếu, ngài xem.”

Chiêm Đông Kinh nhận lấy, lần lượt lật xem tỉ mỉ từng cái một, “Sao cô ấy lại có những thứ này?”

“Tô tiểu thư gần như đem hết tất cả thuộc hạ của cô ấy đi...”

Chiêm Đông Kinh đột nhiên giật bắn người, “Chẳng lẽ?”

Bây giờ cô chỉ để ý chuyện của Ngu Nhạc Thành, sẽ không giống trước kia chạy ngược chạy xuôi như vậy, mà điều duy nhất có thể khiến cô đánh cược mạng sống mà đi, e là chỉ có Tô Khang.

“Kính thiếu ngài xem, ở đây còn có bản đồ vị trí cụ thể.”

Đầu mày Chiêm Đông Kinh nháy lên thành thịch, “Cậu mau sắp xếp người, chúng ta đi đến nơi này.”

“Vâng.”

Ăn cơm tối xong, Tô Lương Mạt yên lặng nằm trên chiếc ghế ngoài sân thượng căn nhà, hai tay gối sau đầu, ánh mắt xuyên qua tán lá cây rậm rạp có thể nhìn thấy mặt trăng sáng rõ treo ở trên cao.

Lý Đan đi đến bên cạnh cô, “Sao không ngủ bên trong một lát?”

“Còn cậu, sao cậu không ngủ?”

Lý Đan tiến tới nằm lên cái ghế khung bên cạnh, “Không ngủ được.”

“Lý Đan, nếu như lần này có thể sống sót trở về, cậu muốn làm gì nhất?”

Lý Đan nhìn lại ánh mắt Tô Lương Mạt, dường như đang đấu tranh tư tưởng, một lúc lâu sau mới nói, “Ngủ một giấc thật đã, sau đó sống một cuộc sống thật tốt.”

Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, “Nói thật hay.”

Lý Đan liếc nhìn thời gian, “Còn một tiếng đồng hồ nữa.”

“Đám Thụy đâu?”

“Ngủ rồi, đợi lát nữa đánh thức bọn họ dậy.”

Tô Lương Mạt nghiêng người nhìn về phía Lý Đan, “Lần này nếu thực sự có thể thoát hiểm, mình đảm bảo, sau này nhất định để các cậu có được cuộc sống an an toàn toàn, mình sẽ nỗ lực hết khả năng.”

“Yên tâm, cậu với mình cùng nhau nỗ lực.”

Hai người nhìn nhau cười.

Chín giờ tối, các cô đứng giờ xuất phát, lái xe đến địa điểm mục tiêu gần đó, Tô Lương Mạt cho người giấu kín xe, ở đây đi bộ đến cũng khoảng chừng mười phút, lát nữa một khi đào thoát, cũng có đầy đủ thời gian lên xe.

Từ chỗ này có thể nhìn thấy loáng thoáng mấy căn biệt thự, cách nhau lại khá xa, Tô Lương Mạt lấy ra kính viễn vọng, “Không sai, chính là chỗ này.”

Đám người sắc mặt ngưng trọng, Tô Lương Mạt dẫn đầu đi vào trong, bên cạnh thỉnh thoảng sẽ có xe chạy ngang qua, Mạc Thanh lưu lại đây cũng không nhiều người, trước cửa lớn thậm chí ngay cả một hộ vệ cũng không có.

Cũng đúng, ai sẽ nghĩ tới bà ta có thể giấu người ở nơi này, lúc trước Tô Lương Mạt vẫn cho rằng Tô Khang đã sang Mỹ, cô chú ý tới căn biệt thự đằng sau thông ra một khu rừng nhiệt đới rậm rạp, “Lát nữa chúng ta không được đi riêng lẻ, sau khi cứu người theo đường cũ quay ngược lại, ngàn vạn lần không thể vào khu rừng kia.”

“Được.”

Mười mấy người thận trọng đi đến cạnh căn biệt thự, Tô Lương Mạt ngồi xổm dưới một gốc cây đại thụ, “Lý Đan, Lý Tư, hai người chịu trách nhiệm camera giám sát ở bên này.”

“Được.”

Mấy người còn lại theo Tô Lương Mạt không nhúc nhích ngồi im ở đó, trước khi camera bị xử lý, ai cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Cả căn biệt thự giống như bị bao bọc giữa khu rừng, hai mắt Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm vào trong, chợt thấy hai thân ảnh quen thuộc từ bên trong đi ra, cô kích động muốn đứng bật dậy, bị Thụy đè lại bả vai, “Lương Mạt, đợi một chút.”

Tô Lương Mạt lui người lại, lần nữa ngồi xổm xuống.

Ước chừng nửa giờ sau, Lý Đan mới trở về đến bên cạnh, “OK rồi.”

Tô Lương Mạt gật đầu, Tô Khang với Tống Tử Căng đi vào trong hoa viên, Lý Đan lấy ra cái bao tay, đưa tay sờ lên từng đạo lan can thẳng đứng kia, Tô Lương Mạt muốn gọi lên, nhưng khi nhìn đến hai gã hộ vệ đang tuần tra cách đó không xa lại sợ đánh rần động cỏ, cô ra hiệu người khác đều lui vào trong rừng, cô suy nghĩ một chút, huyết sáo mấy tiếng.

Tô Khang nhảy cảm nhìn quanh bốn phía, “Bà nghe thấy âm thanh gì không?”

“Không có,” Tống Tử Căng nhìn xung quanh, “đoán chừng là chim gì đó hót.”

“Không phải đâu,” Tô Khang nói chắc chắn, “chúng ta ở đây hai năm rồi, tôi đã có thể phân biệt ra được các tiếng chim hót.”

Tống Tử Căng cười lắc đầu, “Ông đấy, cũng chỉ có thể giết thời gian như vậy.”

Vách tường phía trên biệt thự treo đầy cây cỏ xanh tốt, Tô Lương Mạt lại huyết sáo, âm thanh không lớn, cũng đủ Tô Khang có thể nghe thấy được.

“Nhất định là có người!” Tô Khang lúc này là tin chắc, “Bà đỡ tôi đi một chút, đi đến giàn hoa bên kia xem xem.”

“Được.”

Tô Lương Mạt cẩn thận đẩy lùm cây ra, cô thấy Tô Khang càng lúc càng tới gần, Tô Lương Mạt kích động nắm chặt lan can, lời nói nơi cổ họng nện lại thủy chung không cách nào phát ra khỏi miệng được, ánh đèn bên này lờ mờ, nhìn sang phía này căn bản không thấy có người bên ngoài.

Tô Khang đi đến trước giàn hoa, Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, “Ba!”

Thanh âm xuyên qua truyền tới tai Tô Khang, Tô Khang khó tin lôi kéo tay Tống Tử Căng, “Nghe thấy chưa?”

Vẻ mặt Tống Tử Căng đầy kinh ngạc, “Lương, Lương Mạt.”

“Mẹ, con ở đây.”

Tô Khang nắm chặt tay Tống Tử Căng, hai người đi đến gần lan can, khoảng cách gần như thế này mới nhìn thấy Tô Lương Mạt ở phía ngoài.

Tống Tử Căng che miệng lại, thiếu chút nữa hô ra tiếng, nước mắt nhịn không được tràn khỏi mi, Tô Lương Mạt cũng nước mắt đầy mặt, “Ba, mẹ.”

“Sao con lại ở đây?”

“Con tới cứu ba mẹ ra ngoài.”

Tô Khang trấn định, “Sao con biết ba mẹ ở đây?”

“Ba, đừng nói nhiều như vậy, mau đi theo bọn con, con biết là Mạc Thanh giam lỏng hai người ở đây, yên tâm, qua đêm nay một nhà chúng ta có thể đoàn viên rồi.” Tô Lương Mạt hướng ra sau lưng vẫy vẫy tay, đám Lý Tư đang chờ lập tức tiến lên.

“Ba với mẹ đứng ở đây đừng đi đâu, lúc này trời tối, hơn nữa không có camera, hộ vệ sẽ không phát giác ra được.”

Thụy lấy dụng cụ từ trong túi ra, bắt đầu xoắn lên đoạn lan can, Tô Khang thế nhưng mặt mũi đầy nghiêm trọng, “Lương Mạt, mau mau đưa chúng nó rời đi!”

“Con không đi! Ba, con bây giờ không còn là Lương Mạt trước kia nữa.”

“Con cũng không nghĩ xem, xung quanh đây là nơi nào, có thể nói đi thì đi được ngay sao? Đi mau đi!”

Lan can bị vặn đứt một cây, Thụy vẫn còn tiếp tục, Tô Lương Mạt kiên trì nói, “Ba, ba muốn trở về Ngự Châu cũng được, Chiêm Đông Kinh đã biết cái chết của cha anh ta không có liên quan tới ba, anh ta sẽ không làm gì ba cả.”

Tô Khang thở ra, “Ai nói cái chết của Chiêm Tùng Niên không liên quan tới ba?”

Tô Lương Mạt há hốc miệng, “Ba, ba nói gì vậy?”

“Nếu cái chết của Chiêm Tùng Niên không liên quan tới ba, ba cũng sẽ không đi đến một bước ngày hôm nay, đó đều là một tay ba thúc đẩy, con đừng hỏi nữa, đi nhanh đi!”

Thụy kéo vạt áo Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, được rồi.”

Tô Lương Mạt tiến lên giữ chặt tay Tống Tử Căng, “Trước tiên đừng nói mấy thứ này, rời đi quan trọng hơn.”

Tống Tử Căng nói với Tô Khang, “Không phải ông mỗi ngày đều muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này sao? Không thử làm sao biết được? Nhanh lên đi.”

Bà khom lưng, dưới sự giúp đỡ của Tô Lương Mạt, bước một chân ra.

Đột nhiên, tiếng còi báo động phá vỡ bầu trời đêm, Tô Lương Mạt giật mình, đưa tay kéo Tống Tử Căng, “Mẹ, nhanh lên.”

Đằng xa truyền tới một hồi tiếng súng, Tô Khang thấy hộ vệ đang chạy đến, cùng đi theo nhất định là không kịp. “Lương Mạt, con mau rời khỏi nơi này, nhớ kỹ, đừng vào khu rừng phía sau, đi vào thì không ra được nữa.”

“Ba!”

“Sao con vẫn chưa hiểu!” Tô Khang kéo Tống Tử Căng về bên cạnh, “Mạc Thanh muốn đối phó chính là Chiêm Đông Kinh, ba không biết chuyện này có phải là ba ta sắp xếp hay không, tóm lại con đi nhanh lên!”

“Không, con hôm nay nhất định phải đưa ba mẹ đi!”

Hai gã hộ vệ đang chạy tới bị Lý Đan bắn trúng, Tô Lương Mạt còn muốn kiên trì, ngược mắt lại thấy trong biệt thự tối om lao ra một đồng người, Tống Tử Căng trong nháy mắt phát ra tuyệt vọng, “Đi mau!”

Lý Đan cũng phát giác thấy không ổn, cô giữ chặt Tô Lương Mạt rút lui ra phía sau, “Trước tiên tránh đi những kẻ này, quay về rồi lại nghĩ cách, bằng không không thể đi được.”

Tô Lương Mạt nhìn về phía đồng bạn, cô không đi, các cô ấy cũng liền tử thủ ở đây.

Cô lau nước mắt, dần lòng nói, “Đi!”

Cô theo đường cũ lao về trước, mới ra khỏi cánh rừng, một hàng đèn pha xe hơi đánh tới, Tô Lương Mạt trước tiên ngồi xổm xuống, đợi hai mắt thích ứng đôi chút mới nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn một cái, lại không thể tin được.

Một đám người chỉ chít giương súng lên, trong lòng Tô Lương Mạt kinh hãi, chợt cảm thấy không ổn.

Lý Đan cắn răng, “Nơi này, sợ là người đàn bà kia cố ý tiết lộ cho chúng ta biết.”

Tô Lương Mạt hung hăng nắm chặt tay, “Lý Tư, còn có nơi nào khác có thể trốn chạy không?”

“Trừ phi rút lui ngược trở lại, nhưng khu rừng lớn như vậy, đâu là điểm cuối cùng chúng ta căn bản không biết.”

Tô Khang lúc này cũng dấn dò, lại nói sai khi tiến vào thì không ra được nữa.

Hàng loạt người giơ súng bắt đầu bắn phá, cho dù có cánh rừng che chở, nhưng vẫn là không ngăn được mưa bom bão đạn, con đường sống duy nhất bị phá hỏng, không thử xem, cũng chỉ có thể nằm lại ngay ở đây.

Tô Lương Mạt hướng nhóm người sau lưng làm động tác ra hiệu, “Dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đó, ít nhất không phải chết trước họng súng của đám người này, vào trong rừng, cũng chỉ thuận theo ý trời.”

“Được.”

Lý Đan mang theo đồng bạn chạy trước, Lý Tư cản phía sau, nhưng đành chịu bên ngoài thực quá nhiều người, cho dù đánh trực diện các cô cũng không đủ đạn mang theo bên người, một đám người đi vòng ra sau biệt thự, vất vả bên cạnh là một cái hồ nước, Tô Lương Mạt không nói hai lời nhảy xuống, “Mau!”

Động tác nhảy xuống như vậy không khác nào kéo chậm tốc độ, Tô Lương Mạt nghe thấy phía sau truyền đến một hồi tiếng kêu thảm thiết, lúc quay đầu lại, một cô gái đã ngã nhào xuống nước.

“Mẹ!” Cô mắng một câu, xoay người lại bắn qua một phát, Lý Tư kích động ở chỗ xung yếu quay lại liều mạng, Tô Lương Mạt níu cánh tay cô ấy lại dùng sức kéo lên phía trước, khó khăn lắm mới lên đến bờ, Tô Lương Mạt nhìn bốn người đuổi theo, cô thở hổn hển đứng dậy, “Bây giờ vẫn chưa thể nghỉ ngơi, chỉ khi nào bỏ xa bọn chúng mới được.”

Đám người hai bên hỗ trợ nhau tiến lên phía trước, cũng không ai biết con đường chờ bọn họ phía trước đến tận cùng là như thế nào, tới cuối cùng có thể ra ngoài được hay không.

Tô Lương Mạt chạy đến không ra hơi, tiếng súng nổ sau lưng càng lúc càng xa, Lý Đan đỡ cô tới trước một cây đại thụ nghỉ một lát, “Chỗ này chúng ta đi vào rồi cũng chỉ quanh quẩn không ra được, đoán chừng bọn chúng hơn nửa giờ sau cũng tìm không được.”

“Các cô ấy sao rồi?”

“Chết một người, lạc mất một người.”

“Những người còn lại đều tập trung một chỗ, chúng ta lát nữa đi tìm thử xem.”

“Được.”

Tô Lương Mạt dựa vào gốc cây nghỉ ngơi lấy sức, mấy người ngồi vây quanh thành một đoàn, hai mắt thì không ngừng nhìn quanh bốn phía, Lý Đan lấy điện thoại di động ra, “Làm sao bây giờ, một chút tín hiệu cũng không có.”

Mấy người bên cạnh cũng lấy điện thoại di động ra, sau đó lần lượt tắt đầu.

Tô Lương Mạt ngước đầu lên, “Nhiều người như vậy, chỉ đợi chúng ta chui vào cái lưới này.”

“Lương Mạt, bây giờ nên làm gì?”

“Chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Trong rừng vô cùng ẩm ướt, quần áo rất nhanh liền ướt nhẹp dính lên người, Tô Lương Mạt thấy tinh thần mọi người cũng hồi phục, “Đi thôi, ít nhất tìm một chỗ bí mật để đặt chân, buổi tối cũng chạy không thoát.”

Lý Đan bật đèn pin rọi lên phía trước, trong rừng gần như đưa tay không thấy năm ngón, các cô một người đi theo một người, bụi cây gai đâm vào chân với mắt cá chân, đau đớn kéo lê không ngăn cản được bước chân tiếp tục đi về phía trước, giữa sống với chết, cảm giác trên thân thể đã không còn tính là gì nữa.

Trong tay Tô Lương Mạt cầm theo súng, càng đi vào trong rừng, càng cảm thấy sợ hãi, quanh thân yên lặng chỉ có tiếng sột soạt, Lý Đan chợt dừng bước, “Lương Mạt, đường phía trước căn bản nhìn không rõ.”

“Vậy chúng ta liền dừng ở đây đi.”

Đám người lần lượt đi tìm chỗ có thể ngồi được, mới yên tĩnh một chút, một hồi tiếng bước chân đột nhiên từ đằng sau truyền tới, Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần, ra hiệu mọi người dừng rồi, cô xoay người, tận lực không phát ra động tĩnh gì, Lý Đan thì đưa tay ấn nhẹ đèn pin.

Một ánh đèn quét tới, Tô Lương Mạt ba bước tiến lên trước, súng trong tay chìa ra ngoài, một bàn tay lập tức chế trụ cổ tay cô, cổ cô ngay tức khắc bị người ta bóp lấy, khí lực người kia rất lớn, ép chặt cô lui lại mấy bước, Lý Đan đưa đèn pin trong tay quét về phía khuôn mặt người đàn ông, cô hét lên một tiếng, “Chiêm Đông Kinh?!”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 136: Khoản nợ này, để anh ta trả một lần là đủ (thượng)

131. Chương 136: Khoản Nợ Này, Để Anh Ta Trả Một Lần Là Đủ (thượng)

Chương 136: Khoản nợ này, để anh ta trả một lần là đủ (thượng)

Chiêm Đông Kinh cũng mượn tia sáng lần này nhìn rõ ràng người trước mặt, anh lập tức buông tay ra.

Tô Lương Mạt thở hổn hển, trong mắt lộ ra hoảng sợ rồi lại khó tin, “Sao anh lại ở đây?”

Sau lưng, lại có mấy người đi đến.

Lý Đan gần như xông tới ôm lấy người đàn ông dẫn đầu, “Tổng Các.”

Chiêm Đông Kinh đi đến bên cạnh Tô Lương Mạt, tựa lưng lên gốc cây, “Vậy sao em lại đến đây?”

Tô Lương Mạt biết chuyện này đã sớm không cần thiết giấu giếm nữa, “Tôi tra ra được ba mẹ tôi ở Thái Lan.”

Chiêm Đông Kinh không nói tiếng nào, Tổng Các vỗ bả vai Lý Đan, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Tô Lương Mạt khó khăn hít một hơi, “Làm sao bây giờ, chúng ta còn có thể đi ra ngoài không?”

Cô nhìn Chiêm Đông Kinh, lúc này mới phát hiện người đàn ông ăn mặc không giống như ngày thường cô hay thấy, ông quần bị nhét trong ông giày, hai tay mang bao tay cụt ngón màu đen cầm súng lục, Lý Đan tắt đèn pin đi, bốn phía khôi phục lại một màu đen nhánh đưa tay không thấy năm ngón.

“Có đi ra ngoài được hay không, chỉ phải xem mệnh thôi.”

Tô Lương Mạt lau mồ hôi trên trán, một đám người cứ như vậy bị bao vây trong rừng này, cũng không ai biết rốt cuộc có còn mạng đi ra ngoài hay không.

Đã không còn nghe thấy tiếng súng với tiếng bước chân, Tô Lương Mạt từ trong túi rút ra chiếc đèn pin nhỏ, ánh sáng yếu ớt khiến người ta ở giữa tuyệt cảnh cảm thấy an toàn lớn nhất, cô đi lên phía trước vài bước, những người còn lại đang nghỉ ngơi tại chỗ.

Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng sột soạt của những người đi theo Chiêm Đông Kinh, cô đứng thẳng đưa lưng về phía anh, “Chiêm Đông Kinh, người Mạc Thanh muốn giết là anh.”

Một hồi im lặng, không khí như tử thần kè tới gần có loại hít thở không thông khiến người ta sợ hãi, Chiêm Đông Kinh nhìn đến chiếc đèn pin rũ xuống trong tay Tô Lương Mạt, ngọn đèn chỉ rọi sáng hai chân cô, cả thân ảnh mơ hồ vô cùng, “Em nói cái gì?”

“Đoạn video kia, tài liệu bên trong là mẹ anh cố ý tiết lộ với tôi, tôi còn thấy may mắn là trí nhớ của mình tốt, thủ đoạn của tôi so với bà ta, còn kém một bậc.”

“Bây giờ kẻ ở bên ngoài đuổi giết em, đều là thế lực hắc bang của Thái Lan.”

Cô xoay người, cho dù cách nhau rất gần, Chiêm Đông Kinh vẫn không cách nào thấy rõ thần sắc Tô Lương Mạt, “Thế lực của Thái Lan?” Tô Lương Mạt đột nhiên vô lực nắm chặt tay, “Vậy chúng ta càng không có hy vọng đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh, vì để ba mẹ tôi có thể sống, tôi đồng ý với Mạc Thanh cùng nhau đối phó anh, nhưng tôi không muốn bị bà ta khống chế, cho nên tôi không chờ đợi được mang người chạy đến đây, bà ta muốn hại anh, anh một chút cũng không biết sao?”

Chỉ vì có yếu tố ‘không thể chờ đợi được’ ở bên trong, mới phải nghe theo lời Mạc Thanh.

Nhưng trong lòng Tô Lương Mạt hiểu rõ, cho dù cô có ngàn vạn đề phòng, cô vẫn sẽ quay lại, kết quả này, là không thể tránh khỏi.

Thanh âm Chiêm Đông Kinh có phần âm lệ, “Em cũng biết?”

“Có phải rất khó tin không?”

Chiêm Đông Kinh không có kích động như Tô Lương Mạt tượng tượng, cô cầm lấy đèn pin hướng về phía khuôn mặt người đàn ông rọi tới, anh giống như một pho tượng đá đứng sừng sững giữa khu rừng vô tận, “Đúng là rất khó tin, tôi là con trai bà ấy, bà ấy lại muốn giết tôi?”

“Thứ lần trước, cũng là bà ta bảo tôi đặt lên trên người anh.”

Tô Lương Mạt nói toàn bộ mọi chuyện ra rồi, mới bắt đầu thấy có chút không đành lòng, “Nhưng mà, anh có thể lựa chọn không tin lời tôi.”

Chiêm Đông Kinh đi lên trước, lấy cái đèn pin nhỏ trong tay Tô Lương Mạt, “Lúc này tôi không có cách nào nghĩ đến những thứ này, chúng ta là chạy trốn tiến vào đây, không phải là đi du lịch, không có thức ăn nước uống đầy đủ, không cần bọn chúng động thủ, không quá vài ngày toàn bộ chúng ta đều chết ở đây.”

Tô Lương Mạt không khỏi run rẩy, “Nhưng ba mẹ tôi vẫn còn trong tay bà ta.”

“Nếu như những gì em nói đều là thật, trước khi em chưa chết, ba mẹ em cũng sẽ không có việc gì, cho nên, có thể chống đỡ thêm một phút cũng tốt.”

Chiêm Đông Kinh kéo tay cô, Tô Lương Mạt đi theo anh, “Anh hận tôi không?”

Người đàn ông cũng không quay đầu lại, “Em nói rồi, là tôi nợ em, nếu trả, bây giờ còn năm trăm chín mươi tám lần, tôi không có tính sai chứ?”

Tô Lương Mạt bước trên mặt đất phát ra tiếng vang ngọt ngào, Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài vài bước, chợt dừng lại quay đầu nhìn cô, “Nếu như, có thể một lần duy nhất trả lại toàn bộ cho em, thì tốt biết bao?”

Hai người trở về cạnh đám người đi cùng, Tống Các với Lý Đan nép vào trong một chỗ, mấy người ngồi thành một vòng, Tô Lương Mạt đi đến bên cạnh Lý Đan, dựa dưới tàng cây bắt đầu nghỉ ngơi.

Bên ngoài ngoài trừ tiếng gió thổi sột soạt, cũng không có động tĩnh gì khác.

Một cái đèn pin cầm xuống dưới đất bùn, ánh sáng rọi đến khuôn mặt những người xung quanh.

Lý Tư sợ hãi ôm chặt hai vai, “Thụy, cô đã xem ‘Trần Nam Mỹ’ chưa?”

“Phim sex à?”

“Đi chết đi,” Lý Tư vĩnh tai lên, “ở đây sẽ không có trần ăn thịt người chứ?”

“Cái này cũng không nói chính xác được,” Thụy vừa nghe Lý Tư nói như vậy, cũng bắt đầu có chút sợ hãi, “hình như nghe nói ở trong rừng có rất nhiều thứ có độc.”

Tô Lương Mạt ôm lấy đầu gối, “Tắt đèn đi thôi, mọi người nhắm mắt ngủ một lát đi, ngày mai còn phải tìm đường ra nữa.”

Lý Tư đưa tay tắt đèn, vài bước bò dậy, “Thụy, chúng ta ôm nhau ngủ đi, tôi sợ lắm.”

Tô Lương Mạt gấp cong hai chân, một cánh tay vươn tới ôm cô vào trong lòng, ấm áp xuyên qua vài vóc đơn bạc mỏng manh trấn an lẫn nhau, Tô Lương Mạt mệt mỏi dựa lên bả vai Chiêm Đông Kinh.

Cho đến ngày hôm sau tỉnh lại, cô cũng không biết tối hôm qua rốt cuộc là thế nào mà ngủ thiếp đi.

Mở mắt ra, sương mù lượn lờ, gần như nhìn không rõ được người phía trước, Tô Lương Mạt giật mình, giống như bị người ta kéo ra khỏi cơn ác mộng.

Chiêm Đông Kinh nhẹ nhàng xoa xoa bả vai cô, “Tỉnh rồi.”

Đám Lý Đan cũng lần lượt tỉnh dậy, vốn là ngủ không được yên, Tô Lương Mạt lúc này mới nhìn rõ ràng, người Chiêm Đông Kinh mang theo cũng không nhiều, lúc này đều vây quanh một chỗ, nhưng bọn họ hiển nhiên là được huấn luyện nghiêm chỉnh, không có giống đám Lý Tư rộ ra hoảng loạn luống cuống như vậy.

Chiêm Đông Kinh nâng đồng hồ lên nhìn thời gian.

“Chúng ta phải nghĩ cách đi ra ngoài, trời vừa sáng, bọn người lục soát sẽ tiến vào.”

Tô Lương Mạt buộc bản thân mình phải giữ vững tinh thần, cô xoa xoa mắt cá chân tê dại, “Nhưng những đồ đạc đem theo hoàn toàn không dùng được gì, chúng ta ngay cả phương hướng cũng không biết.”

Thời đại khoa học kỹ thuật ngày nay, đối mặt với khảo nghiệm khắc nghiệt của thiên nhiên, cũng không bằng mấy biện pháp cổ xưa truyền lại kia.

Bây giờ là đúng 6 giờ sáng, mặt trời ở phía đông, bóng của một vật hướng sang phía tây, lợi dụng điểm này liền có thể suy đoán ra được hướng đông tây nam bắc.

“Đi thôi.”

Tô Lương Mạt bảo đám Lý Đan theo sát cô, liếc nhìn lại, trong rừng cũng không thể nhìn rõ con đường phía trước, đoàn người lần lượt tiến lên trước, nhưng bọn họ rõ ràng là đã đánh giá thấp vùng đất này, một giờ sau, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn phương hướng, xung quanh vẫn là rừng cây chằng chịt như cũ, trên mặt cô rỉ ra mồ hôi lạnh, “Làm sao bây giờ, giống như là đang đi vòng quanh một chỗ.”

“Nhưng chúng ta rõ ràng vẫn là cùng nhau đi về một hướng giống nhau mà.” Lý Tư khẩn trương nhìn quanh bốn phía, “Sao có thể như vậy?”

“Đừng hoảng hốt,” Chiêm Đông Kinh ra hiệu Lý Tư an tĩnh, “nếu dễ dàng đi ra ngoài như vậy, bọn chúng trăm phương ngàn kế ép chúng ta tiến vào đây làm gì?”

Trên mặt Thụy bị cành cây sượt qua để lại dấu, một vết xước dài đỏ đỏ, “Tiếp tục như vậy, một ngày còn có thể kiên trì, nếu như năm ba ngày không đi ra được thì sao?”

Các cô mặt dù đã trải qua sinh tử, nhưng bị ném ở một nơi như vậy hoàn toàn bất lực không có cách nào phản kháng, ngoại trừ sợ hãi, còn có thể dư lại cái gì?

Tổng Các giữ chặt tay Lý Đan, “Lúc chúng tôi đi đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ có người đến tiếp viện.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt, cho dù nơi đây mắt anh vô cùng bình tĩnh, nhưng Tô Lương Mạt vẫn là phát giác được một loại găng nặng.

Nếu như Mạc Thanh coi đây là cơ hội duy nhất, bà ta sẽ dễ dàng cho người đến bên này tiếp viện sao?

Tô Lương Mạt không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể đi theo Chiêm Đông Kinh tiếp tục tiến lên phía trước.

Đoàn người đi đến trước một cái đầm lầy, đây là lúc trước chưa đi qua, vậy hẳn là may mắn, không có quay lại đường cũ.

Nơi này trước kia chắc là cái hồ, chỉ là đã cạn khô, lồm xồm dưới sâu cỡ chiều ột người, cũng không biết phía dưới là cất giấu cái gì, nhưng muốn đến bờ bên kia, chỉ có con đường này.

“Kinh thiếu.” Một người đàn ông cùng đi theo phía sau tiến lên, “Tôi đi qua trước, đến lúc đó mọi người đạp theo dấu chân của tôi mà đi.”

“Được.” Chiêm Đông Kinh không nói hai lời gật đầu.

Tô Lương Mạt vẫn là hơi do dự, “Như vậy được không?”

“Không có cách nào khác, hoặc là mạo hiểm, hoặc là chờ chết.”

Người đàn ông đã nắm lấy tảng cỏ, thử dò xét một bước định đi xuống, nước bùn bên trong cũng không đủ khô, dùng sức hút lấy bắp chân người đàn ông, Lý Tư kêu lên sợ hãi, “Không phải là đầm lầy ăn thịt người chứ?”

Thụy cũng thiếu chút nữa cần phải môi dưới.

Người đàn ông cố sức tiến lên trước, ước chừng mười phút sau, mới đi đến bờ đối diện.

Chiêm Đông Kinh thở ra, giữ chặt tay Tô Lương Mạt, đoàn người tự động xếp thành hàng, Tô Lương Mạt đi ở đằng trước, vì phòng ngừa vạn nhất, đều đạp lên dấu chân lúc trước của người đàn ông kia.

Nước bùn làm hai chân ướt sũng, lại còn nóng hổi, Tô Lương Mạt cố nén khó chịu, khó khăn lắm mới nhìn thấy người đàn ông phía trước đưa hai tay về phía cô, cô đưa tay phải ra.

“A!” Đứng sau truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

Tô Lương Mạt quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái đi ở chính giữa cả người đang chìm xuống dưới, Lý Tư ở phía trước bị dọa đưa tay kéo lấy, thần sắc Chiêm Đông Kinh lại căng thẳng, vài người chứng kiến bộ dáng như vậy, làm gì còn quan tâm cái gì mà cẩn thận dè dặt, tranh nhau chạy hướng về phía bờ.

Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ thắt lưng Tô Lương Mạt, đem cô hướng lên trước.

Người đàn ông phía trước kéo cô lên bờ, Tô Lương Mạt thấy nửa người cô gái kia đã bị vùi sâu xuống, Lý Tư cũng ngã vào trong vũng bùn, Chiêm Đông Kinh thấy thần sắc cô kích động, gấp rút hét lên với cô một câu, “Mau đi nhặt nhánh cây đến đây, càng thô cứng càng tốt.”

Tô Lương Mạt không kịp gật đầu, liền lăn một vòng vào cánh rừng, khi cô kéo một nhánh cây trở lại, nhìn thấy Lý Đan với Tống Các đang kéo Lý Tư từ trong vũng lầy ra, mà đồng bạn của cô, thì chỉ còn lại hai cánh tay ở bên ngoài.

Cô hiểu, hiểu rất rõ gặp phải chuyện này không thể lôi kéo nhau, nếu không chính là chịu chết.

Chiêm Đông Kinh nhận lấy nhánh cây trong tay cô tiến lên phía trước, mắt thấy sắp không, Tô Lương Mạt dậm dậm chân, “Nhanh lên, nhanh lên.”

“A!”

Cách đó không xa, lại có một người bị mắc kẹt.

Tâm tình Tô Lương Mạt gần suy sụp đến nơi, kéo tay áo Chiêm Đông Kinh, “Mau, mau cứu lấy bọn họ!”

Tống Các gào to một tiếng, “Tất cả không được rồi, theo đường lúc trước mà đi!”

Nhánh cây được đưa tới, cô gái đầu tiên bị lún xuống dưới bùn, ngay cả hai tay cũng không nhìn thấy đâu, người đàn ông đằng sau chỉ có thể tìm cách cứu người khác.

Lý Tư là tận mắt nhìn thấy cô gái kia từng tắc từng tắc bị cắn nuốt, cô đưa hai tay che mặt, trên mặt đều là nước bùn, chỉ lộ ra đôi mắt hoảng sợ, “Chị, cô ấy chết rồi, cô ấy chết rồi!”

Chiêm Đông Kinh hướng phía Tống Các vẫy vẫy, Tống Các bóp chặt bả vai Lý Tư, “Cô cũng muốn giống cô ta phải không? Đi mau!”

Lý Đan chảy nước mắt, nhưng đây là nơi ăn thịt người, không rời đi cũng có thể sẽ phải chết, cô kéo tay Lý Tư, “Đi, đi nhanh lên.”

Tô Lương Mạt muốn đi xuống, mọi người bên dưới đều là vì cô mà đến, hôm nay từng người từng người lại bị tử thần giữ chặt hai chân, Chiêm Đông Kinh ôm lấy cô đem cô vẩy chặt trong ngực, “Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính.”

Cuối cùng mọi người dắt díu nhau lên bờ, cô gái bị rơi xuống đầm lầy kia, nửa người trên đều đầy bùn đất, sau khi được kéo lên đưa tới trên bờ, vô lực nằm sấp khóc thất thanh, Tô Lương Mạt cũng ấn nhẫn không được, cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, đoàn người túm tụm lại một chỗ, Lý Tư bị hù dọa nửa ngày mới hoàn hồn, Tô Lương Mạt bỏ tay Chiêm Đông Kinh ra đi đến trước mặt cô gái kia. Cô ngồi xổm xuống, đưa tay ôm chặt cô ấy.

“Tô tỷ, chúng ta còn có thể ra ngoài không? Có thể ra ngoài không?”

“Có thể, nhất định có thể!” Nước mắt Tô Lương Mạt lăn dài, cô nhặt lá cây trên mặt đất lau đi mấy thứ bùn nhão dính trên mặt gái đi.

Ngẩng đầu liếc nhìn, những dấu chân đã đi qua đó in lại thật sâu phía trên, duy chỉ không nhìn thấy mạng người vừa sống sờ sờ kia.

Tô Lương Mạt cố nén chua xót nơi chóp mũi, “Kiên trì thêm một chút, rất nhanh có thể ra ngoài rồi.”

“Em nhớ Ngu Nhạc Thành, còn có Lạc Lạc ở trong nhà em, em mới mua nó không lâu...”

Tô Lương Mạt vỗ nhẹ lưng cô gái, “Em tin chị, sau khi ra ngoài đem Lạc Lạc đến cho bọn chị nhìn xem một chút có được không?”

Cô gái gật gật đầu, được Tô Lương Mạt dắt dúi đứng lên.

Thì ra từ trước đến giờ Chiêm Đông Kinh là ngồi ở cái ghế trên cao kia, không có đau thương hay bất kỳ cảm xúc nào khác, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi này, quả nhiên là ăn tươi nuốt sống con người ta.

Không có dư thừa thời gian cho các cô lãng phí, Tô Lương Mạt xác định số người còn lại, sau đó tiếp tục xuất phát.

Đi mấy giờ, lại như cũ không thấy hy vọng.

Chiêm Đông Kinh nhìn đồng hồ, 11 giờ.

Người phía sau đã tinh bì lực tẫn, mặt đất được phủ từng tầng từng tầng lá cây, sau khi mục nát lại có lớp mới rơi xuống, giống như sự sống của cánh rừng này, kéo dài mãi không ngừng.

Tô Lương Mạt mệt mỏi buông lỏng bước chân, một bước sâu một bước nông, Chiêm Đông Kinh tính thời gian rồi ọi người dừng chân nghỉ ngơi.

Lý Tư với Thụy lưng tựa lưng gần như xụi lơ trên mặt đất, “Đói quá.”

Lý Đan cũng là môi khô lưỡi nóng, “Nhịn một chút đi, bình thường em la hét muốn giảm béo, lúc này mới nhịn được mấy bữa chứ.”

“Chị,” Lý Tư hữu khí vô lực tranh cãi, “vậy có thể giống nhau sao? Hôm nay đã qua nửa ngày rồi, em làm gì còn có thể lực.”

Lời Lý Tư nói là sự thật, hai chân Tô Lương Mạt giống như bị phế bỏ, lúc này vừa đói lại vừa khát, “Một đường đi tới đây cũng không thấy cây ăn quả, tiếp tục thế này thì làm sao?”

Chiêm Đông Kinh cong chân sau lên, “Đừng hy vọng ở đây có thể tìm được thức ăn, có nước sạch là không tệ rồi.”

Lý Tư rên lên một tiếng, “Không thể nào, vậy chẳng khác nào phải chết đói ở đây sao?”

Ai cũng không có tiếp lời nữa, bởi vì một đường đi đến đây, nếu như có thể tìm được thức ăn, bọn họ cũng không cần ở đây chờ vô ích.

Đôi môi Tô Lương Mạt khô khốc đến không muốn nói chuyện, ngữ điệu Chiêm Đông Kinh lại lộ ra âm lãnh làm người khác rét run, “Nếu như đến chạng vạng còn chưa đi ra được, đêm này tất phải ở lại nơi này.”

Lý Tư là sợ rồi, cô bắt lực nhìn về phía Lý Đan, “Chị, đây là cái nơi quỷ quái gì vậy chứ!”

“Đừng sợ, vẫn còn nửa ngày mà.”

Lúc Lý Đan nói ra lời này đây, rõ ràng không đủ tự tin, mấy tiếng đồng hồ vừa rồi, bọn họ giống như đang càng lúc càng đi sâu vào trong rừng hơn, luôn cho rằng phía trước có đường, thế nhưng phóng tầm mắt lại thì không thấy đâu.

Nghỉ ngơi một lúc, Chiêm Đông Kinh dẫn đầu đứng dậy.

Đám người Tô Lương Mạt cũng đứng lên theo.

Đi khoảng chừng nửa giờ sau, sau lưng truyền đến một hồi âm thanh.

“Không xong rồi.”

Tô Lương Mạt xoay người, nhìn thấy một cô gái dừng lại trước một gốc cây, trong mắt cô ấy lộ ra hoảng sợ, tháo vòng hoa treo trên đỉnh đầu xuống, “Mọi người xem, đây là tôi treo lên.”

Tô Lương Mạt hít một hơi lạnh, nói cách khác, bọn họ lại quay lại chỗ cũ.

Chiêm Đông Kinh đi tới, liếc mắt nhìn vòng hoa trong tay cô gái, anh cũng không lộ ra thần sắc bối rối, vài người suy sụp, “Chúng ta không ra được, thật phải chết ở đây sao?”

Trong lòng Tô Lương Mạt xẹt qua tia tuyệt vọng cùng tự trách, nhưng lúc này cô không thể biểu lộ ra ngoài, một khi chủ kiến bị sụp đổ, tất nhiên sẽ chia rẽ.

Chiêm Đông Kinh quan sát bốn phía, đường đều là giống nhau, căn bản không phân biệt ra được con đường nào đã đi qua, đường nào là chưa qua.

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể nghĩ cách tìm thử xem có chỗ nào trên cao hay không, vẫn còn thời gian, đi thôi.”

Đây là cách duy nhất, không có lựa chọn nào khác.

Đoàn người tiếp tục hướng về phía trước, lại phải đề phòng có thể xuất hiện nguy hiểm bất cứ lúc nào, Tô Lương Mạt đi bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Nếu như có thể ra ngoài, anh muốn làm cái gì nhất?”

“Tra rõ ràng, quan hệ của Mạc Thanh với tôi.”

Tô Lương Mạt giật mình nhìn anh, khóe mắt Chiêm Đông Kinh khẽ nheo lại, “Tôi giết gian phu của bà ấy không phải giả, nhưng em cho rằng một người mẹ thân sinh, có thể đối với con trai của mình ra tay sao? Huống hồ theo lời em nói, tôi dám đoán chắc, bà ấy mưu tính đến hôm nay không phải là ngày một ngày hai.”

“Nhưng trước kia anh chưa từng hoài nghi bà ta, không phải sao?”

“Cũng bởi vì tôi không có cách nào hoài nghi bà ấy được, bà ấy mới đáng sợ,” Chiêm Đông Kinh nâng bước chân đi lên trước, “nói không chừng, bà ấy đã nhịn hai mươi mấy năm, nếu là như vậy, vậy thì không kỳ quái, một người có thể đem tâm tư muốn giết người khác giấu kín lâu như vậy, bà ấy còn có cái gì là không thể làm được?”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, “Đúng, anh nói không sai.”

Cô nhớ đến lời Tô Khang nói tối hôm qua, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn lên gò má Chiêm Đông Kinh, đột nhiên có có loại sợ hãi không diễn tả được, cái chết của Chiêm Tùng Niên, Tô Khang chắc hẳn là có tham dự, bây giờ còn liên quan tới Mạc Thanh...

“Đoàng!” Một hồi tiếng súng đột nhiên cắt đứt tất cả suy nghĩ của cô, Chiêm Đông Kinh không chút nghi ngại đề cô ngồi xổm người xuống, vài kẻ từ trong rừng nhảy lên vọt ra, Tổng Các đưa tay nổ súng, cảnh tượng rơi vào hỗn loạn.

Bởi vì bọn chúng là phát hiện hành tung của đám người Tô Lương Mạt trước, mấy người Tô Lương Mạt mang theo đều đã trúng đạn, Lý Tư với Thụy nấp sau một thân cây, viên đạn bắn xuyên qua bên tai, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị bắn trúng, Chiêm Đông Kinh hét lên, “Bắt sống.”

Lý Đan ngồi xổm xuống, cùng Tổng Các nhìn mắt nhau, vài người còn lại tự động phối hợp, Tổng Các ẩn vào trong rừng, Lý Đan che chắn, duy trì bắn nhau kịch liệt một thời gian không lâu, Tổng Các vòng ra sau lưng một tên, đoạt lấy súng của hắn rồi đẩy đến trước mặt mọi người.

Những tên còn lại, toàn bộ đều chết dưới họng súng.

Tổng Các cầm súng chĩa lên trán đối phương.

Chiêm Đông Kinh đi về phía trước, Lý Tư tiến lên chỉ vào tên đàn ông, “Nói, như thế nào mới có thể đi ra ngoài?”

Tên kia cười lạnh một tiếng, “Làm sao tôi biết?”

Chiêm Đông Kinh không nói hai lời một phát súng bắn trúng chân hắn, “Người có thể nhìn thử xem, bên này có bao nhiêu người là từ quý môn quan bỏ lên, còn nữa, muốn ném thử mùi vị bị ném vào trong đầm lầy không?”

Lý Tư nghe vậy, nghĩ đến đồng bạn chết thảm, cô tiến lên dùng chân đá mạnh lên miệng vết thương tên kia, “Nếu người không nói, chúng ta liền hành hạ người từng bước đến chết.”

Tên đàn ông đau đớn quỳ sụp xuống, Lý Đan thu súng lại, “Các người còn bao nhiêu tên, bây giờ ở đâu?”

“Bọn tôi nhận nhiệm vụ, chia làm bốn nhóm tiến vào, tôi thật sự không biết đường ra ở đâu?”

“Nếu người không biết, người dám đi vào?”

Tên đàn ông bịt chặt vết thương trên đùi, “Ồ lối vào có không dưới một trăm người con chừng, chỉ cần thấy có người sống đi ra ngoài, hết thấy đều không lưu lại, nếu ai có thể mang theo thi thể của các người đi ra ngoài, về sau vinh hoa phú quý liền hưởng vô tận, nhưng cũng giống như nhận lệnh tử, nếu không thu được gì, chúng tôi cũng chỉ có chết, cho nên bọn họ căn bản sẽ không lưu đường sống.”

Lý Tư lắc lắc đầu, “Tôi không tin.”

“Đây là một cánh rừng chết, tiến vào một cái chỉ có thể dựa vào mạng của ai tốt, nếu không phải bị kẻ khác cầm súng đẩy, bọn tôi cũng sẽ không đi vào đây tìm chết!”

Tô Lương Mạt nhìn sang Chiêm Đông Kinh, cô mệt mỏi dựa vào cây đại thụ, đập vào mắt, là mấy cổ thi thể kia.

Vành mắt cô bắt đầu ướt át, Lý Tư không cam lòng cứ như vậy, hy vọng không dễ dàng gì có được cứ như vậy vỡ tan, “Đi, ở phía trước dẫn đường, nếu như không đưa ra ngoài được, người là kẻ chết đầu tiên.”

Cô tiến lên nắm lấy cổ áo tên đàn ông làm cho hắn đứng lên, hắn khập khiễng lão đảo tiến lên trước mấy bước, “Tôi thật sự không biết đường ở đâu.”

Lý Tư hướng phía bàn chân tên đàn ông nổ súng, “Đừng nói nhảm, đi!”

Tên đàn ông nhìn quanh quất xung quanh, chỉ đành phải đi về phía trước.

Lý Tư đã bị bức đến ranh giới sắp sụp đổ, tay cô cầm súng đang run rẩy, hai mắt đỏ bừng nhìn về phía các đồng bạn, “Đi thôi, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi, còn thất thần làm cái gì?”

Vài ba người nhìn mặt nhau, mang theo mong chờ cuối cùng theo phía trước.

Chóp mũi Tô Lương Mạt không khỏi chua xót, cô quay lưng lại khó chịu kiềm chế tiếng khóc.

Chiêm Đông Kinh nâng cánh tay lên, một phát bắn trúng tên đàn ông đang do dự đi về phía trước.

Lý Tư nhìn thấy tên kia quy xuống, đường sống duy nhất cô có thể dựa vào cũng bị phá hỏng, cô giật mình sững sờ một hồi, xoay người, bị thương biến thành phần nộ quát, “Ai, là ai nổ súng?”

Chiêm Đông Kinh lạnh lùng liếc nhìn cô, trong mắt có lãnh đạm cùng lạnh lùng, “Là tôi.”

Lý Tư bước nhanh về phía trước, đập gãy những nhánh cây nhỏ phát ra tiếng ‘răng rắc’. Cô vọt tới trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Anh muốn chúng ta đều chết có phải không? Hắn ta có thể dẫn chúng ta đi ra ngoài, vì sao lại bắn chết hắn?”

Chiêm Đông Kinh thu hồi tầm mắt, nhìn sang Tô Lương Mạt.

Lý Tư tiến lên muốn đánh nhau, “Chiêm Đông Kinh, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi, anh lại muốn hại chết chúng tôi sao?”

Cô đưa tay bắt lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh, người đàn ông vung mạnh tay một cái, Lý Tư bị hất ra ngoài mấy bước, nhưng vẫn là không cam lòng nhào tới trước, “Tôi liều mạng với anh!”

Tô Lương Mạt chế trụ cánh tay Lý Tư, “Lý Tư, em bình tĩnh một chút!”

“Em không có cách nào bình tĩnh được, Lương Mạt, chị thấy rồi đấy, bọn chúng có thể đi vào thì khẳng định biết rõ đường ra ở đâu.”

Tô Lương Mạt không biết phải làm thế nào an ủi cô ấy, Lý Đan tiến lên cho Lý Tư một tát tai, “Em cũng là bị ép tiến vào, em biết đường ra ở đâu không?”

Lý Tư bụm mặt, tim đập loạn một hồi sau đó ngồi chồm hổm xuống oa oa khóc lớn, tiếng khóc bị chôn giữa hai tay, Tô Lương Mạt chịu đựng, vành mắt sớm đã tràn ra ướt ỷ, cô phóng tầm mắt nhìn đi, một nửa số người đã không còn nữa, bao gồm cả cô gái khó khăn lắm mới cứu ra khỏi quỷ môn quan nơi đầm lầy kia.

Tô Lương Mạt một khắc trước còn đồng ý sẽ dẫn cô ấy đi ra ngoài, nhưng lúc này cô ấy lại an an tĩnh tĩnh nằm yên ở đó rồi.

Đây rốt cuộc là nơi như thế nào?

Nước mắt cô trào ra, vẫn còn muốn cố nén, Chiêm Đông Kinh không đành lòng, trong giây phút này, cái gì anh cũng không thể làm được, chỉ có thể thay cô giấu đi nước mắt, để cô khóc một trận thật nhẹ nhõm.

Cánh tay anh dùng lực một chút, đem đầu Tô Lương Mạt áp vào trước ngực mình.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước: Chương 137: Khoản nợ này, để anh ta trả một lần là đủ (hạ)

132. Chương 137: Khoản Nợ Này, Để Anh Ta Trả Một Lần Là Đủ (hạ)

Chương 137: Khoản nợ này, để anh ta trả một lần là đủ (hạ)

Bốn phía đều tràn ngập hơi thở tử vong.

Tô Lương Mạt dựa vào một cây đại thụ, những người đã mất kia, các cô chỉ có thể dùng nhánh cây chặt xuống để an táng, họ còn cần thiết duy trì thể lực, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao.

Mỗi gốc cây ở đây đều có độ ẩt chục mét, ngay cả trời xanh mây trắng cũng không cách nào thấy rõ, lúc này, sắc trời còn chưa tối hoàn toàn, nhưng cứ tiếp tục đi thế này cũng không thấy điểm cuối, một đám người đã sớm mệt mỏi kiệt quệ.

Bả vai Tô Lương Mạt áp vào Chiêm Đông Kinh, đối diện với cái chết, yêu hay hận dù có sâu hơn nữa cũng đều trống rỗng như vậy, cô vươn cánh tay đặt lên chân mình, dù yêu, dù hận, cũng là ở trong điều kiện có thể ăn uống no đủ, mới có dư thừa thời gian nghĩ đến những cái này.

Lúc này ngay đến một chữ từ trong miệng cô cũng không muốn nhiều lời.

“Nếu như ngày mai vận khí tốt mà nói, không chừng có thể uống nước sạch.”

Tô Lương Mạt nuốt cái ực, nước bọt cơ hồ cũng cạn khô, cô nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Cái này so với nằm mơ tưởng tượng ra có bánh ăn cũng chẳng có tác dụng gì hơn.”

“Tôi đây là cho em hy vọng.”

Tô Lương Mạt đặt súng xuống bên cạnh chân, đi cả ngày, súng trong tay cũng thủy chung nắm chặt không có buông ra, lúc này gan bàn tay như muốn nứt ra vậy.

Chiêm Đông Kinh cầm lấy tay của cô, dùng ngón cái nắn nhẹ lên chỗ gan bàn tay.

Tô Lương Mạt nhìn thấy đồng bạn còn lại không bao nhiêu người đều dựa vào cùng một chỗ, đặc biệt là đang ở trong rừng rậm như vậy, trời tối cực kỳ nhanh, Tô Lương Mạt cảm thấy tê dại đang từ đầu ngón tay từng tắc từng tắc lan tràn lên trên, “Anh cảm thấy chuyện gì là đáng sợ nhất?”

Chiêm Đông Kinh không trả lời, hỏi ngược lại, “Em cảm thấy thế nào?”

“Trước kia có rất nhiều đáp án, nhưng bây giờ chỉ có một loại cảm giác, đó chính là như hiện tại vậy, trở mắt nhìn trời tối đi, cho đến khi chính mình cũng không nhìn thấy cái gì cả, ở trong bóng tối, cái loại bất lực đó làm tôi cảm thấy, tôi giống như là chết rồi vậy.”

Chiêm Đông Kinh buông tay ra ôm eo Tô Lương Mạt, “Không cần sợ, tôi đã từng được đặc huấn dã ngoại, gian nan hơn thế này tôi đều đã trải qua rồi.”

“Anh còn từng được đặc huấn dã ngoại?”

“Lần đó cũng là suýt chút nữa không thể quay về, nhưng đến phút cuối cùng, vẫn là tìm được đường ra, tôi bị nhốt trong rừng suốt bảy ngày, cho nên chúng ta chỉ là mới trải qua một phần bảy thời gian mà thôi.”

Tô Lương Mạt không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, “Ba anh đưa anh đi sao?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh bắn ra tia sát khí khiến người ta không rét mà run, anh tự giễu mở miệng, “Mẹ tôi,” Sau khi dừng lại một chút, anh lại lần nữa nói tiếp, “lý do khi đó rất đường hoàng, huống hồ cũng là tôi nguyện ý, cho nên trước giờ chưa từng hoài nghi, như vậy xem ra, bà ấy ngược lại là đã sớm muốn mạng tôi rồi.”

“Không hoài nghi, là vì bà ta là người thân duy nhất của anh.”

Chiêm Đông Kinh ôm Tô Lương Mạt, để cho cô nghỉ ngơi thật thoải mái, anh áp môi mỏng lên trán cô, “Nếu như lần này có thể còn mạng đi ra ngoài, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa không?”

Sắc trời đã tối đến ngẩng đầu cũng không thể nhìn rõ thần sắc đối phương, Tô Lương Mạt thấy thật may, không cần phải đối diện với ánh mắt Chiêm Đông Kinh vào lúc này.

“Tôi không biết.”

Vứt bỏ tất cả, phải chăng cô thực sự có thể quên hết tất cả tổn thương khi Chiêm Đông Kinh đẩy cô vào tù mang lại kia?

“Lương Mạt, em vẫn còn yêu tôi.” Ngữ điệu anh nói chuyện là ‘khẳng định.’

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, dường như có ánh trăng chiếu đến, cho dù bị cành lá rậm rạp chằng chịt phân xé thành nhiều mảnh nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn là có ánh sáng, “Sở dĩ bây giờ chúng ta có thể tâm bình khí hòa, là vì không có khí lực dư thừa nghĩ đến chuyện khác. Nhưng Chiêm Đông Kinh, một khi đi ra ngoài rồi, tổn thương vẫn là tổn thương, cũng sẽ không biến mất dù chỉ phân nửa, sự việc kia đã thất một cái nút ở trong lòng tôi, vẫn là bế tắc, tôi cũng không muốn, là muốn buông xuống nhưng không có cách nào, nút thắt này không gỡ ra được, trừ phi là chặt đứt, nhưng như vậy con người tôi cũng hoàn toàn chết rồi.”

Chiêm Đông Kinh một hồi lâu không nói chuyện, Tô Lương Mạt dựa vào vai anh, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tổng Các nắm chặt tay Lý Đan ngồi an vị ở đối diện, Lý Đan không ngủ được, cảnh tượng ban ngày từng hồi va đập vào thần kinh cô, trước kia từng trải qua chuyện nguy hiểm, nhưng ít ra các cô đều có cơ hội tranh thủ mạng sống, nhưng lần này, cô thực sự là cảm thấy bất lực, “Tổng Các, anh nói sẽ có người tiếp ứng, là thật sao? Vì sao còn chưa tới?”

Tổng Các cũng hiểu, lần này là lành ít dữ nhiều, Chiêm Đông Kinh an bài đường lui, rất có khả năng đã bị Mạc Thanh gây trở ngại.

Lúc xuất phát quá mức đột ngột, cũng không có biện pháp an bài thỏa đáng nhất, lúc ấy Tổng Các nên ở lại Ngự Châu, hôm nay toàn bộ hy vọng đều đặt trên người Hàn Tăng, tên đại ngốc kia còn chưa biết bị Mạc Thanh đùa giỡn xoay vòng vòng như thế nào đây.

“Nhất định sẽ đến, chúng ta đi vào nơi này, bọn họ là rất khó tìm, đừng sợ, sẽ chống đỡ qua được.”

Tổng Các cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

Đêm, giống như một tấm lưới lớn mang theo chết chóc giăng xuống, ghì chặt sát sao đang nóng lòng muốn cướp đi hơi thở của mỗi người.

Ngày hôm sau Tô Lương Mạt khi tỉnh lại, không thấy đám người Chiêm Đông Kinh đâu, cô giật nảy mình ngồi dậy, còn tưởng rằng hôm qua chỉ là giấc mộng, quay đầu lại thử nhìn nơi chắc là Chiêm Đông Kinh từng ngồi, nhưng mà đến một chút dấu vết cũng không có.

Nếu không phải là Lý Đan dụi nước mắt thất thanh hỏi ‘Tổng Các đang ở đâu’, Tô Lương Mạt còn tưởng rằng anh căn bản chưa từng tới.

Bởi vì hiện tại, ngay cả bóng dáng một người đàn ông cũng không có.

Lý Tư sợ hãi nhìn quanh bốn phía, “Có phải bọn họ bỏ lại chúng ta đi rồi không?”

“Những cũng phải có đường đi ra mới được.”

Tô Lương Mạt nhấc chân lên muốn đi tìm thử xem, nhưng nghĩ lại không được, lỡ như bọn họ trở về tìm rồi bị lạc thì làm sao? “Nghỉ ngơi một chút nữa đi, bây giờ trời vẫn chưa hoàn toàn sáng hẳn, cũng không thể lên đường.”

Những người còn lại nghe nói như vậy, lập tức buông lỏng toàn thân, đến giờ khắc này rồi, ai cũng không muốn đi.

Phía trước truyền tới tiếng bước chân sột soạt, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, nhìn thấy mấy người đàn ông ở gần đó đang đi tới, cô cảnh giác cầm súng lên, cho đến khi thấy rõ ràng Chiêm Đông Kinh đi ở phía trước, lúc này mới thở ra, “Các anh đi đâu vậy?”

Chiêm Đông Kinh giơ giơ thứ thịt gì đó mềm mềm được xâu thành một chuỗi ở trong tay lên, Tô Lương Mạt không phân biệt rõ được là cái gì, chỉ thấy máu chảy đầm đìa thành một đường.

Lý Tư che miệng, “Cái gì vậy?”

Trong tay mấy người đàn ông đằng sau cũng có thứ đó, “Có những thứ này, thì các cô không chết đói rồi.”

Tô Lương Mạt thấy Chiêm Đông Kinh đem đồ vứt qua một bên, Tống Các mang theo mấy người còn lại đi tuốt phía sau, trong tay cầm mấy nhánh cây nhọn được.

Chiêm Đông Kinh lựa ra mấy cây chống lên trên mặt đất, “Thừa dịp bây giờ trời còn chưa sáng hẳn, sương mù chưa tan, chúng ta đốt lửa bọn chúng nhất thời cũng không tìm được.”

Đói bụng suốt cả hai ngày đêm, lúc này thấy mấy thứ chảy máu đầm đìa dưới đất kia, Tô Lương Mạt che miệng lại muốn ói, lúc trở về bọn họ đã xử lý sạch sẽ, xóa hết da lông, cho nên căn bản không phân biệt ra được là cái gì.

Chiêm Đông Kinh đốt lửa, đem đồ đặt lên trên đó nướng.

Một cỗ mùi khói nồng nặc theo hơi lửa nướng cháy thịt mà tản ra, là mùi tanh tưởi khiến người ta buồn nôn, bởi vì không tìm được nguồn nước, cũng không có cách nào rửa sạch, Tô Lương Mạt khó chịu nắm chặt hai tay, đám Lý Tư cũng không chỗ nào để trốn đi, nguyên cả đám mặt thảm trắng tái nhợt, giống như phải đi đến pháp trường.

Chiêm Đông Kinh ngồi trở lại bên cạnh Tô Lương Mạt, một người đàn ông canh trước ngọn lửa, chịu trách nhiệm nướng chín đồ.

Tô Lương Mạt nhớ đến trong tivi sẽ thường xuyên xuất hiện cảnh tượng này, chủ yếu là chim rừng sau khi nướng lên vàng ươm sáng bóng, nhìn qua liền khiến người ta muốn động dấy ngón trỏ.

Nhưng mấy thứ cô nhìn kia đang từ từ chuyển thành màu đen, trong lòng chỉ có thể tự giễu, thực tế cùng tưởng tượng thực mẹ nó là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Sau khi nướng xong, Chiêm Đông Kinh tiến lên, dùng dao nhỏ cắt hai miếng, anh ngồi trở lại bên cạnh Tô Lương Mạt, đưa một miếng cho cô.

Cô nhìn xem, cưỡng ép chính mình đưa tay nhận lấy, đồ là chín rồi, nếu có thể ăn, rốt cuộc cũng có thể bảo trì được thể lực.

Mỗi người đều nhận mấy miếng trong tay, Tống Các nhìn Lý Đan, “Ăn đi.”

Về điểm này, đám đàn ông rõ ràng là thông suốt hơn, Chiêm Đông Kinh đưa thứ đó đến bên miệng, cắn một miếng, Tô Lương Mạt nhìn động tác anh nhai nuốt đến chết lặng, nơi cổ họng cô giống như bị thứ gì đó bít chặt dưới tận cùng, cô nghĩ lại một cách khác, Chiêm Đông Kinh là ai chứ, có lần nào là thấy anh không cao cao tại thượng, ăn cái gì cũng phải là thứ ngon nhất, mặc cái gì ở chỗ nào cũng phải là cái tốt nhất, anh lại có thể mặt không chút biến sắc tiếp tục ăn, Tô Lương Mạt không tin cô làm không được.

Nghĩ tới đây, cô nhắm mắt lại cắn một miếng.

Thứ này so với tưởng tượng của cô còn khó ăn hơn, hình dung không ra mùi vị, hơn nữa không có gia vị phụ liệu gì, cho nên một chút hương vị cũng không có.

Cô thực sự là nuốt không trôi, mở mắt nhìn thấy Thụy với Lý Tư ở đối diện đang ôm gốc cây ói ra.

Tổng Các đi tới, từ trên cao nhìn xuống động tác của các cô ấy chăm chăm, “Không ăn đúng không, vậy thì đói chết ở đây, đi theo chúng tôi cũng chỉ làm liên lụy thêm, hễ không chịu ăn, lát nữa đường ai nấy đi.”

Lý Tư ủy khuất muốn khóc, Thụy nghe vậy, cầm lấy đồ dưới đất dùng sức nhét vào miệng.

Lúc Tô Lương Mạt nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, người đàn ông đã ăn xong rồi, nhắm mắt lại đang dựa ở bên cạnh ghế ngồi.

Trong bụng đói đến mức không phun ra được một thứ gì cả, hôm nay còn như vậy nữa, sợ là không chống đỡ được đến tối.

Tô Lương Mạt hít sâu một hơi, cắn thứ kia, cũng không để ý có nhai nát hay chưa, cô hung hăng nuốt xuống bụng, lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng ăn xong thứ trong tay.

Chiêm Đông Kinh cũng gần như mở mắt ngay lúc đó, “Đem đồ còn dư gói lại mang theo, xử lý tốt dấu vết hiện trường, chúng ta đi.”

Tô Lương Mạt chống người dậy, “Dù sao chúng ta vẫn cần có mục tiêu để đi chứ?”

Chiêm Đông Kinh móc ra tấm bản đồ, hiển nhiên là đã cùng nghiên cứu qua với Tổng Các, Tô Lương Mạt nhìn thấy có vết dùng bút mực đỏ vẽ ra, ngón tay Chiêm Đông Kinh vòng quanh một đường, “Xuyên qua cánh rừng này rồi, chính là một cảng biển, đến lúc đó nhất định sẽ có tàu thuyền, đây chính là đường ra duy nhất.”

Tô Lương Mạt lại có chút lo lắng, “Nhưng cho dù có thể đi ra ngoài, Mạc Thanh sẽ không nghĩ tới sao? Vạn nhất toàn bộ người chỗ đó cũng là của bà ta thì làm sao?”

“Lương Mạt, em nhất định phải biết, con đường này là duy nhất, bây giờ việc chúng ta phải suy tính, là làm thế nào đi ra ngoài.”

Trong mắt Chiêm Đông Kinh, mưa bom bão đạn còn kém xa so với nơi tự nhiên ăn thịt người không nhà xương này.

Một đám người mệt mỏi buông lỏng bước chân chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt, cũng chỉ có thể như vậy, cô mới cảm thấy an toàn.

Đi đến giữa trưa, vẫn như cũ không thấy điểm cuối.

Tô Lương Mạt thực sự không chịu nổi nữa, cô dựa lên bả vai Chiêm Đông Kinh nghỉ một lúc, người đàn ông ôm chặt eo cô, “Kiên trì một chút.”

“Vẫn còn mười phút.”

“Vì sao nhất quyết phải quy định thời gian mới có thể nghỉ ngơi?” Tô Lương Mạt nắm chặt cánh tay anh, “Chúng ta ở đây nghỉ ngơi trước được không?”

“Không được,” Lời Chiêm Đông Kinh nói quyết tuyệt, “càng là những lúc như vậy, càng không thể để cho bản thân thư giãn.”

Tô Lương Mạt không có cách nào, chỉ có thể cùng đi theo.

Đi khoảng chừng bảy tám phút, hai mắt Tô Lương Mạt sáng lên, quay đầu nhìn về phía mọi người, “Mọi người nghe kia!”

Mạc dù là rất nhỏ, nhưng thanh âm xuyên qua lá cây vẫn truyền tới tai mọi người rõ ràng, Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay cô, cuối cùng trên mặt cũng hiện lộ ý cười, “Là tiếng suối chảy, chắc hẳn không xa nơi này.”

Mọi người vừa nghe, mệt mỏi toàn thân trong nháy mắt bị đánh tan hơn phân nửa, Chiêm Đông Kinh dắt Tô Lương Mạt sải bước lên phía trước, sau khi đến nơi, quả nhiên không ngoài dự đoán, một dòng suối trong vắt nhìn được cả đáy bóng nhện xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, nước rất sạch, đá cuội phía dưới cũng được cọ rửa đến sáng bóng nhẵn mịn.

Tô Lương Mạt cuối người xuống, đưa tay vốc nước đưa đến bên miệng, lại nghiêng đầu nhìn lên Chiêm Đông Kinh, “Có thể uống không?”

“Uống đi.”

Môi khô nứt chạm phải nước, đau đớn có chút khó thích ứng kịp, Tô Lương Mạt uống vài ngụm, lại cảm thấy không đủ, dứt khoát tiến xuống dưới uống luôn.

Loại vui sướng này là không có cách nào hình dung được, đám Lý Đan cũng đã uống đầy bụng, Tống Các dẫn người đi chặt lấy vài ống trúc, đựng nước để mang theo bên người.

Quần áo trên người đều bẩn thỉu hết cả, Lý Tư vén tay áo lên, đưa cánh tay chìm sâu xuống dưới, cảm giác mát lạnh chui vào trong da thịt, Tô Lương Mạt vốc nước rửa mặt, mặt mũi khắp người lại được rũ bỏ hơn phân nửa, cô cong khóe miệng cười thỏa mãn dựa vào gốc đại thụ nghỉ ngơi.

Chiêm Đông Kinh nghe thanh âm nước chảy ra khỏi khe suối đến xuất thần, “Lương Mạt, em biết cái này có nghĩa là gì không?”

“Nghĩa là chúng ta không cần phải chết nhanh như vậy đúng không?”

“Không phải,” Chiêm Đông Kinh chỉ vào phía đằng xa, “nước suối là chảy từ hướng đông sang tây, đây không phải là suối chết, vậy thì tất nhiên sẽ có nguồn nước càng lớn hơn, nếu như vận khí tốt mà nói, chúng ta đi dọc theo con suối này về phía đông, thì có thể tìm được điểm cao hơn hoặc là đường ra.”

“Thật sao?”

Chiêm Đông Kinh gật đầu, “Thật.”

Tinh thần Tô Lương Mạt tốt gấp bội, đầu tóc ướt nhẹp dính lên cạnh gò má, Chiêm Đông Kinh giúp cô sấy ra, nghỉ ngơi một lát, lại lần nữa xuất phát.

Bọn họ dọc theo nguồn nước đi tìm, đạp lên đường đá bén nhọn, quần bị bụi cây gai đâm rách, lộ ra từng mảng từng mảng vết máu loang lổ trên da chân, nhưng lúc này đã khá hơn nhiều, ít nhất là có hy vọng.

Giữa đường dừng lại nghỉ ngơi, lấy ra thức ăn buổi sáng mang theo, lúc này không có ai nôn ra không chịu ăn nữa, nuốt trôi đồ mới có thể đi ra ngoài, ai cũng hiểu.

Hai ba giờ chiều, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy đằng xa trước mặt xuất hiện một lùm cây tươi tốt, không chỉ chặn lại con đường phía trước, nước suối cũng từ nơi này dừng lại im bất.

Lý Tư tuyệt vọng nắm tóc ngồi xổm xuống, “Sao có thể như vậy? Đường đâu, rõ ràng có đường ở đây mà!”

Chiêm Đông Kinh giương một tay lên, không muốn nghe nhất là Lý Tư ồn ào om sòm, “Không thể nào bị chặn đứt như vậy, đi qua bụi cây này thì có thể thấy được.”

“Nhưng thế này làm sao đi qua được?”

Chẻ ra được một con đường khẳng định là không thực tế, biện pháp duy nhất là đi xuyên qua.

Hai thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh đi phía trước mở đường, cầm một nhánh cây to chắc vững đánh mở bụi cây ra hai bên, như vậy cũng có thể miễn cưỡng đi được, chỉ là tốc độ chậm đi không ít, Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay Tô Lương Mạt, bụi cây gần như che khuất đến đầu gối, cũng không biết phải bao lâu mới có thể đi qua, đi được khoảng chừng hai mươi phút, vết thương trên người trên tay dừng nói đến nữa, từng đạo vết xước màu đỏ hiện ra nhìn thấy mà giật mình, Tô Lương Mạt đột nhiên khẽ vấp ở đoạn phía trước, Chiêm Đông Kinh kéo căng cánh tay một cái, vươn tay đỡ thất lưng cô, “Sao vậy?”

“Không việc gì, đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh cũng không nhìn thấy được chân của cô rốt cuộc có làm sao không, “Có thể đi không?”

“Có thể.”

May mà đường ra chỉ ở gần đó, Chiêm Đông Kinh sau khi đi ra liếc mắt nhìn đường đi rộng mở sáng sủa xuôi theo dòng suối chảy, trong lòng lập tức buông lỏng một hồi, quay đầu lại, nhìn thấy Tô Lương Mạt ngồi xổm dưới đất.

Anh bước nhanh lên phía trước, kéo tay Tô Lương Mạt đang che bấp chân ra, anh đem ống quần vén lên cao, nhìn thấy trên bấp chân trắng muốt có hai dấu răng rõ ràng.

Chiêm Đông Kinh cả kinh hít ngược một hơi lạnh, “Em bị rắn cắn rồi.”

”Rắn?” Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy đau, cô quay đầu lại nhìn về phía đám Lý Đan còn chưa đi ra ngoài, Lý Tư với Thụy đi ở đằng sau, bụi cây kia là cao bằng một nửa người như vậy, đám người nghe thấy đường ra ở phía trước, cũng liền vui mừng tăng nhanh bước chân.

Lý Tư đi tới, đột nhiên ngẩng đầu, cảnh vật trong mắt cũng theo đó xoay chuyển, bởi vì ở chỗ cách cô một khoảng bằng cánh tay, một con rắn dài màu xanh cam đang uốn éo trườn mình lên chạc cây, vì con rắn kia khá to, cành cây gần như sắp không chịu nổi, cho nên lão đảo, khiến người khác nhìn phải cũng đều rơi hết da gà xuống đầy đất.

Lý Tư bị dọa phát hoảng, chỉ thiếu không có thét lên chói tai, con rắn kia từ từ giương cao nửa thân trên, bày ra tư thế công kích, Thụy đi theo phía sau không nói hai lời rút súng ra, một phát không bắn trúng, tay cô cũng run, liên tục mấy phát sau, đẩy đẩy Lý Tư ở phía trước, “Đi nhanh lên đi!”

Thật vất vả chạy ra ngoài, Lý Tư mặt trắng thắm như tờ giấy, “Tôi, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy rắn, ô ô...”

Nói xong, lại cứ như vậy ngồi chồm hổm dưới đất khóc lên.

Thụy đá cô ta một cước, “Có bẽ mặt hay không, giết người cũng không có thấy cô như vậy.”

“Nhưng nó muốn cắn tôi a!”

Tô Lương Mạt rên một tiếng, đám người lúc này mới chú ý đến vết thương ở chân cô, Lý Đan ngồi xổm xuống, “Có độc không?”

Chiêm Đông Kinh gạt miệng vết thương của cô ra, bảo thuộc hạ đem nước sạch đến đổ lên chân Tô Lương Mạt, sau đó nâng chân của cô lên đưa môi mồm áp lại gần.

Lý Đan có chút kinh hãi, Tô Lương Mạt đau đến nín thở, Chiêm Đông Kinh ngậm lấy miệng vết thương của cô, một vệt máu đỏ tươi rỉ ra nơi khóe môi, anh hướng sang bên cạnh nhổ một cái.

Lý Đan nhìn động tác của Chiêm Đông Kinh, nếu như một người đàn ông đối với một người phụ nữ là không yêu, liệu sẽ có hành động ‘kìm lòng không đậu’ như vậy?

Chiêm Đông Kinh băng bó miệng vết thương của Tô Lương Mạt, “Chắc là không có độc, đừng sợ.”

Tô Lương Mạt yên lặng nhìn anh, nhìn động tác quen thuộc của anh, xử lý xong rồi đỡ cô đứng dậy, “Tôi công em.”

“Không cần đâu, tôi đi được.”

“Đừng bướng nữa, lỡ như rắn có độc, tốc độ đi đường nhanh như vậy đối với em cũng không tốt.”

Đường vẫn là phải tiếp tục đi, Tô Lương Mạt do dự một chút, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh ở trước mặt cô khom người xuống, cô leo lên tấm lưng rắn chắc của anh, Chiêm Đông Kinh dùng lực một cái liền công cô đứng dậy.

Nơi như thế này, đi đường cũng là chịu tội, chớ nói gì đến trên lưng còn có thêm một người, Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng thở của người đàn ông truyền vào tai mình, thỉnh thoảng Chiêm Đông Kinh lại dừng bước, khẽ điều chỉnh tư thế.

Tô Lương Mạt cũng nhiều lần mở miệng, “Tôi thật có thể đi được.”

Cũng có thuộc hạ tiến đến, “Kính thiếu, để tôi công cho nhé?”

Chiêm Đông Kinh đều từ chối, mặc dù đang ở trong hoàn cảnh đặc biệt cho phép có ngoại lệ, nhưng dưới tầm mắt của anh, phụ nữ của mình cũng không công được nữa, vậy anh cứ dứt khoát ở đây giả chết khỏi đi nữa.

Ở trên lưng lác tới lác lui như vậy, Tô Lương Mạt vốn là một môi, rất nhanh đã nhắm mắt thiếp đi.

Cô là bị một hồi âm thanh ‘âm ầm’ đánh thức, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, thấy mọi người tụ lại một chỗ.

Cô khê dụi mắt, “Tiếng gì vậy?”

Tổng Các ngẩng đầu nhìn lên trên trời, “Chắc hẳn là máy bay trực thăng.”

“Máy bay trực thăng?” Về mặt Lý Tư mừng rỡ, “Có phải đến cứu chúng ta hay không?”

Chiêm Đông Kinh đặt Tô Lương Mạt xuống dưới đất, sắc mặt anh ngưng trọng, “Có thể là Hàn Tăng dẫn theo người đến, nếu như là kẻ truy sát mà nói, dùng đến máy bay trực thăng một chút tác dụng cũng không có.”

Lý Tư nghe vậy, dùng cả hai tay, “Này, chúng tôi ở đây, ở đây, mấy người mù các người có thấy không hả?”

Máy bay trực thăng lòng vòng trên trời, nhưng muốn tìm người ở trong khu rừng rậm rạp như vậy không khác nào mò kim đáy biển, ai cũng biết trực thăng ở ngay phía trên đỉnh đầu, tiếng ‘âm ầm’ đập vào lá cây, ngay cả gió quét xuống mặt đất cũng rất mạnh, nhưng bọn họ bị che giấu ở nơi sâu nhất, Lý Tư kêu hô, cuối cùng chỉ có thể vô lực ngã bệt xuống đất.

Chiêm Đông Kinh lấy ra một thứ đồ, vốn dĩ là máy bay trực thăng có thể dựa vào thứ này xác định vị trí của bọn họ, nhưng lúc này ngay cả thứ đồ này cũng đã thành đồ trang trí.

Ai cũng hiểu cơ hội này rất quan trọng, ngay cả Lý Đan cũng không nhịn được quơ tay múa chân, “Chúng tôi ở đây, chúng tôi ở đây a!”

Thanh âm kia, rất nhanh liền trở tiếng vang vọng, truyền đi lại khô úa vô lực như vậy.

Trực thăng ở giữa trời xoay vần một hồi lâu, khổ nỗi thực sự không có kết quả, chỉ có thể rời đi.

Một đám người ngược cao cầm, nước mắt Thụy đảo quanh nơi hốc mắt, “Mẹ nó, thực mẹ nó đau đớn, lại chỉ có thể nhìn nó rời đi như vậy.”

Rất xa, vẫn còn có thể nghe thấy động tĩnh máy bay trực thăng truyền tới, Tô Lương Mạt khó khăn nuốt ‘ực’ một cái, Chiêm Đông Kinh lại lần nữa kéo cô lên trên lưng mình, không nói tiếng nào đi lên phía trước.

Hai tay Tô Lương Mạt vòng chặt cổ anh, “Chiêm Đông Kinh, anh nói chúng ta còn có cơ hội đi ra ngoài không?”

“Có thể. Đương nhiên có thể.”

Anh nói có thể, thì cô liền tin tưởng, tuyệt đối tin tưởng.

Cho dù vẫn là theo con đường vừa rồi tiếp tục đi, nhưng đám Lý Tư rõ ràng đã mất động lực, hành trình bị kéo chậm đi không ít, Tổng Các mang người dò xét đường đi đằng trước, khi trở lại giọng điệu nhẹ nhõm hiếm có, “Kinh thiếu, phía trước có căn nhà gỗ nhỏ.”

“Thật không?”

Tô Lương Mạt cũng theo đó phần chân không ít.

Đám người đi không bao xa, quả nhiên thấy một căn nhà gỗ đơn giản xuất hiện trong tầm mắt, Chiêm Đông Kinh dìu Tô Lương Mạt đi tới, nhà gỗ không lớn, nhưng cũng đủ dung nạp mấy người bọn họ, Tổng Các mở cửa ra, một cái mạng nhện thật to treo ngay trước cửa, xem ra là đã rất lâu không có người ở.

Nhà gỗ chia làm hai gian, Tổng Các vào xem xét một chút, “Nơi này trước kia chắc hẳn có người ở.”

Chiêm Đông Kinh dắt Tô Lương Mạt đi vào gian phòng khá nhỏ kia, nhìn thấy bên trong có chiếc giường không thể đơn sơ hơn, lúc này cũng không có cách nào bắt bẻ, anh ôm Tô Lương Mạt lên chiếc giường gỗ, phía trên không có gì cả, mặt gỗ thô lè đâm vào tay làm Tô Lương Mạt thấy đau.

Tổng Các nhìn quanh bốn phía, “Kinh thiếu, hay là đêm nay hai người ở đây đi, chúng tôi thì ở căn phòng bên cạnh.”

Chiêm Đông Kinh đưa lưng về phía hắn, ‘Được.’

“Không được,” Tô Lương Mạt nói rồi định đứng dậy, “tôi ở cùng với đám Lý Đan, nhiều người cũng có thể trông nom lẫn nhau.”

“Em như vậy còn muốn trông nom ai?” Chiêm Đông Kinh ngồi lên mép giường, “Huống hồ em còn bị rấn cắn bị thương, ai chăm sóc em tôi cũng đều không yên tâm, đêm nay tôi ngủ cùng em ở đây.”

“Giường này quá nhỏ, anh cũng không ngủ được.”

Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ, “Chỗ nhỏ, chen chúc một chút là ngủ được, Tống Các, trước tiên cậu đi tìm xem có thức ăn gì không, tôi với cô ấy ở đây nghỉ một lát.”

“Vâng.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 138: Không phải là sinh ly, hóa ra là tử biệt (hay)

133. Chương 138: Không Phải Là Sinh Ly, Hóa Ra Là Tử Biệt (hay)

Chương 138: Không phải là sinh ly, hóa ra là tử biệt (hay)

Một ngày trôi qua, từ mới bắt đầu sợ hãi bóng tối, cho đến bây giờ lại khao khát bóng tối, bởi vì chỉ khi sắc trời hoàn toàn đen đặc, mới có thể che giấu những nguy hiểm tiềm tàng kia, trong lòng không có việc gì khác nhẹ nhõm nghỉ ngơi một lát.

Trong căn nhà gỗ nhỏ cho dù không giống như nơi nghỉ ngơi hoàng cung, nhưng dù sao che đi ẩm ướt cùng sương mù, mấy người đàn ông không chịu ngừng nghỉ lại muốn đi tìm thức ăn, may mắn mà nói có thể tìm được chút đồ mang theo trên đường ngày mai.

Lý Đan mang theo đám Lý Tư tìm một vòng quanh căn nhà gỗ, dù sao cũng coi như thu hoạch không ít.

Lúc này trời vẫn còn sớm, cả buổi chiều đói lả cũng không còn khí lực mà ngủ, Chiêm Đông Kinh kiểm tra miệng vết thương của Tô Lương Mạt, “Sẽ không có độc, qua 24 tiếng đồng hồ không việc gì thì không sao rồi.”

“Vậy nếu phát tác ở trên đường, có phải tôi phải chết ở đây hay không?”

“Nếu không còn có thể làm sao?” Chiêm Đông Kinh kéo ống quần của cô xuống, thấy thần sắc Tô Lương Mạt căng thẳng, anh cười cười vỗ nhẹ lên bắp chân của cô, “Không sao đâu, nhưng cũng coi như vận khí tốt, nếu quả thật bị rấn độc cắn, chúng ta lại không ra ngoài được, hậu quả tôi thật không dám nghĩ.”

Tô Lương Mạt để chân xuống, Chiêm Đông Kinh thấy cô thất thần, sợ cô nghĩ ngợi lung tung, “Chúng ta sang bên cạnh xem thử.”

Anh dìu Tô Lương Mạt đi vào trong căn phòng gỗ nhỏ bên cạnh, nơi này trước kia hẳn là nhà kho, lúc này đám Lý Đan đem tất cả mọi thứ có thể tìm kiếm đều lật tung lên một lần, Thụy xách theo cái thùng sắt đặt giữa phòng, lại từ trong góc tường lôi ra một thùng lớn, “Đây là dầu hỏa.”

“Có lẽ trước kia cũng có người ở lại đây dùng cái này nhóm lửa.”

Lý Tư lấy từ trong một cái túi da rấn khác một nắm sợi bông ném vào trong thùng sắt, không cần bao nhiêu dầu hỏa, chỉ cần rót một chút, đốt lửa lên rồi ném vào, liền bùng lên sáng sủa cả căn nhà gỗ.

Bên cạnh chất đống nhánh cây nhặt được, Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh ngồi vây quanh cạnh đống lửa.

“Nơi này rõ ràng cái gì cũng không có, vốn dĩ còn hy vọng có thể tìm được chút gạo đấy.”

“Đừng nói gạo nữa, có chỗ đặt chân tôi cũng đã cảm ơn trời đất.” Thụy vươn hai tay ra nằm dài trên nền đất, Tống Các dẫn theo người đến gần 9 giờ mới về đến, cũng không tìm được bao nhiêu thức ăn, miễn cưỡng chỉ đối phó hết đêm nay.

Đám người vây tròn trước cái thùng sắt, may mà còn có nước, đóng chặt cửa rồi, cũng không cần sợ ánh sáng sẽ hắt ra ngoài.

Tô Lương Mạt yên lặng ăn chút đồ, cho tới bây giờ, cũng không có ai đi so đo thức ăn có bao nhiêu hay ngon dở thế nào, có ăn, mặc kệ là cái gì, luôn tốt hơn chết đói.

Cũng không có ai buồn ngủ, mặc dù thân thể đã mệt mỏi quá độ, Lý Tư ngẩng đầu nhìn mọi người, “Lần này nếu có thể đi ra ngoài, mọi người chúng ta cũng coi như là chung hoạn nạn cùng trải qua sinh tử, như vậy đi, chúng ta chơi một trò chơi có được không?”

Lý Đan tựa lên đầu vai Tống Các, “Lúc này thích hợp chơi cái gì mà ‘nói thật’ hay ‘thách đố’ ấy.”

“Ai chơi cái đó, nói thật hay nói dối người khác cũng không phân biệt rõ ràng được,” Lý Tư ngồi thẳng dậy, “chỉ là không muốn an tĩnh quá dễ nghĩ ngợi lung tung, tìm vài chuyện nói một chút, thế này đi, mỗi người đều phải nói, nếu như có thể rời đi, nơi muốn đến nhất và không muốn đến nhất là nơi nào?”

Thụy đưa tay, “Tôi trước tôi trước, tôi muốn đến Maldives nhất, không muốn đến Nhật Bản nhất.”

“Vì sao?”

“Còn có thể vì sao, tôi là người có ý thức dân tộc siêu mạnh mẽ.”

Lý Tư giễu cợt một tiếng, “Cô thôi bớt nói đi.”

Cái đề tài này vốn dĩ không có đáp án tiêu chuẩn, giống như lời Lý Tư nói, thuận túy là giết thời gian, không muốn tất cả mọi người buồn bực ngồi một chỗ.

Đến phiên một người đàn ông, đối phương nghĩ ngợi một hồi, “Nếu như có thể rời khỏi nơi này, không muốn đến nhất chính là cái nơi quỷ quái này, muốn đến nhất ngược lại có rất nhiều, chỉ cần chưa từng đến đó, đều muốn đi đến.”

“Nghe xem, đây chính là người đàn ông bác ái.”

Đề tài đến phiên Lý Đan, cô suy nghĩ một chút, thế nhưng thực tại không nghĩ ra đặc biệt muốn đi đâu, “Tôi cảm thấy vẫn là ở Ngũ Nhạc Thành thiết thực nhất, về phần nơi không muốn đến nhất, tất nhiên chính là nhà tù rồi.”

Cảnh tượng khê yên tĩnh trở lại, Lý Đan thấy ánh mắt của mọi người đều rơi trên người mình, “Sao vậy?”

Có người hỏi, “Trong tù có phải so với nơi này còn đáng sợ hơn không?”

Tô Lương Mạt cũng là vô thức lẩn tránh vấn đề này, cho nên lúc Lý Đan nói ra hai chữ ‘nhà tù’, cô dịch người tựa lui ra sau, không muốn xuất hiện giữa tầm mắt của người khác.

Mà Lý Đan, đêm nay lại muốn tìm một người thổ lộ, đem hết những ngày tháng ủy khuất cùng vật lộn kia kéo ra lần nữa, “Ở đây, hao mòn chính là sinh mạng cùng ý chí của chúng ta, nhưng mà trong tù, hao mòn lại là tôn nghiêm của chúng ta. Tôi là chịu tội thay mà đi vào đó, cho dù không tình nguyện, nhưng nghĩ đến sau khi đi ra ngoài có thể có cuộc sống mới, tôi có thể nhẫn nhịn. Tôi không biết, trong tù gặp được Lương Mạt, là vận may của tôi, cũng là bất hạnh của cô ấy. Tôi hy vọng có người ở bên cạnh cùng tôi trò chuyện, nhưng sau khi chung đụng lại không hy vọng nhìn thấy cô ấy thống khổ hơn tôi. Tổn thương lớn nhất, không phải là giầy giũa ở nơi không có thiên lý, mà là bị người yêu thương nhất đâm xuyên một dao.”

Có một số việc, quả nhiên không thể nghĩ đến, vốn dĩ không đã không còn giận rồi, lúc này nghĩ tới, đôi môi Lý Đan cũng đang run rẩy, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lương Mạt ở trong tù, cô ấy bị người ta đánh, bọn họ vây quanh cô ấy, âm thanh giẫm đạp lên lưng cô ấy nghe như đạp lên cái bao bố, tôi không thấy kỳ quái, bởi vì vừa mới tiến vào đều phải bị bắt nạt. Tôi chỉ là hiếu kỳ, người khác đều sẽ gào khóc thảm thiết, vì sao cô ấy có thể nhịn, tôi thấy cô ấy quỳ rạp dưới đất, hai tay bị người ta đạp lên, sau đó tôi nhìn thấy một gương mặt giống như đã từng quen biết, người chưa từng tiến vào tù ngục vĩnh viễn sẽ không biết được, cùng là dưới một bầu trời màu xanh lam, thời gian bên ngoài và bên trong thật sự là không giống nhau.”

Lý Tư khóc nức lên, tiến tới ôm lấy Lý Đan, “Chị, mỗi lần em hỏi chị, chị đều nói trong tù không có kinh khủng giống như em nghĩ, chị gạt em...”

Tổng Các rũ rèm mắt xuống, cũng không ai dám giương mắt lên nhìn về phía một đôi kia.

Trầm mặc một hồi lâu, Tô Lương Mạt cầm lấy một nhánh cây ném vào trong thùng sắt, ngọn lửa đang lụi dần rất nhanh bùng lên lại, “Nhanh nghỉ ngơi đi, lúc ngủ thì tắt lửa đi, còn không biết ngày mai có thể tìm được đường ra hay không.”

Nói xong, cô đứng lên trước đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh không nói hai lời đi theo, Thụy khê huých cánh tay Lý Tư, “Điều tại cô, không có việc gì nghĩ ra chủ ý quỷ quái này.”

Tổng Các đưa tay ôm Lý Đan, “Có muốn anh tắt lửa hay không?”

“Tổng Các, xin lỗi, em nhất thời không nhận được.”

“Chuyện không liên quan đến em, đây là một cái gai, sẽ không vì em vĩnh viễn không đề cập tới, thì cô ấy sẽ không đau nhức.”

Lý Đan vòng tay quanh thắt lưng Tổng Các, “Em là khó chịu, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đối tốt với Lương Mạt, em hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng vượt qua cái hố này, nhưng mà bị vây ở chỗ như thế này ai cũng không ra ngoài được.”

Tô Lương Mạt khập khiễng đi ra bên ngoài, cô đi vào căn phòng nhỏ ở sát ngay bên cạnh, vừa đi vào liền đưa tay đóng cửa.

Chiêm Đông Kinh vươn tay cản lại, lực đàn hồi đánh tới, Tô Lương Mạt dẫn lòng hai tay dùng sức đẩy.

Nhưng cái cửa hổng này không có khóa, chứ nói gì đến khả năng khóa trái, cô buông ra rồi, vẫn là nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đưa tay dùng lực một cái, cả người liền tiến vào trong.

Cô tới bên giường ngồi xuống, Chiêm Đông Kinh theo ở phía sau, nhưng cái gì cũng không nói.

Căn phòng bên cạnh từ từ an tĩnh lại, dù sao bọn họ cũng đều đã mệt mỏi.

Gần như không có ánh trăng chiếu vào được, vốn dĩ đây chính là thế giới bị ngăn cách, Tô Lương Mạt tắt đèn pin đi, cô nghe thấy tiếng bước chân Chiêm Đông Kinh đi về phía mình, “Tôi muốn một mình yên tĩnh một lát.”

Chiêm Đông Kinh sờ đến mép giường, sau đó ngồi xuống cạnh Tô Lương Mạt, “Hôm nay ở đây còn không biết ngày mai có thể toàn mạng hay không, em vẫn muốn hận tôi như vậy sao?”

Tô Lương Mạt nằm dài trên giường, Chiêm Đông Kinh khê động đây, ván giường vốn không chắc chắn phát ra tiếng kêu kệt, giường thật là rất nhỏ, rất khó chứa đủ hai người, Tô Lương Mạt nghiêng người qua, một cánh tay Chiêm Đông Kinh đưa tới ôm eo cô.

Cho dù anh không thể hiện rõ cái gì cả, nhưng mỗi lần bị đề cập đến, tim cũng sẽ kịch liệt đau đớn, vừa rồi tất cả mọi người ở đây, mặc dù không nói cái gì, nhưng nhìn vào ánh mắt cô, anh đều biết cả, đây là tổn thương, mà lại không có cách nào vãn hồi.

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, hô hấp cũng từ từ trầm ổn.

Cô muốn, làm anh tưởng rằng cô ngủ rồi.

Chính vào lúc Tô Lương Mạt mơ mơ màng màng, cô nghe thấy tiếng ‘xin lỗi’.

Rất rõ ràng, chắc hẳn là áp bên tai cô mà nói, cho dù rất nhỏ, lại len lỏi vào trong lòng cô.

Hôm sau tỉnh lại, vận khí hôm nay rõ ràng là không tốt, đám Tổng Các đi ra ngoài rồi trở lại cũng không tìm thấy thức ăn, đoàn người sau khi thức dậy, chỉ có thể bụng trống xuất phát.

Chiêm Đông Kinh cho người mang theo một thùng xăng chia ra làm hai thùng nhỏ, đám đàn ông chịu trách nhiệm mang theo lên đường.

Lý Tư thấy thế hỏi, “Sao phải mang theo những thứ này, xách trong tay còn thấy nặng.”

“Phòng lúc cần đến.”

Lý Tư lầm bầm một tiếng, “Còn muốn nhóm lửa phải không, bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng không phải là tôi xách.”

Tô Lương Mạt từ từ đi theo sau lưng Chiêm Đông Kinh, để giày dưới lòng bàn chân bị mài phá rất nhanh, lại thủy chung không đạp ra một con đường thoát thân ra ngoài.

Càng ở trong khu rừng này chờ thêm một ngày, hy vọng có thể đi ra ngoài càng thêm mong manh một phần.

Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay Tô Lương Mạt, bọn họ dọc theo con đường tối hôm qua tiếp tục tiến lên trước, hành trình hôm nay rõ ràng chậm đi không ít, đến trưa, Tổng Các chỉ vào phía trước, “Bên kia hình như là ngọn núi.”

Chiêm Đông Kinh bảo thuộc lấy ra cái kính viễn vọng, “Không sai, chắc chắn ở không xa chỗ này, nói không chừng hôm nay Hàn Tăng còn có thể dẫn người đến.”

Bọn họ tăng tốc về phía trước, bởi vì không có thức ăn, buổi trưa nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục lên đường, Tô Lương Mạt lau mồ hôi, đi đến lúc này, hai chân đã sớm chết lặng không còn cảm giác, cô không kiên trì nổi nữa, bèn ngẩng đầu nhìn ngọn núi ngời đỏ như ẩn như hiện, nói không chừng kiên trì một hồi, có thể đi tới.

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Lương Mạt nhìn thấy ánh mặt trời nhu hòa rơi xuống, trên ngọn cây tỏa ra từng tầng đỏ hồng mềm mại, xem ra là sắp chạng vạng tối.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, đi đến chân núi, mới phát hiện cũng không phải là một ngọn núi thật sự, Chiêm Đông Kinh lấy ra kính viễn vọng nhìn thử, anh giương nhẹ đầu lông mày lên, “Phía trên chắn chắn có khối đất trống, chúng ta bám chặt đi lên.”

Đám Lý Tư đã không còn khí lực để hỏi, chỉ để ý đi theo, lúc đi đến hơn nửa đường, có người dừng chân, “Mọi người nghe kìa!”

Thanh âm này đối với từng người bọn họ mà nói không còn gì quen thuộc hơn nữa, Lý Tư ngẩng cao đầu, “Là trực thăng!”

Chắc hẳn vẫn sẽ ở trên không tìm kiếm một lúc lâu, Chiêm Đông Kinh kéo căng tay Tô Lương Mạt, “Đi nhanh lên!”

Hai chân vốn như bị đổ chì lúc này một lần nữa trở nên nhẹ nhàng, Chiêm Đông Kinh giao Tô Lương Mạt cho Lý Đan, anh đi tới dặn dò mấy người thuộc hạ vài câu, “Các cậu xách mấy thứ này theo tôi xuống dưới...”

Một nhóm người giống như phát điên chạy đi, lúc lên đến đỉnh núi, từ xa có thể nhìn thấy máy bay trực thăng xoay vòng ở ngay gần đó.

Lý Tư với Thụy vung hai tay gào thét, “Chúng tôi ở đây, chúng tôi ở đây!”

Tô Lương Mạt cũng gấp đến cả người đầy mồ hôi, nhưng ai cũng biết như vậy căn bản không có tác dụng, Chiêm Đông Kinh đã lên núi, gọi đám Lý Đan đến bên cạnh, “Đợi lát nữa, lúc trực thăng phát hiện tình hình bên này, phải nhanh chóng lên trực thăng rời đi, đây là nơi duy nhất có thể tiếp cận với trực thăng, cho nên xung quanh nhất định sẽ có người.”

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, “Nhưng Hàn Tăng phải như thế nào mới có thể tìm được chúng ta?”

Đang nói, Tổng Các dẫn theo người sai bước chạy tới, “Kinh thiếu, làm xong rồi.”

Chiêm Đông Kinh cầm theo súng, “Bắt đầu từ bây giờ, ai cũng không được buông lỏng, đợi lát nữa lúc thả thang dây xuống, phụ nữ lên trước!”

Tô Lương Mạt nhìn thấy dưới chân núi, có một luồng khói dày đặc xuất hiện, thử nhìn lại mấy thùng dầu hỏa trong tay mọi người, tất cả đều biến mất không thấy đâu, lúc này cô mới phản ứng kịp, nếu muốn khiến người trên trực thăng phát hiện ra bọn họ, dựa vào bọn họ la rách cổ họng nhất định là vô dụng.

Nhưng như vậy, cũng đồng nghĩa với việc nói cho bọn người có khả năng đang trấn thủ trong rừng biết, bọn họ ở đây!

Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần, mở chốt an toàn ra, cây cối bốn phía bắt đầu bắt lửa lan rộng ra, càng cháy càng mạnh mẽ, khói đen nồng đậm vọt thẳng lên trên không, trực thăng hấp tức bị thu hút bay tới gần, sau khi hạ thấp liền bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Gần như đồng thời, một loạt tiếng súng vang lên, Tô Lương Mạt nhìn thấy đồng bạn bên cạnh bị trúng đạn ngã xuống chân cô, cô vô thức nhào tới giữ chặt tay cô ấy, thân thể cô gái cũng theo đó mà loạng choạng mấy bước, đầu gối cô khụy xuống đập lên khối đá bên nhón trên núi, cuối cùng vẫn là khí lực không đủ, trở mặt nhìn cô ấy lăn xuống dưới.

“Ty Lê!”

Hiện trường lâm vào hỗn loạn một mảnh, Tô Lương Mạt còn chưa kịp phản ứng, Tống Các dẫn theo người xuống dưới cản trở, Chiêm Đông Kinh tiến lên kéo cô đứng dậy, “Không sao chứ?”

“Không sao!”

“Đi nhanh thôi!”

Tô Lương Mạt nhìn thấy máy bay trực thăng đang hướng sang bên này, “Chúng ta còn phải đi đâu?”

“Vào trong rừng tránh đi, mục tiêu như vậy quá lớn.”

Bọn họ khom người chui vào trong rừng cây bên cạnh, Tô Lương Mạt thấy không ít người đang từ bốn phía tiến lên, cô rút súng ra, “Tiếp tục như vậy chắc chắn không được, chúng ta không đủ đạn.”

“Bà ấy là ôm mười phần nắm chắc, muốn cho tôi chết ở đây.” Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu nhìn cô, “Tôi dẫn người giữ ở đây, bọn em đi trước.”

“Không được!” Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Muốn đi phải cùng đi.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay đẩy cô ra ngoài, “Có thể ra ngoài hay không là mạng của tôi, em ở đây cũng vô dụng!”

“Mạng của anh là của tôi,” Tô Lương Mạt nín thở nhìn anh lại, “không phải anh muốn trả nợ sao? Nếu anh chết rồi, anh dùng cái gì trả?”

Chiêm Đông Kinh phác thảo ý cười nơi khóe miệng, “Cho dù tôi chết rồi, cũng không cách nào trả sạch phải không?”

“Phải! Cho nên chúng ta cùng đi!”

Người trên trực thăng rõ ràng cũng phát hiện được tình hình bên này, tiếng ‘ầm ầm’ lúc này ở ngay trên đỉnh đầu, Tô Lương Mạt nhìn thấy một cái thang dây được ném xuống, cô gái ngồi bên cạnh Thụy hô to, “Mau, chúng ta được cứu rồi.”

Nhưng tiếng súng thực đang ép rất căng, cho dù khoảng cách này không xa, nhưng chạy tới lại không khác gì chịu chết.

Tiếp tục như vậy, bọn họ cũng sẽ chết ở đây, bọn người kia sẽ chỉ càng lúc càng vây nhiều đến đây.

Chiêm Đông Kinh để Tô Lương Mạt ngồi xồm nguyên tại chỗ, cô thấy anh muốn đi, đưa tay giữ chặt cánh tay anh, “Anh đi đâu?”

“Tôi sẽ trở lại ngay.”

Anh tìm thấy Tống Các, “Mấy thùng dầu vừa rồi đâu?”

“Bị chúng tôi bỏ lại giữa đường rồi.”

“Nghĩ cách đi nhặt về đây.”

“Vâng.”

Thang dây ném ra giống như là cánh tay của người chết đuối khó khăn lắm mới duỗi ra được, loại hấp dẫn này vào lúc này bị phóng đại đến cực hạn, cô gái bên cạnh Thụy do dự hết lần này đến lần khác, sau đó xông thẳng về phía trước.

Thụy kéo lại cũng không kéo được, “Cô điên rồi có phải không.”

Mới chạy ra được hai bước, liền bị viên đạn bay sượt qua ấy phát súng liên tiếp.

Tô Lương Mạt nhìn vào mắt, nơi cổ họng khổ sở khó nhin, Thụy khóc lớn hét lên, “Khốn kiếp, muốn chết!”

Lý Đan tiến tới đè chặt đầu cô xuống, “Đừng làm loạn, bây giờ không phải là lúc xúc động.”

Tô Lương Mạt đếm số đạn trong súng, nhìn thấy thân thể đồng bạn thẳng tắp nằm ở đó, vành mắt cô đỏ bừng, lau sạch sẽ nước mắt đi rồi, cúi người tới nhặt súng trong tay của cô ấy.

Chiêm Đông Kinh rất nhanh đi đến bên cạnh cô, “Nghe này, lát nữa nhiều người như vậy muốn lên một lần khẳng định là không thể, tôi cùng với bọn Tổng Các ở lại đây, năng lực sinh tồn của bọn tôi so với các em mạnh hơn, sau khi em rời khỏi đây bảo Hàn Tăng tìm tới cứu bọn tôi, chúng tôi sẽ tận lực trở lại căn nhà gỗ kia.”

“Anh đừng an ủi tôi, đến lúc đó muốn tìm được căn nhà gỗ kia so với lên trời còn khó hơn, các anh còn có thể chịu đựng được sao?”

Ngón tay Chiêm Đông Kinh khẽ vuốt ve khuôn mặt Tô Lương Mạt, chỗ gò má có dấu vết bị rách, hai mắt cô đầm lệ mông lung, người đàn ông che giấu cảm xúc trong mắt, “Không tin tôi?”

“Không tin, tôi sẽ không tin lời anh.”

Chiêm Đông Kinh đưa hai tay giữ mặt Tô Lương Mạt, “Em nhất định phải tin tôi, chúng ta dây dưa ở đây, toàn bộ đều phải chết, em đi ra ngoài rồi, tôi mới có hy vọng.”

“VẬY ANH ĐI ĐI.”

Tô Lương Mạt bật thốt lên.

Chiêm Đông Kinh bật cười một tiếng, trong mắt lại có khổ sở lan tràn, “Lại bảo tôi đẩy em ra ngoài một lần nữa phải không?”

“Nếu không phải vì cứu tôi, anh cũng sẽ không đến đây, cho nên tôi đáng lý phải ở lại.”

“Đừng ngốc,” Chiêm Đông Kinh vươn ngón tay lau đi nước mắt cho cô, “đây không phải đang nói ai đúng ai sai, để em ở lại, tôi làm không được, em nhìn thử xem những người theo em đi vào đây còn thừa lại mấy cái mạng, Lương Mạt, bây giờ tôi cần em lấy ra kiên cường cùng quyết tuyệt của em, đừng khó chịu, đừng do dự, giống như lúc trước vậy, em cho là tôi đáng chết, sau đó cũng không quay đầu lại đưa theo các cô ấy rồi đi.”

Tô Lương Mạt cầm tay Chiêm Đông Kinh, “Anh thật có thể chống đỡ được đến lúc cứu anh?”

“Có thể, tôi nói có thể thì nhất định có thể.”

Đầu ngón tay của cô bóp chặt mu bàn tay Chiêm Đông Kinh, “Nhớ rõ, nợ em không cho phép anh lưu lại đến kiếp sau.”

“Được.”

Tổng Các dẫn người cầm theo thùng dầu trở lại, “Kính thiếu.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt trước mặt, ánh nghiêng người sang ở trên trán cô nặng nề in xuống một nụ hôn.

Tô Lương Mạt bên này gần như không còn lại mấy người, Tổng Các đếm lại một lần, “Kính thiếu, bên này có chúng tôi che chắn, ngài đi trước đi.”

“Mục tiêu của bọn chúng là tôi, không bắt được tôi sẽ không chịu để yên.”

Chiêm Đông Kinh xách một thùng dầu trong tay, may mà rút quá nhanh, dưới đáy vẫn còn lưu lại chút chất lỏng, nhặt về lại cũng đã đóng chặt nắp thùng, Tô Lương Mạt gọi đám Lý Đan đến trước mặt, “Lát nữa, nghe thấy tiếng đếm ngược ba hai một, cái gì cũng dừng quân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trực thăng, biết không?”

Lý Đan ngẩng đầu nhìn về phía Tống Các, từ ngữ khó có thể nói quanh quẩn bên cánh môi, nhưng đây là bọn họ đã thương lượng xong, thời gian không cho phép cô ở đây do dự.

Chiêm Đông Kinh chia đồ ra giao cho thuộc hạ, Lý Đan ngồi xổm xuống tiến tới cạnh Tống Các, cô đưa cho hắn một khẩu súng khác trong tay, “Cầm lấy.”

Tống Các áp lại gần đặt trán tựa lên trán cô, “Đừng lo, sẽ không có chuyện gì.”

Lý Đan chảy nước mắt gật đầu, “Em tin, mấy ngày này chúng ta đều sống sót qua được, cửa ải cuối cùng nhất định cũng có thể.”

Chiêm Đông Kinh nhìn Tô Lương Mạt ở bên cạnh, “Nhưng đừng quên, khu rừng này bốc cháy rồi, đến lúc đó nhận được cảnh báo cũng sẽ có người tới, cho nên, chúng ta có hai tay chuẩn bị.”

Tô Lương Mạt gật đầu, vừa nhìn về phía đám của Thụy, “Đều chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Xong rồi.”

Chiêm Đông Kinh mang các cô về phía trước, “Từ nơi này đi ra ngoài, chúng tôi sẽ che chắn.”

“Được.”

Tô Lương Mạt đếm ngược, chờ lúc trong miệng hô lên tiếng ‘một’, cô dẫn đầu phóng ra trước, bọn người thân hình trắng kiện qua lại không ngớt trong rừng cây, vừa thấy mục tiêu, đối phương tất nhiên muốn xuất kích, mười mấy tên giơ súng lên từ hướng đối diện mà đến.

Tô Lương Mạt nhảy lên tảng đá, quay đầu lại nổ súng đả thương một tên, các cô kéo dắt lẫn nhau chạy đến khối đất trống kia.

Nơi này không có bất kỳ vật gì che chở, tất nhiên là trở thành mục tiêu sống, tiếng súng xé toạc màng nhĩ, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh ném thùng dầu ra, một phát súng vừa vắn bắn xuyên qua, chỉ nghe ‘đoàng’ một tiếng một hồi nổ mạnh truyền vào trong lỗ tai, cảnh vật trước mắt bị bịt kín trong tầng tầng lớp lớp ánh lửa diêm dúa, Chiêm Đông Kinh dẫn theo đám Tống Các đang chạy đến.

Tô Lương Mạt đẩy người trước mặt, “Mau lên đi!”

Lý Tư trèo lên thang dây trước, từng người đều đặn đi lên, Thụy kéo Lý Đan, một người phía sau lại bị súng bắn chết, Tô Lương Mạt ở sau cùng khễ chân chửi, Lý Đan dắt giọng gọi cô, “Lương Mạt, mau lên!”

Gió lạnh cực đại thấu xương táp vào mặt các cô, tầm mắt Tô Lương Mạt mơ hồ, cô nhìn thấy người đàn ông cô hận thật sâu lúc này phảng phất như đang từ giữa đám lửa hỏa liệt kia đi về phía cô, hai mắt cô đau đốn cực hạn, thanh âm khản đặc hết lên, “Chiêm Đông Kinh!”

Trên phi cơ chỉ có thể dung nạp mấy người, Hàn Tăng trước cửa trực thăng không ngừng vung tay, “Kinh thiếu, Kinh thiếu!”

Hắn lại hận không thể xuống, lúc này khó khăn lắm mới nhìn thấy bọn họ, hắn vươn tay kéo thang dây, “Các cô mấy người phụ nữ này, mau trèo đi, mau đi!”

Vài người đàn ông theo sau Tống Các đã trúng đạn, Chiêm Đông Kinh hướng phía máy bay trực thăng nổ hai phát súng, sau đó lại hướng Hàn Tăng làm động tác cắt cánh.

Hàn Tăng khản cả giọng, nhưng cũng biết không chịu đi, những người này cũng sẽ mất mạng.

Hắn nắm chặt tay thành quyền hung hăng đập tới, lại không mở miệng không được, “Cắt cánh!”

Phi công nghe vậy, làm động tác OK.

Chiêm Đông Kinh bước nhanh đến trước mặt Tô Lương Mạt, “Đi!”

“Chúng ta cùng đi!”

Chiêm Đông Kinh giữ chặt tay cô đẩy cô lên trên thang dây, chân của cô chỉ có thể dẫm lên bậc thang cuối cùng, Tô Lương Mạt còn muốn thử, cô đưa tay với lấy, nhưng không ngờ nghe thấy một hồi tiếng súng truyền đến, nơi bả vai người đàn ông đột nhiên tràn ra huyết sắc, Tống Các vài bước chạy tới bên cạnh anh, “Kính thiếu!”

Tô Lương Mạt bị thang dây kéo lên trên, khoảng cách xa xa cứ như vậy bị kéo ra, cô là tận mắt thấy anh trúng đạn, cánh tay cô vươn ra vô lực rũ xuống, Hàn Tăng rút súng và đạn bên thắt lưng ném xuống, vành mắt hấn đỏ bừng, “Kính thiếu, tôi sẽ trở lại cứu ngài!”

Chiêm Đông Kinh đè chặt tay lên bả vai, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh Tô Lương Mạt từ từ rời đi xa, anh không có cách nào lại đẩy cô đi một lần nữa, cũng không có cách để cô ở lại cái nơi ngay cả sống chết cũng không thể dự liệu được như thế này.

Nước mắt Tô Lương Mạt không nhịn được trào ra, đây không phải là sinh ly, rốt cuộc có bao nhiêu hy vọng anh có thể còn sống, Tô Lương Mạt so với ai khác đều rõ hơn hết.

Trước kia chỉ muốn khiến anh chết cho xong, cũng không cần phải dây dưa nữa, nhưng dây dưa cũng là một loại số mệnh, là không cách nào thoát ly giữa yêu với hận, cánh môi cô run rẩy, cuối cùng chỉ có thể hóa thành tiếng gào thét tuyệt vọng, “Chiêm Đông Kinh!”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 139: Tử hình

134. Chương 139: Tử Hình

Chương 139: Tử hình

Tống Các lôi kéo Chiêm Đông Kinh, anh cũng không có chần chừ thêm nữa, vết thương là ở trên bả vai, may mà không có tổn thương đến chỗ hiểm.

Phía bắc bên kia là không thể trở về được, hỏa thế rất mạnh, theo hướng gió sẽ lan ra, Chiêm Đông Kinh nhìn về phía vài người còn lại, xách súng hướng phía ngược lại mà đi.

Hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt thang dây, bóng dáng Chiêm Đông Kinh chỉ là khe lung lay nơi đáy mắt cô, trí nhớ cuối cùng của cô là màu đỏ huyết sắc kia, mấy bay trực thăng cất cánh lên không, sau khi bọn họ trốn vào cánh rừng, Tô Lương Mạt càng không nhìn thấy được.

Lý Đan cắn môi, cũng không kiềm nén được nước mắt rơi xuống, cô nức nở không thôi, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại khóc.

Những người bên cạnh Chiêm Đông Kinh còn lại không nhiều lắm, anh nói với Tô Lương Mạt rằng anh sẽ nghĩ cách trở lại căn nhà gỗ kia, tất nhiên cũng là gạt cô.

Sau lưng có viên đạn như bay vọt tới, Tống Các đang mang người chặn đánh. Đường ra duy nhất của bọn họ là tìm đến cảng biển kia.

Đám người Tô Lương Mạt hạ xuống một nơi an toàn, Hàn Tăng nhảy khỏi cabin, một tay lôi Tô Lương Mạt dậy, “Cô nói tôi biết, Kính thiếu với Tống Các còn có thể toàn mạng không?”

Lý Tư xông đến dùng sức đẩy hấn ra, gần như dùng toàn bộ khí lực còn sót lại, cứ thế đem Hàn Tăng cường tráng như vậy đẩy ra mấy bước, “Anh đừng có ép Lương Mạt, cũng không ai muốn như vậy, bây giờ quan trọng nhất là nghĩ cách xem làm thế nào cứu bọn họ.”

Hàn Tăng nắm chặt hai nắm đấm, “Hừ, dựa vào các cô? Vậy còn không bằng chờ chết, một đám phụ nữ gây trở ngại!”

Lý Đan tiến lên ôm lấy bả vai Tô Lương Mạt, lúc này sắc trời đã tối đi, “Bọn họ chắc hẳn có thể sống sót qua đêm nay, lửa vẫn còn cháy, bên phía phòng hộ rừng nhất định sẽ phái người đến chữa cháy, đến lúc đó cũng là cơ hội tốt nhất.”

Tô Lương Mạt lại không tin những thứ này, Hàn Tăng cho dù trong lòng tức giận, nhưng cũng biết tầm quan trọng của mấy người phụ nữ này.

Hắn đã sắp xếp người ở lân cận tới tiếp ứng, nơi nghỉ ngơi buổi tối chọn một nhà trọ bí mật, Tô Lương Mạt theo hắn đi vào, Hàn Tăng trước tiên cho người đi chuẩn bị thức ăn, mấy người vây quanh trong một căn phòng không lớn lắm.

Tô Lương Mạt bình tĩnh lại, “Anh xuất động trực thăng cứu viện, Mạc Thanh có biết không?”

“Phu nhân? Không biết.” Hàn Tăng còn tôn trọng gọi một tiếng ‘phu nhân’, hiển nhiên là không rõ nội tình bên trong, “Tôi là chịu trách nhiệm tiếp ứng, nhưng phu nhân nói với tôi tiến vào chỗ này cũng là chịu chết, đám thuộc hạ hình như lại rất nghe lời bà ấy, bà ấy nói để bà ấy nghĩ cách, cho dù chặt sạch cả khu rừng kia cũng phải cứu Kinh thiếu ra. Tôi cảm thấy bên trong có gì đó không ổn, liền lén dẫn theo vài chục tên tâm phúc tới đây, nhưng khu rừng bên kia trong ba lớp ngoài ba lớp đều có vô số người vây quanh, hơn nữa dân bản xứ nói sau khi tiến vào thì không ra được nữa, tôi đây mới nghĩ đến cách dùng trực thăng thử xem.”

“Yo, anh cũng chưa đến nỗi ngốc.”

Sắc mặt Hàn Tăng nghiêm trọng, cũng không đem lời Lý Tư nói nghe lọt, “Tô tiểu thư, nếu vừa rồi cô đã hỏi như vậy, khẳng định bên trong có ý tứ gì khác.”

“Mới khen anh không ngốc, đầu óc anh liền không xoay chuyển rồi,” Lý Tư chen vào nói, “chuyện này từ đầu đến cuối đều là bà già Mạc Thanh kia làm ra, bà ta muốn Chiêm Đông Kinh chết, người của anh ta ở trong tay bà ta, lại không cho các anh tiếp viện, anh nói thử xem, cũng may mà anh vẫn còn có chút thông minh, không để cho chúng tôi đều chết hết trong đó, nếu không anh muốn báo thù cũng không biết đi tìm ai.”

Hàn Tăng lộ vẻ mặt khó tin, “Cái gì? Phu nhân muốn giết Kinh thiếu?”

“Phải...” Lý Tư kéo dài âm điệu, liếc hắn một cái, “Bà ‘phu nhân’ ở trong miệng anh lại đủ ngoan độc, máu chột bây giờ còn không biết trong tay bà ta nắm giữ bao nhiêu người bao nhiêu thế lực, dựa vào chúng ta có thể cứu người được không?”

Đang nói, đài tin tức của Thái Lan phát hình một tin trực tiếp, Tô Lương Mạt nhìn thấy địa điểm xuất hiện trên màn hình, “Mau, ai hiểu tiếng Thái?”

Đám người nhìn mặt nhau, cô gái lúc trước Thụy mang theo cũng không thể trở lại, Hàn Tăng đứng dậy đi ra bên ngoài, khi trở về có một người đàn ông theo phía sau.

Hàn Tăng ngồi vào bên cạnh Tô Lương Mạt, bởi vì khu rừng xảy ra hỏa hoạn, cơ quan chức năng của Thái Lan trước tiên cho người chạy tới, nhưng không vào trong rừng được, liền chọn cách cứu hỏa trên không, Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm màn hình tivi, thấy khói mù đen đặc cuộn cuộn tập kích lên bầu trời.

Người đàn ông bên cạnh Hàn Tăng vừa xem vừa phiên dịch, “Bởi vì không biết nguyên nhân hỏa hoạn có phải do con người gây ra hay không, còn cần tiến hành điều tra thêm, trước mắt quan trọng chính là dập lửa, bảo vệ tài nguyên quốc gia.”

“Nói cách khác, bên này cũng không thể trông cậy vào được.” Lý Đan ngo ngoe mở miệng, “Vậy phải làm sao, Tổng Các bọn họ còn có thể chống đỡ được bao lâu?”

Bên ngoài có người tiến vào, thức ăn chuẩn bị cũng rất đơn giản, Hàn Tăng đưa hộp thức ăn cho các cô, “Mấy ngày nay chắc chắn đều không được ăn cơm đảng hoàng, trước tiên lấp đầy bụng rồi chúng ta lại nghĩ cách.”

Tô Lương Mạt đưa tay nhận lấy, nhìn về phía đám Lý Đan, “Nhanh ăn đi, ăn xong rồi mình phải đi tìm Hàn tiên sinh.”

Các cô cầm đĩa lên, ngay cả ăn cơm cũng trở thành giành giật từng giây, Tô Lương Mạt miệng nhạt như nước ốc, đem mọi cách có thể nghĩ đều nghĩ đến hết, thế lực của Lưu Giản vốn cũng ở Ngự Châu, nếu như muốn đuổi đến đây, thời gian có lẽ cũng không kịp, mà ở Thái Lan, người duy nhất có thể ra mặt e là chỉ có Hàn tiên sinh.

Bây giờ đi theo Hàn Tăng chủ yếu là thân tín của Chiêm Đông Kinh, những người còn lại thì bị Mạc Thanh nắm giữ, chưa nói đến ở đây rất cuộc có thể có bao nhiêu là phản bội, hôm nay tung tích Chiêm Đông Kinh chưa rõ, cho dù Tô Lương Mạt theo Hàn Tăng ra mặt, cũng sẽ không có ai tin.

Tô Lương Mạt ăn qua loa vài miếng, đám Lý Đan cũng không để ý một nhọc muốn đi cùng, may mà cô nhớ rõ chỗ ở của Hàn tiên sinh, Hàn Tăng điều mấy chiếc xe, cứ như vậy lặng lẽ đưa đám người Tô Lương Mạt xuất phát.

Đến địa điểm lần trước, chỉ thấy đèn đuốc bên trong sáng trưng, trước cửa có hộ vệ, hai bức tượng phật vàng kim vẫn như cũ nhe nanh múa vuốt, Hàn Tăng đưa theo người đàn ông biết nói tiếng Thái kia, Tô Lương Mạt đem ý tứ muốn gặp Hàn tiên sinh nói với đối phương, đáp án nhận được lại là Hàn tiên sinh không có ở đây.

Trong lòng một hồi thất vọng đè nén, Lý Đan lo lắng nhìn cô, “Hay là chúng ta đi thôi.”

“Không, đi rồi thì thật sự không còn cơ hội nữa,” Tô Lương Mạt tự mình an ủi nói, “đợi chút đi, mạng của mình nhất định tốt...”

Đang nói, một chiếc xe rất dài dẫn đầu đi về phía bên này, nháy mắt liền dừng trước cổng, hộ vệ tiến lên mở cửa xe, Hàn tiên sinh trầm mặc đi lên phía trước, Tô Lương Mạt cũng không để ý tâm tình anh ta có tốt hay không, vội vàng tiếng lên, “Hàn tiên sinh.”

Người đàn ông dừng bước, nhìn thấy là cô, “Sao cô lại ở nơi này?”

“Hàn tiên sinh, tôi là tới nhờ anh cứu mạng.”

Hàn tiên sinh mời đám người Tô Lương Mạt vào trong, hai người ở trong phòng nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ, giữa chừng Hàn tiên sinh đi ra một lần, gọi thuộc hạ trước cửa giống như dặn dò chuyện gì đó, đám Lý Đan thì lo lắng vạn phần trấn giữ ngoài cửa.

Hàn tiên sinh giúp Tô Lương Mạt một tay, nhưng không có ra mặt, dù sao chuyện như vậy anh ta cũng không tiện dính vào.

Cả đêm, hai chiếc máy bay trực thăng đi vào địa điểm nơi xảy ra chuyện, ngọn lửa đã được khống chế, nhân viên cứu hộ cũng bị rút đi toàn bộ, chỉ còn chờ ngày mai lại đến xử lý hậu quả chuyện này.

Tô Lương Mạt ngồi trước miệng cabin nhìn ra mảnh đất đã sớm không còn một bóng người kia, rừng cây dưới tầm mắt phát ra màu xanh lục mờ nhạt, cũng không biết bây giờ bọn họ đang ẩn thân ở chỗ nào, có còn sống hay không.

Lý Đan lo lắng vạn phần, cầm lấy kính viễn vọng, nhưng vẫn như cũ cái gì cũng không nhìn thấy được.

Trực thăng ở trên không xoay vần vô ích cũng không chịu đi, đột nhiên, từ xa truyền đến một hồi âm thanh quen thuộc khác, Tô Lương Mạt thò đầu ra, nhìn thấy mấy cái máy bay trực thăng đang từ hướng các cô đi đến đây mà bay tới, cô hét lên một câu ‘không ổn’.

Hàn Tăng nhanh chóng kéo cửa cabin lại, vài người chuẩn bị vào vị trí công dù lần lượt nhảy xuống, trên người bọn họ mang theo đầy đủ đạn dược, cũng biết rằng, nhảy đi xuống thế này, không ai còn hy vọng có thể trở về.

Sau đó trên trực thăng có tiếng súng truyền đến, đang hướng về phía mấy người nhảy dù mà nổ súng, Hàn Tăng cho người che chở, trực thăng lái ngược trở lại, gần như sắp đâm vào đối phương.

Không trung bắt đầu khai chiến, Tô Lương Mạt dựa vào khoang cửa nhìn xuống, Mạc Thanh thật sự là ác độc, gần như có thể chắc chắn là Chiêm Đông Kinh thập tử nhất sinh rồi, nhưng ngay cả một cơ hội sinh tồn cuối cùng cũng muốn tước đoạt sạch sẽ.

Mà ở một nơi nào đó trong rừng.

Chiêm Đông Kinh giống như một con báo ẩn mình ngay tại bìa rừng, hai mắt anh chuyên chú nhìn chăm chăm phía trước, Tống Các đang nhìn lên trên trời, “Kinh thiếu, chắc hẳn là Hàn Tăng đến đây.”

“Người nghe thử âm thanh, Hàn Tăng bây giờ không điều được nhiều người đến như vậy.”

Tống Các nghe vậy, khuôn mặt hoàn toàn dung hợp vào bóng đêm hung ác hiểm hoặc, “Chỉ còn lại vài người ở đây, nếu phu nhân vẫn không dừng tay mà nói, chúng ta phải chết tại đây.”

“Nếu bà ấy đã có thể mưu tính hai mươi mấy năm, cơ hội tốt như vậy bỏ lỡ rồi sau này sẽ không còn nữa, bà ấy cho dù có bị liên lụy nửa cái mạng cũng đều muốn giết ta trước!”

Ánh mắt Tống Các xuyên qua trước, “Phía trước chính là cảnh biển, chúng ta đi ra ngoài nư vậy, cũng là chịu chết.”

Chiêm Đông Kinh hiểu, nơi này chính là khu vực giao dịch ma túy lớn nhất ở Thái Lan, đừng nói bọn họ không ra được, trong khu rừng này cất giấu bao nhiêu người của Mạc Thanh còn không biết, cho dù đi ra ngoài rồi, cũng giống như không còn đường sống.

Máy bay trực thăng đang đưa kịch liệt, Mạc Thanh phất đến mấy cái trực thăng, Tô Lương Mạt nhìn thấy bọn người đuổi giết Chiêm Đông Kinh đang nhảy xuống không ngừng, cô gần như bị tuyệt vọng bao phủ, Hàn Tăng tức giận đến muốn đi liều mạng, Tô Lương Mạt một phát bắt lấy cánh tay hắn, “Trở về!”

“Cô điên rồi sao?”

Tô Lương Mạt chỉ tay ra đằng sau, “Thay vì ở đây bị người ta coi như mục tiêu mà bắn như vậy, còn không bằng trở về nghĩ cách khác.”

Mọi người bên trong trực thăng đều không có chủ ý, Hàn Tăng vung tay một cái, “Cho dù chết, tôi cũng phải cùng Kinh thiếu bọn họ chết chung một chỗ.”

Súng trong tay Tô Lương Mạt nhắm ngay trán Hàn Tăng, “Bây giờ vẫn còn chưa tới lúc cho anh tỏ ra trung thành, Chiêm Đông Kinh giữ anh lại bên ngoài thật là sai lầm, nhiệm vụ của anh là cứu người, trước khi chưa nhìn thấy thi thể bọn họ, phải nghĩ hết mọi cách có thể, không phải là cho anh đi tìm chết!”

Mặt Hàn Tăng biến sắc, đưa tay đẩy khẩu súng đang chĩa vào mình ra.

Rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, Tô Lương Mạt nhìn xem phiến bóng cây đang dần dần trôi xa trong đáy mắt kia, nước mắt cô không kiềm nén được chảy xuống, nhưng vẫn là quật cường đưa bàn tay lau đi.

Bây giờ, bước ra một bước liền rời khỏi khu rừng rồi, Chiêm Đông Kinh rút điện thoại di động trong túi quần ra, sau khi mở máy phát hiện đã có tín hiệu điện thoại.

Người Mạc Thanh phất đến căn bản cũng khóa chặt vị trí của bọn họ rồi, số lượng người càng lúc càng đông, không đưa anh vào chỗ chết thì không bỏ qua.

Tống Các nhìn thấy tín hiệu trên màn hình di động, “Kinh thiếu, chúng ta gọi cho Hàn Tăng, nói cho hắn biết vị trí cụ thể.”

“Cho dù Hàn Tăng dẫn người đến cũng vô dụng,” Chiêm Đông Kinh lại rất rõ ràng, người của anh đã bị Mạc Thanh khống chế trong tay, “đơn giản là lấy trứng chọi đá, chết nhiều người hơn thôi.”

“Vậy phải làm sao?” Tống Các hí hóp mắt lại, thật chẳng lẽ thật sự phải ở đây chờ chết?

Kỳ thật Chiêm Đông Kinh đã sớm có chủ ý, cái phương pháp này mặc dù không phải là tốt nhất, nhưng mà có thể tạm thời bảo trụ tính mạng của anh, ít nhất có thể khiến anh còn sống sót rời khỏi đây, còn sống trở lại Ngự Châu, chỉ cần còn có mạng, hết thảy đều có hy vọng.

Lại có tiếng súng vang lên, một lượt này, sợ là thật không chống đỡ nổi.

Chiêm Đông Kinh nhìn Tống Các, “Có đem theo điện thoại di động không?”

“Có đem.”

Tống Các cũng mở máy, tới gần bìa rừng, cũng có thể nhận được tín hiệu.

“Người chờ ở đây, sớm nhất đến sáng ngày mai, người gọi điện thoại cho Hàn Tăng.”

Tống Các do dự, “Kinh thiếu, lời này của người có ý gì?”

...

Đám Hàn Tăng sau khi trở về, đã là rạng sáng, Hàn tiên sinh đã tận lực hết sức, Tô Lương Mạt biết lúc này cô không dựa vào bất kỳ ai được nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, Tô Lương Mạt trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng cũng không cách nào ngủ yên, trơ mắt nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ phát ra ánh sáng màu trắng bạc, Lý Đan ở bên ngoài gõ cửa.

Tô Lương Mạt lên tiếng, “Vào đi.”

Trong tay Lý Đan bưng ly sữa, “Lương Mạt, cả đêm không ngủ à?”

“Còn cậu, sao không nghỉ ngơi một lát.”

“Mình cũng không ngủ được,” Lý Đan đem sữa đưa tới tay Tô Lương Mạt, “uống đi, nếu không thân thể cũng không chịu nổi.”

Tô Lương Mạt nhận lấy rồi không có nghĩ ngợi nhiều, một hơi uống hơn phân nửa, Lý Đan vỗ vỗ bả vai cô, “Cái gì cũng đừng nghĩ nhiều nữa, nằm một lúc đi.”

Tô Lương Mạt gối đầu lên bả vai Lý Đan, Lý Đan cùng nói chuyện với cô, không bao lâu, cảm giác thấy đầu vai buông lỏng, Lý Đan kịp thời giữ lấy nửa người trên Tô Lương Mạt đang ngã xuống, cẩn thận đỡ cô lên giường, lại giúp cô đắp kín chăn đơn.

Lý Đan đi ra ngoài kéo cửa phòng lại, Hàn Tăng đứng bên ngoài đợi cô, vừa hút thuốc.

“Làm xong rồi?”

Lý Đan gật gật đầu, “Đi thôi.”

Hàn Tăng vừa đi vừa nhìn cô nói, “Chuyện của Kinh thiếu, vì sao không nói cho cô ấy biết trước tiên?”

“Ít nhất trước khi biết được tin tức, để cô ấy ngủ yên một giấc, nếu không cô ấy nhất định sẽ sụp đổ mất.” Lý Đan ngẩng đầu nhìn lên trời, “Huống hồ, tôi không chắc chắn rốt cuộc có an toàn hay không, Hàn Tăng, tôi đi cùng anh là đủ rồi.”

Hàn Tăng nghe vậy, nặng nề gật đầu một cái.

Tô Lương Mạt ngủ được một giấc này rất trầm ổn, dễ chịu thoải mái trước nay chưa từng có.

Kể từ khi vào tù, cô rất ít khi được như vậy, nằm trên giường giống như ngủ trên đám mây mềm mại, gió biển nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt, cô đã không phân biệt rõ nơi đây rốt cuộc là ở đâu.

Tô Lương Mạt trông thấy một rừng cây nhìn không thấy đỉnh đầu xuất hiện trước mắt, lá cây theo gió vung vẩy tán loạn, giống như bị sóng lớn đánh tới, Tô Lương Mạt vô thức đưa tay ngăn cản trước mắt, cô sợ hãi muốn chạy trốn, bỗng nhiên lại nghe thấy có người đang gọi cô.

Cô buông tay ra, nhìn thấy ở ven bìa rừng có một hàng lan can bằng sắt, cao vút dựng đứng, thẳng tắp lên trời, còn không trông thấy điểm cuối.

Tô Lương Mạt đến gần chút ít, trong mắt xuất hiện một cái bóng, bước chân của cô không tự chủ được tiến lên trước, cuối cùng nhìn thấy rõ khuôn mặt đối phương.

Người đàn ông đột nhiên vươn hai tay từ trong lan can ra, gần như muốn bóp chặt cổ cô, Tô Lương Mạt kinh hãi, trong miệng cô gọi tên của anh, “Chiêm Đông Kinh.”

Lan can bằng sắt khóa chặt người anh ở bên trong, anh căn bản không ra được, Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ, “Anh làm sao vậy?”

Cô đưa tay về phía lan can lôi kéo, lại phát hiện ngay cả một chút cũng không có cách nào lay chuyển được, hai mắt Chiêm Đông Kinh nhìn cô chăm chăm, hàn ý trong đôi con ngươi ớn lạnh bức người, từng câu từng chữ nói ra lại lạnh như băng mà hờ hững tới xuống tai cô, “Tô Lương Mạt, tôi nợ em, có thể trả sạch hay không? Có thể trả sạch hay không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, giữa cổ họng giống như bị chặn lại không nói ra lời, Chiêm Đông Kinh một phát chế trụ cổ tay kéo cô đến bên cạnh, con ngươi hắc diệu thạch sâu thẳm khoá chặt cô không tha, “Nói cho tôi biết, mạng của tôi, tự do của tôi, nợ em hai năm, tôi còn phải đợi đến kiếp sau sao?”

Cổ tay cô cơ hồ không cảm thấy đau đớn, muốn vùng ra, nhưng khí lực người đàn ông quá lớn.

Chiêm Đông Kinh bỗng nhiên lại dùng sức một cái, Tô Lương Mạt ngã nhào tới phía trước, trán cô và anh chạm nhau, cũng có thể nghe thấy âm thanh phát ra, anh đưa hai tay đè chặt gáy cô, lan can sắt cũng bị đụng đến phát ra tiếng ‘ong ong’.

Tô Lương Mạt cảm giác thấy mình sắp không thở được.

Lực đạo trong tay người đàn ông đột nhiên buông lỏng, Chiêm Đông Kinh lùi lại mấy bước, thân ảnh ẩn hiện trong bóng đêm vô tận, Tô Lương Mạt thấy anh quay đầu hướng về phía rừng rậm mà đi.

“Đừng,” Tô Lương Mạt dùng hết sức lực la hét, “đừng đi vào, đi vào rồi thì không ra được nữa, mau trở lại!”

Nhưng Chiêm Đông Kinh giống như hoàn toàn không nghe thấy, càng đi càng nhanh, Tô Lương Mạt nhào tới, đột nhiên toàn bộ lan can trước mặt đều biến mất, cánh rừng cũng không thấy, cô bổ nhào vô ích, nhìn thấy chính mình đang đứng bên vách núi.

“Lương Mạt!”

Lý Đan vỗ vỗ lên trán cô, khi Tô Lương Mạt tỉnh lại, cảnh vật trước mặt đều xoay chuyển, khó khăn đem tiêu cự định lên mặt Lý Đan, lúc này cô mới phát hiện mình nằm mơ.

“Lý Đan?”

Lý Đan lau mồ hôi cho cô, “Gặp ác mộng phải không?”

Tô Lương Mạt khẽ chớp mắt, đột nhiên chống người dậy, “Mấy giờ rồi?”

“Hai giờ.”

“Ừ.” Tô Lương Mạt thở ra, vẫn còn thời gian, hai mắt lại bị đâm vào bén nhọn đau đớn, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khí trời một màu sáng rực, “Lý Đan!”

Lý Đan đè bả vai cô lại, “Lương Mạt, đừng kích động, cậu khó khăn lắm mới ngủ được, bọn mình không đành lòng quấy rầy cậu.”

Tô Lương Mạt cắn môi dưới, lời kế tiếp cũng không dám hỏi.

Lý Đan giúp cô sửa sang đầu tóc lại mấy cái, Tô Lương Mạt dựa vào đầu giường, Lý Đan cầm tay cô, “Lương Mạt, Tống Các đã trở lại.”

Tô Lương Mạt khó tin nhìn về phía Lý Đan, “Người đâu? Làm sao mà trở lại được? Bọn họ trốn ra rồi?”

“Cậu đừng kích động,” Lý Đan đè hai vai cô, “từ từ nghe mình nói, tối hôm qua Hàn Tăng nhận được điện thoại của Tống Các, là Hàn Tăng cả đêm đích thân đi đón về.”

“Điện thoại?” Đầu óc Tô Lương Mạt một mảnh hỗn loạn, “Bây giờ anh ta ở đâu?”

Lý Đan hướng phía cửa khẽ gọi, “Tống Các, vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, Tống Các trầm mặc đi tới, sắc mặt hẩn tiêu tụy, quần áo đã thay, Tô Lương Mạt nhìn quanh quất ra bên ngoài, “Mấy người trở về?”

Tống Các đi đến trước giường cô, “Chỉ một mình tôi.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, hít ngược một hơi lạnh, cô nhắm mắt lại, ngón tay bóp chặt mu bàn tay Lý Đan, “Lý Đan, vừa rồi mình gặp ác mộng.”

“Mình biết.”

“Mình mơ thấy Chiêm Đông Kinh nói với mình, anh ấy dùng mạng của anh ấy trả ình, còn hỏi mình có thể trả sạch hay không.”

Lý Đan cùng Tống Các nhìn mắt nhau, Tô Lương Mạt lại lần nữa tựa nửa người trên lên tủ đầu giường, Lý Đan vội vàng mở miệng, “Lương Mạt, chuyện còn chưa đến nước này, Chiêm Đông Kinh chưa chết.”

Tô Lương Mạt kinh ngạc nhìn Lý Đan, “Vậy người đâu?”

Tống Các đứng ra giải thích, “Lúc ấy chúng tôi đã bị ép đến đường cùng, nhưng biết rõ phu nhân ra tay như vậy, nhất định là không thấy được thi thể Kinh thiếu thì không bỏ qua, người huynh đệ cuối cùng đi theo chúng tôi cũng chết rồi, đằng sau còn có nhiều người như vậy vẫn chờ muốn mạng chúng tôi, cuối cùng Kinh thiếu lựa chọn báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát?”

“Phải, lúc đầu tôi nói tôi đi tự thú, nhưng mà vô dụng, phu nhân là muốn mạng của Kinh thiếu, cho dù tôi tìm đến cảnh sát, không nhìn thấy Kinh thiếu chết, bà ta vẫn là không chịu bỏ qua, chúng tôi căn bản không có cách nào còn sống sót rời khỏi Thái Lan, biện pháp duy nhất, là do bên Trung Quốc ra mặt, đem Kinh thiếu là tội phạm hình sự dẫn độ về nước.”

Tô Lương Mạt nghe xong rồi, một hồi lâu sau không có phản ứng, Lý Đan lo lắng nhìn về phía cô, “Lương Mạt?”

Cô gật đầu, “Cũng tốt, đây là biện pháp duy nhất có thể bảo toàn mạng sống rồi.”

Hàn Tăng ở bên ngoài gõ cửa, Tô Lương Mạt dứt khoát bật dậy ngồi bên mép giường, Hàn Tăng đi tới, “Chúng ta vẫn là chậm một bước.”

Tống Các khẽ biến sắc, “Làm sao vậy?”

“Sau khi Kinh thiếu tự thú, ở chỗ gọi là hiện trường phạm tội giao dịch, cảnh sát điều tra ra một lượng lớn ma túy, hơn nữa ở mức kinh người, một khi về nước phán tội, cũng đủ tử hình.”

“Sẽ không thể nào trùng hợp như vậy.”

Hàn Tăng dùng sức đâm xuống bàn, “Phu nhân đây là một chút đường lui cũng không cho Kinh thiếu, cái này rõ ràng là bà ta ở đằng sau xếp đặt, mấy thằng ở Thái Lan kia, lấy được tiền rồi còn quản mấy cái này làm gì?”

Tống Các đứng ở bên cạnh trầm mặc không nói gì, lúc Chiêm Đông Kinh tự thú, nói là cảng biển bên kia có giao dịch, còn có địa điểm số hiệu tàu cụ thể đều là chính miệng anh nói, hôm nay có lời khai của anh cùng mấy thứ gọi là ‘chứng cứ’ kia, nhân chứng vật chứng đầy đủ, sau này cho dù ra tòa, chỉ sợ cũng khó lật lại.

Đầu óc Tô Lương Mạt căng chặt đến phát đau, “Nếu như, chúng ta nghĩ cách để anh ấy ở lại Thái Lan thì sao?”

“Vậy cũng như nhau, Thái Lan cũng có thể phán Kinh thiếu tử hình.”

Tô Lương Mạt ngược lại không còn hoảng hốt như lúc này, “Bây giờ có thể xác định người còn sống, đều tốt hơn bất cứ cái gì, ít nhất còn có thể cho chúng ta thời gian.”

Hàn Tăng đứng bên cạnh, gân xanh trên trán từng đường một khấn trương nẩy vọt lên, lửa giận hần ần nhần cuối cùng không nén được mà bộc phát, hần vài ba bước tiến lên trước chỉ vào Tô Lương Mạt, “Bây giờ cô hài lòng chưa? Cô ngồi tù hai năm, cô luôn miệng nói Kinh thiếu trả lại, nói ngài ấy vĩnh viễn không biết được thống khổ của cô ở trong đó, được, bây giờ ngài ấy cũng đã vào rồi, đã đủ chưa? Tô Lương Mạt, cô suy nghĩ một chút, nếu không phải là vì cô, Kinh thiếu cũng sẽ không tự thú, tôi lại muốn hỏi cô thử xem, nếu ngài ấy bị kết án tử hình, cô làm sao trả?”

Tống Các tiến lên đẩy hần một cái, “Hàn Tăng, lại hồ đồ cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng?” Ngón tay Hàn Tăng nhắm thẳng hướng Tô Lương Mạt, “Trả đi hai năm đó của cô, tiếp theo thì sao, cô còn có thể trả lại không?”

Lý Đan vội vàng ra hiệu Tổng Các kéo Hàn Tăng ra ngoài, “Lương Mạt, cậu đừng nghe hắn nói bậy.”

Tô Lương Mạt nhìn Hàn Tăng bị Tổng Các gần như lôi ra ngoài, ánh mắt cô dán chặt lên cánh cửa, “Chẳng lẽ trước kia mình kiên trì, đã sai rồi sao? Mình chưa từng muốn cho anh ấy chân chính trả sạch, chỉ là lúc mình đối diện với anh ấy mình không bước ra ngoài được, không cách nào quên đi hai năm đó, mình sai rồi sao?”

Lý Đan đặt tay lên vai cô, “Không, đi đến bước này, hai người các cậu đều không sai, cậu tất nhiên có thể hận, anh ta tất nhiên cũng có thể lựa chọn phương thức anh ta cho là đúng hoàn trả lại cho cậu.”

Tô Lương Mạt cười khổ một tiếng, lời này thật là mâu thuẫn, nếu đều không sai, tại sao hết lần này tới lần khác lại đi đến bước này đây?

“Mình không cần anh ấy trả như thế này!”

Lý Đan đau đớn nắm chặt tay Tô Lương Mạt.

Trong mắt Tô Lương Mạt phát ra một tia nghịch cảnh rồi lại là bình tĩnh cùng kiên cường, “Trước kia, cái thế giới thất điên bát đảo này mình rất cuộc vẫn chưa hoàn toàn bước vào, xem ra sau này, mình phải từng bước đi vào màu đen rồi.”

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước - Chương 140: Gả cho tôi (Người thân nhất bỏ đá xuống giếng)

Chipchip: Đồ các bạn chế câu ‘gả cho tôi’ này là ai nói, câu trả lời rất bất ngờ đó nha, hắc hắc...

135. Chương 140: Gả Cho Tôi

Chương 140: Gả cho tôi

Chuyện Chiêm Đông Kinh bị cảnh sát Thái Lan bắt, tin tức ngày hôm đó liền truyền đi sôi sục.

Tội buôn bán ma túy, một khi kiểm chứng, đó chính là án tử.

Tô Lương Mạt chuyển khắp tất cả các kênh tin tức trên tivi, từng nữ phát thanh viên xinh đẹp thay nhau dùng giọng nói trong trẻo cao vút phát tin này, nhưng dù là hết góc này tới góc khác, cũng không nhìn thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh đâu.

Điều duy nhất cô có thể xác định, đó chính là Chiêm Đông Kinh thật sự ở trong tay cảnh sát.

Tô Lương Mạt không có cách nào khác, chỉ có thể dựa vào một chút quan hệ này lần nữa tìm đến Hàn tiên sinh.

Ở trong đại sảnh khổng lồ nơi Hàn tiên sinh ở, tivi cực lớn ở trên mặt tường, chuyên mục ‘nghe nói pháp luật’ là có người chủ trì có thâm niên đang phân tích vụ án này, Tô Lương Mạt ngồi đó, xuyên qua mặt kính thủy tinh có thể nhìn thấy đám Lý Đan bọn họ đang đứng bên ngoài.

Hàn tiên sinh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình tivi, giống như vừa mới phát hiện Tô Lương Mạt ngồi ở đây vậy, anh ta cầm lấy điều khiển từ xa tắt tivi đi.

“Tô tiểu thư, chuyện lần này ai cũng không có cách đâu.”

“Ngay cả ngài cũng không được sao?”

Hàn tiên sinh khẽ gật đầu, thần sắc nghiêm trọng, “Thế lực hắc bang sở dĩ có thể hung hăng ngang ngược như vậy, là bởi vì bọn chúng đã tách rời khỏi thế giới màu trắng, cho dù có chứng cứ, cũng rất ít khi có thể vận ngã bọn chúng, vì sao?”

“Vì sao?” Tô Lương Mạt hỏi ngược lại.

“Bởi vì khó có thể định tội, các lão Đại rất hiếm khi tự mình ra mặt, cho dù là bị bắt, cũng phải có một nhóm thuộc hạ tranh nhau đi gánh tội thay, nhưng Đông Kinh lần này lại khác, cô đã gặp qua lão Đại nào đi tự thú chưa? Kẻ khác cho dù có đánh chết cũng không lộ ra một chữ, ai cũng biết, chuyện bọn họ làm là chuyện rơi đầu.” Lời này của Hàn tiên sinh nói ra, ngay cả hy vọng cuối cùng của Tô Lương Mạt cũng bị bóp tắt đi, “Nhưng Đông Kinh thì sao, huống hồ anh ta ở Ngự Châu cũng là làm loại giao dịch này, lần này hai nước nhất định là muốn nhân cơ hội chém đầu ngựa, Ngự Châu bên kia vẫn còn tạm ổn, mấu chốt là bên này, Lương Mạt, chuyện này là đã định chết rồi, cho dù tôi có xuất mười phần khí lực giúp cô, kết quả vẫn như nhau.”

Hàn tiên sinh nói xong lời cuối cùng, trực tiếp gọi tên của cô.

Kết quả như vậy cũng không ngoài dự liệu của Tô Lương Mạt, thần sắc cô không che dấu được thất vọng, “Nói như vậy, thật là không còn cách nào nữa.”

“Cảnh sát bên này, nhất định là không có cách nào, về phần khác...” Hàn tiên sinh không nói rõ ràng nhìn cô chằm chằm, “loại chuyện như thế này trước kia cũng chưa phải chưa từng có, muốn cướp người từ trong tay cảnh sát, cũng không phải không có khả năng.”

Hàn tiên sinh không tiếp tục nói nữa, vẻ mặt anh ta hiển lộ ân cần nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Trước mắt quan trọng nhất không phải là những thứ này.”

Hai tay Tô Lương Mạt đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt, “Tôi biết, ba mẹ tôi bây giờ còn ở trong tay bà ta.”

“Đây cũng không phải là điều quan trọng nhất, Lương Mạt, cô nên biết, Đông Kinh bây giờ bị khống chế bên trong, việc Mạc Thanh ưu tiên chính là đem thế lực bên ngoài của anh ta từng cái chém giết sạch sẽ, nói như vậy, cho dù anh ta có sống sót cũng không còn khả năng xoay chuyển, mà bây giờ mấu chốt nhất, là làm thế nào bảo toàn mạng sống của chính cô.”

Tô Lương Mạt đã không có cách nào nghĩ đến một mặt này, “Dưới tay tôi không có nhiều người, phía Hàn Tăng vẫn còn một vài thân tín của Chiêm Đông Kinh...”

“Cô cảm thấy sẽ có tác dụng sao?”

Xác thực, lấy trứng chọi đá, ta ít địch đông.

Tô Lương Mạt nhìn thấy một tia kỳ dị trong đáy mắt Hàn tiên sinh, cô xoay tầm mắt, “Vô dụng cũng phải thử xem, bây giờ không có ai có thể giúp chúng tôi.”

Cô với đám Lý Đan đi ra ngoài, Tổng Các nhìn thấy sắc mặt của cô, không cần hỏi cũng biết cho dù là Hàn tiên sinh cũng không có cách.

Đoàn người đi đến trước xe, nhưng lại có mấy chiếc xe đang tiến vào đây, Hàn tiên sinh từ trong nhà đi ra, hộ vệ ở trên xe đi xuống mở cửa, bước ra lại là Mạc Thanh.

Mạc Thanh quét mắt qua tất cả đám người, cuối cùng xác định trên mặt Hàn tiên sinh, “Vẫn luôn biết Hàn tiên sinh ở tại đây, đến Thái Lan rồi cũng chưa có thời gian ghé thăm.”

“Phu nhân nói nghiêm trọng rồi, bà là trưởng bối, dù thế nào cũng nên là tôi đi thăm hỏi bà.”

Đám người Tô Lương Mạt nghe hai người bọn họ người đối kẻ đáp qua lại như vậy, Lý Đan kéo kéo tay của cô, “Đi thôi, bên trong này nghe kỳ quái sao ấy.”

Cô đang định đi, lại thấy tầm mắt Mạc Thanh bắn về phía này, “Lương Mạt, mấy ngày liên tục rồi chưa gặp cô, tôi còn muốn cùng cô hàn huyên một chút, ba mẹ cô vẫn còn ở chỗ tôi, cô không muốn gặp à?”

Tô Lương Mạt dừng bước, “Tôi là được phu nhân người làm ‘vui mừng’ làm đến phát khiếp rồi.”

“Nếu cô chào hỏi tôi một tiếng thật lớn, tôi nhất định sẽ cho cô gặp, bây giờ tốt rồi, tiền mất tật mang.”

Tô Lương Mạt bảo đám Lý Đan đi trước, cô kề sát bên tai Lý Đan, “Lúc trở về nhất định phải nhớ tránh bị theo đuôi, sau đó bảo Hàn Tăng tìm một chỗ khác để trú chân.”

“Vậy còn cậu?”

“Mình không sao, đừng đi theo mình, nếu không bị bỏ lại giữa đường, tương lai sẽ chết càng thảm hơn.”

Lý Đan mang theo mấy người còn lại rời đi, Tô Lương Mạt đến gần Mạc Thanh, “Bà cùng Hàn tiên sinh còn có việc cần nói sao?”

“Oh,” Mạc Thanh thâm ý sâu xa nhìn về phía Hàn tiên sinh, “không vội, nếu đã tình cờ gặp được cô ở đây, Hàn tiên sinh bên này hôm nào khác tôi lại đến cũng được.”

Tô Lương Mạt ngược mắt lên nhìn về phía Hàn tiên sinh, ánh mắt người đàn ông thanh tĩnh, cũng không giải thích gì thêm, Tô Lương Mạt đi theo Mạc Thanh ngồi vào xe, cửa sổ màu nâu trà chậm rãi kéo lên, Mạc Thanh thu hồi tầm mắt từ trong kính chiếu hậu, “Thật đủ lợi hại, còn có thể sống sót ra ngoài được.”

“Nhưng bây giờ cũng vậy thôi, nằm trong tay bà, muốn sống muốn chết không phải tôi có thể nói là được.”

Lời này nghe vào tai Mạc Thanh tất nhiên rất dễ chịu, “Kế hoạch hai mươi mấy năm của tôi, lần này rốt cuộc là nhờ cô mới có thể thành công như vậy, Lương Mạt, cô là công thần đấy.”

“Rốt cuộc vì cái gì, khiến bà hận anh ấy như vậy? Nhất định phải lấy mạng của anh ấy?”

Mặc dù đã đến lúc này rồi, miệng Mạc Thanh vẫn là rất cứng, “Đây là chuyện giữa mẹ con chúng tôi, Lương Mạt, ai đối tốt với cô cô cũng phải học cách phân biệt cho rõ ràng, từ lúc bắt đầu tôi thủy chung chưa từng nghĩ sẽ hại cô, cũng đồng ý chờ chuyện này qua rồi sẽ cho cô gặp ba mẹ cô...”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cô muốn ngụy trang, nhưng lại không giả tạo bằng Mạc Thanh được.

Xe rất nhanh đi đến trước một dãy biệt thự, Tô Lương Mạt xuống xe, trước cửa lớn và trong sân tất cả đều có hộ vệ, Mạc Thanh nhìn cô cười cười, “Vào đi thôi, ba mẹ cô đều ở bên trong.”

Tô Lương Mạt đi theo Mạc Thanh vào đại sảnh, Tổng Tử Căng đã sớm nhìn thấy cô, bà chạy ra ngoài, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt tiến lên ôm lấy bà, “Mẹ.”

Tô Khang cũng chống quải trượng khập khiễng đi ra, lúc nhìn thấy Tô Lương Mạt trên mặt rõ ràng buông lỏng.

Mạc Thanh bỏ túi xách ra ngồi xuống ghế salon bên cạnh, “Tôi nói rồi Lương Mạt sẽ không có chuyện gì, ông khẳng khẳng không tin, bây giờ được rồi, người tôi đưa tới cho ông đây.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy quải trượng trong tay Tô Khang, cô giật mình tiến lên, “Ba, ba làm sao vậy?”

“Không việc gì, không cần thận bị ngã.”

Tô Lương Mạt làm sao tin được, Mạc Thanh cười lạnh một tiếng, “Đêm đó cô vội vội vàng vàng đào tẩu, ba cô lo cho cô, đi đứng thế nào liên ngã thành như vậy.”

Hai mắt Tô Lương Mạt không khỏi sắc nhọn, cô tức giận nhìn Mạc Thanh, Mạc Thanh mở miệng nhàn nhạt nói, “Yo, còn muốn đem tôi ăn sống luôn phải không, ba cô cũng nói là ông ta tự ngã, cô nhất định không tin.”

“Bà cho tôi đến đây, sẽ không tốt bụng đến mức chỉ để tôi gặp ba mẹ tôi phải chứ?”

Mạc Thanh ra hiệu Tô Lương Mạt ngồi xuống, “Hai năm qua, tôi lại không hề bạc đãi ba mẹ cô, Lương Mạt, cô cũng thử khuyên ba cô đi, dù sao ông ta cũng từng giúp tôi, ông ta chỉ cần làm theo lời tôi nói, tôi có thể cho ông ta một khoản tiền, để ông ta đưa theo các người cao chạy xa bay.”

“Bà muốn ba tôi làm cái gì?”

Tô Lương Mạt đỡ Tô Khang để ông ngồi xuống ghế, Mạc Thanh cũng đợi cô ngồi xuống rồi lúc này mới mở miệng, “Phần tài liệu này, chỉ cần giao nó cho tôi, đối với các người đều không có bất kỳ tổn thất nào, lại có thể đổi được khát khao lớn nhất là tự do, khoản giao dịch này nói sao cũng không bị thiệt.”

Tô Lương Mạt không khỏi ngạc nhiên, trong tay Tô Khang rốt cuộc còn nắm giữ bao nhiêu thứ mà cô không biết, “Ba, rốt cuộc là tài liệu gì?”

Mạc Thanh hướng mắt về phía Tô Lương Mạt, “Nếu như nói lần này Chiêm Đông Kinh vẫn còn có một phần trăm cơ hội giữ được mạng, một khi giao phần tài liệu này ra, vậy thì nó ngay cả một phần trăm cơ hội kia cũng không còn nữa.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, không dấu được nụ cười lạnh lẽo tràn ra từ nói khoe mắt, “Anh ấy đã như vậy rồi, bà lại còn muốn bỏ đá xuống giếng.”

“Không phải tôi bỏ đá xuống giếng,” Giọng điệu Mạc Thanh thê lương lại rất tự nhiên, “tôi là cho cảnh sát một cơ hội, cho cái thế giới vẫn đục này một cơ hội.”

“Nói như vậy, bà ngược lại chính là chứa cừu thế rồi.”

“Lương Mạt,” Mạc Thanh nghe ra được châm chọc từ trong giọng nói của cô, “trước kia không phải cô cũng rất cảm hận thứ đen tối này sao?”

Tô Lương Mạt ý vị thâm trường đáp lại một câu, “Cảm hận sẽ không cách nào tiếp nhận, rồi ở bên trong đau khổ chịu đựng, cuối cùng là muốn lật đổ thứ đen tối này ra giữa ánh sáng? Chỉ sợ là phải đạp lên thân thể của người khác mà đi lên, rốt cuộc vẫn không thu hoạch được gì.”

Mạc Thanh gần như không thể nhin nữa, nhưng vẫn là siết chặt tay kéo miệng thoáng cười, “Tô Khang, nề mặt trước kia chúng ta đã từng hợp tác với nhau, ông giao đồ ra đi.”

Tô Lương Mạt buông hàm răng đang cắn chặt cánh môi ra, một vòng tròn đau đớn từ trên môi lan tràn, “Ba, cái chết của Chiêm Tùng Niên, thật sự có liên quan tới ba sao?”

Cánh tay Tô Khang rơi xuống dưới chân, không nói được lời nào, ngược lại Mạc Thanh ở phía đối diện tiếp lời, “Lương Mạt, tôi nói với Đông Kinh, Tô Khang xuất hiện ở hiện trường là đi cứu ba nó, cũng nhờ tôi nói như vậy, hai người các cô mới có thể bắt đầu lần nữa. Nhưng sự thật lại không phải như thế, đến hôm nay tôi cũng không ngại cho cô biết, người dụ Tùng Niên đi ra ngoài là cha của cô, hai người bọn họ trước kia là bằng hữu, điểm này tôi không lừa cô, chỉ là cha cô bội bạc, cuối cùng tài liệu ông ta nắm giữ trong tay dụ Tùng Niên đi ra ngoài, chuyện phát sinh sau đó, cô cũng đã biết.”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Tôi không tin.”

Tô Khang nghiêng đầu nhìn con gái, “Cái chết của Chiêm Tùng Niên, quả thật có liên quan tới ba,” Ông tránh đi tầm mắt của Tô Lương Mạt nhìn chòng chọc Mạc Thanh trước mặt, “tôi đồng ý với bà hẹn Chiêm Tùng Niên ra ngoài, bà sẽ bảo vệ an toàn cả nhà tôi, nhưng bây giờ thì sao?”

“Nói chuyện đừng dễ nghe như vậy, phát súng ở hiện trường kia, là ông bắn đúng chứ?”

Tô Khang nghe vậy, cả khuôn mặt đều tràn đầy phần hận, gân xanh bên huyệt thái dương kéo căng, “Mạc Thanh, lúc ấy Tùng Niên cũng đã chết rồi, bà còn bắt tôi nổ một phát súng kia, đơn giản là muốn tôi cũng bị lôi vào không thoát khỏi liên can.”

“Chuyện này ông làm sao có thể thoát khỏi liên can, không phải là do ông hẹn ông ta ra ngoài sao, ông ta cẩn thận như thế, sẽ không hề phòng bị chỉ dẫn theo vài người đi ra ngoài như vậy?”

Tô Lương Mạt nói chắc chắn, giữa đầu mày đầy trán định, “Tôi đoán không lầm, đến Chiêm Tùng Niên cũng là do bà giết.”

Đến lúc này rồi, Mạc Thanh đã sớm không kiêng kỵ gì nữa.

Bà ta mím môi cười nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, cô yêu Đông Kinh không?”

“Bà không cảm thấy lời này từ trong miệng là hỏi ra, thực sự là một trò cười sao?”

“Được, bây giờ cho dù tôi nói cái gì, cô cũng không nghe lọt,” Mạc Thanh tiếp nhận ly nước người giúp việc đưa tới, “tôi chỉ khuyên cô một câu, nếu như cô yêu Đông Kinh, thì khuyên cha cô giao đồ ra đây, được chết nhẹ nhàng một chút hay là bị tra tấn đến chết, tôi tin cô chắc chắn tình nguyện lựa chọn cái đầu tiên.”

“Lời này của bà có ý gì?”

“Cô biết có bao nhiêu kẻ muốn Đông Kinh chết không? Một khi bị đưa về Ngự Châu, bất kể là cảnh sát hay mấy kẻ cai ngục kia...” Mạc Thanh dừng lại một chút, lại tiện đà nói thêm, “Lương Mạt, cô cũng từng ở trong tù, biết rõ cuộc sống ở cái nơi đó có bao nhiêu đau khổ. Người không biết cô rất nhiều, nhưng Đông Kinh thì khác, cho dù thân thủ nó có khá hơn cô, thì có thể thế nào?”

Tô Lương Mạt đứng bật dậy, “Mạc Thanh, trên đời này sợ là không có kẻ nào có thể âm hiểm hơn bà.”

“Không âm hiểm, không thể sống được, tôi sẽ xem như đây là một lời khen.” Mạc Thanh thu hồi miệng cười, hướng hộ vệ đứng gần đó nháy mắt, “Tô Khang, bây giờ ngay cả con gái ông cũng ở trong tay tôi, ông còn muốn cất giấu thứ đó sao?”

Trước kia, Mạc Thanh là không cần phần tài liệu này, bởi vì một khi lấy ra rồi chỉ sẽ đánh rần động cỏ, Chiêm Đông Kinh có bản lĩnh chuyển nguy thành an, sau khi phản ứng kịp nói không chừng sẽ cản ngược lại bà ta một cái, nhưng bây giờ không giống nhau, Chiêm Đông Kinh tự thú, như vậy tất cả chứng cứ đều có lợi, cho dù anh có bản lĩnh thông thiên cũng nhất định phải chết không nghi ngờ gì.

Hộ vệ tiến lên, dùng súng chỉ lên đầu Tô Lương Mạt.

Khóe miệng Mạc Thanh cong lại thành một vòng cung, “Còn không nói sao?”

Trong mắt Tô Khang rõ ràng hiển lộ giãy giụa, Mạc Thanh này đến cả chồng con của mình cũng có thể hạ tử thủ được, huống hồ là đối với Tô Lương Mạt, nhưng thứ này một khi đưa ra, có lẽ mạng của cả nhà ông cũng phải giao ra ở đây.

Về mặt Tô Khang do dự, Tô Lương Mạt lại đưa tay giữ chặt súng trong tay tên hộ vệ, “Cha, nếu ba thật đưa thứ đó ra, không cần bà ta động thủ, chính con sẽ tự mình một phát súng.”

“Lương Mạt, cô vì một người đàn ông mà ngay cả mạng của ba mẹ cô cũng không quan tâm?”

“Giao thứ đó ra đây, chúng tôi còn có thể toàn mạng đi ra khỏi đây sao?”

“Đương nhiên có thể, tôi nói được làm được.”

Tô Lương Mạt đưa tay ấn lên cò súng, “Thay vì tin lời của bà, còn không bằng tôi tin lát nữa sẽ có thần tiên trên trời giáng trần xuống đây cứu tôi.”

Mạc Thanh gật gật đầu, phần nộ trên mặt không phân biệt nổi, “Được, vậy tôi liền xem xem trước khi các người chết ở đây, có thần tiên nào có thể tới cứu các người hay không.”

Bà ta nháy mắt, hộ vệ tiến đến dùng súng chĩa thẳng Tổng Tử Căng.

Tổng Tử Căng bị dọa đến run lấy bẫy, Mạc Thanh cũng lạnh mặt xuống, “Đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đợi đến khi vụ án của Chiêm Đông Kinh ấn định xuống rồi, Tô Khang, thứ trong tay ông liền trở thành phế phẩm, ông tính thử mà xem, kết quả như vậy còn tính toán làm gì?”

Hộ vệ dùng súng hướng lên trán Tổng Tử Căng nặng nề đẩy một cái.

Tô Lương Mạt thấy thế, gần như muốn nhào tới, “Thả mẹ tôi ra!”

Mấy tên hộ vệ khác tiến lên đè cô lại, thần sắc Tô Khang căng thẳng, Mạc Thanh lạnh mặt, “Tôi đếm tới ba, còn muốn cất giấu thứ kia, tôi liền tiến vợ của ông lên đường trước tiên.”

“Một.”

Sắc mặt Tô Khang đại biến, Tổng Tử Căng rụt bả vai lại, “Đừng giết tôi.”

“Hai.”

Lúc Mạc Thanh sắp sửa hô lên chữ ‘ba’, hộ vệ kéo chốt an toàn ra, bên ngoài có người chạy vào trong, “Phu nhân, Hàn tiên sinh đến đây.”

Mạc Thanh nâng mí mắt lên, bảo hộ vệ tạm thời thu súng lại, “Mời.”

Hàn tiên sinh thong thả bước đến, lúc nhìn thấy Tô Lương Mạt gật đầu một cái, Mạc Thanh đứng dậy chào đón, “Hàn tiên sinh, sao anh lại đích thân đến đây?”

“Tôi nghe nói ba mẹ của Lương Mạt ở đây, tôi muốn nhân cơ hội này tới chào hỏi một tiếng.”

Mạc Thanh nghe lời này cảm thấy không thích hợp, “Bọn họ là bạn của tôi, cho nên ở lại đây.”

“Bác trai, bác gái,” Hàn tiên sinh đi đến trước mặt Tô Khang với Tống Tử Căng, “cháu là chồng chưa cưới của Lương Mạt.”

Lời này giống như một cột thiên lôi khổng lồ đánh tới làm mỗi người đều trở tay không kịp, ngay cả Tô Lương Mạt cũng lóng ngóng, bọn họ từ khi nào thì có tầng quan hệ này?

“Hàn tiên sinh thật biết nói đùa,” Sắc mặt Mạc Thanh có phần lúng túng, “cô ta là phụ nữ của Chiêm Đông Kinh, điều này ai cũng biết.”

“Ai cũng biết?” Hàn tiên sinh cười cười hỏi ngược lại, “Sao tôi lại không biết nhỉ?”

Tầm mắt Mạc Thanh ở giữa mấy người bọn họ bắn khoắn, “Hàn tiên sinh, chuyện này anh thật sự không cần thiết nhúng tay vào.”

“Không phải bà muốn tôi giới thiệu việc buôn bán giao dịch vũ khí ở Thái Lan cho bà sao? Nếu như đã có khả năng hợp tác, có mấy lời vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn, chuyện Lương Mạt suýt chút nữa mất mạng trong rừng tôi không so đo, bây giờ lại ở là trên địa bàn của tôi, tôi muốn đưa bọn họ đi.” Ngữ điệu Hàn tiên sinh có phần khí phách cùng ngang ngược tự nhiên nhất, lời này Mạc Thanh nghe vào tai tất nhiên là không thoải mái, “Nhưng bọn họ là khách của tôi.”

“Vậy thì dễ thôi, khách cũng có quyền rời đi.”

“Không.”

Mạc Thanh cự tuyệt.

Hàn tiên sinh đi tới kéo tay Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt lại đứng dậy tiến tới đỡ Tô Khang, hộ vệ trước cửa dồn tới đây, Mạc Thanh biết địa vị của Hàn tiên sinh ở Thái Lan, hưởng hồ cũng thật sự phải thông qua anh ta mới có thể có được đường buôn bán vũ khí độc lập của mình, cho nên Mạc Thanh không thể đắc tội, “Hàn tiên sinh, chẳng lẽ anh muốn cứ như vậy dẫn người đi sao?”

“Phu nhân không muốn?”

Mạc Thanh thấy bộ dáng bọn họ có thể đi bất cứ lúc nào, “Như vậy đi, để Tống Tử Căng ở lại đây, Hàn tiên sinh, có một số việc anh không nên nhúng tay vào thì tốt hơn, có thể để cha con Tô Khang đi cùng anh, tôi đã cho anh mặt mũi lớn nhất.”

Hàn tiên sinh liếc mắt nhìn, hộ vệ nghe vậy, đi tới kéo Tống Tử Căng đến bên cạnh Mạc Thanh.

Tô Khang muốn chống lại, Tô Lương Mạt thấy thế không nhịn được mở miệng, “Để ba mẹ tôi đi đi, tôi ở lại đây.”

Mạc Thanh cười như không cười, “Cô là vợ chưa cưới của Hàn tiên sinh, ai dám giữ cô ở lại đây, cô yên tâm, mẹ cô ở đây, tôi sẽ tận tâm tận lực chăm sóc bà ta tốt hơn cả cô.”

Hàn tiên sinh tiến lên giữ chặt cổ tay Tô Lương Mạt, “Đi.”

Cô cắn răng, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ chỉ có thể mang Tô Khang rời đi trước.

Trở lại chỗ ở của Hàn tiên sinh, Tô Lương Mạt đưa Tô Khang đi đến bệnh viện ở gần đó, toàn bộ quá trình Hàn tiên sinh đều cho người đưa đón, chân Tô Khang không tốt, khẳng định không thể đi theo cô trốn đông trốn tây, Hàn tiên sinh biết cô khó xử, chủ động đề nghị để Tô Khang ở lại.

Tô Lương Mạt thu xếp ổn thỏa cho Tô Khang, lúc đi ra khỏi phòng nhìn thấy Hàn tiên sinh đang ngồi xổm trước hồ bơi cho con chó anh ta vừa mới mua ăn, Tô Lương Mạt tiến lên mấy bước, “Hàn tiên sinh.”

“Chân của ba cô không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại.”

Hàn tiên sinh xoa đầu con chó, “Mẹ cô bên kia, tôi sẽ giúp cô nghĩ cách.”

“Cảm ơn anh.”

Hàn tiên sinh ngồi đưa lưng về phía cô, “Đương nhiên, có một số chuyện không phải là giúp cô không công.”

“Tôi biết, tương lai tôi nhất định sẽ báo đáp.”

“Vậy sao cô không báo đáp ngay bây giờ đi?”

“Anh nói xem.”

Hàn tiên sinh buông lỏng tay, đứng dậy đi về phía cái ghế nằm bên cạnh, ngồi xuống sau đó nâng tầm mắt lên rơi vào người Tô Lương Mạt, “Cô nên biết, bây giờ thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh không còn bao nhiêu người, các cô nếu muốn toàn mạng chỉ có thể dựa vào tôi, cho nên, gả cho tôi đi.”

Tô Lương Mạt thiếu chút nữa bị nước bọt của chính mình làm sặc, cô trừng lớn hai mắt, “Hàn tiên sinh, tôi và anh vốn không thân thuộc.”

“Lời này nói ra thật là tổn thương tim người khác.” Hàn tiên sinh vắt chéo chân dài, Tô Lương Mạt căng thẳng nói tiếp, “Trung Quốc có một câu nói, ‘vợ bạn không nên dòm ngó’.”

“Nhưng vẫn có một câu, không biết cô từng nghe qua chưa, gọi là ‘vợ bạn không nên khách sáo’, huống hồ, cô là vợ của Chiêm Đông Kinh sao?”

Những thứ này đều không phải là trọng điểm, Tô Lương Mạt đối diện với Hàn tiên sinh lập tức cảnh giác, “Ít nhất tôi với anh còn cách xa một bước bàn luận chuyện hôn nhân cưới gả kia, hơn nữa, anh lại có con rồi, vậy vợ của anh...”

“Tôi chưa từng kết hôn với bất kỳ ai, ngược lại con trai là máu mủ của tôi.”

Tô Lương Mạt lúc này có loại cảm giác vừa đi ra hang hổ lại lọt vào hang sói, “Nếu tôi không đồng ý thì sao.”

“Cô nghĩ thử xem, cô mang theo cha cô đang bị thương, còn có mấy tên thuộc hạ kia, làm thế nào cứu Chiêm Đông Kinh?”

“Giữa tôi với anh không có tình yêu.”

“Kết hôn không cần tình yêu, chỉ cần thỏa mãn hai bên là được rồi, cô cần thể lực của tôi, tôi cần một người vợ giống như cô vậy, không hơn.”

Đây đại khái là cái lý lẽ hoang đường nhất cô được nghe qua, cô cũng chưa từng nghĩ đến những lời này là từ trong miệng Hàn tiên sinh nói ra.

“Cho dù tôi đồng ý, anh cũng không có cách nào cứu Chiêm Đông Kinh ra.”

“Nhưng tôi có thể bảo đảm tính mạng của những người cô quan tâm, nếu không cô cho rằng, dựa vào mấy người các cô có thể đấu được với Mạc Thanh mấy phần?”

Bể bơi màu xanh thẫm hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tô Lương Mạt, cô vẫn cảm thấy khó tin khó hiểu, “Anh vì sao lại cần tôi?”

“Tôi là dựa vào đánh cược kiếm cơm, cho nên cũng muốn tìm một người có kỹ thuật siêu tuyệt.”

“Vậy có lẽ phải làm anh thất vọng tôi, tôi không ngại nói thật cho anh biết, tôi ở Ngự Châu có thể bắn lĩnh như vậy, là vì tôi nuôi một tên tiểu quỷ, nó có thể giúp tôi xem bài.”

Hàn tiên sinh nhớ đến lần đầu tiên lúc ngồi trên chiếu bài với Tô Lương Mạt cô có chút kỳ quái, thật sự cũng có vài phần ý tứ như vậy, “Thật không, nó ở đâu, tôi lại muốn nhìn nó một chút.”

“Mỗi lần tôi đến Thái Lan, nó đều không có cách nào đi theo.”

“Thật sao,” Hàn tiên sinh thuận miệng nói, “đều nói những ai chết nơi đất khách quê người thì không có cách nào trở lại quê nhà, chẳng lẽ cô nuôi phải là một tên tiểu quỷ Thái Lan?”

Tô Lương Mạt không muốn người khác bắt lấy đề tài của nho nhỏ thú, cô không tiếp tục nói nữa, xoay người định đi, suy nghĩ một chút lại lần nữa mở miệng, “Nếu như tôi muốn đưa ba tôi đi, anh không có lý do gì cự tuyệt chứ.”

“Tất nhiên, không phải là tôi bức ép cô, tự do hôn nhân, tùy cô.”

Trước khi chưa cứu Tống Tử Căng ra, Tô Lương Mạt vẫn là đồng ý Tô Khang ở lại chỗ của Hàn tiên sinh, dù sao trong tay Tô Khang nắm giữ tài liệu quan trọng, đi theo đám Tống Các ngược lại sẽ làm liên lụy.

Tô Lương Mạt vẫn đang nghĩ cách làm thế nào cứu Tống Tử Căng, hôm nay, Hàn tiên sinh mang người đi ra ngoài, có hộ vệ tiến đến, trong tay cầm theo cái túi, “Tô tiểu thư, đây là có người đưa tới.”

Tô Lương Mạt nhận lấy, sau khi mở ra nhìn thấy bên trong là một băng ghi hình.

Hộ vệ nhìn sắc mặt của cô, dè dặt nhắc nhở một câu, “Người kia nói, phu nhân có dặn dò, bảo cô trước khi xem phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Trong lòng Tô Lương Mạt có thứ gì đó rơi lộp bộp, Mạc Thanh sẽ đưa đến cho cô thứ gì được chứ?

Cô bước nhanh trở lại trong phòng, kéo rèm cửa sổ trong căn phòng Hàn tiên sinh sắp xếp cho cô lại, Tô Lương Mạt cầm lấy băng ghi hình, lúc này mới phát hiện đằng sau có dán một mảnh giấy, bên trên có dòng chữ màu đen, nội dung như sau:

‘Nếu như muốn để nó ngày ngày chịu đựng tra tấn như vậy, cô có thể khuyên Tô Khang vĩnh viễn đừng giao thứ kia ra.’

Lời tác giả: Đông Kinh à, con có thể từ từ trả nợ, có thể bị đánh rồi ...

136. Chương 141: Đùa Giỡn Nam Chính

Chương 141: Đùa giỡn nam chính

Hai mắt Tô Lương Mạt gắt gao dán chặt lên những chữ kia, cả người quỳ dưới đất không cách nào nhúc nhích, đến hô hấp cũng đột nhiên gấp gáp.

Cô sợ xem đến nội dung bên trong sẽ khiến cô không tiếp nhận được, cho đến bây giờ đây là tin tức duy nhất có liên quan đến Chiêm Đông Kinh lọt ra ngoài, hai tay Tô Lương Mạt cầm băng ghi hình, đặc biệt quý trọng, nhưng trong lòng lại bị giày vò đau đớn.

Trước giờ chưa từng có vật gì làm cô cảm thấy sợ hãi như vậy.

Tô Lương Mạt do dự năm lần bảy lượt, vẫn là lựa chọn xem thử.

Cô khoanh chân ngồi trước màn hình tivi, khoảng cách gần như vậy, cho tới lúc hình ảnh thành hình xuất hiện, Tô Lương Mạt là trở tay không kịp.

Trong băng ghi hình không có một lời nói, lại nhìn thấy rõ ràng gương mặt Chiêm Đông Kinh.

Anh là ở trong một căn phòng trống trải, bên cạnh còn có thứ giống như vật dụng thẩm vấn.

Tô Lương Mạt thật sự là một chút chuẩn bị cũng không có, cô thấy anh đeo còng tay, dưới chân cũng có một cái xiềng hạn chế hoạt động, hai tên đàn ông hung mãnh một trái một phải kiềm chặt tay của anh,

Chiêm Đông Kinh tính khí cương liệt, lúc tên phía trước một quyền vung tới anh nghiêng người tránh đi cũng đánh trả lại.

Nhưng tình cảnh như thế cũng không duy trì được bao lâu, tay anh không thể động, chân cũng không thể đá, rất nhanh bị bọn chúng chặn lại, bọn chúng đẩy anh đến bên tường, Chiêm Đông Kinh nhú cằm gương mặt tuần tú, cũng không có một chút hoảng loạn hay chột vật.

Tên đàn ông đứng bên cạnh anh chặn ngang máy quay lại, Tô Lương Mạt chỉ nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đứng thẳng hai chân, tên đàn ông tiến lên, một quyền vung lên hướng về phía Chiêm Đông Kinh, hai tay anh bị kẻ khác ấn lấy không có cách nào phản kháng được, bàn tay Tô Lương Mạt rủ xuống bên người không khỏi nắm chặt, đến khi tên đàn ông tránh người ra, cô nhìn thấy gương mặt Chiêm Đông Kinh quay về phía màn hình, khóe miệng rỉ ra vết máu, bởi vì khoảng cách xa, nhìn có vẻ rất nhạt, từng chút từng chút rơi xuống cánh môi tinh xảo của người đàn ông.

Cô còn chưa kịp nhìn kỹ, cảnh đánh đập cứ như vậy ùm ùn kéo đến tầm mắt Tô Lương Mạt, mới đầu vẫn chỉ là đám đá, bên môi Chiêm Đông Kinh thỉnh thoảng tràn ra vài tiếng rên rỉ, sau đó, Tô Lương Mạt nhìn thấy có tên đàn ông lấy ra cây dùi cui thật dài, cô lập tức đưa hai tay che mặt lại.

Từng tiếng, cùng tiếng đánh vào trên bao cát giống y hệt nhau, nặng nề, dài đằng đẳng, mang theo âm thanh của những kẻ hưng phấn mà gào thét.

Nơi này không phải là Ngự Châu, Tô Lương Mạt không có cách nào tưởng tượng được, nếu như Chiêm Đông Kinh rơi vào tay những kẻ vẫn muốn lột da rút gân anh kia, sẽ là kết cục như thế nào.

Một hồi âm thanh quen thuộc truyền tới tai Tô Lương Mạt, cô mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt người đàn ông loang lổ máu dán trên màn hình, trong ánh mắt có cương quyết cùng không khuất phục, Chiêm Đông Kinh nhếch miệng khẽ cười, đột nhiên duỗi bàn tay phải dính đầy máu ra dán lên màn hình, “Phụ nữ của tôi, nếu như ngay cả một chút này cũng không nhìn được, cô ấy sao còn làm phụ nữ của tôi được?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy tên đàn ông ở đằng sau giờ cao dùi cui, ánh sáng màu đen hiện ra từ cây gậy dưới ánh đèn mở to cái miệng chứa đầy răng nanh, hô hấp Tô Lương Mạt đột nhiên cứng lại, cô nhắm chặt hai mắt, nghe thấy âm thanh cây dùi cui đập xuống, cùng với tiếng loạt xoạt Chiêm Đông Kinh dán người lên vách tường chậm rãi ngã xuống.

Cô không mở mắt ra lại nữa, hai mắt đau đớn như bị người ta dùng dao cắt xé, Tô Lương Mạt xụi lơ ngồi dưới đất, cô buông tay ra sau đó vội vàng rút băng ghi hình ra khỏi đầu đọc, hai tay chống thẳng rơi lên màn hình tivi, cô muốn đứng dậy, lại phát hiện hai chân mềm nhũn, một chút khí lực cũng không điều khiển nổi.

Tim Tô Lương Mạt đau đớn khó nhin, Mạc Thanh cho cô hai lựa chọn, duy chỉ có không ột cái là mạng sống của Chiêm Đông Kinh.

Cô không muốn Chiêm Đông Kinh chuộc tội như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua, lao tù là nơi như thế nào Tô Lương Mạt so với bất kỳ ai khác đều rõ hơn hết, một khi Chiêm Đông Kinh vào, cho dù không phải là tử hình, so với xử bắn ngay lập tức cũng không khá hơn chút nào.

Tô Lương Mạt nặng nề cầm hộp băng ghi hình kia nện tới vách tường, cô đứng vọt dậy muốn đi ra ngoài, vừa mới chạm tay đến cánh cửa liền thu trở lại, cho dù đi ra ngoài thì có ích lợi gì?

Lòng cô tràn đầy bất lực, lại không có chỗ phát tiết, chớp mũi Tô Lương Mạt chua xót khó nhin, cô nghĩ đến câu nói duy nhất kia của Chiêm Đông Kinh trong băng ghi hình, nước mắt bị cô nén chặt không chảy xuống.

Tô Lương Mạt ở trong phòng đợi hơn nửa ngày, buổi trưa cũng không ăn một hạt cơm.

Cô nghĩ tới mọi biện pháp khác nhau, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng còi xe, Tô Lương Mạt đứng dậy, liếc nhìn theo bản năng làm cô thấy Tống Tử Căng với Tô Khang đang từ trên xe bước xuống.

Đầu óc Tô Lương Mạt xoay chuyển cực nhanh, cô lui tới cửa, vội vàng kéo cửa ra chạy ra ngoài.

Tống Tử Căng nâng đỡ Tô Khang đi vào phòng khách, Tô Lương Mạt sải bước chạy tới, “Mẹ.”

“Lương Mạt.”

Tô Khang tránh đi tầm mắt Tô Lương Mạt đang quét tới.

Tô Lương Mạt nhìn thấy Tống Tử Căng không bị tổn hại gì, cô vui mừng tiến lên, “Mẹ, Mạc Thanh làm sao lại chịu thả mẹ ra?”

Tống Tử Căng cũng ngoảnh lại nhìn cô nói, “Lương Mạt, một nhà chúng ta cuối cùng có thể đoàn tụ rồi, cái nơi quỷ quái kia, quanh năm suốt tháng chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót...”

Tô Lương Mạt đau lòng tiến lên ôm lấy Tống Tử Căng, “Mẹ, sau này sẽ không còn nữa, xin lỗi, để hai người chịu nhiều khổ cực như vậy.”

Hàn tiên sinh từ bên ngoài tiến đến, là cùng bọn họ một đường trở về.

Nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta một câu không nói đi về phía ghế sofa.

Tô Khang lại không đành lòng giấu giếm Tô Lương Mạt, do dự một chút vẫn là mở miệng, “Thứ Mạc Thanh muốn, ba giao cho bà ta rồi.”

“Gi cơ?” Tô Lương Mạt khẽ lui người.

Tô Khang lặp lại một lần nữa.

Tô Lương Mạt nhất thời vẫn không kịp phản ứng, Hàn tiên sinh đưa mắt nhìn cô, “Là tôi cùng đi, Mạc Thanh cũng thế nào không kìm chặt lời bà ta nói phải thực hiện giao hẹn.”

Cô khẽ mở miệng, nước mắt đột nhiên trào ra, dọa Tống Tử Căng nhảy dựng, “Lương Mạt, con đừng khóc.”

“Mấy năm trước, vì để bảo toàn mạng của chúng ta, hại chết Chiêm Tùng Niên, hôm nay, lại là vì để bảo toàn mạng của chúng ta, mà hại chết Chiêm Đông Kinh, ba, con sai rồi, con vẫn luôn sai rồi, không phải là Chiêm Đông Kinh nợ con, mà là con nợ anh ấy, con dùng phương thức đòi nợ đối xử với anh ấy cay nghiệt tàn nhẫn, thì ra tất cả anh ấy đều không đáng phải nhận.” Tô Lương Mạt thương tâm đến chết, nước mắt làm thế nào cũng không ngừng được, “Sớm biết như vậy, vì sao lúc đó ba không dứt khoát hủy luôn đi? Cuối cùng ba vẫn là lưu lại một tay, ba vì tốt cho con, nhưng phần yêu thương này lại làm tổn hại người đàn ông con yêu, ba, con hận anh ấy hai năm, trong tim đau đớn triệt để như vậy chỉ hận không thể giết chết anh ấy, con chưa từng nghĩ đến kết quả sẽ là như vậy.”

“Lương Mạt,” Tống Tử Căng tiến lên đỡ lấy bả vai cô, “đừng khóc...”

Về mặt Tô Khang là không thể làm được gì, “Thứ này giữ lại cho đến hôm nay, chính là vì bảo toàn tính mạng, con nên biết, nếu như ba không giao ra mẹ con liền mất mạng.”

Một câu liền đánh thức Tô Lương Mạt, cô nhìn cha mẹ đứng trước mặt, đột nhiên cảm thấy có một số việc chính là châm chọc như vậy.

Trước kia cô đối nghịch với Chiêm Đông Kinh, chính là vì để ba mẹ có thể có ngày trở về Ngự Châu cùng cô đoàn viên, hôm nay rốt cuộc mộng đã thành hiện thực, Chiêm Đông Kinh lại tiến vào trong.

Tô Khang biết, trong chuyện này Tô Lương Mạt không trách được bất kỳ ai, một bên là người yêu, một bên là người thân, cái gì nặng cái gì nhẹ không cách nào so sánh được.

“Lương Mạt, đừng trách ba.”

Tô Lương Mạt khẽ lắc đầu, “Không có, con không trách bất kỳ ai.”

Tô Khang thở dài, “Nếu như lúc ấy là con ở trong tay Mạc Thanh, ba có thể để con tự lựa chọn, nhưng lưu lại chính là mẹ con, ba không có cách nào khác.”

Trong tình huống như vậy, cô chỉ có thể miễn cưỡng lôi kéo khóe miệng.

Hàn tiên sinh đứng lúc tiến đến giải vây, cho người giúp việc đưa bọn họ vào phòng nghỉ ngơi trước.

Tô Lương Mạt đứng chết trân ở đó, Hàn tiên sinh lại cho người đưa tới hai ly nước trái cây.

“Cô không đồng ý ba cô đem đồ đổi mẹ cô về?”

Tô Lương Mạt không chút do dự lắc đầu.

“Vậy là cô cảm thấy mạng của Chiêm Đông Kinh so với mạng của mẹ cô quan trọng hơn?”

Tô Lương Mạt có chút tức giận, Hàn tiên sinh rõ ràng là cố ý nói như vậy, cô nhúu mày, không khỏi cất cao giọng nói, “Tôi không có!”

“Nếu đã không có, cô còn đang suy nghĩ cái gì?” Hàn tiên sinh bưng ly nước trái cây lên giờ giờ về phía cô, “Tôi đây nghĩ một lúc.”

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế sofa đối diện Hàn tiên sinh.

Cô cầm lấy ly thủy tinh, Hàn tiên sinh thấy hai mắt cô đỏ bừng, “Lúc này có khóc?”

“Mạc Thanh muốn tiếp nhận giao dịch vũ khí, cũng phải thông qua anh sao?”

“Phải, tuyến lúc trước là Chiêm Đông Kinh tự mình đả thông, cho dù là mẹ anh ta ra mặt cũng vô dụng, lúc đối phương giao dịch chỉ tiếp nhận anh ta.”

“Nhưng tôi nhớ anh có một quy tắc chưa bao giờ phá vỡ, ai có chuyện muốn cầu xin anh, đều phải đánh thắng anh trên chiếu bạc trước mới được.”

Hàn tiên sinh như cười như không gật gật đầu, “Như vậy xem ra, cô vẫn là rất để ý những lời tôi từng nói.”

Tô Lương Mạt không có đem tăng ý tứ mập mờ này để trong lòng, “Nhưng dựa vào bản lĩnh của Hàn tiên sinh, có mấy người có thể thắng anh?”

“Đó là đương nhiên, nếu không phải như vậy thì tất cả mọi người đều muốn tìm tôi xin giúp đỡ, đó cũng không phải là cầu xin giúp đỡ, mà là việc phân phó tôi phải làm.”

“Vậy thì được.”

Ly nước trái cây trước mặt Hàn tiên sinh một mực không động, chỉ là cầm cái ly lên sau đó thuận theo mép ly khẽ nhấp, “Lương Mạt, có một con đường nhẹ nhàng nhất bày trước mặt cô, vì sao không đi?”

Ánh mắt Tô Lương Mạt hướng thẳng sang anh ta, “Hàn tiên sinh, tôi chỉ hỏi anh một câu.”

“Cô nói xem.”

“Có lẽ tôi rất ích kỷ, nhưng tôi thật sự muốn hỏi, nếu như tôi không phải là vợ chưa cưới của anh, chỉ là bạn của anh, tôi muốn xin anh giúp đỡ, tôi tận lực không làm khó dễ anh, chỉ xin anh giúp tôi tạm thời chiếu cô ba mẹ tôi, anh có thể đồng ý không?”

Ý tứ trong lời Tô Lương Mạt lại quá rõ ràng, “Cô có thể thể đảm bảo cô còn toàn mạng trở lại không, nếu không tôi phải giúp cô chiếu cố bọn họ cả đời?”

“Tôi không thể đảm bảo, Tô Lương Mạt nắm chặt tay, ”trong tay tôi vẫn còn chút tiền, tôi để bọn họ lưu lại đây, là bởi vì đây là nơi duy nhất an toàn với bọn họ.”

“Tôi không cần tiền của cô.”

Tô Lương Mạt vui mình trên ghế salon rộng lớn, cho dù như vậy, cũng không biểu hiện ra một chút yếu đuối nhu nhược nào, “Nếu như tôi thật kết hôn với anh, cho dù cứu Chiêm Đông Kinh ra cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chúng tôi trải qua nhiều chuyện như vậy, Hàn tiên sinh cần phải hiểu, lúc này đối với chúng tôi mà nói cái gì mới là trân quý nhất.”

“Không phải là mạng sống sao?”

“Là có nhau, hai bên có nhau.”

Hàn tiên sinh khẽ kéo miệng, “Lời này thật ngây thơ, con người vẫn nên sống thực tế thì tốt hơn, mạng cũng không giữ được, lấy đâu ra nhiều tình cảm yêu đương như vậy?”

“Có thể là tôi sống lâu quá rồi, cho nên ngược lại cần mấy thứ tình cảm yêu đương này.”

Hàn tiên sinh cuối cùng bật cười, “Nghĩ kỹ rồi?”

“Nghĩ kỹ rồi.”

Anh ta gật đầu, “Khi nào, cho tôi gặp tên tiểu quỷ cô nuôi kia một chút đi, tôi cảm thấy rất hứng thú.”

Tô Lương Mạt mỉm cười, “Nhất định có cơ hội, nhưng anh không thấy được quỷ, làm sao biết trông nó như thế nào?”

“Cô có thể giúp tôi hình dung.”

Tô Lương Mạt thấy may mắn, Hàn tiên sinh rất cuộc không phải người xấu, anh ta vào lúc quan trọng nhất cho cô một con đường sống, cũng không xem như ‘cháy nhà hôi cửa’, lúc cô cự tuyệt, anh ta cũng biết tiến thoái chừng mực.

Chính bởi vì loại tư chất mị lực này của anh ta, Tô Lương Mạt mới yên tâm tạm thời giao Tô Khang với Tống Tử Căng cho Hàn tiên sinh.

Tô Lương Mạt hôm đó liền trở lại nơi đám Tống Các trú chân, Mạc Thanh đang lùng tìm bọn họ, nếu không phải là lúc trước bỏ rơi được kẻ theo đuôi, lúc này bọn họ sớm đã bị bà ta một lưới hết gọn.

Tin tức của Chiêm Đông Kinh lại thủy chung không thăm dò được, Hàn Tăng bọn họ gấp đến độ xoay vòng, ở Thái Lan chỉ có thể trốn đông trốn tây qua ngày.

Chỉ chớp mắt, đã qua cả tháng.

Trốn ở nơi vắng vẻ này, Tống Các với Hàn Tăng không quên liên lạc với mấy đám thuộc hạ cũng coi như là trung thành của Chiêm Đông Kinh, cho dù không nhiều lắm, nhưng cũng lôi kéo được mấy chục người.

Tô Lương Mạt đếm từng ngày trôi qua, không ngờ Lưu Giản sẽ gọi điện thoại tới.

Điện thoại di động của cô sau khi đến Thái Lan vẫn luôn tắt, sau khi mở máy liền nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ của Lưu Giản.

Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi gọi lại cho anh, Lưu Giản thế nhưng lại chặn đầu hỏi trước, “Em trai của em có còn cần nữa không hả?”

“Tô Trạch không có sao chứ?”

Lưu Giản bị chọc tức không nhẹ, một hồi lâu sau mới mở miệng, “Em không sao chứ?”

“Em, em rất ổn.”

“Ổn? Có thể ổn ở chỗ nào? Chuyện của Chiêm Đông Kinh anh đã nghe nói, em định làm như thế nào?”

“Em sẽ không để anh ấy chết.”

Lưu Giản dựa lên tầng hai sòng bài, “Em bây giờ còn có năng lực gì chứ? Nói cho anh biết em ở đâu, anh đi tìm em.”

“Không cần,” Tô Lương Mạt đi ra khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ, “Lưu Giản, anh không biết, lần này không thể so sánh với lúc trước, em không thể yên tâm thoải mái tiếp nhận giúp đỡ của anh, thuộc hạ của Chiêm Đông Kinh đều bị Mạc Thanh nắm trong tay, cho dù anh vì em liều mạng cả Tương Hiếu Đường đoán chừng cũng vô ích.”

“Em bây giờ được xem là gì, chuột chạy qua đường?”

“Không kém bao nhiêu.”

Lưu Giản nặng nề cười mở miệng, “Ngoại trừ anh còn có ai chịu giúp em? Là việc vô ích cũng phải thử xem, nói cho anh biết em ở đâu?”

Lưu Giản khẳng khẳng, những lời này nghe vào làm tim Tô Lương Mạt ầm ập.

“Lưu Giản, cho em mượn người với tiền của anh đi, nhưng em không bảo đảm có thể trả lại anh được, cái khác, anh không cần phải nhọc lòng vì em.”

“Lương Mạt, em không có cách nào cứu hân đâu.”

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, gần như tất cả mọi người đều nói với cô như vậy.

“Để em thử xem.”

Cô cúp điện thoại, Hàn Tăng vội vàng từ bên ngoài tiến đến, đám Lý Đan đang ngồi trên băng ghế gỗ bên cạnh, Hàn Tăng đi tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Ước chừng một tuần sau, Kinh thiếu sẽ bị đưa trả về Ngự Châu.”

“Tin tức này có thể tin được không?”

“Đương nhiên có thể tin được!” Hàn Tăng cắn răng, “Muốn ra tay, chỉ có thể tận dụng khoảng thời gian này, bằng không bị phán tử hình rồi thì phiền phức.”

Đám Lý Tư đứng dậy, “Ra tay trên đường? Nhưng áp tải đều là cảnh sát mà.”

“Thế nào, cô sợ à?”

“Ai sợ!”

Tô Lương Mạt không quan tâm, cô gọi Lý Đan với Tống Các sang một bên, “Lần này Hàn Tăng nói không sai, phải cứu, chỉ có cơ hội này, nhưng nguy hiểm thế nào hai người cũng biết, quan trọng là bây giờ, chúng ta phải biết rõ lịch trình áp tải lúc đó.”

Tống Các nhú mày, “Cái này giao cho tôi, để tôi nghĩ cách.”

Tô Lương Mạt đi đến phía bắc căn nhà gỗ, cô vòng hai tay trước ngực, sau khi siết chặt vẫn cảm thấy đầy trống trải. Sống một ngày dài bằng một năm, đại khái chính là cảm giác như thế này.

Chiêm Đông Kinh bị sắp xếp ở một mình trong một căn phòng, bốn phía là vách tường quét vôi màu trắng, chỉ có một cái giường, sàn đá cứng rắn loang lổ, anh ngẩng đầu lên, gần đó chính là cánh cửa, bên ngoài có lan can sắt xếp thành hàng, gần như là giống hệt trong nhà tù.

Vết thương trên người vẫn chưa khỏi hẳn, cử động một chút liền đau đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, anh ngồi bên mép giường, là một chiếc giường đơn giản nhất có thể, một cái chăn đơn nhét ở đó, anh cũng chưa từng đụng đến.

Xung quanh yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân qua lại, Chiêm Đông Kinh đứng dậy, trong phòng chỉ có một cửa sổ, nhưng mà rất cao, dù là nhón chân lên cũng không nhìn được ra bên ngoài.

Đây đã là ngày thứ ba mươi bảy sau khi anh vào đây.

Anh gắt gao mân cựa cánh môi, kéo thành một độ cong lạnh thấu xương, Chiêm Đông Kinh ngẩng đầu lên, cái cuộc sống không có thiên lý này anh cũng là chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Mà Tô Lương Mạt đã từng trải qua một năm rưỡi.

Có một loại đau nhức, gọi là đích thân ném trái, Chiêm Đông Kinh lúc này là triệt triệt để để thấu hiểu.

Cảm xúc trong lòng trăm mối ngổ ngang, trừ đi đau đớn bên ngoài, chỉ có đau lòng.

Đột nhiên, một hồi âm thanh kéo mở cửa sắt truyền đến, anh quay đầu lại, thân ảnh cao lớn bị kéo ra thành một cái bóng tinh tế dưới mặt đất, suy nghĩ của Chiêm Đông Kinh bị cắt đứt, người đàn ông lộ rõ vẻ không vui, có ba tên mình hồ thân gấu tiến vào, Chiêm Đông Kinh cũng chưa nhìn rõ ràng, cửa đã bị người ta khóa kín từ bên ngoài.

Dõi mắt bốn phía, nơi này chỉ có một cái giường, cũng không thể có thêm người nào vào đây nữa.

Chiêm Đông Kinh cầm lấy băng vải ở bên cạnh, không nhanh không chậm quán quanh bàn tay.

Anh nhớ đến lúc trong rừng Lý Đan từng nói, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy Tô Lương Mạt, cô ở trong tù bị người ta đánh dưới chân, Chiêm Đông Kinh quán rất chặt, trên tay vốn có vết thương, đau đớn chui vào tâm khảm, vốn dĩ cảm xúc không có chỗ phát tiết lúc này bành trướng đến tận cùng.

Hai tên đàn ông đứng lại, tên đàn ông đi đằng trước tiến lên.

Chiêm Đông Kinh kéo nhẹ khóe miệng, tên đàn ông kia càng đi càng nhanh, nhảy lên trước một cái đánh nhau với anh, anh nhẹ nhàng tránh đi, hai tên cảnh sát canh giữ trước cửa đưa mắt nhìn nhau. Thậm chí bắt đầu nâng tiền đặt cược, “Mày đoán ai sẽ thắng?”

“Nói nhảm, ba đánh một, còn phải đoán sao, huống hồ trên người hắn còn bị thương nặng như vậy.”

“Tên này không phải là tội phạm tử hình sao? Vì sao còn muốn mạng của hắn?”

Tên kia liếc một cái, “Câm miệng đi, trước khi chưa có phán quyết ai dám nói là tử hình, bảo mày mắt nhắm mắt mở, nói nhảm nhiều như thế làm cái gì?”

“Được rồi được rồi, quy tắc cũ, năm ngàn bath*, ta cược hắn không chết.”

(Bath là đơn vị tiền tệ Thái Lan)

“Đồng ý, năm ngàn bath.”

Tiếng đánh nhau ở bên trong rất kịch liệt, hai tên đứng tựa trước cửa ngạo mạn huyết sáo, “Xong việc rồi phía trên còn có thưởng, thay ca xong đi uống rượu đi.”

“Được thôi!”

Tên đàn ông trong phòng giam bị Chiêm Đông Kinh dồn ép phải liên tục thối lui, trên mặt bị đánh thành cái bằng pha màu, hắn đưa tay chùi một cái, trong lỗ mũi đầy máu, tên đàn ông xông lên phía trước, đạp chân trái lên mép giường, cả người bay vọt lên đánh về phía Chiêm Đông Kinh, Chiêm Đông Kinh đưa tay chống lên cạnh giường ở bên cạnh, hai tay anh dùng sức nhấc lên chiếu hướng tên đàn ông kia bổ tới, ván gỗ đầu giường rần chắc vừa vắn chém trúng thắt lưng tên đàn ông, chỉ nghe thấy một hồi tiếng kêu thảm thiết truyền vào lỗ tai, Chiêm Đông Kinh đem ván giường đè lên trên người tên đàn ông, ngược mắt lên nhìn, u ám trong phòng tối rơi xuống người hai tên đối diện.

Cảnh sát phía ngoài khẽ mở hé cửa ra, đồng bọn bên cạnh thúc giục, “Chết rồi?”

“Chưa đâu!” Nói xong, lại nặng nề khép cửa lại.

Hai tên còn lại cũng không có ngu như vậy nữa, bọn chúng một trái một phải tiến lên, không gian vốn không rộng lắm, Chiêm Đông Kinh lùi đến góc tường, hai tên liếc mắt nhau, dường như đã sớm thương lượng xong kế sách tấn công, bước chân nhanh chóng đạp lên mặt sàn, tên ở bên trái vung tới một quyền, Chiêm Đông Kinh khó khăn lắm mới tránh đi được, anh đưa tay chế trụ tay đối phương, dùng sức lôi kéo thật căng. Chỉ nghe thấy âm thanh ‘răng rắc’ của xương cốt gãy rạn, tên còn lại thấy thế, đưa tay móc dao găm bên hông ra, dao nhọn xẹt qua cánh tay Chiêm Đông Kinh, mang theo một vệt máu thật dài.

Anh nhin đau liếc nhìn, Chiêm Đông Kinh duỗi tay nắm chặt miệng vết thương, giữa ngón tay có máu chảy xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Tên đàn ông kia giờ giờ con dao trong tay lên, nói một chuỗi tiếng Thái Lan mà Chiêm Đông Kinh nghe không hiểu, bọn chúng hét lên lại lần nữa nhào tới trước, động tác Chiêm Đông Kinh đầu đá này giờ vô cùng kịch liệt, liên lụy miệng vết thương bị đánh mấy ngày trước đau đớn không thôi, chỗ bị nứt xương là phải đưa tay đè lên mới có thể nâng người dậy được.

Anh lạnh lùng bề nghệ nhìn hai tên kia, tên đàn ông nằm vật dưới đất lại vắn vẹo muốn bắt lấy chân anh, bị anh dùng sức một cước đá văng ra.

Tên đàn ông cầm dao găm vung vẩy tiến lên, Chiêm Đông Kinh nhấc chân một cái, thân thể vẫn trắng kiện như con báo, động tác vung quyền làm người ta hoa cả mắt, âm thanh lúc đánh đập trên người lẫn nhau phát ra nặng nề, tràn ngập từng góc nhỏ trong cái không gian vốn không lớn này, anh một cước đá trúng cánh tay đối phương, con dao ở trên không lộn nhào mấy vòng, cuối cùng rơi vào trong tay Chiêm Đông Kinh.

Anh nín lấy tên đàn ông kéo hắn đến bên cạnh, không cho đối phương thời gian phản ứng, dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, tàn nhẫn trong mắt Chiêm Đông Kinh lộ rõ rừng tặc, con dao rút ra rồi lại đâm vào, lại rút ra lại đâm vào!

Tên còn lại nhìn đến sắc mặt trắng bệch, ra cũng không ra được, chỉ có thể liều chết đánh cược một lần.

Hắn giống như đang đầu vật đánh về phía Chiêm Đông Kinh, tên đàn ông trước mặt giữ chặt cánh tay anh không chịu buông ra, hai tên đẩy Chiêm Đông Kinh vọt tới vách tường cứng rắn, miệng vết thương trên người anh lại lần nữa rách ra, máu chảy không ngừng.

Bọn chúng cướp lấy dao trong tay Chiêm Đông Kinh, một tên đoạt lấy rồi đâm về phía anh, tên còn lại thì dựa vào khí lực cuối cùng giữ chặt cánh tay anh.

Mắt thấy con dao sắp đâm vào mu bàn tay, Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ lưỡi dao trước, bàn tay vừa rồi quần bằng vải dùng sức, vẫn là bị dao nhọn cắt xé, tên kia rút dao ra lại lần nữa chém tới, con dao xượt qua mặt Chiêm Đông Kinh, anh kịp thời né đi, nhưng vẫn cảm thấy trên mặt có chút ít đau rát, không đến mức biến dạng, nhưng vẫn có màu đỏ rỉ ra.

Chiêm Đông Kinh chẳng quan tâm mấy thứ này, anh cong đầu gối lên dùng sức thật mạnh một cái hướng ngay đỉnh đầu tên đàn ông, một phát nứu lấy tóc của đối phương dùng lực ném với vách tường, chỉ chờ đối phương mềm nhũn nằm ở đó, tên còn lại vốn là bị trọng thương, nhìn thấy cảnh này, bị dọa đến lăn một vòng bò ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh đá văng hai tên bên cạnh ra, anh một tay cầm lấy cái ván giường kia, lúc đối phương sắp bò ra đến cửa, tiến lên chiếu theo sau lưng của hắn đập tới.

Quanh thân không còn âm thanh gì khác, Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay đi về phía vách tường đối diện, hai chân anh rã rời khụy xuống, đứt khoát ngồi bệt dưới đất, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, nơi này, cùng một cái địa ngục trần gian giống hệt nhau, người đàn ông duỗi bàn tay đầy máu, nắm một tia nắng mặt trời, cả chút ánh sáng kia cũng bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Anh nghĩ, cũng tốt, Tô Lương Mạt nói, người chưa từng tiến vào vĩnh viễn không có cách nào cảm nhận được, đó là một cái gai, nếu như anh không bị đâm thử, có bao nhiêu đau nhức, anh sẽ không hiểu được.

Dù có bao nhiêu yêu thương, có lẽ anh cũng không có cách nào hiểu được sâu sắc như vậy.

Phải.

Tim Chiêm Đông Kinh, trước giờ vốn dĩ không kinh sợ nổi sống, nghe thấy Tô Lương Mạt đau đớn, anh cũng đau đớn, nhưng cũng chỉ có chính thức tiến vào rồi, cái loại tuyệt vọng ngập đầu đó ngược lại làm tâm ý anh thêm kiên định, nếu như muốn hỏi, giây phút nào là yêu sâu đậm, giây phút nào là yêu đến tận xương tủy, đó chính là từ thời khắc anh tiến vào đây, từ lúc anh một mình đối mặt với cô độc.

Lời tác giả: Ngày mai đặc sắc báo trước – Chương 142: Cướp người

137. Chương 142: Cướp Người (đặc Sắc)

Chương 142: Cướp người (đặc sắc)

Chiêm Đông Kinh dựa vào vách tường thở dốc.

Hai tên ngoài cửa nghe thấy bên trong không còn động tĩnh nữa, “Xong rồi xong rồi.”

Một tên trong đó mở cửa ra, thò đầu vào trong thăm dò, vừa nhìn một cái bị dọa thiếu chút nữa tè ra quần.

Chiêm Đông Kinh nâng mắt lên bắn tới, bén nhọn đến lạnh thấu xương, bởi vì đánh nhau mà mồ hôi theo gương mặt chảy xuống, hai mắt thẳng tắp rơi xuống thân tên kia.

Đối phương bị dọa đến run lấy bầy, chỉ chỉ mấy tên nằm dưới đất, “Mày, mày giết người, được! Mày chết chắc rồi, chết chắc rồi.”

Chiêm Đông Kinh cười lạnh một tiếng, cho dù nghe không hiểu lời của đối phương, nhưng nhìn thấy bộ dạng của hắn cũng có thể đoán được có ý gì, cho dù không giết người, anh cũng chết chắc rồi.

Anh đưa tay khê chống giữ bên người, chịu đựng đau đớn kịch liệt đứng dậy, loạng choạng hướng về phía trước giường đi đến, dưới đất có mấy kẻ cản đường, anh dùng chân đẩy ra, tư thế bộ dáng kia giống như là đi trên đồng người chết, tên đàn ông ngoài cửa run rẩy chỉ chỉ vào bên trong, “Ngày, ngày mai mày nhất định chết chắc!”

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống bên mép giường, khê giường mi mắt lên, “Cút!”

Người Lưu Giản cho Tô Lương Mạt mượn cũng rất nhanh liền gặp mặt bọn họ, Hàn tiên sinh đưa Tô Lương Mạt một cái điện thoại di động chỉ dùng để liên lạc với anh ta.

Bây giờ ai cũng không thể gặp được Chiêm Đông Kinh, Hàn tiên sinh rõ ràng là thái độ trung lập, nhưng vẫn là sắp xếp luật sư cho Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt nhận được điện thoại, cô đứng dậy đi ra ngoài, “Alo?”

“Ba ngày sau, 8 giờ tối, Chiêm Đông Kinh sẽ đi qua đoạn đường quốc lộ Thái Lan, đến lúc đó là thời cơ ra tay tốt nhất của các cô.”

“Làm sao anh biết anh ấy sẽ đi qua đó?”

Hàn tiên sinh không nói chi tiết, “Cô chỉ cần thử xem sẽ biết ngay, nhưng tôi không thể chắc chắn trăm phần trăm.”

“Alo!”

Tô Lương Mạt nghe thấy tiếng ‘tút tut’ từ đầu dây bên kia.

Cô gọi vài người có thể tin tưởng được vào phòng, đem lời Hàn tiên sinh nói tường thuật lại rõ ràng với mọi người.

Hàn Tăng đứng trước cửa sổ, “Hàn tiên sinh kia, chúng ta có thể tin tưởng không?”

“Tôi tin anh ta sẽ không gạt chúng ta.”

Lý Đan cho người lấy tấm bản đồ, mở ra sau đó đặt lên bàn, “Lúc này theo lý vẫn chưa đến ngày dẫn độ về nước, nếu quả thật có thể ra tay trước mà nói, đối với chúng ta đều có lợi, mọi người nghĩ xem, điều có lợi là về phía lực lượng cảnh sát đoán chừng sẽ ít hơn một nửa.”

“Đúng.” Trong mắt Tô Lương Mạt hiện lên tia sáng, “cơ hội này, mặc kệ là thật hay giả, đều không thể bỏ qua.”

Tổng Các nhìn chằm chằm bản đồ, “Tôi với Hàn Tăng chịu trách nhiệm đến hiện trường điều tra, còn thời gian ba ngày, vậy là đủ rồi, chúng ta ở bên kia sẽ mai phục trước, xem xem có thể có nơi nào thuận lợi để ra tay hay không.”

“Được.”

Ba ngày nay, vừa phập phồng lo sợ mà lúc nào cũng mong mỏi, luôn cảm thấy hy vọng chỉ ở nơi bọn họ vươn tay ra là chạm đến được.

Không dễ dàng gì mới đến ngày thứ ba.

Tô Lương Mạt ăn xong cơm tối ngồi bên bờ sông, ở Thái Lan có rất nhiều căn nhà gỗ như vậy, một con sông vẫn đầy bùn ở ngay bên chân, ngôi nhà là ở trên mặt nước, cách xa cuộc sống ồn ào náo động, xa xa còn có thể nhìn thấy có người giặt quần áo trên bờ sông.

Tô Lương Mạt một tay chống cằm, khuỷu tay vòng quanh đầu gối, một chuỗi tiếng bước chân tiến đến gần, cô ngẩng đầu lên, thấy Lý Đan ngồi xuống bên cạnh mình.

“Có phải đang khẩn trương không?”

Tô Lương Mạt đã vô thức học được cách dựa dẫm Lý Đan, cô gồng đầu lên bả vai Lý Đan, “Đương nhiên, còn rất sợ nữa.”

“Không có chuyện gì, khu rừng chết kia còn có thể đi ra ngoài, chút chuyện này tính là gì chứ?”

Hai tay Tô Lương Mạt ôm lấy đầu gối, “Lý Đan, có một chuyện mình chưa nói cho cậu biết.”

“Chuyện gì?”

“Ngày đó ở nhà Hàn tiên sinh, mình nhận được băng ghi hình Mạc Thanh cho người đưa tới, anh ấy bị người ta đánh rất thảm rất thảm, mình không có cách nào tiếp nhận được...”

Lý Đan vươn tay nắm đầu vai Tô Lương Mạt, “Vận mệnh còn có lúc lên lên xuống xuống, đừng nói là con người, chúng ta bình thường chỉ thấy một mặt hào quang chói lọi của bọn họ, nhưng mà mỗi người đều có thiếu sót, cái này không phải chúng ta có thể lựa chọn được.”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay Lý Đan, “Lý Đan, cảm ơn cậu, mình rất may mắn vẫn luôn có cậu bên cạnh.”

“Cậu đó, lúc nào cũng nói lời ngu ngốc, sau này chúng ta đều kết hôn rồi, xem cậu làm thế nào.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Lý Đan, “Mình không hy vọng xa vời có thể kết hôn, Lý Đan, còn cậu?”

Thần sắc Lý Đan hơi nặng nề, “Mặc dù biết người như chúng ta vậy, có một hôn lễ hoàn mỹ có lẽ sẽ rất khó, nhưng mình vẫn là hy vọng mình có thể mặc áo cưới,” Nói được một nửa, trên mặt Lý Đan không giấu được xấu hổ, “ai không hy vọng có một hôn lễ chứ, dù là cực kỳ đơn giản cũng tốt.”

Tô Lương Mạt mím môi thoáng cười, “Đó là đương nhiên, yên tâm, đợi sau việc lần này, cậu với Tổng Các kết hôn đi.”

Lý Đan khẽ đẩy tay cô, “Nói cái gì đó, chúng ta vừa mới nói, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

Khóe miệng Tô Lương Mạt không giấu kín được ý cười, “Được được được, là không có dễ dàng như vậy.”

“Hai người nói gì vậy?” Một giọng nam thình lình chen vào, Tô Lương Mạt xoay đầu nhìn sang chỗ khác, nhìn thấy Tổng Các đứng ở phía sau.

“Đang nói anh với Lý Đan...” Tầm mắt Tô Lương Mạt khẽ hướng về phía Lý Đan, “Nói hôn lễ của hai người!”

“Lương Mạt!” Lý Đan đứng bật dậy, sắc mặt đỏ bừng, “Mình đi xem thử đám Thụy bọn họ chuẩn bị ra sao rồi, không ở đây nói bậy với cậu nữa.”

Tô Lương Mạt cười cười nhìn Lý Đan đi xa, Tổng Các cũng thu hồi ánh mắt từ trên người cô ấy, hần đi tới ngồi xuống chỗ Lý Đan vừa ngồi lúc nãy, “Tô tiểu thư, những gì cần chuẩn bị đều chuẩn bị đầy đủ rồi.”

“Ừ.” Vui vẻ trong mắt Tô Lương Mạt từ từ trầm mặc xuống, tầm mắt cũng hướng về phía đằng xa.

Tổng Các ngồi ở bên cạnh, một hồi lâu sau, Tô Lương Mạt thấy hần không có ý định rời đi, “Tổng Các, anh còn chuyện gì sao?”

“Tô tiểu thư, tôi muốn thương lượng với cô một việc.”

“Anh nói đi.”

“Kế hoạch đêm nay, có thể không để Lý Đan tham gia có được không?”

Tô Lương Mạt có chút giật mình, “Vì sao?”

“Cô cũng biết lần này nguy hiểm thế nào, huống hồ, thêm một người hay bớt một người cũng không khác biệt bao nhiêu, tôi với Lý Đan khó khăn lắm mới đến được với nhau, tôi... Xin lỗi, là tôi ích kỷ.” Tổng Các nói xong dè dặt mắt xuống.

Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ sau đó gật đầu, “Anh nói không sai, tôi đồng ý, cũng tán thành làm như vậy.”

“Nếu như nói thẳng với Lý Đan, chỉ dựa vào tính tình của cô ấy chắc chắn sẽ không đồng ý, chuyện này giao cho tôi đi.”

“Được.”

Tổng Các nói liền liền đứng lên, Tô Lương Mạt thì vẫn ngồi ở chỗ đó, cô nhìn mặt sông tĩnh lặng đến xuất thần, Tổng Các lo lắng không sai, cũng không ai hy vọng người mình yêu lại đi mạo hiểm.

Lý Đan đang ở trong phòng chuẩn bị khâu cuối cùng, súng ống đạn dược cũng đã lắp ráp đầy đủ, nghe thấy tiếng gõ cửa cô cũng không ngẩng đầu lên, “Vào đi.”

Tổng Các đẩy cửa đi vào, “Chuẩn bị xong rồi?”

“Gần như xong rồi,” Lý Đan nâng đồng hồ lên nhìn thời gian, “vẫn còn một tiếng đồng hồ, chuẩn bị xuất phát.”

Tổng Các cầm ly nước trong tay, đi tới đưa cho cô.

Lý Đan nhận lấy rồi nhìn nhìn, “Lần trước em bỏ thuốc vào trong nước của Lương Mạt, lần này thấy anh đem tới, vẫn cảm thấy là lạ.”

“Chẳng lẽ anh còn có thể bỏ thuốc em sao?”

Lý Đan liền uống hai hớp, “Cái này lại không nói chính xác được.”

Tổng Các đem cái ly đặt lên trên tủ đầu giường, hần kề lại gần Lý Đan, thấy thần sắc Lý Đan ngưng trọng, “Là vì chuyện đêm nay mà lo lắng à, không sao đâu, hướng hồ có nhiều người như vậy.”

Tổng Các đưa tay ôm lấy bả vai cô, Lý Đan cười cười nghiêng người tới, “Tổng Các, anh cũng là quen gặp loại tình huống này rồi.”

“Nhưng lần này không giống,” Tổng Các hướng bàn tay về phía thắt lưng Lý Đan, “nếu như em xảy ra chuyện, anh phải làm sao?”

“Điều giống nhau thôi,” Lý Đan tựa đầu lên vai hần, “anh cũng không thể xảy ra chuyện.”

Tổng Các thấy thời gian còn sớm, “Nghỉ ngơi một lát đi, khi nào xuất phát anh sẽ gọi em.”

“Không được,” Lý Đan đưa tay ôm hần, “vì giờ khắc này đã đợi mấy ngày đêm, em không ngủ được.”

“Em nhìn em thử xem, quầng mắt hiện rõ ra rồi.” Tổng Các đau lòng duỗi ngón cái phủ lên viền mắt Lý Đan, “Anh ngủ với em.”

Hần đứng dậy cởi giày lên giường, Lý Đan cùng nằm bên cạnh Tổng Các, cô gối lên bả vai Tổng Các nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nơi này thật yên tĩnh, thật muốn ở lại đây cả đời.”

“Nếu như có cơ hội, anh sẽ dẫn em trở lại.”

Lý Đan ngáp khê một cái, “Em cứ nói không thể ngủ, nằm lên giường một cái liền mệt rã rồi...”

Tổng Các ôm chặt cô vào trong ngực, “Ngủ đi, đợi lát nữa anh đánh thức em.”

Đợi cô tỉnh dậy rồi, có lẽ cái gì cũng đều đã qua, cũng không cần phải lén lén lút lút sống dưới bóng tối như vậy nữa.

Lý Đan muốn nói chuyện với Tổng Các, nhưng không chịu nổi buồn ngủ đánh tới, Tổng Các cảm giác thấy đầu của cô nặng nề ngã xuống, hần cẩn thận đặt đầu cô lên gối, “Lý Đan?”

Ý thức cô mơ hồ, cũng đã mệt mỏi lợi hại.

Tổng Các khom lưng ở trên trán cô khê hôn, hần chống nửa người trên dậy, giữa cánh tay vẫn còn nhiệt độ cơ thể ấm áp của cô, hần nhìn cô thật kỹ, sau đó đứng dậy cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Vừa vặn Tô Lương Mạt từ bờ sông đi tới, nhìn thấy Tổng Các kéo cửa phòng Lý Đan lại.

“Cô ấy ngủ rồi.”

Tô Lương Mạt gật đầu, “Chúng ta chuẩn bị đi, tới đó sớm một chút.”

Tổng Các để lại hai người ở đây, những người còn lại toàn bộ đi theo đám bọn họ xuất phát, Hàn Tăng dẫn đầu nhảy lên một chiếc xe việt dã, Tô Lương Mạt quay đầu nhìn lại căn phòng của Lý Đan, trong lòng khẽ lẩm bẩm, “Yên tâm, bọn mình nhất định sẽ trở lại đón cậu.”

Dãy xe liên tiếp rời đi, đi qua con đường uốn lượn gập ghềnh, Tô Lương Mạt nhìn thấy ngoài cửa xe có mấy người phụ nữ Thái Lan đi ngang qua, quần áo giản dị, dáng vẻ thanh bạch không tranh quyền thế.

Tổng Các ngồi ở bên cạnh cô, “Đợi lát nữa sau khi cứu Kinh thiếu ra, mọi người đi trước, tôi trở lại đón Lý Đan.”

“Được, chúng tôi chờ hai người ở bến tàu.”

Tổng Các xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Tô Lương Mạt, hẳn không nói cái gì cả, trong mắt lóe ra tia phức tạp khó đoán.

Chiêm Đông Kinh ngồi bên mép giường, anh gần như là đang đếm lấy thời gian trôi qua, mấy ngày trở lại đây, ngoại trừ luật sư Hàn tiên sinh mới đến cho anh, ai anh cũng không thể gặp.

Lần trước lúc luật sư đến, cảnh sát cũng ở đây, nếu như anh nghe không sai thì trong lời nói của vị luật sư kia có ý tứ, đối phương là bảo anh đêm nay tự nghĩ cách để đến bệnh viện.

Toàn thân Chiêm Đông Kinh đều bị thương, sau chuyện lần trước, kinh động đến cảnh sát cấp cao, không ngừng thay đổi nơi tạm giữ anh, còn hạ xuống tử lệnh, quyết không thể để anh chết ở Thái Lan.

Anh vạch băng gạc trên cánh tay ra, miệng vết thương vừa mới khép miệng bởi vì anh dùng sức mà một lần nữa rách ra, bước chân anh lảo đảo đi tới trước cửa, đưa tay dùng sức đập cửa.

Một cánh cửa được mở ra, bên ngoài có một tên hiểu tiếng Trung Quốc, “Chuyện gì?”

Chiêm Đông Kinh đột nhiên ngã cả người xuống trước, cánh tay rũ xuống toàn là máu, “Trên người tôi đau, giống như có xương cốt đâm vào lục phủ ngũ tạng.”

Đồng bạn của tên kia tiến tới bên cạnh, “Mỗi ngày đều bị đánh như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì thật chứ?”

Chiêm Đông Kinh đưa tay che ngực, cả người đột nhiên ngã xuống, vẻ mặt nhìn qua lại càng thống khổ không chịu nổi.

“Mau, mau thông báo cấp trên.”

Đám người Tô Lương Mạt đã sớm đi đến con đường quốc lộ kia mai phục, thời tiết như vậy, nhưng mấy tên thuộc hạ Hàn Tăng mang theo đều mặc quần áo dài tay, che đầy cực kỳ chặt chẽ, Tô Lương Mạt kéo kính xe xuống nhìn ra phía bên ngoài, trên con đường này xe cộ lui lui tới tới dày đặc, là con đường giao thông chính yếu.

Hai tay Chiêm Đông Kinh đeo còng tay, đang nằm trên xe cấp cứu, anh nhắm nghiền hai mắt, nhân viên y tế thực hiện cứu chữa, chụp mặt nạ dưỡng khí, nhiệt khí thổi ra quanh quần bên cạnh mũi, bọn họ được xe cảnh sát hộ tống một đường đến thẳng bệnh viện.

Lý Đan ngủ được rất trầm, nhưng trong lòng thủy chung có việc, hơn nữa chỉ uống hai ngụm nước, cô đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Cô ngồi bật dậy, lập tức nhìn đồng hồ, không ổn!

Cô cầm lấy súng định đi ra ngoài, lại phát hiện cửa bị khóa trái, Lý Đan dùng sức kéo mấy cái, lại nhấc chân lên đạp.

Người ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh, mở cửa ra, Lý Đan ba bước tiến ra ngoài, “Người đâu?”

“Đi cả rồi.”

Cô hung hăng dậm chân một cái, xem ra là trong ly nước kia thực sự có vấn đề, một người trong đó tiến lên trước, “Là Tổng ca phân phó, bảo chúng tôi xem chừng cô.”

“Bọn họ bây giờ đều sắp mất mạng, xem chừng tôi làm cái gì? Mau đi lái xe, chúng ta đuổi theo có lẽ vẫn còn kịp.”

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, Lý Đan đã không thể chờ đợi được đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt đề thấp vành mũ, âm thanh xe cứu thương từ nơi gần đó truyền đến rõ ràng, lần này không khác gì đánh ối người bọn họ một hồi chuông báo thức, cả đám dựng thẳng người lên, ánh mắt toàn bộ tập trung trong kính chiếu hậu.

Trước sau xe cứu thương đều có hai chiếc xe cảnh sát, nhìn lại thời gian, sắp đến 8 giờ.

Không sai được.

Tô Lương Mạt phát động cơ, lái hòa vào dòng xe.

Hàn Tăng mang theo hai chiếc xe tiếp cận lên trước, phía trước không xa là đèn xanh đèn đỏ, xe một đường chạy qua, cũng vừa vặn tránh được mấy chiếc xe đang chờ ở đầu đường.

Xe cứu thương phía trước khẩn cấp tiến lên trên, hai chiếc xe đằng sau bọc đánh tới, một trái một phải tấn công, đột nhiên, cửa sổ chiếc xe đầu tiên hạ xuống thò ra họng súng đen ngòm, tròng diện trong nháy mắt bị mất không chế, lại có mấy chiếc xe ngăn cản xe cảnh sát trước sau, xe cứu thương bị vây chặn bên trong.

Tô Lương Mạt đạp chân ga tiến lên.

Dây cáp mang theo được ném ra ngoài cửa sổ, quần chặt xe cảnh sát phía sau, một hồi giằng co kinh thiên động địa phát động ngay giữa đường cái náo nhiệt.

Lốp xe cứu thương bị bắn nổ, đột ngột cong vẹo lao tới mép đường, trong xe còn có hai tên cảnh sát, nghe thấy động tĩnh bên ngoài truyền đến, hai tên rút súng ra nhìn về phía cửa sổ.

Chiêm Đông Kinh nằm trên giường bệnh đột nhiên mở mắt ra, động tác anh mau lẹ bật dậy, chụp lấy một con dao mổ nhỏ ở bên cạnh, thuận tay kéo bác sỹ chịu trách nhiệm cứu chữa ình kìm chặt trước người, “Đừng nhúc nhích.”

Xe của Tô Lương Mạt lái thật nhanh đến bên cạnh xe cứu thương, bốn chiếc xe cảnh sát dừng lại, cửa xe được mở ra, khiến người ta không tưởng tượng được cảnh tượng đang xảy ra.

Mấy chục tên cảnh sát võ trang đầy đủ từ bên trong lao ra, cuộc chiến thế này, đúng là so với áp tải phạm nhân còn hoang tráng lắm lệ hơn nhiều, Tô Lương Mạt lúc này cũng không cố kỵ mấy thứ này, cô nhìn thấy xe cứu thương mở cửa ra, hai gã cảnh sát dùng súng nhắm ngay người phía trước lui dần về sau, Tô Lương Mạt lúc này mới nhìn rõ là Chiêm Đông Kinh đang bắt bác sỹ đi ra ngoài.

Sắc mặt cô mừng rỡ, gương tiếng hét lớn, “Đông Kinh!”

Lực đạo trong tay Chiêm Đông Kinh cũng không buông lỏng, hai mắt nhìn hướng về phía cô.

Tô Lương Mạt chạy xe tới, vài trận tiếng súng đề áp mà tiến lên, nhiều người như vậy, nếu muốn phá vòng vây đi ra ngoài cũng không dễ dàng, Tô Lương Mạt thắng gấp, vung đuôi xe gần sát bên người Chiêm Đông Kinh, Lý Tư ở bên trong mở cửa xe ra, tất cả cảnh sát vừa xuống vây quanh tới.

Thụ từ trên xe thò đầu ra, ném thứ trong tay ra ngoài, ‘đoàng’ một tiếng nổ tung ngay tại chỗ.

Tô Lương Mạt hướng Chiêm Đông Kinh vẫy tay, “Đông Kinh, mau!”

Chiêm Đông Kinh tung người một cái ngồi vào trong xe, một cước nâng lên đem bác sỹ kia đá ra, viên đạn của cảnh sát lập tức bay vụt đến, ngay cả cửa xe cũng không kịp đóng kín.

Bốn phía có xe qua lại, thanh âm kinh sợ trộn lẫn trong lỗ tai, Tô Lương Mạt giẫm chân ga rồi đánh tay lái vòng vèo, cũng không lo quản đụng phải xe bên trái hay là cà hổng kính chiếu hậu bên phải, lúc này ý niệm duy nhất trong đầu là mở đường máu ra ngoài!

Hàn Tăng cho người trên một chiếc xe xuống căn phía sau, Tô Lương Mạt lo lắng nhìn, “Sao lại có thể có nhiều cảnh sát như vậy?”

Chiêm Đông Kinh nhận lấy súng Lý Tư đưa cho anh, “Hàn Tăng chỉ có mấy người như vậy làm sao có thể cản được?”

Đang nói, một trận tiếng nổ mạnh truyền đến, Tô Lương Mạt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn một cái, ánh mắt cô không khỏi lạnh thấu xương, tăng tốc độ liều lĩnh xông lên phía trước.

Cảnh lực càng lúc càng nhiều, chạy đi được năm cây số thì có thể đến nơi tương đối an toàn, ở đó có cánh rừng không lớn lắm, là đám Tống Các đã sớm thăm dò được, chỉ cần đi qua cánh rừng kia, sẽ có người tiếp ứng, còn có thể kéo chậm tốc độ cảnh sát đuổi theo.

Tô Lương Mạt vừa lái xe, hai mắt không khỏi hướng lên trên người Chiêm Đông Kinh, “Anh không sao chứ?”

Người đàn ông ngồi phía sau xe, hướng phía cô lắc đầu, xe của đám Tống Các ở ngay sau bọn họ, cùng một hàng xe cảnh sát đuổi theo không buông tha.

Sau khi đến nơi, Tô Lương Mạt đẩy cửa xe đi xuống, cô một tay cầm súng, tay kia đỡ Chiêm Đông Kinh, Lý Tư với Thụy thì ở phía sau che chắn, bọn họ xuyên qua bụi cây đi vào cánh rừng, người chờ ở đó nhìn thấy bọn họ thuận lợi tiến đến, cũng lần lượt đi ra, “Kinh thiếu.”

“Kinh thiếu.”

Tô Lương Mạt nhìn ra phía đằng sau, “Đi nhanh thôi.”

Một tay Chiêm Đông Kinh che miệng vết thương, thần sắc hiển lộ chút thống khổ, Tô Lương Mạt nâng đỡ cả người anh về phía trước, lúc này không kéo dài thời gian được, chậm một bước cũng có thể phải chết.

Đi ra ngoài vài bước, chợt nghe thấy một hồi âm thanh quen thuộc truyền đến, “Lương Mạt!”

Tô Lương Mạt xoay đầu, lại thấy Lý Đan đứng ở phía sau, cô kinh ngạc, “Sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tống Các đâu?”

“Còn ở phía sau.”

“Mình đi tìm anh ấy.”

“Đợi đã,” Tô Lương Mạt gọi cô ấy lại, “Tống Các không có việc gì, cậu mau đi theo bọn mình trước đi.”

“Không,” Lý Đan giục các cô, “lát nữa mình đi cùng Tống Các, Lương Mạt, các cậu phải cẩn thận.”

“Được.”

Tô Lương Mạt bước đi ra một bước, nghiêng đầu nhìn lại thấy thân ảnh Lý Đan đã chạy thật xa, cô vốn định dặn dò cô ấy nhất định phải cẩn thận, nhưng lời đến bên miệng lại chưa kịp nói ra.

Tống Các né tránh đám người sau đó một mình đi vào trong rừng, hắn lấy điện thoại di động ra, trên tay còn chưa có bất kỳ hành động nào, liền nghe thấy một tiếng gọi vui mừng truyền tới, “Tống Các!”

Hắn cả kinh một trận, ngẩng đầu thấy Lý Đan chạy tới trước mặt.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, “Ai cho em đến?”

Lý Đan chưa từng thấy hắn hung dữ như vậy, “Tại sao, anh nhốt em ở trong phòng em còn chưa tính sổ với anh đây, vì sao không cho em đến.”

Tống Các lôi kéo cánh tay cô, “Em có biết nguy hiểm lắm không?”

“Đương nhiên em biết, nguy hiểm em mới muốn đến.”

Tổng Các tức giận đến nhất thời không nói ra lời, Lý Đan thấy hấn vẫn còn đứng sững đó, “Sao lại đứng ở đây, đi mau, Lương Mạt vẫn chờ chúng ta đây.”

Hàn Tăng mang những người cuối cùng lui vào trong rừng, ánh mắt Tổng Các sâu kín nhìn ra ngoài, hấn kéo tay Lý Đan một cái, “Đi!”

Lý Đan theo hấn chạy thật nhanh về phía trước, viên đạn thì sượt ngay ở bên tai, cảnh lực rất mạnh, Tổng Các nhếch môi mỏng, Lý Đan vừa chạy vừa mở miệng, “Theo lý cảnh sát không biết hành động lần này, làm sao có thể có nhiều cảnh sát như vậy?”

Cách đó không xa, có người bị bắn trúng, lại nghe thấy một hồi tiếng nổ mạnh truyền đến.

Tổng Các miễn cưỡng dừng bước, hấn quay đầu lại nhìn, kéo Lý Đan để cô núp bên một gốc cây, “Anh đi xem thử tình hình chỗ Hàn Tăng, đợi ở đây đừng đi đâu.”

“Được.”

Tổng Các xách theo súng quay lại đường cũ, Hàn Tăng hăng say liều mạng, Tổng Các ngồi xổm bên cạnh hấn, đưa tay lôi kéo cổ áo Hàn Tăng.

“Làm gì đó?”

“Làm gì! Cậu làm chuyện tốt nhĩ!” Tổng Các giật nút áo hấn ra, nhìn thấy áo ba lỗ bên trong, “Cậu nói xem, đây là cái gì?”

“Bom lưng chứ gì, làm sao chứ?”

“Cậu!” Tổng Các lôi kéo cổ áo sơ mi của hấn ra, lại đem bom lưng lột xuống, “Cậu mẹ nó muốn hại chết các huynh đệ có phải không?”

“Vì cứu Kinh thiếu ra tôi trả bất kỳ mọi giá, mười người chúng ta đều mặc bom lưng như vậy, Tổng Các, chỉ có Kinh thiếu ra ngoài rồi chúng ta mới có cơ hội xoay chuyển, tôi không sợ chết!”

“Cậu câm miệng cho tôi.”

Tổng Các đưa tay ném bom lưng đi thật xa, “Mau bảo các huynh đệ cởi ra!”

Hấn xoay người quay trở về, nhìn thấy Lý Đan từ bên cây đứng lên, Tổng Các bước nhanh về phía trước, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện khác, cho nên lúc viên đạn không biết từ hướng nào bay đến xuyên qua lồng ngực Lý Đan, hấn cũng không lập tức phát hiện ra.

Lý Đan lảo đảo, một tay vịn chặt cây đại thụ bên cạnh, lúc ánh mắt Tổng Các đối diện cô, đột nhiên phát hiện quanh ngực Lý Đan rỉ ra vết máu.

Hấn kinh hãi cực độ, tiến lên vừa vịn đỡ lấy thân thể Lý Đan ngã ngược xuống.

Tổng Các đưa tay đè lại trước ngực cô, “Lý Đan, Lý Đan?”

Lý Đan đau đớn nhíu mày, Tổng Các nhìn quanh bốn phía, “Kẻ nào nổ súng, kẻ nào nổ súng?”

Trong miệng Lý Đan tràn ra mùi máu tươi nồng nặc, cô quay đầu xuống, “Xin lỗi, em, em không đi ra ngoài được.”

Tổng Các vui mặt trước ngực Lý Đan, hấn biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, cũng coi như làm mười phần chuẩn bị, nhưng cuối cùng vẫn là đem người con gái mình yêu thương nhất kéo vào trong, “Đừng nói nữa, bây giờ anh liền dẫn em ra ngoài.”

Lý Đan đưa tay níu lấy cổ áo sơ mi Tổng Các, “Vô dụng thôi, cho dù có thể đi ra ngoài, bên ngoài có nhiều cảnh sát như vậy...”

Tổng Các gẩy lộn tóc bên má Lý Đan ra, máu trước ngực đang chảy xuống ồ ồ, một phát này bắn rất chuẩn, gần như ngay giữa ngực, Tổng Các bắt lấy tay Lý Đan, phát hiện ngón tay cô cuộn tròn run rẩy, hấn kề tới trước mặt Lý Đan, bốn mắt chạm nhau, nhìn thấy đáy mắt Lý Đan đang dần dần chìm vào bóng tối, “Lý Đan, thật ra anh là...”

Hắn áp tới gần, ở bên tai cô nói ra hai chữ.

Lý Đan trợn tròn đôi con ngươi, sắc mặt trắng bệch lộ rõ kinh hãi, vành mắt Tống Các đỏ bừng, ngón tay không ngừng vuốt mặt cô, “Xin lỗi, thực xin lỗi.”

Cô lắc đầu, nước mắt lăn dài xuống, Lý Đan nắm chặt tay Tống Các, “Thật là tốt, thật đấy, đời này em không hy vọng lại có thể sống dưới ánh sáng mặt trời nữa, Tống Các, em rất may mắn, anh là người tốt...”

138. Chương 143: Từ Nay Về Sau Chúng Ta Ở Bên Nhau, Chỉ Vì Chính Chúng Ta

Chương 143: Từ nay về sau chúng ta ở bên nhau, chỉ vì chính chúng ta

“Không.” Tống Các thống khổ nắm chặt tay Lý Đan, rất nhiều lời tắc nghẽn giữa cổ họng không cách nào nói ra được, hắn đã không phân biệt được rõ ràng định nghĩa người tốt với người xấu nữa, nếu như làm một người tốt, là đến cả người mình yêu thương nhất cũng phải hy sinh, vậy hắn kiên trì ngày này qua ngày khác năm này qua năm khác, đến tận cùng còn có ý nghĩa gì?

“Lý Đan, em cố chống đỡ, anh bây giờ lập tức đưa em đến bệnh viện.”

Lý Đan kéo căng tay của hắn, “Em biết, vô dụng...”

“Đừng như vậy.”

Tống Các giữ đầu Lý Đan, đôi đồng tử đen trắng phân minh của cô lộ rõ rời rạc, dường như cũng nhìn không rõ người trước mặt nữa.

Tống Các ôm cả người cô lên, hắn thực sự không cam lòng, khó khăn lắm mọi chuyện mới tiến triển được đến bây giờ, chỉ cần vượt qua, là tốt rồi. Hắn chính vì lo sợ, mới thuyết phục Tô Lương Mạt để Lý Đan ở lại, thật không ngờ vẫn là xảy ra chuyện.

Lý Đan gối lên giữa vòng tay hắn, nhìn người đàn ông chính trực kiên cường này lần đầu tiên rơi lệ, trong lòng cô có rất nhiều thứ không nỡ bỏ, không bỏ được em gái, không bỏ được Tô Lương Mạt cùng tỷ muội trong Ngu Nhạc Thành, cũng không bỏ được người đàn ông đang ôm lấy cô này.

“Tống Các.”

“Đừng nói chuyện!”

“Buông tha...”

Tống Các rủa mi mắt xuống nhìn Lý Đan, khóe miệng cô khẽ câu dẫn thoáng cười, “Buông tha chính mình.”

Tống Các không khỏi siết chặt cánh tay ôm cô, Lý Đan lại vươn tay nín lấy cổ áo hắn, “Thật may, em phải đi rồi, nếu không em không có cách nào đối mặt với cảnh tượng kia, Tống Các, có thể để em an lòng mà đi không, em không muốn nhìn thấy bất kỳ ai bị tổn thương.”

Tống Các khẽ lão đảo, ôm Lý Đan cùng vấp ngã xuống, đầu gối đập xuống đất, sau lưng cách đó không xa truyền tới tiếng súng.

Lý Đan dùng khí lực cuối cùng giữ chặt tay hắn, “Buông tha Lý Tư, buông tha Lương Mạt, có được không?”

“Em còn sống, em còn sống anh liền đồng ý với em!”

Hắn đã có thể cảm giác được có cái gì đó đang từ giữa ngón tay hắn sắp trôi đi, Lý Đan lắc đầu, “Em cũng muốn.”

Dù có còn trăm ngàn thứ không nỡ, nhưng vận mệnh vẫn luôn đẩy cô đi, Lý Đan vĩnh viễn không có cách nào lựa chọn được.

Ánh sáng còn sót lại trong mắt, là ánh trắng thắm đẫm qua rừng cây mà xuyên tới, đưa tay bắt không được, để ở trong mắt, càng lúc càng mơ hồ, vô lực, trên mí mắt dường như có ngàn cân đè nặng.

Cô hiểu một lần nhắm mắt này có nghĩa là gì, ánh sáng có thể nhìn thấy càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng, cuối cùng thành một chấm nhỏ màu đen, sau đó, hoàn toàn biến mất.

Tổng Các nhìn ánh mắt vô lực của cô đang khép lại, Hàn Tăng dẫn theo người xông đến, thấy Tổng Các quỳ dưới đất, dùng chân đá đá sau lưng Tổng Các, “Cảnh sát quá nhiều, không ngăn được, đi nhanh lên thôi.”

Tầm mắt của Hàn Tăng thoáng qua, lúc này mới nhìn rõ Lý Đan nằm nhắm mắt trong ngực Tổng Các.

Hàn Tăng ngồi xổm xuống, trước ngực Lý Đan tràn ra một vũng máu, cả bộ quần áo gần như cũng ướt đẫm, “Sao có thể như vậy?”

Tổng Các quỳ ở đó không nhúc nhích, Hàn Tăng dắt díu cánh tay của hắn, “Đi thôi!”

Tổng Các ôm lấy Lý Đan, Hàn Tăng quay đầu lại bắn mấy phát súng, thấy Tổng Các là muốn mang theo Lý Đan đi, “Cậu điên rồi có phải hay không, cô ấy đã chết rồi.”

“Cô ấy chưa chết!” Tổng Các ôm chặt Lý Đan sải bước về phía trước, thậm chí cũng không biết làm thế nào mà tránh được đạn của đối phương bắn tới, Hàn Tăng hận đến dậm thẳng chân, nhưng ai bảo là huynh đệ nhà mình, không còn cách nào, chỉ có thể vừa bắn che chở, vừa rút lui.

Tô Lương Mạt đỡ Chiêm Đông Kinh chạy đi, người đàn ông càng lúc chạy càng chậm, cuối cùng thân thể mềm oặt, nhờ có Tô Lương Mạt kịp thời ôm hông của anh, “Ồ phía trước nghỉ một lát.”

Chiêm Đông Kinh ấn chặt dưới xương sườn, bước chân mất trật tự không chịu nổi, Tô Lương Mạt để anh ngồi xuống đất, “Cũng không biết Lý Đan sao rồi.”

Lý Tư với Thụy nhìn nhau, “Em đi xem thử xem.”

Tô Lương Mạt bật dậy, “Đợi chút, mọi người ở lại đây, tôi đi.”

Cô mới đứng lên, ngược mắt nhìn thấy bóng người phía trước chuyển động, trái tim Tô Lương Mạt treo lơ lửng cuối cùng hạ xuống, “Là Hàn Tăng!”

Bọn họ cứ như vậy xuất hiện ở trong mắt mọi người, trong tay Tổng Các ôm một người, cho nên nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, Tô Lương Mạt thấy cánh tay Lý Đan rũ xuống, vô lực như vậy, cô không khỏi đưa tay che miệng, Lý Tư hét chói tai chạy tới, “Chị, chị.”

Hàn Tăng đi rất nhanh, nhìn thấy Lý Tư chạy tới, hắn một tay đẩy Lý Tư ra, “Bây giờ không phải là lúc khóc lóc, đi nhanh lên, mẹ nó càng lúc càng nhiều cảnh sát giống như kiến bầu tối, chúng ta lần này có còn mạng chạy ra hay không cũng là vấn đề!”

“Chị tôi chị ấy thế nào rồi, mau đưa chị ấy đến bệnh viện đi.”

“Mẹ,” Hàn Tăng là gấp đến độ hết cách, “cô ấy chết rồi, còn đưa đến bệnh viện làm gì, cô muốn cho chúng ta đều chôn cùng cô ấy có phải không?”

Thân ảnh Tô Lương Mạt đứng ở đó run rẩy, hai chân thủy chung không cách nào dời lên trước, Thụy khóc đi tới ôm chặt bả vai Lý Tư, “Lý Tư, đừng như vậy.”

Tổng Các giống y một pho tượng gỗ, chỉ lo bước đi, Hàn Tăng coi như tỉnh táo, “Mau rút lui!”

Tô Lương Mạt khom người, Chiêm Đông Kinh vươn tay cùng cô mười ngón đan xen, cô lôi kéo anh đứng dậy, “Rời khỏi nơi này trước rồi nói.”

Hàn Tăng tiến lên trước hỗ trợ, một trái một phải cố hết sức đưa Chiêm Đông Kinh đi lên trước, Tô Lương Mạt dẫn đường, Hàn Tăng đi hai bước thì dừng lại, “Không đúng, xe tiếp ứng rõ ràng là ở hướng ngược lại.”

“Đêm nay nhiều cảnh sát như vậy, nhất định là trước đó đã nhận được tin tức, Hàn Tăng, anh tin tôi không? Nếu tin liền đi theo tôi.”

Chân Hàn Tăng không ngừng nghỉ chút nào, “Lúc này đã là lúc nào rồi, tin hay không cũng không có cách nào, tôi đã nói với cô, tôi vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng cô.”

Không quản được mấy chuyện này nữa rồi, Chiêm Đông Kinh cũng không nói gì, Hàn Tăng lời ai nói cũng có thể không nghe, chỉ là không thể không nghe Chiêm Đông Kinh.

Đường phía trước từ từ trải dài, cũng không ai biết đến tận cùng có bao nhiêu nguy hiểm, Tống Các dừng bước, nhìn thấy Tô Lương Mạt bọn họ vốn không có đi về hướng đã dự đoán, Hàn Tăng xoay đầu gọi hắn, “Tống Các, đi theo mau!”

Trong mắt Hàn Tăng, Tống Các chắc hẳn là bị chuyện của Lý Đan kích động đến phát ngốc rồi, Tô Lương Mạt bước sâu bước nông tiến lên phía trước, Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn cô, trên mặt cô đã sớm ướt át một mảng, chỉ là gắt gao cắn chặt môi không có khóc lên mà thôi.

Phía trước là khối đất trống, đoàn người theo Tô Lương Mạt đi tới, một hồi tiếng vang ‘ầm ầm’ giống như nổ ngay bên tai, Hàn Tăng nhìn quanh bốn phía, “Tiếng gì vậy?”

Trên mặt, có thể cảm giác được gió thổi mạnh mẽ.

Tô Lương Mạt cùng Hàn Tăng đỡ lấy Chiêm Đông Kinh, chờ sau khi hoàn toàn tiến vào chỗ đất trống, mới phát hiện nơi không nhỏ này đang đậu hai chiếc máy bay trực thăng.

Hàn Tăng đỡ Chiêm Đông Kinh lên, Tống Các còn ôm Lý Đan, hắn ngược mắt nhìn lên, do dự chưa tới ba giây, vẫn là vội vàng đi theo.

Tô Lương Mạt thu xếp cho Chiêm Đông Kinh xong, “Những người còn lại sẽ theo con đường kia rời đi, chỗ đó có xe tiếp viện.”

Hàn Tăng nhìn xuống dưới mặt đất, “Cô sắp xếp trực thăng lúc nào?”

“Nghĩ cách thu xếp đây.”

Tô Lương Mạt không có nói rõ ràng, ở một bước cuối cùng này, cô ngoại trừ Lý Đan đều không tin ai cả, cũng chỉ có Lý Đan mới biết được các cô còn một con đường thoát thân này.

Tống Các cũng đã ôm Lý Đan lên, chớp mũi Tô Lương Mạt chưa xót khó nhịn, cô đi tới, đưa tay giữ chặt Lý Đan.

“Lý Đan?”

Tay đã lạnh.

Tô Lương Mạt gắt gao nắm chặt hai tay, “Lý Đan!”

Một tiếng cuối cùng cô phát ra thê lương vô cùng, Lý Tư khóc tiến lên ôm lấy hai vai Lý Đan, “Chị, chị đừng dọa em mà, nếu chị đi em phải làm sao? Chúng ta tách ra mấy năm khó khăn lắm mới ở cạnh nhau được, chị, Lương Mạt đã đồng ý với chúng ta, qua cửa ải này rồi chúng sẽ có cuộc sống mới hoàn toàn tốt đẹp, chị, chị tỉnh lại đi.”

Máy bay trực thăng đang cất cánh, Tô Lương Mạt quỳ gối bên cạnh Lý Đan, tim cảm giác trống rỗng rồi, cô chỉ có Lý Đan một người bạn tri tâm như vậy, cô ấy ở bên cạnh cô hai năm, cho đến bây giờ trong lòng Tô Lương Mạt nghĩ cái gì, Lý Đan đều là người đầu tiên biết rõ.

Cô căn bản chưa có chuẩn bị sẽ mất đi Lý Đan.

Trong buồng phi cơ chỉ có thể nghe thấy từng hồi từng hồi tiếng khóc đợt sau cao hơn đợt trước, Tô Lương Mạt tự trách không thôi, “Đều là mình không tốt, là mình hại cậu, mình không nên dẫn cậu đến Thái Lan, là lỗi của mình.”

Tống Các nắm căng hai tay ôm Lý Đan, hắn dán chặt lên mặt Lý Đan, dù là mặt của cô cũng không còn lưu lại chút nhiệt độ nào.

Có hỗn hợp máu và nước mắt tràn ra, Tô Lương Mạt khó kiềm nén được, khóc đến gần như không thở nổi, người con gái đã từng đêm đêm an ủi cô phải sống thật tốt, người con gái lúc nhìn thấy cô khắp người đầy rầy vết thương còn khóc lợi hại hơn cả cô, cứ như vậy mà chết.

Chết giữa mưa bom bão đạn, chết nơi đất khách quê người.

Cô thủy chung không thể tin được, mặc dù biết nguy hiểm, nhưng vốn chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày phải rời khỏi Lý Đan như vậy, “Cậu đã nói với mình, cậu muốn kết hôn, cậu muốn cử hành một hôn lễ nhỏ thật mỹ mãn, Lý Đan, bây giờ cơ hội tới rồi, chúng ta đều ở đây, chúng ta đều ở đây mà!”

Thực tế chính là tàn nhẫn như vậy, vắng mặt, duy chỉ có mình cô ấy.

Dọc đường đi, Tống Các đều ôm Lý Đan, cuối cùng trực thăng đáp xuống một nơi bọn họ hoàn toàn xa lạ.

Máy bay hạ cánh, có xe đặc biệt đến đón, Tống Các ôm chặt Lý Đan, đưa tay đẩy lộn tóc lộn xộn bên má cô ra, Thụy một đường đều an ủi Lý Tư, Tô Lương Mạt đến gần bên Tống Các, thấy ánh mắt hần vẫn trống rỗng, “Anh định mang Lý Đan về Ngự Châu như vậy sao?”

Tống Các nghe vậy, cánh tay ôm Lý Đan đột nhiên kéo căng, “Cô muốn như thế nào?”

Lòng Tô Lương Mạt chưa xót không thôi, trong hốc mắt lại tràn ra ướm ý, “Anh nhìn cô ấy xem...” Tô Lương Mạt đưa tay mơn trớn chân mày Lý Đan, “Chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn cô ấy ở trong ngực anh...”

Hai chữ cuối cùng, Tô Lương Mạt thực sự không nói nên lời.

Con đường này, thời tiết ở Thái Lan lại nóng bức như vậy, còn phải ngồi trên tàu, đến Ngự Châu cũng không cách nào lập tức tìm được nơi hỏa táng...

Nơi cổ họng Tống Các khẽ cuộn lại, lời nói ra mang theo bất lực bị đánh phá thành mảnh vỡ, “Vậy cô muốn tôi phải thế nào, chẳng lẽ muốn để cô ấy ở lại đây?”

“Chúng ta hỏa táng cô ấy, sau đó mang theo tro cốt của cô ấy rời đi.”

Từng đạo tia máu trong mắt Tống Các nổi bật, hần cũng biết đây là cách duy nhất, nhưng trong tình cảnh trốn chạy như vậy, hần ngay cả thời gian tiễn biệt Lý Đan thật đàng hoàng cũng không có.

Tô Lương Mạt chỉ vào nơi gần đó, “Phía trước chính là một ngôi đền nhỏ, chúng ta cùng đi.”

Tống Các nhìn Lý Đan trong ngực, chỉ có thể gật đầu.

Lý Đan là bị súng bắn đả thương mà chết, lúc hỏa táng người trong ngôi đền tất nhiên sẽ hoài nghi, Hàn Tăng mang theo thuộc hạ trực tiếp cầm súng xông thẳng vào, toàn bộ người không liên quan bị trói lại rồi tập trung vào một chỗ.

Y phục của Lý Đan là đích thân Tống Các thay cho cô, Tô Lương Mạt cùng với Lý Tư bọn họ nhìn mặt cô ấy một lần cuối cùng, các cô đi ra khỏi phòng, bên trong chỉ còn lại Tống Các cùng một người nhân viên làm việc.

Tống Các đem một cái vòng hoa nhỏ đeo lên cho Lý Đan, đời này, hôn lễ mà cô mơ ước cho dù là đơn giản nhất hay xa hoa nhất, hần đều không có cách nào cho cô được, nếu như có kiếp sau, Tống Các khom người khê hôn lên trán cô, hần chỉ hy vọng bọn họ có thể gặp được nhau trong hoàn cảnh bình thường nhất, không hơn.

Hần đứng lên bình tĩnh nhìn Lý Đan nằm đó, từ khó có thể tiếp nhận lúc đầu cho đến giờ này đã nản lòng thoái chí, Tống Các đưa tay vào trong túi móc ra, di động màu đen phát ra tia sáng u tối rét lạnh.

Hần suy nghĩ một chút, vẫn là đưa tay thả di động về lại.

Lý Đan cho dù lắm đường lở bước, nhưng lại là một cô gái thiện lương, đoạn đường cuối cùng hần chỉ muốn tiễn biệt cô đàng hoàng, không có lợi dụng, cũng sẽ không khiến cô ở trên con đường cuối cùng còn chịu cảnh khó xử.

Tổng Các cầm lấy hũ tro cốt của Lý Đan đi ra khỏi đền, toàn bộ hành trình Chiêm Đông Kinh đều ngồi trên xe không có xuống, bọn họ lại ‘ngựa không dừng vó’ chạy đến bến tàu, ngồi lên tàu trên đường trở lại Ngự Châu, Tô Lương Mạt nhận được điện thoại, biết được toàn bộ người bên kia đã bị tiêu diệt.

Hàn Tăng nghe vậy, nhở một cái, “Mẹ, mấy tên cảnh sát này đều có lỗ mũi chó phải không, chúng ta an bài gần như không có kẽ hở vậy mà.”

Tô Lương Mạt vẫn còn chưa hoàn hồn trong bi thương mất đi Lý Đan, các cô một đám người núp trong khoang tàu, con tàu lắt lư làm người ta đầu hoa mắt váng, Tổng Các ôm hũ tro cốt Lý Đan dựa ở một bên không nói tiếng nào. Tô Lương Mạt nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng rên rỉ, cô đi tới gần đặt tay dưới xương sườn Chiêm Đông Kinh, “Không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm cô vào ngực, Tô Lương Mạt dán mặt lên ngực người đàn ông, “Anh không sao, còn em?”

Cô không lên tiếng, nước mắt lại không nhịn được tuôn ra, tầm mắt cô chạm đến hũ tro cốt trong tay Tổng Các, bi thương trong nháy mắt xâm chiếm khắp cơ thể, Tô Lương Mạt vùi mặt trước ngực anh mà khóc, khóc đến cả hai vai đều run rẩy.

Lúc trở lại Ngự Châu, có loại ảo giác trời đất tối tăm mơ màng, Thanh Hồ Đường lúc trước là không trở về được, may mà Chiêm Đông Kinh vẫn còn vài chỗ đặt chân, ngoại trừ vài thuộc hạ thân tín, người khác đều không biết.

Thụy mang theo mấy người đem chỗ này sửa sang lại chút ít, Tô Lương Mạt đỡ Chiêm Đông Kinh đi vào trong phòng, lúc đang thay quần áo cho anh, mới phát hiện toàn thân anh đều có vết thương, “Như vậy không ổn, anh phải đến bệnh viện mới được.”

“Bây giờ đến bệnh viện không phải là chịu chết sao?” Chiêm Đông Kinh đề lên miệng vết thương, đưa tay thay chiếc áo sơ mi, “Anh ở trên giường nằm yên, tĩnh dưỡng một chút là được rồi.”

“Kinh thiếu, tôi đi bắt một bác sỹ đến cho ngài.” Hàn Tăng nói xong, liền muốn ra ngoài.

“Đứng lại!” Tô Lương Mạt gọi hấn lại, “Chúng ta khó khăn lắm mới có chỗ đặt chân, không được đi.”

Chiêm Đông Kinh khẽ gật đầu, Hàn Tăng bắt mắt trông mắt nhìn Tô Lương Mạt, “Vì sao tôi nói cái gì cô cũng không cho phép?”

Tô Lương Mạt lấy ra hòm thuốc, xử lý miệng vết thương cho Chiêm Đông Kinh, “Lần này chúng tôi cứu anh ra, phải nói là dùng hết toàn lực, cũng đã làm trước mấy tay chuẩn bị, các huynh đệ người chết người bị thương, nhưng khu vực đó tôi đã xem qua rồi, đối với chúng ta mười phần có lợi, nếu như không phải có kẻ tiết lộ tin tức, cảnh sát làm sao có thể trùng hợp như vậy, biết rõ xe tiếp ứng của chúng ta ở chỗ nào?”

Hàn Tăng vừa nghe, xù lông lên, “Này, ý của cô không phải là đang nói tôi đấy chứ?”

Tô Lương Mạt cũng lười liếc hấn một cái, “Hàn Tăng, có chuyện tôi muốn hỏi anh, đêm hôm đó, anh với các huynh đệ mặc bom lưng có phải không?”

Chiêm Đông Kinh dựa lên đầu giường, ánh mắt một hồi lạnh thấu xương quét về phía hấn.

“Đúng thì sao?” Hàn Tăng hung hăng nói, “Không cứu được Kinh thiếu ra, tôi liền cùng bọn chúng đồng quy vu tận!”

Bom lưng, giống như tên của nó, gặp phải một môi lửa sẽ lập tức phát nổ.

Chiêm Đông Kinh dần thay đổi sắc mặt, “Không nên thân gì cả, rút ra ngoài cho tôi!”

Hàn Tăng nhìn nhìn, cúi gằm mặt sải bước đi ra ngoài.

Thật ra Tô Lương Mạt hiểu, Chiêm Đông Kinh là tức cái tính khí đánh cược hết thấy kia của Hàn Tăng, bọn họ đều nhìn trúng tình nghĩa huynh đệ, tất nhiên không muốn Hàn Tăng vì mình hy sinh mù quáng.

Hàn Tăng lôi kéo, muốn hung hăng đập mạnh cánh cửa, nhưng sau khi đi ra vẫn là kéo vào, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tô Lương Mạt giúp Chiêm Đông Kinh kiểm tra vết thương trên tay, tuy là vết thương ngoài da, nhưng một vết sẹo thật dài gần như nối liền cả bàn tay anh.

Ngón tay cô từng chút từng chút một vuốt ve, cũng không ngừng đầu lên, cái loại nhớ nhung tha thiết đó, đột nhiên mắc kẹt trong trái tim cô, Tô Lương Mạt phát hiện cô giống như không có cách nào đối mặt với Chiêm Đông Kinh, bây giờ trong phòng chỉ còn lại hai người, lời muốn nói trong miệng lại thành trống không.

Chiêm Đông Kinh rút tay lại, Tô Lương Mạt vẫn buông lỏng tầm mắt

Người đàn ông đưa tay lên, nặng nề kéo cô vào trong ngực, cô dựa vào lồng ngực anh, sau khi đau đớn vỡ tan từng chút từng chút cửa vào tim Tô Lương Mạt, hai tay cô không tự chủ được bấu chặt sau lưng Chiêm Đông Kinh, mười ngón tay siết lấy anh. Hai tay Chiêm Đông Kinh khóa chặt cô, gần như muốn đem cô hòa tan vào trong cơ thể mình, phần này mất đi rồi lại có được, trân quý như thế, tất nhiên là đặt trong lòng bàn tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Tô Lương Mạt chôn mặt nơi cần cổ người đàn ông, “Chiêm Đông Kinh, có một số việc không phải như anh nghĩ.”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh áp sau lưng Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, tha thứ cho anh nhé, sau này anh đảm bảo sẽ đối tốt với em, cả đời.”

Đến những lời như thế này anh cũng nói ra rồi, Tô Lương Mạt chống hai tay lên đầu vai anh, đem thân thể lui ra một chút, “Em đã gặp ba em, trước lúc ba anh chết, cú điện thoại kia quả thật là do ba em gọi, cái chết của ba anh không giống lời mẹ anh nói không có chút liên quan gì tới ba em, Chiêm Đông Kinh, rào chắn vắt ngang giữa hai chúng ta vẫn còn đó, nếu như không phải là cú điện thoại kia của ba em, anh...”

Cánh tay Chiêm Đông Kinh rơi trên eo cô nhẹ buông lỏng.

Tô Lương Mạt có loại tuyệt vọng không diễn tả được, “Nếu không phải là như vậy, ba anh cũng sẽ không chết, anh nghĩ muốn tìm chân tướng nhiều năm như vậy, anh có biết không? Anh là tưởng rằng sự việc kia không có liên quan gì đến ba em nên mới muốn bắt đầu với em lần nữa, nhưng bây giờ không phải như thế...”

Chiêm Đông Kinh duỗi hai tay vuốt ve khuôn mặt cô, anh kề tới gần hôn lấy cánh môi của cô, “Không, anh với em bắt đầu lại lần nữa không liên quan tới bất kỳ ai, bỏ đi, chuyện đã qua rồi.”

Tô Lương Mạt cho là mình nghe nhầm, kinh ngạc ngược mắt lên.

Chiêm Đông Kinh hôn lên giữa lông mày cùng khóe mắt cô, “Từ nay về sau chúng ta ở bên nhau, chỉ vì chính chúng ta.”

Tô Lương Mạt kinh ngạc nhìn anh, Chiêm Đông Kinh cùng tựa trán lên trán cô, ngón tay một lần lại một lần vỗ về mặt cô, “Còn em, làm xong chuẩn bị để tha thứ cho anh chưa?”

Thanh âm Tô Lương Mạt rất khẽ, “Chiêm Đông Kinh, dùng cả đời của anh trả nợ cho em, dùng hai năm đổi lấy hai năm em không chấp nhận, anh dùng phương thức thương tổn bản thân mình như vậy để trả nợ em em cũng không chấp nhận, em mặc kệ có phải anh nợ em hay không, tóm lại, sau này em nói cái gì chính là cái đó.”

Chiêm Đông Kinh áp lên trước ở trên cánh môi cô hung hăng cắn một cái, Tô Lương Mạt bị đau, anh ở trên môi cô không ngừng trần trọc hôn hết lần này đến lần khác, “Được, mặc kệ anh nợ em hay em nợ anh, sau này, toàn bộ chỉ có em được đòi phần.”

Tô Lương Mạt đưa tay vòng ra sau lưng Chiêm Đông Kinh, người đàn ông nghiêng người tiến lên, rốt cuộc nhẹn không được, đau đến nhú máu.

Tô Lương Mạt lập tức để cho anh nằm xuống, “Đừng lộn xộn, vết thương của anh động đến gân cốt, lúc trước ở Thái Lan mặc dù đã xem qua bác sỹ, nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng một thời gian.”

Chiêm Đông Kinh nhìn quanh bốn phía, “Chỗ này tạm thời mà nói vẫn là an toàn.”

“Đông Kinh,” Thần sắc Tô Lương Mạt khôi phục nghiêm túc, “chuyện vừa rồi em nói, anh nghĩ qua chưa?”

“Có phải trong lòng em đã có người hoài nghi rồi không?”

Tô Lương Mạt rủ rèm mi xuống, “Đêm đó bọn em đi cứu anh, Tổng Các nói không muốn Lý Đan mạo hiểm, muốn để một mình cô ấy ở lại, lúc ấy em cảm thấy rất bình thường, nhưng sau đó ngẫm lại, Tổng Các đi theo anh đã nhiều năm như vậy, sớm đã nhìn quen cảnh sống chết, em cũng không nói ra được, chỉ là hành động này làm trong lòng em có chút nghi ngờ.”

Cô khẽ hạ thần sắc, đưa mắt nhìn Chiêm Đông Kinh, thấy mặt mày anh trầm ngâm, “Có phải anh cảm thấy không có khả năng không?”

“Không,” Trong lời nói của Chiêm Đông Kinh có bình tĩnh Tô Lương Mạt chưa từng nghe qua, “bây giờ ngoại trừ em, ai anh cũng không tin.”

Cô thầm giật mình, dù sao Tổng Các với Hàn Tăng luôn luôn là cánh tay trái phải đắc lực của Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt lại nghĩ đến Lý Đan, tim lại co rút đau đớn, cô mở to mắt, “Nếu quả thật là anh ta, anh định làm thế nào? Em không biết lúc Lý Đan ra đi rốt cuộc đã biết được bao nhiêu rồi.”

Chiêm Đông Kinh vươn tay về phía Tô Lương Mạt, cô đưa tay vào lòng bàn tay anh rồi dựa sát người tới, Chiêm Đông Kinh chìa ra một chỗ nằm trên giường, “Anh bây giờ đến cả người thân duy nhất ở bên cạnh, nuôi anh hai mươi mấy năm cũng không thể tin tưởng bà ta được, nếu quả thật là dưới tay anh có kẻ phản bội, anh sẽ không chút do dự xử lý triệt để.”

Tô Lương Mạt ngồi dậy, Chiêm Đông Kinh thấy cô như có lời muốn nói, trong cổ họng cô khẽ cuộn, nhưng lại không đành lòng.

Chiêm Đông Kinh không hề chớp mắt nhìn cô chằm chằm.

Việc đã đến nước này, Tô Lương Mạt đương nhiên không thể giấu giếm anh chuyện gì nữa, “Ba mẹ em vẫn luôn ở trong tay Mạc Thanh, Hàn tiên sinh đã cứu ba em ra, Mạc Thanh dùng mẹ em uy hiếp, bắt ba em giao ra một phần tài liệu, tài liệu kia chắc hẳn đã có từ mấy năm trước.” Tô Lương Mạt thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh cũng không có thay đổi quá nhiều, “Em còn được biết, cái chết của ba anh, có khả năng có liên quan đến bà ta, em đoán là bà ta giết, mà lúc đó bà ta... cũng không có phủ nhận.”

Ôn nhu nơi khóe mắt đuôi mày Chiêm Đông Kinh tản đi, trong mắt lạnh lẽo cực hạn, mọi khả năng anh có thể nghĩ tới đều không bao hàm điểm này, anh có thể thuyết phục chính mình, Mạc Thanh ra tay với anh là bởi vì có nguyên nhân khác, nhưng anh thực chưa từng nghĩ, cái chết của Chiêm Tùng Niên cũng có thể có liên quan tới bà ta.

Anh một hơi không thở ra được, ho khan kịch liệt mấy cái, phải nói khả năng diễn xuất của Mạc Thanh cũng đủ điêu luyện, dù là người khôn khéo như Chiêm Đông Kinh, hay người lòng dạ độc ác như Chiêm Tùng Niên, cũng đều thua trong tay người khoác lên mình thân phận thân mẫu cùng thê tử như vậy.

Tô Lương Mạt nhìn qua bốn phía căn phòng đơn sơ, “Bắt đầu từ hôm nay, bắt đầu từ nơi này, dù có gian nan thế nào, chúng ta cũng phải từng chút từng chút đem những thứ đã mất đi đoạt lại một lần nữa.”

Chiêm Đông Kinh nhìn nhìn cô, đột nhiên giương ôi, “Cô gái, lời này nên là do anh nói mới càng thêm dứt khoát!”

139. Chương 144: Anh Yêu Em

Chương 144: Anh yêu em

Hàn Tăng đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Chiêm Đông Kinh bị trọng thương, Tổng Các lại ôm cái hũ tro cốt cả ngày không nói một tiếng nào.

Hắn nhìn quanh thành phố từng ngồi đến quen thuộc này, lúc trước, nơi nào có Chiêm Đông Kinh xuất hiện, nơi đó sẽ phong quang vô hạn, mà hôm nay, bọn họ lại giống như một đám chuột chạy qua đường, không ngừng lẩn tránh sát trồn truy nã, còn phải tránh né Mạc Thanh truy sát.

Tổng Các đi vào phòng khách, nhìn thấy Hàn Tăng đứng trước cửa sổ, hắn cũng không ngần đầu lên cầm lấy chai nước khoáng trên bàn.

Hàn Tăng lúc này tìm thấy người nói chuyện, hắn ba bước tiến lên trước,

“Tổng Các, cô nàng kia nói trong chúng ta có nội gián.”

Động tác vắn nắp chai nước khoáng của Tổng Các dừng lại, “Cô nàng nào?”

“Còn có thể là ai chứ, Tô Lương Mạt!”

Tổng Các ‘ờ’ một tiếng, hình như cũng không có hứng thú, hắn ngửa đầu đổ nước vào trong miệng, chỉ là động tác có chút cứng ngắc, Hàn Tăng dõi mắt nhìn quanh, “Tôi thì nhìn không ra kẻ nào là nội gián, đều là huynh đệ theo chân chúng ta vào sinh ra tử, ý của cô ta không phải là nói hai người chúng ta chứ?”

Tổng Các thả chai nước lại chỗ cũ, đứng dậy hướng về phía phòng mình mà đi.

Hàn Tăng giật mình, “Này, cậu...”

Xem ra, là lại muốn đi ôm hũ tro cốt của Lý Đan, trong lòng Hàn Tăng hiểu huynh đệ nhà mình lúc này đang khó chịu, nhưng cũng không muốn nhìn hắn cứ mãi như vậy, chỉ có thể lắc đầu.

Tô Lương Mạt tìm nghĩa trang cho Lý Đan, ngày hôm ấy hạ táng, Chiêm Đông Kinh vẫn là ở trong nhà dưỡng thương.

Bọn họ lái xe đến một nghĩa trang vắng vẻ, Lý Tư khóc đến không thành hình dạng, Tô Lương Mạt đứng trước mặt bia mộ, nhìn thấy phía trên có khắc ảnh chụp Lý Đan, cô ấy còn trẻ như vậy, cuộc sống tốt đẹp gần như bây giờ mới bắt đầu. Hai mắt Tô Lương Mạt phía dưới kính râm lại không nhìn được chảy nước mắt, cô ngồi xòm xuống, phía trước bia mộ có vài bó hoa cúc trắng thối, Tổng Các không nhúc nhích ngồi bên cạnh, giống như bức tượng điêu khắc nhìn ảnh chụp trên mặt bia.

Gió từ từ thổi đến, thổi bay lọn tóc trước ngực, Tô Lương Mạt tháo kính râm xuống, hai mắt đỏ bừng.

Cô mấp máy cánh môi, muốn mở miệng, lại phát hiện một câu cũng không nói nên lời.

Cô chỉ có thể nói ở trong lòng, “Lý Đan, cảm ơn khoảng thời gian cậu ở bên cạnh mình, những ngày tháng có cậu, thật tốt”, Tô Lương Mạt không nhìn được đóng chặt hai mắt, “Lý Tư, mình sẽ thay cậu chăm sóc thật tốt, mình cũng sẽ sống thật tốt, nếu như con người thật sự có thể có kiếp sau mà nói, chỉ hy vọng chúng ta đều có thể có được cuộc sống bình bình an an. Dù là sáng chín chiều năm, tiền lương tiền thưởng ít ỏi, nhưng mà yên định, như vậy là đủ rồi.”

Lý Tư đập lên bia mộ, cảm xúc mấy ngày trước khó khăn lắm mới trấn hạ được, khi nhìn thấy Lý Đan nằm sâu dưới bia mộ lại suy sụp, Thụy khóc giữ chặt cô ấy, “Lý Tư, đừng như vậy, để cho Lý Đan an tâm mà đi, lúc cô ấy ra đi không có thống khổ, cô để cô ấy an tâm mà đi đi.”

“Anh rể,” Lý Tư ngược mắt lên nhìn về phía Tổng Các, “lúc chị đi thật sự không có thống khổ sao? Có phải là cảnh sát giết chị ấy không? Chị của em không phải là người xấu, bọn họ dựa vào cái gì giết chị ấy chứ?”

Tổng Các che giấu phức tạp cùng bị thống trong mắt, Tô Lương Mạt đứng bên cạnh hắn, tầm mắt dõi theo gương mặt hắn, Tổng Các một câu không nói, kể từ sau khi Lý Đan gặp chuyện, hắn rất ít nói chuyện, các cô cũng đã quen rồi. Thụy kéo Lý Tư, giúp cô ấy lau sạch sẽ nước mắt, Tô Lương Mạt lui bước ra phía sau, cô nhìn quanh bốn phía, nếu như hôm nay có người thông báo với cảnh sát mà nói, không chừng các cô sẽ ở đây bị một lưới tóm gọn.

Lúc rời khỏi nghĩa trang, bầu trời đầy sương mù nặng nề, không khí như vậy tâm tình của mỗi người cũng đều sẽ không tốt.

Tài xế mở cửa xe cho Tô Lương Mạt, cô ngồi xuống, bốn phía vẫn yên ắng, cô cũng không buông lỏng cảnh giác, cho đến khi một đường về thẳng chỗ ở, các cô xác định không có người bám theo sau, lúc này mới lên lầu.

Hàn Tăng đi phía trước, mở cửa đi vào một cái, thấy người để lại bảo vệ Chiêm Đông Kinh cũng không trông thấy đâu.

Hắn gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy căng lên, lại một đường từ trong phòng đi ra, “Không xong rồi, không thấy Kinh thiếu đâu, mẹ, ta đã nói để nhiều người ở lại đây một chút.”

Mấy người còn lại nhìn mặt nhau, Tống Các đẩy đám người sai bước đi vào, thấy căn phòng trống không.

Tô Lương Mạt ngược lại không chút hoang mang, “Các anh đừng lo lắng, tôi sắp xếp cho anh ấy một nơi khác rồi.”

“Cô nói cái gì?” Hàn Tăng ba bước chạy đến trước mặt Tô Lương Mạt, khí thế kia cơ hồ muốn đem cô cắn nuốt sạch sẽ, “Cô sắp xếp đưa Kinh thiếu đi đâu, cô người phụ nữ này...”

“Các anh yên tâm đi, nơi đó là chính anh ấy chọn, tuyệt đối an toàn.”

“Tôi làm sao biết được cô có đem Kinh thiếu giam lỏng hay không? Nói cho cùng cô chính là không tin chúng tôi,” Ngón tay Hàn Tăng gần như sắp chọc vào mặt Tô Lương Mạt, “tôi hỏi cô người đâu, giao ra đây!”

Hàn Tăng coi như nổi trận lôi đình rồi, Tống Các tiến lên giữ chặt hắn, “Đừng làm loạn nữa.”

“Nghĩ ngờ tôi là nội gián có phải không? Tôi cho cô biết, lúc tôi đi theo Kinh thiếu cô không biết còn đang ở chỗ nào!”

Thần sắc Tô Lương Mạt trấn định, cũng không để ý Hàn Tăng đang lồng lộn, ngữ điệu nhẹ nhàng làm mấy lời kia của Hàn Tăng giống như đám lên gối bông, “Tôi không có nghĩ ngờ bất kỳ ai, Hàn Tăng, Đông Kinh cần tỉnh dưỡng, huống hồ các anh vẫn có thể liên lạc với anh ấy.”

Hàn Tăng tức đến không nói ra hơi, tránh ra một bên.

Tống Các chỉ là liếc nhìn Tô Lương Mạt sau đó đi về thẳng phòng của mình.

Nơi Chiêm Đông Kinh đang đặt chân là trong một khu chung cư bình thường, ở đây ra ra vào vào tất cả đều là tầng lớp lao động bình thường nhất, rào chắn trước cổng khu nhà gần như chỉ để trang trí, hai lão đại gia sáu mươi tuổi thay phiên nhau đổi ca trực, càng đừng nói có tác dụng bảo vệ.

Tô Lương Mạt là đêm xuống đi qua đó, cô cẩn thận tránh người, lại đem theo thức ăn cho Chiêm Đông Kinh.

Không có thang máy, chỉ có thể đi bộ, đèn cảm ứng trên cầu thang cũng hỏng lên hỏng xuống, Tô Lương Mạt xách theo hai cái túi lớn đi lên lầu, lên đến tầng trên cùng sau đó mở cửa đi vào.

Bên trong đen nhánh một mảnh, Tô Lương Mạt bật đèn lên, cũng không nhìn thấy những người sắp xếp Chiêm Đông Kinh rời đi, trong lòng cô một hồi hoảng hốt, bước nhanh chạy về hướng phòng ngủ, cửa là khép hờ, Tô Lương Mạt khẩn trương đẩy cửa đi vào, bên trong có mở chiếc đèn bàn, có thể nhìn thấy lờ mờ một thân người nhô lên ở trên giường.

Tô Lương Mạt bước chân thật khẽ đi vào, mới đi được hai bước, nhìn thấy người đàn ông trên giường động đậy, Chiêm Đông Kinh định ngồi dậy, “Trở lại rồi.”

Tô Lương Mạt đi tới mép giường, đặt hộp thức ăn lên trên tủ đầu giường, “Anh đừng cử động, thuộc hạ đâu rồi?”

“Ở căn hộ đối diện.” Nơi này nhà đối nhà, huống hồ nơi bí mật như vậy, rất khó có người phát hiện.

“Sao không đợi đến lúc em trở lại, lại cho bọn họ rút đi như vậy?” Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường, Chiêm Đông Kinh thấy hai mắt cô đỏ bừng, bên trong đầy tia máu, “Chuyện Lý Đan đều xử lý xong rồi?”

Tô Lương Mạt tiến lên ôm lấy anh, cả người khê biến đổi trở nên yếu ớt, gối lên bờ vai anh chỉ muốn khóc, “Bọn em tiễn cô ấy đi rồi, sau này sẽ không còn được gặp lại Lý Đan nữa.”

Mấy ngày nay, tinh thần Tô Lương Mạt luôn hoảng hốt, Chiêm Đông Kinh cũng nhìn ra được, nhưng anh không biết cách an ủi người khác, càng không biết phải mở miệng như thế nào.

Tô Lương Mạt khóc xong cũng dần yên tĩnh lại, Chiêm Đông Kinh cũng quen rồi, mỗi lần nghĩ đến Lý Đan, Tô Lương Mạt cũng đều trở nên như vậy.

Cô lau sạch sẽ nước mắt, lấy thức ăn trong hộp đóng gói ra.

“Chỉ làm ít cơm hộp đơn giản, ăn tạm đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh không để ý, “Không cần nghĩ cách chiều ý anh, anh cái gì cũng được.”

Tô Lương Mạt cầm lấy cái thìa, ngược hai mắt lên nhìn anh, “Trong rừng là ăn thứ gì, em còn chưa có hỏi anh.”

“Em vẫn là không biết tốt hơn.”

Cô múc một thìa cơm đưa đến bên miệng người đàn ông, anh gối lên đầu giường nhìn cô, “Không cần hầu hạ anh, anh có thể tự ăn.”

“Chiêm Đông Kinh.” Cô đột nhiên ngừng động tác nhìn anh.

Người đàn ông bị cô làm cho ngỡ người chẳng hiểu ra sao, cẩn thận đối diện tầm mắt Tô Lương Mạt.

Cô bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên thốt lên một câu, “Anh yêu em không?”

Thìa cơm tắc nghẹn ngay giữa cổ họng người đàn ông, nuốt cũng nuốt không trôi, Tô Lương Mạt xem xét tường tận thần sắc người đàn ông, Chiêm Đông Kinh khê nhăn mày kiếm, có lẽ suy nghĩ đối với cô vẫn chưa từng đạt tới mức này, nhiều nhất, chỉ là hấp dẫn, hoặc là thích.

Kéo ra chút khổ sở tràn đến cánh môi, bất luận là trước kia hay là hiện tại, ở phương diện này người thua vĩnh viễn vẫn là cô.

Bởi vì bất luận là lúc trước hay là bây giờ, cô vẫn là yêu anh, không có cách nào đem Chiêm Đông Kinh từ trong tim kéo ra ngoài được.

Tô Lương Mạt khê động đẩy ngón tay, đem hộp cơm đưa đến tay Chiêm Đông Kinh, mượn động tác lần này muốn né tránh đi lúng túng của cô, “Em đi tắm.”

Nói xong, Tô Lương Mạt định đứng dậy.

Chiêm Đông Kinh vội vàng bắt lấy tay cô, gấp gáp, đem toàn bộ thức ăn đầy dầu mỡ vung vãi lên chăn mền.

Tô Lương Mạt giật mình, “Anh làm gì vậy?”

Chiêm Đông Kinh ghì chặt cổ tay cô không chịu buông, “Em đi làm cái gì?”

“Đi tắm”

Anh kéo cô tiến tới gần một chút, ánh mắt Tô Lương Mạt cùng anh đối diện, trong đôi con ngươi Chiêm Đông Kinh vừa rồi vẫn còn có chút khó xử không biết phải làm gì, giờ đây đã hoàn toàn tán đi, anh thiếu chút nữa là bị cô xoay vòng, rốt cuộc vẫn là quen thói thao túng, “Nghe này, lời này anh cũng là lần đầu tiên nói với một người phụ nữ, nói ra có lẽ không được êm tai.”

Cô mím căng cánh môi, nghĩ muốn nghe thử xem rốt cuộc anh sẽ nói ra cái lời gì.

Chiêm Đông Kinh khê mở miệng, lời nói ở trong cổ họng quanh co lòng vòng, lúc đối diện với ánh mắt Tô Lương Mạt, lại âm thầm tắt tiếng không thốt ra được.

Về mặt cô trông bắt đầu nghiêm túc như vậy, chỉ vì mấy lời lúc này của anh đã gạt được cô, Tô Lương Mạt dõi theo anh một lúc lâu, “Anh nói đi.”

Chiêm Đông Kinh vươn tay qua, áp lên bả vai Tô Lương Mạt, sau đó ngẫm nghĩ lại, anh là ai chứ, đó chính là nhân vật đậm chân một cái đến cả Ngự Châu cũng phải động đất, da mặt tất nhiên cũng không mỏng đi phân nào, “Anh cho rằng anh không nói, chắc chắn em cũng hiểu.”

“Em hiểu.”

“Vậy còn cần anh nói không?”

“Không cần nữa.”

Chiêm Đông Kinh thấy sắc mặt cô ảm đạm xuống, hai tay anh gần như bóp vai Tô Lương Mạt, “Anh yêu em.”

Khóe miệng Tô Lương Mạt khẽ cong lên, gần như sắp nhin không được rồi, cô nhìn vào thật sâu trong đáy mắt người đàn ông, “Thật sự?”

“Thật sự?”

Kỳ thật sau khi nói ra rồi, phát hiện có vài lời cũng không phải là khó mở miệng như trong tưởng tượng của anh, huống hồ còn là lời xuất phát từ đáy lòng, Tô Lương Mạt kéo bàn tay Chiêm Đông Kinh áp lên mặt mình, “Ba chữ này, không phải không êm tai, đại khái cũng coi là lời tỏ tình êm tai nhất trên đời, Chiêm Đông Kinh, chúng ta cuối cùng có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ ở cùng một chỗ bên nhau, lần này, không phải là em yêu anh sớm hơn một chút nhiều hơn một chút, chúng ta cuối cùng có thể đứng cùng một chỗ rồi.”

Anh vuốt ve mặt cô, “Không sao, đều vẫn còn kịp.”

Tô Lương Mạt nhẹ gật đầu.

Anh hôn lên trán cô, “Chỉ cần anh còn ở đây, thế lực của anh người của anh vẫn còn ở đây, cho anh vài tháng, Ngự Châu mảnh đất này là của anh, bà ấy nếu muốn nuốt xuống nuốt trọn gần như không thể, cho dù bây giờ chúng ta sa sút, nhưng căn cơ của anh vẫn còn đây, anh chưa chết, chúng ta liền có đường ra.”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay anh, “Nhưng bây giờ cảnh sát đều đang truy nã anh, anh không thể dùng thân phận như vậy xuất hiện, bọn họ có chứng cứ bắt anh chết.”

“Đúng,” Hai mắt Chiêm Đông Kinh sáng rực, “thừa lúc trước khi bọn họ tìm được anh, anh có thể đổi thân phận.”

“Đổi thân phận?” Tô Lương Mạt giật mình, “Chẳng lẽ cần phải đổi luôn cả gương mặt này của anh.”

Chiêm Đông Kinh cười cười ở trên má cô vỗ nhẹ, “Khuôn mặt với thân thể ngược lại đều không cần đổi, mấy thứ bằng chứng muốn chìm chết anh kia, anh sẽ nghĩ cách xử lý sạch sẽ, anh chỉ cần đứng ra nói anh không phải là Chiêm Đông Kinh, ai có thể chứng minh?”

Tô Lương Mạt thủy chung cảm thấy cái cách này rất nguy hiểm, “Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy.”

“Lương Mạt,” Lá gan Chiêm Đông Kinh thế nhưng so với bất kỳ kẻ nào khác cũng đều lớn hơn, “bản lĩnh một tay che trời, có thể đem người chết nói thành người sống, chúng ta bây giờ phải làm, là nghỉ ngơi dưỡng sức, đem từng mối quan hệ trong tay một lần nữa đả thông.”

Có nhiều cách thức, là cách sinh tồn của những thứ hắc bang kia, Tô Lương Mạt vẫn chưa hiểu.

Cô gật gật đầu, anh nói cái gì, thì là cái đó.

Chiêm Đông Kinh đứng lên, Tô Lương Mạt thu dọn sạch sẽ vết bẩn trên giường, người đàn ông đứng trước cửa sổ, ánh đèn bên trong tiểu khu đều là màu vàng nhạt giống nhau, còn có đứa trẻ con đang chơi trên bãi đất trống, Chiêm Đông Kinh quay đầu lại nhìn Tô Lương Mạt, “Chúng ta xuống đi dạo chút đi.”

“Không được, bị người khác nhận ra thì làm sao?”

“Không có bao nhiêu người có thể nhận ra anh.”

Lúc đi xuống dưới lầu, vẫn còn chút thấp thỏm, dù sao trong tay đang nắm là tội phạm truy nã, nhưng rõ ràng là cuộc sống của dân cư bên trong tiểu khu rất đơn giản, phẳng phất giống như cách nhau cả một thế hệ, cho dù đối mặt đi ngang qua nhau, cũng sẽ không liếc nhìn họ quá lâu.

Cách đó không xa có cái hồ nhân tạo, Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh đi vào bên hồ, ngồi lên trên một tảng đá thật lớn.

Chiêm Đông Kinh nằm cả ngày, tất nhiên muốn hoạt động gân cốt một chút, bên hồ có không ít người tản bộ, Tô Lương Mạt khẽ nhắm mắt lại.

Thân thể và trái tim đều rất mệt.

Chiêm Đông Kinh khẽ liếc nhìn cô, cầm tay của cô bóp nhẹ.

Tâm tình cô không tốt, Chiêm Đông Kinh cũng mất hứng, hai người cùng nhau trở lại tầng trên cùng.

Đây chỉ là căn hộ hai phòng ngủ đơn giản, cho nên chỉ có một phòng vệ sinh, Tô Lương Mạt nhớ tới bản thân mình không có quần áo đổi giặt, Chiêm Đông Kinh chỉ chỉ tủ quần áo trong phòng, cô đi tới mở ra, đồ nam đồ nữ đều được sắp xếp riêng rẽ, “Anh đến lúc chạy trốn cũng mang theo quần áo phụ nữ.”

“Cái này là gọi là ‘lo trước không có hại’, nói không chừng bên cạnh vừa vặn có phụ nữ.”

Tô Lương Mạt chọn một bộ đồ ngủ, nhà vệ sinh ở ngoài phòng ngủ, hiệu quả cách âm lại kém, lúc mở vòi hoa sen ra thanh âm xuyên qua vách tường rơi vào trong tai Chiêm Đông Kinh rõ ràng.

Dục vọng trong máu khó khăn lắm mới đè nén xuống được đều sôi trào theo cấp số nhân, Chiêm Đông Kinh đứng lên, theo tiếng bước chân đến gần, thanh âm bên trong càng thêm rõ ràng.

Bọt nước rơi vãi xuống sàn, ào ào mang theo nhiệt độ cháy người, Chiêm Đông Kinh cho dù không ở bên trong dường như cũng có thể cảm nhận được.

Bước chân anh rơi xuống thật khẽ, đưa tay chạm đến chốt cửa, Chiêm Đông Kinh chỉ là nhẹ nhàng vặn một cái, Tô Lương Mạt rõ ràng không có đề phòng anh, cửa cũng không khóa trái.

Lúc đẩy cửa hé ra một khe hở, nhiệt khí đập vào mặt, nơi nào đó căng trướng như muốn nổ tung, ngón tay của anh gấp lại, ánh mắt xuyên qua vách ngăn bằng thủy tinh mờ ảo nhìn thấy thân thể lung linh hấp dẫn của Tô Lương Mạt hiện lên mê hoặc quyến rũ trong vào đáy mắt, anh môi khô lưỡi nóng, bước chân không theo sai khiến đi vào trong.

Chipchip: Kinh thú trên người đã ko có chỗ nào lạnh lặn lại còn háo sắc, T_T ... thân là người dịch cũng khổ quá đi, đầu hoa mắt váng chóng mặt lại mất thêm cmn máu, hức hức...

140. Chương 145: Em Có Anh, Sẽ Không Cô Đơn Nữa (đặc sắc)

Chương 145: Em có anh, sẽ không cô đơn nữa (đặc sắc)

Dưới sàn có nước đọng, là thỉnh thoảng rơi vãi ra ngoài, cũng không nhiều.

Thân ảnh Chiêm Đông Kinh chột lóe lên trên mặt kính, trước mắt bỗng nhiên có cái gì đó chuyển động, đợi đến khi anh ổn định tinh thần, chỉ thấy một cánh tay mảnh mai trắng nõn cầm súng chia về phía mình.

Tô Lương Mạt đưa tay trái giật chiếc áo choàng tắm khoác lên người, bởi vì quá nhanh, cũng không thể sửa sang lại dáng hoàng, áo choàng tắm rộng thùng thình lộ cả bả vai, ngay cả khe rãnh trước ngực cũng đều hiện ra.

Hơi nước trong phòng tắm lúc này cũng tản đi đôi chút, nước đọng trên mặt kính uốn lượn rơi xuống, Tô Lương Mạt trấn tĩnh lại, “Sao anh lại vào đây?”

Chiêm Đông Kinh bị cô dùng súng chĩa một phát này, hơn phân nửa dục vọng cũng đã bị nén xuống, “Anh đi vệ sinh.”

Tô Lương Mạt thu khẩu súng lại, cầm lấy cái khăn tắm phủ lên đầu, “Em tắm xong rồi, anh dùng đi.”

Cô xoay người đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh không chút nghĩ ngợi đưa tay ôm eo cô đem cô vây hãm trước người mình, anh hôn cắn cổ nhả bóng trơn mịn của cô, dưới chân hoạt động mấy bước, đem Tô Lương Mạt đẩy về phía vách tường.

Chiêm Đông Kinh nhận lấy súng trong tay cô ném lên trên bồn rửa mặt, “Phụ nữ đi đến chỗ nào cũng mang theo súng, không tốt.”

Lời này hẳn là nói đàn ông mới đúng.

Tô Lương Mạt lấy cái khăn tắm ở trên đầu xuống, mái tóc ướt nhẹp rơi xuống trước ngực cô, ướt ngán rất khó chịu, ngón tay Chiêm Đông Kinh xuyên qua mái tóc của cô, dùng sức kéo mặt cô về phía mình, không biết bao nhiêu nụ hôn nhỏ vun của anh lập tức rơi xuống bên môi cô, sắc mặt cô ửng hồng, trải qua một hồi trêu chọc không ngừng, vài ba bước liền dẫn tới một mối lửa thiêu cháy toàn thân.

Người đàn ông đưa tay luôn vào bên trong, xoa nắn da thịt Tô Lương Mạt, có loại run rẩy từ trong thân thể không kiềm nén được vọt ra ngoài, phần bụng Tô Lương Mạt bị đè ép lên cạnh bồn rửa mặt, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai mắt mình tràn đầy mê đắm, thân thể hai người dán sát cực kỳ chặt, gần như sắp dung hợp vào nhau rồi.

Cô hung hăng nhắm hai mắt lại, tay Chiêm Đông Kinh đang hướng phía dưới người cô tìm kiếm, Tô Lương Mạt giữ chặt tay anh, “Đừng.”

Anh cắn cắn vành tai cô, tiếng nói ma mị mê người, “Đừng cái gì?”

“Em không muốn.”

Động tác của người đàn ông cũng không dừng hẳn, anh cắn bả vai Tô Lương Mạt, vẫn còn muốn tiếp tục, cô cũng có thể cảm giác được biến đổi trên cơ thể anh, nơi dán chặt nhau, sớm đã muốn vận động công phá.

Cô chống hai tay lên thành bồn rửa mặt, đầu cũng buông thõng xuống.

Chiêm Đông Kinh ở chỗ vành tai cô khẽ liếm hôn, một hồi lâu sau không thấy Tô Lương Mạt phản ứng, anh nhìn qua người ở trong gương đã sớm cúi thấp mặt xuống.

Chiêm Đông Kinh xòe tay ra, nắm lấy cằm của cô rồi kéo mặt cô hướng về phía mình, thấy vành mắt cô ửng đỏ, thần sắc lạc lõng, làm gì có phân nửa bộ dáng đang bị dục vọng vây hãm?

“Sao vậy?”

Hai vai Tô Lương Mạt khẽ run rẩy, Chiêm Đông Kinh tựa cằm lên cằm cô, đột nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra.

Là anh quá nôn nóng rồi.

Hôm nay là ngày hạ táng Lý Đan.

Tô Lương Mạt siết chặt hai tay, Chiêm Đông Kinh lui người ra sau vài bước, gần như vừa mở cho cô một con đường, Tô Lương Mạt liền giống như chạy trốn vọt ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh mở nước lạnh, đưa tay rửa mặt xong, sau khi suy nghĩ một chút, dứt khoát tắm rửa đi ra ngoài.

Mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, chưa có trở lại phòng lấy nội y để thay, cho nên bên trong vẫn là trống không.

Ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Tô Lương Mạt ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trong căn phòng ngủ còn lại ngay cả giường cũng không có chuẩn bị, cho nên nơi có thể ngủ tắt nhiên chỉ có chiếc giường trong căn phòng của Chiêm Đông Kinh.

Anh lau đầu tóc đi lên phía trước, nước đọng vẫn còn đang nhỏ giọt xuống dưới.

Chiêm Đông Kinh đi đến trước mặt Tô Lương Mạt, anh cúi người kéo tay cô, “Đi ngủ thôi.”

“Không ngủ được.”

Anh khẽ dùng sức, kéo Tô Lương Mạt lên.

Hai người đi vào phòng ngủ, Chiêm Đông Kinh tiện tay đóng cửa lại, anh ở trước cửa liền tắt hết đèn đi.

Tô Lương Mạt có chút không thích ứng, bị Chiêm Đông Kinh nắm tay đi đến trước giường.

“Ngủ đi, anh không làm gì em đâu.”

Cô nằm ở trên giường, cho dù giường khá rộng, nhưng ngay cả xoay người cũng phải cẩn thận, hành động của Chiêm Đông Kinh vẫn chưa được linh hoạt, anh lên giường nằm chết dí bên cạnh Tô Lương Mạt, đây cũng là hơn hai năm trở lại, bọn họ lần đầu tiên ngủ bên nhau giống như lúc trước vậy.

Tô Lương Mạt có chút thận trọng, đưa lưng về phía Chiêm Đông Kinh đến cả bả vai cũng đều cứng ngắc.

Anh chỉ là ôm cô, không có động tác gì khác.

Vừa nãy Chiêm Đông Kinh đều đã tắt hết đèn trong phòng, hơi thở của người đàn ông thiêu đốt bên cạnh cổ Tô Lương Mạt, cô khẽ rụt hai vai, “Đông Kinh.”

“Ừ?”

“Em muốn đi gặp Lưu Giản.”

“Gặp hắn làm cái gì?”

“Bước đầu tiên của chúng ta, chắc hắn phải tìm một người hợp tác.”

Tay Chiêm Đông Kinh hướng về trước ngực Tô Lương Mạt, “Muốn tìm cũng không cần tìm hắn.”

Tô Lương Mạt quay đầu lại nhìn anh, “Từ lúc ở Thái Lan, em đã hỏi vay tiền mượn người của anh ấy, em còn đồng ý với anh ấy một điều kiện.”

Mi mắt Chiêm Đông Kinh vốn đang khép hờ mở ra, giọng nói có phần khẩn trương, “Em đồng ý với hắn cái gì?”

Tô Lương Mạt là tùy việc mà xét, nhưng cũng không mấy may có ý nghĩ sai lệch, “Em thay anh đồng ý với anh ấy, nếu như có một ngày anh có thể ở Ngự Châu một lần nữa ngồi vững căn cơ, anh cũng sẽ không đánh chủ ý lên Tương Hiếu Đường, nói cách khác, chúng ta với Tương Hiếu Đường nước sông không phạm nước giếng.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người dậy, gần như đè nặng lên người Tô Lương Mạt, “Em đây là giúp lão Nhị kiếm chỗ tốt rồi?”

“Không có đâu, lúc ấy trong tình cảnh đó, ngoại trừ Lưu Giản với Hàn tiên sinh, không có ai chịu giúp chúng ta cả.” Tô Lương Mạt đưa tay dấm nhẹ lên trước ngực anh, “Huống hồ, ai biết anh có thể Đông Sơn tái khởi hay không, Lưu Giản giúp chúng ta, đó cũng là mạo hiểm bất chấp cả người cả của.”

Chiêm Đông Kinh vùi mặt sâu vào cổ Tô Lương Mạt, “Cứ chờ xem, anh nói được là làm được, Ngự Châu mảnh đất này vẫn là của anh, không, không chỉ là Ngự Châu...”

Tham vọng của anh, cũng chưa bao giờ vì cảnh ngộ ngày hôm nay mà tiêu tán, con người càng là ở trong nghịch cảnh, tham vọng ngược lại sẽ càng lớn.

Hai người yên lặng nằm đó, hai mắt Tô Lương Mạt đau rát, cũng không còn dư thừa khí lực chống đỡ.

Chiêm Đông Kinh vừa mới nằm xuống, nhưng mà được một lát lại chống người dậy, Tô Lương Mạt cảm giác thấy trên người nặng nề.

Cô đưa hai tay đẩy ngăn cản trước mặt Chiêm Đông Kinh, “Không muốn.”

“Nếu chúng ta yêu nhau, vì sao lại không thể muốn?”

Thanh âm Tô Lương Mạt nhàn nhạt, cho dù trong bóng đêm không nhìn thấy được, cô cũng chỉ biết dùng hai tay che kín đôi mắt, “Anh không hiểu, anh không hiểu.”

“Lương Mạt,” Chiêm Đông Kinh kéo tay của cô xuống, nghe thấy cô giọng mũi nồng đậm, anh sáp lại gần hôn lên khóe mắt cô, quả nhiên ướt át giàn giụa, “cô ấy đi rồi, là ngoài ý muốn, em không cần phải trừng phạt bản thân như vậy.”

“Đông Kinh, loại tình cảm đó của em với Lý Đan, anh không cách nào hiểu được.”

“Anh hiểu,” Chiêm Đông Kinh kéo tay cô thả tới bên môi, “hai năm khó khăn nhất là cô ấy cùng em vượt qua, cô ấy là người nhà của em.”

“Em rất hối hận, lúc đó nên để lại nhiều người một chút, hoặc là trối cô ấy lại cũng được, chỉ cần không để cho cô ấy xuất hiện trong cánh rừng kia, Đông Kinh, em xem như đã nghĩ thông suốt rồi, con người ta sống, chuyện càng lớn hơn hồ càng sâu hơn không qua được, đều có thể bắt đầu lại lần nữa, nhưng nếu người chết rồi thì sao, thì đến một chút hy vọng cũng không có.”

Tô Lương Mạt hoàn toàn chìm đắm trong tâm tình của mình, mấy ngày nay, cô đều ngơ ngơ ngác ngác, lúc nên tỉnh táo thì tỉnh táo, một khi an tĩnh rồi, sẽ không tự chủ được nhớ tới Lý Đan.

Cô một chút cũng không ngờ tới, Chiêm Đông Kinh sẽ vào lúc cô hoàn toàn không có chuẩn bị, xâm nhập vào...

Thân thể còn chưa có ý định tiếp nhận, cho nên là vô thức cự tuyệt.

Anh cũng không có động tác sâu hơn bước nữa, dường như chỉ muốn kéo suy nghĩ của cô về. Bàn tay Chiêm Đông Kinh đặt sau gáy Tô Lương Mạt, anh hôn gò má của cô, từng cái một, tiếng hít thở của hai người giao hòa làm nổi bật buổi đêm đen ám mà lạnh lẽo mười phần nơi đây, tay Chiêm Đông Kinh cùng Tô Lương Mạt mười ngón đan cài nhau.

Anh muốn khiến cô buông lỏng, cô lại càng lúc càng kéo căng.

Người đàn ông rên rỉ thành tiếng, nước mắt Tô Lương Mạt trượt xuống, đầu ngón tay Chiêm Đông Kinh từng chút từng chút vuốt ve, anh tiện tay đem chăn đơn trên người giặt ra, da thịt trần trụi ở trong không khí, cho dù không nhìn thấy, Tô Lương Mạt vẫn là vô thức gập cong hai chân lại.

Anh ở trên người cô xoa nắn, muốn làm cho cô thả lỏng, hai tay Tô Lương Mạt ôm chặt cổ Chiêm Đông Kinh, anh gần như là ngã xuống ở trên người cô.

“Lương Mạt,” Anh dính lấy cô, quấn chặt cô, hơi thở ôn nhu mập mờ đùa nghịch bên tai cô, “có một số việc phải là chính em bước ra, anh không có cách nào giúp em được, nhưng bây giờ em lại không giống như trước kia nữa, em sẽ không cô đơn nữa, anh yêu em...”

Những lời này nghe vào tai, lại là từ trong miệng người yêu thương chân thành nói ra, người phụ nữ nào sẽ không động tình?

Cô có thể cảm giác được anh...

Mặt Tô Lương Mạt dán chặt lên Chiêm Đông Kinh, nhưng vẫn còn đau, cô hé miệng dùng sức cắn lấy đầu vai người đàn ông.

Chiêm Đông Kinh ôm chặt cô, trước giờ chưa có lần hoan ái nào khiến Tô Lương Mạt vừa đau khổ lại vừa nhẹ nhõm như vậy, người chết không thể sống lại, những lời này, từ thời cổ nhân đã được người ta xem như lý do an ủi tốt nhất, sau lưng Tô Lương Mạt đã ướt đầm mồ hôi, cô tất nhiên cũng hiểu, hiểu rằng buông ra, mới có thể khiến bản thân mình sống tốt được, để đối phương an tâm ra đi.

Triền miên như vậy, vành tai chạm vào tóc mai ấm áp, tiếng hít thở tràn ngập bên tai nồng đậm mà dồn dập, giống như là có một cây cung bị kéo rất căng...

Tô Lương Mạt đưa tay hướng lên người anh đẩy một cái.

Cô biết là anh gấp lắm rồi, nhưng mà không có cách nào khác, không chịu đựng nổi nữa.

Lại giống như có sóng nước xao động, từng gợn yên ắng mà lướt tới, nhưng lại có sóng nước lăn tăn.

Cô nghĩ muốn nói chuyện, nhưng mở miệng ra rồi, lại tràn ra một hồi tiếng thở gấp làm cô không thể nào tin nổi, Chiêm Đông Kinh hôn môi cô, mới bắt đầu vẫn còn nhẹ nhàng chậm rãi, cuối cùng, thực sự nhấn nạy không nổi, dù sao thời gian hai năm chưa từng thật sự có được.

Không phải là thân thể và trái tim cùng vui sướng, mặc dù lúc trước là tiêu khiển, rốt cuộc vẫn không thể che hết được cô đơn trống rỗng.

Mà lần này lại không giống lúc trước, đó là chân chân thực thực kết hợp, thanh âm tràn ngập trong không khí, mang theo trụy lạc nguyên thủy, linh hồn Tô Lương Mạt phảng phất như đã thoát ly, đột nhiên, nghe được một hồi âm thanh rất rõ ràng.

Một loạt động tác kịch liệt của Chiêm Đông Kinh cũng dừng lại.

Tô Lương Mạt chống hai tay bên người, “Sao vậy?”

Anh đặt tay xuống phía dưới xương sườn, mẹ, sớm không phát tác muộn không phát tác, lại chọn lúc anh chạy nước rút cuối cùng.

Tô Lương Mạt cũng ý thức được, cô dứt khoát ngồi dậy, thế này mới biết hai người quá xúc động, “Có phải liên lụy đến miệng vết thương rồi không?”

Chiêm Đông Kinh bình sinh vẫn chưa từng bị uất ức như vậy.

Tô Lương Mạt nói rồi lui người ra ngoài, “Anh nhìn xem, đã bảo anh nằm yên ổn trên giường tĩnh dưỡng, anh đây là tĩnh dưỡng sao?”

“Quan tâm tĩnh với dưỡng gì chứ,” Chiêm Đông Kinh đợi trận co rút đau đớn này đi qua rồi, một tay lần nữa đẩy Tô Lương Mạt trở lại giường, “tổn hại gân cốt luôn tốt hơn so với bị nhện đến chết.”

Tô Lương Mạt kỳ thật rất khó buông lỏng mà vui vẻ tiếp nhận thỏa thích, tâm tình cô vẫn nặng nề, Chiêm Đông Kinh nói đúng, ai cũng không có cách giúp cô, chỉ có thể để thời gian kéo loại đau nhức đang ngập tràn trong xương cốt này ra.

Chỉ là, thân thể thường nghe theo trái tim, tại thời điểm va chạm đến đỉnh cuối cùng sẽ tách rời, cái loại mất hồn đục khoét xương tủy đó làm phai mờ đi bi thống trong lòng, nước mắt tan ra, cả thần thể cũng tan ra.

Hơi nóng trong không khí cũng dần hồi phục lại, Tô Lương Mạt nép trước ngực Chiêm Đông Kinh, nhiệt độ cảm nhận được nơi đầu vai cũng từ từ chuyển lạnh.

Hôm sau tỉnh lại, cũng không phải nói là mệt mỏi rõ ràng khoa trương như vậy, lúc Tô Lương Mạt ngồi dậy vẫn là có thể cảm thấy khác thường, Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng sột soạt, đưa tay chụp tới, lại chỉ bắt được cánh tay của cô, “Ngủ thêm một lát.”

“Không ngủ nữa.”

Cô cầm quần áo định đi vào phòng tắm, Chiêm Đông Kinh khẽ chống tay, lại ngã trở về.

Tô Lương Mạt quay đầu thấy sắc mặt anh không tốt, “Sao vậy?”

Cô ném quần áo đi tiến lên giữ chặt anh, Chiêm Đông Kinh đè lên miệng vết thương, “Tối hôm qua dùng lực quá mạnh rồi.”

“Lời này anh nói ra cũng không biết xấu hổ.”

“Sao không nói được chứ, anh dùng lực với em, anh đâu có mạnh quá với người phụ nữ khác.”

Tô Lương Mạt trong lòng vẫn còn lo lắng, “Cũng không biết không gặp bác sỹ có được không.”

“Yên tâm đi, tĩnh dưỡng một thời gian là được.”

Tô Lương Mạt lườm anh một cái, “Có người tĩnh dưỡng như anh sao?”

“Nặng hạn lâu ngày gặp mưa, không có cách nào.”

Tô Lương Mạt cầm lấy khăn lông bên cạnh nhét lên mặt Chiêm Đông Kinh, “Em đi chuẩn bị thức ăn, hôm nay anh phải ngoan ngoãn nằm trên giường không được xuống.”

Anh bị thương thành như vậy, thật sự chỉ có thể nằm, Tô Lương Mạt vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau khi nghĩ đến không khỏi hoảng sợ một trận, Chiêm Đông Kinh không có giống như trong tiểu thuyết nói một đêm làm bảy lần, nhưng trong tình trạng bị thương nặng như vậy, anh lại hoàn toàn quên hết tất cả, nếu quả thật xảy ra chút rắc rối nào, hậu quả thật sự là không tưởng nổi.

Hai người ở trong phòng trú ẩn một ngày, Tô Lương Mạt nhớ Tô Trạch, cho nên gọi điện thoại cho Lưu Giản.

Lúc ra khỏi cửa cô cực kỳ cẩn thận, cũng lái xe của mình, trên đường có người của Lưu Giản tới đón, Tô Lương Mạt ngừng xe, nhìn thấy chiếc xe Lưu Giản nói với cô dừng ở chỗ ngay gần đó, Tô Lương Mạt nhìn quanh khắp nơi, bước nhanh đi tới.

Xe một đường đưa Tô Lương Mạt đến thẳng biệt thự của Lưu Giản.

Cô đèn thấp vành mũ đi vào, tất cả thuộc hạ của Lưu Giản hôm nay đều được cho nghỉ, nghe thấy tiếng chuông là đích thân anh ra mở cửa, Tô Lương Mạt vừa ngừng đầu, còn chưa nhìn rõ ràng người đàn ông trước mặt, đối phương đưa tay kéo mũ của cô xuống, dùng sức một cái tóm cô vào trong ngực ôm chặt.

Cùng lúc đó, Tô Trạch chạy tới, “Chị, chị.”

Lưu Giản không thể không buông ra, Tô Trạch tiến lên ôm lấy chân Tô Lương Mạt, “Em nhớ chị muốn chết rồi.”

Tô Lương Mạt đưa tay ôm Tô Trạch vào trong lòng, “Aiya, ôm không nổi nữa, Tô Trạch đã là đại nam tử rồi.”

“Còn không phải sao,” Lưu Giản đi về phía phòng khách, “nó có thể ăn, lại không chịu vận động, không phải đại nam tử mà sắp sửa trở thành tên béo rồi.”

“Chú, cháu ghét chú!” Tô Trạch cũng biết xấu hổ, nhưng không có cách nào a, thích đồ ăn thì cứ muốn ăn, không khác chế được.

Tô Lương Mạt đặt Tô Trạch xuống, cô xoa xoa đầu Tô Trạch, “Làm xong bài tập chưa?”

“Làm xong từ sớm rồi, chị, bây giờ mấy giờ rồi chứ, em chính là đặc biệt chờ chị tới a.”

Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, “Em trai của chị nói chuyện thật giống tiểu đại nhân.”

Đến giờ mới bao lâu không gặp?

Cô đưa tay áp lên đầu vai Tô Trạch, “Em vào phòng trước đi, chị có chuyện nói với chú, nói xong chị lại lên tìm em.”

“Không muốn mà,” Tô Trạch lắc lắc cánh tay Tô Lương Mạt, “em muốn chị ở cạnh em.”

Lưu Giản ở bên cạnh chỉ nói một câu, “Buffet ngày mai, không có phần của cháu.”

Tô Trạch trợn ngược hai mắt, ngoan ngoãn buông tay ra, “Chị, em đi xem tivi, chị nhanh lên tìm em nha.”

“Được, đi đi.”

Lưu Giản chỉ chỉ bóng lưng của thằng bé, “Cứ như vậy, đi ra ngoài đoán chừng người ta dùng một cái bánh bao cũng có thể lừa nó đi.”

Tô Lương Mạt không khỏi bật cười, “Không đến mức đó đâu, hai năm qua Tô Trạch đi theo anh, đã sớm luyện ra công phu miệng rồi, không phải thức ăn năm sao đừng mong bảo nó chạy theo được.”

Lưu Giản nhìn đến gò má đầy ý cười của cô, anh có chút thất thần nhìn chằm chằm về phía Tô Lương Mạt, “Vẫn ổn chứ?”

Tô Lương Mạt từ từ thu hồi ánh mắt trên người Tô Trạch, “Vẫn ổn.”

“Ổn chỗ nào?” Lưu Giản có chút không vui, “Cuộc sống như vậy, em còn có thể nói được một chữ ‘ổn’?”

Khóe miệng Tô Lương Mạt vẫn luôn cong lên, giữa hai đầu lông mày cất giấu điềm tĩnh, “Lưu Giản, sau này có lẽ em vẫn cần nhờ anh giúp một phần.”

“Chiêm Đông Kinh thì sao?”

“Anh ấy cũng rất ổn.”

“Em tin tưởng anh sao? Em nên biết, Tương Hiếu Đường với hấn vẫn luôn không đội trời chung, nếu như có thể đem đối phương đưa vào chỗ chết, cả anh và hấn đều là kẻ tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.”

Tô Lương Mạt đem mái tóc rơi xuống gầy ra sau tai, “Nhưng mà, anh vì em, sẽ không, anh ấy vì em, cũng sẽ không.”

Đôi mắt hẹp dài của Lưu Giản bắn về phía Tô Lương Mạt, “Hai người làm hòa rồi?”

“Lưu Giản...”

Người đàn ông khẽ kéo miệng thoáng cười, “Đừng có dùng ánh mắt như thế nhìn anh, làm như anh giống một oán phụ không bằng, chuyện của Chiêm Đông Kinh ở Thái Lan bên kia anh cũng đều nghe nói rồi, nếu như em đã nói em vẫn ổn, vậy thì đã nói rõ hết thấy.”

“Nếu em là anh, trong lòng em sẽ có một ý nghĩ?”

“Có ý nghĩ gì, nói em coi anh như là nam bảo mẫu của Tô Trạch?”

Tô Lương Mạt bật cười, có một loại cảm giác, không liên quan gì đến hoàn cảnh, cô gật nhẹ đầu, “Đúng vậy, còn là một nam bảo mẫu có thể nuôi Tô Trạch trắng trẻo mập mạp.”

Lưu Giản chống hai tay lên đầu gối, “Sau này thì sao, có tính toán gì không?”

“Căn cơ của anh ấy ở đây, cho nên muốn một lần nữa bắt đầu ở Ngự Châu.”

“Bắt đầu như thế nào?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Không biết, anh ấy nói là đổi lại thân phận.”

“Nếu cần giúp đỡ... nói với anh.”

Tô Lương Mạt bình tĩnh nhìn anh một cái, Lưu Giản ngồi thẳng người rồi vất chéo chân dài, “Nhìn em xem, chuyện của chúng ta đều đã qua rồi, đừng làm giống như em rất có lỗi với anh vậy.”

“Em thật hy vọng anh có thể được hạnh phúc trước em.”

Ánh mắt Lưu Giản dán chặt lên cô, nói ra một câu ý vị thâm trường, “Em có cuộc sống của em, anh có cố chấp của anh, mỗi người đều có định nghĩa ‘hạnh phúc’ khác nhau mà thôi.”

Tô Lương Mạt giao khấu hai tay, “Tô Trạch, có lẽ còn phải nhờ anh giúp một thời gian nữa.”

“Yên tâm đi, tên quỷ ăn vặt này nếu theo em trở về không gây mất mấy cân mới là lạ, anh đảm bảo, lần sau lúc em đến nó có thể còn trắng mập hơn bây giờ.”

Tô Lương Mạt bật cười, “Vậy cũng không được, tương lai ảnh hưởng đến tìm bạn gái.”

Lưu Giản thích nhìn cô cười, nhìn một cái thế này, liền nhìn đến mê mẩn.

Tô Lương Mạt nghiêng đầu, cùng đối diện ánh mắt anh, Lưu Giản có chút lúng lúng đứng dậy, “Đi vào phòng với nó một chút đi, ngày ngày ở bên tai anh đòi muốn gặp em.”

Lúc Tô Lương Mạt từ chỗ Lưu Giản rời đi, đã rất muộn.

Cô ngồi ở chỗ phía sau xe nhắm mắt dưỡng thần, tài xe lái được một lát thì nói, “Tô tiểu thư, hình như có người đi theo chúng ta.”

Tô Lương Mạt mở mắt ra, hướng mắt về phía kính chiếu hậu.

Xe lái về phía trước một đoạn, sau đó đột nhiên dừng trước một hẻm nhỏ vắng vẻ, Tô Lương Mạt kéo kín áo sơ mi đi xuống, chỉ chớp mắt, bóng người liền biến mất bên trong.

Chiếc xe đưa đón cô lúc này cũng đã lái đi.

Tô Lương Mạt đạp lên từng cái bóng bị phản chiếu ra, ước chừng mười phút đồng hồ sau, sau lưng truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Cô phát hiện phía trước có một khúc rẽ, tăng nhanh bước chân đi tới đó.

Tên đàn ông thấy thế, cũng không dám theo quá sát, mắt thấy Tô Lương Mạt nghiêng người rẽ sang trái, hẳn muốn sai bước đuổi theo, chợt thấy thùng rác phía trước khẽ cử động.

Tên đàn ông rút súng ra một cái, ở chỗ như thế này, vừa âm u lại ẩm ướt, kẻ lang thang thì nhiều, mới đi lên trước hai bước, chuyện làm người ta khó tin được lại xảy ra.

Cả thùng rác cực kỳ bất ngờ lại bay ngang lên không, đây không phải là làm ảo thuật, cũng không phải là nằm mơ.

Tên đàn ông dụi hai mắt, lại dụi dụi tiếp.

Thùng rác đang bay a, nổi lơ lửng giữa không trung cao hơn một thước, bốn phía cũng không thấy có người nào khác.

Tim hắn treo ngay giữa cổ họng, bị dọa đến hết cũng không hét ra tiếng, thấy thùng rác kia loạng choạng đi tới chỗ đỉnh đầu hắn, đột nhiên, tên đàn ông trợn tròn hai mắt kinh hãi, vật kia giống như đang khiêu vũ, đảo qua đảo lại, vô đưa hấu với mấy thứ rác thải sinh hoạt toàn bộ trút hết xuống đầu hắn.

“A! Có quỷ a, quỷ a!”

Tên đàn ông gần như bị dọa đến hồn lạc phách tán, nhanh chân bỏ chạy, một cước không cẩn thận đạp phải vỏ dưa hấu, lại đụng lên vách tường, mạnh đến nỗi đục ra cả một lỗ thủng trên đầu, hắn cũng không để ý mấy thứ này, một tay che đầu, lúc Tô Lương Mạt nghe thấy âm thanh thò đầu ra, ngay cả thân ảnh đối phương cũng không thấy đâu.

“Có quỷ?”

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, cũng đi ra ngoài, thùng rác còn ngã lệch ở bên cạnh, âm thanh lúc này so với tiếng mổ heo còn thê thảm hơn, còn không phải là gặp quỷ sao?

Cô quét tầm mắt tới, nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ ở bên cạnh thùng rác, không ngừng hướng phía cô ngoắc ngoắc tay, nhảy lên, bộ dạng thật phần khởi.

Tô Lương Mạt mừng rỡ, “Nho nhỏ thú!”

Nho nhỏ thú của cô lại xuất hiện rồi.

Tô Lương Mạt chạy tới, cả người cũng theo đó ngồi xổm xuống trước mặt nho nhỏ thú, nho nhỏ thú làm một động tác ra hiệu, chỉ chỉ về hướng tên đàn ông vừa rồi bỏ chạy.

Tô Lương Mạt khó nén phần khởi, nhìn thấy bộ dạng của nó, lòng lại không kìm nén được đau xót, Tô Trạch rõ ràng có thể khôn lớn, nhưng nho nhỏ thú đến giờ vẫn là bộ dáng y như lúc Tô Lương Mạt mới gặp được nó, cô đưa tay về phía khuôn mặt nhỏ nhắn véo véo, “Về nhà với chị đi.”

Sau khi trở lại Ngự Châu nho nhỏ thú cũng không lập tức xuất hiện, Tô Lương Mạt cũng lo lắng, luôn sợ nó đột nhiên biến mất.

Chiếc xe đón cô lúc trước đang dừng trước đầu hẻm, Tô Lương Mạt dắt nó lên xe.

Một đường thay xe qua đổi xe lại cùng nhau trở lại chỗ Chiêm Đông Kinh trú chân, ở trong thang máy Tô Lương Mạt xoa xoa đầu nho nhỏ thú, “Đúng rồi, chị có một người bạn ở Thái Lan còn nói muốn gặp em, sau này có cơ hội khi nào anh ta đến Ngự Châu, chị nhất định dẫn em đi gặp.”

Hai người đi ra ngoài, vừa mở cửa ra, liền nghe thấy trong phòng bếp truyền đến tiếng vang lách ca lách cách, Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô đã nói trở lại mang thức ăn cho Chiêm Đông Kinh, nhưng bị người ta theo dõi nên quên mất.

Bây giờ đã hơn 11 giờ rồi vẫn chưa ăn cơm nữa.

141. Chương 146: Đột Nhiên Trở Thành Người Xa Lạ

Chương 146: Đột nhiên trở thành người xa lạ

Tô Lương Mạt hướng nhỏ nhỏ thú làm động tác ‘suyt’, cô để túi xách xuống bước nhanh về phía phòng bếp.

Trên bàn bếp có thức ăn, xếp thành một hàng, Chiêm Đông Kinh chống lên một bên tủ lạnh, bước đi có chút khó khăn, bật lửa rồi đem hâm nóng thức ăn, anh không thích ăn đồ ăn hâm lại, nhưng mà thực sự đói bụng đến không còn cách nào mới tự mình đứng lên động tay động chân.

Tô Lương Mạt đứng sững trước cửa, nhìn thấy cảnh tượng này, ít nhiều gì cũng mang theo chút hương vị vắng lặng mà cô đơn, cô là quen nhìn thấy bộ dáng Chiêm Đông Kinh quần áo chỉnh tề qua lại không ngớt trong cảnh xa hoa hưởng lạc, nếu như không phải lần trước anh xuất hiện ở trong rừng, trong hoàn cảnh khắc nghiệt ở đó tận mắt cô nhìn thấy năng lực thích ứng và sinh tồn của Chiêm Đông Kinh, giả sử bỗng chốc nhìn thấy anh trong bộ dạng lúc này, Tô Lương Mạt còn sợ rằng lòng cô thực khó mà tiếp nhận được.

Cô là đau lòng, đau lòng người đàn ông đã từng không ai bì được này.

Trên đời, không có người phụ nữ nào bằng lòng nhìn thấy người đàn ông của mình suy sụp.

Tô Lương Mạt vén tay áo lên tiến đến, “Em về trễ rồi.”

Chiêm Đông Kinh xoay người lại, Tô Lương Mạt cầm lấy thức ăn trên bàn, tất cả đều đã nguội, “Sao không ăn ngay lúc ấy?”

“Ngủ thẳng một giấc thấy đói, đợi bọn họ mua về, ai cũng không dám gọi anh, lúc anh thức dậy thì đã như vậy rồi.”

“Vậy bọn họ đâu?”

Chiêm Đông Kinh kiễ chân đi lên trước, đưa tay ôm eo Tô Lương Mạt, “Anh ra tử lệnh, lúc anh ở trong đây không ai được phép xuất hiện trong căn phòng này, đây là thể giới của hai người chúng ta.”

Tô Lương Mạt trước kia sao lại không phát hiện ra Chiêm Đông Kinh có thể nói chuyện như vậy.

Cô đem thức ăn bỏ vào nồi hâm nóng lại một chút, Chiêm Đông Kinh nhìn quanh bốn phía, “Lúc em vào cửa nói chuyện với ai vậy?”

Về mặt Tô Lương Mạt tràn đầy vô tội, “Đâu có đâu.”

“Thật không có sao?”

“Thật không có.”

Chiêm Đông Kinh lại không tin, bởi vì viết rõ cái khả năng đặc biệt kỳ dị kia của cô, “Em chắc sẽ không dẫn quỷ về đây chứ, hay là nhỏ nhỏ thú kia vẫn đi theo em?”

Tô Lương Mạt tắt bếp, bưng cái khay đi ra ngoài, lơ đãng mở miệng, “Là nhỏ nhỏ thú a, hôm nay em lại gặp được nó, cũng không thể bảo nó đi làm một cô hồn dã quỷ chứ?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh cũng thay đổi, “Em nói không mang theo người đến đây!”

“Thì vốn là vậy mà, nhỏ nhỏ thú nó là quỷ.” Tô Lương Mạt kéo cái ghế ra, lập tức thấy Chiêm Đông Kinh giống như hóa đá đứng trước cửa phòng bếp, lúc anh ngủ không có mặc quần áo, không, phải nói sau khi rời giường không có mặc, lúc này toàn thân trên dưới chỉ có chiếc quần lót che đậy thân thể, Tô Lương Mạt lập tức bật cười, “Lại không có chuyện gì cả, nhỏ nhỏ thú vẫn còn là trẻ con mà.”

“Nó biết lợi dụng mọi thời cơ, ví dụ như sau khi khóa hết cửa phòng lại, nó cũng có thể ra ra vào vào nhìn cái không nên nhìn.”

Tô Lương Mạt đi tới, “Nó đối với mấy cái kia không có hứng thú, nhìn cũng không hiểu.”

Lừa ai vậy chứ!

Chiêm Đông Kinh đưa hai tay nâng mặt cô lên, trong mắt toát ra tinh quang mập mờ, anh dè đầu xuống, mắt thấy sắp sửa hôn tới, đôi môi gần như chạm vào Tô Lương Mạt, anh mân cựa cánh môi thành một đường cong, “Nói anh biết, như vậy nó nhìn có thể hiểu hay không?”

“Chiêm Đông Kinh, nó đứng ngay bên cạnh anh.”

Da thịt Chiêm Đông Kinh trần truồng lộ ra ngoài căng thẳng một hồi, không tự chủ được nhìn xuống dưới, anh có thể tưởng tượng ra một thằng nhóc choai choai chớp chớp hai con mắt đen trắng phân minh dùng sức nhìn lên người mình, anh đột nhiên áp lên trước mặt cô, chiếu theo cánh môi Tô Lương Mạt hôn xuống.

Cô kinh ngạc, đưa tay đẩy đẩy, mở miệng hướng về phía không khí nói ra, “Nho nhỏ thú, em đi vào phòng trước đi, chị bên này còn có việc.”

Chiêm Đông Kinh buông lỏng tay, “Đừng cho nó vào phòng của chúng ta.”

Tô Lương Mạt kéo môi cười gian xảo, “Tại sao, dù sao anh cũng không nhìn thấy, nếu em lừa anh nói nó không có đi theo, anh cũng không có cách nào a.”

“Vậy lúc làm việc, em sẵn lòng làm cho nó xem?”

“Chiêm Đông Kinh, trong đầu anh nghĩ gì vậy, dựa vào thân thể của anh bây giờ còn có thể làm được cái gì? Ngay cả giường cũng dậy không nổi, a...” Tô Lương Mạt bị anh nhắc bổng lên khiêng trên đầu vai, cô là nhớ tới anh đang bị thương, tất nhiên không dám giãy giụa, vốn dĩ dưới xương sườn Chiêm Đông Kinh vẫn còn đau, vừa rồi dùng sức khiêng cô lên, là không chút suy nghĩ đến kết quả sau đó, mới đi được hai bước, đau giống như vết thương bị xé rách, anh không khỏi vươn tay chống đỡ vách tường, thiếu chút nữa thả rơi Tô Lương Mạt.

Cô giãy giụa leo xuống, thấy Chiêm Đông Kinh khom người ấn lên miệng vết thương, “Không sao chứ?”

“Có phải rất mất mặt không?”

Tô Lương Mạt tiến lên nâng đỡ, “Với em còn phải để ý chuyện như vậy sao?”

Quả thật, giữa anh với cô không cần để ý cái gì nữa.

Vết thương của Chiêm Đông Kinh chăm sóc hơn một tháng mới khá hơn chút, thời gian này, Tổng Các với Hàn Tăng một lần cũng không gặp được anh, chỉ là Chiêm Đông Kinh thông qua nói chuyện điện thoại sắp xếp chút chuyện cần thiết.

Tô Lương Mạt đuổi cái lưng mỗi đi ra khỏi phòng, trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ của cô là chăm sóc Chiêm Đông Kinh, để vết thương trên người anh dùng tốc độ nhanh nhất hồi phục lại như cũ, mới có thể để anh Đông Sơn tái khởi.

Cô đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, tựa hồ mỗi ngày đều sẽ làm những chuyện y hệt nhau, nhưng trong lòng lại có được nhẹ nhõm trước nay chưa từng có, những ngày như thế này mới gọi là cuộc sống, an tĩnh mà thích hợp.

Bên trong tiểu khu có một siêu thị, bán một chút trái cây và rau quả tươi, Tô Lương Mạt vẫn luôn mua ở trong này, chưa bao giờ đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh thỉnh thoảng cũng sẽ đi cùng cô, mặc bộ đồ rộng thùng thình rồi đeo kính râm lên, ngược lại cũng không có gì đáng lo.

Tô Lương Mạt đi phía trước, thỉnh thoảng lui ra đằng sau nhìn nhìn, Chiêm Đông Kinh đẩy xe mua hàng đi theo cô, cô đi đến đâu, anh liền theo đến đó.

“Cười cái gì?”

Lúc hai người đi sóng vai nhau, Chiêm Đông Kinh hướng đôi con ngươi về phía cô.

Tô Lương Mạt cầm lấy một chục trứng gà bỏ vào, “Không có gì.”

Hai người đi lại, người trong tiểu khu đại đa số đều là người già đã về hưu, vốn dĩ cũng là một tiểu khu cũ, càng không cần lo lắng sẽ có bao nhiêu người có thể nhận ra bọn họ.

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh thi thoảng nói chuyện vài câu, hai mắt hướng ra phía trước, chợt thấy một thân ảnh quen thuộc, đối phương vừa vặn quay đầu lại, Tô Lương Mạt cả kinh lập tức dừng bước, đưa tay đẩy cổ tay Chiêm Đông Kinh, “Đi mau.”

Người đàn ông nghe vậy, bỏ xe mua hàng ra sau đó xoay người lẫn vào giữa đám đông.

Bên kia, Vệ Tắc sai bước đuổi theo đến đây, Tô Lương Mạt đẩy xe hàng qua, vừa vặn cản đường đi của Vệ Tắc, “Vệ Tắc, sao anh lại ở đây? Thật là trùng hợp.”

Vệ Tắc giơ hai mắt ra sau lưng Tô Lương Mạt, nhìn kỹ lại, làm gì còn bóng người kia nữa, “Lương Mạt, là Chiêm Đông Kinh?”

“Anh nói cái gì?” Hai tay Tô Lương Mạt nắm chặt tay vịn, “Chiêm Đông Kinh?”

“Em đừng gạt anh, anh nhìn thấy rõ ràng.”

Tô Lương Mạt lạnh mặt đi, vẻ mặt vẫn rất tự nhiên, mà lại mang theo chút giận dữ, “Sao anh lại cho rằng em ở cùng một chỗ với Chiêm Đông Kinh?”

“Anh tận mắt nhìn thấy.”

“Tận mắt nhìn thấy? Người đâu?”

Vệ Tắc vẫn cứ muốn đi theo ra ngoài, Tô Lương Mạt rũ rèm mắt xuống, “Năm đó Chiêm Đông Kinh đối xử với em như thế nào không phải anh không biết, Vệ Tắc, anh bây giờ là dùng thân phận bạn bè đến chất vấn em, hay là dùng thân phận cảnh sát? Nếu như là cảnh sát mà nói, có cần em theo anh đến đồn cảnh sát không?”

“Lương Mạt, em biết anh không phải là có ý đó, Chiêm Đông Kinh bây giờ là tội phạm truy nã, hấn phạm những tội trạng kia cũng đủ hấn chết một trăm lần chưa xong, anh là lo lắng em lại bị hấn mê hoặc lần nữa, ở cùng một chỗ với hấn không có kết quả tốt.”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triệu Kiều đang ôm con đi tới, trong xe đẩy chất đầy mấy thứ sản phẩm dinh dưỡng, Tô Lương Mạt nhắm tính thời gian, từ nơi này chắc hấn sắp về đến nhà rồi.

Tầm mắt Vệ Tắc thi thoảng sẽ hướng ra phía cửa siêu thị, vừa vặn một nhân viên đi ngang qua, Vệ Tắc rút ra thẻ cảnh sát, “Tôi muốn xem camera giám sát của siêu thị này.”

Ánh sáng trong mắt Tô Lương Mạt lạnh dần xuống, Triệu Kiều đi đến bên cạnh, lúc nhìn thấy Tô Lương Mạt chỉ gật gật đầu, trên mặt cũng không có bày ra vẻ thân mật.

“Mẹ, cô ấy là ai?”

Bé con trong ngực Triệu Kiều hỏi.

Triệu Kiều lơ đãng trả lời, “Oh, là dì.”

Trong mắt Vệ Tắc thoáng hiện lên chút phức tạp, “Triệu Kiều, em đưa con đến nhà bác trai trước đi, đồ để ở đây lát anh tính tiền.”

“Được.”

Vệ Tắc nhìn sang Tô Lương Mạt, “Em theo anh sang đây.”

Vệ Tắc cố ý muốn xem camera giám sát, Tô Lương Mạt thấp thỏm trong lòng cùng hấn ta đi đến trước quầy phục vụ, chỗ này là siêu thị nhỏ, cũng lắp đặt camera, hình ảnh trước cửa ra vào hiện lên trên máy tính, lúc Vệ Tắc nhìn thấy hình ảnh kia, lông mày đều nhíu lại, không chỉ có từng đoạn từng đoạn bị nhiễu sóng, hơn nữa căn bản cũng nhìn không ra.

“Haiz, siêu thị này của chúng tôi, trang thiết bị cũng không tệ, chỉ là nhân lực không đủ, tôi phải xem thử có người trộm đồ hay không.”

Vệ Tắc nặng nề đi ra siêu thị.

Tô Lương Mạt thanh toán xong đi ra ngoài, Vệ Tắc đi theo sau lưng cô, “Sao em lại ở chỗ này?”

“Tiền thuê phòng ở đây rẻ.”

Vệ Tắc nhìn về phía mấy tầng lầu vốn cũng không cao kia, “Em ở tầng mấy, anh tiễn em.”

Tô Lương Mạt không khỏi dừng chân, “Không cần.”

“Vẫn cứ để anh tiễn em đi.”

Mục đích của Vệ Tắc, Tô Lương Mạt không phải không rõ.

Cô hai tay mang theo túi hàng dừng bước lại, Vệ Tắc thiếu chút nữa đụng vào người Tô Lương Mạt, thấy cô không đi, Vệ Tắc bước tới bên cạnh cô, lại thấy vành mắt cô phỉm hồng, nơi sâu nhất trong đáy mắt dĩ nhiên đã kết năng ướm ý. Vệ Tắc sợ hãi kêu lên, chân tay có phần lóng ngóng, “Lương Mạt, em sao vậy?”

Tô Lương Mạt dịch chuyển bước chân, cùng Vệ Tắc mặt đối mặt, “Anh nói anh sợ em lại bị Chiêm Đông Kinh mê hoặc nữa phải không?”

Vệ Tắc khó khăn gật đầu.

Tô Lương Mạt kéo khóe miệng, cười đến khổ sở, “Vậy lúc trước khi em vẫn chưa bị anh ta mê hoặc, anh ở đâu? Lúc chúng ta ở trường đại học hẹn ước đẹp đẽ như vậy, Vệ Tắc, con của anh đã lớn như vậy rồi, lúc anh quay đầu nghĩ lại, có nghĩ tới những gì chúng ta từng có không? Em không biết giữa chúng ta, là anh buông tay em trước, hay là em bỏ tay của anh ra trước.”

Vệ Tắc như bị sét đánh, liền đứng thẳng đơ như vậy ở đó.

Chỉ có điều đáp án này đã quá rõ ràng.

Trong tim Vệ Tắc vốn dĩ có đau nhức, đoạn hôn nhân không có tình yêu với Triệu Kiều này, loại cục diện đâm lao đành phải theo lao này kéo dài đến bây giờ, Vệ Tắc chính là biết mình lỗi với Tô Lương Mạt, nên mới hy vọng cô dừng lầm đường lạc lối nữa.

Vệ Tắc khó chịu gần như không nói ra lời, “Lương Mạt.”

Nước mắt Tô Lương Mạt chảy ra, dần dần khó có thể khống chế, cô nhỏ giọng nức nở, “Vệ Tắc, sống thật tốt cuộc sống của anh đi, em có hạnh phúc mỹ mãn hay không, anh đã không giúp được gì nữa.”

Nói xong, liền mang theo đồ đi về phía trước.

Ánh mắt Vệ Tắc gắt gao dán chặt lên bóng lưng Tô Lương Mạt, cô đơn mà bất lực như vậy, trong lòng hần phát ra cảm giác vô lực, tầm mắt cũng trở nên mờ lung.

Tô Lương Mạt không có lau nước mắt, sau khi quay lưng lại, thì nặng nề thở ra một hơi, cô ngược mắt nhìn lên trên, khóe miệng câu dẫn ý cười hài hước, thật cũng không cảm thấy lời nói này có gì quá phận, Vệ Tắc là khó chịu, nhưng cuối cùng có thể tạm thời khiến hần không theo sát cô nữa.

Tô Lương Mạt gật gật đầu, nhìn cô thử xem, khả năng diễn xuất thì tốt, lại còn có thể gạt người, cũng đã biết cách nắm được điểm yếu của người khác, cô chẳng quan tâm mấy thứ này, Vệ Tắc đau nhức, vẫn tốt hơn so với đạn bắn lên người Chiêm Đông Kinh chứ.

Cô không phải là thánh mẫu, cũng đã không phải là người tốt nữa.

Vì lợi ích của người mình yêu mà suy tính, đây mới là điều quan trọng.

Cô xác nhận Vệ Tắc không có đi theo sau, lúc này mới vội vàng vàng về nhà.

Mở cửa đi vào, Chiêm Đông Kinh vừa vặn từ trong phòng đi ra.

Tô Lương Mạt đặt đồ ăn lên bàn, “May mà camera trong siêu thị không rõ, thật không ngờ sẽ đụng phải Vệ Tắc ở đây.”

Chiêm Đông Kinh ngắt một quả nho trong đĩa trái cây bỏ vào trong miệng, lơ đãng ném ra một câu, “Anh nói rồi tên cảnh sát này sớm muộn gì cũng làm hỏng việc, hôm nào bảo Tổng Các ra mặt xử lý hắn.”

Tô Lương Mạt không khỏi giật mình, “Anh nói thật hay đùa vậy?”

“Không phải em nghi ngờ Tổng Các là cảnh sát nằm vùng sao? Bảo hắn xử lý Vệ Tắc, một hòn đá hạ hai con chim.”

Cô chống hai tay lên mép bàn, “Em cảm thấy bây giờ còn chưa thích hợp có hành động lớn, Tổng Các với Hàn Tăng đều là người của anh, vào thời điểm mấu chốt này giết cảnh sát, có khác gì tự tìm đường chết?”

Chiêm Đông Kinh nhếch môi, “Anh chỉ là xem em có phản ứng thế nào.”

Tô Lương Mạt thấy anh càng lúc càng cười tợn, cầm lấy quả nho đi ném anh, “Cũng không nhìn thử xem, con của Vệ Tắc đã lớn như vậy rồi.”

Anh đưa tay kéo cô đến bên cạnh ôm vào trong ngực, “Lương Mạt, chúng ta cũng sinh một đứa đi?”

“Không sinh.”

“Vì sao không sinh?”

“Giống anh thì rất đáng ghét!”

Hai tay Chiêm Đông Kinh vây Tô Lương Mạt trước ngực, “Lương Mạt, em từng nghĩ đến chưa?”

“Cái gì?”

“Một khi anh dùng thân phận mới quang minh chính đại trở lại Ngự Châu, bao nhiêu ánh mắt sẽ nhìn chúng ta chòng chọc, anh không còn là Chiêm Đông Kinh, nhưng những kẻ muốn anh chết sẽ liều mạng chứng minh anh là Chiêm Đông Kinh, mà em, là người thân thuộc với anh nhất, tất nhiên sẽ thành đối tượng bọn chúng tranh giành, có sợ không?”

Tô Lương Mạt gồi đầu lên vai Chiêm Đông Kinh, “Không sợ, đến lúc đó anh đã không phải là Chiêm Đông Kinh, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa.”

Chiêm Đông Kinh hôn lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, cuộc sống an nhàn này lại trải qua thêm ba tháng, hôm nay, Tô Lương Mạt phải ra ngoài, lúc đi cũng đã chuẩn bị xong cơm trưa.

Cô đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn thử, Chiêm Đông Kinh còn đang ngủ, cô liền đóng cửa lại rồi rón ra rón rén rời đi.

Lái xe đi ra ngoài, sau khi Tô Lương Mạt làm xong việc ở bên ngoài thì đã tối, lúc đi ngang qua đèn xanh đèn đỏ đầu đường, cửa xe không khóa đột nhiên bị mở ra, vừa nhìn thấy người ngồi vào ghế lái phụ, Tô Lương Mạt lập tức nhấn hai đầu lông mày lên, “Hàn Tăng, anh làm gì vậy?”

Sắc mặt Hàn Tăng xanh mét, “Đừng nói nhảm, tôi muốn gặp Kinh thiếu.”

Tô Lương Mạt nhìn tín hiệu đèn, “Không phải là tôi không cho anh gặp...”

“Cô người phụ nữ này!” Hàn Tăng rút súng ra nhắm ngay trán Tô Lương Mạt, “Khoảng thời gian này chúng tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho Kinh thiếu, có quỷ mới biết ngài ấy có được an toàn hay không, hôm nay nếu không gặp được Kinh thiếu, tôi liền không khách khí với cô.”

“Anh muốn gặp thì gặp là được, cần gì như vậy?” Tô Lương Mạt phát động cơ lái xe về phía trước, “Đây chính là phố xá sầm uất, anh cầm súng đẩy lấy tôi như vậy không sợ tôi đưa tới cảnh sát?”

Hàn Tăng nghe vậy, tay cầm súng rơi xuống chống đỡ bên hông Tô Lương Mạt, “Đừng giở trò gian trá với tôi.”

“Tôi nào dám chứ.”

Hàn Tăng đưa tay kia lấy điện thoại di động ra, “Alo, Tổng Các, tôi bắt được cô ta rồi, bây giờ liền đến chỗ Kinh thiếu trú chân, cậu cũng mau tới đây đi, bọn tôi ở đường Ngũ Phong.”

Tô Lương Mạt không nói tiếng nào lái xe, Tống Các kỳ thật đang ở gần đó, rất nhanh liền ở đầu đường đón Hàn Tăng.

Tô Lương Mạt giống như bị áp giải trở về.

Đậu xe trong gara xong đi xuống, mới nhìn thấy Lý Tư với Thụy cũng tới.

Cô ở phía trước dẫn đường, đi lên tầng trên cùng, Tô Lương Mạt rút chìa khoá.

Hàn Tăng đoạt lấy một phát rồi mở cửa ra, “Kính thiếu!”

Cảnh tượng y hệt nhau, cũng từng phát sinh vào bốn tháng trước, Hàn Tăng đẩy cửa hai căn phòng, lại phát hiện ngay cả một bóng người cũng không có, hần nổi giận đùng đùng trở lại trước mặt Tô Lương Mạt, “Người đâu, Kính thiếu đâu?”

“Lúc tôi đi anh ấy vẫn còn ngủ ở trong phòng.”

Hàn Tăng níu lấy cánh tay Tô Lương Mạt kéo thẳng cô đến trước cửa phòng ngủ, “Tôi hỏi cô, người ở đâu?”

Bên trong, quả nhiên là trống không, chán mèn được xếp gọn gàng đặt ở giữa giường, Tô Lương Mạt bước nhanh vào trong, “Không thể nào.”

Hàn Tăng nổi trận lôi đình, xông tới lại muốn rút súng, “Đến nước này cô mẹ nó còn nói không thể nào, tôi thấy cô là đã hại Kính thiếu rồi, bốn tháng trở lại đây chỉ có cô ở cùng một chỗ với ngài ấy, cô người phụ nữ ác độc này!”

Tô Lương Mạt tìm một vòng, vẫn là không thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh đâu.

Tống Các coi như là tỉnh táo, “Có khi nào ra ngoài rồi không?”

“Anh ấy trước giờ chưa từng đi ra ngoài một mình,” Tô Lương Mạt dường như nhớ đến cái gì đó, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, đám Hàn Tăng cùng đi theo, cô mở cửa chính đi ra, lấy ra một chùm chìa khoá khác mở cửa căn hộ đối diện, lúc này mới phát hiện bên trong cũng không có người.

Hàn Tăng gấp đến độ xoay vòng, Tống Các bảo hần bình tĩnh lại.

Hàn Tăng vung tay lên, “Làm sao bình tĩnh được, ban đầu là cô ta nói Kính thiếu ở nơi an toàn, hôm nay bị tôi bắt được rồi, các người cũng nhìn thấy đấy, người đâu? Người ở đâu?”

Điện thoại Chiêm Đông Kinh thường dùng liên lạc với cô cũng đã tắt máy, Tô Lương Mạt trở lại trong phòng, cho dù hoảng hốt, nhưng vẫn ôm hy vọng, “Không thể nào xảy ra chuyện, tất cả cửa đều được khóa kỹ, chúng ta thử chờ xem, có khả năng anh ấy thật có việc đi ra ngoài rồi.”

Hàn Tăng cười lạnh một tiếng, “Tất cả cửa đều được khóa kỹ, là vì kẻ hại Kính thiếu có chìa khoá.”

Tống Các cũng đồng ý chờ thử xem sao, nhưng đến sáng ngày thứ hai, vẫn không thấy thân ảnh Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, Hàn Tăng ở trong phòng khách không ngừng đi tới đi lui, “Cô bây giờ còn có gì giải thích nữa?”

Tô Lương Mạt đưa hai tay che mặt, không nói lời nào.

Lý Tư trừng mắt, “Chân dài ở trên người Chiêm Đông Kinh, anh ta muốn đi đâu thì đi đó.”

“Tôi thì lại không tin loại chuyện ma quỷ này, người phụ nữ này có bao nhiêu nhẫn tâm không phải cô không biết,” Hàn Tăng nói lời, nơi cổ họng lại khê cuộn, “Kính thiếu tám phần...”

Tô Lương Mạt khó chịu nhắm mắt lại.

Tống Các cũng không khỏi nhìn về phía cô, “Tô tiểu thư, chuyện này chẳng lẽ cô thật sự một chút giải thích cũng không có?”

“Tôi nói rồi, buổi sáng lúc tôi ra khỏi cửa anh ấy vẫn còn ở đây, hơn nữa một chút báo trước cũng không có.”

Tổng Các đứng dậy, “Bây giờ quan trọng là mau chóng tìm được Kinh thiếu, ba ngày sau, nếu Kinh thiếu vẫn một chút tin tức cũng không có, Tô tiểu thư, chúng tôi sẽ lại đến.”

Thấy bọn họ đi rồi, Thụy ngồi vào bên cạnh Tô Lương Mạt, “Lương Mạt, tiếp theo cô định làm thế nào?”

“Tôi không đi đâu cả, ở đây chờ anh ấy trở lại.”

Thụy muốn nói lại thôi, hướng mắt về phía Lý Tư rồi trở về bên người Tô Lương Mạt, “Lương Mạt.”

“Còn có lời nào không thể nói với tôi?”

“Chiêm Đông Kinh đi không từ biệt như vậy, cô ở bên cạnh anh ta cùng vượt qua thời điểm khó khăn nhất, sau này, tôi là nói nếu anh ta có thể trở lại, có khi nào...”

Lý Tư cũng nghe ra ý tứ trong lời của Thụy, “Sẽ không đâu, lúc ở Thái Lan cô cũng có ở đó, nếu Chiêm Đông Kinh thực sự có thể bỏ rơi Lương Mạt, lúc trước anh ta cũng sẽ không liều chết tự thú với cảnh sát.”

Thụy nghĩ cũng phải, “Bỏ đi, xem như tôi lo lắng vô cớ vậy.”

Ba ngày sau, vẫn không có tin tức của Chiêm Đông Kinh.

Hàn Tăng dẫn người đến náo loạn một chuyến, còn nói đây là nơi an bài cho Chiêm Đông Kinh, đuổi Tô Lương Mạt ra ngoài.

Thụy với Lý Tư đều có chỗ ở, nhưng gần đây cũng đều trốn trong nhà, không dám xuất hiện quá lộ liễu trước mắt cảnh sát.

Tô Lương Mạt theo Thụy bọn họ ở chung với nhau, điện thoại di động là mở máy hai bốn tiếng đồng hồ, nhưng thủy chung không đợi được tin tức của Chiêm Đông Kinh.

Một tháng sau, gần như tất cả mọi người đều cho rằng Chiêm Đông Kinh đã bốc hơi biến mất khỏi thế gian rồi.

Thụy với Lý Tư từ bên ngoài trở về, thấy Tô Lương Mạt còn ngồi trong phòng khách, Thụy tiến lên ngồi bên cạnh cô, “Lương Mạt, trở về Ngu Nhạc Thành đi, cô như vậy không được, dù sao vẫn phải tìm chuyện gì đó làm mới được.”

“Chúng ta như vậy, một khi lộ diện ở Ngu Nhạc Thành, Mạc Thanh nhất định không hành chết chúng ta không được.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Thụy xòe mở hai tay, “Cứ chờ như vậy cũng vô ích, tiếp tục thêm nữa, Ngu Nhạc thành liền phải đóng cửa.”

Tô Lương Mạt đưa tay vuốt vuốt tóc trên trán, “Cô nói cũng đúng, hai ngày nữa, chúng ta trở về đi.”

Hôm nay Tô Lương Mạt đến Ngu Nhạc Thành, quản lý bên trong nói với cô có người vung một khoản lớn xuống bao hết cả Ngu Nhạc Thành, ước chừng một số tiền rất lớn, Tô Lương Mạt nhận lấy danh sách nhìn xem, “Khoản này, xem chừng lai lịch không nhỏ, hầu hạ thật tốt.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt cũng tò mò, rốt cuộc là nhân vật như thế nào, chờ đến chín giờ hơn, người đợi vẫn chưa đến, lại đợi được một nhóm cảnh sát.

Vệ Tắc dẫn đầu đi vào Ngu Nhạc Thành, Tô Lương Mạt tiến ra đón, “Có chuyện gì không?”

Vệ Tắc phân chia người khắp bốn phía, “Lương Mạt, thật ngại quá, đêm nay bọn anh có hành động ở đây.”

“Nơi này của em bị người ta bao trọn rồi.”

“Anh biết.” Vệ Tắc rõ ràng là nghe tin mà đến, Tô Lương Mạt phát giác thấy không ổn, “Vệ Tắc, tối nay là ai tới đây vậy?”

“Là một người nghe nói đã chết rồi.”

Trong lòng Tô Lương Mạt đột nhiên kinh hãi, Vệ Tắc rất nhanh mang người tới trấn trước cửa.

Lúc này lòng cô bất ổn vô cùng, cùng Thụy với Lý Tư đứng trong đại sảnh Ngu Nhạc Thành, cho đến khi nghe thấy trước cửa truyền tới động tĩnh, “Đến rồi.”

Tô Lương Mạt gần như lập tức nhấc chân bước tới cửa.

Chỉ thấy một hàng xe màu đen hào nhoáng vây quanh bồn phun nước, đèn neon hắt lên trên thân xe phản chiếu ra ánh sáng làm người ta choáng váng cực hạn, xe tự động dừng trước cửa Ngu Nhạc Thành, lúc này đã là mùa đông, phía sau là hệ thống sưởi bên trong đại sảnh, bên ngoài là tầng tầng lớp lớp hàn ý rét lạnh, Tô Lương Mạt nhìn tài xế xuống xe, đi tới phía sau mỗi chiếc xe rồi mở cửa ra.

Mấy người đàn ông khí thế hiên ngang gần như đồng thời đi ra, Tô Lương Mạt nhìn lướt qua, nhưng mà ánh mắt cô lại cứ sắc bén như vậy, chỉ nhìn thấy thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi mà cao ngất vượt trội ở giữa kia.

Anh, không phải là Chiêm Đông Kinh thì là ai?

Áo khoác nỉ màu đen trên người dài xuống đầu gối, còn có một cái bao tay da màu đen, trên cổ áo lông hiện ra gương mặt đỏ càng thêm phần tuần láng phi phàm, anh cùng người bên cạnh vừa nói vừa cười đang định đi vào trong Ngu Nhạc Thành, Tô Lương Mạt dõi mắt bốn phía, trừ anh ra, không có một ai là người cô quen biết.

Khí chất thanh tao như vậy, phong độ phi phàm, từ trong đám người đi tới, lại như một vương tử lọt xác quang hoa.

Chiêm Đông Kinh mơ hồ nhếch miệng, đang nói tới cái gì đó, ngược đầu lên, ý cười từ từ lan tràn, ánh mắt của anh quét về phía Tô Lương Mạt rồi rời đi, cái nhìn này, thật sự xa lạ vô cùng.

142. Chương 147: Anh Ta Không Phải Là Chiêm Đông Kinh!

Chương 147: Anh ta không phải là Chiêm Đông Kinh!

Tô Lương Mạt bình tĩnh đứng ở đó.

Vệ Tắc không khỏi liếc nhìn cô, đôi con ngươi của cô thất thần, tiêu cự trong mắt thủy chung định dạng trên người người đàn ông đang từ trong đám người đi tới kia.

Vệ Tắc dẫn theo người tiến lên, ngăn trước cửa, trong tay lấy ra một tờ văn kiện, “Chiêm Đông Kinh, anh đã bị bắt.”

Người đàn ông vươn bàn tay đeo cái bao tay màu đen ra, nhận lấy tờ văn kiện kia rồi quét mắt qua một cái, khóe miệng lạnh bạc của anh không khỏi nhếch lên, lộ ra ý cười châm chọc, “Bắt tôi, dựa vào cái gì?”

“Chiêm Đông Kinh, anh bị tình nghi có liên quan đến nhiều vụ án ma túy với vũ khí, cùng với lúc ở đồn cảnh sát Thái Lan đã giết ba người, bây giờ mời anh theo chúng tôi trở đồn cảnh sát.”

Vệ Tắc vừa dứt lời, người đàn ông bên cạnh Chiêm Đông Kinh thể nhưng lại bật cười, “Chiêm Đông Kinh?” Hắn ta làm động tác nhìn quanh bốn phía, “Chiêm Đông Kinh ở đâu, ai là Chiêm Đông Kinh?”

Vệ Tắc căn bản không rảnh mà quan tâm, hướng thuộc hạ phân phó, “Bắt về.”

“Đợi chút,” Mồm miệng cũng không phải người sắp sửa bị bắt, người đàn ông ngăn cản vừa nãy tiến lên, kiêu căng hất cằm, một vẻ mặt hoàn toàn không đem Vệ Tắc để vào mắt, “Biết tôi là ai không?”

“Cảnh sát phá án, trước giờ không xem thân phận đối phương là gì.”

Người đàn ông trào phúng gật đầu, “OK, tập đoàn Chính Nam đã từng nghe qua chưa?”

Vệ Tắc tầm mắt chống lại hắn.

Người đàn ông chỉ chỉ chóp mũi mình, “Tôi, chính là người kế nghiệp tiếp theo của tập đoàn Chính Nam, giám đốc điều hành hiện tại là cha tôi, còn nữa, chồng của chị ruột tôi đang làm việc ở bộ, một tiểu cảnh sát như cậu ở đây lên mặt cái gì chứ, đã nói ở đây không có Chiêm Đông Kinh, cậu cũng đừng đổ oan người tốt.” Nói xong, người đàn ông xoay người lại chỉ chỉ lên mặt mấy người đồng bạn kia, Tô Lương Mạt phóng mắt nhìn đi, vừa nhìn liền biết thân phận tôn quý, đặc tội không được, “Biết bọn họ là ai không? Chớ không không cản đường, tránh ra cho tôi!”

Bốn chữ cuối cùng, rõ ràng thiếu kiên nhẫn mà ngạo mạn, nơi đáy mắt đều là âm lệ.

Mấy vị công tử như thế này ngày thường đều chưa từng xuất hiện ở Ngu Nhạc Thành của Tô Lương Mạt, nhưng tập đoàn Chính Nam cô lại từng nghe qua, chắc hẳn những người ở bên cạnh Chiêm Đông Kinh kia lai lịch càng không nhỏ.

Người đàn ông thấy Vệ Tắc vẫn ngăn bên cạnh như cũ, “Chúng tôi có thể vào được chưa?”

Tô Lương Mạt ở khoảng cách gần nghe thấy anh mở miệng, bộ dáng này, vóc người này cùng thanh âm này, nếu nói anh không phải là Chiêm Đông Kinh, quỷ mới tin.

Cảnh sát chờ đợi ngày này không biết đã bao nhiêu năm, Vệ Tắc đứng bất động trước cửa, “Đưa về!”

Người đàn ông nói chuyện lúc này sắp lên trước, một tay rút điện thoại ra, “Có cần tôi gọi điện cho cấp trên của cậu không? Có một số việc các người vẫn là tra xét rõ ràng rồi đến tính toán thì tốt hơn, chúng tôi vẫn ở Ngự Châu, cũng không đi đâu cả, xin đợi đại giá bất cứ lúc nào.”

Nói xong, hướng tay về phía trước ngực Vệ Tắc, liền cứng rắn đẩy Vệ Tắc sang bên.

Hắn ta đi bước lên một bậc thang trước, quay đầu lại hướng người đàn ông kia nói, “Tô tiên sinh, xin mời.”

Hai chân Tô Lương Mạt như là bị người ta đóng đinh, Tô tiên sinh?

Mấy người phía sau người đàn ông vừa nói vừa cười đến gần, luận tướng mạo mỗi người một vẻ, đứng cùng một hướng, khí phách khiếp người liền tản ra.

Tô tiên sinh sải một bước dài lên trên, đám người lớn như vậy, lúc anh đi ngang qua bên người Tô Lương Mạt, thấy hai mắt cô chỉ móc thẳng dán chặt lên người mình, cũng liền đem chú ý hướng lên trên mặt cô, Tô Lương Mạt khó tin được, lại thử mở miệng, “Chiêm Đông Kinh?”

Người đàn ông nhăn đầu lông mày lên, thông thả ung dung cởi bao tay ra.

Tô Lương Mạt vô thức nhìn về phía ngón tay của anh, cũng không nhìn thấy chỉ sáo màu đen kia.

Còn chưa hoàn hồn, người đàn ông thế nhưng lại dùng bao tay ở trong tay nắm lấy cằm cô nâng lên, “Cô cũng là người của Ngu Nhạc Thành?”

Thụỵ với Lý Tư đều nghe nói chạy đến nơi, “Chiêm Đông Kinh?”

Khóe mắt người đàn ông lướt qua chút thiếu kiên nhẫn, cái bao tay quấn lấy cằm Tô Lương Mạt cũng không thu hồi lại, “Lát nữa, cô vào đây bồi tôi.”

Vệ Tắc tiến lên, đẩy mạnh một cái hất tay người đàn ông ra.

Tô tiên sinh cầm cái bao tay kia gõ gõ lên lòng bàn tay mấy cái, hờ hững cùng xa cách trong mắt cũng không bởi vì cái nhìn lần này của Tô Lương Mạt mà tản đi chút nào, hộ vệ sau lưng đồng loạt xông lên, thậm chí đều đẩy hết cảnh sát ra, Tô tiên sinh dẫn đầu, người phía sau đi theo, cứ như vậy tầng tầng lớp lớp đi vào trong Ngu Nhạc Thành.

Vệ Tắc nhìn qua thân ảnh đám người kia, không khỏi cười lạnh một tiếng, đồng nghiệp bên cạnh lên tiếng, “Đó rõ ràng là Chiêm Đông Kinh, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?”

Thụy nắm lấy cánh tay Tô Lương Mạt, “Lương Mạt? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Cô che dấu thần sắc, “Tôi không biết.”

Hết thấy mọi thứ đều đến quá đột ngột, người đàn ông này tên là Chiêm Đông Kinh, cô làm sao có thể nhận lầm được?

Vệ Tắc bên này tất nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, mắt thấy chỉ còn thiếu chút nữa, chỉ đợi bắt được Chiêm Đông Kinh lại rồi phán quyết, làm sao có thể còn để cho anh sống sót?

Đây quả thực là một chuyện hoang đường đến cực điểm!

Vệ Tắc vài bước đi đến trước mặt Tô Lương Mạt, đưa hai tay nắm đầu vai cô, “Lương Mạt, em là người quen thuộc hẳn nhất, em nói anh biết, hẳn có phải là Chiêm Đông Kinh hay không?”

Tô Lương Mạt vô lực ngược mắt lên, “Vừa rồi như vậy, anh cũng đều nhìn thấy rồi, anh cảm thấy anh ta quen biết em sao?”

“Không thể nào,” Vệ Tắc cũng là từ sau lần trước gặp Tô Lương Mạt, mới biết được mọi chuyện, “lúc đi Thái Lan, nghe nói hẳn là đặc biệt vì em, Lương Mạt, em nhìn gương mặt đó xem, là hai người còn đang có kế hoạch gì? Anh cho em biết, vô dụng thôi, muốn đem một người sống nói thành người chết, nói dễ vậy sao?”

Tô Lương Mạt một phát đẩy tay Vệ Tắc ra, lạnh lùng nhìn hẳn ta một cái, rồi cũng không quay đầu lại đi vào.

Người bên cạnh Vệ Tắc tiến lên, “Đại ca, làm sao bây giờ?”

“Tra!”

Cả tòa Ngụ Nhạc Thành đều đã bị bao trọn, bọn họ chọn tất nhiên cũng là phòng bao tốt nhất.

Tô Lương Mạt đi vào khu nghỉ ngơi, chỉ một lát, thấy có nhân viên phục vụ đi đến, “Tô tỷ.”

“Sao vậy?” Thụy bên cạnh ngẩng đầu lên hỏi, Tô Lương Mạt thì cúi thấp đầu không hề có tinh thần ngồi đó.

“Đám khách nhân hôm nay gọi không ít chị em đến, nhưng vị Tô tiên sinh kia chỉ rõ bảo Tô tỷ đến đó bởi anh ta.”

“Hừ, lại có hứng rồi có phải không,” Thụy tức đến đứng bật dậy, “Tô tiên sinh? Lương Mạt, cô xem hẳn ngay cả họ cũng lấy theo cô rồi, lại nói không biết cô, đây cũng là cái loại đàn ông cực phẩm gì vậy chứ?”

Tô Lương Mạt chống hai tay bên người, “Thụy, vừa rồi cô cũng có ở đây, cô nhìn thấy ánh mắt của anh ta không?”

Thụy khê hé miệng, nhưng không biết phải nói như thế nào.

Ai sẽ nhìn không ra? Nếu như không phải diễn viên có khả năng diễn xuất siêu phàm, Thụy thật sự rất khó tưởng tượng, hai người đã từng yêu thương nhau đứng chung một chỗ, hoặc chính là người đàn ông cầu huyết này mất trí nhớ, hoặc chính là biến thành một người khác, nếu không sẽ không thể nào bình tĩnh đến một chút gợn sóng cũng không có đối mặt nhau như vậy.

Lúc đó Thụy ở bên cạnh Tô Lương Mạt, cho nên thấy rõ ràng, trong mắt Chiêm Đông Kinh, quả thực là hoàn toàn xem Tô Lương Mạt thành người xa lạ không quen biết.

Nhân viên phục vụ lặp lại một câu, “Tô tỷ, bây giờ làm sao đây?”

Tô Lương Mạt hoàn hồn, “Đi thôi, sang đó.”

Vệ Tắc dẫn theo người cũng từ cửa hướng về phía phòng bao mà đi, lúc Tô Lương Mạt tới trước cửa, vừa vặn Vệ Tắc cũng đến, cô dẫn đầu kéo mở cửa phòng, một cỗ mùi thuốc lá tập kích mà đến, nhưng không có gay nồng giống như cô tưởng, ngược lại có loại mùi vị bạc hà mát lạnh, rất dễ ngửi.

Mấy người đàn ông ngồi bên trong thấy cửa mở ra, lần lượt ngẩng đầu, Tô Lương Mạt đi vào, vị Tô tiên sinh kia hướng phía cô ngoắc ngoắc tay.

Chờ Tô Lương Mạt đến bên cạnh mình rồi, Tô tiên sinh khẽ hất cằm lên nhìn cô, “Nghe nói Nhu Nhạc Thành này là của cô?”

“Vâng.”

”Một cô gái, sao lại muốn mở Nhu Nhạc thành?”

Ánh mắt Tô Lương Mạt trước sau vẫn rơi trên khuôn mặt người đàn ông, muốn tìm dù chỉ là một chút dấu vết đã từng quen thuộc, “Bởi vì, những ngành nghề khác đều không thích hợp với tôi.”

“Ha ha,” Bên cạnh có tiếng cười truyền đến, là công tử của tập đoàn Chính Nam kia, hắc ôm mỹ nữ trong ngực, “như vậy đi, cô đi theo Tô tiên sinh, bảo đảm sau này ngành nghề gì cũng có thể thích hợp với cô.”

Đám Vệ Tắc tiến vào, người bên trong đang chơi, cũng không có ai đem đám bọn họ để vào mắt.

Tô tiên sinh chỉ chỉ ly rượu trước mặt, người đẹp bên cạnh nghiêng người tiến đến, giúp anh rót đầy ly, đột nhiên anh ngồi dậy lại kéo Tô Lương Mạt đến bên cạnh, cầm lấy ly rượu rồi đưa cho cô, “Uống.”

Tô Lương Mạt cũng coi như sáng khoái, đưa tay nhận lấy rồi một hơi cạn sạch.

Rượu vẫn còn ở trong miệng cũng chưa có nuốt xuống, người đàn ông nghiêng thân qua, có chút hứng thú nhìn chằm chằm gò má Tô Lương Mạt, “Đi theo tôi đi, sau này cô muốn có cuộc sống như thế nào tôi đều có thể cho cô, đeo vàng đội bạc tùy ý cô, còn có thể có người tốt như tôi đây giúp cô làm chỗ dựa.”

Tô Lương Mạt thiếu chút nữa bị sặc, cô khó khăn nuốt rượu trong miệng xuống, khó mà tin được nhìn chằm chằm người trước mặt, một mối lửa thực sự không nén được, “Chiêm Đông Kinh, anh rốt cuộc giở cái trò quỷ gì? Thật sự không biết tôi là ai sao? Tô tiên sinh? Hừ, cho dù anh hóa thành tro tôi cũng nhận ra anh.”

“Chiêm Đông Kinh?”

Tô tiên sinh nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía đồng bạn, “Hắn ta cũng là người Ngự Châu?”

“Chiêm Đông Kinh chính là Hắc lão Đại của Ngự Châu, cậu mới đến, đương nhiên không biết rồi.”

Tô tiên sinh không khỏi nhú mày, “Chuyện làm ăn của tôi, cùng với hắc đạo không vẽ ra được một dấu nối nào, tôi bảo cô đi theo tôi, là vì tôi để ý cô, hiểu không?”

Vệ Tắc đứng bên cạnh, lạnh lùng liếc nhìn một màn kia, hắc chính là muốn xem xem Chiêm Đông Kinh làm thế nào tiếp tục đeo tấm mặt nạ này.

Tô Lương Mạt nghe những lời nói xa cách này, dường như đã qua mấy kiếp, ngọn đèn sáng chói trong phòng làm nổi bật gương mặt xa lạ, “Anh thật không phải Chiêm Đông Kinh?”

Người đàn ông khẽ kéo khóe môi, “Tôi nhìn ra rồi, quan hệ của cô với hắn ta không tầm thường, như vậy đi, tôi là Chiêm Đông Kinh.”

Hai mắt Vệ Tắc sáng lên, cơ hồ muốn tiến lên ngay lập tức.

Lại thấy người đàn ông xòe bàn tay ra trượt về phía gò má Tô Lương Mạt, đầu ngón tay mập mờ vờ vờ vành tai của cô, “Cô cứ xem tôi như là hắn, theo tôi một đêm, thế nào?”

Hỏa khí trong lòng Vệ Tắc phũ phất bốc lên, Tô Lương Mạt trước một bước hất tay Tô tiên sinh ra, “Xin anh tự trọng.”

“Đừng a,” Ý cười nơi khóe miệng Tô tiên sinh càng lúc càng đậm, “ánh mắt vừa rồi của cô nói cho tôi biết, giữa cô với hắn ta nhất định là đã từng triền miên dây dưa không tầm thường, nếu tình cảm thâm thiết như vậy, cô đem chuyện đã làm cùng hắn hỏi tường lại một lần cùng tôi, nói không chừng, cô có thể xem tôi như là hắn, tôi cũng có thể dưới yêu cầu của cô sắm vai nhân vật này thật đạt.”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi dưới, Vệ Tắc rốt cuộc không nghe nổi nữa, lạnh mặt tiến lên, “Kiểm tra thường lệ, đưa chứng minh thư ra.”

“Này, cậu có chủ tâm chọc người khác có phải không?”

Đồng bạn của Tô tiên sinh nguyên một đám trên mặt đều bày ra khó chịu, người đàn ông thể nhưng lại không tức giận, anh đưa tay rút ví da ra, lấy một tấm chứng minh thư đưa cho Vệ Tắc.

Tô Lương Mạt liếc nhìn, nhìn thấy phía trên là cái tên mới tinh, một thân phận hoàn toàn mới.

Vệ Tắc nhận lấy rồi đưa mắt nhìn, giao chứng minh thư cho người bên cạnh, người kia lập tức đi ra ngoài.

Tô tiên sinh bày ra tư thế nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, mấy người còn lại thấy anh không tức giận, cũng bắt đầu tự chơi phần mình.

Tô Lương Mạt động dậy hai chân, đứng dậy định đi, người đàn ông đưa tay một phát đè chân của cô lại, “Có cần suy nghĩ lại không?”

“Không cần,” Tô Lương Mạt đẩy tay anh ra, “cho dù không có chỗ dựa, tôi ở Ngự Châu cũng có thể đứng vững gót chân.”

“Phải không,” Tô tiên sinh sắp lại gần cô chút ít, “ở trước mặt tôi dám nói chuyện với tôi như vậy, cô không sợ sau này tôi khiến Ngu Nhạc Thành của cô không làm ăn được nữa?”

“Anh có ý gì?”

“Khiến tôi liếc một cái liền vừa ý, cô lại là người đầu tiên, cho nên tôi là nhất định muốn cô.”

Vệ Tắc đi tới kéo cánh tay Tô Lương Mạt, “Em ra ngoài trước đi!”

“Này, cảnh sát cũng chơi trò cướp người có phải không?” Một người trong đó nói.

Tô Lương Mạt rủ mi mắt xuống cùng đối diện với người đàn ông, “Chiêm Đông Kinh đã chặt đứt một đốt ngón út, đây là chuyện mọi người đều biết, nếu Tô tiên sinh đã nói anh không phải Chiêm Đông Kinh, tôi có thể xem thử tay của anh không?”

Người đàn ông nâng một cánh tay lên, dường như cũng không nhìn thấy gì khác thường, Vệ Tắc tiến sát lại nhìn, phát hiện chỗ đốt ngón út bên tay trái của người đàn ông có một hình xăm, “Chắc chắn đúng, ngón tay út của Chiêm Đông Kinh đã bị chặt đứt, hấn chính là dùng hình xăm này che dấu vết lại.”

Tô tiên sinh thu tay lại, “Vị cảnh sát này, nói chuyện cần phải có bằng chứng.”

Tô Lương Mạt khẽ run giọng, “Còn không thừa nhận phải không? Chiêm Đông Kinh, nếu như anh không muốn tiếp tục với tôi, sợ tôi kéo chân anh, anh có thể nói rõ ràng với tôi, tôi sẽ không bám lấy anh nữa, giữa chúng ta là sớm nên kết thúc, anh không cần phải làm ra bộ dáng không quen biết tôi, anh muốn xem tôi thành người xa lạ đúng không, được...”

Tô Lương Mạt loạng choạng, là bị người đàn ông trực tiếp tóm thẳng lên trên đùi, lúc Vệ Tắc kịp phản ứng chỉ thấy người đàn ông chôn mặt xuống.

Tô Lương Mạt vùng vẫy chống cự, cô gái bên cạnh cũng bị sốc thẳng đến ngất cả người, Vệ Tắc vài ba bước tiến lên trước đẩy người đàn ông ra, tay của Tô tiên sinh vẫn còn bóp chặt eo cô, “Nụ hôn này, có quen thuộc không? Cô không cần trừng lớn hai mắt như vậy nhìn tôi, nói cho cùng, cô cũng chỉ là người trong Ngu Nhạc Thành, so với mấy cô em bồi rượu trong này cũng không có chỗ nào cao quý hơn. Tôi muốn cô, cô ngoan ngoãn theo tôi là được, cô cũng đừng nói với tôi cô vẫn còn là xử nữ, một thằng đàn ông là ngủ, hai thằng đàn ông cũng là ngủ, thế nào, ở đây bày ra dáng vẻ thanh cao với tôi, có tác dụng không?”

Tô Lương Mạt tức đến hai cánh môi đều run rẩy, vùng vẫy muốn đứng dậy, người đàn ông lại dùng sức ôm chặt cô, đem cô giam cầm vào trong ngực không thể động dậy.

Vệ Tắc tiến lên lôi kéo, bị mấy tên hộ vệ đi theo Tô tiên sinh đẩy ra, cách một lớp tường người, thanh âm của người đàn ông lại truyền tới, “Các người đều thấy rồi đấy, là cô ta kiên trì nói tôi là đàn ông của cô ta, đây cũng là cô ta yêu thương nhớ nhung tôi, tôi cũng được coi là người kén chọn, nhưng đối với mặt hàng tốt, tôi chưa bao giờ cự tuyệt.”

Tô Lương Mạt vùng tay lên, người đàn ông một phát bắt vừa đúng cổ tay cô, cũng đẩy cô xuống, “Người dám đánh tôi còn chưa có xuất hiện, cũng không áng chừng xem bản thân mình có bao nhiêu can lực.”

Cửa phòng bao lần nữa bị đẩy ra, người cầm chứng minh thư đi ra ngoài lúc này trở lại bên cạnh Vệ Tắc, “Đại ca, là thật.”

Vệ Tắc cứng nhắc cầm lấy giấy tờ chứng nhận, “Cậu nói cái gì?”

“Tra qua rồi, chứng minh thư này là thật.”

Vệ Tắc vẫn là không tin, hần cúi người đỡ Tô Lương Mạt đứng dậy.

Cô ngã ngồi dưới đất, ngay ở bên chân người đàn ông, Tô Lương Mạt đẩy Vệ Tắc ra, tự mình chống lên bàn trà khó khăn đứng dậy.

“Lương Mạt, không sao chứ?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, cũng thu hồi tầm mắt rơi vào gương mặt Tô tiên sinh, giọng điệu cô lấp lửng, cả người phảng phất cũng lung lay sắp ngã, “Vệ Tắc, anh ta không phải là Chiêm Đông Kinh, không phải đâu.”

“Lương Mạt, hần đây chỉ là diễn một vở kịch.”

Tô Lương Mạt thê nhưng lại khăng khăng, vành mắt cô phiếm hồng, tự giấu nhìn về phía Vệ Tắc, “Đôi mắt của một người vốn không không gạt người khác được, trong mắt anh ta không có em, em không biết anh ta.”

Vệ Tắc tiến lên, đưa tay hướng lên đầu vai Tô Lương Mạt.

Tô tiên sinh nhìn chằm chằm một màn này, trong đôi mắt sắc bén lướt qua một tia tàn độc ‘hần không thể chém người’, Tô Lương Mạt là nhìn thấy rồi, cô cố nhịn, tâm tình bị thương chuẩn bị sẵn lại lần nữa xuất hiện trên gương mặt.

“Lương Mạt, chuyện này em đừng quản, đi ra ngoài đi.”

Tô Lương Mạt gật đầu định đi.

Tô tiên sinh bổ sung thêm một câu, “Này, cô tên Lương Mạt, vậy họ là gì?”

“Liên quan gì đến anh?” Tô Lương Mạt tức giận trả lời.

Người đàn ông vòng hai tay trước ngực, trong mắt thoáng hiện lên hứng thú, “Cô không phải họ Tô chứ?”

Tô Lương Mạt lạnh mặt đi ra ngoài, nghe thấy thanh âm của người đàn ông vang lên từ phía sau, “Đề nghị của tôi, cô suy nghĩ cho kỹ đi.”

Cô ra khỏi phòng bao, thuận tay đóng sầm cửa lại.

Lúc đám Vệ Tắc đi ra, thấy Tô Lương Mạt ở trong khu nghỉ ngơi, Vệ Tắc bảo thủ hạ rồi đi trước.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt Vệ Tắc vô thần, “Thế nào, không có cách nào chứng minh được?”

“Ngự Châu cũng không phải là nơi hần có thể một tay che trời, ai cũng biết hần chính là Chiêm Đông Kinh.”

“Vệ Tắc, anh ta không phải.”

Vệ Tắc thấy hai mắt Tô Lương Mạt đỏ lên, rốt cuộc vẫn là không đành lòng, “Lương Mạt, mặc kệ hần có phải Chiêm Đông Kinh hay không, em đều không thể trêu vào.”

“Anh nói đúng.”

Tô Lương Mạt đứng dậy, thấy trong đại sảnh chỉ có một mình Vệ Tắc, “Vệ Tắc, những lời này em cũng muốn tặng cho anh.”

“Lời gì?”

“Mặc kệ anh ta có phải Chiêm Đông Kinh hay không, anh đều không thể trêu vào,” Tô Lương Mạt đem lời Vệ Tắc nói trả lại cho hần không sót một chữ, “anh có Triệu Kiều, có con, rất nhiều chuyện dính dấp quá sâu, anh đừng quản nữa.”

“Lương Mạt, anh là cảnh sát.”

Tô Lương Mạt im lặng thở dài, không nói lời nào nữa ngồi trở lại ghế sofa.

Vệ Tắc dẫn theo người rời đi, xem bộ dáng kia cũng biết không thu hoạch được gì.

Bởi vì đã được bao trọn, vẫn phải chờ đến khi khách rời đi rồi mới có thể về, Tô Lương Mạt vào phòng nghỉ ngơi trước, cho đến khi Lý Tư đến gõ cửa.

“Vào đi.”

Lý Tư đẩy cửa đi vào, “Lương Mạt, những người kia chuẩn bị đi rồi.”

Tô Lương Mạt chuyển kênh tivi, “Đi thì đi đi, dọn dẹp một chút rồi chúng ta cũng về thôi.”

“Nhưng mà Chiêm Đông...” Lý Tư nhớ đến cái gì đó, thay đổi xưng hô, “Tô tiên sinh kia nhất quyết muốn gặp chị.”

Cô điều chỉnh âm lượng tivi thật lớn, “Cứ nói chị đã về rồi, hôm khác đi.”

Lý Tư thấy tâm tình cô không tốt, chỉ đành phải gật gật đầu, “Được rồi.”

Tô Lương Mạt lại ở trong phòng nghỉ thêm nửa tiếng.

Lý Tư lại lần nữa gõ cửa đi vào, “Lương Mạt, nhóm đại gia này cuối cùng cũng tiến về rồi, chị cũng mau về đi thôi.”

“Được.”

Tô Lương Mạt cầm lấy túi xách đứng dậy, lúc đi ngang qua trước mặt Lý Tư, cô nhìn gương mặt giống hệt Lý Đan như khuôn đúc này, trong lòng khó tránh khỏi xúc động, “Lý Tư, gần đây trong lòng có dễ chịu hơn chút nào không?”

“Chị yên tâm, em đã nghĩ thông suốt rồi, có câu nói rất đúng, con người càng sống tốt, mới là tôn trọng lớn nhất đối với cuộc sống, người chết đi rồi, sẽ càng trân trọng loại tôn trọng này, cho nên tất nhiên sẽ hy vọng chúng ta sẽ hạnh phúc hơn nữa mà sống.”

Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ lại lời của Lý Tư, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn nhiều, “Đúng, em nói không sai.”

Cô đi ra khỏi Ngu Nhạc Thành, lại vào gara lấy xe.

Sau khi xe lái đi, một chiếc xe Nissan màu đen không nhanh không chậm bám theo, người đàn ông trên ghế lái phụ nhìn ra Vệ Tắc ở phía sau, “Theo dõi cô ấy có hữu dụng không?”

“Chiêm Đông Kinh nhất định sẽ lại nghĩ cách tìm cô ấy, đổi thân phận? Hừ, các cậu tin sao?”

“Lời này không sai, thật ra chúng tôi cũng biết hẳn chính là Chiêm Đông Kinh, nhưng mọi việc đều cần chứng cứ không phải sao?”

“Chúng ta bây giờ chính là đang tìm chứng cứ.”

Tô Lương Mạt lái xe, vốn là muốn ở lại Ngu Nhạc Thành, nghĩ lại thấy trong lòng thực tại buồn bực khó chịu, liền tính đi ra ngoài lái quanh một vòng.

Cô dường như cũng không có chú ý tới chiếc xe đi theo phía sau, lái xe đi một đoạn đường khá dài, đột nhiên không biết từ đâu nhảy ra mấy chiếc xe màu đen, nhưng mỗi chiếc xe gần như đều dán chặt lấy thân xe của cô, cô hoàn toàn không thể kiểm soát được tốc độ xe của mình.

“Đại ca, anh xem!”

Vệ Tắc bật dậy, “Bám theo.”

“Vâng.”

Xe Tô Lương Mạt rất nhanh bị buộc dừng lại, cô nhìn quanh bốn phía, thấy chiếc xe bên cạnh hạ cửa kính xuống, lộ ra gương mặt tuần tú không có khuyết điểm của Tô tiên sinh.

Trên cửa xe truyền đến tiếng gõ gõ, Tô Lương Mạt kéo cửa sổ ra, một người đàn ông cúi người xuống, “Tô tiên sinh muốn mời cô sang đó.”

Vừa dứt lời, đối phương đã kéo mở cửa xe của Tô Lương Mạt.

“Tôi không quen biết anh ta, không có gì phải gặp cả.”

“Thật sự không quen biết?”

Người đàn ông đã xuống xe, lúc đi đến bên người Tô Lương Mạt, cánh tay chống lên trên mui xe, “Vừa rồi ở Ngu Nhạc Thành, không phải một mực khẳng định là tôi bội tình bạc nghĩa sao?”

“Xin lỗi,” Tô Lương Mạt cố nén khẩu khí, “tôi đã nhận lầm người.”

“Như vậy là xong rồi?”

“Anh còn muốn thế nào nữa?”

“Đi ra.”

“Tô tiên sinh, xin lỗi, tôi đã nhún nhường hết mức rồi.”

Người đàn ông nín lấy cánh tay cô một cái rồi cô ra khỏi ghế lái, Tô Lương Mạt đưa tay kia kéo lấy cửa xe, “Anh làm gì vậy!”

“Cái này, giống như cướp người.”

Vệ Tắc đập xuống ghế ngồi, “Đuổi theo.”

Tô tiên sinh cứng rắn lôi kéo Tô Lương Mạt đi tới trước xe của mình, lại một tay nhét cô vào trong ghế lái phụ, anh nghiêng đầu nhìn đến chiếc xe đang lái về phía trước, người đàn ông một lần nữa ngồi vào ghế lái rồi tự mình lái xe, lúc đóng cửa xe lại phát động động cơ, không khỏi nhìn về phía kính chiếu hậu, “Giống như anh có thù với hần vậy.”

“Anh vẫn luôn có thù với anh ấy.”

“Anh cướp phụ nữ của hần à?”

(Chipchip: Tới đoạn này chỉ muốn cười rớt răng, hai anh chị đóng phim cũng nhập vai quá đi :v)

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Vệ Tắc thấy thế, ra hiệu tài xế tăng tốc.

“Này, như vậy có phải quá lộ liễu không?”

“Còn quản lộ liễu cái gì, cứu người quan trọng hơn!”

Tô tiên sinh thu hồi tầm mắt rồi hướng lên trên mặt Tô Lương Mạt, “Tình cảm của cô với Chiêm Đông Kinh rất thâm thiết?”

“Không liên quan đến anh.”

Người đàn ông nhìn chiếc xe theo sát phía sau, đánh tay lái một cái, lớp xe hơi khấn cấp vọt lên nảy ra ngoài, liếc mắt thấy xe của đám Vệ Tắc bị bỏ lại đằng xa, Tô Lương Mạt đưa tay nắm chặt tay vịn.

Tô tiên sinh chống một tay ra ngoài cửa sổ, một bộ dáng giương giương tự đắc, “Tô tiểu thư, thật là trùng hợp, chúng ta đều họ Tô.”

Trên mặt Tô Lương Mạt nhìn không ra chút thần sắc nào, người đàn ông đảo mắt, thò tay phải ra cầm lấy tay cô nắm bóp trong lòng bàn tay.

Xe của Vệ Tắc lại lần nữa bám sát lên trước, Tô Lương Mạt hất tay người đàn ông ra.

Tô tiên sinh nhún vai, “Vừa rồi ở Ngu Nhạc Thành, là ai năm lần bảy lượt nói tôi là người của cô, bây giờ hay thật, phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, quay đầu, kẻ sát người tới mở miệng, “Vây rốt cuộc là anh muốn em nói quen biết anh, hay là không quen biết đây?”

143. Chương 148: Nghiệm Thân Trước Mặt Mọi Người

Chương 148: Nghiệm thân trước mặt mọi người

Tô tiên sinh giảm chậm tốc độ, rặng rờ trong mắt bắt đầu phát sáng, “Vây rốt cuộc anh là nên quen biết, hay là không nên quen biết em?”

Tô Lương Mạt cong khóe mắt lên, còn chưa bắt đầu nói cái gì, xe của Vệ Tắc lại giống phát điên tiến đến truy kích.

Tô tiên sinh liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, “Tên tiểu tử này đối với em có phải là trong lòng vẫn còn ảo tưởng không?”

“Anh lại không quen biết anh ấy, chuyện trước đây của em với Vệ Tắc anh cũng không nên biết.”

Người đàn ông khẽ phác thảo khóe miệng, liếc mắt nhìn chiếc xe bên cạnh, sau đó liền dừng xe của mình đậu bên lề đường.

Tô Lương Mạt hít sâu một cái, thấy Vệ Tắc từ trong xe lao ra, hần tiến lên lôi kéo cửa xe bên phía Tô Lương Mạt, “Mở cửa, mở cửa!”

Cửa xe là bị khóa chặt, bên tai Tô Lương Mạt truyền đến tiếng vang ‘ầm ầm’, cô quay đầu, nhìn thấy Vệ Tắc mặt mũi đầy khấn trương, đưa tay lôi kéo tay cầm mỗi cái đều dùng sức, gần như muốn dỡ tung cả cánh cửa.

Tô Lương Mạt thấy thế, kéo mạnh dây an toàn ra, hai tay không ngừng hướng phía cửa sổ đập lên, “Vệ Tắc, Vệ Tắc cứu em, cứu em!”

Thanh âm kia, khỏi nói có bao nhiêu là xé rách cùng sợ hãi, giống như bên cạnh có một con thú dữ đang ngồi đó, Tô Lương Mạt xoay đầu lại nhìn người đàn ông, lúc nhìn lại về phía Vệ Tắc gấp đến độ nước mắt sắp chảy xuống đến nơi, “Vệ Tắc, cứu em với!”

Một tiếng này, cũng làm Vệ Tắc cuống cuống cả lên, nhấc chân muốn đập cửa xe.

Tô tiên sinh nhìn trò chơi thú vị này của hai người, dè dặt giọng nói, “Vỡ tường này hát cũng quá lắm rồi a.”

“Vệ Tắc, Vệ Tắc!” Tô Lương Mạt đập cửa đến hai tay đỏ bầm, cả người gần như sắp nhảy ra khỏi ghế, Vệ Tắc ở bên ngoài gấp đến độ xoay vòng quanh, dưới tình thế cấp bách rút súng ra, người đàn ông ngồi bên trong thấy thế, mở khóa xe ra. (Ừ chà, anh sợ cái xe bị hấn hư đây mà :v)

Nghe thấy tiếng ‘cách cách’, Tô Lương Mạt gần như lập tức đẩy cửa xe ra, bởi vì quá vội, cả người thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, Vệ Tắc đứng lúc giữ chặt tay cô dẫn cô ra ngoài.

Tô tiên sinh cũng xuống xe, “Cảnh sát, tôi lại phạm phải tội gì rồi?”

Vệ Tắc đem Tô Lương Mạt che chắn sau lưng, “Lương Mạt, không sao chứ?”

Tô Lương Mạt hoảng sợ mở to hai mắt, “Không sao.”

“Hắn có làm gì em không?”

Người đàn ông chen vào một câu, “Giữa ban ngày ban mặt, tôi có thể làm gì cô ta chứ, chẳng lẽ còn có thể ăn hết cô ta sao? Cảnh sát Vệ, vừa rồi tôi lại nghe nói cậu có vợ có con rồi, ở trên đường lôi lôi kéo kéo người phụ nữ khác, cái này có thể bắt tội với hình tượng chói lọi rực rỡ của cậu đấy.”

“Vệ Tắc, đừng dong dài với anh ta, chúng ta đi.”

Vệ Tắc đứng bất động tại chỗ, súng trong tay chỉa về phía Tô tiên sinh, “Sau này đừng có tìm cô ấy gây chuyện nữa.”

“Cô ta là gì của cậu?”

Thời gian Tô tiên sinh nói chuyện, người đi theo sau anh đã chạy đến, bọn họ lần lượt xuống xe, “Tô tiên sinh!”

Tô Lương Mạt đứng bên cạnh Vệ Tắc, “Vẫn nên đi thôi.”

Cho dù bên cạnh là cảnh sát, những ai cũng không đảm bảo được những người này sẽ làm ra những chuyện điên cuồng gì.

Tô tiên sinh đi vòng qua đầu xe, một đường thẳng tới trước mặt Vệ Tắc với Tô Lương Mạt, anh chỉ vào cây súng trong tay Vệ Tắc, “Nói chuyện yêu đương cũng phạm pháp à?”

“Chiêm Đông Kinh, anh bớt chơi trò này đi.”

Người đàn ông dựa lên nắp xe hơi, ánh mắt sượt qua Vệ Tắc, rồi hướng sang khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lương Mạt, “Cô có tin nhất kiến chung tình không? Tôi tin, mặc kệ cô có đồng ý hay không, tôi đều muốn cô làm phụ nữ của tôi.”

“Bệnh thần kinh.” Tô Lương Mạt không chút khách khí mắng.

Vệ Tắc lạnh mặt, “Anh đừng có làm loạn.”

Tô tiên sinh xòe mở hai tay, “Tôi cái gì cũng không có làm, cậu hỏi thử cô ấy xem, vừa rồi tôi có làm gì cô ấy không? Tôi chỉ là đưa cô ấy đi hóng gió, bồi dưỡng thêm tình cảm.”

“Chiêm Đông Kinh, chớ đắc ý, tội ác trước kia từng phạm phải không phải đổi thân phận một cái là có thể mờ đi, anh nói anh không phải là Chiêm Đông Kinh, anh cho rằng tẩy trắng dễ dàng như vậy? Luôn luôn có trăm ngàn cách có thể bắt được đuôi cáo của anh.”

”Cảnh sát Vệ, cậu bám lấy tôi không tha như vậy, có phải vì quan hệ giữa tôi với cậu là tình địch?”

Tô Lương Mạt kịp thời đứng ra, “Xin anh đừng nói lung tung, tôi với Vệ Tắc chỉ là bạn.”

“Vậy cô với tôi cũng có thể bắt đầu từ bạn bè rồi tiến lên.”

Tô Lương Mạt ngược mắt, thấy hai mắt Vệ Tắc hận không thể ở trên người đối phương đục ra một cái lỗ, cô kéo kéo ống tay áo Vệ Tắc, “Đi thôi.”

Vệ Tắc thu lại chút nộ khí, cúi đầu nhìn Tô Lương Mạt chằm chằm, “Sau này hắn còn dám tìm em gây rối, gọi điện cho anh.”

“Ừ.”

Tô Lương Mạt hướng mắt sang phía Tô tiên sinh, “Vị tiên sinh này, là tôi đã nhận lầm người, cũng xin anh sau này đừng quấy rầy tôi nữa.”

“Tôi cứ quấy rầy cô đấy, tôi chính là thích cô.”

Bà nó.

Thiếu chút nữa phun ra ngụm máu.

Tô Lương Mạt chuyển người đi lên xe của Vệ Tắc, lúc tài xế phát động cơ lái qua bên người người đàn ông, cô thấy Tô tiên sinh khom người, tay phải còn làm động tác hướng phía cô vẫy vẫy.

Tô Lương Mạt thu hồi tầm mắt, ánh mắt người đàn ông dính chặt vào nơi chiếc xe đang đi xa, đợi sau khi xe biến mất, u ám trong mắt người đàn ông mới thu hồi, không ngờ tên cảnh sát này đến giờ vẫn còn đánh chủ ý lên Tô Lương Mạt.

Vệ Tắc liếc nhìn người bên cạnh, hắn cầm bình nước khoáng, mở nắp rồi đưa tới cho cô.

Tô Lương Mạt liền nhấp hai hớp, lo lắng trong mắt hiện lên rất rõ, “Vệ Tắc, em sẽ không bị anh ta bám theo quấy rầy thật chứ?”

“Em đừng sợ, còn có anh ở đây, mười hắn cũng không dám làm loạn,” Nghi ngờ trong mắt Vệ Tắc vẫn chưa tiêu tán, “chẳng lẽ em không cảm thấy được, lời hắn nói rất hoang đường sao? Hắn rõ ràng chính là Chiêm Đông Kinh.”

“Em cũng không biết,” Tô Lương Mạt lần nữa hướng mặt ra ngoài cửa xe, “nhưng em cảm thấy, hai người bọn họ ngoại trừ tướng mạo bên ngoài giống hệt nhau, lại không có một điểm nào tương đồng, Vệ Tắc, chứng minh thư anh cũng kiểm tra qua rồi, em nghĩ, anh ta thật sự không phải là Chiêm Đông Kinh.”

Vệ Tắc trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới mở miệng, “Anh sẽ chứng minh hắn là Chiêm Đông Kinh.”

Vệ Tắc có đôi khi rất cố chấp, thật sự khiến người ta không cách nào thích ứng được.

Tô Lương Mạt nắm chặt bình nước khoáng trong tay, “Em đã từng ở bên anh ta thân cận như vậy, cũng không có cách nào phân biệt được, anh còn có thể có cách nào?”

“Lương Mạt, cảm giác của con người không thể tin được, nhưng khoa học thì không gạt người.”

Tô Lương Mạt cẩn thận liếc nhìn hắn, “Lời này có ý gì?”

“Em chờ xem đi.”

Cô làm ra vẻ như lơ đãng không quan tâm tới, “Em hiểu, anh là nói DNA đúng chứ?”

“Chiêm Đông Kinh có thể không nhận, nhưng huyết thống cái thứ này không có cách nào nói dối được, hắn ở Ngự Châu còn có mẹ là Mạc Thanh đây, Lương Mạt, em nói, hắn có thể thoát được không?”

Tô Lương Mạt có chút hoảng hồn, nhưng vẫn trả lời rất nhanh, “Nhưng nếu anh ta thật sự không phải thì sao?”

“Trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy,” Vệ Tắc nói chắc chắn, hắn thấy tâm tình Tô Lương Mạt không tốt, “Lương Mạt, mắc kệ hắn có phải Chiêm Đông Kinh hay không, sau này hắn còn quấy rầy em, em cứ báo cảnh sát.”

Cũng không viết Tô Lương Mạt có nghe được hay không, nhưng lúc Vệ Tắc sắp mở miệng lần nữa, lại thấy cô gật gật đầu.

Vệ Tắc một đường đưa thẳng Tô Lương Mạt về nhà, lúc hai người ở một mình cạnh nhau, đã sớm không có gì để nói, ngay cả hỏi han giữa bạn bè với nhau cũng sẽ lúng túng, Tô Lương Mạt chỉ chỉ cồng chính tiểu khu, “Em vào đây.”

“Lương Mạt.” Vệ Tắc tiến lên một bước.

Tô Lương Mạt xoay người, “Còn có chuyện gì sao?”

“Chuyện Ngu Nhạc Thành, sau này gặp phải rắc rối anh đều sẽ giúp em, nhưng mà, chuyện hắc đạo...”

“Vệ Tắc anh yên tâm, em sẽ trông chừng từng tấc đất của em.”

Vệ Tắc nghe vậy, cười cười gật đầu, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tô Lương Mạt trở lại lên trên lầu, kéo rèm cửa sổ ra thấy Vệ Tắc còn đứng ở dưới.

Cô không biết là, lời cô nói ở siêu thị lần trước vẫn khuấy động Vệ Tắc sâu sắc.

Trong tim Tô Lương Mạt chỉ có một người.

Bắt đầu ngày mai, Ngự Châu tất nhiên sẽ náo động giống như sắp phát nổ, đến lúc đó yêu ma quỷ quái muôn hình vạn trạng cũng đều sẽ xuất động, Tô Lương Mạt nhìn thấy Vệ Tắc nâng tầm mắt lên, cô ẩn mình trong bóng tối, hắn tất nhiên là không nhìn thấy, Tô Lương Mạt thả tay phải xuống, trở vào trong phòng.

Hôm sau, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, tiêu đề của tin trang đầu gần như đều bị Tô tiên sinh chiếm hết.

Tô Lương Mạt vẫn đang trông coi Ngu Nhạc Thành, nhưng rõ ràng có người không ngồi yên được như cô.

Mạc Thanh đến Ngu Nhạc Thành, không phải lén lút giống như trước đây, lúc bà ta đến vừa vặn Tô Lương Mạt đang tiễn một vị khách quan trọng đi ra ngoài, cô đứng trước cửa, thấy hộ vệ mở cửa xe cho Mạc Thanh.

Tô Lương Mạt đoán chừng bà ta sẽ đến, dứt khoát đứng nguyên tại chỗ đợi bà ta.

Mạc Thanh một thân y phục màu đen, ở trên là găng tay trắng thuần, đập lên gió rét, lúc vừa nhìn đến Tô Lương Mạt khoe miệng mãn thành một đường thẳng tắp khê cong lên, hộ vệ một đường hộ tống bà ta vào cửa Ngu Nhạc Thành, Tô Lương Mạt mỉm cười, “Phu nhân, chào bác.”

Mạc Thanh néo khoe mắt, “Thái độ của cô đối với tôi hình như có thay đổi rất lớn.”

Tô Lương Mạt mời bà ta vào Ngu Nhạc Thành, lại bảo Lý Tư sắp xếp cho bà ta một căn phòng bao riêng biệt, Mạc Thanh ngồi trên ghế sofa thấy cô định đi ra ngoài, “Lương Mạt, tôi là đặc biệt tới tìm cô.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, không thể không ngồi xuống đối diện Mạc Thanh, “Phu nhân, có chuyện gì sao?”

“Chuyện Đông Kinh trở về, cô cũng biết rồi chứ.”

“Tôi không biết.”

Mạc Thanh cười lạnh một tiếng, “Nhưng tôi nghe nói, tối hôm qua nó đã tới tìm cô.”

“Bác là nói Tô tiên sinh đúng không? Anh ta không phải là Chiêm Đông Kinh.”

“Lương Mạt à, ba mẹ cô tôi cũng đã trả về nguyên vẹn không sút mẻ gì cho cô, có một số việc trước kia đều là hiểu lầm, sau khi cô trở lại Ngự Châu, tôi cũng không có gây khó dễ gì cô nữa, Đông Kinh là con tôi, chẳng lẽ tôi ngay cả con trai mình cũng không nhận ra sao?”

Tô Lương Mạt tận lực đè nén giọng nói, “Những lời này phu nhân nói đúng lắm, bác đủ khả năng nhận ra con mình, bác nói anh ta là Chiêm Đông Kinh, vậy anh ta chính là Chiêm Đông Kinh, nhưng từ chuyện tối hôm qua cho thấy, tôi lại nhận định anh ta không phải Chiêm Đông Kinh.”

“Vì sao?”

“Anh ta không biết tôi.”

Mạc Thanh cười một tiếng, “Nó muốn dùng thân phận khác một lần nữa trở về đây, tất nhiên phải giả vờ không biết cô.”

“Không, ánh mắt của một người không giả vờ được.” Về mặt Tô Lương Mạt hiển lộ cô đơn, “Nếu như lúc ấy bác ở đó, bác sẽ hiểu ngay.”

Mạc Thanh quan sát tường tận thần sắc Tô Lương Mạt, thấy cô không giống đang nói dối, “Nhưng nếu nói nó không phải Chiêm Đông Kinh, cô tin không?”

“Tôi tin.”

Hai đầu lông mày Mạc Thanh không giấu được nộ khí, Tô Lương Mạt chống lại ánh mắt bà ta, “Phu nhân, bác còn chưa có gặp anh ta phải không?”

“Nó không đến gặp tôi, bây giờ nó là nhân vật lớn, tôi làm sao gặp nó được?”

Tô Lương Mạt khê lắc đầu, “Tôi thấy anh ta chỉ là thương nhân bình thường mà thôi, phu nhân, Đông Kinh biến mất đến bây giờ chỉ mới có mấy tháng, nếu quả thật là anh ấy, sao có thể có bản lĩnh lập tức Đông Sơn tái khởi thế kia?”

“Mục đích tôi đến lần này, cô chán hẳn rất rõ phải chứ?”

Tô Lương Mạt cười khê tự giễu, “Tất nhiên là rõ, mục đích của bác với cảnh sát đều giống nhau, các người đều cho rằng tôi là người phụ nữ thân cận nhất với Chiêm Đông Kinh, vì vậy phải quen thuộc anh ấy đến nỗi liếc nhanh liền có thể phân biệt thật giả, bất quá đều là muốn mượn miệng của tôi, chứng minh người kia là Chiêm Đông Kinh mà thôi.”

Trên mặt Mạc Thanh vẫn duy trí ý cười như cũ, “Sau khi xảy ra chuyện ở Thái Lan, có mấy lời, tôi với cô ngầm hiểu với nhau, tôi cũng không cần giả vờ ra bộ dáng hoan nghênh Đông Kinh có thể trở về, nếu như nó chết rồi, thì đó là mạng của nó, nếu như nó không chết, khiến tôi mỗi đêm không thể ngủ an ổn được, vậy tôi sẽ nghĩ hết mọi cách để mình có thể ngủ an ổn.”

“Phu nhân, những lời này bác không cần nói với tôi.”

Mạc Thanh nhìn bộ dáng thờ ơ này của cô, “Lương Mạt, xem như tôi nhìn ra rồi, chuyện này tám phần chính là các người đã thương lượng xong.”

“Tùy bác nói thế nào cũng được.”

“Nói như vậy, cô vẫn là muốn lựa chọn đối nghịch với tôi.”

“Tôi nói anh ta không phải là Chiêm Đông Kinh, là bác không tin.”

Mạc Thanh nhìn cô chòng chọc một hồi lâu, đột nhiên kéo miệng cười ý vị thâm trường, “Được, giúp tôi đi mở một chai rượu, cô đi ra ngoài đi.”

Tô Lương Mạt đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc Mạc Thanh rời đi, trên mặt cũng không có biểu hiện ra tức giận quá rõ ràng, nhưng Tô Lương Mạt biết người đàn bà này là xấu trong lòng, không chừng đang có ý nghĩ xấu xa gì đây.

Trở lại Thanh Hồ Đường, Mạc Thanh đi vào đại sảnh, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “Đường Khả đâu?”

“Phu nhân, không phải người bảo chúng tôi nhốt cô ấy vào Thiên Viện, không cho cô ấy đi ra ngoài sao?”

Mạc Thanh bừng tỉnh đại ngộ, kể từ sau khi Chiêm Đông Kinh xảy ra chuyện ở Thái Lan, Mạc Thanh nhận thấy sâu sắc rằng Đường Khả người này là vô dụng, nhưng không có nhanh tay đến mức diệt trừ cô ta, mà là nhốt cô ta lại.

Cũng là trên đường trở về, Mạc Thanh mới nhớ tới.

“Đi gọi cô ta tới.”

“Dạ.”

Không bao lâu, người giúp việc dẫn Đường Khả đến, thật cũng không làm khổ cô ta, ít nhất có ăn có mặc có chỗ ở, nhưng Đường Khả cũng là người điên khùng quen thói ăn chơi, sau khi bị giam lỏng vẫn cảm thấy sống không bằng chết, lúc này khó khăn lắm mới được thả ra, vội vàng tiến lên, vài ba bước quỳ rạp trước mặt Mạc Thanh, “Bác gái, bác bảo cháu làm cái gì cũng được, chỉ là đừng nhốt cháu nữa.”

“Tôi nào có nhốt cô,” Mạc Thanh đỡ cô ta đứng dậy, “tính tình cô thế này, ra khỏi cửa sẽ gây tai họa, tôi như vậy cũng là vì muốn tốt cho cô.”

“Bác gái, cháu nhìn thấy trên tivi...”

Mạc Thanh kéo cô ta đến bên cạnh, “Tôi cho cô ra ngoài, chính là vì chuyện này.”

“Đó rõ ràng là Đông Kinh mà, bác gái bác nói có đúng không?”

Mạc Thanh kéo tay Đường Khả, “Rốt cuộc có phải hay không, chỉ cần cô nói là được thôi.”

Đường Khả giật mình, mặt mũi đầy khó tin, “Cháu?”

Mạc Thanh kín như bưng gật gật đầu.

Tô Lương Mạt ngồi trong đại sảnh Ngu Nhạc Thành, lúc một đám người đi vào, đều có thể cảm nhận được thanh thế hùng hùng dũng dũng.

Cô vô thức ngẩng đầu lên, người đàn ông dẫn đầu mặc tây phục màu xám bạc, đường cong rắn rỏi thẳng tắp phác họa vóc người với tỷ lệ gần như hoàn mỹ, Tô Lương Mạt trừng mắt nhìn, vừa mới đứng dậy, liền nghe thấy đám công tử bên kia mở miệng, “Chị dâu.”

Đây thêm vào.

Tô Lương Mạt cũng không quay đầu lại đi thẳng vào bên trong.

Cô đi rất nhanh, không bao lâu liền bỏ xa đám người kia.

Chỉ là kể từ sau tối qua, Ngũ Nhạc Thành còn muốn trở lại như trước kia là không thể nào, Tô Lương Mạt cũng thủy chung phập phồng lo sợ, nhưng vì cái gọi là ‘sợ cái gì cái đó liền tới’, lời này một chút cũng không giả.

Lý Tư từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, “Lương Mạt, em thấy Mạc Thanh dẫn theo người đến.”

Tô Lương Mạt đẩy ghế ra, trực tiếp đi thẳng đến phòng bao của Tô tiên sinh.

Hộ vệ trước cửa đã nhận được chỉ thị, mở cửa ra hiệu Mạc Thanh đi vào.

Tô tiên sinh ngồi trên ghế sofa, nhìn hai người tiến vào, hai mắt kèm thêm cái cảm thon gọn đều ngược lên, Mạc Thanh mang theo Đường Khả đến trước mặt người đàn ông, “Đông Kinh, trở về Ngự Châu rồi, cũng không về thăm nhà trước, con có còn đem người mẹ này để vào trong mắt không?”

“Lại thêm một người nữa đến nhận con, Tô tiên sinh, chẳng lẽ ngài với Chiêm Đông Kinh kia thực là từ một khuôn mà khắc ra?” Bên cạnh, một người thanh niên anh tuấn trẻ tuổi lên tiếng.

Trong lòng Mạc Thanh là biết, trên đời cho dù là có anh em sinh đôi, cũng sẽ có chỗ khác nhau, chứ nói gì là hai người hoàn toàn xa lạ, nhưng cho dù tất cả mọi người đều biết thì thế nào? Có vài dấu vết được che giấu quá hoàn hảo, kiên quyết muốn nói đen thành trắng, người ngoài đường như cũng không có cách.

Tô tiên sinh mắt sáng như đuốc nhìn về phía hai người, “Mẹ của Chiêm Đông Kinh, vậy cũng chính là phu nhân rồi, mới đến Ngự Châu, định đến chào hỏi bà, không nghĩ tới bà lại đến tìm tôi trước.”

“Đông Kinh, giữa mẹ con chúng ta nhất định là có gì đó hiểu lầm.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc trước mắt này, phảng phất như có loại ảo giác, phía dưới tấm da người này có lẽ còn cất giấu một người anh vô cùng xa lạ, Tô tiên sinh nghiêng người dậy, cầm ly rượu, “Phu nhân, mời ngồi.”

Lúc Tô Lương Mạt đi vào, người ngoài cửa không có cản cô.

Mạc Thanh vừa thấy cô tiến vào, đầu lông mày không khỏi cong lên, “Đông Kinh, còn nói không phải, vừa nhìn thấy chúng ta tới, Lương Mạt liền vội vã đến đây rồi.”

Tô Lương Mạt không kìm lòng được thả chậm bước chân.

Tô tiên sinh lắc lắc ly rượu trong tay, “Là tôi bảo cô ấy tới, cô gái này tôi thấy rất hứng thú, chỉ tiếc cô ấy chướng mắt tôi, tôi đang cố gắng theo đuổi.”

“Đông Kinh,” Mạc Thanh quét khước mắt về phía Tô Lương Mạt, “con lại không biết cô ta? Hơn hai năm trước, chính là con tự tay đưa cô ta vào trong tù.”

Tô tiên sinh giật mình, cũng theo đó nhìn sang Tô Lương Mạt, “Cô từng ngồi tù?”

“Vâng.”

“Vì sao vậy?”

“Bị một tên khốn đưa vào.”

Khước mắt Tô tiên sinh cong lên, câu dẫn ra nụ cười ma mị dụ hoặc lòng người, “Vậy sao, vậy tên đàn ông cô nói thật đủ xấu xa rồi.”

Mạc Thanh nhìn hai người ở trên cái bàn lớn này diễn hí khúc sôi nổi cực kỳ, “Đông Kinh, cái chết của ba con có liên quan đến Tô Khang, một cú điện thoại của Tô Khang hại Tùng Niên mất mạng, Tô Khang chính là cha ruột của Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông lạnh xuống, Mạc Thanh vừa nhìn, trong nháy mắt tóm được chút bất thường này định bụng mở miệng, không ngờ Tô tiên sinh lại nói trước, “Tôi tôn trọng bà, mới gọi bà một tiếng ‘phu nhân’, gia phụ tôi khỏe mạnh, tôi không hy vọng những lời này lại từ trong miệng người khác nói ra!”

Mấy chữ cuối cùng, nặng nề, bén nhọn mà hữu lực đập mạnh vào lòng tất cả mọi người.

Tô Lương Mạt chú ý thấy sắc mặt Mạc Thanh từ từ khó coi.

Lúc này, Đường Khả ngồi bên cạnh đứng lên, cô ta sáp lại gần bên người đàn ông, “Đông Kinh, anh ngay cả em cũng không nhận ra sao?”

Tô tiên sinh rõ ràng cũng không phải là người tốt tính, “Cút ngay!”

Đường Khả ngẩn người, trước kia Chiêm Đông Kinh dù thế nào, cũng sẽ không ở trước mặt mọi người làm cô ta mất mặt như vậy, Đường Khả đưa tay khoắc cánh tay người đàn ông, “Đông Kinh, em là Đường Khả.”

Bạn chơi bên cạnh Tô tiên sinh cũng đều phát hỏa, “Tô tiểu thư, Ngu Nhạc Thành của cô bị làm sao vậy, chúng tôi vào đây là để tiêu pha để chơi, cả ngày lẫn đêm có mấy người quái lạ đến nhận người thân, nếu cô thực sự không che đậy nổi nữa, thì dứt khoát đi theo Tô tiên sinh đi, nếu không thì để chúng tôi ở đây chơi cho tận hứng, chuyện như vậy truyền đi, chỗ này của cô sau này có muốn mở cửa làm ăn nữa không?”

Tô Lương Mạt chỉ đành phải cúi đầu, “Thật ngại quá.”

Lời này thực tế là nói cho Mạc Thanh nghe, đồ ngốc cũng có thể hiểu, bà ta hướng Đường Khả nháy mắt.

Nước mắt Đường Khả chảy ra rất nhanh, giống hệt như cái vòi nước, “Đông Kinh, em biết là anh lại muốn ở cùng một chỗ với Tô Lương Mạt, nhưng mà dù thế nào anh cũng không thể giả vờ như không quen biết em, cô ta ngồi tù hai năm dù gì cũng đều là em ở bên cạnh hầu hạ anh, em đối với anh quen thuộc, một chút cũng không thua kém cô ta.”

Tô tiên sinh sa sầm mặt mày, Đường Khả thấy thế, dứt khoát áp bộ ngực lên trên cánh tay anh, “Chúng ta từng có thời gian tốt đẹp, anh quên rồi sao? Anh nói thân hình em đẹp, bộ ngực cũng là kiểu anh thích, anh không thích quá lớn, vừa vặn một nắm tay...”

Tô Lương Mạt cảm giác thấy huyết áp thẳng hướng đánh lên tận óc, mặc dù biết mấy lời này của Đường Khả hơn phân nửa là giả, cô vẫn là không kiềm chế được.

Ánh mắt tiếp xúc Mạc Thanh, Tô Lương Mạt gắng hết sức làm ra vẻ không liên quan tới cô.

Người bên cạnh Tô tiên sinh cười khì khì ra tiếng, “Em gái để tôi xem thử xem, bộ ngực này của cô, ước chừng cũng là 32B chứ hả?”

Đường Khả ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thấy đáy mắt người đàn ông tràn ra phần nộ, nhưng cô ta không dám lùi bước, chỉ đành phải mặt dày nói tiếp, “Em đối với thân thể của anh, còn quen thuộc hơn cả thân thể chính mình, giữa chân của anh có một cái bớt rất nhỏ, là ở bên đùi phải.”

Khóe miệng Tô tiên sinh giật giật hai cái, vội vàng hướng mắt nhìn về phía Tô Lương Mạt.

Cô sớm đã tránh đi tầm mắt của anh, chỉ đem hàm răng cắn thật chặt.

Được, anh được lắm, muốn chết a, khốn kiếp, tên khốn kiếp!

Tô Lương Mạt ở trong lòng hung hăng mắng một trăm lần.

Tô tiên sinh ngửa đầu đem rượu trong ly rót vào miệng, “Cho nên cô là muốn tôi phải thế nào, bảo tôi ở trước mặt mọi người cưỡi quần xuống cho cô xem, để cho cô biết tôi rốt cuộc có đúng là Chiêm Đông Kinh hay không?”

Đường Khả đầy nước mắt, “Không cần xem em cũng biết, anh là Đông Kinh.”

Tô tiên sinh hất tay của cô ta một cái, Đường Khả không chú ý, không cẩn thận đụng phải bàn trà.

Trong mắt Mạc Thanh mang theo vài phần mập mờ, liếc nhìn khuôn mặt Tô Lương Mạt, “Đường Khả, cô đối với Đông Kinh thật đúng là hiểu rõ không sót cái gì.”

Nói cái gì mà anh là Tô tiên sinh, nói cái gì mà giữa anh với Tô Lương Mạt không quen biết nhau, đánh chết Mạc Thanh cũng không tin.

Giao đầu với Tô Lương Mạt mấy lần, bà ta tất nhiên cũng hiểu rõ Tô Lương Mạt không phải là người có thể tùy tiện tiện là đối phó được, Tô tiên sinh đưa mắt nhìn người đứng trước bàn trà, anh hướng Tô Lương Mạt vẫy tay, “Cô sang đây.”

Đường Khả đứng dậy, chỉ có thể co lại một góc.

Tô Lương Mạt đi qua trước người Mạc Thanh, người đàn ông níu lấy tay cô để cho cô ngồi xuống bên cạnh mình, “Cô ta nói đồ chơi kia, có dài hay không đến bản thân tôi cũng không biết, hay là cô xem thử giúp tôi đi?”

“Anh điên rồi sao? Tôi làm sao xem giúp anh được?”

Tô tiên sinh khóa chặt tay Tô Lương Mạt, kéo cánh tay cô đến bên cạnh, “Cô sờ thử cũng được.”

“Biến đi, vết bớt làm sao sờ ra được?”

“Đỡ cho bọn họ cứ ngày ngày tìm đến làm phiền tôi, cô dùng tâm là có thể sờ ra được ngay.” Tô tiên sinh nói xong, kéo khóa quần tây của mình ra một khe nhỏ, trước mặt mọi người, Tô Lương Mạt chỉ nghĩ anh nói vậy là xong rồi, không ngờ sẽ làm thật ngay tại trận, anh lôi kéo tay Tô Lương Mạt, đem tay của cô nhét vào trong quần.

Tô Lương Mạt ngay lập tức liền chạm đến đồ chơi không nên chạm vào, cô hét lên sợ hãi, “Bệnh thần kinh, bỏ tôi ra.”

“Như vậy không thể sờ được rõ ràng sao? Cô thò tay vào trong thử xem, hoặc là kéo mép quần ra cũng được.”

Cánh tay Tô Lương Mạt căng lên thẳng băng, “Buông ra, nếu còn không buông ra tôi không khách khí với anh nữa.”

“Tôi ngược lại muốn biết, cô làm cách nào không khách khí với tôi?”

144. Chương 149: Tôi Cái Gì Cũng Không Sờ Được!

Chương 149: Tôi cái gì cũng không sờ được!

“Có tin tôi bóp vỡ anh không?”

“Phụt...” Một tràng cười phun ra ngoài, một chút cũng không khoa trương, thật sự là phun ra ngoài.

Tên đàn ông bên cạnh vẫn còn một ngụm Vodka ở trong miệng, bị tê liệt một hồi lâu không nói ra lời, chỉ là dùng tay chỉ chỉ Tô Lương Mạt bật cười.

Bên cạnh lại có người tiếp lời, “Bóp vỡ, bóp vỡ cái gì?”

Tô Lương Mạt muốn rút tay về, Tô tiên sinh siết chặt lấy lòng bàn tay cô, “Cô ngược lại bóp một cái thử xem?”

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Tôi chỉ muốn để cô giúp tôi xem thử, tôi có thứ kia không?”

Tô Lương Mạt đương nhiên biết rõ anh có, cô đưa mắt nhìn Mạc Thanh ngồi bên cạnh Đường Khả, bàn tay vốn đang nắm chặt khe buông ra, hai ngón tay chiếu theo bắp đùi người đàn ông hung hăng nhéo lên, “Bớt là sờ không được, tôi làm sao biết chứ.”

Tô tiên sinh nhin đau, lại một phát kéo tay của cô ra, “VẬY cô sờ được cái gì rồi?”

“Cái gì cũng không sờ được.”

“Không phải chứ?” Nghe đến cái này, chính là đề tài đám đàn ông kia thích đùa bốn nhất, “Sao có thể cái gì cũng không có? Chỉ có khác biệt lớn hay nhỏ, không có, vậy không phải thành thái giám rồi?”

Tô tiên sinh dặt tay Tô Lương Mạt đưa đến trước mặt, hai tay vuốt ve ngón tay thon dài trắng nõn của cô, một ngón cũng không buông tha, “Rốt cuộc có sờ được hay không?”

Mạc Thanh ở bên thủy chung lạnh mặt, “Đông Kinh.”

Đôi mắt Tô tiên sinh hệt như băng hàn quét qua, “Muốn tôi nói lại bao nhiêu lần nữa? Huống hồ, tôi đối với người có liên hệ với hắc đạo không có hứng thú, hôm nay bỏ đi, sau này kính xin phu nhân tự giải quyết chuyện của mình cho tốt, một người nếu như ngay cả con trai ruột của mình cũng có thể nhận lầm, làm sao còn xứng được gọi là ‘mẹ’?”

Sắc mặt Mạc Thanh hết trắng lại xanh, “Được, nếu đã như vậy, coi như là tôi nhận lầm người.”

Tô Lương Mạt hất tay Chiêm Đông Kinh ra một cái, “Phu nhân, loại người như vậy, bà vẫn cho rằng anh ta là Chiêm Đông Kinh sao?”

Thấu độ của Mạc Thanh, đúng hay sai không dứt khoát, chỉ là ngẫm nghĩ một chút, rồi nói với Đường Khả bên cạnh, “Đi thôi, chỉ dựa vào một cái bớt cô cũng không thể xác định được anh ta rốt cuộc có phải Đông Kinh hay không, vị Tô tiên sinh này cũng sẽ không cho cô xem.”

“Nhưng anh ấy rõ ràng chính là Đông Kinh, các người nguyên một đám đều bị mù mắt rồi hay sao?”

Mạc Thanh đứng dậy, không có ai để mắt ở trên đỉnh đầu cả, tất nhiên cũng biết thật ra anh chính là Chiêm Đông Kinh.

“Đường Khả, đi thôi, đừng ở đây tự làm mình mất mặt nữa.”

Đường Khả do dự liếc nhìn người đàn ông, bây giờ anh không phải là Chiêm Đông Kinh, cho dù cô ta có nhào tới bảo anh cứu giúp, đoán chừng Tô tiên sinh cũng sẽ không đuổi cái tay này.

Đến lúc đó, Mạc Thanh chắc chắn sẽ không tha cho cô ta.

Đường Khả chỉ đành phải đứng dậy, lúc Mạc Thanh xoay người muốn đi, Tô Lương Mạt mở miệng, “Phu nhân, anh ta là Tô tiên sinh, không phải càng tốt sao? Như vậy chứng minh Chiêm Đông Kinh đã chết rồi, bà có thể không phải lo lắng gì nữa.

Mạc Thanh đột nhiên dừng bước, quay đầu lại ánh mắt có mang theo ác ý thâm hiểm, “Ý của cô, là tôi không muốn cho Đông Kinh được toàn mạng?”

“Tôi chỉ là muốn nói, Ngự Châu không còn Chiêm Đông Kinh người này nữa rồi.”

Mạc Thanh hướng mắt nhìn về phía Tô tiên sinh, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Cửa phòng bao trong nháy mắt khép lại, một cánh tay thò sang đập lên đầu vai Tô Lương Mạt, “Vì một người không liên quan mà đắc tội phu nhân hắc đạo, cô còn nói đối với tôi không có hứng thú?”

“Tô tiên sinh, tôi chỉ là không muốn ba ngày hai bữa lại có người đến quấy rối Ngu Nhạc Thành của tôi làm ăn.”

“Kiếm có.”

“Anh vẫn nên về nhà soi gương thử xem, xem chỗ đó có phải thật có vết bớt không, đỡ cho sau này lúc bị người ta lột hết quần xuống nghiệm thân thì khó mà giải bày.”

Tô tiên sinh sửa sang lại áo sơ mi vì vừa nãy lôi kéo mà tuột ra lỏng lẻo, anh áp sát lại trước mặt Tô Lương Mạt, “Có hay không, cô thật sự không biết?”

Tô Lương Mạt rất tự nhiên hướng ánh mắt về phía khuôn mặt người đàn ông, “Tôi chỉ biết là, Chiêm Đông Kinh có.”

“Oh?” Trong mắt Tô tiên sinh nổi lên hứng thú, một âm tiết bị kéo dài ám muội, “Chỗ đó cũng rất kín đáo, cô làm sao mà thấy được?”

Tô Lương Mạt gọi một cô gái vừa đi vào, “Hầu hạ Tô tiên sinh, tôi còn có việc bên ngoài.”

Người đàn ông đứng lúc hướng lên eo cô bóp một cái, “Chuyện rõ ràng như vậy mà nhìn không ra à? Mạc Thanh nuôi dưỡng anh từ nhỏ, trên người anh có cái gì bà ta đều biết rõ, bà ta biết không thể tóm được cái gì của anh, rõ là muốn châm ngòi quan hệ của hai chúng ta.”

Tô Lương Mạt đẩy tay người đàn ông ra, “Nhớ kỹ, tôi với anh không có quan hệ gì cả.”

Cô đi rồi, từ trên mặt của cô cũng không nhìn ra được hỉ nộ, gặp phải chuyện như vậy, khó tránh khỏi khó chịu trong lòng, nhưng nhiều lắm chỉ một lúc là ổn, Tô Lương Mạt là lo lắng chuyện khác.

Giả thuyết Mạc Thanh không phải là mẹ ruột của Chiêm Đông Kinh, chỉ là suy đoán của bọn họ, nhưng một khi giám định DNA, sợ là sẽ có phiền toái.

Mà trên thực tế, Vệ Tắc nhất quyết dùng lý do ‘bắt Chiêm Đông Kinh chịu tội trước công lý’ làm nhiệm vụ hàng đầu, việc này không thể chậm trễ, ngay ngày hôm sau liền bắt tay vào hành động.

Hắn dẫn người đến Thanh Hồ Đường.

Lúc Mạc Thanh biết được mục đích đám cảnh sát này đến đây, mặt bà ta không khỏi biến sắc, “Giám định DNA?”

“Phải, đây là cách duy nhất cũng là cách hữu hiệu nhất.” Vệ Tắc ra hiệu người tiến lên, “Phu nhân, xin bà phối hợp với chúng tôi.”

“Nếu như giám định DNA, chứng minh người kia là Chiêm Đông Kinh, kết quả sẽ như thế nào?”

Vệ Tắc nheo mi mắt, tất nhiên tưởng rằng Mạc Thanh là muốn che chở cho con trai mình, “Một khi xác định hẳn là Chiêm Đông Kinh, như vậy tất cả bản án trước đây cũng có thể tiếp tục, Chiêm phu nhân, là con trai của bà làm chuyện phạm pháp, chúng tôi hy vọng bà có thể tận lực phối hợp, còn nữa, quá trình giám định sẽ do pháp y trong ngành của chúng tôi trực tiếp tham gia, tuyệt đối là thông tin nghiêm mật nhất chính xác nhất.”

Hàm ý, chính là ai cũng đừng mong nghĩ cách đánh chủ ý lên kết quả giám định.

Mạc Thanh không khỏi nắm chặt hai tay rủ xuống bên người, Vệ Tắc thấy bộ dạng của bà ta, rõ ràng là không chịu phối hợp, “Chiêm phu nhân, đây không phải là chuyện bà có muốn hay không, cảnh sát có quyền áp dụng biện pháp cưỡng chế với bà.”

Nói xong, hai nữ cảnh sát đi theo Vệ Tắc đeo hai cái bao tay, mở ra một cái hộp rồi tiến lên trước.

Sắc mặt Mạc Thanh càng biến đổi trầm trọng, cảm thấy chuyện cũng không cần thiết giấu giếm thêm nữa, “Đợi chút, Chiêm Đông Kinh không phải là con ruột của tôi.”

Người ở chỗ này đều ngẩn ra.

Vệ Tắc kinh ngạc, rồi che giấu tức giận giữa hai đầu lông mày, “Chiêm phu nhân, bà cho rằng nói như vậy có thể thay hẳn giải vây hết tội lỗi?”

Ngữ điệu Mạc Thanh nặng nề, “Tôi không có lừa cậu, Chiêm Đông Kinh là chồng của tôi cùng một người phụ nữ khác sinh ra, không hề có quan hệ huyết thống với tôi, cho nên cho dù cậu có làm giám định DNA, cũng không chứng minh được cái gì.”

Vệ Tắc phát mòng đến hồ đồ, “Bà nói là sự thật?”

“Đến một bước này rồi, tôi còn cần phải lừa cậu sao?”

Vệ Tắc thủy chung có chút không tin, “Đại khái bà có thể đợi đến khi có báo cáo, nếu như DNA không tương thích, chẳng phải làm thỏa mãn tâm nguyện của bà?”

“Cảnh sát Vệ, lời này cậu đã nói sai rồi, Đông Kinh cho dù là con tôi, nhưng nó phạm tội thực sự quá nặng, tôi là không muốn nó sai lầm thêm nữa.”

Vệ Tắc lúc này, nghĩ tới những tin đồn kia, đều nói lần này Chiêm Đông Kinh lật thuyền là do đầu đá nội bộ đưa tới, lại nhìn đến hôm nay bang hội đều do Mạc Thanh nắm trong tay, trải qua những lời bà ta nhắc nhở vừa rồi, vậy thì có nhiều khả năng, một người phụ nữ dù tốt hơn nữa, cũng rất khó tha dung thứ cho đứa con do chồng mình và người phụ nữ khác sinh ra, chứ nói gì là Mạc Thanh.

“Vậy hần có còn thân nhân ở đâu không?”

Mạc Thanh lắc đầu, “Ngoại trừ Chiêm Tùng Niên, người ngoài tôi cũng không biết.”

Bên cạnh có cảnh sát nhíu mày, “Lời này của bà chỉ là nói suông, tôi thấy hay là cứ lấy về giám định trước rồi nói sau.”

Vệ Tắc tán thành, để cho hai nữ cảnh sát kia lấy chứng.

Lúc này Mạc Thanh ngược lại ngoan ngoãn phối hợp, bà ta đã nói ra những lời này, đến lúc đó Vệ Tắc cho dù nhìn thấy kết quả giám định, nghĩ lại cũng sẽ không công bố ra ngoài.

Hai ngày sau.

Vệ Tắc nhìn báo cáo trên bàn làm việc, thắng bại gần như chỉ ở giữa một cái động tác lật tay này, từ khi hần được điều về Ngự Châu liền nhìn Chiêm Đông Kinh chòng chọc, lúc đó, cậu của hần xuống ngựa, cũng không biết có bao nhiêu người vì vụ án này mà bị hại, cả đội bọn hần cho đến giờ giữ vững hy vọng, chính là muốn bắt hết Chiêm Đông Kinh khỏi u ác tính này.

Nhưng mà hình như, trời vẫn không toại nguyện lòng người.

Khó khăn lắm Thái Lan bên kia truyền đến tin tức, nói Chiêm Đông Kinh đã tự thú, hơn nữa chứng cứ đưa anh vào chỗ chết cũng đủ rành rành, thật không ngờ..

Giống như vĩnh viễn đều kém một bước vậy.

Tay Vệ Tắc run run, đem báo cáo mở ra.

Hần trực tiếp quét mắt đến chỗ kết luận, cảm giác vô lực trong nháy mắt che kín quanh thân, tay phải nắm chặt thành quyền hung hăng nện lên mặt bàn.

Quả nhiên như lời Mạc Thanh nói, bọn họ vốn không có quan hệ mẹ con máu mủ.

Cùng lúc đó, điện thoại riêng trên bàn vang lên.

Vệ Tắc một tay chống trán, tay kia cầm ống nghe, “Alo?”

Nghe thấy âm thanh truyền đến bên trong, Vệ Tắc không khỏi mạnh mẽ giữ vững tinh thần, “Ngài nói đi.”

“Vụ án của Chiêm Đông Kinh, không cần thiết điều tra lại nữa.”

“Vì sao?” Vệ Tắc gương cao âm điệu.

“Thái Lan bên kia đã đưa chứng cứ xác nhận, Chiêm Đông Kinh ở trong đồn cảnh sát bị đánh trọng thương trong lúc xung đột với cường đạo, sau đó ở bệnh viện Băng Cốc không chữa trị được mất mạng, hơn nữa phân tử liệu chứng minh hần có tội kia cũng mất tích, nếu Chiêm Đông Kinh cũng đã chết rồi, vụ án có liên quan đến hần cũng có thể kết thúc.”

Vệ Tắc không khỏi cười lạnh ra tiếng, “Ngài thật sự tin những lời này?”

“Tôi tin chứng cứ.”

“Nhưng rõ ràng hần trở về Ngự Châu rồi, ai cũng biết hần chính là Chiêm Đông Kinh!”

Người bên trong điện thoại, bởi vì giọng điệu lần này của Vệ Tắc mà bắt đầu thấy không vui, “Vệ Tắc, mấu chốt là cậu không có chứng cứ có thể chứng minh Tô tiên sinh chính là Chiêm Đông Kinh, cậu cũng là hình sự cao cấp, chắc hẳn rất rõ, nếu muốn định tội một người, ngoại trừ chứng cứ thì không có gì khác. Làm người có đôi khi đầu óc không nên quá cứng nhắc, vụ án này rơi lên trên đầu các cậu, đây là cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống, Tô tiên sinh bên kia, tôi sẽ thông báo với cậu một tiếng, đừng có đi trên chọc hần nữa, càng đừng có hoài nghi không có cơ sở hần chính là Chiêm Đông Kinh.”

“Cục trưởng Tổng, chẳng lẽ ngài không cảm thấy bên trong này rất kỳ quái sao? Hần là Tô tiên sinh gì chứ?” Vệ Tắc còn đang định nói gì đó, lại bị người trong điện thoại không vui cắt đứt.

“Vệ Tắc, cậu quá tích cực cũng không tốt, Tô tiên sinh bên kia xuất thân sạch sẽ như vậy, tôi đem lời cần nói với cậu để lại đây rồi, đến lúc đó đừng chọc vào cái giỏ này, không có ai giúp cậu đội được đâu!”

Nói xong, đầu kia liền dập điện thoại.

Vệ Tắc kinh ngạc nhìn chằm chằm ống nghe trong tay cùng báo cáo trên bàn, hần thật muốn đập nát điện thoại ngay tại chỗ!

Ngu Nhạc Thành của Tô Lương Mạt làm ăn càng ngày càng tốt, không ít công tử nổi danh ở Ngự Châu đều biết, Tô tiên sinh đột nhiên lộ diện này coi trọng bà chủ của Ngu Nhạc Thành, đang xuất bằng hết bản lĩnh nhà nghề theo đuổi đến chết không thôi, nghe nói là không ôm được mỹ nhân về thì không bỏ qua.

Cũng khó trách, anh hùng khó qua ả mỹ nhân, huống hồ bà chủ đây còn là đại mỹ nhân nữa là.

Thụy nhìn Tô Lương Mạt đang kiểm tra đơn rượu, liền kề sát lại gần cô, “Lương Mạt.”

“Ừ?”

“Cô nói Tô tiên sinh kia, thật không phải Chiêm Đông Kinh?”

“Cô thấy giống à?”

“Cũng chỉ là dáng vẻ giống mà thôi, còn phương diện tính tình dường như chênh lệch rất lớn, à, cô đã nghĩ qua chưa?”

Tô Lương Mạt cũng không ngẩng đầu lên, “Nghĩ cái gì?”

“Hần ta ngày ngày chạy đến Ngu Nhạc Thành, cô chưa từng nghĩ đến với hần một khoảng thời gian? Cho dù hần thật không phải Chiêm Đông Kinh, cô nhìn gương mặt này cũng thích mắt a.”

“Thích mắt cái đầu cô ấy.” Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, “Nhanh đi làm việc của cô đi.”

Thụy che miệng không cười ngừng, Tô Lương Mạt cầm lấy đơn rượu hướng trên người cô ấy làm bộ muốn đánh, “Cười gì mà cười?”

“Nghe nói cô lớn mặt đến nỗi sờ soạng cả quả bóng của người ta?”

Mặt Tô Lương Mạt không khỏi đỏ ửng lên, “Thụy, con gái nhà lành sao lại ăn nói như vậy?”

“Này, chuyện này đều truyền khắp nơi rồi, không phải cô còn ruồng rẫy hàng trong đống quần người ta sao? Rốt cuộc là cô không được, hay là hần không được a?”

“Có ý gì?”

Thụy vươn tay trái đưa lên bên môi, tiến lại gần bên tai cô nói, “Nếu là hần không được thì sao, vậy tôi liền vì tình phúc nửa đời sau của cô chắc chắn không khuyến khích cô, còn nếu là cô không có lực hấp dẫn, khiến người ta không có cách nào cứng lên được, cô nói...”

“Im miệng cô đi!”

Thụy vừa lùi về phía sau vừa cười, “Theo lý mà nói cũng sẽ không đâu a, nếu như cô quả thực không có lực hấp dẫn, hần cũng sẽ không ngày ngày đến Ngu Nhạc Thành tìm cô.”

Tô Lương Mạt thu đơn hàng về, bị Thụy nhấc nhở như vậy, đến giờ còn nhớ rõ cảm giác chạm phải lúc bị người đàn ông lôi kéo tay nhét vào trong quần.

Mặt càng ngày càng hồng rát, Tô Lương Mạt dứt khoát duỗi tay áp chặt hai bên gò má.

Lại có nhân viên phục vụ đi đến mời, nói là bên kia có ý bảo cô sang đó.

Đây đã là lần thứ chín.

Thụy đưa khuỷu tay huých huých lên cánh tay cô, “Này, những người kia chúng ta đặc tội không được, vẫn nên qua đó đi.”

“Tôi là bà chủ, cũng không phải nữ lang bồi rượu.”

Nhân viên phục vụ đằng sau nghe vậy, cũng hiểu được ý tứ cự tuyệt của Tô Lương Mạt, chỉ đành xoay người đi ra ngoài.

Cô ở trong phòng nghỉ xử lý xong đơn rượu mới đi ra ngoài, đi được vài bước, nhìn thấy người đàn ông vừa vặn từ trong phòng bao đi ra, Tô Lương Mạt lập tức dừng bước, không nói hai lời liền xoay người về hướng ngược lại mà đi.

Tiếng bước chân gấp gấp đuổi theo ngay phía sau, người đàn ông giữ chặt cánh tay cô kéo một cái, tay kia chống lên một bên mặt Tô Lương Mạt, cô bị anh vây giữa vách tường với lồng ngực rắn chắc, Tô Lương Mạt ngẩng đầu lên, “Anh lại muốn cái gì?”

Trên hành lang tối tối lui lui đều là người, nhìn đến một màn này cũng không thấy kỳ quái, Tô tiên sinh giơ tay lên, Tô Lương Mạt thoa son bóng màu trái cây, đôi môi vào mùa đông như vậy lại không có chút khô nẻ, ngược lại cực kỳ tinh nhuận, ngón trỏ người đàn ông ở trên cánh môi cô vuốt ve liên tục, “Chuyện bảo cô suy nghĩ, suy nghĩ thế nào rồi?”

“Chuyện gì?”

“Đi theo tôi.”

“Không có cửa đâu.”

“Không có cửa tôi mở cho cô một đường?”

Hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ trước ngực người đàn ông, “Nói đùa gì vậy, Ngu Nhạc Thành của tôi làm ăn rất tốt, tôi còn cần phải dựa vào đàn ông?”

“Có tin tôi khiến Ngu Nhạc Thành của cô không mở cửa được nữa không?”

Tô tiên sinh đưa ngón cái lên mặt cô vuốt ve, Tô Lương Mạt muốn quay mặt đi, lại bị người đàn ông cổ trụ cái đầu lại, “Cô không còn chỗ đặt chân nữa, không còn khả năng kiêu ngạo vì kiếm tiền từ người khác được nữa, cô mới biết một chỗ dựa hùng hậu đủ kim tiền quyền lực mà nói có bao nhiêu quan trọng.”

Lúc Vệ Tắc tiến vào, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Tô Lương Mạt bị áp lên tường không thể động đậy, tay người đàn ông lại ở trên mặt cô tùy ý vuốt ve, ánh mắt kia giống như hận không thể đem cô gái trước mặt ăn tươi nuốt sống tại chỗ, Vệ Tắc hôm nay mặc thường phục, nhìn thấy bộ dạng Tô Lương Mạt giãy giụa không ra, hần bước nhanh lên trước giữ chặt cánh tay người đàn ông, “Buông cô ấy ra!”

Tô tiên sinh quay đầu, ý tứ nguy hiểm nơi đáy mắt rất đậm, “Cảnh sát Vệ, sao cậu lại thích cắn người như vậy, cứ cắn lấy tôi không tha?”

“Lương Mạt, hần không làm gì em chứ?”

Tô Lương Mạt lắc lắc đầu.

“Cảnh sát Vệ, tôi đây là đường đường chính chính theo đuổi cô ấy.”

“Chiêm Đông Kinh, đừng cho là tôi không biết anh đang giở trò gì?”

Ánh mắt Vệ Tắc như muốn xé nát anh ra, Tô tiên sinh cúi người ở trên mặt Tô Lương Mạt khẽ hôn một cái cực nhanh, sau đó liền lui người, anh giơ hai tay lên, một bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

Tô Lương Mạt dùng mu bàn tay lau lau mặt, thần sắc đột nhiên lạnh lẽo.

Vệ Tắc vừa thấy, sắc mặt càng thêm xanh mét, chỉ là hắn còn chưa kịp mở miệng, liền thay Tô tiên sinh thả hai tay xuống, vẻ mặt cũng theo đó trở nên nghiêm túc, “Cảnh sát Vệ, tôi muốn báo án.”

Vệ Tắc hừ lạnh một tiếng, “Báo án gì?”

“Trong Ngu Nhạc Thành này có giao dịch không trong sạch.”

Động tác lau mặt của Tô Lương Mạt dừng lại, “Anh nói bậy.”

Khóe miệng Tô tiên sinh nâng lên ý cười xấu xa, “Có phải hay không, cô theo tôi trở lại phòng bao sẽ biết.”

Vệ Tắc với Tô Lương Mạt nhìn nhau, Tô Lương Mạt lắc lắc đầu, “Vệ Tắc, anh tin em, em là đang chân chân chính chính làm ăn.”

Tô tiên sinh tự mình đi lên phía trước, “Cậu làm cảnh sát, không phải nên công tư phân minh sao? Bây giờ là tôi muốn báo án.”

Vệ Tắc nhìn sang Tô Lương Mạt, “Cậu ngay không sợ chết đứng, không phải sợ hắn.”

Tô Lương Mạt lại có chút sợ hãi, Vệ Tắc thấy cô còn đứng tại chỗ, “Sao vậy?”

Cô nhìn thấy Tô tiên sinh đang ngoái đầu lại nhìn về phía cô cười cười, Tô Lương Mạt nắm chặt tay, “Không có gì, đi thôi.”

Ai biết trong lòng anh đang cất giấu chủ ý xấu xa gì, cái người này đầu óc hành động không đứng đắn, đoán chừng cả Vệ Tắc với Vệ gia cộng lại cũng có thể bị đùa giỡn xoay vòng.

Tô tiên sinh đi đến cửa cửa phòng bao, đẩy cửa đi vào, bên trong vẫn như cũ có mấy công tử đang chơi đùa.

Tô tiên sinh xoay người, ánh mắt rơi thẳng hướng Tô Lương Mạt, “Ngu Nhạc Thành này của cô, mấy em gái công khai hoạt động à?”

Ngay trước mặt cảnh sát hỏi như vậy, đúng là điên, huống hồ Tô Lương Mạt không then với lương tâm, “Chỗ chúng tôi đây là nơi vui chơi, trước giờ chưa từng có mấy thứ thất tình bát đảo này.”

“Thật không,” Tô tiên sinh lộ ra bộ dáng nuôi tiếc, “nếu như là có, đêm nay tôi chắc chắn dẫn cô đi ra ngoài.”

“Rốt cuộc anh muốn cái gì?” Vệ Tắc cắt đứt lời của anh.

Tô tiên sinh đi tới, ngồi xuống ghế sofa, anh đưa tay chỉ vào một cô gái bên cạnh, “Nhưng cô ta lại yêu cầu hoạt động công khai, cái này phải tính làm sao?”

“Tuyệt đối không thể nào,” Tô Lương Mạt khẳng định, “trong Ngu Nhạc Thành của chúng tôi có quy định.”

“Đừng nói đến quy định với tôi,” Tô tiên sinh khẽ nâng chiếc cằm thon gọn, “từ trước đến nay vốn dĩ không có một nơi nào trắng trợn viết thật to bốn chữ ‘giao dịch thể xác’, còn không phải đều là mấy em gái tự mình kiếm quan hệ, kiếm được tiền lại chia với Ngu Nhạc Thành?”

“Anh đừng ngậm máu phun người!” Tô Lương Mạt giận không kiềm được.

Vệ Tắc đứng bên cạnh, ngược lại không tiện chen miệng vào.

Tô tiên sinh một tay ôm đồm hết, anh nhắc chân dài lên, nghiêng đầu nhìn cô nhân viên phục vụ kia, “Có phải vừa rồi cô nói, có thể đưa cô ra ngoài hoạt động?”

Cô gái kia nhìn nhìn Tô Lương Mạt, ánh mắt Tô Lương Mạt phẳng lặng, những không hề khiếp sợ cô ta, “Đúng, những cái này đều là Ngu Nhạc Thành ngầm cho phép.”

“Cô là do người nào quản lý?” Tô Lương Mạt tức giận quát một tiếng.

“Tô tỹ, tôi là thuộc hạ của Lý Tư a, đây vốn dĩ chính là quỷ củ ngằm bắt thành văn của Ngu Nhạc Thành, tôi nói sai sao?”

Tô tiên sinh nhìn xem trò hay, “Cảnh sát Vệ, thế này có thể cấu thành tội mại dâm không?”

Cô gái kia vừa nghe, đều bị dọa đến tái mặt.

Tầm mắt Tô Lương Mạt rơi thẳng về phía cô ta, “Cô nói, người này cho cô bao nhiêu lợi lộc, để cô nói nói như vậy?”

“Tôi, tôi không ngờ có cảnh sát, chuyện không liên quan tới tôi.”

Vệ Tắc đi tới, “Nếu cô không nói thật, tôi đây liền dẫn cô về đồn, dựa theo tội mại dâm trị cô.”

“Liên quan gì đến tôi chứ? Tôi bắt quá chỉ là ăn ngay nói thẳng, lại nói con mắt nào của anh nhìn thấy chúng tôi có giao dịch, nói chút chuyện ngoài miệng mà thôi.”

Tô Lương Mạt bắt được sơ hở trong lời nói của cô ta, “Nếu đã là nói ngoài miệng, Tô tiên sinh, anh báo án thì có ích lợi gì?”

Nhân viên phục vụ kia rõ ràng là bị mua chuộc, lại nhảy lên trước nói tiếp, “Nhưng mà, chị em tốt của tôi đêm nay đã ra ngoài với khách, cụ thể ở khách sạn nào phòng nào tôi cũng biết, có cần tôi đưa các người đi không?”

Tô Lương Mạt đứng sững một chỗ, trừng mắt nhìn về phía Tô tiên sinh, “Nói đi, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Còn muốn tôi lặp lại à? Làm phụ nữ của tôi, bằng không, Ngu Nhạc Thành của cô thực sẽ gặp phiền toái không ngừng,” Tô tiên sinh chạm đến ánh mắt Vệ Tắc, nhưng lại không chút hoang mang, “tôi là nói án chừng, chắc không thành tội đe dọa chứ?”

Tô Lương Mạt ngược mắt nhìn đám người, xoay người cũng không quay đầu đi ra ngoài.

Vệ Tắc cũng đi theo sau, âm thanh của Tô tiên sinh dùng sức chui vào lỗ tai hai người, “Cảnh sát Vệ, chuyện như vậy cậu không quản?”

Vệ Tắc đóng cửa phòng bao cái ‘rầm’.

Tô Lương Mạt chống lên vách tường đứng trước cửa, “Không phải anh nói muốn xét nghiệm DNA anh ta sao? Anh ta như vậy, có thể là Chiêm Đông Kinh không?”

Vệ Tắc không có gạt cô, “Có kết quả giám định rồi, Mạc Thanh với hắn cũng không có quan hệ huyết thống.”

“Nói cách khác, anh ta không phải là Chiêm Đông Kinh.”

“Không, Mạc Thanh với Chiêm Đông Kinh vốn dĩ không phải là quan hệ mẹ con máu mủ.”

Tô Lương Mạt làm động tác giật mình, “Thật sao?”

“Ừ, chính miệng Mạc Thanh thừa nhận.”

“Vệ Tắc, anh tin em đúng không?”

Vệ Tắc không chút do dự gật đầu.

Lúc Tô Lương Mạt rời khỏi Ngu Nhạc Thành chuẩn bị về nhà, cô cho rằng Vệ Tắc là đã sớm rời đi.

Không ngờ xe của Vệ Tắc vẫn còn dừng ở một nơi nào đó trên đường Tô Lương Mạt về nhà, chờ xe của cô đi ngang qua, hắn liền đi theo.

Hắn biết chỗ Tô Lương Mạt ở, cho nên không cần theo quá sát, di động của Tô Lương Mạt để trên hộp số xe đột nhiên báo hiệu có tin nhắn, cô đưa tay mở ra, trên đó viết: ‘Để cửa cho anh, đêm nay anh ở chỗ em.’

Tô Lương Mạt xóa tin nhắn đi, khóa miệng khẽ nhếch lên.

Cô đánh tay lái, phía trước chính là hướng về nhà, tầm mắt Vệ Tắc lơ đãng liếc về phía kính chiếu hậu, chợt thấy một chiếc xe màu đen chạy qua, hần tiến sát lên trước nhìn, thấy rõ ràng biển số xe của đối phương, không phải là vị Tô tiên sinh kia sao?

Xem ra, là theo chân Tô Lương Mạt.

Ba người một trước một sau, rất nhanh đi vào trước tiểu khu nơi Tô Lương Mạt ở, Vệ Tắc thả chậm tốc độ xe, xe của Tô Lương Mạt đi vào trước tiên, mà Tô tiên sinh lại không chút do dự đi vào theo, trên đường bị trạm kiểm soát ngăn lại, cũng không biết sao lại để cho anh đi vào.

Vệ Tắc dừng xe ở bên ngoài, Tô tiên sinh chính là Chiêm Đông Kinh, cái ý nghĩ này chưa từng biến mất trong đầu Vệ Tắc.

145. Chương 150: Cô Gái, Buổi Tối Gặp

Chương 150: Cô gái, buổi tối gặp

Tô Lương Mạt nhanh chóng lái xe vào gara, rút chìa khóa ra rồi lại lên lầu.

Xe của người đàn ông ở ngay sau xe cô, lúc cô tiến vào thang máy anh vừa vặn đang xuống xe, Tô Lương Mạt xoay tròn cái chìa khóa trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm phím số không ngừng tăng lên, lúc cửa thang máy ‘đỉnh’ mở ra, cô dựa thẳng tắp cả người vào tường thang máy, sải bước đi ra ngoài.

Gần như trong nháy mắt lúc cô mở cửa đóng cửa, người đàn ông cũng liền lên đến tầng trên cùng nơi cô ở.

Tô Lương Mạt ném chìa khóa lên đầu tủ, một hồi tiếng chuông cửa truyền đến, cô tạm dừng động tác cởi áo khoác trên tay, đi tới trước cửa, cầm lấy điện thoại trên tường, phía trên màn hình hiện lên khuôn mặt người đàn ông, “Alo?”

“Mở cửa.”

“Không mở.”

“Mau lên.”

“Tiên sinh anh đi nhầm chỗ rồi, đây là nhà tôi.”

“Lương Mạt.”

“Mau trở về đi, bây giờ cảnh sát đang theo rất chặt.”

“Tô Tô.”

Tô Lương Mạt vẫn không có ý định muốn mở, “Đủ rồi đó?”

“Tên cảnh sát kia bây giờ đang ở phía dưới.”

“Anh biết mà vẫn đến?” Tô Lương Mạt không khỏi kinh hô, thật sự điên rồi.

“Anh muốn nhìn em một chút, ôm em một cái, ở bên ngoài cũng không có tiện.” Giọng điệu người đàn ông lộ rõ gấp gáp, lại xòe tay đập đập cửa, “Mở cửa.”

“Anh vẫn nên mau chóng rời đi đi, Vệ Tắc bám theo anh sát như vậy, anh nghĩ xem, lỡ như bị anh ấy bắt được anh đang xuất hiện ở nhà em đây, cho dù anh có mười cái miệng cũng không giải thích được.” Tô Lương Mạt biết rõ tính tình Vệ Tắc, niềm tin duy nhất của hần chính là bắt lấy Chiêm Đông Kinh, đưa anh ra trước pháp luật, hễ là chuyện có thể rơi vào trong tay Vệ Tắc trở thành điểm yếu, Tô Lương Mạt đều sẽ tận lực tránh đi.

“Hần nhất thời sẽ không lên đây, ít nhất phải xác định anh ở trong nhà em, nắm đầy đủ chắc chắn mới xuất hiện.”

Người đàn ông khẽ thấp giọng nói, “Nếu không mở, anh không đảm bảo lát nữa hàng xóm của em có tới mắng em không.”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, đã khuya rồi.

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là cúp điện thoại, đưa tay mở cửa.

Cửa còn chưa hoàn toàn mở hẳn, liền bị một cổ ngoại lực dùng sức đẩy, trước mắt tối sầm, người đàn ông trở tay đập cửa chính lại, hai tay anh giữ lấy mặt Tô Lương Mạt, chuyển chân một cái, đem cô áp lên trên ván cửa, lời trong miệng cô vẫn chưa thể nói ra, nụ hôn lưu luyến mà triền miên liền quấn lấy cô, Tô Lương Mạt không biết làm thế nào, nâng tay lên nắm giữ cổ người đàn ông. Anh lại nhẹ nhàng tránh đi một cái, hai tay dùng sức nhéo sau lưng cô.

Thân thể hai người thân mật khăng khít, gần như không có một chút khe hở, nụ hôn của anh mãnh liệt mà cuồng dã, cũng làm cô chống đỡ không được, quân lính tan rã, Tô Lương Mạt không khỏi ‘ưm’ một tiếng, tay người đàn ông ở phía sau lại khẽ buông lỏng, dùng đầu ngón tay cởi bỏ cúc áo của cô, lòng bàn tay lướt qua da thịt non mềm, cái cảm xúc này thiếu chút nữa làm anh không kiềm chế được.

Tô Lương Mạt vòng chặt hai tay quanh cổ người đàn ông, anh dẫn dắt cô, bước chân lảo đảo nghiêng ngã muốn đi về phía phòng ngủ.

Tô Lương Mạt kịp thời tỉnh táo lại, cô mở hai mắt ra, đưa tay đè lại đầu vai người đàn ông, “Không được, nói không chừng Vệ Tắc sắp sửa lên đây rồi.”

“Cái kẻ này thật đáng ghét, chuyện nam nữ hoan ái hẳn còn muốn quản à?”

“Nhưng chính là vì có anh ấy ở trong, mấy vở tuồng của anh mới có thể càng hát càng đặc sắc không phải sao? Vệ Tắc càng nóng nảy muốn chứng minh anh là Chiêm Đông Kinh, anh ngược lại có thể mau chóng ngồi lên thân phận Tô tiên sinh thực sự, như vậy cũng có lợi cho anh sớm ngày ngồi vững vàng ở Ngự Châu lẫn nữa bắt đầu căn cơ, nói cho cùng, cái đầm nước này trợn lẫn càng đục, anh ngược lại càng dễ dàng thờ ơ, em cuối cùng cũng hiểu đạo lý nước quá trong ắt không có cá.”

Người đàn ông kéo cao khóe môi lương bạc, hai mắt dán chặt lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ đóng mở của Tô Lương Mạt, chỉ chờ cô đem những lời muốn nói nói hết ra, ý cười trong mắt người đàn ông lúc này càng thêm đậm, nhiệt khí anh thổi ra phun đốt bên cánh môi Tô Lương Mạt, “Từ lúc em mở miệng, anh chỉ muốn hôn em,” Ngón tay anh ở trên cánh môi đỏ thắm của cô mơn trớn một lần lại một lần, “phụ nữ nói thật là nhiều, chắc phải hôn đến khi em nói cũng không nói ra hơi.”

Nói xong, môi mỏng liền che kín miệng Tô Lương Mạt.

Anh cạy răng cô ra, hơi thở triền miên quấn quít, tay người đàn ông cũng đẩy áo ngực của cô ra, thật muốn ở trong phòng khách liền nhóm một mối lửa này hung hăng cháy bùng lên, trong tim, trong thâm thể, mỗi tế bào đều hoàn toàn sôi trào, Tô Lương Mạt nhón chân lên, anh đưa hai tay nhắc lên một cái, làm chân của cô vọt lên treo lơ lửng.

Toàn bộ điểm tựa của cô lúc này chống đỡ trên thân người đàn ông, hôn môi xong rồi, anh chôn mặt trên cổ cô, gặm cắn cắn cổ cô từng cái một, cô không chịu nổi ngứa ngáy, “Được rồi...”

Giọng điệu thì thầm giống hệt như con mèo con nỉ non.

“Như vậy là được rồi?” Người đàn ông xoa xoa chân cô, “Nói thật xem, khoảng thời gian này có nhớ anh không?”

“Tiên sinh, anh là ai chứ, bảo tôi nhớ anh.”

Người đàn ông ác ý dùng sức bóp một phát, “Nói xem, chỗ nào nhớ anh?”

Anh khẽ lùi ra sau một bước, nửa người trên Tô Lương Mạt bởi vì mất đi điểm tựa, bắt đầu từ trên tường trượt xuống, cô muốn co hai chân lại, nhưng chân vẫn còn bị người đàn ông khổng lồ chế treo lơ lửng giữa trời, cả người sắp rơi xuống dưới rồi, “Nhớ anh, còn có thể nhớ thế nào nữa, tất nhiên là trong lòng nhớ rồi.”

“Vậy sao?” Đầu ngón tay anh ở trên chân cô vẽ vài vòng, “Thân thể thì sao?”

“Cũng nhớ.”

“Chỗ nào nhớ?”

Tô Lương Mạt khó khăn chống đỡ, “Anh muốn chỗ nào nhớ thì chỗ đó liền nhớ, mau bỏ em xuống, mệt quá.”

Người đàn ông dứt khoát dùng hai tay bóp hông cô, “Chỗ này có nhớ không?”

“Nhớ, đều nhớ cả.”

Người đàn ông thỏa mãn khẽ câu dẫn ý cười, vùi mặt vào trước ngực Tô Lương Mạt, cắn cúc áo lông của cô, từng cái từng cái hướng lên trên.

Tô Lương Mạt vịn vào vành tai của anh, “Đừng làm rộn, thời gian sau này còn nhiều mà.”

Bàn tay anh trượt vào trong lưng quần cô, Tô Lương Mạt thấy nhồn nhột, bắt đầu vung vẩy một hồi, cả người thiếu chút nữa té xuống, người đàn ông đứng lúc bắt lấy, hai tay ôm chặt cô.

Cánh cửa chống đỡ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng chuông cửa thánh thót, chói tai mà bén nhọn, dọa Tô Lương Mạt giật nảy cả người một cái.

Cô dè tay lên bả vai người đàn ông, “Có người.”

“Nhất định là tên cảnh sát kia.”

Vệ Tắc không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, dứt khoát đưa tay đập cửa, “Lương Mạt, Lương Mạt!”

Tô Lương Mạt kéo thẳng lưng, một chân rơi xuống đất, hoàn hồn rồi lúc này mới mở miệng, “Ai vậy?”

“Là anh, Vệ Tắc.”

Tô Lương Mạt ra hiệu người đàn ông đừng nói chuyện, “Trễ thế này rồi, có chuyện gì không?”

“Có tiện để anh vào không?”

“Có chuyện gì hôm khác nói đi.”

Vệ Tắc chống tay lên cửa chính, “Anh nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đi vào tòa nhà này.”

Tô Lương Mạt nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, “Anh nói là Chiêm Đông Kinh?”

“Đúng.”

Tô Lương Mạt cách một cánh cửa tiếp tục đặt câu hỏi, “Vậy anh tìm được anh ta rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

“Vệ Tắc, em thật sự rất mệt, mới nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói tiếp đi, huống hồ chuyện Chiêm Đông Kinh em không muốn xen vào nữa.”

“Hắn không tới tìm em sao?” Vệ Tắc thử mở miệng.

Thái độ Tô Lương Mạt kiên quyết, “Không có.”

Vệ Tắc gần như là một đường đi theo Tô tiên sinh đến, cho dù không tận mắt thấy anh vào phòng Tô Lương Mạt, nhưng quả thực là vào tòa nhà này rồi, không cần đoán cũng có thể biết anh đến tìm ai.

Vệ Tắc đứng ở ngoài cửa, Tô Lương Mạt không chịu mở, hắn lại không có cách nào, “Được, vậy em chú ý an toàn, anh đi đây.”

“Ừ.”

Tô Lương Mạt xuyên qua mắt mèo nhìn ra phía ngoài, thấy Vệ Tắc rời đi rồi hướng về phía thang máy mà tới.

Cô nặng nề thở ra một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh, “Anh nên biết bây giờ là thời điểm mấu chốt, cảnh sát với Mạc Thanh bên kia cần anh chặt như vậy, anh lại còn ngoan ngoãn đưa tới cửa cho bọn họ.”

“Không, em sai rồi,” Ngón tay người đàn ông khẽ ngất lên chóp mũi cô một cái, “anh là đưa tới cửa cho em.”

Tô Lương Mạt hướng tay về phía tay cầm cánh cửa, “Tranh thủ thời gian Vệ Tắc rời đi, anh nhanh đi đi.”

Người đàn ông dè tay cô lại, “Đi cái gì mà đi, em cho rằng vài ba câu của em có thể khiến Vệ Tắc thật sự tin? Mũi của tên đó so với lỗ mũi chó còn thính hơn, lúc này khẳng định đang trốn ở góc nào đó, đặc biệt chờ anh ra ngoài.”

“Anh đã biết rõ lại còn đến.”

“Anh là tới giải thích với em.”

Tô Lương Mạt nhìn qua mắt mèo quan sát tình hình bên ngoài, nghe được lời người đàn ông nói, tự nhiên đáp lại, “Giải thích cái gì?”

“Chuyện Đường Khả nói chỗ đó của anh có vết bớt.” Tiếng hít thở của người đàn ông tràn ra ngay bên tai cô, Tô Lương Mạt muốn thôi lui, lúc này mới phát hiện thân thể đã bị anh đè lại một lần nữa.

Anh buồn cười nhìn chằm chằm gương mặt từ từ ửng đỏ của cô, ngay tiếp theo bên tai cũng nhẹ nhàng tràn ra màu hồng phấn, khóe miệng của anh phun ra một câu, làm Tô Lương Mạt bị vây ở trong ngực mình đều khê co rúm cả người lại, “Em nói, phải là động tác như thế nào mới có thể nhìn thấy nơi kín đáo như vậy?”

“Lời này hỏi Đường Khả ấy?”

Người đàn ông vòng hai tay ra sau lưng cô cấu một cái, không nói hai lời chặn ngang ôm lấy cô đi vào trong phòng, bàn tay nhỏ bé của Tô Lương Mạt nắm thành quả đấm hướng lên đầu vai ánh đấm tới.

Người đàn ông vừa đi vừa nói, “Đi đi đi, đi vào nhìn thử cho đàn ông rõ ràng.”

Vệ Tắc là không đi, an vị ở trong xe bên ngoài tiểu khu, hần mở rộng cửa sổ xe, đốt điều thuốc nhìn về phía tầng trên cùng chỗ Tô Lương Mạt.

Phòng tắm sáng đèn, không bao lâu, bóng tối kia liền trốn vào trong tầm mắt, hoàn toàn chìm vào đêm đen.

Vệ Tắc ở bên ngoài canh giữ suốt một đêm.

Hôm sau, hần nhớ rõ chỉ nằm ở trên tay lái một lát, Vệ Tắc xoa xoa khóe mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này, điện thoại trong túi quần vang lên, hần nhìn cũng không nhìn trực tiếp nhận điện.

“Ông xã.”

Vệ Tắc không có đáp lời, “Có chuyện gì không?”

“Tối hôm qua anh không về nhà, là làm nhiệm vụ sao?”

“Ừ.”

“Nhiệm vụ gì.”

Trong ngữ khí Vệ Tắc không giấu được hết mệt mỏi, cũng lười phải giải thích cho có lệ, “Gọi điện cho anh rốt cuộc có chuyện gì? Không phải là đã nói với em, lúc làm nhiệm vụ ít liên lạc thôi sao?”

“Em chỉ là thấy anh cả đêm không về, em lo cho anh.”

“Anh không sao? Tắt máy đây.”

Vệ Tắc cắt điện thoại lại.

Tô Lương Mạt mệt mỏi kiệt sức, một cánh tay thò ra bên ngoài chần mông, cô sờ sờ bên cạnh, chần mèn vẫn còn ấm.

Mặc bộ đồ ngủ đi ra ngoài, cô vẫn còn buồn ngủ đứng tựa trước cửa, hương thơm bữa sáng không thể chờ đợi được chui vào giữa cánh mũi, cô đập dếp đi vào phòng ăn.

Cảnh tượng đập vào mắt, cũng làm cô không khỏi dừng bước chân.

Người đàn ông đưa lưng về phía cô đứng trước bàn ăn, áo sơ mi trắng tinh, ống tay áo vén lên đến chỗ khủy tay, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rơi thẳng vào trong, tràn đầy đầu vai người đàn ông, Tô Lương Mạt cầm hai tay vào túi áo, nghiêng đầu nhìn.

Anh dùng thìa khuấy khuấy cháo trong nồi, mùi vị đó liền tỏa ra thêm nồng đậm.

Vàng sáng màu vàng kim làm nền, vai rộng eo hẹp kết hợp với khung xương thân hình này, không trách được luôn luôn có phụ nữ si mê anh.

Tô Lương Mạt tiến lên vài bước, nhìn xem hộp thức ăn trải đầy trên bàn, “Anh cũng quá lãng phí đi?”

Bên cạnh, xếp chồng mấy cái hộp có in dấu nhà hàng năm sao cao cấp.

Người đàn ông gấp lên một đĩa thức ăn đưa đến bên môi cô, “Rửa mặt chưa đấy?”

“Rửa rồi.” Cô há miệng cắn một miếng, đột nhiên nhớ tới cái gì, hai tay khép căng vạt áo ngủ trước ngực, “Ai cho anh tới hôm qua không mang mũ?”

“Chỗ của em không phải không có sao?”

“Em mới từ chỗ của Thụy chuyển ra đây, hơn nữa sao em phải chuẩn bị thứ đó.”

Người đàn ông đưa tay kéo cô vào trong ngực, “Nếu là mang thai càng tốt, cứ sinh ra.”

Hai chân Tô Lương Mạt lúc này vẫn mềm nhũn, cô vươn tay nắm bả vai người đàn ông, “Trời cũng sáng rồi, anh nhanh đi đi.”

“Đừng chứ, cho em ăn no rồi liền vội vàng đuổi anh đi.”

Tô Lương Mạt hướng lên đầu vai anh gõ nhẹ, “Làm sao giống như thực biến thành người khác vậy?”

Bàn tay anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, “Trước kia không cảm thấy, nhưng bây giờ thật sự đã nhận thức sâu sắc, mỗi sáng sớm thức dậy liền nhìn thấy khuôn mặt vẫn còn ngủ say của em, cho dù là mệt mỏi cũng được, chưa thỏa mãn dục vọng cũng được...”

Tô Lương Mạt cười khì ra tiếng, “Anh mới chưa thỏa mãn dục vọng.”

Bầu không khí tình cảm thật tốt, người đàn ông lại tiếp tục, “Anh nghĩ, vị trí cao hơn nữa, quyền lực lớn hơn nữa, đều không bằng khi anh tỉnh dậy nhìn thấy bên gối gương mặt quen thuộc làm anh nhẹ nhõm thanh thản này.”

Tô Lương Mạt tựa mặt lên đầu vai người đàn ông, tầm mắt không khỏi quét qua mấy thứ đồ đóng hộp sau lưng kia, “Đợi chút,” Cô đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lui người lại mở miệng, “đồ là anh đặt từ khách sạn?”

“Ừ.”

“Vậy nhân viên giao hàng kia chắc chắn cũng thấy mặt anh.”

“Sao vậy?”

“Không phải anh nói cảnh sát có lẽ vẫn còn ở gần đây sao?”

Tô tiên sinh hướng hai tay lên bả vai Tô Lương Mạt, “Nhìn em hoảng sợ kìa, cho dù có bắt được anh ở đây, thì có thể chứng minh được gì?”

“Đồng Kinh.”

Người đàn ông nhìn vào đáy mắt cô, “Nói lỗ miệng, sai một lần phạt một lần.”

Vệ Tắc không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cửa lớn, thấy một nhân viên mặc đồng phục đi ra, Vệ Tắc nhảy xuống xe tiến lên, vừa móc ra thẻ xác nhận danh tính bản thân.

“Cảnh sát, tôi chỉ là đến đưa điểm tâm thôi.”

“Vừa nãy lúc đi vào, chuyện tôi bảo cậu lưu tâm thế nào rồi?”

Tên nhân viên còn cầm danh sách trong tay, “Trong phòng 1004 không có người nào khác, ký tên cũng là phụ nữ,” Hấn đưa danh sách cho Vệ Tắc xem, “Anh xem, tên là Tô Lương Mạt.”

Vệ Tắc đưa tay nhận lấy nhìn một cái, lại nhú mày.

Vệ Tắc đối với chữ viết của Tô Lương Mạt rất quen thuộc, chữ ký màu đen này dưới ngòi bút rồng bay phượng múa cứng cáp hữu lực, cũng không phải của Tô Lương Mạt.

Vệ Tắc quét tầm mắt sắc bén về phía tên nhân viên kia, “Cậu nói đều là thật?”

“Đương nhiên là thật”

Vệ Tắc không khỏi nhìn về phía tòa nhà, “Được.”

Tên nhân viên lấy lại đơn hàng, đi về phía chỗ đậu xe ven đường.

Đóng cửa xe, thấy bóng lưng Vệ Tắc đi vào khu nhà càng lúc càng xa, hấn mới móc từ trong túi quần ra một xấp tiền.

Đây là người đàn ông bên trong cho hấn.

Tô Lương Mạt nhanh chóng vào phòng thay xong quần áo, thức ăn cũng ăn qua loa vài miếng, lôi kéo cánh tay người đàn ông đi ra ngoài, “Phòng ngừa vạn nhất.”

Hai người đi ra khỏi phòng đứng chờ thang máy, Tô Lương Mạt nhìn hai bên, một cái thang máy đang đi lên, một cái khác vừa vận đi xuống.

Sau khi đi lên 12 tầng lầu, dừng ở tầng trên chỗ hai người.

Tô Lương Mạt cùng người đàn ông lần lượt đi vào, cùng lúc đó, gần như là trong giây lát thang máy khép lại, Vệ Tắc bên kia cũng đi lên.

Hấn bước nhanh đi tới nhấn chuông cửa, nhưng bên trong không có chút động tĩnh.

Kỳ thật Vệ Tắc còn chưa có suy nghĩ kỹ càng, nếu như hấn là dùng lập trường của một cảnh sát, rõ ràng, cho dù chứng minh Tô tiên sinh tối qua là qua đêm ở chỗ Tô Lương Mạt, cũng không có cách nào nói anh ta là Chiêm Đông Kinh. Chỉ có thể khiến nghi ngờ của hấn có được căn cứ chính xác sâu hơn một bước mà thôi, nhưng nếu như không phải vậy, hấn còn có thể có lập trường gì?

Hấn xoa xoa đầu mấy cái, Tô Lương Mạt không mở cửa, Vệ Tắc nâng đồng hồ lên vừa nhìn, quay đầu lại nhìn thang máy, hấn chạy tới cực nhanh đè lại nút đi xuống, lúc Vệ Tắc đi vào thang máy xuống bãi đỗ xe tầng một, từ xa liền nhìn thấy thân ảnh Tô Lương Mạt với người đàn ông đi cùng nhau.

Vệ Tắc lại bước nhanh đến phía trước, “Lương Mạt.”

Tô Lương Mạt nghe thấy âm thanh này, cổ tự trấn định, vội vàng rút tay đang bị người đàn ông nắm ra.

“Vệ Tắc, sao anh lại ở đây?”

Hai mắt Vệ Tắc nhìn chòng chọc người đàn ông trước mặt, “Vị Tô tiên sinh này thì sao, sao hấn lại ở đây?”

“Cảnh sát Vệ, không phải cậu ở bên ngoài canh giữ cả đêm chứ?”

Vệ Tắc không có khăng khăng anh là Chiêm Đông Kinh nữa, “Lương Mạt, hấn có làm khó em không?”

Tô Lương Mạt lắc đầu, “Bọn em chỉ là tình cờ gặp nhau.”

“Tôi nói cô ấy sớm muộn gì cũng là phụ nữ của tôi, cảnh sát Vệ, chuyện tán tỉnh yêu đương chắc không cần xin phép cậu chứ?”

“Chiêm Đông Kinh, trên đời này sẽ có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, tối hôm qua tôi liên tục theo dõi bên trong tiểu khu này, là tận mắt thấy anh đi vào, cho đến sáng nay anh rời đi, đừng nói với tôi là anh không có ở lại đây.”

Người đàn ông đưa mắt nhìn nhìn, thấy Vệ Tắc rất có điệu bộ che chở Tô Lương Mạt, anh một tay kéo Tô Lương Mạt đến bên cạnh, “Cảnh sát có phải ngay cả chuyện người khác lên giường sinh con cũng quản hay không?”

“Tô tiên sinh,” Tô Lương Mạt tùy thời lạnh mặt đi, chọn thời điểm thích hợp nhất, trở mặt với người đàn ông tối hôm qua còn triền miên đến tận xương này, “xin anh nói chuyện tự trọng một chút, đừng nói những lời làm người khác hiểu lầm.”

Sau đó cô lại hướng tầm mắt về phía Vệ Tắc, “Vệ Tắc, anh cũng không cần thiết bám theo em nữa, em quả thực tình cờ đụng phải anh ta, em không biết tại sao anh ta lại ở trong cái tiểu khu này.”

“Có cần anh cho người bảo vệ em hai bốn tiếng liên tục không?”

Tô Lương Mạt rũ tầm mắt xuống, “Không cần, Vệ Tắc, thật ra cứ nói rõ ra hết đi, anh vẫn luôn nhận định anh ta là Chiêm Đông Kinh, cũng luôn nhận định em đang phối hợp với anh ta diễn trò, nhưng mà tùy anh nghĩ thế nào, nếu anh có chứng cứ, bây giờ anh dẫn anh ta đi, em tuyệt đối không nói thêm một câu.”

Khẩu khí dọa người hùng hồn như vậy, đúng là đã từng cùng Chiêm Đông Kinh giống nhau như đúc.

Trong mắt Vệ Tắc đầy tia máu, Tô tiên sinh thì một bộ dáng tinh thần sáng khoái, anh rướn thẳng người lên, “Thôi, không giống các người nữa, cảnh sát Vệ, tôi muốn theo đuổi phụ nữ rất bình thường đúng chứ,” Nói rồi, anh từ trong túi móc ra chiếc thẻ ra vào, “căn hộ trên lầu Tô tiểu thư, là tôi mới mua.”

Tô Lương Mạt cũng giật mình, chỉ là không biểu hiện ra ngoài.

Vệ Tắc cầm lấy thẻ ra vào, khuôn mặt trong nháy mắt biến thành màu xanh.

Tô tiên sinh lấy thẻ lại, anh chỉ chỉ chiếc xe gần đó, “Tôi với Tô tiểu thư vừa vặn cùng đi một chiếc thang máy, cho nên mới thuận đường.”

Tô Lương Mạt không để lại dấu vết trùng mắt với anh, cô vốn cứ thấy kỳ quái, chỉ dựa vào tính cảnh giác tỷ mỉ của Chiêm Đông Kinh, không thể nào đặt mình vào tình trạng nguy hiểm bất cứ lúc nào, không nghĩ tới anh đã sớm lưu lại đường lui ỳnh, thậm chí ngay cả cô cũng không nói.

Cũng đúng, nếu cô sớm biết, nói không chừng tối hôm qua liền đuổi anh trở về rồi.

Hai ngón tay Chiêm Đông Kinh kẹp thẻ ra vào hướng về phía Tô Lương Mạt giơ lên, sau đó khều khều cằm của cô, “Cô gái, buổi tối gặp.”

146. Chương 151: Muốn Em Muốn Sắp Điên Rồi

Chương 151: Muốn em muốn sắp điên rồi

Trên mặt Tô Lương Mạt lộ ra chán ghét, hất tay anh ra một cái.

Bộ dáng ngông cuồng tùy tiện phóng túng này của anh thực khiến người ta phải ghét, nhưng hành động như vậy cho dù là cảnh sát ở đây cũng không có cách nào trị anh được, Tô Lương Mạt lau lau cái cằm, trừng mắt nhìn thân ảnh người đàn ông lái xe đi.

Lúc Vệ Tắc ra khỏi xe quá gấp gáp, trên người chỉ mặc chiếc áo mỏng, lúc này bị gió lạnh trong bãi đỗ xe thổi, tê cóng đến run lấy bẩy.

Tô Lương Mạt rút chìa khóa xe ra, Vệ Tắc vòng hai tay trước ngực, “Lương Mạt, hần bây giờ cứ ở cái tiểu khu này, em định làm thế nào?”

“Còn có thể thế nào, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, cho dù em có tránh bao xa, dựa vào cách anh ta lẩn lẩn qua lẩn lại kia, chuyển nhà thêm bao nhiêu lần mua thêm bao nhiêu căn hộ cũng không có tác dụng, em không có tinh lực chạy trốn như vậy.”

Vệ Tắc đứng im không nhúc nhích, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm mũi chân mình, “Vệ Tắc, nếu anh ta thực sự là Chiêm Đông Kinh, anh cũng không đầu lại được anh ta, nếu anh ta không phải, anh hà tất phải phí phạm khí lực.”

“Lương Mạt, anh chỉ hỏi em, nếu như hần là Chiêm Đông Kinh, em sẽ làm thế nào?”

“Em nói rồi, không liên can tới em.”

“Em rốt cuộc, là hận hần hay là yêu hần?”

Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn Vệ Tắc chăm chăm, “Vệ Tắc, em không thích anh như vậy, em không phải là phạm nhân của anh!”

Vệ Tắc thấy cô xoay người định rời đi, hần muốn đuổi theo, nhưng bước chân thật giống như bị đóng đinh, “Lương Mạt, anh chỉ là hy vọng em cách hần thật xa, anh là cảnh sát, nhất mực kiên trì em cũng biết, Chiêm Đông Kinh anh là nhất định phải đưa hần ra công lý, nếu như em giúp hần, anh không đảm bảo cả em có bị liên lụy hay không.”

“Vệ Tắc, ý của anh là muốn đối phó em?”

“Nếu như, anh phát hiện em ở cùng một chỗ với hần, thật sự làm ra chuyện người khác nhìn không thấy...”

“Được,” Tô Lương Mạt gật đầu, “cảm ơn lời nhắc nhở!”

Tô Lương Mạt ngồi vào trong xe, hai tay rơi trên vô lăng, tầm mắt cô hướng ra ngoài nhìn đến người đàn ông đã từng quen thuộc này, trong lòng bình lặng giống như một hồ nước, cô biết, cô cố ý muốn ở bên Chiêm Đông Kinh, tất nhiên sau này sẽ chống lại Vệ Tắc.

Có lẽ, bọn họ cũng sẽ gỡ hết mọi thủ đoạn hao tổn hết tâm cơ, Tô Lương Mạt dịch chuyển chìa khóa xe, ánh sáng trong mắt dần dần băng lạnh, nhưng vậy thì sao chứ, thế giới nơi Vệ Tắc kiên trì kia đã sớm không tha cho cô, vì sinh tồn, còn không phải là chỉ có thể đường ai nấy đi, kẻ nhận được người mất mát.

Vệ Tắc nghe thấy tiếng động cơ xe, hần liền đứng trước xe Tô Lương Mạt, chặn đường đi của cô.

Rốt cuộc là muốn hần tránh ra, cô vẫn xông tới, dường như giống hệt vị trí lập trường hiện tại của hai người họ.

Hai người xuyên qua cửa kính xe nhìn nhau, Tô Lương Mạt không có đường khác, chỉ có thể đem xe từng chút từng chút ma sát lên phía trước, mắt thấy đầu xe sắp chạm đến chân hần, Vệ Tắc nắm chặt hai tay rú xuống bên người, vẫn là bước chân đi ra.

Tô Lương Mạt đánh tay lái cấp tốc, xe liền vọt chạy ra ngoài.

Tô tiên sinh biết những chuyện nhỏ nhặt này cô có thể giải quyết, lại canh đúng giờ sau đó gọi điện thoại cho Tô Lương Mạt.

“Vứt rồi?”

Tô Lương Mạt dán mắt vào đường đi phía trước, “Ừ.”

Nói thật, Vệ Tắc cũng không phải là người khó đối phó, Tô Lương Mạt vẫn là nắm chắc điểm này, ngón tay người đàn ông gõ nhẹ trên tay lái, “Hôm nào, anh thu nhận Ngu Nhạc Thành của em nhé?”

“Anh dám.”

Bên trong truyền đến tiếng cười của người đàn ông, “Như vậy anh liền có thể nô dịch em mỗi ngày.”

“Đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện như vậy, Vệ Tắc bên kia không thể lơ là, em thấy anh ta là hận không kéo anh xuống nước thề không bỏ qua.”

“Yên tâm đi, anh bây giờ ở trên tầng của em, hắn cũng không thể ngày ngày đều đến chặn cửa chứ?”

Tô Lương Mạt thấy sắp vào trong Ngu Nhạc Thành, “Tắt máy đây.”

“Bà xã.”

Cô thẳng gấp, thiếu chút nữa lệch tay lái, “Anh gọi em gì cơ?”

“Ngủ cũng đều ngủ qua rồi, chẳng lẽ còn không phải là bà xã sao?”

Tô Lương Mạt đỗ xe vào gara, “Đừng gọi bừa.”

“Bà xã, bà xã, bà xã...”

Cột vội vàng tắt rơi điện thoại, ánh mắt lơ đãng ngẩng lên nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong kính chiếu hậu hiện ra khuôn mặt đỏ ửng, Tô Lương Mạt cầm lấy ví tiền, lúc xuống sẽ nhớ đến một chuyện, lại đi ra tiệm thuốc bên cạnh Ngu Nhạc Thành.

Mua xong thuốc tránh thai khẩn cấp đi ra, Tô Lương Mạt đi được vài bước lại nhìn thấy có cảnh sát điều tra đến, cô trong tình thế khẩn cấp bóp nát cả hộp thuốc tránh thai, lúc đi ngang qua một cái thùng rác, lấy khăn giấy trong tay vò thành một cục rồi ném vào.

“Thật xin lỗi, hôm nay vẫn còn chút chuyện muốn đến làm phiền cô.”

Đến trước mặt, một nữ cảnh sát nói với Tô Lương Mạt.

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, miễn cưỡng kéo miệng cười, “Đi thôi, đi vào rồi nói.”

Vệ Tắc lái xe đi đến Thanh Hồ Đường, là đi một mình.

Lúc nhận được điện thoại của Mạc Thanh, hắn cũng cảm thấy kỳ quái, Mạc Thanh ở trong điện thoại không có nói rõ ràng, nhưng Vệ Tắc nhạy cảm nhận thấy được có gì đó, không nói hai lời liền chạy tới.

Mạc Thanh ở trong phòng khách chờ hắn, cũng bảo thuộc hạ lui ra ngoài, Vệ Tắc ngồi xuống đối diện bà ta.

“Cảnh sát Vệ, nghe nói vụ án của Đông Kinh đã kết thúc?”

“Phu nhân, tin tức của bà quả thật rất nhanh nhạy.”

Mạc Thanh giống như là lẩm bẩm tự nói, “Lại cứ như vậy mà kết thúc?”

“Bà gọi tôi đến đây, là còn có manh mối gì muốn cung cấp sao?”

Mạc Thanh hoàn hồn, kéo miệng thoáng cười, “Cảnh sát Vệ, nhìn ra được con người cậu rất chính trực, tôi là nghe nói, vụ án này đã kết thúc, chỉ là không biết cậu thấy thế nào?”

“Nếu Chiêm Đông Kinh đã còn sống, vậy đương nhiên là phải nghĩ hết mọi biện pháp bắt hắn.”

“Thật ra, tôi có một đề nghị.”

“Bà nói đi.”

Mạc Thanh đề thấp tiếng nói, “Chiêm Tùng Niên còn có một người anh trai vẫn còn sống, chỉ cần tìm được ông ta, DNA nhất định trùng khớp, cậu còn sợ Chiêm Đông Kinh có thể chạy thoát sao?”

“Oh?” Trong trí nhớ của Vệ Tắc cũng không có ấn tượng, sau khi hắn trở về cũng bảo thủ hạ tra xét, không có phát hiện Chiêm Tùng Niên vẫn còn một người anh trai, “Bây giờ ông ta ở đâu?”

“Cái này tôi cũng không rõ,” Mạc Thanh lấy ra một túi tài liệu lớn đưa cho Vệ Tắc, “những thứ này đều là tôi vô tình phát hiện được, là được chuyển thông qua một tài khoản, lúc trước cũng từng nghe Tùng Niên nhắc tới, bác cả hình như sức khỏe không tốt, vẫn luôn ở trại an dưỡng tĩnh dưỡng, tôi nghĩ, chỉ cần tìm được chủ tài khoản này, thì cũng có thể tìm được bác cả.”

Vệ Tắc đưa tay nhận lấy tài liệu, “Vì sao không nói sớm một chút?”

Mạc Thanh mở to mắt, thần sắc có chút mất tự nhiên, “Tôi tưởng rằng cảnh sát các cậu còn có thể có cách khác.”

Vệ Tắc nhìn bà ta, đứng dậy liền rời đi.

Tô Lương Mạt tiến cảnh sát ra khỏi Ngu Nhạc Thành, sớm đem chuyện uống thuốc tránh thai quên không còn một mảnh.

Theo ý của bọn họ, vụ án của Chiêm Đông Kinh đã kết thúc, nhưng Vệ Tắc bên kia vẫn còn bảo bọn họ điều tra.

Tô Lương Mạt đứng ngăn người trước cửa, lúc Lưu Giản đến, cho tới khi anh đi đến trước mặt cô, cô mới chú ý tới.

Lưu Giản đưa tay phải hươ hươ trước mặt cô, “Nhìn cái gì? Nhập thần như vậy?”

Tô Lương Mạt thu hồi tầm mắt, “Không có gì, hôm nay sao lại rảnh rồi đến đây?”

“Không có việc gì tất nhiên muốn tới ủng hộ.”

Lưu Giản thấy cô vẫn còn đứng, đưa tay khẽ kéo cô, “Đi, đi theo uống với anh hai ly.”

Tô tiên sinh gần như cũng đến cùng một lúc với Lưu Giản, lúc Tô Lương Mạt đi đến trước cửa phòng bao mở cho Lưu Giản, nhìn thấy người đàn ông cũng đã tới.

Lưu Giản đứng nguyên trước cửa, khóe mắt mang theo ý vị thâm trường cười cười, “Đây không phải là Tô tiên sinh sao?”

Tô Lương Mạt nghĩ thầm, anh cũng xạo quá đi, trong lòng Lưu Giản là rõ như ban ngày.

Hai người đàn ông bắt tay, Tô Lương Mạt còn có việc, “Các anh từ từ nói chuyện, em đi đây.”

Lưu Giản lại nắm lấy cổ tay cô, “Không phải nói đi theo uống với anh hai ly à?”

Vừa vặn, cửa phòng bao đối diện mở ra, “Tô tiên sinh, còn thiếu ngài thôi.”

Tô tiên sinh tiện tay chỉ một cái, “Vào đi thôi, tôi đặc biệt tới tìm cô.”

Tô Lương Mạt nhìn nhìn anh, “Tìm tôi?”

Lưu Giản đứng trước cửa cũng đợi câu trả lời của cô.

Tô Lương Mạt bị cái gọi là tiến thoái lưỡng nan kẹp giữa, “Tôi thấy Lưu Giản cũng là đến một mình, hai người dứt khoát dùng chung một phòng bao là được rồi, huống hồ sau này nói không chừng sẽ có cơ hội hợp tác...”

Lưu Giản liếc nhìn người đàn ông, “Nói cũng đúng.” Anh lướt người qua trước mặt Tô Lương Mạt, đi thẳng vào phòng của Tô tiên sinh.

Người đàn ông hướng cô gật gật một cái, Tô Lương Mạt kéo miệng cười đi theo vào trong, bên trong cũng có người Lưu Giản biết, nhìn thấy bọn họ một đường đi vào, có người mở miệng, “Giản thiếu, ngài cũng thường xuyên đến Ngu Nhạc Thành?”

“Vây cũng không phải, chỉ có điều không phải tôi đến chơi, tôi có người quen ở đây.”

“Oh, người tình à?”

Lưu Giản cười ý vị thâm trường nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Đúng vậy, hơn nữa còn là quan hệ lúc trước.”

Tô tiên sinh ngồi xuống cái ghế tựa, ánh mắt Lưu Giản nhìn Tô Lương Mạt rõ ràng còn mang theo ý tứ đặc thù, chuyện lần đó ở kho hàng, Tô Lương Mạt sau này không có nhắc tới, Chiêm Đông Kinh tất nhiên cũng không hỏi, anh có thể lừa gạt bản thân không quan tâm, nhưng lúc này thấy bộ dạng Lưu Giản liếc mắt với Tô Lương Mạt, người đàn ông vẫn có thể cảm giác thấy một cổ khó chịu từ trong xương bốc phả ra ngoài.

Đám người cười cười, phần lớn cũng biết Tô Lương Mạt là bị Tô tiên sinh lừa ỷ.

Lưu Giản cầm ly rượu, cổ tay khẽ lắc lắc, “Hai ngày nữa tới nhà đi, Tô Trạch nhớ em lợi hại.”

Anh không có nói là ‘tới nhà của anh đi’, mà là ‘tới nhà đi’.

Còn nữa, Tô Trạch?

Không tránh được có người nghĩ, có khi chưa dứt với người trước, đúng hơn là người đàn ông trước?

Thậm chí, đến cả con cũng có rồi?

“Được.” Tô Lương Mạt gật đầu.

Người đàn ông bên cạnh uống hớp rượu, gương cao nụ cười mỉa hoặc dụ người, “Nếu là người lúc trước, nhất định là bị người ta bỏ rơi?”

Lưu Giản để rượu trong miệng tùy ý chảy xuôi, “Thật ra cũng không tính là lúc trước, bởi vì bây giờ chúng tôi còn có khả năng kéo dài hơn nữa.”

Tô tiên sinh cười lạnh một tiếng, Tô Lương Mạt ra hiệu vài người đẹp tiến vào hầu hạ mấy người khác chơi thật tốt, cô ngồi trên ghế sofa, hạ thấp giọng nói, “Hai người các anh không thể nói chuyện đằng hoàng sao?”

Tay của người đàn ông đưa tới nắm lên bả vai cô, “Tôi cho cô kỳ hạn cuối cùng, không làm phụ nữ của tôi, tôi liền đem hoa đào của cô từng đoá từng đoá bóp chết.”

Lưu Giản vắt chéo chân dài, nghiêng người nhìn về phía người đàn ông, “Đây là cái anh gọi là thích cô ấy? Bức ép một cô gái? Lương Mạt, em đừng sợ hãi, nếu hấn dám động tới em, dám động tới Ngu Nhạc Thành của em, anh là người đầu tiên không tha cho hấn.”

Anh siết chặt bàn tay Tô Lương Mạt, cô cũng có thể cảm giác được một chút đau đớn.

Tô Lương Mạt sợ vỡ tuồng này của Chiêm Đông Kinh không hát tiếp được nữa, “Được rồi, em còn có việc, hai người ngồi ở đây một lát đi.”

Người đàn ông buông lỏng bàn tay đang nắm vai cô, Tô Lương Mạt cũng đi ra ngoài.

Lưu Giản nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, “Anh như vậy có khác gì dẫn lửa thiêu thân, theo như tôi thấy, cách Tô Lương Mạt xa một chút, hoàn toàn trở thành người xa lạ mới là tốt nhất.”

“Lão Nhị, anh vẫn là nham hiểm như vậy, chỉ có điều người xa lạ còn có thể bắt đầu một lần nữa, nếu là người lúc trước, có phải đến một chút cơ hội cũng không có hay không?”

“Anh nghĩ như vậy?”

Khóe miệng Tô tiên sinh chứa ý cười như có như không.

Lưu Giản nghiêng chân, bộ dáng thản nhiên tự đắc, “Thật ra, đây là anh tự nghĩ đúng chứ?”

Trên mặt người đàn ông có chút không vui, “Có chuyện nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng.”

Lưu Giản không chút nao núng uống một hớp rượu, “Lúc trước tình cảm của tôi với Lương Mạt kỳ thật không tệ, cô ấy đã từng nói rằng muốn ở một chỗ với tôi, cô ấy là muốn chung sống thật tốt, không để ý tới cái gì khác, niềm tin của cô ấy kiên định hơn tôi nhiều, cho nên anh đừng tưởng rằng, cô ấy chắc chắn là của anh.”

Tô Lương Mạt ở bên ngoài đi quanh một vòng, thấy thời gian còn sớm, người tiêu hoang ở Ngu Nhạc Thành đều là cú đêm, chưa đến khuya chắc sẽ chưa rời đi.

Lúc cô định đi nghỉ, thuận tiện xem thử giấy tờ mấy ngày nay, vừa mới cầm cái chìa khóa vào, eo đã bị người ta ôm lấy từ đằng sau.

Cô giật mình một cái, cúi đầu nhìn thấy đôi tay này, trên ngón út có một hình xăm, Tô Lương Mạt nắm chặt tay cầm cửa, “Buông ta, tới tới lui lui đều là người.”

Bên tai nóng lên, cô còn chưa kịp phản ứng, lại bị người đàn ông phía sau cắn cắn vành tai, không khoa trương một chút nào, xương sụn cũng đều thấy đau.

Tô Lương Mạt khẽ run rẩy, vừa nhạy cảm vừa kích thích, hai vai ngay lập tức cong lên, “Bỏ em ra, đừng làm rộn.”

Anh quả nhiên buông ra, nhưng lại ở bên tai cô hôn hít, cổ ý phát ra một vài âm thanh ám muội, bởi vì là dán chặt lấy lỗ tai, cho nên tiếng rất vang, Tô Lương Mạt vừa vặn mở chốt cửa vội vàng đi vào bên trong, hai tay người đàn ông ôm sát eo cô cùng đi vào theo, lại dùng chân khép cửa lại.

Tô Lương Mạt không thể nhịn được nữa, “Tối hôm qua anh vừa muốn xong, bây giờ lại động tình cái gì vậy?”

Người đàn ông khẽ tới ôm chặt cô, “Còn chưa có chừng chiều em lên tận trời đâu, đã dám như vậy rồi phải không?” Một tay anh vòng qua vỗ cái bóp lên mông Tô Lương Mạt, cô mặc chiếc váy mỏng manh, lần này vang dội vô cùng, đến cả cô nghe thấy cũng đỏ mặt.

Người đàn ông siết chặt năm ngón tay, véo vào mông cô.

Mặc dù không thấy đau, nhưng cô cũng không phải là trẻ con, làm sai liền bị đánh mông.

Tô Lương Mạt chỉ đành kiễng hai chân lên, “Em đã làm gì chứ?”

“Nói em yêu anh.”

Điên rồi phải không.

Hai ngón tay anh từng chút từng chút cấu ít thịt, lúc này dùng sức đến nỗi Tô Lương Mạt thấy đau, “Em biết rồi, bị Lưu Giản kích có phải không?”

Người đàn ông ôm cô một đường đi đến trước bàn làm việc, thuận tay đè Tô Lương Mạt lên trên mặt bàn, eo cô bị uốn cong xuống, hai tay người đàn ông vẫn ôm chặt cô, anh áp vào bên má cô hôn tới, lại dùng hàm răng khẽ cắn xương quai xanh như ẩn như hiện của Tô Lương Mạt.

Cô càng lúc càng thấy nhột, nhưng nằm như vậy không có cách nào giãy giụa.

Mặt của anh cọ lên mặt cô, cảm xúc nhẫn nhụi gần như khiến người đàn ông không cầm giữ được, cả khuôn mặt Tô Lương Mạt cũng bị động tác xoa nắn nhiều lần của anh là đỏ hồng lên, thanh âm cũng mang theo chút mê hoặc, “Anh làm sao vậy?”

“Không biết,” Người đàn ông là nói thật lòng, “anh chỉ muốn từng giây từng phút được ôm em, hôn em, rất khó diễn tả được loại cảm giác này, giống như em không có ở bên cạnh một cái, trong lòng liền trống rỗng, Lương Mạt, lúc trước em đối với anh cũng thấy như vậy phải không?”

“Này, anh thật buồn nôn.”

Người đàn ông phủ mặt lên trước ngực cô, chiếu theo da thịt trần trụi lộ ra bên ngoài hung hăng hôn xuống, “Thấy tê chưa?”

Tô Lương Mạt chống khuỷu tay lên mặt bàn muốn ngồi dậy.

Người đàn ông lại động thân một cái hoàn toàn đem cô áp dưới người, “Ở chỗ này, làm một lần đi, anh muốn em muốn sắp điên rồi.”

Con sói đuôi dài này, mấy cái đứng đắn đoan chính trước kia thì ra đều là giả vờ?

Cũng đúng, người đàn ông nào gặp phụ nữ, sẽ không nghĩ hung hăng điên cuồng mà muốn chứ? Mặc dù không nói, đoán chừng trong lòng sớm đã đem người ta làm một trăm lần rồi?

147. Chương 152: Nhị Lão Công Của Tô Lương Mạt

Chương 152: Nhị lão công của Tô Lương Mạt

(‘Lão công’ tức là ‘ông xã’, ‘Nhị lão công’ có thể hiểu theo kiểu ‘ông xã thứ hai’ hay đại loại thế, cơ mà vì sao chương này lại có tiêu đề như vậy mời các nàng đọc sẽ rõ, cảnh báo uống thuốc trợ tim trước khi đọc vì độ ‘bỉ ối’ của ‘Kính biến thái’ chương này không nhẹ đâu, mà chị Mạt theo ảnh lâu ngày cũng bị lấy lun rồi, hic hic, khổ cái thân già tui...)

Tô Lương Mạt chống hai tay lên mép bàn, “Em thấy anh điên thật rồi.”

Ý thức được tay người đàn ông đang vén mép váy của cô lên, Tô Lương Mạt kéo căng hai chân lại, “Trong phòng em có máy quay phim.”

“Vậy sao?” Anh sáp lại gần vẫn là cấn vành tai của cô, “Camera trong phòng em ai dám xem? Nếu người khác thật sự xem được, cũng hay, anh thích kích thích như vậy.”

“Anh thực không buông ra?”

Anh cọ cọ lên cấn cổ Tô Lương Mạt, “Nói cho em biết một tin tức.”

“Tin gì?”

“Vệ Tắc bây giờ đang cực lực tìm một người, nghe nói là bác cả của anh, một khi tìm được sẽ dẫn ông ấy trở về Ngự Châu làm giám định DNA với anh. Đến lúc đó, đoán chừng em muốn vành tai chạm tóc mai với anh cũng không được nữa.”

Tô Lương Mạt đang nghĩ hết biện pháp tiêu hóa cái tin tức này, “Bác cả của anh?”

“Ừ,” Người đàn ông nỉ non một tiếng, anh ghé môi mỏng vào bên tai Tô Lương Mạt, “nếu như bị người ta chứng minh anh chính là Chiêm Đông Kinh, Lương Mạt, em liền bị định tội rồi.”

“Làm sao anh biết chuyện này?”

“Cảnh sát có thể sắp xếp người nằm vùng bên cạnh anh, anh sao không thể ở giữa bọn họ lôi kéo người của mình, em cho rằng, tất cả mọi người đều giống như Vệ Tắc, giữ gìn cương trực công chính, anh thấy hẳn chính là một tên dân, chờ sau này khi bị kẻ khác kéo xuống ngựa sẽ biết?”

Tô Lương Mạt lúc này mới ý thức tới tính nghiêm trọng của sự việc, “Sao trước giờ em chưa từng nghe anh nhắc tới, anh vẫn còn một bác cả.”

Người đàn ông vòng hai tay quanh eo cô, “Nói thật, trước giờ anh cũng không biết.”

Tô Lương Mạt xoay người, cùng anh đối mặt, “Vậy bây giờ phải làm sao? Nếu ngay cả anh cũng không biết, xem ra tin tức này cũng là có người cố ý tiết lộ cho Vệ Tắc, một khi bác cả anh bị đưa về...”

Người trước mặt thở dài, “Cho nên, thừa dịp bây giờ anh vẫn chưa có chuyện gì, em nên chiều ý anh hết mọi mặt, anh nghĩ muốn cái gì em phải tận lực thỏa mãn anh, không được để anh có nửa điểm nuối tiếc, hiểu không?”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi dưới nhìn anh, “Em là thật sự lo cho anh.”

Anh kề lại gần ở trên miệng cô nhẹ hôn, “Anh lúc này cũng là thấp thỏm phạm phạm, không có cách nào tỉnh tâm được, em giúp anh một chút?”

“Giúp thế nào? Hay là em có thể tìm Vệ Tắc hỏi thử xem...”

Cánh tay người đàn ông hướng bên eo cô nhắc lên một cái, sải bước hướng phía giường lớn bên trong đi tới, “Chính là giúp thế này.”

Cặp chân Tô Lương Mạt bay lên không, hai tay không thể không bám lấy đầu vai người đàn ông, anh ôm cô cũng ngã nhào xuống chiếc giường kia, người đàn ông xòe bàn tay ra rồi lại xoa xoa, “Hôm nào đổi cái giường lớn hơn vào đây.”

“1m8 còn chưa đủ sao?”

“Đương nhiên không đủ, sau này anh muốn khiến em hai phần ba thời gian đều ở trên giường.”

Tô Lương Mạt cảm giác thấy trên người nặng nề, ý cười trong mắt bị ánh đèn trên trần nhà tùy ý trải ra, “Đáng ghét.”

“Là đáng ghét hay là yêu thích?”

Trong nháy mắt này, Tô Lương Mạt cảm thấy hạnh phúc lớn nhất của con người cũng không gì hơn cái này, mỗi ngày nghe người mình yêu nói với mình những lời yêu thương khác nhau, không phải giả tạo, là chân chân thật thật, tinh tế và cảm động.

Ngón tay người đàn ông gạt mở váy của cô, bàn tay xoa vuốt lên trên, Tô Lương Mạt dè cổ tay anh lại, “Đừng, vẫn nên về nhà rồi nói đi?”

“Nhịn không được.”

“Sao lại nhịn không được?” Tô Lương Mạt không khỏi bồi thêm một câu, “Cũng không phải động vật, ở đâu cũng không nhịn được?”

“Không phải là anh nhịn không được,” Người đàn ông nói rồi, nhấc tay của cô lên một cái, “em với Nhị lão công của em thương lượng một chút, nếu nó đồng ý rút lui, anh lập tức không nói hai lời liền đứng lên.”

“Em!”

Tô Lương Mạt thấy ý cười trong khóe mắt người đàn ông càng lúc càng rõ rệt, tay của cô bị kéo xuống, chạm đến thứ nào đó được gọi là ‘Nhị lão công’.

“Này, lão Nhị người tránh ra, mang theo Đại ca của người đi nhanh lên đi.”

Người đàn ông ngậm vành tai của cô, “Không cho phép gọi lão Nhị, phải gọi là Nhị lão công.”

Lão Nhị lão Nhị, đều khiến anh nhớ đến cái tên Lưu Giản kia.

Tô Lương Mạt đưa tay vân vê khuôn mặt người đàn ông, “Da mặt của anh sao có thể dày đến loại trình độ này?”

“Bây giờ nói với anh cái gì cũng nói không thông, đi tìm Nhị lão công của em đi.”

Anh nắm tay cô, mở năm ngón tay của Tô Lương Mạt ra nhéo nhéo lên.

Tô Lương Mạt kinh hãi hét lên, “Chiêm Đông Kinh, anh là tên lưu manh khốn kiếp!”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, một cô gái tiến vào đứng sững tại chỗ, căn phòng là có hiệu quả cách âm, vừa rồi người đàn ông đã lên cửa một cái cũng chưa kịp khóa trái, lúc cô hét tên cái tên ‘Chiêm Đông Kinh’, người ngoài cửa vừa vặn tiên vào. Tô Lương Mạt giật mình đẩy người đàn ông trước ngực một cái, “Ai?”

“Tô, Tô tỷ.”

Cô gái trước cửa tiến thoái lưỡng nan, do dự một lúc chỉ có thể run rẩy hai chân tiến đến, “Em, là em.”

Tô Lương Mạt gấp rút đứng dậy, Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn ra ngoài, cô gái chạm đến tầm mắt của anh liền vội vàng cúi đầu xuống.

Sắc mặt Tô Lương Mạt hiện lên tái nhợt mất tự nhiên, “Trước khi đi vào không biết phải gõ cửa à?”

Cô gần như là gầm lên một tiếng, cô gái trẻ bị dọa đến run lẩy bẩy, “Xin, xin lỗi.”

Tô Lương Mạt thở hổn hển, nắm chặt bàn tay rủ xuống bên người, cô ngẩng đầu nhìn sang Chiêm Đông Kinh bên cạnh, ánh mắt người đàn ông âm trầm, áo sơ mi trắng vì vừa rồi lôi kéo, có một góc thò ra bên ngoài lưng quần, thần sắc như vậy, cùng với vừa rồi tưởng chừng như hai người khác nhau.

Tô Lương Mạt giơ tay lên vuốt trán, “Cô là vào đây từ lúc nào?”

“Vừa mới vào, em muốn hỏi chị chuyện doanh thu rượu một chút, em cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy cái gì cả.”

Vội vã phải bỏ như vậy, nếu nói thật không nghe thấy, Tô Lương Mạt làm sao tin được.

Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn cô ta, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, bí mật lớn như vậy bị cô ta nghe thấy, cô gái cũng bị hù dọa không nhẹ, “Thật xin lỗi quấy rầy đến hai người, lúc trước, lúc trước em cũng không có gõ cửa, cho nên...”

Tô Lương Mạt cùng mấy chị em trong này ngày thường cũng quan hệ rất tốt, cho nên dần dà, có đôi khi một người không để ý liền đẩy cửa đi vào, chủ yếu là lúc Tô Lương Mạt vốn dĩ đang ở một mình trong phòng nghỉ, hoặc là khi trước cửa treo thẻ bài ‘không làm phiền’, ai biết hôm nay bên ngoài chẳng có gì sất, đẩy mạnh một cái liền thấy được một màn nóng bỏng như vậy?

Nếu chỉ là nhìn thấy cảnh thân mật thì thôi đi, máu chốt, còn nghe thấy ba chữ ‘Chiêm Đông Kinh’ rất trọng yếu này.

Sắc mặt Tô Lương Mạt căng thẳng, “Vừa rồi cô có nghe tôi gọi ba chữ Chiêm Đông Kinh hay không?”

“Không có, không có.”

Cho dù đánh chết cô ta cũng không dám thừa nhận.

Tô Lương Mạt thở dài một hơi, “Hình như là tôi đem Tô tiên sinh trở thành Chiêm Đông Kinh rồi,” Nói xong, đưa tay dùng sức đẩy người đàn ông, “đêm nay uống quá nhiều rượu rồi, các người đều đi ra ngoài đi.”

“Vâng.” Cô gái gật đầu, vội vã quay người, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh dựa lên mép bàn, nhìn về phía cánh cửa một lần nữa bị nặng nề khép lại kia, “Em cứ như vậy thả cô ta đi?”

“Nếu không còn có thể làm sao?”

Người đàn ông vòng hai tay trước ngực, “Giết đi.”

“Không, không được.” Tô Lương Mạt không chút do dự cắt đứt lời người đàn ông, “Những người này đều là Thụy vất vả tìm kiếm đưa về, các cô ấy không chết trong tay người khác, lại bảo em ra tay?”

“Nhưng em nên biết rõ, nếu lời này truyền ra bên ngoài...”

Tô Lương Mạt cũng biết hậu quả, giữa hai đầu mày cô dâng lên bức bối, “Em sẽ khiến cô ấy im lặng.”

Không thấy người đàn ông nói gì nữa, Tô Lương Mạt đứng thẳng dậy, ánh mắt cấp bách, “Anh yên tâm, em sẽ không để cô ấy tiết lộ chuyện này ra ngoài một chữ, huống hồ cô ấy là người bên này của em, tuyệt đối không có khả năng phản bội em.”

Chiêm Đông Kinh nhìn thấy lo lắng nơi đáy mắt cô, anh biết, cô là sợ anh động thủ sau lưng cô.

Thấy anh không biểu lộ thái độ, Tô Lương Mạt nóng nảy, “Việc này cũng không thể trách người khác, ai bảo anh đi vào trắng trợn, bao nhiêu người nhìn anh chòng chọc, cũng không phải anh không biết...”

“Phải phải phải,” Chiêm Đông Kinh thấy cô gấp đến độ khuôn mặt đỏ rần, cũng không trêu chọc cô nữa, nâng mặt Tô Lương Mạt lên để cho cô đứng sát cạnh mình, “Nghe thấy thì đã nghe thấy rồi, nói ra cũng chẳng sao cả, Vệ Tắc không phải suốt ngày đều nói anh là Chiêm Đông Kinh đấy thôi, không có chứng cứ cũng đều là nói suông mà thôi.”

“Thật không?” Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ lại một chút, cảm thấy chuyện quả thực không có nghiêm trọng như cô tưởng tượng.

“Nhưng cái họa này là do em bỏ đầu vào, em phải chịu trách nhiệm.”

Tô Lương Mạt trừng mắt anh, “Em với lão Nhị nhà anh đã thương lượng xong rồi.”

“Oh, thương lượng thế nào?”

“Em nói nếu nó không nghe lời, còn dám rục rịch, em liền dùng sức đánh lên đầu nó.” Tô Lương Mạt cong ngón trở lên, làm động tác cốc đầu.

Chiêm Đông Kinh không cần nghĩ cũng biết sẽ đau như thế nào.

Anh kéo tay Tô Lương Mạt qua, đem ngón trở của cô kéo thẳng ra rồi tinh tế vuốt ve, “Em muốn đánh đầu của nó, cũng phải chờ lúc đầu của nó ngẩng lên mới đánh được, đúng không?”

Cô phải đi, anh đưa tay giữ chặt cánh tay cô, “Buổi tối cùng nhau về nhà.”

“Không được, quá rõ ràng.”

Tô Lương Mạt vung tay Chiêm Đông Kinh một cái, cũng không quay đầu lại ra ngoài, nhìn thân anh cô mở cửa rồi đi, Chiêm Đông Kinh vén khóe miệng cười cười, xem tình cảnh này, sao lại giống như anh đang bám lấy cô.

Sau khi Tô Lương Mạt rời khỏi đây, rất dễ dàng liền tìm được cô gái vừa rồi xông vào phòng nghỉ.

Cô gái kia đang không ngừng đổ rượu vào trong miệng, Tô Lương Mạt ngồi lên trên cái ghế cao bên cạnh cô ấy, cô gái quay đầu vừa nhìn, một ngụm rượu sắc đến nỗi hồi lâu không nói ra lời.

Tô Lương Mạt hướng phía sau lưng cô ấy vỗ nhẹ vài cái, “Mỹ Hỷ, sao lại ở đây uống rượu một mình?”

Cô gái hướng ra đằng sau cô nhìn nhìn, “Không có, chỉ là cảm thấy có chút trống trải.”

“Không phải là em muốn tìm tôi hỏi chuyện doanh thu rượu sao?”

“A? Dạ, nhưng mà nếu đêm nay chị không có thời gian, hôm khác cũng được, không vội, không vội.”

“Không vội, em còn xông vào phòng nghỉ của tôi?” Trong ngữ điệu của Tô Lương Mạt giống như mang theo vài phần ý tứ đùa giỡn, lại nhìn thấy trên mặt Mỹ Hỷ một hồi kinh hoảng, Tô Lương Mạt cầm lấy đơn rượu bên cạnh nghịch nghịch, “Đúng rồi Mỹ Hỷ, em có một em gái, không kém em trai tôi bao nhiêu đúng không?”

“Em gái em tám tuổi.”

“Vậy sao,” Tô Lương Mạt một tay chống dưới cằm, “tôi nghe Thụy nói, em gái của em là do em nuôi?”

“Đúng vậy, ba mẹ em đều là nông dân, là em đem em gái một mình đến Ngự Châu, em muốn để cho con bé được tiếp nhận giáo dục ở thành phố lớn, hy vọng cả nhà em đều đặt trên người con bé...” Mỹ Hỷ nhớ đến em gái, trên mặt tràn đầy vui vẻ, nhưng nói được một nửa, đột nhiên lại nhớ tới cái gì hoảng sợ trợn to hai mắt, “Tô tỷ, em thật sự, em thật sự không nghe thấy gì cả, em chắc chắn sẽ không nói ra bên ngoài, chị tin em, hơn nữa em còn có một đứa em gái, em, em thật không nhìn thấy bất kỳ người nào ở trong phòng nghỉ của chị.”

Mỹ Hỷ nói năng hoàn toàn lộn xộn, Tô Lương Mạt đưa tay cầm cổ tay cô ấy, “Tôi không có ý gì khác, chỉ là chợt nhớ tới, thuận miệng hỏi một câu thôi.”

Tay Mỹ Hỷ lạnh như băng, sắc mặt cũng khó coi, Tô Lương Mạt cười cười, “Chuyện doanh thu rượu hôm nào đến hỏi tôi, đừng uống quá nhiều rượu, trở về dọa hư trẻ con.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt đứng dậy rời đi.

Mỹ Hỷ nâng ly rượu lên, suy nghĩ một chút, không có uống nữa.

Tô Lương Mạt đi trên hành lang, có thể nghe thấy tiếng giày cao gót của mình cô độc mà cao vút đập lên trên mặt đất cứng rắn, cô không phải là muốn uy hiếp, chỉ là để chắc chắn một bước, không thể không làm như vậy

Lòng người khó dò, ai cũng không có cách nào dự liệu được.

Vô thức, đi đến trước phòng bao lúc nãy của Chiêm Đông Kinh với Lưu Giản, tầm mắt buông thõng nhìn đến đôi giày da màu đen bóng loáng, cô ngẩng đầu lên, thấy Lưu Giản tựa trước cửa, “Nghĩ cái gì, nhập tâm như vậy?”

Tô Lương Mạt kinh ngạc nhìn anh một hồi lâu, “Anh chuẩn bị đi à?”

“Ừ.”

Cô hình như là nghe lầm, giống như từ trong giọng nói của người đàn ông cảm giác được chút cô đơn đè nén, Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm sắc mặt anh, “Lưu Giản, hình như anh uống nhiều rồi.”

“Uống nhiều uống ít, một buổi tối còn không phải như vậy mà qua sao?” Lưu Giản đứng thẳng dậy, Tô Lương Mạt nghe thấy trên người anh đầy mùi rượu, “Em cho người đưa anh về nhé.”

“Không cần, anh tự mình về được.”

Tô Lương Mạt vẫn là đỡ lấy, dìu anh đi ra ngoài, “Nếu anh còn như vậy, sau này em liền cấm các cô ấy rót rượu cho anh.”

Cô đỡ Lưu Giản đi ra ngoài Ngu Nhạc Thành, hôm nay anh có đem theo tài xế, từ xa đã nhìn thấy người đàn ông kia chạy tới, trong giây lát đưa tay tiếp nhận Lưu Giản, Lưu Giản nắm chặt cổ tay Tô Lương Mạt một cái, “Lương Mạt, có đôi khi nghĩ lại, anh thật sự cảm thấy hối hận.”

Tô Lương Mạt không nói gì nhìn anh chằm chằm.

“Em nói nếu như lúc đó anh không buông tay em ra, hôm nay sẽ là cảnh tượng như thế nào?”

Tô Lương Mạt không có cách nào tưởng tượng được, ngón tay Lưu Giản rất dùng sức, siết chặt một đoạn da thịt của cô, cả bàn tay trong nhát mắt tràn ra huyết sắc, “Bỏ đi, cũng đã như vậy rồi, nghĩ lại còn có ý nghĩa gì nữa.”

Tô Lương Mạt với anh cách nhau rất gần, có thể nhìn thấy bị thương chảy dưới đáy mắt anh, nói cho cùng, vẫn là chưa có buông ra, Lưu Giản bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, lại cẩn thận kéo Tô Lương Mạt vào trong ngực, giống như sợ làm đau cô, “Thật ra anh biết, nếu vẫn cứ tiếp tục trôi em bên người, hai chúng ta chỉ sẽ càng khó chịu hơn bây giờ, anh cũng biết lựa chọn của bản thân là đúng, nhưng trong lòng có đôi khi khó tránh khỏi nghĩ không thông, thật sự nghĩ không thông.”

Tâm tình Tô Lương Mạt cũng theo đó bị đè nén, sau lưng cảm giác thấy có chút khác thường, mặt của cô từ đầu vai Lưu Giản nâng lên nhìn sang, Chiêm Đông Kinh liền đứng trước cửa lớn Ngu Nhạc Thành, khuôn mặt ẩn hiện trong bóng tối, nhìn không thấy rõ thần sắc trên mặt, Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không có lời nào để nói.

Xe chạy nhanh đến bên cạnh, Chiêm Đông Kinh đi ra ngoài vài bước, nhận lấy cái chìa khóa đồng thời hướng sang Tô Lương Mạt bên này liếc nhìn lại lần nữa, lúc này cô là thấy rõ ràng, đáy mắt người đàn ông hàm chứa tức giận cùng đũa cọt, ngay cả khóe miệng cũng nâng lên phác họa nụ cười lạnh lẽo cô quá mức quen thuộc.

Lưu Giản chắc cũng là thấy được, liền lập tức buông cánh tay ôm Tô Lương Mạt ra.

Chiêm Đông Kinh ngồi vào trong xe, một hồi âm thanh oanh tạc truyền đến, xe hơi giống như mũi tên rời cung, gào thét mà đi, động tác vùng đuôi xe kia vừa gấp gấp vừa mãnh liệt, một chút cũng không có suy nghĩ liệu có mang đến tai họa ấy chiếc xe đậu bên cạnh hay không.

Tô Lương Mạt thu hồi tầm mắt, Lưu Giản thở dài, cũng không nói gì thêm, xoay người theo tài xế rời đi.

Từ Ngu Nhạc Thành trở về, cũng đã quá khuya rồi, trên đường cái hiếm khi có một chiếc xe chạy qua.

Lúc Tô Lương Mạt đang đợi đèn xanh đèn đỏ, vô tình nhìn thấy một tiệm trái cây còn mở cửa, cô dừng xe lại ven đường, thấy có một gian anh đào đóng hộp bày biện ở vị trí làm người ta dễ chú ý.

Cô chọn lấy một hộp, dù sao không phải là anh đào đúng mùa, không dám mua nhiều.

Trả tiền xong trở về, vào bãi đậu xe tiểu khu, Tô Lương Mạt mang theo hộp anh đào lên lầu, trong thang máy cũng chỉ có một mình cô, cô cũng đã sớm quen thanh lạnh như vậy, đi lên tầng trên, cô bắt đầu tìm chìa khóa trong túi xách, nhưng tìm một vòng, lại căn bản không có thể ra vào hay cả chìa khóa.

Tô Lương Mạt lúc này mới nhớ tới, lúc ra ngoài là Chiêm Đông Kinh khóa cửa.

Cô nhìn đồng hồ, lúc này anh nhất định đã trở về.

Tô Lương Mạt ở ngoài cửa do dự một lúc, vẫn là có ý định đi lên trên lầu.

Bấm nút thang máy đi lên tầng mười một, cửa là đóng kín, Tô Lương Mạt đi đến trước cửa, không chút nghĩ ngợi đưa tay ấn chuông.

Cũng không bao lâu, có thể nghe thấy bên trong truyền đến tiến bước chân.

Cửa bị kéo ra, Chiêm Đông Kinh vừa mới tắm rửa, mặc bộ đồ ngủ, đầu vai vắt cái khăn tắm, lợi dụng ưu thế thân hình cao lớn của anh nhìn xuống cô.

Tô Lương Mạt bị một chút hơi ẩm ở bên trong tràn ra kích thích, “Em tới lấy chìa khóa của em.”

“Chìa khóa của em sao lại ở chỗ anh?”

“Buổi sáng lúc đóng cửa, anh không có cầm sao?”

“Không có.”

Tô Lương Mạt đầu đầu không thôi, chẳng lẽ cái chìa khóa đã bị khóa trái trong phòng rồi?

Cánh tay Chiêm Đông Kinh chống lên khung cửa, ánh mắt rơi xuống, nhìn thấy thứ Tô Lương Mạt mang theo trong tay.

Tô Lương Mạt vừa mệt vừa buồn ngủ, nhà lại không thể về, Chiêm Đông Kinh lại không mở miệng cho cô đi vào, cô đứng trước cửa một hồi lâu, chỉ đành phải nhắc chân, “Oh, vậy em trở lại Ngu Nhạc Thành tìm tiếp.”

Mắt thấy cô xoay người rời đi, Chiêm Đông Kinh cau mày kiểm lại, “Đợi chút.”

Anh tiến lên cầm lấy anh đào trong tay cô, sau đó đi vào trong nhà, “Lúc đi vào đóng cửa lại.”

Tô Lương Mạt đi vào theo, Chiêm Đông Kinh đưa tay chuyển đến trước mặt cô, “Đi rửa đi.”

Tô Lương Mạt nhận lấy hộp anh đào kia, đi về phía phòng bếp.

Căn hộ ở đây đều được bài trí giống nhau, khác biệt duy nhất, cô là thuê, còn anh là mua.

Cảm giác này giống như đi trong căn nhà ở dưới lầu của cô, Tô Lương Mạt quen cửa quen ngõ đi vào phòng bếp, bắt đầu rửa trái cây.

Chiêm Đông Kinh ngồi trong phòng khách, đợi cô bưng đĩa trái cây đi đến, ánh mắt anh cứ như vậy móc thẳng lên người cô lướt từ trên xuống dưới, “Anh đây chỉ có một cái giường, đêm nay em định trú ở đâu?”

Tô Lương Mạt không có giải thích chuyện Lưu Giản, cô cảm thấy đến một bước ngày hôm nay, nếu như Chiêm Đông Kinh không cách nào lý giải được thậm chí còn cho rằng tình cảm còn lại của bọn họ vẫn chưa xong, vậy cô nói cái gì cũng vô dụng.

Tô Lương Mạt đưa cái khay cho anh, “Vậy anh ngủ giường, em ngủ sofa.”

Chiêm Đông Kinh không có nhận lấy, “Đi tắm trước đi.”

“Em không có quần áo thay.”

Người đàn ông đứng dậy kéo cô vào phòng ngủ chính, đẩy phòng thay quần áo ra rồi, chỉ vào một dãy quần áo xếp bên trong, “Đây là số của em, hoàn toàn chỉ thuộc về một mình em.”

“Anh chuẩn bị khi nào vậy?”

“Sau này, nơi anh ở, chỉ cần có anh, chắc chắn sẽ có em, bởi vì nơi chúng ta cùng ở, chính là nhà của chúng ta.”

Tô Lương Mạt nghe nói như vậy, nơi cổ họng khê cuộn, chớp mũi không khỏi chua xót, có vài lời nói một cái liền có thể đâm vào trong lòng người, Chiêm Đông Kinh không phải là chọn những lời cô thích mà nói, mà là nói những lời đến bây giờ mới phát hiện hiểu ra một chút, cho dù có chút trễ, cũng chưa tính là muộn.

Anh cầm một bộ đồ ngủ cho cô, “Đi tắm đi.”

Tô Lương Mạt nhận lấy, nhẹ gật đầu rồi đi vào phòng tắm.

Đợi cô tắm rửa xong đi đến trước gương, mới phát hiện trọn một bộ sản phẩm kem dưỡng da đều là nhãn hiệu cô dùng thường ngày, kể cả bàn chải đánh răng với kem đánh răng cùng cái cốc, toàn bộ đều giống nhau như đúc, ngay cả màu sắc cũng không sai biệt.

Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, cúi đi mặt kính mờ mờ, nhìn thấy một gương mặt đang kéo môi cười chúm chím, thần sắc rạng rỡ.

Cô rửa mặt xong, mặc đồ ngủ kéo cửa ra ngoài.

Trong phòng ngủ thế nhưng đen nhánh một mảnh, Tô Lương Mạt định bật đèn, chỉ thấy có bóng người thoáng hiện lên, đèn trong phòng tắm cũng lập tức bị tắt nốt.

Cánh tay bị người ta giữ chặt, Tô Lương Mạt đứng nguyên tại chỗ, “Bật đèn đi, em không thấy đường.”

Chiêm Đông Kinh dắt tay cô đi về hướng trước giường, đầu tóc Tô Lương Mạt đã sấy khô một nửa, người đàn ông ngồi bên mép giường, để cho cô ngồi lên đùi của mình, ngón tay anh xuyên qua mái tóc của cô, “Sau này chuyện Ngu Nhạc Thành bên kia cố gắng giao cho đám của Thụy, về sớm một chút.”

“Về sớm cũng không có việc gì làm.”

“Sao lại không có việc gì làm? Anh muốn ăn cơm em tự tay nấu.” Một tay Chiêm Đông Kinh ôm eo Tô Lương Mạt, “Chúng ta cũng nên có cảm giác một gia đình rồi.”

“Nếu em ở nhà làm cơm cho anh rồi, anh có về không?”

“Về, đương nhiên về, buổi tối anh chỉ ở bên cạnh em, đâu cũng không đi nữa.”

Tô Lương Mạt tựa đầu lên người anh, “Chiêm Đông Kinh, trước kia anh vốn chưa bao giờ biết nói những lời thế này, nhưng mà em thích anh như bây giờ, như vậy mới khiến em có cảm giác anh là con người bằng xương bằng thịt, ít nhất khiến em hiểu được sau khi em trao ra rồi, là có thể được anh đáp lại.”

Chiêm Đông Kinh chợt đem cô ném lên giường, “Em thử cái giường này xem, anh cố ý thiết kế đấy.”

Tô Lương Mạt xòe hai tay ra, “Có gì khác chứ?”

“Theo các chuyên gia y tế cho rằng, giường nước hoàn toàn phù hợp với đường cong sinh lý của thân thể con người, bất luận thay đổi tư thế ngủ nào, cũng có thể khiến cho nệm dán sát lấy cơ thể người ta...”

Tô Lương Mạt nghe vào trong lỗ tai, những lời này lại tràn đầy màu sắc cùng hương vị tình ái, cho dù cái này có lẽ là từ lời quảng cáo của chuyên gia, chỉ là đổi miệng người nói, hương vị liền khác nhau.

Chiêm Đông Kinh từng chút hôn lên khóe miệng cô, Tô Lương Mạt quay mặt thở gấp, “Anh nói, sẽ không có tiếng động chứ?”

“Hử?”

Người đàn ông chăm chú chôn mặt trước ngực cô.

Tô Lương Mạt chiếu theo đầu anh đẩy nhẹ một cái, “Thay đổi tư thế, sẽ có tiếng động à?”

Người đàn ông khê cười ra tiếng, “Sao em không hỏi anh, nằm trên giường nước liệu có bị say sóng hay không?”

Tô Lương Mạt hướng bả vai anh đánh xuống, “Anh cho em là đứa con nít ba tuổi chắc.”

“Đúng rồi.”

“Gi?”

Nghe thấy giọng điệu anh nghiêm trọng, Tô Lương Mạt cũng không khỏi nghiêm túc, Chiêm Đông Kinh chôn mặt trên căn cổ cô, “Hôm nay em nói muốn đánh đầu nó, anh thương lượng với nó cả buổi, lúc đầu nó là nhất quyết không đồng ý, anh khuyên can mãi, cũng coi như nể mặt anh, vừa rồi nó mới miễn cưỡng đồng ý.”

Ở phương diện không biết xấu hổ này, Tô Lương Mạt vĩnh viễn chậm hơn Chiêm Đông Kinh nửa nhịp.

“Nhưng mà nó có một điều kiện, nó nói muốn gõ đầu cũng được, nhưng em không được động thủ, phải để cho ‘em gái’ của em động thủ.”

“Cái gì chứ?” Tô Lương Mạt lúc ấy chỉ thuận miệng nói, lúc này là thật không nhớ ra được, còn thốt ra một câu, “em không có em gái, em chỉ có một đứa em trai là Tô Trạch đây.”

Chiêm Đông Kinh ở bên tai cô bắt đầu cười, ngay tiếp theo đến lồng ngực đè nặng cô cũng đều đang run rẩy, “Vây được thôi, em với Nhị lão công của em thương lượng lại thử xem.”

Trong đầu Tô Lương Mạt xẹt ngang qua một tia sét, nổ tung làm cô ngoài khét trong mềm.

148. Chương 153: Muốn Xem Nó Không?

Chương 153: Muốn xem nó không?

“Thương lượng xong chưa?”

Ý cười trong khóe mắt Tô Lương Mạt dần dần hiện lên, giơ tay che kín mi mắt, “Thương lượng xong rồi, nó nói đêm nay nó muốn nghỉ ngơi, cho nên anh cũng đừng có quấy.”

“Thật sao?”

“Không tin anh hỏi lại nó xem.”

Được, ngược lại học hư theo hẩn rồi.

Chiêm Đông Kinh nâng nửa người dưới lên một chút, lại phủ lên trên đê lên bụng nhỏ của Tô Lương Mạt, “Nó nói em nói dối, nó đang chờ em động thủ đây.”

Còn nói thêm nữa, mặt Tô Lương Mạt thật muốn nhuộm đầy máu rồi.

Cô vươn tay đê lên khóe miệng Chiêm Đông Kinh, “Anh còn nói!”

Tay cô chỉ có thể cảm giác được độ cong nơi khóe miệng người đàn ông kéo lên, anh há miệng, cắn chặt lồng bàn tay của cô, Tô Lương Mạt thấy nhột, dứt khoát nắm chặt bàn tay lại, cô giơ tay gõ lên trán anh một cái.

Hai tay Chiêm Đông Kinh đẩy đồ ngủ trên người Tô Lương Mạt ra, bên trong cô còn ngoan ngoãn mặc áo ngực, hai tay người đàn ông phủ lên, “Thấy thế nào? Chuẩn bị cho em đấy, kích cỡ chuẩn xác không?”

“Chiêm Đông Kinh, đã mấy giờ rồi, em buồn ngủ lắm.”

“Đừng quên đây là ở trên giường của anh, đêm nay anh chứa chấp em, để em không đến mức ngủ lại đầu đường, dù thế nào cũng phải bày tỏ một chút chứ?”

Tô Lương Mạt chậm chạp phun ra một câu, “Đừng tưởng là em không biết anh muốn làm gì.”

“Anh đâu có nói em không biết.” Nhiệt khí trong miệng Chiêm Đông Kinh tản ra từng vòng từng vòng trước ngực cô, anh nghiêng người khẽ đứng dậy, Tô Lương Mạt nghe thấy một hồi động tĩnh rất nhỏ, bởi vì trong phòng đen nhánh một mảnh, cô không nhìn thấy động tác của Chiêm Đông Kinh.

Đến lúc cô kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước ngực bỗng nhiên lạnh lạnh.

Cô đưa tay muốn cầm lấy, Chiêm Đông Kinh ấn hai tay cô lại, “Muốn xem không?”

“Anh lại muốn làm cái gì?”

Chiêm Đông Kinh bật sáng đèn đầu giường một cái, hai mắt Tô Lương Mạt đầu tiên là cảm thấy chói sáng, cô theo tầm mắt người đàn ông dời xuống, tiện đà rơi xuống trước ngực mình, nhìn thấy trên chỗ trắng nõn chật khít, lại đặt một quả anh đào.

Cô vội vã che mặt, xấu hổ đến nổi lỗ tai đều đỏ rần, “Trong cái đầu này của anh có còn thứ gì nghiêm túc không?”

Anh lại đứng dậy đem đèn tắt đi.

Tô Lương Mạt muốn lấy anh đào xuống, không ngờ Chiêm Đông Kinh lại cúi người, ngay tiếp theo da thịt trước ngực cô đều bị anh ngậm trong miệng.

Tô Lương Mạt khẽ run rẩy, Chiêm Đông Kinh lại đang ở bên môi cô khẽ hôn, cắn rơi một nửa quả đem thả đến trong miệng cô, vị chua ngọt trong nháy mắt tràn ngập trong miệng, Tô Lương Mạt nắm chặt ga giường hai bên người, cô là nhìn không thấy, lại có thể nghĩ đến cảnh tượng kia, người đàn ông ở trước ngực cô trở mình trần trọc hôn, rồi lại theo một đường đi xuống.

Như vậy lần qua lần lại xong, tất nhiên cũng đã rất khuya.

Anh không biết thỏa mãn, vốn là thể lực phụ nữ không bằng đàn ông, Tô Lương Mạt chờ một phen động tác kịch liệt kia của Chiêm Đông Kinh qua rồi, sau đó cô nằm co quắp ở trên giường động một cái cũng không muốn động.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, thanh âm này càng giống như muốn thôi miên cô, cô giật giật chân, phát hiện chỗ bấp đù là bị kéo mở ra một lúc lâu mà nhức mỏi.

Chiêm Đông Kinh ra khỏi phòng tắm, mở một chiếc đèn tường, ánh đèn màu vàng cam nhu hòa chiếu sáng đến trên mặt cũng làm người ta rất thoải mái, anh chống hai tay bên mép giường nhìn cô, “Đậy tắm đi.”

“Buồn ngủ lắm.”

“Buồn ngủ cũng phải tắm.”

Tô Lương Mạt nằm ở đó, tội nghiệp mở tròn hai mắt nhìn anh, “Anh pha nước sẵn cho em em mới đi.”

Chiêm Đông Kinh toàn thân trên dưới ngay cả một kiện y phục che đậy thân thể cũng không có, “Đã pha sẵn rồi.”

Tô Lương Mạt vẫn là lười nhúc nhích, khuôn mặt ở trên gối cọ cọ mấy cái, “Anh ôm em đi.”

Người đàn ông kéo lấy cánh tay Tô Lương Mạt, nhắc bổng cô lên rồi ôm vào trong ngực.

Đi vào phòng tắm, anh cẩn thận đặt cô vào trong bồn tắm mát xa, chính mình cũng ngồi vào theo, Tô Lương Mạt vốc nước vỗ vỗ lên trên mặt, “Từ ngày mai, em sẽ trở về sớm một chút.”

“Được, vậy anh cũng sẽ về sớm.”

Tô Lương Mạt tiện tay đem nước té lên trên mặt người đàn ông, “Ngày nào cũng lần qua lần lại đến nửa đêm, em sợ em không có bệnh cũng bị anh lần qua lần lại mà ra bệnh.”

Chiêm Đông Kinh nắm lấy đầu ngón tay Tô Lương Mạt, “Tô Trạch ở chỗ Lưu Giản bên kia có khỏe không?”

“Khỏe, em rất muốn đón thằng bé về lại.”

“Vậy thì đón trở lại đi, mặc dù cục diện còn chưa ổn định, nhưng bảo vệ một đứa trẻ vẫn là dư sức.”

Tô Lương Mạt lấy lại tinh thần, “Vậy được, ngày mai em liền đi.”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh thoa sữa tắm cho cô trượt xuống, rơi xuống trước bụng Tô Lương Mạt, lòng bàn tay lại xoa nhẹ trần trọc vuốt ve vài cái.

Tô Lương Mạt vốn đang tựa ở đầu vai anh, động tác lần này của người đàn ông khiến cô tưởng rằng anh lại muốn chuyện gì đó, liền tiện tay đẩy ra, “Tắm xong ngủ sớm một chút, ngày mai em muốn ngủ cả ngày.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, cũng không có tiếp tục nữa.

Hôm sau, Tô Lương Mạt thức dậy liền lái xe đến nhà Lưu Giản, nhìn ra được, quan hệ của Tô Trạch với Lưu Giản rất tốt.

Lúc đi, Tô Trạch lưu luyến ôm cổ Lưu Giản không rời, “Chú, cháu không bỏ được chú.”

Lưu Giản hướng lên trán nó cốc nhẹ một cái, “Về sau có thể thử đổi cách xưng hô này của cháu không? Chú so với chị của cháu rất cuộc già hơn bao nhiêu?”

Chú ý của Tô Trạch cũng không ở phương diện này, “Chú, sao chú không kết hôn với chị a? Nếu chú kết hôn, cháu liền gọi chú là anh rể, cháu cứ đi theo chú thì tốt biết bao a.”

Tô Lương Mạt tiến lên, “Tô Trạch, hành lý đều chuyển lên xe rồi, sau này chị sẽ thường xuyên dẫn em đến chơi.”

“Chị, chị gả cho chú đi, cô giáo nói, kết hôn rồi chính là người một nhà, Tô Trạch muốn trở thành người một nhà với chú.”

Tô Lương Mạt bị hỏi đến nói không nên lời, Lưu Giản thấy thế, đặt Tô Trạch xuống, “Nếu chú cưới chị của cháu thật, còn không bị cháu tên ăn vật này ăn chết sao? Còn nữa, cháu là đại nam nhi, ra cửa tự mình đi đi, đừng có không chịu động đậy mở hai tay đòi người khác ôm.”

Tô Trạch có chút xấu hổ, sờ sờ cái mũi của mình, “Chị, sau này chị nhắc nhở em một tiếng, ăn ít cơm vận động nhiều, còn nữa không được để cho người khác tùy tiện ôm.”

Tô Lương Mạt xoa xoa đầu Tô Trạch.

Ánh mắt cô đầy ý cười nhìn về phía Lưu Giản, Lưu Giản vươn tay, “Đừng nói cảm ơn, không thích nghe.”

Lưu Giản lôi kéo tay Tô Trạch đưa nó lên xe của Tô Lương Mạt, anh hướng sang người con gái ngồi bên ghế lái nói, “Nếu như em thực sự muốn cảm ơn anh, lui tới sông bãi của anh nhiều hơn chút, giúp anh tập hợp nhân khí chính là cảm ơn anh.”

“Được.” Tô Lương Mạt đồng ý chắc chắn.

Từ chỗ Lưu Giản rời đi, thời gian còn sớm, cũng sắp sửa đến giờ ăn tối.

Tô Lương Mạt nhận được điện thoại của Chiêm Đông Kinh, anh đã đặt xong chỗ, đặc biệt đợi cô với Tô Trạch đến.

Hai tay Tô Lương Mạt giữ vô lăng, cho dù Tô Trạch còn ít tuổi, nhưng rất cứng đầu, đối với Chiêm Đông Kinh thật có thể nói là gặp mặt kẻ thù nhất định đổ mắt, thằng bé vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc đó Tô Lương Mạt bị mang đi.

Cô do dự hết lần này đến lần khác, tính toán dùng một phương thức khéo léo mở miệng, “Tô Trạch, em biết không, trên đời này có người lớn lên sẽ giống hệt nhau như đực.”

“Em biết,” Tô Trạch nghiêng cái đầu nhỏ, “song sinh sẽ giống nhau.”

“Phải đó, Tô Trạch thực thật thông minh, nhưng mà những người kia chỉ là bộ dáng giống nhau mà thôi, lại là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Tô Trạch nắm lấy dây an toàn, nhòm dậy nhìn ra ngoài cửa sổ xem, “Chị, chúng ta đi đâu vậy?”

“Ăn tối.”

“Oh yeah, là ăn mừng em với chị có thể cạnh nhau rồi sao?”

Tô Lương Mạt không khỏi bật cười, “Đúng đúng, chỉ có điều lát nữa có một chú muốn mời chúng ta ăn cơm tối.”

“Em có biết không?”

Tô Lương Mạt quay xuống đầu, “Không biết.”

“Vậy được thôi, em chỉ lo ăn là được rồi.”

Tô Lương Mạt lái xe đến trước cửa nhà hàng, xuống xe rồi dắt Tô Trạch đi vào, Chiêm Đông Kinh đã đặt một phòng bao riêng, Tô Lương Mạt đẩy cửa nhìn một cái, anh đã sớm gọi xong thức ăn đang chờ bọn họ.

Nhìn thấy hai người đi vào, Chiêm Đông Kinh thu tờ báo trong tay lại.

Tô Lương Mạt kéo Tô Trạch qua, “Nào, cởi áo khoác ra, lát nữa ra ngoài lạnh.”

Tô Trạch ngẩng đầu vừa nhìn, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, “Chị, là cái kẻ xấu kia.”

Tô Lương Mạt kéo tay thẳng bẻ, “Tô Trạch, chú ấy không phải người xấu, vừa rồi ở trên đường không phải chị đã nói với em rồi sao? Bọn họ chỉ là hình dáng giống nhau mà thôi.”

“Không, chị gạt người,” Tô Trạch sợ hãi lập tức trốn ra sau lưng Tô Lương Mạt, “chú ta rõ ràng là người xấu, em không có nhận lầm.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, chỉ đành phải đứng dậy đi tới, anh không ngờ Tô Trạch này tính tình bướng bỉnh như vậy, đến giờ vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng hai năm trước. Anh nhẫn nại ngồi xổm người xuống, “Cháu tên Tô Trạch phải không?”

“Oa...”

Tô Trạch thê nhưng lại khóc lớn thành tiếng, lần này ngay cả Tô Lương Mạt cũng thấy đau đầu, Chiêm Đông Kinh biết rõ nhược điểm của nhóc con, đưa tay nắm cổ tay Tô Trạch kéo nó đến bên cạnh mình, “Cháu xem, đêm nay chú gọi rất nhiều thức ăn ngon, còn có kem Haagen Dazs, cho cháu ăn hết.”

Tô Trạch thút tha thút thít giương mắt nhìn về phía Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt cũng ngồi xổm xuống, “Chị đã nói với em rồi, chú ấy không phải là cái kẻ xấu kia.”

Hai mắt Tô Trạch lại rơi lên trên mặt Chiêm Đông Kinh, nó quan sát tỷ mỉ từng tận, ướm ý trong đôi mắt đen trắng phân minh nồng đậm, đột nhiên vươn tay hướng lên mặt anh đánh một cái, “Chú đừng lừa gạt tôi, chú chính là cái chú xấu xa kia, tôi nhớ được chú, hừ!”

Lần này còn rất vang dội, vừa vịn đánh vào trên mặt Chiêm Đông Kinh.

Anh che mắt lại nghiêng mặt sang bên, hai người đều không ngờ tới Tô Trạch còn có món này, cứ nhiên bị nó đánh lén như vậy.

Tô Lương Mạt sầm mặt xuống, “Tô Trạch, ai cho em động thủ?”

Tô Trạch ủy khuất bĩu môi, nước mắt còn ở trong hốc mắt đảo quanh, “Chú ta là người xấu, chính là chú ta!”

Đầu Tô Lương Mạt như muốn nổ tung, “Lời của chị em cũng không tin nữa?”

“Chị, chị bị kẻ xấu lừa gạt rồi!”

Chiêm Đông Kinh mở mắt ra, lửa trong mắt bắn tung tóe rồi, tên tiểu quỷ này rõ ràng vẫn còn mồm năm miệng mười, Tô Lương Mạt ôm nó lên trên ghế tựa, “Em xem, món ăn đêm nay đều là món em thích.”

Đôi mắt mong chờ của Tô Trạch dòm xuống, “Đồ của người xấu, chúng ta không thể ăn.”

Chiêm Đông Kinh đi đến bên cạnh Tô Trạch, kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống, kề mặt lại trước mặt Tô Trạch, “Cháu nhìn chú, giống kẻ xấu sao? Chắc chắn cháu nhìn nhầm rồi.”

“Giống,” Ngừ điệu Tô Trạch thê nhưng mười phần khẳng định, “chị, hay là chúng ta trở về nhà Giản thúc thúc đi, em không muốn ở lại đây nữa.”

Tô Lương Mạt bưng trán, Tô Trạch so với tưởng tượng của cô còn khó đối phó hơn nhiều.

Chiêm Đông Kinh cũng hết cách, ai đã từng làm chuyện như vậy, đều nói trẻ con là khó đối phó nhất, lời này một chút cũng không giả.

Tô Trạch lôi kéo ngón tay Tô Lương Mạt, cái móng cũng trượt xuống khỏi ghế, “Chị, chúng ta đi thôi.”

Chiêm Đông Kinh nhìn sang Tô Lương Mạt, anh cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, “Bỏ đi, anh đi đây, em đưa nó ăn tối ở đây xong rồi về.”

Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông mặc áo khoác sau đó kéo cửa phòng bao ra, lại nhìn sang Tô Trạch bên cạnh, đang gấp miếng cá hồi ăn ngon lành, Tô Lương Mạt liền lạnh mặt, “Tô Trạch.”

“Chị...”

Vừa nhìn cái bộ dạng đáng thương kia, Tô Lương Mạt làm sao còn nổi lòng được, lại nói lúc trước khi Chiêm Đông Kinh nhắm tâm tuyệt tình, quả thực đem Tô Trạch hù dọa không nhẹ.

Lúc Tô Trạch đi ra khỏi khách sạn, bụng được ăn tròn vo, vừa vuốt cái bụng vừa cảm thán, “Ăn thật ngon, sau này em còn muốn đến.”

“Hai người chúng ta căn bản ăn không hết, không ít món chị nói phải đóng gói mang về, em còn không cho.”

“Chị, chị đừng gạt em nữa, chị muốn mang về cho chú ấy ăn phải không?”

“...”

Tô Lương Mạt đưa Tô Trạch lên xe, trên đường về nhà có một siêu thị, “Tô Trạch, chúng ta vào trong chơi một lát đi?”

“Không muốn không muốn, mau mau về nhà.” Tô Trạch tiểu quỷ đại nhân, hai tay chống lên cửa sổ xe, con mắt liếc về phía Tô Lương Mạt, “Chị, em còn phải làm bài tập nữa, chị cũng đừng nghĩ nấu cơm cho người xấu ăn đấy nhé, nếu em học tập không tiến bộ, chị phải chịu trách nhiệm a.”

Một khoảng thời gian không ở bên cạnh Tô Trạch như vậy, Tô Lương Mạt thật sự không thể không cảm khái một tiếng, trẻ con thật đúng là mỗi ngày một khác.

Bảo mẫu Lưu Giản cố ý sắp xếp chăm sóc cho Tô Trạch cũng đi theo sang đây, lúc Tô Lương Mạt mang Tô Trạch về đến cửa, trước cổng tiểu khu nhìn thấy bảo mẫu đang đợi bọn họ.

Tô Trạch thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, “Di Tiểu Trần.”

Tô Lương Mạt để Tiểu Trần lên xe, sau đó mang bọn họ một đường đi vào.

Mở cửa vào nhà, Tô Trạch đem cặp sách ném về phía ghế sofa, sau đó mỗi một căn phòng, ngay cả phòng bếp với thư phòng cũng không buông tha, lúc chạy về bên cạnh Tô Lương Mạt, mặt mũi đầy hứng khởi, “Chị, còn may là chị ở một mình, không có để em thất vọng.”

Tô Lương Mạt không nói gì, cầm lấy cặp sách đưa cho nó, “Đi theo đi Tiểu Trần về phòng làm bài tập.”

“Vậy còn chị?”

“Chị còn có việc, nếu không làm sao nuôi em?”

Tô Trạch suy nghĩ một chút, đi tới dắt tay đi Tiểu Trần vào thư phòng.

Tô Lương Mạt đoán chừng Chiêm Đông Kinh nhất định là đã ăn tối ở nơi khác, nhưng cô vẫn là xuống lầu đi đến siêu thị ở gần đó mua ít thức ăn, nếu như sau này Tô Trạch đi theo cô rồi, cô cũng phải chăm sóc nó thật tốt mới được.

Tô Lương Mạt nhìn phím số đi lên, suy nghĩ một chút, lại nhấn số 11.

Đi đến trước cửa nhà Chiêm Đông Kinh, cô thử nhấn chuông cửa, ngược lại cửa lập tức mở ra ngay, Chiêm Đông Kinh nhìn thấy túi mua hàng trong tay cô, nghiêng người cho cô đi vào, “Biết anh vẫn chưa ăn cơm, cố ý sang đây à?”

“Anh vẫn còn chưa ăn?”

Chiêm Đông Kinh khép cửa lại, “Thì ra em không phải là đến nấu cơm cho anh.”

Tô Lương Mạt đi tới đem túi mua hàng thả lên trên bàn ăn, “Tô Trạch còn nhỏ, rất nhiều chuyện cũng không hiểu.”

Chiêm Đông Kinh đi tới vòng tay quanh eo cô, thân thể hai người thân mật dán sát vào nhau không kẽ hở, “Anh biết, lúc trước anh đối với em như vậy, Tô Trạch khẳng định nhất thời không có cách nào tha thứ cho anh.”

Tô Lương Mạt vừa lấy nguyên liệu, vừa trầm mặc.

Chiêm Đông Kinh sáp lại gần nhìn chăm chăm mặt cô, “Nhìn thử xem trên mặt anh bị tiểu tử kia đánh cho?”

Tô Lương Mạt nghiêng đầu, một chút kia của Tô Trạch tính là gì, đánh lên trên mặt anh giống như mát xa mà thôi, cô cố làm ra vẻ xem xét cẩn thận một hồi, “Thật là, em trở về dạy bảo nó thật tốt.”

Chiêm Đông Kinh dán chặt khuôn mặt Tô Lương Mạt, “Buổi tối ở lại đây.”

“Không được, Tô Trạch đã về rồi, thì em không thể đi lên đây nữa.”

“Vì sao?”

Tô Lương Mạt nói rất tự nhiên, “Bây giờ nó cứ đề phòng em ở một chỗ cùng anh, trên đường về còn không cho em mua đồ ăn cho anh, đến buổi tối nhất định càng quán lấy em.”

“Em nuôi đứa em trai gì vậy?”

“Không còn cách nào,” Tô Lương Mạt cười ra tiếng, “ai bảo anh có tiền án.”

Chiêm Đông Kinh buông tay đang ôm cô ra, đứng dậy đi về phía ghế salon, trên bàn trà chất đầy tài liệu, anh vừa lật xem vừa đáp lời Tô Lương Mạt, hai người bọn họ đều hiếm khi trở về sớm như vậy, đặc biệt là Tô Lương Mạt.

Cô đi vào phòng bếp, ở đây có một cái cửa sổ, sau khi mở ra có thể nhìn thấy cảnh đêm bên ngoài, sắc trời vừa mới nhá nhem tối, đèn đường sáng lên phát ra một đoạn mờ ảo, Tô Lương Mạt chống hai tay lên bàn bếp, quay đầu lại nhìn người đàn ông trong phòng khách, cởi bỏ gánh nặng trên đầu vai, thì ra cuộc sống cũng có thể trôi qua nhàn an nhàn tự tại như vậy.

Bởi vì chỉ có một mình Chiêm Đông Kinh ăn, Tô Lương Mạt chỉ làm ba món mặn một món canh.

Ăn cơm tối xong, Tô Lương Mạt lại vội vàng thu dọn, Chiêm Đông Kinh đi vào đem chén bát cô đã rửa xong lau khô, “Vốn là muốn tìm một bảo mẫu, nghĩ lại lại thôi, bất tiện.”

“Vậy là anh xem em như bảo mẫu rồi?”

“Anh coi em thành bà xã.”

Thu dọn xong, Chiêm Đông Kinh vẫn mở vòi nước, đem tay của Tô Lương Mạt để dưới dòng nước rửa sạch, “Nếu thực không được, vậy thì mời đi, anh lại không bỏ được đôi tay này.”

Tô Lương Mạt để anh tùy ý giúp xoa nước rửa tay lên, sau đó lại rửa sạch sẽ, nước là ấm áp, Tô Lương Mạt rửa xong rồi nhìn về phía anh, “Có cái gì mà bỏ không được, đôi tay này còn từng giết người đấy.”

Chiêm Đông Kinh đưa hai tay nâng mặt cô lên, khó khăn che giấu phức tạp cùng nuông chiều trong mắt, ánh mắt Tô Lương Mạt cùng anh đối diện, ngón cái Chiêm Đông Kinh một lần lại một lần vẽ lên hàng lông mày thanh tú của cô, “Anh không hối hận đã để em giết người, Lương Mạt, chúng ta không giống với người bình thường, nhưng mà sau này, anh nhất định có thể khiến hai tay của em ít dính vào máu.”

Đó là cách sinh tồn trong thế giới này của bọn họ, ai cũng không có cách phá vỡ, trừ phi, một ngày nào bọn họ có thể thoát ly đi ra ngoài.

Chiêm Đông Kinh dắt Tô Lương Mạt đi tới trước ghế sofa ngồi xuống, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, để cho cô ngồi lên trên đùi mình.

Cô cùng anh xem tin tức, nhìn đồng hồ một cái, “Tô Trạch chắc sắp làm xong bài tập rồi, em đi về trước.”

“Trong nhà không phải còn có người ở cùng nó sao?”

Nói rồi, Chiêm Đông Kinh vén vạt áo lông của cô lên, tay chui vào, hơi lạnh từ đầu ngón tay chạm đến da thịt, cô giật mình một cái giữ chặt cổ tay Chiêm Đông Kinh, “Lạnh.”

“Cho anh ấm một chút.”

Tô Lương Mạt cảm giác được áo ngực bị đẩy lên trên, ngay sau đó ngực bị che phủ.

Cánh tay cô ôm lấy cổ Chiêm Đông Kinh, cổ ý phun ra nhiệt khí ở bên tai anh, “Anh nói...”

“Hử?”

“Anh nói trong đầu anh mỗi ngày đều có mấy thứ ‘hủ bại’ này, liệu có ngày nào đó ngay cả mặt cũng đều đổi thành ‘màu vàng’ không?”

(Trong tiếng Trung từ ‘màu vàng’ cũng có nghĩa là ‘hủ bại’ nhé các nàng, thế nên chị mới hỏi như vậy)

Chiêm Đông Kinh vỗ lên cái mông của cô, “Mấy câu nói móc này một chút cũng không buồn cười.”

Di động của người đàn ông để trên bàn trà đột nhiên đổ chuông, một tay Chiêm Đông Kinh ôm lấy eo Tô Lương Mạt, nghiêng người sang, cầm lấy điện thoại để lên tai, “Alo.”

Tô Lương Mạt dựng thẳng hai tai lên, bên kia là âm thanh của một người đàn ông, nói một lúc rất lâu, cô thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh dần dần nghiêm trọng, cô chăm chú theo dõi anh, cho đến khi Chiêm Đông Kinh ngắt điện thoại.

“Sao vậy?”

“Tìm được địa điểm viện an dưỡng bác cả anh đang ở rồi.”

Tô Lương Mạt vòng chặt bàn tay đáp trên đầu vai người đàn ông, “Đã chắc chắn chưa? Thật sự là bác cả của anh?”

“Nếu Mạc Thanh đã bảo Vệ Tắc đi tìm, vậy tám phần không sai được, bà ta là một chút chút cơ hội đưa anh vào chỗ chết cũng không chịu bỏ qua.”

Tô Lương Mạt từ trên người Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, “Vệ Tắc tìm được chưa?”

“Vẫn chưa, chúng ta bên này nhanh hơn một bước, nhưng cũng chỉ mới biết địa điểm, cụ thể là trại an dưỡng nào còn phải đến đó xác nhận mới biết được.”

Dù sao, thuộc hạ phái ra ngoài cũng không có đầy đủ tư liệu.

Chiêm Đông Kinh cầm chìa khóa xe cùng điện thoại di động lên, “Anh tự mình đi một chuyến.”

Tô Lương Mạt đi đến trước giá treo áo, lấy áo khoác của Chiêm Đông Kinh cầm trong tay, “Em cùng đi với anh.”

Chiêm Đông Kinh đi tới cửa, kéo cửa định ra ngoài, “Em ở nhà chờ tin tức của anh đi.”

“Không, em muốn đi.”

Anh nhìn cô, sau đó vươn tay về phía Tô Lương Mạt.

Đi vào thang máy rồi, Tô Lương Mạt bảo Chiêm Đông Kinh đi lấy xe trước, cô về nhà lấy túi xách, lại dặn dò Tiểu Trần vài câu, nói là tạm thời có việc, Tô Trạch cũng là hiểu biết, thấy mặt mũi cô đầy lo lắng, liền ngoan ngoãn trở về thư phòng tự xem tivi.

Lúc xuống lầu, Chiêm Đông Kinh đã đợi cô trước cửa, Tô Lương Mạt kéo cửa ghế lái phụ ngồi vào.

Điện thoại di động của anh vẫn mở, suốt cả đường cũng chưa từng ngắt liên lạc với người bên kia.

Tô Lương Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, địa điểm đến lại cách Ngự Châu rất xa, Chiêm Đông Kinh lái xe ước chừng nửa giờ mới đi đến chỗ kia.

Đã có người sớm canh giữ trước cửa, nhìn thấy anh tới, đối phương xuống xe, “Tô tiên sinh, chỗ này chỉ có hai viện an dưỡng, nhưng tôi điều tra rồi, không có ai họ Chiêm.”

“Biết rồi, cậu về trước đi.”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh khép cửa sổ xe lại, “May mà chỉ có hai viện, địa điểm cách nhau cũng không xa.”

Tô Lương Mạt đi theo anh, đi vào viện an dưỡng đầu tiên, viện an dưỡng bên này đều có sổ sách, Chiêm Đông Kinh giải thích rõ mục đích rồi, đối phương chuyển toàn bộ tài liệu từ trong máy tính cho anh, sau khi Chiêm Đông Kinh tra xét cẩn thận, cảm thấy không có người nào tương xứng.

Sau đó bọn họ lại tới đến viện an dưỡng thứ hai.

Lúc đầu bên viện an dưỡng không chịu cho, Chiêm Đông Kinh nói là có ý muốn quyên góp, cuối cùng cũng không biết thế nào liền đồng ý.

Thật ra muốn tìm được, cũng không phải là khó, sau khi loại bỏ, còn vài người là thích hợp.

Nhưng bởi vì tư liệu đăng kí không chắn chắc chính xác, dù sao thời gian cũng đã quá lâu, Chiêm Đông Kinh nói muốn đích thân gặp mặt.

Người chịu trách nhiệm viện an dưỡng đưa hai người bọn họ đi vào, sau khi tìm từng người một, đi vào trong một căn phòng nào đó.

“Người bên trong này họ Tôn, đến viện an dưỡng của chúng tôi đã hai mươi mấy năm rồi, nhưng mà lúc đưa đến đây thì sức khỏe không tốt, có lẽ không có cách nào giao tiếp như người bình thường với hai người được.”

Chiêm Đông Kinh đi vào, nhìn thấy bên trong có người đàn ông ngồi trên xe lăn, gần như đã tê liệt nửa người rồi, một cái tay đặt lên trên thành ghế không ngừng run rẩy, nghe thấy tiếng bước chân, khẽ giương mí mắt lên, ánh mắt đờ đẫn, nhưng gương mặt đó hình dáng đó, ngay cả Tô Lương Mạt nhìn đến cũng thất kinh.

Chiêm Đông Kinh gần như không phải hoài nghi nữa, bộ dáng người đàn ông này rất giống Chiêm Tùng Niên, phải nói là từ một khuôn mẫu mà khắc ra, một chút cũng không khoa trương.

Tô Lương Mạt hướng mắt nhìn sang Chiêm Đông Kinh, hai người vẫn còn chưa kịp nói nên lời, liền nghe thấy có người vội vã chạy tới, “Chủ nhiệm Vương, bên ngoài có cảnh sát đang đi về phía lầu hai, nói là đến tìm chị.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu Tô Lương Mạt mau chóng rời đi, cô đi phía trước, Chiêm Đông Kinh dặn dò chủ nhiệm Vương vài câu sau đó đuổi theo Tô Lương Mạt, anh kéo tay cô qua núp trong một chỗ kín đáo bên ngoài hành lang, bên này gần như không có người nào lui tới.

Rất nhanh, Tô Lương Mạt nhìn thấy Vệ Tắc lên đây, trong tay cầm cái gì đó đưa cho chủ nhiệm Vương xem, chủ nhiệm Vương lắc đầu, hình như là nói không có người này.

Vệ Tắc không tin, rút ra thẻ cảnh sát sau đó từng người một đi vào tìm, lúc đi vào căn phòng vừa này hai người họ mới vào, thì không thấy trở ra nữa.

Thần sắc Tô Lương Mạt lạnh lẽo, “Xem ra, là bị Vệ Tắc vượt trước một bước rồi, lần này phải làm sao?”

Giọng nói của Chiêm Đông Kinh lạnh băng, “Anh không thể nào để hắn đưa một người sống trở về.”

149. Chương 154: Chứng Minh Anh Là Chiêm Đông Kinh

Chương 154: Chứng minh anh là Chiêm Đông Kinh

Tô Lương Mạt nghe vậy, giật nảy người, “Đông Kinh, ông ấy là bác cả của anh.”

“Nhưng lại là người muốn mạng của anh, không phải sao?” Thân ảnh người đàn ông bao phủ trong bóng tối, chỉ còn những đường nét bị ánh trăng mờ ảo rơi vào khiến Tô Lương Mạt có thể nhìn rõ hơn một chút, cô gật đầu, điểm này cô không thể không thừa nhận.

Chiêm Đông Kinh liếc nhìn đồng hồ, cầm tay Tô Lương Mạt, “Đi thôi.”

Hai người vội vã đi xuống lầu, may mà trước khi đến đã thay chiếc xe khác, bằng không dừng trắng trợn ngay trước cửa lớn như vậy, nhất định không tránh khỏi bị Vệ Tắc tóm được.

Tô Lương Mạt ngồi vào ghế lái phụ, Chiêm Đông Kinh đánh tay lái một cái liền lái xe rời đi xa, sau khi dừng lại ở một chỗ kín đáo, anh bắt đầu gọi điện thoại sắp xếp.

Tô Lương Mạt nhìn thấy nghe thấy đều là những chuyện thấy mà phát hoảng, hai tay cô cứng nhắc rũ xuống đặt trên đầu gối, rất nhanh, Chiêm Đông Kinh cắt điện thoại lại, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy anh mất anh dán thẳng về phía nào đó không rõ.

Tô Lương Mạt nắm chặt tay anh.

Từ chỗ này có thể nhìn thấy động tĩnh trước cửa lớn viện an dưỡng cách đó không xa.

Cũng không lâu lắm, Vệ Tắc chỉ đạo người khiêng người đàn ông ngồi trên xe lăn xuống, chủ nhiệm Vương cố gắng ngăn cản, “Xin lỗi, tình trạng bệnh nhân như vậy vẫn chưa thích hợp xuất viện, huống hồ ông ấy không có người thân, viện an dưỡng chúng tôi không có cách nào chịu được trách nhiệm này.”

Vệ Tắc mở cửa xe, nâng cánh tay người đàn ông lên sau đó nhét ông ấy vào ghế lái phụ, hắn tự mình dập mạnh cửa xe, “Điểm này chủ nhiệm Vương không cần lo lắng, nếu cảnh sát muốn tìm nhân chứng, chúng tôi tuyệt đối sẽ đảm bảo an toàn cho ông ta.”

Chủ nhiệm Vương thấy thế, thực sự không còn cách nào, chỉ đành chịu.

Vệ Tắc là đơn độc đến đây, bởi vì cấp trên rõ ràng đã cấm hắn điều tra thêm nữa, hắn cài dây an toàn cho Chiêm Tùng Đình, phát động cơ rồi nhanh chóng rời khỏi trại an dưỡng.

Từ lúc hắn nhìn thấy Chiêm Tùng Đình, Vệ Tắc liền biết lần này sẽ không lại là công dã tràng nữa.

Vụ án của Chiêm Tùng Niên với Chiêm Đông Kinh hắn liên tục theo đến bây giờ, tướng mạo ngũ quan của hai người họ không cần nhớ lại cũng có thể lên vào trong đầu hắn bất cứ lúc nào, tay hắn nắm vô lăng bởi vì kích động mà gân xanh kéo căng, “Ông biết Chiêm Tùng Niên với Chiêm Đông Kinh đúng chứ? Ông là bị đưa vào viện an dưỡng từ khi nào?”

Cánh tay người đàn ông run rẩy, không nói lời nào.

Vệ Tắc cũng không thấy nhụt chí, người cũng tìm ra được rồi, còn sợ gì nữa?

Xe cấp tốc chạy nhanh về phía trước, Chiêm Đông Kinh kéo cửa sổ xe lại, người ở phía ngoài vốn cũng không thể nhìn rõ anh và Tô Lương Mạt ngồi trong ghế lái, có vài đoạn đường không dễ đi, gấp ghe uốn lượn, thỉnh thoảng rung lắc cũng khiến trái tim Tô Lương Mạt theo đó nảy lên, cô nhìn thấy khẩu súng tủy tủy của Chiêm Đông Kinh mang theo rồi.

Chiêm Đông Kinh đánh tay lái một cái, xe cạ qua sát xe của Vệ Tắc mà vượt lên, Chiêm Tùng Đình ngồi trên ghế lái phụ nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, vẻ mặt vẫn thờ ơ như cũ, bộ dáng kia giống hệt như những người già mắc chứng mất trí mà Tô Lương Mạt thường thấy trên tivi.

Cô ngược mắt lên lần nữa nhìn Chiêm Đông Kinh.

Ánh mắt của cô cùng người đàn ông trong kính chiếu hậu chạm nhau, sắc mặt anh cũng hết sức nghiêm trọng, “Lương Mạt, em có gì muốn nói với anh phải không?”

Tô Lương Mạt nhìn động tác anh chạm đến khẩu súng.

Cô lắc lắc đầu, lại cắn chặt răng, một tay nắm tay vịn, Chiêm Đông Kinh làm gì cô cũng sẽ không ngăn cản.

Người đàn ông vung tay lái, ngón tay giữ chặt súng.

Phía trước ngay gần đó có một con đường mòn, đột nhiên, mấy chiếc xe vọt tới nhảy ra, Vệ Tắc thẩm mắng một câu, hấn dẫm mạnh lên chân ga, xe của hắn bị kẹp ở giữa không cách nào tăng tốc lên phía trước được, Chiêm Đông Kinh hạ cửa sổ xe xuống một chút.

Vệ Tắc lơ đãng liếc mắt qua, có thể nhìn thấy đường nét sống mũi cao ngất của người đàn ông.

Hắn gần như có thể kết luận người trong xe chính là Chiêm Đông Kinh.

Hắn một tay rút súng, Chiêm Đông Kinh thả chậm tay lái, hai chiếc xe chạy song song, khẩu súng anh nắm trong tay chĩa ra ngoài, chỉ cần động một chút, có thể đưa người ngồi trên ghế lái phụ vào chỗ chết.

Vệ Tắc gấp đến độ cấp tốc đánh tay lái, tiếc rằng chiếc xe phía trước không chịu tránh ra, hắn trong lúc cấp bách chỉ có thể lái xe đâm tới, tiếng va chạm đặc biệt vang dội, trước chặn sau đánh lại thủy chung không có cách nào phá được vòng vây.

Chiêm Đông Kinh kéo mở chốt an toàn.

Lúc này, Chiêm Tùng Đình ngồi bên cạnh ghế lái đưa mắt nhìn ra phía ngoài.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Lương Mạt nhìn thấy toàn thân Chiêm Đông Kinh cứng ngắc, ánh mắt như vậy rơi lên trên người ông ta, lại hiện ra gương mặt giống hệt Chiêm Tùng Niên, Tô Lương Mạt thấy anh thu tay lại, sau đó một lần nữa kéo cửa sổ xe lên.

Anh kéo tay lái, xe nhanh chóng rời đi.

Chiêm Đông Kinh vừa gọi điện thoại, “Dừng lại đi, toàn bộ rút về.”

Tô Lương Mạt cái gì cũng không hỏi, tốc độ xe Chiêm Đông Kinh rất nhanh, gần như không chậm lại được nữa.

Từ viện an dưỡng trở lại Ngự Châu, dọc đường, Chiêm Đông Kinh cũng không có mở miệng nói một chữ, xe rất nhanh đi vào một bãi đất trống.

Chiêm Đông Kinh dừng hẳn rồi, sau đó chôn mặt giữa vô lăng.

Tô Lương Mạt thấy thế, nghiêng người sang, đặt hai tay lên đầu vai người đàn ông, “Đông Kinh.”

“Anh không xuống tay được, anh nhìn thấy ánh mắt của ông ta, anh nghĩ, có lẽ ông ta không phải là bác cả của anh...”

Chiêm Đông Kinh biết, anh là tự mình lừa mình, nếu như không phải là bác cả của anh, anh càng có lý do để giết ông ta, một người không có quan hệ có khả năng làm hỏng mọi việc, dường như không cần anh phải suy xét có nên ra tay không.

Tô Lương Mạt có thể hiểu được tâm tình của anh, cô tựa mặt ở trên lưng anh, “Nếu anh ra tay, em không ngăn cản anh, nhưng mà anh không có động thủ, nếu như Mạc Thanh nói đúng là sự thật, ông ấy chính là người thân duy nhất của anh trên đời này.”

Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, vòng tay ôm lấy eo Tô Lương Mạt kéo cô vào lòng, “Nếu như anh không ra tay, sau này anh cũng sẽ không hối hận, chỉ là theo chân bọn họ vẫn còn một trận chiến ác liệt phải đánh.”

“Không sao cả, bao nhiêu gian khổ đều vượt qua được hết, em cũng không tin chúng ta lại gặp khó khăn ngay trên chính bản thân chúng ta.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay vuốt ve sau lưng cô, “Phải.”

Vệ Tắc cuối cùng vẫn bình an đưa Chiêm Tùng Đình về Ngự Châu, Mạc Thanh đã chạy đến đồn cảnh sát ngay lập tức.

Vệ Tắc sắp xếp người đưa bà ta đi gặp Chiêm Tùng Đình, Mạc Thanh vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, “Tôi không muốn bị ông ta nhìn thấy mặt.”

“Vì sao?”

“Tôi không biết ông ta có nhận ra tôi hay không, nhưng dù sao cũng là tôi cho người đi tìm ông ta đối chất với Đông Kinh, nếu như tôi ra mặt, lỡ như ông ta...”

Vệ Tắc cầm tài liệu trong tay, “Thật ra bà không không cần thiết phải lo lắng, tôi thấy đáng về ông ta, chắc không thể nói rõ ràng sự tình.”

“Ông ta bị làm sao?”

“Liệt nửa người, công thêm não bộ từng bị chấn thương, những vấn đề tôi hỏi qua, ông ta một câu cũng không trả lời.”

“Oh,” Mạc Thanh đáp nhẹ một tiếng, cũng có chút thất thần, “nói như vậy, ông ta nhất định không nhận ra tôi.”

“Chiêm phu nhân, xin mời.”

“Cảnh sát Vệ, tôi vẫn kiên trì thỉnh cầu của tôi, hy vọng cậu có thể hiểu.”

Vệ Tắc suy nghĩ một chút, “Được rồi, bà đi theo tôi.”

Mạc Thanh đi theo Vệ Tắc lên phía trên, cách một cánh cửa kính khổng lồ, bên trong có một người đàn ông ngồi xe lăn, Mạc Thanh đến gần rồi nhìn kỹ, Vệ Tắc ở bên cạnh nói, “Yên tâm, ông ta không thể nhìn thấy chúng ta.”

Đầu Chiêm Tùng Đình nghiêng sang một bên, Mạc Thanh chỉ là nhìn thoáng qua, vội vàng quay lưng lại, trong giọng nói lộ ra kinh hoảng vội vã, “Đúng, là ông ta.”

Vệ Tắc kỳ quái nhìn bà ta, “Bà chắc chắn? Không cần nhìn kỹ lại sao?”

“Tôi chắc chắn, tôi chắc chắn,” Bà ta không ngừng lặp lại, “thật ra không cần tôi xác nhận cậu cũng có thể nhìn ra được, nếu như không phải anh em ruột thịt, có thể giống nhau như vậy sao?”

“Bây giờ ông ta không có cách nào mở miệng được, cũng chỉ có thể do bà đảm nhiệm làm nhân chứng, nếu như có thể khiến ông ta xác nhận quan hệ của ông ta với Chiêm Đông Kinh, chờ có kết quả giám định DNA, thì càng dễ xử lý.”

Mạc Thanh len lén nghiêng đầu liếc nhìn, thấy tầm mắt của người đàn ông giống như không hề chớp mắt rơi lên trên mặt bà ta, bà ta gấp rút che giấu hoảng loạn trên mặt, “Cảnh sát Vệ, tôi có thể đi được chưa?”

“Được rồi, bên này.”

Mấy ngày nay, Tô Lương Mạt đều không yên lòng, Vệ Tắc bên kia tất nhiên đang tùy thời hành động, giống như là đang chôn một quả bom vô hình trong lòng cô, có khả năng phát nổ bất kỳ lúc nào.

Phập phồng lo sợ như vậy qua hai ngày.

Tô Lương Mạt ở nhà nhận được điện thoại của Chiêm Đông Kinh.

Cô gấp đến độ lập tức bật dậy, “Cái gì, đến đồn cảnh sát?”

“Ừ, bên kia nói là có kết quả giám định DNA.”

Tô Lương Mạt nắm chặt điện thoại, “Nói thế nào?”

“Phải đến mới biết được,” Chiêm Đông Kinh cũng là sợ cô lo lắng, “bây giờ cảnh sát đến đây rồi, em cũng đừng vội, anh tắt máy đây.”

“Alo!Alo!” Tô Lương Mạt hướng trong loa điện thoại hô mấy tiếng, chỉ nghe thấy bên trong truyền tới âm thanh ‘tút TUT’, cô vội vàng ném điện thoại lên trên ghế sofa xoay người đi ra ngoài.

Cô đứng trên cầu thang, có thể nghe thấy động tĩnh truyền đến từ phía trên.

Tô Lương Mạt lại tới trước thang máy.

Hai chiếc thang máy cô đều nhấn nút đi xuống.

Một chiếc trong đó xuống trước, bên trong cũng không có người, Tô Lương Mạt đi sang cái bên kia.

Rất nhanh, chiếc thang máy bên này cũng xuống.

Tô Lương Mạt khẩn trương nghe thấy ‘đỉnh’ một tiếng, cửa mở ra, đập vào mắt đầu tiên là gương mặt anh tuấn kia của Chiêm Đông Kinh, hai bên đều có cảnh sát coi chừng, Vệ Tắc thì đứng dựa vào trước cửa.

Tô Lương Mạt giả vờ giật mình hoảng hốt.

Chiêm Đông Kinh phản ứng trước tiên, “Hi! Người đẹp, đi đâu vậy?”

Tô Lương Mạt trừng mắt với anh, Vệ Tắc duỗi tay giữ phím, “Không vào sao?”

“Vệ Tắc, đây là đang làm gì vậy?”

“Bọn anh đã tìm được đầy đủ chứng cứ, chứng minh hẳn chính là Chiêm Đông Kinh, bây giờ dẫn hắn trở về điều tra.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt từ trên mặt Chiêm Đông Kinh xoay một vòng, “Oh, thì ra anh ta đúng thật là Chiêm Đông Kinh.”

“Nếu tôi thật sự là Chiêm Đông Kinh, có phải cô đã là phụ nữ của tôi rồi không?”

“Đàng hoàng một chút!” Vệ Tắc quay đầu hét lên, Tô Lương Mạt vốn là muốn bước chân vào nhưng lại thu lại, “Em vẫn nên đi chuyển sau thì hơn.”

“Cảnh sát Vệ, thật ra cô ấy là đến xem tôi đây, chúng tôi đã ở với nhau rồi.”

Vệ Tắc nghe vậy, buông lỏng động tác trong tay, “Vậy được, Lương Mạt, hôm khác anh lại hẹn em nói chuyện.”

Tô Lương Mạt gật gật đầu, nỗ lực vén lên độ cong nơi khóe miệng.

Cửa thang máy lần nữa chậm rãi khép lại trước mắt, cô nhìn thấy động tác Chiêm Đông Kinh mấp máy miệng, hình như là đang nói, “Anh không sao, đừng lo lắng.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt mang theo ướm ý cay xè, rốt cuộc phải chịu đựng cuộc sống pháp phồng lo sợ như vậy thêm bao lâu nữa?

Vệ Tắc cũng chú ý tới thần sắc Tô Lương Mạt, hẳn đã không phân biệt được rõ ràng, người con gái hắn yêu sâu sắc này, câu nào là thật câu nào là giả, chuyện Tô tiên sinh chính là Chiêm Đông Kinh, đến cuối cùng cô có biết chân tướng hay không.

Cửa thang máy hoàn toàn khép lại, Tô Lương Mạt giật mình, đưa tay sờ lên hướng khe cửa, nhưng đã sớm không nhìn thấy gương mặt người đàn ông ở đó nữa.

Vệ Tắc nhìn chăm chăm phím số không ngừng giảm xuống, trong lòng chỉ mặc niệm một câu: Chiêm Đông Kinh, lần này cho dù người có chấp cánh, cũng đừng mong chạy ra khỏi đồn cảnh sát nữa.

150. Chương 155: Đàn Ông Là Làm Thế Nào Câu Dẫn Phụ Nữ

Chương 155: Đàn ông là làm thế nào câu dẫn phụ nữ

Tô Lương Mạt đứng ngơ ngác trước cửa thang máy chừng nửa giờ.

Cho đến khi Tô Trạch đẩy cửa đi ra nhìn thấy cô, “Chị, chị muốn đi ra ngoài sao?”

Tô Lương Mạt hoàn hồn, “Không phải, chị vừa mới từ bên ngoài trở về.”

Tô Trạch kỳ quái nhìn cô, “Vậy sao chị lại đứng đối mặt với cửa thang máy a?”

Cô đi vài bước đến trước mặt Tô Trạch, kéo tay nó đi vào trong nhà, cũng lười phải tìm lời giải thích với Tô Trạch.

Chiêm Đông Kinh bị đưa thẳng đến đồn cảnh sát, Vệ Tắc đưa ra kết quả giám định DNA mới cho anh xem, “Phần chứng cứ này có thể chứng minh đầy đủ, Chiêm Tùng Đình là bác cả của anh, mà anh, chính là Chiêm Đông Kinh.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm số liệu bên trên, “Làm sao tôi biết được đây có phải do cảnh sát các người ngụy tạo hay không?”

Vệ Tắc hừ lạnh một tiếng, “Nếu anh không tin, cũng được, ở trên tòa án, cho dù mười phần hai mươi phần tôi cũng có thể đưa cho anh.”

Chiêm Đông Kinh vẽ mặt khinh thường, “Không phải nói là bác cả của tôi sao, tôi muốn gặp mặt thử xem.”

“Được thôi, dù sao vẫn phải để anh tâm phục khẩu phục.”

Chiêm Đông Kinh đi theo Vệ Tắc đến trước một căn phòng khác, đẩy cửa đi vào liền thấy có người đang chăm sóc người đàn ông ngồi xe lăn, Vệ Tắc bảo người kia đi ra ngoài trước, hai tay hấn đẩy xe lăn về phía Chiêm Đông Kinh, “Chiêm Đông Kinh, anh nhìn cho rõ một chút, biết người này không?”

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn Chiêm Tùng Đình chằm chằm, ánh mắt hai người chạm nhau, anh đi đến trước mặt người đàn ông, “Đây chính là bác cả của tôi?”

“Đúng vậy.”

Chiêm Đông Kinh lạnh lùng cười một tiếng, “Tôi không biết ông ta.”

“Chiêm Đông Kinh, đừng ngụy biện nữa, chuyện đến nước này, cho dù anh không thừa nhận, chúng tôi cũng có đầy đủ bằng chứng có thể chứng minh.”

“Cậu có thể chứng minh cái gì? Ai nói ông ta là bác cả của tôi?”

“Là mẹ của anh.”

“Hừ, mẹ?” Chiêm Đông Kinh trực tiếp hỏi ngược lại, “Vậy cậu không phải nên để mẹ con chúng tôi làm giám định DNA sao? Như vậy mới là chứng cứ trực tiếp nhất.”

Vệ Tắc nắm chặt cán đẩy xe lăn, “Còn cần chúng tôi mời Chiêm phu nhân ra mặt?”

“Mời, đương nhiên phải mời.”

Đoàn người ngồi trong đồn cảnh sát, Mạc Thanh lúc đầu nói thế nào cũng không chịu tới, vẫn là cảnh sát bên này phái người, cuối cùng mới dẫn bà ta đến.

Chiêm Đông Kinh nghe thấy tiếng giày cao gót đạp lên nền nhà, anh lười biếng giương mắt nhìn về phía cửa, khi Mạc Thanh xuất hiện một thân y phục tươm tất, mang theo bao tay màu đen viền lụa tơ tằm, lúc nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, sắc mặt có chút biến hóa rất nhỏ.

Vệ Tắc mời bà ta vào trong, “Chiêm phu nhân, xin lỗi làm phiền bà đến đây một chuyện.”

“Không vấn đề,” Mạc Thanh ngồi xuống cái ghế đối diện Chiêm Đông Kinh, “nói cho cùng, tôi là nên cảm tạ các cậu, đã giúp tôi tìm được con trai cùng với bác cả.”

Chiêm Đông Kinh khẽ cau mày, không có chút bối rối, “Phu nhân, có phải bà đang nhận loạn con trai ở khắp nơi không?”

“Lời này cần phải hỏi cảnh sát Vệ, tôi tin tưởng khoa học.”

Vệ Tắc nói với hai gã cảnh sát, “Đi đưa Chiêm Tùng Đình đến đây.”

“Vâng.”

Rất nhanh, liền có cảnh sát đẩy Chiêm Tùng Đình đến, Mạc Thanh đưa lưng về phía cửa, theo tiếng xe lăn đến gần sau lưng, thần sắc bà ta khó có thể che giấu mất tự nhiên, Vệ Tắc đi đến bên cạnh bà ta, “Chiêm phu nhân, mời bà đem lời làm chứng hai ngày trước nói lại một lần nữa.”

Mạc Thanh quay đầu liếc mắt cực nhanh, “Tôi, tôi có thể chứng minh ông ta chính là anh ruột của Chiêm Tùng Niên, Chiêm Tùng Đình, cũng là bác cả của Đông Kinh.”

Vệ Tắc vẻ mặt chắc chắn, “Chiêm Đông Kinh, bây giờ anh còn lời gì để nói?”

“Tôi không có gì để nói, các người tìm một người đến nói là bác cả của tôi, lại không biết dùng cách gì làm ra một kết quả giám định chứng minh quan hệ của hai người chúng tôi...”

“Chiêm Đông Kinh, tôi khuyên anh vẫn nên ngoan ngoãn nhận tội đi.”

Người đàn ông ngồi trên xe lăn, đột nhiên động đậy ngón tay vài cái, vào lúc Vệ Tắc tràn đầy lòng tin cho rằng có thể vận ngã Chiêm Đông Kinh, người bọn họ cho là người cầm này, lại mở miệng, “Tôi không phải là Chiêm Tùng Đình, tôi không phải.”

Mạc Thanh kinh hãi trợn tròn con mắt, mà ngay cả Vệ Tắc cũng giật nảy mình.

Chiêm Đông Kinh cũng kinh ngạc không ít, anh ngừng đầu nhìn tới.

Vệ Tắc đi đến trước xe lăn, “Ông có thể nói chuyện?”

Người đàn ông nhẹ gật đầu.

“Ông thành thật trả lời, rốt cuộc ông là ai?”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh yên ắng, không nhúc nhích nhìn chằm chằm khuôn mặt người đàn ông.

“Tôi tên Triệu Bá Nam, tôi không quen biết Chiêm Tùng Đình nào cả, tôi không phải là...”

Sắc mặt Vệ Tắc rất khó coi, Mạc Thanh thì đưa lưng về phía người đàn ông, cánh môi bà ta run rẩy, Chiêm Đông Kinh yên lặng theo dõi biến đổi đột ngột, người bình thường thực sự nhìn không ra quan hệ.

Vệ Tắc nhìn về phía Mạc Thanh, “Chiêm phu nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ông ta nói bậy! Ông ta chính là Chiêm Tùng Đình, tôi đã từng gặp, hướng hồ giám định DNA cũng có thể chứng minh, chẳng lẽ trên đời còn có thể có chuyện trùng hợp như vậy, tùy tiện tìm một cái là có thể có quan hệ chú cháu?”

Lần này đúng là đau đầu, bởi vì Chiêm Tùng Niên đã chết, nếu như Chiêm Tùng Đình một mực chắc chắn ông ta không phải là Chiêm Tùng Đình, cho dù Mạc Thanh có làm chứng cũng vô dụng, Vệ Tắc gấp đến độ lòng bàn tay thậm chí rỉ đầy mồ hôi, chẳng lẽ việc đã đến nước này lại thất bại trong gang tấc?

Người đàn ông trên xe lăn ngừng đầu lên, hành động dù vẫn bất tiện như trước, nói chuyện lại hoàn toàn lưu loát.

Mạc Thanh hít sâu một hơi, đột nhiên xoay người, bà ta bước nhanh đến bên cạnh, khom lưng kề mặt lại gần người đàn ông, “Chiêm Tùng Đình, ông còn nhớ tôi không?”

Hai tay Chiêm Tùng Đình bóp chặt ghế tựa, hai mắt trợn tròn tựa hồ muốn vỡ cả hốc mắt, thần sắc trên mặt đã vận vẹo biến hình, Chiêm Đông Kinh dò xét cẩn thận, anh đứng dậy bước về phía trước.

Người đàn ông đột nhiên giống như bóng cao su xì hơi, nửa người trên uốn cao cũng chậm chậm dựa trở về, “Không biết, ai cũng không biết.”

Chiêm Đông Kinh đứng ở bên cạnh ông ta, “Vậy, tôi thì sao?”

“Không biết, tôi không biết.”

Vệ Tắc bực bội đem tài liệu trong tay nặng nề đánh lên mặt bàn, Chiêm Đông Kinh vận chặt lòng mào, “Cảnh sát Vệ, cậu như vậy chính là đe dọa nhân chứng.”

Ngón tay Mạc Thanh cứa chặt lòng bàn tay, đau đớn khó nhịn, “Không phải cái gì ông cũng không biết sao, trúng gió rồi?”

Vệ Tắc chống hai tay lên mép bàn, “Tư liệu điều tra được từ viện an dưỡng cho thấy, ông ta đi vào từ ngày đó chính là cái bộ dạng này, chưa từng nói chuyện bao giờ.”

“Ông là giả vờ?” Mạc Thanh đột nhiên ý thức được, thét lên chói tai một câu.

Chiêm Đông Kinh đi đến bên cạnh, ngăn cản Mạc Thanh, “Cảnh sát Vệ, phần giám định kia có tính hay không?”

Vệ Tắc trầm mặc không nói.

“Tôi tin tưởng năng lực làm việc của cảnh sát, nếu kết quả giám định nói giữa hai chúng tôi có quan hệ huyết thống, vậy ông ta chính là bác cả của tôi, còn có chứng cứ gì có thể chứng minh tôi là Chiêm Đông Kinh không? Nếu như không có, tôi muốn dẫn bác cả của tôi rời đi.” Chiêm Đông Kinh đẩy xe lăn của Chiêm Tùng Đình, chuẩn bị rời đi, “Oh, đúng rồi, còn phải cảm ơn cảnh sát các người, đã giúp tôi tìm được người thân duy nhất.”

“Không được,” Mạc Thanh đi ra ngăn cản, “Cậu không thể dẫn ông ta đi.”

“Vì sao?”

Mạc Thanh lại nói không ra lý do hợp lý, bà ta nhìn người đàn ông trên xe lăn, “Hai mươi mấy năm nay chắc hẳn rất khổ sở phải không, nhưng mà còn sống luôn tốt hơn đã chết, cái chết của Tùng Niên cho tới hôm nay vẫn luôn giày vò tôi, ông ấy chết thảm như vậy, nếu như có thể, tôi hy vọng ông ấy cũng có thể giống ông vậy, tôi cũng tình nguyện chăm sóc ông ấy cả đời.”

Vệ Tắc cũng xem xét tường tận sắc mặt Chiêm Tùng Đình, nhưng ông ta hình như lại khôi phục thành bộ dáng trước kia, giống như ai cũng không đi vào được.

Cuối cùng Chiêm Đông Kinh vẫn mang ông ta đi, Vệ Tắc không có một chút lý do để ngăn cản.

Lên đến xe, Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh, “Ông thật sự là bác cả của tôi?”

“Đông Kinh, Tùng Niên...”

Chiêm Đông Kinh lái xe về phía trước, người đàn ông xiêu vẹo tựa lên trên ghế lái phụ, ông ta không có khí lực để tự ngồi thẳng dậy, xe đi được nửa đường, lúc đi ngang qua đầu đường nào đó, viên đạn bắn tới trên kính chống đạn của chiếc xe, Chiêm Đông Kinh tránh khẩn cấp một cái, thấy người bên cạnh không có việc gì, lúc này mới tăng tốc về phía trước.

Lúc anh đi không có ngờ rằng Chiêm Tùng Đình sẽ mở miệng, cũng sẽ không có đề phòng đến việc này.

Xe bày ra cuộc truy đuổi giằng co, Chiêm Đông Kinh giẫm chân ga, phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe quen thuộc, anh nhìn thấy có bóng người từ trong cửa sổ xe thò ra, súng bắn tĩa trong tay chuẩn xác bắn trúng lớp chiếc xe đuổi theo phía sau.

Chiêm Đông Kinh kéo khóa miệng một cái, Tô Lương Mạt nhanh chóng rút người lại, xe một trước một sau lái đi trên đường lớn, Chiêm Đông Kinh ở trên xe gọi điện thoại, anh sắp xếp đưa Chiêm Tùng Niên đến một nơi an toàn trước, lúc này mới lái xe trở về chỗ ở.

Trong bãi đậu xe, xe của Tô Lương Mạt đã sớm bày ngay ngắn ở kia.

Chiêm Đông Kinh đột nhiên an tâm một cách khó hiểu, anh xuống xe đi về phía thang máy.

Mở cửa đi vào, nhìn thấy một đôi giày cao gót nữ bày trước cửa, Chiêm Đông Kinh bật sáng đèn, nhìn quanh một vòng lại không tìm được thân ảnh Tô Lương Mạt.

Anh ném chìa khóa xe về phía bàn trà, lỗ tai nhạy bén có thể nghe thấy tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền đến, Chiêm Đông Kinh thả nhẹ bước chân đi đến, đưa tay kéo cửa một cái, cửa không khóa.

Anh lại thuận tay đóng cửa lại, lúc đi đến chỗ vách ngăn, thấy Tô Lương Mạt đang nằm trong bồn tắm, Chiêm Đông Kinh dựa nghiêng lên vách tường, huýt sáo.

Tô Lương Mạt giật mình, vừa rồi thế nhưng lại ngủ thiếp đi thật, cô mở mắt ra, cũng không tránh né, “Về rồi à.”

Chiêm Đông Kinh nhìn chằm chằm cảnh xuân đẹp đẽ trước ngực cô, “Xem như anh phát hiện ra rồi, mỗi lần em tắm rồi đều đóng cửa, nhưng lần nào cũng không khóa trái, em nói, em thế này không phải là câu dẫn thì là gì?”

Tô Lương Mạt xòe tay, bong bóng xà phòng đầy bàn tay, “Không phải anh có chìa khóa dự phòng sao? Khóa cũng vô ích.”

“Lương Mạt, chỉ dựa vào anh đây, không cần em câu dẫn, em trực tiếp ngoắc ngoắc đầu ngón tay anh liền có thể nhào vào em ngay.” Chiêm Đông Kinh nói xong, đi tới ngồi xổm trước bồn tắm, anh vẩy bọt xà phòng lên, sau đó theo cánh tay Tô Lương Mạt đi lên, một đường vuốt ve lên trên xương quai xanh của cô.

Tóc Tô Lương Mạt rủ xuống trước ngực, ánh mắt bị nhiệt độ trong phòng tắm mờ mịt làm mê ly, đôi con ngươi mị hoặc của cô như sợi dây tơ nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, đột nhiên duỗi ngón tay ra, hướng anh ngoắc một cái.

Chiêm Đông Kinh một tay nắm tay cô, “Em thừa nhận là đang câu dẫn anh?”

Đầu ngón tay của cô ở dưới vành tai anh lướt nhẹ, tay kia đẩy bọt xà phòng trước ngực ra, khe rãnh trắng nõn rõ rệt liền hiện ra trước mắt người đàn ông, “Không thừa nhận.”

“Còn không thừa nhận?” Anh muốn nếm thử xem cảm giác được nắm trọn trong lòng bàn tay kia, không ngờ lại bị Tô Lương Mạt đẩy ra, “Em thấy là anh đang câu dẫn em mới đúng.”

Thân thể Chiêm Đông Kinh căng thẳng, hướng tay về bắp chân của cô, trượt lên vuốt ve, đến chỗ đầu gối rồi lại bị Tô Lương Mạt một phát đẩy ra, cô cầm lấy di động để bên cạnh mở nút ghi âm, “Anh lại nhắc nhở em rồi, em thật cũng muốn xem thử xem đàn ông là làm thế nào câu dẫn phụ nữ?”

“Em bảo đảm không hối hận?”

151. Chương 156: Em Là Bà Xã Của Anh, Nào Có Như Vậy?

Chương 156: Em là bà xã của anh, nào có như vậy?

Nương theo tiếng nói Chiêm Đông Kinh rơi xuống, anh đưa tay cầm mắt cá chân bên chân phải của Tô Lương Mạt.

Cô sợ nhất là bị nhột, Chiêm Đông Kinh đem một chân của cô nhấc lên cao rồi đặt lên thành bồn tắm, trên da thịt nhẵn nhụi, còn có bọt xà phòng chảy xuôi xuống, người đàn ông lấy vôi hoa sen ra, hướng lên trên chân cô cọ rửa.

Tô Lương Mạt có cảm giác, đầu ngón chân đều co quắp lại rồi.

Lòng bàn tay Chiêm Đông Kinh mơn trớn chân cô, tay Tô Lương Mạt cầm di động thì đang run rẩy.

Anh đem vôi hoa sen nhắm ngay bên chân Tô Lương Mạt, bên trong là da thịt mẫn cảm nhất, vôi hoa sen một đường đi lên, đi vào chỗ đùi cô, Tô Lương Mạt gấp rút dè cổ tay của anh lại, “Nhột quá.”

“Thế nào, bây giờ hối hận rồi?”

Mặt cô sung huyết đỏ bừng, Chiêm Đông Kinh dứt khoát đứng dậy, cởi bỏ áo sơ mi với quần, Tô Lương Mạt vội vã muốn rút chân lại, Chiêm Đông Kinh thấy thế, một phát dè cô lại không để cho cô nhúc nhích.

“Nói với anh xem, cảm giác thế nào.”

“Không, không có cảm giác.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay xoay điện thoại trong tay cô ngay phía chính diện, “Hoảng gì chứ? Nhịn không được cứ nói với ông xã.”

Tô Lương Mạt muốn dùng đi động đánh anh, Chiêm Đông Kinh vào lúc cô đùn đẩy bóp nhẹ một cái, Tô Lương Mạt thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Đừng, em không muốn, chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Đi ra ngoài làm gì?” Chiêm Đông Kinh chứa ý cười xấu xa nhìn cô.

Tô Lương Mạt khẽ đá chân, nhưng không có cách nào rút lại, cô chỉ có thể mềm giọng nói, “Đi lên trên giường.”

“Đi lên giường làm gì?”

“Làm, làm vận động.”

“Làm vận động gì?”

Tô Lương Mạt thật sự là không có cách nào bịa được nữa, tay người đàn ông quấn ra sau hông cô, anh nhấc nửa người trên của cô lên một cái, vòi sen trong tay nhắm ngay vào giữa chân cô, lực từ cột nước kích thích nơi nhạy cảm, di động trong tay Tô Lương Mạt rơi thẳng vào bên trong bồn tắm, hai tay cô nắm chặt thành bồn tắm, “A, buông ra.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người sắp tới, hàm răng cắn lên vành tai của cô, Tô Lương Mạt thực sự chịu không nổi, ngửa cổ lên dán chặt lấy cần cổ anh.

Người đàn ông ở trên cổ cô không ngừng liếm hôn, thỉnh thoảng còn kết hợp thêm mấy câu nói làm Tô Lương Mạt nghe mà mặt đỏ tới mang tai, “Em thật nhạy cảm, nếu như sắp đến rồi, cứ nói với ông xã một tiếng.”

“Chiêm Đông Kinh.” Thanh âm của Tô Lương Mạt giống như con mèo con nỉ non, Chiêm Đông Kinh đem vòi hoa sen dò xét lên phía trước, “Nói, gọi anh là gì?”

“Ông, ông xã!” Tô Lương Mạt thốt lời này ra khỏi miệng một cái, xấu hổ đến nỗi cả mặt đều đỏ bừng, cô chau hai đầu lông mày lại, một loại cảm giác tinh tế dấy lên trong người, chân của cô lập tức căng thẳng, đầu ngón tay Chiêm Đông Kinh ở bên chân cô vuốt ve, dưới sự kích thích lặp đi lặp lại, Tô Lương Mạt cắn chặt miệng vẫn không ức chế được được hét chói tai, Chiêm Đông Kinh hung hăng hôn miệng cô, đem tiếng hét của cô ngăn trở lại giữa cổ họng.

Cánh tay cô vẫn còn quấn chặt lấy anh, hơi thở của cô điều hòa lại đôi chút, Chiêm Đông Kinh hướng tay lên vai cô gõ nhẹ vài cái, “Được rồi, còn không buông ra nữa sẽ siết chết anh mất.”

Tô Lương Mạt chậm rãi thả lỏng cánh tay, người cũng mềm nhũn, thoáng cái nằm tựa lên thành bồn tắm.

Chiêm Đông Kinh bỏ vòi hoa sen ra, cả người nhảy vào trong, thuận tay kéo Tô Lương Mạt vào trong ngực một cái, anh dán môi mỏng đến bên tai cô, “Em thật nhạy cảm biết bao, như vậy đã đến rồi?”

Tô Lương Mạt tựa đầu lên bả vai anh, cô đưa tay che kín mi mắt lại, “Im miệng, im miệng.”

“Em hôn anh một cái, anh liền không nói nữa.”

Cô là thỏa mãn rồi, nhưng anh còn chưa bắt đầu.

...

Tắm rửa xong, Chiêm Đông Kinh cũng cảm thấy sáng khoái tinh thần, anh ôm Tô Lương Mạt ra khỏi phòng tắm, hai mắt cô khép hờ, tựa trước ngực anh ngủ yên một giấc lúc này mới ngược mắt lên, “Đông Kinh.”

“Ừ?”

“Bác cả của anh đâu?”

“Anh đưa ông ấy đến một nơi an toàn rồi.”

“Nhưng mà Vệ Tắc bên kia...”

Chiêm Đông Kinh vân vê ngón tay Tô Lương Mạt, “Ở trong cục cảnh sát bác cả của anh mở miệng nói chuyện, ông ấy nói không quen biết ba anh, cũng không biết anh, chính vì như vậy, cảnh sát không có cách nào, chỉ có thể đồng ý cho anh dẫn ông ấy trở về.”

“Sao có thể như vậy?” Tô Lương Mạt ngửa lên đầu, “Em còn tưởng rằng ông ấy không mở miệng được.”

“Anh cũng vậy.” Chiêm Đông Kinh một lần lại một lần vuốt vể bả vai Tô Lương Mạt, “Anh cảm giác thấy ông ấy có lẽ còn biết một vài bí mật khác.”

“Hôm nào anh lại đi hỏi thử xem.”

“Còn nữa, các anh vừa ra khỏi đồn cảnh sát, Mạc Thanh liền sắp đặt người ra tay với hai người, anh nói, bà ta là muốn giết ai?”

Trong lòng Chiêm Đông Kinh cũng có nghi vấn này, “Tám phần, là có bí mật gì đó trong miệng bác cả.”

Tô Lương Mạt gật đầu, khê chống cánh tay muốn ngồi dậy, “Mấy giờ rồi?”

“Sao vậy?”

“Tô Trạch vẫn còn ở nhà chờ em về dỗ nó ngủ nữa.”

Chiêm Đông Kinh một phát đề cô trở về, “Anh cũng vậy, chờ em dỗ anh ngủ, sao em chỉ nhớ đến em trai em?”

“Em vừa nãy cũng đã hầu hạ anh rồi.”

Chiêm Đông Kinh đề lên nửa người trên của cô, “Vừa nãy là một mình em sắm khoái, dùng xong liền vứt bỏ có phải không? Tô Trạch không phải là còn có bảo mẫu ở đó sao? Ngủ với anh một đêm, lúc nào cũng làm xong rồi lén lén lút lút chạy về, chúng ta cũng không phải yêu đương vụng trộm, em là bà xã của anh, nào có như vậy...”

“Ai thừa nhận em là bà xã của anh? Tô Lương Mạt đẩy anh ra, ”đừng có ghen tuông với trẻ con.”

“Có trẻ con thế nào, nó cũng là nam tử.”

Tô Lương Mạt đưa tay vén chăn lên, cánh tay Chiêm Đông Kinh hướng sang bên eo cô nhắc một cái, rất dễ dàng liền xách cô quay trở lại, “Vừa rồi em ở giữa đường giải vây cho anh, nhìn xem chúng ta phối hợp ăn ý biết bao a, đến đây đi, đến phối hợp một lần nữa...”

Nói rồi, liền sử dụng thủ đoạn cường chế của anh, cũng phải, đàn ông trời sinh khí lực lớn hơn phụ nữ, một khi bắt đầu chơi xấu, có xé vỡ cuống họng cũng vô dụng.

Hôm sau, lúc Tô Lương Mạt tỉnh lại trời đã sáng hẳn, rèm cửa sổ quên kéo lại, ánh mặt trời không chút kiêng nể rơi xuyên qua, cô lười biếng lật người, giữa cánh mũi ngửi thấy mùi hương sữa tắm dễ chịu, cô mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt đang ngủ say sưa bên cạnh.

Tô Lương Mạt khê gõ lên trán một cái, thật chóng mặt, cảnh đẹp trước mắt, cô chính là không có định lực này a.

Cô động dậy bả vai nghĩ muốn dậy, cánh tay Chiêm Đông Kinh vắt quang qua đề lên ngực cô, “Đi đâu?”

“Trễ lắm rồi.”

“Không có việc gì làm, nằm thêm một lúc.”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, “Tô Trạch bây giờ cũng đã lên lớp rồi.”

“Đừng nhắc tới tiểu quỷ này, đầu anh đau.”

“Tô Trạch lại không có làm gì anh!”

“Tối hôm qua anh nằm mơ, mơ thấy chúng ta mới làm một nửa, nó thành linh xông vào, còn vọt tới trước mặt anh, chỉ vào Nhị lão công của em nói ‘kẻ xấu’, Nhị lão công của em liền mềm nhũn ngay tại chỗ.”

Tô Lương Mạt kéo gối lên muốn đập tới, Chiêm Đông Kinh thuận thế vùi mặt nấp trước ngực cô, “Cả đêm đều là cơn ác mộng này, ngủ cũng khó chịu.”

“Đứng lên, rời giường rồi sẽ không bị ác mộng quần thân nữa.”

“Bà xã, làm bữa sáng cho anh đi.”

Trong lòng Tô Lương Mạ bị hai chữ ‘bà xã’ này làm cho ầm ập. Cô duỗi hai tay, học bộ dáng thường ngày của Chiêm Đông Kinh nâng mặt anh lên, “Em đi chuẩn bị trước, anh cũng đừng ngủ quá lâu.”

“Nghe lời em.”

Tô Lương Mạ vén chăn lên định xuống giường, chân đã rơi xuống đất rồi, lại nghiêng người nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Anh từng nghĩ đến chưa? Có một ngày chúng ta sẽ như vậy, Chiêm Đông Kinh, trước kia anh thật đúng là giả vờ lợi hại.”

“Đây không phải là giả vờ,” Chiêm Đông Kinh kéo tay cô thả đến bên môi khẽ hôn, “trước kia anh thực chưa từng nghĩ qua chuyện thành gia lập thất, cũng không có một người nào, không có một người phụ nữ nào đối với anh mà nói là đặc biệt, lạnh lùng của anh đều là biểu hiện ra ngoài một cách tự nhiên, anh sẽ không cân nhắc đến cảm nhận của người khác, bởi vì anh không quan tâm. Nhưng bây giờ không giống nhau, chỉ muốn nhìn thấy em ở bên cạnh anh, làm việc gì cũng cảm thấy an tâm hơn vui vẻ hơn, cho dù em chỉ đi lanh quanh trước mắt anh, làm phiền anh tranh cãi anh, cuộc sống như vậy anh là cả đời cũng sẽ không thấy chán ghét, trước kia chưa từng có, cho nên càng phải quý trọng, không muốn, là vì không yêu, hôm nay muốn, chỉ bởi vì yêu, đạo lý đơn giản như vậy, em chắc chắn cũng hiểu.”

Tô Lương Mạ vươn tay ra, sờ sờ mặt Chiêm Đông Kinh, “Muốn bảo em làm thức ăn ngon cho anh, cứ việc nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng dùng lời ngon ngọt hối lộ em.”

“Đó là anh biết em thích mấy lời cũ rích này.”

Tô Lương Mạ nhảy xuống giường, cầm quần áo mặc lên rồi quay người đi ra ngoài, ánh mặt trời rực rỡ làm mỗi một góc nhỏ đều ầm ập ôn hòa.

Bữa sáng rất đơn giản, nấu cháo, lại dùng chảo rán hai cái trứng ốp, hai đĩa thức ăn, chắc hẳn những gia đình bình thường cũng sẽ chuẩn bị được.

Tô Lương Mạ đi đến phòng ngủ, thấy chăn mền bị vo thành một đống, hơn phân nửa góc chăn còn rơi xuống dưới đất, người đàn ông này thật sự là lười biếng quen rồi, trong phòng tắm cũng không có người, Tô Lương Mạ đi đến trước cửa một căn phòng khác, bên trong bị thay đổi thành phòng thể thao của Chiêm Đông Kinh, cô đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông mặc áo ba lỗ đang chạy bộ.

Tô Lương Mạ tựa lên cửa, từng vầng sáng trên góc kính thủy tinh giao thoa vào nhau, trên vai Chiêm Đông Kinh vắt cái khăn tắm, cô dứt khoát đi vào, đi đến trước máy chạy bộ rồi, nâng hai tay nằm sấp lên phía trước nhìn xem.

Da thịt hữu lực trên cánh tay của Chiêm Đông Kinh theo động tác chạy bộ mà vung lên, anh nhìn người con gái trước mặt, đưa tay hướng trên đầu cô vuốt vuốt, sau đó tiếp tục chạy.

“Ông xã, bữa sáng làm xong rồi.”

Cô nhẹ nhàng nói một câu.

Chiêm Đông Kinh nhấn nút ngừng chạy, vừa lau mồ hôi vừa dắt tay Tô Lương Mạ, “Đi, đi giúp anh tắm rửa.”

“Không muốn, anh tự mình tắm đi.”

“Em giúp anh tắm rửa, anh cùng em ăn điểm tâm.”

Tô Lương Mạ bị anh kéo về phía trước, lại bị anh nhét vào phòng tắm.

Thanh Hồ Đường.

Hai ngày nay, người giúp việc cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, lại không dám nhỏ giọng bàn luận, tính khí Mạc Thanh luôn không tốt, nhưng hôm nay ai bị bà ta bắt gặp kẻ đó liền xuôi xéo.

Kẻ giết Chiêm Tùng Đình thất bại trở về, xem ra có mấy lời nhất định là bị Chiêm Đông Kinh moi ra được.

Sau khi Mạc Thanh tỉnh tâm, ngược lại cảm thấy cũng đã như vậy rồi, Chiêm Đông Kinh đã sớm biết dụng tâm muốn giết anh của bà ta, khẳng định cũng biết chuyện bà ta không phải là mẹ ruột của anh, nếu như da mặt đã bị xé rách, bà ta còn lo lắng cái gì nữa?

Đi lên lầu ba, Mạc Thanh rút chìa khóa đi vào phòng chứa đồ, bà ta dò dẫm theo vách tường đi về chái nhà phía bắc, bên cạnh có một giàn trồng hoa, Mạc Thanh đẩy một cái trong đó ra, đem tủ sắt cất giấu phía sau mở ra.

Trong tủ sắt gần như là trống rỗng, bà ta vươn tay vào trong, chỉ bắt được một cái hộp ở bên góc tủ.

Mạc Thanh mở cái hộp ra, bên trong có một lọ chất lỏng hình ống tiêm dài.

Trên mặt cái lọ trống không, ngay cả nhãn mác cũng không có.

Năm đó bà ta tốn khí lực rất lớn mới lấy được hai ống, một ống trong đó dùng trên người chị gái Đường Khả, đó cũng không phải một loại ma túy, cũng không có một chút chút khả năng có thể từ bỏ được nó, năm đó Chiêm Đông Kinh chính là thấy Đường Tâm còn sống mà như bị tra tấn đến chết, mới đích thân giết cô ấy.

Cứ nghĩ mà xem, nếu như thuốc này dùng trên người Tô Lương Mạt mà nói, kết quả của nó tất nhiên cũng giống như vậy.

152. Chương 157: Dự Cảm Bất Thường

Chương 157: Dự cảm bất thường

Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt đến nơi Chiêm Tùng Đình ẩn thân, nơi này bên trong bên ngoài đều là hộ vệ, mà ngay cả trước cửa cũng có người hai bốn tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ thay phiên gác, Tô Lương Mạt đi theo Chiêm Đông Kinh vào trong, lúc đi vào phòng khách, vừa hay gặp bác sĩ từ trong phòng đi ra.

Mỗi ngày đều sẽ có người kiểm tra thường lệ cho Chiêm Tùng Đình, bác sĩ nhìn thấy hai người sau đó đi tới, “Tô tiên sinh.”

“Sức khỏe của bác tôi thế nào?”

“Vết thương cũ cũng đã hai mươi mấy năm, lúc trước có thể còn mạng tiếp tục sống đã không dễ dàng, hôm nay vẫn còn nữa người không cách nào khôi phục được, theo như lời Tô tiên sinh, ông ấy có thể mở miệng nói chuyện, nhưng mặc cho tôi nói chuyện thế nào, ông ấy vẫn thủy chung giống như tự giam mình trong một thế giới không chịu đi ra, từ đầu đến cuối không có nói với tôi một chữ nào.”

Cái này kỳ quái.

Chiêm Đông Kinh lại hỏi tiếp, “Tình hình sức khỏe thì thế nào?”

“Ngoại trừ những vết thương cũ bên ngoài, còn lại những phương diện khác đều rất tốt.”

“Tốt là được rồi,” Chiêm Đông Kinh vung tay xuống, “ông đi xuống trước đi, mầu ngày nay phải ủy khuất ông ở lại đây rồi.”

“Đây là tôi nên làm mà.” Bác sĩ liên tục gật đầu không ngừng, Chiêm Đông Kinh tặng cho ông ta ở một căn hộ, hưởng hồ mỗi ngày chỉ là kiểm tra thông thường, chuyện tốt như vậy người khác đều tranh thủ còn không được.

“Muốn vào cùng anh không?” Sau khi bác sĩ rời đi, Chiêm Đông Kinh còn ngồi trên ghế salon phòng khách.

“Ừ.”

Bảo mẫu đi đến mang cho hai người ít nước, Chiêm Đông Kinh không uống một ngụm, trực tiếp đứng dậy đi về phía căn phòng của Chiêm Tùng Đình.

Đẩy cửa phòng ra, có thể nhìn thấy một mình Chiêm Tùng Đình ngồi trên xe lăn đối diện với cửa sổ.

Sau khi Chiêm Đông Kinh tiến vào, hai tay hướng về phía xe lăn, lại thủy chung không biết mở miệng như thế nào, nơi cổ họng khê nhấp nhô, Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông ngồi không nhúc nhích, đối với hai người họ đột ngột tiến vào, cũng không nói chuyện, cũng không có bày tỏ gì khác.

Chiêm Đông Kinh đẩy xe lăn của ông đến trước giường, còn mình thì ngồi xuống mép giường, “Bác cả, bác có thể nhận ra tôi không?”

Hỏi xong lời này, Chiêm Đông Kinh không khỏi chán nản, anh đối với Chiêm Tùng Đình một chút ấn tượng không có, cũng không biết Chiêm Tùng Đình xảy ra chuyện, rốt cuộc là trước khi anh sinh ra, hay là sau khi anh sinh ra.

Ánh mắt người đàn ông kinh ngạc hướng về khuôn mặt anh, trong mắt lại khôi phục thành thờ đẫn Chiêm Đông Kinh đã thấy lúc trước.

“Bác cả.” Anh lập tức gọi một tiếng, “Ở trong đồn cảnh sát, có mấy lời bác có thể biểu đạt rõ ràng, bác đang giấu giếm điều gì?”

Chiêm Tùng Đình gắt gao cắn chặt môi, Tô Lương Mạt thấy thần sắc Chiêm Đông Kinh nôn nóng, cô nghĩ có thể là vì có cô ở đây, một người nếu đã có thể nhìn hai mươi mấy năm không mở miệng, hiển nhiên tính cảnh giác đối với người khác đã sớm vượt quá tưởng tượng của con người.

“Đông Kinh, em đi vào viện một chút, anh với bác cả nói chuyện thật tốt.”

Chiêm Đông Kinh cũng tiếp thu được ý tứ của Tô Lương Mạt, hướng cô gật đầu, sau đó ánh mắt lại lần nữa trở về trên mặt Chiêm Tùng Đình.

Cửa bị khép lại, truyền đến tiếng ‘lạch cạch’.

Tầm mắt Chiêm Tùng Đình hướng về phía người đàn ông trước mặt, Chiêm Đông Kinh thử mở miệng, “Có phải bác không tin, tôi là Chiêm Đông Kinh?”

Ông ấy không có trả lời, cũng không có chút phản ứng nào.

“Nếu như bác không tin, ở trong đồn cảnh sát bác sẽ không giúp tôi.”

“Tôi không phải là Chiêm Tùng Đình, tôi tên Triệu Bá Nam.”

“Bác cả, tôi đã cho người điều tra rồi, Triệu Bá Nam là tài xế năm đó của bác, chỉ có điều sau đó cũng mất tích, nhưng mà cùng lúc ông ta mất tích, bác cũng xảy ra chuyện, hiện trường chỉ có một cỗ thi thể vô danh, cảnh sát cũng không xử trí bất kỳ việc gì, chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, nếu như tôi đoán không sai, người chết là tài xế của bác?”

Chiêm Tùng Đình một mực nắm chặt tay vịn xe lăn, người đàn ông nghiêng thân tiến lên, “Bác nhìn thật kỹ cho rõ, ngay cả Mạc Thanh cũng không có cách nào xét nghiệm DNA với tôi, vậy là rõ ràng trên đời này, chỉ có chúng ta là người thân nương tựa lẫn nhau.”

Khóe miệng người đàn ông kéo ý cười quái dị, trong tình thế cấp bách muốn mở miệng, “Đó... đó...”

Chiêm Đông Kinh nắm cổ tay ông ấy, “Bác đừng nóng vội, từ từ nói.”

Chiêm Tùng Đình lại chỉ vào cổ họng của mình, không ngừng ‘a a’, hình như ông cũng không có dự liệu được mình không thể nói chuyện, gấp đến độ trên đầu chảy đầy mồ hôi, Chiêm Đông Kinh biết ông ấy lúc này không phải giả vờ, “Bác cả, bác cả.”

Tô Lương Mạt cũng không rời đi, cứ đứng canh trước cửa, lúc này nghe thấy thanh âm bên trong truyền đến, cô nôn nóng muốn đi vào, nhưng ngấm ngấm một chút, lại sợ thất bại trong gang tấc, vẫn là có ý định đứng bên ngoài xem thử.

Chiêm Đông Kinh đề hai vai người đàn ông xuống, “Đừng nóng vội, bác liên tục không nói chuyện quá lâu, nếu muốn nói lưu loát thật rất khó khăn,” Anh đứng dậy nhìn quanh bốn phía, tìm được cuốn sổ bác sỹ ghi chép bệnh tình Chiêm Tùng Đình, mở cuốn sổ ra đặt lên xe lăn, bút trong tay cũng đưa cho Chiêm Tùng Đình. “bác từ từ viết.”

Ngón tay Chiêm Tùng Đình run rẩy, nhận lấy bút rồi, giống như đang suy nghĩ phải hạ bút thế nào, người đàn ông thấy tay của ông ấy càng lúc càng run lợi hại, anh không muốn ép ông ấy, vội vàng lấy bút giấy lại, “Bây giờ dưỡng tốt sức khỏe quan trọng nhất, bác yên tâm, có một số việc tôi sớm muộn cũng sẽ biết, không kém một khắc.”

Nhưng lúc này Chiêm Tùng Đình ý thức được bản thân mình ngay cả nói chuyện cũng không được nữa, tâm tình ông ấy trở nên bức bối, ở trên xe lăn bắt đầu giãy giụa, nếu không phải là Chiêm Đông Kinh đè chân của ông ấy lại, chỉ sợ ông ấy sẽ như vậy mà ngã nhào.

“Bác cả, bác đừng như vậy!”

Tô Lương Mạt nghe thấy động tĩnh, vội vàng gọi bảo mẫu tới, “Mau, đi gọi bác sỹ.”

“Vâng.”

Bác sỹ rất nhanh tiến vào trong phòng, lúc Tô Lương Mạt thấy cảnh tượng như vậy cũng sợ hết hồn, sắc mặt Chiêm Đông Kinh lạnh tanh đứng ở một bên, khó khăn lắm mới chờ Chiêm Tùng Đình an tĩnh lại chút ít, anh chỉ đành nhìn Tô Lương Mạt, “Chúng ta đi trước đi.”

Chiêm Tùng Đình lại duỗi một tay ra, chỉ vào hai người, “Không có, không có.”

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh nhìn nhau, dừng bước, Chiêm Tùng Đình dùng sức lắc đầu, “Thanh, không có, con... không có, cậu...”

Chiêm Đông Kinh tiến lên, cứng rắn đè tay của ông ấy xuống, “Tôi biết, tôi với Mạc Thanh không có quan hệ huyết thống, bà ta cũng không phải là mẹ ruột của tôi, cho nên mới muốn hại tôi, bác yên tâm, tôi không bị bà ta hại chết, sau này tất nhiên cũng sẽ đề phòng bà ta, bác ở đây tĩnh dưỡng sức khỏe thật tốt, nhất thời không thể vội vàng.”

Chiêm Tùng Đình nghe xong những lời này, tâm tình lúc này mới từ từ hồi phục lại.

Chiêm Đông Kinh đưa theo Tô Lương Mạt đi ra ngoài, cũng không bao lâu, bác sỹ cũng đi đến trước mặt hai người.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh rất khó coi.

“Tô tiên sinh, tình huống như thế này lúc trước tôi cũng đã dự liệu tới, nếu như nói một người im lặng tuyệt đối suốt một thời gian dài như vậy có lẽ là bản thân họ tự tạo ra, rất có khả năng sẽ mất khả năng ngôn ngữ, tôi nghĩ Triệu tiên sinh chính là một ví dụ.”

Bên ngoài, Chiêm Đông Kinh để ông ấy dùng họ Triệu này.

“Mất khả năng ngôn ngữ? Bao lâu mới có thể khỏi.”

“Cái này ngài không cần quá lo, nếu như bây giờ ông ấy đã muốn mở miệng, chỉ cần tiến hành hướng dẫn và phụ trợ nhất định, tin rằng rất nhanh có thể vượt qua được.” Bác sỹ suy nghĩ một chút, lại nói thêm, “Chỉ là chuyện này mới đầu sẽ tương đối khó khăn, cho nên hy vọng Tô tiên sinh có thể cho tôi chút thời gian, còn nữa, tốt nhất nên sắp xếp một bác sỹ tâm lý chuyên môn.”

“Những cái này tôi sẽ sắp xếp, sau này ông chỉ cần đem tình hình mỗi ngày báo cáo cho tôi một lần là được.”

“Được.”

Trước khi hai người rời đi, lại vào nhìn xem một chút, Tô Lương Mạt ngồi vào ghế lái phụ, vừa thắt dây an toàn inh, “Bác cả của anh chắc hẳn muốn nói cho anh biết quan hệ của anh với Mạc Thanh.”

“Những chuyện của đời trước, đoán chừng anh cũng chỉ có thể từ trong miệng ông ấy mới biết được.”

Bao gồm, Mạc Thanh vì sao trăm phương ngàn kế muốn đưa anh vào chỗ chết, nếu như chỉ vì anh không phải là ruột thịt của bà ta, bởi vì yêu Chiêm Tùng Niên nên mới sinh hận mà nói, hình như cũng nói không thông. Bởi vì Tô Lương Mạt đã từng nói, đến Chiêm Tùng Niên chắc hẳn cũng là do bà ta hãm hại.

Bà ta ản nhĩn hai mươi mấy năm, mục tiêu có vẻ chính là muốn cha con bọn họ tử mệnh?

Tô Lương Mạt đưa tay tới, phủ lên mu bàn tay Chiêm Đông Kinh, sau khi lái đi một đoạn đường, cô đột nhiên nhớ tới, “Đêm nay em đã nói với Lưu Giản, định đến sông bài giúp anh ấy.”

Chiêm Đông Kinh khiêu mi, “Lại định mang theo tên tiểu quỷ của em?”

“Nó có tên mà.”

Ngón tay người đàn ông ở trên vô lăng gõ vài cái, “Lương Mạt, trước kia anh là không tin, về sau là không thể không tin, Lưu Giản với em có bao nhiêu quan hệ? Em mang theo nho nhỏ thú giúp hấn, cũng đừng mang tới họa hại thân.”

Tô Lương Mạt liếc sang phía anh, “Có vài người lại bụng dạ nhỏ nhen rồi phải không?”

“Nho nhỏ thú dù sao cũng là một tên tiểu quỷ, âm dương cách biệt, mọi việc cũng sẽ không liên tục thuận buồm xuôi gió.”

Điểm này, Tô Lương Mạt cũng biết.

“Hy vọng lớn nhất của em bây giờ, là có thể giúp nho nhỏ thú tìm được người thân của nó, để cho nó gặp mặt một lần, sau đó mới có thể tiễn nó đi, đây là em đã đồng ý với nho nhỏ thú, Đông Kinh, anh nói đúng, sau này, em sẽ không đưa nho nhỏ thú đến sông bài nữa.”

Chiêm Đông Kinh vươn cánh tay tới nắm đầu vai Tô Lương Mạt, “Anh lo cho em, đừng để cuối cùng bản thân mình cũng bị kéo vào.”

Sau khi Tô Lương Mạt đi đến sông bài, vẫn còn suy nghĩ những lời này của Chiêm Đông Kinh.

Trong sông bài vẫn còn vài người cô để lại lúc trước, trở lại nơi này, cũng giống như về nhà vậy.

Có vài vị khách là hâm mộ danh tiếng trước đây, đặc biệt hướng về phía Tô Lương Mạt, Lưu Giản đích thân đưa cô vào phòng bao, cửa là rộng mở, có không ít khách đều đến xem náo nhiệt.

Kỹ năng đánh cược của Tô Lương Mạt vẫn là không ai bằng, dù là hoàn cảnh cục diện xấu hơn nữa, vào lúc cuối cùng vẫn luôn có khả năng bị cô gỡ hòa.

Loại đánh cược này, đối với Lưu Giản mà nói đã sớm nhìn đến quen mắt, sau khi đưa Tô Lương Mạt vào, anh liền rời đi lo chuyện khác.

Tô Lương Mạt ngồi ở phía Nam, sau khi mở bài liền tập trung nhìn chăm chăm lá bài trong tay, lúc này, có một đám khách đánh bài tiến vào, còn có một tên đàn ông trung niên mặc đồ đen thời nhà Đường, hấn cạo trọc đầu, thân người vạm vỡ, sau khi tiến vào lại không giống như những người khác vây quanh chiếu bạc xem náo nhiệt, mà là đang tỷ mỷ dò xét bốn phía một lượt.

Trên tay trái hấn ta là một chuỗi Phật châu, trên chân một đôi giày đế tăng, lúc Tô Lương Mạt chơi bài, hai mắt tên đàn ông sáng rực nhìn quanh bốn phía, đột nhiên, trước mặt hấn lóe sáng, bất thành hình nhìn thấy trước rèm cửa sổ, một tên tiểu quỷ đang huơ tay múa chân hướng Tô Lương Mạt ra ám hiệu.

Tên đàn ông khẽ cười, cái gì cũng không nói, xoay người liền đi ra ngoài.

Xem ra, Tô Lương Mạt là giống hệt hấn ta, có thể nhìn thấy thứ không nên thấy, sau khi hấn ra khỏi sông bài, ở bên ngoài bắt một chiếc xe taxi.

Lúc khởi động xe tài xế hỏi, “Đi đâu?”

“Thanh Hồ Đường.”

“Thanh Hồ Đường?”

“Cậu đi đến gần đó dừng lại cũng được, sẽ có người tới đón tôi.”

Tên đàn ông cũng biết, Thanh Hồ Đường cái chỗ đó, người bình thường là không dám đi qua.

153. Chương 158: Đồng Ý Làm Tình Nhân Của Anh

Chương 158: Đồng ý làm tình nhân của anh

Thanh Hồ Đường

Mạc Thanh với Đường Khả ngồi trong phòng khách, Đường Khả khẩn trương nắm chặt hai tay, có vẻ như đang lo lắng chờ người.

Hai mắt Mạc Thanh dán lên màn hình tivi, lời nói lại là hướng về phía Đường Khả, “Đang lo lắng gì vậy?”

Hai tay Đường Khả càng không biết phải đặt ở đâu, “Không có, không có.”

Bên ngoài có người giúp việc tiến đến, “Phu nhân, Hách tiên sinh đến.”

“Mau mời vào.”

Đường Khả cũng đứng dậy theo.

Sau đó, một người đàn ông trung niên mặc trang phục thời Đường đi vào phòng khách, trên mặt Mạc Thanh mang theo ý cười, “Hách tiên sinh, vất vả rồi.”

Người đàn ông tiếp nhận trà bảo mẫu mang tới, “Tôi đã đến sông bài kia xem rồi, phu nhân đoán không sai, quả nhiên đang nuôi tiểu quý.”

Mạc Thanh buông lỏng thần sắc, ngay cả Đường Khả bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đã bảo, tục ngữ nói rất đúng, đánh mười thua chín, một người dù vận khí tốt thế nào, cũng không thể nào làm được nghĩ muốn lá bài gì sẽ có lá bài đó,” Bản thân Mạc Thanh lại tin Phật pháp, đối với nhân quả luân hồi với ma quỷ vẫn là tin tưởng. Đường Khả đã kể với bà ta, Tô Lương Mạt danh chấn mấy sông bài kia ở Ngự Châu cũng là vì thắng được cô ta, Mạc Thanh bảo cô ta kể lại cụ thể, hơn nữa kể lần trước phải đi giết Tô Lương Mạt đến giờ vẫn còn ở trong bệnh viện, nhất quyết khẳng định nói hần nhìn thấy quỷ, cho nên Mạc Thanh mới quyết định, mời Hách tiên sinh này đến xem thử, “thật không ngờ, còn có chuyện như vậy.”

“Người và quỷ vốn dĩ không thể ở chung một thế giới, người kia đã vi phạm nguyên tắc người quỷ khác đường.”

“Hách tiên sinh, ngài có cách nào thu phục tên tiểu quý kia không?”

“Đó là đương nhiên.”

Về phương diện này, Hách tiên sinh là nổi danh.

Mạc Thanh là thật không ngờ Tô Lương Mạt còn có năng lực ở phương diện này, “Tốt nhất nên mau chóng thu phục tên tiểu quý kia, phải là ngay trước mặt Tô Lương Mạt, đánh nó nguyên thần tận tẩn thì càng tốt, làm cho nó kiếp sau không còn cách nào đầu thai làm người.”

“Cái này...” Hách tiên sinh không nghĩ rằng Mạc Thanh ác như vậy.

Mạc Thanh biết những người này không phải vận bất đắc dĩ, thì sẽ không ra tay tàn độc, bà ta xuất ra chi phiếu đã chuẩn bị trước, đưa về phía Hách tiên sinh, “Hách tiên sinh, ông nghĩ xem, tên tiểu quý đã này giúp đỡ người kia làm không ít chuyện xấu, cái sông bài kia, nói không chừng đã làm hại không ít người tán gia bại sản, ông thu phục nó là vì tốt cho nó.”

“Phu nhân, nếu như muốn khiến nó kiếp sau không thể đầu thai mà nói, chuyện như vậy quá thất đức.”

“Vậy được, ông thu phục nó đi.”

Người đàn ông thấy thế, lúc này mới đưa tay tiếp nhận chi phiếu.

Nhỏ nhỏ thú nói cho cùng chỉ là tiểu quý, dù sao cũng đã chết rồi, sau khi thu phục rồi đầu thai thành người về sau cũng sẽ không nhớ gì nữa.

“Hách tiên sinh, chuyện này khi nào có thể có kết quả?”

Hách tiên sinh tính toán một chút, “Phải mấy ngày nữa, đêm ngày mười lăm dễ dàng đắc thủ nhất, cứ chọn lúc đó đi.”

“Được.”

Sau khi Mạc Thanh tiễn Hách tiên sinh, nhìn về phía Đường Khả ngồi một bên, “Cô tạm thời ở lại đây đi.”

“Dạ, cảm ơn phu nhân.”

Mạc Thanh nói xong, lên thẳng trên lầu.

Lúc Tô Lương Mạt rời khỏi sông bài, mặc chiếc áo lông với áo khoác nỉ thật dày, cô che kín cổ áo đi về phía bãi đỗ xe, lên trên xe, cô hướng về phía ghế lái phụ trống không mà nói, “Nho nhỏ thú, em có lạnh không, luôn mặc ít quần áo như vậy, chị cũng không biết tên của em, cho nên muốn đốt cho em vài bộ quần áo ấm cũng không được, mỗi lần đều bị đám tiểu quỷ kia tranh mất, nếu thấy lạnh, sau này chị không đưa em ra ngoài buổi tối nữa, cho em núp ở nhà.”

Nói rồi, cô kéo kéo y phục của nho nhỏ thú, đứa bé trai lập tức nghiêng sang tựa lên cánh tay cô cọ cọ, nó thích ở cùng một chỗ với Tô Lương Mạt, Tô Lương Mạt cười cười hướng trên đầu nó xoa nhẹ, “Về nhà rồi, làm sủi cỏ cho em ăn.”

Thật ra, nho nhỏ thú vẫn luôn đi theo Tô Lương Mạt ở trên lầu của Chiêm Đông Kinh, hai người đi vào thang máy, Tô Lương Mạt nâng đồng hồ lên nhìn thời gian, “Nho nhỏ thú, chị về trước xem thử anh Tô Trạch, sau đó lại tới đón em có được không?”

Lúc Tô Lương Mạt mở cửa, nho nhỏ thú liền đứng ở ngoài, cô đi vào phòng, Tô Trạch đã sớm đi ngủ, Tô Lương Mạt sửa ngay ngắn góc chăn cho Tô Trạch, vừa xoay đầu lại thấy nho nhỏ thú ngồi chồm hổm trước cửa phòng, hai tay chống cằm, tim Tô Lương Mạt không biết thế nào liền thấy đau xót, cô đi ra, sau đó nặng nề khép cửa lại.

Cô học bộ dạng của nho nhỏ thú ngồi xồm xuống, “Nho nhỏ thú, chị không phải là không cho em chơi với anh Tô Trạch, mà là các em không thể chơi với nhau, hiểu không? Chị cũng biết em rất cần bạn, nhưng mà...”

Nho nhỏ thú hiểu chuyện gật đầu, sau đó vươn tay sờ sờ mặt Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt rất muốn được chân chân thực thực ôm nó một lần, giống như là ôm Tô Trạch như vậy, nho nhỏ thú ngoan như vậy, lại đáng yêu như vậy, nhưng cô không thể tự tâm giữ nó bên mình, nó có nơi nó nên đi đến.

Dắt nho nhỏ thú lên trên lầu, mở cửa đi vào, Chiêm Đông Kinh ngồi ở trong phòng khách, vừa thấy bộ dáng kỳ quái của cô, anh hận không thể đập trán của mình, “Về rồi à.”

“Ừ.”

Tô Lương Mạt buông tay đang kéo ‘không khí’ ra.

Nho nhỏ thú vung chân chạy mất dạng.

Chiêm Đông Kinh đã sớm nhìn đến quen rồi, anh tiến lên kéo Tô Lương Mạt đến bên cửa sổ, “Xem này, tuyết rơi rồi.”

“Woa, lúc trở về vẫn còn chưa bắt đầu.”

Chiêm Đông Kinh vòng hai tay quanh eo cô, “Thích tuyết rơi không?”

“Thích.”

Người đàn ông hình như có tâm sự, Tô Lương Mạt gồng đầu lên bờ vai anh, “Hôm nay em đã nói với Lưu Giản, sau này lúc đến sông bài giúp anh ấy, em sẽ không đánh cược nữa.”

Ngón tay Chiêm Đông Kinh ở trên bụng cô gõ có tiết tấu, “Hôm nào tìm một cơ hội, anh muốn một lần nữa để Tống Các với Hàn Tăng ở bên cạnh mình.”

“Là thân phận bây giờ của anh sao?”

“Ừ.”

“Nếu như Tổng Các thật sự là nằm vùng, hẳn nhất định sẽ trăm phương ngàn kế chứng minh anh chính là Chiêm Đông Kinh.”

Cái cảm người đàn ông ở trên cổ cô vuốt ve, “Như vậy không phải rất hay sao? Chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết.”

“Nhưng mà...”

Hai tay Chiêm Đông Kinh nắm eo Tô Lương Mạt, đem cô nhấc lên một cái, để cho cô ngồi trên bệ cửa sổ, hai tay anh rơi bên người Tô Lương Mạt, “Chờ chuyện bên này giải quyết hết cả rồi, chúng ta đón ba mẹ em trở về Ngự Châu.”

“Ba em còn có thể trở về sao?”

“Đương nhiên có thể,” Chiêm Đông Kinh cầm tay cô, “anh nói có thể, thì nhất định có thể, Lương Mạt, đến lúc đó chúng ta kết hôn đi.”

Tô Lương Mạt kinh ngạc nhìn anh, “Kết hôn?”

“Sao vậy, chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn?”

Tô Lương Mạt giơ ngón tay lên, từ trên sống mũi cứng rắn của người đàn ông vuốt xuôi, “Em vẫn luôn cho rằng là anh chưa từng nghĩ đến.”

“Vì em, cái gì anh cũng đều nghĩ đến.”

Tô Lương Mạt duỗi hai tay ra ôm cổ Chiêm Đông Kinh, “Đông Kinh, em không muốn phải đóng kịch nữa, em muốn mỗi ngày đều được ở cạnh anh.”

“Yên tâm đi, diễn kịch nhiều như vậy, cũng đến lúc nên hạ màn rồi.”

Đôi con ngươi của cô lóe lên, “Rốt cuộc cũng chịu đựng đến đích rồi phải không?”

Anh cũng hướng lên mũi cô vuốt xuôi, “Đi ngủ nhé?”

“Ngủ trong sáng?”

“Cái này phải xem tâm tình của anh...”

Hôm sau. Vệ Tắc từ trong đồn cảnh sát hồn bay phách lạc đi ra, một đồng nghiệp đi theo phía sau hắn, “Đại ca, anh đi đâu?”

“Tôi đã bị đình chỉ công tác, còn có thể đi đâu?”

Đồng nghiệp trẻ tuổi vẫn đi theo hắn, “Vụ án của Chiêm Đông Kinh đã sớm bảo anh đừng điều tra nữa, nếu cấp trên đã nói như vậy, khẳng định là có nguyên nhân, may mà chỉ là đình chỉ tạm thời thôi, nghỉ ngơi một thời gian, đợi sóng yên biển lặng thì tốt rồi, Đại ca?”

Vệ Tắc xoay người, nhìn cái nơi hắn đã từng tự hào có thể tiến vào đảm nhiệm chức trách, thậm chí chính tay chôn vùi tình yêu của hắn, hắn chỉ cảm thấy châm chọc, “Câu nói, tôi nhất mực kiên trì cho đến bây giờ, rốt cuộc có đúng không?”

“Đại ca, có đôi khi thực tế chính là như vậy.”

“Được rồi, các cậu đều biết, chỉ có tôi một mực khẳng định.”

Sau khi Vệ Tắc rời khỏi đây, lái xe đi thẳng đến Ngụ Nhạc Thành của Tô Lương Mạt, thời gian còn sớm, Ngụ Nhạc Thành vẫn chưa mở cửa hoạt động, Vệ Tắc liền ngồi trong xe chờ, hắn nằm sấp trên tay lái cảm thấy muốn ngủ, khi tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Hắn buồn bã rũ rượi đi vào Ngụ Nhạc Thành, đặt một phòng bao, gọi vài chai rượu.

Lúc nhân viên phục vụ đi ra ngoài đóng cửa lại.

Vệ Tắc một mình ở bên trong uống rượu giải sầu, cho đến khi căn phòng sát vách truyền đến tiếng cãi vã liên tục, hần vốn định mắt nhắm mắt mở, nhưng đến cuối cùng âm thanh càng lúc càng vang dội, thậm chí chắc còn đập phá chai rượu, hần mới đứng dậy muốn đi tìm hiểu tường tận.

Hai gã hộ vệ đứng trước cửa, không cho hần đi vào, bên trong có tiếng của phụ nữ, hơn nữa còn là thanh âm hần quen thuộc, Vệ Tắc lúc này tỉnh rượu hơn phân nửa, nhưng hộ vệ thủy chung không cho vào, hần muốn móc thẻ cảnh sát với súng, đến lúc này mới nhớ tới, hần đã bị đình chỉ công tác.

Vệ Tắc là cứng rắn xông vào, lúc đá văng cửa ra liền nhìn thấy một đồng bừa bộn đầy tràn dưới đất, bên trong đều là người của Chiêm Đông Kinh, chỉ có thân ảnh đơn độc của Tô Lương Mạt đứng ở trong phòng.

Trên bàn trà rót đầy rượu, một mình Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Vệ Tắc đi vào, ánh mắt của anh vẫn trôi lên trên người Tô Lương Mạt, tay anh hướng lên bàn trà chỉ một cái, “Vẫn còn mấy cái này, uống hết mới được ra ngoài.”

“Tôi cần bản uống không hết.”

“Uống không hết, cô còn cứng miệng cái gì chứ?”

“Tôi nói rồi tôi sẽ không theo anh.”

“Vậy sao.” Chiêm Đông Kinh đột nhiên đứng dậy, Vệ Tắc định tiến lên, bị hộ vệ bên cạnh đè xuống, “Chiêm Đông Kinh, anh đừng làm càn!”

“Yo, Cảnh sát vệ đến rồi, không đúng không đúng, cậu bây giờ đã bị cách chức rồi.” Chiêm Đông Kinh một phát kéo Tô Lương Mạt tới, đem cô ném lên ghế sofa trước mặt, “Tôi đã nói với cô, tôi không có khả năng kiên nhẫn lâu, cho nên cô đừng có chọc tôi, ngoan ngoãn tiếp nhận đề nghị của tôi, cô nhất quyết không nghe.”

Tô Lương Mạt cùng anh lôi kéo xô đẩy, “Tôi có quyền lựa chọn của tôi, a!”

Tô Lương Mạt bị anh đè lên trên mặt ghế sofa, Vệ Tắc lúc này lửa giận ngập trời không có chỗ phát tiết, “Khốn kiếp, buông cô ấy ra!”

Chiêm Đông Kinh căn bản không có để hần vào mắt, anh phủ người lên, hai tay chống hai bên người Tô Lương Mạt, làm bộ muốn hôn, miệng anh kề sát bên tai cô, “Bà xã, qua đêm nay rồi, tất cả mọi người đều sẽ biết em là tình nhân của anh, nhìn xem diễn xuất của chúng ta thế này, em thỏa hiệp dưới dâm uy của anh, cỡ nào nước chảy thành sông.”

Tô Lương Mạt cuộn chặt thân thể thành một đoàn, vừa giả vờ giãy giụa, hai tay Chiêm Đông Kinh ôm chặt eo cô, một màn kia rơi vào trong mắt Vệ Tắc, rõ ràng là uy hiếp trần trụi, Tô Lương Mạt đè thấp tiếng nói, “Anh cũng biết dâm uy, còn nữa, đừng lấy đồ chơi kia của anh chọc vào em.”

“Đàn ông với phụ nữ trời sinh kết cấu sinh lý bất đồng cũng không phải em không biết.” Chiêm Đông Kinh vừa dứt lời, đưa tay véo mông cô một cái.

Tô Lương Mạt thấy anh sắp sửa xả y phục của mình, cô bị dọa hoảng, hét lên một tiếng bèn nhón, “Tôi đồng ý, tôi đồng ý với anh còn không được sao?”

154. Chương 159: Anh Giở Trò Lưu Manh Với Em, Em Liên Hành Hạ Anh

Chương 159: Anh giở trò lưu manh với em, em liên hành hạ anh

Một tiếng hét này, rõ ràng là vì bị ép buộc, ngay cả Vệ Tắc cũng nghe thấy khuất nhục cùng thỏa hiệp bên trong.

Cả người hần vô lực, kiên trì cho đến hôm nay, mà đến người con gái mình thích cũng năm lần bảy lượt không bảo vệ được.

Chiêm Đông Kinh rất hài lòng với đáp án này, anh chậm rãi từ từ đứng dậy, đầu gối còn chống đỡ giữa hai chân Tô Lương Mạt, anh xòe tay ra hướng lên trên mặt cô vỗ nhẹ, “Nếu như cô thức thời đáp ứng tôi sớm hơn một chút, sẽ có chuyện ngày hôm nay sao?”

Tô Lương Mạt nín chặt cổ áo.

Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, đưa tay đẩy Tô Lương Mạt sang một góc bên ghế sofa, ánh mắt của anh lúc này mới ngẩng lên nhìn về phía Vệ Tắc, “Cảnh sát Vệ, có phải cậu đang nghĩ cách kiện tôi cưỡng ép dân nữ không?”

Vệ Tắc tức giận đến cắn chặt hàm răng, Chiêm Đông Kinh vắt chéo chân dài, thân thể tựa lui ra sau, tay trực tiếp rơi lên trên đùi Tô Lương Mạt, thấy cả người cô cứng ngắc rúc ở đó không nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn, “Ngồi dậy.”

Tô Lương Mạt nắm chặt quần áo sửa sang lại hàng hoàng, ngồi dậy, Chiêm Đông Kinh đưa tay giữ lấy cổ cô lôi cô đến bên cạnh, “Cô nói với cảnh sát Vệ xem, từ nay về sau cô làm phụ nữ của tôi, có phải là tự nguyện hay không?”

Đầu tóc Tô Lương Mạt rối tung, cô thực sự hoài nghi lúc này bộ dáng mình có phải giống như đang bị ngược đãi không, “Phải, là tôi tự nguyện.”

Chiêm Đông Kinh mặt mũi tràn đầy đắc ý, tầm mắt một lần nữa nhìn về phía Vệ Tắc, “Cảnh sát Vệ, đã nghe chưa? Là cô ấy tự nguyện.”

Vệ Tắc lại có thể nhẫn nhịn không chửi ầm lên, hẳn chứng kiến Tô Lương Mạt bị khi dễ, cho dù lúc hắn vẫn còn là cảnh sát, cũng không có cách nào, chứ nói gì bây giờ, cả thân và tâm hắn đều mệt mỏi, thậm chí để tay lên ngực tự hỏi, hắn thật sự có còn cần kiên trì tiếp nữa không?

Tay Chiêm Đông Kinh rơi xuống đầu vai Tô Lương Mạt, vỗ vỗ, “Em nói có phải hắn bị tức đến đàn người rồi không?”

Vệ Tắc đột nhiên bắn ra một câu, “Buông cô ấy ra!”

Chiêm Đông Kinh giơ cao hai ngón tay lên, “Cậu đừng có hiểu lầm, tôi không có bức bách cô ấy,” Anh hướng ngón trỏ lên khoe miệng khê gật gật đầu, “hôn tôi một cái, như vậy hắn mới biết có phải cô thật sự tự nguyện hay không.”

Đập không chết anh!

Tô Lương Mạt trừng mắt một cái, Chiêm Đông Kinh kê mặt lại gần.

Thần sắc Tô Lương Mạt thê lương nhìn về phía Vệ Tắc, có ý tứ giống như cô dâu nhỏ bị lão đại gia phú nhị chiếm đoạt, trong mắt cô có uất ức cùng khuất nhục, khoe miệng khê run rẩy, cuối cùng không thể không kê lại gần miệng Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông nheo mắt nhìn vẻ mặt của cô, trong nháy mắt lúc cô hôn lên, một phát giữ đầu của cô lại, làm nụ hôn vốn dĩ nên như chuồn chuồn lướt nước này sâu hơn, lâu hơn!

Tô Lương Mạt giãy giụa ‘ưm’ lên một tiếng, cặp chân không ngừng đạp loạn, hai tay cũng chống đỡ trước ngực Chiêm Đông Kinh, sau khi người đàn ông kết thúc, vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, anh hôn một đường từ gò má đến vành tai Tô Lương Mạt, “Bà xã, trình độ diễn xuất này của em, tặc tặc, trở về anh trao giải cho em.”

Sau đó, nhẹ buông tay, thân ảnh cao lớn đứng dậy, “Nhớ đấy, lát nữa tôi đến nhà cô đón cô.”

Hai tay Tô Lương Mạt ôm chặt đầu gối, cuộn mình ở trên ghế sofa không nhúc nhích.

Chiêm Đông Kinh nháy mắt, mang theo người của mình rời đi.

Cửa phòng bao nặng nề khép lại, hai mắt Vệ Tắc gắt gao nhìn chăm chăm người trên ghế sa lon, “Vì sao lại đáp ứng hắn?”

Tô Lương Mạt không nói tiếng nào, vùi mặt giữa đầu gối.

“Anh hỏi em vì sao lại đáp ứng hần?!”

Tô Lương Mạt nổi giận hét lên, thậm chí thanh âm so với Vệ Tắc không biết còn cao hơn bao nhiêu, “Anh còn hỏi tôi, Vệ Tắc, tôi có ngày hôm nay đều là bị anh làm hại, anh cho rằng Chiêm Đông Kinh cần chặt tôi như vậy, chỉ là vì cảm thấy hứng thú với tôi? Anh ta cái dạng phụ nữ gì chưa từng gặp qua? Còn không phải là biết quan hệ lúc trước của chúng ta, anh vẫn còn muốn ở Ngu Nhạc Thành vì tôi ra mặt? A, thật là buồn cười, tất cả anh ta đều nhìn thấy trong mắt, anh khắp nơi nhằm vào anh ta, muốn đưa anh ta vào chỗ chết, anh ta không tìm tôi gây chuyện, chẳng lẽ phải đi tìm vợ với con anh sao? Anh ta đã nói rồi, bảo tôi làm phụ nữ của anh ta, chính là muốn hành hạ tôi, anh khiến anh ta không dễ chịu thế nào, anh ta liền làm cho tôi khó chịu thế ấy! Anh còn hỏi tôi tại sao lại đáp ứng anh ta, tôi có cách khác sao? Ngự Châu không phải là thiên hạ của tôi, anh làm cảnh sát như vậy cũng không có cách nào thu phục anh ta, anh hà tất phải tới hỏi tôi?”

Tô Lương Mạt nói xong, đã là trạng thái kích động cực độ.

Vệ Tắc hoàn toàn ngây ngốc, không nhúc nhích đứng trân trân ở đó, cũng không biết còn có thể nói cái gì.

Tô Lương Mạt hai tay bùm mặt, đợi tâm tình ổn định lại rồi, cô thả hai tay xuống, “Thật ra ngẫm lại cũng không có gì, người như tôi vậy, chẳng lẽ còn có thể giống như anh có một mái nhà ấm áp sao? Tôi không trông chờ nữa, theo ai mà không như nhau, anh ta cũng có vẻ rất tốt, ít nhất có quyền có thể, chỉ cần tôi có thể khiến anh ta vui vẻ, cuộc sống có lẽ cũng không có chỗ nào khổ.”

Cả người Vệ Tắc khẽ lung lay, tựa hồ có thể té ngã bất cứ lúc nào.

Tô Lương Mạt muốn từ trên ghế salon đứng lên.

Đột nhiên, nghe thấy ‘phịch’ một tiếng, lại thấy Vệ Tắc quỳ gối trước mặt cô.

Tô Lương Mạt không kịp chuẩn bị, “Vệ Tắc, anh làm gì vậy?”

Vệ Tắc một câu không nói, quỳ ước chừng nửa phút, vào giây phút Tô Lương Mạt tiến tới định kéo hần đứng lên, hần lại bật dậy cũng không nói một câu quay đầu đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt khẽ mở miệng, cuối cùng vẫn còn không gọi hần.

Như vậy cũng tốt, có một số việc Vệ Tắc nên sớm thấy rõ, có thể tiếp nhận thực tế, cho dù là tàn khốc, nhưng coi như là một lần trưởng thành tất yếu.

Hai giờ sáng.

Cả Ngự Châu đều chìm vào giấc ngủ say, hơn phân nửa khu dân cư đều là một màu đêm đen nhánh.

Mọi người cũng đã sớm đi ngủ, lúc này đều đang say sưa trong mộng đẹp, ánh trăng chiếu sáng mặt đất, hàn khí bức người.

Trong một căn phòng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở dốc trầm trọng, gấp gáp mà đứt quãng, gần hơn một chút, thanh âm kia càng rõ ràng hơn.

Giống như là đang đánh nhau?

Không phải.

Vật lộn?

Cũng không phải.

Cười ngửa?

Nhìn quanh bốn phía, nơi này lại là căn hộ chung cư, có ai đã từng nghe ở trong căn hộ chung cư còn có thể cười ngửa?

Vậy thì là âm thanh gì?

Nhìn lại động tác một cái, tuyệt đối không sai, chính là cưỡi ngựa, còn là kiểu thúc ngựa phi nước đại đó nữa!

Lại nhìn xuống chút nữa, là một chiếc giường lớn, cưỡi ngựa trên giường?

Ai thấy hiểu?

Con ngựa bị cưỡi trên người đột nhiên mở miệng nói chuyện, lại còn nói tiếng người, cái này có phải muốn dọa chết người ta hay không?

“Tô Lương Mạt, em cưỡi đã đủ chưa hả? Eo cũng sắp bị em chặt đứt rồi.”

Cô gái dè người xuống, hai tay đặt trước ngực anh, cơ ngực rắn chắc nhô lên một nắm tay bắt không hết, cô kiễng hai chân, lại nặng nề hạ thấp xuống, lặp lại như vậy mấy lần, kỳ thật chính mình cũng đã sớm tỉnh bì lực tẫn, Chiêm Đông Kinh hướng hai tay sang bên eo cô đỡ nhẹ, “Chậm một chút, em có thể chịu được không?”

“Sau này còn dám ở trước mặt người khác giả trò lưu manh với em nữa, xem em có hành hạ chết anh không.”

Chiêm Đông Kinh thật đúng là bị hành hạ không nhẹ, hai tay anh hướng ra sau ôm Tô Lương Mạt, “Có cần lồng tiếng cho em không, jia, jia.”

Tô Lương Mạt đi ra rồi, ngồi lên trên bụng Chiêm Đông Kinh, đầu gối dè nặng ga giường, lại tái diễn động tác vừa rồi n lần nữa, Chiêm Đông Kinh bị cô lấn qua lấn lại một phen này, xương cốt cũng sắp bị đập vụn rồi. Anh ngồi dậy, lôi Tô Lương Mạt tới cùng cô ôm chặt nhau, “Như vậy còn chưa bằng lúc trước đâu, anh đảm bảo, sau này chỉ giả trò với em trong nhà, đây không phải là hoàn cảnh đặc biệt phản ứng đặc biệt sao, đừng giầy vò anh nữa mà, ông xã cầu xin tha thứ còn không được sao?”

Chân Tô Lương Mạt mềm nhũn, eo cũng mềm nhũn, vừa nghe người đàn ông cầu xin tha thứ, dứt khoát lặn một vòng sang bên cạnh, “Mệt quá, ngủ đi.”

Chiêm Đông Kinh nhìn qua Nhị lão công của Tô Lương Mạt đang đứng thẳng, anh khó tin nhìn cô, thấy Tô Lương Mạt cuộn tròn chần mền, đây là thực muốn ngủ rồi.

Anh sắp lại gần hỏi một câu, “Vừa rồi kịch liệt như vậy, em tự mình tới trước rồi phải không?”

Tô Lương Mạt giả vờ ngủ thiếp đi, vung tay một cái tát về phía người đàn ông, “Đừng chọc em, ngủ đi à, mệt quá.”

Nhìn đi nhìn đi, đây chính là phụ nữ.

Ngày hôm sau, lúc Chiêm Đông Kinh rời giường không có gọi cô, bởi vì cả một đêm thật sự là lấn qua lấn lại quá lâu, liên tính để cho cô ngủ thêm một lát.

Tô Lương Mạt vẫn là đến Ngu Nhạc Thành một chuyến, không ngờ vừa mới đến, Thụy lại tới tìm cô.

“Lương Mạt, Mạc Thanh đến.”

“Bà ta đến làm gì?”

“Không biết, đợi cô rất lâu, bảo hôm nay nhất định phải gặp được cô.”

Bút kí tên trong tay Tô Lương Mạt vạch lung tung trên tờ giấy, một lúc lâu sau mới nói, “Được, tôi qua đó thử.”

Mạc Thanh nhìn cửa phòng bao bị đẩy ra, bà ta nghĩ đến Tô Lương Mạt nuôi tiểu quỷ, cũng có chút rợn tóc gáy, nói không chừng đang ở chỗ nào đó nhìn bà ta chăm chăm.

Tô Lương Mạt lên tiếng chào hỏi bà ta, “Phu nhân, xin chào.”

Mạc Thanh ra hiệu Tô Lương Mạt ngồi vào chỗ đối diện.

“Hôm nay bà tới đây, có chuyện gì không?”

Mạc Thanh nghe ra được, Tô Lương Mạt là một câu nhảm nhí cũng không muốn nói nhiều với bà ta.

“Nghe nói, hai ngày trước ở sông bài của Lưu Giản, cô lại giúp hần ta thắng một khoản lớn?”

Tô Lương Mạt cẩn thận quan sát vẻ mặt Mạc Thanh, “Phu nhân đối với đánh cược cũng có hứng thú?”

“Trước kia tôi cũng từng chơi qua, chỉ là đã lâu rồi không có đụng đến, không biết có còn quen tay không, cô đánh cược giỏi, tôi vẫn chưa có được chứng kiến, ngày mười lăm tháng này, tôi sẽ đến sông bài của Lưu Giản, đến lúc đó đánh cược với cô một ván, thế nào?”

Tô Lương Mạt khéo léo từ chối, “Thật ngại quá, lần trước tôi đã nói rõ với Lưu, tôi sẽ không đánh cược nữa.”

“Chút thể diện này cũng không cho tôi?” Mạc Thanh duy trì bộ mặt tươi cười, Tô Lương Mạt không biết bà ta vì sao lại đột ngột có yêu cầu như vậy, “Tôi đánh bạc cũng là dựa vào vận khí mà thôi, tôi biết gần đây vận khí không tốt, cho nên...”

Mạc Thanh vươn tay ra, muốn cầm ly rượu, không ngờ còn chưa có chạm đến mép ly, ly rượu lại đột nhiên đổ ngã, rượu vẩy đầy lên mu bàn tay bà ta.

Sắc mặt Mạc Thanh càng thay đổi, đột nhiên cảm giác thấy mu bàn tay rất lạnh, bà ta giật mình hét lên, Tô Lương Mạt hướng về phía cánh tay bà ta quét mắt một cái, Mạc Thanh rõ ràng cảm giác như bị ai đó véo lên, bà ta ý thức được cái gì đó, nhưng vẫn làm ra vẻ như không biết, rút khăn giấy lau qua mu bàn tay, quả tim thì lại vì sợ hãi mà đang treo ngược giữa cổ họng.

“Phu nhân, không sao chứ?”

“Không, không sao.” Khóe miệng Mạc Thanh run rẩy, cũng không dám nhìn sang bên cạnh, chỉ cảm thấy gió lạnh một mực vọt thẳng tới sau lưng, bà ta vịn xoắn hai tay vào nhau, “Không cần thận làm đổ ly rượu.”

Tô Lương Mạt định đứng dậy, “Tôi còn có việc, thứ lỗi không tiếp được.”

“Đợi chút,” Mạc Thanh gọi cô lại, “đánh cược với tôi, cô một chút cũng không thiệt thòi, kỹ năng đánh bài của cô rõ như ban ngày, nếu như cô có thể đồng ý, tôi đảm bảo sau này sẽ không gây phiền phức cho Ngu Nhạc Thành của cô, còn có chuyện Tô tiên sinh rốt cuộc có phải Chiêm Đông Kinh hay không, tôi cũng sẽ không xen vào nữa, thế nào?”

Tô Lương Mạt cân nhắc trong lòng, những lời của này Mạc Thanh đêm nay rất kỳ quái, nhưng cô lại không nghĩ ra khả năng khác.

Nhưng có thể khiến Mạc Thanh không dán mắt vào Ngu Nhạc Thành nữa, cái này tất nhiên là một chuyện không thể nào tốt hơn, Tô Lương Mạt nghĩ, có nho nhỏ thú hỗ trợ, muốn thắng bài vẫn là rất dễ dàng.

155. Chương 160: Bắt Quỷ

Chương 160: Bắt quỷ

Mạc Thanh thấy cô không nói lời nào, “Lương Mạt, thật ra là nha đầu Đường Khả kia, cô cũng biết, sau sự việc lần trước nó vẫn cứ canh cánh trong lòng, nhất quyết muốn đánh cược với cô lần nữa.”

“Đường Khả?” Tô Lương Mạt không khỏi bật cười, “Phu nhân, bà đối với cô ta thật sự là rất tốt.”

“Chị của nó cũng chết rồi, lẻ loi hiu quạnh, tôi cũng không thiếu mấy đồng bạc bồi dưỡng cho nó.”

Nếu như là Đường Khả, thì Tô Lương Mạt càng không có gì phải sợ.

“Được, tôi đồng ý.”

Ý cười nơi khóe miệng Mạc Thanh gần như không giấu kín được, đến lúc đó, bà ta dám cam đoan, vở tuồng này tuyệt đối có thể ở Ngự Châu hát vừa náo nhiệt vừa chấn động.

Cô tự mình tiễn Mạc Thanh ra ngoài, lên trên xe rồi, Mạc Thanh còn vẫy tay với cô.

Loại đối trá này làm toàn thân Tô Lương Mạt khó chịu, trong nháy mắt cửa sổ xe kéo lên, Mạc Thanh lui tựa người ra phía sau, bà ta nhìn chăm chăm mu bàn tay mình, cái loại lạnh băng đó đến giờ bà ta vẫn còn cảm giác được, toàn thân bà ta khẽ run rẩy, trước kia chỉ là tin Phật mà thôi, không ngờ lúc đối diện, có vài thứ lại đáng sợ như vậy.

Tài xế thấy sắc mặt bà ta tái nhợt, “Phu nhân, bà không sao chứ?”

Mạc Thanh vung tay, “Lái chậm một chút, nhìn đường cho cẩn thận.”

Tài xế nghe thấy lời này có chút kỳ quái, nhưng vẫn là đáp một tiếng ‘vâng’.

Hai tay Mạc Thanh đặt trên đầu gối còn đang run rẩy, bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, bà ta thậm chí cũng không dám nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn nói là có nhân quả báo ứng, cũng không biết những người đã chết kia có khi nào đều đến bám lấy bà ta hay không.

Tô Lương Mạt thấy xe của bà ta đã lái đi một đoạn, lúc này mới xoay người trở lại phòng bao lúc nãy.

Nho nhỏ thú còn ở bên trong, lúc này ngồi trên ghế sofa, hai cái chân nhỏ mập mập trước sau đong đưa, đang nghiên cứu cái micro cầm trong tay.

Tô Lương Mạt ngồi xuống bên cạnh nó, “Nho nhỏ thú, em như vậy cũng không tốt, lỡ như bị người ta biết sự tồn tại của em, sẽ có nguy hiểm đấy.”

Cô chỉ chỉ mu bàn tay mình, cùng với cái ly bị rơi làm đổ rượu ra ngoài kia.

Nho nhỏ thú bỏ micro ra, không nói hai lời liền ôm eo Tô Lương Mạt.

Cô nhin không được kéo miệng cười, cũng không nhẫn tâm trách móc, đưa tay hướng lên đầu nó xoa nhẹ.

Tô Lương Mạt vừa lái xe, vừa trở về, trong xe mở nhạc kim khí sống động như thật, trên ghế lái phụ bên cạnh, nho nhỏ thú lắc lắc cái mõng, vung bàn tay nhỏ nhắn, bộ dáng trông có vẻ rất thích thú.

Nó không có bạn nào khác để chơi, chỉ có thể tự giải trí.

Về đến nhà, xem chừng Chiêm Đông Kinh đã ngủ rồi, ngoại trừ một ngọn đèn nhỏ trước cửa, trong phòng phần lớn đều ẩn vào bóng tối, chỉ có vài đồ điện gia dụng phát ra ánh sáng màu lam.

Nho nhỏ thú rất tự giác, sau khi đi vào liền tự mình tìm chỗ để đi.

Tô Lương Mạt đẩy cửa phòng ngủ ra, đưa tay muốn bật đèn.

Thình lình eo bị người ta nhắc lên rồi ôm về phía giường lớn, tiếng nói thuần hậu của người đàn ông áp vào vành tai cô vang lên, “Không phải đã nói phải trở về sớm rồi sao?”

Tô Lương Mạt bị anh áp lên trên giường, hai tay cô chống đỡ trước ngực người đàn ông, “Hôm nay Mạc Thanh tới tìm em.”

Động tác hôn môi của anh cũng không vì vậy mà dừng lại, làm như thuận miệng lơ đãng hỏi một câu, “Tìm em làm gì?”

“Bà ta bảo em đánh cược với bà ta một ván, không, là với Đường Khả.”

Lúc này Chiêm Đông Kinh mới đứng dậy, mở sáng đèn tường, “Để Đường Khả đánh cược với em? Tiền đánh cược là gì?”

“Nói là nếu em thắng, sau này sẽ không tìm chúng ta gây rắc rối nữa.”

Người đàn ông mặc đồ ngủ màu trắng, lúc này tựa lên đầu giường, anh hướng Lương Mạt đuổi ra một cái tay, cô ngoan ngoãn kê lại gần tựa trước ngực người đàn ông.

“Chuyện này thực sự đơn giản như vậy sao?” Bàn tay Chiêm Đông Kinh vuốt ve bả vai Tô Lương Mạt, “Đường Khả đánh cược với em, làm gì có lần nào thắng, Mạc Thanh lại còn đích thân ra mặt, lại cho điều kiện như vậy...”

Tô Lương Mạt là bị một câu thức tỉnh, “Em cũng cảm thấy bên trong đây không ổn, nhưng em không nói ra, theo lý bọn họ chắc hẳn biết bản thân mình sẽ thua không thể nghi ngờ, chẳng lẽ còn muốn thử đánh cược vận khí?”

“Còn có một khả năng, có lẽ mục đích vốn không phải ở trên chiếu bài.”

Chiêm Đông Kinh phân tích đến đây, trong đầu Tô Lương Mạt vẫn là một mớ hỗn độn như cũ, “Nếu như không phải là đánh cược, vậy tại sao?”

“Em định mang nho nhỏ thú đi?”

“Ừ,” Tô Lương Mạt không chút nghĩ ngợi gật đầu, “mang theo nho nhỏ thú, em mới có mười phần nắm chắc thắng lợi.”

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh định tại một điểm, “Lần này, bất luận thắng thua thế nào, anh thấy vẫn là đừng để nho nhỏ thú xuất hiện, trong này có khả năng có lừa gạt, em ở sông bài Ngự Châu tiến lên quá nhanh, tất nhiên sẽ có không ít ánh mắt nhìn em chòng chọc, từ trước đến giờ em lại chưa từng thua, xác suất này, cho dù Hàn tiên sinh cũng gần như chưa từng có. Em có thể nhìn thấy nho nhỏ thú, vậy chứng minh trên đời này thực sự có linh hồn tồn tại, bọn họ còn ở lại nơi không nên ở, Lương Mạt, vận nhất có người cũng giống như em, em có thể đảm bảo nơi nho nhỏ thú xuất hiện chính là nơi an toàn không?”

Tô Lương Mạt vừa nghe, không khỏi sợ hãi, “Nhưng em đã đồng ý với bà ta rồi.”

“Không sao cả, thắng được là vận khí, không thắng được là vận khí không đến, ai quy định ngồi lên chiếu bạc một cái nhất định phải thắng?”

“Cũng đúng.”

Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ mặt cô, “Nói cho cùng, nho nhỏ thú lớn lên trông thế nào? Nếu là có ảnh chụp, tìm cha mẹ của nó liền dễ dàng hơn nhiều.”

“Em chỉ biết hình dung, nhưng lại không vẽ ra được.”

Nếu không, cũng không cần bị động chờ cho tới hôm nay.

Buổi tối hôm Mạc Thanh đã nói, là Chiêm Đông Kinh đi cùng Tô Lương Mạt, cô bảo nho nhỏ thú ở nhà chơi một mình, sông bài lớn nhất ở Ngự Châu thì phải tính đến sông bài của Lưu Giản, lúc Chiêm Đông Kinh cùng Tô Lương Mạt đi vào, phát hiện bên trong vô cùng náo nhiệt, Tô Lương Mạt quét mắt, cơ bản là những người chơi cô đã từng tiếp xúc trong ngày thường đều có mặt cả.

Xem ra, đây thật đúng là Hồng Môn Yến.

Mạc Thanh với Đường Khả đã đến từ sớm, Lưu Giản cũng không ra mặt, Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh đi đến trước chiếu bạc, Mạc Thanh lên tiếng chào hỏi trước, “Tô tiên sinh, không ngờ cậu cũng đến đây.”

“Bây giờ Lương Mạt là người của tôi, cô ấy ở đâu, tất nhiên tôi cũng ở đó.”

Mạc Thanh nở nụ cười đầy thâm ý, “Rất tốt, hai người lại ở cùng một chỗ rồi.”

Chiêm Đông Kinh sớm không quan tâm ngữ ý của bà ta, anh giúp Tô Lương Mạt kéo cái ghế ra, Đường Khả nâng tầm mắt lên, nhìn hai người ngồi cạnh nhau phía đối diện.

Mạc Thanh cũng không đem kế hoạch nói cho Đường Khả, Đường Khả chỉ là theo yêu cầu của bà ta đến sông bài, trước khi mở bài, Tô Lương Mạt nhìn bốn phía xung quanh, mỗi một con mắt đều là thành phần đến xem náo nhiệt, Tô Lương Mạt cao giọng mở miệng, “Đầu tiên, lần đánh cược này hoàn toàn là của một mình tôi, không đại diện cho sông bài, thắng thua thành bại cũng tùy vào vận khí với khả năng, cũng không ai vĩnh viễn được thuận buồm xuôi gió.”

“Lời này của Tô tiểu thư làm người ta nghe không khỏi thấy kỳ quái, lần cá cược này còn chưa bắt đầu, huống hồ trước giờ cô có bản lĩnh như vậy, đến một người không hiểu đánh cược như tôi đây cũng biết đến cô, bây giờ cần gì phải khiêm tốn như vậy.”

“Đây chẳng qua chỉ là lời mở màn, phu nhân, nếu bà nghiêm trọng hóa lên thì quá vô ý rồi.” Tô Lương Mạt nghe khẩu khí của Mạc Thanh, càng cảm thấy bên trong này không ổn.

Sắc mặt Mạc Thanh càng thay đổi, “Được rồi, nếu là đến chơi, không cần nói lời dư thừa nhiều như vậy, bắt đầu đi.”

Tô Lương Mạt ở trong sòng bài lâu như vậy, mặc dù không có bản lãnh thông thiên, nhưng cái nên học cũng đã sớm học xong rồi, hơn nữa không dựa vào gian lận với nho nhỏ thú, lá bài gì cũng đã định trước, duy nhất phải dựa vào chính là vận khí.

Từng người một tiến lại gần xem náo nhiệt, may mà sòng bài có nhân viên chuyên giữ trật tự, lại một lần nữa ngăn cản bọn họ trở lại.

Ván bài đầu tiên, Tô Lương Mạt thắng.

Chú ý của Mạc Thanh cũng không ở trên người cô, bà ta nhìn mặt bài, ” ‘Vận khí’ của Tô tiểu thư đây thật tốt.”

Tô Lương Mạt cũng không tiếp lời, Đường Khả thể nhưng lại rất nóng lòng, cô ta hiểu Mạc Thanh bảo cô ta đến nhất định không phải là để cô ta thua bài, huống hồ mạng của cô ta lúc này vẫn còn dắt trong tay Mạc Thanh, không thể không cẩn thận.

Ván bài thứ hai, mặt bài mới mở ra.

Tô Lương Mạt ngẩng đầu, nhìn thấy một tên đàn ông trung niên mặc y phục thời Đường từ cửa đi vào, hẳn cũng không như những người khác đi đến trước chiếu bài, mà là đi về phía rèm cửa sổ một bên, chỗ đó, bình thường đều là chỗ nho nhỏ thú đứng đợi lúc nó xuất hiện, tên đàn ông giơ một cánh tay lên, một chuỗi phật châu cực lớn quấn quanh cổ tay, tay Tô Lương Mạt cầm lá bài không khỏi run lên, trên mặt dần dần mất đi huyết sắc. Mạc Thanh nhìn thấy một màn này, tên đàn ông đi vòng vòng quanh chỗ cửa sổ đó, rồi ẩn vào trong đám người, an tĩnh ngồi đó.

Chắc là, vẫn chưa xuất hiện.

Mặc dù đối phương cũng không làm ra hành động gì rõ ràng, nhưng trong lòng Tô Lương Mạt có dự cảm, cô không thể tập trung tinh thần trên ván bài, ván thứ hai liền như vậy bị thua mất.

Chiêm Đông Kinh ở dưới mặt bàn nắm chặt tay Tô Lương Mạt, anh kề sát lại nói với cô, “Nếu nho nhỏ thú đã không xuất hiện, vậy thì không có việc gì, đừng lo lắng, tập trung một chút.”

Mạc Thanh hiểu, ván bài này không thể tiếp tục như vậy, ít nhất phải ép một bước mới có thể phát hiện được.

Bà ta kề bên tai Đường Khả nói mấy câu.

Sắc mặt Đường Khả biến đổi.

Lúc ván thứ ba sắp sửa mở màn, Đường Khả đột nhiên đè lá bài trong tay xuống, “Tô Lương Mạt, tôi nghĩ muốn đổi cách chơi với cô.”

Tô Lương Mạt nhìn qua thẻ bài cơ bản là ngang nhau trong tay hai người, “Muốn chơi cái gì?”

“Tôi muốn Ngu Nhạc Thành của cô.”

Tô Lương Mạt giễu cợt một tiếng, “Cô biết Ngu Nhạc Thành của tôi giá trị bao nhiêu tiền không?”

Mạc Thanh ở bên cạnh đem một tờ chi phiếu trống thả vào tay Đường Khả, nhưng một câu cũng không nói, ý tứ ủng hộ bên trong không cần nói cũng biết.

Đường Khả cầm lấy kia tờ chi phiếu giơ lên, “Đủ không?”

“Đây không phải là vấn đề có đủ hay không, mà là Ngu Nhạc Thành đối với tôi mà nói rất quan trọng, tôi sẽ không lấy nó để làm tiền đặt cược.”

“Đánh bạc chính là như vậy, nếu đều đã đến chơi rồi, còn có thua không nổi à?”

Một tay Chiêm Đông Kinh đáp lên bả vai Tô Lương Mạt, “Nếu cô ta đã muốn chơi, em theo cô ta chơi là được.”

Tô Lương Mạt lúc này cực kỳ nghiêm túc, “Quy tắc này không thể phá bỏ, huống hồ trong tay tôi còn có rất nhiều thẻ bài, không đáng phải đánh cược Ngu Nhạc Thành của tôi, lần này nếu tôi thỏa hiệp, sau này lỡ như có người muốn đánh cược mạng của tôi, chẳng lẽ tôi cũng phải theo như vậy sao?”

Sòng bạc chính là cái quy củ này, chỉ cần muốn vung tay, tùy thời đều được.

Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh không nói nữa.

Đường Khả thấy Tô Lương Mạt rõ ràng không có ý tứ đồng ý, “Cô không dám?”

“Đây không phải là chuyện có dám hay không, nếu như cô muốn chơi, tôi đây liền hầu cô đến cùng, nhưng bên nào thua hết thẻ bài, vậy đánh cược liền đến đây chấm dứt, tôi không thích tăng giá cả, dù sao chỉ là vui đùa một chút mà thôi, không đáng liều một mất một còn.”

Mạc Thanh liếc mắt về phía tên đàn ông ngồi trong đám người, thấy hẩn lắc đầu.

Trong lòng Tô Lương Mạt thật ra lại rất khẩn trương, cô hy vọng mau chóng kết thúc ván bài này, cô đem toàn bộ thẻ bài đẩy ra, “Như vậy đi, một ván quyết định thắng thua.”

Lúc nho nhỏ thú xuất hiện, mỗi lần đều là nói đến là đến, nó đối với cái sòng bài này lại rất quen thuộc, nói không chừng đã chui vào trong đám người này rồi.

Đường Khả đưa mắt nhìn Mạc Thanh, Mạc Thanh quay đầu lại, “Không được, muốn chơi thì chơi từng chút một.”

Bà ta nói rất nhẹ nhàng, nhưng Tô Lương Mạt đã nhìn ra tầng ý tứ này, “Phu nhân, có lẽ bà chưa từng chơi qua, cục diện bây giờ, chỉ có Đường Khả theo hoặc không theo, không theo, vậy được, đến đây kết thúc, theo, như vậy chỉ còn lại ván bài cuối cùng này.”

Đường Khả cũng không cách nào đưa ra quyết định, hai mắt không khỏi liếc về phía Chiêm Đông Kinh ở đối diện, anh rõ ràng vẫn là con người đó, hôm nay lại dùng một cái thân phận khác bảo hộ mình, nhưng cũng vẫn là Tô Lương Mạt.

Cô ta thực sự không cam lòng.

“Theo.”

Bên tai truyền đến một câu như vậy.

Tô Lương Mạt gật đầu, ra hiệu mở bài.

Tay của cô đang run, tên đàn ông trung niên kia chắc chắn không đơn giản, hơn nữa Mạc Thanh phản ứng như vậy, tám phần chính là bà ta mời tới.

Đường Khả tập trung vào lá bài trong tay, Tô Lương Mạt nâng tầm mắt lên nhìn về phía nơi nho nhỏ thú thường xuyên xuất hiện, vừa nhìn một cái này suýt chút nữa làm cô hồn lạc phách tán.

Nho nhỏ lại không có đem lời cô nói nghe lọt vào tai, lúc này đang vung bàn tay nho nhẩn vẩy chào cô, sắc mặt Tô Lương Mạt lập tức thay đổi, Chiêm Đông Kinh nhìn gò má cô, “Làm sao vậy?”

“Thằng bé đến rồi.”

Cùng lúc đó, tên đàn ông trung niên ngồi lẫn trong đám người cũng mau chóng đứng dậy.

Tô Lương Mạt bắt đầu nôn nóng, Chiêm Đông Kinh vỗ vỗ bả vai cô, rời chỗ ngồi rồi vài bước đi tới nghênh đón người kia.

Bước chân của tên đàn ông đột nhiên bị Chiêm Đông Kinh ở trước mặt ngăn trở, ánh mắt của hắn khóa chặt chỗ cửa sổ, “Xin hỏi...”

Chiêm Đông Kinh đề bàn tay to lớn lên bả vai hắn, hạ thấp giọng nói, “Tôi khuyên ông, vẫn là chớ xem vào việc của người khác thì tốt hơn, đừng dây lửa lên người mình.”

Mạc Thanh đem một màn này thu vào trong mắt, tự nhiên biết chắc là nho nhỏ thú xuất hiện, bằng không đối phương sẽ không có phản ứng mạnh như vậy.

“Hách tiên sinh, tới chưa?”

Hách tiên sinh hướng bà ta gật gật đầu.

Đường Khả nghe như lọt vào trong sương mù, chỉ nhìn thấy Mạc Thanh cũng không quan tâm đến vấn đề nữa, đứng bật dậy, “Thu phục nó đi, còn giữ lại loại tiểu quỷ này làm cái gì?”

Hách tiên sinh muốn đi lên trước, nhưng Chiêm Đông Kinh lại gắt gao giữ chặt bả vai hắn, làm hắn khó mà tiến lên được, mà chuyện bắt quỷ người khác cũng không thể giúp.

Mạc Thanh nhìn khắp bốn phía, không ít người hai mặt nhìn nhau, chỉ tưởng là muốn bắt người nào đó, rồi rít cầu nguyện họa này đừng rơi lên trên đầu mình.

Hai mắt Mạc Thanh nhìn chằm chằm Tô Lương Mạt ở đối diện, “Chẳng lẽ mọi người không thấy hiểu kỳ sao? Các vị đều đã từng đánh cược với Tô cô nương, ở đây có người nào có thể thắng được cô ta không?”

“Không có.”

“Cho đến giờ hình như chưa từng nghe nói có ai có thể thắng được cô ấy...”

Mạc Thanh lạnh lùng cười một tiếng, “Đó là đương nhiên, các vị vẫn chưa biết phải không, sở dĩ Tô Lương Mạt có thể về vang ở sông bài như vậy, là vì cô ta nuôi một tên tiểu quỷ, người với quỷ làm sao thể đấu với nhau được?”

“Cái gì? Nuôi tiểu quỷ?”

Tô Lương Mạt liếc mắt sang rèm cửa sổ phía bên kia, nho nhỏ thú lập tức định đi, nhưng rèm cửa sổ đột nhiên đập động mấy cái, cửa sổ đều bị khóa chặt, cử động dị thường đột ngột này khiến cho người ở chỗ này đều dựng ngược lông tơ lên, nho nhỏ thú không đi được, giống như bị cái gì đó khóa trụ lại, vung vẩy hai vai giãy ra một cái, trên mặt cũng dần dần hiện ra sợ hãi cùng hoảng loạn, mắt thấy như sắp khóc đến nơi.

Hách tiên sinh bị Chiêm Đông Kinh cản đường, đưa tay kéo chuỗi phật châu xuống định ném tới, Chiêm Đông Kinh một phát đoạt lấy rồi liếc nhìn, tiện tay giật đứt, từng viên từng viên hạt châu cực lớn liên lần xuống, bên kia, tất cả mấy thứ kiếm chân nho nhỏ thú thành linh biến mất, ồn ào một lúc liền không thấy gì nữa.

Cuối cùng Tô Lương Mạt thở ra một hơi, cô nắm chặt mười đầu ngón tay vẫn như cũ không ngừng run rẩy, ước chừng mười giây sau, cô mới ép chính mình tĩnh táo lại.

Chiêm Đông Kinh cũng không thể trông thấy nho nhỏ thú có còn ở đây hay không, Tô Lương Mạt khẽ thở ra, “Người này có nghi ngờ gì là chuyện của sông bài của Lưu Giản, không liên quan đến chúng ta, sau này trực tiếp báo với Lưu Giản là được rồi.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, buông lỏng lực đạo trong tay ra.

Hách tiên sinh hướng Mạc Thanh lắc lắc đầu, “Đã đi rồi.”

Mạc Thanh hướng về phía tất cả mọi người ở đây cất giọng cao vút, “Cảnh tượng vừa rồi các vị cũng nhìn thấy đấy, Hách tiên sinh là tôi mời đến bắt tiểu quỷ kia, vấn đề đầu tiên Tô Lương Mạt danh chấn Ngự Châu chính là quyết đấu với Đường Khả, trong tình huống ngay cả bài cũng không thêm sớ đến, cũng đã có thể biết số điểm với màu sắc, các vị ở đây nhiều người như vậy chắc hẳn cũng có mặt ở sông bài lúc đó, chẳng lẽ các vị không thấy kỳ quái sao?”

Mọi người vừa nghĩ tới, càng thêm nghị luận rối rít.

Tô Lương Mạt đối với mấy thứ này lại có thể bỏ mặc, chỉ cần nho nhỏ thú không sao là tốt rồi.

Chiêm Đông Kinh đi đến trước bệ cửa sổ, kéo rèm cửa ra, nhìn thấy phía sau có đặt sẵn một cái đàn tề nhỏ, cầm ở trong tay còn có cầm giác lắc lư, anh đem đồ thuận tay ném tới bên chân Hách tiên sinh, “Trên đời này có quỷ? Các người ai thấy qua rồi?”

Mạc Thanh ngồi trở lại trên ghế, “Chờ ngày nào đó Hách tiên sinh thu phục tiểu quỷ kia, các người còn lời gì để nói?”

“Vậy đợi bà thu phục nó rồi hãy nói đi,” Chiêm Đông Kinh trở lại trước mặt Tô Lương Mạt, anh kéo tay của cô một phát, “Đường Khả, lúc Lương Mạt đánh cược với cô, cô nhìn thấy tiểu quỷ giúp cô ấy không? Hình dáng trông thế nào?”

Sau lưng Đường Khả đỏ thẫm mồ hôi lạnh, cô ta làm sao từng thấy qua chứ?

“Còn có ai thấy qua nữa?” Chiêm Đông Kinh hướng ánh mắt về phía Hách tiên sinh, “Đại khái cũng chỉ có ông phải không, kẻ khác cho ông bao nhiêu lợi lộc, để ông bịa đặt mấy lời giả dối dọa người hoang đường như vậy?”

“Đây không phải là giả dối, tôi quả thật có thể nhìn thấy nó.”

“Vậy cũng chỉ là lời nói từ một phía của ông, nói ra ai tin,” Khóe miệng người đàn ông câu dẫn trào trúng, “có quỷ, phải, tôi thấy người ở chỗ này đều gặp quỷ hết rồi, chúng ta đi, cần gì lãng phí thời gian ở đây.”

Chiêm Đông Kinh kéo Tô Lương Mạt thẳng hướng phía cửa mà đi, lập luận này thực sự quỷ dị, thậm chí hoang đường, “Trên đời này làm gì có quỷ, nhưng mà cái gọi là cây to đón gió, đại khái chính là ý tứ này phải không?”

“Bất quỷ, là đạo thuật Mao Sơn à?”

Hách tiên sinh kéo mặt xuống, chịu không được bị người ta giấu cợt như vậy, nhưng hắn và Tô Lương Mạt có thể trông thấy, không có nghĩa là người khác cũng có thể trông thấy, nói cho cùng là chỉ có thể nhìn Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt rời đi.

Mạc Thanh tức đến hung hăng cắn răng, cơ hội tốt như vậy, lại bỏ lỡ.

Hách tiên sinh cúi người nhặt phát châu dưới đất lên, người xem náo nhiệt trong sông bài cũng tản đi, Mạc Thanh bỏ Đường Khả lại tiến lên, “Ông thật sự nhìn thấy?”

“Cái này còn có thể giả vờ sao? Là một tiểu quỷ không lớn, chỉ có điều là chết oan, cho nên nói quỷ cũng không đáng sợ, đáng sợ thật sự chính là người, tôi có thể đối phó được với quỷ, nhưng gặp phải cản trở của những người này, tôi cũng không còn cách nào.”

“Yên tâm, sẽ còn có cơ hội, tên tiểu quỷ này tôi là nhất định phải thu phục.”

Tô Lương Mạt bị Chiêm Đông Kinh một đường kéo ra sông bạc, sợ hãi trong lòng còn chưa hoàn toàn tiêu tán, cô ngồi vào trong xe, Chiêm Đông Kinh thấy cô còn thất thần, anh tiến lại gần giúp cô thắt dây an toàn, “Không sao rồi.”

“Tiếp tục như vậy không được, Mạc Thanh bây giờ đang để ý nhỏ nhỏ thú, lần này không thành còn có lần sau, huống hồ Hách tiên sinh kia chắc chắn là chuyên bắt quỷ, nhất định sẽ lại nghĩ cách đối phó nhỏ nhỏ thú...”

Chiêm Đông Kinh xuyên qua kính chắn gió nhìn về phía cửa sông bài, “Bây giờ tìm không được cha mẹ của nhỏ nhỏ thú mà nói, em mau chóng tìm người tiễn nó đi đi thôi, hy vọng cuối cùng chắc là không có cách nào hoàn thành, như vậy cũng tốt hơn là rơi vào trong tay kẻ khác, nó nhất định là không thể lưu lại trên thế gian này nữa.”

156. Chương 161: Nho Nhỏ Thú Liệu Có Phải Con Của Anh Ta Không?

Chương 162: Cha con nhận nhau

Hôm đó Hàn tiên sinh đến, là Tô Lương Mạt đích thân ra sân bay đón.

Xa xa liền nhìn thấy người đàn ông từ trong đám người đi tới, bên cạnh có trợ lý của anh ta đi theo, còn lại sau lưng là vài tên hộ vệ, trợ lý kéo theo valy, Hàn tiên sinh mặc chiếc áo khoác nỉ dài đến chỗ đầu gối, khí vũ hiên ngang, anh tuần bắt phàm, Tô Lương Mạt vẫy vẫy cánh tay.

Hàn tiên sinh tháo kính râm xuống.

Không ngờ, lại có kẻ đột ngột nhảy ra giữa chừng, “Hàn tiên sinh, chào ngài, chúng tôi là thay mặt phu nhân tới đón ngài, bà ấy đã vì ngài đặt xong tiệc rượu đón tiếp tầy trần ở trong khách sạn, xe liền chờ ở bên ngoài.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn, đây không phải là cướp người giữa đường sao?

Thật phô trương quá thể!

Kính râm trong tay Hàn tiên sinh hướng lên lòng bàn tay gõ gõ mấy cái, “Phu nhân của các người đâu?”

“Bà ấy đang chờ trong khách sạn.”

Hàn tiên sinh thể nhưng lại cười lạnh một tiếng, cũng không bởi vì đang ở trên địa bàn của người khác mà hiển lộ nửa điểm nhún nhường, “Tôi bây giờ vẫn còn có khách, không tiện qua đó, hướng hồ nếu như thực sự có thành ý mà nói, lần sau đích thân đi đến, dựa vào cái gì bà ta cho rằng vài người các người là có thể mời được tôi đến?”

Người đến đều hai mặt nhìn nhau, cũng không ngờ Hàn tiên sinh nói chuyện thẳng thắn như vậy.

“Cái này...”

Hàn tiên sinh hướng cánh tay đáp lên đầu vai Tô Lương Mạt một cái, “Đi thôi.”

Cô với anh ta không có thân thuộc như vậy, nhưng Hàn tiên sinh dù sao đã cứu mạng bọn họ, Tô Lương Mạt cùng anh ta một đường đi ra sân bay, bên ngoài có xe riêng đưa đón.

Vừa ngồi vào trong xe, Tô Lương Mạt hướng người đàn ông bên cạnh nói, “Hàn tiên sinh, chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Không, tôi đặt khách sạn rồi, cô chỉ cần đưa tôi qua đó là được.”

“Nhưng mà?”

Hàn tiên sinh đoán ra ý định của Tô Lương Mạt, “Bây giờ ở Ngự Châu xuất hiện một Tô tiên sinh, lại cùng phu nhân bên kia tranh đấu kịch liệt, các người tìm tôi, đơn giản đều muốn dẫn thông cửa ải vũ khí này, trước kia Chiêm Đông Kinh vẫn còn đây, đó là tôi dựa vào quan hệ của tôi với anh ta, bây giờ nếu trên đời đã không còn người này nữa, việc của người khác tôi không muốn quản.”

Tô Lương Mạt không nghĩ tới Hàn tiên sinh sẽ là thái độ như thế, “Nhưng anh biết rất rõ, Tô tiên sinh anh ấy chính là...”

Người đàn ông ngắt lời, “Tôi cái gì cũng không biết.”

Tô Lương Mạt trầm mặc, cũng đúng, Hàn tiên sinh có địa vị như ngày này giờ này, hơn phân nửa cũng là vì hiểu được nguyên tắc ‘người khôn giữ mình’, cô cho rằng dựa vào tầng giao tình này, Hàn tiên sinh nhất định sẽ không nói hai lời mà giúp đỡ.

Tài xế xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đưa Hàn tiên sinh đến khách sạn đi.”

Khóe miệng người đàn ông cong lên thật khê, “Thật ra dứt bỏ những thứ khác, chúng ta vẫn là bạn.”

“Vâng.” Tô Lương Mạt đáp một câu, “Hàn tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Cô nói đi?”

“Liệu anh có trở thành người đứng giữa Mạc Thanh không?”

“Cái này sao,” Hàn tiên sinh không nói rõ ràng, “rất nhiều chuyện đều không có cách nào dự liệu được, giống như bây giờ tôi hỏi cô, ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, cô cũng không biết.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, vô lực khẽ phác hoạ khoe miệng.

Hàn tiên sinh nhìn gò má cô, “Không vui?”

“Không có.”

“Kỳ thật, cô không có gì phải khó chịu, trước kia tôi giúp cô, là vì tôi muốn, đó vốn không phải là nghĩa vụ của tôi, bây giờ tôi không muốn, cô tất nhiên cũng không có lý do gì phát hỏa với tôi, đúng không?”

Tô Lương Mạt bật cười, giọng nói có chút bất mãn, “Hàn tiên sinh, không phải anh vẫn luôn ở Thái Lan sao? Khả năng tĩa tốt từng câu chữ Trung Văn có thể nào đùng trơn trượt như vậy không?”

Hàn tiên sinh nghe vậy, cũng bật cười.

Một đường đưa Hàn tiên sinh về thẳng khách sạn, Tô Lương Mạt lại trực tiếp đến Nhu Nhạc Thành, buổi tối về đến nhà, ở trên bàn ăn cô nói với người đàn ông đối diện, “Lần này Hàn tiên sinh là lạ sao ấy.”

“Kỳ thật rất bình thường, anh bây giờ không phải là Chiêm Đông Kinh, có thể đứng vững chân ở Ngự Châu hay không vẫn chưa biết trước được, cũng không ai ngốc đến nỗi tự kéo mình vào trong, Hàn tiên sinh cũng vậy.”

Tô Lương Mạt cắn đũa đầu, “Em vẫn muốn thử lại xem.”

“Lương Mạt,” Chiêm Đông Kinh để đũa trong tay xuống, “những chuyện này đều không cần em quan tâm, em chỉ cần an an ổn ổn thoải mái làm phụ nữ của anh là được rồi.”

Khoe mắt Tô Lương Mạt khẽ cong lên, kéo ra ý cười, nhưng trong lòng cô lại có một dự định khác, nếu muốn cuộc sống được an ổn, bọn họ buộc phải mạnh mẽ, trước khi khiến người khác không thể động vào bọn họ được, cô không có cách nào an nhàn thoải mái núp sau lưng Chiêm Đông Kinh như vậy.

Hôm sau, Tô Lương Mạt đi gặp Hàn tiên sinh, được cho biết Hàn tiên sinh tạm thời có việc.

Cô liên tục đợi đến chạng vạng, mới nhìn thấy Hàn tiên sinh làm xong chuyện từ bên ngoài trở lại.

Tô Lương Mạt tiến lên đón, Hàn tiên sinh cởi cái bao tay xuống, “Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Cùng ăn với tôi đi.”

Tô Lương Mạt đi theo anh ta vào đại sảnh khách sạn, từ lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên cho đến khi bắt đầu động đũa, Hàn tiên sinh vẫn luôn trầm mặc.

Tô Lương Mạt nhìn sắc mặt của anh ta, “Hàn tiên sinh, có chuyện gì không vừa ý sao?”

“Không,” Hàn tiên sinh cầm dao nĩa lên, “thật ngại quá, là một chút chuyện riêng của tôi.”

Cô yên lặng ngồi đối diện người đàn ông, lại nghe thấy Hàn tiên sinh mở miệng, “Hôm nay là sinh nhật của con trai tôi.”

Tô Lương Mạt liền giật mình, “Yên tâm đi, nhất định có thể tìm được thằng bé.”

Hàn tiên sinh thế nhưng lại lắc đầu, trước mắt đều là vắng lặng cùng bi thương, có lẽ là sau khi đến Ngự Châu liền thấy cảnh nhớ người, “Tự trong lòng tôi cũng hiểu rõ, sợ là lành ít dữ nhiều, nếu kẻ khác muốn bắt cóc tổng tiền còn có thể chờ đến bây giờ? Nhưng tôi vẫn luôn không chịu tiếp nhận, cuối cùng tôi nghĩ, một ngày không có tin tức, chính là tin tức tốt.”

Tô Lương Mạt làm gì còn muốn ăn, “Hàn tiên sinh, anh đừng nghĩ như vậy, sẽ không có ai ra tay với một đứa trẻ.”

Người đàn ông lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt quét quanh bốn phía, “Lúc thằng bé mất tích, cũng là ở tại khách sạn này, sau đó tôi cho người phụ trách ở đây một khoản tiền lớn, bảo ông ta nếu như nhìn thấy có đứa trẻ con trở lại đây, nhất định phải đối xử với nó tử tế, cũng lập tức báo cho tôi biết, nhưng tôi đợi mấy năm rồi, mãi cho đến hôm nay vẫn không có tin tức.”

Trong lòng bất kỳ ai cũng sẽ có dự định xấu nhất, Tô Lương Mạt vào thời khắc này không biết làm thế nào an ủi anh ta.

Hàn tiên sinh uống ngụm rượu, “Là phải trách tôi, không nên cứ để thằng bé ở lại khách sạn như vậy.”

Tô Lương Mạt không khỏi nói một câu, “Con trai của anh bộ dáng chắc chắn rất đáng yêu phải không?”

“Đúng vậy, ngày hôm đó nó mất tích còn đội chiếc mũ lưỡi trai, đeo một cái balo nhỏ...”

Khóe miệng Tô Lương Mạt khẽ cứng ngắc, thậm chí có thể cảm giác thấy thân thể mình đang run rẩy, lời này lúc trước cô còn từng nói qua với Chiêm Đông Kinh, cô há to miệng, khó khăn gom thành một câu hoàn chỉnh, “Hàn tiên sinh, anh có ảnh chụp con trai của anh không, có thể cho tôi xem thử không?”

Hàn tiên sinh từ trong túi quần rút ví tiền ra, mở ra rồi đưa cho Tô Lương Mạt.

Trong lòng cô còn chưa nghĩ xong phải cầu khẩn thế nào, thành linh, gương mặt đứa bé trai hiện ra ngay trước mặt.

Vẫn là chiếc mũ lưỡi trai kia, cái balo kia, còn cái bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu kia.

“Đây là ngày đầu tiên vừa tới Ngự Châu, tôi đưa thằng bé đi chụp đấy.”

Đầu ngón tay Tô Lương Mạt lướt nhẹ qua gương mặt đó, trong miệng cũng nói không nên lời, trong vô thức cô rất bài xích ý nghĩ xem nhỏ nhỏ thú với con trai của Hàn tiên chính là một, cho nên ý nghĩ từng có kia chỉ vòng vo ở trong đầu một lượt, liền bị Tô Lương Mạt đè ép..

Hàn tiên sinh thấy hai mắt cô tối sầm, “Làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt gấp ví tiền lại, máu huyết toàn thân đến lúc này đều đã lạnh ngắt, “Tôi nghĩ, tôi biết thằng bé ở đâu.”

“Cô nói cái gì?” Hàn tiên sinh kích động đứng dậy, cái ghế bị đẩy ra thật xa, “Nó ở đâu, ở đâu?”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm vẻ mặt kích động của Hàn tiên sinh, gân xanh trên trán đã kéo căng thẳng đứng lên, nhưng mà cô nhất thời lại không nói ra hơi, người đàn ông đã đợi nhiều năm, đợi đến cuối cùng lại là cái gì?

Thấy cô không nói lời nào, Hàn tiên sinh dứt khoát đi vòng qua cái bàn, tiến đến giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt, “Đưa tôi đi tìm thằng bé!”

Tô Lương Mạt bị anh ta kéo dậy, sau đó một đường lao đảo đi lên phía trước.

Cho đến khi bị nhét vào chỗ ngồi phía sau xe, Hàn tiên sinh kéo cửa xe lên, cánh tay để bên người cũng run rẩy, “Thằng bé ở đâu? Cô gặp được nó từ khi nào rồi?”

Tô Lương Mạt khẽ nuốt xuống, “Hàn tiên sinh, tôi không muốn gạt anh, nó...”

Ánh mắt Hàn tiên sinh lạnh đi, “Nó làm sao?”

“Tôi nhớ trước đây tôi đã từng nói với anh, tôi có thể nhìn thấy thứ người khác không nhìn thấy, mấy năm trước, tôi gặp được một tên tiểu quỷ.” Cô cắn cắn cánh môi, không có tiếp tục nói nữa, mong chờ trong mắt Hàn tiên sinh cũng từ từ lắng xuống, Tô Lương Mạt thấy vậy trong lòng cũng khó chịu, “Sau đó nó vẫn đi theo tôi, bây giờ, cũng vẫn còn ở nhà của tôi.”

Hàn tiên sinh nắm tay trái thành quyền, hung hăng dùng sức, anh ta tựa người bên cửa sổ xe, “Cô không có nhận lầm chứ?”

“Không.”

Tô Lương Mạt thấy quai hàm anh ta càng lúc càng căng cứng, “Nhưng anh qua đó như vậy, cũng không nhìn thấy nó được.”

“Lúc nó muốn để người khác trông thấy, tự nhiên sẽ có cách.” Hàn tiên sinh cố hết sức nói ra những lời này, Tô Lương Mạt chỉ đành phải đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ xe, xe một đường chạy thẳng đến bên trong tiểu khu cô ở, cô dẫn Hàn tiên sinh vội vã lên lầu.

Chiêm Đông Kinh vẫn chưa trở về, bên trong căn hộ trống không một mảnh.

Cách cánh cửa đóng chặt, có thể nghe thấy tiếng phim hoạt hình từ bên trong truyền đến.

Tô Lương Mạt đi tới trước cửa, “Nó đang ở bên trong.”

Hàn tiên sinh khẽ dừng bước chân ở ngoài cửa, tay của anh ta hướng về phía tay cầm cánh cửa, do dự một lúc, cuối cùng vẫn là đẩy cửa đi vào.

Tầm mắt Tô Lương Mạt lướt qua đầu vai Hàn tiên sinh, nhìn thấy nho nhỏ thú ngồi trước màn hình tivi xoay đầu lại, ánh mắt kia, chỉ e Tô Lương Mạt nhìn rồi cả đời này cũng sẽ không quên được.

Nho nhỏ thú mới đầu giật nảy mình, nhưng phản ứng vô cùng nhanh, cũng không lập tức chạy đến, lại há miệng khóc lên thảm thiết, điều khiển từ xa trong tay cũng ném xuống dưới đất, Hàn tiên sinh nhìn quanh bốn phía, quay đầu lại nhìn sang Tô Lương Mạt, “Người đâu?”

Chóp mũi Tô Lương Mạt chưa xót không thôi, nước mắt đã trào ra, “Anh không nhìn thấy được thằng bé sao?”

Nho nhỏ thú phủ đất vọt dậy, cả người bổ nhào về phía Hàn tiên sinh, nhưng anh ta không thể cảm giác được, chỉ thấy cái ghế trước màn hình tivi bởi vì nho nhỏ thú dùng sức đứng dậy mà rơi ngã xuống đất, đợi đến khi nho nhỏ thú chạy sát đến bên người anh ta, sau đó một đoàn bóng người mơ hồ, thân ảnh của nho nhỏ thú liền có thể trông thấy rất rõ ràng.

Hai chân Hàn tiên sinh run rẩy quỳ xuống, giang tay ôm con trai vào trong ngực.

Nhưng mà vô dụng, chỉ có thể ôm được một khoảng không.

Nho nhỏ thú khóc đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tô Lương Mạt thực sự không đành lòng chứng kiến cảnh tượng này, cô đi ra ngoài rồi khép cửa lại, cả người đã trống rỗng vô lực, rốt cuộc giữ không vững thân thể, liền theo vách tường trượt xuống nền đất.

Cô nên vui mừng, nho nhỏ thú tìm được ba ruột rồi, cũng coi như trước khi đi được gặp mặt người thân lần cuối cùng, rốt cuộc không phải phập phồng lo sợ lại bị kẻ khác bắt đi nữa, cũng không cần phải bắt nó đợi chờ ở trong phòng.

Nhưng như thế này, cô làm sao có thể vui mừng cho được?

Đây không phải là sinh ly, càng không phải là tử biệt, Tô Lương Mạt không có cách nào hình dung được, cô nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nghẹn ngào cùng gầm thét cực lực đè nén, Hàn tiên sinh chắc chắn cũng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng này của mình, Tô Lương Mạt gập cong hai chân lại, hoang mang lo sợ, nếu như cô hỏi Hàn tiên sinh xem tấm hình sớm hơn một chút, có phải có thể để bọn họ gặp được nhau sớm hơn một chút rồi không?

Nhưng mà, còn có tác dụng gì chứ?

Nho nhỏ thú chỉ là tiểu quỷ, cũng không thể giống như trước đây được ba của mình cõng trên đầu vai chơi đùa nữa, Tô Lương Mạt chống người đứng dậy, cô không biết lúc này bản thân mình có thể làm gì, cô đi về phía phòng bếp, mở tủ lạnh ra rồi lấy hết toàn bộ đồ ăn nguyên liệu bên trong ra.

Cô với Hàn tiên sinh cũng không ăn cơm tối, Tô Lương Mạt vừa cắt lấy thức ăn, lưỡi dao bén ngọt cắt vào tay cũng không biết.

Cô đau đến ném con dao đi, màu máu tươi từng chút từng chút dung nhập vào hốc mắt, cô kinh ngạc nhìn chằm chằm miệng vết thương đến xuất thần, rất đau, nhưng mà không bù được đau đớn trong lòng.

Tô Lương Mạt tìm miếng băng cá nhân tùy tiện dán đại lên.

Làm xong, khắp người đầy mồ hôi, cô ngồi trước bàn ăn, toàn bộ nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh đều bị cô dùng hết, đến một trái cà chua, cũng bị cô xào thành canh trứng cà chua, không cần đếm, vừa nhìn thử đã cảm thấy đầu óc cô không ổn, mười mấy món ăn, bốn năm món canh.

Tô Lương Mạt hai tay chống trán, cửa phòng đột nhiên mở ra, Hàn tiên sinh dẫn theo nho nhỏ thú đi ra.

Nho nhỏ thú nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon, đột nhiên bỏ tay Hàn tiên sinh ra chạy đến trước bàn ăn, nó nhón hai chân lên, hai tay vịn lên mép bàn ra sức ngửi, Tô Lương Mạt đẩy cái ghế ra, bỗng nhiên nhớ đến nho nhỏ thú là không thể ăn, hướng hồ bụng của nó vẫn chưa từng được no, cô càng lúc càng thêm đau xót khó nhịn, “Nho nhỏ thú, thực xin lỗi, chị quên mất em không thể ăn.”

Hàn tiên sinh đi đến trước ghế sofa, đói khát trong mắt nho nhỏ thú không thể che dấu được, Hàn tiên sinh lại hướng phía nó gọi một tiếng, lúc này nó mới không tình nguyện đi đến ngồi xuống cạnh anh ta.

Tô Lương Mạt cũng ngồi đối diện bọn họ.

“Lương Mạt, rất cảm ơn cô vẫn luôn chiếu cố Nhạc Nhạc, ít nhất không có để nó sợ hãi như vậy.” Hàn tiên sinh nói chuyện, thanh âm khẽ tắc nghẹn.

“Thằng bé tên là Nhạc Nhạc à?”

“Ừ, đây là tôi đặt cho nó,” Thần sắc Hàn tiên sinh mệt mỏi, hai tay giao nhau đặt trên đầu gối, nho nhỏ thú bên cạnh cũng dựa sát vào người anh ta, “tôi sẽ gọi điện thoại lập tức cho người ở Thái Lan bên kia qua đây, thằng bé là xảy ra chuyện ở Ngự Châu, không thể quay về Thái Lan được.”

Chẳng trách.

Tô Lương Mạt hướng tầm mắt về phía nho nhỏ thú, “Thằng bé có còn nhớ chuyện xảy ra thế nào không?”

“Nhớ,” Hàn tiên sinh nói đến đây, vẻ mặt lộ rõ xúc động, “lúc đó là nó tự mình mở cửa phòng, lúc đi ra ngoài hộ vệ cũng không thấy đâu, nói là có người ấn chuông cửa, sau đó nhìn thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài, cô ta nói là tôi bảo cô ta tới đưa Nhạc Nhạc đi chơi, nhưng lúc đó camera giám sát bên trong khách sạn cũng không có phát hiện người nào khác, Nhạc Nhạc nói là người phụ nữ kia đi trước, bảo thằng bé đi theo ngay phía sau.”

Tô Lương Mạt khó mà tưởng tượng được, một đứa bé con còn nhỏ như vậy, mà cũng có thể ra tay được.

“Lên trên xe rồi, thằng bé uống cốc sữa chua,” Hàn tiên sinh gần như nói không được, “sau đó, liền biến thành bộ dáng này.”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi dưới, nho nhỏ thú ngồi trên ghế sofa nhẹ nhàng đứng đưa cái chân nhỏ, con mắt ý vị nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn kia.

“Hàn tiên sinh, tiếp theo anh định làm thế nào?”

“Đưa thằng bé về Thái Lan trước, tôi không thể quá ích kỷ như vậy, đầu thai làm người đối với thằng bé mà nói là lựa chọn tốt nhất.”

Hai mắt Tô Lương Mạt càng thêm bóng râm lợi hại, “Trước khi tiễn thằng bé đi, để cho nó ăn một bữa thật thỏa thích.”

Hàn tiên sinh đưa một tay chống trán, tin dữ như vậy tựa hồ vẫn còn rất khó tiêu hóa, trong cổ họng anh ta khẽ cuộn, “Tôi dẫn nó trở về trước.”

“Được.”

Lúc Chiêm Đông Kinh về, rõ ràng cảm giác thấy khác thường, anh nhìn thấy Tô Lương Mạt ngơ ngác ngồi trước giường, anh tiến lên giữ chặt tay cô, “Sao vậy?”

Bàn tay chạm vào đầu ngón tay thô lệ của cô, “Sao lại bị thương?”

“Đông Kinh, thì ra nho nhỏ thú thực sự là con của Hàn tiên sinh.”

Chiêm Đông Kinh có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ chớp mắt mấy cái, “Vây cũng không có cách nào, có một số việc là đã định trước.”

Tô Lương Mạt khó chịu không muốn nói chuyện, Chiêm Đông Kinh thấy cô nằm ở trên giường, liền mang hộp thuốc tới xử lý miệng vết thương cho cô một lần nữa, “Năm đó ván bài kia của Hàn tiên sinh rất lớn, nhất định là đặc tị kẻ khác, cho nên mới ra tay với con của anh ta.”

Tô Lương Mạt không cảm giác thấy đau đớn nơi đầu ngón tay, “Đông Kinh, em sợ lắm, liệu có một ngày, con của chúng ta cũng sẽ như vậy không? Em không có cách nào tưởng tượng ra được nho nhỏ thú lúc ấy sợ hãi như thế nào?”

Chiêm Đông Kinh nắm tay cô thật chặt, đem mu bàn tay của cô áp lên trán mình, “Đừng sợ, sẽ không đâu, sẽ không có ngày như vậy.”

Hôm sau, Tô Lương Mạt nhận được điện thoại của Hàn tiên sinh, bảo cô sang đó một chuyến.

Chiêm Đông Kinh đi cùng cô, lên xe đi đến khách sạn Hàn tiên sinh hiện đang ở.

Đến trước cửa, hộ vệ thấy bọn họ tới, đưa tay ấn lên chuông cửa, Hàn tiên sinh tự mình đi đến mở cửa, Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh đi vào, cô nhìn thấy nho nhỏ thú ngồi bên mép giường, Tô Lương Mạt tiến lên ngồi xổm xuống cạnh thằng bé, “Nhạc Nhạc, sao lại kéo căng cái mặt ra vậy? Tìm được ba ba rồi, phải vui vẻ chứ.”

Nước mắt của cô không nhịn được chảy xuống trước.

Nho nhỏ thú vươn tay giúp cô lau đi, lại kê lên trước đem cái trán của mình cùng Tô Lương Mạt cọ cọ vài cái, Hàn tiên sinh ra hiệu Chiêm Đông Kinh cứ tự nhiên, anh ta đi đến trước giường, “Hôm nay tôi sẽ đưa thằng bé về nước, trước khi đi, Nhạc Nhạc nhất định muốn gặp cô.”

Tô Lương Mạt tiến lên vòng chặt thằng bé trước ngực, “Chúng ta sau này e là không còn cơ hội gặp mặt nữa rồi phải không?”

Hàn tiên sinh khẽ nhếch cánh môi, nho nhỏ thú thì khóc không ngừng, Tô Lương Mạt lui người ra sau giúp nó lau nước mắt, “Nhạc Nhạc đừng khóc, phải nhớ sau này tìm một gian đình khá giả, tốt nhất là bình bình phàm phàm, còn phải có thật nhiều thời gian ở bên ba mẹ em, quan trọng nhất là phải bảo hộ em yên ổn cả đời, tuyệt đối không được để em chịu đựng đau khổ ngay cả chị cũng không chịu nổi này nữa.”

Hàn tiên sinh nghe vậy, tâm tình càng thêm nặng nề, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế salon bên cạnh, đây là lần đầu tiên anh trông thấy nho nhỏ thú, một bé trai thật đáng yêu, khuôn mặt tròn xoe nhỏ nhắn, đặc biệt khiến người khác yêu thích.

Tô Lương Mạt ảm đạm, “Chị không khóc, Nhạc Nhạc cũng không khóc, hôm nay Nhạc Nhạc phải về nhà rồi.”

Nho nhỏ thú nhất định là không nỡ, hai tay vòng thật chặt cổ cô, rất nhanh, bên ngoài lại lần nữa truyền đến tiếng chuông cửa.

Thì ra là người Hàn tiên sinh mời đến, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, thấy là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc chiếc áo khoác màu trắng, đeo cái balo du lịch nhỏ.

Hàn tiên sinh tiến lên nói với cậu ta mấy câu tiếng Thái Lan, ánh mắt cậu ta nhìn sang bên này rơi xuống người nho nhỏ thú.

Tô Lương Mạt biết, đối với nho nhỏ thú mà nói, đây là kết cục tốt nhất, cho dù không nỡ bỏ, cũng phải mạnh mẽ hạ quyết tâm này.

Hàn tiên sinh muốn đưa nho nhỏ thú về Thái Lan trước, mới có thể tiễn nó rời đi, người đàn ông trẻ tuổi từ trong balo hành lý lấy ra một cái hũ nhỏ đặt lên trên tủ đầu giường, dán một lá bùa màu vàng lên, rất nhanh, nho nhỏ thú liền bị hút vào trong.

Hàn tiên sinh tiến lên cầm lấy cái hũ nâng niu trong tay, hướng Tô Lương Mạt nói, “Sau này chuyện của cô, chính là chuyện của tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ.”

157. Chương 162: Cha Con Nhận Nhau

Chương 162: Cha con nhận nhau

Hôm đó Hàn tiên sinh đến, là Tô Lương Mạt đích thân ra sân bay đón.

Xa xa liền nhìn thấy người đàn ông từ trong đám người đi tới, bên cạnh có trợ lý của anh ta đi theo, còn lại sau lưng là vài tên hộ vệ, trợ lý kéo theo valy, Hàn tiên sinh mặc chiếc áo khoác nỉ dài đến chỗ đầu gối, khí vũ hiên ngang, anh tuần bất phạm, Tô Lương Mạt vẫy vẫy cánh tay.

Hàn tiên sinh tháo kính râm xuống.

Không ngờ, lại có kẻ đột ngột nhảy ra giữa chừng, “Hàn tiên sinh, chào ngài, chúng tôi là thay mặt phu nhân tới đón ngài, bà ấy đã vì ngài đặt xong tiệc rượu đón tiếp tầy trần ở trong khách sạn, xe liền chờ ở bên ngoài.”

Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn, đây không phải là cướp người giữa đường sao?

Thật phô trương quá thể!

Kính râm trong tay Hàn tiên sinh hướng lên lòng bàn tay gõ gõ mấy cái, “Phu nhân của các người đâu?”

“Bà ấy đang chờ trong khách sạn.”

Hàn tiên sinh thề nhưng lại cười lạnh một tiếng, cũng không bởi vì đang ở trên địa bàn của người khác mà hiển lộ nửa điểm nhún nhường, “Tôi bây giờ vẫn còn có khách, không tiện qua đó, huống hồ nếu như thực sự có thành ý mà nói, lần sau đích thân đi đến, dựa vào cái gì bà ta cho rằng vài người các người là có thể mời được tôi đến?”

Người đến đều hai mặt nhìn nhau, cũng không ngờ Hàn tiên sinh nói chuyện thẳng thắn như vậy.

“Cái này...”

Hàn tiên sinh hướng cánh tay đáp lên đầu vai Tô Lương Mạt một cái, “Đi thôi.”

Cô với anh ta không có thân thuộc như vậy, nhưng Hàn tiên sinh dù sao đã cứu mạng bọn họ, Tô Lương Mạt cùng anh ta một đường đi ra sân bay, bên ngoài có xe riêng đưa đón.

Vừa ngồi vào trong xe, Tô Lương Mạt hướng người đàn ông bên cạnh nói, “Hàn tiên sinh, chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Không, tôi đặt khách sạn rồi, cô chỉ cần đưa tôi qua đó là được.”

“Nhưng mà?”

Hàn tiên sinh đoán ra ý định của Tô Lương Mạt, “Bây giờ ở Ngự Châu xuất hiện một Tô tiên sinh, lại cùng phu nhân bên kia tranh đấu kịch liệt, các người tìm tôi, đơn giản đều muốn đả thông cửa ải vũ khí này, trước kia Chiêm Đông Kinh vẫn còn đây, đó là tôi dựa vào quan hệ của tôi với anh ta, bây giờ nếu trên đời đã không còn người này nữa, việc của người khác tôi không muốn quản.”

Tô Lương Mạt không nghĩ tới Hàn tiên sinh sẽ là thái độ như thế, “Nhưng anh biết rất rõ, Tô tiên sinh anh ấy chính là...”

Người đàn ông ngắt lời, “Tôi cái gì cũng không biết.”

Tô Lương Mạt trầm mặc, cũng đúng, Hàn tiên sinh có địa vị như ngày này giờ này, hơn phân nữa cũng là vì hiểu được nguyên tắc ‘người khôn giữ mình’, cô cho rằng dựa vào tầng giao tình này, Hàn tiên sinh nhất định sẽ không nói hai lời mà giúp đỡ.

Tài xế xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Tô tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đưa Hàn tiên sinh đến khách sạn đi.”

Khóe miệng người đàn ông cong lên thật khê, “Thật ra dứt bỏ những thứ khác, chúng ta vẫn là bạn.”

“Vâng.” Tô Lương Mạt đáp một câu, “Hàn tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Cô nói đi?”

“Liệu anh có trở thành người đứng giữa Mạc Thanh không?”

“Cái này sao,” Hàn tiên sinh không nói rõ ràng, “rất nhiều chuyện đều không có cách nào dự liệu được, giống như bây giờ tôi hỏi cô, ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, cô cũng không biết.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, vô lực khê phác hoạ khóe miệng.

Hàn tiên sinh nhìn gò má cô, “Không vui?”

“Không có.”

“Kỳ thật, cô không có gì phải khó chịu, trước kia tôi giúp cô, là vì tôi muốn, đó vốn không phải là nghĩa vụ của tôi, bây giờ tôi không muốn, cô tất nhiên cũng không có lý do gì phát hỏa với tôi, đúng không?”

Tô Lương Mạt bật cười, giọng nói có chút bất mãn, “Hàn tiên sinh, không phải anh vẫn luôn ở Thái Lan sao? Khả năng tĩa tốt từng câu chữ Trung Văn có thể nào đừng trơn trượt như vậy không?”

Hàn tiên sinh nghe vậy, cũng bật cười.

Một đường đưa Hàn tiên sinh về thẳng khách sạn, Tô Lương Mạt lại trực tiếp đến Nhu Nhạc Thành, buổi tối về đến nhà, ở trên bàn ăn cô nói với người đàn ông đối diện, “Lần này Hàn tiên sinh là lạ sao ấy.”

“Kỳ thật rất bình thường, anh bây giờ không phải là Chiêm Đông Kinh, có thể đứng vững chân ở Ngự Châu hay không vẫn chưa biết trước được, cũng không ai ngốc đến nỗi tự kéo mình vào trong, Hàn tiên sinh cũng vậy.”

Tô Lương Mạt cắn đầu ngón tay, “Em vẫn muốn thử lại xem.”

“Lương Mạt,” Chiêm Đông Kinh để đôi đũa trong tay xuống, “những chuyện này đều không cần em quan tâm, em chỉ cần an ổn thoải mái làm phụ nữ của anh là được rồi.”

Khóe mắt Tô Lương Mạt khê cong lên, kéo ra ý cười, nhưng trong lòng cô lại có một dự định khác, nếu muốn cuộc sống được an ổn, bọn họ buộc phải mạnh mẽ, trước khi khiến người khác không thể động vào bọn họ được, cô không có cách nào an nhàn thoải mái núp sau lưng Chiêm Đông Kinh như vậy.

Hôm sau, Tô Lương Mạt đi gặp Hàn tiên sinh, được cho biết Hàn tiên sinh tạm thời có việc.

Cô liên tục đợi đến chạng vạng, mới nhìn thấy Hàn tiên sinh làm xong chuyện từ bên ngoài trở lại.

Tô Lương Mạt tiến lên đón, Hàn tiên sinh cởi cái bao tay xuống, “Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Cùng ăn với tôi đi.”

Tô Lương Mạt đi theo anh ta vào đại sảnh khách sạn, từ lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên cho đến khi bắt đầu động đũa, Hàn tiên sinh vẫn luôn trầm mặc.

Tô Lương Mạt nhìn sắc mặt của anh ta, “Hàn tiên sinh, có chuyện gì không vừa ý sao?”

“Không,” Hàn tiên sinh cầm dao nĩa lên, “thật ngại quá, là một chút chuyện riêng của tôi.”

Cô yên lặng ngồi đối diện người đàn ông, lại nghe thấy Hàn tiên sinh mở miệng, “Hôm nay là sinh nhật của con trai tôi.”

Tô Lương Mạt liền giật mình, “Yên tâm đi, nhất định có thể tìm được thằng bé.”

Hàn tiên sinh thế nhưng lại lắc đầu, trước mắt đều là vắng lặng cùng bi thương, có lẽ là sau khi đến Ngự Châu liền thấy cảnh nhớ người, “Tự trong lòng tôi cũng hiểu rõ, sợ là lành ít dữ nhiều, nếu kẻ khác muốn bắt cóc tổng tiền còn có thể chờ đến bây giờ? Nhưng tôi vẫn luôn không chịu tiếp nhận, cuối cùng tôi nghĩ, một ngày không có tin tức, chính là tin tức tốt.”

Tô Lương Mạt làm gì còn muốn ăn, “Hàn tiên sinh, anh đừng nghĩ như vậy, sẽ không có ai ra tay với một đứa trẻ.”

Người đàn ông lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt quét quanh bốn phía, “Lúc thằng bé mất tích, cũng là ở tại khách sạn này, sau đó tôi cho người phụ trách ở đây một khoản tiền lớn, bảo ông ta nếu như nhìn thấy có đứa trẻ con trở lại đây, nhất định phải đối xử với nó tử tế, cũng lập tức báo cho tôi biết, nhưng tôi đợi mấy năm rồi, mãi cho đến hôm nay vẫn không có tin tức.”

Trong lòng bất kỳ ai cũng sẽ có dự định xấu nhất, Tô Lương Mạt vào thời khắc này không biết làm thế nào an ủi anh ta.

Hàn tiên sinh uống ngụm rượu, “Là phải trách tôi, không nên cứ để thằng bé ở lại khách sạn như vậy.”

Tô Lương Mạt không khỏi nói một câu, “Con trai của anh bộ dáng chắc chắn rất đáng yêu phải không?”

“Đúng vậy, ngày hôm đó nó mất tích còn đội chiếc mũ lưỡi trai, đeo một cái balo nhỏ...”

Khóe miệng Tô Lương Mạt khẽ cứng ngắc, thậm chí có thể cảm giác thấy thân thể mình đang run rẩy, lời này lúc trước cô còn từng nói qua với Chiêm Đông Kinh, cô há to miệng, khó khăn gom thành một câu hoàn chỉnh, “Hàn tiên sinh, anh có ảnh chụp con trai của anh không, có thể cho tôi xem thử không?”

Hàn tiên sinh từ trong túi quần rút ví tiền ra, mở ra rồi đưa cho Tô Lương Mạt.

Trong lòng cô còn chưa nghĩ xong phải cầu khẩn thế nào, thành linh, gương mặt đứa bé trai hiện ra ngay trước mặt.

Vẫn là chiếc mũ lưỡi trai kia, cái balo kia, còn cái bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu kia.

“Đây là ngày đầu tiên vừa tới Ngự Châu, tôi đưa thằng bé đi chụp đấy.”

Đầu ngón tay Tô Lương Mạt lướt nhẹ qua gương mặt đó, trong miệng cũng nói không nên lời, trong vô thức cô rất bài xích ý nghĩ xem nhỏ nhỏ thú với con trai của Hàn tiên sinh chính là một, cho nên ý nghĩ từng có kia chỉ vòng vo ở trong đầu một lượt, liền bị Tô Lương Mạt đè ép..

Hàn tiên sinh thấy hai mắt cô tối sầm, “Làm sao vậy?”

Tô Lương Mạt gấp ví tiền lại, máu huyết toàn thân đến lúc này đều đã lạnh ngắt, “Tôi nghĩ, tôi biết thằng bé ở đâu.”

“Cô nói cái gì?” Hàn tiên sinh kích động đứng dậy, cái ghế bị đẩy ra thật xa, “Nó ở đâu, ở đâu?”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm vẻ mặt kích động của Hàn tiên sinh, gân xanh trên trán đã kéo căng thẳng đứng lên, nhưng mà cô nhất thời lại không nói ra hơi, người đàn ông đã đợi nhiều năm, đợi đến cuối cùng lại là cái gì?

Thấy cô không nói lời nào, Hàn tiên sinh dứt khoát đi vòng qua cái bàn, tiến đến giữ chặt cánh tay Tô Lương Mạt, “Đưa tôi đi tìm thằng bé!”

Tô Lương Mạt bị anh ta kéo dậy, sau đó một đường lao đảo đi lên phía trước.

Cho đến khi bị nhét vào chỗ ngồi phía sau xe, Hàn tiên sinh kéo cửa xe lên, cánh tay để bên người cũng run rẩy, “Thằng bé ở đâu? Cô gặp được nó từ khi nào rồi?”

Tô Lương Mạt khẽ nuốt xuống, “Hàn tiên sinh, tôi không muốn gạt anh, nó...”

Ánh mắt Hàn tiên sinh lạnh đi, “Nó làm sao?”

“Tôi nhớ trước đây tôi đã từng nói với anh, tôi có thể nhìn thấy thứ người khác không nhìn thấy, mấy năm trước, tôi gặp được một tên tiểu quỷ.” Cô cắn cắn cánh môi, không có tiếp tục nói nữa, mong chờ trong mắt Hàn tiên sinh cũng từ từ lắng xuống, Tô Lương Mạt thấy vậy trong lòng cũng khó chịu, “Sau đó nó vẫn đi theo tôi, bây giờ, cũng vẫn còn ở nhà của tôi.”

Hàn tiên sinh nắm tay trái thành quyền, hung hăng dùng sức, anh ta tựa người bên cửa sổ xe, “Cô không có nhận lầm chứ?”

“Không.”

Tô Lương Mạt thấy quai hàm anh ta càng lúc càng căng cứng, “Nhưng anh qua đó như vậy, cũng không nhìn thấy nó được.”

“Lúc nó muốn để người khác trông thấy, tự nhiên sẽ có cách.” Hàn tiên sinh cố hết sức nói ra những lời này, Tô Lương Mạt chỉ đành phải đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ xe, xe một đường chạy thẳng đến bên trong tiểu khu cô ở, cô dẫn Hàn tiên sinh vội vã lên lầu.

Chiêm Đông Kinh vẫn chưa trở về, bên trong căn hộ trống không một mảnh.

Cách cánh cửa đóng chặt, có thể nghe thấy tiếng phim hoạt hình từ bên trong truyền đến.

Tô Lương Mạt đi tới trước cửa, “Nó đang ở bên trong.”

Hàn tiên sinh khẽ dừng bước chân ở ngoài cửa, tay của anh ta hướng về phía tay cầm cánh cửa, do dự một lúc, cuối cùng vẫn là đẩy cửa đi vào.

Tầm mắt Tô Lương Mạt lướt qua đầu vai Hàn tiên sinh, nhìn thấy nho nhỏ thú ngồi trước màn hình tivi xoay đầu lại, ánh mắt kia, chỉ e Tô Lương Mạt nhìn rồi cả đời này cũng sẽ không quên được.

Nho nhỏ thú mới đầu giật nảy mình, nhưng phản ứng vô cùng nhanh, cũng không lập tức chạy đến, lại há miệng khóc lên thảm thiết, điều khiển từ xa trong tay cũng ném xuống dưới đất, Hàn tiên sinh nhìn quanh bốn phía, quay đầu lại nhìn sang Tô Lương Mạt, “Người đâu?”

Chóp mũi Tô Lương Mạt chưa xót không thôi, nước mắt đã trào ra, “Anh không nhìn thấy được thằng bé sao?”

Nho nhỏ thú phải đất vọt dậy, cả người bổ nhào về phía Hàn tiên sinh, nhưng anh ta không thể cảm giác được, chỉ thấy cái ghế trước màn hình tivi bởi vì nho nhỏ thú dùng sức đứng dậy mà rơi ngã xuống đất, đợi đến khi nho nhỏ thú chạy sát đến bên người anh ta, sau đó một đoàn bóng người mơ hồ, thân ảnh của nho nhỏ thú liền có thể trông thấy rất rõ ràng.

Hai chân Hàn tiên sinh run rẩy quỳ xuống, giang tay ôm con trai vào trong ngực.

Nhưng mà vô dụng, chỉ có thể ôm được một khoảng không.

Nho nhỏ thú khóc đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tô Lương Mạt thực sự không đành lòng chứng kiến cảnh tượng này, cô đi ra ngoài rồi khép cửa lại, cả người đã trống rỗng vô lực, rốt cuộc giữ không vững thân thể, liền theo vách tường trượt xuống nền đất.

Cô nên vui mừng, nho nhỏ thú tìm được ba ruột rồi, cũng coi như trước khi đi được gặp mặt người thân lần cuối cùng, rốt cuộc không phải phập phồng lo sợ lại bị kẻ khác bắt đi nữa, cũng không cần phải bắt nó đợi chờ ở trong phòng.

Nhưng như thế này, cô làm sao có thể vui mừng cho được?

Đây không phải là sinh ly, càng không phải là tử biệt, Tô Lương Mạt không có cách nào hình dung được, cô nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nghẹn ngào cùng gầm thét cực lực đè nén, Hàn tiên sinh chắc chắn cũng không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng này của mình, Tô Lương Mạt gập cong hai chân lại, hoang mang lo sợ, nếu như cô hỏi Hàn tiên sinh xem tấm hình sớm hơn một chút, có phải có thể để bọn họ gặp được nhau sớm hơn một chút rồi không?

Nhưng mà, còn có tác dụng gì chứ?

Nho nhỏ thú chỉ là tiểu quỷ, cũng không thể giống như trước đây được ba của mình công trên đầu vai chơi đùa nữa, Tô Lương Mạt chống người đứng dậy, cô không biết lúc này bản thân mình có thể làm gì, cô đi về phía phòng bếp, mở tủ lạnh ra rồi lấy hết toàn bộ đồ ăn nguyên liệu bên trong ra.

Cô với Hàn tiên sinh cũng không ăn cơm tối, Tô Lương Mạt vừa cắt lấy thức ăn, lưỡi dao bén ngọt cắt vào tay cũng không biết.

Cô đau đến ném con dao đi, màu máu tươi từng chút từng chút dung nhập vào hốc mắt, cô kinh ngạc nhìn chăm chăm miệng vết thương đến xuất thần, rất đau, nhưng mà không bù được đau đớn trong lòng.

Tô Lương Mạt tìm miếng băng cá nhân tùy tiện dán đại lên.

Làm xong, khắp người đầy mồ hôi, cô ngồi trước bàn ăn, toàn bộ nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh đều bị cô dùng hết, đến một trái cà chua, cũng bị cô xào thành canh trứng cà chua, không cần đếm, vừa nhìn thử đã cảm thấy đầu óc cô không ổn, mười mấy món ăn, bốn năm món canh.

Tô Lương Mạt hai tay chống trán, cửa phòng đột nhiên mở ra, Hàn tiên sinh dẫn theo nho nhỏ thú đi ra.

Nho nhỏ thú nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon, đột nhiên bỏ tay Hàn tiên sinh ra chạy đến trước bàn ăn, nó nhón hai chân lên, hai tay vịn lên mép bàn ra sức ngửi, Tô Lương Mạt đẩy cái ghế ra, bỗng nhiên nhớ đến nho nhỏ thú là không thể ăn, hướng hồ bụng của nó vẫn chưa từng được no, cô càng lúc càng thêm đau xót khó nhịn, “Nho nhỏ thú, thực xin lỗi, chị quên mất em không thể ăn.”

Hàn tiên sinh đi đến trước ghế sofa, đói khát trong mắt nho nhỏ thú không thể che giấu được, Hàn tiên sinh lại hướng phía nó gọi một tiếng, lúc này nó mới không tình nguyện đi đến ngồi xuống cạnh anh ta.

Tô Lương Mạt cũng ngồi đối diện bọn họ.

“Lương Mạt, rất cảm ơn cô vẫn luôn chiều cố Nhạc Nhạc, ít nhất không có để nó sợ hãi như vậy.” Hàn tiên sinh nói chuyện, thanh âm khẽ tắc nghẹn.

“Thằng bé tên là Nhạc Nhạc à?”

“Ừ, đây là tôi đặt cho nó,” Thần sắc Hàn tiên sinh mệt mỏi, hai tay giao nhau đặt trên đầu gối, nho nhỏ thú bên cạnh cũng dựa sát vào người anh ta, “tôi sẽ gọi điện thoại lập tức cho người ở Thái Lan bên kia qua đây, thằng bé là xảy ra chuyện ở Ngự Châu, không thể quay về Thái Lan được.”

Chẳng trách.

Tô Lương Mạt hướng tầm mắt về phía nho nhỏ thú, “Thằng bé có còn nhớ chuyện xảy ra thế nào không?”

“Nhớ,” Hàn tiên sinh nói đến đây, vẻ mặt lộ rõ xúc động, “lúc đó là nó tự mình mở cửa phòng, lúc đi ra ngoài hộ vệ cũng không thấy đâu, nói là có người ấn chuông cửa, sau đó nhìn thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài, cô ta nói là tôi bảo cô ta tới đưa Nhạc Nhạc đi chơi, nhưng lúc đó camera giám sát bên trong khách sạn cũng không có phát hiện người nào khác, Nhạc Nhạc nói là người phụ nữ kia đi trước, bảo thằng bé đi theo ngay phía sau.”

Tô Lương Mạt khó mà tưởng tượng được, một đứa bé con còn nhỏ như vậy, mà cũng có thể ra tay được.

“Lên trên xe rồi, thằng bé uống cốc sữa chua,” Hàn tiên sinh gần như nói không được, “sau đó, liền biến thành bộ dáng này.”

Tô Lương Mạt cắn chặt môi dưới, nho nhỏ thú ngồi trên ghế sofa nhẹ nhàng đứng đưa cái chân nhỏ, con mắt ý vị nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn kia.

“Hàn tiên sinh, tiếp theo anh định làm thế nào?”

“Đưa thằng bé về Thái Lan trước, tôi không thể quá ích kỷ như vậy, đầu thai làm người đối với thằng bé mà nói là lựa chọn tốt nhất.”

Hai mắt Tô Lương Mạt càng thêm bóng rọi hại, “Trước khi tiễn thằng bé đi, để cho nó ăn một bữa thật thỏa thích.”

Hàn tiên sinh đưa một tay chống trán, tin dữ như vậy tựa hồ vẫn còn rất khó tiêu hóa, trong cổ họng anh ta khê cuộn, “Tôi dẫn nó trở về trước.”

“Được.”

Lúc Chiêm Đông Kinh về, rõ ràng cảm giác thấy khác thường, anh nhìn thấy Tô Lương Mạt ngơ ngác ngồi trước giường, anh tiến lên giữ chặt tay cô, “Sao vậy?”

Bàn tay chạm vào đầu ngón tay thô lẹ của cô, “Sao lại bị thương?”

“Đông Kinh, thì ra nho nhỏ thú thực sự là con của Hàn tiên sinh.”

Chiêm Đông Kinh có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ chớp mắt mấy cái, “Vây cũng không có cách nào, có một số việc là đã định trước.”

Tô Lương Mạt khó chịu không muốn nói chuyện, Chiêm Đông Kinh thấy cô nằm ở trên giường, liền mang hộp thuốc tới xử lý miệng vết thương cho cô một lần nữa, “Năm đó ván bài kia của Hàn tiên sinh rất lớn, nhất định là đặc tội kẻ khác, cho nên mới ra tay với con của anh ta.”

Tô Lương Mạt không cảm giác thấy đau đớn nơi đầu ngón tay, “Đông Kinh, em sợ lắm, liệu có một ngày, con của chúng ta cũng sẽ như vậy không? Em không có cách nào tưởng tượng ra được nho nhỏ thú lúc ấy sợ hãi như thế nào?”

Chiêm Đông Kinh nắm tay cô thật chặt, đem mu bàn tay của cô áp lên trán mình, “Đừng sợ, sẽ không đâu, sẽ không có ngày như vậy.”

Hôm sau, Tô Lương Mạt nhận được điện thoại của Hàn tiên sinh, bảo cô sang đó một chuyến.

Chiêm Đông Kinh đi cùng cô, lên xe đi đến khách sạn Hàn tiên sinh hiện đang ở.

Đến trước cửa, hộ vệ thấy bọn họ tới, đưa tay ấn lên chuông cửa, Hàn tiên sinh tự mình đi đến mở cửa, Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh đi vào, cô nhìn thấy nho nhỏ thú ngồi bên mép giường, Tô Lương Mạt tiến lên ngồi xổm xuống cạnh thằng bé, “Nhạc Nhạc, sao lại kéo căng cái mặt ra vậy? Tìm được ba ba rồi, phải vui vẻ chứ.”

Nước mắt của cô không nhịn được chảy xuống trước.

Nho nhỏ thú vươn tay giúp cô lau đi, lại kê lên trước đem cái trán của mình cùng Tô Lương Mạt cọ cọ vài cái, Hàn tiên sinh ra hiệu Chiêm Đông Kinh cứ tự nhiên, anh ta đi đến trước giường, “Hôm nay tôi sẽ đưa thằng bé về nước, trước khi đi, Nhạc Nhạc nhất định muốn gặp cô.”

Tô Lương Mạt tiến lên vòng chặt thằng bé trước ngực, “Chúng ta sau này e là không còn cơ hội gặp mặt nữa rồi phải không?”

Hàn tiên sinh khê nhếch cánh môi, nho nhỏ thú thì khóc không ngừng, Tô Lương Mạt lui người ra sau giúp nó lau nước mắt, “Nhạc Nhạc đừng khóc, phải nhớ sau này tìm một gian đình khá giả, tốt nhất là bình bình phàm phàm, còn phải có thật nhiều thời gian ở bên ba mẹ em, quan trọng nhất là phải bảo hộ em yên ổn cả đời, tuyệt đối không được để em chịu đựng đau khổ ngay cả chị cũng không chịu nổi này nữa.”

Hàn tiên sinh nghe vậy, tâm tình càng thêm nặng nề, Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế salon bên cạnh, đây là lần đầu tiên anh trông thấy nho nhỏ thú, một bé trai thật đáng yêu, khuôn mặt tròn xoe nhỏ nhắn, đặc biệt khiến người khác yêu thích.

Tô Lương Mạt ảm đạm, “Chị không khóc, Nhạc Nhạc cũng không khóc, hôm nay Nhạc Nhạc phải về nhà rồi.”

Nho nhỏ thú nhất định là không nỡ, hai tay vòng thật chặt cổ cô, rất nhanh, bên ngoài lại lần nữa truyền đến tiếng chuông cửa.

Thì ra là người Hàn tiên sinh mời đến, Tô Lương Mạt ngẩng đầu, thấy là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc chiếc áo khoác màu trắng, đeo cái balo du lịch nhỏ.

Hàn tiên sinh tiến lên nói với cậu ta mấy câu tiếng Thái Lan, ánh mắt cậu ta nhìn sang bên này rơi xuống người nho nhỏ thú.

Tô Lương Mạt biết, đối với nho nhỏ thú mà nói, đây là kết cục tốt nhất, cho dù không nở bở, cũng phải mạnh mẽ hạ quyết tâm này.

Hàn tiên sinh muốn đưa nho nhỏ thú về Thái Lan trước, mới có thể tiễn nó rời đi, người đàn ông trẻ tuổi từ trong balo hành lý lấy ra một cái hũ nhỏ đặt lên trên tủ đầu giường, dán một lá bùa màu vàng lên, rất nhanh, nho nhỏ thú liền bị hút vào trong.

Hàn tiên sinh tiến lên cầm lấy cái hũ nâng niu trong tay, hướng Tô Lương Mạt nói, “Sau này chuyện của cô, chính là chuyện của tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ.”

158. Chương 163: Tô Lương Mạt Mang Thai

Chương 163: Tô Lương Mạt mang thai

Tô Lương Mạt lúc này làm gì còn có tâm tư nói chuyện khác.

“Có thể cho tôi ôm một chút không?”

Hàn tiên sinh cẩn thận giao cái hũ cho cô, cái hũ rất nặng, cô gần như ôm không nổi, Tô Lương Mạt dán mặt lên cái hũ, cảm giác lạnh buốt cũng không không làm cô lùi bước, “Nhạc Nhạc, tạm biệt, em trai của chị.”

Hàn tiên sinh bảo người vừa đến khi này đi ra ngoài trước, “Sau khi trở về Thái Lan, tôi cũng chỉ có thể giữ thẳng bé bên cạnh mình vài ngày, không thể vì nó làm được cái gì, nhưng ít nhất có thể để nó ăn thật no, chơi thật thỏa thích một vòng rồi hẵng đi.”

Tô Lương Mạt gật đầu, trả cái hũ lại cho Hàn tiên sinh, sắc mặt người đàn ông bị thương, đã kích nặng nề như vậy gần như làm anh ta suy sụp, nhưng cũng coi như đã có chuẩn bị sẵn trong lòng, bàn tay anh ta từng chút từng chút phủ lên mặt ngoài cái hũ trơn bóng, “Thật may là gặp được cô, để thẳng bé không phải chịu đau khổ ra đi lang bạt cô đơn, Lương Mạt, cảm ơn cô.”

Đây không phải là câu cảm ơn đầu tiên của Hàn tiên sinh, anh ta không có cách nào hình dung được tâm tình lúc này, biết rõ cho dù có nói cảm ơn một vạn lần cũng không đủ, nhưng ngoại trừ hai chữ này, anh ta còn có thể nói gì đây?

Hàn tiên sinh mang theo nho nhỏ thú đi, Tô Lương Mạt vẫn luôn theo bọn họ đến sân bay, tên đường trở về, Chiêm Đông Kinh trầm mặc lái xe, Tô Lương Mạt tựa ở bên cạnh một câu cũng không lên tiếng, về đến nhà, bàn thức ăn kia vẫn còn đó, một mực chưa động.

Càng thêm thấy cảnh sinh tình.

Mặc nguyên quần áo nằm trên giường, Tô Lương Mạt cảm giác thấy giường nước bị dề lồm xuống, người đàn ông ôm cô từ phía sau, “Đi tắm chút đi nhé.”

Cô mệt mỏi nhắm hai mắt lại không muốn động dậy, Chiêm Đông Kinh thấy vậy, đứng dậy tắt đèn đi, “Được rồi, cho phép em nhếch nhác một đêm.”

Tô Lương Mạt chuyển người, vùi mặt vào trước ngực Chiêm Đông Kinh, anh ôm cô, không có an ủi cũng không có nói gì nữa, cứ như vậy lặng lẽ nghe tiếng hít thở của nhau.

Hôm sau, lúc Chiêm Đông Kinh thức dậy theo thói quen đưa cánh tay hướng sang bên cạnh kéo một cái, nhưng sờ thấy trống không, anh bật dậy, còn chưa kịp rửa mặt liền đi vào trong phòng khách, vừa vặn trông thấy Tô Lương Mạt bưng nồi cháo đi vào phòng ăn.

Chiêm Đông Kinh đi tới, những thức ăn kia đã bị thu dọn hết, Tô Lương Mạt lại xoay người lấy bát đũa, “Đồ đặc trong tủ lạnh đều bị em lấn qua lấn lại đến hết rồi, nhưng mà vẫn ổn, rất nhiều thức ăn làm tối hôm trước vẫn còn ăn được, trời lạnh như vậy ăn vào cũng không đau bụng, ăn tạm một chút.”

Chiêm Đông Kinh cũng không quan tâm ăn cái gì đau bụng, anh đi tới đưa tay vòng quanh eo Tô Lương Mạt, “Tâm tình dễ chịu hơn rồi?”

“Vẫn ổn,” Tô Lương Mạt múc cháo, “kỳ thật ngày hôm qua khó chịu, chỉ là vì không nỡ bỏ, nhưng đối với nho nhỏ thú mà nói, đây là chuyện tốt, hôm nay bình tâm nghĩ lại, thì cũng có thể chấp nhận.”

Chiêm Đông Kinh chôn mặt trên căn cổ cô, “Vậy thì tốt, anh còn sợ em chui vào rồi không ra được nữa.”

Nhớ thì chắc chắn vẫn sẽ nhớ, nhưng Tô Lương Mạt đã thuyết phục chính mình, bảo bản thân không cần phải thương tâm như vậy.

Mạc Thanh bên kia, Hách tiên sinh không bắt được nho nhỏ thú, lại nhớ tới tên tiểu quỷ này lúc trước làm một loạt hành động dọa bà ta, Mạc Thanh kinh hãi đến nỗi mấy ngày sau cũng không thấy buồn ngủ.

Hách tiên sinh ở trước cửa chính với cửa sổ đều dán bùa chú cho bà ta, Mạc Thanh còn ra giá trên trời mời thần phật đến phù hộ, nhưng trong lòng thủy chung khó yên, Tô Lương Mạt bên kia, Hàn tiên sinh quả nhiên nói được làm được, tăng quan hệ vũ khí súng ống đạn dược này, sau khi anh ta trở lại Thái Lan liền lập tức giúp cô thay Chiêm Đông Kinh đã thông.

Hàn tiên sinh còn gửi đến một đoạn video, hôm đó, Hàn tiên sinh bao hết cả khu vui chơi, bên trong đều là đoạn ghi hình nho nhỏ thú tận tình chơi đùa, trước lúc sắp sửa rời đi, còn làm lễ cúng bái rất long trọng, nho nhỏ thú cuối cùng có thể ăn no nê thỏa thích một bữa, Tô Lương Mạt nhìn thẳng bé huy động cả hai cánh tay nói ‘tạm biệt’ với cô, thân ảnh Hàn tiên sinh cũng tiến đến trước máy vi tính, “Lương Mạt, tôi phải tiễn thẳng bé đi rồi.”

Tô Lương Mạt vẫy vẫy tay, đã nói không ra lời nữa.

Nho nhỏ thú rất là sợ, bởi vì nó vẫn không biết đầu thai là cái gì, hai mắt thẳng bé đăm lẹ, Tô Lương Mạt gọi nó một tiếng, “Nhạc Nhạc.”

Nho nhỏ thú nhào tới ôm lấy màn hình máy tính, Tô Lương Mạt chỉ nói một câu, “Sau khi đầu thai, thì em sẽ không còn đói bụng nữa, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, cũng sẽ không có người xấu đến đối phó với em nữa, em còn có thể chơi đùa cùng với các bạn nhỏ khác, em có thể ôm các bạn ấy, các bạn ấy cũng có thể nhìn thấy em.”

Nho nhỏ thú mũi lòng, cũng không còn sợ nữa, “Thật sao thật sao?”

Tô Lương Mạt tiếp tục nói, “Nhạc Nhạc ngoan, chỉ cần ngủ một giấc, thì cái gì cũng đều qua cả rồi.”

Nho nhỏ thú dùng sức gật đầu, nó vẫn là không hiểu, nhưng nó vẫn biết, sau khi ngủ một giấc là nó có thể giống như Tô Trạch, có thể ăn kem ly, có thể đi công viên chơi trò chơi, không cần ba ba đặt bao hết, bởi vì tự nhiên sẽ có các bạn nhỏ có thể nhìn thấy mình cùng chơi với nhau.

Tô Lương Mạt nhìn nho nhỏ thú vui vẻ đang nhảy lên thích thú, thẳng bé chính là em trai của cô, giống như Tô Trạch, mặc dù nó chỉ là tiểu quỷ, nhưng Tô Lương Mạt trước nay cũng chưa bao giờ giảm bớt yêu thích đối với nó.

Hàn tiên sinh trở lại trước mặt máy tính, ánh mắt giữa hai người trao đổi với nhau vốn chưa từng nhẹ nhõm như vậy, khuôn mặt anh tuần của Hàn tiên sinh tiêu tụy không ít, trầm mặc một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Tôi phải tiễn thẳng bé đến đền thờ.”

Nơi cổ họng Tô Lương Mạt đắng ngắt, vẫn cưỡng ép bản thân kéo khóe miệng, “Được.”

Hàn tiên sinh gọi nhỏ nhỏ thú lại, “Nói tạm biệt với chị đi.”

Nho nhỏ thú dùng tiếng Thái Lan nói ‘tạm biệt’, sau đó còn dùng sức vỗ tay, “Bye bye, bye bye.”

Tầm mắt Tô Lương Mạt càng lúc càng thêm mờ mịt, cô tắt video đi, ánh mặt trời bên ngoài thật đẹp, sau đau đớn khó chịu nhất thời, trong lòng lại cảm thấy được an ủi.

Thật ra cô cũng không có gạt nhỏ nhỏ thú, đợi đến khi thăng bé đầu thai làm người lần nữa, nó chính là một đứa trẻ bình thường, có thể làm đầy đủ mọi chuyện nó muốn.

Thanh Hồ Đường.

Mạc Thanh mấy ngày nay cũng không đi ra ngoài, tất cả những thứ có liên quan đến Chiêm Tùng Niên bà ta lại cho người đến dọn dẹp hết, căn phòng được bố trí lại lần nữa, cho dù có bùa chú thần phật, nhưng bà ta luôn cảm thấy tên tiểu quỷ kia còn có thể tìm đến, nói không chừng ngày nào đó, sẽ lại chui vào trong chăn dọa bà ta.

Mạc Thanh đeo hai cái quần mắt thâm đen ngồi trên ghế sofa, Đường Khả là tự mình trở về, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói là gặp quỷ, nhưng vốn dĩ cô ta lúc đó cũng không có nhìn thấy, lúc này thấy Mạc Thanh một bộ dáng thờ thẩn, cô ta dè dặt tiến lên, “Phu nhân?”

Mạc Thanh giống như bị kinh hãi hét to một tiếng, ngay cả chân cũng run rẩy, “Gọi cái gì mà gọi, muốn hù chết người ta có phải không?”

“Phu nhân, mấy ngày nay người làm sao vậy?”

“Ta còn có thể làm sao nữa?” Mạc Thanh hoàn hồn, “Một ngày chưa diệt trừ được bọn chúng, trong lòng ta lại bất an thêm một ngày.”

Đường Khả tất nhiên là không dám hỏi, cho dù Chiêm Đông Kinh không phải con trai ruột của bà ta, nhưng dù gì bà ta cũng nuôi dưỡng bên mình hai mươi mấy năm, là lý do như thế nào khiến Mạc Thanh nhất quyết phải ra đòn sát thủ với Chiêm Đông Kinh đây?

Tầm mắt Mạc Thanh hướng về phía Đường Khả, vừa vặn nhìn thấy nghi hoặc trong mắt cô ta, Đường Khả vội vàng che giấu, Mạc Thanh cầm tách trà lên bàn lên khế miết mấy cái, “Đường Khả, chị của cô năm đó là chết trong tay Đông Kinh, cô thật sự một chút cũng không oán hận nó sao?”

“Phu nhân, người biết năm đó chị tôi làm sao mà dính vào ma túy ư?”

Sắc mặt Mạc Thanh không chút thay đổi, “Cái này thì tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết là trước khi Đông Kinh nổ súng tôi còn khuyên nó, tôi nói hễ là còn một chút hy vọng, cũng đều phải thử xem sao, hướng hồ ma túy cũng không phải độc được trí mạng, nhưng nó nói không đành lòng nhìn chị của cô đau đớn như vậy...”

“Không đành lòng nhìn chị ấy đau đớn, liền giết chị ấy sao?”

Mạc Thanh đợi vừa đúng lúc liền ngậm miệng.

Đường Khả nghĩ đến cái chết của chị gái, liền bắt đầu khó chịu, “Phu nhân, người dạy tôi xem, tôi phải làm thế nào?”

“Những chuyện này còn cần tôi phải dạy cô sao? Một Chiêm Đông Kinh không dễ đối phó, một Tô Lương Mạt cũng không phải đèn cạn dầu, hai người đó bây giờ lại kết hợp thành một đôi, sau này chuyện phiền phức lại càng nhiều thêm.”

“Nhưng mà Đông Kinh bảo vệ cô ta chặt chẽ như vậy, tôi làm sao có thể chia rẽ bọn họ?”

“Vì người đàn ông mình thích, cô ngay cả một chút thủ đoạn với tranh giành cũng không có, cũng đáng đời bị Tô Lương Mạt cướp mất.”

Giọng điệu của Mạc Thanh, Đường Khả sớm đã quen rồi, hướng hồ bây giờ cô ta không có chỗ để đi, chỉ có thể phụ thuộc bà ta.

Nho nhỏ thú đi rồi, cuộc sống của Tô Lương Mạt lại khôi phục trở lại bình thường, cô thường xuyên nghĩ đến, đứa bé trai nho nhỏ này sau khi đầu thai, bộ dáng liệu có đáng yêu như vậy hay không, nó đầu thai vào nhất định cũng sẽ là một gia đình thật tốt.

Tháng này đặc biệt xảy ra nhiều chuyện, thời gian Tô Lương Mạt đáng lẽ có kinh nguyệt cũng đã qua, cô nghĩ thầm không có việc gì, cô đã uống thuốc rồi mà.

Bởi vì cô vẫn nhớ là cô đã mua thuốc, mà quên mất lần đó vừa đúng lúc đụng phải cảnh sát ở Ngu Nhạc Thành, trong lúc hoảng hốt cô nhét hộp thuốc vào trong thùng rác, sau đó mọi chuyện quá bận rộn, làm gì còn nhớ nữa, chỉ nhớ là có mua, vậy thì tất nhiên cũng đã uống rồi.

Có đôi khi trong người quá mệt mỏi, kinh nguyệt cũng không đều đặn, cô liền không có để trong lòng.

Cho đến khi cảm giác thân thể khó ở tìm đến, lúc này Tô Lương Mạt mới đến tiệm thuốc mua que thử thai, lần này dọ cô không nhẹ?

Lại có thai thật?

Tô Lương Mạt vẫn còn vương mắc có phải quên uống thuốc hay không, Thụy thấy cô thần hồn tán loạn, “Lương Mạt, sao vậy?”

“Không, không sao cả.” Tô Lương Mạt cầm lấy túi xách, “Cô trông chừng Ngu Nhạc Thành một chút, tôi đi về trước.”

“Được rồi, chú ý nghỉ ngơi nhiều chút.”

Tô Lương Mạt đi ra Ngu Nhạc Thành rồi xuống gara, cô suy nghĩ một hồi, vẫn là định đến bệnh viện xác nhận thử xem.

Cô cũng không biết, bản thân mình gần đây liên tục bị Đường Khả âm thầm bám chặt lấy, gần như là cô đi đến đâu, Đường Khả liền theo đến đó.

Tô Lương Mạt đăng kí phòng khám buổi tối, người trong bệnh viện không nhiều lắm, cô làm xong xét nghiệm nước tiểu rồi lại đi lấy máu, Đường Khả mặc bộ đồ len rộng thùng thình, trên đầu thì đội mũ áo lông, cô ta đi đến trước quầy đón tiếp phòng khám bệnh, bởi vì ít bệnh nhân, kết quả kiểm tra liền có rất nhanh. Tô Lương Mạt lúc này đưa lưng về phía cô ta đang lấy máu, Đường Khả lập tức ở bên trong lật xem báo cáo, nhìn đến chữ ký tên của Tô Lương Mạt.

Xét nghiệm nước tiểu hiện lên dương tính.

Trong lòng cô ta khẽ lộp bộp mấy tiếng, ngẩng đầu lên hỏi một y tá bên kia, muốn xác nhận, “Xin hỏi, dương tính có nghĩa là gì?”

Y tá nhìn xem, “Oh, có thai rồi.”

Đường Khả vội vàng đặt phần báo cáo kia lại chỗ cũ, “Cảm ơn.”

Cô ta sợ bị Tô Lương Mạt nhận ra, lại nhanh chóng đi ra đại sảnh bệnh viện.

Tô Lương Mạt lấy máu xong đi vào phòng làm việc của bác sỹ, lúc đi ra, vẻ mặt có chút phức tạp, cô không ngờ đến đứa bé này đến nhanh như vậy, cô thật sự là một chút chuẩn bị cũng không có. Huống hồ bây giờ Chiêm Đông Kinh đang bận chuyện ở Thái Lan bên kia, sáng sớm hôm nay đã lên máy bay sang đó rồi.

Một đứa bé đối với người như bọn họ mà nói có ý nghĩa như thế nào, Tô Lương Mạt rất rõ, nho nhỏ thú chính là ví dụ rõ nhất.

Cô nhắc bước chân nặng nề lên đi ra ngoài, mặc dù cô cảm thấy bây giờ vẫn chưa thích hợp có con, nhưng nếu nó đã đến rồi, cô nhất định sẽ không chút do dự mà giữ nó lại.

Đường Khả ngồi bên trong xe, thi thoảng nhìn ra cửa lớn bệnh viện, cô ta cởi áo lông ra, khăn quàng cổ cũng vứt bên cạnh, từ dưới tấm đệm lót lấy ra khẩu súng mang theo tùy thân, Đường Khả vén tay áo lên, cổ nén đau đốn, dùng báng súng hung hăng đập xuống.

Cô ta rên lên thành tiếng, mắt thấy chỗ khuỷu tay bắt đầu ứ đọng một khối máu, cô ta thở hổn hển mấy hơi, lại nhét súng trở lại chỗ cũ.

Vừa ngược mắt, đúng lúc trông thấy thân ảnh Tô Lương Mạt đi ra ngoài, Đường Khả đẩy cửa sổ xe xuống. Tô Lương Mạt đi đến bãi đậu xe lấy xe, chợt nghe thấy đằng sau có người gọi cô, “Tô tiểu thư.”

Tô Lương Mạt quay đầu lại, thấy là Đường Khả, Tô Lương Mạt đối với cô ta ấn tượng cũng không tốt, “Có chuyện gì không?”

Đường Khả nắm cánh tay cô, xem ra là đã bị thương, Tô Lương Mạt mở cửa xe muốn ngồi vào.

“Lần trước, chuyện phu nhân bảo Hách tiên sinh cúng bái nói phải bắt được tên tiểu quỷ kia, cô cứu được nó ra chưa?”

Tô Lương Mạt dừng trong tay động tác lại, lần nữa xoay người lại mang theo chút khó tin, “Cú điện thoại kia là cô gọi?”

“Phải.”

“Vì sao?” Tô Lương Mạt khó hiểu.

Đường Khả cười khổ nói, “Cô cho rằng tôi nguyện ý ở lại Thanh Hồ Đường sao? Trước kia là đi theo Đông Kinh, dựa vào quan hệ với chị gái tôi mà anh ấy vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt, nhưng tôi ngoại trừ nơi này còn có thể đi đâu? Sau khi Đông Kinh xảy ra chuyện, tôi cũng từng nghĩ rời đi, nhưng phu nhân không cho, bà ta là cảm thấy giữ tôi lại ít nhiều vẫn còn chút tác dụng đây. Đánh cược với cô, chính là để tôi dụ tên tiểu quỷ cô nuôi tới, tôi nghe thấy phu nhân nói muốn Hách tiên sinh bắt nó lại, không những vậy, còn muốn đánh cho nó hồn lạc phách tan không có cách nào đầu thai làm người nữa, tôi trước kia không tin có quỷ, cũng là sau lần ở trên chiếu bài đó, tôi mới không thể không tin. Tôi nghĩ, con người đều phải chết, cũng đều phải biến thành quỷ, bây giờ quá thất đức, sau khi chết đều phải trả nợ, cho nên tôi mới gọi cho cô cú điện thoại kia.”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm khuôn mặt Đường Khả, ấn tượng trước kia dù xấu, nhưng dù sao chuyện nho nhỏ thú hoàn toàn là dựa vào cô ta, nếu không phải như vậy, nói không chừng nho nhỏ thú lúc này đã bị bắt đi mất.

“Sao cô lại đến bệnh viện?”

Đường Khả vén áo lông lên, Tô Lương Mạt nhìn thấy trên cánh tay trắng nõn của cô ta một vết máu bầm ứ đọng lúc này lại càng rõ ràng hơn, giống như sắp rỉ máu ra đến nơi.

“Vẫn may bác sỹ nói không có ảnh hưởng đến xương cốt, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.” Đường Khả thả tay áo xuống, “Phu nhân bà ta âm tình bất định, gần đây lại luôn sợ tên tiểu quỷ kia tới quẩn lấy bà ta, có gì tức tối dĩ nhiên là hướng về phía người khác xả giận rồi.”

“Cô có thể rời khỏi Thanh Hồ Đường.”

“Nói thì đơn giản, rời đi rồi tôi còn có thể đi đâu? Chạy ra nước ngoài sao? Tôi không còn người thân nào nữa, tôi cũng không dám mạo hiểm như vậy.”

Đường Khả cũng không dám quá liều lĩnh, “Còn cô, sao cô lại đến bệnh viện?”

Tô Lương Mạt chỉ là suy nghĩ giây lát, “Tôi, dạ dày tôi không thoải mái, đến xem thử.”

Đường Khả nhẹ cong khóe miệng, “Tô tiểu thư, chuyện trước kia tôi hy vọng cô đừng để trong lòng, rất nhiều lúc tôi cũng thân bất do kỷ.”

Tô Lương Mạt gật đầu.

Đường Khả tất nhiên là thấy thu hoạch được khá khá rồi, “Tôi đi trước, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Đường Khả trở lại Thanh Hồ Đường, Mạc Thanh dựa trên ghế sofa đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bà ta bây giờ có thể tránh xa phòng ngủ, thì liền tận lực tránh thật xa.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà ta cảnh giác mở mắt, thấy là Đường Khả tiến đến, Mạc Thanh không khỏi trào phúng mở miệng, “Theo dõi lâu như vậy, cũng không thấy cô có động tĩnh gì khác, còn không bằng ở nhà nghỉ dưỡng...”

“Phu nhân,” Đường Khả suy tính suốt đường về, cô ta là từng giúp Tô Lương Mạt, nhưng lúc này mạng của cô ta còn bị Mạc Thanh dắt lầy, nếu nói người không vì mình trời tru đất diệt, cô ta đương nhiên cũng biết tin tức gì có thể nịnh nọt được Mạc Thanh, “tôi vừa mới theo dõi Tô Lương Mạt đến bệnh viện, cô ta mang thai rồi.”

Hai mắt Mạc Thanh nhắm chặt lại lần nữa mở ra, “Cái gì?”

“Tôi đã xác nhận qua.”

“Bụng còn rất không chịu thua kém, nhanh như vậy đã có rồi.” Mạc Thanh ấn hai tay lên huyệt thái dương, “Đây cũng không phải là tin tốt.”

“Phu nhân, chúng ta có nên làm gì không?”

Mạc Thanh khê khiêu mi mắt, trên mặt lộ ra phần nộ cùng âm ngoan, “Chiêm Đông Kinh đã đi Thái Lan, rõ ràng là Hàn tiên sinh ở bên trong hỗ trợ giúp nó một lần nữa dả thông tuyến đường vũ khí, Hàn tiên sinh này, ta đưa cho hắn một tờ chi phiếu trống, hắn lại còn nói tiền của ta có mùi, quả nhiên là cuồng vọng tự đại không để ta vào trong mắt.”

“Phu nhân,” Đường Khả suy nghĩ một lát rồi mở miệng, “người nói liệu Đông Kinh có muốn đứa bé này không?”

“Đó là đương nhiên, nó lại thích Tô Lương Mạt, huống hồ mới một thời gian ngắn như vậy liền có thai, vậy chắc chắn là muốn đứa bé,” Mạc Thanh nói đến đây, lại không khỏi cười lạnh một hồi, “đáng tiếc, mặc dù đứa bé này sinh ra, cũng không cách nào chứng minh được thân thân phận của Chiêm Đông Kinh.”

“Vậy đừng để nó sinh ra, chẳng phải là tốt hơn sao?” Đường Khả đi tới ngồi xuống cạnh Mạc Thanh, “Phu nhân người từng nói, tìm cách ly gián bọn họ mới hữu dụng nhất, vừa đúng lúc bây giờ Đông Kinh không ở Ngự Châu, chúng ta khiến Tô Lương Mạt bỏ đứa bé kia đi, người nói sau khi Đông Kinh trở lại liệu có tức điên lên không?”

“Cô nói thật đơn giản, cô nói bỏ, Tô Lương Mạt có thể nghe lời cô?”

“Cái này tất nhiên phải nghĩ cách, chỉ nói ngoài miệng tất nhiên cô ta không chịu.”

Mạc Thanh vừa nghĩ, kỳ thật đây cũng là một cách, nghĩ đến chuyện Tô Lương Mạt mang thai, hận ý trong lòng bà ta lại lần nữa nồng đậm lên.

Chiêm Đông Kinh đi Thái Lan rồi, Tô Lương Mạt liền ở căn hộ của mình dưới lầu, lúc này Chiêm Đông Kinh chắc đã gặp mặt Hàn tiên sinh, nói không chừng Hàn tiên sinh đã đưa anh đến chỗ của ông chủ lớn bên đó.

Tô Lương Mạt gọi điện thoại cho Chiêm Đông Kinh, quả nhiên không có tín hiệu.

Đây là quy tắc của bên kia định ra, trong lúc bàn chuyện giao dịch cũng phải tìm địa điểm tương đối bí mật, không thể bị cảnh sát phát hiện.

Tô Lương Mạt nằm trên giường, kết quả kiểm tra cô để trên tủ đầu giường, cô đưa tay vuốt ve vùng bụng bằng phẳng, buổi tối cô gần như không ăn gì, bác sỹ kê cho cô ít vitamin B1, cô muốn đem tin này nói cho Chiêm Đông Kinh trước tiên, anh là rất muốn có con, cô biết.

Tô Lương Mạt cuộn mình trong chăn xoay người một cái, ngày hôm sau, cô là bị một hồi chuông điện thoại đánh thức.

Cô tưởng là Chiêm Đông Kinh, nhìn cũng không nhìn liền nhận máy, “Alo, Đông Kinh.”

“Chào cô, là Tô Lương Mạt phải không?”

“Xin chào, cô là?”

“Là thế này, tôi là tiếp tân của bệnh viện Hải Hòa, tối hôm qua cô đến bệnh viện của chúng tôi làm kiểm tra, nhưng mà hôm nay bác sỹ xem qua ghi chép rồi bảo cô lập tức đến đây ngay.”

Tô Lương Mạt ngồi dậy, đưa tay xoa xoa trán, “Xin hỏi có gì không ổn sao?”

“Cô đến đây rồi, sẽ có chuyên gia của chúng tôi giải thích rõ cho cô.”

Cơn buồn ngủ của Tô Lương Mạt lúc này hoàn toàn bị đánh tan, y tá lại tiện đà nói tiếp, “Sau khi cô đến, trước quầy tiếp tân bệnh viện sẽ có y tá trực tiếp dẫn cô đi.”

“Được.”

Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm điện thoại đã ngắt máy, cô đứng dậy vội vàng rửa mặt, cả trái tim treo ngược không có cách nào an định, trong lòng thủy chung có một dự cảm xấu.

Trước khi đi, Tô Lương Mạt đều đem toàn bộ bệnh án cùng kết quả kiểm tra tối hôm qua theo.

Cô lái xe đến bệnh viện, y tá trước quầy tiếp tân nghe cô giải thích rõ tình hình sau đó trực tiếp dẫn cô đến phòng mạch chuyên gia trên tầng bốn.

Tô Lương Mạt mang theo tâm trạng thấp đi vào.

Bên trong là nữ bác sỹ ước chừng năm mươi tuổi, nụ cười hoà nhã, “Mời ngồi.”

“Xin hỏi, con của tôi có vấn đề gì sao?”

“Kết quả kiểm tra tối hôm qua có thể cho tôi xem lại không?”

Tô Lương Mạt đem túi tài liệu có bệnh án đưa cho bà ta, sau khi bác sỹ nhìn xem, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, “Tối hôm qua có vài tình huống có lẽ còn chưa kịp nói rõ với cô, con của cô phát triển cũng không tính là quá tốt, bây giờ là giai đoạn quan trọng của thai nhi, thân thể của cô có lẽ vẫn luôn trong tình trạng mệt mỏi, cũng chưa chuẩn bị kỹ để nghênh đón đứa bé này, nó liền ngoài ý muốn mà đến như vậy. Tôi cũng không quanh co với cô nữa, con của cô sinh ra khả năng bị dị dạng cực kỳ lớn, mà đề nghị của tôi, là cô nên bỏ sớm.”

“Cái gì?” Tô Lương Mạt như bị sét đánh, “Tối hôm qua không phải vẫn rất ổn sao?”

“Tối hôm qua là bác sỹ trực ban, bệnh nhân cũng không nhiều, cô ấy cũng là học trò của tôi, cho nên bệnh án mà bệnh viện lưu lại sáng nay tôi cũng phải xem qua một lần.”

Tô Lương Mạt ôm cuối cùng hi vọng, “Vậy xác suất đứa bé được khỏe mạnh, có thể là bao nhiêu?”

“Tôi tiểu thư, cô còn trẻ, tôi cảm thấy cô không cần phải mạo hiểm như vậy, bây giờ cũng kêu gọi đề xướng ‘sinh ít nuôi tốt’, hơn nữa sinh ra đứa trẻ như vậy, cũng là hại cả đời nó.”

Trái tim Tô Lương Mạt rơi vào đáy cốc, băng hàn ở tầng dưới cùng cuốn tới, nhấn chìm trái tim yếu ớt lung lay sắp đổ này của cô, cô khó chịu đưa tay nín chặt mép bàn, bác sỹ thở dài, “Tôi rất hiểu tâm trạng bây giờ của cô, nhưng con sẽ lại có nữa.”

Cô nhìn tấm áp phích đề xướng kêu gọi ‘sinh ít nuôi tốt’ treo trên tường, ánh mắt đứa bé con trong veo, đen lay láy làm cô khó có thể chống đỡ.

“Xin hỏi, khi nào thì có thể phẫu thuật?”

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt, ngay hôm nay đi, tôi đích thân giúp cô giải phẫu được chứ? Không đau đâu.”

Không đau?

Chẳng lẽ trong lòng cũng sẽ không đau sao?

Tối hôm qua cô mới biết đứa bé đã đến, cho dù cô không có mười phần chuẩn bị, nhưng cũng là muốn toàn tâm toàn ý yêu thương nó.

Tô Lương Mạt nhìn thấy nóng lòng trong mắt bác sỹ, cô tỉnh táo lại, “Để tôi suy nghĩ lại đã.”

“Được rồi, nhưng mà phải nhớ càng sớm càng tốt.”

Tô Lương Mạt không nói nữa, cầm lấy đồ đi ra ngoài.

Đi ra khỏi bệnh viện, đầu óc Tô Lương Mạt vẫn trống rỗng, điện thoại di động trong túi xách đột nhiên đổ chuông, cô cầm lên, ánh mắt chỉ lướt qua một cái, là số điện thoại của Chiêm Đông Kinh, chỉ là không có hiển thị mã số vùng, trước số điện thoại có hai số không, Tô Lương Mạt chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lúc này tâm tư của cô tất cả đều đặt vào con. Cô nhận máy rồi đưa đến bên tai, “Đông Kinh.”

“Lương Mạt.”

Thanh âm nghe cũng có vẻ giống Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt không thể chờ đợi được mở miệng, “Khi nào anh mới có thể trở về?”

“Còn phải thêm hai ngày nữa, sao vậy?”

“Đông Kinh, em có thai rồi.”

“Thật sao, đó là chuyện tốt.” Cảm xúc của Chiêm Đông Kinh nghe vào tựa hồ cũng không mấy vui mừng.

“Nhưng em mới từ bệnh viện ra, bác sỹ đề nghị em không nên giữ lại, nói là khả năng bị dị dạng tương đối lớn.” Tô Lương Mạt gấp đến gần như sắp suy sụp, lúc này, cô chỉ muốn nghe một câu nói có thể khiến cô an tâm.

“Lương Mạt, em định làm thế nào?”

“Em muốn giữ, lỡ như không phải thì sao?”

Chiêm Đông Kinh trầm mặc một hồi lâu, “Bỏ đi, lỡ như thật sự là dị dạng thì làm sao? Huống hồ bây giờ anh vẫn chưa muốn có con, qua một thời gian rồi hãy nói đi.”

Tô Lương Mạt khó có thể tin, “Nhưng mà...”

“Nếu như nó khỏe mạnh, anh có thể muốn, nhưng bây giờ như vậy...” Chiêm Đông Kinh ngừng một chút rồi nói, “Bảo Thụy hay Lý Tư đi cùng em, anh không muốn lúc trở lại vẫn phải đối diện với nó, anh cũng không biết nên đối diện như thế nào.”

Tô Lương Mạt nắm chặt điện thoại di động, thanh âm tan vỡ, “Đông Kinh, nó là con của người mà!”

159. Chương 164: Chúng Ta Muốn Đứa Bé Đây!!

Chương 164: Chúng ta muốn đứa bé này!!

Đầu dây điện thoại bên kia rất nhanh liền đáp lại.

“Anh nói, đứa bé này chúng ta không cần!”

Tô Lương Mạt chỉ còn lại khí lực thở dốc.

“Lương Mạt, chẳng lẽ em muốn vô trách nhiệm như vậy sao? Nếu như con sinh ra không khỏe mạnh, người hại cả đời nó chính là em.”

Những lời cuối cùng này, thành công đả kích trái tim Tô Lương Mạt, tay chân cô vốn lạnh ngắt, lúc này nghe thấy lời Chiêm Đông Kinh nói càng khiến cô cảm thấy bản thân mình giống như có bao nhiêu tội lỗi

không thể tha thứ, cô là cần một lời an ủi, vốn dĩ cũng cho rằng sẽ nghe Chiêm Đông Kinh kiên định một câu ‘anh muốn’.

Trong mắt cô đầy tràn thất vọng cùng bi thương, “Được,” Dù là Chiêm Đông Kinh không nhìn thấy, Tô Lương Mạt vẫn gật đầu, “em biết rồi.”

Cô cúp điện thoại, nhất thời khó tiêu bi phần, lại tắt nguồn điện thoại luôn .

Tô Lương Mạt đứng trước cửa bệnh viện hồi lâu, lẽ ra cô nên không chút do dự trở lại đem đứa bé bỏ đi, ngay cả ba của nó cũng nói không cần nó, cô còn kiên trì cái gì nữa?

Nhưng trong lòng lại có một ngàn cái một vạn cái không nở, đó là một phần thân thể của cô, là một khối thịt ở trong người cô, tương lai nó có thể là một sinh mạng nhỏ, sẽ khóc sẽ quấy sẽ làm nũng, còn có thể quần lầy cô gọi cô là ‘mẹ’.

Tô Lương Mạt nhìn hai chữ ‘bệnh viện’ trắng xóa, huyết sắc trên mặt cô hoàn toàn không có, sau đó liền xoay người, cũng không quay đầu lại bỏ chạy.

Thơ thần ngơ ngác về đến nhà, bảo mẫu đã đón Tô Trạch về nhà, tính tự giác của Tô Trạch kỳ thật rất tốt, ở trong thư phòng làm xong bài tập rồi lúc này mới ra phòng khách tìm Tô Lương Mạt.

“Chị, chị, mặt của chị sao lại trắng như vậy?”

Tô Lương Mạt đưa tay phủ lên đầu Tô Trạch, “Con gái phải trắng một chút mới tốt.”

“Oh.” Tô Trạch bị lừa gạt thành công.

Tô Lương Mạt không khỏi áp tay lên bụng, “Tô Trạch, nếu như sau này chị sinh em bé, em sẽ thích nó chứ?”

Tô Trạch dùng sức gật đầu, “Đương nhiên rồi, Tô Trạch sẽ thương yêu em bé, còn có thể dẫn em đi ăn kem ly a, nhưng mà phải là chị trả tiền a, thỉnh thoảng cũng có thể dùng tiền mừng tuổi của em, hi hi.”

Tâm tình Tô Lương Mạt vốn khó chịu bởi vì mấy câu nói của Tô Trạch mà thoáng hòa hoãn chút ít, “Tô Trạch, vậy nếu em bé không có thông minh, có chút ngây ngốc, em cũng sẽ thích như vậy chứ?”

“Tại sao lại ngốc chứ, chị rất thông minh mà, tại sao lại sinh một em bé ngây ngốc?” Tô Trạch ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Tô Lương Mạt nghe vậy, trong lòng lại lấp đầy khó chịu, “Em chỉ cần nói với chị, em có thích em bé hay không là được rồi.”

“Đương nhiên là thích,” Tô Trạch nói rất lớn tiếng, “Ngây ngốc thì sẽ đều nghe theo lời em rồi có phải không? Không đúng, chị, chị sinh em bé với ai a?”

Vòng tới vòng lui, Tô Trạch cuối cùng bắt lấy trọng điểm câu chuyện.

“Chị chỉ nói là nếu, chưa nói nhất định phải sinh.”

“A,” Hai đầu lông mày Tô Trạch chứa đầy thất vọng, “thật ra em muốn chị sinh em bé, như vậy thì có người chơi với em rồi, nhưng mà không được sinh em bé cùng với kẻ xấu xa kia, sau này chú ấy nhất định sẽ đánh em bé.”

Tô Lương Mạt ôm đầu Tô Trạch kéo thẳng bé vào trong ngực, trong phòng có hệ thống sưởi, lại không sưởi ấm được trái tim cô lúc này.

Bên ngoài, bầu trời đầy tuyết trắng xóa tuôn rơi che mờ tầm mắt người ta, lúc này mới thực sự bắt đầu vào mùa âm hàn nhất trong năm, tuyết này bất quá chỉ mới rơi vài tiếng đồng hồ, lại đột nhiên rơi dày đặc, trên mặt đất cũng đã đóng thành một lớp dày.

Một đôi tay kéo ngược rèm cửa sổ, phảng phất như chiếc rèm kia nặng đến ngàn cân, xuyên qua cửa sổ sắt đất có thể nhìn thấy cái bóng của mình bên trong.

Mạc Thanh ôm chặt hai vai, ánh mắt nhìn xuyên ra ngoài cửa sổ.

Bà ta lúc này, không có một chút sức sống nhân khí, giống như một cái xác sống, trên mặt bà ta được tô vẽ trang điểm khéo léo, đầu tóc cũng búi gọn sau gáy, con mắt thì hề chớp mắt nhìn chăm chăm cảnh sắc bên ngoài, bà ta cũng không biết mình đang nhìn cái gì.

Bệnh viện bên kia, là do bà ta sắp xếp, cái gọi là ‘điện thoại của Chiêm Đông Kinh’, cũng là bà ta cho người gọi, hết thầy đường như được làm không có kẽ hở, huống hồ còn có công nghệ cao xử lý qua âm thanh của Chiêm Đông Kinh, bây giờ chỉ còn chờ Tô Lương Mạt chui vào lưới.

Mạc Thanh nắm chặt hai tay rũ xuống bên người rồi đột nhiên một quyền đánh về phía cửa sổ sắt đất, cửa kính thủy tinh phát ra tiếng vang vọng, âm thanh dội lại, phảng phất như muốn phát ra từ bốn góc căn phòng.

Cùng một phương thức, hai mươi mấy năm rồi cũng có người từng dùng qua y hệt, chỉ là lại dùng ở trên người bà ta.

Hơn nữa, bà ta lại tin, còn chưa kịp chứng thực, còn chưa kịp đến bệnh viện khác kiểm tra lại, còn chưa kịp trở về nhà cùng chồng thương lượng, chỉ vì ở bệnh viện nhận được điện thoại nói là chồng gọi tới, người đàn ông bên trong kiên quyết nói hẳn không muốn đứa bé này.

Lúc Chiêm lão gia tử còn tại thế, Chiêm gia được coi là hào môn vọng tộc, người đàn ông nói không ném được mặt mũi đi đâu, huống hồ một đứa bé có khả năng bị dị dạng sau này làm thế nào có quyền lợi đi tranh đoạt vị trí thừa kế?

Bác sỹ phụ khoa kia ở bên cạnh liên tục khuyên nhủ, nói bỏ đi càng sớm càng tốt, Mạc Thanh lúc ấy là nản lòng thoái chí.

Đến khi bà ta nằm trên bàn giải phẫu, đầu óc vẫn lơ đãng, ở trong một ngôi nhà như vậy, mang thai một đứa trẻ có ý nghĩa như thế nào, không cần phải nói nhiều.

Mạc Thanh nhớ đến cảnh tượng kia, đến giờ vẫn không rét mà run, bà ta đi đến trước tủ rượu rót một ly rồi một hơi cạn sạch, bà ta muốn mượn lần này khiến mình dễ chịu hơn chút ít.

Nhưng đôi môi của bà vẫn đang run rẩy, lúc ấy cái loại đau đớn tê tâm liệt phế đó gần như làm bà ta hôn mê, sau đó thì nghe thấy bác sỹ phụ khoa hét to một tiếng, mà đợi đến lúc từ trong hôn mê tỉnh lại, nhận được tin dữ khiến bà ta suýt chút nữa tuyệt vọng đến chết.

Bác sỹ nói, cả đời này bà ta cũng không có cách nào sinh con nữa.

Tử cung của bà ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, trong lúc bà ta hôn mê đã làm phẫu thuật cắt bỏ.

Cái ly trong tay Mạc Thanh hung hăng nện xuống mặt đất, mảnh vỡ bắn ngược trở lại găm phải chân bà ta, đau đớn bắt đầu nứt toạc lan tràn.

Mạc Thanh bắt đầu bật cười, sắc mặt dữ tợn, tâm tình cũng điên loạn, đời này, bà ta ngay cả con cũng không có bà ta còn có thể trông cậy vào cái gì? Quyền thế nhiều hơn nữa tiền tài nhiều hơn nữa, cũng không có một kẻ nào có thể đối với bà ta chân tâm một lòng như cốt nhục ruột thịt.

Cho nên lý do duy nhất bà ta sống chính là phá hủy, phá hủy hết thảy mọi thứ!

Bây giờ phải đợi chính là đợi Tô Lương Mạt đi vào bệnh viện, một khi cô ta nằm trên bàn giải phẫu, không những con của cô ta không còn nữa, sau này, quyền lợi làm mẹ của cô ta cũng sẽ bị tước đoạt hoàn toàn. (Sắc, mặt già này quá âm hiểm đi, hic)

Mạc Thanh không thể nhẫn nại được muốn chờ xem như thế nào, Chiêm Đông Kinh cho rằng đã thông tuyến đường vũ khí rồi có thể một lần nữa chống lại bà ta, lại không ngờ rằng bà ta sớm đã chuẩn bị cho anh một phần lễ vật quan trọng.

“Ha ha ha ...”

Mạc Thanh không khỏi cười điên dại, đến lúc đó vẻ mặt của Chiêm Đông Kinh, nhất định là hiện lên ngũ sắc, sẽ là như thế nào đây?

Thương tâm? Phẫn nộ? Hối hận?

Có khi nào sẽ đau đến không thiết sống mà muốn chết không?

Sẽ!

Nhất định sẽ!

Mạc Thanh không có cách nào đè nén tràng cười này, người giúp việc với Đường Khả ở dưới lầu, từng đợt mồ hôi lạnh từ sau lưng bò thẳng lên.

“Phu nhân không phải lại gặp quỷ chứ?”

“Bà đừng nói mò, không phải là có Hách tiên sinh kia mời thần phật tới rồi sao?”

Người giúp việc bàn ra tán vào, nhưng ai cũng không dám lên lầu.

Mạc Thanh kéo cửa đi ra ngoài, tuyết bay xen lẫn gió lạnh tấp vào mặt như muốn khiến người ta hít thở không thông, bà ta lúc này chỉ muốn thời gian có thể chạy nhanh một chút, chắc là, lúc Tô Lương Mạt làm phẫu thuật, bà ta nên có mặt ở đó.

Bà ta tưởng tượng đến cảnh tượng như vậy, gây tê nửa người dưới của Tô Lương Mạt, chờ đến khi Tô Lương Mạt không nhúc nhích được bà ta lại đi vào, liền đứng ở bên cạnh nhìn xem cô giải phẫu, đoán chừng Tô Lương Mạt nhất định không thể nào không phát điên lên chứ?

Mạc Thanh hưng phấn đến cả đêm cũng không ngủ yên giấc.

Tô Lương Mạt đêm nay cố ý giữ Tô Trạch ở lại trong phòng ngủ cùng nhau, lúc này, Tô Trạch sớm đã ngủ say vào mộng đẹp, Tô Lương Mạt không ngủ được mở chiếc đèn nhỏ đầu giường lên.

Đứa bé này, cô không bỏ.

Sau khi tỉnh táo lại, nghi ngờ và kiên định nhất thời trong đầu óc trống rỗng cũng từ từ quay trở lại, Chiêm Đông Kinh nói không muốn đứa bé đúng không, nếu quả thật anh có thể nói ra những lời như vậy, vậy thì nên để anh đưa cô đi bỏ.

Tô Lương Mạt vốn định đi đến bệnh viện khác kiểm tra thử xem, nhưng thái độ Chiêm Đông Kinh kiên quyết như vậy, khiến cho cô ngay cả kiểm tra lại cũng không cần thiết nữa.

Giống như, bất luận là có khỏe mạnh hay không, anh cũng đều không muốn đứa bé này.

Tô Lương Mạt nghĩ đến người đàn ông lúc trước quần theo cô dính lấy cô nói muốn có con, thái độ trước sau khác biệt làm cho cô trong tình trạng hỗn loạn ngày hôm qua càng thêm trở tay không kịp, cô mệt mỏi lật người, ôm Tô Trạch vào trong ngực rồi dần dần ngủ say.

Hôm sau, Tô Lương Mạt ở nhà ngủ nửa ngày, lái xe đến Ngu Nhạc Thành xử lý chút chuyện trước, không nghĩ tới lại đụng phải Đường Khả ở Ngu Nhạc Thành.

Trước kia Ngu Nhạc Thành ban ngày không mở cửa, bây giờ đổi thành hai ca, mặc dù ban ngày không làm ăn nhộn nhịp như buổi tối, nhưng doanh thu cũng là khả quan.

Tô Lương Mạt bảo phục vụ đem rượu lên cho Đường Khả, “Sao ban ngày ban mặt lại đến đây chơi?”

“Đợi ở nhà cũng vô vị.” Đường Khả mở rượu rồi rót vào trong hai cái ly, một ly trong đó đầy tới tay Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt khoác tay, “Tôi không uống rượu.”

“Vì sao?”

Tầm mắt Tô Lương Mạt rủ xuống hướng bụng, “Không vì sao cả, rượu vốn cũng không phải thứ tốt.”

“Phải a, vô ưu vô lo như cô vậy không cần giải sầu làm gì,” Đường Khả cầm ly rượu, lui người tựa ra phía sau, “còn có một loại, phụ nữ có thai cũng không thể uống.”

Đường Khả tỷ mỷ xem xét thần sắc Tô Lương Mạt, lại thấy cô cũng không có chút mất tự nhiên nào, giống như là đang nói đến một chủ đề không liên quan tới mình.

Mạc Thanh đã không thể chờ đợi được nữa rồi, chuyện này nhất định phải gấp rút xử lý sạch sẽ trước khi Chiêm Đông Kinh trở về.

“Nói đến mang thai, Lương Mạt, cô có từng nghĩ đến sinh con không?”

Tô Lương Mạt dừng một chút, “Không có.”

“Vậy thì đúng rồi, Đông Kinh, không, tôi nói là Đông Kinh trước kia, anh ấy là ghét trẻ con nhất, lại nói ở trên đường hắc đạo, một khi có con chính là phiền toái, đứa trẻ sẽ trở thành điểm yếu của những người như bọn họ, sẽ trở thành đối tượng bị kẻ khác bắt cóc...”

Tô Lương Mạt ngắt lời cô ta, “Vậy tại sao Chiêm Tùng Niên lúc trước lại muốn có Chiêm Đông Kinh?”

“Cái này, cái này tôi cũng không rõ.” Sắc mặt Đường Khả khẽ biến đổi, “Nhưng mà, Đông Kinh khi còn nhỏ cũng từng bị kẻ khác bắt cóc, là Chiêm Tùng Niên tốn khí lực rất lớn mới cứu ra được.”

“Vậy sao,” Tô Lương Mạt mỉm cười, “cứu ra được vậy thì chứng tỏ không phải là vấn đề.”

Đường Khả càng nghe càng thấy không ổn, giọng điệu này sao lại nghe như là Tô Lương Mạt muốn giữ lại đứa nhỏ này vậy?

“Lương Mạt, phụ nữ mà, cuối cùng vẫn là phải dựa vào đàn ông, cho nên có muốn đứa con hay không, tất nhiên cũng là do đàn ông định đoạt.”

Tô Lương Mạt cầm ly rượu trên bàn trà lên, đầu ngón trỏ cử động trượt theo mép ly, nhưng lại không uống một giọt, cô ngược mắt, đáy mắt long lanh trong veo, đôi con ngươi đen bóng tựa hồ muốn hấp thu người đối diện vào trong, “Đường Khả, những lời hôm nay của cô thật là kỳ quái.”

Đường Khả miễn cưỡng khẽ cử động khóe miệng, “Vậy, vậy sao, tôi là vì tốt cho cô, cũng coi cô như là bạn bè, có mấy lời cứ như vậy nói ra.”

“Phải, cô nói không sai, có muốn đứa con hay không vẫn là do đàn ông quyết định.”

Đường Khả cũng không có lưu lại Ngu Nhạc Thành bao lâu, ánh mắt Tô Lương Mạt nhìn cô ta giống như là tia X quang, không ngừng quét trên người cô ta sắp đào thành cái động, còn muốn đem chút tâm tư nhỏ nhặt kia của cô ta moi ra ngoài.

Đường Khả đi không bao lâu, Tô Lương Mạt lại nhận được điện thoại.

“Alo, là Tô tiểu thư phải không?”

“Xin hỏi là vị nào?”

“Tôi là chủ nhiệm Đỗ của bệnh viện Hải Hòa.”

Lòng Tô Lương Mạt lúc này bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, cô nghe thấy khẩu khí của mình không hề luống cuống như ngày hôm qua, chỉ có thể mặc cho người kia dắt đi, “Chủ nhiệm Đỗ, có chuyện gì không?”

Bên kia rõ ràng giật mình.

“Chuyện phẫu thuật cô suy nghĩ kỹ chưa?”

“Nhất định phải làm sao?”

“Tôi đây là vì có trách nhiệm với cô, cô xem?”

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn thời gian, “Vậy bây giờ bà có rảnh không?”

“Có có có, nếu như hôm nay cô đến, tôi bây giờ liền cho người sắp xếp phòng giải phẫu.”

“Được,” Giọng nói của Tô Lương Mạt không chút sợ hãi, “Vậy thì làm phiền bác sỹ Đỗ.”

Cúp điện thoại, Tô Lương Mạt nhìn chăm chăm điện thoại di động của mình không khỏi bật cười, trong cái xã hội khám bệnh còn khó khăn này, bác sỹ từ khi nào trở nên tận tâm tận trách như vậy? Còn đích thân gọi điện thoại đốc thúc bệnh nhân phá bỏ con?

Nhưng mà cũng khó trách, dù sao thời gian cấp bách, bọn họ cũng chỉ có thể nắm lấy một chút thời gian Tô Lương Mạt chưa kịp phản ứng này, bỏ lỡ rồi, cũng chẳng khác nào thua cả ván bài.

Chủ nhiệm Đỗ nhìn về phía Mạc Thanh ở đối diện, “Cô ta đồng ý rồi, sẽ lập tức qua đây ngay.”

Ý cười trên mặt Mạc Thanh lúc này mới tràn trề khai mở, “Sau khi chuyện thành công, căn nhà ở trung tâm thành phố tôi sẽ cho người sang tên cho con trai bà.”

“Cám ơn phu nhân.”

Hai người ở trong phòng chủ nhiệm chờ, chờ một mạch đến chạng vạng, còn chưa thấy bóng dáng Tô Lương Mạt.

Chủ nhiệm Đỗ cũng có chút đứng ngồi không yên, người Mạc Thanh mang tới đều thủ sẵn ở bên ngoài, lúc này chỉ chờ Tô Lương Mạt nữa thôi.

“Phu nhân, hay là tôi gọi điện thoại giục cô ta lần nữa xem?”

Mạc Thanh bực bội vùng xuống tay.

Điện thoại di động Tô Lương Mạt để trên bàn trà rung lên phát ra tiếng ‘rì rì’, cô mắt diếc tai ngơ, Tô Trạch ở bên cạnh xem phim hoạt hình vẫn tập trung chú ý lên màn hình tivi, “Chị, có điện thoại.”

Tô Lương Mạt lật xem tạp chí trong tay, đợi đến lúc có cuộc gọi thứ hai, cô đưa tay nhận máy.

“Alo?”

“Tô tiểu thư, sao cô còn chưa đến, bác sỹ gây mê đã sắp xếp cho cô sắp phải tan ca rồi.”

“Oh, vậy cứ để bọn họ tan ca đi.”

Chủ nhiệm Đỗ dè dặt liếc nhìn Mạc Thanh phía đối diện, “Tô tiểu thư, lời này của cô là có ý gì?”

“Con của tôi rất tốt, tôi không có ý định bỏ đi, chủ nhiệm Đỗ, bà giúp tôi chuyển lời một tiếng, bản thân mình không có con cũng đừng đánh chủ ý lên người khác, làm quá nhiều chuyện thất đức, cẩn thận buổi tối gặp phải quỷ, còn nữa, bà còn là bác sỹ phụ khoa, chắc hẳn oan hồn bị chết oan trong tay bà cũng rất nhiều nhỉ?”

Chủ nhiệm Đỗ bị dọa thiếu chút nữa vứt luôn cả điện thoại di động.

Khuôn mặt Mạc Thanh xanh mét cứng đơ, cuộc đối thoại của chủ nhiệm Đỗ với Tô Lương Mạt vừa rồi bà ta cũng nghe thấy.

Chủ nhiệm Đỗ còn muốn vì căn nhà kia nỗ lực tranh thủ, dù sao đó là căn nhà chuẩn bị cho con trai sắp kết hôn, “Tô tiểu thư, cô nói bây bạ gì vậy, tôi thật sự là vì muốn tốt cho cô.”

“Tút TUT TUT...”

Chủ nhiệm Đỗ trở lại trước bàn làm việc, Mạc Thanh đợi hơn nửa ngày, nhưng đây là bệnh viện, bà ta cũng không tiện phát tác, chủ nhiệm Đỗ thấy vẻ mặt bà ta đầy phẫn nộ, “Phu nhân?”

“Vì sao?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi như vậy, chủ nhiệm Đỗ nhất thời cũng không đáp được.

“Vì sao cô ta lại không tin? Vì sao mạng của ta lại không có tốt như vậy? Chẳng lẽ ta đáng bị đoạn tử tuyệt tôn?”

Chủ nhiệm Đỗ nghe vậy, sắc mặt cũng thay đổi, cũng không dám nói xen vào.

Mạc Thanh chống tay lên trán, nếu như năm đó bà ta cũng giống như Tô Lương Mạt, kiên định một chút, hoặc là tìm một bệnh viện khác kiểm tra lại thử xem, con của bà ta cũng sẽ không còn sống sờ sờ bị bỏ đi.

Mạc Thanh giương mắt lên, thấy chủ nhiệm Đỗ đang nhìn mình, “Thế nào, thấy ta lòng dạ độc ác, thấy ta đáng chết?”

“Không không.”

“A, tùy các người nghĩ như thế nào cũng được.” Mạc Thanh đứng dậy, bà ta vẫn là nghĩ không thông, dựa vào cái gì cùng một kiếp số như nhau, Tô Lương Mạt có thể tránh đi được?

Tô Lương Mạt đã chắc chắn chuyện này có liên quan đến Mạc Thanh, hai ngày nay cô cũng không dám đi ra khỏi tiểu khu, sợ trước khi Chiêm Đông Kinh trở về Mạc Thanh sẽ còn dùng chiêu thức gì khác đối phó với cô và con.

Chạng vạng ngày hôm nay, điện thoại của Chiêm Đông Kinh cuối cùng cũng gọi tới.

Tô Lương Mạt khó nén kích động, nhưng nghĩ đến chuyện lúc trước, vẫn không có đem hết mọi thứ nói ra.

“Lương Mạt, mấy ngày nay đều ở bên kia, điện thoại di động cũng không có cách nào mở được, em vẫn ổn chứ?”

Tô Lương Mạt thử thăm dò mở miệng, “Anh ở trên đường dù sao cũng phải nói với em một tiếng chứ, cho dù gọi một cuộc điện thoại cũng được.”

“Xin lỗi, sau khi đi vào đây tín hiệu di động liền bị chặn hoàn toàn.”

Tô Lương Mạt rút cuộc cũng thở ra, trong lúc Chiêm Đông Kinh còn đang nhận lỗi liền nói, “Đông Kinh, em có thai rồi.”

Người đàn ông bên kia giật mình, Tô Lương Mạt chờ câu trả lời của anh, một hồi lâu sau mới nghe thấy âm điệu giương cao đầy kích động của Chiêm Đông Kinh, “Thật, thật sao?”

“Thật.”

Tô Lương Mạt không tự chủ được nhếch miệng.

“Ngày mai anh liền trở về ngay, em đợi anh.”

“Đợi anh làm gì chứ,” Tô Lương Mạt đi đến phía trước cửa sổ, ngữ điệu vui vẻ, “anh ở bên kia chú ý an toàn, có vài việc trở về rồi hẵng nói.”

“Lương Mạt, em nói xem, mang thai có cảm giác gì không? Sẽ động à?”

“Lúc này mới hơn một tháng, làm sao có thể động được.” Tô Lương Mạt áp tay lên bụng, “Chỉ là cảm thấy khó chịu, không ăn được gì cả.”

“Chắc chắn rất khó chịu đúng không?”

“Vẫn ổn.” Lúc này, ngọt ngào sớm đã chui vào trái tim Tô Lương Mạt, khó chịu nhiều hơn nữa cũng thấy đáng.

Chiêm Đông Kinh lưu luyến không nỡ cúp điện thoại, còn chuyện kia Tô Lương Mạt vẫn chưa kịp nói cho anh biết, dựa vào tính khí của người đàn ông không nổi trận lôi đình mới là lạ.

Buổi tối, cô như bình thường cùng Tô Trạch ngủ ở trên giường lớn.

Giấc ngủ này tất nhiên cũng rất êm ái, trong lúc mơ màng giống như nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến, còn có cảm giác chân mền bị vén lên, Tô Lương Mạt khẽ mở mắt, nhìn thấy một bóng lưng cao lớn ôm Tô Trạch đi ra ngoài, đến khi anh lần nữa trở lại phòng rồi khóa cửa lại, Tô Lương Mạt đã ngồi thẳng dậy, đợi người đàn ông tiến gần tới, cô cũng thấy rõ ràng mặt của đối phương.

“Anh...”

Chiêm Đông Kinh vén chăn lên chui vào, “Anh lên trên lầu thấy em không có ở đó, liền đoán em về nhà rồi.”

“Không phải là ngày mai mới trở về sao?”

“Nhớ bà xã với con,” Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, “mấy ngày không ôm, nhớ đến nỗi chỗ nào của anh cũng đau.”

Tô Lương Mạt để tùy ý anh ôm lấy, ngón tay anh lạnh lạnh chui vào vạt áo Tô Lương Mạt, dấn lên vùng bụng bằng phẳng trơn bóng của cô, Tô Lương Mạt xuyên qua đồ ngủ đè tay của anh lại, “Đông Kinh, có chuyện em muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Hai ngày trước lúc em đến bệnh viện kiểm tra, bác sỹ nói con của chúng ta không tốt.”

“Không thể nào!”

Hơn nửa câu sau của Tô Lương Mạt phải nuốt ngược trở lại, “Vì sao không thể nào?”

“Con của anh với em sao lại không tốt? Tên lang băm nào nói, để anh đem răng của bà ta nhổ sạch đi.”

“Chính là anh nói.”

Chiêm Đông Kinh đáp lại một câu, “Làm sao có thể.”

“Chính là anh nói đấy.” Tô Lương Mạt đem sự việc kia từ từ kể lại cho Chiêm Đông Kinh, sau khi Chiêm Đông Kinh nghe xong, trầm mặc một hồi lâu, đưa tay ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, “Em ngốc quá, anh làm sao có thể nói ra những lời như vậy? Cho dù con thật sự có khả năng không khỏe mạnh, anh cũng sẽ không khiến em thương tâm khó chịu như vậy, em mang thai con, cơ thể với tinh thần đều phải chịu loại hành hạ này, vậy nên đau khổ sau này, tất nhiên anh cũng sẽ gánh thay em, cho nên, không được suy nghĩ bậy bạ nữa.”

Tô Lương Mạt đưa tay ôm chặt người đàn ông trước mặt, có mấy lời buồn nôn cô nói không nên lời, nhưng có ông xã ở bên cạnh là tốt rồi.

“Mạc Thanh người đàn bà này là càng ngày càng càn quấy, Lương Mạt, mấy ngày này em cũng đừng đi đâu cả, an tâm ở nhà, chuyện tiếp theo cứ giao cho anh.”

“Đông Kinh, em vẫn có chút sợ hãi, hay là ngày mai chúng ta lại đến bệnh viện một chuyến đi.”

“Được.”

Ngày hôm sau, khi Tô Trạch thức dậy khó tin nhìn quanh bốn phía, rõ ràng nó ngủ cùng với chị, làm sao lại chạy vào phòng của mình?

Nó mang dép chạy thẳng tới phòng của Tô Lương Mạt, đưa tay kéo kéo cái nắm đấm cửa, cửa lại bị khóa trái.

“Chị, chị, chị vẫn còn ngủ à?”

Tô Lương Mạt đang ngủ mơ mơ màng màng, đáp một câu, “Tô Trạch, đừng ồn.”

Dì Tiểu Trần từ trong phòng bếp đi ra, “Tô Trạch, tối hôm qua cháu vẫn luôn ngủ trong phòng mình mà.”

“A?” Tô Trạch ngơ ngác, “Nhưng mà cháu nhớ...”

“Sau khi cháu ngủ, là dì ôm cháu về phòng.”

“Oh.” Tô Trạch cứ như vậy bị gạt qua chuyện, thẳng nhóc đi vào phòng khách, chợt thấy một đôi giày da nam trước cửa, “Dì Tiểu Trần dì gạt người, giày này là của ai?”

“Ách, có lẽ có khách đến chơi đây.”

Tô Trạch lần nữa mang dép phóng tới trước phòng Tô Lương Mạt, “Chị.”

Chiêm Đông Kinh không vui khê nhượng mí mắt, cánh tay còn quần lấy nữ nhân nhà mình, “Em trai em thật ồn ào, giống như cái đồng hồ báo thức ầm ĩ không nghỉ.”

“Suyt, đừng lên tiếng, nếu bị Tô Trạch biết là anh, cũng không biết muốn quậy thành cái dạng gì.”

“Quậy?” Chiêm Đông Kinh lơ dềnh, “Anh ngủ nhà bà xã anh, nó dựa vào cái gì mà quậy.”

“Nó vẫn là trẻ con thôi không phải sao?”

“Chị... có phải bại hoại ở trong đó hay không?”

Chiêm Đông Kinh đẩy chăn mền ra muốn xuống giường, Tô Lương Mạt vội vàng ôm lấy thắt lưng tinh trắng của anh, “Đi làm gì?”

“Anh đi ném nó ra xa một chút.”

Tô Trạch rõ ràng nghe thấy bên trong có tiếng đàn ông nói chuyện, “Dì Tiểu Trần, không phải là có chìa khóa sao? Dì mở cửa ra đi.”

Ách, cái này không phải không thích hợp với trẻ con sao?

“Chìa khóa bị chị cháu cầm đi rồi, dì cũng không biết để ở đâu.”

Tô Lương Mạt theo đó đứng dậy, đưa tay che miệng Chiêm Đông Kinh lại, “Đợi lát nữa thằng nhóc sẽ đi học ngay, ai bảo anh tối hôm qua ở lại đây chứ.”

Chiêm Đông Kinh hướng cánh tay sang bên eo cô kéo một cái, “Nếu muốn anh im miệng cũng được, em hôn anh anh liền không nói ra lời ngay.”

Nói rồi, liền đem cô đè lên trên giường, Tô Lương Mạt lấy tay ở trước lồng ngực anh dấm nhẹ một cái, “Cẩn thận bụng của em.”

Chiêm Đông Kinh giật mình tránh người ra, “Suýt chút nữa quên, trong bụng còn có tiểu bảo bối của anh ở đây.”

Hai người giống như yêu đương vụng trộm trốn trong phòng, Chiêm Đông Kinh rửa mặt xong đi ra, tiểu gia hỏa kia vẫn nhất quyết không tha, “Dù sao nó sớm muộn cũng phải biết, dứt khoát nói rõ ràng là được.”

“Nói thì nhất định phải nói, nhưng cũng không thể nói bây giờ, anh nhìn xem bộ dạng anh đang ở trong phòng em, nó sẽ càng nhận định anh là người xấu.”

Cuối cùng, vẫn là dì Tiểu Trần có cách, kéo Tô Trạch đến bên cạnh, “Nếu không ăn điểm tâm thì sắp bị muộn rồi, không phải nói học kỳ này Tô Trạch có thể đứng trong top 3 sao? Đến muộn cũng không hay.”

Tô Trạch vừa nghe, vội vàng vào toilet đánh răng nhanh như chớp.

Lúc gần đi, cửa phòng Tô Lương Mạt vẫn còn đóng chặt.

Tô Trạch nhìn dì Tiểu Trần mở cửa, nó đi theo phía sau, lại nhìn nhìn đôi giày của Chiêm Đông Kinh kia, trẻ con lại có thể phá rối, làm ra những chuyện đều khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười, trước khi đi nó xách theo giày của Chiêm Đông Kinh, thừa dịp dì Tiểu Trần không chú ý, nhét chúng ra sau cánh cửa giữa cầu thang.

Đương nhiên, hành động này cũng sẽ không làm khó Chiêm Đông Kinh, cùng lắm là mang dép đi trên lầu tìm một đôi là được.

Dọc đường đi, Tô Lương Mạt khó tránh khỏi khẩn trương, Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay cô rồi bao trọn trong lòng bàn tay mình, “Đừng sợ.”

“Có phải tất cả phụ nữ mang thai đều sẽ giống như em không, mỗi ngày lo cái này lo cái kia.”

Chiêm Đông Kinh cười cười khê điều chỉnh tư thế, “Em đã có bộ dáng của người làm mẹ rồi.”

Hai người đến bệnh viện Chiêm Đông Kinh đã an bài trước đó, bởi vì báo cáo là từ bệnh viện Hải Hòa đưa ra, cho nên bác sỹ kiểm tra kỹ càng thêm một lần nữa.

Tô Lương Mạt khẩn trương nhìn bác sỹ phía đối diện lần lượt lật giở từng trang kết quả kiểm tra một, Chiêm Đông Kinh lúc này cũng không cười giỡn nổi nữa, tâm tình đều giống nhau, khẩn trương mà mong chờ.

Bác sỹ thu hồi tầm mắt từ trên báo cáo, nhìn thấy ánh mắt nôn nóng mà chờ đợi của hai người, ông ta háng giọng một cái, “Hết thấy đều bình thường, phát triển cũng rất tốt.”

Tô Lương Mạt cuối cùng thở phào ra một hơi, Chiêm Đông Kinh tiếp nhận báo cáo kiểm tra, bên trên rất nhiều thứ anh xem không hiểu, “Không sao, không sao thì tốt.”

Tô Lương Mạt nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt của anh chuyên chú, vẻ mặt hiếm khi ôn hòa, ngũ quan sắc bén mà góc cạnh rõ ràng cũng vì tin này mà nhu hòa không ít, ý cười trong mắt Tô Lương Mạt không khỏi sâu hơn, cô nghĩ, cho dù bác sỹ đưa ra câu trả lời không như ý muốn, cô cũng sẽ không thất kinh giống như mấy ngày hôm trước nữa, bởi vì lúc này, bên cạnh cô đã có người đàn ông đủ để cô có thể nương tựa vào.

Anh đội trời đạp đất, một tay anh liền có thể che đi tất cả khói mù chiếu lên đỉnh đầu cô.

Cảm giác như thế, thật tốt!

Tô Lương Mạt đi theo Chiêm Đông Kinh ra khỏi bệnh viện, phía trước chính là bậc thang, Chiêm Đông Kinh đi xuống trước, xòe tay ra đưa về phía Tô Lương Mạt, “Nào.”

Tô Lương Mạt đặt tay vào trong lòng bàn tay ấm áp của anh, “Bụng còn chưa có thành hình anh đã như vậy.”

“Yên tâm, đợi sau này bụng to lên rồi, anh mỗi ngày đều ôm em.”

Cô đi theo Chiêm Đông Kinh bước xuống bậc thang, đến trước xe, Chiêm Đông Kinh khoác tay lên mui xe, “Bác sỹ kia, anh sẽ khiến bà ta không có ngày nào tốt lành, về phần Đường Khả với Mạc Thanh, món nợ này cũng phải tính toán cặn kẽ với bọn họ.”

“Lần này đến Thái Lan, rất thuận lợi phải không.”

“Ừ,” Đầu mày Chiêm Đông Kinh kéo lên, “còn có mấy kẻ ở Ngự Châu kia, nên chiêu dụ trở về cũng nên dần dần động thủ thôi.”

Đang nói, di động trong túi quần Chiêm Đông Kinh vang lên.

Anh lấy ra đưa mắt nhìn, “Là bên bác cả anh gọi tới.”

“Mau nhận đi.”

“Alo?” Chiêm Đông Kinh vừa nghe, “Thật không?”

Tô Lương Mạt thấy anh nhanh chóng cúp điện thoại, sắc mặt khó nén hưng phấn, “Nói đơn giản thôi, bác cả của anh đã có thể nói chuyện rồi, ông ấy bảo chúng ta lập tức qua đó.”

160. Chương 165: Tất Cả Chân Tướng

Chương 165: Tất cả chân tướng

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh không nói thêm lời nào lập tức qua đó.

Đến nơi, nhìn thấy Chiêm Đông Kinh được đỡ ngồi trên ghế sofa, Tô Lương Mạt đi theo bên cạnh Chiêm Đông Kinh, hai người gần như là bước đều tiến lên.

“Bác cả.”

Tô Lương Mạt cũng gọi theo một tiếng, “Bác cả.”

Ngón tay Chiêm Tùng Đình chỉ chỉ đối diện, Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt để cho cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Đông Kinh.”

“Bác cả, bác sỹ nói bác hồi phục không tệ, bác đừng nóng vội, từ từ thôi, một ngày nào đó sẽ tốt.”

Chiêm Tùng Đình há to miệng, cơ bản đã có thể nói lời ra khỏi miệng, “Đông Kinh, Mạc Thanh bà ta không phải là mẹ ruột của cháu.”

“Cháu biết.” Thần sắc Chiêm Đông Kinh không chút sợ hãi, nhưng nghi vấn tồn tại trong lòng tất nhiên muốn mượn cô hội này hỏi ra, “Bác cả, bác có biết mẹ cháu đang ở đâu không?”

Chiêm Tùng Đình nhìn anh, dường như có chút khó có thể mở miệng.

“Bác cả, bác cứ việc nói.”

Chiêm Tùng Đình cuối cùng thở dài một hơi, “Đông Kinh, có một số việc giấu giếm cho đến bây giờ, e là cha của cháu cũng sẽ không cho cháu biết.”

Tô Lương Mạt cảm giác được bàn tay cầm tay cô càng lúc càng siết chặt, Chiêm Đông Kinh tiếp lời, “Phải, cháu cho rằng Mạc Thanh từ nhỏ đối với cháu lúc lạnh lúc nóng, chỉ bởi vì cháu là con trai của ba, cho nên đối với cháu đặc biệt nghiêm khắc, cho đến khi xảy ra chuyện ở Thái Lan, cháu thật không ngờ bà ta ẩn nhẫn hai mươi mấy năm, một khi bộc phát ra, dĩ nhiên là muốn mạng của cháu.”

Chiêm Tùng Đình động đậy vài ngón tay nắm lấy tay vịn của ghế sofa, “Ta không ngờ rằng, sự việc lúc trước khiến Mạc Thanh hận chúng ta cũng đành chịu, không ngờ ngay cả cha con cháu cũng đều bị hận lây.”

“Có phải đã từng xảy ra chuyện gì không?”

Ánh mắt Chiêm Tùng Đình giống như đến lúc này mới chú ý tới Tô Lương Mạt ngồi bên cạnh Chiêm Đông Kinh, “Cô ta là?”

“Lần trước bác đã gặp qua rồi, cô ấy là vợ của cháu, là mẹ của con cháu.”

Sắc mặt Chiêm Tùng Đình bỗng nhiên buông lỏng, “Vậy thì tốt.”

“Bác cả, tại sao bác lại trở thành như vậy, căn cứ vào manh mối cháu tra được, là cha cháu bí mật sắp xếp đưa bác vào viện an dưỡng.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt rơi xuống gương mặt Chiêm Tùng Đình không có rời đi, ông ấy thật sự là không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cũng đã chờ tới hôm nay rồi, Chiêm Đông Kinh tất nhiên cũng không chờ được nữa.

“Hết thấy mọi chuyện, kỳ thật có liên quan đến Chiêm gia đại gia tộc chúng ta.” Chiêm Tùng Đình suy đi nghĩ lại, có đôi lúc không sớm thì muộn cũng phải vạch trần, còn không bằng nói sớm một chút thì tốt hơn.

“Chiêm gia có hai người con trai, một người là ta, còn một người chính là ba cháu, ta kết hôn sớm hơn ba cháu hai năm, nhưng sau khi cưới bác gái cháu trước sau vẫn không có con, lão gia tử hoài nghi là bác gái chái cổ ý tránh thai, sau đó trước mặt mọi người lập di chúc, hai người con trai ai cho ông ấy ôm cháu nội trước, ông ấy liền giao Chiêm gia có người đó.” Chiêm Tùng Đình nói đến đây, thở hắt hển mấy hơi, mới đầu vẫn chưa thích ứng được nói nhiều như vậy.

“Sau đó, cũng thật trùng hợp, Mạc Thanh mới vào cửa không bao lâu liền có thai, nhưng chúng ta một người cũng không biết, lúc nhận được điện thoại cô ta đã nằm trong bệnh viện, bị người ta tiêm thuốc gây tê, ngay cả đứa con với tử cung cũng đều đã bị cắt bỏ.”

Tô Lương Mạt kinh hoàng một trận, cả khuôn mặt cũng theo đó trở nên trắng bệch, bây giờ cô mang thai rồi mới biết được một đứa con đối với người phụ nữ mà nói có ý nghĩa như thế nào, mà Mạc Thanh bị tước đoạt không chỉ là đứa con đầu tiên, còn cả quyền được làm mẹ.

“Lúc ấy Tùng Niên cũng rất thống khổ, nhưng tình cảm bọn họ rất tốt, ba cháu ôm Mạc Thanh nói nó không quan tâm, nó có thể cả đời này cũng không cần con, tâm tình của Mạc Thanh khó khăn lắm mới an ổn xuống lại, nhưng chuyện lần đó đối với cô ta là một đả kích rất lớn, sau đó, lão gia tử ra lệnh cho người điều tra kỹ càng chuyện này...” Chiêm Tùng Đình nhắm hai mắt lại, thật sự là đang nhớ lại một đoạn ký ức tồi tệ mà hắc ám, “Ai cũng không ngờ tới, kẻ giết giết cho người cường chế tiến hành giải phẫu, cùng với chuyện giả mạo ba cháu gọi điện cho Mạc Thanh bảo cô ta bỏ đứa trẻ đi lại là do bác gái của cháu sắp đặt.”

Cách làm giống nhau như đúc, suýt chút nữa ở trên người Tô Lương Mạt tái diễn một lần nữa.

Cô nghĩ đến cảnh tượng kia, không khỏi hồi hộp, Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh đem tay của cô áp lên mặt mình, tỏ ý trấn an, đôi con ngươi của Tô Lương Mạt chống lại ánh mắt người đàn ông, cô khẽ cong khóe miệng, nói với anh cô không sao.

“Vậy sau đó thế nào?” Chiêm Đông Kinh không khỏi hỏi tiếp.

“Bác gái cháu bị lão gia tử đuổi ra ngoài, cũng khiến bà ấy cả đời này không thể xuất hiện ở Ngự Châu nữa, bác cũng vì chuyện này buồn bực sâu não không gượng dậy được. Sau khi mọi chuyện qua rồi, có vài thực tế lại không thể không đối mặt, bộ dáng bác như vậy, lão gia tử cũng không thể trông cậy vào bác, nhưng mà Mạc Thanh đã không thể sinh con. Sức khỏe lão gia tử càng lúc càng kém, tính tình Mạc Thanh từ đó về sau cũng không dễ chịu, ở trong nhà nói chuyện với ai cũng chanh chua cay nghiệt, mà ngay cả lão gia tử cũng vậy, Mạc Thanh trách cứ lão gia tử thiên vị, chỉ đuổi bác gái của cháu ra khỏi nhà, mà không lấy mạng bà ấy, một hai lần, lão gia tử còn có thể nhịn được, sau đó có một lần lão gia tử ở trước mặt mọi người phát hỏa, nói Mạc Thanh ngay cả con cũng không sinh được, dựa vào cái gì ở Chiêm gia khoa tay múa chân...”

Suy nghĩ của Tô Lương Mạt không khỏi bay đi thật xa, nói cho cùng, Mạc Thanh cũng là người phụ nữ đáng thương, chỉ là người đáng thương tất có chỗ đáng hận, bà ta không có quyền đem bất hạnh của mình áp đặt lên trên người người khác.

“Vậy mẹ của cháu thì sao?” Chiêm Đông Kinh nhin không được chen vào.

“Mẹ của cháu là lão gia tử đích thân tìm về, ta chỉ gặp qua vài lần, bộ dáng rất xinh đẹp, người giúp việc theo hầu mẹ cháu cũng nói tính tình cô ta rất tốt, lão gia tử bảo ba cháu ly hôn với Mạc Thanh, nhưng ba cháu không chịu. Lão gia tử cũng thỏa hiệp, nhưng ông ấy nói Chiêm gia nhất định phải có hậu nhân, ba cháu vì muốn giữ lại Mạc Thanh, hơn nữa cũng khao khát có một đứa con của mình, trong lòng đấu tranh năm lần bảy lượt, sau đó thì đồng ý.” Chiêm Tùng Đình nhìn Chiêm Đông Kinh ở đối diện, vẻ mặt anh hình như có chút xuất thần, thì ra, mẹ ruột của anh chỉ là người thay thế, cũng không nhận được một chút chút yêu thương nào của Chiêm Tùng Niên.

“Nhưng mà chuyện này, lại bị Mạc Thanh cực lực phản đối, cô ta cho rằng là Tùng Niên bội tình bạc nghĩa, bắt đầu từ lúc đó liền nguyện rửa muốn Tùng Niên chết, nói Chiêm gia của chúng ta tước đoạt hết mọi thứ của cô ta, ba cháu đối với cô ta một lòng áy náy, sau đó càng ngày càng dung túng, cho đến khi cháu sinh ra, lão gia tử vừa nhìn thấy là con trai thì vui mừng không thôi, tên cháu cũng là đích thân ông ấy đặt cho.” Chiêm Tùng Đình nói nhiều như vậy, nhưng Chiêm Đông Kinh vẫn là không có cách nào từ trong miệng ông ấy biết được tin tức trước mắt của mẹ ruột thân sinh của mình.

Tô Lương Mạt có thể lờ mờ đoán ra được, nếu như người vẫn còn trên đời, Chiêm Tùng Đình sẽ không đến giờ khắc này vẫn còn ấp a ấp úng.

Chiêm Tùng Đình thở dài, dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi chừng ba phút rồi lúc này mới tiếp tục mở miệng, “Sau khi có cháu, cả con người Mạc Thanh tựa hồ cũng thay đổi, xem cháu như con đẻ chính mình sinh ra, cũng nói muốn nuôi dưỡng cháu thật tốt, ba cháu thấy cảnh tượng như vậy tất nhiên là vui mừng. Lần cuối cùng ta nhìn thấy mẹ của cháu, là khi lão gia tử với ba cháu đều không có nhà...”

Ánh mắt Chiêm Tùng Đình hướng về nơi xa xăm nào đó, Tô Lương Mạt nghĩ, có một số việc cho dù là giấu ở sâu trong trí nhớ nhất định vẫn là ký ức hazy còn mới mẻ, nếu không, Chiêm Tùng Đình cũng sẽ không cách lâu như vậy còn có thể nói rõ ràng như thế.

Hai mươi mấy năm trước.

Chiêm Tùng Đình mới vừa uống rượu từ bên ngoài trở lại, cả người hấn loạn choạng gặp phải Mạc Thanh ở phòng khách.

Mạc Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hấn, không khỏi nhíu mày, vẻ mặt khinh bỉ, “Chỉ sống như anh vậy, còn không bằng chết đi cho xong chuyện.”

Chiêm Tùng Đình đối với những lời cay nghiệt này của cô ta đã sớm quen rồi, hấn lơ đãng đi về phía ghế sofa, còn chưa ngồi xuống, liền nghe thấy từ bên ngoài truyền đến một hồi tiếng khóc thê lương, “Tôi không đi, tôi không đi, tôi muốn gặp con của tôi.”

Sắc mặt Mạc Thanh càng thay đổi, sải bước đi ra ngoài.

Chiêm Tùng Đình cũng đi theo sau.

Hấn nhìn thấy một người phụ nữ đang bị lôi ra ngoài, cô ấy vẫn còn đang ở cử, thân thể suy yếu không còn sức, Chiêm Tùng Đình tỉnh táo lại, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa, “Dừng tay, các người làm cái gì đó?”

“Anh hai, có một số việc anh vẫn nên dừng quản thì tốt hơn, chẳng lẽ anh cho rằng người như vậy nên giữ lại trong nhà?”

“Lão gia tử với Tùng Niên không nói phải đưa cô ta đi bây giờ, Mạc Thanh, lá gan của cô càng lúc càng lớn, ai cho cô tự mình quyết định?”

“Tôi tự mình quyết định? Hừ, ban đầu là ai tự mình quyết định đem con của tôi bỏ đi, nếu không phải là các người, tôi sẽ có ngày hôm nay? Anh thì tính là cái thứ gì!”

Chiêm Tùng Đình giật mình, “Sự việc đó thật xin lỗi, nhưng mà lão gia tử đã trừng phạt chúng tôi.”

“Trừng phạt? Mất đi con là tôi, có liên quan gì đến đàn ông các người? Tùng Niên cũng nói không quan tâm, sẽ tiếp tục yêu tôi, nhưng mà anh nhìn xem xem, anh ta có con trai của mình rồi, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì?” Mạc Thanh nổi điên lên, một tay chỉ về phía người phụ nữ trong sân, “Đem cô ta ném ra ngoài cho ta, ném ra ngoài!”

“Cô nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ ngay cả Tùng Niên cô cũng hận?”

“Đừng ở đây giả mù sa mưa.” Mạc Thanh vài ba bước chạy vào trong sân, người phụ nữ kia bộ dáng gầy yếu, nhìn qua không phải là đối thủ của Mạc Thanh, Mạc Thanh đi đến trước mặt cô ấy, “Cút nhanh lên, cô yên tâm, con của cô tôi sẽ chăm sóc nó tử tế.”

“Van cầu cô, tôi có thể đi, cho tôi nhìn nó một chút có được không? Nó sinh ra đến bây giờ tôi chỉ được nhìn nó có một lần...”

Mạc Thanh liếc mắt, hai gã làm vườn thân thể cường tráng lôi kéo người phụ nữ lên chiếc xe đã chuẩn bị phía trước, Chiêm Tùng Đình lên tiếng ngăn cản, “Toàn bộ dừng tay cho ta, các người mỗi một kẻ đều điên rồi.”

Hai gã làm vườn thể nhưng lại mất điếc tai ngơ, đem người phụ nữ cưỡng chế nhét vào trong xe.

Cửa xe bị đập mạnh trong nháy mắt, xe lập tức lái đi ra ngoài.

Chiêm Tùng Đình quay đầu lại nhìn Mạc Thanh, “Cô muốn đưa cô ta đi đâu?”

“Đương nhiên là nơi cô ta nên đến.”

Lúc này trong mắt Chiêm Tùng Đình Mạc Thanh đã hoàn toàn điên loạn rồi, cô ta làm việc bất chấp hậu quả, tàn độc bắn ra trong mắt cũng khiến Chiêm Tùng Đình thấy xa lạ, hấn đưa tay chỉ Mạc Thanh, “Van nhất cô ta xảy ra chuyện gì, lão gia tử cũng sẽ không bỏ qua cho cô.”

Nói xong, liền mang theo mùi rượu khắp người vào trong gara lấy xe đuổi theo trước.

Ánh mắt Mạc Thanh dần dần chuyển lạnh, trong miệng khẽ phát ra một câu, “Chờ người còn mạng trở lại tổ cáo thì hẵng nói.”

Chiêm Tùng Đình vẫn nhớ cho dù mình có uống rượu, nhưng người vẫn còn tỉnh táo, hấn đuổi theo chiếc xe phía trước, nhưng tài xế lái xe quá nhanh, hấn đạp chân ga liên tục đuổi theo, lúc đi ngang qua một khúc

quanh nào đó, chiếc xe phía trước đột ngột đạp thắng, Chiêm Tùng Đình tránh không kịp, dùng sức đánh tay lái, lại đụng vào đường đá phía trước hôn mê, trước đó hẳn nhớ rõ ràng chỉ là trượt ngang qua thân xe của đối phương, cũng không có va chạm gì nghiêm trọng.

Nhưng mà, sau khi hắn tỉnh lại, mới biết được chuyện lại không phải như vậy.

Hắn nằm trong một bệnh viện bí mật, lúc đó đã trải qua cứu chữa, người đầu tiên hắn mở mắt nhìn thấy là Chiêm Tùng Niên.

“Tùng Niên.”

Chiêm Tùng Niên thấy hắn đã tỉnh, ba bước đi đến trước giường hắn, “Anh hai.”

“Tôi làm sao vậy?”

“Anh bị tai nạn xe.”

Chiêm Tùng Đình lúc này mới phát hiện nửa người dưới của mình đều không nhúc nhích được, “Vậy cô ta thì sao?”

Người đàn ông tất nhiên cũng biết Chiêm Tùng Đình đang nói tới ai, “Chết rồi, ở trong vụ tai nạn xe, chết rồi.”

“Không thể nào, chiếc xe phía trước rõ ràng đã đạp thắng dừng lại ven đường, tôi cũng không có đụng vào chiếc xe đó, làm sao lại chết được chứ?”

“Anh hai, anh đừng quá khó chịu,” Chiêm Tùng Niên nhìn chăm chăm người trên giường bệnh, “không ai trách anh cả, cho nên, anh cũng không cần tự trách mình.”

Chiêm Tùng Đình kích động muốn đứng dậy, nhưng phát hiện bản thân mình hoàn toàn không có cách nào cử động được, “Tôi thì sao, tôi bị làm sao vậy?”

“Anh cũng là vượt qua được một vòng Quỷ Môn Quan, cho dù đã cứu được mạng trở về, nhưng bác sỹ nói nửa đời sau phải dựa vào xe lăn mà sống.”

“Cái gì?” Chiêm Tùng Đình nhìn quanh bốn phía, “Ba đâu, ba đâu, tôi muốn gặp ông ấy!”

Chiêm Tùng Đình giãy giụa muốn đứng lên, Chiêm Tùng Niên đưa tay ấn vai hắn lại, “Ba tưởng rằng anh chết rồi, lúc này vẫn còn nằm trong bệnh viện, anh hai, tôi sẽ bí mật sắp xếp cho anh một viện an dưỡng, ngay cả Mạc Thanh cũng không biết, anh ở đó an tâm dưỡng bệnh, anh lần này say rượu tông chết người, bên ngoài theo dõi anh rất chặt, tôi sẽ công bố với bên ngoài rằng anh đã chết rồi.”

“Chết, chết? Ha ha ha...” Đầu óc hỗn loạn của Chiêm Tùng Đình lúc này mới có thể thanh tỉnh, “Say rượu? Còn có nơi Mạc Thanh cũng không biết, Tùng Niên, cậu cũng biết có đúng không? Hai chết mẹ của Đông Kinh không phải là tôi, là Mạc Thanh, còn nữa tôi biến thành như vậy, cũng là vì cô ta!”

“Anh,” Chiêm Tùng Niên nắm bả vai anh trai bàn tay hung hăng dùng sức, “coi như anh trả nợ thay chị dâu đi.”

“Mày!” Chiêm Tùng Đình đột nhiên mất đi khí lực nói chuyện, “Thật hay, mày cứ như vậy yêu mà yêu nó?”

“Phải, tôi chỉ cần một đứa con, bây giờ con trai có rồi, vợ của tôi đời này cũng chỉ có Mạc Thanh.”

“Được,” Chiêm Tùng Đình kịch liệt thở dốc vài hơi, “mày phải nhớ, Mạc Thanh là một con sói, sớm muộn sẽ có ngày nó cắn đến trên người mày, ngay cả con trai của mày cũng sẽ không buông tha, mày chờ mà xem.”

Chiêm Tùng Niên đưa tay che miệng hắn, “Anh, anh đừng nói nữa, tôi chỉ có thể bảo toàn tính mạng cho anh, chuyện này tôi không thể nào để cho lão gia tử biết, xin lỗi.” Chiêm Tùng Đình trong một khắc kia cuối cùng ném được cái gì gọi là tuyệt vọng, hắn nghe thấy Chiêm Tùng Niên hướng ra ngoài hô một tiếng, “Y tá, bệnh nhân tâm tình quá kích động, tốt nhất cho tiêm cho anh ấy một mũi thuốc an thần.”

Chuyện kể tiếp, không nói cũng có thể đoán được.

Chiêm Tùng Đình cứ như vậy bị người ta giấu ở viện an dưỡng, giấu một mạch chính là hai mươi mấy năm.

Chiêm Đông Kinh nghe xong những lời này, trầm mặc thật lâu, không biết nên mở miệng như thế nào.

Tô Lương Mạt hiểu rõ, bây giờ cho dù có an ủi nhiều hơn nữa cũng không bằng cho anh một đôi tay ấm áp, lòng bàn tay cô phủ lên mu bàn tay Chiêm Đông Kinh, Chiêm Tùng Đình lại nói tiếp, “Cũng không bao lâu, lão gia tử qua đời, gia nghiệp liền như vậy thuận tình thuận lý rơi vào tay Tùng Niên với Mạc Thanh, Mạc Thanh đối với chuyện ba cháu muốn có cháu mà liên tục canh cánh trong lòng, cô ta cảm thấy cô ta đã gặp phải kẻ phản bội, ba cháu làm cái gì tất nhiên cũng đều là sai.”

Kỳ thật từ khi Chiêm Đông Kinh biết Mạc Thanh không phải là mẹ ruột của mình, anh liền biết hy vọng mẹ của mình còn sống đã không nhiều.

“Bà ta có thể nhẫn nhịn như vậy, hai mươi mấy năm qua khiến ba cháu từ từ để xuống phòng bị, cho rằng bà ta là thật có thể tiếp nhận cháu.”

“Bản thân Mạc Thanh đã không có cách nào có con, cô ta sống trên đời niềm vui lớn nhất, có lẽ chính là nhìn xem những kẻ bà ta thống hận từng người từng người rơi vào trong thế thảm.”

Bác sỹ tâm lý của Chiêm Tùng Đình từ bên ngoài tiến đến, “Tô tiên sinh, đã nửa tiếng rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi, để cho ông ấy nghỉ ngơi một chút.”

“Được.”

Nên biết cũng đã biết hết, Chiêm Đông Kinh đứng dậy, tự mình đẩy xe lăn của Chiêm Tùng Đình tới, “Bác cả, bác an tâm ở đây, cháu vẫn là của người thân của bác.”

Sau khi đẩy Chiêm Tùng Đình trở về phòng, Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt liền rời đi.

Xe chạy đi được một đoạn, Chiêm Đông Kinh hướng tầm mắt lên khuôn mặt Tô Lương Mạt, “Sao lại mặt ủ mày chau vậy, cẩn thận sinh ra một tiểu cù non.”

Tô Lương Mạt lại cười không nổi, “Cảm thấy trong lòng rất đè nén.”

Chiêm Đông Kinh dùng sức nắm tay cô, “Đều đã qua rồi, nếu là chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi, chính vì biết rõ chân tướng mới thấy khó chịu, trước kia khi bị che đậy trong bóng tối, mọi chuyện cũng đã phát sinh cả rồi, khó chịu hay vui vẻ cũng không cách nào thay đổi thực tế, vậy cứ tiếp nhận sự thực, tiếp tục sống thật tốt.”

“Đúng vậy.” Tô Lương Mạt rất may mắn, cô không cần vắt óc suy nghĩ làm thế nào an ủi người đàn ông này, bởi vì anh còn thông suốt hơn cả cô.

Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt về nhà trước, “Anh còn có chút chuyện phải ra ngoài, em đợi ở nhà đừng chạy lung tung.”

“Ừ, được.”

Xe của Chiêm Đông Kinh dừng ngay dưới lầu, mới vừa lên xe liền nhận được điện thoại.

Anh đi đến địa điểm đã hẹn với đối phương, Hàn Tăng với Tống Các đã sớm chờ anh ở đó, nhìn thấy anh đi vào phòng, hai người gần như đồng thời đứng dậy.

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống đối diện bọn họ, “Mời ngồi.”

Hai người nhìn nhau, sau đó đều nhìn về phía Chiêm Đông Kinh.

“Nói xem, các cậu sao lại muốn đi theo tôi?”

Hàn Tăng nhớ rõ ràng, khẩu khí nói chuyện này là của Chiêm Đông Kinh, đến giọng nói cũng giống hệt nhau, “Kinh thiếu...”

Tống Các nín lại động tác muốn đứng dậy của Hàn Tăng, “Tô tiên sinh, chúng tôi lúc trước vẫn luôn đi theo Kinh thiếu, sau khi ngài ấy xảy ra chuyện, phu nhân bên kia muốn tìm mọi cách diệt trừ chúng tôi, tôi với Hàn Tăng trước mắt quan trọng chính là tìm một chỗ dựa vững chắc. Chúng tôi đây cũng không phải là lần đầu tiên tới gặp ngài, ngài bố trí kiểm tra chúng tôi cũng đều thông qua, nếu lúc trước ngài nói thời cơ

vẫn chưa đến, tôi với Hàn Tăng không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi ngài một tiếng, bây giờ, thời cơ đã chín muồi chưa?”

“Cậu chính là Tống Các”

“Vâng.”

“Đều nói các người là hai cánh tay đắc lực của Chiêm Đông Kinh, tôi mới đến Ngự Châu, tất cả mọi người tưởng rằng tôi là Chiêm Đông Kinh, nếu các cậu là người dưới tay hắn, sao lại không nghi ngờ tôi?”

Hàn Tăng lần này không có tùy tiện mở miệng nữa, chỉ là liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Tống Các giọng nói không kiêu không nịnh, “Chuyện ngay cả cảnh sát với phu nhân cũng không cách nào chứng minh được, càng khỏi nói đến chúng tôi, bây giờ tất cả mọi người cũng đều biết ngài không phải là Kinh thiếu, có một số việc không cần hoài nghi, thời gian có thể chứng minh hết thảy.”

Chiêm Đông Kinh khẽ cười một tiếng, “Được, vậy tôi nói cho các cậu biết, bây giờ thời cơ đã chín muồi rồi.”

“Thật sao?”

Chiêm Đông Kinh nhẹ gật đầu, “Sau khi tôi thu nhận các cậu, nhất định sẽ bảo vệ an toàn, nhưng mà sau này, tôi nói cái gì các cậu chỉ được làm cái đó.”

“Đây là chắc chắn.”

Chiêm Đông Kinh giữa chừng đi ra ngoài một chút, Hàn Tăng nhìn cánh cửa bị khép lại, “Tống Các, cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Đây rõ ràng chính là Kinh thiếu.”

“Hàn Tăng, cảm miệng đi.”

“Vì sao chứ? Sự thật rõ ràng như vậy.”

Tống Các hướng hắn trừng mắt một cái, “Họa từ miệng mà ra có biết hay không?”

Hàn Tăng nghe vậy, lập tức câm nín.

Sau khi Chiêm Đông Kinh trở lại, lại giao phó vài câu, mới để bọn họ rời đi.

Hàn Tăng với Tống Các lên trên xe, Hàn Tăng cầm lấy chai nước ở chỗ ngồi phía sau, “Cuối cùng không cần phải như chuột chạy qua đường nữa rồi.”

Tống Các nắm tay lái nhưng lại không lập tức khởi động, “Hàn Tăng, cậu cũng nhìn ra ngài ấy chính là Kinh thiếu?”

Hàn Tăng thiếu chút nữa sắc ngược lại một ngụm nước, “Không phải cậu bảo tôi câm miệng sao?”

Tống Các cười khổ lắc đầu, “Đầu óc heo.”

“Không phải, cậu nói cho rõ ràng, vừa rồi tôi đã nói ngài ấy chính là Kinh thiếu, còn nữa lúc Kinh thiếu vừa trở về Ngự Châu, sao cậu lại không để cho tôi đi tìm ngài ấy?”

Tống Các cầm lấy kính râm đeo lên, “Có hai nguyên nhân, một, trong tình huống ai cũng biết ngài ấy là Chiêm Đông Kinh, cậu còn đi chen vào một cước, tính làm cái gì? Ngại Kinh thiếu chết không đủ nhanh phải hay không?”

Hàn Tăng cẩn thận ngẫm nghĩ, “Cũng đúng, còn hai thì sao?”

“Hai, nếu như chúng ta thật sự là tâm phúc của Kinh thiếu, từ trước đến giờ ngài ấy cũng có thể hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần nghĩ tại sao ngài ấy phải làm như vậy, nếu có thể nghĩ ra, cậu còn đi, cậu có ý đồ gì?”

Hàn Tăng nghe vậy mồ hôi lạnh toát ra, “Tống Các, sau này có chuyện gì nhất định phải nhắc nhở tôi, nếu không liệu có ngày nào đó tôi chết như thể nào cũng không hay biết không.”

“Đương nhiên sẽ.”

“Vậy cậu nói lần này chúng ta trở về, coi như là hợp tình hợp lý chứ hả?”

Tổng Các phát động động cơ, lời Hàn Tăng nói hần hình như cũng không nghe lọt, trong lòng lòng hần cất giấu chuyện khác, bước đầu tiên, chính là muốn mau chóng một lần nữa trở lại bên cạnh Chiêm Đông Kinh.

Lúc Chiêm Đông Kinh trở về cố ý đến khách sạn mua thức ăn đóng hộp, về đến nhà, nhìn thấy trước chỗ cửa ra vào có đôi giày, xác định Tô Lương Mạt là ở đây, anh xách theo thức ăn đóng hộp thả lên trên bàn ăn, trong phòng bếp truyền đến một hồi động tĩnh, anh cởi áo khoác ra đi vào, nhìn thấy Tô Lương Mạt cầm con dao làm bếp đang cắt thức ăn.

Chiêm Đông Kinh không nói hai lời tiến lên, đưa tay đoạt lấy con dao.

“Làm em hết hồn, đi vào cũng không có tiếng động.”

Chiêm Đông Kinh ném con dao sang bên cạnh, “Không phải nói khẩu vị không tốt, thân thể cũng khó chịu sao? Còn ở đây lẩn qua lẩn lại cái gì?”

“Làm cho anh vài món ăn.”

“Không cần,” Chiêm Đông Kinh đưa tay cởi tạp dề của cô xuống, “anh đem theo thức ăn về, sau này em cũng không cần tự mình chuẩn bị.”

“Như vậy không giống, em nằm mãi khó chịu, còn không bằng đứng dậy làm chút chuyện giải khuây.”

Chiêm Đông Kinh chặn ngang ôm cô đi ra ngoài, “Chuyện giải khuây còn có rất nhiều rất nhiều.” Anh ôm Tô Lương Mạt đến trước bàn, để cho cô ngồi xuống rồi đem thức ăn đóng hộp bưng ra từng món.

Tô Lương Mạt khê chau đầu lông mày, “Em không muốn ăn.”

“Lúc này mới hơn một tháng, sau này nói không chừng còn khó chịu hơn,” Chiêm Đông Kinh bưng chén cháo loãng, “ông xã bón cho em, ít nhiều ăn hai miếng.”

“Chiêm Đông Kinh, em còn chưa phải là bà xã của anh, anh đây là ví dụ tốt nhất ‘lên xe trước rồi mới mua vé bổ sung’!”

Chiêm Đông Kinh múc thìa cháo nhỏ đưa đến bên miệng Tô Lương Mạt, “Bà xa, chúng ta kết hôn đi.”

“Em, thật ra em không để ý đâu, em chỉ là đùa một chút, em biết anh bây giờ...”

Chiêm Đông Kinh ngắt lời cô, “Không, anh là nghiêm túc, con của chúng ta, đương nhiên phải đường đường chính chính sinh ra, nó sẽ được tiếp nhận bảo vệ của luật pháp.”

Tô Lương Mạt nghe mấy chữ cuối cùng bật cười, “Luật pháp trong mắt anh là cái gì chứ?”

Chiêm Đông Kinh ngẫm nghĩ một chút, “Trong mắt anh, nó có thể giúp anh bắt nhốt nữ nhân của anh.”

Tô Lương Mạt nuốt thìa cháo người đàn ông đưa đến bên miệng, Chiêm Đông Kinh lại đút thêm cho cô vài thìa, cô đưa tay đẩy cái chén ra, “Không muốn ăn nữa.”

“Có phải muốn làm chút chuyện giải khuây không?”

Tô Lương Mạt lúc này không có ý định chơi đùa.

Chiêm Đông Kinh lập tức nói tiếp, “Bác sĩ có nói thể này không, ba tháng đầu phải chú ý, thật ra cũng có thể làm?”

161. Chương 166: Cách Cho Ăn Đặc Biệt O (_)o Ha Ha

Chương 166: Cách cho ăn đặc biệt O (_)O ha ha

Hai tay Tô Lương Mạt chống đỡ bả vai anh, “Không được, sẽ đè nặng con.”

“Em không biết chồng em có thể bay lên sao?”

Chiêm Đông Kinh ôm cô đi vào phòng ngủ, bàn tay anh giữ eo lưng cô cẩn thận đặt cô lên trên giường, Tô Lương Mạt nằm ngửa, thức ăn vừa mới ăn vào bụng bắt đầu làm ầm ĩ, cô khẽ đẩy lồng ngực Chiêm Đông Kinh, anh lại cho rằng cô là vì tình thú giống như ngày thường, cũng không cho là thật, cho đến khi Tô Lương Mạt bụm miệng, Chiêm Đông Kinh lúc này mới đưa tay kéo cô ngồi dậy, “Sao vậy?”

Trên tủ đầu giường Tô Lương Mạt có chuẩn bị sẵn một ly nước lạnh, cô nuốt xuống hai hớp lúc này mới dễ chịu hơn chút ít.

“Vì sao mang thai sẽ nôn nghén?”

Chiêm Đông Kinh đưa hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Để em chịu khổ rồi, đợi sau khi sinh con ra rồi, anh giúp em đánh nó.”

Tô Lương Mạt thế nhưng lại không nỡ, “Em đột nhiên muốn ăn mì hoành thánh.”

Chiêm Đông Kinh nhìn đồng hồ, “Vậy anh đi mua.” Nói xong liền đứng dậy định đi ra ngoài, Tô Lương Mạt vội vàng giữ chặt cổ tay anh, ý cười nơi khóe mắt cô không giấu kín được, “Quay lại đây.”

“Sao vậy?”

Cô kéo anh ngồi xuống lại mép giường, nghiêng nửa người trên qua rồi đưa tay ôm chặt anh, “Em là thử anh một chút, muốn xem xem anh có cảm thấy là em đang cố tình gây sự không?”

“Thế này sao lại là cố tình gây sự chứ?”

“Trên tivi không phải thường xuyên chiếu đấy sao? Lúc phụ nữ ốm nghén, có vài yêu cầu sẽ trở nên vô cùng kỳ quặc.”

Chiêm Đông Kinh thì cầm lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Kỳ quặc thì cứ kỳ quặc đi, chỉ cần anh có thể tìm được, tốn tiền tốn tâm tư kiếm ra được, thì đều hợp lý hết, chắc chắn là vậy.”

Hai tay Tô Lương Mạt vòng căng sau lưng anh, “Đông Kinh, anh có từng nghĩ chúng ta sẽ có một ngày như thế này không?”

“Nếu như là hơn hai năm trước, thì anh chưa từng nghĩ đến, nhưng sau khi từ Thái Lan trở về, anh vẫn chờ ngày này, Lương Mạt, có vài ý nghĩ chỉ là chuyện trong nháy mắt, ai cũng không có cách không chế.”

“Em cũng vậy, cuối cùng em cũng hiểu, vì sao lại nói con cái là kết tinh của tình yêu.” Tô Lương Mạt khẽ cọ cọ gò má lên đầu vai người đàn ông, “Sau này, em với con đều phải dựa vào anh rồi, anh yên ổn, em và con mới có thể yên ổn.”

Chiêm Đông Kinh khẽ hôn lên trán cô, “Yên tâm, cái mạng Chiêm Đông Kinh này do em nắm ở trong tay, em bảo anh đi hướng đông anh tuyệt đối không dám đi hướng tây.”

Tô Lương Mạt bị anh ôm dậy để cho cô ngồi lên trên chân anh, “Chuyện vừa rồi có muốn tiếp tục không?”

“Làm cách nào tiếp tục được?”

Chiêm Đông Kinh hướng tay bên eo cô tìm kiếm, thuận tay lại mò đến vạt áo của cô, Tô Lương Mạt dè tay của anh lại, “Anh không cảm thấy kỳ quái sao? Lúc đi vào, bên trong còn có một đứa nhỏ.”

Chiêm Đông Kinh tưởng tượng ra một màn kia, trong nháy mắt không còn lực đứng lên được nữa, cũng may mà Tô Lương Mạt ngay cả hình dung như vậy cũng nghĩ đi ra.

Từ sau lần trước đã nói với Lưu Giản, Tô Lương Mạt vẫn chưa có đến sông bài của anh lại.

Buổi tối, sau khi hết bận chuyện sông bài Lưu Giản đi thẳng ra ngoài, hộ vệ canh giữ trước cửa tiến lên, “Lão Đại, ngài đi đâu?”

“Tôi về nhà, các cậu cũng đừng đi theo, trở về đi.”

“Vâng.”

Lưu Giản lấy xe trong gara, không có mục đích lái về phía trước, kể từ khi Tô Trạch đi, trong nhà trống trải đi không ít, trước kia còn có thể thường xuyên nghe tiếng Tô Trạch với Đậu Đậu huyền ảo.

Mặc dù anh bảo hộ vệ đừng đi theo, nhưng người vừa rồi vẫn là không yên lòng, mang theo hai gã hộ vệ khác len lén đi theo đằng sau.

Lưu Giản lái xe phía trước, đi ngang qua đèn xanh đèn đỏ thì từ từ dừng xe lại, hai chiếc xe thuận thể một trái một phải kẹp xe của anh ở giữa, cửa sổ xe gần như là đồng thời kéo xuống một lúc, súng trong tay trước tiên bắn thủng lớp xe trước của anh, lúc này mới giơ cánh tay lên hướng về phía người ngồi trong ghế lái.

Lưu Giản sớm đã phát giác ra bất thường, xe được trang bị kính chống đạn, có thể tạm thời bảo vệ an toàn cho anh, anh đưa tay đẩy cửa xe ra, nhưng mà hai bên ghế lái đều bị xe của đối phương kẹp sít sao, rõ ràng là đến có chuẩn bị.

May mà thuộc hạ của anh cũng không ở xa, mắt thấy cảnh tượng như vậy, tài xế tăng lực đạp chân ga, cửa xe cà qua đuôi chiếc xe kẹp lấy xe của Lưu Giản kia, đột ngột kéo ra một kẽ hở sống còn.

Cửa xe ma sát phát ra tia lửa tung tóe, Lưu Giản hiểu ngồi ở trong xe chỉ có chờ chết, người trên chiếc xe bên cạnh đã xuống, xách theo súng, chùng bầy tám tên, đang hướng ra chiếc xe phía sau kia tiến nhanh đến.

Lưu Giản nặng nề hít vào một hơi, đẩy mạnh cửa xa ra, lăn một vòng ngay tại chỗ sau đó chạy về phía đầu phố.

“Đuổi theo!”

“Đừng để hấn thoát!”

Từng đợt tiếng súng sau lưng gào thét xuyên qua bên lỗ tai anh, lúc Lưu Giản cảm giác thấy đau đớn đã không kịp, máu trên bả vai chảy ra ngoài bị chiếc áo mỏng thấm hút, may mà tối nay anh mặc chiếc áo lông, Lưu Giản ấn lấy miệng vết thương, như thế này mới khiến máu không đến mức chảy ra đầy đất.

Lúc này, phần lớn cửa hàng bên đường đã sớm đóng cửa, Lưu Giản đối với khu vực này vừa vặn cũng coi như quen thuộc, anh xuyên qua con hẻm nhỏ gần đó, đám người bám theo sau rõ ràng chậm hơn rất nhiều, không chú ý một cái ngay cả một cái bóng người cũng không thấy.

Vượt qua con hẻm, chính là đường cái, phóng tầm mắt đi, chỉ có một tiệm hoa còn mở cửa.

Người phụ nữ trẻ tuổi quần chiếc khăn đội đầu đang đem hai bồn hoa cuối cùng chuyển vào trong nhà, sau đó chuẩn bị đóng cửa, lúc Lưu Giản xông tới, đối phương vô thức mở miệng, “Hoan nghênh quý khách...”

Nghênh đón cô lại là nòng súng tối om, Lưu Giản ra hiệu cô ta đi vào, “Đóng cửa lại.”

Cô gái kia kinh hãi, giơ cao hai tay lên kéo rèm cửa sổ lại, sau đó còn đem cửa kính khóa lại từ bên trong.

Súng trong tay Lưu Giản rời ra sau gáy cô ta, “Tắt đèn, mau.”

Cô gái run run rẩy rẩy vươn tay, tắt đèn đi.

Một cánh tay Lưu Giản giữ cổ cô gái kia lôi cô ta ra đằng sau ngồi xổm xuống, gần như một phút đồng hồ sau, mới nghe thấy một hồi tiếng bước chân mất trật tự từ xa đến gần, “Mày không nhìn lầm chứ?”

“Ra khỏi con hẻm là quẹo sang trái hay là sang phải, xem thử trên mặt đất có vết máu không.”

Lưu Giản nghe vậy, càng vô thức bịt chặt miệng vết thương hơn.

“Mẹ nó, bị mất rồi!”

“Khốn kiếp! Như vậy mà là đánh hơi.”

Lưu Giản nín thở ngưng thần, đưa tới tay che miệng cô gái kia.

Mùi máu tươi trong lòng bàn tay làm cô buồn nôn, trên mặt đều bị vấy dính đầy máu.

“Đi thôi.”

“Hai đứa chúng mày, đi quanh gần đây xem sao, cơ hội tốt như vậy để cho hần chạy thoát không phải là muốn chết à?”

Ngay sau đó, một chuỗi tiếng bước chân lần nữa mất trật tự, hướng về hai phía trái ngược nhau phân bố hai đường.

Cô gái kia thấy bên ngoài không còn động tĩnh nữa, muốn kéo tay của Lưu Giản xuống.

Miệng vết thương của Lưu Giản truyền đến cảm giác xé rách đau nhức kịch liệt, “Nếu như tôi buông cô ra, cô không được phép kêu lên.”

Cô ta ngẩn ra, vừa rồi không kịp nhìn thấy rõ tướng mạo đối phương, nhưng thanh âm này cô chắc chắn không có nhận lầm.

Cô vội vàng gật đầu.

Lưu Giản buông lỏng tay ra, anh rên lên một tiếng, dứt khoát ngồi bệt xuống đất.

Anh cho rằng đối phương là sợ đến phát ngốc rồi, “Cô đừng sợ, tôi sẽ không làm cô bị thương, tôi chỉ là ở đây tránh một lúc.”

“Lưu Giản.”

Giọng nói cô gái kia rất chắc chắn.

Lưu Giản không khỏi cảnh giác, “Cô là ai?”

“Tô Uyển.”

Lưu Giản đứng dậy muốn đi, Tô Uyển tận dụng ánh đèn huỳnh quang phát ra từ trong hồ cá, cô giữ lấy cánh tay Lưu Giản, “Đừng đi, những kẻ bên ngoài kia còn chưa đi xa, anh đi ra ngoài như vậy không phải là chịu chết sao?”

“Cho dù là chịu chết, tôi cũng không không muốn đơn độc chung đụng với cô thêm một chút nào cả.”

“Lưu Giản, đừng như vậy, em biết chuyện trước kia đều là em sai, anh cứ xem em như người xa lạ là được mà, cầu xin anh, ở lại đây đi.”

Lưu Giản vung tay một cái, Tô Uyển không kịp chuẩn bị bị đẩy ngã ra sau, trước khi Lưu Giản kịp đi tới cửa, cô xông tới ngăn trước cửa kính, “Anh ở lại đây đi, em đi, em đi còn không được sao? Đợi lát nữa em rời khỏi đây rồi anh khóa cửa lại, lầu hai có phòng nghỉ với điện thoại, anh cũng có thể dùng.”

Nói xong, cô ngồi xổm xuống định mở cửa.

Lưu Giản nhìn qua thân ảnh gầy yếu của cô co lại thành một đoàn, trước khi cô mở cửa, anh mở miệng nói, “Có điện thoại di động không? Tôi muốn gọi điện thoại.”

Tô Uyển giật mình, “Có, có.”

Cô lấy điện thoại di động trong túi quần đưa về phía Lưu Giản.

“Địa điểm cụ thể chỗ này là gì?”

Tô Uyển nói ra một lượt.

Lưu Giản gọi điện thoại nhanh chóng, bảo thuộc hạ đến đây đón mình.

“Bọn chúng nói anh bị thương, anh không sao chứ?”

“Không sao, không chết được.”

Tô Uyển tiến lên, lúc này cũng không dám bật đèn, “Hay để em giúp anh băng bó sơ qua nhé?”

“Tiệm hoa này là cô mở?”

“Vâng.”

Lưu Giản che lấy bả vai, Tô Uyển liền đứng bên cạnh anh, “Anh yên tâm đi, em đối với anh trong lòng sẽ không có ảo tưởng nữa, cho nên anh đối với em đại khái có thể yên tâm, đời này em cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp lại anh lần nữa, em biết anh hận em, bây giờ cho dù anh giết em, em cũng cảm thấy là chuyện nên làm.”

Lưu Giản cười lạnh một tiếng, “Nói những thứ này còn có ý nghĩa gì?”

Người của Lưu Giản tìm đến rất nhanh, nhưng trước tiên phải bảo đảm những kẻ truy sát kia đã đi xa.

Lưu Giản đi đến phía trước cửa sổ, ngón tay kéo ngược rèm chớp nhìn ra bên ngoài, “Tôi với Lương Mạt cũng không thể đến được với nhau, Tô Uyển, nếu như lúc trước cô có thể kiên định một chút, chăm sóc chị dâu với Đậu Đậu thật tốt, không làm ra những chuyện kia, đến cuối cùng, tôi nghĩ tôi sẽ quý trọng cô, có lẽ không thể cho cô một phần tình yêu hoàn mỹ, nhưng chí ít có thể để cho cô ở bên cạnh tôi cả đời. Nhưng những chuyện này đều đã bị cô tự tay hủy diệt, cho nên cũng đừng oán trách ai cả, có vài quyết định đều là do chính mình đưa ra.”

Khóe môi Tô Uyển run rẩy, chỗ ký ức chôn sâu đó bị móc ra, lại là một hồi đau thấu tận tâm can.

Cô cũng biết, bây giờ đối với cô mà nói, cái gì cũng đã muộn rồi.

Lưu Giản nhìn cô, “Tôi vẫn là câu nói kia, sau này đừng để cho tôi nhìn thấy cô, lần này là cô cứu tôi, cho nên tôi bỏ qua cho cô, nếu không...”

Tô Uyển chưa từng hy vọng xa vời Lưu Giản sẽ yêu cô, cô chỉ là muốn ở bên cạnh anh, cho dù là trái tim có cứng rắn như núi băng cũng sẽ có ngày từ từ tan chảy, nhưng cô chính là đợi không được, vừa nhìn thấy Tô Lương Mạt, cô liền lo lắng.

Lưu Giản nhìn thấy mấy chiếc xe ‘rầm rầm’ dừng lại trước cửa tiệm hoa, anh thu hồi động tác rồi đi đến trước cửa, “Mở cửa ra.”

Tô Uyển rút chìa khóa ra, run rẩy mở cửa.

Lúc anh rời đi, cũng không có liếc nhìn cô một cái, không hề có chút cảm xúc lưu luyến hay dao động, Tô Uyển gần như tham lam nhìn theo thân người cao lớn của Lưu Giản, cô hiểu, người đàn ông này, cô nhất định phải dùng tư thế ngược lên mà nhìn anh cả đời. Lúc trước ba mẹ kiên quyết bắt cô rời khỏi Ngự Châu, nhưng cô vẫn là trở về đây, chỉ vì muốn cách anh gần thêm một chút.

“Đều xác nhận rồi?”

“Dạ, những kẻ kia chúng tôi đang toàn lực lùng sục.”

Lưu Giản gật đầu, hộ vệ giúp anh kéo cửa xe ra, anh khom người ngồi vào trong.

“Lão Đại, người phụ nữ này?”

“Không cần để ý đến cô ta, chỉ là một người không quen biết mà thôi.”

Tô Uyển cùng đi theo đến ngoài cửa, xe của Lưu Giản rầm rầm mấy tiếng liền lái đi vô tung vô ảnh, trên mặt cô còn dính máu của anh, nước mắt không nhận được tràn mi, Tô Uyển xoay người trở vào trong tiệm.

Lưu Giản thu hồi tầm mắt từ trong kính chiếu hậu, anh đối với Tô Uyển là hận, cũng sẽ không vì thời gian mà biến mất, đời này, ở cạnh cô tất nhiên cũng là vĩnh viễn không thể nào.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, bụng của Tô Lương Mạt cũng năm tháng.

Bụng rõ ràng có thể nhìn ra được, chuyện Ngụ Nhạc Thành cô giao cho Thụy với Lý Tư quản lý.

Tổng Các với Hàn Tăng đã trở lại bên cạnh Chiêm Đông Kinh, không những như vậy, thuộc hạ lúc trước của Chiêm Đông Kinh cũng được chiêu dụ đến không ít, hơn nữa tuyến vũ khí bên Thái Lan được đả thông, Chiêm Đông Kinh ở Ngự Châu bên này gõ trống khua chiêng thu hồi không ít địa bàn cùng sân bãi, Mạc Thanh ẩn nhẫn hai mươi mấy năm, nhưng mọi chuyện trong bang hội từ trước đến nay là do Chiêm Đông Kinh tự mình quản lý, hôm nay phần lớn thế lực đã phản bội, khiến Mạc Thanh sút đầu mẻ trán.

Hàn Tăng ngồi bên vị trí ghế phụ ngâm nga hát, Tống Các tự mình lái xe, thấy vẻ mặt Hàn Tăng đầy thích ý, Tống Các lại không vui vẻ nổi.

Hàn Tăng thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ, nhìn thấy vẻ mặt Tống Các căng thẳng, “Cậu gần đây xảy ra chuyện gì? Bị cướp mất phụ nữ rồi?”

Lời này thốt ra khỏi miệng, hần liền hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, đúng là tự vạch áo cho người xem lưng, “Không phải, người anh em, tôi không phải có ý đó.”

“Cậu có cảm thấy mấy chuyện gần đây đều có vấn đề không?”

Đề tài này thay đổi quá nhanh, Hàn Tăng suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng, “Chuyện gì?”

“Tôi cảm thấy Kinh thiếu là đang dò xét chúng ta?”

“Vì sao?” Hàn Tăng không dính đến, “Là bệnh đa nghi của cậu quá nặng rồi hả? Kinh thiếu từ trước đến giờ vẫn tin tưởng hai người chúng ta.”

“Cậu quên chuyện lần đó ở Thái Lan rồi? Ngài ấy là nhận định trong mấy người chúng ta có nội gián.”

Hàn Tăng lơ đãng, “Dò xét thì dò xét đi, dù sao cây ngay không sợ chết đứng, nếu như hai người chúng ta cũng có thể phản bội Kinh thiếu, vậy thì thật sự là thiên lý bất dung, Tống Các, có phải gần đây cậu đang giấu tôi chuyện gì đúng không? Hay là cậu đã hoài nghi kẻ nào?”

Tống Các gật đầu, “Phải, tôi cảm thấy Sơn Tử rất có khả năng.”

“Nhưng lúc ở Thái Lan, hần vì cứu Kinh thiếu suýt nữa thì mất mạng.”

“Càng như vậy, mới càng đáng nghi hơn, đây không phải là cách tốt nhất để loại bỏ mình sao? Tên nội gián này một ngày chưa bắt được, nguy hiểm của chúng ta cũng nhiều thêm một ngày.”

Sắc mặt Hàn Tăng nghiêm trọng nói, “Cậu nói đúng, mấy thứ ăn cây táo rào cây sung này!”

Tống Các hướng ánh mắt ra phía ngoài, thời gian cấp trên cho hần rất căng, vụ án của Chiêm Đông Kinh hần theo không phải chỉ một hai năm, nếu như không tận dụng lúc này, chẳng bao lâu sau, thế lực của Chiêm Đông Kinh vô cùng có khả năng còn lớn mạnh hơn lúc trước, đến lúc đó, sợ là đợi thêm mười năm nữa cũng không có cách nào đem anh ra trước công lý.

Nghĩ đến Lý Đan chết thảm, nghĩ đến cô trước khi chết bảo hần đừng làm khó Tô Lương Mạt với Lý Tư, ngày thường tinh thần Tống Các lúc nào cũng lơ ngơ, hần không chỉ một lần nghĩ đến chính bản mình sẽ hy sinh, lại không ngờ rằng người trả mạng lại là Lý Đan.

Phản ứng nôn nghén của Tô Lương Mạt đã qua rồi, lúc này là ngủ được ăn được, Chiêm Đông Kinh nói cô chính là con heo con.

Tô Lương Mạt từ trên cái cân bước xuống, “Nặng thêm mười cân rồi.”

“Không sợ, cũng chỉ có bụng hơi lớn chút, chỗ khác đều nhìn không ra,” Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm eo cô, tay kia hướng lên trước ngực cô nhéo nhéo, “còn nữa, ngực cũng lớn rồi.”

Tô Lương Mạt đẩy tay anh ra, “Không đứng đắn.”

“Buổi tối muốn ăn cái gì, anh cho người chuẩn bị.”

“Hay là về nhà ăn, Tiểu Trần làm thức ăn cũng rất hợp khẩu vị của em.”

Chiêm Đông Kinh suy nghĩ một chút, “Cũng được.”

Chỉ là cửa ải Tô Trạch kia còn chưa qua được, Chiêm Đông Kinh trên đường trở về ghé vào một trung tâm mua sắm, lúc đi ra ôm theo cái hộp cực lớn.

Về đến nhà, Tô Lương Mạt mở cửa đi vào, Tiểu Trần nhận được điện thoại rồi liền ở trong phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm tối, Tô Trạch thì ở trong phòng ngoan ngoan xem tivi, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, nó bỏ bút chì chạy ra, “Chị, chị.”

Ánh mắt vừa chạm đến Chiêm Đông Kinh, nó hừ lạnh một tiếng, “Người xấu.”

Tô Lương Mạt gọi thằng bé đến bên cạnh, “Tô Trạch, phải gọi là anh rể.”

“Vì sao phải gọi gọi chú ấy là anh rể?” Tô Trạch kích động.

Tô Lương Mạt để bàn tay nhỏ nhắn của Tô Trạch sờ sờ lên bụng mình, “Bởi vì chú ấy là ba ba của em bé.”

“Chú ấy là ba ba xấu!”

Chiêm Đông Kinh đem đồ mang về mở bao gói ra, sau đó cắm nguồn điện vào tivi, anh cũng không có giải thích với Tô Trạch một câu, điều chỉnh xong kênh rồi tự mình ngồi trên ghế sofa bắt đầu chơi điện tử.

Còn có mô phỏng vô lăng lái xe, xe ở trên đường phóng đi, dọc theo đường đi còn có bố trí chướng ngại vật, Tô Trạch liếc liếc dòm ngó, con mắt liền dán lên màn hình.

“Tô Trạch, muốn chơi không?” Tô Lương Mạt hỏi.

“Chị, là chị mua hay là người xấu mua vậy?”

“Anh rể mua cho em đấy.” Tô Lương Mạt không quên nói tốt giúp Chiêm Đông Kinh.

Tô Trạch dán mắt lên cánh tay Tô Lương Mạt, hai mắt tội nghiệp nhìn tivi, nhưng nó cũng có nguyên tắc mà, nhưng mà, nhưng mà...

Nó bĩu bĩu môi, “Chị, chị không hận người xấu à?”

“Tô Trạch, rất nhiều chuyện của người lớn em còn chưa hiểu, chị đã tha thứ cho chú ấy rồi, hơn nữa còn để chú ấy làm ba ba của em bé, Tô Trạch em cũng có thể tha thứ có anh rể chứ?”

Chiêm Đông Kinh trong tay còn cầm một cái điều khiển từ xa khác, “Tô Trạch, thích chơi không? Chú dạy cho cháu.”

Tô Trạch ngo ngoáy mũi chân, Tô Lương Mạt khẽ đẩy bả vai thằng bé một cái, “Đi đi.”

Tô Trạch nghe vậy, lảng xa lảng xăng chạy tới.

Chị nói không sai, có một số việc có lẽ là nó còn chưa hiểu, dù sao chị cũng lớn hơn nó, nó cứ nghe lời chị là được rồi.

Cái gọi là lịch sự đấu tranh bất khuất của Tô Trạch, không có bại trong tay kem ly, liền như vậy bị một trò chơi điện tử làm tan rã.

Nhưng trò chơi này nhập khẩu hoàn toàn, có thể chống đỡ mấy trăm cây kem ly, điểm này Tô Trạch còn hiểu được.

Tô Lương Mạt vẫn luôn ở lại chỗ của Chiêm Đông Kinh, thật ra cũng chỉ là vấn đề chỗ cao chỗ thấp.

Ăn cơm tối xong trở về, Tô Lương Mạt cảm thấy mệt mỏi, muốn nằm trước một lúc.

Gần đây cũng không biết vì cái gì, rất dễ dàng đói bụng, Tô Lương Mạt chỉ ngủ hơn nửa tiếng, lúc thức dậy trong phòng yên tĩnh, Chiêm Đông Kinh vì để cô được nghỉ ngơi tốt, cho dù là ở nhà cũng không gây ra tiếng động gì lớn, đây cũng là nguyên nhân anh kiên trì muốn tách cô với Tô Trạch ở riêng ra.

Tô Lương Mạt mang dép đi ra ngoài, Chiêm Đông Kinh lúc này ở trong thư phòng, hôm nay đi ra ngoài kiểm tra sức khỏe, cho nên Tô Lương Mạt không cần đoán cũng có thể biết anh đang làm gì.

Quả nhiên, đẩy cửa thư phòng ra, bên trong mở sáng đèn, Tô Lương Mạt bước từng bước nhỏ tiến lên, Chiêm Đông Kinh đang nằm bò trên bàn hết sức chuyện chú đem báo cáo kết quả kiểm tra với siêu âm của cô nhập vào máy tính, báo cáo đều được sắp xếp xong rồi, mỗi lần anh làm xong đều sẽ thu xếp gọn gàng, Tô Lương Mạt tiến lên, đưa hai tay tới ôm cô anh.

“Lại làm nữa à.”

“Sắp xong rồi đây.” Chiêm Đông Kinh đem kết quả kiểm tra sửa sang lại rồi bỏ vào ngăn kéo, anh quay đầu lại thấy Tô Lương Mạt mặc đồ ngủ, “Đồ tránh bức xạ đâu?”

“Em lại không có nghịch máy tính, không sao đâu.”

Chiêm Đông Kinh đóng tài liệu lại, cũng tắt máy tính đi, “Sau này phải nhớ mặc.”

“Biết rồi.” Tô Lương Mạt áp lại gần khê hôn lên mặt anh.

Chiêm Đông Kinh kéo cô đến trước người, “Ngày mai, anh phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Có chút chuyện, đừng lo lắng.”

“Đông Kinh, Hàn Tăng với Tống Các bây giờ đã trở lại rồi, trong lòng anh có tính toán gì không?”

Thần sắc Chiêm Đông Kinh có phần mệt mỏi, “Anh cũng hy vọng không phải là Tống Các, hay là Hàn Tăng, nhưng mà có một số việc rất nhanh có thể sáng tỏ.”

“Nếu quả thật là một trong hai người họ, anh định làm thế nào?”

Chiêm Đông Kinh chăm chú nhìn về phía cô, “Lương Mạt, em đoán xem anh sẽ làm như thế nào?”

Tô Lương Mạt cùng anh nhìn nhau một lát, “Bỏ đi, chúng ta không nói tới chủ đề nặng nề này nữa.”

“Vừa rồi không phải đang ngủ ngon lành sao? Thức dậy làm gì?”

“Em đói bụng.”

Chiêm Đông Kinh dắt tay Tô Lương Mạt đứng dậy, “Đi, anh đi chuẩn bị cho em chút gì ăn.”

Tô Lương Mạt đi theo Chiêm Đông Kinh ra sân thượng, chỗ này là anh đặc biệt cho người thiết kế bố trí, không gian rộng rãi mà lại riêng tư, Tô Lương Mạt ngồi trên ghế sofa, xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn thân ảnh Chiêm Đông Kinh bận rộn trong phòng.

Trong nhà có mua sẵn vài món điểm tâm ngọt, anh lấy hai miếng bỏ vào trong khay, lại rót cho Tô Lương Mạt ly sữa bột cho phụ nữ có thai.

Tô Lương Mạt cầm lấy cái ly, thấy ly cà phê trong tay Chiêm Đông Kinh, “Cho em nếm một ngụm đi.”

“Không được,” Chiêm Đông Kinh không nói hai lời cự tuyệt, “còn có điểm tâm ngọt cũng vậy, cũng không được ăn nhiều.”

“Nhưng gần đây em luôn ngửi thấy mùi cà phê, trước kia cũng không phải đặc biệt ưa thích, nhưng bây giờ thêm lợi hại, không sao đâu, em chỉ nếm một ngụm, em lại không có uống nhiều.”

Chiêm Đông Kinh nhắm một hớp, “Cà phê là đặc biệt nghiêm cấm, uống sữa đi thôi.”

Tô Lương Mạt không khỏi thở dài, “Mang thai thật đáng thương, muốn ăn cái gì cũng không được ăn, lúc này mới được mấy tháng chứ.”

“Thật muốn uống?”

Tô Lương Mạt chỉ thiếu bốc khói lên hai mắt, “Muốn.”

“Chỉ được nếm một chút hương vị thôi.”

“Ừ.” Tô Lương Mạt liên tục gật đầu không ngừng.

Lúc này nghe thấy Chiêm Đông Kinh đồng ý rồi, cô đưa tay ra, chỉ là đầu ngón tay còn chưa chạm đến ly cà phê, đã bị Chiêm Đông Kinh gõ lên mu bàn tay một cái.

“Sao vậy?” Tô Lương Mạt bị đau.

Chiêm Đông Kinh ngồi đến bên cạnh cô, anh cầm ly cà phê lên, nhắm thử một ngụm, còn tay kia thì giữ lấy cằm Tô Lương Mạt, cạy mở cánh môi của cô ra rồi nụ hôn thật sâu tiến đến gần, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, quần quít đầu lưỡi của cô cùng cô lưu luyến nhảy múa, Tô Lương Mạt ‘ưm’ một tiếng, anh

tha cho cô rồi không chút báo trước rút ra, giữa cánh môi phát ra tiếng vang mập mờ, đến khi môi lưỡi của cô đều bị anh tận tình liếm láp một phen, Chiêm Đông Kinh lúc này mới lưu luyến không rời thu hồi nụ hôn kia, chỉ là môi còn áp chặt môi cô, “Lần này, đã nếm được chưa?”

162. Chương 167: Vết Xước Trên Người Anh!

Chương 167: Vết xước trên người anh!

Tô Lương Mạt cắn cắn môi dưới.

Chiêm Đông Kinh đưa tay hướng cằm cổ cô dò xét, “Con cũng sắp sinh ra rồi, trêu chọc em vài cái, mặt còn đỏ như vậy.”

Trong miệng Tô Lương Mạt lúc này toàn là mùi vị cà phê thơm nồng, Chiêm Đông Kinh một tay chống má, ánh mắt cười như không cười nhìn cô chăm chăm.

Tô Lương Mạt càng lúc càng mất tự nhiên, cô cầm lấy một miếng bánh ngọt đưa đến bên miệng, “Đừng nhìn em.”

“Mặc dù con mất là mọc trên người anh, nhưng anh cũng không khồng chế nổi,” Chiêm Đông Kinh kề mặt đến bên cạnh cô, “yo, càng lúc càng đỏ, giống y như con tôm luộc.”

Tô Lương Mạt bật cười, “Chiêm Đông Kinh, anh trước đây cũng đùa giỡn phụ nữ khác như vậy sao?”

“Không, ngoại trừ em trước giờ anh chưa đùa giỡn ai.”

“Vì sao?” Tô Lương Mạt liếc về phía anh.

“Anh chỉ đùa giỡn phụ nữ nhà lành, trước kia anh toàn bị người ta đùa giỡn.”

“Vậy sao,” Tô Lương Mạt để bánh ngọt thơm mềm tùy ý tẩn ra nơi cổ họng, khoe miệng khê cong lên, “anh ngược lại nói thử xem, bọn họ đùa giỡn anh như thế nào?”

Bàn tay Chiêm Đông Kinh mò qua rơi xuống đùi Tô Lương Mạt, nhéo nhéo vài cái sau đó dò xét hướng giữa hai chân cô, “Chính là đùa giỡn thế này đây.”

Tô Lương Mạt đánh xuống kêu cái ‘chát’, lực đạo này lại đặc biệt nặng nề, Chiêm Đông Kinh nghe thấy một hồi âm thanh vang dội, nhìn lại mu bàn tay mình, lại đỏ cả lên.

Bất quá chỉ là câu nói đùa, lại khiến Tô Lương Mạt giận đến tái mặt.

Chiêm Đông Kinh lập tức cảm giác thấy không ổn, anh áp người lại gần, Tô Lương Mạt đẩy ly sữa bột kia ra, “Thì ra bọn họ đùa giỡn cũng gọn gàng dứt khoát như vậy, đi thẳng vào vấn đề luôn a.”

“Không,” Chiêm Đông Kinh vẫn nghĩ là chỉ đùa với cô một chút, “thật không có, em nên biết, từ trước đến giờ anh luôn giữ mình trong sạch, hướng hồ lúc không cần thiết, ai cũng không đến gần anh được.”

Ánh mắt Tô Lương Mạt chống lại anh, “Còn nhớ lần đó Triệu Kiều đi ám sát anh không? Nếu cô ta không động thủ, đoán chừng anh đã lên giường với cô ra rồi.”

“Lúc ấy anh cũng biết bên trong có quỷ kế.” Chiêm Đông Kinh vội vàng giải thích.

“Nhưng mà anh đem quần áo của cô ta cởi xuống hết cả rồi!” Tô Lương Mạt cũng không biết làm sao, lại thấy kích động khó hiểu, tâm tình giống như cũng không khồng chế nổi, Chiêm Đông Kinh thấy thái độ này của cô không giống như nói giỡn, “Lương Mạt, đừng làm rộn, trong lòng anh nghĩ thế nào, em không hiểu sao?”

Tô Lương Mạt rũ rèm mi xuống, “Không hiểu.”

Chiêm Đông Kinh nhích tới gần thêm một chút, trong miệng Tô Lương Mạt ớn ngán lợi hại, lúc Chiêm Đông Kinh đưa tay tới định ôm, cô đứng dậy, “Em đi uống nước.”

Cô bước chân khó khăn đi về phía nhà bếp, Chiêm Đông Kinh nhìn bóng lưng của cô, vừa rồi còn đang yên lành mà, lại nói Tô Lương Mạt cũng không phải là người không thích đùa giỡn.

Anh không có nghĩ nhiều, đi theo cô vào phòng bếp.

Tô Lương Mạt cầm lấy ly nước, một đôi tay thuận theo eo cô tiến lên phía trước, cuối cùng giao nhau trên bụng cô.

“Xin lỗi.”

Tô Lương Mạt uống hai hớp nước lạnh, tâm tình cũng từ từ hồi phục lại, cô để ly nước xuống, xoay người nhón chân lên tựa lên trán Chiêm Đông Kinh, “Xin lỗi.”

Cô đột nhiên trở nên nhu hòa, làm anh có chút trở tay không kịp.

Tô Lương Mạt thở dài, ‘Em cũng không biết bị làm sao nữa, hỏa khí liền phủi đất vọt lên, muốn không chế cũng không chế không nổi, kỳ thật chuyện trước kia em vốn dĩ không quan tâm.’

Anh ở trên trán cô khẽ hôn hít vài cái, không đành lòng nhìn cô tự trách mình, “Không cần nói xin lỗi anh, là anh không cần nhắc đến cảm thụ của em, cũng nên chú ý đến tâm trạng của em.”

“Đông Kinh, tính khí em sau này sẽ không càng lúc càng kém đi chứ?”

“Có kém hơn nữa anh cũng chịu được.”

“Em không muốn,” Tô Lương Mạt lui người nhìn anh, “em không muốn anh nhân nhượng em, tiếp tục như vậy, chỉ ảnh hưởng đến tình cảm thôi.”

Chiêm Đông Kinh thấy cô bắt đầu khó chịu, “Em thấy anh nói không sai chứ, Triệu Kiều lần đó, mặc dù quần áo là tự cô ta cởi ra hết, nhưng mà cái nên thấy anh đều thấy hết rồi, anh bảo đảm, sau này bất luận nhìn thấy người phụ nữ khác, cũng không đánh chủ ý lên mấy người phụ nữ đó, em phải biết, biểu hiện của anh vẫn luôn rất tốt.”

Anh nói đến, tất nhiên là cuộc sống cảm dục mấy tháng nay của mình.

Tô Lương Mạt bị anh một câu đánh thức, rốt cuộc cũng biết mình cấu kỉnh như vậy là bắt nguồn từ đâu, phụ nữ đang mang thai vốn là tâm tình nặng nề dễ nghi ngờ, hơn nữa thân thể bất tiện, một hành động đùa giỡn nhỏ nhỏ của Chiêm Đông Kinh cũng có thể khiến thần kinh Tô Lương Mạt khẩn trương, cho dù anh rảnh rỗi không làm gì chỉ ở nhà với cô, hay là anh cả một đêm không trở về nhà.

Tô Lương Mạt nghĩ, cái này có lẽ là một loại tâm lý lo lắng, chỉ sợ sẽ thành bệnh.

Ban đêm, gió mát phe phẩy chui vào cửa sổ rộng mở, Hàn Tăng với Tống Các ngồi trong chiếc xe Nissan màu đen, chiếc xe này dừng ở ven đường cũng không khiến người khác thấy nghi ngờ, Hàn Tăng thì thoảng nhìn ra bên ngoài, “Cậu nói Sơn Tử có bị lừa không?”

“Đây không phải là bị lừa, nếu hắn không phải nội gián, thì hắn sẽ không xuất hiện ở nơi này.”

“Cũng đúng.” Hàn Tăng cắn cắn đầu thuốc lá không còn bao nhiêu trong miệng kia, “Nếu thực sự là hắn, lão tử không dùng một phát súng giết chết hắn thì không được.”

Hai tay Tống Các nắm chặt vô lăng, trên hộp số xe đặt một cái kính viễn vọng nhỏ, “Đừng rời lên, đến lúc đó bắt tại trận tên Sơn Tử cũng không chắc chắn hắn sẽ thừa nhận, việc này còn phải chờ Kinh thiếu định đoạt.”

Đang nói, chợt thấy mấy chiếc xe từ đằng xa lái tới, Tống Các cầm kính viễn vọng, “Đến rồi.”

“Thấy rõ ràng chưa?”

“Không phải là Sơn Tử, là người bên kia.” Tống Các ra hiệu Hàn Tăng dừng vội nóng nảy, ước chừng mười phút sau, liền nhìn thấy một chiếc xe Nissan màu đen y hệt chậm rãi đi vào cửa lớn kho hàng.

“Là Sơn Tử đúng chứ?”

“Ừ.”

Hàn Tăng vừa nghe, cũng không lập tức đi xuống, “Nếu như nói hắn thật sự là cảnh sát nằm vùng, vậy hắn cũng ở bên trong, sẽ không bại lộ sao?”

“Chờ một chút đi,” So với Hàn Tăng, Tống Các vẫn trầm tĩnh bình ổn hơn, “nếu hắn thực sự có khả năng này, tất nhiên sẽ bố trí tốt ván cờ, cậu gấp gì chứ?”

Hàn Tăng ngồi trong xe lẳng lặng chờ đợi, ước chừng qua nửa tiếng sau, cửa kho hàng mở ra, chỉ thấy Sơn Tử vừa nghe điện thoại vừa đi ra ngoài, hắn hướng bốn phía nhìn quanh một hồi, thi thoảng lại để ý hướng vừa rồi đi đến đây, thỉnh thoảng, giống như là phát giác thấy có gì đó không ổn, hắn vội vàng cúp điện thoại rồi lên xe, Hàn Tăng liếc mắt về phía kính chiếu hậu, lại nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh sát đang lặng lẽ tiến đến gần kho hàng.

Tống Các bỏ kính viễn vọng ra, xe một đường đi theo Sơn Tử về phía trước.

Mấy chiếc xe cảnh sát kia dừng trước cửa kho hàng, người bên trong xem ra là đều bị một lưới hốt gọn.

Hàn Tăng tức đến nghiến răng ken két, “Tên cảnh sát chết dẫm này!”

Sơn Tử kinh hoàng chạy thục mạng, lái đi được một đoạn rất xa rồi mới dừng lại ở ven đường, Hàn Tăng thấy Tống Các lái xe không nhanh không chậm, “Đuổi theo hắn đi!”

“Cậu có chứng cứ nói hắn là cảnh sát phải không?”

“Như vậy còn chưa rõ? Hắn rõ ràng biết trước nội tình, nên mới có thể toàn mạng mà tháo chạy!”

Tống Các lại không cho là vậy, “Lời này của cậu đến chỗ của Kinh thiếu cũng nói không thông, Sơn Tử sẽ không thừa nhận, chỉ dựa vào điểm này...”

Hàn Tăng chỉ một ngón tay, “Nhìn đi, tự hắn chột dạ rồi.”

Xe của Sơn Tử dừng ngay phía trước, lúc này hắn đã xuống xe, đang không ngừng nhìn quanh bốn phía kho hàng, Tống Các dừng xe lại một bên, Hàn Tăng đẩy cửa xe ra đi xuống, Sơn Tử nhìn thấy hai người, mới đầu là giật nảy người, sau đó liền bước nhanh lên trước, “Hàn ca, Tống ca, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Hàn Tăng cười lạnh một tiếng, “Xảy ra chuyện gì?”

“Địa điểm giao dịch của chúng ta đêm nay bị cảnh sát bắt được, các huynh đệ còn đang ở trong đó!”

Hàn Tăng nhìn vẻ mặt thất kinh của Sơn Tử, “Yo, thật sao, vậy sao người lại ở đây?”

“Tôi tạm thời nhận được điện thoại đi ra, vừa đúng lúc nhìn thấy xe cảnh sát từ gần đó chạy tới, tôi ở trên xe thông báo cho các huynh đệ, nhưng mà quá trễ rồi.” Sơn Tử gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi, muốn tìm người tiếp viện, nhưng người bên cảnh sát cũng đến không ít, lúc này nói gì cũng không kịp nữa.

“Phải, nếu như không phải quá trễ, người còn có thể ở đây sao?”

Sơn Tử nghe ra mĩa mai trong lời Hàn Tăng, “Hàn ca, lời này của anh có ý gì?”

“Lần giao dịch này là Kinh thiếu giao cho người, hoạt động giữ bí mật đương nhiên cũng là do người làm, để cho cảnh sát bắt được dễ dàng như vậy, còn đem chính mình gạt ra ngoài, người còn dám nói người không phải là tên cảnh sát nằm vùng kia?”

Sơn Tử vừa nghe, hoàn toàn bị chọc giận, “Hàn ca, anh nói những lời này cần phải có chứng cứ.”

“Chỉ dựa vào việc người có mặt ở đây, chính là chứng cứ tốt nhất!”

Hàn Tăng tranh cãi đến mặt đỏ tới tận mang tai, hai tròng mắt bởi vì phần nộ mà lồi ra ngoài, Tống Các đứng bên cạnh cũng không nói gì, Sơn Tử tức đến lồng ngực phập phồng không can lại được, “Chuyện này là ngoài ý muốn.”

“Người mẹ nó đã hại chết bao nhiêu huynh đệ của chúng ta?” Hàn Tăng rút súng ra, hòng súng chống lên trán Sơn Tử, “Lần đó ở Thái Lan ta đã nghi ngờ người rồi.”

Sơn Tử lúc này cũng tỉnh táo lại, “Các người làm sao lại biết tôi ở đây? Các người theo dõi tôi?”

“Mấy thứ này người không cần quan tâm!”

“Nếu hành động lần này các người cũng biết, vậy khả năng các người là nằm vùng cũng không nhỏ hơn tôi.”

Hàn Tăng nghe nói, hỏa khí lại lần nữa bốc lên cao, tức giận đến gân xanh trên huyết thái dương kéo căng từng sợi, “Người nói bọn ta? Tức cười! Lần đó ở Thái Lan, Lý Đan phụ nữ của Tổng Các cũng bị chết, nếu như hắn là nằm vùng, ngay cả phụ nữ của mình cũng sẽ hại chết? Còn có ta,” Hàn Tăng khẽ cắn răng, “ta mẹ nó cũng không muốn giải thích với kẻ cặn bã như nhà ngươi!”

Tổng Các đứng bên cạnh, sắc mặt thay đổi liên tục, Sơn Tử đưa tay đẩy súng trong tay Hàn Tăng ra, “Chúng ta tìm Tô tiên sinh đi, chuyện này tôi tất nhiên sẽ giải thích rõ ràng với ngài ấy.”

“Ta thấy đầu óc ngươi là đang động lệch rồi phải không?”

Sơn Tử kéo cửa xe ra, Tổng Các đưa tay cản lại, “Chuyện này đã quá rõ ràng rồi, Sơn Tử, bọn ta nghi ngờ ngươi không phải mới ngày một ngày hai.”

Sơn Tử cũng coi như tỉnh táo, “Cái gì cũng đừng nói nữa, chúng ta bây giờ cứ đến chỗ Tô tiên sinh.”

“Người cho rằng Tô tiên sinh có thời gian nhàn rỗi lo quản chuyện như vậy?”

“Hàn ca, tôi gọi anh một tiếng Hàn ca là tôn trọng anh, anh thực tưởng là tôi sợ anh? Trước kia các người là cánh tay đắc lực của ai tôi không quan tâm, nhưng bây giờ người Tô tiên sinh tín nhiệm là tôi, lát nữa tôi sẽ nói với ngài ấy xem xem, các người là làm sao mà biết địa điểm với thời gian giao dịch lần này...”

‘Đoàng!’

Tổng Các là đã trông thấy Hàn Tăng giơ súng, nhưng hắn cũng không có ngăn cản, cho đến Sơn Tử ngã xuống đất, Tổng Các lúc này mới tiến lên chế trụ cánh tay Hàn Tăng, “Sao cậu lại nổ súng?”

Hàn Tăng thấy Sơn Tử nhắm mắt, hắn thừa nhận là hắn quá kích động, “Hắn lại muốn vu oan hai chúng ta, tôi chỉ là không nhìn nổi loại tiểu nhân này!”

Từng đợt chuông cửa chói tai truyền đến, Tô Lương Mạt vốn là đang nghỉ ngơi, chính là bị tiếng chuông cửa này làm giật mình tỉnh dậy.

Bình thường trong nhà chỉ có cô với Chiêm Đông Kinh, anh đi ra ngoài cũng sẽ mang theo chìa khóa, vốn không làm phiền cô.

Chiêm Đông Kinh đi tới, xuyên qua màn hình thấy là Hàn Tăng, bọn họ mặc dù biết chỗ ở của anh, nhưng trước giờ chưa từng đến tìm, huống hồ lại là vào giờ này, Chiêm Đông Kinh nghĩ là có chuyện khẩn cấp, liền mở cửa.

Hàn Tăng với Tổng Các đi vào phòng khách cùng một lúc .

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống ghế sofa, “Có việc?”

“Tô tiên sinh,” Trước mặt Chiêm Đông Kinh, Hàn Tăng cũng không dám gọi anh là ‘Kính thiếu’, “Sơn Tử là nằm vùng.”

Tầm mắt Chiêm Đông Kinh lơ đãng quét qua mặt hai người, “Oh, vậy sao?”

“Phải, tôi với Tổng Các đã sớm nghi ngờ hắn, địa điểm giao dịch đêm nay lại bị tóm, chúng tôi sau đó mới biết được.” Về chuyện đã biết trước địa điểm giao dịch, là Tổng Các bảo hắn giấu đi, khỏi phải tìm đến phiền toái không cần thiết.

“Vậy hắn đâu rồi?”

Hàn Tăng do dự một chút rồi vẫn mở miệng, “Bị tôi giết rồi.”

“Cậu lặp lại lần nữa?”

“Bị, bị tôi giết rồi.”

Tô Lương Mạt dụi dụi mắt từ trong phòng đi ra, nghe thấy chính là một câu như vậy.

Chiêm Đông Kinh ngược mắt lên thấy cô dừng bước đứng trước phòng khách, sắc mặt anh nặng nề, Hàn Tăng thấy thế, lần nữa lên tiếng, “Xin lỗi, Tô tiên sinh, là tôi quá xúc động, nhưng hẳn lại là nằm vùng, hại chết bao nhiêu huynh đệ của chúng ta!”

Tô Lương Mạt vừa nghe đến người chết, toàn thân chợt bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Chiêm Đông Kinh ẩn nhẫn tức giận, “Chỉ có một mình hẳn từ trong đó đi ra?”

“Phải, các huynh đệ khác đều bị cảnh sát bắt lại.”

Hàn Tăng vẫn là chột dạ, dù sao chuyện như thế này, hẳn cũng không có quyền tiền trạm hậu tẩu.

Hắn thấp thỏm lo sợ cả đường đi, lúc này cũng chỉ chờ Chiêm Đông Kinh phát hỏa.

Lại không ngờ rằng, người đàn ông chỉ là vung xuống tay, “Các người đi về trước đi, nếu đã đã tìm được người này, coi như xong.”

Hàn Tăng vừa nghe, lặng lẽ thở ra một hơi, hướng Tổng Các nháy mắt rồi rời đi.

Cánh cửa truyền đến âm thanh bị khép lại, Chiêm Đông Kinh hướng Tô Lương Mạt vẫy vẫy tay, cô đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, “Hàn Tăng giết người kia rồi?”

Chiêm Đông Kinh cầm tay Tô Lương Mạt, “Nếu đổi lại là trước kia, anh nhất định phải cho người đánh hẳn hai mươi roi trước rồi nói sau, nhưng bây giờ không được, thanh âm này nếu để dưỡng thai cũng không dễ nghe, đừng để cho cục cưng của chúng ta tưởng rằng thế giới bên ngoài toàn là tiếng giết heo.”

Tô Lương Mạt không khỏi mỉm cười, ngược mắt nhìn về phía cửa, “Cách làm này của Hàn Tăng...”

Chiêm Đông Kinh cười cười, “Có phải cảm thấy hẳn cũng khả nghi không?”

Có mấy lời Tô Lương Mạt không thể chắc chắn.

Hàn Tăng cho đến khi lên tới trên xe, mới hoàn toàn thở ra, “Cậu có nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của Kinh thiếu không, giống như muốn ăn thịt tôi đến nơi, nhưng vừa nhìn thấy Tô Lương Mạt đi ra, lập tức mềm nhũn, tôi còn tưởng là ngài ấy ít nhất sẽ quát tôi hai mươi roi ngay lập tức.”

“Bây giờ Tô cô nương đang mang thai, chẳng lẽ cậu cho rằng Kinh thiếu có thể để cho cô ấy nhìn thấy cảnh tượng máu tanh này, cho nên lần này là mạng cậu lớn, xem cậu sau này còn làm việc lỗ mãng như vậy nữa không.”

Hàn Tăng thế nhưng lại thờ ơ, “Không phải là rất tốt sao? Nếu tôi không giết chết tên Sơn Tử, lúc này vẫn còn đang giằng co, nói không chừng trong miệng hẳn còn có thể phun ra lời gì đó bất lợi với chúng ta, Kinh thiếu cũng nói xong rồi, tên nằm vùng lại bắt được rồi, nhất cử lưỡng tiện!”

Tổng Các tất nhiên hy vọng chuyện này có thể miễn cưỡng gạt cho qua, một Sơn Tử đã chết có thể dời đi chú ý của Chiêm Đông Kinh thì càng tốt, nếu thực sự không được mà nói...

Hắn hướng ánh mắt sang Hàn Tăng ở bên cạnh, chuyện tối nay, nếu như Chiêm Đông Kinh cần phải nghi ngờ, ắt là đã đẩy ra trước mặt Hàn Tăng.

Đừng trách hẳn bất chấp tình nghĩa huynh đệ, hẳn còn có nhiệm vụ hẳn chưa hoàn thành, huống hồ tất cả mọi người đều sống trên đầu lưỡi đao, chỉ là kiên trì của mỗi người không giống nhau thôi.

Sau khi Tô Lương Mạt mang thai, Chiêm Đông Kinh gần như không hút thuốc lá nữa, anh vốn dĩ chỉ hút rất ít.

Đưa cô trở về phòng rồi, Tô Lương Mạt xem tivi một lúc vẫn là không đợi được Chiêm Đông Kinh quay lại, cô đi ra ngoài, thấy Chiêm Đông Kinh đứng trên sân thượng đang hút thuốc.

Tô Lương Mạt đi tới phía sau anh, mắt thấy anh bóp tắt tàn thuốc lúc này mới kéo cửa đi ra ngoài.

Người đàn ông nghe thấy tiếng bước chân, giơ tay lên vung vung mấy cái, “Có mùi thuốc lá, đi vào đi.”

Hai tay Tô Lương Mạt vòng chặt thắt lưng anh, “Anh có tâm sự.”

“Anh có tâm sự gì chứ, chỉ cần em không nghĩ ngợi lung tung là được rồi.”

“Anh vốn dĩ cảm thấy Tống Các có vấn đề, xảy ra chuyện lần này, anh lại cảm thấy Hàn Tăng cũng khả nghi, dự tính xấu nhất, là hai người họ bắt tay phản bội anh phải không?” Tô Lương Mạt phủ tay lên lồng ngực Chiêm Đông Kinh, “Bọn họ đi theo anh nhiều năm như vậy, thậm chí còn thân thuộc hơn cả anh em.”

Chiêm Đông Kinh kéo cô đến trước người, vòng hai tay quanh vai cô, “Hàn Tăng trước giờ đầu óc đơn giản, chuyện lần này anh cũng không có cách nào giải thích rõ ràng, thật ra người bên ngoài nói đúng, bọn họ không khác gì hai cánh tay đắc lực của anh, bất kỳ bên nào phản bội, đối với anh mà nói phải thừa nhận đầu chỉ là đau đớn bị đứt một cánh tay.”

“Đông Kinh, hay là để bọn họ thu tay lại đi?” Tô Lương Mạt nghĩ đến Lý Đan, tim không khỏi đau nhói.

Chiêm Đông Kinh khê cong khoe miệng bật cười, “Làm gì có chuyện đơn giản như vậy, bỏ đi, em đừng quan tâm, những chuyện này anh sẽ xử lý ổn thỏa.”

Thanh Hồ Đường.

Mạc Thanh đang xem tin tức, người giúp việc tiến lên dâng trà cho bà ta, “Phu nhân, mời dùng.”

Mạc Thanh không nói một lời, cũng không có vẻ mặt dư thừa, người giúp việc đã sớm quen rồi, đặt tách trà lên bàn rồi lui xuống làm việc của mình.

Cái biệt thự rộng lớn này là càng lúc càng không có nhân khí, có một số việc Mạc Thanh cũng lười quản, Đường Khả từ bên ngoài trở về, cô ta do dự một chút rồi vẫn là đi về phía Mạc Thanh, “Phu nhân.”

Mạc Thanh cũng không ngẩng đầu lên.

“Phu nhân, tôi muốn ra nước ngoài.”

Mạc Thanh lúc này mới có phản ứng, “Ra nước ngoài làm gì?”

“Chị tôi chết rồi, trước kia ở lại Ngự Châu là vì Đông Kinh ở đây, tôi nghĩ tới nghĩ lui...”

“Chiêm Đông Kinh lại chưa chết, không phải là vẫn còn sống rành rành ra đấy sao?” Mạc Thanh ngắt lời cô ta.

“Phu nhân, tôi ở lại Ngự Châu cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Mạc Thanh cười lạnh một tiếng, “Cô nói, tôi sẽ thả cô đi sao?”

Đường Khả thật cảm thấy Mạc Thanh người đàn bà này biến thái rồi, bà ta không phải là gì của mình, dựa vào cái gì trói chặt cô ta không chịu thả? Nhưng vấn đề như vậy Đường Khả tất nhiên không dám nói thẳng ra khỏi miệng, “Phu nhân, nếu có chuyện gì, xin người cứ giao phó, nhưng sau khi tôi hoàn thành rồi, có thể để tôi rời đi không.”

Kỳ thật Đường Khả đối với Mạc Thanh mà nói, một chút tác dụng cũng không còn nữa.

Thành sự thì ít bại sự có thừa, bà ta cũng không trông cậy vào Đường Khả được.

“Tôi muốn đứa nhỏ trong bụng Tô Lương Mạt, có có biện pháp không?”

Đường Khả dè dặt nhìn bà ta, “Phu nhân, người còn chưa từ bỏ ý định sao?”

“Sao tôi phải hết hy vọng chứ?”

“Bây giờ Tô Lương Mạt không ta khỏi cửa, chúng ta muốn ra tay gần như không có khả năng, lại nói Đông Kinh bảo vệ cô ta kỹ càng như vậy.”

Mạc Thanh cầm tách trà lên, ngón tay vô thức xoay vòng vòng trên viền tách trà, “Cô cũng thấy đấy, gần đây chuyện trong bang hội càng lúc càng không thuận lợi, đại đa số vốn dĩ không phục tôi, Đường Khả, chúng ta sớm muộn gì cũng phải đi vào tử lộ.”

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đường Khả vội vàng muốn rời đi.

Người cô độc như Mạc Thanh cái gì cũng không sợ, nhưng cô ta lại không muốn bị chôn theo bà già này.

“Phu nhân, tôi...”

“Cô tự mình xem xét đi.” Mạc Thanh cũng là thuận miệng nói, bà ta căn bản không ôm hy vọng với Đường Khả.

Những ngày tháng mang thai quả thực gian nan, Tô Lương Mạt ngoại trừ đi ngủ chính là xem tivi, ra cửa cũng phải có hộ vệ đi theo, cuộc sống tựa hồ cũng mất đi vui thú.

Chiêm Đông Kinh là đã trở lại thân phận của Tô tiên sinh, sau khi tẩy trắng, mấy trường hợp như xã giao cũng phải tham gia.

Tô Lương Mạt mở tivi, nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông xuất hiện trên màn hình, anh mỉm cười chùng mực, ly rượu trong tay làm nền cho đôi tay thon dài đẹp mắt, hình ảnh chỉ là lướt qua, nhưng Tô Lương Mạt lại bắt được, một cô nàng xa lạ đứng lúc tiến đến gần phía trước, bộ ngực kinh người hấp dẫn sống động, cô ta đưa tay khoác lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh một cái, đỉnh bộ ngực đã chạm đến bàn tay anh.

Camera chuyển cảnh, hướng về người đàn ông trung niên đọc diễn văn trên sân khấu.

Toàn thân Tô Lương Mạt bắt đầu thấy khó tiếp nhận, điều khiển từ xa trong tay lại càng nắm càng chặt.

Hội trường.

Chiêm Đông Kinh uống hớp rượu rồi rút tay ra, “Thật xin lỗi.”

“Tô tiên sinh, tôi chủ động mời ngài khiêu vũ như vậy, ngài cũng không nể mặt sao?” Âm thanh nũng nịu của người phụ nữ không thể nghi ngờ là vũ khí tốt nhất.

Chiêm Đông Kinh cười cười, “Tôi nhìn thấy vài người bạn, phải qua đó chào hỏi vài tiếng trước.”

Nói xong, người đã lướt qua cô ta đi lên phía trước.

Trong khoảng thời gian này tâm tình Tô Lương Mạt cũng không ổn định, có thể tránh được, Chiêm Đông Kinh sẽ tận lực tránh.

Ngồi trên ghế sofa trong nhà, Tô Lương Mạt làm gì còn có tâm tư xem tivi, cô tắt tivi đi rồi xoay người, bực bội đi tới đi lui mấy vòng trong thư phòng, giờ này, cách thời gian dạ tiệc kết thúc vẫn còn sớm. Cô biết đây chỉ là xã giao bình thường, cùng với lúc trước cô đánh cược ở sông bài, ở Ngu Nhạc Thành là giống nhau, hưởng hồ chỉ là một góc quay mà thôi, cũng không thể chứng minh điều gì.

Cô tận lực thuyết phục chính mình an tĩnh lại, khó khăn lắm tâm tình mới lắng lại chút ít, lúc này mới cầm lấy đồ ngủ vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm tấp xong đứng ở trước chiếc gương dài sát đất, Tô Lương Mạt nhìn thấy chính là phần bụng nhô ra của mình, thân hình khuôn mẫu vốn lung linh hấp dẫn lúc này bởi vì mang thai mà bị biến đổi, cô đưa hai tay véo véo lên thắt lưng, giống như eo cũng to ra, lại không có cách nào giống như Chiêm Đông Kinh từng nói chỗ này vừa vặn một nắm tay vậy.

Tô Lương Mạt nhìn mình trong gương, trên mặt cũng không có tươi tắn giống như lúc trước, tóm lại là nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Cô cầm lấy áo choàng tắm che kín trước ngực, thật sự là càng nhìn càng xấu.

Mặc quần áo tử tế trở lại lên trên giường, cục cứng trong bụng bắt đầu vận động lật qua lật lại, đây là bài tập mỗi đêm nó đều phải làm, Tô Lương Mạt xòe bàn tay áp lên bụng, cảm nhận được rung động như vậy, tất nhiên là thấy như thế nào cũng đều đáng giá, cô nhìn đồng hồ, dứt khoát vừa nghe nhạc vừa chờ Chiêm Đông Kinh về.

Chiêm Đông Kinh xã giao xong đã là hơn mười giờ tối.

Anh vội vội vàng vàng về nhà, không ngờ lại đụng phải Đường Khả trước cửa, Đường Khả trực tiếp ngăn đường đi của anh, “Đông Kinh.”

Chiêm Đông Kinh nghĩ thầm anh không đi tìm cô ta, cô ta ngược lại còn tự động đưa tới cửa, “Không phải cô đi theo Mạc Thanh sao?”

“Đông Kinh, Đông Kinh anh cứu em đi,” Đường Khả mặc lễ phục dạ hội, hiển nhiên cũng là tới tham gia dạ tiệc, cô ta tiến lên giữ chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, “em không muốn đi theo Mạc Thanh, nhưng mà em không có cách nào thoát khỏi bà ta được, Đông Kinh, anh giúp em một lần cuối cùng đi được không?”

Chiêm Đông Kinh hất tay cô ta ra sải bước rời đi, nhưng Đường Khả làm sao chịu buông tha cọng cỏ cứu mạng cuối cùng này, cô ta nhào tới ôm lấy cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Mạc Thanh cũng có thể giết em bất cứ lúc nào, em đối với bà ta một chút tác dụng cũng không còn nữa rồi.”

Chiêm Đông Kinh vung vẩy mấy cái không hất ra được, bên cạnh có người đi ngang qua, đều đưa tầm mắt hướng về phía hai người họ.

Chiêm Đông Kinh dứt khoát mở cửa xe ngồi vào trong, Đường Khả gần như là chen vào ngồi bên cạnh anh, tài xế dập mạnh cửa xe, cửa sổ xe trong nháy mắt kéo lên, Chiêm Đông Kinh một bả vươn tay kẹp chặt cổ Đường Khả, “Tôi vốn là không có ý định bỏ qua cho cô, cô còn có mặt mũi đến cầu xin tôi?”

Đường Khả ngược cao cổ, hô hấp khấn trương, cả gương mặt đều đỏ ửng, “Đông Kinh, bỏ em ra.”

Chiêm Đông Kinh siết chặt đầu ngón tay, Đường Khả vô thức nắm lấy cổ áo anh, móng tay bén nhọn xẹt qua cổ anh, cào ra vài vệt máu.

Chiêm Đông Kinh cảm giác thấy đau nhức, lúc này mới từ từ thu hồi lực đạo, anh hất Đường Khả ra, đầu cô ta đập lên cửa kính xe cái ‘rầm’, “Chuyện cô với Mạc Thanh thiết kế Lương Mạt bỏ đứa bé đi còn chưa có xong đâu, cô lại mơ tưởng viễn vông bảo tôi giúp cô?”

Đường Khả cắn chặt môi dưới, cô ta cho rằng Chiêm Đông Kinh chỉ sẽ nghĩ đến Mạc Thanh, không ngờ cô ta tham dự trong đó một cước anh cũng đã biết, “Đông Kinh, em cũng là bị ép buộc, lại nói chuyện tên tiểu quỷ kia cũng là em báo tin cho Tô Lương Mạt...”

Chiêm Đông Kinh lạnh lùng ngắt lời cô ta, “Tôi không phải là Chiêm Đông Kinh!”

“Được, được, Tô tiên sinh, anh cứu tôi với, tôi không muốn hại anh, tôi chỉ là muốn rời khỏi Ngự Châu, tiếp tục như vậy tôi sớm muộn cũng bị Mạc Thanh bức điên mất, tôi chưa từng làm ra chuyện không có nhân tính, nguyên nhân ở lại Thanh Hồ Đường cũng là vì chị tôi, bây giờ trên đời này tôi đã không còn người thân nào,” Đường Khả khó khăn lắm mới gặp được Chiêm Đông Kinh, lúc này đã sớm bất chấp mọi giá, “còn có chuyện của chị tôi, tám phần cũng có liên quan đến Mạc Thanh, Tô tiên sinh...”

Thần sắc Chiêm Đông Kinh lạnh lùng, vẻ mặt hờ hững, giống như cho dù cô ta có chết ở trước mặt anh, anh cũng không hề động lòng.

“Xuống xe!”

Đường Khả thật không ngờ anh sẽ tuyệt tình như vậy, “Đông Kinh, coi như nể mặt chị em có được không?”

“Xuống xe!” Chiêm Đông Kinh nghiêng người qua, mở cửa xe rồi đẩy Đường Khả ra trước một phát, cửa xe đóng lại trong nháy mắt, anh ra lệnh tài xế lái xe.

Tô Lương Mạt chưa đợi được Chiêm Đông Kinh trở về đã ngủ thiếp đi trước, Chiêm Đông Kinh về đến nhà theo thói quen bước chân thật khẽ vào phòng ngủ liếc nhìn, thấy Tô Lương Mạt nằm trên giường, lúc này mới an tâm đi tắm rửa.

Anh tắm dội qua loa rồi đi vào phòng ngủ, vén chăn lên chui vào, Tô Lương Mạt nằm nghiêng, cảm giác được có người kéo cô chen chúc vào trong ngực, cô mơ mơ màng màng mở mắt, “Sao bây giờ mới về?”

“Đêm nay có thêm chút chuyện, chờ anh lâu rồi phải không?”

“Vấn ỏn, em nghe nhạc một lúc liền ngủ quên mất.”

Chiêm Đông Kinh đè người xuống đem ôm cô vào trong ngực, Tô Lương Mạt chống người dậy, “Tắm rồi à?”

“Ừ, khắp người đều là mùi thuốc lá, cứ như vậy bò lên giường không phải bị em một cước đá xuống sao?” Chiêm Đông Kinh nhét thêm cái gối sau lưng cho Tô Lương Mạt.

Cô thuận miệng đùa giỡn một câu, “Không phải là muốn đem mùi nước hoa trên người anh rửa đi sạch sẽ à?”

Chiêm Đông Kinh cười cười sắp lại gần cô, đưa cánh tay lên trước mũi Tô Lương Mạt, “Ngửi thử xem?” Anh nghiêng người qua, liếc mắt sắp đem Tô Lương Mạt ôm chặt lấy, “Em ngửi cho kỹ thử xem, chỗ nào cũng đừng bỏ qua, còn có chỗ này, còn có phía dưới.”

Tô Lương Mạt cười tránh đi, con mắt đảo qua, liền chú ý đến khác thường trên cần cổ Chiêm Đông Kinh, cô cắn lại bàn tay của anh đang duỗi ra kia, “Chỗ kia của anh làm sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh còn chưa kịp phản ứng, Tô Lương Mạt kề sát tới nhìn kỹ, dấu vết này rõ ràng là dấu móng tay cào lên, “Bị phụ nữ bắt được à?”

Chiêm Đông Kinh đưa tay dò lên phía cần cổ sờ soạng, lơ đãng nói, “Oh, là Đường Khả, tôi nay đụng phải.”

Khóe miệng Tô Lương Mạt nhẹ nhàng phác họa, cô biết Chiêm Đông Kinh sẽ không làm ra chuyện gì khác, nhưng trong lòng vẫn là không ức chế được bắt đầu thấy không dễ chịu.

163. Chương 168: Cùng Chơi (cùng Chơi, Cùng Vui Vẻ)

Chương 168: Cùng chơi (Cùng chơi, cùng vui vẻ)

Chiêm Đông Kinh thực sự cũng mệt rồi, hơn nữa Tô Lương Mạt đối với chuyện như vậy trước giờ đều tin tưởng anh, Chiêm Đông Kinh vẫn chưa có ý thức được vết cào này sẽ làm Tô Lương Mạt bức bối khó chịu trong lòng.

Anh ôm lấy cô, “Hơn nửa đêm rồi, mau ngủ đi.”

“Ừ.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay định tắt đèn, Tô Lương Mạt khẽ đè tay anh lại, “Cứ để cái đèn bàn đi, em không muốn ngủ tối đen như mực.”

“Được.”

Chiêm Đông Kinh chỉnh lại cái chụp đèn, xoay người ôm Tô Lương Mạt trước ngực, buồn ngủ đánh tới, mi mắt nặng nề không mở lên nổi, nhưng anh nhớ rõ còn lời gì đó mới nói được một nửa, Chiêm Đông Kinh cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại, nhưng ý thức vẫn là bắt đầu lộn xộn, “Đường Khả...”

“Đường Khả làm sao?”

Anh dán gò má lên cần cổ Tô Lương Mạt, “Cô ta nói còn ở lại chỗ đó với Mạc Thanh nữa sớm muộn cũng chết, cô ta bảo anh sắp xếp giúp cô ta xuất ngoại.”

Tô Lương Mạt ngẫm nghĩ thấy có độ tin cậy trong lời nói, một hồi lâu sau, cô mới mở miệng, “Vậy anh đã đồng ý chưa?”

“Ừ? Ừ...”

Chiêm Đông Kinh mơ mơ màng màng phát ra vài âm tiết, Tô Lương Mạt cũng không thể kết luận được ý tứ bên trong đây của anh rốt cuộc đồng ý hay là từ chối.

Cánh tay anh ôm cô dần dần buông lỏng, hô hấp rất nhanh cũng đều đặn trầm ổn, nhưng Tô Lương Mạt làm thế nào cũng ngủ không được, trong lòng lại lần nữa bắt đầu lo âu bực bội, chuyện Đường Khả với Mạc Thanh liên thủ muốn bỏ đi đứa bé trong bụng cô, Chiêm Đông Kinh không phải là không biết, nhưng nghe thấy thái độ không rõ ràng kia của anh, không phải là anh muốn giúp cô ta chứ?

Mặc dù lúc trước Đường Khả gián tiếp cứu nho nhỏ thú, nhưng trước đó cô ta từng nổi sùng muốn giết Tô Lương Mạt, còn có rất nhiều chuyện về sau đều bày ra đây, Chiêm Đông Kinh sao có thể thờ ơ đến mức nói giúp là giúp?

Tô Lương Mạt nghiêng người qua, người đàn ông vì động tác lần này của cô mà đem nửa gương mặt vùi sâu vào giữa gối mềm mại, Tô Lương Mạt liếc nhìn vết cào trên bắp vai anh, lúc này lòng của cô giống như bị vô số móng vuốt mèo sắc nhọn cào cấu đến tổn thương, lại đau đớn khó nhin.

Tô Lương Mạt gần như cả đêm cũng không ngủ, sáng sớm, cho dù lúc Chiêm Đông Kinh thức dậy đã rất cẩn thận, nhưng tiếng sột soạt vẫn khiến Tô Lương Mạt lập tức mở mắt.

Người đàn ông vốn định đứng dậy, lúc này thấy cô tỉnh giấc, liền nằm xuống lại, “Ngủ thêm một chút nữa đi, có phải anh gây ra tiếng động lớn quá không?”

Tô Lương Mạt khẽ cọ cọ mặt lên gối vài cái, “Không phải, em ngủ không được.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay tới xoa xoa mặt Tô Lương Mạt, “Ở nhà rất buồn chán phải không?”

“Ừ,” Tô Lương Mạt kể lại gần anh một chút, “em muốn đi ra ngoài dạo chơi, hít thở không khí, cứ ở trong nhà buồn bực thế này em sẽ nghĩ ngợi lung tung lên mất.”

Cánh môi góc cạnh hấp dẫn của Chiêm Đông Kinh khẽ cong lên, vừa định mở miệng, di động để trên tủ đầu giường liền vang lên.

Anh đứng dậy nhận máy rồi để đến bên tai, “Alo?” Ánh mắt hướng về phía Tô Lương Mạt nhìn nhìn, ngón tay chỉ ra sân thượng, ra hiệu anh phải ra đó nhận điện thoại.

Tô Lương Mạt ngay cả khí lực miễn cưỡng cười một cái cũng không có, cô thất vọng đứng dậy định đi rửa mặt.

Chiêm Đông Kinh ngược lại rất nhanh đã trở vào, Tô Lương Mạt nhẹ kéo khóe miệng lên, “Phải ra ngoài à, ít nhiều gì xuống dưới lầu ăn điểm tâm rồi hãy đi.”

“Hôm nay anh hoãn hết mọi chuyện, ở nhà với em, muốn đi đâu chơi, anh đưa em đi.”

Tâm tình nặng nề đầy khói mù của Tô Lương Mạt lập tức bị tán đi, “Thật sao?”

Chiêm Đông Kinh mở cửa phòng thay đồ ra, “Lát nữa anh lái xe, cũng không mang theo tài xế, đỡ để em cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.”

“Được a.”

Nơi đông người Chiêm Đông Kinh cũng không dám đưa cô đi, lỡ như xảy ra chuyện, hộ vệ âm thầm đi theo bảo vệ cũng không có cách nào tập trung chú ý được.

Chiêm Đông Kinh cùng Tô Lương Mạt đi dạo phố, nâng cao cái bụng bị đặc biệt dễ mệt mỏi, hai người ngồi dưới cái ô che nắng nghỉ một lúc, Chiêm Đông Kinh hôm nay mặc bộ trang phục đơn giản, một chiếc kính mát màu trà gác trên sống mũi cao thẳng, dưới chân là chiếc giày da cổ thấp nhẹ nhàng, cả người cởi bỏ đi âm trầm thường ngày, hòa vào trong ngàn vạn con người, nhưng một cái liếc mắt vẫn liền nhìn ra được.

Tô Lương Mạt ngậm ống hút, ánh mắt trời tẩm mình trên đầu vai, khó chịu bị đè nén lúc trước tựa hồ cũng vào thời khắc này biến mất hầu như không còn.

Quả nhiên nguyên nhân là ngày ngày buồn bực ở trong nhà.

Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu, bắt được khóe miệng vui vẻ của cô, “Một mình em ở đó cười ngây ngốc cái gì?”

Đầu ngón trỏ Tô Lương Mạt chọc chọc vào chỗ khóe miệng mình, “Bởi vì em đang cười anh ngốc a.”

Chiêm Đông Kinh để đồ uống trong tay xuống, đứng dậy kéo tay Tô Lương Mạt.

“Bây giờ còn đi đâu?”

“Bên kia có khu vui chơi, chúng ta đưa cục cưng qua đó dưỡng thai đi.”

Tô Lương Mạt đi theo bên cạnh anh rất chậm, Chiêm Đông Kinh cũng luôn đi theo tốc độ của cô, hai người đi đến trước quầy đổi năm trăm đồng tiền xu, xách trong tay chừng một túi nhỏ.

Chiêm Đông Kinh đi vào khu đua xe, Tô Lương Mạt ngồi bên cạnh nhìn anh chơi, người đàn ông chơi vài vòng thấy Tô Lương Mạt đang nhìn xung quanh, nghĩ thầm cô chắc không hứng thú lắm với mấy cái này, anh quả thực cũng vì cô cân nhắc hết mọi thứ. Chiêm Đông Kinh lại kéo cô đến chỗ khác, đi đến trước một dãy sân khấu cao cỡ nửa người, phía trước sáu chồng lon chất cao có hướng dẫn cách chơi, phải dùng bao cát trong tay ném rơi toàn bộ đồng lon, mới có phần thưởng.

Chiêm Đông Kinh chỉ vào dãy gấu bông xếp trước mặt, “Em thích cái nào?”

Tô Lương Mạt chỉ chỉ con gấu Winnie the Pooh ở giữa kia.

Chiêm Đông Kinh ước lượng bao cát trong tay, đối với những người luyện súng lâu dài như anh mà nói, mấy trò vật vãnh này còn không phải giống như giỡn chơi sao, Chiêm Đông Kinh thuận thực dứt khoát ném một cái, sáu chồng lon tan tát bốn phía trong nháy mắt. Chủ rạp vừa nhìn, từ trò chơi trong điện thoại di động ngừng đầu lên, “Chúc mừng chúc mừng.”

Chị ta đi tới đem con gấu Winnie mà Tô Lương Mạt nhìn trúng kia đưa cho cô.

Chiêm Đông Kinh thấy Tô Lương Mạt hai tay ôm con gấu yêu thích không nỡ rời, “Hay là đem mấy thứ này toàn bộ lấy về hết, sau này không chừng cục cưng cũng thích chơi.”

Tô Lương Mạt đưa tay hướng khuỷu tay anh huých một cái, “Chắc cũng có thể đấy,” cô kéo Chiêm Đông Kinh đi sang bên kia, “anh nhất định sẽ làm mấy vị cô nương ở đây khóc hết lên mất.”

Tô Lương Mạt thấy bên cạnh có người đang chơi trò khác, “Cái này hình như cũng rất thú vị, em cũng muốn chơi.”

Chiêm Đông Kinh cẩn thận ôm cô đặt lên trên đầu máy, lại nhét vài đồng xu vào trong, sau đó anh ngồi sau lưng Tô Lương Mạt, hai tay khóa chặt cô không chế tay lái, trên màn hình xuất hiện vài chiếc thuyền ở trên mặt biển, Chiêm Đông Kinh chịu trách nhiệm giữ phương hướng, tay Tô Lương Mạt ấn lên một cái nút màu đỏ khác, lúc mấy chiếc thuyền hải tặc tiếp cận chịu trách nhiệm bắn trả.

“Đô đô đô!”

“Đích đích đích!”

“Ầm!”

Thần sắc Tô Lương Mạt bắt đầu khẩn trương, cô nhất nhất phối hợp ăn ý, mắt thấy một chiếc thuyền hải tặc muốn đâm mạnh tới, bị cô bắn rơi một phát rồi, trên màn hình xuất hiện chữ NEXT.

Tô Lương Mạt hứng khởi hò hét một tiếng, Chiêm Đông Kinh thấy cô chơi đến tận hứng, anh kề lại gần ở trên mặt cô khẽ hôn một cái, bây giờ đối với anh mà nói cái gì cũng không quan trọng, nhìn thấy cô vui vẻ rạng rỡ, mới là hạnh phúc lớn nhất.

Chơi được vài hồi, Tô Lương Mạt tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, Chiêm Đông Kinh đưa tay dò lên trán cô sờ sờ, “Chấy đây mồ hôi rồi, đừng chơi nữa.”

“Chơi thêm một lúc đi, dù gì cũng phải xem em qua mấy màn tiếp theo.”

Chiêm Đông Kinh không khỏi bật cười, “Em sao lại giống như đứa bé trai vậy.”

Tô Lương Mạt dứt khoát đưa tay mình lên không chế vô lăng, vừa vặn né được một răng san hô, Chiêm Đông Kinh hướng mắt nhìn qua khu nghỉ ngơi ở gần đó, “Em ở đây chơi, anh đi mua hai chai nước, sẽ quay lại ngay.”

“Được, anh đi đi.”

Chiêm Đông Kinh đi đến khu nghỉ ngơi mua hai chai nước, lúc Tô Lương Mạt thật sự chơi đến mức khoái chí, chợt nghe thấy bên cạnh có tiếng nói chuyện, “Chào cô.”

Cô cũng không quay đầu lại, tưởng là đang nói với người khác.

“Chào cô, đây là có người bảo tôi đưa cho cô.”

Nói xong, một phong thư bị thả tới trước bàn điều khiển của Tô Lương Mạt.

Động tác trong tay cô cũng không khỏi dừng lại, đợi đến lúc muốn nhìn rõ ràng hình dáng đối phương thế nào, cô ta đã đi thật xa, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng lưng.

Tô Lương Mạt cầm phong thư lên rồi mở ra, bên trong là một xấp hình.

Hắn là tối hôm qua bị chụp được, đều là hình Đường Khả kéo cánh tay Chiêm Đông Kinh, hoặc là hình cô ta quần lấy anh, không ít tấm trong tư thế rất mập mờ, khuôn mặt người đàn ông và người phụ nữ đều thấy rất rõ ràng, hai người còn ngồi vào trong cùng một chiếc xe.

Ngón tay Tô Lương Mạt khẽ run run, cách đó không xa, Chiêm Đông Kinh mua nước đang đi tới.

Tô Lương Mạt nhét ảnh chụp vào trong phong thư, nhưng cô ngay cả cái túi xách cũng không mang theo, xung quanh đây cũng không có chỗ ném, chỉ có thể chắp tay giấu ra sau lưng.

Chiêm Đông Kinh thấy cô ngồi sững sờ trên máy, “Không chơi nữa à?”

“Ừ, không muốn chơi nữa.”

Anh để nước sang một bên, đưa tay ôm cô, “Mệt rồi phải không?”

“Chúng ta về đi.”

Anh ôm cô xuống, cầm lấy một chai nước đưa cho Tô Lương Mạt, tay phải của cô còn chắp sau lưng, “Em không muốn uống?”

Người đàn ông muốn kéo tay của cô, Tô Lương Mạt đem tay trái đưa tới.

Chiêm Đông Kinh đứng lại trước mặt cô, “Trong tay giấu vật gì đó?”

“Không có giấu.”

Chiêm Đông Kinh giữ cánh tay Tô Lương Mạt, một tay kia bắt lấy phong thư, “Đây là cái gì?”

“Vừa rồi có người đưa cho em.”

Chiêm Đông Kinh mở ra nhìn một cái, “Em xem qua rồi?”

“Ừ.”

“Đây là tối hôm qua lúc Đường Khả tới tìm anh bị chụp được, nói không chừng lại là cô ta tự biên tự diễn, thật là buồn cười, anh thấy cô ta đúng là bây giờ có chết cũng không hết tội.” Chiêm Đông Kinh nói xong, đem phong thư nện xuống đất.

Ảnh chụp bên trong từng cái một lần lượt rơi ra ngoài.

Tô Lương Mạt bị anh dắt tay dẫn ra ngoài, cô ở trước cửa lấy lại gấu Winne ôm theo, hai người tới quảng trường, Chiêm Đông Kinh cũng không vì chuyện tối hôm qua mà giải thích gì thêm, cái nên nói cũng đã nói rồi.

Anh nhìn Tô Lương Mạt ôm con gấu bông cao bằng nửa người, có chút buồn cười, “Bà xa, hay là để anh cầm cho, cũng sắp che mất cả người em rồi.”

Tô Lương Mạt đem gấu bông nhét vào tay Chiêm Đông Kinh, cô nghĩ, tâm tình vẫn nên do chính mình tự điều chỉnh, giống như Chiêm Đông Kinh anh trước giờ chưa từng thay đổi, thay đổi chính là tâm trạng của cô, nhìn thấu rồi thì thấy trời cao biển rộng.

Đường Khả thấp thỏm không yên ở Thanh Hồ Đường chờ tin tức của Chiêm Đông Kinh, cô ta vẫn cảm thấy Chiêm Đông Kinh sẽ không tuyệt tình như vậy, ít nhất chịu giúp cô ta.

Nhưng vài ngày liên tục trôi qua, bên kia một chút tin tức vẫn không có.

Người giúp việc tiến lên gọi cô ta, nói là Mạc Thanh muốn gặp cô ta.

Đường Khả bồn chồn theo sau người giúp việc đi vào phòng khách, Mạc Thanh chỉ chỉ chiếc ghế đối diện ra hiệu cô ta ngồi xuống.

“Phu nhân, người tìm tôi có chuyện gì không?”

Mạc Thanh đem một xấp hình đưa cho cô ta xem.

Đường Khả nhìn thấy rõ ràng nội dung, trong nháy mắt giống như bị người ta dội ột chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, “Cái này, tôi...”

“Cô đến cửa sau cũng đều tìm xong rồi.”

“Không phải vậy, phu nhân người hiểu lầm rồi, tôi tìm Chiêm Đông Kinh là có chuyện khác, muốn đối phó với anh ta chỉ có tiếp cận anh ta trước, cho nên tôi mới...”

Mạc Thanh ngắt lời cô ta, “Cô là muốn nương nhờ nó cũng được, xin nó giúp đỡ cũng được, tóm lại, mấy tấm hình này tôi cũng đã cho người đưa cho Tô Lương Mạt một phần, cô nói sau khi Chiêm Đông Kinh nhìn thấy, liệu có lập tức cho rằng là thủ đoạn của cô hay không?”

Đường Khả tức đến nghiêng răng ken két, nhưng mà không có cách nào, cô ta không dám phát tác.

“Phu nhân, người thật sự đã hiểu lầm tôi.”

“Đường Khả, chuyện lần trước cô nói với tôi mấy ngày nay tôi cũng đã suy nghĩ rồi, cảm thấy cô nói cũng đúng, cô muốn đi thì cứ đi đi, ở lại đây bắt quả cũng chỉ là theo hầu bà già này.”

Đường Khả trên mặt vui mừng, “Phu nhân, người thật sự đồng ý để tôi đi?”

“Phải, hai ngày nữa tôi cho người đích thân đưa cô ra sân bay.”

“Được, cảm ơn phu nhân.”

Mặc dù ngoài miệng Đường Khả nói nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại giống như treo một tảng đá, Mạc Thanh đem con đường duy nhất của cô ta chặn đứng rồi, còn có thể có lòng tốt thả cô ta đi như vậy?

Hai ngày tiếp theo đó, Mạc Thanh đều cho người trông coi Đường Khả cẩn mật, thậm chí không cho cô ta tùy ý ra ngoài.

Đường Khả cũng biết quá nhiều chuyện của bà ta, Mạc Thanh tất nhiên sẽ không để cô ta còn sống rời đi.

Sau ngày hôm đó Chiêm Đông Kinh đưa Tô Lương Mạt đi chơi, hôm sau liền bận rộn, anh hình như là sắp có hành động gì đó rất lớn.

Tổng Các với Hàn Tăng là bị Chiêm Đông Kinh gọi riêng rẽ đến nhà, sau khi đi ra, thần sắc hai người ngưng trọng, ai cũng không có mở miệng nói một câu.

Ra đến bên ngoài, vẫn là Hàn Tăng nhịn không được, “Chuyện Sơn Tử kia huyền ảo rất lớn, cũng tổn thất không nhỏ, lần này không thể thất thủ nữa.”

“Đúng vậy,” Tống Các như có điều suy nghĩ, hần mơ hồ cảm giác thấy lần này Chiêm Đông Kinh là cực một vấn lớn, Hàn Tăng này thường nói cái gì cũng đều không giấu được, lần này miệng lại đóng rất chặt, “Hàn Tăng, cậu không phụ trách cùng một tuyến với tôi, phải chú ý an toàn.”

“Cậu cũng vậy.” Hàn Tăng cũng không lộ ra chút ý tứ.

Tống Các đoán được, Chiêm Đông Kinh vừa rồi đã dặn dò hần, thời gian với địa điểm giao dịch ngay cả Hàn Tăng cũng không được nói, chỉ có một mình hần biết, chắc hần, lời này cũng nói giống như vậy với Hàn Tăng.

Một khi chuyện bị tiết lộ ra ngoài mà nói, đây chính là phải rơi đầu.

Hàn Tăng ngồi trên xe, những vẫn là có chút không nhịn được, “Nội gián trong này đều đã chết hết, Kinh thiếu còn dàn xếp thần bí như vậy, muốn chúng ta chịu trách nhiệm mỗi một địa điểm giao hàng riêng rẽ, tôi thật sự là không hiểu nổi.”

“Nếu cậu sớm hiểu ra được, hôm nay ngồi ở trên cái ghế này phải là cậu.”

Tống Các thờ ơ trả lời một câu.

Tống Các là do dự, sự việc lần này rất quan trọng, hần nhất định phải mau chóng xin chỉ thị của cấp trên.

Mà tin tức bên kia đưa ra, là bất luận như thế nào cũng phải ngăn cản giao dịch lần này tiến hành, cấp trên đã nhận được tin, mức giao dịch lần này là khổng lồ, tuyệt đối không thể để Chiêm Đông Kinh mang về khoản mua bán này.

Nhưng nếu như hần có một chút rục rịch mà nói, Chiêm Đông Kinh sẽ lập tức phát hiện ra hần là nằm vùng, đây rõ ràng là điều kiện tốt nhất anh dùng để dẫn dụ cảnh sát.

Một ngày trước khi làm nhiệm vụ, Tống Các hẹn Hàn Tăng ra quán bar uống rượu.

Hàn Tăng chỉ chỉ vào hai chai rượu, “Rạng sáng nay liền phải lên đường, cậu còn gọi ta ra đây.”

Tống Các giả vờ như không nghe thấy nửa câu đầu, Hàn Tăng không cẩn thận một cái liền tiết lộ thời gian của mình.

“Tôi đây không phải là sợ một đi không trở về sao? Huynh đệ chúng ta nhiều năm như vậy...”

Hàn Tăng hướng bả vai hần nặng nề vỗ xuống, “Cậu từ trước đến nay đều tỉnh táo.”

“Tỉnh táo cũng biết sợ chết.”

Hàn Tăng uống hai hớp rượu, “Mỗi lần làm nhiệm vụ đều giống như đi một vòng qua Quỷ Môn Quan, huynh đệ, hy vọng ngày mai chúng ta còn có thể gặp nhau.”

“Tôi không còn gì vương bận nữa, nếu phải chết, thì tôi được đi xuống gặp Lý Đan sớm một chút.”

“Phi!”

Hàn Tăng xì miệng, “Bớt nói mấy lời xui xẻo này đi.”

Tống Các rút ra bao thuốc lá, đưa cho Hàn Tăng, hai người ngồi cạnh nhau hút thuốc, Tống Các đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh mình, “Mặc dù Kinh thiếu bảo chúng ta lúc làm nhiệm vụ không được liên lạc, nhưng mà,” Tống Các đưa một cái điện thoại di động cho Hàn Tăng, “cậu mang nó theo, nếu như lúc gặp nguy hiểm, lập tức gọi điện thoại cho tôi.”

Hàn Tăng cầm lấy di động, nhìn thấy phía trên chỉ có một số điện thoại.

“Chúng ta sẽ dùng cái này để liên lạc.”

“Được, nếu như cậu gặp nguy hiểm, người cũng gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Hai người chạm cốc một cái, tâm tình Tống Các phức tạp đem rượu trong cốc một hơi cạn sạch, trong điện thoại hắn đưa cho Hàn Tăng có trang bị thiết bị theo dõi mới nhất, chỉ cần Hàn Tăng mang theo bên người, cảnh sát lập tức liền có thể tìm tới địa điểm giao dịch.

Tống Các dùng sức bóp tắt thuốc lá, tâm tình càng phát ra phức tạp.

Hai bên đều là rạng sáng xuất phát, cùng với đám thuộc hạ canh chuẩn thời gian, Tống Các ngồi vào trong xe.

Hắn không giống Hàn Tăng không có động não như vậy, hành động này của Chiêm Đông Kinh rõ ràng là đã hoài nghi đến hai người bọn hắn, chỉ là cụ thể là ai, có lẽ còn cần xác định rõ.

Lần này Tống Các không có cách nào gạt mình ra ngoài, nhưng ít nhất hắn còn có thể kéo Hàn Tăng vào theo, nếu như vậy, hắn không bị bại lộ, khả năng bị dò xét tương tự còn có thể tiếp tục.

Đoàn xe rất nhanh đi đến địa điểm giao dịch, Tống Các theo đám người đi vào, bên này tiến hành vô cùng thuận lợi.

Lúc Hàn Tăng gọi điện thoại tới, Tống Các bên này cũng đã gần kết thúc.

“Tống Các, mau tới cứu tôi, tôi bị kẻ khác mai phục, mẹ kiếp,” Trong điện thoại truyền đến âm thanh kịch chiến, “cậu mau dẫn người đến đây!”

Hàn Tăng đem địa chỉ cụ thể nói cho hắn biết.

Tống Các cúp điện thoại, ánh mắt dung nhập vào bóng đêm hắc ám, nếu như Hàn Tăng chết, chuyện này ngược lại kết thúc mỹ mãn, đến lúc đó Chiêm Đông Kinh nhất định sẽ cho rằng Hàn Tăng là nội gián.

Tống Các vội vàng gọi điện, nghĩ đến mấy năm này cùng nhau làm việc, Hàn Tăng đã từng cứu mạng hắn, càng chân tâm thật ý coi hắn là anh em huynh đệ ruột thịt mà bảo vệ, Tống Các do dự một hồi, vẫn là lên xe, gọi thuộc hạ đến cứu viện.

Đuổi tới chỗ của Hàn Tăng, Tống Các cho thủ hạ bọc đánh hai bên, hắn cũng không lập tức hành động, lần này lực lượng cảnh sát vây quét rất đông, vì cứu Hàn Tăng, Tống Các chỉ có thể nghĩ đến biện pháp kia.

Hắn rút ra một bộ đàm điện thoại, đây chính là phương tiện liên lạc duy nhất của hắn với cấp trên.

Tống Các thừa dịp người khác không chú ý, lặng lẽ đi vào khu rừng bên cạnh.

Không lâu sau, tên cảnh sát vừa nãy còn cầm chiếc loa to kêu gọi đầu hàng đi tới phía sau hắn.

Tống Các xoay người, “Đội trưởng Cao, chào ngài, tôi là số hiệu 774.”

Nói đến nước này, đối phương tất nhiên tự hiểu.

“Tôi vừa mới nhận được điện thoại của cấp trên, sau nhiệm vụ lần này cậu cứ trở về đội đi, Chiêm Đông Kinh bên kia đã sớm nghi ngờ cậu rồi.”

“Tôi còn muốn thử lại lần nữa, hưởng hồ, đối tượng Chiêm Đông Kinh hoài nghi không chỉ có mình tôi, cho nên tôi có một yêu cầu, hy vọng ngài có thể nói tay buông tha Hàn Tăng bên trong, hai người chúng tôi sau khi trở về, hắn có thể che chở cho tôi, tình báo của Chiêm Đông Kinh bên kia cho biết không chỉ dừng lại đêm nay.”

Đội trưởng Cao tựa hồ trải qua một phen suy tính sâu xa, “Được rồi.”

Tống Các nghe vậy, cuối cùng thở ra, “Cảm ơn.”

“Tiếp theo cậu phải càng chú ý an toàn hơn.”

“Vâng.”

Tống Các xoay người hướng về phía kho hàng mà đi, hắn nhất định phải tìm cách lẫn vào trong đó. Nằm vùng lâu dài hắn đã luyện thành độ nhạy bén, lúc sau lưng truyền đến âm thanh mở chốt cực kỳ nhỏ bé kia, Tống Các vô thức nghiêng người tránh đi, nhưng vẫn bị viên đạn chui vào trong bả vai bên trái, sau

lưng Tổng Các đụng phải một cây đại thụ, hấn khó tin quay đầu lại nhìn chăm chăm cánh tay đằng sau vẫn giương cao, duy trì lấy tư thế nổ súng của đội trưởng Cao.

“Ông!”

“Tô tiên sinh nói, người bên này của chúng ta cần phải giao cho chúng ta tự giải quyết.”

Tổng Các trừng lớn hai mắt, “Các người lại là một phe?”

Đội trưởng Cao nhún nhún vai, “Trước đêm nay, ngay cả tôi cũng không biết kẻ nằm vùng bên cạnh Tô tiên sinh rốt cuộc là ai, lần này tốt rồi, vốn dĩ tôi cũng cho rằng là kẻ bên trong kia, 774, cậu nói cậu cũng tránh được rồi, còn chộn rộn tiến đến tự tìm đường chết làm gì?”

Nói xong, lại lần nữa muốn nổ súng.

Tổng Các nghiêng người trốn ra sau gốc cây, hấn che lấy miệng vết thương không ngừng chạy xuyên về phía trước, đằng sau có vài tiếng súng đuổi theo, phảng phất như sắp bắn lên trên người hấn bất kỳ lúc nào, hấn khom lưng, tận lực đem thương thế của mình giảm thiểu đến mức thấp nhất, đội trưởng Cao đuổi theo vài ba bước, nhưng đại cục bên kia còn cần ông ta không chế, ông ta không thể không cất súng quay trở lại.

Tổng Các tìm được đường sống trong chỗ chết đi vòng ra đằng sau kho hàng, bên này bốn phía đều bị cảnh sát bao vây, phía trước chất đầy thùng dầu, Tổng Các cẩn thận đi vòng qua, đám Hàn Tăng bị vây chặn giữa vách tường, đang liều chết đánh cược một lần, Tổng Các tìm thấy đường thoát, bật người nhảy lên một cái, lật mình đi vào bên trong.

Hấn rất nhanh tìm đến Hàn Tăng, Hàn Tăng nhìn thấy bộ dáng này của hấn thì kinh hãi, “Tổng Các, cậu bị thương rồi? Con dê ba sừng nào bắn cậu thành như vậy?”

Tổng Các bỏ bàn tay đang ấn lấy miệng vết thương ra, máu tươi đang ồ ồ chảy xuống, trên mặt Hàn Tăng toàn là tro bụi đen nhem, Tổng Các dựa vào vách tường, Hàn Tăng nhìn thấy thần sắc hấn không ổn, “Huynh đệ, cậu làm sao vậy?”

Tổng Các thể nhưng lại cười ‘ha ha’ thất thanh, Hàn Tăng trước giờ chưa từng thấy hấn mất khống chế như vậy, “Này, đầu óc cậu bị thương có phải không?”

Hai mắt Tổng Các đỏ bừng, hấn đưa tay lau đi nước mắt, Hàn Tăng một bên lớn tiếng chỉ huy, “Mẹ nó, rốt cuộc có bao nhiêu cảnh sát đến đây?”

Bên này tạm thời còn có thể chống đỡ thêm một chút, Hàn Tăng tiến lên nhắc cánh tay Tổng Các, “Cậu con mẹ nó, bị thương rồi còn đến đây làm cái gì? Muốn chịu chết phải không?”

“Đừng mẹ nó bà nó nữa,” Tổng Các đẩy Hàn Tăng ra, “Hàn Tăng, kiếp sau nếu có thể, chúng ta đầu thai vào cùng một cái bụng mẹ đi.”

“Tôi còn chưa muốn chết, rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

Tổng Các dùng sức ấn lấy miệng vết thương, người bên cạnh kẻ chết kẻ bị thương, hấn khó khăn nuốt nước bọt, con mắt hiện ra utor ý mơ hồ, “Hàn Tăng, cậu nói nếu một người chết ở trong tay người của mình, sẽ là cảm giác gì?”

“Cậu bị thần kinh!” Hàn Tăng gọi hai gã thuộc hạ đến, “Bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ tốt Tổng Các đi ra ngoài, ta đây liền dẫn người dõng đi chú ý của cảnh sát!”

Tổng Các thấy Hàn Tăng định đi, một bả gắt gao chế trụ cổ tay hấn, “Không cần đánh nữa, tôi biết làm sao để ra ngoài.”

“Cậu biết?”

Tổng Các khổ sở nâng khóe miệng.

Hấn nghĩ tới hàng trăm kiểu chết, nhưng có thể nghĩ đến, đều là một ngày nào đó bị Chiêm Đông Kinh phát hiện rồi làm sao đó đem hấn hành hạ đến chết, hấn tuyệt đối không có lương trước hấn sẽ chết trong tay cảnh sát, hấn nhần nhục sống qua ngày nhiều năm như vậy, hết lần này tới lần khác hiểm hiểm tránh

thoát nguy cơ, thật có thể nói là chết không dưới mười lần, hôm nay cứ như vậy mà chết, hẳn thật sự không cam lòng.

Nhưng có vài con đường, càng đi càng lệch, cũng không phải chính mình có thể khống chế.

164. Chương 169: Tai Nạn Giao Thông

Chương 169: Tai nạn giao thông

Hàn Tăng thấy hẳn không nói lời nào, lúc này nôn nóng làm gì còn nhịn được, “Cậu nói đi chứ, làm sao mới có thể ra ngoài!”

“Đợi một lát tự nhiên sẽ có người tới cứu cậu, Kinh thiếu sẽ phái người đến.”

“Không phải chúng ta đã cắt đứt liên lạc với bên ngoài, ngay cả Kinh thiếu cũng không biết sao?”

Nếu không sao lại nói Hàn Tăng là một tên đại ngốc, Tống Các buông lỏng bàn tay che miệng vết thương ra, tự mình nhìn bàn tay đầy máu của mình, Hàn Tăng đưa tay đè bả vai hẳn lại, “Cậu không cần mạng nữa à.”

“Hàn Tăng.”

“Gi?” Hẳn lúc này đang sút đầu mẻ trán nghĩ cách làm thế nào rời đi.

“Thật ra, tôi là cảnh sát nằm vùng.”

Hàn Tăng giật mình ngẩng đầu, bàn tay vẫn còn rơi xuống chỗ cũ, “Tống, Tống Các, lời này cũng không thể lấy ra nói giỡn.”

“Là thật, lần này Kinh thiếu chính là muốn bắt được tôi.”

Hàn Tăng đột nhiên đặt mông ngồi bệt xuống đất, “Cậu!”

“Xin lỗi, cậu vẫn luôn xem tôi như huynh đệ xem, nhưng mà tôi...”

“Tại sao là cậu?” Hàn Tăng vẫn là khó có thể tin, “Tôi chưa từng nghi ngờ tới cậu, tôi vẫn cho là hai người chúng ta là người Kinh thiếu đáng tin nhiệm nhất, chúng ta từng cùng nhau vào sinh ra tử, cậu mẹ nó bây giờ nói với tôi cậu là nằm vùng!”

“Đây là nhiệm vụ với sứ mệnh của tôi.”

“Sứ mệnh chết mẹ nó đi!”

Tống Các khổ sở lời khóe miệng, “Đúng vậy, chết mẹ nó rồi đây.”

Hàn Tăng tựa bên người Tống Các, “Bây giờ cậu định làm thế nào? Đem tính mạng của mấy huynh đệ chúng tôi bàn giao tại đây?”

Tống Các lắc đầu, “Tôi không đảm bảo sau này liệu có thể có người tiếp cận đến cạnh Kinh thiếu nữa hay không, Hàn Tăng, đừng quá tin tưởng kẻ khác.”

“Cậu bây giờ nói với tôi những thứ này có ích gì?”

Tống Các nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng súng kịch liệt, “Cảnh tượng này rất quen thuộc, khiến tôi nhớ tới đêm đó ở Thái Lan, Lý Đan chính là ở trong cảnh hỗn loạn thế này mà mất mạng.”

Hàn Tăng cúi đầu kiểm tra súng trong tay, hẳn lúc này thật không biết còn có thể nói cái gì với Tống Các.

Tống Các đặt tay bên người sau đó chống lên đứng dậy, Hàn Tăng thấy hai chân hẳn cứng nhắc muốn đi ra ngoài, “Cậu đi đâu?”

“Tôi phải đến nơi tôi nên đến.”

Hàn Tăng nắm chặt súng trong tay, nhắm về phía phần lưng Tống Các, Tống Các đứng đó không nhúc nhích, “Nếu cậu muốn động thủ, nổ súng đi.”

Bên ngoài, là người một nhà của hắn, đằng sau, cũng là người một nhà của hắn.

Trước sau đều là chết, Tống Các đã không còn e ngại.

Cánh tay Hàn Tăng run run, nhưng nhớ đến cảnh tượng đã từng cùng nhau vào sinh ra tử kia, vẫn là không nhả tâm, súng theo cánh tay rủ xuống bên người, “Cậu đi đi, chúc cậu sau này có thể nhanh chóng thăng chức, thăng quan phát tài.”

Kẻ ngu này!

Tống Các cười cười, đến nói một câu chúc phúc cũng nói khó nghe như vậy.

Tống Các dè dặt miệng vết thương đi ra ngoài, khi hắn mở cửa đi ra, đội trưởng Cao để kính viễn vọng trong tay xuống, Tống Các quét mắt về phía dãy xe cảnh sát xếp thành hàng trước mặt, mỗi một người mặc chính phục tượng trưng cho uy nghiêm cảnh sát, hắn mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, một thân chính phục kia mặc lên người là bộ dáng gì, hắn đã sớm quên.

Hàn Tăng đi theo sau lưng Tống Các, hắn đứng ở bên trong vách tường khuôn viên không có đi ra ngoài, Tống Các là người của cảnh sát, bọn họ tất nhiên sẽ không làm tổn thương hắn.

Mà Tống Các lại biết, đội trưởng Cao sẽ không bỏ qua cho hắn, sẽ không để cho hắn trở về vạch trần ông ta.

Hắn chậm rãi từ từ đi ra ngoài, cảm giác mình chính là đang chịu chết, hắn từ tốn giơ hai tay lên, “Tôi là cảnh sát nằm vùng...”

Hắn hét lên một tiếng, thuộc hạ của Hàn Tăng hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không rõ được đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tiếng súng dừng lại trong nháy mắt.

Một khẩu súng lại giơ lên, chính ở bên cạnh đội trưởng Cao, viên đạn trực tiếp bắn xuyên qua lồng ngực Tống Các, tiếng súng truyền tới tai Hàn Tăng, hắn khó tin nhìn chăm chăm về phía trước, lại là cảnh sát hướng về phía Tống Các nổ súng.

Đội trưởng Cao thấy hắn đã bị bắn trúng, lúc này mới đưa tay dè tay người bên cạnh lại, “Ai bảo cậu nổ súng?”

“Lão Đại, đây rõ ràng là lừa đảo, chúng ta không thể bị lừa!”

Tống Các là bị một phát súng lấy mạng, kẻ khác căn bản sẽ không để hắn có cơ hội toàn mạng, lúc hắn ngã xuống, thực sự nhìn thấy Lý Đan, cô chỉ ở ngay gần đó, vẫn chưa hề đi đâu xa, vẫn một mực chờ hắn.

Hắn chính thức cởi bỏ bộ cảnh phục trên danh nghĩa này, cởi bỏ trách nhiệm của mình, cho nên, hắn ra đi rất vui vẻ.

Hàn Tăng nhìn thấy Tống Các ngã xuống đất, máu trước ngực ồ ồ tràn ra.

Hàn Tăng liền biết Tống Các không xong rồi.

Một ngụm máu lên lên đến cổ họng, Hàn Tăng gắt gao nắm chặt tay trái, “Các người những thứ chó má này!”

Súng trong tay hắn nhắm ngay về phía trước không ngừng bắn loạn xạ, hắn không có hướng phía Tống Các nổ súng, là nghĩ tới tình nghĩa huynh đệ nhiều năm mà thả Tống Các rời đi, nếu Tống Các là người của cảnh sát, sau khi rời khỏi đây nhất định cũng sẽ được bảo vệ, Hàn Tăng làm thế nào cũng không ngờ tới Tống Các sẽ chết trong tay người của mình.

Cảnh sát bên này hỏa lực rõ ràng suy yếu, không qua bao lâu, người tiếp viện cho Hàn Tăng đều đã tới.

Cảnh sát rút lui.

Hàn Tăng đi tới mang theo thi thể Tống Các rời đi.

Bóng đêm vẫn đen như mực, không tản đi được, Chiêm Đông Kinh dựa bên ngoài lan can không ngừng hút thuốc, tin tức bên kia anh đã nhận được, Tống Các đã chết.

Sau khi Hàn Tăng trở lại muốn gặp hẳn, nhưng Chiêm Đông Kinh không có tâm tình, liền cho người liên tục cản trở.

Tô Lương Mạt thấy anh đứng bên ngoài đã gần một tiếng đồng hồ, cô cầm chiếc áo khoác mỏng đi ra ngoài đắp thêm cho anh.

Chiêm Đông Kinh hoàn hồn, “Ra đây làm gì, ở đây toàn là mùi thuốc lá.”

“Biết có mùi anh còn hút nhiều như vậy.” Tô Lương Mạt đặt tay lên bả vai Chiêm Đông Kinh, “Làm sao vậy?”

“Tống Các chết rồi.”

Tô Lương Mạt nhìn thấy không ít tàn thuốc rơi trên lan can, “Chết rồi.”

Cô không hỏi Chiêm Đông Kinh cụ thể, chỉ là thở dài.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Tăng vẫn còn chờ dưới lầu.

Lúc Chiêm Đông Kinh thức dậy cố gắng cẩn thận không làm Tô Lương Mạt tỉnh giấc, sau khi đi xuống lầu, nhìn thấy Hàn Tăng cúi gằm mặt đứng trước xe, trên người còn có máu.

Chiêm Đông Kinh trầm mặc đi tới, “Lên xe.”

Hai người lần lượt ngồi vào trong xe, xe chậm rãi phát động lái về phía trước, vành mắt Hàn Tăng đỏ bừng, thần sắc mệt mỏi, “Tô tiên sinh, Tống Các chết rồi.”

“Chuyện tối hôm qua tôi đã biết rồi.”

Cổ họng Hàn Tăng nghẹn đắng, Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía hẳn, “Rất khó chịu?”

“Hắn sao lại là nằm vùng?”

“Cậu ở dưới lầu đợi tôi cả đêm, chỉ vì hỏi tôi những lời này?”

“Tôi cũng không biết.” Hàn Tăng trong lòng khó chịu không nói ra được.

“Chuyện này đã qua rồi, Hàn Tăng, cậu chỉ cần làm tốt việc của mình, hoặc là, cậu xem như Tống Các chính là huynh đệ của mình, quên đi thân phận cảnh sát của hẳn, trong lòng có lẽ sẽ dễ chịu hơn chút ít.”

Chiêm Đông Kinh đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ, không phải là anh lạnh lùng, cho dù có giữ lại mạng của Tống Các, anh cũng sẽ không để cho hẳn đi theo bên mình nữa.

Bụng Tô Lương Mạt đã được sáu tháng, so với một tháng trước, lúc này lớn hơn không ít.

Mỗi lần đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, Chiêm Đông Kinh đều sẽ đích thân đưa cô đi, hai người ngồi trong chỗ phía sau xe, Tô Lương Mạt cảm thấy không thoải mái, điều chỉnh tư thế ngồi.

Chiêm Đông Kinh nghiêng người qua, “Có phải khó chịu không?”

“Không sao, con ở trong bụng em càng ngày càng lớn, có đôi khi sẽ đá vào bụng.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay tới ở trên bụng cô vuốt ve, “Tương lai nhất định rất nghịch ngợm.”

Một chiếc xe phía trước không nhanh không chậm lái đi, cũng không có chút biểu hiện khác thường nào, cửa kính xe màu đen chặn lại ánh mặt trời ảm áp bên ngoài, mà cảnh tượng ở trong xe, lại không có ồn thuận như vậy.

Hai tay Đường Khả bị băng dính cột chặt, miệng cũng bị dán kín, bên phải một gã đàn ông vạm vỡ ấn lấy bả vai cô ta không để cô ta nhúc nhích nửa phần.

Cô ta vốn là đoán được Mạc Thanh sẽ không để mình rời đi như vậy, vốn muốn tìm đường trốn chạy, nhưng mà mấy ngày nay cô ta gần như bị nhốt trong phòng cũng đi không được, sáng sớm hôm nay, cô ta đã bị kẻ khác bắt ra, Mạc Thanh nói muốn tiễn cô ta đi, nhưng nhìn tư thế bây giờ, rõ ràng là muốn mạng của cô ta!

Đường Khả sợ hãi giãy giụa, tên đàn ông bên cạnh cánh tay như gọng kìm, xương cốt cô ta cũng gần như bị hấn bóp nát.

Chiêm Đông Kinh nắm tay Tô Lương Mạt để lên trên đùi, trên chiếc xe phía trước, tên đàn ông thấy không sai biệt lắm, hấn phân phó tài xế đánh tay lái.

Đường Khả lúc này cũng không rõ bọn chúng rốt cuộc sẽ làm gì mình, cho đến khi tên đàn ông bên cạnh cô ta đẩy cửa xe ra một kẻ hờ nhỏ, Đường Khả sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, “Hừm, hừm!”

Tên đàn ông nhìn đúng thời cơ, một phát đẩy mạnh cửa xe ra, lại đạp cả Đường Khả xuống!

Cô ta một chút khí lực phản kháng cũng không có, cả người giống như quả bóng cao su lăn ra bên ngoài.

Chiêm Đông Kinh chỉ cảm thấy xe đột nhiên mất khống chế, giống như đụng phải vật gì đó, tài xế vội vàng đánh tay lái một cái, thân xe đột ngột chuyển hướng sang bên, sượt qua chiếc xe Toyota màu trắng phía trên. Chiêm Đông Kinh vô thức đem Tô Lương Mạt che chở sau người, xe cũng chưa vì vậy mà dừng lại, đằng sau lại có chiếc xe khác húc vào đuôi xe.

Tô Lương Mạt nằm trên lưng Chiêm Đông Kinh, bởi vì bụng quá lớn, cô không có thắt dây an toàn, lúc này cho dù Chiêm Đông Kinh toàn lực che chở, nhưng Tô Lương Mạt vẫn là cảm giác thấy bụng lâm lâm đau đớn.

Hộ vệ đằng sau chạy lên trước, “Tô tiên sinh, Tô tiểu thư, hai người không sao chứ?”

Chiêm Đông Kinh hoàn hồn ổn thần, nâng gương mặt tuấn tú đầy khăn trương hoảng hốt lên, “Lương Mạt, sao rồi, không sao chứ?”

Tô Lương Mạt lui người tựa ra phía sau, nâng cao cái bụng bự, “Có chút không thoải mái.”

“Ở đâu không thoải mái?”

Tô Lương Mạt chưa bao giờ thấy Chiêm Đông Kinh gấp gáp như vậy, tay cô sờ về phía bụng, “Chắc không có gì đáng ngại.”

Hộ vệ khó khăn kéo cửa xe đã biến dạng ra, Chiêm Đông Kinh đi xuống trước, sau đó cẩn thận ôm Tô Lương Mạt ra, lúc này mới phản ứng nghĩ tới chuyện vừa rồi, “Sao lại xảy ra tai nạn?”

“Chiếc xe phía trước đột nhiên nhảy xuống một người, thắng xe cũng không kịp nữa.”

“Người đâu?”

Hộ vệ chỉ một ngón tay, cách đó không xa có một người phụ nữ tóc tai bù xù nằm đó, không nhúc nhích.

“Cùng đưa đến bệnh viện đi.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt được đưa đến bệnh viện, trước tiên để bác sỹ tiến hành kiểm tra toàn diện, cô khẩn trương nắm cánh tay Chiêm Đông Kinh, bác sỹ xoa xoa bụng của cô, “Chỗ này có đau không?”

“Đau, đau giống như là bị chuột rút vậy.”

“Không sao,” Chiêm Đông Kinh lên tiếng an ủi, “cục cứng bên trong rất ổn, đừng sợ.”

Bác sỹ kéo áo của cô xuống, “Tô tiên sinh, chúng tôi còn phải đưa thai phụ đi siêu âm, cụ thể phải đợi có báo cáo rồi mới nói chắc được.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy, mới vừa định đi theo, liền nhìn thấy trên hành lang tài xế lái xe vội vội vàng vàng chạy đến, “Tô tiên sinh, cảnh sát muốn gặp ngài.”

“Gặp tôi làm cái gì?” Sắc mặt Chiêm Đông Kinh như tụ tập khói mù đầy trời.

“Hình như là vì chuyện vụ tai nạn.”

Tô Lương Mạt đau đến thở hổn hển mấy hơi, “Em không sao, anh đi đi.”

Chiêm Đông Kinh tiến lên vài bước giữ chặt tay Tô Lương Mạt, “Vào lúc này anh sẽ không để em một mình đối mặt,” Anh cũng không quay đầu lại nói với tài xế, “chuyện vụ tai nạn không có gì đáng nói, cậu đem chuyện đã xảy ra nói rõ ràng với bọn họ là được rồi.”

Hai người rất nhanh đi phòng siêu âm, Chiêm Đông Kinh đi vào theo, bác sĩ tất nhiên cũng không nói gì.

Anh ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, hai tay bao bọc tay trái của Tô Lương Mạt bên trong, giống như không dám nhìn, anh khép hờ hai mắt, trán thì dán lên mu bàn tay mình.

Kỳ thật cũng chỉ là kiểm tra cơ bản, Chiêm Đông Kinh lại giống như đã chờ nửa thế kỷ dài đằng đẳng vậy, bác sĩ để dụng cụ trong tay xuống, Tô Lương Mạt bị dọa sợ không dám hỏi, Chiêm Đông Kinh nghe được động tĩnh rồi mở mắt, “Thế nào?”

“Chắc hẳn không có gì đáng ngại, chỉ có điều phải nằm viện dưỡng thai một thời gian ngắn, bị động thai khí, hơn nữa bây giờ tháng cũng lớn, tôi đề nghị phải quan sát.”

Chiêm Đông Kinh cuối cùng thở ra, “Được, mau sắp xếp đi.”

Tô Lương Mạt áp tay lên bụng, bởi vì khăn trương mà khoe miệng kéo căng lúc này mới từ từ giãn ra.

Mà người phụ nữ bị đưa vào bệnh viện, thân phận cũng rất mau được xác nhận, là Đường Khả.

Cảnh sát tiến vào phòng bệnh thăm vấn, Đường Khả đã sợ đến mức một câu cũng không nói nên lời, chỉ là không ngừng lắc đầu.

Chiêm Đông Kinh sắp xếp ổn thỏa Tô Lương Mạt bên này, tìm đến phòng bệnh của Đường Khả.

Mạng cô ta rất lớn, lúc ấy chiếc xe cán sát qua, lại dưới góc độ và trùng khớp như vậy mà không chết, đây gần như có thể được xưng tụng là kỳ tích.

Chiêm Đông Kinh cho hộ vệ canh giữ bên ngoài, anh đẩy cửa đi vào, Đường Khả vừa nhìn thấy anh, hốc mắt đầy nước lúc này rào rạt rơi xuống, “Đông Kinh.”

“Là Mạc Thanh muốn giết cô?”

“Phải,” Trên mặt trên người Đường Khả đều bị trầy da, đầu cũng quấn đầy băng gạc, “bà ta nói muốn đưa em đi, chiếc xe kia thì ra vẫn luôn ở trước xe của anh, cho đến khi em bị đẩy xuống mới hiểu bà ta là muốn mượn dao giết người, người đàn bà này tâm địa quá độc ác, Đông Kinh, lần này em không chết là mạng lớn, anh cứu em đi.”

Chiêm Đông Kinh đứng trước giường tường tận xem xét vẻ mặt Đường Khả, “Cô có biết không, Lương Mạt bị cô làm hại thiếu chút nữa sinh non?”

Đường Khả giật nảy người, tiện đà kịp phản ứng, “Em biết rồi, Mạc Thanh chính là muốn dùng em gây ra tai nạn, anh nghĩ xem, hai chiếc xe cách nhau gần như vậy, em lại bị đẩy xuống như thế, dù là tài xế có kỹ thuật tốt hơn nữa cũng không cách nào tránh đi được, bà ta đã sớm biết Tô Lương Mạt ngồi trên xe, bà ta muốn một hòn đá hạ hai con chim!”

Điểm này, Chiêm Đông Kinh vừa rồi cũng đã nghĩ đến.

Đường Khả thấy anh muốn ra ngoài, cô ta chống người dậy, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, “Đông Kinh, anh cứu em đi.”

Chiêm Đông Kinh cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tô Lương Mạt sau khi kiểm tra xong liền ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh, nghe thấy tiếng Chiêm Đông Kinh mở cửa, cô chống người ngồi dậy, Chiêm Đông Kinh đi đến trước giường của cô, “Có buồn không? Có muốn xem tivi một lúc không?”

Cô lắc lắc đầu, “Người gặp tai nạn xe không nghiêm trọng chứ?”

“Không chết được, là Đường Khả.”

“Đường Khả?”

“Ừ, là Mạc Thanh làm,” Chiêm Đông Kinh không muốn tiếp tục chủ đề máu tanh như vậy, anh ngồi ở bên giường, ôm Tô Lương Mạt vào trong ngực, “không sao, nghỉ ngơi một lúc đi, bên ngoài anh đều sắp xếp xong người rồi.”

“Mạc Thanh ngay cả chuyện như vậy cũng có thể làm ra được,” Tô Lương Mạt đưa tay nắm chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, “bà ta đã phát điên rồi.”

“Ừ.”

“Bỏ đi, Đường Khả lần này cũng là mạng lớn, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cô ta vẫn là không thoát khỏi tay Mạc Thanh, anh đưa cô ta ra nước ngoài đi.”

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn cô, “Cô ta nói với em những lời kia, em đều đã quên?”

“Đó là em thông minh, cô ta không lừa được em.” Cho dù Tô Lương Mạt còn có khí lực đùa giỡn, nhưng Mạc Thanh hành động như vậy thật làm toàn thân cô có cảm giác rợn tóc gáy, “Đường Khả lần này lại suýt chết, coi như xong rồi đi.”

Không có cách nào làm người lương thiện, cũng đừng làm kẻ ác nhân mười mười.

“Cảnh sát bên kia không còn cách nào nắm lấy anh không tha, đây là chuyện ngoài ý muốn, ai cũng không thể tránh được,” Chiêm Đông Kinh nắm tay Tô Lương Mạt, “trong giây lát lúc xảy ra tai nạn, anh chưa từng sợ hãi như vậy, anh rõ ràng cảm giác thấy bụng của em đập lên người anh.”

Chiêm Đông Kinh nhớ lại một màn kia, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Em cũng vậy, khi đó em mới cảm giác thấy mình có bao nhiêu bất lực, cho dù hai tay đang ôm bụng, nhưng căn bản vẫn không thể bảo vệ con được một chút nào,” Tô Lương Mạt gối mặt lên bả vai Chiêm Đông Kinh, “em chỉ là muốn bình an sinh con ra, cũng không có yêu cầu gì khác quá đáng, vì sao ngay cả như vậy cũng muốn ngăn cản?”

Chiêm Đông Kinh ôm chặt cô, “Bởi vì nó là con của Chiêm Đông Kinh, Lương Mạt, chúng ta không có cách nào tránh khỏi.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Vụ tai nạn xe ly kỳ này, ngay trong ngày liền được đưa tin rộng rãi.

Mạc Thanh nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình, ký giả đưa tin bây giờ đang ở bệnh viện phỏng vấn bác sỹ vừa tiến hành cấp cứu cho Đường Khả, “Dựa theo báo cáo mới nhất, trước mắt nạn nhân đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, cảnh sát đã tiến hành điều tra bước tiếp theo, theo các nhân chứng phản ánh, lúc nạn nhân bị đẩy xuống xe hai tay với miệng đều bị trói chặt, chắc chắn là vụ mưu sát có chủ định trước...”

Mạc Thanh cầm điều khiển từ xa lên ném một cái.

Bà ta mò mẫm đến đầu ngón tay đang run rẩy, mọi chuyện gần đây không thuận lợi, bà ta đã bị bức đến một cái ngó cụt, không ngờ đến ngay cả kế hoạch không có kẻ hở như vậy, mà Đường Khả lại không chết, Tô Lương Mạt cũng vô sự?

Mỗi một kẻ đều có chín cái mạng hay sao?

Tô Lương Mạt ở lại bệnh viện đã một tuần lễ, bác sỹ đề nghị cô tiếp tục ở đây an thai, cô nằm trên giường xem ti vi, gần như rất ít xuống giường.

Ban đêm, ngoài hành lang phân bố vài tên hộ vệ, Chiêm Đông Kinh đi xử lý chút chuyện, vừa mới ra ngoài chừng nửa tiếng.

Bóng đêm từ từ ngưng trọng, Thanh Hồ Đường ở trong màn đêm như vậy càng thêm vẻ hiu quạnh.

Mạc Thanh cầm túi xách đi vào trong một căn phòng, mở tủ bảo hiểm ra, từ bên trong lấy ra một ống tiêm với chất lỏng.

Độc phẩm này bà ta cất giấu mấy năm rồi.

Mạc Thanh đem đồ cẩn thận để vào trong túi xách, sau đó xoay người rời đi.

Tô Lương Mạt với Đường Khả cùng ở trong một bệnh viện, xe của Mạc Thanh chậm rãi đi đến trước cổng bệnh viện, thân ảnh bà ta ẩn dưới đèn đường, tài xế phía trước lên tiếng, “Phu nhân, đến rồi.”

Mạc Thanh không nói một lời, hai mắt nhìn chăm chăm cửa bệnh viện.

Tài xế thấy bà ta không nói gì, cũng không dám nhắc lại.

Trong phòng bệnh.

Tô Lương Mạt xem ti vi một lát thì cảm thấy mệt mỏi không thôi, cô tắt tivi đi, vừa mới nằm xuống, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một hồi thanh âm.

Ngay sau đó, phòng bệnh cửa bị đẩy ra, nhân viên y tế đẩy chiếc giường bệnh tiến vào, đèn trong phòng đột nhiên bị mở lên, Tô Lương Mạt khó chịu mở tròng hai mắt, “Làm sao vậy?”

“Phải đi làm một đợt kiểm tra.”

Tô Lương Mạt không khỏi do dự, “Không phải vẫn đang liên tục dưỡng thai sao?”

Huống hồ lúc này sắp mười giờ rồi, còn làm kiểm tra gì nữa?

“Đây là chủ nhiệm dặn dò, bởi vì kiểm tra xem thử nếu như ổn rồi, hai ngày nữa cô có thể xuất viện.”

Tô Lương Mạt nhìn qua chiếc giường bệnh kia, hai tay cô rơi xuống bụng của mình, “Vậy thì ngày mai hãy nói đi.”

Đang nói, chủ nhiệm vẫn luôn kiểm tra cho Tô Lương Mạt từ bên ngoài tiến vào, “Tô tiểu thư, cô không cần lo lắng, chỉ là kiểm tra bình thường.”

Người này là Chiêm Đông Kinh đặc biệt sắp xếp, Tô Lương Mạt vừa nhìn thấy bà ta, cũng liền yên lòng một chút.

165. Chương 170: Đại Kết Cục (phần Một)

Chương 170: Đại kết cục (phần một)

Chủ nhiệm đích thân tiến lên, Tô Lương Mạt dời hai chân từ trên giường xuống.

Nhưng đi theo Chiêm Đông Kinh lâu như vậy, tính cảnh giác của cô là càng ngày càng cao, cô thủy chung vẫn thấy không ổn, “Chủ nhiệm, con của tôi không phải vẫn ổn sao?”

“Đúng vậy, mấy ngày nay đều đang giữ thai, cho nên phải xem xem cô có cần tiếp tục nằm viện hay không.”

Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường không động, “Hay là, ở thêm hai ngày nữa đi.”

Chủ nhiệm có chút giật mình, “Không phải là sáng nay cô còn muốn xuất viện sao?”

“Đó chẳng qua là tôi thuận miệng nói ra, ở lại thì nhàm chán, nhưng tóm lại con vẫn quan trọng hơn.”

Chủ nhiệm không khỏi siết chặt hai tay đút trong túi áo khoác trắng, “Không sao đâu, phải kiểm tra ổn thoả mới có thể xuất viện, điều kiện cũng vừa vặn mà.”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ.

Chủ nhiệm tiến lên muốn kéo cô đi, “Đi thôi.”

Tô Lương Mạt đưa tay bảo vệ bụng, “Hay là không cần đi đâu, cũng chưa đến hai ngày nữa phải xuất viện mà.”

“Cái này...”

Tô Lương Mạt dứt khoát nằm lại xuống giường, “Đã trễ thế này, làm xong kiểm tra rồi lấy được báo cáo cũng phải sáng mai đúng không, huống hồ tôi rất mệt, muốn ngủ.”

Chủ nhiệm hướng mắt nhìn ra phía cửa, chỗ đó đều là hộ vệ, cho dù cứng rắn dùng sức mạnh cũng không có cách đem người mang ra ngoài.

Ánh mắt bà ta tránh né, hướng mắt sang mấy y tá bên cạnh nhìn nhìn, mấy người kia mỗi người đều dùng một cái khẩu trang che mặt, Tô Lương Mạt trong giây lát bắt được sợ hãi trong mắt chủ nhiệm, nếu như chỉ là y tá bình thường, căn bản không thể như vậy.

Tô Lương Mạt hướng phía cửa nhìn lại, nếu như bây giờ bọn họ động thủ, cho dù hộ vệ tiến đến cũng vẫn không kịp, tay cô giả vờ như lơ đãng vuốt ve bụng, suy nghĩ một rồi mở miệng nói, “Vậy cũng được, nếu làm xong kiểm tra có thể xuất viện, cũng là chuyện tốt.”

“Phải, phải.” Chủ nhiệm liên tục gật đầu không ngừng.

Tô Lương Mạt đứng dậy, “Không cần giường đây, tôi đi là được.”

Cô bảo chủ nhiệm đi đến đỡ cô một tay, trên mặt Tô Lương Mạt không hề lộ ra chút đề phòng nào, “Các người đi trước đi, một chiếc giường đi theo phía sau, kỳ lạ làm người ta không thoả mái.”

Hai y tá nghe vậy, không nói tiếng nào đẩy giường đi lên phía trước.

Ra đến cửa, Tô Lương Mạt thả chậm bước chân, đợi hai người kia đi ra ngoài vài bước, lúc đi ngang qua bên người hộ vệ cô đột nhiên hô một tiếng, “Bắt lấy bọn họ!”

Hộ vệ phản ứng mau lẹ, đều là được lựa chọn cẩn mật mới có thể lưu lại đây, chỉ thấy bọn họ lập tức rút súng ra, rất nhanh liền đem hai người kia bắt lại, hộ vệ đứng gần Tô Lương Mạt một tay kéo chủ nhiệm qua, không nói hai lời đem súng chĩa lên trán bà ta.

Chủ nhiệm bị dọa đến giơ thẳng hai tay, “Chuyện không liên quan đến tôi, chuyện không liên quan đến tôi!”

Tô Lương Mạt ra lệnh, “Gọi điện thoại cho Tô tiên sinh.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt trở về lại bệnh phòng, ước chừng hai mươi phút sau Chiêm Đông Kinh vội vàng chạy tới, tiếng bước chân dồn dập hữu lực trên hành lang từ xa tiến tới gần, tiếng vang kia cũng xuyên qua vách tường rơi vào tai Tô Lương Mạt.

Cô chống người dậy, vừa ngược mắt nhìn thấy Chiêm Đông Kinh đẩy cửa tiến vào.

Sắc mặt người đàn ông âm trầm, bước nhanh tới trước giường Tô Lương Mạt, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Chủ nhiệm ngồi trên ghế sofa bên cạnh run lấy bầy.

Tô Lương Mạt vén chăn lên xuống giường, “Có người muốn đưa em ra khỏi bệnh viện.”

Chiêm Đông Kinh quét mắt về phía chủ nhiệm.

Đối phương bị dọa không ngừng lắc đầu, “Chuyện thật không liên quan đến tôi, lúc bọn họ đi vào cầm súng trong tay, bảo tôi đến lừa Tô tiểu thư ra khỏi phòng bệnh, nếu không sẽ giết tôi.”

Chiêm Đông Kinh tiến lên chặn ngang Tô Lương Mạt ôm cô lên, “Chúng ta xuất viện.”

“Em tự mình đi được.”

“Để anh ôm.” Chiêm Đông Kinh ra hiệu cô chớ lộn xộn, quay sang người đàn ông vừa rồi đi vào cùng anh nói, “Cậu ở lại đây, xử lý xong chuyện bên này rồi đến tìm tôi.”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh mang Tô Lương Mạt ra khỏi phòng bệnh, lúc một hàng xe lái ra cổng bệnh viện, Mạc Thanh đều nhìn thấy, Chiêm Đông Kinh vội vàng trở lại, nhất định là vì kẻ phái đi bị bại lộ.

Mạc Thanh tức giận đến cắn răng không ngừng, bà ta hướng tài xế phía trước nói, “Đi, trở về.”

Trở về nhà ngay trong đêm, Chiêm Đông Kinh ôm thẳng Tô Lương Mạt đi vào phòng, cô nằm dài trên giường nhìn về phía Chiêm Đông Kinh, “Đừng khẩn trương quá, em thật sự không sao.”

“Chỉ suýt một chút nữa thôi.”

Tô Lương Mạt nắm tay anh, “Anh phải tin tưởng em, em có khả năng tự bảo vệ mình, nếu không sau này em làm thế nào ở bên cạnh anh?”

“Chuyện này không cần tra, nhất định là Mạc Thanh.” Chiêm Đông Kinh mười phần chắc chắn.

Hai tay Tô Lương Mạt vuốt ve bụng, “Anh an tâm đi làm chuyện của anh đi, cho đến khi sinh em cũng sẽ không đi ra ngoài nữa.”

“Ừ, vẫn là ở nhà an toàn nhất.”

Mạc Thanh nghĩ, Tô Lương Mạt bên này tất nhiên cũng có thể sớm đề phòng trước một bước, Tô Trạch đi học đều có hộ vệ đưa đón, Chiêm Đông Kinh chỉ sợ Mạc Thanh chó cùng rứt giậu, sẽ dùng Tô Trạch làm uy hiếp.

Nhưng cho dù đã đề phòng cảnh giác cao độ, có nhiều chỗ vẫn sẽ có lỗ hổng.

Hộ vệ với dì Tiểu Trần ở trước cổng trường chờ Tô Trạch tan học, các bạn nhỏ đều đang xếp hàng trên sân trường, cổng trường từ từ mở ra, đám trẻ con vốn đang xếp hàng trật tự đồng loạt xông lên, toàn bộ chen lấn chạy ra ngoài.

Tiểu Trần từ xa nhìn thấy Tô Trạch, chị ta vẫy vẫy tay, Tô Trạch đeo cái cặp sách chạy tới, “Dì Tiểu Trần.”

Đột nhiên, cũng không biết từ đâu nhảy ra mấy tên, một tên trong đó chặn ngang Tô Trạch kẹp dưới nách, Tiểu Trần hét lên một tiếng, cùng hộ vệ xông lên trước muốn giành Tô Trạch lại, lúc này, tên còn lại tiến lên ngăn trước mặt Tiểu Trần, dao găm sáng loáng trong tay hướng trên người chị ta đâm tới.

Lúc ý thức được phát sinh chuyện đã thương người, phụ huynh cùng đám trẻ con đều kinh hoảng chạy trốn tứ phía, cũng làm hiện trường lâm vào một mảnh hỗn loạn, hộ vệ chịu trách nhiệm đưa đón Tô Trạch đuổi theo cũng không kịp.

Tô Trạch bị kẻ khác cứng rắn nhét vào chiếc xe dừng ở ven đường, sự việc phát sinh vô cùng nhanh, vừa nhìn thì biết trước đó đã lên kế hoạch chu đáo.

Lúc Tô Lương Mạt nhận được tin, cả người hoàn toàn ngơ ngác, cô hoang mang lo sợ, sợ đến mức không biết còn có thể có phản ứng gì, Tô Trạch vẫn chỉ là đứa trẻ, bây giờ rơi vào trong tay Mạc Thanh, không biết bị dọa thành bộ dáng gì.

Sau khi Chiêm Đông Kinh trở lại ý vị trấn an Tô Lương Mạt, nhưng cô làm sao có thể trấn tĩnh lại được.

Bây giờ ba mẹ không có ở Ngự Châu, ngay cả Tô Trạch cô cũng không bảo vệ được.

Đến rất khuya, cũng không đợi được đối phương gọi điện thoại tới.

Tô Lương Mạt gấp đến độ nắm chặt tay Chiêm Đông Kinh, “Tô Trạch không sao chứ?”

“Mục tiêu của Mạc Thanh đơn giản là anh, trước khi anh chưa xảy ra chuyện, Tô Trạch sẽ không sao.”

“Nhưng vì sao bên kia một chút tin tức cũng không có.”

Chiêm Đông Kinh ngồi trên ghế sofa, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ treo trên tường, cũng sắp mười một giờ rồi.

Anh rút điện thoại di động ra, bấm số của Mạc Thanh, “Nếu bà ta đã không tìm tới chúng ta, chúng ta dứt khoát nói rõ ràng trước rồi tính sau.”

Bên kia, rất nhanh liền nhận máy, giống như đã sớm dự liệu trước Chiêm Đông Kinh sẽ gọi cú điện thoại này.

“Alo.”

“Chúng ta nói chuyện cũng đừng quanh co lòng vòng, Tô Trạch ở trong tay bà, bà muốn gì?”

Mạc Thanh khẽ mở miệng cười, “Tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

Đầu lông mày Chiêm Đông Kinh cất giấu phần nộ, “Tôi không có thời gian nhàn rỗi đùa với bà đâu, đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng một lần, bà muốn gì?”

“Được, cậu mang theo Tô Lương Mạt đến đây, nhớ kỹ, chỉ có hai người các người.” Mạc Thanh nói địa chỉ cụ thể cho anh.

Điện thoại rất nhanh bị cắt đứt, Tô Lương Mạt tiến lên, “Bây giờ đi liền sao?”

“Em cứ ở lại đây chờ tin của anh.”

“Không được,” Tô Lương Mạt đứng lên theo, “Mạc Thanh muốn là hai người chúng ta cùng đi.”

“Em đi theo cũng vô dụng.”

“Nhưng em không muốn vì suy nghĩ ình là khiến Tô Trạch gặp bất kỳ nguy hiểm nào, Đông Kinh, anh đừng khuyên em cũng đừng ngăn cản em, em là nhất định phải đi.”

Chiêm Đông Kinh suy nghĩ một chút, lúc này cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Anh không có lập tức xuất phát, dặn dò Hàn Tăng một ít chuyện, ít nhất phải đảm bảo cứu Tô Trạch ra rồi bọn họ có thể an toàn rồi đi.

Chiêm Đông Kinh lái xe mang theo Tô Lương Mạt đi đến địa điểm theo lời Mạc Thanh, bà ta đã bắt chấp mọi giá, dứt khoát bảo bọn họ đến Thanh Hồ Đường.

Chiêm Đông Kinh lái xe tới địa điểm quen thuộc này, nơi đây đã từng là vương quốc hắc ám của Chiêm gia các anh, xe vòng vào mấy đợt đi đến trước cửa khu biệt thự, anh đối với nơi này có thể nói là rõ như lòng bàn tay, trước cửa có người chờ anh và Tô Lương Mạt, người kia đi phía trước, một đường dẫn bọn họ lên trên lầu.

Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn, Mạc Thanh lại chọn nơi gặp mặt tại phòng của Chiêm Tùng Niên.

Tô Lương Mạt bước đi vào trước, trong phòng mở đèn, Tô Trạch nằm trên một chiếc giường lớn, hai tay hai chân bị trói, miệng cũng bị băng dính màu đen dán kín.

Thấy Tô Lương Mạt đến, Tô Trạch giãy giụa cả người khóc rống lên, Mạc Thanh ngồi bên giường xoa xoa đầu nó, “Đừng lộn xộn, coi chừng súng trong tay ta cướp cò.”

“Tô Trạch.”

Chiêm Đông Kinh nhìn quanh bốn phía, trong phòng, những thứ thuộc về Tùng Niên đều bị bỏ đi, ngay cả một tấm hình cũng không nhìn thấy.

Tô Lương Mạt nhìn thấy Tô Trạch như vậy, đau lòng không thôi, “Nó chỉ là một đứa trẻ, bà không cần phải đối xử với nó như vậy.”

“Nếu như tôi không mời nó đến, có thể khiến đứa con trai tôi nuôi hai mươi mấy năm với con dâu tới thăm tôi một chút không?” Mạc Thanh một tay ấn lấy bả vai vặn vẹo của Tô Trạch, “Oh, không, còn có cháu của tôi nữa.”

Tô Lương Mạt cắn răng, “Bà cái đồ điên này!”

Súng trong tay Mạc Thanh giơ lên chỉ chỉ về phía Tô Trạch, “Không phải là cô muốn cứu em trai cô sao?”

“Bà thả thẳng bé ra, bà muốn điều kiện gì, bà cứ mở miệng.” Chiêm Đông Kinh chen vào nói nói.

Chú ý của Mạc Thanh bị hấp dẫn theo, “A, tôi muốn cái gì? Đông Kinh, nói cho cùng cậu gọi tôi là mẹ hai mươi mấy năm, bây giờ cậu bức tôi đến đường cùng, khiến tôi không còn gì cả, cậu không có lỗi với tôi sao?”

Hỏa khí của Chiêm Đông Kinh trào lên, “Tôi chính là vì có mắt như mù, mới có thể gọi bà là mẹ nhiều năm như vậy.”

“Xem ra lão bất tử Chiêm Tùng Đình kia đem những chuyện trước kia kể hết cho cậu rồi.”

Khuôn mặt vặn vẹo Mạc Thanh dưới ánh đèn càn lộ vẻ dữ tợn, “Tô Lương Mạt, không phải muốn cứu em trai cô sao? Cô qua đây.”

“Lương Mạt!” Chiêm Đông Kinh vội vàng níu cổ tay cô lại.

“Nếu như cô không đến, tôi liền ở trên người em trai cô đánh ra một cái lỗ có tin hay không?”

“Đừng.” Tô Lương Mạt vội ngăn lại, “Được, tôi đáp ứng bà.”

“Không được.” Chiêm Đông Kinh đem cô che chắn sau người, “Tôi qua.”

“Đông Kinh, cậu không cần nôn nóng, tôi chẳng qua là muốn nói với Lương Mạt vài lời mà thôi.” Mạc Thanh ngược mặt lên, chậm rãi mở miệng.

Tô Lương Mạt nghiêng người nhìn về phía người đàn ông trước mặt, “Anh tin tưởng em, em nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt, chúng ta không có cách nào khác, bởi vì chúng ta có người mình quan tâm, cho nên mới phải bị uy hiếp, không giống bà ta, cô độc lẻ loi, cuối cùng mới phát điên như vậy.”

Mạc Thanh nghe vậy, cả khuôn mặt khó coi giống như bị dội ột gáo nước lạnh.

166. Chương 171: Đại Kết Cục (phần Hai)

Chương 171: Đại kết cục (phần hai)

Chiêm Đông Kinh vẫn là không yên lòng, giữ chặt cánh tay cô không buông.

Tô Lương Mạt chậm rãi hướng tay lên mu bàn tay anh, sau đó khẽ đẩy tay anh ra.

“Không sao.” Hai chữ từ trong miệng cô phát ra giống như cây kim mảnh găm vào trong tim, cô đã từng nói cô có khả năng tự bảo vệ mình, có thể khiến anh an tâm.

Mạc Thanh biểu hiện chút bức mình, Tô Lương Mạt nhìn anh rồi nhắc chân bước tới.

Đến trước giường, cô cúi người muốn kéo Tô Trạch dậy.

Súng trong tay Mạc Thanh giơ lên nhắm ngay huyệt thái dương của cô, “Đừng lộn xộn.”

“Tôi không có lộn xộn, nhưng Tô Trạch chỉ là trẻ con, bà như vậy sẽ dọa nó, nếu tôi đã ở lại đây, bà thả nó ra đi.”

Tô Trạch đã khóc đến không còn khí lực, cuộn tròn trên giường không nhúc nhích, Mạc Thanh kéo Tô Lương Mạt đến tủ đầu giường trước mặt, “Ngồi đó.”

Tô Lương Mạt theo yêu cầu của bà ta ngồi xuống mép giường, Mạc Thanh giơ súng lên chặn trước mặt cô, “Bây giờ cô có tư cách gì nói điều kiện với tôi?”

“Phu nhân, kỳ thật bà hoàn toàn không cần đem mọi chuyện làm rắc rối ra thành như vậy, bà nuôi dưỡng Đông Kinh hai mươi mấy năm...”

Khí nóng trong người Mạc Thanh vọt lên, súng trong tay nặng nề đánh lên đầu vai Tô Lương Mạt, cô đau đến rên rỉ thành tiếng, cho dù đã cố nén không biểu lộ ra, nhưng Chiêm Đông Kinh vẫn nhìn thấy trong mắt, “Mạc Thanh! Rốt cuộc bà muốn thế nào?”

“Cô xem xem, nó luôn mồm gọi tôi là Mạc Thanh, nếu có còn nhớ tình nghĩa, cũng nên gọi tôi một tiếng ‘mẹ’ mới phải.”

Tô Lương Mạt đưa tay xoa bả vai, “Bà cũng đã muốn giết anh ấy, anh ấy làm sao còn có thể nhận bà là mẹ?”

“Chuyện hai mươi mấy năm trước, các người chắc hẳn đã từ trong miệng Chiêm Tùng Đình biết rõ rồi, nếu đã như vậy, ai cũng đều không có tư cách chỉ trích tôi, Tô Lương Mạt, cô cũng đã có con rồi, cô nói cho tôi biết, một đứa con ruột thịt đối với mình mà nói, có ý nghĩa như thế nào?” Giọng điệu Mạc Thanh bắt đầu phát điên lên.

Tô Lương Mạt đưa hai tay ôm bụng, sợ bà ta nổi khùng lên một cái làm ra chuyện gì kích động.

Mạc Thanh giương cao súng trong tay, chỉ chỉ Chiêm Đông Kinh gần đó, “Mày thì đáng là gì? Mày không đáng là cái gì cả?”

Chiêm Đông Kinh không nói lời nào, bây giờ không phải là lúc tranh luận, Mạc Thanh sớm đã là một người điên, “Nếu bà đã bắt Tô Trạch tới đây, nhất định là có thứ bà muốn, bà cứ mở miệng.”

“Ta muốn cái gì?” Mạc Thanh không khỏi bật cười, “Ta một không cần tiền, hai không cần phải quyền, ta muốn mạng, chúng mày có cho ta không?”

Tô Lương Mạt khê động đây, trên mặt Mạc Thanh lộ ra khẩn trương, “Không được nhúc nhích, nếu không ta thật sự sẽ nổ súng!”

Tô Lương Mạt chống cánh tay ở bên người, “Tôi chỉ là thay đổi tư thế ngồi, bà không cần quá khẩn trương.”

Mạc Thanh đưa tay hướng lên người Tô Lương Mạt đẩy đẩy, “Đừng có giở trò với ta!”

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn về phía vách tường trống không, “Ảnh chụp của ba, đều là bà lấy xuống?”

“Phải.” Mạc Thanh rũ rèm mắt, “Ông ta cũng đã đối xử với ta như vậy rồi, ta còn giữ lại đồ đạc của ông ta làm gì?”

“Ông ấy đối với bà còn chưa tốt sao?” Giọng điệu Chiêm Đông Kinh mang theo trào phúng, “Lúc đó bà hại chết mẹ tôi, ông ấy đối với bà nhất mực thiên vị, sau đó lại che chở mọi thứ cho bà, không ngờ bà vẫn không biết thỏa mãn.”

“Ta có cái gì tốt mà thấy thỏa mãn?” Tâm trạng Mạc Thanh kích động, “Ông ta cho rằng như vậy chính là đối tốt với ta? Nực cười, đó là phản bội, huống hồ ta còn chịu đựng mày suốt ngày lạnh quanh dưới mí mắt ta, còn gọi ta là mẹ, ta cũng là phụ nữ, ta muốn có con ruột của mình.”

Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường không nhúc nhích, tầm mắt xuyên qua bên người Mạc Thanh nhìn về phía Chiêm Đông Kinh.

Dưới ngọn đèn thân hình của anh càng thêm nổi bật hiện ra cao lớn thon dài, Tô Lương Mạt nghe những lời này của Mạc Thanh, đột nhiên lại cảm thấy Chiêm Đông Kinh rất đáng thương.

Từ nhỏ sống ở trong hoàn cảnh như vậy, cho dù Mạc Thanh trước mặt Chiêm Tùng Niên sẽ không làm khó anh, vậy sau lưng thì sao?

“Còn nhớ người đàn ông năm đó bị mày giết chết không? Ta đối với Chiêm Tùng Niên đã không ôm hi vọng, mà ta đối với hắn là thật tâm, hắn ít nhất thấu hiểu ta.”

Trong giọng nói Chiêm Đông Kinh có chút châm chọc, “Sớm biết như vậy, tôi liền giữ lại hắc cho bà.”

“Lời này của mày có ý gì?”

“Bà đã không phải là mẹ ruột của tôi, cuộc sống riêng của bà tôi không có quyền can thiệp.”

Mạc Thanh cười cười, “Đông Kinh, không phải mày vẫn luôn truy tìm hung thủ giết ba mày sao?”

“Thật là bà giết?”

Mạc Thanh không chút ngại ngùng nói đến chuyện này, “Không phải ta giết.” Bà ta suy ngẫm một lúc lại nói, “Nên nói như thế này, không phải đích thân ta giết, nhưng là kế hoạch của ta, mày cũng không biết ta lên kế hoạch bao nhiêu năm đâu.”

Tô Lương Mạt thực cảm thấy Mạc Thanh người này đủ đáng sợ, thử nghĩ bà ta cùng Chiêm Tùng Niên chung giường chung gối, mỗi ngày đều là nghĩ làm thế nào giết ông ta.

“Về mặt chi tiết, ta cũng không cần giảng với mày nhỉ?” Mạc Thanh nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Chiêm Đông Kinh, trong lòng không khỏi khuấy khoả một hồi.

Tô Lương Mạt nhìn nhìn súng trong tay Mạc Thanh, “Phu nhân, lúc bà nói chuyện như vậy, cũng không sợ ba sẽ ở đây?”

“Mày có ý gì?”

“Còn nhớ lần đó bà mời Hách tiên sinh bắt tên tiểu quỷ kia không? Nếu bà đã muốn bắt nó, tất nhiên cũng biết có quỷ tồn tại, oan hồn của ba kỳ thật vẫn chưa hề rời đi khỏi căn nhà này, trước đây ở trong phòng tôi còn từng nhìn thấy ông ấy.” Tô Lương Mạt lúc này thực hi vọng Chiêm Tùng Niên có thể kịp thời xuất hiện.

“Câm miệng!” Mạc Thanh bị dọa không nhẹ, “Đừng gạt ta.”

“Tôi là nói sự thật.” Tô Lương Mạt nhìn về phía cửa phòng, “Ông ấy vẫn luôn một mực tìm kẻ hại chết ông ấy, vừa rồi chính miệng bà thừa nhận, phu nhân, trong lòng bà thật sự không sợ sao?”

Trên mặt Mạc Thanh lộ ra sợ hãi, Chiêm Đông Kinh nhân cơ hội tiến lên một bước nhỏ.

Nhưng Mạc Thanh chỉ là tạm thời thất thần, bà ta nghĩ đến cái gì đó rồi đột nhiên hoàn hồn, một cái tát hung hăng rơi lên trên mặt Tô Lương Mạt, cô bị đánh đến nổ đom đóm, Chiêm Đông Kinh vội vàng tiến lên, “Lương Mạt!”

“Đứng lại!” Mạc Thanh dùng súng chĩa lên đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Mày còn dám tiến lên, ta làm cho đầu nó nổ hoa, ta cùng phụ nữ với con của mày đồng quy vu tận!”

Tô Lương Mạt vươn tay, ra hiệu Chiêm Đông Kinh đừng kích động, cô sờ sờ khóe miệng, vẫn ổn không có giống trên phim truyền hình bị chảy máu ra như vậy.

Mạc Thanh dùng nòng súng ra sức đẩy Tô Lương Mạt, “Muốn gạt ta, mày nhìn xem xung quanh chỗ này đều là những thứ gì? Đây chính là ta đặc biệt xin từ chỗ Hách tiên sinh đó đem tới, ta chính là muốn Chiêm Tùng Niên khổ khổ mà chết trong căn phòng này, còn nữa, ông ta là không được đến gần thân thể ta, chỉ có điều lời mày nói ngược lại nhắc nhở ta, hôm nào đó ta phải tìm Hách tiên sinh bắt ông ta lại.”

“Bà thực sự hận ông ấy như vậy sao?” Tô Lương Mạt đưa tay sờ lên mặt, đau đến rứt tay về lại.

“Đương nhiên, ta hận ông ta.”

Tô Trạch ở trên giường giãy giụa thân thể muốn ngồi dậy, Tô Lương Mạt duỗi tay giữ chặt nó để nó đừng lộn xộn.

“Còn nữa, nếu như ba tôi vẫn luôn liên tục ở trong tay bà, những tin tức về sau cũng có liên quan tới bà phải không?”

Mạc Thanh dựa lên tủ đầu giường, “Không chỉ chừng này, kể cả chuyện có người bị giết ở sông bài của Lưu Giản kia, đều là ta làm, còn có cái gì nữa đây?” Bà ta ngưng thần suy nghĩ một chút, “Không nhớ nữa, nhiều lắm.”

Thái độ thờ ơ như vậy, nói đến lại là mạng người, mỗi một việc là một tội ác.

Mạc Thanh đưa tay kia kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một cái ống tiêm.

Bà ta cầm lấy đồ đưa cho Chiêm Đông Kinh xem, “Đông Kinh, còn nhớ cái này không?”

“Đây là cái gì?” Chiêm Đông Kinh hỏi.

“Vậy nếu ta hỏi mày, năm đó Đường Tâm là chết như thế nào, mày còn nhớ rõ chứ?”

Tô Lương Mạt nhìn thấy sắc mặt Chiêm Đông Kinh biến đổi, cả gương mặt tuần tú gần như bị bóp méo, “Mạc Thanh, bà dám!”

“Ta có cái gì không dám?” Mạc Thanh đẩy không khí trong ống tiêm ra, “Thật ra ta vẫn cho là mày yêu Đường Tâm, bất quá, khi đó tình cảm mày đối với nó cũng coi như tốt, sau khi mày tự tay giết chết nó, một khoảng thời gian dài ta còn cho là sẽ bước không được, chất độc kia chính là ta làm cho người tiêm vào cho nó. Lúc ấy ta có tổng cộng hai ống, đều là nguyên dịch tinh khiết nồng độ cao, trong chợ đen sử dụng đều là ống lưu trữ đặc biệt, cho nên ống còn lại, ta cất giấu cho đến hôm nay, không ngờ, thật là không ngờ được, cùng là một thứ ta lại lần nữa sử dụng ngay trên người phụ nữ của mày.”

Chiêm Đông Kinh lúc này không có cách nào tỉnh táo được, cho dù cố giả vờ cũng giả vờ không được.

“Bà thả Lương Mạt ra, bà hận chính là tôi, có gì không thoải mái bà cứ hướng đến tôi.”

“Xem như ta hiểu ra rồi, Đông Kinh à, mày lúc này là thực động tình cảm rồi, các người cũng biết, một khi ma túy tiêm vào trong cơ thể, ta xem thử xem...” Mạc Thanh xem xét tỷ mỉ cái bụng nhô lên của Tô Lương Mạt, “chắc chắn cô ta có thể chống đỡ được đến lúc sinh, chỉ có điều đứa nhỏ này sao, vừa ra đời phải nhờ vào thuốc phiện để duy trì sinh mạng, đủ đặc biệt rồi a.”

Sắc mặt Tô Lương Mạt trắng bệch, bé con trong bụng mơ hồ biết có nguy hiểm, đưa chân đá động vài cái.

Chiêm Đông Kinh rút súng ra, hòng súng nhắm ngay Mạc Thanh.

Mạc Thanh một tay cầm súng, một tay cầm ống tiêm. “Mày nhấn tâm nhìn phụ nữ với con của mày toi mạng, mày cứ nổ súng.”

Lời nói Chiêm Đông Kinh có phần quyết tuyệt, “Tôi càng không muốn nhìn bọn họ bị hành hạ đến chết.”

“Vậy sao?” Mạc Thanh không chút hoảng hốt, “Nếu đã nói như vậy, nổ súng đi, ta đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau.”

Súng của bà ta chĩa vào trán Tô Lương Mạt, bên kia, ống tiêm đã sắp vào cánh tay cô.

Tô Lương Mạt ngay cả động cũng không thể động dậy được, chứ nói gì là nhân cơ hội phản kháng.

“Một.”

Khóe miệng Mạc Thanh nhếch lên thoáng cười, “Hai.”

Chiêm Đông Kinh hướng tầm mắt về phía Tô Lương Mạt, trước khi Mạc Thanh hô chữ ‘ba’ ra khỏi miệng, anh bỏ súng xuống.

“Ta biết ngay mà, mày không nổ được.” Mạc Thanh từng câu từng chữ lần nữa mở miệng, “Hôm nay chết rồi, mày cũng sẽ không gặp mặt được nữa, ta cũng coi như nhân từ, cho dù để cô ta bị hành hạ đến chết, nhưng vẫn là lưu lại ày chút thời gian.”

Chiêm Đông Kinh đưa mắt nhìn chăm chăm Tô Lương Mạt, phức tạp cùng giãy giụa trong mắt làm lòng người sợ hãi.

Tô Lương Mạt nhìn anh cười cười, muốn khiến anh an tâm, nhưng dưới tình huống như vậy, ngay cả chính cô cũng không có nửa điểm nắm chắc, cô nghĩ, nếu như năng lực đặc biệt vẫn luôn ở cạnh cô, vậy vào thời khắc nguy hiểm, tất nhiên cũng có thể giúp cô.

Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, làm ình thật tỉnh táo.

Ông tiêm trong tay Mạc Thanh hướng trên cánh tay cô đâm tới, Tô Lương Mạt đau đến mở mắt ra, trước khi Mạc Thanh đẩy kim tiêm vào, Tô Lương Mạt đột nhiên mở miệng, “Phu nhân, đứa bé lúc trước bà bị mất, là con trai hay con gái?”

Mạc Thanh dừng lại.

Lúc ấy đứa bé kia vẫn chỉ là cái phôi thai, trong mắt bà ta lộ ra thống khổ, “Sao lại hỏi ta cái này?”

“Bà có từng mơ thấy nó không? Kỳ thật bà nói đúng, bà không hề sai, đau đớn một đứa bé bị tách ra khỏi cơ thể mẹ, tôi có thể cảm nhận được.”

Ánh mắt Mạc Thanh không khỏi hướng sang khuôn mặt Tô Lương Mạt, sau đó đối diện với ánh mắt cô, “Cô có thể cảm nhận được?”

“Phu nhân, tôi cũng là mẹ?”

“Không giống như vậy, không giống như vậy, cô có đứa nhỏ...”

Tô Lương Mạt nhìn thấy hai mắt Mạc Thanh lộ ra mê muội cùng giãy giụa, “Bà cũng có con, bà nhìn tôi xem, nếu như nó còn sống, chắc chắn cũng lớn xấp xỉ tôi phải không?”

“Đúng, đúng vậy.” Mạc Thanh tường tận xem xét Tô Lương Mạt, lần đầu tiên nhìn cô kỹ càng như vậy, chỉ cảm thấy đôi mắt Tô Lương Mạt cực kỳ xinh đẹp, giống như là một hồ nước u tĩnh, rất sâu, cũng rất trong trẻo, dần dần, bà ta bắt đầu khó có thể tự kiềm giữ, chỉ cảm thấy giống như có một đôi tay đang dùng lực lôi kéo bà ta rơi xuống dưới, rơi xuống dưới.

Mạc Thanh khó có thể khống chế, súng trong tay trước rơi xuống đất, lúc cả người mềm nhũn ngã xuống ngược lại bị Tô Lương Mạt đỡ lấy, cô đưa tay đoạt lấy ống tiêm trong tay Mạc Thanh, cũng không mềm lòng, hướng phía cánh tay Mạc Thanh đâm tới.

Chất lỏng bị đẩy vào trong cơ thể rồi, Mạc Thanh vẫn không có tỉnh lại, Chiêm Đông Kinh vội vàng chạy đến bên cạnh Tô Lương Mạt, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Tô Lương Mạt gấp rút kéo chăn mềm lên, Chiêm Đông Kinh một tay kéo Tô Trạch ôm vào trong ngực.

Tay kia anh dắt Tô Lương Mạt, “Đi.”

Người của Thanh Hồ Đường gần như đã bị khống chế hết, Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh đi xuống dưới lầu, Hàn Tăng vừa vịn từ bên ngoài tiến đến, “Tô tiên sinh, hai người không sao chứ?”

“Đều xử lý xong hết rồi?”

“Vâng.”

Chiêm Đông Kinh kéo Tô Lương Mạt đi ra ngoài, lên xe trước, Tô Lương Mạt không khỏi ngẩng đầu nhìn căn phòng trên lầu hai.

Trở lại chỗ ở, Tô Lương Mạt trước tiên trấn an cảm xúc Tô Trạch, lúc này cũng khuya rồi, Tô Trạch ngoại trừ sợ hãi chỉ còn lại mệt mỏi, cho nên Tô Lương Mạt vừa kể một câu chuyện cổ tích nó liền ngủ mất.

Ra khỏi phòng, ngọn đèn trong phòng khách làm người ta thấy thoải mái thích ý, Chiêm Đông Kinh cúi đầu ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần.

Tô Lương Mạt đi tới, đưa tay hướng lên bờ vai anh, “Đông Kinh.”

Hai mắt anh vẫn nhắm như cũ, kéo tay Tô Lương Mạt qua để cho cô ngồi lên trên chân mình, hai tay thì sít sao ôm cô vào trong ngực, “Tô Trạch ngủ rồi?”

“Ừ, bị dọa sợ rồi.”

“Còn em, có sợ không?”

Tô Lương Mạt lui người tựa ra phía sau, “Nói không sợ là giả, lúc ấy em thật không biết, nếu như cây kim kia thực đâm vào trong cơ thể em, em về sau phải làm sao?”

Chiêm Đông Kinh càng dùng sức ôm chặt cô, “Lương Mạt, em rất dũng cảm, cũng rất tỉnh táo, tóm lại, lúc ấy là em khiến anh an lòng, anh là đàn ông, nhưng có một số việc anh lại...”

Tô Lương Mạt xoay người, đưa tay che miệng Chiêm Đông Kinh, “Chính vì có anh ở đó, em mới có thể tỉnh táo, Đông Kinh, chỉ cần có anh, em liền có thể an tâm, nhớ kỹ những lời này, cho dù em có là người có năng lực người khác không có được, em cũng chỉ là phụ nữ.”

Chiêm Đông Kinh khẽ hôn lên mi mắt cô.

Tô Lương Mạt khẽ nhắm mắt lại, “Đông Kinh, chúng ta kết hôn đi, em muốn làm vợ anh.”

“Sau này chuyện như vậy có lẽ còn sẽ phải gặp nữa, cho dù khó khăn gian khổ thế này, em cũng đồng ý ở lại bên cạnh anh sao?”

“Phải, em đồng ý.”

Tô Lương Mạt cười ôm chặt cổ Chiêm Đông Kinh, “Em lặp lại lần nữa, em đồng ý.”

Mạc Thanh bị chuyển ra khỏi biệt thự, nhưng vẫn là ở trong Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh cho người sắp xếp cho bà ta một căn phòng, mỗi ngày đều có hộ vệ thay phiên trông coi, bên ngoài còn trang bị một cánh cửa sắt, ngoài cửa sổ đều gia cố cửa chống trộm, cho dù bà ta có chấp cánh cũng đừng mong bay ra ngoài.

Tốc độ phản ứng của chất độc rất nhanh, mới đầu còn có thể chịu đựng, ba ngày sau, Mạc Thanh đã bị giày vò kịch liệt.

Bà ta vung tay hất rơi thức ăn trên tủ đầu giường, cả người nhào tới trước cửa, “Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài!”

Hộ vệ trước cửa hút thuốc, “Đã kêu hai ngày rồi, cũng không biết mệt mỏi.”

“Hình như là hút thuốc độc, chắc chắn rất khó chịu.”

Mạc Thanh nắm lấy cánh tay của mình, bà ta dùng sức lôi kéo tay cầm cửa, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích, “Ta muốn gặp Chiêm Đông Kinh, thả ta ra ngoài!”

“Mẹ nó, ngày ngày nghe gào góc thảm thiết thế này, không điên mới là lạ.”

“Đường tưởng như vậy có thể nhốt được ta ở đây, ta còn có một con át chủ bài, chúng mày chờ chết đi, chờ chết đi!”

Kỳ thật, lúc ấy Tô Lương Mạt đâm cây kim này xuống cũng không nghĩ gì khác, hướng hồ Mạc Thanh làm nhiều chuyện ác, không chừng sau này còn có thể nghĩ cách đối phó bọn họ.

Chiêm Đông Kinh muốn trở về Thanh Hồ Đường, Tô Lương Mạt tất nhiên đồng ý, không có nơi nào có thể so sánh với vị trí cùng giới nghiêm của Thanh Hồ Đường.

Người giúp việc đã dọn dẹp hai ngày trước, Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh trở lại Thanh Hồ Đường, căn phòng của Chiêm Tùng Niên còn ở nguyên đó, Chiêm Đông Kinh đem đồ đạc vào trong phòng của ông ấy, quay đầu lại không thấy Tô Lương Mạt đâu, liền đi tìm cô.

Tô Lương Mạt đem bùa chú trong phòng Chiêm Tùng Niên từng cái từng cái gỡ bỏ, còn có thần phật bày ở trên giường cũng cẩn thận dọn đi.

Chiêm Đông Kinh sải bước đi vào, tiếp nhận đồ trong tay, “Em đừng động vào, thân thể vẫn còn bất tiện.”

“Chút chuyện nhỏ này cũng không thể làm sao? Không sao đâu, em không có yếu ớt như vậy.”

Chiêm Đông Kinh ôm lấy bả vai cô đi qua một bên, “Trở về phòng đi, đều quét dọn xong rồi.”

“Đông Kinh, bây giờ đoán chừng ba anh có thể rời đi rồi, ông ấy có thể đến nơi ông ấy nên đến.”

Khóe miệng Chiêm Đông Kinh hiển lộ ý cười, “Đúng vậy, căn phòng này anh cũng sẽ luôn giữ lại cho ông ấy.”

Hai người trở lại phòng ngủ của mình, Chiêm Đông Kinh buổi chiều đi ra ngoài một chuyến, khi trở về đã rất trễ, Tô Lương Mạt tắm rửa qua rồi nằm trên giường xem ti vi.

Chiêm Đông Kinh đi tới ôm lấy cô khẽ hôn, “Bà xã, anh lại muốn rồi.”

Cũng để anh chịu khổ một tháng mới có thể miễn cưỡng ăn được một lần, còn không thể làm động tác quá mạnh.

Tô Lương Mạt cười cười khẽ đẩy anh, “Đi tắm trước.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, vội vàng đứng dậy, vừa cởi quần áo vừa đi vào trong phòng tắm.

Trong phòng chỉ có hai người họ, lúc Chiêm Đông Kinh đi ra dứt khoát cả đồ cũng không mặc, trần truồng đi tới trước giường, nơi nào đó đã sớm không kìm nén được, anh nhào tới trước liền muốn làm việc.

Tô Lương Mạt nâng cái bụng bự không có cách nào trốn thoát, chỉ có thể khẽ điều chỉnh tư thế, Chiêm Đông Kinh cẩn thận đưa tay ôm lấy cô.

Đột nhiên, cô giống như nhìn thấy cái gì đó dừng động tác lại.

“Không được.” Tô Lương Mạt đẩy người đàn ông về phía trên một cái, miệng đầy cự tuyệt.

“Sao lại không được?” Vừa rồi không phải còn tốt đẹp à?

“Anh đi ra ngoài mang về theo thứ không nên mang về,” Tô Lương Mạt cuốn chăn đơn vây quanh người, “cô ta đang nhìn chăm chăm anh đấy.”

Chiêm Đông Kinh mặt mũi đầy ảo não, “Em lại nhìn thấy quỷ rồi, cô ta nhìn đi đâu chứ?”

“Anh dám đem bảo bối của anh nhếch lên một chút nữa không? Cũng sắp đụng đến mặt cô ta rồi?” Tô Lương Mạt đưa tay chỉ giữa chân anh.

Một câu nói kia không khác gì quả bom hạng nặng, Chiêm Đông Kinh hướng giữa chân mình nhìn nhìn, một cổ khí huyết trong nháy mắt tuôn lên, chẳng lẽ quỷ nữ này còn ngồi chồm hổm ở đó sao? “Bà xã, em muốn làm anh bất lực sao?”

“Sau này anh trở về chú ý một chút, ai bảo anh đào hoa lộn xộn, không chỉ mấy em gái chất dồn một đồng, còn có thể trâu chọc dẫn theo nữ quỷ về.”

Sắc mặt Chiêm Đông Kinh xanh mét, khẽ nguyên rửa một tiếng, “Dù sao anh cũng không nhìn thấy,” Lúc đang nói chuyện lại lần nữa ôm chặt cô, “anh đem nó giấu ở nơi an toàn, sẽ không có ai nhìn thấy được.”

Tô Lương Mạt che miệng cười khê, “Cô ta đưa tay ra rồi, anh cẩn thận!”

Chiêm Đông Kinh khẽ nguyên rửa một tiếng, kéo chăn mền qua che kín nửa người dưới của mình, có bà xã nào như vậy không? Cô quả thực là cười trên nỗi đau của người khác.

167. Chương 172: Đại Kết Cục (phần Ba)

Chương 172: Đại kết cục (phần ba)

Chiêm Đông Kinh cùng Tô Lương Mạt đi xem Mạc Thanh.

Xuyên qua cánh cửa rộng mở, có thể nhìn thấy bộ dạng Mạc Thanh thống khổ giãy giụa, ma túy quả nhiên có thể phá hủy hết thảy mọi thứ, ngay đến cả Mạc Thanh tinh táo tự chủ cũng không cách nào ngăn cản nổi, tóc tai bà ta rối xù, thứ gì trong phòng có thể ném đều bị ném sạch sẽ.

Chiêm Đông Kinh không muốn nhìn nữa, “Đi thôi.”

Anh ôm bả vai Tô Lương Mạt muốn rời đi.

Mạc Thanh bỏ nhào tới trước cửa phòng, trước cửa gia cố một cánh cửa sắt, giống hệt như ngòi tù.

Chiêm Đông Kinh kéo Tô Lương Mạt lui ra phía sau vài bước.

“Thế nào? Ta đã như vậy rồi còn sợ ta à?” Giọng Mạc Thanh khàn khàn, ngẩng đầu lên hung dữ nhìn chăm chăm Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh.

“Bà đã điên rồi, nửa đời sau của bà cứ ở lại đây đi?” Chiêm Đông Kinh đứng trước cửa nhìn bà ta.

Mạc Thanh kích động nắm chặt cửa sắt, “Chúng mày dứt khoát giết ta đi, giết ta đi.”

Chiêm Đông Kinh buông tay ôm Tô Lương Mạt, anh tiến lên một bước đưa mắt đối diện Mạc Thanh, “Giết bà? Không phải quá dễ dàng sao, lúc trước bà hành hạ Đường Tâm đến chết như thế nào, loại tư vị này bà cũng nên ném thử xem.”

“Ha ha ha...” Mạc Thanh cười cười vươn tay ra, suýt chút nữa có thể bắt được cổ áo Chiêm Đông Kinh, ngón tay khô quắt của bà ta dùng sức mấy cái, cuối cùng chỉ có thể vô lực rũ xuống lại, “Tô Lương Mạt, mày nghe không, trong lòng nó vốn dĩ không có mày, nó thích vẫn là Đường Tâm, mày thì tính là gì chứ?”

Tô Lương Mạt khê cong môi một cái, “Phu nhân, chuyện của chúng tôi không phiền bà hao tâm tổn trí, bà cứ an an ổn ổn ở đây tĩnh dưỡng thân thể thật tốt đi.”

“Cho ta một khẩu súng đi, giết ta, giết ta.”

Tô Lương Mạt thấy trên cánh tay Mạc Thanh đều là từng đạo vết cào cấu, nhìn thấy mà giật mình, chắc hẳn lúc độc tính phát tác thật sự đau đớn đến cực điểm, “Phu nhân, độc được này có thuốc giải không?”

Mạc Thanh quét mắt về phía cô, hai tay lại siết sao nắm chặt song sắt.

“Tô Lương Mạt, lời này của mày có ý gì?”

“Nếu như có thuốc giải, tôi nghĩ tôi sẽ tìm đến cho bà.”

Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh không nói lời nào, Mạc Thanh cắn răng, “Đừng cho là ta không biết, mày chính là đã biết loại thuốc độc này không có thuốc giải rồi, mày mới có thể nói như vậy.”

Tô Lương Mạt thế nhưng lại lắc lắc đầu, “Muốn trách chỉ có thể trách bà, bà làm việc từ trước đến nay không lưu lại cho người khác bất kỳ đường lui nào, không ngờ rằng, cuối cùng lại đích thân chặn cửa đi đường sống của mình.”

“Cút! Cút!” Mạc Thanh giận tím người, “Hai đứa chúng mày, đừng tưởng rằng cuộc sống sau này chúng mày có thể tốt hơn chỗ nào, Tô Lương Mạt, mày có thể nhìn thấy quỷ phải không? Mày cũng không sợ bị quỷ quần lấy cả đời!”

Chiêm Đông Kinh kéo cô ra phía sau một bước, ngay trước mặt Mạc Thanh đem cửa sắt hung hăng sập lại.

“Sau này cứ ở chỗ này tự sinh tự diệt.”

Mạc Thanh đã bị nhốt lại rồi, Tô Lương Mạt cũng không cần giống như trước ngày ngày đóng kín cửa như vậy.

Cô thỉnh thoảng cũng sẽ đến Ngu Nhạc Thành xem một chút.

Hôm nay, Tô Lương Mạt ra khỏi Ngu Nhạc Thành vừa mới định lên xe, ngẩng đầu liền nhìn thấy Vệ Tắc đứng gần đó.

Tô Lương Mạt khê thất thần, người đàn ông chạy tới trước mặt cô, “Lương Mạt.”

“Vệ Tắc, sao anh lại ở đây?”

Tầm mắt Vệ Tắc rơi xuống bụng Tô Lương Mạt, “Sắp sinh rồi à?”

“Ừ, còn gần hai tháng nữa.”

“Chúc mừng em.”

Tô Lương Mạt hướng tay về phía bụng, “Có chuyện gì sao?”

“Anh muốn nói với em vài câu.”

Tìm được một phòng bao, rượu vừa đem tới, Vệ Tắc liền rót liên tiếp mấy ly, Tô Lương Mạt cũng không có cản hãm.

“Có phải vì vụ án của Chiêm Đông Kinh không?”

Vệ Tắc gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Anh đã trở về lại đội lúc trước.”

“Đó là chuyện tốt mà.”

“Có lẽ vậy,” Về mặt Vệ Tắc vẫn thất thần như cũ, “bây giờ vụ án này coi như qua rồi đi, thật ra anh biết hẳn là Chiêm Đông Kinh...”

Vệ Tắc khẽ ngẩng đầu nhìn thần sắc Tô Lương Mạt, “Em đừng hiểu lầm, không phải là anh đến điều tra, anh là muốn nói, rõ ràng ai cũng biết hẳn là Chiêm Đông Kinh, cấp trên cũng biết, cuối cùng vẫn như vậy mà qua. Lương Mạt, em nói anh chỉ là một kẻ ăn cơm nhà nước, anh còn kiên trì cái gì? Không còn gì để kiên trì nữa, anh hoàn toàn thông suốt rồi, sau này nên như thế nào thì cứ thế ấy, xã hội quá thực tế, không có cái gọi là công bằng gì đó.”

“Vệ Tắc, kỳ thực vốn cũng không phải như vậy.” Hắn nghĩ như vậy, không khỏi quá cực đoan.

Vệ Tắc khoát tay, “Em đừng an ủi anh, anh biết, anh cũng hiểu. Anh không yêu Triệu Kiều, nhưng anh yêu con, có lẽ anh nên đặt trọng tâm cuộc sống lên gia đình, không cần lại đi chấp nhất những thứ hư ảo kia nữa.”

Vệ Tắc cũng không có ở lại quá lâu, trong lòng hắn vẫn là có Tô Lương Mạt, như thế này cũng xem như là cuối cùng rồi, phải nói lời từ biệt với cuộc sống lưu luyến không cam lòng trước kia vậy.

Tô Lương Mạt tiễn hắn ra Ngụ Nhạc Thành, sau đó lên xe về nhà.

Đẩy cửa phòng khách đi vào, cả phòng đầy hương hoa tràn vào mặt.

Cô mở đèn lên, nhìn thấy trên bàn ăn với bàn trà trong phòng khách cắm đầy từng đóa từng đóa hoa hoa hồng kiều diễm.

Tô Lương Mạt không thể che hết ngạc nhiên cùng vui mừng, mặc dù Chiêm Đông Kinh không chỉ một lần từng nói muốn kết hôn với cô, nhưng chân chính cầu hôn đến bây giờ vẫn chưa có.

Tô Lương Mạt đi đến trước ghế sofa ngồi xuống, cô nhắc bình hoa thủy tinh lên đưa đến bên cạnh nhìn kỹ, mỗi đóa hoa đều kiều diễm ướt át, cắm dày đặc chỉ chút một chỗ, thật sự là đẹp đến mê hoặc ánh mắt người ta.

Tô Lương Mạt nghĩ đến mấy cảnh phim trên tivi, ngón tay trắng nõn của cô tìm kiếm trên cánh hoa màu đỏ tình tứ, nói không chừng bên trong có thể hiện ra cái nhẫn.

Đầu ngón tay nhiễm hương hoa thơm ngát, nhưng cũng không tìm được cái gọi là ‘bất ngờ’.

Tô Lương Mạt thả bình hoa lại chỗ cũ, lại tìm khắp mấy cái bình hoa còn lại, vẫn không thu hoạch được gì.

Trên mặt cô tràn ra thất vọng, lúc này cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông vừa lau tóc vừa đi ra, “Thích không?”

Tô Lương Mạt gật đầu, không khỏi thử dò xét, “Sao lại mua nhiều hoa như vậy?”

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống bên cạnh cô, “Anh nghĩ thấy, hình như anh chưa có lần nào chân chân chính chính tặng hoa cho em, cho nên coi như bổ sung một lần.”

Tô Lương Mạt vừa nghe đến đáp án này, càng thêm thất vọng.

Chiêm Đông Kinh bỏ khăn lông trong tay, nghiêng người qua áp đầu sát lại gần bụng Tô Lương Mạt, “Anh nghe thử xem, hôm nay cục cưng muốn nói với anh cái gì.”

Tô Lương Mạt đưa tay áp lên đầu anh, sau khi thất vọng, thật cũng không có cảm xúc gì quá lớn, vốn dĩ cô từng nói cô không quan tâm, một tờ giấy đăng ký kết hôn, nếu như Chiêm Đông Kinh cảm thấy thời cơ còn chưa đến mà nói...

“Đi tắm.” Người đàn ông cắt đứt suy nghĩ của cô.

Tô Lương Mạt đứng dậy đi về phía phòng tắm, Chiêm Đông Kinh thì vào phòng ngủ lấy nội y với quần áo để thay cho cô, lúc đi vào phòng tắm Tô Lương Mạt vừa cởi đồ, Chiêm Đông Kinh pha sẵn nước ấm, dẫn cô bước vào trong.

Bác sĩ dặn dò không thể ngồi tắm nữa, mỗi lần đều là Chiêm Đông Kinh giúp Tô Lương Mạt tắm dội, cô cũng quen rồi.

Bọt xà phòng nhả theo một đôi tay nhào nặn vân vân ở trên tay cô, nhưng Tô Lương Mạt dám chắc anh không dám có hành động gì trong phòng tắm, dù sao ở đây trơn ướt, không cẩn thận một cái cũng không phải chuyện đùa.

Chiêm Đông Kinh đã tắm trước đó rồi, sợ lại làm mình bị ướt, cũng chỉ mặc một cái quần nhỏ ở đứng bên cạnh tắm cho cô.

Tầm mắt Tô Lương Mạt liếc qua hạ thân biến hóa của người đàn ông, cô giả vờ như không thấy đưa ánh mắt tránh đi chỗ khác.

Chiêm Đông Kinh mang khăn tắm tới choàng lên cho cô, lau khô xong rồi, từ phía sau ôm chặt Tô Lương Mạt, cảm giác dán chặt hít thở không thông làm máu người ta nóng sôi sục, gần như khó có thể cầm giữ, anh vuốt ve, giữa hai chân Tô Lương Mạt nóng lên, vội vàng lấy cùi chỏ ở trước ngực anh huých nhẹ một cái, “Ra ngoài đi, ở đây lâu sẽ cảm lạnh.”

Chiêm Đông Kinh nghe vậy, giúp cô bỏ khăn tắm ra.

Tô Lương Mạt vươn tay định lấy nội y mặc lên, Chiêm Đông Kinh đè tay cô lại, “Đừng mặc nữa.”

“Sao lại đừng mặc.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay cầm lấy áo ngực của cô, “Đêm nay làm chút vận động, để thân thể em khỏe khoắn một chút.”

Anh kéo đồ ngủ qua khoác thêm cho cô, lúc này mới cẩn thận dắt cô ra ngoài.

Tô Lương Mạt đã hơn bảy tháng, tất nhiên không thể làm vận động kịch liệt, Chiêm Đông Kinh cũng không dám nằm sấp lên bụng của cô.

Mỗi một lần làm, kỳ thật cũng như bị hành hạ.

Anh để Tô Lương Mạt cẩn thận ngồi lên trên chân mình, ở giữa cách nhau một cái bụng lớn như vậy, có thể thấy quá trình này có bao nhiêu gian nan.

Đầu Chiêm Đông Kinh đã đầy mồ hôi, Tô Lương Mạt thấy anh như vậy cũng đau lòng, có đôi khi dứt khoát để anh nhịn một chút đừng có làm, nhưng anh nhất quyết đòi lấn qua lấn lại, nói là thực sự nhịn không được.

Anh làm ra cử động rất nhỏ, bây giờ có thể làm cũng chỉ có động tác này.

Tô Lương Mạt tận lực phối hợp, anh trêu chọc muốn làm cho cô động tình, chỉ có điều, Tô Lương Mạt nhìn thấy cái bụng lớn như vậy của mình cũng mất hết hứng thú, trạng thái cô tiến vào rất chậm, Chiêm Đông Kinh chỉ đành phải xuất hết mọi bản lĩnh của mình ra.

Hai tay anh ở bên eo cô khẽ vuốt ve, lại phối hợp vài lời nói ái muội, Tô Lương Mạt dần dần có cảm giác, hô hấp dồn dập, trên người cũng tràn ra một tầng màu ửng đỏ kỳ diệu.

Loại rung động này, một hồi lâu sau mới tản đi.

Trên người Tô Lương Mạt phủ một tầng mồ hôi mỏng, cô muốn trượt xuống, nhưng Chiêm Đông Kinh lại cứ ôm chặt eo cô không buông, anh một lần nữa nằm lại xuống giường, duy trì tư thế lúc này, “Ồ đây hình như có một thứ?”

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, “Ồ đâu?”

“Ồ đây.” Chiêm Đông Kinh đẩy đẩy eo lưng lên.

Mặt Tô Lương Mạt đỏ lên, tát một cái ‘bốp’ lên bụng Chiêm Đông Kinh, “Đừng nói lung tung.”

Thứ gì đó vẫn còn ở trong cơ thể cô, không trách được Chiêm Đông Kinh nói như vậy.

Tô Lương Mạt vẫn là chưa hoàn toàn thích ứng được lời nói đùa của anh, cô thả lỏng chân, Chiêm Đông Kinh vẫn giữ chặt eo cô, “Em sờ thử xem, anh không có lừa em, có đồ.”

“Chiêm Đông Kinh, anh có lưu manh quá không hả?”

“Em nghĩ đi đâu vậy chứ?” Hai tay Chiêm Đông Kinh rơi xuống sờ soạng lên hai bắp chân trơn bóng của Tô Lương Mạt, “Anh không có nói thứ gì kia ở trên người anh.”

“Vậy được, đồ ở đâu?”

Chiêm Đông Kinh dắt tay Tô Lương Mạt, sờ về hướng nơi hai người kết hợp.

Tô Lương Mạt cả kinh vội vàng rút tay lại, “Anh còn nói người không lưu manh.”

Trên tay cô đều dính ướt thứ trắng đục, Tô Lương Mạt giãy giụa muốn xuống, Chiêm Đông Kinh ôm cô không được, chỉ đành phải tự mình động thủ, “Em không tin, em không tin anh lấy cho em xem.”

“Được, anh lấy ra đây.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay hướng xuống dưới chỗ của hai người, Tô Lương Mạt khẽ nhúc nhích, Chiêm Đông Kinh cười cười hướng lên miệng cô vỗ nhẹ, “Đừng lộn xộn, đợi một chút đồ chắc sắp trượt ra rồi.”

“Anh nói cái lời hạ lưu gì đó.”

Chiêm Đông Kinh mò mẫm một hồi lâu, cuối cùng rút tay về.

Anh mở bàn tay ra rồi đưa tới trước mắt Tô Lương Mạt, “Xem này, anh không có lừa em.”

Tô Lương Mạt định thần nhìn lại, nằm trong lòng bàn tay Chiêm Đông Kinh lại là chiếc nhẫn kim cương.

Tô Lương Mạt giật nảy người, “Anh?”

“Lương Mạt, gả cho anh đi, anh đảm bảo, lời đàn ông nói trên giường cũng chính là lời nói thật.”

Tô Lương Mạt không nói ra được tâm tình lúc này, cô liếc Chiêm Đông Kinh một cái, “Anh giấu nó ở đâu vậy?”

“Giấu trên giường.”

Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, Tô Lương Mạt nhìn chằm chằm dính trên mặt chiếc nhẫn, cô lập tức mặt đỏ tím đập, “Chiêm Đông Kinh, anh bắn chết đi được.”

“Bắn chỗ nào? Đây mới chính là vật chứng tình yêu, có đồ của em, có đồ của anh.”

Tô Lương Mạt nén cười, “Làm gì có ai cầu hôn giống như anh chứ, người ta đều đặc biệt lãng mạn, bữa tối có ánh nến, hoa tươi...”

Chiêm Đông Kinh lại không thừa nhận, “Anh cũng có hoa tươi, anh cũng lãng mạn, có ai dám cầu hôn giống như anh? Cái này gọi là độc nhất vô nhị.”

Tô Lương Mạt nhìn Chiêm Đông Kinh nâng ngón tay của cô lên, khoe miệng cô không giấu được ý cười, cô gập cong ngón tay lại, “Không được, em vẫn cứ cảm thấy là lạ.”

Về mặt Chiêm Đông Kinh đầy thất vọng, “Thật không đeo?”

“Không đeo.”

Chiêm Đông Kinh đem chiếc nhẫn đưa tới trước mặt Tô Lương Mạt, “Vừa rồi anh sờ soạng em, trên cái này không có đồ của anh, cho nên không bắn.”

“Vây cũng bắn.”

Người đàn ông lấy chiếc nhẫn về, khê mở môi mỏng, mắt thấy anh muốn đem chiếc nhẫn bỏ vào trong miệng, không đành lòng xem tiếp động tác kích thích này, Tô Lương Mạt vội vàng đưa tay giành lại chiếc nhẫn.

Cô cúi thấp đầu, lại đem chiếc nhẫn đưa tới trong tay Chiêm Đông Kinh.

Anh nâng tay phải của cô lên, “Ngẩng đầu nhìn anh, đều đã đến bước này rồi, còn xấu hổ gì nữa.”

Tô Lương Mạt nghe vậy, ngẩng đầu lên.

“Gả cho anh nhé.”

Kim cương sáng chói mê diệu ánh mắt người ta, Tô Lương Mạt khê gật đầu, “Em đồng ý, em vẫn luôn đồng ý.”

Chiêm Đông Kinh cũng không đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô ngay lập tức, anh ngẩng đầu, đôi mắt âm áp lưu luyến, đem Tô Lương Mạt bao vây giữa ánh mắt mềm mại, “Không cần đồng ý với anh quá dễ dàng, anh không dám đảm bảo với em cái gì, tương lai của chúng ta vẫn còn là ẩn số, đi theo anh, có lẽ có thể thuận buồm xuôi gió, nhưng khả năng này xem ra rất nhỏ. Anh có thể nói chính là, anh sẽ dốc hết mọi thứ bảo vệ em và con, anh có, em và con nhất định sẽ có...”

Tô Lương Mạt kề tới trước hôn lên môi anh, sau khi lui người lại, mới lên tiếng, “Trong thế giới của anh nguy hiểm thế nào, em cũng biết, Đông Kinh, em đã bước chân vào rồi, anh không cần nhắc nhở em, bây giờ anh phải làm chính là đeo chiếc nhẫn này lên cho em, bắt nột em cả đời.”

Chiêm Đông Kinh đem chiếc nhẫn từ từ lồng vào ngón tay của cô.

Tô Lương Mạt đưa tay tới mắt trước mặt nhìn kỹ một chút, “Đông Kinh, đây là món quà lớn mà em nhận được, cũng là hạnh phúc lớn nhất.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng người tiến lên hôn cô.

Tô Lương Mạt hé mở mi mắt đang khép hờ, người đàn ông ôm cô vào trong ngực, “Chọn một ngày, anh nhất định sẽ cử hành cho em một hôn lễ long trọng nhất.”

“Em muốn sinh con xong rồi hãy cử hành.”

Chiêm Đông Kinh đem tay của cô nắm trọn trong lòng bàn tay, “Vì sao?”

“Nâng cái bụng lớn như vậy mặc áo cưới cũng khó coi, hơn nữa ai cũng đều phải chú ý coi chừng cho em, cũng không thể chơi đến tận hứng, dù sao chỉ còn vài tháng nữa, đến lúc đó mang theo cục cưng cùng nhau kết hôn, thật tốt a?”

“Em không sợ người ta nói này nói nọ?”

Tô Lương Mạt hỏi ngược lại, “Anh có sợ không?”

“Anh sợ cái X!”

“Vây thì đúng rồi, em sợ cái X, cuộc sống là của chính mình, em cũng không quản người ta nói gì.”

Chiêm Đông Kinh kéo cô qua, hôn xuống thật sâu.

Hôm sau Tô Lương Mạt cùng Chiêm Đông Kinh đi đến cục dân chính lãnh giấy hôn thú.

Đi ra khỏi cửa, Tô Lương Mạt tự nhiên khoác tay Chiêm Đông Kinh, “Từ nay về sau, anh chính là chồng em.”

“Anh vẫn luôn là chồng em.”

“Không, từ giờ khắc này, là danh chính ngôn thuận.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu cô đi cẩn thận, “Buổi trưa muốn ăn cơm ở đâu?”

“Vừa rồi em còn có chút lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

“Thân phận của anh, em sợ bị vạch trần.”

Chiêm Đông Kinh cầm giấy tờ hướng lên trên đầu Tô Lương Mạt khẽ gõ xuống, trở lại trên xe, hai người cầm giấy đăng ký kết hôn ra nhìn một lúc, Tô Lương Mạt khẽ hôn lên ảnh chụp, “Em có gia đình của mình rồi.”

Chiêm Đông Kinh phát động động cơ, dùng sức nắm tay Tô Lương Mạt.

Hai người đi đến một tiệm cơm Tây, Tô Lương Mạt ngồi trước cửa sổ nghe nhạc từ chiếc dương cầm gần đó, đầu ngón tay Chiêm Đông Kinh nhẹ vuốt ve trên chiếc nhẫn cưới của cô, hai người nhìn nhau, rồi lại tùm tùm cười.

Loại cảm giác này thật sự rất tốt, một câu cũng không cần nói nhiều, hạnh phúc của hai bên đều là đối với phương mang tới, cho nên không cần phải nhiều lời.

Chiêm Đông Kinh cắt nhỏ thịt bò bít-tết đưa tới tay Tô Lương Mạt.

“Đúng rồi, Đường Khả đưa đi rồi?”

“Ừ, đưa ra nước ngoài rồi, còn ở lại Ngự Châu, anh thấy cô ta nhất định sẽ phát điên mất.”

Tô Lương Mạt nhẹ cong khóe miệng, hai người ăn xong cơm trưa, Chiêm Đông Kinh đặt một căn phòng bên ngoài, Tô Lương Mạt chần chừ lưỡng lự không chịu đi vào, “Về nhà đi, sao phải ở khách sạn.”

“Anh đã cho người sắp xếp hết rồi, đêm nay chúng ta động phòng ở đây đi.”

Tô Lương Mạt từ chối không được, chỉ đành phải theo Chiêm Đông Kinh đi vào.

Đó là một phòng tổng thống, lại là theo yêu cầu bố trí phòng cưới mà sắp đặt, Chiêm Đông Kinh cũng coi như được thỏa nguyện, vui sướng tràn trề ôm Tô Lương Mạt muốn một lần.

Sau đó, Tô Lương Mạt gối lên đầu vai người đàn ông, tắt đèn trong phòng đi, ánh đèn giữa hồ cá trong vát phát ra hắt lên trên trần nhà, Tô Lương Mạt dùng sức ôm chặt Chiêm Đông Kinh.

Sau nửa đêm, Tô Lương Mạt là giật mình tỉnh giấc, cô đau đến toàn thân run rẩy, nhưng trong miệng một chữ cũng không kêu ra được.

Sợ hãi đè nén trên đỉnh đầu, bé con trong bụng giống như đang cào cào lục lọi, loại đau đớn này Tô Lương Mạt chưa bao giờ trải qua. Cô mở to miệng, nhưng không phát ra tiếng được, may mà Chiêm Đông Kinh ngủ cũng không quá sâu, anh cảm giác thấy âm thanh bất thường bên cạnh, vội vàng đứng dậy mở đèn lên, “Lương Mạt, sao vậy?”

Hai tay Tô Lương Mạt đang ôm bụng, đã đau đến mức lặn qua lộn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, nhưng lại nói không ra một chữ nào, cảm giác như là bị người ta niêm phong miệng lại vậy.

Chiêm Đông Kinh vội vã mặc quần áo, một phát ôm lấy Tô Lương Mạt đi ra ngoài.

Theo lý vẫn chưa đến ngày dự sinh, không thể nào sắp sinh được, Chiêm Đông Kinh không kịp suy nghĩ nữa, giẫm chân ga thẳng hướng bệnh viện mà đi.

Lúc Tô Lương Mạt nằm thẳng đơ trên giường bệnh, đã đau đến mức nói cũng nói không ra lời, Chiêm Đông Kinh nắm chặt tay cô, “Có phải sắp sinh không?”

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong thì lắc đầu, “Không phải đâu, không có dấu hiệu sinh.”

“Vậy sao lại như thế này?” Chiêm Đông Kinh gấp không chịu nổi, anh đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, “Trước đó có làm chuyện chăn gối, có phải vì nguyên nhân này không?”

“Tô tiên sinh ngài đừng vội...”

“Tôi sao có thể không vội, đây nếu không phải là sắp sinh, thì sao lại đau thành như vậy?”

Bác sĩ ra hiệu y tá đẩy Tô Lương Mạt vào phòng bệnh, “Chúng tôi làm kiểm tra trước, ngài ở bên ngoài một chút đã.”

Tô Lương Mạt nằm trên giường bệnh, cô chắc chắn lúc này cô thật sự nói không ra lời, cô há to miệng, bụng lật động dữ dội, đến khi bác sĩ cầm dụng cụ muốn kiểm tra, đột nhiên không đau nữa.

Cô thở hổn hển mấy hơi thở.

“Cô không sao chứ?”

Bác sĩ khẽ sát lại hỏi.

“Không sao,” Tô Lương Mạt mở miệng, “lại không đau nữa.”

Làm xong một loạt kiểm tra rồi đi ra ngoài, Tô Lương Mạt đã giống như người không có việc gì có thể tự mình bước đi được.

Chiêm Đông Kinh vài ba bước tiến lên trước, “Sao rồi?”

“Đã không đau nữa rồi.”

“Sao có thể như vậy?” Chiêm Đông Kinh nhìn về phía bác sĩ cùng đi ra ở đằng sau.

“Có lẽ có liên quan đến chuyện chặn gối, bây giờ tháng lớn, tốt nhất tránh vận động kịch liệt, nhưng mà vừa rồi thấy cô ấy đau đớn như vậy, đột nhiên nháy mắt lại không đau nữa, hơn nữa kết quả kiểm tra mọi thứ đều rất bình thường...” Bác sĩ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tô Lương Mạt áp tay lên bụng, đột nhiên nghĩ đến câu nói kia của Mạc Thanh, cô bắt đầu thấy không rét mà run.

Về đến nhà, Tô Lương Mạt nằm lên trên giường nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, Chiêm Đông Kinh cũng không dám nhắm mắt, thỉnh thoảng lại xem chừng cô, “Thực không sao nữa?”

“Ừ.” Tô Lương Mạt lật người, “Đông Kinh, vừa rồi em giống như bị người ta bịt miệng vậy, kêu cũng kêu không được.”

Trong lòng Chiêm Đông Kinh nặng nề, “Em có nhìn thấy cái gì không?”

“Không có, cái gì cũng không thấy?”

Chiêm Đông Kinh ôm cô vào trong ngực, “Không sao đâu, khoảng thời gian tiếp theo anh sẽ nhẫn nại, chắc hẳn là vận động kịch liệt mới có thể như vậy.”

“Chắc là vậy.”

Nếu không, Tô Lương Mạt cũng tìm không được cách giải thích nào khác.

Chiêm Đông Kinh để cho cô nghỉ ngơi sớm một chút, anh là đem chuyện này để trong lòng, ngày hôm sau cho người đi tìm tên Hách tiên sinh kia, lại được cho biết đối phương đã dọn nhà.

Thời gian cách ngày Tô Lương Mạt dự sinh càng lúc càng gần, Chiêm Đông Kinh đã sớm liên lạc với bệnh viện, vốn muốn để Tô Lương Mạt sinh mổ, chịu ít đau đớn một chút, nhưng Tô Lương Mạt kiên trì muốn sinh tự nhiên, nói là đối với việc phục hồi của mình cũng tốt, chủ yếu là sợ bị người ta động dao kéo lên trên người.

Lúc cảm giác thấy đau bụng muốn sinh là vào buổi tối, mới đầu cũng không phải quá đau.

Chiêm Đông Kinh đã sắp xếp xe đưa cô đến bệnh viện, “Đừng sợ, ngay lập tức có thể nhìn thấy cục cưng rồi.”

“Em không sợ.”

Tô Lương Mạt miễn cưỡng khẽ cong môi một cái, nói không sợ thật ra lại là giả, nhưng giống như Chiêm Đông Kinh đã nói vậy, ngay lập tức có thể được gặp mặt con rồi, trong lòng ngược lại càng mong đợi nhiều hơn.

Trong căn phòng trọ tầng trên cùng ở nơi nào đó của Ngự Châu.

Một cái bàn thờ được đặt phía trước lan can bằng sắt, mấy giá nến bày biện bên cạnh đã cắm hương, còn có một chậu tiền vàng áo giấy rải rác bên chân Hách tiên sinh đã chuẩn bị từ trước.

Mạc Thanh cho hẳn không ít tiền, giúp bà ta làm xong chuyện này, nửa đời sau của hẳn có thể không phải lo nữa.

Miệng hẳn lẩm bẩm, đột nhiên đem tiền giấy đã nhóm lửa ném mạnh lên giữa trời, một ngọn lửa ngay lập tức bốc lên, Hách tiên sinh cầm lấy cây kiếm gỗ bên cạnh, tiền vàng áo giấy trong chậu trong nháy mắt đều bốc cháy.

Bụng Tô Lương Mạt đột nhiên quặn đau kịch liệt, cô nắm chặt tay Chiêm Đông Kinh, “Đông Kinh, không được, em đau quá đau quá.”

Chiêm Đông Kinh dùng sức đánh về phía thành ghế lái, “Lái nhanh một chút!”

“Dạ, dạ!”

Rất nhanh đi vào bệnh viện, Chiêm Đông Kinh ôm Tô Lương Mạt đi vào, cô đã đau đến thở không nổi, hai tay níu chặt lấy cổ áo Chiêm Đông Kinh, “Không phải lúc sinh con mới bắt đầu sẽ không quá đau sao? A! Đau quá.”

Tô Lương Mạt đau đến gần như muốn khóc lên, “Đông Kinh, con sẽ không bị làm sao chứ?”

“Sẽ không đâu!” Chiêm Đông Kinh lo lắng ôm cô vào trong, y tá đẩy Tô Lương Mạt vào phòng sinh, Tô Lương Mạt kéo tay Chiêm Đông Kinh theo, y tá cũng chú ý thấy Tô Lương Mạt khác thường, “Cái bụng sao lại lắc động dữ dội như vậy?”

“Mau, mau đẩy vào trong”

Chipchip: Chương sau là chương cuối cùng nhưng vì quá dài nên mình sẽ post từng phần một thôi nhé!

168. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 1

Chương 173: Đại kết cục (đặc sắc cần phải xem, phần kết thúc) - 1

Chiêm Đông Kinh nắm tay Tô Lương Mạt, sau đó cũng đi vào theo.

Y tá nhìn nhìn, “Này?”

“Này gì mà này!” Sắc mặt Chiêm Đông Kinh rét lạnh, hoàn toàn không thềm để người khác vào mắt.

Hai người vào trong phòng sinh riêng, bác sỹ đã sớm nhận được tin ở đó chờ sẵn, y tá đẩy giường bệnh vào, bác sỹ bảo Tô Lương Mạt gấp cong hai chân lên rồi kiểm tra một chút, “Tử cung mở rồi, chắc hẳn là sắp sinh.”

“Bác sỹ, con của tôi không sao chứ?”

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu.” Bác sỹ mở miệng an ủi.

Chiêm Đông Kinh ở bên cạnh nhìn thấy cũng gấp, y tá đi đến bên cạnh bác sỹ kia, “Bụng của cô ấy giống như bị lay động không bình thường.”

Bác sỹ vén y phục của Tô Lương Mạt lên, lúc này càng nhìn thấy rõ thêm bụng của cô, cái bụng nhô lên tựa hồ như bị một lực đạo không rõ dùng sức lôi kéo, hai bên bụng đều có chỗ lòi ra, giống như là đang đánh nhau.

“Đưa hết báo cáo kiểm tra lúc trước của cô ấy cho tôi.”

Y tá đem một xấp tài liệu đưa tới cho bác sỹ.

“Hai ngày trước mới kiểm tra, đều rất bình thường,” Bác sỹ đưa trả báo cáo lại cho y tá, “không sao đâu, không cần phải sợ, chúng ta thử xem, thực sự không được sẽ phải sinh mổ.”

Tô Lương Mạt nắm chặt tay Chiêm Đông Kinh, lúc này đã không phải là cô muốn sinh tự nhiên hay là sinh mổ nữa, chỉ cần có thể giữ được con, làm gì cũng được.

“Cảm thấy đau bụng từ lúc nào?”

“Mới vừa rồi thôi, lập tức đến bệnh viện liền đây.”

Bác sỹ nhìn xem hạ thân Tô Lương Mạt, “Tử cung của cô thật sự mở rất nhanh, xem ra là sắp sinh rồi, nhìn một chút.”

Tô Lương Mạt đau đến nghiêng người đi, bác sỹ nắm chặt đầu gối của cô, “Nào, nghe theo tôi, dùng sức...”

“A...”

Chiêm Đông Kinh nhìn đến tim nảy vọt lên, đưa tay lau mồ hôi cho cô, áp trán lên trán Tô Lương Mạt, “Không sợ, có anh ở đây, có phải rất đau không?”

“Em cảm thấy, cảm thấy...” Lại là từng đợt đau đốn đánh tới, Tô Lương Mạt đau đến thiếu chút nữa cắn nát môi dưới, “giống như có một đôi tay kéo con lại, nó muốn ra ngoài lại ra không được, a...”

“Sao có thể như vậy?”

Chiêm Đông Kinh gầm lên một tiếng, bác sỹ nghĩ thầm Tô Lương Mạt lần đầu sinh con, gặp phải tình huống như vậy nhất định sẽ sợ hãi, “Tô tiên sinh, ngài đừng nóng vội, sinh con đều như vậy.”

Chiêm Đông Kinh làm sao có thể không vội, Tô Lương Mạt đau tới cực điểm, gất gao bắt lấy tay anh, sắc mặt tái nhợt không nói, chuyển động lên xuống chỗ bụng càng thêm làm người ta sợ hãi.

“Lương Mạt, chúng ta không cần phải gắng gượng, sinh mổ đi.”

“Được,” Tô Lương Mạt gấp đến độ nước mắt cũng rơi xuống, “em không sinh ra được, em cảm thấy cực cứng ở trong bụng có phải gặp nguy hiểm không, mau mau mổ cho em đi.”

Bác sỹ chen vào một câu, “Tối nay cô đã ăn qua thứ gì chưa?”

“Chỉ ăn vài thìa cháo.”

Bác sỹ đưa tay ở trên bụng Tô Lương Mạt xoa nắn vài cái, “Mau, chuẩn bị phòng giải phẫu, bảo bác sỹ gây mê mau qua đây một chuyển.”

“Vâng.”

Lúc làm phẫu thuật, toàn bộ quá trình Chiêm Đông Kinh đều ở trong phòng sinh, thuốc tê bị đẩy vào trong tủy sống sau lưng Tô Lương Mạt, rất nhanh, nửa người dưới đã không còn tri giác.

Sinh mổ không cần giống như sinh tự nhiên phải trải qua quá trình chờ đợi dài dòng chán nản như vậy, Chiêm Đông Kinh nghe thấy âm thanh động dao kéo, anh chỉ cảm giác thấy da đầu tê dại, nắm chặt tay Tô Lương Mạt ở bên cạnh cô, cũng không dám nhìn tới cảnh tượng kia.

Bác sỹ nhìn thấy một cặp vợ chồng khấn trương muốn chết, như bọn họ xem ra, không biết mỗi ngày phải gặp gỡ bao nhiêu cặp như vậy, “Hai người là thích con trai hay là con gái?”

“Đều thích.” Hai người trăm miệng một lời.

“Đại đa số ba mẹ đều nói như vậy, nhiều khi may mắn mang thai long phụng, trai gái song toàn, nhưng mà dù sao xác suất như vậy rất nhỏ.”

Đang nói, bác sỹ dùng sức vài cái, Tô Lương Mạt cảm giác thấy lực phủ ngũ tạng đều bị đụng chạm đến, rất nhanh, tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non vô cùng trong trẻo truyền đến, đây là một loại kích động khó tả, nước mắt Tô Lương Mạt trào ra, cũng không khống chế nổi.

“Chúc mừng hai người, là con gái.”

Chiêm Đông Kinh kéo tay Tô Lương Mạt để đến bên miệng khe hôn, “Bà xã, em vất vả rồi, anh thích con gái.”

Bác sỹ cười cười đem bé con giao cho y tá, “Xem xem, mới vừa rồi còn nói con trai hay con gái đều thích.”

Chiêm Đông Kinh áp tay lên trán Tô Lương Mạt, “Còn đau không?”

“Không đau nữa.”

Bác sỹ vươn hai tay định khâu vết mổ, đột nhiên, bà ấy giống như phát hiện cái gì đó nhìn lại lần nữa.

“A! Sao vẫn còn một đứa!”

“A?” Y tá cùng bác sỹ bên cạnh cũng sợ ngây cả người, “Nhưng kết quả siêu âm của cô ấy trước giờ vẫn luôn là thai đơn mà.”

Tô Lương Mạt lại càng căng thẳng, Chiêm Đông Kinh đè tay cô lại, “Không sợ, thêm một đứa không phải càng tốt sao?”

Bác sỹ không có tổn bao nhiêu khí lực liền dứt khoát ôm bé con thứ hai ra, “U, thế này thật sự phải chúc mừng, thai long phụng a, là một bé trai đây!”

Về mặt Chiêm Đông Kinh khó nén vui sướng, anh đầy ý cười nhìn về phía Tô Lương Mạt, thần sắc kích động có nén cũng không nén được, Tô Lương Mạt cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Sao lại là hai đứa chứ?”

“Siêu âm không thể nào sai được, huống hồ hai người còn làm siêu âm màu ba chiều,” Bác sỹ cũng không nghĩ ra nguyên do, “chuyện này nhất thời thật đúng là khó giải thích.”

Khâu xong vết mổ, Tô Lương Mạt liền bị đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Cùng lúc đó, trên sân thượng cư xá nào đó ở Ngự Châu.

Hách tiên sinh kinh ngạc nhìn mấy cái chậu than tán loạn dưới chân cùng với nén hương bị chặt đứt một nửa, hắn cũng không cách nào giải thích được hiện tượng này.

Đây được coi là thành công hay thất bại?

Làm sao chỉ vừa mới cúng tế được một nửa, lại không thể khống chế được, hôm nay là ngày Tô Lương Mạt hạ sinh, vốn dĩ ý định của hắn là làm cho oan hồn một tiểu quỷ nhập vào trong cơ thể của cô, tương lai sinh ra con nhất định sẽ theo mong muốn của Mạc Thanh, khiến Tô Lương Mạt cả đời đều phải trả nợ.

Nhưng lúc này, hắn nhìn bầu trời đêm đưa ngón tay lên tính toán, như thế nào lại giống như bùa chú bị trật?

Chẳng lẽ bản lĩnh của hắn chưa đạt tới đỉnh?

Hách tiên sinh cũng không liên lạc được với Mạc Thanh, chuyện này cũng bị bà ta biết, nếu không lộ ra hắn thì không xong, hắn nghĩ tới đây, ngay cả đồ đạc cũng không kịp thu dọn, mau chóng chạy khỏi Ngự Châu quan trọng hơn, dù sao hắn đã quyết định từ nay về sau không quản loại chuyện thất đức này, tiền Mạc Thanh cho cũng đủ cho hắn an ổn nửa đời sau rồi.

Bệnh viện bên kia, sau khi Tô Lương Mạt hết thuốc tê tỉnh tỉnh thần không tị, đã tiêm thuốc giảm đau rồi, cho nên không thấy đau nữa.

Hai bé con lấy máu xét nghiệm xong được đưa về phòng bệnh, nguyệt tẩu mà Chiêm Đông Kinh sắp xếp trước đó cũng đã tới, Tô Lương Mạt nhìn thân ảnh bận rộn trong phòng, thân thể có khổ cực nhiều hơn nữa cũng thấy đáng giá, lúc này cô cảm thấy rất hạnh phúc, trước giờ chưa từng cảm nhận được.

Lần qua lần lại đến đêm, nguyệt tẩu* mang hai đứa nhỏ ra bên ngoài nghỉ ngơi.

(Nguyệt tẩu ở đây là gọi chung những người đến chăm sóc phụ nữ mới sinh với trẻ con)

Chiêm Đông Kinh dựa trước giường, cầm ly nước cho Tô Lương Mạt uống vài ngụm.

“Rất khó chịu phải không?”

“Vẫn ổn.”

Anh nhìn xem dây truyền nước cắm trên mu bàn tay Tô Lương Mạt, “Chỉ còn một chút nữa là truyền xong rồi, còn ở phía dưới, phải hôm sau mới có thể rút ra được.”

“Không sao, chỉ có hai ngày mà thôi, em có thể chịu đựng được.”

Tô Lương Mạt nhìn nhìn anh, “Từ phòng giải phẫu đi ra khóe miệng của anh vẫn cứ vểnh lên, còn như vậy chắc chắn sẽ có một nếp nhăn dài.”

“Cho dù có nếp nhăn anh cũng cam tâm tình nguyện.”

Anh cúi người ở trên trán cô khẽ hôn, “Nhanh nghỉ ngơi đi, anh trông chừng em, đợi lát nữa anh ngủ trên giường bên cạnh em.”

“Ừ.”

Ngày hôm sau, sữa của Tô Lương Mạt vẫn còn chưa xuống, hai cục cứng thay nhau hút, đem cô giày vò đến quá sức.

Chiêm Đông Kinh mời một chuyên gia đến mát xa cho Tô Lương Mạt, mở sữa xong, bộ ngực căng trướng vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu hết, vẫn là cảm thấy đau.

Chiêm Đông Kinh học theo bộ dạng chuyên gia lúc trước mát xa cho cô, nguyệt tẩu đẩy hai chiếc giường nhỏ tiến vào, Tô Lương Mạt muốn cầm áo kéo xuống, “Có người.”

“Có người thì sao?”

“Đừng sờ loạn nữa, coi chừng vắt vả lắm mới thông được một chút sữa, lại bị thủ pháp không chính xác của anh làm tắc mất.”

Chiêm Đông Kinh đứng dậy đi tới ôm bé trai sang, “Hút một chút sẽ đỡ hơn nhiều.”

Tô Lương Mạt để cho cục cứng nằm bên cạnh mình, lúc này bé con vừa vặn đói bụng, há miệng dùng sức mút thỏa thích, nhưng mà sữa cũng không nhiều, khẩu vị nó lại lớn, chưa được bao lâu đã bỏ miệng ra khóc toáng lên.

Hai ngón tay Chiêm Đông Kinh khẽ véo véo lên mặt con, “Rất có khí lực phải không, vẫn còn nhỏ con, lại ra sức như vậy.”

Nguyệt tẩu ở bên cạnh buồn cười, “Mấy ngày đầu đều như vậy, nếu như sữa nhiều, không chừng đến lúc ra uống cũng không kịp đâu.”

Chiêm Đông Kinh đưa con lại cho nguyệt tẩu ôm, “Pha sữa bột cho nó đi.”

Anh quay đầu nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Trông cậy vào hai đứa nhỏ là không được rồi, hay là để anh làm đi, anh hút cho em.”

Tô Lương Mạt gấp rút đè lại bộ ngực, “Muốn trông cậy vào anh, em còn cần chuyên gia làm cái gì?”

Nguyệt tẩu đem thức ăn đủ dinh dưỡng đặt lên tủ đầu giường Tô Lương Mạt, “Tô phu nhân, cô cũng đừng nói như vậy, không ít người ngược lại đều là dùng cách này để mở sữa đấy, nghe nói hiệu quả rất tốt.”

“Có nghe thấy chưa, đây là khả thi đấy.”

Tô Lương Mạt không đấu khẩu với anh nữa.

Ở lại bệnh viện mấy ngày, thì cũng được xuất viện về nhà.

Chiêm Đông Kinh tuyên bố với bên ngoài Thanh Hồ Đường là bị anh mua lại, sau khi Tô Lương Mạt về đến nhà, trong nhà cũng có mùi nguyệt tẩu đến.

Nơi không khí nặng nề lúc trước, bây giờ lại tràn đầy tiếng cười nói rộn rã, cho dù hai đứa bé thay nhau khóc rống, nghe vào trong tai cũng cảm thấy hạnh phúc.

Mạc Thanh đã không nhớ bà ta bị giam ở trong căn phòng này bao lâu rồi, nơi này không có đồng hồ, thậm chí bà ta chỉ có thể dựa vào mặt trời lặn mặt trời mọc để phán đoán thời gian.

Bà ta nằm ở trên giường, bị chất độc giày vò đến gầy như que củi.

Hai tên hộ vệ bên ngoài đang cười nói.

“Người đi lĩnh tiền thưởng chưa?”

“Lĩnh rồi, một vạn lặn đấy!”

“Tô tiên sinh không quan tâm mấy thứ này, nghe nói thuộc hạ ai cũng có, cũng đúng, chuyện tốt như vậy, ai gặp được cũng đều vui mừng.”

Mạc Thanh lơ mơ nghe thấy mấy lời này, bà ta từ trên giường đứng dậy rồi miễn cưỡng tiến đến trước cửa, cửa là rộng mở, chỉ có vài song sắt bao quanh phía trước.

“Chúng mày mới nói cái gì? Chuyện tốt của ai?”

Tên đàn ông đứng bên trái quay đầu lại nhìn nhìn, “U, phu nhân, bà cũng nghe thấy rồi?”

“Bớt nói nhảm đi, nói, chuyện tốt gì?”

“Con của Tô tiên sinh ra đời rồi bà không biết à? Oh, cũng đúng, bà suốt ngày bị giam ở đây, thai long phụng một trai một gái đấy, bộ dạng thì xinh đẹp khỏi phải nói.”

Tên đàn ông bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, “Đừng có nói giống như người tận mắt nhìn thấy vậy.”

“Hàn ca nói đấy thôi, không phải anh ta có thể thấy được sao?”

Hai tay Mạc Thanh gắt gao siết chặt lan can, “Hai đứa?”

“Đúng vậy, thai long phụng!” Hộ vệ kia cực kỳ đắc ý, giống như là chính mình sinh con vậy.

Mạc Thanh khinh thường mở miệng cười một tiếng, “Không thể nào.”

Hai người kia nhìn nhau, tên hộ vệ lúc nãy mở miệng lại nói tiếp, “Phu nhân, bà cũng đừng quan tâm, dù sao cũng không liên quan tới bà.”

“Không phải cần một đứa thôi sao? Chẳng lẽ lúc sinh ra vẫn an ổn?”

“Bà nói chuyện thật là kỳ quái.”

Mạc Thanh khó có thể tin, bắt đầu lăm bằm lăm bầu, “Làm sao có thể như vậy được? Ta rõ ràng cho hẳn một số tiền lớn, hẳn đáp ứng ta, làm sao có thể sinh ra sẽ được bình thường chứ? Làm sao có thể?”

“Điên rồi.” Hộ vệ chỉ chỉ Mạc Thanh.

Tên còn lại hứ một tiếng, “Người nghe mấy lời bà ta nói trong miệng kia, nguyên rửa một đứa bé như vậy, có còn là người không?”

Lúc Chiêm Đông Kinh đến, Mạc Thanh vẫn còn đứng ở chỗ cửa sắt đó, thần sắc hoảng hốt, hai mắt giương thẳng nhìn một chỗ.

“Tô tiên sinh.”

Nghe được tiếng của hộ vệ, Mạc Thanh nâng tầm mắt lên.

Chiêm Đông Kinh đứng cách bà ta chưa đến ba bước, con mắt Mạc Thanh hung hăng định trên mặt anh, “Chúc mừng a.”

Người đàn ông có chút ngoài ý muốn, chỉ là cười cười, “Cảm ơn.”

Mạc Thanh tường tận xem xét thần sắc Chiêm Đông Kinh, mặt mũi anh sáng sủa đầy tinh thần, vừa nhìn chính là gặp được chuyện tốt, làm gì có nửa điểm bộ dạng u buồn bệnh tật.

Chiêm Đông Kinh nhìn gian phòng sau lưng Mạc Thanh, “Ở vẫn quen chứ?”

Bà ta gầy gầy như chỉ còn lại cái khung xương, lúc trước Đường Tâm chính là như vậy, đang độ tuổi nở rộ, lại lụi tàn quá sớm, hai hốc mắt Mạc Thanh lõm sâu xuống, không còn bộ dáng đoan chính ung dung ngày thường, “Nhờ hồng phúc của mày, không lập tức giết ta.”

Chiêm Đông Kinh nghiêng đầu, đôi mắt phượng lộ ra chút lười biếng, rồi lại hiển lộ vài phần tàn ác, “Giết bà, thì quá lãng phí, nói thế nào thì bà cũng nên nếm thử tư vị của độc phẩm này, nói không chừng so với Đường Tâm bà lại chịu đựng tốt hơn, có thể gắng gượng vượt qua được.”

Bà ta nghe ra được châm biếm trong lời nói của Chiêm Đông Kinh, Mạc Thanh kẻ mặt lại gần song sắt, “Có một chuyện, ta không hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Rõ ràng là ta sắp sửa tiêm vào cho Tô Lương Mạt, vì sao cuối cùng ta lại mất đi tri giác, cô ta lúc đó không thể nào có thời gian phản kháng,” Mạc Thanh khổ sở suy nghĩ lại nghĩ không ra được, “hơn nữa, trong phòng chỉ có mấy người chúng ta, cửa sổ đều bị đóng kín.”

Chiêm Đông Kinh làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, một hồi lâu sau mới mở miệng, “Cái này, e là bà chết cũng không nhắm mắt rồi, bởi vì tôi cũng không biết, có lẽ là ba đang giúp chúng tôi.”

“Mày nói Tùng Niên?”

“Tôi nói, có lẽ.”

Sắc mặt Mạc Thanh lại trắng bệch một hồi, “Tô Lương Mạt sinh rồi?”

“Phải.”

Chiêm Đông Kinh chú ý tới ánh mắt Mạc Thanh, “Đúng rồi, còn nhớ tên Hách tiên sinh kia không? Gần đây lại không thấy tin tức của hắn?”

Mạc Thanh hừ lạnh một tiếng, “Mày tra được đến trên người hắn?”

“Hắn ngược lại muốn chạy trốn khỏi Ngự Châu, nhưng mà đã bị tôi bắt trở lại, chỉ là, lần sau nếu bà muốn tìm người mà nói cũng phải tìm kẻ đáng tin một chút, hắn căn bản là học nghề chưa thạo, trêu chọc một tên tiểu quỷ còn được, bà lại hào phóng cho hắn một khoản tiền lớn như vậy, chỉ có điều âm dương sai biệt lẫn lộn, hại người không thành, ngược lại cho tôi thêm một đứa con trai, bà nói đây gọi là chuyện gì?” Chiêm Đông Kinh cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, gần đến giờ sinh cho anh thêm một đứa như vậy, dọa người ta thiếu chút nữa hồn xiêu phách tán, nhưng mà nghĩ thấy Tô Lương Mạt có thể nhìn thấy quỷ, có một số việc càng thêm ‘thấy mà không thể trách được’.

Mạc Thanh nghe xong mấy lời này, cả người đều mềm nhũn, thân thể vô lực phủ phục trên song sắt.

Khóe miệng vui vẻ của Chiêm Đông Kinh cũng từng chút từng chút thu bớt phóng túng, anh tiến lên vài bước, “Không ngờ bà độc ác như vậy, ngay cả đứa trẻ chưa ra đời bà cũng muốn hại!”

Mạc Thanh hoàn toàn nghe không vào lời của người khác, hy vọng cuối cùng của bà ta thất bại rồi, đến một người có thể dựa dẫm vào cũng tìm không được nữa.

“Trông coi kỹ bà ta cho ta, mỗi ngày cho bà ta ăn cơm đúng giờ, để cho bà ta xem thử xem, người khác rốt cuộc là hạnh phúc như thế nào?”

Một phen cuối cùng này hoàn toàn kích khởi hận ý của Mạc Thanh, “Dựa vào cái gì? Chúng mày có tư cách gì?”

Bà ta kích động vươn tay muốn bắt lấy Chiêm Đông Kinh, người đàn ông lui về sau một bước.

Lúc này độc được vừa lúc phát tác cơn nghiện, Mạc Thanh khó chịu hai tay kéo lấy đầu tóc, “Giết ta đi, khó chịu quá.”

Chiêm Đông Kinh từ trên cao nhìn chăm chăm xuống thân thể Mạc Thanh, cảm giác như toàn thân bị kiến đốt qua, bà ta khó chịu không có cách nào, liền dùng hai tay cào cào, mắt thấy từng đạo vết máu nổi bật lên trên cánh tay, bà ta cực kỳ dùng sức, móng tay cũng không bỏ qua, máu tươi chảy ròng ròng.

Chiêm Đông Kinh nhú mày, Mạc Thanh tóc tai bù xù nhìn chòng chọc về phía anh, “Mày với ba mày đều nhần tâm giống nhau.”

Chiêm Đông Kinh nhìn bà ta, cũng không quay đầu lại rời đi.

Hai gã hộ vệ kia nghe đến ngậy người, mấy lời nói vừa rồi kia quá cao siêu, nhưng trong đầu mỗi tên đều đã hiểu, đó chính là Mạc Thanh muốn hại con của Tô Lương Mạt.

“Thật không ngờ, đối với đứa trẻ còn nhỏ như vậy cũng có thể ra tay.”

“Mặc kệ bà ta, lại muốn phát bệnh rồi, mau đóng cửa lại, đỡ phải nghe tiếng gào khóc thảm thiết không chịu nổi.”

Hộ vệ nói xong, nặng nề khép cửa lại.

169. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc sắc cần phải xem, Phần Kết Thúc) - 2

Chương 173: Đại kết cục (đặc sắc cần phải xem, phần kết thúc) -2

Chiêm Đông Kinh trở lại biệt thự của mình, Tô Lương Mạt nằm chưa được vài ngày liền xuống giường, nhưng mà vẫn còn đang ở cũ, cho nên đều không cho cô đi lại nhiều.

Hai đứa bé trông rất đáng yêu, ôm cả hai là không thể được, hoặc là con gái đòi phải thay tả, khóc một cái làm con trai giật mình, hoặc là con trai đòi bụng, khóc một cái lại đánh thức con gái, hai đứa này cất cao giọng chưa có lúc nào bị lỗi nhịp, Chiêm Đông Kinh ở dưới lầu nghe thấy, bộ dáng kia, không biết còn tưởng rằng người khác nhéo rơi mấy miếng thịt của chúng nó.

Tô Lương Mạt cũng thấy đau đầu, hai nguyệt tẩu một người đối phó một đứa, lúc Chiêm Đông Kinh đi lên, nhìn thấy cảnh tượng kia liền tức cười.

Anh dìu Tô Lương Mạt để cho cô nằm lên giường.

“Vừa rồi anh đi đâu vậy?”

Chiêm Đông Kinh xuống vào mép giường, “Chỉ ra bên ngoài đi lòng vòng, không đi đâu cả?”

Tô Lương Mạt cầm tay Chiêm Đông Kinh, “Có chuyện vẫn muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Anh nói con trai của chúng ta liệu có phải là nho nhỏ thú nhảy vào không?”

Cho dù giữa thanh thiên bạch nhật, Chiêm Đông Kinh vẫn cảm thấy sống lưng chợt lạnh toát, “Đừng nói mò.”

“Em cảm thấy rất có khả năng mà, theo lời tên họ Hách, tiểu quỷ kia là muốn quăng vào bụng em làm chuyện xấu, theo lý mà nói con sinh ra chỉ có một đứa, nhưng mà anh xem... Hơn nữa, sinh ra trước lại là

con gái, nghĩ lại thì chúng ta vốn chắc hẳn chỉ có một đứa con gái, tám phần thực sự là nho nhỏ thú.” Tô Lương Mạt phân tích có vẻ hợp lý.

Chiêm Đông Kinh vẫn cảm thấy cách giải thích này quá huyền hoặc, “Nếu như thực là nho nhỏ thú, đoán chừng sau này có thể đem anh lẫn qua lẫn lại.”

“Chúng ta lấy nhũ danh cho con trai gọi là Nhạc Nhạc nhé?”

Chiêm Đông Kinh nhếch môi suy nghĩ một chút, “Vậy con gái gọi là Hỉ Hỉ.”

“Hỉ Hỉ?” Đây là cái tên gì vậy?

“Nghe rất đáng yêu.” Chiêm Đông Kinh chỉ vào đôi con trai con gái, “Hỉ Hỉ, Nhạc Nhạc.”

“Được rồi, nghe lời anh.”

Thức ăn cho Tô Lương Mạt ở cử đều được đưa lên lầu, Chiêm Đông Kinh cho người đặt một cái bàn ăn ở bên ngoài sân thượng, mỗi bữa đều cùng cô ăn cơm ở đó.

Ghế chuẩn bị cho Tô Lương Mạt là cái ghế mềm, lúc ngồi xuống, sau lưng có đệm dựa, Tô Lương Mạt nhận đôi đũa Chiêm Đông Kinh đưa tới, “Từ ngày mai em đi xuống lầu nhé, cũng không phải vết thương gì quá lớn, huống hồ khoảng mười ngày nay, em đã có thể tự đi được rồi.”

“Miệng vết thương kia vẫn rất lớn, anh xem qua rồi,” Chiêm Đông Kinh khẽ vung tay, “em cứ yên yên ổn ổn ở đây đi.”

“Không phải chỉ lên lầu xuống lầu thôi sao? Hơn nữa đi lại còn có lợi cho việc hồi phục nữa.”

“Hồi phục cái gì? Kỳ thật sinh mổ cũng có chỗ tốt, cái chỗ kia không có bị kéo rộng ra, anh thích như vậy.”

Tô Lương Mạt trừng mắt anh một cái, “Trong miệng không có câu nào nghiêm chỉnh.”

Chiêm Đông Kinh múc cho cô chén canh, Tô Lương Mạt liền uống một ngụm nhỏ, “Ông xã?”

“Cái gì?”

“Thương lượng với anh một chuyện.”

“Nói.”

“Em muốn gọi đầu.”

Chiêm Đông Kinh nhìn nhìn tóc của cô, “Vậy thì gọi đi.”

Tô Lương Mạt vui mừng, “Em đã nói mà, mẹ em ở trong điện thoại nhất quyết bảo em một tháng không được gọi đầu.”

“Tặc tặc,” Chiêm Đông Kinh cười cười nhìn về phía cô, “một tháng, vậy không thối mốc lên mới là lạ, yên tâm, mẹ cũng không ở bên cạnh, có gọi hay không bà ấy cũng không biết, ăn tối xong anh gọi cho em.”

“Vẫn là ông xã tốt nhất.”

Chiêm Đông Kinh vội vàng tiếp một câu, “Anh thích nghe bà xã nói những lời này nhất.”

Ăn cơm xong, Chiêm Đông Kinh để Tô Lương Mạt nằm ngửa trên ghế sofa, anh bưng nước tới gọi đầu cho cô, lúc này mới bắt đầu đây, liền đem ghế sofa lăn qua lăn lại đến không còn hình dạng, bôi dầu gọi đầu lên, Tô Lương Mạt chỉ có thể nhắm mắt, cảm giác thấy ngón tay của người đàn ông qua lại như con thoi trên đầu tóc mình, “Sao em cảm thấy như nước sắp tràn lên Kim Sơn Tự rồi.”

“Đến mức ấy sao, không chỉ là gọi đầu thôi đâu.”

“Hình như đều là nước, ai da, vào lỗ tai rồi.”

Chiêm Đông Kinh lóng ngga lóng ngóng đứng lên, cầm lấy khăn lông vắt trên đầu vai lau khô mặt cho cô, “Như vậy đỡ hơn rồi chứ?”

“Ừ.”

Chiêm Đông Kinh gọi rửa rất tỷ mỉ, Tô Lương Mạt mở mắt ra, “Ông xã, ghế sofa này mua bao nhiêu tiền?”

“Hỏi làm gì?”

“Hình như không thể dính nước đúng không?”

Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, “Vậy phải làm sao, em cũng không thể khom lưng.”

Trên tay anh toàn là bọt xà phòng, điện thoại di động để một bên đột nhiên reo lên, Chiêm Đông Kinh vốn không muốn nhận, Tô Lương Mạt vươn tay mò qua, đưa điện thoại cho anh, “Nhận đi, lỡ có việc gấp thì sao?”

Chiêm Đông Kinh lau tay sạch sẽ, nhận máy rồi đứng lên, “Alo?”

“Tô tiên sinh, phu nhân tự sát rồi.”

Hai mắt Chiêm Đông Kinh phảng phất như bị vật gì đó đâm vào, “Oh? Chuyện khi nào?”

“Hai ngày nay độc nghiện phát tác lợi hại, hôm nay lúc chúng tôi thay ca đột nhiên liền an tĩnh, sau đó chúng tôi mở cửa phòng xem thử... phu nhân là đập đầu vào tường chết.”

Chiêm Đông Kinh rũ mi mắt xuống, “Ừ, thông báo cho Hàn Tăng một tiếng, chuyện này bảo cậu ta giải quyết.”

“Dạ.” Ngữ khí hộ vệ đầy lo lắng, “Tô tiên sinh, thực xin lỗi, là chúng tôi không để ý đến phu nhân.”

“Không có việc gì, cứ sắp xếp đi.”

“Dạ, dạ.”

Tô Lương Mạt thấy anh cúp điện thoại, sau đó trở lại phía sau cô, “Làm sao vậy?”

Chiêm Đông Kinh đặt điện thoại trở lại bàn trà, anh một lần nữa ngồi xổm xuống, ngón tay khô khốc lần thứ hai dính dầu gội đầu rồi mát xa cho cô, “Không có gì, chỉ là chút chuyện làm ăn nhỏ.”

“Oh.” Tô Lương Mạt nhắm mắt lại, nhưng có thể cảm giác thấy Chiêm Đông Kinh không yên lòng.

Gội đầu xong, anh lại sấy khô cho cô.

Tô Lương Mạt gối lên trên đùi Chiêm Đông Kinh, “Vừa rồi rút cú điện thoại kia là chuyện gì?”

“Em vẫn còn ở cử, anh sợ nói ra thứ quá tanh máu thì không tốt.”

“Không sao đâu, em yếu ớt như vậy sao?”

“Mạc Thanh chết rồi, là tự sát.”

“Ừ.” Tô Lương Mạt đáp nhẹ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Chiêm Đông Kinh cúi người khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, “Cuối cùng không phải bốc mùi thối lên rồi.”

“Ai bốc mùi thối.” Tô Lương Mạt né tránh nụ hôn của anh, “Đông Kinh, ngực em trướng, mau ôm Hỉ Hỉ với Nhạ Nhạ lên lầu đi.”

“Vừa nãy anh đã đi xem qua, hai tiểu gia hỏa khó khăn lắm mới ngủ được.”

Tay Tô Lương Mạt dò dẫm về phía ngực, trong lúc nói chuyện, trước ngực đều đã ướt đầm.

Chiêm Đông Kinh thuận miệng nói một câu, “Phụ nữ thật đúng là làm bằng nước mà,” Anh cởi áo của cô xuống, “áo ngực cũng ướt rồi, anh đi lấy đồ cho em thay.”

Anh đi thẳng một đường cầm khăn lông khô đến, Tô Lương Mạt cầm lấy bình hút sữa, Chiêm Đông Kinh ngồi vào bên cạnh, “Để anh hút cho em?”

“Không cần, trong đầu anh nghĩ cái gì vậy chứ?”

“Trong đầu em nghĩ cái gì vậy chứ!” Chiêm Đông Kinh cười cười cầm lấy bình hút sữa trong tay Tô Lương Mạt, “Tưởng là anh dùng miệng hút cho em à?”

Tô Lương Mạt cảm giác thấy như vậy cũng kỳ quái, “Để em tự làm.”

Chiêm Đông Kinh hướng phía ngực cô khẽ nắm một cái, sữa lập tức tràn ra ngoài, Tô Lương Mạt căng trướng đến khó chịu, chất lỏng màu kem theo da thịt trần trụi chảy xuống dưới, Chiêm Đông Kinh dùng ngón trỏ móc một cái rồi đưa tới bên miệng, “Tinh hoa đây.”

Cô bỏ bình hút sữa ra, Chiêm Đông Kinh ngồi đến bên cạnh cô, “Lương Mạt, chờ Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc được một trăm ngày, hôm đó chúng ta cử hành hôn lễ đi.”

“Ừ.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm bả vai cô, “Nào, để anh hút cho em.”

Phần lớn thời gian Tô Lương đều là nằm trên giường nghỉ ngơi, chính cô cũng cảm thấy thân thể còn hư yếu, không thích hợp có hoạt động phạm vi lớn.

Chiều hôm đó, cô không nghĩ tới bác trai bác gái sẽ cùng Tô Uyển đến.

Từ sau lần trước, bọn họ cũng không còn liên lạc với nhau nữa.

Tô Lương Mạt đi xuống lầu, bác trai với bác gái đang ở cạnh cửa sổ xem hai đứa bé.

“Bây giờ mọi người ở đâu?”

“Vốn dĩ ba mẹ đã dẫn tôi rời khỏi Ngự Châu rồi, nhưng tôi không bỏ được nơi này, lại trở về, chỉ là sợ có người tìm đến gây chuyện, cho nên không có ở lại nhà cũ nữa.”

Tô Lương Mạt biết rõ Tô Uyển không nỡ bỏ chính là Lưu Giản, “Tô Uyển, bỏ đi, đều đã qua lâu như vậy rồi, chị cũng nên một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của chính mình.”

“Lương Mạt, tôi đã gặp qua anh ấy một lần.” Cho dù đã lâu rồi, Tô Uyển vẫn có thể nhớ rõ ràng từng chi tiết phát sinh đêm đó, “Tôi đã từng tưởng tượng ra cả trăm cảnh tượng sẽ ngẫu nhiên gặp mặt Lưu Giản, chỉ là không ngờ tới sẽ như vậy, anh ấy vẫn còn hận tôi, kỳ thật trong lòng tôi từng có chờ đợi, tôi nghĩ Lưu Giản biết tôi ở nơi đó rồi, liệu có tới tìm tôi không, cho dù là giả vờ tình cờ đi ngang qua, mua một bó hoa thôi cũng tốt, nhưng mà, không có, anh ấy thật sự coi tôi như người xa lạ.”

Tô Uyển nói đến đây, vẫn xúc động, tiếng nói mang theo khổ sở khó nhịn.

Tô Lương Mạt ra hiệu bảo mẫu mang tới cho Tô Uyển ít nước trái cây, “Kỳ thật, chị đi theo bên cạnh Lưu Giản lâu như vậy, chị chắc hẳn hiểu rõ, chị ôm hy vọng này vốn dĩ chính là không thực tế.”

Tô Uyển cười khổ lắc đầu, “Lương Mạt, em nói, giữa chúng tôi thực không thể nào sao?”

“Anh ấy cũng đã biết chị ở đâu, nếu như hai người thực sự có thể, đã sớm đi tìm chị, Tô Uyển, chị đừng tự lừa mình dối người nữa.”

Lời này của cô mặc dù không dễ nghe, nhưng là lời nói thật, đỡ cho Tô Uyển phải chờ đợi không cần thiết.

Tô Uyển nhận nước trái cây bảo mẫu đưa tới uống hai hớp, “Thật ra, tôi cũng đã sớm nghĩ thông suốt rồi, những lời này không thể nói với ba mẹ tôi, bạn bè lúc trước cũng đều không liên lạc nữa, bây giờ nói với em một chút khá hơn nhiều rồi, em nói đúng, nếu như anh ấy trước giờ chưa từng yêu tôi, tôi cần gì phải tự hao mòn bản thân mình như vậy. Tôi còn trẻ, sửa chữa lại một lần nữa, sẽ có hạnh phúc của chính mình.”

Tô Lương Mạt kéo khóe miệng, lời an ủi không cần nói nhiều, mấu chốt là xem Tô Uyển có hiểu ra hay không.

Lúc này, có bảo mẫu từ ngoài cửa đi vào, “Phu nhân, có khách của cô.”

“Có nói là ai không?”

“Lưu Giản của Tương Hiếu Đường.”

Tô Lương Mạt có chút giật mình, không nghĩ tới Lưu Giản sẽ đến nhà.

Tô Uyển vừa nghe đến cái tên này, trấn định vừa rồi hoàn toàn biến mất, cô đứng dậy nhìn chung quanh, nhất thời lại không biết nên trốn đi đâu, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn cô ấy, “Tô Uyển?”

“Lương Mạt, chúng tôi phải đi thôi.”

“Ở đây ăn cơm rồi hãy đi, nếu chị đã muốn bắt đầu một lần nữa, chẳng lẽ gặp mặt một lần này cũng không thể sao?”

Tô Uyển chỉ nói ngoài miệng, lại không ngờ sẽ phải đối mặt nhanh như vậy.

Tô Lương Mạt thở dài, “Chẳng lẽ chị không muốn gặp anh ấy?”

“Tôi muốn.”

“Muốn là được rồi, chỉ có điều, là dùng thân phận một người bạn thuần túy gặp mặt, lẩn tránh cũng không phải là cách.”

Trong lúc nói chuyện, Lưu Giản đã vào.

Anh đem đồ đã chuẩn bị trước giao cho người giúp việc, “Yo, đã lâu rồi không gặp, mập lên phải không?”

Tô Lương Mạt sờ sờ lên mặt mình, “Anh nói thật hay đùa?”

Người đàn ông tiến đến, lúc đi đến gần mới phát hiện Tô Uyển ở đây, anh làm như không thấy ngồi vào ghế salon đối diện Tô Lương Mạt, “Đùa thôi, chỉ nhìn vóc dáng này của em có thể nặng mấy cân thật?”

“Sao lại nghĩ đến đây thăm em?”

“Thuận tiện vào Thanh Hồ Đường này xem thử, nếu không mượn lý do này, Tô tiên sinh nhà em có thể để anh nghênh ngang đi vào như vậy sao?”

Tô Lương Mạt cười, bác trai với bác gái từ cửa sổ vừa đi tới, nhìn thấy Lưu Giản, cũng không biết phải nói gì, lúng túng đứng ở đó.

Lưu Giản ngược lại giống như người không có việc gì, câu được câu mất nói chuyện với Tô Lương Mạt.

Tô Lương Mạt gọi người giúp việc đến, đưa bác trai với bác gái lên trên lầu xem một chút.

Tô Uyển lẳng lặng ngồi bên cạnh, không nói lời nào.

Lưu Giản cũng không ở lại lâu, “Được rồi, ở đây dưỡng thân thể thật tốt, anh đi đây.”

“Ăn cơm trưa rồi hãy đi nhé?”

“Không có khẩu vị.”

Trong miệng Tô Uyển chua chát, Lưu Giản đứng dậy, cho đến khi đi ra ngoài, ánh mắt từ đầu đến cuối cũng chưa hề rơi xuống người Tô Uyển.

Đợi đến khi anh đi rồi, Tô Uyển lúc này mới thở được một hơi ra ngoài, “Anh ấy không ngừng ghét tôi, nhìn thấy tôi cả khẩu vị cũng không còn.”

“Chị cũng đừng nghĩ nhiều.”

“Bỏ đi, nên sớm ngủ thôi.”

Tô Uyển với bác trai bác gái ăn cơm trưa rồi mới đi, Tô Lương Mạt nhìn bóng lưng bọn họ đi ra ngoài, nghĩ thầm, Tô Uyển lúc này chắc hẳn là đã triệt triệt để để buông xuống rồi.

170. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc sắc cần phải xem, Phần Kết Thúc) - 3

Chương 173: Đại kết cục (đặc sắc cần phải xem, phần kết thúc) - 3

Thời gian hơn ba tháng, đối với người khác mà nói rất nhanh, nhưng Tô Lương Mạt suốt ngày buồn chán ở nhà là thật chán đến sắp hỏng người.

Trước hôn lễ chừng mười ngày, Chiêm Đông Kinh cuối cùng cũng thả Tô Lương Mạt ra, cho phép cô ra ngoài đi dạo, dù sao có chút chi tiết nhỏ anh cũng không cần quá câu nệ.

Biệt thự trong Thanh Hồ Đường đã sớm trang hoàng mới mẻ, sàn nhà trải đầy thảm màu đỏ, mỗi một bước đều giống như giẫm lên giữa đám hoa hồng.

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh nằm giữa giường lớn của hai người, giờ này, càng không giống như hai vợ chồng sắp cưới. Hai người còn thiếu chỉ là nghi thức, Tô Lương Mạt ngẩng đầu nhìn chằm chằm trần nhà, “Không phải nói đêm trước khi kết hôn, tân lang với tân nương không được gặp mặt sao?”

“Dựa theo luật hôn nhân, có phải quy định sau khi kết hôn rồi mới có thể sinh con không?”

Tô Lương Mạt cười cười nhích lại gần vào trong ngực anh, “Nói không lại anh.”

Chiêm Đông Kinh nắm đầu vai cô, “Khẩn trương không?”

“Không khẩn trương, nhưng mà em nhớ ba mẹ.”

Chiêm Đông Kinh cúi đầu ở trên trán cô khẽ hôn, “Bên này vẫn còn chút rắc rối, phải qua một khoảng thời gian nữa mới có thể đón bọn họ trở lại.”

“Em biết, ngay mai em gọi điện cho ba mẹ là được.”

Anh tiến tới áp môi mỏng lên tai Tô Lương Mạt, “Bà xa, anh vừa vặn chín mươi chín ngày không đụng vào em, em phía trên phía dưới đều hồi phục xong hết chưa?”

Tô Lương Mạt đưa tay chống đỡ lồng ngực anh, “Hồi phục là một chuyện, nhưng ngày mai mới cử hành hôn lễ, chúng ta để đêm nay lại đến ngày mai đi?”

“Đều là vợ chồng già rồi, không thể trước thời hạn một chút sao?” Chiêm Đông Kinh nói xong, đưa tay tới bắt đầu không đứng đắn.

Tô Lương Mạt nhăn nhăn nhí nhí, Chiêm Đông Kinh chính là không chịu thua bộ dáng này của cô, bàn tay anh nhét vào trong vạt áo của cô, Tô Lương Mạt giãy giụa né tránh, “Không được, nhất định phải để đến ngày mai, ngày mai chính là đêm tân hôn, em đã mong chờ rất lâu rồi.”

Chiêm Đông Kinh nghe nói, động tác trong tay ngừng lại, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, cả đời chỉ có một lần, người phụ nữ nào không chờ đợi?”

Anh chôn mặt lên cần cổ Tô Lương Mạt hôn vài cái, “Được, nghe lời em, cứ để đêm nay vào ngày mai.”

Hôm sau.

Tô Lương Mạt không cần dậy quá sớm, bởi vì hôn lễ là vào buổi tối, có đầy đủ thời gian cho cô chuẩn bị.

Nhưng cô cũng không ngủ được, đối với một người phụ nữ mà nói, đây là đại sự của cả đời người.

Sau khi thức dậy nhận được điện thoại, là Thái Lan bên kia gọi tới.

Tô Lương Mạt mở máy tính ra rồi kết nối video.

Tổng Tử Căng với Tô Khang mặc y phục mới toanh, Tô Khang một thân tây trang, Tổng Tử Căng bên cạnh thì mặc đồ màu đỏ lá phong, Tô Lương Mạt ngồi trước mặt máy tính, “Ba, mẹ.”

“Lương Mạt, hôm nay là ngày con kết hôn, nhưng ba mẹ không thể có mặt, ở đây chúc con tân hôn vui vẻ.”

Tâm tình Tô Khang có chút kích động, Tống Tử Cầm bên cạnh vỗ nhẹ bả vai ông, “Nhìn bộ dạng của ông này, con gái lập gia đình là chuyện tốt.”

“Tôi đâu có nói là chuyện không tốt.”

Hốc mắt Tô Lương Mạt cũng có thấy chất, “Mẹ, con nhớ hai người.”

“Không được khóc a, lát nữa trang điểm không đẹp đâu,” Tống Tử Cầm ngồi xuống bên cạnh Tô Khang, “con yên tâm, ba mẹ ở đây rất tốt, mọi chuyện Hàn tiên sinh đều cân nhắc chu toàn, cũng không có để ba mẹ chịu một chút ủy khuất nào, cho dù hôm nay ba mẹ không có ở bên cạnh con, nhưng không phải còn có Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc sao? Lương Mạt, con đã làm mẹ, vậy thì là người lớn rồi, con có trách nhiệm của con, ngoan.”

Một chữ ‘ngaoan’ cuối cùng làm Tô Lương Mạt suýt chút nữa chảy nước mắt, “Mẹ, dù sao đi nữa trong mắt ba mẹ, con vẫn còn là trẻ con.”

“Con gái của ba trưởng thành rồi, rốt cuộc cũng lập gia đình rồi.” Tô Khang ở bên cạnh nói.

“Ba, có phải ba rất khó chịu không?” Tô Lương Mạt kiềm nén chua xót bật cười, “Đều nói lúc con gái xuất giá, so với mẹ cha sẽ khó chịu nhiều hơn.”

“Con đứa nhỏ này,” Tống Tử Cầm nhào nửa người trên lại gần video một chút, “đó là vì ba con chỉ mong sao sớm gả con đi một chút.”

“Nhìn này, đây gọi là ghen tỵ.”

Tô Lương Mạt nghe hai người người một câu ta một câu, cô không có ngắt lời, cho đến khi bên kia an tĩnh lại.

“Ba, mẹ, hai người yên tâm đi, không bao lâu nữa, là có thể đón hai người trở về rồi.”

“Được, ba còn đang đợi gặp cháu trai cháu gái của ba đây.”

Tắt video, buổi chiều Tô Lương Mạt liền bắt đầu bận rộn.

Có chuyên gia trang điểm đến tận nhà trang điểm cho cô, lễ phục cũng đã sớm thay xong.

Cô mặc áo cưới ngồi trước bàn trang điểm, chuyên gia trang điểm búi tóc của cô lên, chỉ để lại một lọn tóc nhỏ ở mỗi bên, uốn thành đường gợn sóng xinh đẹp, sau đó cố định thành hình bán nguyệt, ôm lấy bên tai Tô Lương Mạt, kiểu trang điểm này khiến cô nhìn giống như hoàng thất quý tộc thời Trung Cổ, mang thêm một chuỗi dây chuyền kim cương cực lớn càng như vẽ rồng điểm mắt, lúc Chiêm Đông Kinh đi vào, Tô Lương Mạt đã trang điểm gần như xong xuôi, anh giúp cô mang giày vào, sau đó đón lên xe hoa.

Hiện trường hôn lễ vô cùng náo nhiệt, Hàn Tăng đang phân phó vài người phải tăng cường đề phòng, đám của Thụy với Lý Tư phục trang lộng lẫy xuất hành, từng bộ lễ phục vừa ngắn vừa mỏng đem vóc người bên trong phác họa đến cực điểm.

Hàn Tăng ho nhẹ một tiếng, “Cũng không phải là các cô kết hôn, sao lại ăn mặc thành như vậy?”

“Anh hiểu cái gì chứ,” Thụy đem bộ ngực ưỡn lên trước, “nếu có thể tìm được một đức lang quân như ý, nửa đời sau của tôi không phải âu sầu nữa rồi, tuổi tôi cũng không còn nhỏ nữa.”

Hàn Tăng hướng tầm mắt sang Lý Tư bên cạnh, “Cô cũng ăn theo mặc thành như vậy, cũng không soi gương thử xem.”

“Ngày, tên đại ngốc, có ý gì?” Lý Tư vừa nghe lời này, liền không vui.

“Tôi là nói cô không thích hợp mặc thành như vậy.”

“Vậy tôi thích hợp như thế nào?” Lý Tư nhất quyết phải tranh cãi cho rõ ràng.

Thụy bên cạnh buồn cười, “Ý của hần là nói, cô cần phải bao bọc chặt chẽ kín đáo, không thể để cho đàn ông khác nhìn loạn, có phải ý này không a, Hàn Tăng?”

Hàn Tăng liên tục gật gật đầu không ngừng, “Phải, phải, mau mau đi thay ra đi.”

Trên mặt Lý Tư lộ ra vài phần mất tự nhiên, “Anh, anh quản cái quái gì chứ?”

“Xem như tôi nhìn ra rồi, các người từ khi nào thì bắt đầu tình chàng ý thiếp a?”

“Thụy, cô nói bậy bạ gì đó!” Lý Tư vội vàng kéo cánh tay Thụy, “đừng nói mò.”

Hàn Tăng cười cười, đến tay cũng không biết nên để ở đâu.

“Dù sao cô vẫn không thích hợp ăn mặc thành như vậy.”

“Được rồi được rồi, thật lảm nhảm,” Lý Tư vội kéo Thụy vội vàng rời đi, “tôi chỉ mặc như vậy có một ngày, cứ lười thôi muốn chết.”

Hàn Tăng nhìn đi bóng lưng hai người rời, hẩn quét tầm mắt quanh hiện trường, nếu Tống Các ở đây thì tốt biết bao?

Huỳnh đệ nhiều năm như vậy, vừa nghĩ tới Tống Các cuối cùng là chết trong tay người của mình, Hàn Tăng thật sự là càng nghĩ càng thấy không đáng giá thay Tống Các.

Thụy với Lý Tư đi đến bên kia, Lý Tư buông cánh tay khoác tay Thụy ra, “Cô còn nói bậy, tôi sẽ không để ý đến cô nữa đâu.”

“Tôi nói bậy gì chứ, cô không thấy bình thường tên đại ngốc cứ đưa ánh mắt nhảy vào người cô, không phải thích thì là cái gì, em gái à, tôi nói với cô, đi theo loại đàn ông này là bền nhất, vừa có chút năng lực, đầu óc cũng không phải quá ranh mãnh, dù sao cũng sẽ không để cô thua thiệt.”

Lý Tư nghe lời này sao lại thấy như không thoải mái, “Vậy cô chính là nói hẩn ngốc rồi?”

“Xem đi, lúc này còn chưa đến đâu, cô liền bắt đầu bảo vệ hẩn.”

“Tôi làm gì có...”

Xe hoa của Tô Lương Mạt rất nhanh tiến vào hội trường chính.

Hàn Tăng cũng đi làm chuyện của mình.

Người điều khiển chương trình đã chuẩn bị xong đang đứng trước micro, cô dâu vốn cũng không có giống như hôn lễ kiểu Tây có cha cầm tay dẫn vào hội trường, bọn họ trực tiếp lược bỏ bước trung gian, là Chiêm Đông Kinh dẫn cô vào hội trường.

Hai người bước lên trên đài cao, khán giả dưới đài yên tĩnh một mảnh, người điều khiển chương trình theo lệ thường đọc một chuỗi dài chữ nghĩa, cuối cùng, rốt cuộc cũng đi tới điểm mấu chốt.

Tô Lương Mạt khẩn trương nắm tay Chiêm Đông Kinh, đợi người điều khiển hỏi xong lời, lòng cô tràn đầy vui mừng muốn mở miệng.

Chỉ là ba chữ ‘em đồng ý’ còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên, một hồi tiếng khóc nỉ non của trẻ con oa oa truyền đến, Tô Lương Mạt nhìn Chiêm Đông Kinh, sắc mặt người đàn ông cũng có chút căng thẳng, “Chúng ta cứ cử hành xong nghi thức trước đã.”

“Em đồng...”

“Oa oa oa...” Hai cục cứng giống như là đã thương lượng trước, khóc lên một cái tiếng sau lại lớn hơn tiếng trước, tiếng sau so với tiếng trước khản đặc cả giọng, trong hội trường lúc này toàn bộ đều là âm thanh của hai đứa nó, giống như thở không ra hơi.

Tô Lương Mạt nhìn người dẫn chương trình, “Thật ngại quá, đợi một lát tôi quay lại ngay.”

Nói xong, kéo theo váy cưới sải bước đi xuống đài, hai nguyệt tẩu hai mặt nhìn nhau, “Hay là chúng tôi ôm bọn trẻ vào phòng nghỉ nhé, đoán chừng là đói bụng rồi.”

Tô Lương Mạt vừa đưa tay đến miệng Nhục Nhục, nhóc con liền quệt mồm muốn nhào tới liếm ngón tay.

Bên cạnh chính là camera, Tô Lương Mạt vốn định tại thời khắc này mang theo con trai con gái, tương lai, lúc xem lại băng ghi hình cũng có thể coi như có ý nghĩa đặc biệt, chỉ có điều hai tiểu gia hỏa rõ ràng không chịu phối hợp, Chiêm Đông Kinh cũng đi theo xuống, “Có phải đói bụng không?”

Anh vừa hỏi lời này ra khỏi miệng, Tô Lương Mạt lập tức cảm thấy bộ ngực căng trướng khó chịu.

“Không ổn, sữa lại tràn ra rồi.”

“Không phải là đã nhét miếng lót để khỏi tràn sữa rồi sao?” Chiêm Đông Kinh dè dặt giọng nói.

“Vây cũng không có tác dụng, huống hồ lúc này là lúc quan trọng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, lát nữa một khi sữa tràn ra ngoài, em còn có mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người ta chứ?” Tô Lương Mạt mắt tự nhiên xoay người lại, “Mau, mau vào phòng nghỉ.”

Chiêm Đông Kinh thấy thế, đành phải bảo người điều khiển chương trình lùi hôn lễ ra nửa tiếng sau.

Chiêm Đông Kinh sắp xếp xong mọi chuyện, lúc vào phòng nghỉ, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy áo cưới của Tô Lương Mạt kéo xuống một nửa, nửa người trên trần trụi đang cho Nhạc Nhạc bú sữa, Chiêm Đông Kinh vội vã đi vào, cũng đóng cửa lại, anh cười cười mở miệng, “Đoán chừng không có ai kết hôn giống chúng ta đâu, sao còn đem áo cưới cởi ra nữa?”

“Sợ lát nữa bị làm dơ.” Tô Lương Mạt một tay nâng đầu Nhạc Nhạc, “Trưởng chết em, đã một trăm ngày sữa còn nhiều như vậy.”

“Đó đều là công lao anh vất vả cho em.”

Tô Lương Mạt đưa ngón tay chọc chọc khuôn mặt Nhạc Nhạc, “Mau uống đi, ba mẹ còn phải ra ngoài cử hành hôn lễ nữa.”

Chiêm Đông Kinh ngồi xuống ghế sofa, “Em nói hai đứa nhóc này có phải cố ý không? Vào thời khắc quan trọng nhất, lại như vậy hết lên.”

“Khách khứa bên ngoài đều trấn an xong rồi chứ?”

“Không cần trấn an, nguyên một đám xem chúng ta náo nhiệt rất hứng thú.”

Tô Lương Mạt đưa Nhạc Nhạc đã ăn no cho Chiêm Đông Kinh ôm, một nguyệt tẩu khác ở trong phòng nghỉ lại ôm Hỉ Hỉ đưa tới.

Đội hầu hạ xong hai đứa nhóc, Chiêm Đông Kinh bảo nguyệt tẩu ôm hai đứa ra ngoài trước, anh giúp Tô Lương Mạt mặc áo ngực lên, lại cẩn thận giúp cô mặc áo cưới vào.

Hai người lần nữa trở lại hội trường, người điều khiển chương trình đem lời mới vừa nói nói lại một lần nữa.

Tô Lương Mạt nhìn xuống hai bảo bối lại đang ngủ say dưới đài, khoe miệng cô đầy tràn hạnh phúc, “Em đồng ý.”

Trong hôn lễ xảy ra không ít chuyện, ví dụ như lúc mời rượu, Hỉ Hỉ làm loạn, hoặc Nhạc Nhạc tè dầm, vừa khóc vừa làm loạn thế này đem hai vợ chồng son giày vò đến mệt mỏi không chịu nổi.

Vất vả tham dự xong hôn lễ trở lại Thanh Hồ Đường, Chiêm Đông Kinh đem con giao cho nguyệt tẩu, bảo bọn họ đêm nay bất luận như thế nào cũng không được lên lầu quấy rầy.

Nguyệt tẩu tất nhiên cũng hiểu, ý vị gật đầu.

Tắm rửa qua nằm trên giường lớn, Tô Lương Mạt mệt mỏi tinh bì lực tẫn.

“Kết hôn thật mệt quá.”

Chiêm Đông Kinh bỏ khăn lông đang lau tóc trong tay ra, anh tiến lên từ phía sau lưng áp lên người Tô Lương Mạt, “Vui không?”

“Mệt quá.”

“Đừng giả vờ.”

“Em giả vờ gì chứ?” Tô Lương Mạt xoay đầu đi, đem mặt vùi vào giữa chăn đơn, “Thật sự rất mệt, muốn ngủ.”

“Nhưng hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng.”

Tô Lương Mạt lười biếng híp mắt, “Đông Kinh, ngày nào cũng có thể là đêm xuân, hơn nữa con em cũng đã sinh cho anh rồi, hôm nay nghỉ ngơi trước đi.”

Mười ngón tay Chiêm Đông Kinh cùng cô đan nhau thật chặt, “Không được, đêm nay không ăn được em, toàn thân anh đều khó chịu.”

Tô Lương Mạt rụt cổ lại, anh ở bên vành tai cô hôn hít, cô nhột không chịu nổi, người đàn ông vươn tay vào trong vạt áo cô, đầu ngón tay gạt mở áo ngực của cô, bàn tay từ từ trượt tới trước ngực Tô Lương Mạt.

Lòng bàn tay thô lệ kích thích da thịt mềm mại của cô, Tô Lương Mạt mở mắt ra, Chiêm Đông Kinh xoay người cô lại rồi tiến tới hôn lên.

“Đông Kinh...”

“Anh thích em gọi tên của anh như vậy,” Chiêm Đông Kinh cạy miệng của cô ra hôn thật sâu, cô là nằm ngửa, đầu lưỡi anh gần như chạm đến cổ họng cô, Tô Lương Mạt thở hổn hển muốn đưa tay đẩy anh ra, Chiêm Đông Kinh bắt lấy cổ tay cô một phát rồi đem hai tay giơ cao khỏi đỉnh đầu Tô Lương Mạt, “Chúng ta còn chưa có thử qua cường bức phải không? Có muốn thử xem không, nghe nói sẽ rất dễ đạt cực khoái.”

Bên má cô đỏ hồng, vừa nãy có uống chút sâm banh, hai tay Tô Lương Mạt bị giơ cao không thể nhúc nhích được, “Em không thích dùng sức mạnh.”

“Vậy em ngoan ngoãn phối hợp với anh?”

Tô Lương Mạt đưa hai tay vòng quanh cổ Chiêm Đông Kinh, anh kéo đi đồ ngủ của cô ở trên người cô tỉnh té hôn lên, cảm giác ướt ngán đi đến bụng cô, ở chỗ miệng vết thương cảm giác được nụ hôn ướt át mềm mịn, Tô Lương Mạt thấy nhột, hai tay hướng về phía bả vai người đàn ông, cái tên gọi ra từ trong miệng dĩ nhiên mang theo run rẩy nghiến nát, “Đông Kinh.”

Dù sao cũng đã hơn ba tháng không có chạm vào cô, Chiêm Đông Kinh trước tiên làm công tác chuẩn bị tỉ mỉ nghiêm túc, không muốn làm cô cảm thấy có chút khó chịu nào, Tô Lương Mạt vịn lên đầu vai anh, lúc hai người dung nhập làm một, cũng không có cảm giác đau đớn như cô tưởng tượng, Chiêm Đông Kinh tiến quân thần tốc, “Bà xã, nữ quý lần trước đi về theo có còn ở đây không?”

Một hồi tê dại ở trong cơ thể Tô Lương Mạt tản ra, bất thành lình Chiêm Đông Kinh nói một câu như vậy, toàn thân cô bắt đầu khấn trương, hai tay Chiêm Đông Kinh bóp eo cô, “Thả lỏng, chặt quá anh không chịu nổi.”

Tô Lương Mạt kề mặt lại gần anh, “Nếu cô ta vẫn còn ở đây, anh có dám tiếp tục không?”

“Sao lại không dám, anh cho cô ta thêm chết.”

“Chiêm Đông Kinh, anh có câu nào nghiêm chỉnh không hả.”

Anh hướng phía trước động một cái, Tô Lương Mạt mở to miệng, liền mất khí lực đầu võ mồm với anh.

Cả phòng đầy kiều diễm, là từ ngữ thích hợp nhất để hình dung trận hoạt sắc sinh hương này, đây là đêm tân hôn của bọn họ, điên loạn đảo phụng, tất nhiên là muốn thỏa thích thể nào thì cứ làm thế ấy.

Đến sau nửa đêm, hai người mới lần lượt đi ngủ.

Tô Lương Mạt nằm trong ngực Chiêm Đông Kinh, hai người dính chặt nhau cực kỳ, cô là bị một hồi nhột ý ở trên người truyền đến làm tỉnh giấc, Tô Lương Mạt mơ mơ màng màng khê hé mắt, vừa định mở miệng, người đàn ông đã thừa dịp trống trải mà vào.

Tô Lương Mạt là nằm đưa lưng về phía anh, “Tinh lực của anh thật dồi dào.”

“Cũng không cần em ra sức.”

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “Không mang mũ à?”

“Còn chưa tới lúc, anh tự có chừng mực.”

“Ngay cả cái này anh cũng có thể nắm bắt được?”

Chiêm Đông Kinh quần lấy cô giày vò, hai tay ôm chặt eo cô, Tô Lương Mạt khép chân lại, người đàn ông đem chân của cô tách ra một cái, “Bà xã, hôm nay chúng ta liền nằm trên giường một ngày đi?”

“Vì sao?”

“Không phải là em kêu mệt à?”

Tô Lương Mạt ngáp một cái, “Em còn muốn xuống lầu xem xem hai bảo bối nữa.”

Hô hấp của Chiêm Đông Kinh ở bên tai cô dồn dập lên, Tô Lương Mạt vội vàng nhắc nhở, “Lấy mũ đeo lên cho anh nhé?”

“Còn chưa tới mà.”

Tư thế như vậy khiến Tô Lương Mạt hết sức không tự nhiên, hai tay Chiêm Đông Kinh bóp eo cô càng lúc càng dùng sức, cô nghe đã cảm thấy không ổn, “Chiêm Đông Kinh, đừng tiếp tục nữa, mau ra đây, anh còn có thể chịu đựng sao?”

Trên đùi đột nhiên cảm giác thấy ướt nhẹp, Tô Lương Mạt quay đầu, “Xong việc rồi?”

Chiêm Đông Kinh khêu gợi híp hai tròng mắt lại, anh kề sát gò má lại gần Tô Lương Mạt, “Anh không làm ở bên trong, yên tâm đi.”

“Chiêm Đông Kinh, bây giờ anh mới được mấy lần chứ.”

“Hử?”

Chiêm Đông Kinh mở mắt ra, nhìn thấy ý cười cong lên bên miệng cô, anh đột nhiên hiểu ra, cả người dán chặt tiến lên đụng vào cô một cái, “Đêm qua lửa cháy ngùn ngụt quá lớn, hôm nay có chút không cầm giữ được.”

Tô Lương Mạt đẩy anh ra đứng dậy.

“Đi làm gì?”

Tô Lương Mạt xuống giường, chỉ vào vết bẩn màu trắng trên đùi, “Còn có thể nằm sao? Đi tắm.”

Chiêm Đông Kinh cũng chưa lập tức xuống giường, anh nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Lương Mạt, lúc này ánh mặt trời đã nhảy qua rèm cửa sổ tảo ra chiếu vào phòng, làm eo lưng người con gái hiện ra đường cong duyên dáng bóng bẩy đẹp mắt nhất, anh không khỏi cảm thấy có chút si mê, càng thêm không bỏ được, từ trên chiếc giường lớn vừa mới triển miên này bật dậy.

Chừng mười giây sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Chiêm Đông Kinh gối một tay sau gáy, Tô Lương Mạt ở bên trong lặn qua lặn lại rất lâu, tiếng nước chảy tí tách kia xuyên qua cánh cửa truyền tới tai anh, đều cảm thấy là hạnh phúc.

Chừng mười phút sau, còn chưa thấy cô đi ra.

Chiêm Đông Kinh vén chăn lên đi tới, cửa phòng tắm không khóa, cứ như vậy nghênh ngang mở ra, Chiêm Đông Kinh đứng trước cửa phòng tắm có thể nhìn thấy thân ảnh Tô Lương Mạt ở bên trong tắm dội, anh tựa lên cửa nhìn vào trong, “Bà xã.”

Tô Lương Mạt ở trên người dội rửa lần cuối cùng, “Cái gì?”

“Từ khi nào em cứ mở ra như vậy, tắm rửa ngay cả cửa cũng không khóa.”

“Ở đây không có người ngoài.”

Chiêm Đông Kinh nói xong, nâng chân bước vào, thuận tay lại khép cửa lại.

171. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 4

Chương 173: Đại kết cục (đặc sắc cần phải xem, phần kết thúc) - 4

Hai người rửa mặt xong xuống lầu ăn cơm trưa, Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, “Không phải Hàn tiên sinh nói hôm nay muốn qua đây một chuyến sao?”

“Ừ,” Chiêm Đông Kinh bụng đói kêu vang, lại bị tiêu hao thể lực khổng lồ, “là nói muốn qua đây, hôn lễ tối hôm qua chưa nói được với anh ta mấy câu.”

Ăn cơm xong, hai người chơi với con một lúc, người giúp việc đi đến nói là Hàn tiên sinh đã tới.

Anh ta lần này còn đưa theo một cô gái, rất trẻ tuổi, bộ dáng nhiều lắm là hai mươi tư hai mươi lăm, Tô Lương Mạt ra hiệu bọn họ ngồi xuống tự nhiên, “Hàn tiên sinh, đây là?”

“Cô đoán xem.”

Tô Lương Mạt cười nhìn về phía cô gái kia, “Bạn gái à?”

Hàn tiên sinh khẽ lắc đầu, “Không phải, cô ấy là đồ đệ của tôi, cô có thể gọi cô ấy là A Sa.”

“Người Thái Lan?”

“Người Trung Quốc, lớn lên ở Thái Lan.”

A Sa tiếp lời nói, “Thầy ấy là sư phụ của tôi, tôi cũng không thích mấy ông chú, tôi thích tiểu bạch kiếm*.”

(Tiểu bạch kiếm chỉ mấy anh dzai trẻ trung dễ thương trắng trẻo một tý :>> ở đây suy nghĩ với nghĩa tốt một chút)

Tô Lương Mạt buồn cười, “Hàn tiên sinh thành chú rồi, ngược lại nhìn không ra a.”

Hàn tiên sinh bắt đầu đi lắc đầu, “Ra ngoài nói chuyện giữ cho tôi chút mặt mũi, dù gì cô cũng đã đi theo tôi mấy tháng rồi.”

“Sư phụ, thầy vốn dĩ chính là cấp cha chú, còn muốn giả bộ non tơ sao, cũng là đàn ông quá ba mươi rồi.” (Chị này nói vậy chứ lát nữa để xem gặp ‘ai đó’ có làm lơ được ko:>>>)

Hàn tiên sinh trước giờ không câu nệ lễ tiết, lần này bị lấn qua lấn lại chỉ có thể cười khổ.

“Sư phụ, bên kia có hai đứa trẻ con, tôi đi xem một chút.”

“Đi đi.”

Chiêm Đông Kinh dặn một câu, “Cô đừng có ôm loạn.”

A Sa quay đầu lại liếc anh một cái, “Hẹp hòi.”

“Nói thật, sao anh lại thu nhận đồ đệ?” Tầm mắt Chiêm Đông Kinh còn định trên người A Sa, “Nữ đồ đệ này của anh đáng tin không?”

“Cô ấy là con gái của vua vũ khí Thái Lan, anh nói có đáng tin không?”

Chiêm Đông Kinh thu hồi tầm mắt, “Thì ra Hàn tiên sinh cũng có lúc cúi đầu khuất phục.”

Tô Lương Mạt lại không quan tâm những thứ này, “Hai người, có hi vọng phát triển không?”

“Cô ấy cũng đã gọi tôi là chú, cô nói có hy vọng không?” Hàn tiên sinh cười cười vất chéo chân dài, hướng hồ, anh ta đối với loại tiểu cô nương âm ỉ này cũng không có hứng thú, “Có lẽ là tôi thật sự già rồi.”

“Thật đáng yêu...”

Bên kia, truyền đến tiếng của A Sa, Chiêm Đông Kinh vừa ngẩng đầu, nhìn thấy cô ấy đang ôm Nhạc Nhạc đi tới.

Chiêm Đông Kinh nhìn tư thế cô ấy ôm người, “Cô có thể ôm không vậy?”

A Sa cũng không để ý đến anh, “Sư phụ, người xem, tiểu nam nhân này thật đáng yêu.”

Nhạc Nhạc lúc này đã tỉnh giấc, mở to đôi mắt đen trắng phân minh, Tô Lương Mạt thấy A Sa ôm con đang đi đến bên cạnh Hàn tiên sinh, “Nhũ danh của thằng bé, chúng tôi cho nó lấy tên Nhạc Nhạc.”

Trong mắt Hàn tiên sinh có hoảng hốt rõ ràng, A Sa đưa đứa bé cho anh ta xem, “Thật sự rất đáng yêu.”

Hàn tiên sinh chạm đến ánh mắt Nhạc Nhạc, sắc mặt trở nên kinh ngạc, thậm chí anh ta còn đưa tay nhận lấy đứa bé, ôm vào trong ngực rồi xem xét tường tận, một phen cũng không bỏ qua, Tô Lương Mạt nghĩ anh ta hẳn là nhớ tới nho nhỏ thú, “Hàn tiên sinh?”

“Nó chính là Nhạc Nhạc.”

Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt trước tiên không kịp phản ứng, cho đến Hàn tiên sinh lặp lại một lần nữa, “Nó chính là Nhạc Nhạc.”

A Sa hoàn toàn nghe không hiểu, “Bên kia vẫn còn một đứa, tôi sang ôm đùa một chút.”

Hàn tiên sinh dùng sức ôm Nhạc Nhạc chặt thêm một chút, “Mặc dù ngũ quan thay đổi, nhưng đôi mắt này tôi sẽ không nhận lầm, còn có loại cảm giác này, thằng bé chính là con của tôi Nhạc Nhạc.”

Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt nhìn nhau, trong lòng lại càng không nói ra được tư vị.

“Cái này có kẻ chính là duyên phận, thằng bé đi theo tôi vài năm, sau này lại thần xui quỷ khiến trở thành con của tôi.”

Nghe xong lời này của Tô Lương Mạt, Hàn tiên sinh đưa tay vuốt ve đuôi mày Nhạc Nhạc, “Lúc thằng bé vẫn là con của tôi, tôi không thể nào vệ nó thật tốt, để cho nó nếm hết đen tối cùng đau khổ, lúc tôi tìm được nó, tôi cũng không có cách nào đền bù, nhưng thật may mà, bây giờ, thằng bé có ba mẹ yêu thương nó rồi, tôi cũng sẽ dốc hết mọi thứ bảo vệ nó, Lương Mạt, tôi có một yêu cầu quá đáng, có thể đồng ý với tôi không?”

“Anh nói đi.”

“Tôi muốn nhận Nhạc Nhạc làm con nuôi của tôi.”

“Không thành vấn đề.” Trả lời trước chính là Chiêm Đông Kinh, anh đưa mắt nhìn Hàn tiên sinh, “Sau này anh chính là của cha nuôi của thằng bé, cũng có thể đến thăm nó bất cứ lúc nào.”

A Sa ở Thanh Hồ Đường không yên, chơi được một lúc thì than buồn chán, “Sư phụ, không phải thầy nói phải đưa tôi đến sông bài sao?”

“Cô còn chưa có thành nghề, có gì hay mà đi chơi.”

“Tôi còn chưa có chơi trong sông bài ở Trung Quốc bao giờ, không phải là Ngự Châu có sông bài lớn nhất do Tương Hiếu Đường mở sao? Lương Mạt trước kia chính là ở đó, Lương Mạt, cô dẫn tôi đi đi.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt về phía A Sa, cô ta thật đúng là kẻ tự làm thân, mới chưa được bao lâu, đã bỏ đi họ, trực tiếp gọi tên.

“Hàn tiên sinh, nếu cô ấy đã muốn đi, hơn nữa khó có dịp tới Trung Quốc, cứ để cô ấy đi đi.”

“Tôi không có hứng thú, tôi muốn ở lại đây chơi với Nhạc Nhạc một lúc.”

“Sư phụ, sao thầy lại như vậy?” A Sa không chịu thua, “Mới gặp mặt đứa bé một lần liền đem hồn phách của thầy xua đi mất rồi.”

Hàn tiên sinh ôm Nhạc Nhạc trong tay, “Cô không hiểu.”

A Sa là không hiểu.

“Như vậy đi, tôi đưa cô ấy đi, dù sao buổi chiều tôi vốn cũng muốn bớt chút thời gian đến Ngụ Nhạc Thành một chuyến.”

Chiêm Đông Kinh cũng không có ngăn trở, “Về sớm một chút.”

“Em biết rồi.”

“Việc không đợi người, chúng ta đi thôi.” A Sa dẫn đầu bật dậy.

Tô Lương Mạt đi lấy túi xách, “Không ngờ cô nói tiếng Trung tốt như vậy.”

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi biệt thự, A Sa đi theo Tô Lương Mạt vào ga ra lấy xe.

Đi đến sông bài của Lưu Giản, Tô Lương Mạt dừng xe lại, “Gọi điện thoại không có người nhận, tôi đưa cô vào trong vậy, dù sao cô cũng biết chơi, tôi đến Ngu Nhạc Thành trước, đợi lát nữa lại đến đón cô.”

“Được, không thành vấn đề.”

Tô Lương Mạt xuống xe rồi dẫn A Sa vào trong, đi vào sông bài, cũng không thấy Lưu Giản, người làm việc trong sông bài đều biết Tô Lương Mạt, cô giới thiệu A Sa ột người trong đó, “A Sa, cô ở đây chơi vui vẻ nhé.”

“Được.” A Sa đi theo người kia cũng không quay đầu hướng về phía sông bài.

Tô Lương Mạt thì xoay người rời đi.

Lúc Lưu Giản từ bên ngoài trở lại, liền nhìn thấy một cô gái ở trong sông bài của anh chơi đến phát điên, nhưng mà anh mặc kệ mấy thứ này.

Tối hôm qua cũng ở bên ngoài, đến bây giờ mới trở về, anh đã tinh bì lực tẫn.

Anh xuyên qua đại sảnh muốn đi vào trong, lại nhìn thấy quản lý sông bài tiến tới, “Lão Đại, cô gái kia là Tô tiểu thư đưa tới, tiếp tục chơi như vậy cũng không phải cách.”

“Tô Lương Mạt?”

“Vâng.”

“Vậy cứ để cô ta chơi đi, tận hứng là được rồi.” Nếu là Tô Lương Mạt dẫn đến, đương nhiên không phải là đến phá sông bài.

“Nhưng mà...”

Lưu Giản vung tay, “Tôi đi nghỉ một lúc, không có việc gì đừng đến làm phiền tôi.”

“Vâng.”

Lưu Giản đi vào phòng nghỉ tắm rửa sạch sẽ, căn phòng này lúc trước là Tô Lương Mạt ở, anh cũng không có đổi.

Tắm rửa xong mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình đi ra ngoài, còn chưa kịp ngủ, liền truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Lưu Giản bật dậy, “Vào đi!”

Quản lý mở cửa đi vào, “Lão Đại.”

“Cậu tốt nhất có thể nói ra một lý do để tôi bỏ qua cho cậu.”

“Lão Đại, cô gái kia càng chơi càng lớn, đang đánh cược tay và chân với người ta.”

“Cái gì?” Lưu Giản giương mắt nhìn quản lý chăm chú, “Quên quy củ của sông bài rồi có phải không, chỉ có thể cược tiền.”

“Chúng tôi không quên, nhưng hai người trên chiếu bạc đã thỏa thuận xong với nhau, nói lát nữa người nào thua liền chém đứt một cái tay, ra bên ngoài chém.”

“Đầu óc có bệnh,” Lưu Giản hướng quản lý kia vung tay lên, “đi mang cô ta vào đây.”

Anh cũng lười đi ra ngoài, thực sự mệt mỏi không muốn động đây.

Quản lý sau khi rời khỏi đây rất nhanh đưa A Sa đến, Lưu Giản từ trước tủ rượu rót hai ly rượu đi về phía ghế sofa. “Ngồi đi.”

A Sa không chút câu nệ ngồi xuống, Lưu Giản đem một ly rượu đưa cho cô ta, A Sa lắc đầu, “Tôi không uống đồ của người khác.”

Cũng biết cảnh giác.

“Nói xem, cô muốn cái gì, tiền? Muốn bao nhiêu?”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

Lưu Giản nhẹ nhấp một ngụm rượu, “Nếu cô là Lương Mạt đưa tới, tôi tất nhiên cho rằng cô là tới chơi, nhưng sòng bài chúng tôi trước giờ có quy định, chỉ cược tiền, không cược mạng.”

“Oh, anh nói cái này à,” A Sa bình chân như vại cười cười, “vậy tôi chỉ cần cược tiền là được rồi.”

Lưu Giản nghe vậy, gật đầu, “Nếu có thể thông suốt, vậy là tốt nhất, cô có thể đi rồi.”

“Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Lưu Giản đặt ly rượu trong tay xuống, “Cô nói đi.”

“Anh bảo tôi vào phòng của anh, anh lại mặc đồ ngủ, anh có ý gì?”

Lưu Giản có chút giật mình, “Đây là phòng nghỉ của tôi, tôi bận rộn cả một đêm tắm rửa muốn nghỉ ngơi, bây giờ cô đi ra ngoài đóng cửa lại, tôi chỉ muốn đi ngủ.”

A Sa nhìn chằm chằm gương mặt mất kiên nhẫn của Lưu Giản, bộ dáng người đàn ông này vô cùng đẹp mắt, mỹ nam tiêu chuẩn khuôn mẫu, vừa nhìn một cái thì biết chính là cấp bậc nội liễm thâm hậu, “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Phụ nữ yêu thương nhưng nhớ Lưu Giản gặp qua không ít, có trắng trợn, cũng có kín đáo, A Sa loại này còn non lắm.

Lưu Giản đứng lên, hướng ra cửa gọi, “Vào đây.”

Quản lý đứng chờ sẵn bên ngoài tiến vào, “Lão Đại.”

“Tiễn khách.”

A Sa thấy anh hoàn toàn không muốn để ý đến mình, cô có khi nào từng bị đối xử như vậy, “Tôi bắt quá chỉ hỏi thăm tuổi của anh, anh cũng quá mất lịch sự đi.”

“Tùy cô nghĩ thế nào cũng được,” Lưu Giản đi về phía chiếc giường ngủ kia, “bây giờ tôi buồn ngủ, nếu như cô còn không đi ra ngoài, cô muốn làm gì?”

A Sa đứng dậy nới gót theo sau Lưu Giản, “Anh đây là đang mời tôi lên giường cùng ngủ với anh à?”

Lưu Giản quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống A Sa chòng chọc, anh khẽ cười, “Phụ nữ bây giờ đều cởi mở như vậy à?”

“Đây không phải là anh đang muốn mời tôi sao?”

Lưu Giản lười phải dây dưa với cô ta, “Tôi cũng không thiếu phụ nữ ngủ cùng, cô...”

“Vậy ý của anh có phải là có thêm tôi cũng không thành vấn đề?”

Lưu Giản tức đến tái mặt, “Ô Lương Mạt sao lại quen biết loại người như cô?”

A Sa vòng hai tay trước ngực, cô nhìn thấy nơi khoe mắt người đàn ông khơi mào khinh bỉ, bộ dáng người đàn ông này đẹp mắt là một chuyện, nhưng miệng mồm quá độc, “Anh có còn là chính nhân quân tử không? Là anh tự nói chuyện có ý tứ sâu xa, tôi cho anh biết, đừng tưởng rằng tất cả phụ nữ nhìn thấy anh đều sẽ ngã thẳng vào, anh tưởng anh là ai a, tôi hôm nay nhất quyết phải thắng được một đồng tay chân ở sòng bài của anh, anh làm gì tôi?”

Cô ngược lại kiên trì, chỉ là cũng không nhìn thử xem nơi này là địa bàn của ai.

“Ném cô ta ra ngoài cho tôi!”

“Anh dám!” A Sa nói rồi, móc ra một khẩu súng.

Đuôi mày Lưu Giản cũng không nhăn một chút nào, “Thế nào, muốn cứng đối cứng với tôi.”

“Tất nhiên là không phải, chuyện lấy trứng chọi đá này tôi lại không muốn làm,” A Sa đem súng trong tay đưa cho Lưu Giản, “tôi chỉ là cho anh xem thử xem, khẩu súng này có đẹp không?”

Lưu Giản đưa mắt nhìn, không muốn xảy ra chuyện, quét tầm mắt qua thân súng rồi dán lên hình chạm khắc bông hoa trên báng súng, “Súng này cô lấy ở đâu ra?”

Súng lục mẫu mới nhất, súng tầm xa, hơn nữa lực sát thương cực mạnh, chỉ là đến cả chợ đen còn chưa bắt đầu bán, Lưu Giản không khỏi xem kỹ gương mặt trước mắt này một lần nữa.

“Anh quản tôi lấy ở đâu ra à.” A Sa cất súng lại.

Lưu Giản dứt hai tay vào trong túi áo choàng tẩm, “Nếu cô đã muốn chơi, cứ chơi đi, chỉ là đừng có gây chuyện ở sông bài của tôi là được.”

“Chuyện mới vừa rồi, anh không nên xin lỗi tôi sao?”

Lưu Giản ngay trước mặt A Sa vén chăn lên, “Tôi đã làm gì cô mà phải xin lỗi?”

“Được.” A Sa nhìn thân ảnh người đàn ông nằm lên giường, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Giản cũng không có để trong lòng, một giấc này ngủ thẳng tới chạng vạng.

Lúc anh mệt mỏi chỉ cần nằm vài tiếng đồng hồ là có thể khôi phục lại, lúc thức dậy cảm thấy đói bụng, thay quần áo xong đi ra ngoài chuẩn bị ăn chút gì đó, anh đứng trên lan can tầng hai, nhìn xuống đại sảnh đầy người bên dưới, vừa nhìn một cái, cảm thấy không ổn, Lưu Giản lập tức nghiêng người đứng dậy đi xuống dưới lầu.

Quản lý nhìn thấy anh đến, vội vàng tiến lên đón, “Lão Đại.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Bên cạnh sông bài đứng một hàng người, theo thứ tự xếp một dãy ở đó.

Sắc mặt quản lý cũng khó coi, “Những người này đều là thua mất một tay,” hắn đưa tay chỉ vào hàng đối diện, “những người kia đều là thua mất một chân.”

“Cái gì?” Sắc mặt Lưu Giản trong nháy mắt xanh mét, “Làm càn!”

A Sa đứng trước chiếu bạc vẫn còn tiếp tục, lại thêm một kẻ bại trận, bên cạnh có một đồng người đang vây xem, Lưu Giản đẩy đám người ra đi vào trong, A Sa thấy anh đi đến, không chớp mắt nhìn chằm chằm đám người đối diện kia, “Còn ai muốn tiếp tục không?”

“Ai cho cô chơi như vậy trong sông bài của tôi.”

“Không phải anh nói để tùy ý tôi sao?” A Sa cũng không thèm nhìn Lưu Giản, “Mau lên, nguyên một đám lão Đại còn có thể sợ tôi sao?”

Lưu Giản nhìn về phía đám khách đến chơi bài kia, cái này nếu truyền đi, sau này còn chiêu dụ khách khứa thế nào được, chỉ sợ trước tiên dẫn dụ đến chính là cảnh sát.

Anh đi đến bên người A Sa, hướng quản lý bên cạnh phân phó, “Bảo bọn họ giải tán hết đi, buổi tối đóng cửa.”

“Anh có ý gì?” A Sa ngẩng đầu đối diện Lưu Giản, “Mấy cái này đều là chiến lợi phẩm của tôi, muốn đi cũng được, đem tay với chân để lại đó, sau đó xin cứ tự nhiên.”

Lưu Giản thấy quản lý còn đứng đực đó, “Lời của tôi nói không nghe thấy có phải không?”

Quản lý nghe vậy, vội vàng mời bọn họ rời đi.

Những người kia vừa nghe Lưu Giản lên tiếng, gần như là giải tán lập tức.

Chưa đến mười phút đồng hồ, trong sông bài chỉ còn lại mấy người bọn họ, A Sa dứt khoát ngồi xuống ghế, “Anh thả hết người đi, dù sao cũng phải cho tôi lời giải thích thỏa đáng chứ?”

“Phải giải thích cái gì, chuyện này vốn chính là cô không tuân theo quy tắc,” Lưu Giản ra hiệu đám thuộc hạ cũng giải tán đi, “nếu không phải thấy cô là Lương Mạt đưa tới, tôi nhất định không tha cho cô.”

“Anh với cô ấy rất thân nhau?”

Lưu Giản chống hai tay lên mép bàn, hai chân đứng vắt chéo, càng phát ra vẻ ngang bướng bất tuân, “Cô quản cũng quá nhiều rồi nhỉ, tôi cũng mặc kệ bối cảnh của cô là gì, ở Ngự Châu, trong sông bài của tôi, chỉ có tôi được phép quyết định.”

“Vậy chuyện tối nay anh nói anh phải giải quyết thế nào?”

“Đem mấy cái tay với chân kia quy ra bao nhiêu tiền, tôi đền cô.” Lưu Giản nghĩ đến cây súng, xem chừng A Sa cũng không phải là nhân vật đơn giản, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

“Tôi không cần tiền, tôi cũng không thiếu mấy đồng lẻ này.”

Lưu Giản cười khê, khoe miệng câu dẫn độ cong ý vị thâm trường, “Tôi đây cũng chỉ có tiền, nếu cô đã không cần, vậy hoan nghênh cô lần sau lại đến chơi.”

“Ya, anh người này da mặt sao lại dày như vậy?” A Sa đẩy cái ghế ra đứng dậy, “Tôi bán cho anh một ân tình lớn như vậy, anh sau này làm thế nào trả tôi?”

“Tiểu muội muội, cô đủ 20 chưa?”

A Sa sờ sờ mặt của mình, “Nhìn tôi có nhỏ như vậy không?”

“Tôi đối với trẻ nít không có hứng thú.” Lưu Giản vung tay nói ra rõ ràng rành mạch.

A Sa vừa nghe lời này, càng thêm không vui, “Ai là trẻ nít? Huống hồ tôi cũng không nhỏ hơn anh mấy tuổi.”

“Tuổi nhỏ hơn một chút, thì cái gì cũng co rút lại,” Lưu Giản rũ tầm mắt xuống trước ngực A Sa, đảo tròn một vòng rồi lại nhìn xuống tiếp, “điểm này cô nhất định phải thừa nhận chứ hả?”

A Sa hận nhất là người khác nói mình là sân bay, “Anh mới nhỏ, hừ, tôi thấy bộ vị mấu chốt của anh cũng rất nhỏ phải không?”

Gân xanh trên huyết thái dương Lưu Giản thỉnh thoảng nháy ra ngoài, nhưng cô ta chỉ là một tiểu cô nương, anh cũng không có chấp nhặt cô ta.

Lưu Giản rút điện thoại ra, bấm số di động của Tô Lương Mạt, bảo cô dẫn A Sa phiên toái này về cho anh.

Lúc Tô Lương Mạt vội vàng chạy đến, trong sông bài cũng chỉ có Lưu Giản với A Sa.

Cô đi vào trong sông bài, “Không phải buổi chiều vẫn làm ăn bình thường sao?”

Lưu Giản chỉ chỉ A Sa bên cạnh, “Em dẫn cô ta từ đâu tới, bây giờ liền đưa cô ta trở lại đó.”

Tô Lương Mạt nhìn về phía A Sa, “Đây là làm sao?”

“Tôi chỉ thắng vài ván bài, bỏ đi, sông bài mở ra ở đây vốn dĩ chỉ là muốn lợi nhuận, là tôi không có cần nhắc đến điểm này, Lương Mạt, chúng ta trở về đi.”

Lưu Giản mắt thấy A Sa trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, nhưng anh cũng không so đo với cô ta, đỡ phải trêu chọc vào cái gì phiền phức nữa.

Tô Lương Mạt vừa nghe thì ra là vì chuyện này, “A Sa là đồ đệ của Hàn tiên sinh, vừa tới Ngự Châu muốn đến chơi đùa một chút, sông bài lớn nhất ở đây phải kể đến của anh, thế nào, nữ thần bài tương lai không tôi chứ?”

Lưu Giản âm dương quái khí mở miệng cười một tiếng, “Tôi thì không giữ hai người được nữa.”

A Sa khẽ nhíu mày, “Con người này sao lại như vậy?”

Tô Lương Mạt nhìn đồng hồ, cô ra ngoài cũng đủ lâu rồi, “Được rồi, bọn em đi trước đây.”

Cô mang theo A Sa ra khỏi sông bài, lên trên xe, còn chưa kịp mở miệng hỏi chi tiết chuyện vừa rồi, A Sa đã nói trước một bước, “Tôi đối với anh ta là nhất kiến chung tình*.”

(*Nhất kiến chung tình: Vừa gặp một cái đã yêu ngay, sức hút của Giản ca không phải dạng vừa đâu :v)

“Hả?” Tô Lương Mạt dẫm mạnh thắng xe một cái, “Cô nói cô đối với ai nhất kiến chung tình?”

“Lưu Giản, cái tên này cũng rất hay.”

Tô Lương Mạt nhìn qua gò má A Sa, “Có phải hơi nhanh không?”

“Nếu không sao lại gọi là nhất kiến chung tình chứ? Tôi đặc biệt tin tưởng bốn chữ này.”

Tô Lương Mạt phát động cơ rồi nhìn xem đường đi phía trước, “Vừa rồi cũng không nhìn ra, giữa hai người có ý này a.”

“Tình cảm ấy à, thời gian có lâu hơn nữa không không có tác dụng, nếu như chuẩn xác mà nói, liếc mắt một cái là đủ rồi.”

Tô Lương Mạt nghĩ đến đoạn đường trước kia của cô với Lưu Giản trước, không khỏi xuất thần, có lẽ A Sa đúng.

172. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - 5

Chương 173: Đại kết cục (đặc sắc cần phải xem, phần kết thúc) - 5

Hai người trở lại Thanh Hồ Đường, Hàn tiên sinh với Chiêm Đông Kinh ngồi trong phòng khách, Tô Lương Mạt dẫn theo A Sa đi vào.

“Lương Mạt, cô ta không gây rắc rối cho cô chứ?”

A Sa lập tức không phục, “Sư phụ, trong mắt thầy tôi vẫn không đáng tin như vậy?”

“Mới học được vài từ, ngược lại học cách vận dụng rất lợi hại.”

Lần này Hàn tiên sinh muốn ở lại Ngự Châu một khoảng thời gian, A Sa là cầu xin rất lâu mới được đồng ý thả ra ngoài cho đi theo sang Trung Quốc một vòng, tích lũy thêm kiến thức.

Hôm sau, cô nàng liền đến lại sông bài của Lưu Giản, chỉ là Lưu Giản không có ở đó.

Từ đó về sau, chỉ cần có thời gian A Sa liền qua sông bài.

Tuần trăng mật của Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh định vào ba tháng sau.

Lúc Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc được sáu tháng, Tô Lương Mạt cai sữa cho hai đứa.

Cô vốn là muốn cho bọn trẻ ăn thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng dù sao cũng là hai đứa, sữa lại không đủ, Chiêm Đông Kinh nói phối hợp sữa mẹ với sữa bột, dứt khoát cắt luôn sữa mẹ.

Kỳ thật anh cũng có tâm tư của mình, theo cách nói của anh, anh là đang bảo vệ vóc dáng của Tô Lương Mạt.

Tuần trăng mật, Chiêm Đông Kinh không muốn đưa theo hai đứa nhóc, đã nói là tuần trăng mật, tất nhiên là muốn có thể giới của hai người, nhưng Tô Lương Mạt không nỡ, sau khi làm mẹ, nếu một hai ngày không gặp được con trai con gái, cũng giống như muốn lấy mạng cô, Chiêm Đông Kinh không có cách nào, chỉ đành phải đem một đôi vừa con trai vừa con gái mang theo.

Maldives.

Chiêm Đông Kinh đã chuẩn bị sẵn một biệt thự trên biển, đẩy cửa sổ sát đất nối liền phòng ngủ với sân thượng đi ra ngoài, có thể cảm giác thấy ướt ý dưới chân, ở đây người ta không làm hàng rào, đạp chân xuống một bước chính là nước biển xanh biếc, nơi này có một cái du thuyền tư nhân, Tô Lương Mạt nâng tầm mắt lên nhìn ra xa, không thể không thán phục trần gian lại có được kỳ quan như vậy.

Chạng vạng, Tô Lương Mạt nằm trên ghế sofa trong phòng khách, phóng tầm mắt về hướng bãi biển vô ngần, bên tai cũng chỉ có tiếng sóng biển rì rào vỗ vào bờ, Chiêm Đông Kinh ngồi xuống bên cạnh cô, “Thích không?”

“Thích.”

Anh ôm Tô Lương Mạt lên, “Nghĩ xem ở trong cảnh tượng này làm một chút, là tư vị gì?”

“Đừng nói vậy, nguyệt tẩu với hai đứa nhỏ đều ở đây.”

Tay Chiêm Đông Kinh đã không thành thật đưa vào mép quần của cô, móc lấy một góc quần lót Tô Lương Mạt kéo nhẹ, Tô Lương Mạt cũng có chút khó kiềm giữ được, hai người dần dần ở trên ghế sofa vô thành một đoàn, trong hoàn cảnh như vậy rất dễ hứng phấn, cũng không bao lâu, Tô Lương Mạt liền cầu xin tha thứ, “Không được, thật sự không được.”

“Cố chịu một chút.”

“Em không chịu nổi.” Giọng nói Tô Lương Mạt cũng bắt đầu biến điệu, Chiêm Đông Kinh vừa nghe như vậy, thân thể trong nháy mắt căng thẳng tới cực điểm.

Sau khi buông lỏng toàn thân một lần, hai người ôm chặt nhau nằm trên ghế sofa.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Chiêm Đông Kinh mở hai mắt ra, “Chuyện gì?”

“Tiểu thiếu gia với tiểu thư đều dậy rồi.”

Chiêm Đông Kinh đáp nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai Tô Lương Mạt, “Đứng lên nào, ra bờ biển đi dạo một chút.”

Hai người tắm rửa, thay đồ xong đi ra ngoài, nguyệt tẩu mỗi người ôm một đứa bé đi theo phía sau.

Đạp chân lên bãi cát mềm mại, gió đêm thổi vào mặt thích ý mười phần, Tô Lương Mạt kéo cánh tay Chiêm Đông Kinh đi phía trước, sau lưng gần đó có hộ vệ đi theo.

Phía trước là một đoàn khách du lịch, hướng dẫn viên giơ cao lá cờ nhỏ đang giới thiệu đảo san hô ở đây, nguyệt tẩu ôm bé con đang đi gần đó cách Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh không xa.

Đột nhiên, có đến mấy người từ trong đám khách du lịch lao ra, vốn là phải đi sượt ngang qua bên, cũng không có ai dự liệu được, hai kẻ trong đó hướng về phía nguyệt tẩu mà đến, Nhạc Nhạc bị một tên đàn ông cường tráng cướp mất, nguyệt tẩu ở bên cạnh kịp thời phản ứng, ôm lấy Hỉ Hỉ ngồi xổm xuống dưới đất.

Hộ vệ từ đằng xa chạy như bay đến, Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt đuổi theo tên kia.

Hiện trường lâm vào một mảnh hỗn loạn, Chiêm Đông Kinh thậm chí còn rút súng mang theo tùy thân ra.

Đoàn khách du lịch còn ở bên cạnh kêu lên, “Xảy ra chuyện gì? Đây là có chuyện gì?”

Phía trước đều là người, đến khi Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh vất vả đẩy được đám người ra ngoài, làm gì còn bóng dáng tên kia.

Tô Lương Mạt nhìn quanh bốn phía, mỗi một gương mặt xa lạ mang theo đồng cảm cùng phức tạp, cô đứng nguyên tại chỗ, nhưng không biết phải tìm Nhạc Nhạc từ đâu, Tô Lương Mạt lòng nóng như lửa đốt, trong mắt cô tràn ra kinh hoảng cùng khẩn trương, cô khóc nức hết lên một tiếng, “Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!”

Loại tâm trạng này chỉ có gặp được mới có thể cảm nhận được, nước mắt Tô Lương Mạt chảy xuống, Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống ôm vai cô.

“Nhạc Nhạc của em ở đâu?”

Nguyệt tẩu chịu trách nhiệm ôm Nhạc Nhạc cũng đuổi theo tới, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi thật sự không ngờ,” Vốn dĩ tuổi còn trẻ, lúc này lập tức bị hù dọa nói năng lộn xộn, ý vị chảy nước mắt, “phu nhân, xin lỗi, tôi, tôi...”

Hai tay Tô Lương Mạt nắm lấy bả vai Chiêm Đông Kinh, “Làm sao bây giờ, chắc chắn vẫn còn ở gần đây, làm sao bây giờ?”

Chiêm Đông Kinh phân phó hộ vệ bảo vệ Hỉ Hỉ, “Anh sẽ điều người đến đây, cho dù có lật ngược đáy nơi này lên trời, anh cũng nhất định tìm Nhạc Nhạc trở lại.”

Tô Lương Mạt nhin không được ghen ngào thành tiếng, “Bọn họ sao phải cướp con của em? Vừa rồi em nên ôm Nhạc Nhạc mới phải.”

Chiêm Đông Kinh đưa hai tay nâng mặt cô lên, “Đừng tự trách mình, đây là tình huống đột ngột, ai cũng không có cách tránh được, nghe anh, đừng khóc, tin tưởng ông xã, Nhạc Nhạc là bảo bối của chúng ta, anh nhất định tìm con trở lại!”

Tô Lương Mạt biết bây giờ không phải là lúc khóc lóc, cô miễn cưỡng đứng dậy, “Em đi tìm với anh.”

Hai người dọc theo bãi cát về phía trước, nhưng mà biển người mênh mông, hướng hồ đối phương rõ ràng đã lên kế hoạch trước, cái này cùng với mò kim đáy biển không có gì khác nhau.

Tô Lương Mạt kéo hai chân như bị đồ đẩy chì lên phía trước, khí lực của cô đã từng chút từng chút bị rút tróc sạch sẽ, cô thở hổn hển từng hơi, Chiêm Đông Kinh đi rất nhanh, cô gần như theo không kịp.

Gió thổi qua khuôn mặt, nước mắt càng phát ra tùy ý, trong miệng Tô Lương Mạt không ngừng gọi tên Nhạc Nhạc, hộ vệ đã xuất động người đi tìm, nhưng Tô Lương Mạt lại một chút hi vọng cũng không dám ôm.

Cô xoa xoa hai mắt, lớn tiếng gọi tên Nhạc Nhạc.

Đột nhiên, cô thấy Chiêm Đông Kinh sải rộng bước chân hướng phía đằng xa chạy tới, Tô Lương Mạt cắn chặt răng, cô sợ chờ tới là tin xấu gì đó.

Hai chân không thể khống chế tiến lên phía trước, cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, rất nhanh cô chạy đến bên cạnh Chiêm Đông Kinh, hộ vệ đem Nhạc Nhạc đang tự mút ngón tay của mình giao cho Chiêm Đông Kinh.

Tô Lương Mạt vội vàng đưa tay tiếp nhận, “Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc.”

Chiêm Đông Kinh theo vệ tay hộ nhìn lại, tên đàn ông cướp Nhạc Nhạc chạy trốn lúc nãy chắc hẳn là núp ở đây, nhìn quanh bốn phía, quả thực rất khó phát hiện ra chỗ này.

Tên đàn ông lúc này giống như đang ngủ thiếp đi nằm trong bụi cây.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hộ vệ xòe mở hai tay, “Lúc chúng tôi đuổi tới đây, nghe thấy tiểu thiếu gia đang khóc, đến gần vừa nhìn, chính là bộ dáng này.”

Tô Lương Mạt với Chiêm Đông Kinh nhìn nhau, tay phải Tô Lương Mạt ôm chặt Nhạc Nhạc, bộ hoảng sợ không thôi, Chiêm Đông Kinh bước vào trong bụi cây, gơ chân đá đá tên đàn ông kia.

Đối phương vẫn nằm đó không nhúc nhích.

Chiêm Đông Kinh chiếu theo thất lưng hấn hung hăng đá lên một cước.

Tên đàn ông hét lên một tiếng, ngồi bật dậy, hộ vệ tiến lên ấn vai hấn xuống, nòng súng nhắm ngay ót đối phương.

Tên kia hoàn toàn ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn thấy Chiêm Đông Kinh, ngay cả đứa nhỏ cũng đã trở lại trong tay Tô Lương Mạt.

Hấn nhìn vòng tay trống không của mình, mặt mũi tràn đầy khó tin.

“Nói, ai phải người tới?”

“Tôi, tha mạng, chuyện không liên quan đến tôi, tôi chỉ là lấy tiền chịu trách nhiệm cướp đứa bé đi mà thôi.”

Chiêm Đông Kinh ra hiệu hộ vệ lôi hắn dậy, trở về từ từ tra hỏi lại, lúc đi ngang qua trước mặt Tô Lương Mạt, cô vô thức ôm chặt Nhạc Nhạc, “Sao người lại nằm ở đây?”

“Tôi cũng không biết, đột nhiên liền ngủ mất.”

Tên đàn ông nói ra lời này, thật muốn khâu miệng mình lại, trong thời khắc này hắn còn có thể ngủ? Là đầu heo sao?

Hộ vệ áp giải hắn đi về phía trước.

Tô Lương Mạt đối diện với đôi con người cũng đầy nghi hoặc của Chiêm Đông Kinh, hai người lại không hẹn mà cùng đem tầm mắt định lên trên người Nhạc Nhạc.

Địa vị của Chiêm Đông Kinh như vậy, loại nguy hiểm như hôm nay có khả năng đều đặn phải mỗi ngày, bọn họ không có cách nào động đến anh, cũng chỉ có thể đánh chủ ý lên vợ con của anh.

Trở lại trong biệt thự, Tô Lương Mạt ôm Nhạc Nhạc lên lầu, Chiêm Đông Kinh rất nhanh cũng vào trong phòng.

“Tra hỏi thế nào?”

“Xử lý xong rồi, chỉ là lão Đại của một bang hội nhỏ gây chuyện, trở về Ngự Châu rồi, xem anh trừng phạt hắn thế nào!”

Tô Lương Mạt nằm sấp bên mép giường, Nhạc Nhạc lúc này đang chơi một mình, nằm ngửa cầm cái chuông lúc lắc trong tay, Chiêm Đông Kinh kẻ tới ôm Tô Lương Mạt, “Sợ rồi phải không?”

“Em cảm thấy rất kỳ quái, Đông Kinh, anh có thấy cảnh tượng vừa rồi như vậy rất quen thuộc không?”

“Nhưng mà...” Đầu lông mày Chiêm Đông Kinh cau lại, đưa mắt nhìn con trai mình, “Nhạc Nhạc còn nhỏ như vậy, chẳng lẽ cũng có khả năng đó.”

Tô Lương Mạt cũng không nói chính xác được, “Nếu không, hình như không có cách nào giải thích được, bất luận là người bình thường nào cũng sẽ không trong tình huống như vậy lại ngủ mất, hơn nữa hắn ta đã cướp đi Nhạc Nhạc, chính là đứng giữa sống với chết.”

Chiêm Đông Kinh ngồi lên trên giường, đưa tay ôm Nhạc Nhạc tới, bé con đang chơi đến hăng say, lúc này bị quấy rầy, tất nhiên là không can tâm tình nguyện, bàn tay nhỏ nhắn của nó cầm lấy cái chuông lúc lắc muốn đi gõ Chiêm Đông Kinh.

Người đàn ông nhìn chằm chằm ánh mắt của con, hình như nhìn không ra khác thường.

Lần ngoài ý muốn này thật là khiến Tô Lương Mạt sợ hãi không thôi, mấy ngày tiếp theo, nguyệt tẩu giữ hai đứa bé gần như cũng không ra khỏi biệt thự, hộ vệ cũng hai mươi bốn tiếng đồng hồ thay phiên đổi ca.

Tô Lương Mạt ngồi trên xích đu, cô nghe thấy tiếng bước chân đến gần, xích đu bị đẩy bay lên cao hơn, cô mở mắt ra, ánh mắt trời xòa lên đầu vai Chiêm Đông Kinh, Tô Lương Mạt giơ tay lên khép hờ trên trán, “Nơi đây thật là thoải mái.”

“Chờ chúng ta già rồi, liền đi đến đây, mua một căn nhà an dưỡng tuổi già.”

Tô Lương Mạt tưởng tượng đến ngày đó, “Lần đầu tiên em hi vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút.”

Ánh mắt Chiêm Đông Kinh dịu dàng, mềm mại giống như ánh mắt trời trên kia.

Kỳ thật, thời gian có đôi khi trôi qua thực vui vẻ, vào lúc người ta hoàn toàn không có chuẩn bị, nó liền lặng lẽ trôi đi.

Hai năm sau.

Thanh Hồ Đường.

Vào mùa hè chói chang, ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi xuống, trong thời tiết như vậy, tất cả mọi người đều hy vọng được yên tĩnh, ngay cả đi bộ hay hít thở cũng lười không muốn làm, nhưng hết lần này tới lần khác, một hồi âm thanh om sòm làm người ta không thể yên thân.

“Quý mít ướt, la la la.”

“Đáng ghét.”

“Hi Hi mới đáng ghét.”

“Nhạc Nhạc đáng ghét nhất.”

“Hi Hi đáng ghét nhất nhất.”

“Nhạc Nhạc đáng ghét nhất nhất nhất...”

Thực sự nghe không nổi nữa.

Nhưng hai người đang cãi nhau kia lại không hề biết mệt mỏi, cho đến khi tiểu cô nương đem chữ ‘nhất’ nói đến 30 lần, cậu bé trai lúc này mới che lỗ tai lại, “Ồ ào chết người ta đi được, đừng có chơi với em, Hi Hi là là con trai Nhạc Nhạc là con gái, hiểu không?”

“Nhạc Nhạc đáng ghét.”

“Hừ.”

Bé trai toàn thân trên dưới chỉ mặc chiếc quần hoa ngắn ngắn, trước bộ vị trọng yếu còn in hình một con sói nhỏ, thân thể tròn vo không nói, da thịt kia thật sự là vừa trắng vừa mềm, thằng bé cầm lấy cái phao bơi bên bể bơi tròng vào người định nhảy xuống.

Hôm nay ba ba mời đến hai huấn luyện viên đặc biệt cho nó với Hi Hi, nói là muốn cùng chơi với chúng nó, Nhạc Nhạc tối hôm qua liên không ngủ được, liên tục hưng phấn không thôi.

Lúc Tô Lương Mạt trở về, vừa hay nhìn thấy Nhạc Nhạc bị ôm xuống hồ bơi, cô đưa túi xách cho người giúp việc, vài ba bước tiến lên phía trước.

Hi Hi mặc chiếc áo tắm màu đỏ thì thận trọng không ít, nhìn thấy Tô Lương Mạt đi đến, mở hai tay ra ôm lấy chân cô, “Mẹ, Nhạc Nhạc bắt nạt con.”

Nhạc Nhạc ở trong bể bơi quay đầu lại, “Mách lẻo, mít ướt.”

“Nhạc Nhạc, con qua đây.” Tô Lương Mạt cũng không phải không biết hai tiểu quỷ này, trong ngày thường tranh đấu không ít, “Hi Hi, hôm nay ông ngoại bà ngoại có đến không?”

“Đến rồi, còn có dâu tằm rất lớn, thật là ngon.”

Tô Lương Mạt cười cười nhẹ xoa đầu Hi Hi, “Vậy Hi Hi với Nhạc Nhạc có ngoan không?”

“Ng ngoan.”

Tô Khang với Tổng Tử Căng đã được đón trở lại, Ngự Châu bên này Chiêm Đông Kinh cũng đã giải quyết, vụ án của Tô Khang bị kết định là án oan, tuổi của ông ấy có thể về hưu rồi, dứt khoát ở nhà nghỉ ngơi.

Tô Khang là biết mình có tội, kết quả hôm nay như vậy đã là tốt nhất, tất nhiên nói gì cũng sẽ không đi giao thiệp với quan trường nữa.

Tô Lương Mạt đứng trước hồ bơi, “Nhạc Nhạc, dẫn chị cùng nhau chơi đi.”

“Mẹ, Hi Hi là Hi Hi, Hi Hi không phải chị.”

Đứa trẻ con chưa được ba tuổi, miệng mồm lại lợi hại làm người ta không chống đỡ được.

“Mẹ, con là chị.” Hi Hi vội vã trách móc.

“Nhạc Nhạc, mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, mặc dù các con là cùng tuổi, nhưng Hỉ Hỉ sinh ra trước con, con phải gọi Hỉ Hỉ là chị.”

Nhạc Nhạc đập nước mấy cái, dù sao vẫn còn nhỏ, giảng cho nó làm thế nào bơi lội nó cũng nghe không hiểu, chỉ biết vẩy tay loạn xạ, Tô Lương Mạt ngồi xồm xuống nhìn sang con gái, “Hỉ Hỉ cũng đi chơi đi, không sao đâu, có chú huấn luyện viên bảo vệ con.”

“Dạ được.”

Tô Lương Mạt thấy hai đứa nhỏ chơi đến hăng say, lúc này mới đi vào trong nhà.

Lúc Chiêm Đông Kinh từ bên ngoài trở lại, huấn luyện viên đều đã về, một đôi con trai con gái tiến lên, một trái một phải ôm chân anh. ” Ba.”

Anh mỗi tay một đứa ôm chúng nó vào trong ngực, “Hôm nay ở nhà có ngoan không?”

Nhạc Nhạc liên tục gật đầu không ngừng, “Ngoa!”

“Ba,” Hỉ Hỉ vòng hai tay quanh cổ Chiêm Đông Kinh, “Nhạc Nhạc không ngoan.”

Bé trai tức giận xù lông nhím, “Ngoa.”

“Không ngoan!”

“Được rồi được rồi!” Chiêm Đông Kinh nghe đến đau đầu, đầu cũng sắp nổ tung, chuyện như vậy gần như mỗi ngày đều phải tái diễn một lần, “Mau ăn cơm tối, ăn xong ba đưa các con đi bơi.”

Anh để hai đứa nhóc xuống, “Ở lầu dưới tự chơi, không được đi lên trên!”

“Oh.” Ba vừa xuất mã một cái, vẫn là rất có uy nghiêm.

Chiêm Đông Kinh đi lên lầu hai, Tô Lương Mạt ngồi bên mép giường gấp quần áo, anh đi tới nằm lên trên giường lớn, thuận thế lật người sang ôm eo Tô Lương Mạt, “Những chuyện này giao cho người giúp việc làm là được rồi.”

Tô Lương Mạt thu quần áo của con dọn lại, “Cũng không mệt, tự mình gấp mới cảm thấy hạnh phúc.”

Chiêm Đông Kinh ngồi dậy, áp lại gần khế hôn lên mặt cô, “Bà xã, vậy gấp quần áo cho anh có hạnh phúc không?”

Tô Lương Mạt liếc mắt nhìn anh, “Anh quá đỗi đáng, một ngày thay đến mấy bộ đồ, quần áo của anh đều là bảo mẫu thu dọn cho anh.”

“Bên trọng bên khinh.”

Tô Lương Mạt sắp xếp xong đồ bỏ vào trong tủ đầu giường, đến giờ sắp sửa ăn cơm, hai người mới đi xuống.

Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc đã ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn, Chiêm Đông Kinh giúp Tô Lương Mạt kéo cái ghế ra, Nhạc Nhạc giỡn cái đầu nhỏ lên, “Ba hôn mẹ chưa?”

“Cái gì?”

Nhạc Nhạc che miệng cười, Hỉ Hỉ cũng bắt chước bộ dáng của nó cười rộ lên.

Không cần đoán cũng có thể nghĩ ra được, nhất định là lần nào đó Chiêm Đông Kinh trở về hôn Tô Lương Mạt bị tiểu gia hỏa này nhìn thấy.

Chiêm Đông Kinh hạ lệnh, “Ăn cơm.”

Hai đứa bé cũng chưa biết cách tự mình ăn cơm, đều thích dùng tay cầm, Chiêm Đông Kinh cũng không để cho bảo mẫu đút chúng nó, sau mỗi một bữa cơm, trên bàn đã sớm lộn xộn một mảnh, ngay cả dưới đất cũng vậy.

Ăn cơm xong, Chiêm Đông Kinh với Tô Lương Mạt thay đồ tắm xuống lầu.

Hai tiểu gia hỏa sớm đã nhao nhao muốn thử, Chiêm Đông Kinh chỉ mặc chiếc quần bơi, hai chân thon dài rắn chắc cơ bắp hữu lực, cơ bụng sáu múi tiêu chuẩn, vóc người đó phải gọi là đỉnh của đỉnh.

Nhạc Nhạc chạy tới, ngẩng đầu nhìn uy vũ của ba mình, cái trong mắt kia thì phải gọi là ‘sùng bái’.

Chiêm Đông Kinh chống lại ánh mắt của nó, “Nhìn cái gì?”

Nhạc nhạc đưa tay bắt lấy mép quần của anh, “Ba, lông!” (Chipchip: Chắc tui chót, cha nào con nấy :v)

Tô Lương Mạt phì cười, mặt Chiêm Đông Kinh đông cứng, hướng lên mu bàn tay của nó gõ một cái, “Đi xuống, xuống bơi cho ba.”

“Ha ha ha ...” Hỉ Hỉ bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác.

Nhạc Nhạc ủy khuất sờ sờ mu bàn tay mình, “Đó rõ ràng chính là lông a, tay chân của ông ngoại chỗ nào cũng có.”

Chiêm Đông Kinh xách con trai lên, đem nó thả vào hồ bơi, anh cũng không sợ làm Nhạc Nhạc bị chìm, trong hồ bơi có đặt sẵn mấy chiếc phao bơi cao su, chính là chuẩn bị cho hai chị em này.

Chiêm Đông Kinh cũng thả Hỉ Hỉ vào trong, “Chơi đùa thoải mái, không được cãi nhau, có biết không?”

“Biết rồi.”

Anh với Tô Lương Mạt cũng xuống hồ bơi, hai người dựa vào cạnh hồ, hai chị em đang té nước, nước động văng tới thỉnh thoảng lại bắn lên người Chiêm Đông Kinh, bên ngoài là mùa hè nóng bức, nhưng nơi này lại thấm lạnh thoải mái, Chiêm Đông Kinh giúp giữ cái phao bơi, “Nhạc Nhạc, đứng có nghịch quá, để ý đến chị một chút.”

Nhạc Nhạc làm mặt quỷ, Chiêm Đông Kinh đưa tay đẩy, cái phao chênh choạng hướng ra xa trôi tới.

Tô Lương Mạt muốn đi theo, Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo lại, “Yên tâm, không lật đâu.”

Bàn tay anh phủ lên trước ngực Tô Lương Mạt, cô mặc áo bơi hai mảnh màu hồng phấn, Chiêm Đông Kinh đẩy cô lên phía trước dưới, người anh thì chen ra sau lưng Tô Lương Mạt.

Hai tay trượt theo bên eo cô đi xuống, dán chặt lên cái mông Tô Lương Mạt, cho dù cách một tầng vải vóc, nhưng ở trong bể bơi cảm giác cũng giống như bị cởi hết, Chiêm Đông Kinh xoa nhẹ vài cái, cái cảm gối lên cần cổ Tô Lương Mạt.

Phía sau lưng cô lạnh lạnh, “Anh muốn làm gì?”

Gần đó, Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc đang chơi hăng say, cầm cái thùng nhỏ đang mức nước, hướng về phía đối phương mà hắt nước lẫn nhau.

Chiêm Đông Kinh ở sau lưng cô khẽ hôn, ánh đèn chỗ này không quá sáng, lại nói hai đứa nhỏ rất là tự giác, chỉ lo chơi cái gì cũng quên hết cả, làm gì còn quan tâm ba mẹ đang thân mật chứ.

Anh không có tổn bao nhiêu khí lực, kéo quần bơi của Tô Lương Mạt cởi xuống, Tô Lương Mạt đại để hiểu ý tứ của anh, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, “Ồ đây lại là hồ bơi, người qua kẻ lại.”

“Ai dám đi về phía này?” Động tác trong tay Chiêm Đông Kinh vẫn còn tiếp tục, anh đưa tay kia ra sau lưng Tô Lương Mạt, muốn cởi bỏ dây áo tắm của cô.

Tô Lương Mạt gấp rút bắt lấy tay anh, “Không được, phía trên này nếu lộ rồi, lát nữa Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc trông thấy, em không mắc cỡ chết thì không được.”

Chiêm Đông Kinh đè tay của cô xuống, “Em nấp xuống dưới nước.”

“Vậy cũng không được, có thể nhìn thấy!” Tô Lương Mạt giống hệt như tiểu bạch thỏ gặp phải sói háo sắc, Chiêm Đông Kinh từng bước dẫn dụ, “Vậy được, phía trên anh giữ lại cho em, phía dưới dù sao vẫn em vẫn phải để anh toại nguyện chứ?”

“Đợi lát nữa lên lầu không được sao?”

“Lương Mạt,” Chiêm Đông Kinh hạ thấp giọng, giữa cổ họng lộ ra loại cảm giác quặn rũ, “em không thấy như vậy rất kích thích sao? Cho dù chúng ta đã có con rồi, nhưng cảm giác theo đuổi kích thích không thể

biến mất, em xem thử xem, nói không chừng chúng nó sẽ quay đầu lại, không chừng sẽ hỏi em, chúng ta đang làm cái gì?”

Một cảm giác khác thường trong cơ thể Tô Lương Mạt hiện lên, Chiêm Đông Kinh nhân cơ hội đem đem quần bơi của cô cởi xuống.

Cô cảm thấy nước quanh thân đều nóng lên, cháy rát da của cô, người đàn ông tự kéo quần bơi của mình xuống, Tô Lương Mạt cảm giác được khác thường, cô nắm lấy chân người đàn ông, “Không được, đừng làm thật.”

“Đã đến bước này rồi em bảo anh phải nhịn thế nào?” Chiêm Đông Kinh kéo tay của cô ra, cưỡng chế tiến lên phía trước.

Tô Lương Mạt rên lên thành tiếng, xen lẫn tiếng nước chảy, càng phát ra rung động mà lại khó nhịn, cô khẽ cử động thân thể muốn tránh ra, lại bị Chiêm Đông Kinh giữ chặt eo, theo động tác của anh, tiếng nước chảy càng lớn thêm.

Tô Lương Mạt nín thở ngưng thần, từng giây từng phút chú ý hai tiểu gia hỏa, cô cắn môi dưới, “Đông Kinh, anh nhẹ một chút, có tiếng động.”

“Tiếng động này thực êm tai, bạch bạch cùng với tiếng nước chảy, hơn nữa anh còn có thể cảm nhận được trở lực.”

Tô Lương Mạt không dám động đây, không may, Nhạc Nhạc hướng sang bên này vẫy vẫy tay, “Ba, mẹ, đến chơi.”

Tô Lương Mạt kéo căng một cái, Chiêm Đông Kinh từ phía sau ôm chặt cô, ngay cả Hỉ Hỉ cũng nghiêng đầu lại xem.

Cô ổn định tinh thần, miễn cưỡng kéo miệng cười, “Các con tự chơi đi, ngoan a.”

“Oh.”

Tư tưởng Nhạc Nhạc lúc này vẫn rất là thuần khiết, sẽ không suy nghĩ lệch lạc, mẹ nói không muốn chơi, đó chính là không muốn chơi.

Chiêm Đông Kinh vốn cũng chưa rút ra ngoài, đợi lúc hai đứa con lại đi chơi, anh áp môi mỏng vào cần cổ Tô Lương Mạt, “Bà xã, anh đã nói như vậy rất kích thích mà, nói anh biết, cảm giác thế nào?”

“Nếu các con qua đây thì làm sao?”

“Yên tâm đi, chúng nó còn chưa biết bơi.” Chiêm Đông Kinh bắt đầu cử động, Tô Lương Mạt bị anh húc đẩy bước lên trước vài bước.

Anh đã sớm có chủ ý của mình, cái này chính là gọi lên nhằm thuyền giặc, hai đứa con chơi đến hăng say, đoán chừng cho dù có gọi chúng nó chạy đến cũng sẽ không phản ứng.

Động tác của anh càng lúc càng lớn, Tô Lương Mạt dần dần không chịu nổi, hướng hồ chỉ có thể đứng, lại tìm không được tư thế nào tốt hơn, Chiêm Đông Kinh thấy cô khom người, anh với Tô Lương Mạt thay đổi vị trí, vừa dùng lực một chút, liền đem cô trực tiếp chống đỡ dọc bên thành bể bơi.

Lần này, ra vào lại càng dễ dàng hơn.

Hai tay Tô Lương Mạt nhào lên thành bể, hình ảnh phản chiếu lấp lánh trong vất theo thân thể của cô mà di động lên xuống, giống như một bức tranh tuyệt mỹ nhất, đầu tóc của cô cũng ướt hết, lúc này rơi trên cần cổ, Chiêm Đông Kinh đưa tay ở trên xương quai xanh của cô vuốt ve lưu luyến, sau đó từ từ trượt xuống gáy cô, vuốt ve da thịt trắng nõn của cô.

Tình cảnh như vậy, da thịt toàn thân Chiêm Đông Kinh cũng vì phấn khích mà kéo căng lên, chỉ chờ sút vào một cước.

Đột nhiên, truyền đến tiếng trẻ con hét chói tai.

“Ba, mẹ, oa ...”

Tô Lương Mạt vốn là nằm sấp, lúc này nghe thấy tiếng khóc nhìn sang, lại thấy Hỉ Hỉ ngã khỏi phao bơi, Nhạc Nhạc trước giờ cứng đầu cũng hoảng sợ.

Cô cả kinh tát lên trước bụng Chiêm Đông Kinh một cái đẩy đi, cứng rắn đem hai người tách ra.

“Mau đi xem xem!”

Chiêm Đông Kinh vẫn ổn, chỉ cần kéo quần bơi lên là được rồi, anh cực nhanh hướng về phía phao bơi cao su đi qua, Tô Lương Mạt ra phía trước tìm vài bước, nhặt lấy chiếc quần bơi lơ lửng trên mặt hồ rồi mặc vào.

Nhạc Nhạc ngồi ở trên phao bơi bị hù dọa khóc hét lên, Chiêm Đông Kinh đi tới một tay ôm Hỉ Hỉ lên, vẫn ổn chỉ là sặc vài ngụm nước.

Anh đưa tay cẩn thận vỗ nhẹ sau lưng Hỉ Hỉ vài cái, Tô Lương Mạt cũng đi đến bên cạnh anh, “Xảy ra chuyện gì?”

Chiêm Đông Kinh hướng phía Nhạc Nhạc chỉ một cái, “Có phải con đẩy chị xuống không?”

Nhạc Nhạc bị dọa sợ không ngừng lắc đầu, “Không phải, không phải.”

“Còn nói không phải, chỉ có hai đứa các con, chẳng lẽ còn là chị tự mình ngã xuống?”

“Oa ...”

“Còn khóc!” Chiêm Đông Kinh giao Hỉ Hỉ vào tay Tô Lương Mạt, anh đưa tay nhắc Nhạc Nhạc lên một cái ôm giữa ngực, “Nói thật cho ba!”

“Thật không có!”

“Còn ngang bướng có phải không?” Chiêm Đông Kinh ôm Nhạc Nhạc rời khỏi hồ bơi, Tô Lương Mạt với Hỉ Hỉ theo phía sau, “Đông Kinh, bỏ đi.”

Người đàn ông sai bước đi vào trong phòng, bảo mẫu thấy thế, lấy mấy chiếc khăn lông lớn đi đến, Chiêm Đông Kinh đẩy Nhạc Nhạc tới chỗ chân tường, “Đứng yên cho ba.”

Nhạc Nhạc kéo thẳng tắp hai chân, Tô Lương Mạt làm sao nỡ lòng, cô giao Hỉ Hỉ cho bảo mẫu, “Đưa đi tắm rửa trước.”

“Vâng.”

Tô Lương Mạt cầm cái khăn tắm, đi tới phủ lên thêm cho Nhạc Nhạc.

Chiêm Đông Kinh lại lôi cô trở lại một phát, “Còn không chịu nhận sai phải không?”

“Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc chơi, Hỉ Hỉ đứng lên, lắc lư một cái liền té xuống...” Nhạc Nhạc nghĩ muốn nói rõ, đó không phải là lỗi của nó, nhưng Chiêm Đông Kinh lúc này đang nổi nóng, một bả kéo Nhạc Nhạc qua hướng lên cái móng đít nhỏ nhắn của nó nặng nề vỗ xuống, “Bình thường chỉ thấy da con dày nhất, đã dạy con bao nhiêu lần, con là con trai phải chăm sóc con gái, cái gì cũng tranh đoạt với chị, sau này thấy một lần ba đánh con một lần.”

“Ô ô ô...” Nhạc Nhạc thế nhưng lại ủy khuất, đều nói Hỉ Hỉ là chị, nhưng chị không nên nhường cho em trai sao?

Tô Lương Mạt đi tới giữ chặt cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Được rồi, đây cũng không phải chuyện gì to tát, anh phát hỏa cái gì chứ?”

Anh quả thật cũng có một mối lửa ở trong người mới đốt được một nửa, còn chưa có phát tiết ra đây, đã bị hai tiểu gia hỏa dập tắt.

“Đứng ở đây không được động đây, có nghe không?”

Nhạc Nhạc đáng thương nhìn về phía Tô Lương Mạt, “Mẹ.”

Tô Lương Mạt ngồi xồm xuống, “Vậy Nhạc Nhạc có đẩy Hỉ Hỉ không?”

“Không có.”

Chiêm Đông Kinh kéo cánh tay Tô Lương Mạt qua, “Để nó ở đây đứng đó.” Anh hướng Nhạc Nhạc nói một câu, “Trước khi ba cho con nhúc nhích, không được phép lộn xộn, đứng sát vào góc tường cho ba!”

Nhạc Nhạc ủy khuất không chịu, nhưng lại không tranh cãi được, chỉ có thể đứng ở đó cũng không được nhúc nhích.

Tô Lương Mạt lên lầu rồi tắm rửa qua, lúc Chiêm Đông Kinh tiến vào phòng tắm, cửa là bị khóa trái, vất vả đợi cô đi ra ngoài, người đàn ông liền ngăn trước cửa, “Sao còn khóa cửa, tắm chung hay biết mấy.”

Tô Lương Mạt dùng khăn lông lau tóc, “Anh định để Nhạc Nhạc đứng bao lâu?”

“Chờ anh tắm xong rồi xuống lầu đã, làm em lo lắng rồi.”

“Chiêm Đông Kinh, anh là vì chuyện mới làm được một nửa, liền đem hỏa phát lên người Nhạc Nhạc phải không?”

Anh đưa tay ôm cô, “Làm sao có thể.”

“Em thấy anh chính là như vậy.”

Tô Lương Mạt không thèm để ý đến anh nữa, đi thẳng vào phòng ngủ, sau khi Chiêm Đông Kinh tắm xong xuống lầu, nhìn thấy thằng nhóc con còn duy trì lấy động tác kia đứng ở góc tường không nhúc nhích, nó rũ cái đầu xuống, thân ảnh bị ngọn đèn kéo ra thật dài, Chiêm Đông Kinh kéo ghế ngồi xuống đối diện thằng bé, “Nhạc Nhạc.”

“Ba.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay kéo nó đến bên cạnh, “Đi, ba tắm cho con.”

Hôm sau, hai đứa nhỏ liền đem chuyện này quên mất không còn chút gì.

173. Chương 173: Đại Kết Cục (đặc Sắc Cần Phải Xem, Phần Kết Thúc) - Hết

Chương 173: Đại kết cục (đặc sắc cần phải xem, phần kết thúc) – hết

Hôm nay Tô Lương Mạt nghỉ ngơi ở nhà, lúc xuống lầu nghe thấy Nhạc Nhạc gọi chú Hàn.

Cô đi vào phòng khách vừa nhìn, quả nhiên là Hàn Tăng với Lý Tư đến đây.

Lý Tư mặc váy dài rộng thùng thình, nhưng ngồi trên ghế sofa vẫn có thể nhìn thấy rõ cái bụng nhô lên của cô ấy, thấy cô đi xuống, Hàn Tăng gọi một tiếng, “Chị dâu.”

Lý Tư chế nhạo nói, “Thật quê mùa.”

Hàn Tăng ôm Nhạc Nhạc ở bên cạnh chơi, Tô Lương Mạt đi tới cầm cái gối đưa cho Lý Tư, “Kê ở phía sau sẽ thoải mái hơn chút.”

“Vài ngày không gặp, Nhạc Nhạc lại thay đổi đẹp trai hơn có phải không?”

“Chú Hàn, chừng nào chú dạy cháu bắn súng a? Pằng pằng pằng...” Nhạc Nhạc hướng hai ngón tay lên trên người Hàn Tăng bắn tới.

“Cái đó thì không được, ba cháu nhất định không cho.”

Nhạc Nhạc vẫn chưa hiểu mấy thứ này, Hàn Tăng để thằng bé xuống, Hỉ Hỉ cũng chen vào giữa đám người, bé con nhào về phía Lý Tư muốn được cô ôm, Hàn Tăng khần trường đưa tay cản con bé lại, “Hỉ Hỉ, dì đang mang em gái, bây giờ không thể ôm cháu được.”

Lý Tư xoa xoa bụng của mình, “Chỉ có anh lo lắng nhất, không có gì đâu, có thể ngồi lên chân mà.”

Tô Lương Mạt đưa tay ôm Hỉ Hỉ qua, “Hàn Tăng nói đúng, em như bây giờ không thể ôm trẻ con.”

“Tô tỷ, anh ấy chính là thích làm quá lên.”

Lý Tư oán trách một tiếng, kỳ thật trong lòng hiểu, người đàn ông như Hàn Tăng, sẽ không có quá nhiều lời ngon ngọt, nhưng trong sinh hoạt hắn cũng không phải người bất cần, hắn rất cẩn thận, từng giờ từng khắc đều yêu thương cô bảo vệ cô, có thể cho cô sung sướng, thì nhất định không để cô chịu khổ.

Tô Lương Mạt nhìn gương mặt quen thuộc này đến xuất thần, so với Lý Đan mà nói, số mệnh của Lý Tư lại tốt hơn nhiều, trong lòng cô giống như bị đè nén một hơi, hướng tầm mắt về phía bụng Lý Tư, cô lại cảm thấy bình thần trở lại, mỗi một người đều đã có con đường nhất định phải đi, ai cũng không cưỡng cầu được.

Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc chơi với nhau vốn sẽ luôn gây rối, ồn ào la hét muốn nổ tung lên.

Hỉ Hỉ sinh ra trước Nhạc Nhạc, nhưng dù sao cũng là con gái, vốn rất thích bám theo Nhạc Nhạc chơi, nhưng Nhạc Nhạc luôn chê cô bé quá phiền toái, chơi cũng không muốn chơi cùng nó.

Tiến Hàn Tăng với Lý Tư về rồi, lại vừa lúc Chiêm Đông Kinh từ bên ngoài trở lại.

Hai đứa nhóc con lo chơi phần mình.

“Đừng cướp a, đáng ghét.”

“Em mới đáng ghét.”

Tô Lương Mạt xem ti vi, lời giống vậy lại lần nữa vọt vào trong lỗ tai, cô ngày ngày đều nghe sắp thành vết chai rồi.

Nhạc Nhạc cầm lấy quả banh, Hỉ Hỉ cũng muốn chơi, thẳng bé hất tay Hỉ Hỉ ra, “Đồ chơi của con trai.”

“Chị cũng thích.”

“Bên kia có.” Nhạc Nhạc chỉ vào cái góc ở gần đó, Chiêm Đông Kinh mua đồ chơi cho bọn trẻ đều là hai phần, chưa bao giờ thiên vị.

Hỉ Hỉ vươn tay ôm lấy trái banh, “Chị chỉ thích cái này.”

“Em không đưa.”

“Đưa.”

Hai đứa bắt đầu lôi kéo, Tô Lương Mạt đưa mắt nhìn, tầm mắt lại lần nữa trở về trên tin tức giải trí, tay cô cầm đồ ăn vặt khựng lại, “Vương Phi với Lý Á Bằng ly hôn rồi?”

Chiêm Đông Kinh lật xem tờ báo trong tay, “Cái gì?”

Tô Lương Mạt cảm thán một tiếng, “Cũng không dám nữa tin tưởng tình yêu nữa.”

Chiêm Đông Kinh gấp tờ báo lại, tin tức giải trí lớn đang phát hành cái tin giật gân này, một đôi đã từng oanh oanh liệt liệt, hôm nay cũng phải rơi vào cảnh tình cảm đã hết, Chiêm Đông Kinh đưa tay ôm chặt Tô Lương Mạt, “Yên tâm, tình yêu vẫn luôn tồn tại, Lương Mạt, anh yêu em.”

Tô Lương Mạt tiến tới gần ở trên mặt anh khẽ hôn, “Em cũng yêu anh.”

Hai đứa nhỏ vẫn còn ở tranh giành trái banh, hai bên trừng mắt lẫn nhau, đôi con người đen bóng của Hỉ Hỉ dán thẳng vào Nhạc Nhạc chăm chăm, một lúc lâu sau, đột nhiên cảm thấy một mối, nghiêng người một cái liền nằm bò xuống đất ngủ.

Nhạc Nhạc kỳ quái nhìn Hỉ Hỉ, “Heo.”

Như vậy cũng có thể ngủ.

Tô Lương Mạt lại hướng sang phía hai chị em nhìn thử, cô đưa tay huých nhẹ cánh tay Chiêm Đông Kinh, “Xảy ra chuyện gì?”

“Để hai đứa nó quậy đi.”

“Anh xem thử đi.”

Chiêm Đông Kinh liếc mắt nhìn sang, hai người đồng thời đứng dậy đi sang khu vui chơi.

Nhạc Nhạc đang ném banh, thấy Chiêm Đông Kinh đi đến, nó chỉ chỉ Hỉ Hỉ dưới đất, “Hỉ Hỉ ngủ rồi.”

Chiêm Đông Kinh ngồi xổm xuống, Hỉ Hỉ lăn sang một bên, vừa nhìn liền biết không phải là tư thế ngủ bình thường, Chiêm Đông Kinh tức giận đến nổi hai mắt tóe ra lửa, anh một phát bóp mặt Nhạc Nhạc, “Ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được làm Hỉ Hỉ ngủ.”

Nhạc Nhạc ném quả banh trong tay đi, “Ba thiên vị, là tự Hỉ Hỉ muốn ngủ mà.”

“Con còn nói!”

Tô Lương Mạt tiến lên, đẩy tay Chiêm Đông Kinh ra rồi kéo con trai đến bên cạnh, “Nói với mẹ, sao con lại làm Hỉ Hỉ ngủ?”

“Lúc đó Hỉ Hỉ trừng mắt với con, con cũng trừng lại Hỉ Hỉ, con muốn làm Hỉ Hỉ ngủ đi, ngủ rồi cũng sẽ không cướp banh của con nữa.” Nhạc Nhạc nghĩ tới đây, đột nhiên trong lòng nở rộ hứng khởi, “Mẹ, mẹ, Hỉ Hỉ nghe lời của con như vậy sao?”

Chiêm Đông Kinh dắt lấy cánh tay thẳng bé kéo nó vào phòng khách, tất nhiên không tránh được một bữa no đòn, Nhạc Nhạc khóc không ngừng, Tô Lương Mạt nhìn thấy cũng đau lòng, nhưng chuyện này là không có cách nào khác được, nếu như không làm Nhạc Nhạc biết sợ, loại năng lực này của thằng bé một khi lộ ra, hơn nữa nếu bị người khác biết, sẽ đưa tới rắc rối khó dự liệu được.

Nhạc Nhạc hét lên biết sai rồi, thật ra căn bản không biết sai ở đâu.

Nói với nó, nó cũng không hiểu, Chiêm Đông Kinh chỉ có thể làm nó nhớ kỹ đau, từ đó tránh để nó tái phạm lần sau.

A Sa mới tới Ngự Châu hai ngày nay, chuyện cô nàng theo đuổi Lưu Giản huyền náo xôn xao dư luận, nói ra ai có thể không biết.

Lưu Giản cũng đơn thuần là cứ làm lơ cô ấy, cũng không nói đồng ý, nhưng mà không có cự tuyệt, Tô Lương Mạt từng khuyên anh, dù sao anh cũng già đầu rồi, anh bình thường đều cười cười không nói gì.

Tô Lương Mạt có đôi khi cũng sẽ đến bang hội, cô không thể tiếp tục nhàn rỗi mãi, không ít tiểu phân hội là do cô giúp quản lý.

Hỉ Hỉ với Nhạc Nhạc đã lên lớp đi học, đảo mắt trời đã bắt đầu lạnh, Tô Lương Mạt lái xe đến bang hội, đẩy cửa xe đi xuống, ống quần jean ôm màu đen nhét bên trong giày boots ngắn cổ, áo lông cổ chữ V ôm khít nửa người trên, cho dù đã sinh hai đứa trẻ, nhưng vóc dáng của cô vẫn được bảo dưỡng hệt như ban đầu.

Đi vào tòa nhà, hộ vệ trước cửa nhất mực cung kính khom lưng, “Phu nhân.”

Tô Lương Mạt gật đầu, giày cao gót đạp lên bóng người trên mặt đất soi rõ phía trước, Ngự Châu hôm nay, Chiêm Đông Kinh hiển nhiên có thể một tay che trời, ở trên đỉnh cao nhất của quyền lực, tất nhiên là vinh quang vô hạn.

Tô Lương Mạt lên đến tầng làm việc trên cùng, thang máy lên như điều gặp gió, bên ngoài cửa thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy cả Ngự Châu.

Nơi này là vương quốc hắc ám của bọn họ, hôm nay, đang dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng khuếch trương bản đồ, Tô Lương Mạt áp tay lên kính thủy tinh trong suốt, cô nghĩ, có lẽ cô vốn không phải là loại người có thể an phận thủ thường kia, cũng không thể nào trốn sau lưng đàn ông hưởng thụ an mừng kia, cô thích cảm giác phấn đấu như vậy, càng ưa thích sống vai cùng Chiêm Đông Kinh đứng ở trên cao ngắm phong cảnh.

Đi vào phòng làm việc tầng trên cùng, mỗi một tầng đều có hộ vệ canh giữ, thấy cô đi đến, hộ vệ muốn gõ cửa, Tô Lương Mạt khoát tay, “Tôi tự đi vào được rồi.”

“Vâng.”

Hộ vệ giúp cô mở cửa, đi qua gian ngoài, Tô Lương Mạt mở cánh cửa bên trong ra, mới đi vào hai bước, liền thấy Chiêm Đông Kinh đối diện với máy vi tính, bên cạnh một cô nàng trẻ tuổi đứng gần sát anh, chỉ có anh là không phát hiện ra, Tô Lương Mạt vừa nhìn một cái này thì thấy ngay tham luyến trong mắt cô gái kia.

Chiêm Đông Kinh chỉ vào cái gì đó trên máy vi tính dặn dò với cô ta, cô nàng nhân cơ hội lần này sáp lại gần, cô ta cũng mặc chiếc áo lông cổ chữ V, nhưng chỉ cần cúi đầu một chút, cảnh tượng bên trong có thể hiện hết ra ngoài.

Tô Lương Mạt khẽ cong môi cười, “Ông xã.”

Cô nàng kia có hơi giật mình nhìn về phía Tô Lương Mạt, tưởng rằng hôm nay cô sẽ không đến đây, “Phu nhân.”

Tô Lương Mạt đi thẳng đến trước bàn làm việc, “Làm xong chưa?”

“Sắp rồi,” Chiêm Đông Kinh đưa tay vuốt cằm dưới, “còn chút vấn đề chi tiết.”

Tô Lương Mạt vòng qua bàn làm việc đi về phía trước, “Cô ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Người phụ nữ không cam lòng bỏ ra ngoài.

Tô Lương Mạt ngồi xuống cạnh Chiêm Đông Kinh, “Đây cũng không phải là người đầu tiên.”

“Hử?” Chiêm Đông Kinh có chút không hiểu ý tứ trong lời của cô.

Tô Lương Mạt cười cười sáp lại gần anh, “Có phải mỗi người đều cho rằng ngực của mình lớn, cho nên mới dám tựa lên tay anh?”

Chiêm Đông Kinh cười véo véo mặt cô, “Đều không lớn bằng em, được chưa?”

“Nói nghiêm túc,” Tô Lương Mạt hướng tầm mắt về phía máy tính, “là bên này xảy ra vấn đề phải không?”

Lúc hai người rời đi, đã gần chạng vạng tối.

Chiêm Đông Kinh ngồi trên xe của Tô Lương Mạt, cô phát động động cơ lái về phía trước, “Vừa rồi lúc anh đang làm việc, em có đi ra ngoài một chút.”

“Ừ.”

Tô Lương Mạt nghiêng đầu sang nhìn anh, “Em điều cô ta đi rồi, đi sang Tứ Phong Đường.”

“Ai?” Đầu óc Chiêm Đông Kinh xoay chuyển cực nhanh, “Em nói cô nàng ngực bự?”

“Đúng.”

“Đó là từ Tứ Phong Đường mới điều tới, nói là năng lực làm việc không tồi, cho nên mới để lại bên cạnh anh.”

Hai tay Tô Lương Mạt nắm vô lăng, “Em chỉ nói với anh một tiếng, rốt cuộc có điều đi hay không đương nhiên còn phải để anh quyết định cuối cùng.”

Chiêm Đông Kinh đưa tay xoa xoa cằm, thấy sắc mặt Tô Lương Mạt nghiêm trọng, anh không khỏi bật cười, “Bà xã, chúng ta đều là vợ chồng già bao nhiêu năm rồi, em nói điều đi, thì đương nhiên phải điều đi, nhưng mà anh đối với cô ta không có hứng thú.”

“Đây không phải là chuyện có thấy hứng thú hay không,” Tô Lương Mạt thản nhiên nói, “em muốn đem hết thấy mọi khả năng đều bóp chết trong trứng nước, tuyệt đối không có phép có một chút gì có khả năng nảy sinh.”

“Dạ.” Chiêm Đông Kinh duỗi tay trái ra.

Tô Lương Mạt thì tự nhiên đưa tay đan vào trong lòng bàn tay của anh, xe nhanh chóng tiến về phía trước, giống như cuộc sống của bọn họ bây giờ, trong mắt người ngoài có thể là đơn độc ở trên cao hứng gió lạnh, nhưng có phải một con đường thênh thang hay không, chỉ có hai người họ mới hiểu.

Nơi có Tô Lương Mạt, đối với Chiêm Đông Kinh mà nói, dù là đầy bụi gai kín mít cũng đều đi được.

Mà đối với Tô Lương Mạt, cũng giống như vậy.

Hạnh phúc mà cô cần, kỳ thực rất đơn giản, giống như bao người khác, y hệt.

Không tính toán thiệt hơn quá nhiều, không vì ánh mắt của người khác mà tức giận khó chịu, không ganh đua so đo, không quá hà khắc với chính mình, đây cũng là điều mỗi người chúng ta nên nhớ.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-ai-thanh-tinh>